

Huyền Thoại Sinh Long

Chương 9 Bọn Sinh Long Vương

Tên ebook: **Trường Sinh Giới** (prc, epub, pdf)

Tác giả: **Thần Đông**

Thể loại: **Tiên hiệp, Văn học phương Đông**

Nguồn: **4vn.eu**

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu:

Trường Sinh Giới là một tác phẩm tiếp theo của tác giả **Thần Đông**. Một người đã quá nổi tiếng qua siêu phẩm “**Già Thiên**” ([tải eBook](#)) mà ai đọc cũng điên lên vì đau đầu...

Tác phẩm “**Trường Sinh giới**” một tác phẩm với hướng đi rất mới lạ, không phải là tu chân luyện đạo, cũng không phải như các tác phẩm về phương Tây hiện nay, tác phẩm chính là nói đến một vùng đất tang thương cổ lão, mà tại nơi đó những bí ẩn sẽ dần dần được mở ra trước mắt của người đọc. Vâng nếu bạn đã cảm thấy nghen vì những tác phẩm tu chân, hãy thử khám phá “**Trường Sinh giới**”, một vùng đất bí ẩn với những sự thần dị cùng lý thú. Đây là 1 tác phẩm hay, mới lạ còn có nhức đầu như *Già*

Thiên không... thì đọc là biết thôi

Trường Sinh Giới nói về nhân vật chính tên Tiêu Thần, hãn thân võ công tuyệt thế. Lại bất đắc dĩ bị cuốn vào một thế giới cổ lão tên là “*Trường Sinh giới*”. Tại đây, hãn sẽ phải bắt đầu đấu tranh cho sự sống của mình và khám phá bí ẩn của vùng đất vô tận tuế nguyệt này. Giết hay bị giết! Đó chính là chân lý trong xuyên suốt cả câu truyện.

Mời các bạn đón đọc **Trường Sinh Giới** của tác giả **Thần Đông**.

[Chương 0 - Lời nói đầu](#)

[Chương 1: Vũ Phá Hư Không](#)

[Chương 2: Cổ bi thiên đồ](#)

[Chương 3: Bát tí ác long](#)

[Chương 4: Man hoang đảo tự](#)

[Chương 5: Ngọc xác long đàn](#)

[Chương 6: Man thú phát cuồng](#)

[Chương 7: Thiên mã đạp nguyệt lai](#)

[Chương 8: Bất tử truyền nhân](#)

[Chương 9: Tẩu tiến nguyên thủy lão lâm](#)

[Chương 10: Sát phạt quả đoạn](#)

[Chương 11: Thiên nữ tái hiện](#)

[Chương 12: Cổ bá vương long](#)

[Chương 13: Thiên mã cứu mệnh](#)

[Chương 14: Thần dị cự viên](#)

[Chương 15: Nhân thú tác chiến](#)

[Chương 16: Thú hồng](#)

[Chương 17: Huyết đạo thần hóa](#)

[Chương 18: Vô tình xuất thủ](#)

[Chương 19: Tâm lĩnh huyết hàn](#)

[Chương 20: Âm khí di mạn](#)

[Chương 21: Hữu linh trí đích khô lâu](#)

[Chương 22: Tử vật](#)
[Chương 23: Âm điện tam vương](#)
[Chương 24: Kiền tịnh lợi lạc](#)
[Chương 25: Huyết hoa nhất đoá đoá](#)
[Chương 26: Bất tử chi vương](#)
[Chương 27: Nguyệt dạ sát lục](#)
[Chương 28: Tâm kiên như thiết](#)
[Chương 29: Thần chi di văn](#)
[Chương 30: Long đích truyền thuyết](#)
[Chương 31: Dực long VS Bán thần](#)
[Chương 32: Hiện thực đích Trường Sinh giới.](#)
[Chương 33: Thất thái thánh thụ](#)
[Chương 33: Thất thái thánh thụ](#)
[Chương 34: Thần di](#)
[Chương 35: Ngũ đại cảnh giới.](#)
[Chương 36: Cửu trùng thiên](#)
[Chương 37: Bích Ngọc Đản](#)
[Chương 38: Xà tượng chi công.](#)
[Chương 39: Tu vi tinh tiến](#)
[Chương 40: Vô nhu tái nhĩ!](#)
[Chương 41: Dĩ bạo chế bạo](#)
[Chương 42: Thoái tẩu](#)
[Chương 43: Thụ nhân](#)
[Chương 44: Thần bí đích tiểu thú](#)
[Chương 44: Thần bí đích tiểu thú](#)
[Chương 45: Bất khả tư nghị](#)
[Chương 46: Thánh thụ đích chủ nhân](#)
[Chương 47: Ngộ thú bất thực](#)
[Chương 48: Sinh mệnh cam lộ](#)
[Chương 49: Phóng hỏa thiêu cốc.](#)
[Chương 50: Thần quang.phong đảo](#)
[Chương 51: Đại Tẩy Bại \(Cuộc thanh trừ lớn\).](#)

[Chương 52: Tiềm tu kết thúc](#)
[Chương 53: Chiến đấu kịch liệt](#)
[Chương 54: Cước đạp chú sư](#)
[Chương 55: Hạ giao hảo](#)
[Chương 57: Phục Cừu liên minh.](#)
[Chương 58: Đan thiêu liên minh \(Một mình đấu liên minh\)](#)
[Chương 59: Tồi hậu nhất nhân \(một người cuối cùng\)](#)
[Chương 60: Tuyệt đối áp đảo!](#)
[Chương 61: Thánh thụ nhập thể](#)
[Chương 62: Cốt hải thần bí](#)
[Chương 63: Không gian linh sĩ.](#)
[Chương 64: Bắc Đẩu Phong Thần](#)
[Chương 65: Chủ động](#)
[Chương 66: Không thể ngăn cản.](#)
[Chương 67: Vưu vật](#)
[Chương 68: Đông hành.](#)
[Chương 69: Tiếp cận quê nhà của Kha Kha.](#)
[Chương 70: Thông thiên thần mộc](#)
[Chương 71: Sào huyết mãnh thú.](#)
[Chương 72: Thánh sơn](#)
[Chương 73: Nháy mắt sát địa ngục.](#)
[Chương 74: Vương hệ long đàn.](#)
[Chương 75: Tiến nhập tuyết sơn.](#)
[Chương 76: Phong ba.](#)
[Chương 77: Cảm ngộ.](#)
[Chương 78: Hết sức căng thẳng.](#)
[Chương 79: Kịch chiến khiến người ta run rẩy.](#)
[Chương 80: Lục trùng thiên đạo sức.](#)
[Chương 81: Kinh tài tuyệt diễm.](#)
[Chương 82: Quan tài băng trên tuyết sơn.](#)
[Chương 83: Gặp gỡ.](#)
[Chương 84: Sắc đẹp.](#)

[Chương 85: Người xuất sắc đến ôm ấp.](#)
[Chương 86: Máu bay kịch biến trời đất.](#)
[Chương 87: Long tộc kịch biến – khôi phục đại thần thông!](#)
[Chương 88: Tử thành khùng bố.](#)
[Chương 89: Lại gặp thần bí.](#)
[Chương 90: Vĩnh trấn.](#)
[Chương 91: Ẩn, Kích, Luân, Quái, Long.](#)
[Chương 92: Thực sự có quý.](#)
[Chương 93: Vải liệm*.](#)
[Chương 94: Linh hồn thần quang.](#)
[Chương 95: Tuyệt cảnh.](#)
[Chương 96: Tử Long Vương.](#)
[Chương 97: Thiên đồ tái hiện.](#)
[Chương 98: Vượt không gian.](#)
[Chương 99: Tấn thăng thất trùng thiên.](#)
[Chương 100: Thu hoạch long vương.](#)
[Chương 101: Sau bảy ngày thần bí.](#)
[Chương 103: Bí ẩn.](#)
[Chương 104: Ma quý.](#)
[Chương 105: Thánh thụ Long tộc.](#)
[Chương 106: Tìm kiếm lực lượng.](#)
[Chương 107: Tiểu long bất thường.](#)
[Chương 108: Bất tử vương.](#)
[Chương 109: Gặp gỡ.](#)
[Chương 110: Mười một long vương.](#)
[Chương 111: Lực lượng của thần.](#)
[Chương 112: Cổ thánh khí.](#)
[Chương 113: Thỏa hiệp.](#)
[Chương 114: Long long long.](#)
[Chương 115: Thân phận của thần bí nữ tử.](#)
[Chương 116: Triệu hoán thần thuyền.](#)
[Chương 117: Biến cố.](#)

[Chương 118 : Giật mình.](#)
[Chương 119: Cừ U thông thiên.](#)
[Chương 120 : Quân Vương Thuyền.](#)
[Chương 121: Tổ Long?](#)
[Chương 122 : Tình cảnh.](#)
[Chương 123 : Vùng biển cấm kỵ.](#)
[Chương 124: Thần Tú.](#)
[Chương 125: Toái Ma Chủng Thần.](#)
[Chương 126: Gặp lại.](#)
[Chương 127: Chưởng giáo Bất Tử Môn.](#)
[Chương 128: Thân phận của Ma Quý.](#)
[Chương 129: Hang đất.](#)
[Chương 130: Sóng gió.](#)
[Chương 131: Tiến giai, công thành.](#)
[Chương 132: Quá xa xỉ rồi.](#)
[Chương 133: Mập mạp chết tiệt.](#)
[Chương 134: Truyền thuyết đấu thú.](#)
[Chương 135: Thí thú.](#)
[Chương 136: Đào tổ phượng hoàng.](#)
[Chương 137: Bá đạo.](#)
[Chương 138: Ai có thể ngăn trở.](#)
[Chương 139: Thiên Đế thành.](#)
[Chương 140: Bể Nguyệt Tu Hoa.](#)
[Chương 141: Mê say.](#)
[Chương 142: Quá vô lại!](#)
[Chương 143: Thắng được người hầu xinh đẹp.](#)
[Chương 144: Sắc lang.](#)
[Chương 145: Tứ đại cao thủ.](#)
[Chương 146: Hình mẫu bạo long.](#)
[Chương 147: Ẩn ký.](#)
[Chương 148: Cuồng nhân.](#)
[Chương 149: Kiêu ngạo cuồng vọng.](#)

Chương 150: Thù ỹ dũ tranh phong.
Chương 151: Cường thể vô cùng.
Chương 152: Đột phá cửu trùng thiên.
Chương 153: Anh hùng ngã xuống.
Chương 154: Giác ngộ luyện thể.
Chương 155: Kén rồng bảy màu.
Chương 156: Biến hoá kinh người của Tiểu Quật Long.
Chương 157: Ôn Tuyền Tiên Cảnh.
Chương 158: Gặp phải cuồng nhân.
Chương 159: Điểm giới hạn.
Chương 160: Chúng mỹ nữ Nam Hoang.
Chương 161: Chỗ sâu nhất Nam Hoang.
Chương 162 : Ta là Long.
Chương 163: Thần đảo giữa trời.
Chương 164: Toại Nhân Toàn.
Chương 165: Đạo của kỳ nhân.
Chương 166: Lấy đạo của người trả lại cho người.
Chương 167 : Dũ Chúng Bất Đồng Đích Đạo.
Chương 168 : Uy Lực Của Long Tham
Chương 169 : Địa Ngục Tà Thi
Chương 170: Nhất Vãng Vô Tiền!
Chương 171: Hữu Ngã Vô Địch
Chương 172: Trấn Áp Thú Ma
Chương 173: Kiếm Ma Cô Độc
Chương 174: Pastuer Cổ Thần Mâu
Chương 175: Thiên Nhân Hợp Nhất
Chương 176: Cổ Chiến Tam Trọng
Chương 177: Khai Khải Thân Thể Bảo Tàng
Chương 178: Hậu Duệ Của Thiên Thần
Chương 179: Phách Mạo Chiến Tộc Cổ Binh
Chương 180: Phong Ba
Chương 181: Hoan Hỉ Ranno

[Chương 182: Sướng Sảng](#)
[Chương 183: Đệ Nhất Thần Thông - Dong Binh Luyện Thể](#)
[Chương 184: Dong Luyện Tam Thánh Khí](#)
[Chương 185: Bạch Hổ](#)
[Chương 186: Khai Mạc Long Vương Chi Chiến](#)
[Chương 187: Nghịch Long Thất Bộ Sát Long Vương](#)
[Chương 188: Nhân Chiến](#)
[Chương 189: Cửu Phẩm Liên Thai](#)
[Chương 190: Đề Thân](#)
[Chương 191: Lục Thánh](#)
[Chương 192: Ngũ Sắc Thần Quang Xoát Tẩn Vạn Vật](#)
[Chương 193: Cửu Mệnh Bất Tử Thân - Luân Hồi](#)
[Chương 194: Kha Kha Xuất Thủ](#)
[Chương 195: Hoàn Tảo Tứ Thánh](#)
[Chương 196: Thiên Địa Thất Âm](#)
[Chương 197: Ngạo Cốt - Quy Lai](#)
[Chương 198: Phát Tiêu](#)
[Chương 199: Thắng Thua](#)
[Chương 200: Chung Khai Đệ Tam Nhân](#)
[Chương 201: Thế Giới - Nhân Nhân Nhi Tồn Tại](#)
[Chương 202: Phong Vân Tái Khởi](#)
[Chương 203: Lựa Chọn](#)
[Chương 204: Tinh Thái Kiếm Phổ](#)
[Chương 205: Hôn Nhân Đột Nhiên Đến \(1\)](#)
[Chương 206: Hôn Nhân Đột Nhiên Đến \(2\)](#)
[Chương 207: Hý giả thành chân](#)
[Chương 208: Đêm động phòng hoa chúc](#)
[Chương 209: Ngưng Hoa Châu](#)
[Chương 210: Một giọt nước mắt!](#)
[Chương 211: Thiên Địa Đồng Bi](#)
[Chương 212: Hợp nhất](#)
[Chương 213: Huyết tính của nam nhân](#)

[Chương 214: Mất mát](#)
[Chương 215: Thiếu Nữ Thanh Thanh](#)
[Chương 216: Tịch Thổ](#)
[Chương 217: Thánh sơn](#)
[Chương 218: Đại Địa Huyết Mạch](#)
[Chương 219: Tiến nhập địa phủ](#)
[Chương 220: Thiên Địa Đồng Lô đích thực](#)
[Chương 221: Tru Tiên Kiếm](#)
[Chương 222: Cửu Phân Thạch Nhân](#)
[Chương 223: Cửu U Đài](#)
[Chương 224: Không Tuyên](#)
[Chương 225: Tam Niên, Vân Mộng](#)
[Chương 226: Đạo hữu xin dừng bước](#)
[Chương 227:Hữu Sào thiên cung](#)
[Chương 228: Ngũ cự đầu – Năm đại cao thủ](#)
[Chương 229 :Đạo ở nơi nào](#)
[Chương 230 :Toạ Tĩnh Quan Thiên](#)
[Chương 231:Thực lực](#)
[Chương 232:Viên Mãn Bảo Bình Ấn](#)
[Chương 233: Thế giới Bát Tướng](#)
[Chương 234: Thiết Kiếm Hoành Không](#)
[Chương 235: Tranh phong!\(1\)](#)
[Chương 235: Tranh phong!\(2\)](#)
[Chương 236 Đại chiến sôi trào!\(1\)](#)
[Chương 236 Đại chiến sôi trào!\(2\)](#)
[Chương 237 Vận Mệnh Song Sinh\(1\)](#)
[Chương 237 Vận Mệnh Song Sinh\(2\)](#)
[Chương 238: Thiên đường và địa ngục.\(1\)](#)
[Chương 238: Thiên đường và địa ngục.\(2\)](#)
[Chương 239 : Tâm cảnh](#)
[Chương 240 : Thủ đoạn](#)
[Chương 241 : Chí tôn](#)

[Chương 242 : Phát động phong ba](#)
[Chương 243: Thần Thông Vô Cùng!\(1\)](#)
[Chương 243: Thần Thông Vô Cùng!\(2\)](#)
[Chương 244 : Thái dương thánh kỵ](#)
[Chương 245 : Vị Lai Vô Thượng Thần \(1\)](#)
[Chương 246 : Y nha, y nha!](#)
[Chương 247 : Tiêu Thần?](#)
[Chương 248: Tiêu Thần VS Thánh Nữ](#)
[Chương 249 : Vong khước – Cổ quên](#)
[Chương 250 : Lục diệp độc nhất vô nhị](#)
[Chương 251 : Chính là ta](#)
[Chương 252: Đảm đại bao thiên \(1\)](#)
[Chương 252: Đảm đại bao thiên \(2\)](#)
[Chương 253: Bán Thần cũng phải giết\(1\)](#)
[Chương 253: Bán Thần cũng phải giết\(2\)](#)
[Chương 254: Ma giáo giáo tổ truyền lệnh!\(1\)](#)
[Chương 254: Ma giáo giáo tổ truyền lệnh!\(2\)](#)
[Chương 255 : Danh Chấn Thiên Hạ](#)
[Chương 256: Ma Giáo Giáo Tổ](#)
[Chương 257 :Phục Thi Thiên Vạn](#)
[Chương 258 : Phật Đà Truyền Nhân](#)
[Chương 259: Tiểu Lý Phi Dao](#)
[Chương 260: Địa, Hỏa, Phong, Thủy tái diễn Hỗn Độn](#)
[Chương 261: Sơn Hà Thất Sắc](#)
[Chương 262: Ta Là Ai?](#)
[Chương 263: Khô Lâu Tam Vương](#)
[Chương 264: Bại Hoại Thông Thiên](#)
[Chương 265: Hai mươi bốn Chiến Kiếm](#)
[Chương 266: Tuyệt Thế Thần Tàng](#)
[Chương 266: Kho báu vô song](#)
[Chương 267 : Thái Thượng cũng đến!](#)
[Chương 268 : Tiến vào thế giới thần bí](#)

[Chương 269: Võ giả ẩn kí cuối cùng.](#)
[Chương 270: Tiêu diệt Bán Tổ thần.](#)
[Chương 271 : Thất Nhạc Viên, bài tha ma Bán Tổ thần!](#)
[Chương 272 : Cha mẹ Kha Kha.](#)
[Chương 273: Chư thánh giáng trần.](#)
[Chương 274 : Biến thái](#)
[Chương 275: Thế cuộc.](#)
[Chương 276 : Tiềm ẩn đến ... ba năm](#)
[Chương 277 : Cổ thần hoang mạc](#)
[Chương 278 : Tổ thần ??!](#)
[Chương 279 : Chúng sinh run rẩy!](#)
[Chương 280 : Hai mươi bốn Chiến Kiếm xuyên thân chặn Tổ Thần](#)
[Chương 281 : Trở Lại Nhân Gian Giới](#)
[Chương 282 : Thệ Thủy.](#)
[Chương 283 : Uy thế vẫn còn](#)
[Chương 284 : Tu Chân](#)
[Chương 285: Ai là vương giả trong đồng cấp?!](#)
[Chương 286 : Cuộc đời nếu cứ như lúc gặp](#)
[Chương 287 :Tiến lên đỉnh cao võ đạo!](#)
[Chương 288 : Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên](#)
[Chương 289 : Dị nhân](#)
[Chương 290 : Thương Thương Chi Thủ](#)
[Chương 291 : Tàn sát](#)
[Chương 292 : Viễn cổ kêu gọi](#)
[Chương 293 : Tổ Long vươn mình](#)
[Chương 294 : Thiên Bì, Tổ Long](#)
[Chương 295 : Thạch Nhân dị động](#)
[Chương 296 : Nhược Thủy?!](#)
[Chương 297 : Tranh đoạt](#)
[Chương 298 : Thái Hạo](#)
[Chương 299 : Lại vào Long Đảo](#)
[Chương 300 : Long Tộc mật địa](#)

[Chương 301 : Bí mật đau thương của Tử Thành Long Đảo](#)
[Chương 302 : Ân tình](#)
[Chương 303 : Chín vị Bán Tổ](#)
[Chương 304 : Đại Năng](#)
[Chương 305 : Thiên Bi Cổ Bảo](#)
[Chương 304 : Đại Năng](#)
[Chương 306 : Nâng Tử Thành, nhổ Thiên Bi!](#)
[Chương 307 : Lục Đạo Luân Hồi](#)
[Chương 308 : Thanh Liên thiên nữ đáng sợ](#)
[Chương 309 : Phá Vạn Trọng Ma Thổ](#)
[Chương 310 : Hồng Hoang Sát Tràng, một lần hóa Tam Thanh!](#)
[Chương 311 : Đánh bại Thanh Liên thiên nữ](#)
[Chương 312 : Tâm tình lột xác](#)
[Chương 313 : Thái Sơn quyết chiến](#)
[Chương 314 : Bát Tướng đại phá Ngũ Phương Thế Giới](#)
[Chương 315: Phong Vương vẫn đỉnh](#)
[Chương 316 : Thượng Cổ Chiến Thần!](#)
[Chương 317: Sát Bán Tổ!](#)
[Chương 318 : Hoàng Nê Thai của làng cổ](#)
[Chương 319: Nguồn gốc](#)
[Chương 320: Tà!](#)
[Chương 321 : Chúng Tổ kinh hãi](#)
[Chương 322: Một đêm chấn động thiên hạ!](#)
[Chương 323 : Trường minh bất diệt](#)
[Chương 324 : Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt](#)
[Chương 325 : Lột xác kinh người!](#)
[Chương 326 : Thiết Kiếm ngang trời chấn động Cửu Châu](#)
[Chương 327 : Độc Cô Cầu Bại](#)
[Chương 328 : Thần Đô vận động](#)
[Chương 329 : Có ta vô địch](#)
[Chương 330 : Thập chín đèn Cửu Châu](#)
[Chương 331 : Sát Thần Lệnh!](#)

[Chương 332 : Huyết sát tứ phương](#)

[Chương 333 : Trường An định phong đại chiến](#)

[Chương 334 : Võ Vô Địch](#)

[Chương 335 : Đòn sát thủ](#)

[Chương 336 : Lắng nghe thế giới hủy diệt](#)

[Chương 337 : Tiên trù Hồng Quân \(Hồng Quân phạt trượng\)](#)

[Chương 338: Tử Thành hạ xuống thế gian](#)
[Chương 339 : Thành Chủ Tử Thành](#)
[Chương 340 : Tường tận Thiên Địa](#)
[Chương 341 : Khả năng ngành kháng lực lượng của Hoàng Nê Thai](#)
[Chương 342 : Máu chảy ngàn dặm](#)
[Chương 343 : Khi kẻ vô địch thiên hạ cũng hết sức](#)
[Chương 344 : Huyết lệ của tổ thần](#)
[Chương 345 : Tổng tiền bán tổ](#)
[Chương 346 : Hủy diệt](#)
[Chương 347 : Cửu Châu máu đổ hoa rơi](#)
[Chương 348 : Thời đại mới](#)
[Chương 349: Hỏa Chung](#)
[Chương 350: Kiếp trước kiếp này, Thần Nguyên thức tỉnh](#)
[Chương 351: Lộ xác thánh thể](#)
[Chương 352: Sinh mệnh nguyên dịch](#)
[Chương 353 : Huyết nhục](#)
[Chương 354 : Thôn Nữ Oa](#)
[Chương 355 : Tử Giới Chi Thành](#)
[Chương 356 : Cốt Tinh thông địa ngục, thần giáng xuống nhân gian](#)
[Chương 357 : Hy Vọng Đi Lại Giữa Hai Giới](#)
[Chương 358: Tấn Giai](#)
[Chương 359 : Trong Tử Giới gặp đồng hương Cửu Châu](#)
[Chương 360 : Một đời thiên kiêu](#)
[Chương 361 : Nhị Thập Tứ Kiếm xuyên thạch tượng](#)
[Chương 362 : Đem Chiến Kiếm Quét Ngang Thiên Địa](#)
[Chương 363 : Chiến Kiếm chỉ Cửu Châu](#)
[Chương 364 : Cự Nhân Thành Tác giả: Thần Đông](#)
[Chương 365 : Một trăm lẻ tám đời tổ tông](#)
[Chương 366 : Năm lại Bản Nguyên Thiên Âm](#)
[Chương 367 : Tiêu Thần có máu có thịt Tác giả: Thần Đông](#)
[Chương 368 : Biến đổi Tác giả: Thần Đông](#)
[Chương 369: Lai lịch của Hoàng Kim Sư Tử Vương](#)

[Chương 370: Hoàng Toản Tác giả: Thần Đông](#)
[Chương 371: Diệt địch tấn bậc](#)
[Chương 372 : Cự Nhân Vương ước chiến](#)
[Chương 373 : Phản sát!](#)
[Chương 374 : Thập bộ sát nhất nhân!](#)
[Chương 374 : Thập bộ sát nhất nhân!](#)
[Chương 375 : Vô Thượng Vương lệ rơi đầy mặt](#)
[Chương 376: Tiến hóa hoàn mỹ](#)
[Chương 377: Lại đến Cửu Châu](#)
[Chương 378: Thời đại của Vương](#)
[Chương 379: Hoàng kim thịnh thế!](#)
[Chương 380: Sơ động](#)
[Chương 381: Đồ long](#)
[Chương 382: Hạ sát một Vương](#)
[Chương 383: Thiên vương Dạ Xoa](#)
[Chương 384 : Sát Dạ Xoa](#)
[Chương 385 : Quân vương, đại địa chấn](#)
[Chương 386 : Chiến chư vương](#)
[Chương 387: Nghịch chuyển](#)
[Chương 388: Muốn luyện Thần Dịch](#)
[Chương 389: Thiên Vương Hỏa Chủng](#)
[Chương 390 : Bí quyết huyết nhục trọng sinh](#)
[Chương 390 : Bí quyết huyết nhục trọng sinh](#)
[Chương 391: Rốt cuộc thấy Kha Kha](#)
[Chương 392: Viễn cổ di tích](#)
[Chương 393: Chiến trường máu chảy](#)
[Chương 394: Nham hiểm](#)
[Chương 394: Nham hiểm](#)
[Chương 396: Diệt vương](#)
[Chương 397: Giết Chiến Vương](#)
[Chương 399: Quân Vương Phiên](#)
[Chương 400: Tiểu Thú hạnh phúc](#)

[Chương 401: Tranh đoạt chí bảo](#)
[Chương 402: Kẻ đại thắng](#)
[Chương 403 : Tiểu Thú dương oai](#)
[Chương 404 : Thần thông tái hiện chiến các vương](#)
[Chương 405: Sát vương chi vương](#)
[Chương 406: Mang Kha Kha quay về Tử Giới](#)
[Chương 407 : Huyết nhục trọng sinh](#)
[Chương 408 : Thông Thiên giáo chủ?](#)
[Chương 411 : Sồn gai ốc](#)
[Chương 412 : Gặp lại](#)
[Chương 413: Chiến Long Tộc](#)
[Chương 414: Vấn đề nam nữ](#)
[Chương 415: Thiên đường](#)
[Chương 416: Hồn đàn Bán Tổ](#)
[Chương 417: Vạn Pháp Bất Xâm, Kiếm Hỏa Phần Thiên!](#)
[Chương 418: Đánh cuộc!](#)
[Chương 419: Cổ hữu đại tụ hội.](#)
[Chương 421 : Chí Nhân bỏ mạng](#)
[Chương 422 : Thiên Vương tử trận](#)
[Chương 423 : Chiến Thần Vương của Long Tộc](#)
[Chương 424 : Xua hổ nuốt lang](#)
[Chương 426 : Bán Tổ cùng đến.](#)
[Chương 427 : Giết sạch, Ngũ Giới khiếp sợ \(1\)](#)
[Chương 427 : Giết sạch, Ngũ Giới khiếp sợ \(2\)](#)
[Chương 428 : Bán Tổ xanh mặt](#)
[Chương 429 : Xứ sở Quân Vương](#)
[Chương 430 : Âm Dương](#)
[Chương 431 : Hang Ma Quỷ.](#)
[Chương 432 : Tu thành trở về.](#)
[Chương 433 : Cuồng nhân gặp phải mãnh nhân.](#)

DTV-EBOOK

Chương 0 - Lời nói đầu

Chương 0 - Lời nói đầu Đây là một tác phẩm tiếp theo của tác gia Thần Đông. Một người đã quá nổi tiếng qua siêu phẩm “Thần Mộ” mà ai đọc cũng điên lên vì đau đầu... Tác phẩm “Trường Sinh giới” một tác phẩm với hướng đi rất mới lạ, không phải là tu chân luyện đạo, cũng không phải như các tác phẩm về phương Tây hiện nay, tác phẩm chính là nói đến một vùng đất tang thương cổ lão, mà tại nơi đó những bí ẩn sẽ dần dần được mở ra trước mắt của người đọc. Vâng nếu bạn đã cảm thấy ghen vì những tác phẩm tu chân, hãy thử khám phá “Trường Sinh giới”, một vùng đất bí ẩn với những sự thần dị cùng lý thú. Đây là 1 tác phẩm hay, mới lạ còn có nhức đầu như Thần Mộ không... thì đọc là biết thôi Nội dung sơ lược: À , tác phẩm nói về nhân vật chính tên Tiêu Thần, hắc thân võ công tuyệt thế. Lại bất đắc dĩ bị cuốn vào một thế giới cổ lão tên là “Trường Sinh giới”. Tại đây, hắc sẽ phải bắt đầu đấu tranh cho sự sống của mình và khám phá bí ẩn của vùng đất vô tận tuế nguyệt này. Giết hay bị giết! Đó chính là chân lý trong xuyên suốt cả câu truyện. Mời các bạn đón xem

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 1: Vũ Phá Hư Không

Chương 1: Vũ Phá Hư Không Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Trên đời có ai bất tử? Dù cho phong hoa tuyết đại, diễm quan thiên hạ, cuối cùng cũng thành hồng phấn khô lâu; dù cho nhất đại thiên kiêu, nằm trong tay vạn dặm giang sơn cũng chỉ còn lại một nắm đất vàng. Trường sinh bất lão là khát vọng của muôn người nhưng không có bất lão hồng nhan hay đế vương bất tử, hồng nhan thiên kiêu hay chúng sinh đều không thoát được

sinh lão bệnh tử, làm gì có ai sống mãi với đời. Bất quá, truyền thuyết liên quan đến trường sinh bất tử vẫn lưu truyền nhân thế. Đạt Ma, Độc Cô Cầu Bại, Tây Môn Xuy Tuyết, Lý Tầm Hoan, Sư Phi Huyền, Lăng Phiên Vân, Bàn Bàn, Tần Mộng Dao... Những cái tên danh truyền thiên cổ đó như cổ lão ma chú không ngừng khích lệ hậu nhân, khiến họ tin rằng trường sinh bất tử tịnh không phải hoang đường, có những người đạt đến lĩnh vực này. Có điều thời gian vô tình hơn hết thảy, năm tháng trôi đi, nhưng truyền thuyết bất hủ dần bị dòng thời gian mài mòn. Rồi sau vô tận tuế nguyệt trầm tịch, kì tích lại bùng lên. Đêm rằm, nhất đại thiên kiều thần nữ lan nặc cắt đứt trần duyên tại Hồng Trần phong trên đỉnh Côn Luân, phá toái hư không thăng thiên, thiên hạ tu giả đều chấn kinh, câu chuyện về trường sinh lại sôi lên. Một ngày nay, Côn Luân chật ních mấy chục vạn người, từ vương công quý tộc đến kẻ bần cùng, kể cả tam giáo cửu lưu cùng chung mục đích là chứng kiến một thần tích ngàn đời khó thấy. Cuối cùng cũng đến đêm trăng tròn, đỉnh côn lân dưới ánh trăng phảng phất như được bao phủ bởi một màn ánh sáng mỹ lệ thánh khiết như tiên cảnh dưới phàm trần. -o0o-Dưới ánh trăng, Tiêu Thần lao vút đi như một cơn gió, toàn thân đầm máu, cả mái tóc cũng bị máu nhuộm đỏ rực. Nhưng khuôn mặt anh tuấn vẫn tràn đầy ngạo khí, đôi mắt vẫn lấp lánh kiên nghị. Hắn đang tiến hành sinh tử đại đào vong! Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi dẫn mấy chục tu giả từ bốn phương tám hướng bao vây hắn thề sẽ phải giết được hắn. Thiên nữ mặt che sa mỏng, thân hình tuyệt mỹ, ánh mắt như nước mắt hồ thu, thân ảnh như ánh sáng lướt qua tựa cầu vồng vắt ngang trời, đẹp như tiên tử giáng trần. Không còn đường nào để chạy, Tiêu Thần liền lao hướng về Hồng Trần phong. Xung quanh ngọn núi người như nêm cối, mười mấy vạn người tụ tập lại nhưng vẫn yên tĩnh, tất cả đều lặng lẽ ngược nhìn bạch y nữ tử ở trên đỉnh. Lan Nặc bạch y như tuyết, dưới ánh trăng, tiên thể phát ra hào quang thánh khiết, váy trắng lất phất trong gió khác nào Quảng Hàn tiên tử trên trời. Nửa tháng này, nàng đã hai lần thử phá toái hư không, nhưng đến phút cuối lại dừng bước. Chỉ một bước nữa, nàng sẽ vĩnh sinh bất diệt! Nhưng nếu như nàng bước tới, từ đây sẽ đoạn tuyệt trần duyên. Rút tuệ kiếm cắt đứt hồng trần, cần dũng khí vô cùng! Bởi vì bước

thêm một bước nữa, sau này trong tuế nguyệt vô tận nàng chỉ còn lại cô tịch. “Thiên tâm nan trắc, tiên tình như sương!” Từ sáng sớm đến giờ, nhất nhất trần duyên hiện lên trong tâm trí nàng, rốt cục đã đến lúc từ biệt trần thế. Từng đạo thần quang sáng chói bạo phát, cả đỉnh núi được bao phủ bởi ánh sáng thánh khiết. Lan nặc băng cơ ngọc cốt, trong vầng ráng thánh khiết, trong sự ngưỡng mộ của chúng nhân nàng ung dung cất những bước chân kiên định về phía hư không phá toái. Trong giây phút cuối, nàng đưa mắt nhìn lại hồng trần, tiên nhan như mộng như ảo vĩnh viễn lưu lại trong tâm trí của thế nhân, mấy chục vạn người hô vang tên nàng. Bất quá, nhưng tiếng hô gào rất nhanh trở lên hỗn loạn, mọi người phát hiện có hai bóng người lao lên trên đỉnh núi, đồng thời phá toái hư không với Lan Nặc. Cửu châu sử kí ghi lại rằng, năm 7316, nhất đại thiên kiều Thần nữ Lan Nặc vũ phá hư không, Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi may mắn được kết tiên duyên cùng tiến nhập trường sinh giới. Còn Tiêu Thần, không có duyên được ghi vào sử sách. Trong giây phút phá toái hư không, hắc kinh hải đến cực điểm. Hắc chưa từng mình có ngày này, lại lên trường sinh giới theo phương thức như thế. Trong khoảnh khắc, hắc nhớ đến nhiều thứ, người thân, bằng hữu đều vĩnh biệt, mãi mãi cách xa trần thế. Sinh tử đại đào vong dẫn đến kết quả này. Với nhiều người, phá toái hư không tiến nhập trường sinh giới là vinh diệu ngàn đời nhưng hắc tình nguyện vứt bỏ cơ hội đó, hắc còn quyến luyến trần thế, không đành lòng vĩnh biệt phụ mẫu, thân nhân. Hắc không biết rằng hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi cũng phá toái hư không trong tình cảnh như thế.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 2: Cổ bi thiên đồ

Chương 2: Cổ bi thiên đồ Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Mây đen vần vũ, trời đất tối đen như mực, hắc ám vô tận giống như tấm màn tử vong bao trùm lên tất cả, từng luồng khí tức âm u khủng bố tràn ra khắp thiên địa. Xa xa trong những đám mây đen, thấp thoáng một tòa cổ thành bảo nguy nga tráng lệ, từng đạo huyết quang từ bên trong tòa cổ bảo dâng lên trùng thiên, khiến cho những đám mây đen ánh lên màu đỏ thê lương. Khắp nơi tĩnh lặng đến đáng sợ, tất cả tạo nên một không gian trầm tịch đầy vẻ chết chóc. Tòa cổ bảo tràn ngập sự tang thương của năm tháng, phảng phất như từ viễn cổ phá không mà đến, nó giống như là một dòng suối tử vong, bao phủ lấy vô tận tử khí thập phương, những đám mây đen từ từ bị hút về đó chậm chậm bị cổ bảo thôn phệ. Hắc sắc vân vụ dần dần biến mất, nhưng bầu trời lại càng tăng thêm vẻ âm u khủng bố, xong quang cổ bảo nổi lên vô tận hải cốt tạo thành vùng biển xương trắng mênh mông, cổ bảo âm u đang lơ lửng trên vùng biển xương trắng, không thể nào diễn tả nổi sự khủng bố và chết chóc của nó. Từ bên trong cổ bảo, mấy nhân hình khô lâu trên thân có cánh màu xám bay ra, dưới sự bao phủ của vô tận khí tức tử vong, bọn chúng hạ xuống một cô đảo nằm chơ vơ trên mặt biển lớn. Trên hải đảo, cỏ cây rậm rạp, đâu đâu cũng nghe thấy vợ kêu hổ gầm. Toàn đảo thì địa vực chiếm đến chín phần mười, khắp nơi là rừng rậm nguyên thủy, những cây cổ thụ tán rợp trời, hung thú mãnh cầm khắp nơi, cảnh tượng như ở thời đại man hoang. Đúng lúc này, một cổ tử vong khí tức vô cùng âm u lạnh lẽo từ trên cao trùm xuống, khiến cho đám man thú đang gào rống không ngừng trên cô đảo im lặng dần. Sâu trong đảo tựa hồ còn có Hồng hoang cổ thú sinh sống, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng gầm gừ phản nộ, ngoài ra thì tĩnh mịch vô cùng. Tiêu Thần lúc này đang nằm hôn mê trên bờ cát ở rìa hải đảo, tựa hồ cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu xương, thân hình vô thức run lên. Hồi lâu sau, tử vong khí tức âm u mới dần dần biến mất, vùng biển xương trắng cũng dần dần biến mất cùng với tòa cổ thành bảo tang thương ở không trung phía trên mặt biển. Lúc này, đất trời mới bắt đầu chậm rãi khôi phục lại sinh khí, mấy tiếng thú hống tựa như tiếng long ngâm từ sâu trong hải đảo vang lên, cả hòn đảo dần dần khôi phục lại sinh

cơ thường ngày. Mặt trời nhô lên, cũng không biết là đã trải qua bao nhiêu lâu, Tiêu Thần dần tỉnh lại, những tiếng sóng vỗ rì rào đập vào màng nhĩ khiến hắn mở bừng hai mắt, trước mặt hắn là biển rộng xanh biếc còn bản thân hắn thì đang nằm trên một bờ cát vàng óng. Ánh mặt trời thiêu đốt khiến hắn cảm thấy vầng đầu hoa mắt, toàn thân đau đớn vô cùng, đầu lưỡi khô rát, đôi môi nứt nẻ. Hắn nặng nhọc cất mình dậy, đảo mắt xem xét tình cảnh xung quanh. Những đợt gió biển mang theo hơi nóng từ ngoài biển thổi vào, từng đàn chim biển bay lượn trên không trung, trên mặt biển thỉnh thoảng có những con cá lớn nhảy lên khỏi mặt nước tạo lên từng đợt sóng lớn. Các loại man thú ở sâu trong đảo gào rú giống như thiên lôi đập vào màng nhĩ, Tiêu Thần cảm giác bản thân mình dường như đã quay lại thời đại hồng hoang. Ven bờ biển là từng rừng rừa xanh ngắt xum xuê quả tỏa bóng mát xuống mặt cát, từng cơn gió thổi qua khiến cho những tán lá rung rinh trông rất mê người. Cảm nhận được nước dãi trong miệng tựa hồ nhều ra ngoài, Tiêu Thần gắng sức đứng dậy, lão đảo đi về phía trước. Cùng với bóng râm che khuất ánh mặt trời, loại đau khổ như bị nướng chín cuối cùng đã biến mất. Theo những cơn gió biển thổi tới, tán lá xanh rung rinh nhẹ nhàng, Tiêu Thần rốt cục đã cảm giác được chút mát mẻ sảng khoái. Mấy quả dừa chín bất ngờ rụng xuống tạo ra những tiếng “bịch bịch”. Yết hầu của hắn dường như có lửa đốt, cảm giác trong miệng nóng bỏng, lúc này Tiêu Thần khát đến cực điểm, toàn thân run rẩy đau đớn. Nhặt được hai quả dừa lập tức ngồi bệt xuống. Hắn dùng nguyên khí còn sót lại đập vỡ một quả, sau đó vồ vơ kề miệng vào uống ừng ực từng ngụm nước dừa ngọt mát, loại cảm giác này thật là tuyệt vời, đối với người khát khô cả cổ như Tiêu Thần mà nói, nước dừa hiện giờ đúng là có thể so được với quỳnh tương ngọc dịch. Tự nhiên lại bị đưa đến Trường sinh giới! Tiêu Thần ngàn vạn lần tự hỏi, Lan Nặc phải chăng cũng đã đến nơi này? Còn những nhân vật danh truyền thiên cổ nữa, phải chăng bọn họ cũng sống tại thế giới này? Trong lòng hắn ngập tràn nghi vấn. Đương nhiên, hắn không biết rằng Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi cũng tiến vào không gian này. Cuối cùng, hắn yên lặng quỳ trên mặt đất, bái biệt cha mẹ vượt qua thời không, từ nay tiên phạm chia cắt!. Hắn là người hành sự quyết đoán, hiện tại cường

bách bản thân quên đi những suy nghĩ thế giới cũ, bắt đầu lo lắng phải làm thế nào để sống sót tại thế giới này. Lặng lẽ ngồi trầm ngâm trên mặt đất, lưng dựa vào một cây dừa xù xì, Tiêu Thần toàn thân lóe lên những tia sáng trong suốt, cả thân người phảng phất như được bao bọc bởi một tầng hào quang, thiên địa tinh khí không ngừng tụ lại. Tiếng thú hống không ngừng vang lên, nơi này tịnh không phải là một vùng đất yên tĩnh, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của hắn là làm cho thân thể nhanh chóng khôi phục lại chân nguyên. Tiên Thần vận hành pháp quyết, dẫn đạo thiên địa tinh khí bắt đầu trị liệu thương thế. Pháp môn mà hắn tu luyện nguyên là được khắc trên một phiến đá thần bí. Hắn từ nhỏ đến lớn sống bên dòng Hoàng Hà, đoạn chảy qua trước thôn của hắn có nhô lên một tấm bia đá khổng lồ, khi gạt hết bùn rêu thì hiện ra bốn chữ cổ lớn : “Vĩnh Trấn Hoàng Hà”. Hai bên bờ Hoàng Hà được lưu truyền một truyền thuyết xa xưa, lúc Đại Vũ trị thủy, trên chín tầng trời từng hạ xuống một thần bia trấn định Hoàng Hà khiến cho thiên tai lũ lụt không xảy ra nữa. Lúc bia đá từ dưới đáy Hoàng Hà lộ ra, dân làng lập tức nhớ đến thần bia được tương truyền từ thời xa xưa liền gọt bỏ bùn rêu trên bia, ngày ngày thắp hương lễ bái. Sau khi được gọt sạch, mặt sau của tấm bia hiện lên những vết khắc, đó là một đồ hình thần bí phức tạp, dân làng không thể nào hiểu được và gọi nó là thiên thư. "Thiên thư chi thuyết" đã gắn bó với Tiêu Thần từ bé, với vô vàn ảo tưởng, mỗi ngày hắn đều chăm chú nhìn thạch bia, cho đến hai tháng sau vào một đêm mưa bão, nước sông Hoàng Hà dâng lên cuốn lấy tấm bia đá chìm vào đáy sông. Nhưng mà bức đồ hình thần bí phức tạp kia sớm đã được khắc sâu vào trong trí óc nhỏ bé của hắn, cho đến khi hắn bắt đầu tiếp xúc với võ học, bước trên con đường tu luyện thì mới biết đồ hình phức tạp được khắc trên thạch bia đó rốt cục là gì!. Đó là một tấm luyện khí đồ vừa cổ xưa vừa thần bí do trời ban xuống. Tiên Thần không biết rằng tấm luyện khí đồ được khắc trên tấm bia đó còn trên cả Thiên công bảo điển trong truyền thuyết. Từ năm mười tuổi hắn đã bắt đầu kiên trì tu luyện, trong vòng mười năm sau đó tuy không ngừng học tập những chiêu thức từ người khác nhưng tâm pháp tu luyện vẫn chưa từng thay đổi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 3: Bát tí ác long

Chương 3: Bát tí ác long Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Mười năm khổ tu luyện khí đồ được khắc trên bia đá, Tiêu Thần đã thu được không ít lợi ích, thể chất của hắn không ngừng được cải biến, mơ hồ có cảm giác được thoát thai hoá cốt. Bất quá, việc khiến cho hắn sinh ra sự tin tưởng tuyệt đối vào tấm luyện khí đồ không phải là việc đó, mà chính là trường đại chiến kịch liệt trên Côn Lôn. Hắn vốn là muốn đến xem thần tích Lan Nặc phá toái hư không, không ngờ trên đường lại bị hộ vệ của Hoàng gia thiên nữ khinh thị, sau đó dẫn đến trường ác chiến thảm liệt nhất mà hắn từng tham gia, hắn liên tục chém giết mười ba người của Hoàng gia thiết vệ đột vây thoát ra, trong đó có cả thị tì bên cạnh của Triệu Lâm Nhi. Có thể thấy được pháp quyết được khắc trên tấm bia đá không phải tầm thường, mười năm khổ tu đã khiến cho tu vi của hắn tăng tiến chóng mặt. Ngày ngày tu luyện, Tiêu Thần đối với tấm luyện khí đồ trời ban càng lúc càng hiểu rõ, cảm giác tấm luyện khí đồ này còn chút thiếu sót không phải là một pháp quyết tu hành đầy đủ. Tương truyền, thạch bia trấn định Hoàng Hà là từ trên trời hạ xuống, khi đó đồ hình đã được khắc trên đó, muốn thu thập được phần văn bia còn thiếu cơ hội thật quá xa vời. Ánh nắng mặt trời, ánh trăng, cỏ cây... ở trong tự nhiên đều chứa đựng nguyên khí vô tận, ẩn chứa các dạng năng lượng khác nhau. Tiêu Thần ở trong rừng dừa không ngừng vận dụng pháp quyết hấp thu thiên địa linh khí làm dịu thương thể của bản thân, xung quang hắn được bao bọc bởi tầng hào quang sáng mờ. Hai canh giờ trôi qua, Tiêu Thần từ từ tỉnh lại, thương thể nghiêm trọng không thể

tưởng tượng nổi giờ dự đoán chỉ trong khoảng thời gian mười ngày nữa có thể hoàn toàn khôi phục. Mặt trời hạ dần về phía tây, ánh nắng chiếu rọi xuống mặt biển khiến cho mặt nước ánh hồng rực rỡ. "Oanh", "Oanh", "Oanh".....đúng lúc này, ở trên bờ biển truyền lại từng cơn đại chấn, những âm thanh trầm đục không ngừng truyền đến màng nhĩ của Tiêu Thần, hắn liền ngoảnh đầu lại nhìn khuôn mặt lập tức biến sắc. Một con vật to lớn màu bạc đang từ dưới biển di chuyển lên bờ, thân hình của nó dài ước chừng năm mươi thước, trông giống như một con cá sấu khổng lồ, nhưng nhìn kĩ lại thì phát hiện có chút khác biệt. Trên lưng của con vật to lớn này còn có trên trăm đốt xương nhô lên lấp lánh hàn quang, mỗi đốt xương đều dài tầm hai thước trông giống như những cây trường thương nhọn hoắt chìa thẳng lên trời, bảo vệ phía sau của nó. Nó thật sự to lớn, toàn thân được bao bọc bởi lân giáp màu bạc lấp lánh hàn quang, mỗi phiến lân giáp chiều dài một thước, chiều rộng nửa thước. Ở phía xa nhìn lại, toàn thân nó đều lấp lánh ánh bạc, trông rất dữ tợn. Ngân sắc hung thú có tất cả tám cánh tay trắng kiện, những móng vuốt sắc nhọn phát ra u quang âm trầm khiến cho người trông thấy phải kinh khiếp. Ngoài ra, trên đỉnh đầu của nó còn có một chiếc sừng dài bảy tám thước, lấp lánh hào quang màu bạc lạnh lẽo. Đó thực sự là một ác thú khổng lồ vô cùng khủng bố. Nó đưa cặp mắt to lớn phát lập lòe u quang quét qua một vòng bờ biển, sau đó mới tiếp tục bước lên bãi cát. Khi lên bờ nó liền quay người lại hướng về phía mặt trời mở cái miệng khổng lồ đỏ lòm chỉ chút những cái răng sắc nhọn rống lên một tiếng cực kì khủng bố, khiến cho mặt biển dao động kịch liệt, làm đám chim biển ở trên không trung sợ hãi bay dạt ra xa. Còn có mấy con bay không kịp bị rơi xuống mặt biển. Uy thế đúng là kinh thiên động địa. Tiêu Thần mặc dù đã bị tai nạn, nhưng màng nhĩ vẫn bị ong ong, tiếng rống quá lớn khiến cho hắn có cảm tưởng như như bị thủng màng nhĩ. Hung thú sau khi quay về phía mặt trời gào rống liền nằm bò lên mặt cát, nhắm chặt hai mắt lại tựa hồ muốn nằm nghỉ ở nơi này. Tiêu Thần trong lòng chấn động, quả nhiên Trường Sinh Giới. Đưa mắt nhìn con vật to lớn màu bạc kia, hắn nhớ tới thượng cổ hung thú trong truyền thuyết của những cư dân ven biển --- Bát tí ác long. Hình thái cùng với sự dữ tợn khủng bố của Bát tí

ác long trong truyền thuyết quả thực cũng giống như thế này. Theo truyền thuyết, thượng cổ hung thú có thể dời non lấp biển, hô mây gọi gió. Nhưng thuyền bè khi ra biển một khi gặp phải nó, chỉ có một vận mệnh là hủy diệt. Nó là hung thú tàn ác nhất ở biển, đến cả Hải thần nếu gặp phải nó đều lui xa ba bước. “Thượng cổ hung thú có thể đối kháng được với thần... hóa ra vẫn còn tồn tại trên thế giới này!”. Nghĩ đến truyền thuyết cổ xưa này, Tiêu Thần sắc mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, hẳn không thể tưởng tượng được rằng vừa mới đến Trường Sinh Giới, đã được trông thấy thượng cổ ác thú trong truyền thuyết này. Mặc dù cách rất xa, nhưng Tiêu Thần cũng cảm giác được từng luồng khí tức hung sát của nó, thượng cổ hung thú to lớn này cũng không biết là đã tàn hại biết bao nhiêu sinh linh trong biển!. Tiêu Thần cẩn thận đứng lên nhẹ nhàng đi sâu vào trong rừng dừa, cho đến khi xác định thượng cổ hung thú không thể nào phát hiện ra hẳn thì mới dừng lại đứng từ xa quan sát. Bất tí ác long lúc này trông giống như một dãy núi mây bạc, nằm bất động trên bãi cát phẳng phất như hóa đá. Tiêu Thần đoán rằng, có thể bãi cát này là nơi nghỉ ngơi của nó, những khi chiều muộn nó đều về đây để ngủ. Từ lúc thượng cổ hung thú bò lên bãi biển và quay về hướng mặt trời rống lên, trong khu rừng nguyên thủy rậm rạp ở quanh đó đều trở nên yên tĩnh, duy chỉ có ở sâu trên đảo thỉnh thoảng truyền lại tiếng man thú gào rống mà thôi. Ánh trăng thanh thoát, bầu trời lấp lánh ánh sao, sóng biển rì rào vỗ vào bờ cát, từng đợt gió biển nhẹ nhàng thổi tới, Tiêu Thần ở trong rừng đang từ từ tiến vào giấc ngủ. Sáng sớm, Mặt trời từ phía đông nhô lên, chiếu những tia nắng vàng óng ả xuống mặt biển. Một tiếng rống đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời. Thượng cổ hung thú trong truyền thuyết, Bất tí ác long chính là đang hướng về phía mặt trời rống lên những tiếng kinh thiên động địa. Mặt biển buổi sớm đang tĩnh lặng, bị tiếng rống làm cho chấn động kịch liệt, mấy con chim biển ở phía chân trời bị dọa cho bay mất hút. Ngân sắc hung long khổng lồ huy động tám cánh tay, từ trên bờ cát chầm chậm bò xuống biển tạo lên những tiếng oanh oanh. Mặt biển vốn tĩnh lặng nhất thời sôi sục, dâng lên những con sóng lớn. Ngân sắc hung ảnh ở trong biển không ngừng quấy động. Chỉ đến khi nó đi xa dần, mặt biển mới từ từ tĩnh lặng trở lại. Theo từng đợt thủy triều lên

xuống, nước biển đã xóa đi những vết tích của con ác long còn lưu lại trên bờ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 4: Man hoang đảo tự

Chương 4: Man hoang đảo tự Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần từ rừng sâu bước ra, chăm chú nhìn về phía biển lớn vô tận, trong đầu nghĩ đến sự hung dữ đáng sợ của con vật to lớn đó trong lòng biển, đó đích xác là tuyệt thể hung thú!. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Tiêu Thần cảm giác thân thể đã tốt hơn trước rất nhiều, chỉ là không làm việc gì quá nặng, còn những việc bình thường thì không có gì đáng ngại. Hắn đứng trên bãi cát, tắm mình dưới ánh nắng ban mai, cả người bất động bắt đầu tụ tập thiên địa linh khí tu luyện đồ pháp thần bí trên bìa đá cổ. Ánh nắng chiếu rọi khắp người, hắn hô hấp bình ổn, từng tia sáng mờ nhỏ không thể nhìn thấy bằng mắt thường dần dần dung nhập vào và vận chuyển rất nhanh trong thân thể hắn. Tiêu Thần tu luyện tấm đồ hình này rất có thiên phận, từ nhỏ khi mới tu tập theo luyện khí đồ thần bí mặc trặc, một tòa điện phủ thần thánh to lớn đã bắt đầu chậm rãi mở cửa chờ đón hắn. Theo tiết tấu hô hấp của Tiêu Thần, mỗi lần hít vào thì một đạo ánh nắng màu vàng tiến vào trong cơ thể xuyên qua máu thịt tiến nhập vào tạng phủ cùng với xương cốt, khiến cho toàn thân hắn đều ánh lên hào quang. Sau đó khi thở ra thì những nguyên khí không thuần chất từ tạng phủ cùng với gân cốt sau đó là máu thịt được bài trừ ra ngoài qua da. Máu thịt được năng lượng thuần khiết không ngừng cải thiện, thể chất được cải biến từng ngày từng năm. Bản chất của tu luyện là không ngừng phá bỏ sự bó buộc thân thể của con

người, thực hiện không ngừng thăng hoa biến đổi bản thân. Tiêu Thần tin rằng, sớm muộn sẽ có một ngày, hắn có thể giống như những nhân vật danh chấn thiên cổ kia, phá vỡ khoảng cách của sự sinh tử, tiến nhập vào cảnh giới vĩnh sinh bất tử trong truyền thuyết. Nước thủy triều sau khi rút đi còn lưu lại trên mặt cát mấy con sò, tôm, cua... còn có mấy con cá biển không ngừng giãy dụa. Những thứ này khiến cho bữa sáng của hắn trở lên vô cùng phong phú. Một lát sau, trên đồng lửa được đốt trong rừng, cạnh một nồi sò được nấu bằng nước dừa đang sôi sùng sục là mấy con cá nướng tỏa mùi thơm phưng phức. Sau khi dùng xong bữa sáng thịnh soạn, Tiêu Thần quyết định thăm dò địa hình xung quanh, tìm một chỗ để có thể tạm thời trú ngụ. Xuyên qua rừng dừa là khu rừng rậm rạp, nơi này tràn ngập sinh cơ, cây cối vô cùng phong phú, có đàn hương, ngô đồng, trám, gụ, keo... còn có cả những cây cổ thụ tán rợp trời. Nơi đây là nơi trú ngụ tuyệt vời của những loài chim chóc, khi Tiêu Thần tiến vào đã khiến cho lũ chim chóc kinh động, từ trong rừng hàng ngàn vạn con chim bay vụt lên, tiếng chim kêu vang vọng khắp rừng, lông chim rơi rụng đầy trời. Trên mặt đất là từng tầng từng tầng phân chim, còn trên các cành cây nơi đâu cũng có tổ chim, trứng chim đứng ở đâu cũng có thể trông thấy được. Mỗi khi có một con chim non mở miệng đòi ăn, thì vô số chim trưởng thành không ngừng kêu vang. Chỉ đến thật lâu sau khi hắn đã đi qua thì nơi này mới khôi phục lại được sự tĩnh lặng. Đại khái là đi qua ba bốn khu rừng như vậy Tiêu Thần tiến vào trong khu rừng nguyên thủy, cổ thụ rậm rạp, dây leo khắp nơi, hung thú hoành hành. "Ngao hống....." Một con Kiếm Xỉ Hồ rống lên, nhe nanh lao về phía Tiêu Thần. Hắn liền tung chân ra đá văng con Kiếm Xỉ Hồ lăn lóc trên mặt đất. Ngay sau đó, cách đó không xa truyền lại một tiếng thú hống, một con Song đầu bạo viên cao năm thước, thân thể to lớn, lớp lông đen rậm rạp, nhe nanh dữ tợn vọt tới. Tiêu Thần không muốn chọc phải đám man thú kì dị, liền vội vàng xoay người chạy sâu vào trong rừng, để lại con Kiếm Xỉ Hồ cho con Song đầu bạo viên. "Ngao hống....." Tiếng Hồ hống lên đau đớn, Tiêu Thần vội vàng quay đầu lại nhìn, liền trông thấy được một cảnh tượng ghê rợn, Song đầu bạo viên đang xé tan con Kiếm Xỉ Hồ, lớp lông đen xì rậm rạp trên người nhuộm đầy máu. Tiêu Thần lao đi như

gió, hần rất cẩn thận tránh né các loại man thú kì dị, không muốn đối đầu trực tiếp với chúng. Càng vào sâu, Tiêu Thần càng trông thấy rất nhiều thần dị hung thú đã xuất hiện trong truyền thuyết. Hần lại càng trông thấy rất nhiều cảnh hãi hùng, hần đã từng thấy một con Thần báo có cánh xé tan một con Voi lớn hai đầu; một con độc giác măng xà khổng lồ nuốt gọn một con mãnh hổ ba đầu... Chạy trong rừng rậm nguyên thủy vô tận, Tiêu Thần thường xuyên trông thấy những tàn cốt, có xương hổ, xương báo, xương voi... còn có rất nhiều bộ xương khổng lồ không biết tên, những khúc xương bảy tám thước, mấy chục thước vỡ vụn nằm lẫn khuất trong cỏ càng làm cho khung cảnh thêm âm u khủng bố. "Hống....." Một tiếng rống lớn đột nhiên truyền lại từ sâu trong dãy núi, âm thanh đinh tai nhức óc, xuyên kim phá thạch, vọng lên tận trời! Khiến cho muông thú trong rừng đại loạn. Tiêu Thần cũng bị chấn động đến nỗi khí huyết dâng trào, toàn thân run rẩy, màng nhĩ ong ong. Long khiếu trong truyền thuyết bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi!. Tiếng rống này tuyệt đối không dưới tiếng gầm rống của thượng cổ hung thú Bát tí ác long. Rất khó tưởng tượng được, rốt cục là loại hung thú nào. Tiêu Thần thầm kinh hãi, mới ở bên ngoài hòn đảo mà đã phát hiện ra hai đại hung thú, hòn đảo này đúng là vô cùng thần bí. Hiện tại hần thương thế còn chưa bình phục vì thế không dám mạo hiểm tiến lên trước nữa, liền đi dọc theo đường cũ quay ra. Cuối cùng, Tiêu Thần ở dải đất ngoài rìa hòn đảo tìm được một nơi thích hợp để dưỡng thương. Nơi này cách bãi biển khoảng hai ba dặm, gần sát nơi Bát tí ác long nghỉ ngơi vì vậy hung thú bình thường cũng không dám tiếp cận. Tại đây có một cái hồ nhỏ trong xanh như ngọc xung quanh được cây cối rậm rạp bao quanh che đi cái nắng gắt của ánh mặt trời. Ngoài ra còn được bao phủ bởi rất nhiều hoa thơm cỏ lạ. Gần đó còn có rất nhiều cây ăn quả, không chỉ có dưa, còn có chanh, vải... phát ra mùi quả chín dụ người. Tiêu Thần còn phát hiện ra một rừng trúc cách đó không xa, không muốn ảnh hưởng đến thương thế nên hần cẩn thận vận dụng một chút nguyên khí dùng rìu đá chặt vài cây trúc về, rồi tìm một ít dây leo bền chắc. Sau đó dựng lên một căn nhà bằng trúc ngay bên cạnh hồ, rồi làm thêm một chiếc giường bằng trúc. Trong nhà lúc nào cũng thơm ngát mùi cỏ cây, cảm giác phi thường sáng

khoái. Không khí trên biển biển ảo khôn lường không thể nói trước được điều gì, bầu trời vốn trong xanh không một gợn mây, trong nháy mắt đã tối xầm lại, từng đám mây đen bay về ngập trời. "Oanh long long" Mây đen vần vũ, sấm chớp ầm ầm, mưa rơi xối xả. Tiêu Thần thầm kêu may mắn vì đã dựng xong căn nhà kịp thời, đưa mắt nhìn những hạt mưa bay bên ngoài, hán cảm thấy lạnh lạnh. Sau khi tiến vào phá toái hư không Trường Sinh giới, hẳn luôn nghĩ đến những nhân vật uy danh chấn động thiên cổ được lưu truyền tại nhân gian, liệu có một ngày nào đó có thể gặp được bọn họ không? Độc Cô Cầu Bại, với thanh kiếm trên tay ngạo ngễ thiên hạ, dọc ngang khắp chốn không có đối thủ... Lí Tầm Hoan, tiểu lí phi đao vô thanh vô ảnh, đao toái hư không... Sư Phi Huyền, băng thanh ngọc khiết, nhất đại thiên kiều tiên tử... Loan Loan, thông tuệ, linh động như tinh linh... Bàn Bàn, cái thể ma quân, uy nhiếp thiên cổ... Lăng Phiên Vân, nhờ tình dụng kiếm, trượng kiếm nhập đạo... Những cái tên uy chấn thiên cổ, liên tục hiện lên trong đầu Tiêu Thần, những người này đã sống mãi với trời đất, hẳn tin rằng sau này nếu có cơ duyên, nói không chừng có thể gặp được bọn họ, điều này tuyệt đối không phải là mộng tưởng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 5: Ngọc xác long đản

Chương 5: Ngọc xác long đản Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Thấm thoát đã qua ba ngày, thương thế của Tiêu Thần khôi phục rất nhanh, qua khoảng sáu bảy ngày nữa là có thể hoàn toàn khôi phục. Chập tối, ánh lửa bập bùng nổi lên giữa rừng thẳm, trên ngọn lửa là một chú thỏ hoang được nướng chín vàng ươm, từng giọt mỡ rơi xuống đám lửa kêu tí tách,

mùi muối biển quện lẫn mùi thịt nướng thơm lừng trôi theo từng cơn gió giữa rừng sâu. Tiêu Thần dùng cật nửa thái thịt thỏ, sau đó mang một ít dĩa rửa sạch bỏ ra, lại lấy ra một chén trúc đựng nước dừa rồi bắt đầu thưởng thức bữa tối. Thịt thỏ mềm ngọt thơm lừng cùng trái cây tươi mát khiến hẳn thêm phần ngon miệng. Ánh nắng chiều đã tắt, màn đêm buông xuống khu rừng, thế nhưng tiếng sóng biển vỗ bờ vẫn không giảm bớt mà mỗi lúc lại càng lớn hơn. Từ lúc hoàng hôn, không hiểu vì sao Bát tí ác long tại bờ biển không ngừng gầm rống, đến lúc này tiếng gầm gào của nó càng lúc càng đỉnh tai nhức óc khiến sóng biển hỗn loạn, núi rừng rung chuyển, thực khiến người ta chết khiếp. Đến khi những vì sao lấp lánh trên trời, đám thượng cổ mãnh thú vẫn không ngừng gào thét, khác hẳn thường ngày. Tiêu Thần cảm thấy kinh ngạc, bị tiếng gầm của con rồng trên bãi biển hấp dẫn, dưới ánh trăng hẳn lần mò đến chỗ những rặng dừa trên bãi biển. Lúc này, tiếng gầm nhức óc đã giảm bớt, thượng cổ hung thú trên bãi biển tựa hồ đang phải chịu đựng điều gì đó, trên dải cát nhấp nhô này xuất hiện một bầu không khí khủng bố cực kỳ. Ánh mắt Tiêu Thần bị hấp dẫn cực độ. Bên cạnh ác long trên bãi biển lóe lên ánh sáng thánh khiết, cẩn thận nhìn kỹ là hai quả trứng rồng, vỏ trứng trong suốt như ngọc bích phát ra ánh sáng mờ mờ. Thượng cổ hung long đang sinh sản. Tiêu Thần cảm thấy giật mình, biết vì sao mà ác long lại kỳ dị như thế. Bát tí ác long đào một cái hố lớn trên bãi cát, cẩn thận đặt hai quả trứng vào hố rồi lấp lại. Đến khuya, rốt cục bãi biển cũng đã yên tĩnh trở lại. Bầu trời đầy sao sáng lấp lánh huy hoàng. Trở về nơi ở bên hồ nhỏ, Tiêu Thần tiếp tục tu luyện thêm hai canh giờ, sau đó đi vào căn lều trúc thơm ngát cỏ cây, từ từ tiến vào mộng đẹp trên chiếc giường trúc. Phần lớn thời gian trong ngày hẳn dành để tu luyện, vì hẳn biết vô luận là ở nhân gian hay là ở trường sinh giới, chỉ có thực lực bản thân cường đại mới có thể sống tốt được. Sáng sớm, thủy triều lên xuống, sóng biển ì oạp vỗ bờ. Bát tí ác long đã rời đi khá lâu, Tiêu Thần ra bãi cát đào cái hố trứng lên, lập tức phát ra một quầng sáng mờ mờ, hai quả trứng rồng hiện ra trước mắt. Vỏ trứng trong suốt như loại ngọc tốt nhất được điêu khắc bởi một bậc thầy, phát ra quầng sáng ánh bạc thần dị. Trứng rồng được ghi lại trong truyền thuyết đã xuất hiện. Mà hôm nay lại xuất hiện trước mắt

Tiêu Thần. Tung chưởng nhằm đánh quả trứng, quầng sáng bạc lóe lên, hiển nhiên không có chút hư tổn nào. Tiêu Thần cảm thấy cực kỳ kinh dị, hẳn tăng thêm chưởng lực đánh vào một lần nữa, chỉ nghe một thanh âm đanh gọn “cạch”, trên vỏ trứng đã xuất hiện một kẽ nứt lớn. Tiêu Thần tịnh không có cảm giác tội lỗi, ác long trong truyền thuyết có thể cùng Hải thần đối kháng, chính là chúa tể hung tàn nhất trên biển cả, mỗi ngày đều xé xác vô số sinh linh. Quả trứng trong suốt rốt cục cũng vỡ tan phát ra ánh bạc rực rỡ. Lòng trắng chảy ra nhanh chóng thấm vào trong cát lộ ra nhân trứng màu bạc nằm giữa hạch tâm, quầng sáng đẹp mắt ngoài vỏ trứng nguyên lai có nguồn gốc từ đây. Tiếng long khiếu mỏng manh lọt vào lỗ tai Tiêu Thần, hẳn giật mình phát hiện ở giữa trứng xuất hiện hình dạng một con ác long đang nhe nanh múa vuốt, phát ra một luồng sinh mệnh dao động cực kỳ mãnh liệt. Cái này chính là tinh hoa của rồng. Hẳn không do dự nuốt ngay khối sáng màu bạc chói lóa vào bụng. Trong chớp mắt hẳn cảm thấy linh hồn bị thiêu đốt cực điểm, một dòng sinh mệnh nguyên khí mạnh mẽ tràn vào thân thể hẳn. Trứng do thượng cổ mãnh thú sinh hạ, hàm chứa sinh mệnh chi năng cường đại khó mà tưởng tượng được, tiên thiên nguyên lực vô cùng sung mãn. Toàn thân Tiêu Thần xuất hiện quầng sáng bạc lờ mờ lay động, phảng phất như bị thiêu đốt cực độ. Có thể thấy quả trứng rồng kia ẩn chứa tinh hoa, sinh mệnh tinh nguyên vô cùng vô tận. Thân thể hẳn bắt đầu trở nên trong suốt, khó lòng mà thấy được, hình ảnh ác long ánh bạc chìm dần vào huyết Khí Hải của hẳn. Dường như bị chiêu dẫn, long nguyên tinh hoa còn sót lại từ quả trứng hướng vào thân thể hẳn hợp lại với long ảnh trong đó. Tiêu Thần có cảm giác như cơ thể hẳn vỡ vụn ra, linh hồn cùng thần thể tựa hồ tan nát. Đến lúc này thì cổ bìa trấn định Hoàng Hà hiện lên trên trái tim hẳn. Pháp quyết Thiên Tứ Luyện Khí đồ tự động vận chuyển. Tiêu Thần chịu đựng sự thống khổ lớn lao nhìn hiện tượng kỳ dị phát sinh trên thân thể mình, long ảnh trong thân thể đang dần dần bị luyện hóa. Đã qua hơn nửa ngày, quầng sáng trên thân thể hẳn đã từ từ thu lại, ác long trong thân thể đã hoàn toàn biến mất, đã hóa thành một quang điểm màu bạc nằm giữa huyết Thương Khâu trên chân trái của hẳn. Huyết Thương Khâu nằm phía dưới mắt cá chân, quang điểm nằm chỗ này giống

như đang châm cứu, cùng với huyết vị trên chân hắc, tựa như một ngọn đèn sáng giữa đêm đen. Qua hai canh giờ, Tiêu Thần mở hai mắt, mặc dù đã ăn trứng rồng trong truyền thuyết thế nhưng tu vi tịnh không tăng tiến thêm chút nào. Hắc trầm tư suy nghĩ, lượng long nguyên tinh hoa khổng lồ như thế, lại bị luyện hóa thành quang châu trên huyết Thương Khâu bên chân trái, huyết này chính là một trong ba trăm sáu mươi lăm huyết chính trên cơ thể người, nếu mỗi một huyết chính đều có một quang điểm thế này, sẽ xuất hiện biến hóa ra sao? Chiều tà, từ phía xa xa trên biển cả dồn dập tiếng long khiếu, mặt biển bình lặng như bị xé làm đôi phân thành hai dòng trắng xóa, hiển nhiên thượng cổ hung thú đang rẽ sóng vào bờ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 6: Man thú phát cuồng

Chương 6: Man thú phát cuồng Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần kêu lên không ổn, hắc phóng nhanh đến rừng rậm bên bờ biển. Bát tí ác long trở về, hắc phải ẩn nấp nhanh một chút, nếu không tất nhiên là chết không có chỗ chôn. May mắn, ngay khi hình ảnh ác long hiện ra, hắc đã vào tới khu rừng nguyên thủy. Không lâu sau, từ bờ biển văng vẳng tiếng long khiếu long trời lở đất, mặc dù cách xa vài dặm, tiếng gầm xuyên kim liệt thạch, như sét đánh giữa trời quang cũng đủ khiến người ta máu huyết nhộn nhạo. Bát tí ác long đã trở nên điên cuồng khi phát hiện long đàn đã bị hủy mất một quả, nó không ngừng gầm rống khiến biển cả dậy sóng, cả một khoảng rừng rộng lớn cũng bị nó phá hủy. Thượng cổ mãnh thú khổng lồ như cả rặng núi, toàn thân sáng rực ngân quang, sau cùng nó hướng khu rừng trên đảo phóng tới, thân hình dài năm chục thước phát ra

sát khí cuồng bạo, không gì chống nổi. Cây rừng rạp xuống thành hàng, mặt đất dung động kịch liệt, lá rừng rụng tả tơi, chim chóc bay trời chết, dã thú hốt hoảng chạy trốn, tiêu thần cũng không thể không chạy, không ngừng thay đổi địa điểm. Bát tí ác long thật sự quá mức đáng sợ, không gì không phá nổi, không có chướng ngại vật nào có thể cản đường đi của nó. Không biết trùng hợp hay không, thượng cổ hung thú có thể hô phong hoán vũ, sắc trời đột nhiên tối sầm, mây đen vần vũ trên bầu trời hải đảo, mà sấm sét kéo theo mưa to gió lớn giáng xuống ầm ào. Sấm chớp cuồng bạo giáng xuống kèm theo một cơn lốc từ mặt biển kéo vào, lập tức nhiều thân đại thụ gãy lìa, nhiều cây bật gốc bị cuốn lên không giữa cơn mưa nặng hạt, lại bị lôi điện đánh cho nát bầy. Cảnh tượng này chẳng khác nào ngày tận thế, đất trời ảm đạm, mưa to gió lớn không ngừng, cây đổ rừng tan hoang, mà hung thú kia không ngừng gầm rống không kém gì sấm sét. Giữa đêm mưa gió, thân thể khổng lồ của bát tí ác long phát ra quang sáng bạc phiêu động giữa không trung, tung hoành giữa rừng sâu hủy diệt tất cả những gì ngăn trở nó. Trong rừng rậm nguyên thủy dấy lên một trận đại loạn, ngàn vạn hung thú hoảng loạn chốn chạy, ngoài trừ những loài sư tử hổ báo thường thấy còn có rất nhiều loại dị chủng hoang thú hung tàn như : “Hùng sư có cánh, Đại xà có sừng, Tam nhân thần lang to lớn như voi, kim sắc ngô công dài hai ba thước... Càng lúc càng xuất hiện nhiều loại hồng hoang man thú, tựa hồ đều là những ác thú đáng sợ được ghi lại trong sách cổ, tiếng rít gào như sấm động, cho dù là mãnh thú như sư tử, hổ báo cũng bị dọa đến vỡ mật, vội vã nhường lối cho bọn chúng. Tiêu Thần vô cùng kinh hãi, đây là một hòn đảo sao? Tự nhiên lại có nhiều hồng hoang man thú như thế này... nơi đây phảng phất giống như là một thế giới man hoang từ thời thượng cổ. Mưa gió vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lặng, không ít mãnh thú đang trốn chạy bị gió thốc lên không trung, mất tăm mất tích. Tiêu Thần cũng vài lần gặp hiểm nguy bất trắc, không chỉ tránh thượng cổ hung long mà còn phải tránh đám man hoang hung thú đang chạy vào, thậm chí mấy lần còn suýt bị gió cuốn lên cao, thiếu một chút là thịt nát xương tan. Bát tí ác long tàn phá đến nửa đêm, sau đó nhắm vào sâu trong hòn đảo phóng đến khiến cho vùng núi sâu dấy lên cơn đại loạn. Ngoài tiếng bát tí ác long phần nộ gầm

gào, còn có một tiếng thú gầm xuyên kim liệt thạch vang vọng, hoàn toàn không dưới cơ ác long, hai luồng thanh âm không chịu kém cạnh nhau, song phương tựa hồ tăng tốc tiếp cận nhau. Không lâu sau, sâu giữa rặng núi vang lên tiếng man thú gầm gào tranh đấu, hai tiếng gầm bất đồng đều đình tai nhức óc, tiếng sấm sét đì đùng cũng bị tiếng gầm của hai man thú át mất. Tiêu Thần cực kỳ khiếp sợ, có được man thú có thể đối địch với thượng cổ mãnh thú bát tí cự long, hải đảo này quả nhiên thần bí khó lường. "Hống....." "Ngao....." Hai man thú hung tàn có thực lực bất phân cao thấp, từ giữa rặng núi không ngừng gào thét, cuộc đại chiến tựa hồ vô cùng kịch liệt, cả dãy núi trùng điệp dường như bắt đầu rung động, khiến vạn thú kinh hoàng, nhất tề gào thét. Đây quả là một đêm mưa cuồng loạn, sấm sét đì đùng, cuồng phong gào thét, hai đại thượng cổ mãnh thú đại chiến kịch liệt, vạn thú kêu vang, kinh hoàng trốn chạy...đến sáng sớm thì cơn mưa rào cũng ngớt, cuộc chiến giữa hai hung thú cũng đã đến hồi chấm dứt.

Bát tí ác long bị trọng thương rút lui, khiến lá cây rụng xao xác bay bay. Toàn thân nó quầng sáng bạc vẫn không ngừng khiêu động, xuất hiện không ít vết thương trầm trọng, vảy rồng cũng bong ra từng mảng lớn, nhiều chỗ máu thịt phơi bày, tám cự trảo không dám chạm đất, ngân giác trên đầu nó dù đã nhiễm huyết dịch của đối phương cũng phải xuất hiện nhiều vết rạn. Có thể tưởng tượng đại chiến thảm liệt đến nhường nào, cũng không biết địch thủ của nó lai lịch ra sao, có thể khiến cự long thể thảm thế này, cuối cùng cũng chẳng thể biết là con nào thắng, con nào thua. Bát tí ác long trở về khiến một khoảnh rừng nhao nhác, hàng vạn dã thú lại điên cuồng chạy trốn. Tiêu Thần chứng kiến cảnh này, cảm thấy thượng cổ man thú hung uy cường thịnh, đáng sợ vô cùng. Ác long lê thân thể tả tơi xa dần, lúc này mây đen cũng dần dần tan ra, gió mưa ngừng lặng, trời quang mây tạnh, hiện giờ đã là sáng sớm. Một đêm mưa gió bão bùng đã khiến cả một khoảnh rừng rộng lớn trở nên trơ trụi, rất nhiều mãnh thú cũng chết đêm qua, khu rừng nguyên thủy thành ra hoang tàn. Ánh ban mai rực rỡ chiếu

rọi khắp khu rừng, hoa lá đọng những hạt mưa long lanh trong nắng sớm như những hạt trân châu, không khí trong lành tràn ngập nơi nơi. Quả là một sớm mai đầy sức sống, dư âm một đêm mưa gió bão bùng đã tan đi trong một sớm mai thanh bình yên tĩnh. Tiêu Thần bước trên đám cành cây vương vãi, cảm thụ sự mát mẻ sau cơn mưa, đột nhiên đồng tử của hắn co rút lại, hai mắt phát ra thần quang. Bên hồ nước nhỏ trong xanh như bảo thạch, một dải lụa trắng lơ thơ trước gió hờ hững vắt trên chạc cây cổ thụ nghìn năm, giữa khu rừng không bóng người này, cảnh tượng này rất dễ nhận thấy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 7: Thiên mã đạp nguyệt lai

Chương 7: Thiên mã đạp nguyệt lai Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần nhanh chóng bay tới chạc cây cổ thụ, thu dải lụa vào tay, dải lụa này tựa hồ như là một tấm mạng che mặt, trơn bóng, mềm mại vô song, lại nhẹ như không có gì, có thể nói là được dệt từ loại tơ thượng hạng. Mặt trên tấm vải thêu một con phượng hoàng, nhìn kỹ có thể thấy sinh động như thật. Bỗng dưng Tiêu Thần nhớ đến một hình ảnh quen thuộc, một nữ tử xinh đẹp giấu mặt sau dải lụa mềm. Hắn còn nhớ rõ ràng hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi, đúng là vẫn thường dùng một tấm mạng che mặt thêu phượng hoàng thế này. Chẳng lẽ Triệu Lâm Nhi cũng đã tiến nhập Trường Sinh Giới.

Tiêu Thần chợt nhớ lại cảnh ngày trước hắn cùng Triệu Lâm Nhi kẻ đuổi người trốn chạy lên đỉnh núi, khoảng cách giữa họ cũng không phải quá xa, mà đó cũng chính là ngày nhất đại thiên kiêu thần nữ Lan Nặc phá toái hư không, tỏa ra một quang sáng rực rỡ, khắp đỉnh núi tràn ngập ánh sáng thánh khiết vô song. Tại đó hắn bị bao phủ giữa quang sáng mờ ảo, do đó tiến vào Trường Sinh Giới. Lẽ nào Triệu Lâm Nhi cũng giống hắn bị động tiến vào Trường Sinh Giới theo cách này? Càng nghĩ càng thấy chuyện này rất có khả năng. Nơi này vốn không phải nhân gian giới, thân phận Hoàng gia thiên nữ của Triệu Lâm Nhi hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, nếu như tại hải đảo này tìm được Triệu Lâm Nhi, xử lý ra sao cũng không cần cố kỵ gì cả. Không lâu trước đây Tiêu Thần là kẻ bị truy đuổi, nếu giờ Triệu Lâm Nhi thực sự cũng đã tiến vào Trường Sinh Giới, thì vai trò hiện giờ được hoán đổi. Bất quá, Tiêu thần cũng không thực sự muốn gặp mặt Triệu Lâm Nhi lúc này bởi vì đối phương là một cao thủ chân chính, hắn bây giờ thương thể chưa bình phục, khó mà đấu lại được. Năm ngày! Gần năm ngày cũng đủ, năm ngày để chữa thương thì hắn cũng không phải sợ Hoàng gia thiên nữ kia nữa. Hai ngày bình yên trôi qua, Triệu Lâm Nhi tịnh không xuất hiện. Mặc dù dải lụa mỏng bay tới tận đây, nhưng dù sao cuồng phong đêm qua cũng thực sự quá mãnh liệt, cũng có thể nàng ta ở cách chỗ này rất xa. Bất quá, Tiêu Thần tin tưởng rằng, chỉ cần nàng ta còn sống tất phải có ngày gặp mặt nhau. Bây giờ, Bát tí ác long thủy chung cũng chỉ nằm giữ nhà trên bãi biển, nếu có xuống biển cũng chỉ quanh quẩn khu vực đó. Tiêu Thần không dám nghĩ đến việc mạo hiểm lần nữa, thượng cổ hung thú này mà phát cuồng chẳng khác nào hủy thiên diệt địa. Quang điểm trên huyết Thương Khâu ở chân trái hắn tựa hồ ngưng kết cùng huyết đạo một cách hoàn mỹ, quang điểm màu bạc chính là huyết Thương Khâu, huyết Thương Khâu cũng chính là quang điểm màu bạc, không thể phân biệt. Cho đến tận bây giờ, Tiêu Thần cũng hoàn toàn không biết nó rốt cuộc là có tác dụng gì, hắn không thể cảm ứng được lượng sinh mệnh chi năng khổng lồ từng xuất hiện, cũng không thể cảm ứng được nó có chỗ nào đặc dị. Thêm hai ngày nữa trôi qua, Tiêu Thần chuyên cần tu luyện không nghỉ, thân thể khôi phục rất thuận lợi. Ánh trăng nhu hòa tựa sóng nước hồ thu như một dải lụa mềm

hồ hững vất trên cánh rừng bát ngát. Tiêu Thần đứng bên hồ nhỏ trong sáng như gương, thân hình cao lớn không hề động đậy, bắt đầu khởi động đạo dẫn ánh trăng vào trong thể nội. Một luồng sáng nhỏ vô hình luân chuyển trong cơ thể Tiêu Thần, ánh trăng như nước cam lộ làm dịu cơ thể hắc, khiến tạng phủ, cốt cách, huyết nhục của hắc ngập tràn ánh dương. Thời gian như ngưng đọng, Tiêu Thần đắm chìm trong cảnh giới tu luyện tuyệt vời, ánh trăng vô tận tụ lại mỗi lúc một nhiều, chung quanh hắc đã được bao phủ bởi một quầng sáng mờ ảo, toàn thân phát ra quang hoa nhàn nhạt. Lúc này hắc đạt đến một loại không linh chi cảnh, dù đang nhắm mắt nhưng cảnh vật xung quanh vẫn hiện lên rõ ràng trong tâm, toàn thân phát ra khí chất khinh linh phiêu dật. Đột nhiên hắc cảm giác từ giữa rừng sâu tựa hồ như có sinh vật đang bay nhanh tới. Sau đó hắc nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị, một sinh vật trắng như tuyết giống con ngựa nhỏ, bước đi nhanh như ánh sao từ trên một thân cây nhảy xuống. Cảnh tượng này thật khiến người ta giật mình kinh ngạc. Chú ngựa nhỏ rất thấp, bất quá chỉ cao một thước nhưng lại cực kỳ thần dị, thân thể trắng như tuyết phát ra ánh sáng lấp lánh, như được tạc từ một khối ngọc tuyệt đẹp. Trên trán nó có một chiếc sừng trong suốt càng thêm vẻ thần dị phi phàm. Nhìn như nó đạp trăng đi tới, nhảy nhót trên những ngọn cây, dưới ánh trăng nhu hòa toát lên khí chất siêu trần thoát tục, thần tuấn cực điểm. Một chú ngựa nhỏ khiến Tiêu Thần cực kỳ kinh ngạc. Tiểu mã rời khỏi ngọn cây chạy quanh hồ nước, đưa mắt dò xét nhìn thân thể được ánh trăng bao phủ của Tiêu Thần, đôi mắt to như hai viên hắc bảo thạch tràn ngập vẻ tò mò. Tiêu Thần làm như không biết, không làm kinh động đến nó, tiếp tục vận chuyển ánh trăng huyền ảo, quầng sáng trắng như sóng nước dập dờn quanh thân thể hắc khiến linh khí ngưng tụ, tràn ngập khí tức thần thánh tường hòa. Tiểu mã tựa hồ rất muốn đi tới nhưng có vẻ còn chút sợ hãi, đôi mắt sáng ngời cẩn thận xem xét Tiêu Thần, cho đến khi tin tưởng rằng vô hại nó phi thẳng đến một ngọn cổ thụ ngàn năm gần chỗ Tiêu Thần. Sau đó Tiêu Thần lại nhìn con ngựa nhỏ bất phàm, chiếc sừng ngọc trên trán nó lại có thể quy tụ ánh trăng, quầng sáng mờ mờ chung quanh hắc bị chiếc sừng ngọc phân chia đã yếu mất một nửa. Toàn thân tiểu mã càng thêm long lanh, ánh sáng nhàn nhạt không ngừng

lấp lánh càng thêm vẻ thần dị vô song. Đến khi Tiêu Thần thu công, tiểu mã như con thỏ nhỏ băng qua những ngọn cây bỏ trốn, giữa rừng rậm lưu lại một đạo quang ảnh màu bạc, tốc độ nhanh tới cực điểm. Tiêu Thần nở nụ cười, quả là một tiểu thiên mã đáng yêu. Hai ngày sau đó không thấy nó xuất hiện, đến ngày thứ ba nó mới lại xuất hiện vào sáng sớm để cùng hấp thu thảo mộc tinh khí với Tiêu Thần, dần dà thành quy luật, lá gan của nó cũng không nhỏ như trước nữa. Tiêu Thần tịnh không đuổi theo nó, cũng không chắc có thể đuổi kịp không, hơn nữa đây là thần vật có linh tính, khó mà thần phục được, hẳn đành chờ cơ hội. Thoáng qua đã mười ngày trên hòn đảo thần bí, thương thế của Tiêu Thần cũng đã hoàn toàn khôi phục. “Phác lẳng lẳng.” Không xa lắm, vô số chim biển nhao nhác bay lên. Tiểu mã như được tạc bằng ngọc cũng vọt đi. Tiêu Thần cảm giác có người đến gần. Người đến với tốc độ nhanh phi thường, thân hình như phù quang lược ảnh, cơ hồ tại sát na đó nhìn xuyên qua khoảng rừng cùng Tiêu Thần nhìn nhau.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 8: Bắt tử truyền nhân

Chương 8: Bắt tử truyền nhân Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Người kia là một nam tử cao lớn, cả người ướt đầm, khoe miệng có chút máu rỉ ra, dung mạo thì không được coi là anh tuấn, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác rất đặc thù, nhất là cặp mắt thâm sâu khó lường, phát ra hàn khí âm sâm. Nói một cách đơn giản, loại cảm giác đó là : Tà dị! Trên hoang đảo này tự nhiên lại có thể gặp được một người, mà lại không phải là Triệu Lâm Nhi. Tiêu Thần trong lòng tịnh không cảm thấy vui mừng, bằng

vào trực giác hần cảm nhận được thanh niên trước mắt là một nhân vật nguy hiểm. Hần cẩn thận giới bị, ngằm vẫn chuyển huyền công, hần hiện tại cũng đang muốn biết thực lực chân chính của mình như thế nào. Trong khu rừng cách đó không xa, chim chóc lại một lần nữa bay vụt lên toán loạn, tiếp đó là một đạo nhân ảnh rất nhanh lao vọt tới, tốc độ như thiểm điện, trong nháy mắt đã đến nơi. Đó mà một thiếu nữ, dáng người xinh đẹp, quần áo ướt đầm dính chặt vào thân người. Cặp chân dài trắng như tuyết ẩn hiện dưới lớp quần lụa mỏng, nhũ phong cao vút nhấp nhô theo từng hơi thở trông cực kì dụ người. Mái tóc đen dài ướt sũng tung bay theo gió, dung mạo của nàng ta vô cùng xinh đẹp khả ái, bất quá trong đôi mắt vẫn còn lộ ra một chút thần thái hoảng sợ. Cho đến khi lao tới chỗ này, đứng phắt sau người thanh niên mới dần dần ổn định trở lại. "Hống....." Đâu đó, ở phía ven biển truyền lại tiếng rít gào của Bát tí ác long. Trông thấy bọn họ toàn thân ướt sũng, không có gì khó để đoán rằng vừa rồi cả hai người đã gặp phải ác long. Từ làn sương mờ từ bay lên từ trên người đôi thanh niên nam nữ, chỉ trong nháy mắt y phục ướt đầm của họ đã khô cong, từ đó có thể nhìn ra tu vi bất phàm của bọn họ. Hai người bước về phía trước, trên thân được bao phủ bởi một lớp hào quang màu xanhnhạt. Tu Vi của người ở Trường Sinh Giới dù cho thông thiên, Tiêu Thần cũng sẽ không lấy làm kinh hãi, mấy chục người kiệt suất nhất ở nhân gian giới từ trước đến nay đều tiến vào không gian này. Dù sao thì đã là người học võ thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày quay về với đất. "Người là ai, vì sao lại ở chỗ này?" Thanh niên nam tử liền miệng hỏi, khẩu âm có chút kì lạ nhưng Tiêu Thần hoàn toàn có thể hiểu được. Tiêu Thần cảm giác được hai người này đến đây không có ý tốt lành gì, sát ý trên người lúc ẩn lúc hiện, hần bình tĩnh đáp : "Tiêu Thần, từ nhân gian giới phá toái hư không tới". Hần không cần làm cái việc nói dối ẩn giấu thân phận, vì hần không muốn kết oán hay trở thành cừu địch với đối phương. Nghe thấy Tiêu Thần nói vậy, cả hai người đều vô cùng kinh hãi, không kịp được lui về phía sau mấy bước. Hiển nhiên tu giả có thể phá toái hư không ở thế giới này cũng được tính là tuyệt đối cường giả, bằng không hai người này không thể có thần thái như vậy. Khi nghe Tiêu Thần nói sơ qua mọi việc, là do bị động tiến nhập theo Lan Nặc vào Trường Sinh

Giới đôi thanh niên nam nữ này mới bình tĩnh trở lại, tựa hồ như trút được một hơi thở dài. “Không biết nói người may mắn hay là bất hạnh, người tuy tiến vào được Trường Sinh Giới, nhưng địa điểm phá toái hư không thực là không được ổn. Hải vực nổi danh là cấm kị chi hải, còn hòn đảo này lại càng... hắc hắc... còn có thiên hàng thần bia trấn định... hắc hắc...” Thanh niên nam tử cười lạnh mấy tiếng, bất quá sát ý dường như đã biến mất. Y cùng với nữ tử yêu kiều cùng cất bước đi về phía cái hồ nhỏ. Rồi nghỉ ngơi bên cạnh những lùm cây xanh ngắt, ngào ngạt hương hoa bên hồ. “Đúng là đen đủi! không thể nào nghĩ đến vừa mới tiến lên đảo này đã gặp ngay một con thượng cổ hung thú”. Nữ tử diễm lệ nói giọng bất mãn : “Hiện tại thuyền lớn đã bị vỡ nát, tất cả thủy thủ đều đã bị ác long ăn thịt, chúng ta làm thế nào để quay về đây? Thật đúng là không nên đến đây mà”. “Phải cho là may mắn mới đúng, trong vòng mấy trăm năm trở lại đây, chúng ta là những người đầu tiên có thể sống sót mà lên được hòn đảo này”. Nói đến đây, thanh niên nam tử liền đưa mắt nhìn về phái Tiêu Thần, nói : “Có thể chuẩn bị cho chúng tôi chút gì đó để ăn được không?” Lời nói tuy là thỉnh cầu, nhưng lại có giọng điệu ra lệnh, bất quá Tiêu Thần rất bình tĩnh, trả lời : “Có thể”. Đưa mắt nhìn theo bóng ảnh của Tiêu Thần, thanh niên nam tử cất tiếng hỏi : “Cô thấy sao?” Nữ tử xinh đẹp cười lạnh : “Hừ, mặc kệ những điều hăn nói là thật hay giả, hăn đều phải chết. Ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết chúng ta đã đi trước đến nơi này, chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật”. Thanh niên nam tử gật gật đầu, cười lạnh nói : “Tu vi không kém, lại còn ăn tàng thực lực. Nhưng một người thì làm sao có thể địch lại hai người chúng ta liên thủ, chắc chắn hăn sẽ chết không còn nghi ngờ gì nữa! Bất quá, trước tiên hãy lưu lại tính mạng của gã, tạm thời vẫn còn chỗ hữu dụng”. Tiêu Thần lúc này đang ở phía xa trong rừng, nhìn chăm chú vào sự mập máy môi của cả hai người qua kẽ lá, một lúc sau mới quay người rời đi. Không lâu sau, ở bên hồ dậy lên từng làn hương thơm mê người, một chiếc đèn dề quay chín vàng, cạnh đó là nồi cá tươi thơm ngon vô cùng. Ngoài ra, trên bàn còn có vải, rau thơm và mấy cốc nước hoa quả. Hai người thanh niên nam nữ ăn uống rất ngon miệng. Nữ tử sau khi uống một ngụm nước dừa, liền mỉm cười duyên dáng nói : “Cảm tạ

thịnh tình chiêu đãi của Tiêu huynh, ta tên Lưu Nguyệt, huynh ấy là Vương Tử Phong, chính là sư huynh của ta. A a....” Nàng ta mỉm cười khả ái, khuôn mặt hiện lên mười phần yêu kiều dụ hoặc. Vương Tử Phong nói tiếp : “Tên của chúng tôi huynh chắc chưa từng nghe qua, nhưng tổ sư của chúng tôi chắc huynh cũng đã từng nghe qua”. “Xin hỏi danh hiệu của quý tổ sư”. Trong mơ hồ, Tiêu Thần thầm đoán biết, vị tổ sư này hơn nửa là từ nhân gian giới vũ phá hư không đến đây. “Tà vương Thạch Chi Hiên!” Lúc Vương Tử Phong cùng với Lưu Nguyệt nói ra danh hiệu này, sắc mặt đều lộ vẻ tôn kính vô cùng. Tiêu Thần kinh hãi. Cái tên này, sao hắn lại không biết chứ? Đó chính là nhân vật thiên tài tại nhân gian giới, vang danh thiên cổ cùng với Đạt Ma, Trương Tam Phong, Độc Cô Cầu Bại. Bất tử ma công xuất ra, thiên hạ ai có thể tranh phong? Người sau này bị khốn trong tình trường, ma thai băng toái nhưng băng vào đại trí tuệ đã tu thành vô thượng đạo tâm, sau đó phá toái hư không, để lại danh truyền thiên cổ. Bất tử tà vương!.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 9: Tẩu tiến nguyên thủy lão lâm

Chương 9: Tẩu tiến nguyên thủy lão lâm Người dịch : Tiêu Thần Nguồn : 4vn.eu

Nhìn thấy thần sắc của Tiêu Thần như vậy, Vương Tử Phong cùng với Lưu Nguyệt phi thường hài lòng, danh tiếng của Tà vương quả là uy chấn thiên cổ. “Tà vương vẫn sống tại không gian này sao?” Tiêu Thần vô cùng kích động. “Đương nhiên, tổ sư sớm đã là bất diệt chi thể”. “Vậy còn hai người?” “Chúng tôi... đương nhiên còn rất xa mới đạt đến cảnh giới bất tử,

Trường Sinh giới vượt xa những gì huynh tưởng tượng, kì thực những người chân chính vĩnh sinh bất tử không có nhiều”. Lưu Nguyệt cười duyên nói : “Tiêu huynh, ta thấy huynh vừa mới tiến nhập vào Trường Sinh giới vì thế còn nhiều thứ không biết, chi bằng gia nhập vào môn phái của chúng tôi”. Tiêu Thần nếu như không biết đối phương muốn giết hẳn, đương nhiên trong lòng tất sẽ rất cao hứng, nhưng trước mắt chỉ có thể giả vờ vui mừng hơn hở. “Xin hỏi hòn đảo này đặc dị ở chỗ nào?” Đối với Trường Sinh giới, Tiêu Thần căn bản không biết chút gì vì vậy nên có rất nhiều điều muốn hỏi đối phương, nhưng hôm nay chỉ có thể bắt đầu từ man hoang đảo này. “Đặc dị? Hắc hắc, phải nói là đặc dị đến cực điểm...” Vương Tử Phong cười lạnh có chút cảm khái, bất quá không giải thích gì thêm. Lưu Nguyệt cười duyên, nói : “Một lời khó có thể nói rõ được, sau này huynh có thể có thể từ từ tìm hiểu, thế giới này thần dị vượt xa khỏi sự tưởng tượng của huynh. Cho dù gặp hào quang màu sắc quái lạ cũng không có gì là ngạc nhiên. Đúng lúc đó, một cỗ sinh mệnh dao động từ trên ngọn cây truyền lại, ba người đều cảm ứng được vội vã quay người lại quan sát. Chỉ thấy một con ngựa nhỏ đẹp như ngọc, trên thân lưu chuyển hào quang nhàn nhạt, đang ẩn mình trên một ngọn cây đại thụ hai mắt to đen láy chớp chớp đang nhìn hiếu kì về phía ba người. Lưu Nguyệt kêu lên khe khẽ : “Tà vương tại thượng, đó là một Độc giác thánh thú còn nhỏ!” Xem ra nàng vô cùng giật mình, tâm trạng vô cùng kích động, cặp nhũ phong không ngừng phập phồng. Vương Tử Phong cũng kinh dị nói : “Sớm đã biết hòn đảo này thần bí khó lường, không tưởng được ngay ở rìa đảo lại phát hiện được một con độc giác thánh thú. Sư muội, muội hãy đi xem thử, nghe nói chỉ có thiếu nữ thuần khiết mới có thể tiếp cận loại thánh thú này”. Lưu Nguyệt đứng dậy, vẻ vũ mị toàn bộ thu vào, cả người bắt đầu trở nên đoan trang thanh thuần rất nhiều, từ từ bước về phía cây cổ thụ. “Vút” Con độc giác thú nhỏ giống như một con thỏ sợ hãi, trong chớp mắt đã lao vút vào trong rừng, ở phía xa trông như một đạo ánh sáng bạc. “Thì ra tên nó là Độc giác thú, ta còn tưởng rằng đó là Thiên mã trong truyền thuyết”. Tiêu Thần lẩm bẩm. “Hắc hắc... cũng xem như là thiên mã, còn nhỏ như thế mà đã chạy nhanh như gió thế kia, lúc trưởng thành có thể ngao du khắp đất trời. Đồng thời khi nó tức giận,

còn phát ra công kích lực rất cường đại”. Vương Tử Phong tự hồ vô cùng tiếc nuối, nói : “Đáng tiếc, nó là một con độc giác thú còn nhỏ, vừa lúc có thể thu phục được, nhưng nó thực quá cảnh giác”. “Hừ” Lưu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có vẻ không vui đang quay lại. Vương Tử Phong đã ăn xong, quay đầu lại nói với Tiêu Thần : “Khi đến lúc chúng tôi sẽ đưa huynh rời khỏi nơi đây. Nhưng mà hiện tại còn chưa thể được. Một là chúng tôi muốn thăm dò một vòng đảo này. Hai là còn phải đợi thuyền của chúng tôi đến đón. Huynh có thể đi cùng chúng tôi được không?” Việc này Tiêu Thần còn có thể nói được gì chứ, chỉ có thể đáp ứng mà thôi, lại còn phải làm ra vẻ rất cao hứng. “Vậy thì tốt, huynh hãy mang theo một ít muối, để chúng ta còn dùng trên đường. Trên đảo vạn phần hung hiểm, đối với nhiều loại hồng hoang man thú, chúng ta chỉ có thể tránh xa mà đi, không biết phải tốn bao nhiêu ngày mới có thể chính thức đi vào sâu bên trong”. Đưa mắt nhìn theo bóng Tiêu Thần xa khuất, Lưu Nguyệt sầm mặt xuống, nói : “Lập tức giết chết hắc để tránh những việc phát sinh ngoài ý muốn”. Vương Tử Phong lắc lắc đầu, nói : “Muội cũng thấy rồi đó, để lại hắc làm những việc lật vật thêm vài ngày nữa. Sâu trong đảo nguy hiểm trùng trùng, nói không chừng còn có thể đem hắc làm mồi dụ đám man thú kia”. Hai người cùng bật cười khoái trá. Ở phía xa trong rừng, Tiêu Thần cũng đang chăm chú nhìn sự mấp máy môi của bọn họ, sau đó mới yên lặng bỏ đi. Nếu như không phải hiểu được cách đoán lời nói qua sự mấp máy môi, sợ rằng đến lúc chết vẫn không biết tại sao mình chết. Nhận thấy Vương Tử Phong cùng với Lưu Nguyệt dường như rất vội vã, không muốn hao phí thêm một chút thời gian nào nữa, khi Tiêu Thần mang về đủ muối liền lập tức lên đường. Cả ba người đi đã được nửa canh giờ, những cây cổ thụ cao ngất trời càng lúc càng dày đặc. Trong khu rừng nguyên thủy này, cổ thụ ngàn năm mấy chục người ôm rất nhiều, dây leo chằng chằng, hung cầm mãnh thú khắp nơi, không ngừng rít gào. Cả ba người đã trông thấy mấy chục con man thú, chim lạ rất khó thấy. Vì để tránh phiền phức nên bọn họ cực lực đi vòng tránh đụng độ. Đi trong rừng rậm nguyên thủy vô tận, bọn họ thường xuyên trông thấy rất nhiều bộ xương thú, còn có rất nhiều bộ xương không lồ không biết tên, hiển nhiên là xương của hồng hoang man thú, những khúc

xương bảy tám thước, mấy chục thước vỡ vụn nằm lẫn khuất trong cỏ càng làm cho khung cảnh thêm âm u khủng bố. Lần này tiến vào đây, Tiêu Thần đã nhìn thấy những vết tích do con Bát tí ác long lưu lại, trên mặt đất còn lưu lại một chút mảnh vụn của lân giáp và những vết chân khổng lồ so với người Tiêu Thần còn to hơn rất nhiều lần. Tiêu Thần rất muốn biết Bát tí ác long rốt cục đã phát sinh kịch chiến cùng với thượng cổ hung thú như thế nào. Vương Tử Phong cùng với Lưu Nguyệt không biết sự việc Bát tí ác long kịch chiến cùng với thượng cổ hung thú khác mấy ngày trước, vì thế trên đường đi không ngừng kinh ngạc. Không lâu sau, Tiêu Thần phát hiện ra nơi xảy ra cuộc chiến giữa hai con man thú, nơi này nguyên là khoảnh rừng rộng lớn, nhưng hiện tại tất cả đều bị san bằng, trên mặt đất còn lưu lại những thân cây đổ gãy nát. Trên khoảng đất bừa bộn còn lưu lại từng vũng máu lớn, còn vương không ít lân giáp màu bạc, đó là của Bát tí ác long, cũng có không ít lân giáp màu xanh vỡ vụn, hiển nhiên là của con hung thú còn lại. Đưa mắt nhìn kỹ, Vương Tử Phong cùng với Lưu Nguyệt sắc mặt vô cùng khó coi. Đi theo phương hướng của con hung thú kia đã rời đi, bọn họ phát hiện man thú này dường như đứng thẳng di chuyển bằng hai chân, hai vết chân to lớn xếp song song so le với nhau. Bọn họ không tiếp tục truy theo nữa mà chuyển sang hướng khác, vì nếu cứ đi tiếp vạn nhất gặp phải con ác thú này, chắc chắn sẽ chết không có đất chôn. Bất quá, ngay cả sau khi liên tục di chuyển vài nơi, ba người phát hiện ở trong khu vực này có không ít nơi đều có dấu vết của hung thú lưu lại, nơi này tựa hồ là lĩnh địa cư ngụ của nó. Đây không phải là hiện tượng tốt, bọn họ đã tiến nhằm vào nơi ở của một con thượng cổ hung thú vô cùng đáng sợ.

Xin mọi người cùng góp sức dịch bộ "Trường Sinh giới". Chi tiết liên hệ demondance: minherik@yahoo.com.vn Trả Lời Với Trích Dẫn

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

Chương 10: Sát phạt quả đoạn

Chương 10: Sát phạt quả đoạn Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Mặt trời sắp lặn thì ba người phát hiện ở phía trước có một ngọn núi cao hơn trăm thước, cây cối um tùm. Bọn họ quyết định nghỉ ngơi qua đêm trên vách núi. Ăn xong bữa tối thì ánh mặt trời cũng tắt hẳn, sắc trời tối sầm xuống rất nhanh. Ở trên hòn đảo ngập tràn hồng hoang hung thú này, đêm xuống cùng nghĩa với vô vàn sự nguy hiểm rình rập. Nghỉ ngơi trên vách núi đúng là một sự lựa chọn chính xác, khi màn đêm vừa buông xuống, đã có không ít man hoang hung thú mò ra kiếm ăn, tiếng rít gào vang lên không dứt bên tai. Đêm nay là một đêm vô cùng oi bức, mây đen phủ kín trên bầu trời của hòn đảo nhưng không có lấy một hạt mưa rơi xuống, không gian tối đen như mực nhìn không rõ ngón. Đến nửa đêm, một tiếng rống lớn vang lên khiến cho cả vách núi chấn động, cả núi rừng giống như có từng đợt cuồng phong quét quabên trong từng đợt khí tức hung sát mang theo mùi máu tanh. Vương Tử Phong Lưu Nguyệt lúc đó vội vàng phong bế thính giác, vậy mà vẫn bị tiếng gào rống như sấm động khiến cho màng nhĩ của hai hay chấn động không ngừng! Nếu như họ không kịp thời bảo hộ đôi tai thì nhất định đã bị chọc thủng màng nhĩ. Tiếng rống của con hung thú đúng là quá khủng bố chấn động cả thiên địa. Ở khoảng từng phía xa xa, một con vật lớn toàn thân lấp lánh hào quang màu xanh đang ngửa mặt lên trời gào rống. Khoảng cách quá xa không thể nào nhìn rõ được là loại thượng cổ hung thú gì, nhưng có thể thấy được thân hình cao lớn như một quả núi của nó. "Oanh oanh oanh....." Hung thú khổng lồ vừa gào rú vừa tiến về phía trước, trên vách đá bọn Tiêu Thần đều cảm nhận được sự chấn động từ xa truyền tới. Con vật đó chính là thượng cổ hung thú đã từng đại chiến với Bát tí ác long. Những nơi nó đi qua, dã thú không ngừng trốn

chạy, khiến cho cả khu rừng dậy lên một trận đại loạn. Đúng vào lúc này Tiêu Thần xuất thủ! Trong lúc không gian ngập tràn tiếng gào rống, khí lưu chấn động kịch liệt! Tiêu Thần tay trái như đao, chớp mắt cắm phập vào sau lưng Lưu Nguyệt, đồng thời tay phải rút kiếm chém ra. Trường kiếm vung lên, máu bắn tung tóe!. Vương Tử Phong đang quay lưng về phía Tiêu Thần quan sát man thú chợt kêu lên một tiếng thảm thiết, một cánh tay đứt lìa rơi xuống vách núi. Sát phạt quyết đoán! Tất cả mọi việc đều diễn ra trong nháy mắt. Lưu Nguyệt bị trúng ngay chỗ yếu hại, Vương Tử Phong may mà miễn cảm, mặc dù không phát giác được sự bất thường nào nhưng trực giác báo cho hắn biết nguy hiểm đang tới gần, theo bản năng hắn vội tránh sang một bên, bất quá cánh tay phải đã bị mất đi vĩnh viễn. Tiêu Thần đã chờ đợi thời cơ này rất lâu rồi! Khi âm thanh gào rống đáng sợ bao trùm khắp thiên địa, Vương Tử Phong cùng với Lưu Nguyệt đều bị man thú khủng bố kia hấp dẫn đến thất thần. Tiêu Thần rốt cục đã đợi được cơ hội hiếm hoi này. Tiếng kêu thảm của Lưu Nguyệt bị vùi lấp trong tiếng rào rống đinh tai nhức óc của hung thú, nhưng ả vẫn chưa chết ngay mà lại còn vung tay đánh tới Tiêu Thần. Đồng thời, Vương Tử Phong toàn thân đầm máu, hét lên một tiếng thê lương, dùng cánh tay còn lại rút kiếm tấn công về phía Tiêu Thần. Bọn chúng đang phần nộ và hối hận đến cực điểm, vạn lần không thể tưởng được cái kẻ mà trong lòng chúng chắc chắn sẽ chết kia lại có thể chớp lấy thời cơ như thế này để ra tay hạ sát thủ với chúng. Trong màn đêm, Tiêu Thần vô cùng tỉnh táo, trường kiếm trong tay như cầu vồng, phát quang mang chói lòa, không do dự trong nháy mắt chém bay đầu Lưu Nguyệt. Dưới ánh sáng lập lờ của kiếm quang, trên đầu lâu của Lưu Nguyệt bay lên trên khuôn mặt vẫn còn hiện lên vẻ không cam lòng cùng với sự không tin và sự hối hận vạn phần lẫn lông lốc xuống núi, máu từ thi thể không đầu không ngừng phun ra xối xả. Cho dù là đệ nhất mỹ nhân diễm quan thiên hạ thì Tiêu Thần cũng không nường tay, kẻ thù thì vẫn là kẻ thù, không có lí do gì để dao động. Trên bầu trời mây đen vần vũ, những tia sét chói lòa không ngừng đánh xuống, trong màn đêm dưới sự ánh sáng từ những tia sét phát ra, cảnh vật hiện lên hết sức tà dị. Lúc này Tiêu Thần đang đại chiến với Vương Tử Phong trên vách đá, trường kiếm vung lên

loang loáng rạch tan màn đêm, cuối cùng giống như những tia chớp liên tục chém xuống. Vương Tử Phong là đệ tử kiệt xuất nhất hiện nay của Tà Vương, bản thân thu vi vô cùng thâm hậu, thế nhưng hiện nay đã bị mất một cánh tay, mất máu trầm trọng càng lúc chống đỡ càng khó. Cuối cùng hấn vung tay phi thanh kiếm về phía Tiêu Thần, kiếm quang phảng phất xé tan không gian. Tiêu Thần vội vàng tránh né một kiếm sắc bén ấy, đồng thời Vương Tử Phong lôi từ trong người ra một vật, tựa hồ là một quyển trục. Một cỗ năng lượng đáng sợ tràn ra, Tiêu Thần bằng vào trực giác sắc bén cảm nhận được nguy hiểm rất lớn đang tới gần. Quyển trục tung bay đón gió, mở ra trông giống như một bức họa, lúc này Tiêu Thần thật sự cảm giác được sự uy hiếp của tử vong, hấn cảm nhận được tử thần đang bước tới gần, tử vong khí tức bao trùm trối chặt lấy hấn. Tiêu Thần không chút do dự, nhanh chóng nhảy xuống vách núi. Đó là phương pháp duy nhất nhanh chóng phá bỏ sự giam cầm của tử vong khí tức. Tiếng gió gào thét bên tai, trên vách đá bạo phát một luồng hồng quang, sau đó quang mang rực rỡ bao trùm lên toàn bộ đỉnh núi. Vương Tử Phong cũng không do dự nhảy xuống phía dưới. Quang mang đáng sợ tàn phá đỉnh núi, sau đó mang theo tử vong khí tức dần dần tan biến vào không trung. Chỗ Tiêu Thần nhảy xuống có rất nhiều cây cổ thụ cao mấy chục mét. Khi rơi vào vòm cây hấn liên tục vung tay vung chân không ngừng dùng lực níu những cành cây hay dây leo xung quanh, giờ đây mỗi cành cây hay dây leo đều là hộ thân phù của hấn. Với hành động này khi rơi xuống đất, ngoại trừ một chút nội thương nhẹ và hơi ê ẩm thì không có gì đáng ngại. Sau khi hấn tiếp đất không lâu, Vương Tử Phong cũng rút xuống, toàn thân đầy máu, đầu bù tóc rối chặt vật đến cực điểm. Nhật thanh trường kiếm đang nằm lẫn lóc trên mặt đất, Tiêu Thần nhanh chóng vọt tới, đối với địch nhân không thể nhân từ!. Vương Tử Phong trông thấy vậy cũng vung chưởng lao tới, một cỗ thần quang từ lòng bàn tay phát ra bắn vào thanh kiếm đang phóng tới. Tiêu Thần cảm giác cánh tay phải như bị điện giật, từ trên thân kiếm truyền đến từng đợt chấn động kịch liệt, sau đó phát ra những tiếng trầm đục rồi gãy thành từng đoạn. Thanh trường kiếm làm từ tinh thiết dài hơn một thước giờ chỉ còn lại chuôi kiếm. Nhưng Tiêu Thần không hề thối lui, vút chuôi kiếm đi song hường

vung lên đầy về phía trước, một dải quang mang sáng rực hiện lên, trong tiếng gió bão thét gào chiếu sáng cả màn đêm.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 11: Thiên nữ tái hiện

Chương 11: Thiên nữ tái hiện Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Đột nhiên, Tiêu Thần biến sắc, bởi vì hắn phát hiện Vương Tử Phong lộ ra một nụ cười tà dị, cả người gần như trong suốt phát ra quang mang vô cùng chói mắt, toàn thân bắt đầu rạn nứt tựa hồ như sắp vỡ vụn ra. Tiêu Thần thân thể hóa thành một đạo điện quang, toàn lực lui về phía sau. Một cỗ lực lượng đáng sợ bộc phát tràn ra khắp nơi. "Oanh!" Theo bạo phát năng lượng đáng sợ ấy, thân thể của Vương Tử Phong vỡ vụn ra, cây cối xung quanh đổ rạp xuống tạo thành một vùng bằng phẳng lớn! Thân thể Tiêu Thần tuy bị bao phủ trong vụ nổ lớn đó nhưng y vẫn cố gắng kháng cự liên tục tránh cây cối đổ xuống bay vọt ra ngoài. Trên khóe miệng còn rỉ máu, run rẩy ngồi trên mặt đất nhưng hắn vẫn nở nụ cười như trút được gánh nặng, sát ý kiên định, hành sự dứt khoát, hắn cuối cùng cũng đã giải quyết được hai cường địch, giải quyết được sự uy hiếp sinh tử. Trên vách núi hồng quang chói mắt, truyền đến từng đợt hơi nóng đáng sợ, đỉnh núi đã bị tan chảy thành nham thạch đang từ từ chảy xuống. Dưới núi lửa cháy nghi ngút, mấy vùng phụ cận không ngừng vang lên những tiếng rít gào của đám hung thú. Tất cả dã thú gần đó đã bắt đầu bỏ chạy toán loạn. Lửa lớn dần dần lan ra khắp nơi, ánh lửa ngút trời trong màn đêm trông rất chói mắt. Tiêu Thần nén đau, nhặt lấy thanh trường kiếm của Vương Tử Phong rồi lui về phía con suối cách đó không xa đứng nhìn trận hỏa hoạn rồi mới bắt đầu trị liệu thương thế. Gần nửa canh giờ sau, trên không trung lại vang lên tiếng sấm động, từng tia sét rạch ngang bầu trời nhưng vẫn không có lấy một hạt mưa nào rơi xuống, vùng quanh khu rừng cổ nguyên thủy đã bị thiêu rụi một mảng lớn. Tiêu Thần đột nhiên mở bừng hai mắt, lúc này hắn cảm giác được một luồng sát khí đáng sợ!. Ở phía bên kia bờ suối, một tuyệt đại giai nhân xinh đẹp như tiên nữ giáng trần đang nhẹ nhàng bay tới. "Triệu Lâm Nhi!" Tiêu Thần không thể tưởng tượng được Triệu Lâm Nhi lại có thể xuất hiện vào lúc này. Rõ ràng là vụ cháy rừng dữ dội đã dẫn nàng đến đây. Cái khăn che mặt sớm đã bị mất, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên, đôi mắt như làm

thu thủy, đôi môi đỏ mọng, hàm răng trắng như ngọc, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành như mộng như ảo khiến cho người ngắm nhìn phải nín thở. Triệu Lâm Nhi có tiếng là Cửu Châu đệ nhất mỹ nữ, nhưng Tiêu Thần đối mặt với mỹ nữ phong tư tuyệt thế này chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, bởi vì một trận chiến sinh tử sắp bắt đầu. Ngọn lửa ngút trời phản chiếu lên mặt nước lóng lánh, Triệu Lâm Nhi lẳng lặng đứng ở bờ bên kia nhìn về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần nắm chặt trường kiếm đứng dậy, đối mặt với Hoàng gia thiên nữ bình tĩnh nói : “Không thể tưởng tượng được điện hạ cũng tiến nhập vào Trường Sinh giới, trên hòn đảo hoang này còn có thể gặp được cố nhân đến từ nhân gian giới thật sự là một sự kiện đáng mừng”. Triệu Lâm Nhi phong hoa tuyệt đại, chỉ một cái đưa tay nhắc chân cũng hiện lên vẻ ưu nhã thoát tục, khuôn mặt xinh đẹp khẽ cười lạnh, nói : “Người nói như vậy, phải chăng muốn ta niệm tình cố thổ mà không giết người? Đừng quên chúng ta vì sao lại đến nơi này!”. Tiêu Thần nắm chặt trường kiếm trong tay chuẩn bị chiến đấu, hắc bất đắc dĩ cười nói : “Tiến vào Trường Sinh giới cũng tính là một loại thiên duyên, từ trước đến nay có mấy người có thể đến được nơi này? Nói không chừng điện hạ sau này có lẽ sẽ sống suốt đời ở thế giới này, vậy thì chút ân oán ở thế giới cũ còn tính làm gì nữa chứ”. “Sống suốt đời ở nơi này? Ta không cần. Ta chỉ thấy nơi này mãnh thú khắp nơi, man thú hoành hành, toàn bộ như là một hồng hoang thế giới. Ta phải đến một nơi như thế này tất cả là do người. Chính người đã khiến ta phải rời xa giang sơn gấm vóc, rời xa sự thịnh thế phồn vinh, lìa bỏ phụ hoàng cùng với mẫu hậu!”. Triệu Lâm Nhi trừng mắt nhìn Tiêu Thần, khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn sát ý. Ở dưới lửa cháy nghi ngút, khiến cho màn đêm bừng sáng như ban ngày. Còn trên trời cao. Tiếng sấm ngày càng vang động, từng tia sét không ngừng rạch ngang bầu trời, mây đen từ chân trời không ngừng bay đến, giống như sắp trút xuống một cơn mưa lớn. Tiêu Thần đưa mắt nhìn Triệu Lâm Nhi, thành thực nói : “Trên hòn đảo này không nhưng ác thú hoành hành mà khắp nơi còn tràn ngập sự thần bí. Trước mắt, nơi này chỉ có hai người chúng ta, với lại đều đến từ nhân gian giới. Điện hạ, người thực sự muốn quyết chiến sinh tử ư? Nếu muốn, ta cũng không còn gì để nói. Nhưng chúng ta cùng đến từ một nơi, thực sự không nên tàn sát lẫn

nhau. Giờ đã tiến vào Trường Sinh giới, tôi nghĩ những ân oán cũ nên bỏ qua có được không? Tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu, trên hoang đảo này chúng ta sẽ giúp đỡ nhau được rất nhiều”. Triệu Lâm Nhi cất tiếng cười như chuông ngân, êm ái dễ nghe nhưng tràn đầy sát ý : “Nếu như không có ân oán ở nhân gian, chúng ta có thể hợp tác với nhau. Nhưng mà, trước mắt thì không thể, để người lại trên đảo này giống như là đường hổ vi hoạn. Hiện tại người bởi vì thân mang trọng thương mới đưa ra đề nghị cầu toàn như vậy mà thôi. Nếu như lúc này thân thể người đang ở trạng thái đỉnh cao, sợ rằng sớm đã xuất thủ vô tình rồi”. Tiêu Thần không còn gì để nói, hai người đều là người thông minh, có những việc nói nhiều cũng vô ích. Hoàng gia thiên nữ sớm đã phát hiện hai cái thi thể cách đó không xa, nàng nhìn về phía Tiêu Thần hỏi : “Người bị bọn chúng đả thương sao. Hoang đảo này vì sao lại xuất hiện mấy người đó, bọn họ là ai?” “Truyền nhân của Tà vương Thạch Chi Hiên”. Nghe thấy những lời này Triệu Lâm Nhi thoáng trở lên thất thần. Tiêu Thần bạo phát quang mang sáng lạn, cả người như giao long uốn lượn lao vào trong rừng sâu. Hắc hiện tại không thể đánh lại Triệu Lâm Nhi. Vương Tử Phong khi tự bạo đã phát ra sinh mệnh nguyên khí đáng sợ đánh trúng hắc, tuy kịp thời phòng ngự và tránh lui nhưng vẫn khiến hắc bị trọng thương. Triệu Lâm Nhi chợt bừng tỉnh, cả người như cơn gió đuổi theo. Nàng biết đây là cơ hội rất khó gặp, nếu để cho Tiêu Thần khôi phục công lực thì nàng không thể nắm chắc được là sẽ áp chế được hắc.

"Oanh!" Sau một tiếng sấm động, những hạt mưa rất cực đã rơi xuống, màn mưa bao trùm toàn bộ không gian, trận hỏa hoạn trong rừng nhanh chóng bị dập tắt.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 12: Cổ bá vương long

Chương 12: Cổ bá vương long Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

“Xoẹt” Trong rừng kiếm khí tung hoành khắp nơi, kiếm quang chói lòa. Tiêu Thần thân thụ trọng thương, hành động không còn linh hoạt như trước, rốt cục cũng bị Hoàng gia thiên nữ đuổi kịp. Hiện tại, chỉ có thể bất chấp sống chết liều mạng chống chọi mà thôi. Ngọn lửa cháy đã bị dập tắt, cả khu rừng lại chìm vào bóng đêm, từng đạo kiếm quang lóe lên giống như những tia sét từ trên cao phóng xuống khiến cho cành cây xung quanh không ngừng bị chém rơi lá tả. Triệu Lâm Nhi thân là Hoàng gia thiên nữ, sở học đương nhiên là huyền công đỉnh cấp, đó chính là Thái Hồng Kiếm Quyết đỉnh đỉnh đại danh. Khi thi triển sẽ tạo nên một màn hào quang bảy sắc cầu vồng bao quanh thân thể, nàng không ngừng phát ra kiếm quang bảy màu, trong đêm tối trông càng thêm xinh đẹp vạn phần. Tiêu Thần mái tóc rối bời, ánh mắt lạnh lẽo, trường kiếm vung lên nghênh tiếp. Bất quá không thể nào chống lại được thế công như vũ bão đó, cuối cùng bị bức phải bỏ chạy lần nữa. Mặc dù cả không gian tối đen như mực, giúp cho hắn có cơ hội chạy trốn được dễ dàng hơn, nhưng thân pháp của Triệu Lâm Nhi lại quá nhanh, thân pháp mà nàng tu luyện chính là “Phù quang lược ảnh thần hư bộ” cùng với “Nhất vi độ giang” của Đạt ma được coi là tuyệt thế khinh công thân pháp. Nàng tung người nhẹ nhàng lao đi như một cơn gió, không ngừng bám sát Tiêu Thần đang bỏ chạy chối chết. Trong màn đêm vô tận, dưới cơn mưa lớn Tiêu Thần vừa tận lực chạy trốn vừa cố gắng đè nén máu huyết đang trực trào lên cổ họng, hiện giờ thương thế của hắn càng lúc càng khó có thể chống đỡ nổi nhưng không thể dừng lại được. Sau lưng hắn sát khí càng lúc càng tới gần, kiếm khí sắc nhọn gần như sắp đâm vào thân thể hắn. Hắn vọt người lên không trung sau đó quay lại vận khởi toàn thân chém ra một kiếm, kiếm quang lóe lên giống như sao băng từ trên không lao xuống hóa giải những luồng kiếm quang bảy màu đang bắn tới hóa giải nguy cơ cho bản thân. Sau đó thừa thế chém về phía Triệu Lâm Nhi. Kiếm khí lăng lệ bức lui Triệu Lâm Nhi, sau đó Tiêu Thần lại quay người bỏ chạy.

Trong đêm mưa to gió lớn, bách thú đều đã tìm nơi ẩn nấp, trừ gió mưa gào thét ra thì không còn nghe thấy bất cứ một tiếng động nào. Tiêu Thần biết không thể tiếp diễn như thế này mãi được, nếu không thay đổi cục diện thì hắn sẽ chết chắc. Nghĩ vậy hắn liền thay đổi phương hướng lao về sâu nhất của khu rừng, ở những nơi đầy rẫy nguy hiểm như vậy hắn mới có thể thoát khỏi sự đeo bám của Triệu Lâm Nhi. Những nơi hắn đã chạy qua tuy không nghe thấy tiếng rít gào của mãnh thú nhưng vẫn có thể thấy những dấu vết mà chúng để lại, duy chỉ có dãy núi rừng mà hắn đang luồn lách trong đó lại không phát hiện ra bất kì dấu vết của con dã thú nào. Tuy sấm sét không ngừng phách xuống, mưa to xối xả nhưng không biết vì sao chỗ này khiến cho người ta có một cảm giác tĩnh lặng chết chóc. Phảng phất nơi đây là một dải đất vô cùng hung hiểm. Tiến vào sâu bên trong, một cỗ sát khí thâm liệt bỗng tràn ra, nước mưa cũng khó có thể ngăn cản. Nhưng Tiêu Thần vẫn không dừng lại mà lại tăng tốc tiến nhanh về phía trước. Triệu Lâm Nhi trong lòng chợt dậy lên sợ hãi, nàng cảm ứng được khí tức hung sát khủng bố, loại sát khí này là do đã giết hàng ngàn vạn sinh linh ngưng tụ thành, phía trước nhất định có nguy hiểm rất lớn đang chờ đợi. Nhưng nàng vẫn do dự, nếu bỏ qua cơ hội này, sợ rằng ngày sau khó mà giết được Tiêu Thần. "Hống....." Bỗng nhiên, một tiếng rống trầm đục vang lên vọng khắp khu rừng, một cơn cuồng phong mang theo mùi máu tanh tràn qua khiến cho cây rừng nghiêng ngả. Những hạt mưa dạt ra, cành lá gãy đoạn, mặt đất không ngừng chấn động. "Ngao hống....." Lại một tiếng rống lớn vang lên, át cả tiếng sấm đang nổ đì đùng ở trên không. Từ trong khu rừng nguyên thủy hiện lên một con vật khổng lồ, thân thể to lớn như quả núi của nó được bao quanh bởi một màn hào quang màu xanh, khí tức hung sát vô tận chính là do nó phát ra. Trước đây không lâu chính con tuyệt thú hung thú này đã xuất hiện khiến cho Tiêu Thần thuận lợi giết được Vương Tử Phong và Lưu Nguyệt. Bây giờ, lâm vào tình cảnh bị Hoàng gia thiên nữ truy sát không còn đường để chạy, hắn lại muốn lợi dụng thượng cổ mãnh thú này để lui địch. Lúc này, không chỉ có Triệu Lâm Nhi giật mình kinh hãi mà đến cả Tiêu Thần cũng ngây người ra, hắn hiện giờ đã biết hung thú đại chiến lúc nửa đêm với Bát tí ác long rốt cục có lai lịch gì. Con hung thú

này chính là Bạo long trong truyền thuyết thượng cổ. Nó dài hơn năm mươi thước, cao chừng hai mươi thước, hai chân sau to khỏe khiến hco nó có thể đứng thẳng di chuyển, hai chân trước là cặp móng vuốt vô cùng sắc bén, lập lòe hàn quang chói mắt. Cái đầu khổng lồ trông rất dữ tợn, trên đỉnh là một cái sừng nhọn hoắt dài sáu bảy thước lấp lánh hàn quang âm sâm. Đôi mắt to phát ra quang minh lạnh lẽo, hàm răng sắc nhọn lờm chờm như rừng đao khiến cho người nào trông thấy cũng khiếp sợ. Chiếc đuôi màu xanh dài chừng hai mươi thước, không thể nghi ngờ khi vung lên sẽ có uy thế hoành tảo thiên quân, có thể quét tan bất cứ sự ngăn trở nào. Toàn thân nó được bao phủ bởi một lớp lân giáp màu xanh lấp lánh hào quang, trong đêm tối trông cực kì thần dị và đáng sợ. Trên người nó vẫn còn lưu lại vô số vết thương khủng bố, lân giáp nhiều chỗ đã bị bong ra, hiển nhiên đó là kết quả của cuộc đại chiến với Bát tí ác long mấy đêm trước. Sát khí thâm liệt tràn ngập xung quanh người nó, không khó có thể tưởng tượng nó đã từng xé xác biết bao nhiêu sinh linh. Theo truyền thuyết, nó chính là vương của một chi trong Long tộc, thân thể mạnh mẽ được xưng tụng là Bá vương, ngoài ra nó còn có thể hô mưa gọi gió, thao khống lôi điện, phi thiên độn địa, đến thiên thần cũng đều không dám trêu chọc vào nó. Hiển nhiên, những tiếng va chạm của trường kiếm đã làm kinh động đến nó, kiếm quang sán lạn đã dẫn đến sự chú ý của nó. Nó phát giác có người xâm nhập và lãnh địa của mình liền rống lên đi về phía bọn Tiêu Thần. Triệu Lâm Nhi sắc mặt đại biến nhưng khi nhìn thấy Tiêu Thần ở phía trước cách đó không xa thì không kìm được phần nộ nâng trường kiếm lao tới. Tiêu thần lúc này không còn cách nào khác, bất đắc dĩ phải lao về hướng con ác long đang đi tới. Càng đến gần thượng cổ hung thú, mặt đất càng chấn động kịch liệt. Hai người lúc này đều không đứng vững, cả người không ngừng chấn động. Bạo long trong truyền thuyết càng lúc càng gần, Triệu Lâm Nhi cuối cùng bất đắc dĩ tiếc nuối quay người bỏ đi, thượng cổ hung thú trong truyền thuyết thật quá đáng sợ, chỉ cần chạy chậm một bước sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tiêu Thần cảm giác từng trận gió lạnh thổi qua, lúc này hãn cách con Bạo long chưa đầy năm mươi thước. Con vật khổng lồ tiến thêm ba bốn

bước thì dừng lại, đôi mắt xanh biếc thấu qua đám cây cối nhìn chòng chọc vào hắn.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 13: Thiên mã cứu mệnh

Chương 13: Thiên mã cứu mệnh Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần bất đắc dĩ thở dài, Triệu Lâm Nhi quả nhiên có đảm lược, dám mạo hiểm sinh mạng để bức hắn vào tuyệt cảnh. Hắn vội vã quay người bỏ chạy, quyết không muốn bị hung thú cắn xé. “Rắc...” Một âm thanh chói tai vang lên ngay, một cây đại thụ móng vuốt sắc nhọn của con Bạo long đánh gãy đổ xuống ngay bên cạnh hắn, khiến cho hắn cảm thấy tử thần vừa lướt qua sát cạnh. Tiêu Thần không muốn chết, nhưng hiện tại hắn có chút tuyệt vọng, bị con thượng cổ hung thú này phát giác, hắn còn có thể chạy thoát được sao? Mặc dù hiện tại đã thoát khỏi Triệu Lâm Nhi, nhưng lại bị lâm vào hiểm cảnh. “Rắc rắc rắc...” Tiếng cây cối không ngừng đổ gãy vang lên giống như tiếng gọi mời của tử thần không ngừng vọng vào màng nhĩ của Tiêu Thần, cho dù tốc độ của hắn có đề cao đến cực hạn nhưng không thể nào vượt xa quá mấy chục thước sơ với con Bạo long. “Hống.....” Con Bạo long ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, sóng âm dao động không ngừng cuốn về phía Tiêu Thần khiến cho hắn mấy lần suýt hôn mê. Tuy hắn đã nhanh chóng phong bế thính giác nhưng vẫn cảm nhận được sự đau đớn như muốn vỡ tung của màng nhĩ. Hắn lăn lông lốc trên mặt đất, cả người dính đầy bùn đất. Tiêu Thần lúc này mồ hôi lạnh chảy ra như suối, nơi hắn vừa đứng đã bị móng vuốt sắc nhọn của con Bạo long cắm ngập vào sâu hơn một thước, vừa nãy chỉ cần chạm một chút chắc chắn cả người hắn đã

bị xuyên thủng. Tiêu Thần tuy không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc nhưng hiện tại hẳn hiểu rằng hiện tại thực sự không thể nào trốn chạy được nữa. Đột nhiên trước mặt Tiêu Thần lóe lên ánh ngân quang, một con tiểu mã như được tạc bằng ngọc hiện ra ở cách đó không xa, đôi mắt to đen láy mặc dù tràn ngập sự khiếp sợ nhưng lao vút tới bay vòng quanh quấy nhiễu con Bạo long. Nó muốn gây sự chú ý dẫn con Bạo long đi chỗ khác sao? Tiêu Thần vô cùng kinh ngạc, con độc giác thánh thú nhỏ này tự nhiên lại đến nơi này, dường như... là muốn cứu hắn!. Con Bạo long quả nhiên bị thu hút, cái đầu to lớn chuyển hướng nhìn về phía con tiểu thiên mã, sau đó cất mình đuổi theo. Tiêu Thần vội vã đứng dậy, chạy một hơi mấy trăm mét mới dám ngừng lại để thở. Hắn lo con độc giác thú nhỏ đó gặp nguy hiểm, con tiểu thiên mã thần bí này đến để cứu hắn, nếu nó có gì đó xảy ra ngoài ý muốn thì hắn cảm thấy lương tâm cắn rứt. Tiểu thiên mã tốc độ nhanh như chớp, toàn thân giống như một đạo quang ảnh trong nháy mắt đã lao vút vào khu rừng nguyên thủy vô tận, cho dù thượng cổ hung thú có to lớn như núi, một bước di chuyển mấy chục thước cũng khó lòng theo kịp. Con độc giác thú nhỏ này quả là thần dị bay vòng xung quanh một cây cổ thụ như muốn trêu tức con Bạo long rồi sau đó lao đi không cong vết tích. Tiêu Thần cũng cảm thấy an tâm quay người bỏ đi. Đương nhiên, không thể đi về phía ven bờ biển được, vì chắc chắn Triệu Lâm Nhi đang đợi hắn ở hướng đó. Sâu trong hòn đảo tuy hung hiểm nhưng không có người nào vác kiếm đuổi giết hắn, hiện tại mà nói nơi đó là an toàn hơn cả. Trong màn mưa, Tiêu Thần chạy không ngừng nghỉ, hẳn phải tranh thủ thời gian trong khi con độc giác thánh thú nhỏ thu hút sự chú ý của con Bạo long để nhanh chóng rời khỏi lãnh địa của con thượng cổ hung thú này. Chạy được mười mấy dặm hắn mới dừng lại. Giờ hắn mới để ý thân thể trọng thương giờ mới đau nhức, máu từ khóe miệng vẫn không ngừng rỉ ra. Tiêu Thần cảm giác hai mắt nặng trĩu, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc thật dài, nhưng hắn biết không thể làm như vậy, trong khu rừng nguyên thủy này mãnh thú hoành hành, chỉ cần mưa ngừng rơi thì hắn sẽ trở thành thức ăn trong miệng của đám mãnh thú. Lão đảo đứng lên quay đầu nhìn lại, thấy con thượng cổ hung long đã khuất xa hắn mới dồn sức leo lên một cây đại thụ, sau đó thì

hôn mê đi. Trong lúc hôn mê, Tiêu Thần cảm giác con tiểu thiên mã tựa hồ đến bên cạnh người hắn. con vật này đến gần đưa một chân trong suốt lấp lánh hào quang ra như muốn đụng vào người hắn nhưng lại sợ hãi rút về... Lúc Tiêu Thần tỉnh lại thì trời đã trưa, cơn mưa lớn sớm đã tạnh, ánh mặt trời chói chang xuyên qua kẽ lá. Hắn cố gắng ngồi dậy bắt đầu dò xét cảnh vật xung quanh. Bên dưới cái cây cổ thụ mà hắn đang đứng có một con Kiếm Xi Hồ đang ở dưới đưa mắt nhìn hắn vẻ thèm thuồng. Trong đám loạn thạch ở cách đó không xa có một con đại xà đang nằm bất động, xa hơn một chút cạnh một đầm nước là mấy con cá xấu nằm phơi nắng. Nơi này cũng tạm coi như là một chỗ an toàn, ở phía dưới tuy có rất nhiều mãnh thú nhưng đối với man thú tàn bạo mà nói, cũng tạm coi là hiền lành rồi. Bất quá Tiêu Thần biết rằng cũng nên tìm một nơi trú ngụ khác. Cách đó hai dặm, hắn tìm được một ngọn núi nhỏ cỏ cây tươi tốt, nơi này có địa thế cao, nếu khéo sắp đặt xung quanh một chút thì không những có thể phòng bị được Triệu Lâm Nhi, mà còn có thể phát giác được những hành động khác lạ của đám man thú xung quanh. Lần này có thể thoát chết hoàn toàn là nhờ vào con độc giác thú nhỏ giúp đỡ, lúc này trong lòng hắn rất là cảm động. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy nghi hoặc, thượng cổ Bạo long trong truyền thuyết có thể thao khống được lôi điện, vả lại còn có thể phi thiên độn địa nhưng đêm qua lại không thấy nó thi triển những loại thần thông này, chỉ mới thấy mặt thú tính của nó chứ chưa thấy mặt thần tính của nó, lẽ nào truyền thuyết là sai? Chắc không phải! Cũng giống như Bát tí ác long, có rất nhiều thư tịch cổ đều có ghi lại về các loại thần thông của bọn chúng, tuyệt đối bọn chúng không chỉ có man lực của hung thú không thôi. Tiêu Thần chợt nhớ lại câu của Vương Tử Phong khi nói về hòn đảo này : “Còn có thiên hàng thần bìa trấn ở đây!”. Thượng cổ hung thú mất đi thần thông, lẽ nào có liên quan đến cái này? Tiêu Thần suy nghĩ miên man... Sau khi dùng xong bữa trưa, Tiêu Thần kiếm từ trong rừng một ít dây leo bện thành một cái võng, nằm trên võng nhắm nháp một chút nước mát, hít vào mùi thơm của hoa cỏ, nghe tiếng chim hót từ xa vọng lại hắn cảm giác cả người thư thái dễ chịu. Lần trước, Vương Tử Phong tự bạo đã khiến cho hắn thụ thương rất nặng, nếu như hắn không kịp thời lui lại thì đã mất mạng rồi.

Hiện tại cần phải một tháng tịnh dưỡng hãn mới có thể bình phục lại được. Ba mươi ngày! Tiêu Thần chỉ cần an tĩnh tu dưỡng ba mươi ngày, nếu như có thể bình yên trôi qua thì lúc đó cơn ác mộng của Triệu Lâm Nhi chính thức bắt đầu. Thời gian chính là tính mạng, Tiêu Thần không muốn lãng phí một chút nào bắt đầu vận cổ bùa huyền công để liệu thương. Ở nơi cỏ cây xum xuê tươi tốt sung mãn thảo mộc tinh khí này, Tiêu Thần vận chuyển huyền công không ngừng hấp thu thiên địa linh khí vào trong nội thể. Từng đạo lực sắc quang mang theo nhịp hô hấp của Tiêu Thần không ngừng lưu chuyển trong nội thể, huyết nhục, tạng phủ, gân cốt của hãn dần dần được tu phục...

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 14: Thần dị cự viên

Chương 14: Thần dị cự viên Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Theo thời gian, thảo mộc linh khí bốn phương tám hướng dần dần hội tụ về đây. Lúc này có thể nhìn thấy bằng mắt thường màn Sinh mệnh nguyên khí màu lục đang bao phủ lấy Tiêu Thần. Tiêu Thần ở bên trong màn lục quang cảm giác được huyết mạch, tạng phủ sung túc sức sống, thảo mộc linh khí ở chỗ này dường như liên miên bất tận, dùng không bao giờ cạn kiệt. Hãn có thể cảm ứng được một cách rõ ràng, từng đạo lực sắc quang mang nhỏ bé không ngừng lưu chuyển trong cơ thể mình, phảng phất như những dòng nước chảy không ngừng nghỉ, không những thân thể tràn đầy sức sống mà tinh thần cũng cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Tiêu Thần lúc này hoàn toàn không cảm giác được thời gian trôi qua, hãn hoàn toàn dung hợp với tự nhiên phảng phất như có thể nghe được những tiếng rì rào của cỏ cây hoa

lá, tựa hồ cảm nhận được sự sống của khu rừng này vì lúc này hắc đang là một thành viên trong đó. Từng cơn gió nhẹ thổi qua mang theo những hương thơm của hoa lá, Tiêu Thần dần dần tiến vào cảnh giới vong ngã. Con độc giác thánh thú nhỏ rón rén tiến lại gần, nó rất khoái loại cảm giác linh khí dày đặc như thế này, chiếc sừng ngọc trong suốt lóe sáng lên hưởng thụ một phần thảo mộc tinh khí đang ngưng tụ tại nơi này. Đối với việc này Tiêu Thần cũng đã có thói quen, không muốn quấy rầy con thánh thú nhỏ đó và còn rất vui khi có nó tới tu luyện cùng với mình. Dù gì thì lần này cũng là do nó cứu hắc một mạng, nhưng hắc cũng có ý muốn thu phục, cứ hài hòa như thế này cũng đã là tốt rồi. Vầng mặt trời đang từ từ lặn về phía tây, Tiêu Thần lúc này đã ngừng tu luyện, thảo mộc tinh khí trong rừng rậm đối với thân thể của hắc quả là có tác dụng rất lớn, sinh mệnh năng lượng lục sắc không những làm dịu thương thế mà còn gia tăng tốc độ phục hồi. Tiểu thiên mã vẫn chưa rời đi, nó bay lên một cây cổ thụ dùng cặp mắt đen lay láy quan sát Tiêu Thần. Tiêu Thần bất chợt mỉm cười, phát hiện con thánh thú này vẫn còn đề phòng hắc. Hắc liền hái mấy trái cây rừng đem ra suối rửa sạch rồi ném lên trên cây cổ thụ. Tiểu thiên mã lúc đó đang chuẩn bị bỏ chạy, bất quá thấy là mấy trái cây liền bay lên dùng miệng đón lấy. Bất quá giống như một đứa nhỏ ăn, nó từ từ nhấm nháp trên một chạc cây. Tiêu Thần tiếp tục ném trái cây lên, bất quá con độc giác thánh thú nhỏ dường như không mấy hứng thú với mấy loại trái cây đó nên chỉ ăn thêm mấy quả mà thôi. Cuối cùng, khi thấy Tiêu Thần đốt lửa chuẩn bị nướng thịt thì nó liền bay đi. Trên ánh lửa bập bùng, mùi thơm từ tảng thịt nướng vàng rộm không ngừng lan tỏa trong rừng. Đột nhiên, một loạt tiếng hú vang lên ở phía xa rồi nhanh chóng tiến lại gần. Tại khu rừng dưới chân núi, mấy chục thú ảnh đang lao tới, giống như cưỡi mây lướt gió cứ mỗi lần phóng lên từ cây này sang cây khác khoảng cách tầm tám đến chín thước, nhanh nhẹn đến cực điểm. Chỉ lát sau, mười mấy thú ảnh này đã đến gần, nhưng mục tiêu của chúng không phải là ngọn núi mà là một đám loạn thạch các đó hai ba trăm thước. Khi bọn chúng đã đến trong đám loạn thạch thì thân ảnh của chúng dưới ánh tịch dương hiện lên vẻ cường tráng. Đó là hơn chục con Cự viên, thân cao chừng ba thước, toàn thân bao phủ bởi một

lớp lông đen mượt, hình dáng vô cùng dọa người, hiển nhiên đám Cự viên này là dị chủng, so với đám viên hầu bình thường thì cao lớn hơn rất nhiều, không còn nghi ngờ gì đám loạn thạch này là nơi trú ngụ của chúng. Trong bọn chúng có một con đặc thù hơn cả, dường như nó là con đầu đàn. Con cự viên đầu đàn này cao tầm bốn thước, so với đám cự viên còn lại trắng kiện hơn, ngoài ra lớp lông của nó không phải màu đen mà là màu đỏ, dưới ánh tịch dương toàn thân nó lấp lánh quang mang yêu dị, đặc biệt hơn là nó có bốn cánh tay. Đôi mắt của nó phát ra hai đạo quang mang như thiểm điện, đến Tiêu Thần đứng cách đó hai ba trăm thước còn cảm giác được hai đạo quang mang lạnh lẽo đó. Một loạt những tiếng rít gào vang lên trong đám loạn thạch, đám cự viên đã phát hiện ra Tiêu Thần trên đỉnh núi, Con cự viên đầu đàn lao tới trước tiên, phía sau nó là mười mấy con cự viên còn lại. Tiêu Thần nhú mày, hiện tại hắn đang trọng thương mà mười mấy con cự viên lại đang lao tới, xem ra chúng đều là dị chủng, nếu như phải chiến đấu với chúng thì thực là không tốt cho lắm. Nhưng mà bỏ chạy thì cũng không được, hắn tuyệt đối không thể nào chạy thoát khỏi đám cự viên này. Nghĩ vậy hắn bèn bình tĩnh ngồi lại tiếp tục ăn thịt nướng, mùi thịt thơm lừng không ngừng tỏa ra. Mười mấy con cự viên rất nhanh đã xuất hiện trên đỉnh núi. Con cự viên lông đỏ đứng ở phía trước rống lên một hồi, hai mắt phát ra hàn quang lạnh lẽo nhìn chòng chọc vào Tiêu Thần như muốn xé xác hắn ra thành nhiều mảnh. Bất quá nó không có hành động gì chỉ có cái mũi không ngừng khịt khịt, mùi thịt nướng đã khiến cho nó chú ý. Sau đó nó tiến lại gần Tiêu Thần nhanh như chớp cướp lấy mấy miếng thịt nướng, cẩn thận bỏ lên miệng cắn từng miếng nhỏ rồi cuối cùng cho cả tảng thịt vào trong miệng nhai ngồm ngoàm như hổ đói, rồi đưa số còn lại cho đám cự viên đằng sau. Một loạt những tiếng gầm nhẹ vang lên, đám cự viên tranh nhau từng miếng thịt chín vàng ươm, mỗi con bắt chỉ ăn một cái là hết, chỉ trong chốc lát đã không còn gì. Tiêu Thần bình tĩnh quan sát tất cả, sau đó chậm rãi lấy một tảng thịt lớn bắt đầu nướng tiếp, lúc thịt vừa chín tỏa ra mùi thơm nức mũi thì đám cự viên lại gầm nhẹ lên, ánh mắt khẩn trương nhìn về tảng thịt đang nướng đó. Lần này, Tiêu Thần dùng tráp đao cắt ra hai cân thịt để ăn, sau đó chỗ thịt còn lại quăng về phía con cự viên

đầu đàn. Lại một loạt tiếng gầm nhẹ vang lên, đám cự viên giành giật chỗ thịt nhai như hổ đói. Sau khi bọn chúng ăn xong xem ra địch ý đối với Tiêu Thần đã hoàn toàn biến mất, trong mắt bọn chúng đều ánh lên sự thèm muốn, xem ra còn muốn ăn nữa. Tiêu Thần khẽ mỉm cười, bình tĩnh đem nướng toàn bộ số thịt còn lại, sau đó ném hết cho đám cự viên này. Nguy cơ bỗng chốc bị hóa giải, tựa hồ có chút ngoài dự liệu. Đám cự viên quyến luyến không muốn rời đi, hiện giờ đối với Tiêu Thần đã không còn một chút địch ý nào. Con cự viên đầu đàn trước lúc đi còn đứng ở trước mặt Tiêu Thần đập bồm bộp vào ngực như muốn nói với Tiêu Thần điều gì đó. Đêm xuống, Tiêu Thần lại tiếp tục tu luyện, dưới ánh trăng bao phủ hắt lại dần dần chìm vào cảnh giới vong ngã. Còn ở trong đám loạn thạch phía đối diện, mấy chục con cự viên cũng đang ngẩng đầu nghiêm trang chăm chú nhìn về phía mặt trăng, lúc này chúng đang hấp thu ánh trăng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 15: Nhân thú tác chiến

Chương 15: Nhân thú tác chiến Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Mặc dù quang hoa xung quanh rất yếu nhược, nhưng vẫn có thể thấy được mười mấy con cự viên này tựa hồ như đang tu luyện một công pháp gì đó rất giản đơn. Tiêu Thần đúng là có chút kinh ngạc, hẳn không khỏi nhớ tới mấy loại yêu quái được lưu truyền tại nhân gian giới, không phải bọn chúng cũng hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt để tu hành sao? Trong mười mấy con cự viên, con đầu đàn là thần dị nhất, nó không những hấp thu lượng lớn nguyệt quang tạo thành một quang cầu lúc ẩn lúc hiện mà toàn thân đều lấp lánh hào quang, hiển nhiên nó đã thông linh, tu luyện đã có thành tựu nhất

định. Hai ngày tiếp theo, mười mấy con cự viên vào mỗi buổi chiều đều qua chỗ Tiêu Thần ăn uống, đương nhiên lượng thức ăn của chúng thực sự quá lớn khiến cho Tiêu Thần tương đối bận rộn. “Grào...” xa xa ở sâu trong rừng truyền lại một tiếng hổ gầm, bất quá sau đó thì im bật. Không lâu sau mười mấy con cự viên chạy lại, trong tay của con huyết sắc cự viên là một con Kiếm Xỉ Hồ dài tầm ba thước, đến trước mặt Tiêu Thần quăng xuống. Tiêu Thần trong lòng thầm kinh ngạc, con cự viên này chiến lực quả nhiên mạnh mẽ, con Kiếm Xỉ Hồ kia chính là trúng một đòn mà mất mạng, cả đầu bị đánh nát vụn từ đó có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của con cự viên bốn tay này. Sau khi đám cự viên bỏ đi, Tiêu Thần lại bắt đầu tu luyện pháp quyết trị liệu thương thế của mình, thời gian là sinh mạng nên hẳn phải nhanh chóng khôi phục nguyên khí trong thời gian ngắn nhất. Nói cũng kì quái, hai ngày này hẳn không thấy bất cứ dấu vết gì con độc giác thánh thú, dường như nó đã biến mất vậy khiến cho trong lòng Tiêu Thần có chút lo lắng, thầm mong nó không có chuyện gì xảy ra, dù gì thì hòn đảo này quá thần bí và hung hiểm. Sang ngày hôm sau, con độc giác thánh thú nhỏ lại xuất hiện, lúc này hẳn mới hết lo lắng. Tiểu thiên mã vẫn nhát gan như cũ nhưng lại rất tò mò, chỉ một cơn gió thổi qua cũng giật mình bỏ đi, trừ những lúc thụ hưởng nhờ thiên địa linh khí để tu luyện ra nó cũng rất thích quan sát Tiêu Thần, trông nó giống hệt như một đứa trẻ con tò mò vậy. Ba ngày nữa trôi qua, thân thể Tiêu Thần rất thuận lợi khôi phục lại. Nhưng đúng vào đêm hôm đó, Tiêu Thần lại gặp phải nguy hiểm, Triệu Lâm Nhi rốt cục đã xuất hiện! Hoàng gia thiên nữ đã đột phá khu vực phong tỏa của Thượng cổ hung thú Bạo long truy tìm đến đây. Lần này nàng quyết không thể thất thủ, quyết tâm chỉ một trận trừ đi đại họa. Nàng chậm rãi bước đến, thân thể tuyệt mỹ được bao phủ bởi ánh trăng thanh khiết trông nàng càng thêm xinh đẹp. Cả khu rừng dường như bừng sáng, lại thêm xung quanh không ngừng vang lên những tiếng thú rít gào, trong khung cảnh như vậy dường như càng tôn thêm vẻ thánh khiết xuất trần của nàng, lúc này nàng tựa như là tiên tử từ trên chín tầng trời hạ xuống hòn đảo hoang này. Dung mạo của nàng hoa nhường nguyệt thẹn, nghiêng nước nghiêng thành nhưng Tiêu Thần cũng không có tâm trạng để ngắm nhìn, hiện tại đối với hắn mà

nói nàng chính là một nữ tử thần mà thôi. Tiêu Thần không bỏ chạy mà từ từ lui dần về nơi trú ngụ của đám cự viên. Mười mấy con cự nhân lúc này đang hấp thu nguyệt quang, tuy thấy Tiêu Thần tiến vào lãnh địa của chúng nhưng không có cử động gì gây nguy hiểm cho hắn, mấy ngày nay chúng đều sang chỗ của Tiêu Thần ăn uống nên giờ rất quen thuộc với người láng giềng này.. Triệu Lâm Nhi nắm chặt thần kiếm trong tay, sắc mặt kiên định truy theo, nhưng khi đi vào trong đám loạn thạch nàng liền ngậy người đứng lại. Mười mấy con cự viên đứng ở trên đám loạn thạch tựa như mười mấy tấm thạch bia to lớn, dưới ánh trăng lưu lại mười mấy bóng ảnh khổng lồ. Đồng thời, mười mấy đạo quang mang không ngừng tiến vào trong miệng chúng, xem ra chúng đều là loại dị chủng thông linh. Triệu Lâm Nhi do dự, tuy biết đám dị thú này đáng sợ nhưng vừa mới đuổi kịp Tiêu Thần, nàng không muốn quả qua cơ hội này để giết chết hắn, bởi vì thời gian càng kéo dài thì đối với nàng càng bất lợi vì thế quyết không để đối phương có thể tiếp tục tu luyện. Nàng vận dụng “Phù quang lượng ảnh thần hư bộ” lao vào sâu trong đám loạn thạch, Thái hồng kiếm quyết không ngừng xuất ra lao về phía Tiêu Thần, màn đêm không ngừng sáng bừng lên những dải hào quang bảy sắc. "Hống" Đúng lúc này con Huyết sắc cự viên rống lên, toàn thân bừng lên nguyệt quang có vẻ vô cùng kích động. Thân ảnh cao lớn như núi lao vọt tới, mấy cánh tay dài gần hai thước vung ra đánh tan những luồng kiếm khi sau đó “Choang” một tiếng va chạm vào thanh trường kiếm tóe lửa. Hoàng gia thiên nữ trong lòng kinh hãi, con cự viên này sức lực vô cùng mạnh mẽ vả lại còn đao thương bất nhập. Triệu Lâm Nhi qua đòn vừa rồi đã biết sự đáng sợ của con huyết sắc cự viên, nàng không do dự quay người muốn bỏ chạy, nhưng ma ảnh chớp động, mấy chục hắc ảnh to lớn nhanh như quỷ mị đã bao vây xung quanh ngăn nàng không thể trốn chạy. “Hống...” tiếng rít gào của cự viên vang lên không ngừng, dưới ánh trăng ma ảnh chớp động. Tiêu Thần lúc này đang đứng ở phía xa không lên tiếng mà chỉ lặng lẽ quan sát. Hắn biết đám cự viên này rất thông linh nhưng lại không nghĩ đến bọn chúng lại có thể “trượng nghĩa” đến như vậy, lại có thể giúp hắn vây khốn Triệu Lâm Nhi. Hoàng gia thiên nữ lúc này cũng biến sắc, nàng muốn đột vây bỏ chạy liền đề thăng tu vi đến cực hạn, thân

thể phảng phất như được bao phủ bởi hào quang bảy sắc làm rực sáng cả bãi loan thạch. “Phập” Máu tươi tung tóe, một con cự viên bị một kiếm đâm xuyên qua ngực, trong nháy mắt thân thể bị vỡ vụn, vong mạng đương trường. Thái hồng kiếm quyết mà Triệu Lâm Nhi tu luyện chính là thuộc về Thiên công bảo điển, uy lực cực kì mạnh mẽ. Lúc này, Triệu Lâm Nhi đã tăng thêm một chút lòng tin. Trừ con cự viên bốn tay ra thì đám cự viên còn lại chỉ có bàn tay là cứng rắn như thép, nhưng thân thể vẫn chưa đạt đến cảnh giới đao thương bất nhập. “Hống!” Huyết sắc cự viên rống lên một tiếng bi thiết, lao lên phía trước điên cuồng công kích về phía Triệu Lâm Nhi. Vô số đạo kiếm quang chém lên mình nó nhưng căn bản không làm nó bị thương mà chỉ phát ra những tiếng chan chát mà thôi. Lúc này con cự viên thủ lĩnh này đã bạo nộ, hai mắt phát ra quang mang lạnh lẽo ngập tràn vô tận sát ý, dường như muốn xé tan Triệu Lâm Nhi ra thành trăm mảnh. Với tu vi của Triệu Lâm Nhi mà nói, nàng có thể chiến đấu ngang sức với con dị thú thông linh này, nhưng xung quanh lúc này còn có mười mấy con cự viên khác khiến cho nàng ta hiện tại lâm vào tình huống vô cùng nguy hiểm. Đúng lúc này Tiêu Thần cũng lao đến, lúc này không cần thiết phải nói những lời dư thừa, chỉ có nắm đấm mạnh mới là đạo lí!. “Xoạt” Ống tay áo của Triệu Lâm Nhi bị một con cự viên cào rách lộ ra cánh tay trắng như ngọc, đồng thời bàn tay to lớn con huyết sắc cự viên cũng nắm lấy thanh trường kiếm trong tay nàng ta không ngừng bẻ thành gãy từng đoạn. Lúc này đòn tấn công của Tiêu Thần cũng vừa đến nơi, hắn luôn cho rằng binh khí mạnh nhất chính là thân thể vì thế bỏ kiếm không dùng, hai tay liên tục chuyển động theo những quỹ tích huyền bí đánh ra một luồng ánh sáng rực rỡ bắn về phía Triệu Lâm Nhi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 16: Thú hống

Chương 16: Thú hồng Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Đôi tay ngọc ngà của Triệu Lâm Nhi lấp lánh như dao, phát ra từng chùm sáng bảy sắc lung linh, chém thẳng vào luồng sáng đó. Đồng thời toàn thân cũng bật lên như một chiếc cầu vồng nhảy đến cây cổ thụ phía ngoài. Nhưng mà tứ tí huyết sắc cự viên ở trong rừng cũng cực kỳ linh hoạt vạch nên một dòng huyết quang, ánh mắt nó như muốn phanh thây Triệu Lâm Nhi ra thành từng mảnh giữa không trung. Hoàng gia thiên nữ muốn tránh ma trảo, cơ hồ đã cố gắng tận lực. Thế nhưng sự tình luôn có những điều ngoài ý muốn, từ giữa rừng sâu một quang ảnh màu bạc vọt tới rất nhanh, chỉ trong một sát na đã chặn được huyết sắc cự viên, nhanh chóng đỡ lấy Triệu Lâm Nhi, sau đó nhảy lên một cây đại thụ nghìn năm gần đó. Đám cự viên chung quanh cũng không hề ngăn lại. Tiêu Thần giật mình ngẩng đầu nhìn lên, kia chính là Độc giác thánh thú, chính nó đã cứu Triệu Lâm Nhi. Thân hình nhỏ bé của nó chỉ cao chưa đầy một thước, thế nhưng tứ tí huyết sắc cự viên so với nó lại hết sức nhu nhược. Nó có thể chặn được cả một con cự viên to như quả núi, khó mà tưởng tượng được trong thân thể nhỏ bé ấy ẩn chứa lực lượng mạnh đến mức nào. “Gràooo.....” Huyết sắc cự viên điên cuồng gầm rú, dẫn đầu mười con cự viên leo lên cây cổ thụ đến chỗ tiểu thiên mã. Thế nhưng tiểu thiên mã nhanh cực kỳ, nó nhanh như chớp đột phá vòng vây rời khỏi ngọn cổ thụ. “Đi nhanh thôi.” Triệu Lâm Nhi quát lớn thúc giục tiểu thiên mã tựa hồ như đã thân thiết lắm rồi. Tiêu Thần sức nhớ lại lời Vương Tử Phong đã nói trước đây, chỉ có những thiếu nữ thuần khiết mới có thể tiếp cận được độc giác thánh thú. Hắn đột nhiên giật mình, độc giác thánh thú đột nhiên biến mất hai ngày, hai ngày đó rất có thể là đã ở cùng Triệu Lâm Nhi, thậm chí có thể đã gặp nhau từ trước. Mười con cự viên tuy có tốc độ rất nhanh, nhưng cũng khó mà đuổi kịp tiểu thiên mã thần dị, cuối cùng tứ tí huyết sắc cự viên rống lên một tiếng thét dài, từ miệng nó phun ra một luồng sáng lấp lánh bắn theo tiểu thiên mã. Tiêu Thần kinh ngạc, bản lĩnh của cự viên thật đáng ngạc nhiên, có thể có được

thần thông gần giống yêu thuật này. Tiểu thiên mã cảm thấy sóng năng lượng từ phía sau, chiếc sừng ngọc trên trán nó phát ra ánh sáng rực rỡ, nhanh chóng quay đầu lại phát ra một tia chớp bạc đánh vào luồng sáng lấp lánh kia, kết quả tạo nên một vầng sáng rực rỡ rồi cùng tiêu tán. Khối năng lượng giữa rừng sâu bộc phát tạo nên một quang sáng chói lóa, cả một mảng cây rừng bị tiêu hủy trong nháy mắt, lá cây bay rào rào, gỗ vụn văng tung tóe, mặt đất xuất hiện một hố sâu. Tiêu Thần cực kỳ kinh ngạc, cao thủ tầm thường khẳng định là không thể tiếp được đòn này. Cả hai dị thú đều có thần thông bất phàm, tiểu thiên mã này còn nó đã có được thần thông kỳ tuyệt như thế, nếu nó đã trưởng thành thì không thể tưởng tượng được sẽ mạnh mẽ đến nhường nào, không hổ là thánh thú. Tiểu thiên mã chỉ đánh ra một đòn rồi biến mất vô ảnh vô tung, mười con cự viên ngựa cổ gặm rống giữa đêm trắng, dường như vô cùng phẫn nộ nhưng cũng không thể làm được gì hơn. Tiêu Thần vô cùng tiếc nuối, có cơ hội để hạ Triệu Lâm Nhi, nhưng cuối cùng lại để thánh thú cứu đi mất. Lúc này hắn thấy mười con cự viên lộ ra địch ý với mình, hắn không muốn tiếp tục ở lại thạch lâm mà lùi dần về một mỏm đá. Trong lúc này lại xuất hiện thêm một sự tình khiến Tiêu Thần kinh ngạc, con tứ tí huyết sắc cự viên tưởng đã chết kia lấy ra một tinh thể trong suốt, sau đó nuốt luôn. Vốn nó sau khi phun ra một luồng sáng mờ để công kích tiểu thiên mã, tinh thần có vẻ suy sụp, thế nhưng tinh thể kia khôi phục tinh lực rất nhanh, thân thể nó phát ra một vầng sáng nhàn nhạt. Chẳng lẽ đó chính là yêu đan trong truyền thuyết? Nhưng có vẻ không giống lắm. Tiêu thần nghi hoặc quay lại chớp núi. “Hống...” Mười con cự viên gặm lớn rồi mang thi thể con tứ tí cự viên trở về thạch lâm. Hai ngày trôi qua Triệu Lâm Nhi cũng không đến làm phiền hắn, dường như biết khó mà lui, vậy nhưng Tiêu Thần cũng không dám lơ là, hắn không tin cô nàng hoàng gia thiên nữ này bỏ qua. Mười con cự viên đối với Tiêu Thần giờ đã có địch ý, không còn hòa hợp như lúc đầu, Tiêu Thần biết là đến lúc phải chuyển địa điểm rồi. Hắn đi ngang qua khu vực bạo long không xuất hiện, phát hiện rất nhiều xương thú không rõ niên đại chất thành đống, cũng không biết là xương loài vật gì, có kích thước từ ba bốn thước đến mười cả thước, xương trắng ken dày đặc cực kỳ khủng khiếp, hiển nhiên có thể thấy

đây là xương cốt những con mồi của bạo long. Tiêu Thần vừa leo qua đồng xương thì phát hiện một viên tinh thể màu đỏ to xấp xỉ ngón tay cái, lấp lánh đẹp mắt như đá quý. Hắn chợt động lòng, tinh thể mà tứ tí cự viên đã nuốt chẳng phải là cũng thể này sao? Bất quả chỉ khác nhau về màu sắc mà thôi. Cầm viên tinh thạch này trên tay, có thể cảm giác rất rõ ràng một nguồn năng lượng ẩn giấu bên trong. Tiêu Thần khẽ giật mình, là yêu đan sao? Hắn vận chuyển luyện khí pháp quyết khắc trên tấm bia đá, dẫn đạo dòng linh nguyên tinh thuần vào trong cơ thể. Chỉ một lát sau, từ tay Tiêu Thần phát ra một tiếng “tách”, màu sắc viên tinh thể trên tay nhạt dần rồi vỡ thành từng mảnh, nguồn linh khí cuối cùng cũng bị Tiêu Thần hấp thu, viên tinh thể cũng vụn nát như bột phấn. Linh nguyên ẩn chứa trong viên tinh thể cũng không tệ, mà lại rất dễ hấp thu, so với hấp thu thiên địa linh khí thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, nếu không phải là yêu đan thì cũng chính là linh thạch. Tuy nhiên, Tiêu Thần cảm thấy rất lúng túng, lượng linh khí được đưa vào cơ thể hắn chỉ có một phần nhỏ làm dịu đi những vết thương của hắn, hầu hết đều biến mất, chẳng biết tụ tập ở chỗ nào. Tiêu Thần vận chuyển huyền công khắp kinh mạch, tìm kiếm dấu vết của lượng linh nguyên kia. Đột nhiên hắn lại thấy quang điểm màu bạc trên chân trái, chính là lượng tinh nguyên khổng lồ có được từ quả trứng rồng ngưng kết tại huyết Thương Khâu, như đã được thần hóa, tựa ngọn đèn sáng giữa đêm khuya. Đồng thời lúc này hắn cũng phát hiện, huyết Thương Khâu trên chân phải cũng xuất hiện một chấm đỏ li ti, hắn giật mình hiểu ra, sự việc tương tự đã phát sinh trên cái chân còn lại. Bất quá linh khí của viên tinh thể này còn xa mới so được với một quả trứng rồng. Không biết về sau này, khi dung nạp đủ linh nguyên có xảy ra hiện tượng thần hóa không. Tiêu Thần không dám đi vào sâu trong hải đảo, bất quá chỉ cách chỗ mấy con cự viên có vài dặm, vẫn là ở dốc đá bên cạnh giải đất lãnh địa của bạo long. Bởi trong lãnh địa của rồng chỉ tồn tại rất ít man thú, tình trạng cơ thể hắn bây giờ không cho phép hắn quần thảo với lũ man thú. Hoàng hôn buông xuống, Tiêu Thần vẫn lẳng lặng tu luyện trên dốc đá nhằm khôi phục thương thể. “Grú...ú...ú...” Tiếng sói tru từ giữa cánh rừng vọng đến hòa cùng tiếng gầm của loài những dã thú khác. Mới đầu Tiêu Thần cũng không

để ý, bởi vì chó sói ở đây thực sự nhỏ yếu so với số lượng đông đảo các loại dã thú khác. Thế nhưng sau đó lại vọng đến từng tràng tiếng hổ gầm, sư tử rống, vượn thét, tựa hồ không ít mãnh thú đang giao tranh ác liệt. Tiêu Thần ngưng tu luyện, muốn xem xét thấu đáo chuyện này. Khi hắn đến khoảnh rừng đó, cuộc giao tranh của chúng đã đến hồi khốc liệt, cả mảnh rừng chất đầy xác thú, máu me tung tóe, mùi máu tanh nồng tràn ngập khu rừng. Hai con hùng sư to như voi bị gãy cổ, phơi xác giữa rừng; bảy, tám con tam nhãn hắc hổ nát thây nằm trên thảm cỏ, hai con cự điêu dài đến năm, sáu thước bị thủng bụng mắc kẹt trên cành cây; ba con độc giác cự hùng cao năm, sáu thước đầu rời khỏi cổ, chỉ ở một chỗ...đã có đến hàng chục cái xác dị thú. Chú thích : Tứ tí huyết sắc cự viên : Vượn khổng lồ bốn tay màu huyết dụ. Hùng sư : Sư tử khổng lồ Tam nhãn hắc hổ : Hổ đen ba mắt Độc giác cự hùng : Gấu lớn một sừng. Thạch lâm : Bãi đá

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 17: Huyết đạo thần hóa

Chương 17: Huyết đạo thần hóa Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Đây thực là cảnh giao tranh tàn sát hiểm thấy, luật rừng quả nhiên tàn khốc vô cùng. Có thể thấy là vì trong lãnh địa của bạo long, số lượng mãnh thú không nhiều, đồng thời cũng không có mãnh thú đẳng cấp thú vương, nếu không màn giao tranh này có thể khẳng định là thảm khốc hơn nhiều. Đâu đâu cũng thấy máu, đồng xác thú khiến người ta hoảng hồn, dường như chúng tàn sát lẫn nhau để tranh giành một hang động, đại bộ phận chúng bị chết trước cửa động. Đây là một hang động khép kín, đất đá sạt lở qua nhiều năm tháng đã bít kín miệng hang, hôm nay hang động được tìm thấy

đã dẫn đến một cuộc tàn sát của đám mãnh thú. Kẻ thắng lợi cuối cùng là một con thần lang. Bộ lông màu lam của nó phát ra một dòng năng lượng lưu động sáng rực rỡ, như được tạc từ một khối thần thạch màu lam. Nó dài chừng ba thước, chiều cao chừng một thước sáu mươi bảy, so với những loài khác thì rất nhỏ, nhưng từ nó lại toát ra hung uy dọa người chết khiếp, bộc lộ sát khí đằng đằng. Điều kỳ dị nhất là trên lưng nó có một đôi cánh màu lam, đôi cánh này xòe rộng chừng năm, sáu thước, trên đó cũng là một vầng sáng màu lam giống với thân thể nó. Ngoài ra con thần lang này còn có đến ba con mắt, con mắt thứ ba trông giống như lam bảo thạch, bất quá con mắt này còn phát ra ánh sáng tà dị, khiến người ta sởn gai ốc. Có thể sống sót sau trận mãnh thú tàn sát, đủ hiểu rằng thần lang đáng sợ nhường nào. Nó vốn đã gặt đồng đất đá bít ngoài miệng hang, định đi luôn vào trong, thế nhưng bất chợt nó cảm thấy điều gì đó, bất ngờ nó quay lại nhìn về hướng Tiêu Thần đang ẩn nấp. Cặp mắt vẫn máu hung tàn của nó chợt lóe lên, ánh sáng lam từ con mắt thứ ba cũng lấp loáng, sát khí lan tràn chung quanh. Nguy hiểm trùng trùng phủ lên đầu Tiêu Thần, nhưng đúng lúc thần lang quay đầu lại, Tiêu Thần cũng đồng thời thấy vết thương kinh khủng trên thân mình nó. Rõ ràng nó đã bị trọng thương trong cuộc tàn sát, một vết rách dài dưới bụng nó chảy máu đầm đìa, một cánh rũ rượi dường như đã bị xé rách; vết rách dưới bụng khiến xương cốt trong lồng ngực nó lộ cả ra, dòng máu chảy ra có màu xanh lam kỳ dị. “U...u...u...” Thần lang kỳ dị tru lên một tiếng, sau đó hóa thành một dải sáng màu lam vọt đến chỗ Tiêu Thần mang theo mùi máu tanh tươi. Nhưng vừa chạm đến mặt đất, toàn thân nó cũng run lấy bầy, suýt nữa gục xuống luôn. Tiêu Thần thở phào nhẹ nhõm, thần lang lúc này chẳng khác nào một cây cung gãy. Ngay lúc hung lang ngoác cái mồm đỏ lòm như chậu máu, nhe hàm răng trắng nhớn định cắn thì Tiêu Thần né qua một bên, chân phải quét ngang nện cho nó một cước ngay đám xương xẩu lộ ra ở miệng vết thương. Thần lang quả nhiên hung hãn cực kỳ, thân mình nó chỉ khẽ lắc một chút, không hề lùi lại bước nào chứ đừng nói là gục xuống. Cú đá của Tiêu Thần có thể khiến ngọc nát vàng tan nhưng không thể làm đám xương xẩu của nó nứt nẻ được, có thể thấy xương cốt nó cứng rắn cỡ nào. “Grào...o...o...” Tam nhãn thần

lang gầm lên một tiếng thê lương, cơn đau khiến hung tính của nó kích phát đến cực điểm, lông lá trên thân mình dựng ngược cả lên, phát ra một quang sáng lam không ngừng chớp động. Nó lại nhắm vào Tiêu Thần tấn công, lần này tốc độ của nó nhanh đến cực điểm như một dải sáng lam. Bất quá khi ở giữa không trung, dường như nó mất đi toàn bộ sức lực, đột nhiên rơi phịch xuống đất. Quả nhiên chẳng khác nào dây cung căng đứt, ánh dương cuối ngày, nó chẳng còn dịp nào để ra oai nữa, miệng nó phun ra một trái tim vỡ vụn màu lam. Tiêu Thần chột dạ, nếu không phải là nó đã bị thương nặng, hẳn hoàn toàn không có khả năng đối phó. Nhìn cánh rừng nhuộm máu đỏ rực cùng cánh đồng xác thú và màn sương máu dày đặc, Tiêu Thần đến chỗ cửa động, nhìn xem hang động này có gì mà đám hung thú điên cuồng tranh đoạt. Hang động rất lớn và trống trải, nếu mở ra hoàn toàn cửa động đã bị bít kín này, bất tí ác long khổng lồ kia hoàn toàn có khả năng chui lọt. Bỗng nhiên Tiêu Thần chờ mặt ra, từ cửa động lọt ra một luồng sáng yếu ớt, có thể là ở sâu trong động thực sự có kỳ vật. Hắn cẩn thận quan sát thấy phía trước có một đồng trống xóa, chính là một bộ xương khổng lồ. May mắn là không phải vật sống, Tiêu Thần tiến về phía trước. Bộ xương khổng lồ to như hòn núi, có vẻ như là hài cốt của một con rồng, nếu không cũng không thể to thế này được. Bộ hài cốt còn nguyên vẹn dài chừng bốn, năm chục thước, dường như là xương của kiếm long được ghi lại trong sách cổ, một chủng loại rồng hung dữ. Vầng sáng bên trong hang động liên tục chớp tắt, Tiêu Thần sau khi đi vào tìm được một khối long tinh to như đầu người, hang động âm u cũng không che giấu được ánh sáng của nó. Tiêu Thần giật mình, so với những viên tinh thể đã từng thấy thì lớn hơn rất nhiều. Đám mảnh thú tàn sát lẫn nhau, không thể nghi ngờ chính là vì long tinh này, đây chính là một ngôi mộ của rồng. Tiêu Thần nhanh chóng ra khỏi hang rồng. Đi qua bãi xác thú hắn tiện tay vơ lấy chục viên tinh thạch rồi phóng như bay khỏi đó. Trong cơ thể dã thú tầm thường vốn không có tinh thạch, chỉ có những loại mãnh thú dị thường mới có. Mười cái xác mãnh thú hiển nhiên là có mười viên tinh thạch, nhưng Tiêu Thần cũng không có thời gian để thu thập, mang theo khối long tinh mà đám mãnh thú thêm thuồng, vạn nhất có con ác thú nào phát hiện chắc chắn lại xảy ra một cảnh tàn sát thảm

khốc. Tiêu Thần lấy quần áo bọc lấy khối long tinh nhằm che đi ánh sáng của nó rồi trở lại dốc đá thật nhanh. Qua hơn nửa canh giờ, từ mảnh rừng trước đó lại truyền đến từng tràng gầm rống, hần lại nhìn thấy một vài con mãnh thú đang bay thẳng đến khoảng rừng đậm máu. Trong số đó có một con thần lang, thân thể dài chừng năm, sáu thước, chiều cao gần ba thước, toàn thân phát ra vàng sáng lam chớp động, đôi cánh màu lam xòe rộng chừng hai, ba chục thước tạo nên từng trận cuồng phong, giữa trán nó cũng có con mắt màu lam, thậm chí còn đậm màu hơn con trước. Con này nếu so sánh với con đã tấn công Tiêu Thần trước đó thì to lớn gấp đôi. Giữa không trung văng vẳng tiếng sói tru khủng khiếp, âm thanh điếc tai cuồn cuộn kích động như tiếng sấm giữa trời quang, có lẽ là tiếng một con thú đầu đàn. Những con mãnh thú đã chết trở thành mồi ngon cho lũ quái vật đến sau, đến lúc hoàng hôn buông xuống sự yên tĩnh mới trở lại khu rừng, chỉ là đồng xương thú đã chồng chất thêm rất nhiều. Khi tất cả đã trở nên yên tĩnh, Tiêu Thần mang theo khối tinh thạch vào trong một hang động. Hần cẩn thận cầm khối long tinh bằng cả hai tay, bắt đầu vận chuyển huyền công, luyện khí pháp quyết hấp thụ long nguyên tinh thuần chứa trong long tinh. Nếu người khác nhìn thấy cảnh này hẳn phải há hốc mồm kinh ngạc, khối long tinh to vật trên tay hần phát ra hàng vạn tia thần quang mờ ảo, soi rọi cả hang động bằng thứ ánh sáng lung linh huyền ảo. Từng tia sáng như có sinh mệnh, chậm chậm xâm nhập vào trong cơ thể Tiêu Thần, khối long tinh cũng dần thu nhỏ lại, đây quả là thời khắc thu hoạch đầy hứng khởi, từng dòng long nguyên tinh thuần cuồn cuộn được dẫn vào trong cơ thể hần. Ánh sáng rực rỡ lay động như sóng nước lưu chuyển trong hang đá cuối cùng đều hội tụ vào thân thể Tiêu Thần. Chỉ một đêm trôi qua mà long tinh đã nhỏ lại quá nửa, thân thể tiêu thần cũng phát ra một vàng sáng mờ ảo. Đến trưa hôm sau, nó chỉ còn nằm bằng một nắm tay, phát ra nghìn vạn tia sáng chiếu sáng rực cả hang đá. Thêm một canh giờ trôi qua, nó chỉ còn bằng một quả trứng bồ câu, biến thành một hạt châu trong suốt lấp lánh. Đến lúc này thì Tiêu Thần cũng ngưng lại, mở mắt ra nhìn. Hần cũng đoán trước được, toàn bộ lượng long nguyên khổng lồ đều ngưng kết tại huyệt Thương Khâu trên chân phải. Đến lúc long tinh sắp tiêu hao hết thì huyệt

đạo này cũng đã bão hòa, xuất hiện một quang điểm. Quang điểm ngưng kết trên huyết đạo một cách hoàn hảo, quang điểm chính là huyết đạo, huyết đạo cũng chính là quang điểm, như một ngọn đèn giữa đêm đen. Một quả trứng rồng hiếm có đã thần hóa một huyết Thương Khâu trên chân trái Tiêu Thần, một khối long tinh khó tìm cũng thần hóa huyết Thương Khâu trên chân phải, hắn cảm thấy luyện khí pháp quyết của mình cực kỳ huyền bí, đem hai nguồn lực khổng lồ dung nhập vào hai huyết đạo. Trên thân thể con người có tất cả ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo chính, nếu tất cả số này đều ngưng kết thành quang điểm, nếu tất cả đều được thần hóa sẽ sinh ra biến hóa như thế nào? Tiêu Thần rất mong chờ ngày đó rồi sẽ đến. Chú thích :
Lang thần : sói thần

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 18: Vô tình xuất thủ

Chương 18: Vô tình xuất thủ Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần luyện hóa long tinh hiếm có, long nguyên tựa hồ đều ngưng kết tại huyết Thương Khâu, chỉ còn lại rất ít long nguyên để chữa lành thương tích của hắn, tuy nhiên thương thế của hắn cũng đã khá hơn rất nhiều. Triệu Lâm Nhi qua ba ngày cũng không thấy xuất hiện, nhưng hiển nhiên nàng ta không thể bỏ qua cơ hội giết chết Tiêu Thần được, vấn đề chỉ còn là thời gian, một cuộc giao tranh ác liệt có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào. Tiêu Thần cần phải tranh thủ thời gian để khôi phục thương thế, mấy ngày liên tục điều tức trong rừng không ngơi nghỉ. Hòn đảo này thật sự vô cùng huyền bí, Tiêu Thần ở bên ngoài lãnh địa của bạo long phát hiện dấu vết của rất nhiều quái vật to lớn, không ít trong số đó là hồng hoang cổ thú, như thần báo có

thể xé xác cả con voi, thượng cổ ác thú dài tới hai chục thước, rất khổng lồ màu vàng...thậm chí còn nghe thấy tiếng rồng ngâm vọng ra từ giữa hòn đảo, đương nhiên không phải tiếng bát tí ác long, chưa rõ nó thuộc loại rồng nào. Thảo mộc linh khí phiêu động khắp không gian, sắc xanh nõn nà dập dờn khắp núi rừng, chung quanh Tiêu Thần ngập tràn linh khí, một quang sáng mông lung màu xanh biếc bao phủ thân hình hắc, thảo mộc linh khí từ từ dần nhập vào thân thể, đám sương mù màu lục chậm chậm xoa dịu thương tích trên mình hắc. Qua đi hai ngày, Tiêu Thần cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Hắc quyết định tìm hiểu xem Triệu Lâm Nhi đang làm gì, đối phương không thể từ bỏ ý muốn giết chết hắc, tiếp sau rất có thể là một cuộc đồ sát khốc liệt tựa bão táp phong ba, tất nhiên điều tra một phen cũng là hết sức cần thiết. Bạo long cũng không thường xuyên xuất hiện, Tiêu Thần đi xuyên qua một cánh rừng già nguyên thủy, cố tránh các loại dị thú hung mãnh rất cục cũng đến được bên bờ biển, tìm đến túp lều trúc mà hắc đã dựng lên trước đó. Mặt hồ trong xanh như ngọc, in rõ từng bóng mây, vây quanh hồ là một hàng đậu tía, còn cả một vườn hoa nở rộ rực rỡ những sắc màu, hương hoa ngan ngát cả một mảnh rừng, thấm đến tận lòng người. Lều trúc xanh biếc được điểm xuyết bởi những nhành hoa, tấm đan mây trước cửa nhẹ nhàng lay động theo gió. Tiêu Thần dựng nên lều trúc, hôm nay đã thành chỗ ở của Triệu Lâm Nhi, gọi là chiến lợi phẩm quả đáng đồng tiền bát gạo. Bất quá, Tiêu Thần không nhìn thấy Triệu Lâm Nhi ở đâu, hắc bắt đầu tìm kiếm chung quanh, đột nhiên đồng tử hắc co lại, ở khu rừng cách mặt hồ chừng trăm thước xuất hiện năm túp lều mới, đồng thời hắc cũng nhìn thấy một thân ảnh lạ. Đó là một người trẻ tuổi cao lớn, tuổi đời mới khoảng đôi mươi, gã ta có mái tóc dài màu hạt dẻ, da tay trắng nõn nà, bất quá ánh mắt rất lạnh lẽo khiến người ta không có thiện cảm. Tên này là ai? Tiêu Thần lẳng lặng đứng giữa rừng cây quan sát gã đàn ông tóc nâu. Không lâu sau, từ khu rừng ở hướng bãi biển xuất hiện cả đàn chim biển bay dáo dác, hai nhân ảnh xuyên qua rừng rậm đến nơi này rất nhanh. Hai người này một nam một nữ chừng hai mươi tuổi, tóc của họ cũng có màu nâu nhạt, hai người mới đến vừa thấy gã trai đứng trước túp lều đều hướng đến hành lễ. Gã trai tóc nâu khẽ phất tay, ý nói hai người miễn lễ, sau đó hỏi

: “Vẫn không thấy tung tích bọn họ sao?” “Đúng vậy, thưa đại nhân! Trên mặt biển không có bóng dáng con thuyền nào.” Gã tóc nâu nhú mày nói : “Vùng biển cấm bình yên hiểm có, nếu không có lực lượng thần bí khó lường ngăn trở cũng sẽ không quá nguy hiểm, bọn họ vì sao vẫn chưa đến? Chẳng lẽ đã gặp sự chẳng lành?” “Rồng?”, Hắc quay mặt về phía túp lều bên hồ nước, trầm ngâm một lát rồi nói tiếp : “Phong tư mỹ lệ...cả độc giác thánh thú cũng đi theo nàng, xinh đẹp như một thiên thần...” Gã con trai đứng bên cạnh cất tiếng : “Đại nhân, nếu đã thích người ta, sao không...” “Hừm!” Gã trai tóc nâu lạnh lùng ngắt lời hắc : “Người nên nói ít thôi! Đợi người của chúng ta đến, trước tiên phải làm thịt tên địch nhân hung ác của nàng, sau đó ta tự có tính toán.” Giữa rừng sâu, Tiêu Thần cũng lẳng lặng rút đi. Triệu Lâm Nhi! Tiêu Thần vừa nghĩ đến cái tên này tức thì đôi mắt bắn ra hai tia thần quang, đối phương đã liên kết với người ở Trường Sinh Giới, quyết tâm giết chết hắc. Hiện tại, tự nhiên lại có thêm một mớ cường địch, không khỏi làm hắc thở dài, sắc đẹp quả thực là vũ khí lợi hại bậc nhất, vẻ đẹp tuyệt trần của Triệu Lâm Nhi khiến gã đực rựa tóc nâu quyết chí giúp nàng ta. Tiêu Thần bây giờ có hai lựa chọn, một là nấp kỹ trong rừng, hai là ra tay trước. Hắc chính là một nam nhân quả quyết, mới vừa tự hỏi đã quyết định tiên phát chế nhân. Trước tiên làm suy yếu thực lực đối phương, đợi cho quân viện trợ của đối phương tới hắc càng thêm cô thế bị động. Tiêu Thần cẩn thận quan sát chung quanh, phát hiện trong mấy túp lều mới dựng còn có ba tên có trách nhiệm bảo vệ gã tóc nâu. Sau đó hắc còn phát hiện tại cánh rừng bên bãi biển còn xuất hiện thêm ba người ăn vận giống như gã “đại nhân” nọ, hiển nhiên là viện thủ của hắc đã đến. Tiêu Thần quyết định ra tay ngay ở dải đất bờ biển. Giữa rừng dừa rậm rạp ven biển, ba tên xuất hiện cách nhau chừng năm trăm thước. Tiêu Thần tay không lẳng lẽ đến tiếp cận một tên, thân thể hắc đích thực là binh khí tốt nhất, một tia lạnh lẽo vọt lên, chỉ thẳng vào yết hầu. Máu phun tung tóe, Tiêu Thần nhảy lùi lại, một tên tóc nâu yết hầu nát bét, nằm luôn xuống đất đi ngủ với giun. Không có gì là bất nhần cả, không giết người thì cũng bị người giết, chỉ có sát phạt quyết đoán mới có thể giữ được mạng mình. Hắc bắt đầu tiếp cận mục tiêu thứ hai, bất quá, khi khoảng cách chỉ còn khoảng

bảy thước, một quả dừa khô rơi xuống đất đánh “bộp” một tiếng khiến tên kia quay đầu lại, Tiêu Thần lập tức tăng tốc độ đến cực hạn, tung cước quét ngang cổ họng tên kia. Cú đá của hắn nhanh như điện chớp, gã kia tuy bị bất ngờ nhưng cũng không hoảng loạn, hắn theo bản năng lùi về phía sau rồi giơ tay đỡ đòn. “Rốp!” Cú đá chân phải của Tiêu Thần nặng như núi Thái sơn, chỉ trong nháy mắt đã đánh nát đôi tay gã tóc nâu, cơn đau khiến mặt hắn nhăn như khi ăn ớt thể nhưng tinh thần thì vẫn còn tỉnh táo, gấp rút kêu vang : “Có người đến...” Tay phải Tiêu Thần phát ra thần quang lấp lánh, tựa thiên đao chém đứt không gian, chỉ thấy nhoáng lên một cái đã chém bay cái đầu lâu màu hạt dẻ, máu me phun trào, Tiêu Thần lùi lại như bay. Tiếng kêu thất thanh của gã ta bị át mất trong tiếng sóng biển ràn rạt vỗ bờ. Máu tươi từ thi thể không đầu tuôn ra ào ạt. Rừng dừa ngập ngụa mùi máu tanh, Tiêu Thần cũng đã biến mất.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 19: Tâm lãnh huyết hàn

Chương 19: Tâm lãnh huyết hàn Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Kỳ thực tên này thân thủ cũng không đến nỗi kém, chỉ là Tiêu Thần dùng thủ đoạn tập kích bất ngờ, không để cho đối phương có cơ hội phản kích, sau cuộc giao thủ vừa rồi, thế lực kia đã lâm vào tình thế khó khăn. Tiêu Thần không hề do dự, phóng như bay đến chỗ tên thứ ba cách đó năm trăm thước. Hắn ẩn nấp rồi nhanh chóng tiếp cận mục tiêu, cuối cùng ra tay lãnh khốc vô tình, lần này cực kỳ thuận lợi, nhẹ nhàng lấy mạng mục tiêu. Biển xanh sôi sục, sóng nước cuộn trào, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra nơi rừng dừa ven biển. Tiêu Thần men theo đường cũ trở lại chỗ mấy túp lều,

vẫn không thấy tăm tích Triệu Lâm Nhi đâu, chẳng biết ngày hôm nay nàng ta ở chỗ nào. Gã tóc nâu lạnh lẽo đã vào trong một túp lều, đôi nam nữ đứng đón ngay bên cửa, ngoài ra còn có ba tên khác nấp trong rừng âm thầm bảo vệ mấy căn lều. Tiêu Thần cũng không nóng vội ra tay, hần lẳng lẳng chờ đợi cơ hội. Quả nhiên hần cũng không phải chờ quá lâu đã có ngay cơ hội ngon lành, đôi trai gái kia nhận lệnh ra bờ biển xem xét. Tiêu Thần lẳng lẽ đuổi theo hai người, khi đã cách túp lều khá xa hần mới tăng tốc tiếp cận hai người. Bám theo đến chỗ rừng dừa, Tiêu Thần mới ra tay, hai mũi giáo trúc sắc bén như hai tia chớp xanh phóng thẳng vào hai người. Bất quá, cả hai đều là cao thủ không tệ, chỉ nghe tiếng gió đã nhanh chóng tách ra, tránh sang hai bên, hai mũi giáo cắm “phập phập” xuống đất. Đánh lén thất bại, tuy nhiên Tiêu Thần vẫn tiếp tục thi triển sát chiêu liên hoàn, chưởng đao phát ra thần quang rực rỡ phạt ngang ngực gã thanh niên, đồng thời chân phải quét ngang hông nữ tử. Hai người nhanh chóng phản ứng, tung chưởng đỡ đòn, một chưởng một cước của hần đồng thời va chạm với đối phương, hai người như bị sét đánh. Nữ tử bị chấn lùi lại phía sau, đồng thời đôi tay của gã con trai cũng bị Tiêu Thần nắm chặt. “Rắc!” Tiếng xương gãy vang lên, Tiêu Thần đã bẻ gãy đôi tay của hần, thuận thế đánh thêm một quyền vào ngực hần khiến hần gục luôn, ngay sau đó quay ngược lại đá quét ngang nữ tử. Loạt động tác này chỉ một hơi đã xong, có thể nói là phát sinh trong chớp mắt. Nữ tử thân thủ bất phàm, nhanh chóng lùi lại tránh một cước của hần, đồng thời lấy ra một quyển trục trông giống một bức tranh, đón gió phất lên, rồi dùng lực tung về phía trước. Tiêu Thần thất kinh trong lòng, đối với vật này hần đã khắc sâu trong trí nhớ, lần trước Vương Tử Phong tung ra một quyển trục đã tạo nên một vụ nổ năng lượng đáng sợ, đẩy hần văng khỏi vách núi hàng trăm thước. Lại một lần nữa thấy được loại công cụ giết người đáng sợ này, theo bản năng hần lùi lại để tránh. Bất quá, năng lượng ba động lần này yếu hơn lần trước rất nhiều, Tiêu Thần cho rằng có thể trực tiếp đón đỡ. Nhưng xem ra hần vẫn không có khả năng đó, nên nhanh chóng tránh né chỉ lưu lại vài tàn ảnh. Quyển trục bộc phát, giữa ánh sáng rực rỡ, một con độc giác xà dài ba thước trông giống một mũi lao sắc nhọn bắn thẳng vào ngực Tiêu Thần, quanh nó có rất nhiều mũi băng

mâu đồng thời bắn tới. Tiêu Thần ngạc nhiên, hắn cảm giác được con độc giác xà kia chính là do năng lượng thực thể hóa, ẩn chứa một nguồn năng lượng đáng sợ, mà mấy mũi băng mâu kia cũng đều là thực thể, hoàn toàn không phải ảo giác. Điều này khiến hắn cảm thấy quái dị, một quyền trực có thể phát ra nhiều thứ giết người như vậy, quả thật quái dị. Thân thể Tiêu Thần phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhanh chóng tránh đi chỗ khác chỉ lưu lại tàn ảnh ở chỗ cũ. Cả độc giác xà lẫn những mũi băng mâu đều đánh vào hư không, cuối cùng nổ tung trên mặt đất, toàn bộ băng mâu dài gần hai thước đều cắm thẳng xuống đất, độc giác xà nổ tung dưới đất khoét một hố sâu chừng hai thước. “Có người đến...” Nữ tử kêu lên thất thanh, nhưng tiếng kêu của nàng ta hoàn toàn bị át trong tiếng sóng ào ạt. Không còn gì để nói, Tiêu Thần trực tiếp phóng tới, nữ tử xoay người chạy trốn, nhưng cuối cùng bị Tiêu Thần dùng một ngọn giáo trúc xuyên qua thân thể cắm xuống bãi cát, máu tươi nhuộm đỏ cát trắng. Mặc dù có chút tàn nhẫn, thế nhưng sự thật vốn tàn nhẫn như vậy, chỉ có giết địch mới có thể sinh tồn, không quản làm việc ác...dừng lại một chút Tiêu Thần lại trở về chỗ mấy căn lều. Gã được rửa tóc râu vẫn ở trong căn lều, bên ngoài vẫn còn ba người âm thầm bảo vệ nghiêm mật. Tiêu Thần len lén tiếp cận, hắn dự tính âm thầm tiêu diệt ba tên bảo vệ rồi cuối cùng mới đối phó gã thanh niên tóc râu. Tiêu Thần lẳng lặng đến phía sau một tên, nhưng chỉ trong sát na đó, tên này tựa hồ cảm ứng được, từ miệng hắn phát ra một tràng âm tiết cổ quái, tay phải hắn xuất hiện một lưỡi hỏa diễm đao, rất nhanh chém mạnh về phía sau. Tình huống có vẻ kỳ dị, trường đao do ngọn lửa ngưng tụ thành, nhiệt độ ngọn lửa nóng vô cùng nhưng không thể thiêu cháy bàn tay cầm đao. Hiển nhiên ba tên ẩn nấp này lợi hại hơn mấy người kia nhiều, nếu không thì cũng không thể làm thủ vệ được, gã này cầm hỏa diễm đao cùng Tiêu Thần qua lại hai chiêu vẫn không bị rơi vào thế hạ phong. Tiêu Thần thở dài một tiếng, nhanh chóng lùi lại, mặc dù hắn có thể giết chết đối phương, nhưng cũng không thể một đòn ăn ngay, hắn không có nhiều thời gian, hơn nữa hai tên kia cũng đang đến chỗ này, và cả gã thanh niên kia cũng đã mở cửa đi ra. Tiêu Thần không muốn cùng đối phương liều mạng, hiện tại quyết không thể để bị thương. “Hừ! Người chính là gã Tiêu Thần kia sao? Ta còn

chưa tìm giết người thì tự người đã đến nộp mạng. Thực sự là thiên đường có lối mà không đi, địa ngục không cửa lại rúc vào! Nếu không phải núi rừng rậm rạp, cần có một số người nhất định để tìm người, thì ta đã sớm giết người rồi!” Gã tóc nâu cười lạnh lẽo, hắc cực kỳ bình tĩnh, cứ như Tiêu Thần đã là vật nằm trong tay hắn rồi. Tiêu Thần không nói gì, đối phương là người phương nào hắn cũng không muốn biết, tập kích thất bại, hắn quyết định rút lui. Ba tên ẩn nấp bảo vệ đều khoảng ba mươi tuổi, tu vi quả thật bất phàm, nhanh chóng truy đuổi Tiêu Thần. “Uỳnh!” Giữa rừng đột nhiên xuất hiện mấy dòng năng lượng dao động, tám quyền trực được triển khai từ tám cây đại thụ, phân ra tám hướng quanh khu vực mấy căn lều, dù chúng vẫn chưa bộc phát nhưng đã chặn được đường lui của Tiêu Thần. “Mặc dù ta không nghĩ người dám đến đây tập kích, nhưng chỗ ta ở đâu phải có thể tùy tiện vào ra, hừ!” Gã tóc nâu ánh mắt lạnh tanh, thần tình tàn nhẫn. Tám bức vẽ như tám cánh cửa thông vào dị thế giới, mặt trước được bao phủ bởi một quầng đen không thể nhìn thấy được. Tiêu Thần không dám tùy tiện đột vây, hắn hiểu rất rõ sự đáng sợ của những quyền trực, hắn nhặt một cành cây khô trên mặt đất, phóng thẳng vào một quyền trực. Gã tóc nâu dường như có thể điều khiển quyền trực, lăm bắm những âm tiết quái dị, đồng thời múa tay theo một quỹ tích kỳ dị, bức vẽ lách sang một bên tránh khỏi cành khô rồi bay thẳng đến chỗ Tiêu Thần.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 20: Âm khí di mạn

Chương 20: Âm khí di mạn Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần lùi lại rất nhanh, nhảy bổ vào giữa vòng vây của ba tên thủ vệ. Vây nhưng gã tóc nâu chỉ cười lạnh, không chế quyền trục kia mở ra, cũng không thèm bận tâm tới ba tên thủ hạ cũng đang ở trong phạm vi công kích. Tiêu Thần bất đắc dĩ phá vòng vây của ba tên, vận công đến mức cực hạn, thân thể phát ra ánh sáng mờ ảo, đồng thời khoa tay theo một quỹ tích kỳ lạ, vận chuyển nguyên khí dao động kịch liệt, chỉ sau một tiếng “xoát”, tất cả cành khô và đá cuội trên mặt đất đều bay lên bắn thẳng vào quyền trục giữa không trung. Đương nhiên không chỉ có một bức họa quyền đang ở gần, tất cả các quyền trục còn lại đều nằm trong phạm vi công kích. Gã tóc nâu biến sắc mặt, bất đắc dĩ phải làm cho quyền trục kia bùng nổ mà không đợi nó hoàn toàn mở ra, phát ra dao động năng lượng khủng khiếp. Một con hổ trắng dài chừng năm thước do năng lượng tạo thành phóng thẳng vào Tiêu Thần, đồng thời còn có mười tia sáng bắn tới. Cảm giác được dao động năng lượng đáng sợ, Tiêu Thần tăng tốc độ lên cực điểm, tránh né đòn đánh hung hiểm, mặt đất rung chuyển, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu bốn thước, khói bụi mịt mù. Ba tên hộ vệ tuy không bị đánh trúng nhưng cũng bị dư ba làm ngã vào đám bụi bặm. Tiêu Thần cũng không ngoái lại, nhanh chóng lao ra khỏi khu vực phong tỏa bởi năng lượng quyền trục. Đợi cho bụi mù tan hết, gã tóc nâu nghiêm mặt quát lớn : “Đuổi theo!” Nói đoạn hắt thu hồi bảy quyền trục còn lại đồng thời dẫn theo ba tên thủ vệ đuổi theo Tiêu Thần. Chính vào lúc này, tiểu thiên mã đưa Triệu Lâm Nhi từ xa đến thẳng chỗ này. Tiêu Thần cảm giác sự việc đã trở nên vô cùng nguy cấp, quyền trục nổ tung khiến năng lượng dao động đã đưa sinh tử đại địch đến đây, hắt nhanh chóng vọt vào giữa rừng thẳm chỉ để lại một tàn ảnh. Độc giác thánh thú đã kịp thấy bóng lưng của Tiêu Thần, tựa hồ biết được chuyện vừa xảy ra, nó đột nhiên xoay chuyển thân hình đưa Triệu Lâm Nhi chạy ra xa. Gã tóc nâu vô cùng kinh ngạc. Triệu Lâm Nhi cũng kinh ngạc như thế, nó phớt lờ mệnh lệnh của nàng ta, lại đưa nàng ta quay ngược lại chỗ ngọn cây phía xa xa, dường như nó không muốn nàng ta xung đột với Tiêu Thần. Hoàng gia thiên nữ không còn cách nào khác, canh đúng thời điểm nhảy khỏi lưng tiểu thiên mã. Tiêu Thần chủ động xuất hiện, nàng ta cũng hiểu đây chính là cơ hội tốt, không muốn thả đối phương chạy đi.

Hiển nhiên nàng ta cũng bắt đầu truy sát Tiêu Thần, bởi vì viện thủ của gã tóc nâu cũng sắp đến. Triệu Lâm Nhi phối hợp cùng gã tóc nâu nhanh chóng truy đuổi Tiêu Thần. Bất quá, khu rừng quá mức rậm rạp, chỉ lơ lơi ra một chút, Tiêu Thần đã chạy mất tăm. Gã tóc nâu gỡ bỏ gương mặt lạnh lẽo rất nhanh, tự tin cười nói : “Điện hạ, không cần phải tiếc nuối. Cùng lắm là ngày mai viện thủ của ta sẽ tới, đừng nói là có mười con cự viên hỗ trợ hãn, gấp vài lần số đó cũng có thể hoàn toàn tiêu diệt.” “Đa tạ Cổ La huynh tương trợ.” Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi dung mạo xinh đẹp, khí chất siêu trần thoát tục, không lời nào tả xiết. Thoát khỏi địch nhân phía sau, vượt qua hang ổ của bạo long, Tiêu Thần dừng bước giữa rừng. Cứng rắn ra tay giết địch, sau đó còn phá vây thành công để rút lui, có thể nói cũng là một việc thành công. Có một kẻ địch mạnh hơn, mối nguy hiểm của Tiêu Thần tăng thêm ba phần, hãn tập trung suy nghĩ tìm cách ứng phó. Đêm đến, gã tóc nâu Cổ La đứng trước căn lều trúc, sắc mặt cực kỳ dữ tợn, nắm tên thủ hạ dưới tay bị tiêu diệt, khiến hãn thực sự giận dữ. Hãn nắm chặt hai bàn tay khiến mười đầu ngón tay đều trắng bệch. Trước kia hãn muốn giết Tiêu Thần vì Triệu Lâm Nhi, bây giờ còn vì bản thân mình, hãn không thể để Tiêu Thần tiếp tục sống. Triệu Lâm Nhi nói chuyện cùng tiểu thiên mã bên bờ hồ, nhưng dù nàng ta hứa hẹn thế nào, chỉ cần nhắc tới việc truy tìm Tiêu Thần nó lại lắc đầu quầy quậy, nàng ta cũng chẳng thể làm gì. Lúc này Tiêu Thần đang đi vào sâu trong hải đảo. Không thể ở lãnh địa của bạo long bên bờ biển nữa, nếu còn tiếp tục ở lại, chắc chắn là ngày mai sẽ có một thảm cảnh chờ đợi hãn phía trước. Đương nhiên trước khi rời đi hãn có bố trí nghi trận, lưu lại một loạt dấu vết chỉ thẳng đến một nơi cực kỳ nguy hiểm, nếu cuối cùng truy binh gặp vài con mãnh thú, hãn cũng đạt được mục đích của mình. Ánh tà dương nhuộm sắc trời đỏ rực, khiến cho cả cánh rừng cũng tràn ngập sắc đỏ mờ mờ. Tiếng thú gầm gừ vang lên giữa khu rừng nguyên thủy, một con thú hoang đầu đàn ẩn hiện giữa rừng sâu. “Rầm rầm rầm....” Một con voi khổng lồ toàn thân phủ một lớp vảy xanh xuất hiện, cặp ngà voi sắc nhọn như dao, đôi mắt nó lấp lóe hung quang đuổi theo vài con trâu hoang gần chỗ Tiêu Thần đang nấp. Tiếng trâu gầm thê lương phát ra ngay sau đó. Tiêu Thần nhìn xuyên qua tán lá, xem con voi

không lồ ngẫu nhiên thịt trâu, cảnh tượng đầm máu khiến hãn thở dài, dị thú trên hòn đảo này quả rất nhiều và đáng sợ. Cần thận tránh né những loài thú nguy hiểm, Tiêu Thần lần mò trong ánh sáng yếu ớt đi thêm chừng tám, chín dặm đến một đầm lầy ẩm thấp. Đầm lầy này yên tĩnh kỳ lạ, ngoại trừ những cây cổ thụ cao lớn, hoàn toàn không có con thú nào, thậm chí không có đến cả một con chim. Bùn, nước...tất cả đều yên lặng như một vùng đất chết. Tiếng thú gầm gừ phía xa xa cũng không vọng đến nơi này, hai điều này khiến cho sự việc càng trở nên quái dị. Đi càng sâu vào đầm lầy, không khí càng thêm ẩm ướt, mùi vị thối rữa đặc trưng của đầm lầy xộc thẳng vào mũi. Tiêu Thần khẽ nhíu mày, vì sao hãn không thể cảm nhận rõ ràng sự bất thường ở đây? Âm khí nặng nề khác lạ, tựa như có một khí tức đáng sợ ở đây. Hãn đi được thêm vài dặm, ngoại trừ cây cối hãn vẫn không thể tìm thấy ở đây loài sinh vật nào khác. Bất quá, ở giữa đầm lầy có không ít xương cốt bị chôn vùi một nửa dưới lớp bùn nhão, giữa khu rừng tăm tối, cảnh tượng này quả thực đáng sợ. Ở đây có đủ loại xương cốt, dài từ hai thước đến mười thước, ngoài ra còn có không ít bộ xương người khiến Tiêu Thần kinh ngạc. Dựa trên màu sắc những bộ xương người, Tiêu Thần biết được chúng đã ở đây hàng trăm năm. Tia nắng chiều cuối cùng cũng vụt tắt, trời đất tối đen như mực, khu đầm lầy càng thêm âm trầm, thấp thoáng một bóng cây cổ thụ to lớn trông như bia mộ mọc lên giữa đầm. “Rắc.” Sự yên tĩnh đột ngột bị phá vỡ bởi tiếng xương gãy, khiến đầm lầy trở nên cực kỳ đáng sợ. Tiêu Thần quay đầu lại xem nhưng cũng không thấy gì, có lẽ chỉ là tiếng xương khô bị gãy do phong hóa lâu ngày.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 21: Hữu linh trí đích khô lâu

Chương 21: Hữu linh trí đích khô lâu Người dịch : Tiêu Thần Nguồn:
4vn.eu

Đêm đến, trăng lên, giữa khu vực chết chóc ánh trăng ngả màu trắng bệch, như thứ ánh sáng chết chóc kinh người. Chính lúc này, Tiêu Thần cảm thấy nguy hiểm, không chút chậm trễ, hấn phóng như bay ra phía ngoài đầm. Một màn sương đen nhờ nhờ chầm chầm nổi lên giữa đầm, theo gió phủ kín vùng đất chết. Tiêu Thần thất kinh, hấn đoán rằng đây chính là chướng khí, mà rất có thể chính là chướng khí kịch độc trong truyền thuyết, thi chướng. Đứng ngoài rìa vùng đất chết, nhìn đám mây mù lay động, Tiêu Thần nảy ra ý định, chẳng phải là có thể lợi dụng chỗ này sao? Nhử cả Triệu Lâm Nhi và tên tóc nâu kia đến chỗ này... “Rắc!” Tiếng khớp xương cử động lại vọng đến bên tai. “Rắc rắc..” Một bóng trắng nổi lên giữa đầm lầy đen kịt, một bộ xương người đứng lên ở giữa đầm. Tiêu Thần giật mình kinh hãi, hấn nấp kỹ bên bờ đầm quan sát bộ xương biết cử động kia. Động tác của bộ xương khô lúc đầu có vẻ cứng nhắc, nhưng sau một tràng âm thanh “tinh tang tinh tang...” bộ hài cốt đứng thẳng dậy đã trở nên linh hoạt hơn nhiều. Bộ cốt khô đi qua đi lại giữa đầm tựa hồ như đang tìm kiếm thứ gì đó. Tiêu Thần nín thở, lẳng lặng tiếp tục theo dõi. Bộ xương trắng như tuyết dưới ánh trăng nhờ nhờ trông có vẻ lạnh lẽo đáng sợ, hơn nữa nó lại còn có thể tự do cử động, càng thêm phần đe dọa. Đúng lúc nó quay đầu về phía Tiêu Thần, hấn nhìn thấy từ hai hốc mắt của nó phát ra ánh sáng lập lòe yếu ớt, cực kỳ tà dị và đáng sợ. “Rắc rắc..” Tiếng khớp xương răng rắc lại vang lên từ hai hướng khác nhau, lại thêm hai bộ xương khác đứng dậy di chuyển, chúng đi qua mảnh đất lầy lội, tụ lại một chỗ với bộ xương kia, hốc mắt của chúng cũng phát ra ánh sáng lập lòe tựa như trao đổi điều gì đó, mỗi lần quay mặt nhìn nhau, hốc mắt của chúng lại lập lòe chớp tắt. Tiêu Thần không thể hiểu được tất cả những điều này, chẳng lẽ là quỷ sao? Hấn không cho là vậy! Sau đó một canh giờ cũng không có thêm bộ xương nào như thế. Trong suốt quá trình này. Tiêu Thần vẫn kiên nhẫn ẩn nấp xem xét, phát

hiện ba bộ xương khô không ngừng đi lại tìm kiếm cái gì đó. Chỉ cách đó vài thước, một bộ xương thú nặng đến gần ngàn cân dễ dàng bị chúng nhấc lên, có thể tưởng tượng được năng lực của chúng mạnh mẽ nhường nào. Cho đến khi một bộ hài cốt tìm thấy ở giữa đoạn xương sống một viên tinh thể lấp lánh, Tiêu Thần mới hiểu được việc chúng đang làm. Bộ xương khô tìm được viên tinh thể tựa hồ vô cùng hưng phấn, xương hàm liên tục máy động. Tiếng “cách cách” âm trầm nó phát ra nghe hơi buồn cười, thu hút hai bộ cốt còn lại chạy đến. Ba bộ xương khô dưới ánh trăng nhờ nhờ, có vẻ cực kỳ khủng khiếp. “Cạch.” Viên tinh thể màu xanh nhạt kia bị bộ xương khô đập vỡ thành ba phần xấp xỉ nhau, chúng đặt những mảnh tinh thể vào hốc mắt rồi tập trung hấp thụ năng lượng, dòng sáng màu xanh như nước chảy xuyên vào đôi hốc mắt rồi từ đó lan tràn ra toàn bộ. Những dải sáng màu lam hòa cùng những bộ xương trắng xóa tạo nên một quang lam nhạt, ánh sáng nhu hòa nhanh chóng bao phủ ba bộ xương. Sau một lúc lâu, ánh sáng dần dần nhạt nhòa, ba bộ xương dường như trở nên trong hơn một chút. Tiêu Thần giật mình, một bộ xương khô có thể hấp thụ năng lượng tinh thể, phải chăng là một dạng tiến hóa? Chỉ là không thể biết việc này khởi thủy xảy ra như thế nào thôi. Dưới ánh trăng mờ mờ màu trắng, thi chướng giữa ao đầm không ngừng lay động, ba bộ xương khô tự do đi lại, cảnh này thực sự rất kỳ dị. Đột nhiên một bộ xương khô đi đến bên bờ đầm, tựa hồ như phát hiện ra cái gì đó, nó nghi hoặc đến chỗ cây đại thụ nơi Tiêu Thần đang ẩn nấp. Tiêu Thần trong lòng khẽ động, hẳn không chạy trốn mà đi vòng qua thân cây đối diện với nó. Bộ xương có vẻ lúng túng, nó quay lại nhìn hai đồng bạn phía sau rồi nhìn lại Tiêu Thần, hai hốc mắt thoáng hiện lên tia bất định, dường như đang tự hỏi điều gì đó. Hai bộ xương kia cũng đã đến chỗ Tiêu Thần, tất cả chúng đều lúng túng nhìn Tiêu Thần, tựa hồ hiểu được người đang đứng trước mặt mình tràn đầy sinh khí “rất khác biệt.” Tiêu Thần muốn quan sát ba bộ hài cốt ở cự ly gần hơn, muốn xem bọn chúng có gì kỳ dị, nhưng ngoại trừ việc bên trong mấy bộ khô lâu ẩn chứa một nguồn năng lượng thần bí để hoạt động, thì hoàn toàn không phát hiện được gì khác. Đột nhiên hắn nảy ra một ý định, lấy ra một tinh thể màu nâu tìm được trên xác thú đặt trong lòng bàn tay. Từ hốc mắt ba bộ xương

khô lại phát ra ánh sáng bất định, đồng thời vươn bộ cốt trảo định chụp lấy viên tinh thể. Tiêu Thần lùi lại một bước, ba bộ xương cũng đồng thời tiến lên, bước lên khỏi đầm lầy. Không cảm nhận được sát khí ở ba bộ xương khô, Tiêu Thần đưa luôn viên tinh thể cho chúng. Tinh thể màu nâu bị chúng chia làm ba mảnh rồi đặt luôn vào hốc mắt. Ánh sáng nâu lại lóe lên từ hốc mắt chúng rọi sáng toàn thân. Một tràng “canh cách” lại vang lên, lại là tiếng khớp xương của chúng. Nhìn gần hơn có thể thấy, những đốm sáng nháy múa trên bộ xương, khi tinh thể hoàn toàn bị hấp thu, hiện tượng kỳ dị này cũng biến mất, bất quá, ba bộ xương này bóng bẩy hơn trước. Một bộ xương khô đưa tay dấm thẳng vào cây đại thụ bên cạnh, chỉ nghe “phập” một tiếng, nguyên nửa cánh tay nó đã ngập sâu vào thân cây. Chỉ một đòn tầm thường đã có uy lực thế này, có thể thấy bộ xương khô này cực kỳ đáng sợ! Tiêu Thần giật nảy mình, so với sự tưởng tượng của hắn, bộ xương mạnh mẽ hơn rất nhiều. Ánh sáng lập lòe trong hốc mắt ba bộ xương khô, chúng lảng lảng đứng nhìn Tiêu Thần. Sau một hồi lâu, xương hàm của chúng lại mấp máy “canh cách”, dường như muốn nói gì đó, sau đó chúng lại đi vào giữa đầm, biến mất trong màn âm khí nặng nề. Đây chính là những bộ khô lâu có linh trí và thực lực mạnh mẽ. Đối với tất cả những chuyện này, Tiêu Thần cảm thấy thật lạ lùng, hắn đi xem xét toàn bộ vùng đầm lầy chết chóc, hắn đi được hơn nửa canh giờ phát hiện một khu vực trong phạm vi khoảng mười thước vuông, thi chướng nặng nề, âm khí dày đặc có vẻ thần bí kinh khủng. Chính lúc nửa đêm cũng là lúc thi chướng dày đặc nhất, màn sương đen kịt chắn hết cả ánh trăng. Đến quá nửa đêm màn thi chướng đen ngòm cũng nhạt dần. Vừa qua được nửa đêm, Tiêu Thần ở bên ngoài đầm lầy chợt nghe tiếng động rầm rập...như là có người đánh nhau. Hắn chạy vòng quanh bờ đầm theo hướng âm thanh phát ra, chỉ một lát sau, hắn nhìn thấy một cảnh khiến người ta giật mình. Chú thích : Thi chướng : khí độc phát ra từ xác thối

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 22: Tử vật

Chương 22: Tử vật Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Ba bộ xương khô đang giao chiến kịch liệt với năm cương thi, ba bộ xương khô như ba dải sáng trắng, động tác nhanh đến cực điểm. Chúng di chuyển vòng quanh năm cương thi để lại vô số tàn ảnh, năm xương tay thi thoảng lại đánh trúng đám cương thi phát ra tiếng kêu “bịch bịch”. Tiêu Thần giật mình kinh hãi, cảnh tượng trước mắt khiến hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cương thi mặc dù không linh hoạt như mấy bộ xương khô nhưng khả năng chịu đòn cực tốt, tay ba bộ xương có thể xuyên thủng thân cây đại thụ, thế nhưng rất khó khiến đám cương thi bị thương tổn, duy chỉ có lúc tấn công vào đôi mắt thì năm cương thi mới phải sợ hãi tránh né. Đầm lầy đáng sợ, tử vật cùng tử vật giao tranh. Xem được khoảng hơn nửa khắc, Tiêu Thần thấy ba bộ xương đã dần rơi vào thế hạ phong, nếu đấu tay đôi chúng còn mạnh hơn cả cương thi, thế nhưng số lượng bây giờ không bằng đối phương, ba đấu với năm hiển nhiên khó mà địch nổi. Gần sáng, màn chướng khí trên mặt đầm mỗi lúc một mỏng dần, cơ hồ đã hoàn toàn biến mất. Tiêu Thần suy nghĩ một chút rồi nín thở đi vào đầm, sau đó nhanh như chớp vọt đến chỗ một tên cương thi, hai tay phát ra ánh sáng nhàn nhạt lấp lánh như ngọc đẩy mạnh về phía trước. “Bịch!” Một cương thi bị đẩy đi mấy bước nhưng không hề bị tổn hại gì mà Tiêu Thần cảm giác như là đánh phải một khối thép, đôi tay hắn đau ê ẩm vậy mà cương thi hoàn toàn không thương tổn gì, quả thực là tử vật cường đại. Nhìn ở khoảng cách gần thế này, Tiêu Thần nhìn thấy rất rõ hình dạng của chúng, thân thể năm cương thi đều rất cao lớn, mặt mũi hung ác, đều tóc vàng mắt xanh, quần áo trên người đều đã mục nát cả rồi, bộ dạng dọa người chết khiếp. Cương thi vừa bị tấn công liền quay sang Tiêu Thần, vung đôi tay cứng nhắc tấn công hắn,

động tác tuy cứng nhắc nhưng tốc độ cũng không phải là chậm. Tiêu Thần nhanh như tia chớp tấn công vào đôi mắt nó, chính là cách đánh khiến chúng sợ hãi. Vì có thêm Tiêu Thần gia nhập, áp lực đè lên ba bộ hài cốt cũng lập tức giảm đi, chúng chiếm lại thế thượng phong rất nhanh. Khả năng chịu đòn của chúng cũng rất mạnh mẽ, không thua gì đám cương thi, tốc độ lại nhanh hơn đối phương nên chiếm ưu thế rõ ràng. Tiêu Thần càng đánh càng kinh ngạc, nếu không phải là tu vi của hắn đã đăng đường nhập thất, gặp phải tử vật này hắn là phải chết không thể nghi ngờ. Mặc dù trên người hắn vẫn còn thương tích, không thể phát huy hết thực lực đỉnh cao, nhưng kiểu đánh đấm không thể kết thúc trong nửa khắc, cũng thực sự khiến hắn kinh ngạc. Cuối cùng hắn đánh mười tám chiêu liên tiếp vào một điểm trên ngực cương thi, lần này tử vật cao lớn như kim sơn đảo ngọc đổ vật xuống, toàn thân bị xé tan thành nhiều mảnh. Trong lúc Tiêu Thần quần thảo với một cương thi, ba bộ cốt khô đã chiếm được ưu thế áp đảo, biểu hiện của chúng khiến Tiêu Thần biết được thực lực đáng sợ, ba dải sáng trắng lưu lại vô số tàn ảnh, sáu năm đấm xương không rời khỏi mục tiêu là những đôi mắt và lồng ngực đám cương thi, tốc độ cốt trảo quá nhanh phát ra tràng tiếng kêu xé gió. “Phập!” Một năm xương đã cắm ngập vào lồng ngực một cương thi. “Rắc!” Một cú đánh của cốt trảo đã chặt gãy cổ một cương thi. Bởi sự góp mặt của Tiêu Thần khiến cho cục diện hoàn toàn thay đổi, năm cương thi thảm bại, nửa canh giờ sau khi bắt đầu, cuộc chiến đã hoàn toàn kết thúc. Tiêu Thần giải quyết hai cương thi mà ba bộ cốt khô cũng xé nát ba cương thi. Cảnh tượng có vẻ lạnh lùng và đáng sợ, thế nhưng đây chính là quy tắc sinh tồn của họ. Lúc này trời đã tảng sáng, màn vụ khí cũng đã hoàn toàn biến mất. Ba bộ xương khô đứng trước mặt Tiêu Thần, xương hàm mấp máy “cộp cách cách cộp”, sau đó chúng đến chỗ năm cương thi, từ thi thể tan nát của năm cương thi rơi ra năm viên tinh thể sáng mờ. Năm viên tinh thể đều có màu lục sẫm phát ra khí tức lạnh lẽo, khi nằm trên một bàn tay xương xấu càng thêm đáng sợ. Bất quá, dao động năng lượng của chúng cực kỳ mạnh mẽ, so với mười viên mà Tiêu Thần cất giữ trong người đều mạnh hơn một phần. Tiêu Thần lặng lẽ nhìn bọn chúng, không thể ngờ rằng chúng đem hai viên tinh thể đến đưa lên

trước mặt hắn, ý bảo hắn cầm lấy. Quả là bộ xương có ý tứ, hắn khẽ phất tay từ chối hảo ý của chúng. Ánh sáng từ hốc mắt ba bộ cốt không ngừng chớp động, chăm chú nhìn hắn một lúc rồi thu lại hai viên tinh thể, sau đó chia đều cả năm viên thành ba phần rồi đặt vào hốc mắt, sau đó hấp thu năng lượng tinh thuần. Quầng sáng màu lục sẫm bao quanh thân trên của chúng, khiến chúng liên tục phát ra những tiếng kêu “lách tách”, quầng sáng không ngừng lưu chuyển tựa hồ cường hóa chúng. Sau khi quầng sáng biến mất, cả ba bộ xương trở nên bóng bẩy hơn rất nhiều, thậm chí còn sáng lấp lánh. Lúc này bình minh đã đến, sắc trời dần dần sáng hơn. Tiêu Thần muốn khám phá xem ở đầm lầy này rốt cục ẩn chứa bí mật gì bèn tiến sâu vào bên trong đó. Ban đầu ba bộ xương khô chỉ lẳng lặng đi theo nhưng khi đến gần trung tâm đầm lầy chúng đột ngột nắm lấy tay Tiêu Thần, năm xương lạnh như băng khiến Tiêu Thần giật mình. Ba bộ xương khô hoàn toàn không có địch ý, tựa hồ có ý lo lắng, chúng chỉ vào khu vực âm khí nặng nề rồi phe phẩy bàn tay ý bảo hắn không nên tiến tới nữa. Tiêu Thần cảm nhận được chúng đang sợ hãi, phía trước dường như có một tử vật dạng trùn. Hắn cũng không muốn tiếp tục, men theo đường cũ trở về, bất quá, hắn cũng không rời khỏi đầm. Trời đã sáng bạch, một ngày mới đã bắt đầu, hắn nghĩ đây chính là một chỗ phòng thủ tốt, quyết định tạm thời ở lại vùng đất dữ. Tiêu Thần tin tưởng rằng những dấu vết giả mạo kia khiến địch nhân cũng phải lần mò hết nửa ngày, không ít người có khả năng trở thành thực phẩm cho thú rừng. Nếu đối phương có nhanh đi chẳng nữa thì cũng phải đến tối mới có thể tìm được chỗ này, đến lúc đó đầm lầy này có thể có tác dụng lớn. Sáng sớm sớm triều dâng ào ạt, tung lên trên mặt biển vô số mảnh kim loại. Thân thể khổng lồ của bát tí ác long khiến sóng biển sục sôi cuộn trào. Nhìn thượng cổ mãnh thú đáng sợ, gã tóc nâu Cổ La khẽ nhăn mày, thuyền chính là từ phương bắc xuôi về phương nam, hơn nữa khả năng là xuất hiện tại chỗ này, nếu viện thủ cập bến chỗ này có thể gặp phải tai ương chết chóc. Mặc dù đã cầm một lá cờ lớn bằng da thú dính máu đỏ tươi trên một cây dừa cao lớn, còn được nối cao thêm bằng một cây trúc, nhưng chẳng biết là viện thủ có thể nhận ra kịp thời không. Mặt trời đã lên cao, bát tí ác long cũng đã đi được khá xa, tựa hồ biến mất giữa biển cả

mênh mông, đồng thời hai con thuyền lớn cũng nhắm hướng hải đảo thẳng tiến. ~~~~~~ Lời tác giả : Tôi phải khẳng định điều này, quyển sách này không thuộc thể loại tu chân, mà là thần thoại viễn cổ. Nói ngắn gọn thế này : Dần dần mở ra bức màn che giấu một thế giới thượng cổ trong vô tận tuế nguyệt. Đưa thế giới này ra trước mắt mọi người. Thuận tiện giải thích thêm một vấn đề : Triệu Lâm Nhi....tiểu thiên mã....giết hay không giết. Triệu Lâm Nhi quả thật tâm cơ thâm trầm, có thể thấy tiểu thiên mã thích nữ tử thuần khiết, nhưng chỉ là thuần khiết về thân thể thôi. Tra được một đoạn tư liệu : Độc giác thánh thú, dễ bị một cô gái xinh đẹp hấp dẫn, cho nên chỉ những nữ tử thuần khiết mới thuần phục được nó. Thợ săn thường cho một trinh nữ ra nhử, nó sẽ đến gần cô gái, khi có cơ hội cô gái sẽ cắt đứt chiếc sừng của nó.

Theo đoạn tư liệu này, hiển nhiên là nói đến thân thể thuần khiết, nếu tâm tính thuần khiết làm sao nhẫn tâm cắt đi cái sừng của độc giác thánh thú. Đương nhiên bản thân tôi không thể miêu tả tiểu thiên mã thành tà ác. Triệu Lâm Nhi tại sao lại muốn giết nhân vật chính? Sự tình này rất hiển nhiên, ở nhân gian giới nàng ta suýt đã giết chết nhân vật chính, tại thế giới này nếu nàng ta để hãn sống, liệu hãn ta có tha cho nàng không? Chỉ cần nàng ta hoàn toàn bình thường, có thể khẳng định nàng ta nhất định thừa cơ hãn bệnh mà ra tay lấy mạng. Đứng ở lập trường của nhân vật chính, Triệu Lâm Nhi quả thật đáng giận đáng chết, nhưng nếu đổi lại vị trí, Triệu Lâm Nhi phải như thế này mới đúng, nàng phải giết chết nhân vật chính trên hòn đảo này. Nếu để một kẻ địch mạnh mẽ hồi phục, có thể tưởng tượng ra kết cục của nàng ta. Lại một chuyện khác, nhân vật chính quả thật không thể thuần phục tiểu thiên mã, bởi vì tiểu thiên mã quả thực không thích hợp với hãn. Mọi người cố gắng chờ đợi Tiêu Thần. Tâm tính nhân vật chính này, mọi người cũng đều đã thấy, liệu hãn có làm sai không? Mọi người cũng đều thấy tác phong làm việc của hãn, tuyệt nhiên không phải kẻ vô dụng nha, hãn đều có cách đưa những mối nguy hiểm của mình về châu tiên tổ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 23: Âm điện tam vương

Chương 23: Âm điện tam vương Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Cổ La mừng rỡ trong lòng, cờ hiệu trên hai con thuyền chính là cờ hiệu của gia tộc hãn, đến đúng lúc này tránh được mãnh thú. Bất quá, niềm vui của hãn cũng không kéo dài, dưới đáy biển sâu vọng lên tiếng gầm lớn, khiến nước biển cuộn cuộn sục sôi, trên mặt biển xuất hiện một cột nước cao chót vót, bọt nước trắng xóa bắn lên tung tóe, một vật khổng lồ rẽ nước vọt lên. Hai con thuyền lớn phát hiện bất trắc, tăng tốc nhằm thẳng hướng bờ biển. Bất quá, thượng cổ mãnh thú tuy còn ở xa nhưng tốc độ lại quá nhanh, khi hai con thuyền chỉ còn cách bờ biển chừng hơn trăm thước thì nó đã đến sát rồi. “Ầm.” Thân thể khổng lồ trong nháy mắt đã đập trúng hai con thuyền, chiếc sừng bén nhọn mọc trên cái đầu khổng lồ hung tợn, răng nhọn như đao kiếm, ánh bạc lấp lánh toàn thân, trông nó giống như lưỡi dao khổng lồ, nhẹ nhàng chặt đôi hai con thuyền lớn. Tất cả mọi người, gan mật đều đông cứng. Sắc mặt Cổ La xanh như tàu lá. Bất tí ác long khuấy động sóng lớn, hai con thuyền lớn bị xé nát nhanh chóng, hơn trăm người rơi xuống biển. Lực lượng mà Cổ La gia tộc gửi lên đảo cơ hồ sắp bị tiêu diệt hoàn toàn. Bất quá, thượng cổ ác long tựa hồ không thèm nhìn đám sinh vật nhỏ bé kia vào mắt, sau khi đập nát hai con thuyền cũng không tiếp tục giết chóc, chỉ tiếp tục bay lên khiến sóng biển cuộn lên dữ dội. Không ít người bị cơn sóng hung hãn kia chôn vùi vĩnh viễn dưới đáy biển sâu, nhưng cũng có khoảng bốn năm chục người ngoi được lên trên mặt nước, có thể nói là đã thoát chết. Cuối cùng cũng có bốn mươi ba người đặt chân được lên mặt

đất, phần đông đều đã chôn thây dưới biển làm mồi cho cá, tổn thất nặng nề. Những người còn sống sót chính là những người ưu tú nhất. Vốn Cổ La đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng nhìn thấy non nửa nhân số còn sống sót hẳn cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Khi đã đủ thời gian cho những người này khôi phục tinh lực, cũng chính là lúc Cổ La cùng Triệu Lâm Nhi đi lòng sục Tiêu Thần. Ban đầu, mọi việc đều theo như Tiêu Thần dự liệu, đám người này theo những dấu vết giả mà truy tìm hãn. Đúng lúc đám người đi đến một bãi đá ẩm thấp tăm tối, bất chợt một con rết khổng lồ màu bạc dài chừng ba bốn thước vọt đến như tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã xé xác hai tên đi đầu, đồng thời ba người gần đó cũng bị trúng kịch độc khiến thân thể hoại tử hoàn toàn còn trơ lại ba bộ xương trắng. Dao kiếm chém vào thân thể con rết bạc đến tóe lửa, nhưng căn bản là cũng không thể khiến nó xây xước, thậm chí cả khi Cổ La dùng đến quang nhận quyền trục cũng không thể khiến nó bị thương. Cuối cùng một quyền trục cháy rừng rực mới khiến con rết này lui bước, đám người nhanh chóng đào tẩu. Đến giờ Triệu Lâm Nhi và Cổ La đã biết bị lừa, bắt đầu tính toán xem Tiêu Thần có thể đã thoát đi đường nào. Tiết trời nóng bức, thể nhưng khu rừng nguyên thủy ngập ngụa sát khí. Lúc này, bên trong đầm lầy chết chóc vẫn âm u như trước, cái cây khổng lồ đã che mất ánh mặt trời, âm khí dày đặc tản mạn. Tiêu Thần ngủ trên một thân cây đại thụ, ba bộ xương khô đáng sợ treo ngược mình như những con dơi ngay trước mặt hãn. Một người đang lúc tỉnh giấc, nhìn thấy ba bộ xương treo ngược trước mắt mình sẽ có phản ứng thế nào? Ba bộ xương cắm ngập đôi chân vào thân cây, nhận thấy hãn đã tỉnh dậy, hốc mắt của chúng cũng lấp lóe ánh sáng, tựa hồ bọn chúng cũng vừa nghỉ ngơi. Tiếng khớp xương chuyển động kêu răng rắc, ba bộ xương không ngừng cử động. Trong lòng Tiêu Thần dấy lên một cảm giác khó tả, ngoài kia có những đồng loại đang tìm giết hãn, còn ở gần hãn lại hòa hợp với ba bộ xương khô...quả thực có hơi buồn cười. Hãn muốn đặt tên cho ba bộ xương, bất giác chợt nghĩ đến mười vị quân vương nơi âm phủ. “Người gọi là Diêm La Vương” “Người tên là Tần Nghiễm Vương” “Người, gọi là Luân Hồi Vương nhé.” Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương chính là tên ba vị quân vương nơi âm phủ, bây giờ lại thành tên ba

bộ xương khô, có thể là Tiêu Thần có ý, hẳn đang chờ mong điều gì đó! Giữa trưa tiết trời oi ả, Tiêu Thần rời khỏi đầm lầy, nhưng ba bộ xương khô lại không muốn rời khỏi nơi âm khí dày đặc chết chóc này. Bất quá, Tiêu Thần có ý bảo chúng ra, chúng cũng liền đi theo hẳn. Ánh mặt trời nóng rực bị cây cối trong rừng che khuất, duy chỉ có một khoảng đất nhỏ không có cây to là còn có ánh sáng lọt vào. Ba bộ xương khô cực kỳ ghét ánh mặt trời, chúng chỉ đi dưới bóng những tàng cây, tựa hồ là thiên tính tự nhiên của chúng. Bọn chúng hình như rất ít khi rời khỏi đầm lầy, tiếp xúc với môi trường bên ngoài luôn có vẻ rất tò mò. Đúng lúc Tiêu Thần hướng đến một con báo khổng lồ dài hơn năm thước, chúng cũng không hề do dự vọt đến cắn sáu bàn tay xương xẩu cứng rắn vào đầu con báo, con vật tội nghiệp mất mạng ngay tức khắc. Chiến lực mạnh mẽ của chúng cũng khiến Tiêu Thần sửng sờ kinh ngạc. “Ting!” Một viên tinh thể trong suốt bị Tiêu Thần móc lấy từ xác con báo, ngón tay hẳn búng vào viên tinh thể khiến nó phát ra tiếng “ting-ing..”. Hốt mắt ba bộ xương sáng lấp lóe, Tiêu Thần khẽ nở nụ cười rồi đưa luôn viên tinh thể cho chúng. Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với thế giới bên ngoài, đương nhiên là vì sức hấp dẫn từ những viên tinh thạch. Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Thần, chúng đi vòng quanh chu vi của đầm lầy tử vong để tìm kiếm dấu chân của những mãnh thú mà chúng có khả năng đối phó. Bất quá, tinh thạch cũng không phải là thứ dễ tìm, đi được nửa ngày mà cũng chỉ có thể tìm được chừng bốn năm viên. Tiêu Thần cũng nhân tiện xem xét cẩn thận địa thế chung quanh nhằm đối phó cường địch. Sau khi trở lại đầm lầy, Tiêu Thần lặng lẽ tu luyện, ba bộ xương cũng bận rộn hấp thu năng lượng của những viên tinh thạch. Khi ráng chiều buông xuống, cũng chính là lúc Triệu Lâm Nhi và Cổ La rốt cục cũng tìm đến, nhanh hơn dự tính của Tiêu Thần. Gã tóc nâu Cổ La ánh mắt lạnh lẽo, khi đối phó với con rết khổng lồ đã để mất năm tên hảo thủ. Mặc dù hẳn kịp thời đoán ra mưu kế của Tiêu Thần nhưng đoàn người đông như thế, cũng khó tránh khỏi làm kinh động đám man thú trong rừng nên lại mất thêm tám người nữa. Hiện giờ, tính cả hẳn và Triệu Lâm Nhi chỉ còn lại ba mươi hai người. Tiêu Thần đang ở giữa đầm khẽ mở mắt, hẳn cảm thấy sát khí đang đến gần. Ba bộ

xương thấy hãn chuyển sang tư thế chiến đấu, chúng cũng đứng dậy lại bên hãn, linh giác của chúng cũng rất nhạy cảm, đã phát hiện được đám người đang tới. Tiêu Thần không muốn cùng đối phương đối đầu trực diện, thương thế của hãn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhất định phải tìm cách kéo dài thời gian, đợi cho màn thi chướng giăng lên, hãn sẽ ra tay hủy diệt đối phương, hãn ra hiệu cho ba bộ xương ẩn nấp. Ba bộ xương cũng hiểu ý Tiêu Thần, Tần Nghiễm Vương, Luân Hồi Vương, Diêm La Vương thuận thế nằm luôn xuống mặt đầm, chung quanh chỗ chúng nằm cũng có nhiều bộ hài cốt. Tiêu Thần lại ngăn người, ba tên gia hỏa thông minh hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hãn, thậm chí hãn còn cảm thấy ba tên này hơi nham hiểm.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 24: Kiền tịnh lợi lạc

Chương 24: Kiền tịnh lợi lạc Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Bên ngoài đầm lầy, thấp thoáng dáng Triệu Lâm Nhi nõn nà, phong thái yêu kiều, xinh đẹp tuyệt trần, có thể nói băng cơ ngọc cốt, trong trắng như hoa tuyết. Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành đứng giữa rừng cây trông như cảnh vật giữa cõi bồng lai, siêu trần thoát tục. Gã đực rửa tóc nâu Cổ La khê phất tay, mười tên thủ hạ phía sau lập tức tản ra, lẳng lặng đi sâu vào đầm lầy, y cùng Triệu Lâm Nhi đi ở phía sau. Âm khí ngập ngụa trong đầm lầy khiến đám người này chột dạ, khí tức kỳ lạ tràn ngập khắp rừng, khiến chúng có cảm giác vùng đất này chẳng tốt lành gì. Xương trắng vương vãi khắp nơi, đây đích thực là vùng đất chết. Ba mươi tên cao thủ đã tản ra khắp đầm. Khóe miệng Cổ La lộ ra nụ cười lạnh lẽo, nhiều dấu hiệu cho

thấy Tiêu Thần đang ở đây, phen này nhất định hẳn phải chết. Dưới ánh tà dương đỏ rực, một thứ cảm giác bất an bất chợt dấy lên trong lòng Cổ La, hẳn cảm thấy có nguy hiểm, nhưng không thể phát hiện được nguyên nhân. Đột nhiên một quầng sáng trắng vọt lên, bộ xương khô dưới chân y đột ngột nháy vọt lên, một nắm đấm trắng hếu bắn thẳng vào ngực y. Biến hóa này khiến tất cả kinh ngạc. Một địch nhân không có dao động sinh mạng, nằm ngay dưới chân y khiến mọi người khó lòng phòng bị. Cổ La nhanh chóng huy động song quyền, khó khăn lắm mới cản được quả đấm xương xấu, hẳn định nhắc chân ứng biến thì chợt phát hiện đôi chân mình đã bị một bộ xương khác nằm dưới đất nắm chặt lấy. Hẳn đang bối rối đối phó với bộ xương phía trước thì một cơn đau khủng khiếp truyền đến từ sau lưng, một bàn tay xương xấu đã cắm ngập vào lưng hẳn. Sau lưng hẳn vẫn còn một bộ xương khác. “Á....” Từ lúc Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương tập kích Cổ La đến lúc tiếng kêu thảm thiết của y vang lên cũng chỉ diễn ra trong một nháy mắt. Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi phong tư tuyệt thế, sau khi nhìn thấy cảnh này mặt mày thất sắc, nàng ta đã từng thấy xương khô giết người, nhưng nàng ta cũng không phải người thường, nhanh chóng cầm kiếm quật thốc lên. “Sinh vật bất tử!” “Đây chính là một dạng khác của sinh vật bất tử!” Đám người ở xa hét lớn : “Mau mau bảo vệ đại nhân!” ... Tình huống giữa đầm trở nên rối loạn, tất cả đám cao thủ phân tán khắp đầm đều nhanh chóng lao đến hướng này. Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương biết nguy hiểm đến gần, chúng cũng không luyến chiến mà nhảy vọt về sau, nhưng trước đó mỗi tên gia hỏa cũng không quên cắm thêm trên người Cổ La một trảo. Thân trên của gã xuất hiện bốn miệng máu đỏ lòm, máu tươi tuôn ra ào ạt, không gian ngập ngụa mùi máu tanh tươi. Triệu Lâm Nhi vội đỡ lấy Cổ La đã gần gục xuống trên vũng máu, bảy tám tên cao thủ gầm lên giận dữ, nhanh chóng đuổi theo ba bộ xương khô. Tiêu Thần đang nấp trên một cành cây cũng cảm thấy rùng mình. Hẳn có cảm giác gã tóc nâu Cổ La này là một địch thủ vô cùng đáng sợ! Thế nhưng ba bộ xương lại còn khiến hẳn bất ngờ kinh ngạc hơn. Tam vương nham hiểm đánh lén thành công, gợn gàng loại bỏ gã tóc nâu, quả là kết cục vượt xa tưởng tượng. Không chút chậm trễ, Tiêu

Thần rời khỏi cây cổ thụ, dồn lực vào hai chân đạp mạnh xuống hai tên chạy qua, chỉ nghe hai tiếng “rắc rắc”, lồng ngực chúng bị lõm sâu, trào máu miệng ngã vật xuống đất chết tươi. Giữa đầm chỉ lưu lại vài tàn ảnh của Tiêu Thần, hần nhanh chóng xuất hiện giữa đám người, bắt đầu xuống tay tàn nhẫn. Ba bộ xương lúc này cũng để lộ chiến lực mạnh mẽ, tốc độ của chúng thực sự quá nhanh, như ba dải sáng trắng hếu đan xen chằng chịt giữa đám người, đã có ba bốn tên bị chúng dùng tay xuyên thủng ngực, những nắm tay xương xẩu của chúng thực sự là một đòn lấy mạng. Đám người này sau một hồi hỗn loạn, đã nhanh chóng tổ chức phản kích hiệu quả hơn. “Quang minh thánh hỏa, thiêu cháy tất cả tà ác!” Một gã tu giả tóc nâu ngậm xương rất nhanh, sau đó triển khai một quyển trục phóng đến chỗ Tiêu Thần và ba bộ xương. Ngọn lửa vô tận rừng rực cháy giữa không trung khiến cả không gian nhuộm màu đỏ rực, như cơn mưa sao băng dội lên đầu Tiêu Thần và ba bộ cốt khô. Tiêu Thần liên tục thay đổi vị trí, không để cho ngọn lửa đáng sợ kia liếm qua người, cây đại thụ bên cạnh hần trong nháy mắt bị lửa thiêu thành tro bụi. Thánh hỏa đáng sợ, tưởng chừng có thể thiêu rụi mọi thứ. Ba bộ xương khô chặt vật tránh né, chúng cực kỳ kiên kỵ loại lửa này, tốc độ tăng tới cực hạn vạch lên những dải sáng trắng giữa đầm, nhưng cũng chỉ trong một sát na ngăn ngui đã bị quầng lửa bao trùm. Lồng dạ Tiêu Thần chột chùng xuống. Tuy nhiên, ba bộ xương lại khiến hần phải ngạc nhiên lần nữa, mặc dù chúng có bị cháy xém một chút nhưng hiển nhiên chưa bị thánh hỏa thiêu hủy. Chúng lại vọt đến ngon lành. Nhìn kỹ có thể phát hiện thấy những quầng sáng đang bao phủ lấy chúng, vừa rồi một nguồn năng lượng tinh thuần đã bảo vệ chúng. Tiêu Thần cùng ba bộ xương nhanh chóng hợp lại một chỗ, cùng đám người Triệu Lâm Nhi bắt đầu hình thành thế giăng co. Mới rồi bọn hần thừa cơ rối loạn, một hơi giết chết tám tên địch, xem như một thắng lợi không nhỏ. Trong một khoảng khắc tĩnh lặng ngăn ngui, song phương đều án binh bất động. Hoàng gia thiên nữ phong hoa tuyết đại lúc này phát ra sát khí vô tận, đang chiếm ưu thế đột nhiên gặp phục kích bị tổn thất nặng nề, không khỏi cảm thấy uất ức. Ba sinh vật bất tử đột nhiên xuất hiện ngoài dự liệu, khiến nàng ta không dám khinh cử vọng động. Tiêu Thần và ba bộ xương cũng không ra tay trước, dù

sao nhân số của đôi phương cũng đông hơn, hơn nữa trong tay chúng còn có những quyển trục, khiến bọn hắc cũng có phần cố kỵ. Lúc này một tiếng rên thống khổ chợt phá vỡ không khí yên lặng. Cổ La mang trên mình bốn miệng máu, thế nhưng đột nhiên thức tỉnh như kỳ tích. Tuy nhiên máu từ những vết thương trên người hắc lại ào ạt tuôn ra khiến một tên thủ hạ buộc phải giúp hắc băng bó. Cổ La ra hiệu cho y ngừng lại, gã tựa vào người một tên, sau đó lôi từ ống tay áo ra một quyển trục, khổ sở ngâm xướng : “Ánh sáng sinh mạng, vĩnh chiếu thân ta!” Quyển trục mở ra trong nháy mắt, một quầng sáng chói mắt phóng ra, sinh mạng khí tức tỏa ra, ánh sáng thánh khiết chiếu rọi thân thể gã. Đám người Cổ La vui mừng khôn tả, tất cả chúng đều kích động vô cùng, vì chúng biết tính mạng của Cổ La không còn gì phải lo lắng nữa rồi. Trong lúc bọn chúng thần tình kích động, Tiêu Thần cùng ba bộ xương đột ngột phát động tấn công, ngay lúc dao động sinh mạng xuất hiện, hắc biết rằng Cổ La đang tự cứu mình, hắc tuyệt nhiên không cho đối phương có cơ hội. Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương thực sự mạnh mẽ phi thường, chúng quần lấy Triệu Lâm Nhi để Tiêu Thần có cơ hội ra tay, thân thể hắc bao bọc trong quầng sáng mờ ảo lao thẳng vào giữa đám người, tập trung toàn lực tiêu diệt Cổ La đang ở giữa. Đám cao thủ xung quanh liều chết chống lại Tiêu Thần, trận giao tranh ngăn ngui mà tàn khốc lạnh lùng. Hai tay Tiêu Thần lấp lánh thần quang, liên tục chấn gãy bảy tám thanh trường kiếm, đồng thời phóng ra một lưỡi quang nhận rạch thủng bụng mấy tên, máu tươi không ngừng tuôn xối xả. Giữa lúc này xảy ra một việc kỳ lạ, sau khi được quầng sáng sinh mạng phủ lên, tất cả miệng vết thương của chúng đều lành lại, tính mạng đều được cứu. Ngay cả Tiêu Thần cũng thế, sau khi được quầng sáng bao phủ, thương thế của hắc cũng gần như hoàn toàn bình phục ngay lập tức.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 25: Huyết hoa nhất đoá đoá

Chương 25: Huyết hoa nhất đoá đoá Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Không lâu trước đó hắn bị tên Vương Tử Phong trước khi chết làm trọng thương, không nghĩ rằng vào thời khắc này, dưới ánh sáng sinh mệnh lại khôi phục gần như hoàn toàn như thế này. Tuy thương thế đã bình phục, thế nhưng nhân số đối phương vẫn đông áp đảo, Tiêu Thần chỉ còn cách Cổ La chừng một thước thì bị cản lại. Hắn không hề do dự đoạt lấy trường kiếm chém thẳng vào họa quyền, ánh kiếm nóng rực xé nát quyền trục, ngay sau đó ánh sáng sinh mạng mờ dần rồi tiêu tán. Đồng thời, trường kiếm rời khỏi tay hắn phóng thẳng vào trái tim Cổ La. Lúc này Cổ La cũng bắt đầu cử động, hươ tay phát ra hai quầng sáng chấn nát trường kiếm, gã nhảy vọt ra khỏi đám đông. Tiêu Thần cũng nhanh chóng nhảy lùi lại, ba bộ xương cũng lập tức lui về, hai bên lại thành thế giằng co. Lần đầu giao tranh giữa đám, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô có thể nói là thắng lớn! Không chỉ khiến Cổ La bị thương nặng, còn khiến đối phương mất tám tay cao thủ. Quan trọng nhất là, thương thế của Tiêu Thần gần như bình phục hoàn toàn dưới tác dụng của ánh sáng sinh mạng. Sắc mặt Cổ La xám xịt, ánh mắt lạnh lẽo giương lên nhìn Tiêu Thần, lạnh lẽo như mắt rắn độc, hắn vô cùng phần hận đau đầu, mới vừa rồi suýt nữa là mất mạng. Không thể không nói, ánh sáng sinh mạng kia quả là thần quang. Thân thể Cổ La bị đục bốn lỗ lớn như vậy, vốn hiển nhiên là phải chết. Thế nhưng dưới ánh sáng thánh khiết kia bốn miệng vết thương lành lại nhanh chóng, mặc dù hắn đã suy yếu vì mất quá nhiều máu, nhưng cái mạng nhỏ thì không còn vấn đề gì. “Cổ La huynh không vấn đề gì chứ?” Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi quan tâm. “Không còn gì đáng lo ngại!” Hơn hai chục tên bao quanh Cổ La đề phòng sự tình ngoài ý muốn phát sinh. “Giết!” Cổ La phất tay ra lệnh, cũng không nói thêm gì nữa, bây giờ nói gì cũng là thừa, chỉ có chiến lực quyết định sống chết. Một số người ở lại bên cạnh Cổ La để bảo vệ, số cao thủ còn lại

phóng nhanh về phía trước, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô phóng lên đón địch, một cuộc chém giết thảm liệt lại bắt đầu. Cổ La ra lệnh cho đám người bên cạnh mình tham gia tấn công, bản thân hắn cũng lao thẳng đến chỗ Tiêu Thần, vất bỏ hết liên si. Triệu Lâm Nhi sau đó cũng nhảy luôn đến chỗ đó, Tiêu Thần vốn chính là mục tiêu của nàng ta. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô bị vây khốn ở giữa, Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương dốc tận lực giúp hắn cầm chân Cổ La, để hắn rảnh tay tiêu diệt đám cao thủ kia. Cảnh tượng chém giết đầm máu tàn khốc vô cùng, bây giờ lời nào cũng là thừa, chỉ có thực lực mới chính là đạo lý. Không bị thương thế hành hạ, Tiêu Thần ra tay không hề cố kỵ, huyền công vận chuyển đến cực hạn, phóng tay chém giết vô tình nhằm tiêu hao sinh lực địch, cũng là việc chính của hắn vào lúc này. Tu vi của Triệu Lâm Nhi và hắn tuy cách biệt không xa, nhưng có thể thấy Tiêu Thần cố ý tránh mặt nàng ta, không ngừng luồn lách giữa hơn hai mươi cao thủ mà chém giết tàn nhẫn vô tình. Bàn tay hắn sắc bén như ma đao chớp lóe ánh sáng kỳ dị, cái đầu một tên vừa rời khỏi cổ đã tách đôi thành hai nửa, máu tươi đỏ thắm hòa cùng não bộ trắng nhợt cùng lá gan đỏ lòm rơi thành một đồng bầy nhầy, máu me tàn bạo vô cùng. Trong thời khắc sinh tử tồn vong này, không thể có nửa điểm nhân từ, không phải người chết thì là ta quy tiên. “Phụp.” Tiêu Thần tung ra một cước xuyên thủng người một tên, hắn dùng chân quét thi thể một vòng, không chỉ xé tan cái xác mà nhân tiện còn đẩy lùi được Triệu Lâm Nhi. Đây quả thực là một cuộc chiến sinh tử, toàn thân Tiêu Thần nhuốm đầy máu tươi, sau khi giết được vài tên hắn cũng không dám lơ tay, bởi vì chiến lực đối phương mạnh hơn hắn hẳn và ba bộ khô lâu. Cổ La ánh mắt lạnh như tiền, thế nhưng hắn bị ba bộ xương khô cuốn lấy, tạm thời không thể thoát ra để đối phó Tiêu Thần. Đối với ba sinh vật bất tử này, hắn hận chúng thấu xương thấu cốt, nếu không phải bọn chúng đánh lén, hắn sao có thể xem chết? Tự nhiên lãng phí một quyền trực sinh mạng quý giá. “Băng lam, hãy phong ấn hắc ám cùng tội ác!” Cổ La đột nhiên hét lớn, một họa quyền mở ra rất nhanh, một quang sáng màu lam trông như khối nước lan ra rất nhanh, sau đó phát ra dao động năng lượng kinh hồn rồi xuất hiện một con chim khổng lồ bay thẳng đến ba bộ xương, đồng thời quang sáng màu lam cũng

từ từ phủ lên bọn chúng. Con chim được ngưng kết từ năng lượng dài tới gần năm thước bị ba bộ xương khô cứng đại đánh nát, nhưng khi quầng sáng màu lam hạ xuống thì giữa đường trường xuất hiện ba tượng băng, Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương đều đã bị đóng băng. Cổ La cười lạnh, mà sau đó cũng không thèm quay đầu lại nhìn Tiêu Thần, một họa quyển mở ra rất nhanh, một con thần lằn khổng lồ màu vàng đất dài hơn tám thước hung mãnh lao vào Tiêu Thần đồng thời tạo nên một cơn lốc năng lượng. Tiêu Thần cảm giác đại sự không ổn, chém chết một tên cao thủ chặn đường, thân hình thoát ẩn thoát hiện giữa rừng, nhưng con thần lằn to tổ bố này dường như có linh trí, mang theo quầng sáng vàng đuổi rất. Bốn năm cây đại thụ chót vót bị năng lượng của con thần lằn đánh nát, gỗ vụn bay lá tả, cành gãy lá rụng xác xơ bay, không gì có thể chống lại quầng sáng vàng của nó. Đến khi mười cây đại thụ bị phá hủy thì con thần lằn đã đến gần sát Tiêu Thần, hất vọt thẳng lên trên, khoa tay kết thành một pháp ấn huyền bí, một quầng sáng phát ra bắn thẳng vào con thần lằn. Giữa không trung vang vọng tiếng “coong coong”, con thần lằn bây giờ như món đồ sứ, xuất hiện từng vết nứt lớn, cuối cùng vỡ nát giữa không trung. Bất quá, vẫn còn quầng sáng màu vàng đất phủ lấy Tiêu Thần, sự tình kỳ lạ phát sinh, ánh sáng vàng bắt đầu thạch hóa, biến Tiêu Thần thành một pho tượng đá. Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại, trải qua một cuộc giao chiến còn tăng thêm một chút khí chất oai hùng, khiến vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành càng thêm mê hoặc. “Cổ La huynh quả nhiên cao siêu, đòn tấn công đẹp mắt này quả thật khiến người ta sợ hãi, đa tạ Cổ La huynh nhiệt tình giúp đỡ!” “Điện hạ khách khí quá rồi, được dốc sức vì điện hạ là vinh dự của ta rồi.” “Cổ La huynh nói thế này khiến ta cảm thấy rất áy náy, vì đối phó Tiêu Thần bản thân huynh đã phải chịu hiểm nguy, lại còn mất đi nhiều hảo thủ khiến ta thực sự áy náy.” Cổ La sau khi tiêu diệt cường địch tỏ vẻ khiêm tốn thành khẩn, có chút bi thương nói : “Ta thì không sao, chỉ tiếc cho những người đã chết, bọn họ đều như huynh đệ của ta.” Lời nói thế này tất nhiên khiến người ta có ấn tượng tốt, đám cao thủ chung quanh cảm thấy ấm áp trong lòng, Cổ La là kẻ kế thừa một gia tộc, tự nhiên là rất am hiểu thủ đoạn này. “Rắc.” Một tiếng

vỡ vụn vang lên, trên pho tượng Tiêu Thần xuất hiện một vết nứt lớn rồi đột nhiên đổ vỡ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 26: Bắt tử chi vương

Chương 26: Bắt tử chi vương Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Toàn thân Tiêu Thần từ trên xuống dưới được phủ trong một quầng sáng lung linh, giống như một chiến giáp thần thánh, hẵn hoàn toàn bình yên vô sự. Luyện khí đồ khắc trên bia đá cổ quả thực cực kỳ thần bí, huyền công bảo vệ thân thể hẵn đã bảo vệ hẵn khỏi hóa đá. Dưới tình huống hiện giờ hẵn cũng không luyện chiến, thân thể phát ra ánh sáng lung linh bắn vọt lên không trung, dũng mãnh như cánh chim bằng hạ xuống một cành cổ thụ. Triệu Lâm Nhi cùng Cổ La nhanh chóng có phản ứng, ngay lúc đó cũng nhảy vọt lên, đám cao thủ quanh đó cũng nhất tề nhảy lên, hợp lực giết chết Tiêu Thần. Cổ La và Triệu Lâm Nhi ở giữa không trung liên tục đối chưởng cùng Tiêu Thần, một quầng sáng rực rỡ phát nổ giữa thình không, khiến cây rừng quanh đó đều tan nát, cành lá hòa cũng gãy vụn bay lá tả. Tiêu Thần mượn chưởng lực của chúng, thuận thế nhảy lên một cây cổ thụ, sau đó lại nhảy lên một cây đại thụ khác, nhanh nhẹn như khi vượn chuyền cành. Sắc mặt Cổ La cực kỳ khó coi, mặc dù được ánh sáng sinh mạng chữa lành vết thương, nhưng dù sao gã cũng bị tổn hao nguyên khí do mất máu quá nhiều, kết quả là gã lại bị Tiêu Thần ép trở lại mặt đất, nhin không được phải gào lên giận dữ, tiếp tục dẫn đầu đoàn quân truy sát. Giữa lúc này, âm thanh vụn vỡ lại vang lên, ba bức tượng bằng đột nhiên vỡ nát, ba bộ xương cũng không còn bị trói buộc! Chúng phá tan cấm cố, khôi phục lại tự do, ngay lập

tức đục thủng cơ thể ba tên canh giữ gần đó. Khu rừng lại trở nên hỗn loạn, ba sinh vật bất tử thể hiện mình khiến người ta sợ hãi, bất quá chúng cũng không tiếp tục chém giết, nhanh chóng chạy theo Tiêu Thần vào sâu trong đầm. Ráng chiều đã tắt từ khá lâu, đầm lầy lại thành một vùng đất tối tăm ảm thấp. Tiêu Thần chạy đến không kịp thở. Cổ La cùng Triệu Lâm Nhi dẫn người đuổi theo hăng rất rạt, bọn chúng không muốn cho Tiêu Thần cơ hội, bây giờ phải tiêu diệt hăng ngay tại nơi này. Bất quá lúc này đám người chợt nghe thấy tiếng “bịch”, phát hiện có người không hiểu vì sao ngã dúi xuống đất. “Bịch!” Lại thêm một người ngã xuống, không đứng dậy được nữa. “Không ổn, lùi lại mau! Là thi chướng!” Cổ La ngay lúc người đầu tiên ngã xuống đã nhíu mày, lúc này hăng có phản ứng ngay. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, có thể thấy được màn sương mỏng đang giăng lên giữa đầm. Đầm lầy chết chóc lại trở nên hỗn loạn, cả đám người sợ hãi chạy trốn khỏi đầm, kinh dị như ngày tận thế. Màn sương đen giăng mắc khí tức tử vong, biến đầm lầy thành một vùng đất chết. Dựa vào tu vi của Triệu Lâm Nhi và Cổ La mà nói, bọn họ có thể nín thở lâu dài, thi chướng tạm thời không ảnh hưởng gì. Nhưng những người khác thì không được như vậy, đám người còn lại đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, lác đác lại có thêm vài người ngã dúi dụi. Lúc này chỉ còn lại chừng năm tên tùy tùng chạy theo Cổ La và Triệu Lâm Nhi, tất cả số còn lại đều đã gục xuống giữa màn sương đen nhờ nhợt. Sắc mặt Cổ La xám xịt như tro, cực kỳ u ám, nếu để những người này chết hết, dưới tay hăng cũng không còn kẻ nào dùng được. Hăng nghiêng rằng, quay đầu lại nói với Triệu Lâm Nhi : “Xin điện hạ hỗ trợ, cùng ta trở lại đầm đưa những người kia ra, nếu đưa họ ra được khỏi đây, ta có cách hồi phục cho họ.” Triệu Lâm Nhi cũng cảm thấy sợ hãi, cảm thấy Tiêu Thần thật sự khó đối phó, nàng ta cũng không nhiều lời, cùng Cổ La quay lại đầm, đưa tất cả những tên đã hôn mê ra ngoài. Bên ngoài đầm xuất hiện một đám người, hầu hết đều sắp tắt thở, trên da thịt đã xuất hiện những vết đen, đều đã bị thi chướng xâm nhập cơ thể. “Thần thánh tịnh hóa!” Sau tiếng quát khê của Cổ La, một họa quyển mở ra, ánh sáng màu trắng sữa bao phủ lên khoảnh đất trống, tất cả những tên bị nhiễm thi chướng đều bắt đầu rên rỉ, màn khói đen nhờ nhợt từ thân thể chúng bốc lên, màn khói này

sau đó bị quang sáng trắng thiêu rụi trở về hư vô trong tiếng kêu “xèo xèo”. Sau khi quyền trục tịnh hóa vô cùng trân quý được sử dụng, tất cả đám người đều không còn nguy hiểm. Tiêu Thần cũng không biết Cổ La có vật cứu mạng thế này, hắn đã sớm cùng ba bộ xương khô cốt hợp lại, ra khỏi đầm, tránh vào một chỗ phục hồi nguyên khí. “Tuyệt đối không thể tha cho hắn thế này!” Sắc mặt Cổ La u ám, hôm nay tổn thất nặng nề khiến lửa giận trong lòng hắn bốc cháy phừng phừng. Triệu Lâm Nhi khẽ nhướn mày nói : “Nhưng còn có màn thi chướng thiên nhiên này cản trở, sẽ có rất nhiều phiền toái đó!” “Không sao, ta còn có một quyền trục hữu dụng!” Sau nửa canh giờ, khi tất cả đám người đều đã hồi phục, Cổ La mở ra một quyền trục rồi bắt đầu ngâm xướng : “Xua tan hắc ám tà ác, ánh sáng thần thánh bảo hộ thân ta!” Quyền trục bốc cháy thành tro, một nửa số người được bao phủ trong một vầng sáng thánh khiết, cơ thể chúng cũng phát ra từng quang sáng nhàn nhạt, trong đêm nhìn rất bắt mắt. Nửa số còn lại không được “thần thánh bảo hộ” ở lại bên ngoài tiếp ứng. Đúng lúc đám người này xuất hiện trước mặt, Tiêu Thần kinh hoàng dẫn ba bộ xương khô trở lại đầm lầy. Bất quá, màn thi chướng kia cũng không còn tác hại gì với chúng, màn sương đen chạm vào quang sáng thánh khiết bao quang chúng thì tự động tản mát hết, không tên nào còn phải sợ hãi đầm lầy này nữa. Cổ La cùng Triệu Lâm Nhi dẫn đầu đám người đuổi giết khiến Tiêu Thần và ba bộ xương khô vất vả chạy trốn, mấy lần xém chết. Cuối cùng Tiêu Thần mặc kệ ba bộ xương khô ngăn cản, hắn phóng thẳng vào trung tâm đầm lầy đen kịt, đương nhiên hắn cố ý chậm vài bước nhằm dụ đám người kia vào luôn. “Grừ...” Một tiếng gầm kinh khủng đột nhiên vang lên giữa đầm, tiếng u minh quỷ khiếu khiến người ta dựng hết tóc gáy, tiếng rú cực kỳ đáng sợ. Trước mắt đám người đầm lầy đen tối vô cùng, mơ hồ nhìn thấy một thi ảnh khổng lồ cao chừng mười thước gào rú điên cuồng, khí tức tử vong dao động kịch liệt, phảng phất như đang tiến vào địa ngục âm u. “Gràoooooooo...” Cùng với tiếng gầm rợn tóc gáy, vụ khí đen kịt đồng thời cũng phóng ra ào ạt, chính là màn thi khí chết chóc mê mông. Đám người đuổi giết Tiêu Thần thấy cảnh này đều hoảng sợ, quang sáng thánh khiết bao phủ trên người đột nhiên tiêu biến, tử khí đáng sợ đã nuốt chửng “thần thánh quang

huy”. “Không ổn, mau lùi lại, là Bất tử chi vương!” Cổ La hét lên run rẩy. Tất cả đám người đều lạnh toát, sợ tới mức hồn bay phách lạc. Quân vương trong những sinh vật bất tử trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện, hùng mạnh đến cảnh giới cao nhất khiến thần thánh cũng phải biến sắc mặt. Cả đám người đều bỏ chạy thực mạng, sợ hãi cùng cực. “Sao mà có thể gặp Bất tử chi vương ở đây?”, Cổ La vừa sợ hãi vừa phẫn hận tự hỏi. Tuy nhiên, khi hăn chợt nghĩ đến đây là một hòn đảo hoang bị phong ấn lâu đời thì cũng tự có đáp án. Tiêu Thần mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng cũng sợ tới thót tim, nhanh chóng chạy xa khỏi đám người này. Lúc này cũng chẳng biết ba bộ xương khô từ đâu chui ra kéo hăn vọt ra ngoài. Tử khí vô tận không ngừng dao động, đám tùy tùng của Cổ La không ngừng ngã dúi dụi, sau lưng bọn chúng là thi ảnh khổng lồ âm thầm không nhanh không chậm đuổi theo, tùy ý lấy mạng chúng. Tiêu Thần ở phía xa mãi miết chạy, không kịp thở lấy một hơi, trong lúc hoảng hốt hăn nhìn lại thi ảnh cao mười thước phía sau, trông giống như mỗi đôi cánh đã phân hủy. Tử khí phiêu động, màn đen vô tận che khuất tầm nhìn của hăn, hăn cũng không nhìn lại làm gì...

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 27: Nguyệt dạ sát lục

Chương 27: Nguyệt dạ sát lục Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần thầm nhủ may mắn thoát khỏi tầm mắt của Bất tử chi vương, hăn cùng ba bộ khô cốt cũng không quay đầu lại nhìn vội vã rời khỏi đầm lầy. Từ màn sương mù đen kịt phía sau thi thoảng lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết, âm thanh thê lương tràn ngập sợ hãi, khiến người ta sởn gai ốc toàn

thân. Hắn dẫn theo ba bộ xương khô lao thẳng đến chỗ đám người Cổ La đang chạy trốn. Bất tử chi vương cũng không chạy khắp đầm, nó tựa như tùy ý cất bước, thuận tay lấy mạng người vậy. Đúng lúc Tiêu Thần đuổi tới thì gặp Cổ La và Triệu Lâm Nhi dẫn theo hai ba tên thủ hạ lao ra khỏi đầm lầy, cùng đám người tiếp ứng bên ngoài chạy trốn. Tiêu Thần quay đầu lại nhìn thì thấy thi ảnh cao mười thước thấp thoáng giữa màn u minh tử khí đang cầm một cái xác nhai ngấu nghiến, đôi mắt xanh lè phát ra hai dòng tử quang giữa khoảng rừng âm u hắc ám trông cực kỳ ghê rợn. “Grừ...” Cùng với tiếng rít gào inh tai nhức óc, rung chuyển núi rừng, màn tử khí vô tận lại trùng trùng lan ra, chỉ chớp mắt lại hiện lên đôi cánh mục rữa. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô không hề quay đầu lại, xoay người đuổi theo đám người Cổ La. Dọc đường hắn phát hiện hai xác chết trong tình trạng kinh khủng, thân thể bị mục rữa không còn ra hình thù gì nữa, nhiều chỗ lộ ra xương cốt trắng nhợt. Đuổi theo được chừng ba, bốn dặm, hắn đã chặn được trước mặt Cổ La và Triệu Lâm Nhi, hiển nhiên cả Cổ La và Triệu Lâm Nhi đều bị nhiễm đầy tử khí, chiến lực không bằng trước đó, nếu không cũng không thể bị đuổi kịp nhanh đến thế. Gặp lại Tiêu Thần và ba bộ xương khô, sắc mặt cả đám người đều trở nên rất khó coi. Cổ La nhíu chặt đôi mày, hôm nay với hắn là một ngày cực kỳ đáng hận, chỉ một cuộc giao chiến đã khiến hắn chịu tổn thất nặng nề, trơ mắt nhìn quân mình kẻ chết người bị thương, hắn cực kỳ phẫn nộ xen lẫn hối hận, chiến lực của hắn giảm sút thảm hại, thi khí xâm nhập cơ thể, nếu không nhanh chóng trục xuất thì có thể phải mất mạng. Tuy lúc này rất chật vật, nhưng cũng không làm mất đi vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của Triệu Lâm Nhi. Bất quá, đôi mắt long lanh của nàng ta nhìn Tiêu Thần tràn đầy địch ý, nàng ta chưa từng chiếm được ưu thế tuyệt đối đã phải chịu thất bại nặng nề. “Đại nhân mau chạy đi! Bọn thuộc hạ sẽ cản hắn lại!” Mười nhân ảnh ở lại chặn đường Tiêu Thần và ba bộ xương, còn lại ba tên theo Triệu Lâm Nhi và Cổ La chạy trốn. Lúc này, không nói lời thừa, Tiêu Thần cùng ba bộ xương nhanh chóng vọt tới, ra tay chém giết. Kiếm khí tung hoành phiêu động giữa rừng, tay hắn vừa phất ngang thì một chiếc đầu lâu cũng rơi xuống, thi thể không đầu phun lên một vòi máu cao đến hai thước rồi tưới đầm mặt đất

dưới chân. Tiếp đó, lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba bộ xương khô nằm lấy tay chân một tên điềm nhiên xé xác. Tiếng kêu thảm còn chưa dứt, trường kiếm trên tay Tiêu Thần đã chém trúng một người, máu tươi văng tung tóe, thân thể bị phạt ngang eo đứt làm hai đoạn, rơi xuống trong vũng máu. Chiến lược cách biệt quá lớn, thủ đoạn đẫm máu của Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô tàn bạo khiến người ta phải lạnh mình, lúc này bọn chúng cũng quên đi lòng trung thành. Tất cả đều không dám ngăn trở thêm nữa, sợ hãi chạy theo cái bóng của Cổ La. Thực là một cảnh đuổi giết đẫm máu. Tiêu Thần như tu la khát máu, trên đường liên tục vung kiếm hủy diệt khiến từng thi thể lần lượt đổ xuống, thân thể của hắn cũng nhuốm đầy máu tươi bắn ra từ đó. “Roạt!”, máu me vương vãi, một chiếc đầu lăn lông lốc. “Roạt!”, một bờ vai bị xé đôi, máu phun thành vòi. Tất cả chỉ là chém giết đẫm máu. Đến khi tên cản trở cuối cùng đầu lìa khỏi cổ thì toàn thân Tiêu Thần cũng đỏ rực màu máu, lúc này nhìn hắn như sát thần, cùng ba bộ xương khô chặn đứng đường đi của Cổ La và Triệu Lâm Nhi. Trên tay Cổ La và Triệu Lâm Nhi đều đã xuất hiện những vết đen, chính là thi khí từ Bất tử chi vương nhiễm vào. Bây giờ bên cạnh Cổ La chỉ còn lại một tay cao thủ bảo vệ, gã thủ vệ lạnh lùng giương mắt nhìn Tiêu Thần và ba bộ xương khô, trên tay phát ra một thanh hỏa diễm đao, giữa đêm trông rực rỡ đẹp mắt, vừa có độ nóng của lửa, vừa có độ sắc bén của binh khí lạnh. Lúc này Tiêu Thần cũng không vội vã động thủ, chiến lược của đối phương lúc này không thể so được với hắn nữa rồi, bây giờ hắn cùng ba bộ xương khô chiếm ưu thế tuyệt đối. Hắn kinh ngạc nhìn ngọn hỏa diễm đao, hỏi : “Người làm thế nào mà tạo ra được hỏa diễm đao?” “Hừ!”, gã kia hừ lạnh, không thèm để ý đến lời của hắn. Hắn không trả lời, Tiêu Thần cũng không hề tức giận, quay sang nói với Triệu Lâm Nhi : “Ta chưa hề nghĩ đến sẽ lại gặp người trên vị trí của kẻ thắng trận, theo người ta nên xử trí người thế nào đây?” Thấy cặp mắt hắn chăm chăm nhìn vào thân thể mình, nàng ta lả lướt lui về phía sau một bước, thu hồi thần sắc cao ngạo lạnh như băng, nở một nụ cười trả lời : “Cái gọi là thắng làm vua thua làm giặc ta hiểu rất rõ, bất quá, cuối cùng ai thắng ai thua cũng rất khó nói.” Hoàng gia thiên nữ tư dung tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành, dưới hoàn cảnh thất thế vẫn hiển

lộ phong hoa tuyệt đại. “Ai làm vua, ai làm giặc lát nữa sẽ biết được ngay.”, dứt lời hắt quay sang gãi tóc nâu Cổ La hỏi : “Ta sẽ không nói lời thừa, không để cho người sống sót để lưu lại ẩn họa cho mình được. Bất quá, trước khi chấm dứt ta cũng muốn hỏi một chút, người thích phóng ra những quyền trục, chúng thực ra là cái gì?” Đúng như Tiêu Thần mong đợi, Cổ La điềm nhiên trả lời câu hỏi của hắn : “Là chú ngữ của Đông-Tây phương dung hợp lại thành một dạng ứng dụng thuật pháp.” “Hỏa diễm đao kia cũng chính là ứng dụng này?” “Không sai!.” Đã tìm được câu trả lời, Tiêu Thần khẽ gật đầu, trường sinh giới huyền bí hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, có rất nhiều việc hắn phải tự mình kinh qua mới có thể hiểu được. “Cổ La, người tự mình ra tay hay để ta phải ra tay?” Tiêu Thần cầm thanh trường kiếm lạnh lẽo chỉ thẳng vào ngực Cổ La. Cách xa đầm lầy chết chóc, ánh trăng dường như cũng trở nên hiền hòa hơn, bất quá lúc này trong rừng tràn ngập sát khí. Dưới ánh trăng mờ ảo, xương hàm của ba bộ xương khô trắng hếu không mấp máy gì đó kêu “lách cách”, giữa đêm trăng trông thật khủng khiếp.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 28: Tâm kiên như thiết

Chương 28: Tâm kiên như thiết Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Cổ La cười lạnh hai tiếng, sau đó đột ngột nhảy bổ vào Tiêu Thần, bây giờ nói gì cũng đều vô dụng. Triệu Lâm Nhi cũng suy nghĩ như vậy, chạy trốn đã không thể được, bây giờ chỉ có thể cố gắng chống chịu thi khí nhiễm vào người và giết chết Tiêu Thần là con đường sống duy nhất. Hai thanh trường kiếm giao nhau chém xả vào người hắn, đồng thời tên tùy tùng cầm ngọn

hỏa diễm đao nóng rầy cũng nhảy bổ vào chém ngang cần cổ hăn. Trường kiếm trong tay Tiêu Thần cũng phát ra một dải sáng lung linh quét ngang thể công của ba người. Ngay lúc này ba bộ xương khô cũng nhảy vọt lên chắn trước mặt ba đại cao thủ. Rất hiển nhiên, Triệu Lâm Nhi và Cổ La đều đã bị thi khí nhiễm vào người, khiến cho chiến lực bị giảm rất nhiều, do đó dù đã liên thủ vẫn bị rơi vào thế hạ phong. Giữa rừng kiếm khí dày đặc, Tiêu Thần xoay người lại, thanh kiếm vẽ nên một dải sáng rực rỡ xẹt qua sau cổ Triệu Lâm Nhi, tơ mỏng bay rợp trời, mái tóc thề của hoàng gia thiên nữ đã bị cắt đứt, nếu nàng ta chậm một chút, có lẽ là đầu đã lìa khỏi cổ. Triệu Lâm Nhi kinh hãi toát mồ hôi lạnh, từ lúc sinh ra đến giờ hoàng gia thiên nữ chưa bao giờ có được thể nghiệm như thế này, suýt nữa bị kiếm phong của người khác đưa vào tử địa. Cổ La cũng kinh ngạc vô cùng, xem ra Tiêu Thần là một kẻ nguy hiểm vô cùng, một kẻ tim cứng như thép, đối phó với một cô gái đẹp thế này cũng không hề nường tay, nói cách khác, là còn gì mà hăn không dám làm? Vốn gã còn muốn vào thời khắc mấu chốt, đả động Tiêu Thần để cùng đàm phán, nhưng hiện giờ gã đã hoàn toàn triệt tiêu ý niệm này. Trong lúc Cổ La cùng Triệu Lâm Nhi vẫn còn kinh ngạc, trường kiếm trong tay Tiêu Thần đã chém nát thanh hỏa diễm đao, dải sáng rực rỡ vừa hạ xuống, gã cầm đao đã bị xé đứt vai, máu tươi bắn tung tóe, hai mảnh xác rơi xuống giữa vũng máu đầm đìa. Thấy Tiêu Thần mang thanh kiếm đầm máu đến gần, lại còn ba bộ xương khô đã chặn mất đường lui, gương mặt Cổ La không còn chút huyết sắc, Triệu Lâm Nhi nhú chặt đôi mày đẹp, nhưng cũng chẳng còn đối sách nào, dung nhan khuynh thành cũng khó lòng mà giữ nổi bình tĩnh. “Tốt lắm, đến lúc kết thúc tất cả rồi!”, Tiêu Thần nói những lời này cực kỳ bình tĩnh, thế nhưng khiến cho Cổ La và Triệu Lâm Nhi sợ mất mật. “Oác.” “Gràoooo.” Đúng lúc này tiếng vượn hót từ xa truyền lại. Địa thế chỗ này cao hơn, có thể thấy rõ ràng mười con thú đang từ dưới vọt lên ẩn hiện giữa những lùm cây như cưỡi mây đạp gió. Khê đạp cành cây đã bay đi tám, chín thước, tốc độ cực nhanh đang lao đến chỗ này. Sắc mặt Triệu Lâm Nhi đột nhiên thay đổi, nàng ta đã nhận ra, kia chính là mười con cự viên đã từng bảo vệ Tiêu Thần và đuổi giết nàng ta. Từ chỗ này đến lãnh địa của chúng cũng không xa, tiếng giao chiến đã kinh

động đến chúng. Chỉ một lát sau cả mười con cự viên đã đến được khoảnh đất này, thân cao chừng hai, ba thước phủ đầy lông lá đen óng, giữa đêm trắng nhìn chúng rất đáng sợ. Sau khi tiếp đất bọn chúng nhanh chóng bao vây chung quanh, trông như một tấm bia đá khổng lồ. Đứng giữa chính là con tứ tí cự viên cao bốn thước, bộ lông của nó có màu huyết dụ phát ra ánh sáng kỳ dị dưới trăng, đôi mắt nó sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào Triệu Lâm Nhi. Tiêu Thần đưa ba bộ xương khô tránh ra ngoài, mười con cự viên xuất hiện để báo thù, có lẽ không cần hấn phải ra tay, kết quả cũng không phải nghi ngờ gì nữa. Đột nhiên trong lúc này, giữa rừng phát ra những tia sét đan vào nhau như tấm lưới khổng lồ giăng ra phủ xuống mười con cự viên. Trừ con tứ tí cự viên ở ngoài, tất cả chúng đều bị đánh ngã xuống đất, toàn thân co rúm lại khó mà nhúc nhích được nữa, ngay cả tứ tí cự viên cũng phải lão đảo bước đi. Biến động khiến không ai kịp hiểu tại sao. Nhưng đúng vào thời điểm này, tiểu thiên mã hóa thành một dải sáng bạc bay thẳng đến chỗ Triệu Lâm Nhi, lại một lần nữa đưa nàng ta biến mất trong nháy mắt. Biến cố này quá sức đường đột. Huyết sắc cự viên gầm to một tiếng, chẳng khác nào sét đánh giữa đêm trắng, thân thể nó phát ra tiếng “xẹt xẹt” lóe ra từng chùm tia lửa điện hóa giải trạng thái tê liệt, sau đó nổi giận vọt đi đuổi theo độc giác thánh thú. Qua một lát sau đám cự viên đang rúm ró dưới đất cũng đều đứng dậy được, không thềm ngoài đầu lại vội vã đuổi theo sau. Việc này cũng quá đột ngột. Bây giờ chỉ còn lại mình Cổ La đứng lại, bất quá hấn vẫn chưa lộ ra sắc thái tuyệt vọng, ngược lại trên khóe miệng hấn còn có một nụ cười. Tiêu Thần cảm thấy sự tình không ổn vội vọt lên trước, nhưng cuối cùng vẫn còn chậm một bước, Cổ La mở ra một quyển trục đưa hấn bay vọt lên trời cao. “Ta vẫn tưởng rằng đây chỉ là một quyển trục vớ vẩn, đâu ngờ hôm nay lại phải dùng đến nó để chạy thực mạng.” Cổ La vừa nói vừa hung hăng ảo não nhìn Tiêu Thần. Tiêu Thần lạnh lẽo hỏi : “Tại sao trước đó người không dùng nó trốn đi?” “Vì nó chỉ có thể chở được một người. Ta đoán rằng con tiểu thiên mã kia rất có thể sẽ xuất hiện, dùng cái này để chạy trốn một mình thì không được đẹp lắm. Đương nhiên, nếu độc giác thánh thú vẫn không xuất hiện, đến đúng thời khắc sinh tử ta cũng dùng đến nó để chạy thôi. Hừ, bây giờ

sự tình đã đến nước này, còn chưa phải là lúc chạy sao?” Ánh mắt Cổ La lạnh lẽo trùng trùng nhìn Tiêu Thần. Tiêu Thần cũng không hề phần nộ, chỉ lạnh lùng nói : “Ngay từ đầu ngươi đã đùa với lửa, mà bây giờ cũng vẫn thế!”, hắn nói xong hoa tay lên vài cái, vài quầng sáng lung linh ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ nắm lấy mấy tử thi bên cạnh. Tiếp đó hắn nhảy vọt lên một ngọn cổ thụ, khoảng cách với Cổ La ngắn lại nhanh chóng. Cổ La kêu to một tiếng không ổn, đứng trên họa quyền vọt đi khẩn cấp. Tiêu Thần lại nhảy đến một cây cổ thụ còn cao hơn nữa rồi lại nhảy lên cây cổ thụ cao nhất ở đây. Tuy Cổ La bay rất nhanh nhưng khoảng cách cũng đã bị thu ngắn lại không ít, thân thể Tiêu Thần phát ra quầng sáng rực rỡ, tựa hồ như bay nhanh quá mà thành ra thế này, bên ngoài thân hắn xuất hiện những tia lửa cháy rừng rực. Ngay lúc này hắn hung hăng rút ra một thanh trường kiếm. Trường kiếm bị Tiêu Thần dồn nguyên khí tinh thuần vào trong, tựa hồ từ chất thép bình thường đã hóa thành thép luyện, trường kiếm như dải sáng đỏ rực xé tan bầu trời đêm yên tĩnh. “Xoẹt!” Máu tươi phun tung tóe như hoa, Cổ La kêu lên một tiếng thảm thiết, trường kiếm đã chặt đứt cánh tay phải của hắn. Theo cánh tay cụt rơi xuống, sắc trời dường như nhuộm màu đỏ thẫm.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 29: Thần chi di văn

Chương 29: Thần chi di văn Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Tiếng kêu thê thảm của Cổ La vang vọng trời đất, cơn đau khiến hắn khó có thể giữ được bình ổn, quyền trục mang theo hắn lao đảo bay tới trước dần dần hạ xuống thấp hơn. Tiêu Thần đạp khễ trên những ngọn cây, chuyển từ

cây này sang cây khác, thân thể hóa thành một dòng hư ảnh vượt lên mười thước xuất ra kiếm thứ hai. Thanh trường kiếm sáng rực rỡ chói mắt như ngôi sao băng kéo theo chiếc đuôi sáng rực đâm thẳng xuống Cổ La.

“Phập.” Máu phun thành vòi, kiếm thứ hai đã đâm thủng ngực gã, suýt nữa ghim luôn gã xuống dưới. Tiếng kêu dựng tóc gáy lại văng vẳng giữa không trung, những tia máu phun lá tả bay xuống. Cổ La bị trọng thương suy kiệt vẫn có khả năng không chế họa quyền, bắn vọt đi rất nhanh. Dưới ánh trăng bàng bạc chênh chếch, Tiêu Thần đứng trên ngọn cây ngẩng đầu thét lên một tiếng dài, mái tóc dài tung bay hỗn loạn, đôi mắt sắc tựa lưỡi dao, sau cuộc chiến đêm nay hẳn cũng đã xoay chuyển được tình thế, có thể thở phào nhẹ nhõm, không cần phải chạy trốn bạt mạng nữa. Tần Nghiêm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương cũng nhảy lên trên cây, đến bên cạnh Tiêu Thần, cùng đứng nhìn ánh trăng sáng vằng vặc, ánh sáng linh hồn trong ba cái đầu lâu không ngừng dao động, tựa hồ như cố nhớ lại điều gì đó. Khu rừng sau nửa đêm, tiếng thú gầm cũng hoàn toàn không có, yên ắng lạ thường. Ánh trăng hiền hòa chiếu rọi khu rừng như những sợi lông tơ trắng muốt, cả khu rừng thanh tĩnh yên bình. Tiêu Thần khoanh chân ngồi ở một chạc cây, vận chuyển huyền công hấp thụ ánh trăng, như dòng nước êm đềm chảy vào thân thể, yên lành an tĩnh. Qua một trận kịch chiến, thân thể Tiêu Thần cũng rất suy nhược, ánh trăng thuần khiết không ngừng được hấp thụ, bổ sung nguyên khí gần như cạn kiệt của hắn. Ba bộ xương khô cũng yên lặng luyện hóa những viên tinh thạch mà Tiêu Thần cho chúng, những đoạn xương trắng hếu bóng bẩy hơn một chút, đặc biệt là đầu lâu của chúng cũng gần như trong suốt để ánh sáng linh hồn chiếu xuyên qua, dường như có dấu hiệu ngọc hóa. Thời khắc cuối đêm trôi qua an bình yên tĩnh. Bầu trời đầy sao dần dần mờ nhạt, từ phương đông bắt đầu xuất hiện những tia nắng đầu tiên đỏ ửng, trời đã hừng đông. Trong khu rừng già nguyên thủy, chim thú cũng bắt đầu hoạt động, tiếng chim hót thánh thót hòa lẫn cùng tiếng thú gầm uể oải. Toàn thân Tiêu Thần phủ trong một quầng sáng mờ lung, vài chú chim hót vang ngay bên cạnh hắn, hắn đã hoàn toàn dung nhập với tự nhiên. Khi hắn đột ngột mở mắt khiến lũ chim hoảng sợ bay mất, hắn cảm giác toàn thân tràn trề tinh khí,

quầng sáng quanh thân hắt không ngừng phiêu động. Hắt xuống một dòng suối nhỏ tẩy đi những vết máu trên người, rồi đánh chén một bữa sáng thỏa thuê, sau đó dẫn ba bộ xương khô rời khỏi đó. Tiếng đàn voi khổng lồ chạy rầm rập, báo thần có cánh, rết khổng lồ vàng chóc rồi tiếng của những con hổ vương ba đầu...chỉ một đoạn đường náo động trong những tiếng thú rít gào, khu rừng nguyên thủy trở nên náo nhiệt. Xuyên qua những mảnh rừng rậm rạp, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô đã đến được nơi ở bên hồ nước nhỏ trong xanh như ngọc, túp lều trúc vẫn còn chỗ đó, thoang thoảng hương thơm cỏ cây, nằm giữa những hàng mây ken lẫn cùng cây cỏ. Hắt cũng không dừng lại chỗ này, tiếp tục xuyên qua cánh rừng đi ra bờ biển, hắt bắt đầu thu gom muối biển, định gom đủ rồi mới tiếp tục truy tìm Triệu Lâm Nhi và Cổ La. Ánh nắng sớm vàng rực rỡ, ba bộ xương cực kỳ chán ghét ánh nắng, trốn trong rừng dừa không muốn đi ra. Tiêu Thần đổ nước biển vào trong những gáo dừa để làm muối, đúng lúc này hắt chợt phát hiện một bóng người dập dờn trên biển. Một người mặc áo trắng từ giữa biển rẽ sóng lao đến như một thần ngư. Ngạc nhiên nhất là người này không bơi mà gần như là lướt trên mặt nước. Người đến gần hơn, có thể nhìn rất rõ. Một nhà sư trẻ vận y phục trắng đứng trên một thanh gỗ theo gió lướt tới trông như cưỡi trên ngọn sóng, phiêu dật xuất trần không lời nào tả hết. Chính là công phu “Nhất vi độ giang” của Đạt Ma đã thất truyền ở nhân gian rất lâu. Tiêu Thần khẽ giật mình, đây chắc chắn là một cao thủ, hắt không thể không đề phòng. Nhà sư áo trắng chậm chậm cập bờ nhờ cơn gió biển mơn mòi đưa đến, y hơi ngạc nhiên nhìn Tiêu Thần, bất quá y cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh bước chân lên bờ biển. “Người là...?” Nhà sư áo trắng không giống những tăng lữ khác, không niệm Phật hiệu, cũng không gọi thí chủ, chỉ đơn giản giống như người thường hỏi nhau vậy. Nhìn nhà sư trẻ khí độ bất phàm, Tiêu Thần dùng lời nói đơn giản rõ ràng nhất để biểu đạt thân phận của mình. Hắt biết nếu còn muốn sinh tồn ở trường sinh giới, phải xử lý quan hệ với những tu giả giới này thật tốt. Nhà sư áo trắng dường như rất kinh ngạc, đáp lại : “Ta pháp danh là Vi Nhất Chân”, y không xưng “bần tăng”, mà xưng “ta” giống người bình thường. Tuy lời nói không giống hòa thượng, nhưng lại hiển lộ một khí chất siêu trần thoát tục, xem khí độ có thể

thấy là một cao tăng đắc đạo. Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm với nhau, không biết đã đến rừng dừa tự lúc nào. Ba bộ xương khô tựa hồ như cảm ứng có người lạ đến gần, không biết đã lẳng lặng trốn mất khi nào. “Nhất Chân pháp sư, hòn đảo này kỳ dị chỗ nào vậy?”, trong lòng Tiêu Thần có nhiều nghi vấn. Bọn người Vương Tử Phong, Cổ La lên đảo này hẳn có mục đích trọng yếu, giờ lại thêm Nhất Chân hòa thượng tới chỗ này, có thể nói hoang đảo này hoàn toàn không bình thường. “Đảo này gọi là Long Đảo, đã có từ thời hồng hoang thượng cổ bị bia đá thần vĩnh viễn phong ấn. Long tộc mạnh mẽ có thể đối địch với chư thần, đều vĩnh viễn bị mất đi pháp lực và bị giam cầm ở đây.” Tiêu Thần rốt cục cũng hiểu được, bát tí ác long có thể đối đầu với hải thần, cũng là một chi bạo long của long tộc. Vì sao thú tính lại lẫn át thần tính, và vì sao bia đá thần trấn giữ hoang đảo khiến bọn chúng mất đi đại thần thông. “Vì sao lại có việc đó?” Tiêu Thần nghi hoặc hỏi Nhất Chân. Nhất Chân hòa thượng hiểu được tâm tình của hắn, bèn kể lại vắn tắt cho hắn nghe một sự tích của trường sinh giới đã có từ thời thượng cổ. “Cũng chẳng biết là đã phát sinh chuyện gì. Sau khi long tộc bị trấn áp, tổ thần của các chủng tộc Toại Nhân, Hữu Sào, Phục Hy cùng Nguyên Thủy, Lão Tử, Thông Thiên, Phật Đà cũng đều biến mất. Thời kỳ đó có thể đã phát sinh một biến cố lớn, những vị thần đó đều bị mất tích.” “Chuyện này sao có thể...?”, Tiêu Thần không thể lý giải, quay sang hỏi tiếp : “Chẳng lẽ giữa thiên địa này không còn thần linh sao?” “Cũng không thể nói như thế, trường sinh giới rộng lớn vô ngần, có rất nhiều chủng tộc, các tổ thần, Nguyên Thủy, Lão Tử, Thông Thiên, Phật Đà tuy mất tích nhưng truyền thuyết về thần vẫn lưu truyền trong các chủng tộc khác nhau. Có nhiều việc rất khó giải thích rõ ràng, người phải tự mình đến một lục địa rộng lớn mới có thể hiểu được.” Chú thích : Toại Nhân, Hữu Sào, Phục Hy là ba trong năm bậc hiền vương trong truyền thuyết cổ Trung Hoa cùng với Nữ Oa và Thần Nông, đồng thời cũng chính là những vị thần. (Phục Hy và Nữ Oa là hai vợ chồng, cũng là tổ tiên của loài người sau một trận đại hồng thủy, còn Thần Nông chính là người phát minh ra nghề nông, cũng là người đầu tiên dùng cây cỏ để làm thuốc chữa bệnh.) Dịch giả chú giải theo truyền thuyết về Tam Hoàng Ngũ Đế, là những vị hoàng đế cổ

Trung Hoa trong truyền thuyết. Tam Hoàng chính là Nữ Oa, Phục Hy và Thần Nông. Còn Ngũ Đế thì có ba kiến giải khác nhau theo sách cổ, cụ thể như sau. Theo các sử gia thì Ngũ Đế gồm : Hoàng Đế, Chuyên Húc, Khố, Nghiêu, Thuấn Theo sách Sở từ thì Ngũ Đế gồm năm vị thần cai quản năm phương : Thiếu Hạo (Đông), Chuyên Húc (Bắc), Hoàng Đế (Trung tâm), Thần Nông (Tây) và Phục Hy (Nam) Theo sách lễ nghi thì Ngũ Đế gồm năm vị tổ thần của năm dòng dõi : gồm Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Phục Hy, Nữ Oa và Thần Nông

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 30: Long đích truyền thuyết

Chương 30: Long đích truyền thuyết Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

“Truyền thuyết về thần...dị tộc” “Trong tương lai người còn có thể gặp những người khổng lồ cao hai chục thước, chính là những sinh linh hoàn mỹ sống hàng nghìn năm, còn có đôi cánh năng lượng có thể bay lượn trên trời!” Tiêu Thần đột nhiên hỏi : “Vậy những người trong truyền thuyết như Độc Cô Cầu Bại, Đạt Ma, Lăng Phiên Vân bọn họ so với thần thánh thì như thế nào?” Nhất Chân gật đầu đáp : “Đây chính là những con người kiệt xuất đã khám phá được bí mật sinh tử, rất có thể đã sớm trở thành thần rồi!”

“Nhất Chân pháp sư, ta mạo muội hỏi một câu, người đến Long Đảo có công việc khẩn yếu gì không?” Nhất Chân cười nói : “Cái hiệu pháp sư ta không dám nhận, cứ gọi ta là Nhất Chân được rồi. Ta đến nơi này để xem vận khí, có thể tìm được Tổ Long không mà thôi.” Tiêu Thần kinh ngạc thốt : “Tổ Long? Chẳng lẽ chính là đồ đặng của nhân gian giới? Đây không phải chỉ là một tồn tại trong truyền thuyết sao?” Cái gọi là Tổ Long chính là thần

long trong truyền thuyết nhân gian giới, chính là đẳng cấp đế vương trong long tộc, nhưng dù sao thì sự thực là thần long chưa từng xuất hiện trên thế giới, không như bạo long, dực long, lôi long đều có hậu thế xuất hiện, vậy nên hậu nhân đều cho rằng thần long chỉ là một dạng tồn tại hư cấu. Nhất Chân hòa thượng nghiêm giọng : “Tổ Long quả thực có tồn tại, nhưng giữa đất trời hình như chỉ có đúng một con, không thể tìm được con thứ hai. Nó chính là vua của các loài rồng, có thể do bạo long sinh ra, cũng có thể do kiếm long sinh ra...bất kể loài rồng nào cũng có thể sinh ra nó. Từ lúc còn non đến lúc trưởng thành không ngừng khiêu chiến, không ngừng thay đổi hình thái của mình, đến lúc đánh bại hàng vạn con rồng thì biến đổi thành Ngũ trảo Tổ Long.” “Nói thế này, nghĩa là Tổ Long không phải do trời sinh, nó là do chiến đấu mà thành, vượt trên hàng vạn con rồng, biến đổi mà thành?” “Đúng vậy, bất kể con rồng non nào cũng đều có thể là Tổ Long! Chỉ là Tổ Long chân chính ngay từ lúc còn non đã rất nổi bật, rất dễ nhận ra.” Nhất Chân hòa thượng nghe tiếng man thú gầm gừ không khỏi cảm thán tiếp lời : “Tiên tri các tộc trên đại lục đều đã dự đoán, nếu trên Long Đảo xuất hiện một Tổ Long thì hòn đảo bị phong ấn này theo đó cũng sẽ được giải phóng.” Long Đảo, đúng như tên của nó, là nơi các loài rồng sinh sống. Long tộc bị trấn phong tại đây từ thời thượng cổ, hoàn toàn có đủ điều kiện để xuất hiện một Tổ Long. Thượng cổ Long Tộc, nếu không bị trấn phong hoàn toàn có thể đối kháng với thần linh! Tổ Long trong truyền thuyết kia...chỉ có thể khiến người ta kinh hãi.Rất dễ đoán ra mục đích của bọn Vương Tử Phong và Cổ La khi đến đây, nếu có thể thu phục được Tổ Long còn non, quả thực không thể tưởng tượng! Nhất Chân hòa thượng lắc đầu cười nói : “Truy tìm Tổ Long chỉ là một ước mơ xa vời, ta đi chuyến này chỉ hy vọng có thể tìm được một Long Vương đồng hành thì đã là may mắn lắm rồi!” “Long Vương đồng hành?” “Mỗi khi có một Tổ Long được sinh ra thì cũng sẽ có một Long Vương đồng hành xuất hiện, thực lực của nó không kém Tổ Long bao nhiêu, chính là viên đá mài tốt nhất cho Tổ Long trở nên mạnh mẽ. Nó cũng giống Tổ Long, từ lúc còn non đã rất nổi bật.” Khi được sinh ra nó cũng không ngừng biến đổi trong chiến đấu, chính là kẻ tử địch mạnh nhất của Tổ Long. Thậm chí trong truyền thuyết

còn nói rằng, Long Vương đồng hành còn nhỏ cũng có thể giết được Tổ Long còn nhỏ, cuối cùng trở thành kẻ thay thế, chí tôn của long tộc. “Con đường của Tổ Long quả thực quá tàn khốc!” Tiêu Thần thở dài nói. “Đúng vậy, tàn khốc phi thường, bằng không cũng không thể có thực lực hơn thần linh tới một nửa!” Tiêu Thần đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Tổ Long mạnh đến thế, ta cũng vĩnh viễn phải ở lại nơi toàn nhân tài này, sao không đi tìm kiếm Tổ Long một phen thử vận khí? Đối với vấn đề này, câu trả lời của Nhất Chân cũng giúp Tiêu Thần hiểu sâu hơn một chút về hòn đảo kỳ dị này. Sau khi Long Đảo bị trấn phong, không chỉ long tộc bị mất đi thần thông, mà ngay cả thần linh vào đảo cũng gặp tình trạng tương tự. Bất quá, sau khi rời khỏi đảo, tu luyện một thời gian dài là có thể khôi phục, long tộc lại không có cái may mắn đó. Vậy nên người càng mạnh lại càng không dám vào Long Đảo. Ở bên ngoài, mặt biển trong phạm vi ngàn dặm quanh đảo cũng bị ảnh hưởng, bình thường đây là một vùng biển chết, rất khó đi qua, còn có tên gọi là Biển Cấm. Duy chỉ cách mỗi chu kỳ một trăm năm, tử vong cấm cổ trên vùng Biển Cấm mới biến mất một khoảng thời gian, hôm nay vừa đúng kết thúc một chu kỳ, tạm thời có thể đi qua vùng biển bình yên vô sự. “Nhất Chân pháp sư, người tự mình vượt biển đến đây sao?” Nhất Chân lắc đầu trả lời : “Hòn đảo này cách đại lục hàng vạn dặm, ta không có thực lực vượt biển như vậy. Ta cùng một tu giả đi thuyền tới đây. Bọn ta vì đọc được những ghi chép của tiền bối nên mới biết được, vùng biển chung quanh đảo cũng có hung long cho nên đến gần thì chia ra hành động, ta chẳng qua là đến trước một bước thôi.” Hai người nói đến đây, giữa mặt biển lại hiện lên vài bóng người, tiếp cận đảo rất nhanh. Có người dùng huyền công điều khiển cành cây bay tới, cũng có người sử dụng họa quyền bay tới. Khiến cho Tiêu Thần kinh hãi nhất là một thanh niên tóc vàng có thể tự mình bay được. Dường như nhận ra gương mặt thất thần của Tiêu Thần, Nhất Chân giải thích : “Đây là chú ngữ sư tây phương, nghe nói họ có thể mượn năng lực của những vị thần mà họ tín ngưỡng.” Mấy bóng người bay đến bờ biển rất nhanh, gặp một nhà sư cùng một gã thanh niên anh tuấn đứng đó, tất cả đều rất kinh ngạc. Tiêu Thần cũng dò xét bọn họ, hình như đều là những nhân vật kiệt xuất, mỗi người đều có khí chất bất

phạm. Cùng với bốn người vừa đặt chân lên bãi biển có một nữ tử xinh đẹp thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, đẹp hơn cả ánh trăng rằm, so với hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi không kém chút nào. “Yến Khuynh Thành, truyền nhân đời thứ nhất của Bất tử tà vương.” Khi hai bên đã đến gần nhau, Nhất Chân nói nhỏ giới thiệu với Tiêu Thần. Một cái tên đặc biệt, nhưng thực sự rất phù hợp, thân thể yêu kiều như tuyệt tác của tạo hóa, giữa vườn hoa thì nàng chính là đóa hoa đẹp nhất. Mặc trên người bộ y phục đỏ tía, làn da trắng ngần mềm mại càng được tôn thêm vẻ đẹp khiến người ta không thể không động lòng. Mái tóc nàng đen huyền xõa hờ hững trên vai, mi dài cong vút làm cho đôi mắt nàng đẹp rạng rỡ, sống mũi dọc dừa thẳng tắp, làn môi tươi mọng che thấp thoáng hàm răng trắng như ngọc phía trong. Dung nhan tuyệt đẹp như được bao phủ trong một màn sương mờ ảo, hệt như cảnh trong ảo mộng. Yến Khuynh Thành, sắc đẹp khiến cho người ta không thể quên, chỉ cần gặp nữ tử xinh đẹp này một lần là mãi mãi khắc sâu trong lòng. Bất quá, Tiêu Thần có cảm giác không ổn, nữ tử này rất có thể chính là tử địch của hắn, Yến Khuynh Thành quá nửa khả năng là sư muội của tên Vương Tử Phong đã bị hắn giết chết. Yến Khuynh Thành phong hoa tuyệt đại khiến người ta không thể không chú ý, những người đi cùng nàng rất anh tuấn, cũng có sức thu hút ánh nhìn. Những người này cao chừng ba thước, so với người thường thì cao hơn khá nhiều, tóc vàng óng ả vắt trên vai, mày rậm mắt báo, thân thể cường tráng, còn có một đôi tai sói và chiếc đuôi hổ dài mạnh mẽ, bộ dạng này khiến Tiêu Thần kinh ngạc không thôi. Nhất Chân hòa thượng lại nói khẽ vào tai hắn : “Cale, một thanh niên cường giả của Man tộc. Dân số man tộc rất ít, nhưng trời sinh ra họ để chiến đấu, võ lực vô cùng mạnh mẽ, theo truyền thuyết, tộc nhân tộc này đều có thú hồn mạnh mẽ phong ấn trong cơ thể, vậy nên còn được gọi là thú tộc.” Tiêu Thần nhìn Cale cao đến ba thước, có thể tưởng tượng ra lực bộc phát của hắn, còn có thú hồn không biết đáng sợ đến mức nào, dạng người này hiển nhiên cực kỳ dũng mãnh. Tiếng cát bay lạo xạo nổi lên trên bãi biển, một cây leo xanh biếc trồi lên từ lòng đất chậm rãi vờn quanh một người trẻ tuổi. Vốn trông hắn rất bình thường khó có thể thu hút sự chú ý của người khác, nhưng lúc này hắn chính là tiêu điểm. “Long Đảo quả

nhiên có một nguồn lực kỳ dị, linh lực của ta quả thực đã quấy nhiễu.” Nghe được lời hăn nói, mọi người chung quanh không khỏi nhú mày, Nhất Chân hòa thượng nói nhỏ giải thích cho Tiêu Thần : “Arhode, thanh niên cường giả của Sâm Lâm tộc, tộc nhân tộc này có linh lực khống chế thực vật.” Arhode có mái tóc dài xanh biếc, ngay cả nhãn cầu cũng màu xanh, dung mạo rất bình thường, thân thể gầy gò nhưng Tiêu Thần cũng không dám đánh giá thấp người này. Bất quá chỉ trong nháy mắt cả bãi biển đã nhuộm một màu xanh mướt, thanh niên dị tộc này có tài nghệ kỳ lạ, chắc chắn là thủ đoạn công sát cũng rất đặc thù.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 31: Dực long VS Bán thần

Chương 31: Dực long VS Bán thần Người dịch : Tiêu Thần Nguồn: 4vn.eu

Người thứ tư là một thanh niên đẹp trai cao ráo, chính là thanh niên cường giả vừa rồi đã ngự không phi hành. Nhìn bề ngoài đại khái chừng hai mươi tuổi. Hăn có mái tóc dài vàng rực như ngọn lửa, dung mạo lại đẹp như được tạc bằng ngọc. Toàn thân toát lên khí chất cao quý, dù có đứng giữa biển người vô tận cũng dễ dàng làm người ta chú ý đến, chói lọi như vầng thái dương. Nhất Chân lại nói khẽ : “Đó là Rand, thanh niên cường giả của Tây Phương tộc, hăn chính là một thần tứ chú ngữ sư, tu hành giả kiểu này còn được gọi là chú sư, nghe nói bọn họ có thể mượn năng lực của vị thần mà họ tín ngưỡng.” Tiêu Thần không khỏi hâm mộ cái tài bay lượn của chú sư Lan Đức, hăn là một vũ giả, nếu muốn ngự không phi hành thì còn cả một chặng đường gian nan dài dằng dặc. Hai bên đã đến cùng một chỗ, Nhất Chân hòa thượng cười với mấy người mới đến rồi giới thiệu : “Ta muốn

giới thiệu cho mọi người một bằng hữu mới, là Tiêu Thần đến từ nhân gian giới.” Bốn người đã vào rừng dừa tất thảy đều kinh hãi, không thể nhìn Tiêu Thần chăm chú. Tiêu Thần biết bọn họ nhầm lẫn vội đính chính : “Ta không có khả năng phá toái hư không để tới đây, chỉ là ngẫu nhiên đến được Trường Sinh Giới mà thôi.” Sau đó hắn giải thích ngắn gọn, bốn người kia cũng bình tĩnh lại, không thêm để ý đến hắn nữa. Rất hiển nhiên, bốn người này không hề coi trọng Tiêu Thần, nếu không có Nhất Chân hòa thượng thân thiện, thậm chí cũng không thêm nói với hắn một câu. Tiêu Thần nở nụ cười tự giễu mình, Trường Sinh Giới có một sự thật hiển nhiên, nếu không có thực lực mạnh mẽ, ở nơi này cũng không được coi trọng. “Gràoooooooo...” Tiếng rống ngâm đêc tai từ lòng biển vọng lên như sét đánh giữa trời quang, biển xanh cuộn sóng, từ phía xa xa trên biển có hai con thuyền lớn bị đánh tan, một con rồng khổng lồ lao vọt lên phá nát hai con thuyền. “Chính là thuyền của chúng ta!”, thanh niên Man tộc Cale giận dữ gầm lên, thân thể cao ba thước căng lên, phát ra khí tức nguy hiểm như dã thú. “Khoảng cách quá xa, người của chúng ta có lẽ không thể bơi vào bờ được, sau này muốn rời khỏi hòn đảo này cũng khá phiền phức”, Arhode nói khẽ, dường như cũng không lo lắng. Nhất Chân hòa thượng nhìn con rồng to lớn trên biển tiếp lời : “Chắc cũng không lâu nữa, sẽ có thêm nhiều tu giả đến Long Đảo, sau đó chúng ta có thể đi nhờ thuyền của họ.” “Gràoooooooo.” Mọi người dần dần cảm giác thấy có chỗ không ổn, bát tí ác long đã biến mất giữa biển khơi, nhưng tiếng gầm của nó vẫn vang vọng bên tai, thứ âm thanh này gọi là âm thanh bá chủ cũng không có gì quá đáng. Nhà sư áo trắng Nhất Chân chỉ tay vào khoảng không xa xa thất kinh nói : “Có cường giả đang đại chiến với rồng!” Mấy thanh niên cường giả đang đứng trên bờ biển kinh hãi vô cùng. Xa xa phía chân trời, một con rồng quần thảo giữa không trung, còn có một bóng người đang cùng nó chém giết kịch liệt, thỉnh thoảng lại phát ra một quang sáng rực rỡ. Có thể đối kháng được với rồng, người này nếu không phải là thần thì cũng gần như thế. Cuộc chiến giữa không trung kịch liệt phi thường, bộc phát ra từng quang sáng chói lọi, một người một rồng giữa không trung cũng đến gần hòn đảo, bây giờ cũng có thể nhìn rõ tình hình trận đấu. Đó là một con dực

long dài chừng năm chục thước, toàn thân bao phủ trong lớp vảy sáng loáng, phát ra uy áp mạnh mẽ. Dực long đến gần, tiếng thú gầm trên bãi biển cũng im bật. Đây chắc chắn là một mãnh thú đáng sợ, nó sở hữu một đôi cánh sải rộng gần ba mươi thước in trên mặt đất một cái bóng lớn đồng thời tạo nên một trận cuồng phong. Điều khiến cho Tiêu Thần kinh ngạc nhất là, đầu con hung long này phát ra một vầng sáng bạc, ở đây vẫn có thể thi triển đại thần thông, tựa như không phải là một loài rồng bị phong ấn. Từng dòng điện đáng sợ cuồng loạn phun ra từ miệng nó, tiếng sấm đùng đùng phát ra nghiêng trời lệch đất, inh tai nhức óc. Những tia sét kinh khủng đan xen chằng chịt giữa không trung, nơi nào cũng có những tia chớp đáng sợ. Ngoài ra nó cũng không ngừng phun ra dực long thánh hỏa, tưởng như thiêu rụi cả hư không, cả bầu trời biến thành biển lửa, không khí ngột ngạt đáng sợ. “Nhất Chân pháp sư, người chẳng phải đã nói là long tộc đều đã bị phong ấn sao? Con dực long này tại sao vẫn có thể thi triển thần công?”, Tiêu Thần nhìn không nổi phải mở miệng hỏi lại. “Dực long? Một cái tên đã quá lâu, ta cũng quên mất rồi.” Nhất Chân vừa nhìn cuộc chiến vừa giải thích : “Bây giờ trên đại lục rộng lớn, chúng được gọi bằng cái tên chung của long tộc là ‘rồng’” “Về 'rồng', ta quên nói cho người biết, là loài rồng duy nhất không bị phong ấn, là sinh vật mạnh mẽ nhất trên đại lục, dực long trưởng thành đều có thực lực đẳng cấp bán thần. Bất quá, số lượng của chúng rất ít, hiếm khi xuất hiện trước mặt người thường.” Trước mắt... Như Tiêu Thần biết, dực long trong các thượng cổ long tộc, chắc chắn không phải là chi mạnh nhất, thế mà đã có thực lực thế này, vậy các chi hùng mạnh thời thượng cổ không biết là còn mạnh tới cỡ nào? Chỉ là chúng đều đã bị phong ấn, duy có dực long không bị phong ấn là loài rồng duy nhất trong mắt loài người hiện thời. Nhất Chân hòa thượng tiếp lời : “Dực long cũng có thể chia làm vài loại, như hắc long, quang minh thánh long, hoàng kim long đẳng, chúng có uyên nguyên sâu xa với Tây Phương tộc, người có thể hỏi chú sư Lan Đức, hẳn chắc chắn biết nhiều hơn ta.” Thanh niên tóc vàng Lan Đức anh tuấn phi phàm, như vầng thái dương vàng rực, quét đôi mắt màu lam liếc qua Tiêu Thần một cái, không biết có phải vì trận chiến giữa không trung quá hấp dẫn, hay là vì khinh thường Tiêu Thần mà cũng

phốt lờ không thềm giải thích. “Người đang chiến đấu với quang minh thánh long kia chính là một Đọa lạc thiên sứ!”, Sâm Lâm tộc Arhode kinh ngạc kêu thất thanh : “Đọa lạc thiên sứ đã không xuất hiện trên thế gian hơn trăm năm, không thể tưởng được hôm nay có thể thấy được một người.” Thân thể khổng lồ của quang minh thánh long trước sau vẫn phát ra ánh sáng thánh khiết mờ ảo, mà thân ảnh người cùng nó chiến đấu lại chìm trong màn sương đen nhờ nhờ, mấy người ở dưới đất đã có thể nhìn thấy chân thân của nàng. Mái tóc dài đen óng ả tung bay trong gió. Mặc dù không thể nhìn rõ dung mạo nàng ta nhưng thân thể ma mị kia cực kỳ hấp dẫn. Cơ thể mềm mại gần như bán khỏa thân trong bộ y phục đen trong mờ. Đôi nhũ phong cao vút, vòng eo thon thả, đôi hông tròn lẳn cùng cặp đùi thon dài trắng muốt... nửa kín nửa hở khiến chúng sinh đảo điên. Đương nhiên, thứ khiến người ta chăm chú nhất là đôi cánh đen ở sau lưng nàng ta phát ra thứ ánh sáng u tối kèm dao động năng lượng mạnh mẽ đẩy lùi sấm sét và lửa thiêu. Đọa lạc thiên sứ chiến lực mạnh vô cùng, tư thái cũng đẹp đến cực điểm, mặc dù đang phải chiến đấu kịch liệt nhưng tư thế chiến đấu của nàng ta chẳng khác nào hắc thiên nga nhảy múa. Quang minh thánh long khổng lồ không thể chiếm ưu thế, ngược lại còn bị Đọa lạc thiên sứ áp chế, đôi tay ngọc ngà của nàng cầm một thanh kiếm năng lượng to bản dài hàng chục thước. Giữa màn sương đen phiêu động, ánh kiếm chẳng chịt rọi sáng cả bầu trời. Chú thích : Đọa lạc thiên sứ : Thiên thần sa đọa Dục long : Rồng có cánh

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 32: Hiện thực đích Trường Sinh giới.

Chương 32: Hiện thực đích Trường Sinh giới. Người dịch : demondance

Nguồn: 4vn.eu

Quang minh thánh long chú ngữ không ngừng, không trung bạo phát ra một mảnh quang mang sáng lạn, đồng thời hai cánh như hai thanh thần đao thật lớn, tại không trung hoành phách thụ trăm (ND-chém ngang bổ dọc), chống lại đọa lạc thiên sứ. Nguyên khí khủng bố kịch liệt ba động, dưới mặt đất mọi người có thể rõ ràng cảm ứng được, cái này tuyệt đối là một tràng chiến đấu đáng sợ! Qua tiếng giải thích nhỏ của hòa thượng Nhất Chân, Tiêu Thần đại khái đã hiểu được tình huống của chủng tộc đọa lạc thiên sứ này. Đọa lạc thiên sứ là cổ lão chủng tộc tiếp cận thần linh, tuy nhiên số lượng như phượng mao lân giác rất là thưa thớt, nhưng chiến lực của bọn họ đều là cường đại vô cùng, trong cường giả có thể nói là một thần chi! Trường Sinh giới không ít chủng tộc nhược tiểu, đều đem bọn họ coi như thân lai tín phụng, vì vậy dẫn đến một sự phản cảm của một ít dị tộc thần chi, nghe đồn là bị truy sát suýt nữa diệt tộc, đã trăm năm không hiện hữu trên đại lục rồi. Một cái thần tộc cổ lão! Tiêu Thần lý giải càng nhiều, càng nghĩ Trường Sinh giới thần bí không gì sánh được. “Hai tồn tại bán thần, cư nhiên như thế kịch liệt đại chiến!” Nhất Chân hòa thượng hơi có chút cảm khái. Thanh niên cường giả của Sâm Lâm tộc Arhode cả kinh nói: “Quang minh thánh long rõ ràng không địch lại rồi, đọa lạc thiên sứ quả nhiên thủ đoạn tàn nhẫn, là đem quang minh thánh long bức đến nơi đây, chỉ sợ là muốn đánh rớt tại trên Long Đảo!” Thanh niên cường giả cao ba thước của Man tộc Cale gật đầu, nói: “Hắn là như thế, mặc dù là Dực Long tộc không bị phong ấn, nếu như rơi vào Long Đảo, đồng dạng cũng vĩnh cửu mất đi thần thông!” “Hống.....” Quang minh thánh long rít gào không ngừng, sau cùng cũng đã hóa thành thân nhân, bay khỏi hà vụ (sương đỏ, đỏ của ánh mặt trời mùa hè - ND) đầy trời, cùng đọa lạc thiên sứ tại trong quang vụ kịch liệt chém giết, ba động kinh khủng bao phủ thập phương, tựa hồ bị chúng long trên Long Đảo cảm ứng được, tại sâu trong hải đảo truyền đến trận trận long khiếu. Cuối cùng quang minh thanh long bị đánh lại một lần nữa hiển hóa ra bản thể to lớn khổng lồ, phát ra một tiếng rít gào phản nộ không gì sánh được hướng về phía trên Long Đảo. Hai cánh của nó bị cự

kiếm năng lượng trong tay của đọa lạc thiên sứ chém bị thương, đồng thời một mảng lớn u minh chi quang kích trúng thân thể của nó. Chiến đấu cứ như vậy kết thúc, mấy người quan chiến biết, quang minh thánh long dứt khoát tiến nhập Long Đảo, đã đem thần thông trước đây vĩnh viễn mất đi, từ đây thú tính không cần thần tính! Đọa lạc thiên sứ cũng không dám tiếp cận Long Đảo, sau khi chiếu đấu thắng lợi, hóa thành một đạo ô quang tiêu thất tại phía chân trời. Sau đó, trong rừng dừa vẫn một mảnh yên tĩnh, loại chiến đấu giữa bán thần này, hiển nhiên khiến mấy người đều phi thường chấn động. Man tộc thanh niên cường giả đại cường tráng như cường thiết đúc khuôn Cale trước hết mở miệng nói: “Bán thần đúng là bán thần!” Sau đó hăn đối mặt Yến Khuynh Thành, Rand, Nhất Chân ba người người nói: “Nếu mọi người đã bình an đến Long Đảo, chúng ta từ đây phân khai đi, ta cùng với Arhode đi trước đây.” Thanh niên cường giả của Sâm Lâm tộc Arhode, hướng phía Yến Khuynh Thành ba người gật đầu, cùng Cale đi nhanh hướng về phía chỗ sâu trong hải đảo. Một người cao ba thước (1 thước = 100 cm), cường tráng như cự vượn, một người thân thể đơn bạc, nhu nhược như liễu, một đôi tổ hợp rất kỳ dị. Bất quá Man tộc cùng Sâm Lâm tộc mấy đời hữu hảo, vả lại năng lực của bọn chúng có tính bù đắp rất lớn, đi cùng một chỗ lại không kỳ quái rồi. Tiêu thần cười cười tự giễu, hai người rời đi tựa hồ đã bỏ qua hăn. Tây phương chú sư Rand như kim sắc kiêu dương, quay về Nhất Chân hòa thường khẽ cười liễu, nói: “Nhất Chân pháp sư, ta cùng với Khuynh Thành tiên tử quyết định liên thủ, người gia nhập chúng ta không?” Yến Khuynh Thành phong hoa tuyết đại, cũng lộ ra nụ cười đủ để điên đảo chúng sinh, nói: “Nhất Chân sư huynh nếu như có thể gia nhập, chúng ta ba người tất nhiên sẽ rất có thu hoạch.” Nhất Chân hòa thượng xuất từ Đạt Ma nhất hệ, giống như Lão Tử, Phật Đà và chư cường sau khi biến mất, Đạt Ma tại Đông Phương đã là hậu thế cường giả đỉnh cấp, chính là thiên cổ nhân kiệt bất tử tà vương Thạch Chi Hiên, cũng không dám tùy tiện chạm đến mũi giáo này, người của Đạt Ma nhất hệ tự nhiên cũng được người coi trọng. “A a, không được, ta có một vị sư huynh có thể cũng muốn đến Long Đảo, ta còn là trước tiên ở cạnh biển chờ hăn vài ngày nữa.” “Đã như vậy, chúng ta đi trước một bước rồi.” Rand cùng

Yến Khuynh Thành cùng lúc thật chiến so chiêu kêu lên, tiêu thất ở chỗ sâu trong rừng dừa, tựa hồ đã quên sự tồn tại của Tiêu Thần. Tiêu Thần cười cười tự giễu, không nói gì thêm. Hiện thực của thế giới này, thực lực đại biểu tất cả, nếu như hãn là một cường giả danh chấn thiên hạ, không ai dám khinh thị hãn. Bất quá, hãn tuyệt không tự khinh, sóng lớn đào cát (ý nói kiên trì rồi sẽ thành công-ND), thời gian sẽ chứng minh tất cả, ai là cường giả như kim tinh (ý nói sáng chói -ND). Tiêu Thần thu thập cũng đủ muối biển, từ biệt Nhất Chân hòa thượng ở gần biển, hãn phải nhanh chóng giải quyết Cổ La cùng Triệu Lâm Nhi, để tránh có biến cố phát sinh. Đọa lạc thiên sứ cùng quanh mình thánh long loại bán thần này đều xuất hiện rồi, có thể dự đoán Long Đảo tất nhiên sẽ phong khởi vân dũng. Nếu không sau vài ngày, tất nhiên sẽ có rất nhiều cao thủ lần lượt đuổi đến nơi đây, tranh đoạt Tổ Long cùng bạn sinh Long Vương, nơi này đúng là một nơi thị phi! Khi trở lại phụ cận tử vong chiếu trạch, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương, ba bộ xương khô, vô thanh vô tức từ trong rừng rậm đi ra, ba bộ bất tử sinh vật này thực sự đã đem Tiêu Thần trở thành đồng bọn. Tiêu Thần giật mình phát hiện, ba bộ xương hồ tựa hồ báo cho hãn biết tin tức nào đó, cảm không ngừng đóng mở, tiếng vang “Rắc, rắc” không ngừng, đồng thời cốt trảo tuyết bạch không ngừng khoa tay múa chân, sau cùng lôi kéo hãn hướng về một cái phương nào đó như bay đi, tốc độ đã nhanh đến cực điểm. Lẽ nào chúng nó phát hiện ra Triệu Lâm Nhi cùng Cổ La? Tiêu Thần rất nhanh đoán được loại khả năng này. Xuyên qua trọng sơn lâm, đi đến trước đại khái có thể là ba dặm, ba bộ xương khô đem Tiêu Thần đưa đến một ngọn núi ngoài cốc, trước đó hãn chưa từng có đi tới qua nơi đây, tương đối mà nói là một chỗ xa lạ. Bên ngoài sơn cốc, cây rừng cao to tuy rằng xanh um tươi tốt, nhưng ít có mãnh thú thường lui tới. Tiêu Thần dựa vào cảm giác đoán rằng phụ cận có thể là một man thú đáng sợ cư trú nghỉ ngơi, tỉ mỉ quan sát phát hiện, ngoại cốc không hề ít trảo ấn cự đại, tựa hồ là.....Long trảo ấn! Bên trong sơn cốc có một tảng lớn thạch lâm (rừng đá -ND), không có bất luận cái gì thảm thực vật, ngoại trừ lối vào bên ngoài, các mặt còn lại đều là thạch bích (tường đá-ND) cao chót vót. Tiêu Thần nhảy bén cảm giác được một cỗ long khí cường đại. Luân Hồi

Vương dùng cốt trảo ý bảo Tiêu Thần về phía trước xem, tại trong phiến thạch lâm vô cùng rộng lớn trước mặt họ. Một con đại quái vật ngân quang sáng chói đang nằm ở chỗ đó! Đây là.... một đầu long! Tuy rằng nhìn không thấy toàn thân, nhưng có cảm giác giống như đã từng quen biết. Tiêu Thần trong nháy mắt đoán được, có thể là quang minh thánh long mới vừa cùng đọa lạc thiên sứ đại chiến! Nhược ẫn nhược vô gian (đại loại là muốn trốn cũng không được-ND), hẳn nghe được trận trận long hàm rất nhỏ, đầu ngân sắc cự long nọ tựa hồ đang ngủ say.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 33: Thất thái thánh thụ

Chương 33: Thất thái thánh thụ Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Tần Quảng Vương to gan lớn mật. Dĩ nhiên ý bảo Tiêu Thần cùng nhau tiến tới, dù sao cũng đã đi tới đây rồi. Cũng không có gì đáng sợ được. Tiêu Thần và chúng nó cùng tiến tới, đi vào trong thạch lâm. Chính là đầu quang minh thánh long họ. Nhìn đại quái vật này ở cự ly gần, thì càng cảm thấy nó mạnh mẽ đáng sợ. Long thể không lồ giống như bạch kim đúc khuôn mà thành. Cứ lượn lờ một tầng thần thánh quang huy. Khiến cho phiến thạch lâm này đều hiện ra vẻ sáng lạn không gì sánh được. Khi quang minh thánh long cùng đọa lạc thiên sứ đại chiến. Đã từng hiển hóa ra nhân thân, chỉ là khi đó hào quang bay khắp bầu trời. Tiêu Thần không thể thấy rõ thân thể nhân loại cùng dung mạo, hôm nay nhìn long thể ngân sơn khổng lồ này, rất khó mà đem nó cùng với nhân ảnh ngang dọc lờ mờ phía chân trời kia liên hệ với nhau. Tư thế của quang minh thánh long có chút kỳ quái, ngân sắc long đực(cánh màu bạc-ND) gắt gao thu lại ở sau lưng, đuôi sau quỳ sát,

chân trước chống đỡ, có thể nói là nằm khom người. Không bằng nói là thành kính quỳ lạy tương đối hợp hơn. Ngân sắc long đầu(đầu rồng màu bạc-ND) rủ xuống, quang mang lóe ra từ trong long giác tiếp xúc tại trên mặt đất. Mà nó dĩ nhiên như vậy hãm nhập vào trong giấc ngủ say, qua thần thái bên ngoài mà xem, tựa hồ phi thường thành kính cùng thỏa mãn! Đây là làm sao? Đột nhiên. Tiêu Thần phát hiện ở phía trước quang minh thánh long quỳ phục. Trong thạch lậm tựa hồ có quang hoa nhàn nhạt lưu chuyển, h lẫn cùng với ba bộ xương khô vòng qua ngân sắc thánh long, đi tới chỗ thạch lậm cách long đầu năm thước phía trước. Một gốc cây nhỏ cao chừng bàn tay, chỉ có hai phiến lá. Lượn lờ thất thải quang hoa, cắm rễ trong thạch lậm, thấu phát ra trận trận nguyên khí ba động. Thần dị tiểu thụ! Tuy rằng bất quá chỉ cao bằng bàn tay, thế nhưng cho dù là ai thấy qua đầu tiên, đều có thể cho rằng đây là một gốc tiểu thụ. Mà không phải hoa thảo! “Thân cây” bằng ngón cái thô, uốn lượn chồng chất như cầu long(rồng có sừng - ND). Một điểm khiến cho người ta cảm giác non nớt, tương phản có một hình dáng cứng cáp, của một cổ thụ vạn năm tang thương! Bộ vị bên trong của thân cây uốn lượn, là một phiến lá đen, điều quang lóng lánh, giống như mặt ngọc điêu trác(ngọc được mài dũa-ND). Trong suốt lộng lẫy. Mà tại đỉnh của thân cây. Còn lại là một phiến lá non mới mọc ra, màu sắc dĩ nhiên là trắng sữa rồi. Giống như dương chi chạm ngọc mài mà thành. Trong suốt sáng rõ. Hà(ráng mặt trời-ND) huy lượn lờ. Thần dị đến nói không nên lời. Cùng chung gốc cây. Vậy mà sinh ra hai loại màu sắc thần diệu. Thực sự lấy làm kỳ lạ, vả lại. Còn có thải mang khác. Lượn lờ tại xung quanh tiểu thụ, khiến người ta phải hoài nghi, nếu như tái sinh điệp phiến. Không biết xuất hiện màu mới gì đây? Tiểu thụ thực sự rất thần dị rồi, vừa như là một cây con tràn nhập vô tận sinh cơ. Hoặc như là cổ lão thánh vật phát ra vô tận tang thương. Ba bộ xương khô người nhìn ta. Ta nhìn người, sau đó cùng nhìn về phía Tiêu Thần, cuối cùng cư nhiên ý bảo h lẫn..... Đem tiểu thụ đào đi! Tiêu Thân là liên tục lắc đầu, gốc thần thụ nọ bất phàm như thế, vạn nhất bị đào đứt thân rễ. Chẳng phải là phung phí vật trời sao. Lại nói. Hiện nay thân tại ở trên Long Đảo, còn có thể đem nó di chuyển đến đâu cơ chứ? Ba bộ xương khô thấy h lẫn bất động, Luân Hồi Vương liền muốn động

tay động chân mà đào đi, Tần Quảng Vương cùng Diêm La Vương cũng muốn động thủ. Tiên Thần vội vàng ngăn trở bọn chúng, cuối cùng căn rằng một cái, đào a! Thà để chúng nó đập hư. Còn không bằng hẵn động thủ, quang minh thánh long đều phải quỳ bái tiểu thụ. Nghĩ đến quyết không có khả năng là phạm vật. Trước đào đi rồi nói sau! Trải qua đào móc cẩn thận không gì sánh được, mang kèm theo một khối đất lớn, Tiêu Thần thành công đào ra tiểu thụ lượn lờ quang hoa, sau đó cũng không quay đầu lại hướng về phía ngoài sơn cốc phóng đi. Ba bộ xương khô càng giống như làm kẻ trộm. Theo đó bỏ trốn mất dạng. ※※※※※※※※※※※※※※※※ ◆ ◆

◆※ Trường Sinh giới, Nam Hải mệnh môn bát ngát, sóng xanh cuộn cuộn ngất trời. Âm âm sóng dậy. Long Đảo. Như một viên lục sắc minh châu ở sâu trong đại hải, toàn bộ đảo là một màu xanh biếc, tươi tốt. Tràn ngập vô hạn sinh cơ, cổ mộc chọc trời cùng lão đằng(dây leo-ND) nghìn năm tùy ý có thể thấy được, tiếng rống vang liên tục của man thú. Đây là một cái cổ đảo bị phong ấn vô tận tuế nguyệt. Tay Tiêu Thần đang cầm cây thần thụ cao bằng bàn tay, rất nhanh chạy ra khỏi sơn cốc, thân thể lượn lờ quang mang sáng chói. Tựa như hỏa diễm khiêu động. Tốc độ đã nhanh đến cực điểm, tại khoảng sơn lâm lưu lại một cái tàn ảnh. Không lâu sau thì vọt tới được tử vong chiếu trạch. Ba bộ xương khô cũng là một đường bỏ trốn mất dạng mà đến, chúng nó tựa họ cảm giác được sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Một bên chạy vội một bên quay đầu lại len lén xem chừng. Bên trong chiếu trạch. Cổ mộc dày đặc, ngăn hết ánh dương quang, khiến nơi đây âm ám vô cùng, nhìn lại ba bộ xương khô vừa tới sau đó. Tiêu Thần có chút hồ nghi. Ba tên bất tử sinh vật này thế nào có chút hoảng hốt nhỉ? Sẽ không có chuyện gì chứ. Mặc hẵn hoài nghi thế nào. Cũng khó cùng ba bộ xương khô câu thông, vài lần thử hỏi. Thế nhưng Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương lại lắc đầu, xua tay trả lời, sau khi tới được chiếu trạch, chúng nó khẩn trương đã tình tự tiêu thất. Tiêu Thần cũng không cho rằng ba bộ xương khô đầu óc đơn giản. Từ khi thấy chúng nó giả làm tử cốt, sau đó âm hiểm phục kích Cổ La, cũng đã đem chúng nó xem như bình đẳng với sinh vật trí tuệ. Thấy các loại biểu hiện của bọn nó hôm nay, tựa hồ trước đây biết sự tồn tại của thần thụ. Thế nhưng vì sao phải tại hôm nay

đông thủ đây? Bỗng nhiên, Tiêu Thần không khỏi rung mình một cái. Ba tên này sẽ không âm hiểm như thế a. Chẳng lẽ là dùng cái gọi là di hoa tiếp mộc, vu oan giá họa, khiến cho đầu quang minh thánh long đó hôm nay rơi xuống Long Đảo làm người chịu tội thay? Thần thụ tựa hồ.....là có chủ vật! Tại bên trong chiếu trạch âm ám. Tiểu thụ cao bằng lòng bàn tay, lượn lờ thất thải hà quang, lưu chuyển quang thải sáng lạn. “Thân cây” uốn lượn quần chồng lên giống như cầu long cứng cáp. Hai phiến ngọc điệp bất đồng màu sắc. Trong suốt long lanh. Thần huy lấp lánh. Hiện tại. Tối quan trọng hơn là đem gốc cây thần thánh này ươm trồng xuống. Nếu như để thiên vật bậc này héo rũ tử vong, vậy thật là có lỗi quá, thế nhưng. Chuyển đến nơi nào mới hợp đây? Tiêu Thần một trận khó xử, tử vong tuyệt địa âm khí dày đặc, vả lại ban đêm chướng khí lượn lờ. Phi thường không thích hợp. Ba bộ xương khô xông tới. Chúng nó đối với gốc thánh thụ này tựa hồ rất lưu tâm. Ba ngón cốt trảo đồng thời với lên trên, dĩ nhiên muốn tháo một miếng phiến lá mặc ngọc sáng long lanh kia xuống. Tiêu Thần đã vội vàng ngăn cản chúng nó, thật sự là lãng phí thiên vật, ba bộ xương khô này thật sự có chút làm cho người ta không nói được tiếng nào. Tựa hồ biết Tiêu Thần tại vì trồng thánh thụ mà phát sầu, Luân Hồi Vương lôi kéo ống tay áo của hắn theo vào trong chiếu trạch, đi tới một chỗ âm u bí ẩn. Ba bộ xương khô tùy ý chỉ đến một gốc cây đại thụ, lại chỉ chỉ cây con thần thánh. Thấy Tiêu Thần khó hiểu. Tần Quảng Vương dứt khoát lôi kéo tay của Tiêu Thần, khiến hắn đem thánh thụ dán trên đại thụ. Lúc này chuyện tình khiến người ta kinh dị xảy ra, một cái tơ rế điều như trong suốt long lanh của tiểu thụ nó. Từ trong bùn đất mà Tiêu Thần đang cầm tự đông vươn ra, sau đó dĩ nhiên thấu phát ra tơ sáng, cắm rễ vào thân cây cổ mộc! Hiện tại Tiêu Thần có thể khẳng định, ba bộ xương khô trước đây tuyệt đối đã nhìn qua gốc tiểu thụ này. Nếu không không có khả năng như vậy lý giải chỗ thần dị đó. Hào quang lượn lờ, trong khu rừng u ám. Không hề quỷ khí um tùm. Một gốc tiểu thụ cao một bàn tay. Mà khiến nơi đây sáng chói. Mà lúc này, ngoài vài dặm truyền đến một trận long hồng. Tiêu Thần nhảy lên trên tán cây của cổ mộc cao chọc trời. Nhìn ra xa xa. Phát hiện thanh nguyên(nơi phát ra âm thanh-ND) chính là sơn cốc mới vừa rồi đào được tiểu thụ. Quang minh

thánh long tựa hồ gặp phiền phức, thanh long vang thẳng đến tận trời. Bên trong tử vong chiếu trạch, ba bộ xương khô đó tại giờ khắc này ăn ý thần kỳ, cả ba chúng nó rất nhanh phân khai. Thuận thể ngã xuống đồng bạch cốt bên cạnh trong chiếu trạch. Cũng không nhúc nhích, Như một hài cốt bình thường độc nhất vô nhị. Chứng kiến hết thấy, Tiêu Thần mục trừng khẩu ngốc(ngẩn tò te-ND), triệt để vô ngữ(hết ý kiến-ND), ba bộ xương khô cứ nhiên lại giả chết, đồng thời hắt đã minh bạch, quả thực như suy đoán. Ba bộ xương khô sớm biết sự tồn tại của cây non thần thánh, lần này tựa hồ thực sự là đem quang minh thánh long thành người chịu tội thay..... Ba cái khô lâu âm hiểm biết mưu toán.....

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 33: Thất thải thánh thụ

Chương 33: Thất thải thánh thụ Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Tần Quảng Vương to gan lớn mật. Dĩ nhiên ý bảo Tiêu Thần cùng nhau tiến tới, dù sao cũng đã đi tới đây rồi. Cũng không có gì đáng sợ được. Tiêu Thần và chúng nó cùng tiến tới, đi vào trong thạch lâm. Chính là đầu quang minh thánh long nọ. Nhìn đại quái vật này ở cự ly gần, thì càng cảm thấy nó mạnh mẽ đáng sợ. Long thể không lồ giống như bạch kim đúc khuôn mà thành. Cứ lượn lờ một tầng thần thánh quang huy. Khiến cho phiến thạch lâm này đều hiện ra vẻ sáng lạn không gì sánh được. Khi quang minh thánh long cùng đọa lạc thiên sử đại chiến. Đã từng hiển hóa ra nhân thân, chỉ là khi đó hào quang bay khắp bầu trời. Tiêu Thần không thể thấy rõ thân thể nhân loại cùng dung mạo, hôm nay nhìn long thể ngân sơn khổng lồ này, rất khó mà đem nó cùng với nhân ảnh ngang dọc lơ mờ phía chân trời kia liên

hệ với nhau. Tư thế của quang minh thánh long có chút kỳ quái, ngân sắc long đực(cánh màu bạc-ND) gắt gao thu lại ở sau lưng, đuôi sau quỳ sát, chân trước chống đỡ, có thể nói là nằm khom người. Không bằng nói là thành kính quỳ lạy tương đối hợp hơn. Ngân sắc long đầu(đầu rồng màu bạc-ND) rủ xuống, quang mang lóe ra từ trong long giác tiếp xúc tại trên mặt đất. Mà nó dĩ nhiên như vậy hãm nhập vào trong giấc ngủ say, qua thần thái bên ngoài mà xem, tựa hồ phi thường thành kính cùng thỏa mãn! Đây là làm sao? Đột nhiên. Tiêu Thần phát hiện ở phía trước quang minh thánh long quỳ phục. Trong thạch lâm tựa hồ có quang hoa nhàn nhạt lưu chuyển, h lẫn cùng với ba bộ xương khô vòng qua ngân sắc thánh long, đi tới chỗ thạch lâm cách long đầu năm thước phía trước. Một gốc cây nhỏ cao chừng bàn tay, chỉ có hai phiến lá. Lượn lờ thất thải quang hoa, cắm rễ trong thạch lâm, thấu phát ra trận trận nguyên khí ba động. Thần dị tiểu thụ! Tuy rằng bất quá chỉ cao bằng bàn tay, thế nhưng cho dù là ai thấy qua đầu tiên, đều có thể cho rằng đây là một gốc tiểu thụ. Mà không phải hoa thảo! “Thân cây” bằng ngón cái thô, uốn lượn chồng chất như cầu long(rồng có sừng - ND). Một điểm khiến cho người ta cảm giác non nớt, tương phản có một hình dáng cứng cáp, của một cổ thụ vạn năm tang thương! Bộ vị bên trong của thân cây uốn lượn, là một phiến lá đen, điều quang lóng lánh, giống như mặc ngọc điêu trác(ngọc được mài dũa-ND). Trong suốt lộng lẫy. Mà tại đỉnh của thân cây. Còn lại là một phiến lá non mới mọc ra, màu sắc dĩ nhiên là trắng sữa rồi. Giống như dương chi chạm ngọc mài mà thành. Trong suốt sáng rõ. Hà(ráng mặt trời-ND) huy lượn lờ. Thần dị đến nói không nên lời. Cùng chung gốc cây. Vậy mà sinh ra hai loại màu sắc thần diệu. Thực sự lấy làm kỳ lạ, vả lại. Còn có thải mang khác. Lượn lờ tại xung quanh tiểu thụ, khiến người ta phải hoài nghi, nếu như tái sinh diệp phiến. Không biết xuất hiện màu mới gì đây? Tiểu thụ thực sự rất thần dị rồi, vừa như là một cây con tràn ngập vô tận sinh cơ. Hoặc như là cổ lão thánh vật phát ra vô tận tang thương. Ba bộ xương khô người nhìn ta. Ta nhìn người, sau đó cùng nhìn về phía Tiêu Thần, cuối cùng cư nhiên ý bảo h lẫn..... Đem tiểu thụ đào đi! Tiêu Thân là liên tục lắc đầu, gốc thần thụ nọ bất phàm như thế, vạn nhất bị đào đứt thân rễ. Chẳng phải là phung phí vật trời sao. Lại nói.

Hiện nay thân tại ở trên Long Đảo, còn có thể đem nó di chuyển đến đâu cơ chứ? Ba bộ xương khô thấy hắc bất động, Luân Hồi Vương liền muốn động tay động chân mà đào đi, Tần Quảng Vương cùng Diêm La Vương cũng muốn động thủ. Tiên Thần vội vàng ngăn trở bọn chúng, cuối cùng cắn răng một cái, đào a! Thà để chúng nó đập hư. Còn không bằng hắc động thủ, quang minh thánh long đều phải quỳ bái tiểu thụ. Nghĩ đến quyết không có khả năng là phạm vật. Trước đào đi rồi nói sau! Trải qua đào móc cẩn thận không gì sánh được, mang kèm theo một khối đất lớn, Tiêu Thần thành công đào ra tiểu thụ lượn lờ quang hoa, sau đó cũng không quay đầu lại hướng về phía ngoài sơn cốc phóng đi. Ba bộ xương khô càng giống như làm kẻ trộm. Theo đó bỏ trốn mất dạng. ****?

✧✧ Trường Sinh giới, Nam Hải mệnh mông bát ngát, sóng xanh cuộn cuộn ngất trời. Âm âm sóng dậy. Long Đảo. Như một viên lục sắc minh châu ở sâu trong đại hải, toàn bộ đảo là một màu xanh biếc, tươi tốt. Tràn ngập vô hạn sinh cơ, cổ mộc chọc trời cùng lão đằng(dây leo-ND) nghìn năm tùy ý có thể thấy được, tiếng rống vang liên tục của man thú. Đây là một cái cổ đảo bị phong ấn vô tận tuế nguyệt. Tay Tiêu Thần đang cầm cây thần thụ cao bằng bàn tay, rất nhanh chạy ra khỏi sơn cốc, thân thể lượn lờ quang mang sáng chói. Tựa như hỏa diễm khiêu động. Tốc độ đã nhanh đến cực điểm, tại khoảng sơn lâm lưu lại một cái tàn ảnh. Không lâu sau thì vọt tới được tử vong chiếu trạch. Ba bộ xương khô cũng là một đường bỏ trốn mất dạng mà đến, chúng nó tựa họ cảm giác được sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Một bên chạy vội một bên quay đầu lại len lén xem chừng. Bên trong chiếu trạch. Cổ mộc dày đặc, ngăn hết ánh dương quang, khiến nơi đây âm ám vô cùng, nhìn lại ba bộ xương khô vừa tới sau đó. Tiêu Thần có chút hồ nghi. Ba tên bất tử sinh vật này thế nào có chút hoảng hốt nhỉ? Sẽ không có chuyện gì chứ. Mặc hắc hoài nghi thế nào. Cũng khó cùng ba bộ xương khô câu thông, vài lần thử hỏi. Thế nhưng Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương lại lắc đầu, xua tay trả lời, sau khi tới được chiếu trạch, chúng nó khẩn trương đã tình tự tiêu thất. Tiêu Thần cũng không cho rằng ba bộ xương khô đều óc đơn giản. Từ khi thấy chúng nó giả làm tử cốt, sau đó âm hiểm phục kích Cổ La, cũng đã đem chúng nó xem như bình đẳng

với sinh vật trí tuệ. Thấy các loại biểu hiện của bọn nó hôm nay, tựa hồ trước đây biết sự tồn tại của thần thụ. Thế nhưng vì sao phải tại hôm nay đông thủ đây? Bỗng nhiên, Tiêu Thần không khỏi rung mình một cái. Ba tên này sẽ không âm hiểm như thế a. Chẳng lẽ là dùng cái gọi là di hoa tiếp mộc, vu oan giá họa, khiến cho đầu quang minh thánh long đó hôm nay rơi xuống Long Đảo làm người chịu tội thay? Thần thụ tựa hồ.....là có chủ vật! Tại bên trong chiếu trạch âm ám. Tiểu thụ cao bằng lòng bàn tay, lượn lờ thất thái hà quang, lưu chuyển quang thái sáng lạn. “Thân cây” uốn lượn quần chông lên giống như cầu long cứng cáp. Hai phiến ngọc điệp bất đồng màu sắc. Trong suốt long lanh. Thần huy lấp lánh. Hiện tại. Tối quan trọng hơn là đem gốc cây thần thánh này ươm trồng xuống. Nếu như để thiên vật bậc này héo rũ tử vong, vậy thật là có lỗi quá, thế nhưng. Chuyển đến nơi nào mới hợp đây? Tiêu Thần một trận khó xử, tử vong tuyệt địa âm khí dày đặc, vả lại ban đêm chướng khí lượn lờ. Phi thường không thích hợp. Ba bộ xương khô xông tới. Chúng nó đối với gốc thánh thụ này tựa hồ rất lưu tâm. Ba ngón cốt trảo đồng thời với lên trên, dĩ nhiên muốn tháo một miếng phiến lá mặc ngọc sáng long lanh kia xuống. Tiêu Thần đã vội vàng ngăn cản chúng nó, thật sự là lãng phí thiên vật, ba bộ xương khô này thật sự có chút làm cho người ta không nói được tiếng nào. Tựa hồ biết Tiêu Thần tại vì trồng thánh thụ mà phát sầu, Luân Hồi Vương lôi kéo ống tay áo của hắn theo vào trong chiếu trạch, đi tới một chỗ âm u bí ẩn. Ba bộ xương khô tùy ý chỉ đến một gốc cây đại thụ, lại chỉ chỉ cây con thần thánh. Thấy Tiêu Thần khó hiểu. Tần Quảng Vương dứt khoát lôi kéo tay của Tiêu Thần, khiến hắn đem thánh thụ dán trên đại thụ. Lúc này chuyện tình khiến người ta kinh dị xảy ra, một cái tơ rế điều như trong suốt long lanh của tiểu thụ nó. Từ trong bùn đất mà Tiêu Thần đang cầm tự đông vươn ra, sau đó dĩ nhiên thấu phát ra tơ sáng, cắm rế vào thân cây cổ mộc! Hiện tại Tiêu Thần có thể khẳng định, ba bộ xương khô trước đây tuyệt đối đã nhìn qua gốc tiểu thụ này. Nếu không không có khả năng như vậy lý giải chỗ thần dị đó. Hào quang lượn lờ, trong khu rừng u ám. Không hề quỷ khí um tùm. Một gốc tiểu thụ cao một bàn tay. Mà khiến nơi đây sáng chói. Mà lúc này, ngoài vài dặm truyền đến một trận long hồng. Tiêu Thần nhảy lên trên tán cây của

cổ mộc cao chọc trời. Nhìn ra xa xa. Phát hiện thanh nguyên(nơi phát ra âm thanh-ND) chính là sơn cốc mới vừa rồi đào được tiểu thụ. Quang minh thánh long tựa hồ gặp phiền phức, thanh long vang thẳng đến tận trời. Bên trong tử vong chiếu trạch, ba bộ xương khô đó tại giờ khắc này ăn ý thần kỳ, cả ba chúng nó rất nhanh phân khai. Thuận thế ngã xuống đồng bạch cốt bên cạnh trong chiếu trạch. Cũng không nhúc nhích, Như một hài cốt bình thường độc nhất vô nhị. Chứng kiến hết thấy, Tiêu Thần mục trừng khẩu ngọc(ngấn tò te-ND), triệt để vô ngữ(hết ý kiến-ND), ba bộ xương khô cư nhiên lại giả chết, đồng thời hắt đã minh bạch, quả thực như suy đoán. Ba bộ xương khô sớm biết sự tồn tại của cây non thần thánh, lần này tựa hồ thực sự là đem quang minh thánh long thành người chịu tội thay..... Ba cái khô lâu âm hiểm biết mưu toán.....

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 34: Thần dị

Chương 34: Thần dị Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Sơn cốc bên kia, tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc. Quang minh thánh long tuy rằng mất đi thần thông, thế nhưng tại trên hòn đảo hoang dã này, tuyệt đối vẫn là một đầu hung thú thực lực cường đại, nếu nó phát điên càn quét sơn lâm, băng liệt sơn cốc tuyệt đối không thành vấn đề, rất khó tưởng tượng tình cảnh hiện tại. Một đạo ngân quang sáng chói phóng lên cao, quang minh thánh long bay ra khỏi sơn cốc, lượn quanh bầu trời sơn lâm, rống vang phần nộ, nó tựa hồ tìm kiếm cái gì đó, không ngừng đáp xuống, dưới đầu một phiến âm ảnh lớn, một đôi cự đại long dực dùng như thiên đao hoành tảo sơn lâm, lâm mộc bị phá hủy một tảng lớn, bách thú cả kinh lẫn

trốn, gào thét lẫn lộn. Cuối cùng, nó vọt tới vùng trời tử vong chiếu trạch, như cũ rỗng vang không ngừng, thân rồng khổng lồ tạo nên traten traten cuồng phong, thổi lá bay cuồng cuồng trong chiếu trạch, cự mộc lung lay. Bất quá, nó vẫn chưa dừng lại ở đây bao lâu, thì gào thét hướng về phía phương xa. Tiêu Thần dụng lực đẩy Diêm La Vương cùng Tần Quảng Vương, thế nhưng chúng nó vẫn như cũ cũng không nhúc nhích, ba bộ xương khô giống như hài cốt bình thường, nằm thẳng tắp ở nơi này giả chết. Cho đến qua thật lâu, khu vực này triệt để khôi phục yên tĩnh, ba bộ xương khô mới thận trọng ngồi dậy. Hoạt động khớp xương, ba bộ xương khô có một không hai này xông tới, cuối cùng là ngồi dưới gốc cổ mộc, ngẩng đầu nhìn rễ cây bên ngoài của tiểu thánh thụ. Bên trong xương sọ của chúng, linh quang không ngừng khiêu động, cuối cùng cũng khiến dẫn quang huy của thần thụ thấu phát ra, tự chảy vào trong xương sọ của chúng nó. Cây con thần thánh, có thất thải hà quang lượn lờ, thế nhưng ba bộ xương khô chỉ khiêu dẫn một đạo ô quang trong đó. Phiến điệp tử (lá cây-ND) trong suốt như mặc ngọc nọ, thấu phát ra quang mang làm ba bộ xương khô vui sướng, chúng nó nỗ lực hấp thu quang hoa lưu chuyển của mặc ngọc điệp. Cái này quả thật là một gốc cây thánh thụ! Tiêu Thần âm thầm nhìn lấy làm kỳ, hẳn cũng bắt đầu vận chuyển huyền công, thử hấp thu quang hoa sáng lạn lưu chuyển. Trong nhất thời, ánh quang chói sáng, quang vụ dày đặc, một phiến sáng rực trong chiếu trạch âm ám. Trên hai phiến ngọc điệp, một đạo quang thúc(chùm sáng-ND) bạch sắc, cùng một đạo ô quang bắn lên, như sóng nước dễ chịu tiến vào các nơi trên toàn thân Tiêu Thần. Hai cổ thần hà(tia thần thánh-ND) nhu hòa vây quanh lấy hắn, hắn cảm giác cả người dạt dào ấm áp, toàn thân thoải mái không gì sánh được, phủ tạng, huyết nhục, cốt cách giống như trải qua thần thánh tẩy lễ, nguyên khí tinh thuần nhất chậm rãi lưu động. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô chìm đắm tại trong một loại huyền cảnh kỳ diệu, chậm rãi hữu hiệu hấp thu nguyên khí tinh thuần nhất. Mãi đến, quang mang chậm rãi lờ mờ, quang ba như nước dần dần thu lại, bọn họ mới đều tự tỉnh dậy. Tiểu thụ vẫn như cũ có hào quang vờn quanh, thế nhưng chỗ cự mộc nó cắm rễ, lúc này cũng đã triệt để mất đi sinh mệnh! Đại thụ che trời cần năm sáu người mới có thể

ôm hết, vốn thân cây rất thẳng vậy mà một chút cũng không có sinh khí, thân cây rạn nứt ra thành từng đạo khe hở, vốn là lá cây xanh tươi cũng là hô héo suy tàn, lá vàng bay tả theo gió điêu linh, nguyên bốn cổ thụ tràn đầy sinh mệnh lực mới bất quá chỉ khoảng nửa khắc, vậy mà đã triệt để chết héo! Tiêu thần thất kinh, ba bộ xương khô cũng rất trấn định, tựa hồ sớm biết sẽ như vậy, chúng nó đem tiểu thụ đơn giản nhổ lên, sau đó chạm vào trên một gốc cây cự mộc bên cạnh, quang hoa sáng chói lại lưu chuyển. Không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán ra nguyên nhân trong đó, tiểu thụ cần nguyên khí khổng lồ, dĩ nhiên là thông qua hấp thu cổ mộc mà đến, mà Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô giống như gián tiếp thu nạp được tinh nguyên của cổ mộc. Thần dị tiểu thụ, tiểu thụ đáng sợ! Ba bộ xương khô tựa hồ có chút ý do vi tẫn(chưa đã-ND), còn muốn hấp thu ô quang trên mặt ngọc diệp. Tiêu Thần ngăn trở chúng nó, hiện tại hẳn chuẩn bị mang theo ba bộ xương khô triển khai hành động, sự tình của Cổ La cùng Triệu Lâm Nhi, không thể kéo dài thời gian, phải nhanh chóng giải quyết. Đem tiểu thụ giấu tại một chỗ âm u trong chiếu trạch, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô khởi hành. Vượn hót hồ gầm trong sâm lâm nguyên thủy rậm rạp, man thú hung ác điên cuồng tùy ý có thể thấy được, đây là một tiểu đảo đáng sợ, nơi tràn ngập nguy hiểm. Dựa theo phương vị suy đoán ra, Tiêu Thần bọn họ đuổi theo. Bất quá, hơn nửa ngày trôi qua, nhưng không có phát hiện chút đầu mối nào Buổi chiều, cách một phiến sơn mạch thì, phía trước truyền lại trận trận sấm vang của tiếng nước chảy, một đạo thác nước lớn tự ngân hà chảy xuống đất, buông xuống một màn nước lớn bạch sắc, phát sinh tiếng vang đinh tai nhức óc, trái với khu giữa sườn núi, vụ khí tràn ngập, phi thường đồ sộ. Không thể không khiến cho người ta kinh thán, Long Đảo bị phong ấn, rất nhiều cảnh quang cũng dị thường mỹ lệ! Tại lân cận phiến thác nước thì, Tiêu Thần thấy được dấu hai bóng ảnh quen thuộc. Yến Khuynh Thành phong thái tuyệt thế, đứng tại trước thác nước bao la hùng vĩ, thân thể mềm mại thon dài thướt tha, phiêu dật cùng linh động đến nói không nên lời, tuyệt thế lệ ảnh tựa như ảo mộng. Mà thần tứ chú ngữ sư Rand, một đầu tóc vàng sáng chói, cả người như một vòng thái dương chói mắt. Không thể không nói, hai người này dung mạo tuyệt thế, khí chất siêu trần, thoát nhìn

rất có cảm giác quần anh tụ hội. Hơi nước lất phất, chậm rãi lưu động. Tiêu Thần đã ngừng cước bộ, ba bộ xương khô tại rừng cây phía sau hẳn, càng là ẩn nặc thân hình, tựa hồ đã nhận ra nguy hiểm Hiển nhiên, Yên Khuynh Thành đứng ở nơi cao nhất, cũng đã phát hiện ra Tiêu Thần. dưới phụ trợ của vụ khí lưu động, nàng có vẻ siêu trần thoát tục, bất quá khi thoáng vội nhìn Tiêu Thần, thì không giấu vẻ khinh miệt. Cái này cũng không là nàng cố ý thất lễ, đây là phản ứng trực tiếp nhất của bản tâm, tại trước thác nước không có ngoại nhân, nàng không cần che dấu cảm giác nội tâm của chính mình. “Người hẳn là tự mình hiểu lấy, an phận một chút mới có thể sống sót, Tổ Long cùng bạn sinh Long Vương đều là không phải mỗi người có thể tranh đoạt được!” Chất âm của Yên Khuynh Thành rất đẹp, thế nhưng thanh âm lại lạnh lùng phi thường. Bị một người tuyệt sắc khuynh quốc miệt thị, nếu như nói Tiêu Thần tâm trạng bình tĩnh, đó là không có khả năng, đối phương chính là trong lời nói ẩn hàm sát ý, khiến hẳn cảm giác có chút khuất nhục, nếu mà có thể, hẳn rất muốn nâng kiếm tiến lên! Thế nhưng, hẳn không phải là một tên mãng phu, lại càng không phải là một thiếu niên xúc động phần nộ. Trong thế giới hiện thực tại đây, rất nhiều sự tình nhịn không được cũng phải nhịn! Hiện tại, điều không phải là thời điểm hành động theo cảm tính, hẳn ban đầu đến Trường Sinh giới không thể lại có một cừu địch tiếp theo, chính yếu chính là hẳn không có kháng lực đồng thời đối đầu với thực lực của hai đại cao thủ. Ta đối với Tổ Long cùng bạn sinh Long Vương không có hứng thú, chỉ là nghỉ tại trên hải đảo này tham quan một phen. Nếu có đội thuyền nào rời khỏi tiểu đảo này, ta sẽ lập tức rời theo.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 35: Ngũ đại cảnh giới.

Chương 35: Ngũ đại cảnh giới. Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Mỹ nam tử tóc vàng Rand nhàn nhạt cười lạnh nói: “Ta khuyên người chính là nhanh chóng rời khỏi rừng sâu a, bằng không bởi vì lòng hiếu kỳ mà mất đi tính mệnh, thật là không đáng!” Đây nguyên là một loại tâm tính “Bề trên”, tuyệt không vô dụng như hai tên tông môn hống hách, là bản năng tự tin của cường giả đối mặt với nhược giả. “Đa tạ nhắc nhở!” Tiêu Thần xoay người rời đi. Hắn cực lực khống chế cảm xúc của chính mình! Hiện tại không phải là lúc thể hiện, hắn tin tưởng một ngày kia, hết thảy đều đem thực lực cải biến mà phát sinh biến hóa. Không áp chế lực lượng, triển hiện ra thực lực chân chính mà nói, hắn có thể liều mạng chiến một người, nhưng đồng thời đối mặt với hai người hắn tất bại vong. Thực lực mới là đạo lý thép! Rời xa khu vực phía sau, Tiêu Thần chậm rãi bình tĩnh, trong lòng lửa giận đã lắng lại. Hắn biết, sắp tới bên trong, hắn không thể tránh né, cần phải tiến hành đánh một trận! Tiêu Thần tại trong vùng phụ cận của sơn lâm phát hiện không ít thảo ẩn, tựa hồ rất giống long thảo lưu lại, hắn là một đầu ấu long! Hiển nhiên, chính là bởi vì như vậy, Yến Khuynh Thành cùng Rand đem nơi này thành cấm địa. Không lâu sau, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô hội hợp, thoát ra khỏi khu thác nước, bắt đầu tiếp tục tiến tới. Bay qua một tòa núi thấp, tại một khoảng trong rừng Tiêu Thần ngửi được trận trận huyết tinh, huyết vụ nhàn nhạt lượn lờ tại trong rừng, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô rất nhanh vọt qua. Chính thấy khoảng phía trước sơn lâm, năm sáu cổ thi thể nằm trong vũng máu, thời gian chết đi cũng không lâu, ở đây tựa hồ phát sinh qua một hồi chiến đấu kịch liệt. Rất hiển nhiên, lần lượt có tu giả đổ bộ lên Long Đảo bị phong ấn! Đuổi về phía trước một đoạn, phát hiện trong rừng hư ảo, đại khái có thể có mười mấy người tại

vùng phụ cận thường lui tới, Tiêu Thần quyết định tránh xa nơi này, đặt mình ngoài sự việc. Bất quá, tựu ở phía sau, Tiêu Thần cảm giác được một tia ba động kỳ diệu, lắc mình xem thì chỉ thấy một bạch y tăng nhân, cước đạp ngọn cây mà đến, động tác như nước chảy mây trôi, phi thường tiêu sái phiêu dật, nhìn như bước dạo thư nhàn, nhưng tốc độ lại phi thường nhanh, dĩ nhiên là Nhất Chân hòa thượng. Hiển nhiên, Nhất Chân cũng đã phát hiện Tiêu Thần, hơi ngừng lại tại trên ngọn cây, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống, thấy ba bộ xương khô, hắc tựa hồ rất kinh ngạc, nói: “Bất tử sinh vật.” “Pháp sư, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt.” “Gọi Nhất Chân là được, nhân sinh hà xử bất tương phùng (ai rồi cũng sẽ gặp lại-ND). Ta đã lưu lại tiêu ký cho sư huynh, dự tính trước tiên ở giải đất ngoại vi của Long Đảo điều tra một phen.” Nhất Chân hòa thượng quay đầu lại, đánh giá ba bộ xương khô, sau đó lại hướng Tiêu Thần nói: “Người thế nào cùng ba tên bất tử sinh vật đi cùng một chỗ. Tuy rằng, hiện tu giả ở trên đại lục, cũng sẽ không chủ trương tuyệt đối muốn diệt sát chúng nó, thế nhưng người bình thường cùng với tu giả giống nhau, chính là rất khó đối với bất tử sinh vật này sinh thiện cảm được. Cùng chúng nó ở một chỗ, sợ rằng sẽ mang đến cho người một ít phiền phức.” “Đa tạ Nhất Chân sư huynh nhắc nhở. Chúng nó đã cứu tính mạng của ta, tại trên Long Đảo hoang dã này, nhân tích(dấu chân người-ND) hiếm thấy, ta nghĩ không có đại phiền toái gì a.” “Vậy cũng được.” Nhất Chân gật đầu. Trong quá trình hai người trò chuyện, ba bộ xương khô ngơ ngác,ngây ngốc, giống như một con rối tại nơi nào đó, chỉ có Tiêu Thần hiểu rõ chúng nó, ba tên bất tử sinh vật này thật sự là..... rất có thể đã giả bộ! Tuyệt đối là cố ý biểu hiện giả dối. Tiêu Thần chỉ vào mấy cỗ thi thể cách đó không xa, nói: “Nhất Chân sư huynh người xem.” “Ta đã chú ý tới. Thời gian mới vừa tới, ta tại địa phương khác, cũng thấy được mấy cỗ thi thể. Hiện tại tu giả đổ bộ lên Long Đảo, đã không ít hơn hai mươi người. Cỗ đảo bị phong ấn này, phi thường rộng, e rằng là còn có càng nhiều người.” Nói đến đây, hắc quay đầu lại hướng Tiêu Thần nói: “Yến Khuynh Thành cùng Rand đã ở khu vực này, tựa hồ đã phát hiện tung tích của một đầu ấu long, nói không chừng thật sự là bạn sinh long. Người tốt nhất tránh xa bọn họ, hai người đó đều là nhân vật

nguy hiểm. Ta cũng không tính cùng bọn chúng tranh chấp, chuẩn bị lập tức ly khai nơi này.” “Nga, tu vi của bọn họ rốt cuộc mạnh bao nhiêu?” Tiêu Thần đối với hai người kia chính là khá quan tâm. Hẳn cảm giác sớm muộn gì có thể cùng hai người đó đánh một trận! Hơn nữa thời gian tựa hồ cũng sẽ không quá xa. “Hiện tại đại khái tại ‘Thuế Phàm’ chi cảnh tam trọng thiên hoặc tứ trọng thiên a.” “Thuế Phàm?” Tiêu Thần có chút khó hiểu. “Đúng vậy.” Trải qua sự giải thích kỹ càng của Nhất Chân hòa thượng, Tiêu Thần dần dần có lý giải. Trường Sinh giới mệnh môn bát ngát, chủng tộc san sát, từ đây cũng có nhiều hệ thống tu luyện đa dạng, như: chú sư có thể mượn thần chi lực lượng, thú hồn chiến sĩ cổ lão mà thần bí, thiên sinh tinh thần lực cường đại mà có sẵn dị năng linh sĩ, một số tiểu chủng tộc thiên sinh bán thần đáng sợ gần như tuyệt diệt. Nếu như không có thống nhất tiêu chuẩn phân chia cảnh giới, thật sự khó có thể rõ ràng chiến lực của khoảng hệ thống tu luyện bất đồng. Vì vậy, tiêu chuẩn phân chia cảnh giới thống nhất đã ra đời, bất quá bỏ qua phổ thông tu giả, là cường giả phân biệt ra năm đại cảnh giới. Tuyệt đại đa số người tu giả cũng không có tư cách dùng năm loại cảnh giới này so sánh. Đây là phân chia của chân chính cường giả, chỉ có bước nhập vào trong năm cảnh giới, mới có thể đủ trùng kích vào lĩnh vực trường sinh bất tử trong truyền thuyết. Năm cảnh giới này là: Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh! Tu giả thiên thiên vạn vạn, chỉ có bước vào “Thuế Phàm” chi cảnh trong năm cảnh giới, mới tính là lần mò đến được chân đế tu luyện, nó tựa như một lạch trời, đem đông đảo tu giả sinh sôi chặn lại phía dưới! Thuế Phàm, tấn thăng vào cảnh giới này, tính là trên “Siêu trần thoát tục”, từ trong đông đảo tu giả trở hết tài năng, nhảy lên tuyến tu luyện trên đường “Lạch trời” nọ, tại trên con đường thông đến sự trường sinh bất tử, bước một bước dài quan trọng. Tu giả tiến nhập Thuế Phàm cảnh giới, có thể câu thông thiên địa nguyên khí, cô đọng khí lực, nguyên khí tự thân sinh sôi không ngừng. Thức Tàng, đạt được cảnh giới này, bắt đầu cảm xúc đến bảo tàng thần thức, tinh thần lực từ từ sâu thêm, ý thức được thân thể bản thân chính là một cái đại bảo tàng. Thần thức cùng thân thể đồng thời tu luyện, tiềm năng thân thể chậm rãi phát hiện, khai quật, các loại thần thông sơ bộ

hiển hiện ra. Thức Tàng chính là một cái quá trình “Thức Ngã”(nhận thức bản thân-ND), là một cái quá trình mở ra “bảo tàng bản thân”! Ngự Không, chú sư trước khi chưa đạt cảnh giới ấy, cũng đã có thể phi hành. Tu vi sau khi đạt đến cảnh giới này, vô luận là giác tỉnh giả, hay là vũ giả, tu giả thứ bậc hệ thống khác, cũng đều có thể ngự không phi hành được. Đương nhiên, ngự không cũng chỉ là mặt hạn chế bên ngoài, Ngự Không chỉ cảnh với tu giả càng có ý nghĩa, đã có thể điều khiển tự nhiên chi lực dùng cho chính mình, chứ bàn thần thông tiến một bước hiển hiện. Người đạt cảnh giới này, liền có được danh xưng là bán thần! Niết Bàn, đạt được cảnh giới này, đem bất sinh bất diệt, ranh giới thể xác và tình thần điều lặng lẽ mất đi, lơ lửng giữa khoảng sinh tử, cảm ngộ được áo nghĩa của sinh tử. Nếu như triệt để hiểu thông bí mật sinh tử, sẽ tiến thêm một bước đó là Trường Sinh chi cảnh, nhưng nếu như trì trệ ở chỗ này, liền có thể vạn kiếp bất phục, hình thần câu diệt Đồng thời, tu giả ở vào cảnh giới này, tu vi bọn họ là chợt mạnh chợt yếu, minh diệt bất định, mạnh thì thậm chí có thể phát huy ra thực lực của trường sinh bất tử giả, suy yếu thì thần thông thậm chí còn không bằng tu giả cảnh giới Thức Tàng. Niết Bàn chi cảnh đối với tu giả mà nói, đã là một lần kỳ ngộ lớn lao, cũng là một lần hung hiểm thật lớn. Người khám phá sinh tử chi mê, sẽ phá kén hóa điệp (Bướm-ND), từ nay về sau trường sinh với thiên địa. Mà người vô sở minh ngộ, thì sẽ hô phi yên diệt, cực kỳ tàn khốc nhất. Trường Sinh, đạt được cảnh giới này, đó là chân chính khám phá sinh tử, từ nay về sau trường sinh hậu thế. Chư bàn áo nghĩa, vô sự tự thông, pháp lực tự dừng, thần thông tự hiện. Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh nắm đại cảnh giới, đem thực lực của cường giả thế gian, phân chia rõ ràng ra.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 36: Cửu trùng thiên

Chương 36: Cửu trùng thiên Người dịch : demondance - babyempty Nguồn:
4vn.eu

Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh ngũ đại cảnh giới này, đem thực lực của cường giả thế gian, phân chia ra rõ ràng. Chỉ có người tiến nhập vào năm cảnh giới này, mới có thể được xưng là cường giả. Thuế Phàm chi cảnh đó là một bước ngoặt, giống như một đường lạch trời đem tuyệt đại đa số người ngăn cản bên ngoài. Bất quá, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh làm sao không phải là vài đạo lạch trời khó có thể vượt qua chứ! Mặc dù tiến nhập Thuế Phàm cảnh giới, lĩnh ngộ được chân đế tu luyện, phía sau còn có bốn đạo lạch trời chặn lại mà! Theo đó, thực lực giữa năm đại cảnh giới chênh lệch là rất lớn, có rất ít người có thể đánh bại cường giả trên một cảnh giới. Hơn nữa, thực lực của người cùng một cảnh giới chênh lệch cũng khá lớn, như một sơ cấp cảnh giới nào đó cùng một đỉnh phong cảnh giới, kém phi thường xa. Vì vậy, mọi người tiến thêm một bước nhỏ, mỗi một cảnh giới phân chia thành cửu trọng thiên. Theo đó, Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh năm cảnh giới, mỗi một cảnh giới đều có chín giai. Năm tầng cảnh giới! Mỗi tầng cửu trọng thiên(9 giai-ND)! Cửu ngũ chí tôn chi cảnh, tiến vào Trường Sinh đỉnh phong! Là chung cực cảnh giới mà mỗi một tu giả tha thiết ước mơ. Thế nhưng , từ cổ chí kim, có bao nhiêu người có thể đạt được đây? Dựa theo phương pháp phân loại này, Tiêu Thần đã tiến vào Thuế Phàm cảnh giới. Sau khi hiểu biết kỹ càng năm đại cảnh giới hẳn phần nào có chút cảm khái. Tại trong năm đại cảnh giới, Trường Sinh giả rất ít hiện thân hậu thế, đối với tuyệt đại đa số người mà nói đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Niết Bàn cảnh giới là khổ trùng tử quan(xông vào cửa chết-ND), trong mắt người thế gian càng hiếm thấy, ít có khả năng nhìn thấy thân ảnh của bọn họ. Ngoài tu giả hai cái cánh giới trên ít tham dự trần thế. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, cường giả Ngự Không cảnh giới mới là nhân vật đáng sợ. Bọn họ có thể ngự không phi hành, nắm trong tay lực lượng tự nhiên trong thiên

địa, hầu như có thể hoành tảo một phương, bởi vậy được xưng là bán thần! Tiêu Thần thấy qua đọa lạc thiên sứ cùng quang minh thánh long đại chiến. Bọn họ chính là cái cấp bậc tồn tại này! Đương nhiên, bọn họ tuy như phượng mao lân giác rất thừa thớt, thế nhưng cường giả trong đó thì không chỉ là cái cảnh giới này được, cổ lão tương truyền, những chủng tộc cổ xưa này, là cận chi thần tộc(gần như là thần-ND) Bất quá, cường giả cảnh giới bán thần, tuy rằng có thể nhìn thấy thân ảnh tại Trường Sinh giới, nhưng là bọn họ cũng rất ít xuất thủ, dù sao lực lượng của bọn họ quá cường đại, hầu như có thể quét sạch tất cả ngăn trở, chính thức xuất thủ trong đó, chính là chiến đấu kịch liệt oanh động đại lục. Cường giả cảnh giới bán thần, thường thường đều chấn nhiếp một phương, tác dụng uy hiếp lớn hơn thực chiến. Tương đối mà nói, cao thủ cảnh giới Thức Tàng, khoảng cách gần với thế nhân hơn, mọi người có cơ hội nhìn được chiến đấu của bọn họ, cho nên tu giả cảnh giới Thức Tàng, tại trong mắt phàm nhân cũng hàm ý là đấu chiến cường giả. Cường giả trong năm cảnh giới, nếu luận trình độ hoạt động, không hề nghi ngờ là tu giả cảnh giới Thuế Phàm, bởi vì có một số thanh niên tuần kiệt cũng bước vào lĩnh vực này, có một nhóm thanh niên trong đó, nghĩ không hoạt động cũng khó khăn. Bọn họ khoảng cách gần với thế nhân nhất. Tu vi của Yến Khuynh Thành cùng Rand, tại Thuế Phàm cảnh giới tam trọng thiên hoặc tứ trọng thiên, đã nhảy qua đạo lạc trời thứ nhất, tính ra trên số ít thanh niên cường giả, bọn họ đích xác có tiền vốn kiêu ngạo. “Trường sinh, mộng tưởng của ít nhiều tu giả a!” Tiêu Thần cảm thán. “Tại trong mắt chúng ta, cảnh giới Trường Sinh là một tòa đỉnh núi cao không thể được, nhưng tại trong mắt vĩnh sinh giả, có lẽ là một cái khởi điểm mới a.” Nhất Chân hòa thượng tựa hồ rất cảm khái, thần tình tựa hồ có chút hoảng hốt: “Có lẽ điều lớn nhất bọn họ truy cầu là..... thượng cổ thần thoại thế giới..... đã tiêu thất.” Tiêu Thần đối với quá khứ của Trường Sinh giới không biết, hẳn cũng không quan tâm những cái ấy. Hẳn rất muốn biết, số phận của người từ Nhân Gian giới phá toái hư không mà đến. Độc Cô Cầu Bại, một kiếm nới tay, liếc nhìn thiên hạ, hoành tảo lục hợp(từ phương và trên dưới-ND), hôm nay đã đạt được loại cảnh giới gì? Thu thủy vi thần ngọc vi cốt(dạng như: hoa nhường, nguyệt then vậy đó-ND), nhất

đại thiên kiêu tiên tử Sư Phi Huyền hôm nay ở nơi đâu? Chung thiên địa chi linh tuệ(trí tuệ như trời đất-ND), ma nữ Loan Loan giống như tinh linh linh động, hiện nay ngụ tại phương nào? Vẫn còn nhiều người nữa..... Nhất Chân hòa thượng đã rời đi, ba bộ xương khô không lại giả ngốc nữa, chúng nó lười biếng hoạt động khớp xương, Diêm La Vương đến đây hứng lên, còn lộn mè một vòng ba trăm sáu mươi độ, đâu còn có một tia hình dạng ngây ngốc. Tiêu Thần vốn định ly khai nơi này, thế nhưng nhạy cảm cảm giác được, có một số vị tu giả đang hướng tiếp cận tới đây, sát khí nhẹ nhàng đang kéo tới, có người tựa hồ muốn ám sát hẳn! Tất cả đều là bởi vì bạn sinh long, phụ cận có thảo ẩn của ấu long, cao thủ tiến nhập khu vực này, đều muốn tranh đoạt long vương trong truyền thuyết, vì vậy mới sát hại lẫn nhau. Tiêu Thần cười nhạt, loại chuyện này không đáng xuất thủ, cùng ba bộ xương khô rất nhanh lùi về phía sau, đem mấy người dẫn hướng về phía thác nước, để Yến Khuynh Thành cùng bọn chúng giao chiến đi. Nguyên thủy sâm lâm xanh um tươi tốt, nếu như biết được có người theo dõi, là phi thường dễ tránh thoát. Nhanh đến mục tiêu phía sau, hẳn cùng ba bộ xương khô mấy người chột vọt lên, tiêu thất tại trong rừng sâm. Khu vực này thảo ẩn của ấu long càng thêm dày đặc, năm tên tu giả rất nhanh đã gặp Yến Khuynh Thành cùng Rand. Tiêu Thần đứng trên một gốc cây cổ thụ cao tào, mơ hồ có thể thấy một đạo năng lượng hóa thành kiếm quang, tại trong rừng quét sạch mọi tất cả ngăn trở. Sau đó, một cái cự đại man long do năng lượng tụ thành nhảy lên, gào thét cuồn cuộn, quần vào bọn chúng. Đây tựa hồ là chiến đấu của chú sư! Tiêu Thần không thể nào tin được lực lượng của chú sư nguyên lai với thần chi, hẳn càng tin tưởng cổ lão chú ngữ này chính là thiên luật âm công kỳ diệu, có thể cùng nguyên khí trong thiên địa khế hợp, do đó triệu hoán mà đến để thi thuật giả sử dụng. Đương nhiên, điều này chỉ là một cái suy đoán của riêng hẳn. Chiến đấu rất kịch liệt, tiếng sấm "ù ừ" vang lên, vài đạo tử sắc thiểm điện tại khoảng lâm địa(đất rừng-ND) mà cuồng vũ, một tảng lớn lâm mộc bị lôi điện đánh nát! Sau đó, tảng lớn quang nhận, như mưa sao băng, di chuyển như con thoi giữa khoảng lâm địa dưới thác nước, đem sơn lâm loạn điệp xoắn lại bay tán loạn, không ngừng có lâm mộc bị bẻ gãy. Quang điện soàn soạt, một mảnh khu rừng vậy

mà tổn hại hơn phân nửa, vài đạo nhân ảnh như ẩn như hiện, dĩ nhiên là bốn năm người cùng đại chiến Rand, mà bên cạnh Yến Khuynh Thành không có xuất thủ. Âm thanh của chiến đấu, lại đưa tới mấy tu giả, ở một bên nhìn chăm chăm. "Ngao hống." Cách đó không xa, truyền đến một tiếng long khiếu thật lớn, âm ba đình tai nhức óc, trực chấn(chấn động trực tiếp-ND) làm sơn lâm rung rẩy, lá rụng bay tán loạn, âm ba cực kỳ kinh khủng. Lâm điệu nhút nhát không ngừng phóng lên cao, không ít dã thú càng hoảng loạn chạy trốn, khu vực này một trận đại loạn. Có man long bị kinh động rồi! Cùng nơi đây cách nhau rất gần, chỉ xa một dặm, tựu tại trong một phiến sơn cốc. Chiến đấu tại phụ cận thác nước lập tức đình chỉ, ba phương phân ba hướng lui lại, rất nhanh tiêu thất tại khoảng sơn lâm. Man long vẫn chưa xông đến, chỉ rống gầm vài tiếng, liền cũng đã yên tĩnh xuống, cuồng phong bạo vũ như trong tưởng tượng cũng không có đến. Bất quá Tiêu Thần lại động tâm tư, nếu như ly khai khỏi đây mà nói, vừa lúc phải đi ngang qua phiến sơn cốc nọ, hay là nên đi xem hình huống của man long, nói không chừng sẽ có phát hiện kinh hỉ. Sơn cốc cũng không phải rất trống trải rộng rãi, chưa tới một kilomet vuông, trong cốc lâm mộc thưa thớt, vên vên có mười gốc cổ thụ che trời, địa phương khác đều bị man long giẫm đạp xáo trộn hết sức, một ngọn cỏ cũng không mọc được.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 37: Bích Ngọc Đản

Chương 37: Bích Ngọc Đản Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Một đầu lục sắc man long, thối phát ra một cỗ khí tức hung sát, tại trong sơn cốc chậm chậm di chuyển, nó dài có hai mươi mấy thước, cao có mười

mấy thước. Thân thể giống như thân voi rất nặng, đương nhiên cùng so với thân voi thì lớn hơn nhiều lắm. Mà cổ to dài giống như cự xà, cao đến tám chín thước, long đầu cũng giống xà đầu không sai biệt lắm, chỉ bất quá hơn một cái sừng vô cùng sắc bén. Đuôi của nó đồng dạng rất kinh khủng, giống như đuôi con thằn lằn lớn, dài có mười thước. Thân voi, đầu rắn, toàn thân bao trùm đầy lân giáp màu xanh mực, có vẻ lạnh lạnh mà dữ tợn. Mãnh thú độc hữu(sở hữu riêng-ND) chính là sát khí tràn ngập bên trong sơn cốc, khiến diều(chim-ND) thú ở đây đều không giám tiếp cận. Đây là xà tượng long trong truyền thuyết! Tuy rằng không thể cùng bạo long, bát tí ác long bậc này tranh phong, nhưng tuyệt đối có thể cùng quang minh thánh long so cao thấp. Chỉ là, tại trên Long Đảo bị phong ấn, đại thần thông trong truyền thuyết không có khả năng hiện hiện trên người nó rồi, thú tính không cần thần tính. Bất quá, lấy thân thể mạnh mẽ của nó, cùng với long lực cuồng phách của nó mà nói, mặc dù mất đi các loại thần thông, cũng ảnh hưởng không lớn, chỉ là không có khả năng tấn công từ xa mà thôi, cận chiến vẫn như cũ giống như bán thần! Sợ rằng, tu giả không đạt được cảnh giới bán thần, thì vô pháp may mắn làm gì được nó. Tại giải đất trung tâm của sơn cốc, có một mảnh lâm địa bị phá hủy từ rất lâu, lâm mộc tàn vỡ được giản đơn xây thành một cái long sào (tổ rồng-ND), xa xa nhìn lại dĩ nhiên có ít quả long đàn(trứng rồng-ND) tại trong long sào! Long đàn trong suốt như lục ngọc, trán phóng ra quang mang sáng lạn, lục hà lượn lờ, khiến nơi đó thần quang rực rỡ. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô đứng trên vách đá hơi nghiêng ở sơn cốc, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong cốc. Xà tượng long rõ ràng sinh hạ một vài quả long đàn, không phải vấn đề là số lượng nhiều ít của long đàn, mà là vấn đề thời gian, truyền thuyết Tổ Long cùng bạn sinh long sắp sửa hiển hiện, khó đảm bảo sẽ không tại hậu duệ của xà tượng long xuất hiện một đầu! "Oanh" , "Oanh" , "Oanh" Bên trong sơn cốc truyền đến trận trận rung động, bước chân của xà tượng long bước nặng nề, hướng về sơn cốc bước ra ngoài, qua một đoạn thời gian trong sơn lâm truyền đến một tiếng dã tượng rên rỉ, không lâu sau xà tượng long kéo một đầu thi thể cự tượng(voi lớn-ND) trở về, nằm trong cốc bắt đầu hưởng dụng thực vật. Tràn diện có chút huyết tinh, khiến kẻ khác không đành lòng

nhìn. Tại đồng bạch cốt cách nó không xa, đều hẳn là thú loại di cốt mà nó đã từng liệp sát được. Hung long tàn nhẫn không gì sánh được, chỉ khoảng nửa khắc ngắn, đã đem một đầu cự tượng xé ăn sạch sẽ, nó tựa hồ chưa đã, lắc lư thân thể hung ác to lớn, lần thứ hai hướng về cốc bước ra ngoài. Cùng lúc đó, Tiêu Thần phát giác Yến Khuynh Thành, Rand, cùng với bảy tám tu giả khác, đều vì long khiếu(tiếng rống gầm-ND) thật lớn sở dẫn, tại phiến sâm lâm bên ngoài sơn cốc xem chừng, tựa hồ muốn xác định phiến sơn cốc này có hay không có ấu long. Tiêu thần cùng ba bộ xương khô nổi lên trao đổi, đương nhiên chủ yếu là hẳn không ngừng nói chuyện cùng với lấy tay khoa tay múa chân, hẳn là nghe không được thanh âm của ba bộ xương khô. "Theo vách đá này đi xuống, mỗi người ôm về một quả long đản" "Rắc rắc." ba bộ xương khô không hiểu được mà đóng mở cằm. "Chính là những cái trong sáng long lanh kia, thấu phát ra thần quang gì đó." Tiêu Thần lấy tay chỉ vào long đản ở trong long sào. Yêu cầu chúng nó đi trộm long đản, ba bộ xương khô vạn phần không tình nguyện, chúng nó tựa hồ rõ ràng biết được xà tượng long không dễ chọc, bất quá cuối cùng bị Tiêu Thần thuyết phục, khéo léo từ trên vách đá đi xuống dưới. Tiêu Thần khẩn trương nhìn chăm chú vào cửa cốc, vì ba bộ xương khô "giám sát", hơn một lần ba bộ xương khô cưỡng bức hẳn đào cây non thần thánh, lúc này đây rốt cuộc huề nhau. Tần Quảng Vương chúng nó tốc độ phi thường nhanh, tại trong cốc lưu lại ba đạo bạch quang, trong sát na tựu vọt tới được phụ cận long sào, ba bộ xương khô không có bất luận cái gì do dự, một người ôm lấy một quả ngọc bích long đản cỡ bàn xoay, liền như kẻ trộm bỏ trốn mất dạng. "Hống." sơn lâm truyền xa xa truyền đến tiếng rống gầm của xà tượng long, nó tựa hồ đã giết chết con mồi. Tiêu thần tại vách đá gấp rút chú ý đến, Luân Hồi Vương ba bộ xương khô càng là giống như ngồi trên lò lửa, đem tốc độ đã đề thăng tới cực hạn, cũng may sơn cốc không tới một kilomet vuông, cũng không phải rất rộng rãi, ba đạo bạch quang phi khoái đã vọt tới dưới vách đá. Ba bộ xương khô lực lớn vô cùng, một tay mang theo long đản rất lớn, rất nhanh đã bắt đầu leo lên, trong nháy mắt khi chúng nó xông lên vách đá, cốc khẩu truyền đến tiếng vang "rầm rầm", mặt đất hơi rung động, sát khí lạnh lạnh của xà tượng long đã kéo

một đầu cự hổ thi thể dài năm sáu thước trở về. Ba bộ xương khô tựa hồ lòng còn sợ hãi, Tần Quảng Vương càng là phi thường nhân tính hóa vô vô ngược, đầu giống một bộ xương khô, rõ ràng là có thêm tình cảm phong phú của người a. Xà tượng long tuy rằng thể tích không lớn bằng bát tí ác long, nhưng là cỡ long đàn của bọn chúng không sai biệt lắm, đều như cỡ bàn xay. quang hoa sáng chói chiếu sáng cây cỏ trên vách đá, vỏ trứng trong suốt như phi thủy trong sáng và rực rỡ, hà(ráng mặt trời-ND) huy(sáng-ND) tại trong sơn lâm chậm rãi lưu chuyển, thần dị nói không nên lời. Tiêu Thần để ba bộ xương khô cầm long đàn, đem tiến vào hậu phương sơn lâm, sợ bị xà tượng long phía sau thấy hà quang, đây thực sự là một lần kinh hi ngoài ý muốn. Đem cự hổ đã xé ăn hơn phân nửa, xà tượng long tựa hồ đã cảm giác được dị thường, nó hết sức cảnh giác hướng về long sào bước đi, bỗng nhiên một tiếng rít gào kinh thiên động địa từ bên trong sơn cốc bạo phát ra, long khiếu kinh khủng xuyên thẳng tận trời. Năm quả ngọc bích long đàn, vậy mà chỉ còn lại có hai quả, xà tượng long triệt để cuồng bạo rồi, tại bên trong sơn cốc rất nhanh chạy bằng băng một vòng, chấn động cốc địa đều run lên, một tiếng phản nộ rít gào không gì sánh được qua đi, giống như điên cuồng hướng về ngoài sơn cốc phóng đi. Ngoài sơn cốc triệt để đại loạn cả lên, xà tượng long đã chạy vào trong nguyên thủy sâm lâm, nơi đi qua rừng ngã cây gãy, loạn diệp bay tán loạn, vạn thú chạy trốn. Xà tượng long rất ít khi cuồng bạo như vậy, nó là bá chủ của khu vực này, toàn bộ phi cầm tẩu thú ai cũng khủng hoảng chạy trốn, bao gồm cả rất nhiều dị thú hung cuồng. Đang ở phụ cận tìm kiếm bạn sinh long, vài tên tu giả hướng bên trong sơn cốc nhìn trộm, có một cổ xúc động mãnh mẽ, tại sao có thể như vậy chứ? Là ai trêu chọc xà tượng long, lẽ nào bên trong sơn cốc thực sự có ấu tiểu long vương, có người tiến nhập trong cốc cướp đi tiểu long vương, bị đầu hung long này phát giác được? Hiện tại, bọn họ không được phép suy nghĩ nhiều, chỉ có thể liều mạng chạy trốn. Bọn họ hận chính mình không thể mọc thêm hai cánh, đầu xà tượng long nọ thật là đáng sợ, quét sạch tất cả ngăn trở, quả thực đúng là một cái hung khí giết chóc to lớn. Yến Khuynh Thành cùng Rand cũng đã bị trùng kích, tại giờ khắc này hai người cũng khó thể bảo trì bình tĩnh được, ngoại hung long trừ tàn sát

bờ bãi ở ngoài, khu vực này còn có rất nhiều man thú chấn kinh khác, khiến cho tình cảnh của bọn họ phi thường nguy hiểm, hai người cũng đã gia nhập trong đại quân dã thú đào vong.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 38: Xà tượng chi công.

Chương 38: Xà tượng chi công. Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Chỉ có thể dùng từ hỗn loạn để hình dung được tràng diện trước mắt, thú rống rung trời, sơn lâm rung rẩy, lá rụng bay tán loạn, bách thú chạy trốn. Nếu như để Yến Khuynh Thành biết kẻ mai phục, đầu sỏ gây nên chính là Tiêu Thần, tất nhiên sẽ phát thệ đem hãn xé thành mảnh nhỏ, hiện tất cả mọi người chật vật lâm vào hiểm cảnh. Đối diện sơn lâm một mảnh đại loạn, mà phiến rừng già nguyên thủy phía sau sơn cốc hoàn toàn tương đối yên tĩnh, Tiêu Thần để ba bộ xương khô nhân cơ hội đào tẩu, mà chính hãn thì lưu lại đoạn hậu. Diêm La vương, Tần Quảng Vương, Luân Hồi Vương đều từng người ôm một quả long đàn bỏ trốn mất dạng, bay nhanh hướng về phía tử vong chiếu trạch. Thấy xung quanh không có dị thường, Tiêu Thần cũng rất nhanh lui lại, xà tượng long có hay không có thể diệt sát kẻ rình phục Yến Khuynh Thành, hãn không hề quan tâm tới, tối quan trọng hơn chính là ly khai được phiến sơn lâm đại loạn này, dù sao hãn mới là thủ phạm a. Hôm nay đối với kẻ rình phục Yến Khuynh Thành cùng Rand mà nói, tuyệt đối là một ngày phần uất không gì sánh được, thế nhưng đối với Tiêu Thần lúc này mà nói, vậy thực sự là thần thanh khí爽, vui sướng không gì sánh được, cái này coi như là đối với Yến Khuynh Thành cùng Rand gián tiếp đáp lại a. Khi hãn phản hồi tử vong chiếu trạch thì, ráng

chiều lượn lờ tại phía chân trời phương tây, tầng lớn mây ráng đỏ đem bầu trời nhuộm đậm đỏ rực, sắc trời đã không còn sớm. Hắc sở dĩ đem tử vong chiếu trạch coi như chỗ tạm cư, chủ yếu là bởi vì nơi này đơn giản có một bất tử chi vương bất động, có thể kinh sợ man thú không dám tới gần, hơn nữa ba bộ xương khô đối với nơi đây tương đối quen thuộc. Nếu như gặp phải nguy hiểm, nơi này là một chỗ hòa hoãn phi thường không tệ. Ba bộ xương khô sớm đã trở về, ba quả ngọc bích đản trong suốt long lanh, bị bọn chúng còn đang trong vũng bùn, canh nhiên đã trở thành bàn , ghế ngồi ở phía trên, thật đúng là. có cá tính. Ngoài dự liệu của Tiêu Thần, đại thụ mà cây non thần thánh cắm rễ cũng không có héo rũ chết đi, cành lá trái lại càng thêm xanh biếc tươi tốt, tựa hồ có lực quang nhàn nhạt lóe ra, xung quanh linh khí càng dày, đem khoảng ngăn bên trong tử vong chiếu trạch, trở nên sinh cơ bừng bừng. Tiêu Thần trong nháy mắt đã minh bạch, tiểu thánh thụ cũng không đáng sợ, nó điều không phải đơn năng lực hấp thu sinh mệnh của cự mộc, mà là cùng chúng nó đều được lợi, có sự tồn tại của nó, cự mộc có thể rất nhanh hấp thu thiên địa nguyên khí, so với tốc độ trước đây nhanh hơn rất nhiều lần! Lần trước, cổ thụ sở dĩ chết héo, vậy hơn phân nửa duyên cớ là bởi vì hắc cùng ba bộ xương khô, bọn họ bốn người đã hấp thu rất nhiều năng lượng, cầu lớn hơn cung, khiến cổ thụ suy vong. Luân Hồi Vương ba đứa chúng nó ngồi ở trên long đản, trong đôi mắt linh quang khiêu động, đôi mắt đang trông mong nhìn thất thái hà quang lượn lờ của tiểu thụ đây. Tiêu Thần đã bỏ ra một phen tâm lực rất lớn, khuyên bọn chúng thay phiên tiến lên, không thể tát ao bắt cá (không được đoạn tuyệt sạch sinh sơ-ND). Ba quả long đản lục hà lấp lánh, đây chính là thu hoạch to lớn a! Ráng chiều tiêu thất, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô đi tới trong lâm vực sát biên giới chiếu trạch, Tần Quảng Vương chúng nó đối mặt thi chướng không hề gì, nhưng Tiêu Thần thời gian dài xuống phía dưới khẳng định là ăn không tiêu rồi. Thánh thụ hà quang lượn lờ, cùng long đản sáng chói, ánh sáng qua lại thành thích, khiến trong rừng linh khí dày đặc, quang hoa như sóng nước lưu chuyển. Ba bộ xương khô có thể hấp thu lực lượng của tinh thạch, cũng có thể thu nạp năng lượng tinh thuần lưu chuyển của tiểu thánh thụ, nhưng không thể hấp thu tinh nguyên của long

đản, bởi vì long đản ẩn chứa tinh nguyên khổng lồ, cần tiến thêm một bước luyện hóa, mới đủ chuyển biến làm chúng nó có khả năng đủ hấp thu năng lượng thuần túy. Diêm La Vương chúng nó lập công lớn, Tiêu Thần bố trí cho chúng nó một đoạn thời gian, hấp thu năng lượng của tiểu thánh thụ, để cây non thần thánh có đủ dư lực, hấp thu cùng luyện hóa thiên địa tinh khí, hẳn mong muốn tiểu thánh thụ cũng có thể đủ để tiến thêm một bước lớn. Ngoài ra, Tiêu Thần đem hơn mười viên tinh thạch thượng đẳng cất dấu nọ, tất cả đều cho ba bộ xương khô, điều này làm cho ba tên bất tử sinh vật hưng phấn liên tục lộn mào mấy cái. Ở chung thời gian càng dài, Tiêu Thần càng phát ra hiện, ba chúng nó căn bản không tử khí trầm trầm, tương phản đặc biệt sinh động. Buổi tối, trong rừng thụ quang lượn lờ, Tiêu Thần đem một quả long đản phá vỡ, một cỗ sinh mệnh tinh nguyên bàng bạc, tại trong nháy mắt mênh mông cuộn cuộn ra, hóa thành hình một đầu xà tượng long, dương nanh múa vuốt đánh về phía Tiêu Thần, bị hấn rất nhanh dùng chân nguyên cấm cố, sau đó nhét vào trong thân thể. Đã từng trải qua kinh nghiệm như vậy, lúc này đây không hề thống khổ như một lần đó, một bên toàn lực luyện hóa hung long mệnh nguyên, một bên dẫn đạo nguyên khí bàng bạc tại trong cơ thể lưu chuyển. Một quả long đản nhìn cũng không phải quá lớn, thể nhưng trong đó ẩn chứa sinh mệnh tinh nguyên khổng lồ không gì sánh được, dù sao tương lai sẽ thành một đầu hung long to lớn! Lục sắc thần quang vô tận, đem Tiêu Thần bao vây ở bên trong, như là thần diễm(ánh lửa thần-ND) bùng bùng khiêu động, sinh mệnh ba động phi thường kịch liệt. từ xa nhìn lại, giống một đoàn thần hỏa hùng hực thiêu đốt. Ba bộ xương khô nhìn Tiêu Thần có chút kinh dị, hoảng hốt như thấy một cái lục sắc thần quang xà tượng long lóe ra, quay quanh tại trên người Tiêu Thần dương nanh múa vuốt, hung ngoan nuốt cắn sinh mệnh nguyên khí lưu chuyển. Bất quá, theo thời gian trôi qua, quang ảnh xà tượng long dần dần nhạt đi, mà da dẻ của Tiêu Thần lóe ra xuất trận trận bảo quang trong suốt, cả người đã thấu phát ra "Thế" phảng phất cường đại hơn rất nhiều. Mãi đến nửa đêm, thần diễm bùng bùng khiêu động bên ngoài cơ thể của Tiêu Thần, mới toàn bộ rút vào thân thể hẳn, nhân thần của hẳn đã trở nên càng thêm sắc bén. Đúng như dự liệu, long chi tinh nguyên khổng lồ,

cũng không có dung nhập vào trong chân nguyên hẩn tu luyện ra, mà là toàn bộ hội tụ tiến vào trong "Trung Đình huyết", hình thành một quang điểm sáng chói, lại một khóa huyết đạo được thần hóa rồi! Trung Đình huyết vị ứng với bộ ngực của cơ thể, ứng với đoạn trục tuyến thấp nhất ở trong xương ngực. Lúc này tại trong Trung Đình huyết, một điểm quang lập sáng chói, bất quá còn không có hoàn toàn thần hóa. Xà tượng long vô pháp đối kháng bất tí ác long, sinh hạ được long đản ẩn chứa sinh mệnh tinh nguyên, cũng vô pháp cùng ác long đản so sánh, rõ ràng có thể cảm giác được sự phân chia đẳng cấp của hung long. Bất quá cũng may còn có hai quả long đản, Tiêu Thần vững tin hôm nay tất nhiên có thể cho Trung Đình huyết hoàn toàn thần hóa. Hôm nay, sau khi long nguyên khổng lồ ngưng tụ đến huyết đạo, hẩn cảm giác được cùng dĩ vãng có chút bất đồng, tựa hồ sinh mệnh chi năng của bản thân, ẩn ước như đã cường đại không ít, cảm giác sinh mệnh chi năng dồi dào đến nói không nên lời. Không có suy nghĩ nhiều, Tiêu Thần đã phá khai quả long đản thứ hai, sinh mệnh chi quang sáng lạn, lần thứ hai lượn lờ tại trong rừng, một đoàn thần diễm hừng hực thiêu đốt, đem Tiêu Thần bao vây ở tại bên trong. Ba bộ xương khô đã không hề hiệu kỳ, cũng bắt đầu chuyên tâm hấp thu năng lượng tinh thạch, hơn mười viên cực phẩm tinh bị linh quang đập tan, hóa thành từng đạo thái quang, chậm rãi dung nhập vào trong toàn thân cốt cách, sau đó lại tiến nhập vào trong linh quang, linh quang của bọn chúng chậm rãi lớn mạnh, cốt cách dần dần đã lại sáng bóng một chút.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 39: Tu vi tinh tiến

Chương 39: Tu vi tinh tiến Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Sáng sớm, ánh bình minh tỏa sáng, mặt trên phiến lá, giọt sương trên đóa hoa chiếu xạ trong suốt long lanh, như là một viên trân châu chảy xuống, không khí thanh tân mang theo làn gió mát. Tiêu Thần đã tỉnh dậy trở lại, đem quả xà tượng long đản thứ hai ẩn chứa long nguyên khổng lồ hoàn toàn luyện hóa xong, Trung Đình huyết tại trục tuyến trong ngực cuối cùng đã rất cực triệt để thần hóa. Quang điểm cùng huyết đạo hoàn mỹ ngưng kết cùng một chỗ, cùng với huyết đạo hắc đem so, giống như một ngọn đèn dầu nhỏ trong đêm đen. Hai quả xà tượng long đản, đã tạo nên huyết đạo thần hóa thứ ba! Tại giờ khắc này, Tiêu Thần rất cực cảm giác được rõ ràng, cùng trước kia có chút bất đồng, sinh mệnh tinh nguyên của bản thân tựa hồ đã cường thịnh không ít. Thương Khâu huyết ở chân trái, Thương Khâu huyết ở chân phải, Đình Huyết giữa ngực, không gian ba huyết đạo tựa hồ được sinh mệnh nguyên khí nhẹ nhàng liên tiếp đến tăng cường! Nhìn vào bên trong, vô pháp thấy rõ sự lưu động nhẹ nhàng của sinh mệnh chi năng nọ, thế nhưng cũng có thể mơ hồ nhận biết được. Tiêu Thần một trận mừng rỡ, về sau có thể bất phàm không, Tiêu Thần không biết được, thế nhưng lúc này tự thân sinh mệnh tinh nguyên xác thực đã trở nên cường thịnh, chỗ tốt là rất lớn rồi. Đều nói mèo có chín cái mạng, đó là bởi vì sinh mệnh chi năng của nó đem đối với thân thể của nó mà nói cũng đủ cường thịnh, sở dĩ rất nhiều khi mặc dù thân thể chết đi, nó cuối cùng có thể sống sót. Tiêu Thần hi vọng biến thành mèo có chín mạng bất tử, thế nhưng nếu như lại lần nữa bị thương mà nói, thương thế được sinh mệnh nguyên khí dồi dào dễ chịu, tốc độ phục hồi như cũ tất nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều. Sát na đứng dậy, Tiêu Thần phát giác thân thể tựa hồ đã nhẹ đi rất nhiều, hơn nữa lực lượng cũng cường đại hơn không ít, nhẹ nhàng hoạt động gân cốt, hắc tại trong rừng lưu lại vài đạo tàn ảnh, hai tay chém ra vài đạo quang nhận sáng chói, nơi đi qua cự mộc liên tục bị chặt đứt, trong rừng tiếng đổ "Ù ù", lá rụng bay tán loạn. Tu vi đã tinh tiến không ít! Tiêu Thần thật lâu mới bình tĩnh lại. Huyết đạo thần hóa, tựa hồ sơ bộ hiển hiện ra chỗ bất phàm. Trước đây hắc chỉ có thể vững tin, tu vi của hắc tại Thuế Phàm chi cảnh, cụ thể là ở đệ nhị trọng thiên, chính tại đệ tam trọng thiên, hắc khó có thể xác nhận. Thế nhưng hiện tại, hắc vững tin đã đạt được đệ tam trọng thiên, hoặc là đệ tứ

trọng thiên. Hơn nữa sinh mệnh tinh nguyên tràn đầy, hắc tin tưởng có thể nghênh chiến cao thủ Thuế Phàm tứ trọng thiên, thậm chí đối thủ còn mạnh một chút! Tiêu Thần phi thường chờ mong ngày mà ba trăm sáu mươi năm đạo chính huyết hoàn toàn thần hóa đến! Trong rừng cổ mộc che trời, bị quang nhận sáng chói của hắc chém ngã không ít, thế nhưng gây ra động tĩnh lớn như vậy, ba bộ xương khô vẫn không có phản ứng gì, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương vây quanh bên cạnh quả long đàn còn lại nọ, tựa hồ đang khẩn trương chú ý tới cái gì đó. Sau khi Tiêu Thần tỉnh dậy một mực cảm ứng biến hóa của bản thân, đã sơ xuất với xung quanh, không chú ý ba bộ xương khô, hiện tại rõ ràng cảm giác đã được di thường, hắc rất nhanh đi qua, sau khi thấy kết quả mục trường khâu ngọc(ngấn ra-ND). Thất thái thánh thụ cao bằng bàn tay, cắm rễ tại trên long đàn như ngọc bích, thần thánh quang huy như sóng nước lưu chuyển, thân cây tiểu thụ càng hiển lộ vẻ cứng cáp, đại diệp phiến ô quang như mặc ngọc, mà tiểu phiến diệp bạch ngọc trong suốt long lạnh nọ tựa hồ đã biến lớn không ít! Thần di thánh thụ! Rõ ràng có thể hấp thu tinh hoa long đàn, có thể luyện hóa long chi tinh nguyên khổng lồ. Vỏ trứng lục quang long lạnh, dần dần đã mờ xuống, sau đó bắt đầu chậm rãi nứt ra, cuối cùng một tiếng "Phốc" đã triệt để vỡ vụn, bên trong không một tia tinh nguyên ba động, có địch thị chỉ là dịch thể vàng óng, chảy ra đất. Tiêu Thần đem cây non thần thánh bông ở trong tay, này thực sự là một gốc cây thần di bảo bối a! Hắc tuyệt không vì quả long đàn nọ mà tiếc rẻ. "Là các người đem nó đặt ở trên long đàn?" Ba bộ xương khô cùng nhau lắc đầu. "Ta cũng không phải trách cứ các người, trái lại các người làm tốt lắm." Tần Quảng Vương bọn chúng vẫn lắc đầu, cảm "Răng rắc răng rắc" rung động, cốt trảo càng không ngừng khoa tay múa chân, mất khí lực rất lớn, Tiêu Thần mới hiểu được bọn chúng đang nói cái gì, tiểu thánh thụ dĩ nhiên chính là tự mình cắm rễ trên long đàn. Điều này sao có thể? Nó tự mình di chuyển thế nào đây! Thế nhưng, ba bộ xương khô không có khả năng nói dối. Tựa hồ thật là tiểu thánh thụ tự mình theo chỗ tiếp cận trên đại thụ đã rơi xuống trên long đàn trên. Sự tình có chút quái dị, Tiêu Thần có chút mê muội. Ấn ước trong đó, Tiêu Thần có cảm giác thoát thai hoán cốt. Bản chất của tu luyện là không

ngừng đánh võ gông cùm xiềng xiếc nhân thể, tự mình thực hiện lột xác cùng thăng hoa không ngừng. Hẳn rõ ràng cảm giác thể chất chậm rãi phát sinh biến hóa. Mà ba bộ xương khô hấp thu hơn mười viên tinh thạch thượng đẳng, lại sau một đêm lợi dụng tiểu thánh thụ tu luyện, tựa hồ cũng có cùng trước đây bất đồng rồi, linh quang bên trong xương sọ đã sáng một chút, mà cốt chất càng là có nhiều quang trạch nhẹ nhẹ, trở nên càng ngày càng sáng loáng rồi. Tiêu Thần quyết định, sau này vô luận săn bắt được bao nhiêu tinh thạch, đều phải trước tiên giao cho ba bộ xương khô, để chúng nó không ngừng lột xác, hướng đến cảnh giới tiến hóa càng mạnh. Mà hẳn phải đem huyết đạo thần hóa, sẽ cần tinh nguyên khổng lồ, là tinh thạch tầm thường không thể thỏa mãn được, trừ phi là long tinh, nếu không giống như muối bỏ vào biển, căn bản không thỏa mãn được. Sau khi tiểu thánh thụ hấp thu tinh nguyên bên trong xà tượng long đàn, thất thải hà quang lượn lờ, trở nên càng thêm thần dị, sợ rằng không bao lâu bạch ngọc điệp sẽ cùng phiến mặc ngọc điệp nọ lớn giống nhau. Đem cây non thần thánh bố trí tại chỗ sâu trong chiếu trạch, lại đem vỏ trứng xà tượng long như ngọc bích nọ nghiền nát chôn xong, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô lại lần nữa bắt đầu ra đi, hẳn phải nhanh chóng giải quyết vấn đề Triệu Lâm Nhi cùng Cổ La. Trong khi xuất phát, hẳn bỗng nhiên nghĩ tới đám thần dị cự viên kia, khi Triệu Lâm Nhi bị tiểu thánh thú một sừng cứu đi, đầu tứ tí huyết sắc cự viên nọ suất lĩnh đàn viên đuổi theo, nói không chừng có thể từ chỗ chúng nó thu được đầu mối trọng yếu. Không bao lâu, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô liền xuất hiện ở tại phụ cận thạch lâm cự viên cư trú, ở đây rất an tĩnh, không giống cái địa vực khác như vậy thú hống không ngừng, xung quanh thạch lâm hoa cỏ thơm ngát, chim hót uyển chuyển êm tai, càng có không ít đẳng mạn(dây leo-ND) quấn quanh thạch lâm. "Hống." Một tiếng tê hống truyền đến, một đầu lão viên cao ba thước từ trong thạch lâm thoáng hiện ra, hướng về phía Tiêu Thần bọn họ không ngừng gầm nhẹ, lộ ra địch ý thật sâu. Đàn cự viên đó trước đây cùng Tiêu Thần còn có vài ngày giao tình, thế nhưng bởi vì một đầu cự viên chết đi, khiến hai bên quan hệ dần dần lạnh xuống. Tiêu Thần biết đàn cự viên này đã thông linh, kiên trì khoa tay múa chân, giảng giải, mong muốn nó có thể

cung cấp đầu mối của Triệu Lâm Nhi. Tiếng rống nhỏ của ấu viên từ trong thạch lâm truyền ra, mấy đầu ấu tiểu viên hầu đã nhảy ra, lại có một đầu lão viên xuất hiện theo. Tựa hồ cự viên thành niên đều đi ra, chỉ còn lại có hai đầu lão viên chăm sóc đến đám đầu ấu viên, trong coi đến chỗ cự ngụ này, nhìn ra được hai đầu lão viên có chút khẩn trương. Thông qua không ngừng khoa tay múa chân, nhiều lần giảng giải, lão viên tựa hồ ít nhiều đã minh bạch ý tứ của Tiêu Thần, trong đó một đầu lão viên như bay đi, nhảy lên hướng chỗ sâu trong rừng rậm nguyên thủy, đi tìm cự viên khác rồi. Qua chừng nửa canh giờ, xa xa truyền đến hơn mười tiếng huýt dài, huyết sắc ma viên đài lĩnh hơn mười đầu cự viên xuất hiện, sau khi đi tới phụ cận không ngừng quay chung quanh Tiêu Thần rít gào trầm thấp, tựa hồ đã tràn ngập địch ý. Tiêu Thần biết lần sau quyết không thể lại tới nơi này được, nó một điểm giao tình trước đây triệt để tiêu thất. Qua nhiều lần giảng giải, không ngừng khoa tay múa chân, thậm chí bức tranh trên mặt đất hiện ra bức họa của Triệu Lâm Nhi cùng tiểu thiên mã, huyết sắc ma viên dù sao cũng là thông linh kỳ thú, rốt cục nghe hiểu. Quay về chúng viên rít gào xong vài tiếng, sau đó nó chính mình mang theo Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô, hướng về phương hướng nào đó của rừng già nguyên thủy, dẫn đầu nhảy đi. Cũng không có hướng chỗ sâu trong hải đảo xuất phát, bọn họ dọc theo đường đi song song với hướng tây đi tới. Không thể không nói huyết sắc ma viên trời sinh dị bẩm, thân thủ mạnh mẽ không gì sánh được, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô không có khả năng như vậy trong thời gian dài tại trên cành lá nhảy đi, bất quá cuối cùng cũng có thể tại trong rừng không nhanh không chậm đi theo, không đến mức bị vô tung vô ảnh vớt lại. Liên tục bay qua mấy cái sơn mạch, huyết sắc cự viên ngừng lại, viên trào chỉ vào một phiến núi nhấp nhô ở phía trước của rừng già nguyên thủy, phát ra tiếng hô trầm thấp, không hề đi tới, phía trước tựa hồ có nguy hiểm, khiến nó hết sức không ngớt kiên kỵ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 40: Vô nhu tái nhần!

Chương 40: Vô nhu tái nhần! Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần nhú nhú lông mày, theo biểu hiện của huyết sắc ma viên mà xem, sự tình tựa hồ không phải làm tốt. Ngay cả thông linh dị thú bậc này đều dừng bước tại đây, hiển nhiên trong dãy núi điều không phải nơi tốt lành. "Hống." Huyết sắc ma viên phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó cũng không quay đầu lại nhảy đi. Trong chớp mắt tiêu thất tại chỗ sâu trong rừng rậm. Tiêu Thần lược tác suy tư, quyết định tiếp tục đi tới, cùng ba bộ xương khô lại lần nữa bắt đầu lên đường. Bay qua hai tòa dãy núi. Phía trước truyền đến trận trận thú hống trầm thấp, tuy rằng thanh âm cũng không lớn. Thế nhưng lại khiến người ta cảm giác một cổ áp bách cực kỳ nguy hiểm. Xuyên qua một phiến mộc lâm dày đặc. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô hướng về chỗ tiếng thú hống tiếp cận. Tại ven đường dĩ nhiên liên tiếp phát hiện vài cỗ thi thể, đều là một ít tu giả xa lạ. Tình trạng chết cực kỳ thảm liệt. Thân thể là bị xé rách ra thành nhiều mảnh. Rõ ràng có thể thấy được. Thời gian mà bọn họ chết đi cũng không dài. Trong rừng vẫn còn thoang thoảng huyết vụ, mùi huyết tinh phi thường gắt mũi. Hiển nhiên người tiến nhập Long Đảo đang tăng nhanh, những người này hơn phân nửa tại một địa vực ở đây gặp mãnh thú. Chỉ là khi Tiêu Thần tới gần chỗ tiếng thú hống trầm thấp, hắn đã phủ định suy đoán vừa nãy. Tu giả chết ở đây cũng không phải chết vào miệng mãnh thú! Phía trước, thảm kịch vẫn như cũ phát sinh. Hắn tinh tường thấy được chân tướng. Một cái ma ảnh cao lớn tại trong rừng đang tàn sát, cự trảo huy động. Huyết quang băng hiện. Tay không đã xé nát thân thể của một người tu giả, lá gan cùng khí quản chảy ra trên đất. Tiên huyết càng bắn tung tóe ra chung quanh, tràng diện đã tàn nhần tới cực điểm. Ma ảnh cao to hùng tráng, cao đúng ba thước, có một

đôi tai sói thẳng đứng. Vả lại còn có một cái đuôi cộp dài to lớn có lực, dĩ nhiên là người mà Tiêu Thần đã từng gặp qua ———— Man tộc thanh niên cường giả Cale. Hắn tuy rằng có thân thể cùng dung mạo của nhân loại. Thế nhưng lúc này quả thực tựa như một cái nhân hình mãnh thú. Lãnh khốc mà lại tàn nhẫn, trong đôi mắt bắn ra hai đạo lục quang đáng sợ, thấu phát ra khí tức giống như dã thú. "A." Tiếng kêu thảm thiết lại lần nữa truyền đến, Cale mạnh mẽ xoay người một cái, cái đuôi cộp có lực thô mà dài kia, như là một ma đao sắc bén không gì sánh được. Thấu phát ra quang mang đáng sợ yêu dị. Dĩ nhiên đem thân thể một gã tu giả cuối cùng bên cạnh. Từ chỗ thắt lưng chém đứt nhiều mảnh! "Hống." Cale cuối cùng phát ra một tiếng thú hống trầm thấp, lục quang đáng sợ trong đôi mắt dần dần thu lại. Thú tính hung cuồng chậm rãi tiêu thất. Man tộc thanh niên cường giả khiến người ta run rẩy, chiến lực mạnh thì không cần phải nói rồi. Tính tình tàn bạo có chút đáng sợ, xưng là nhân hình mãnh thú tịnh không quá đáng. Sâm Lâm tộc thanh niên cường giả Arhode cùng hắn thông hành, thì đứng ở cách đó không xa, mới vừa rồi bình tĩnh xem hết thấy mọi thứ. "Đi ra!" Cale dường như nhảy cảm giống dã thú, tại trong sát na quay đầu nhìn một cái phương hướng về phía Tiêu Thần. Cùng lúc đó, thảm thực vật ở phía sau Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô cuồng loạn vũ động. Rất nhiều đẳng mạn diên cuồng sinh trưởng lên. Che chặn lối đi của bọn họ, hiển nhiên là Arhode có thể khống chế thảm thực vật sinh trưởng gây nên. "Là người!" Cale thấy Tiêu Thần đi ra thì. Toàn thân thấu phát ra khí tức dã thú nguy hiểm, nói: "Người theo dõi chúng ta?" "Không có, không nên hiểu lầm." Arhode thì đem ánh mắt tụ ở tại trên người ba bộ xương khô, hắn thân thể tuy rằng rất đơn bạc. Nhưng khí thế cũng không yếu. Trầm giọng nói: "Rõ ràng là bất tử sinh vật. Hắc!" Trong đôi mắt Cale hung quang lóe ra. Đi nhanh về phía trước ép đến, khiến cho người ta một cỗ cảm giác áp bách cường đại. Mà Arhode cũng là không nhanh không chậm đã đi tới, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng sát ý rất nặng, nói: "Chim tước không nên tại trước mặt cự long bay lượn. Bằng không chỉ có thể sẽ đi đến tự hủy!" Thân thể hắn thấu phát ra một chút lục quang, thảm thực vật lục sắc phía trước tự động phân khai, vì hắn trải mở ra một cái thông đạo lục sắc. Hắn

thân thể tuy rằng rất đơn bạc, nhưng lúc này khí thể cũng không thua Cale. Thấu phát ra một cỗ sát ý, rõ ràng, đem Tiêu Thần so sánh chim tước, mà đem chính hãn ví như cự long. Đây là một loại coi thường được kiến lập dựa trên sự tự tin. Và cũng là một loại nhục nhã. Tiêu Thần nổi giận. Ba lần nắm tay lại ba lần buông ra. Cuối cùng cũng không có nói cái gì. Xoay người muốn đi, hãn đã nhượng bộ như vậy. Nếu như Arhode cùng Cale cản trở, như vậy hãn không ngại đánh một trận! Cùng ba bộ xương khô đi qua đằng mạn ngăn trở. Bọn họ dần dần tiêu thất tại trong rừng. Cale nhìn bóng lưng của Tiêu Thần, trong đôi mắt vẫn như cũ tại lóe ra quang mang như dã thú. Nói: "Hãn thật rất yếu kém." Arhode nhìn chăm chú vào trong rừng. Cười cười nhàn nhạt nói: "Hãn là áp chế lực lượng của chính mình, ngay mới vừa rồi ta đã cảm ứng được, hãn tu vi không tính quá yếu. Bất quá. Hừ! Phàm người tiến nhập trên Long Đảo. Không phải đồng minh của chúng ta người chính là người cạnh tranh, ta nghĩ tìm một lý do thanh toán, diệt trừ nhân tố bất an tiềm ẩn ở bên trong. Thế nhưng hãn lại ần ần được. Lần này tạm thời buông tha hãn, không thể không cấp mặt mũi cho Nhất Chân hòa thượng." "Phải không, ta cũng không nhiều cố kỵ như vậy. Để ta giải quyết hãn đi!" Cale thể hình cường kiện. Nói xong câu đó. Tại tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, thân thể cao to nhảy lên. Bàn tay không lồ mở rộng nắm lấy chạc cây. Giống như viên hầu mạnh mẽ, chớp mắt tại trong đám cổ thụ tiêu thất. Tiêu Thần bất quá ly khai hơn trăm thước, bỗng nhiên cảm giác phảng phất có dã thú hung mãnh nhanh chóng tiếp cận, vừa mới quay đầu, thì phát hiện phía sau một tán cây trên gốc cự mộc "Oanh" một tiếng liền đã gãy xuống. Một cái thân ảnh cao to quét ngang xuống. Khiến phía dưới chạc cây đã trong sát na băng toái! Cale quả thực tựa như dã thú, càn quét tất cả ngăn trở, hết thảy các loại chạc cây, đều bị thân thể phát ra hoàng quang nhàn nhạt của hãn quét cho nát bấy. Hãn như một cái ma viên đánh về phía Tiêu Thần. Quả thực là một cái nhân hình mãnh thú! Đã không thể tránh. Vậy thì tóm lại tử chiến! Đây là điểm mấu chốt cùng nguyên tắc của Tiêu Thần. Hãn đã tại trên tiểu đảo kết hạ một tên cừu địch. Hãn nghĩ tận lực tránh lại kết cừu oán, thế nhưng hiện tại xem ra đây là ý nghĩ riêng của một mình hãn, phàm là người đang ở Long Đảo, đều muốn

nhân tranh đoạt Tổ Long cùng bán sinh Long Vương mà đối lập qua lại, Dù muốn thỏa hiệp cũng không được! Đang ở Long Đảo. Không ai có thể tránh được, tất cả mọi người đều đối mặt với một hồi giết chóc hỗn loạn. Tiêu Thần trước tận lực tránh lại kết thù oán, nhưng tịnh không có nghĩa là hãn khiếp đảm. Trái lại hãn là một người sát phạt quả đoán. Nếu đối phương bức bách như vậy, vượt qua cái điểm tuyến trong lòng kia. Còn có thể nói cái gì được, chỉ có dĩ sát chỉ sát(lấy giết chóc ngăn giết chóc-ND)!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 41: Dĩ bạo chế bạo

Chương 41: Dĩ bạo chế bạo Người dịch : shiweihan123 Nguồn: 4vn.eu

Hai tay Tiêu Thần liên tục kết ấn, xuất ra từng đạo sinh tử pháp ấn huyền bí. Điểm điểm quang mang bùng lên, càng lúc càng sáng như từng vì sao rực rỡ, sau cùng hai tay hãn vùng lên, một dải sao sáng tựa một phiến tinh không đột nhiên phủ trùm. Cale nhảy bổ tới hiển nhiên cảm giác được tử vong đang uy hiếp, bèn hét vang đoạn xuất ra hào quang hai màu xanh, vàng bùng lên từ thân thể, loáng thoáng thấy cự lang và hung hổ xuất hiện cạnh gã, phát ra tiếng gầm trầm trầm, bách thú gần đó đều run rẩy. Hai con hung thú thoát ẩn thoát hiện vô cùng hung hãn, thần dị, há miệng nuốt chừng dải sao sáng. Tiêu Thần cả kinh, truyền thuyết quả nhiên là thật, trong thân thể man tộc cường gi có phong ấn cổ thú hồn, họ thật sự có tiềm lực kinh nhân. Man tộc thanh niên cường giả Cale cao gần một trượng đáp xuống khu rừng, mái tóc vàng sẫm buông rời bờ vai, hai mắt ánh lên thú tính, lúc hầy gã khác nào thú vương vô cùng đáng sợ, phát ra hung sát khí tức vô tận. “Không ngờ người mạnh đến mức này, xưa nay ta vẫn coi

thường người, e rằng bọn Yến Khuynh Thành và Rand cũng vậy.” Cale phát ra tiếng thú gầm trầm trầm: “Dạng người như người rất nguy hiểm, chỉ bằng hôm nay triệt để tiêu diệt luôn.” Gã không còn phân biệt rõ là người hay thú, gào lên lao vào Tiêu Thần. Không thể nhẫn được nữa, cũng không cần nhẫn nữa. Tiêu Thần đẩy khí thể lên đỉnh điểm, lưu lại một đạo tàn ảnh rồi phát ra khí thể bài sơn đảo hải nghênh đón Cale, lực bạo phát quá mạnh khiến cây cối quanh đó liên tục tan nát. Không cần hoa hòe, hẳn trực tiếp dùng sức mạnh nghênh tiếp sức mạnh của man tộc nổi danh thiên hạ, “âm” một tiếng vang vọng, hào quang chói lòa như làn sóng ngập trời tràn ra, va chạm với Cổ thú hồn thần lang và hung hổ từ thân thể Cale bổ ra. Sức mạnh hùng hồn lan tràn, hào quang chói mắt gầm gào tựa ba đào cuốn khắp bốn phương tám hướng. Trong tiếng nổ, một vạt rừng lớn tan tành, lá vụn bay cuồn cuộn, cây cối thụ ngoại xa cũng đua nhau đổ rạp, như thể đang có thương cổ man thú tranh đấu, trực tiếp hủy diệt rừng rú. Khí tức cuồn cuộn lan khắp bốn phương, man tộc thanh niên cường giả Cale nổi danh về sức mạnh cũng không đứng vững, thân thể văng đi. Thể phách cường tráng phát ra hào quang hai màu đánh gãy từng hàng cây. Gã bị năng lượng thuần túy đánh gục. Bên ngoài Tiêu Thần phảng phất cháy lên bùng bùng, lúc này hẳn mới giống một người man tộc cuồng bá, hai mắt sáng lên cuồng dại, mái tóc dài đen nhánh không gió mà dựng đứng, rảo bước tiến tới, mỗi bước đều khiến núi rừng rung chuyển như có cự nhân di động, uy lực phát ra vô cùng đáng sợ khiến người khác rùng mình. Rừng núi an tĩnh xuất kỳ, dã thú đều ngừng gầm rú, chỉ còn lại tiếng bước chân của Tiêu Thần cuồn. Bảy, tám tu giả ẩn mình trong rừng sâu đều tỏ vẻ chấn kinh, không ai hiểu Cale đáng sợ đến thế nào hơn họ, cách đó không lâu, Cale xé tan thân thể một tu giả, cơ hồ gã là một hung thú bất khả chiến thắng. Nhưng lúc này gã lại bị một thanh niên dùng sức mạnh thuần túy áp chế, cuồng mãnh hất văng, thật không thể tin nổi, xét về sức mạnh cuồng bá, man tộc xếp đầu kia. Những tu giả quan chiến ngoài xa nhớ kỹ hình dáng Tiêu Thần trong óc, nhớ kỹ thanh niên cường giả đáng sợ này. “A....” Cale bị kích nộ, gầm lên điên cuồng như dã thú thụ thương, khổng chế thân thể không đập mạnh xuống đất. Tất cả với gã đều là sỉ nhục: bị người ta dùng sức áp chết. Gã

lại đẩy lên hung cuồng khí tức, nổi điên lao vào địch thủ trẻ tuổi kia, hào quang hai màu quét tan mọi trở ngại. Thần lang và hung hổ khổng lồ ngày một hiện rõ, theo sát gã cùng xung kích. Trận trận sát khí thảm liệt lan tràn. “A...” Tiêu Thần cũng gầm khê, thân thể đỉnh bạt như đúc từ thép khiến người khác có cảm giác bất khả chiến thắng, mái tóc dài cuồng loạn vũ động, hai tay hấn vẽ lên từng dải hào quang sáng chói, năng lượng kinh nhân tung hoành như biển lớn gầm vang. Lần này, động tác của lưỡng đại thanh niên cao thủ nhanh như thiểm điện, để lại từng đạo tàn ảnh, bão năng lượng ào ào quét sạch một góc rừng, nơi đó khác nào vù bị sét đánh, khắp trời toàn cành cây gãy, dưới làn sáng kinh hồn, toàn bộ nát tan. Dao động đáng sợ kịch liệt vùn vèo, hào quang chói lọi vô cùng kinh hồn. Ngoài xa, những tu giả quan chiến thất sắc, đại chiến quả kịch liệt vô cùng. “A....” Cale phần nộ gầm lên, cái đuôi chắc nịch của gã quét vào bụng Tiêu Thần, bị hấn giữ lại bằng cả hai tay. Tiêu Thần nắm chắc chân phải địch thủ, căn bản không để cho Cale cơ hội giãy giụa, quay tít tựa như cầm cọng cỏ. “Cạch, cạch!” Tiếng cây cối gãy rãng rắc, Cale bị biến thành cự côn liên tục đập gãy cổ thực chọc trời, sau đó Tiêu Thần như phát cuồng, cuồng loạn vũ động Cale đập tứ tung. Cây cối không ngừng gục xuống, Cale bị Tiêu Thần biến thành nhân hình binh khí! Tình cảnh cô cùng cuồng dã, tu giả ngoài xa đều không dám tin vào mắt mình, họ coi Tiêu Thần là “dã thú” nguy hiểm hơn Cale, hấn quả thái quá cuồng mãnh.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 42: Thoái tẩu

Nhất thiết đều do chủ ý của Tiêu Thần, không phải hắn không biết chiêu thức tinh diệu mà muốn đàn áp khí thế của man tộc cao thủ kia, muốn thế tất nhiên phải áp chế sở trường của đối phương, dù không giết được cũng để lại ám ảnh khôn nguôi trong tâm linh đối phương. Đối địch không thể nhân từ, nhất là khi muốn vĩnh viễn kích bại tâm linh địch nhân. Tiêu Thần thật muốn chấn toái Cale, không muốn để lại hậu hoạn, đã thành cừu địch thì phải dùng tối thủ đoạn hữu hiệu nhất trực tiếp diệt địch, cũng là để an toàn mai sau cho bản thân. Nhưng cổ thú hồn thần lang và hung hổ theo sát bên mình Cale liên tục gầm gào, phát ra dao động hùng hồn, vững vàng như thần giáp không phá nổi, bảo vệ thân thể chủ nhân, năng lượng mạnh mẽ không ngừng tràn vào chân phải Cale định hất tay Tiêu Thần ra. Trong lúc Tiêu Thần và Cale kịch chiến, trong khu rừng cách đó mấy trăm thước, thanh niên cường giả Arhode cũng đang chiến đấu, một cao thủ chìm trong hào quang mờ mờ chặn đường gã đúng lúc quan trọng nhất, không để gã cứu viện Cale, hiển nhiên muốn mượn tay Tiêu Thần diệt Cale. Đó là một thần bí chú sư, liên tục tập kích Arhode, đến khi Cale triệt để sa vào hiểm cảnh, Arhode mới đánh bị thương đối thủ, vội vàng xông tới. Bất quá gã cũng bị thương nhẹ. Dây mây bò khắp mặt đất như làn sóng màu lục giận dữ cuốn về phía Tiêu Thần. Ba bộ khô lâu quan chiến bên ngoài thấy có người gia nhập vòng chiến liền hóa thành ba đạo bạch quang xông tới Arhode. Gai độc đáng sợ cùng dây mây dẻo dai nhất thời khiến Tiêu Thần gặp không ít phiền hà, bất quá hắn không sợ, trực tiếp đem thân thể man tộc cường giả Cale làm vũ khí đập tới. Gai độc và dây mây nhanh chóng nuốt chửng thân thể Cale, từng dải lục quang phát ra, hàm ẩn vô tận linh lực, vốn là sức mạnh của Arhode. Sức mạnh của Arhode và Cale hợp lại, buộc Tiêu Thần lỏng tay, nhưng hắn cũng kịp dụng lực đập nát một vạt dây mây, để thân thể Cale tiếp xúc thật thân mật với mặt đất, khu rừng lại rung lên kịch liệt. Cale được cứu liền không lỗ mãng xông lên nữa, theo dây mây lùi lại.

Cạnh đó, ba bộ khô lâu lao đến gần Arhode, đại bộ phận linh lực của gã truyền lê dây mây, vì thế suýt bị khô lâu làm bị thương. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương cùng xuất ra ám hắc minh hỏa, đốt cho quá nửa số thực vật phòng ngự tan tành. Hiện tại toàn bộ linh lực quay về, Arhode vây khốn ba bộ khô lâu, nhưng lúc đó Tiêu Thần lao tới buộc gã phải thoái lui, cùng Cale hợp lại. Tạm thời bình tĩnh, song phương nhìn nhau trong rừng, người quan chiến ngoài xa đều khẩn trương đến nín thở. Cale phần nộ gầm lên, hai mắt phát ra lục quang u ám, thú tính đã tỉnh lại, hôm nay gã chịu khuất nhục khủng khiếp, tự tôn bị đả kích nghiêm trọng, cùng Arhode xông tới. Nhưng Arhode ngăn lại, hạ giọng truyền âm: “Chúng ta quá coi thường hắn, quả thật là bị giáo huấn. Hiện tại không nên dính đến hắn, trong bóng tối có người theo dõi, ban này có người cản trở ta mới không kịp cứu viện huynh. Chúng ta đều thụ thương, không nên để thương thế nặng thêm, có thể người trong bóng tối xuất thủ với chúng ta. Hôm nay tạm lui đi đã.” Tiêu Thần và ba bộ khô lâu hợp lại, đối diện hai thanh niên cường giả, hẳn biết khó lòng chiến thắng, đối phương đều không kém hơn hắn còn ba bộ khô lâu chưa đạt đến mức ấy, một đối một hẳn không ngại gì, nhưng hỗn chiến tất vô cùng nguy hiểm. Hẳn dần thu liễm khí tức cuồng bạo, toàn thân bất động, thân thể cao lớn lộ ra dáng vẻ không linh phiêu dật. Arhode thoáng biến sắc, rõ ràng Tiêu Thần không chỉ cực mạnh mà từ khí tức bộ lộ hiện thời, “cường lực” chỉ là một khía cạnh của đối phương mà thôi. “Việc hôm nay tạm để đấy.” Arhode nói xong vội kéo Cale đang bất cam bỏ đi. Tiêu Thần im lặng, bình tĩnh nhìn đối phương đi xa. Người không phạm đến ta, ta cũng không phạm người, nhưng nếu người chạm đến ta, ta tuyệt đối sẽ phản kích lăng lệ nhất, đó là quy luật sinh tồn. Trận chiến này triệt để thay đổi nhận thức về hắn trong lòng Cale và Arhode, họ không ngờ hắn mạnh đến mức đó. Cale phần nộ, đồng thời cảm giác tự tôn bị chà đạp nghiêm trọng. Vĩnh viễn không nên khinh thị địch nhân. Arhode ảo não tổng kết như vậy, đồng thời ác ý hy vọng rằng Yến Khuynh Thành và Rand sẽ phạm phải sai lầm tương tự. Tiêu Thần đứng lặng hồi lâu, tới khi ánh mắt lén quan sát tắt hẳn mới thở phào một hơi, hẳn thụ thương nhẹ nhưng không cần lo, hiện giờ sinh mệnh tinh nguyên của

hắn dồi dào, sẽ nhanh chóng phục nguyên. Dĩ bá chế bá, là đối kháng sức mạnh chân chính, nếu không nhờ Trung Đình huyết sau khi thần hóa, tu vi tiến không ít, lần này hắn đã gặp nguy hiểm rồi. Tiêu Thần và ba bộ khô lâu tạm nghỉ rồi đi tiếp. Đi thêm mấy trăm thước, hắn mới hiểu vì sao Arhode đến muộn, không kịp cứu viện Cale. Trong khu vực này, hắn phát hiện dấu vết kịch chiến giữa người khác và Arhode. Có cao thủ khác ẩn thân cạnh đó, muốn mượn tay hắn trừ Cale. Tiêu Thần nhú mày, tình huống ngày càng phức tạp, hiển nhiên hỗn loạn chân chính mới chỉ bắt đầu. Cường giả sống nhờ giả vờ, đó là pháp tắc sinh tồn trên Long đảo. Núi non nhấp nhô, Tiêu Thần và ba bộ khô lâu đi qua một ngọn núi thấp, phía trước xuất hiện một sơn cốc, tung tích dã thú thưa thớt, bốn bên dần trở nên yên tĩnh lại. Tiêu Thần bắt đầu chú ý đến hoàn cảnh xung quang, ngay cả huyết sắc ma viên cũng không dám đến gần, chắc chắn có nguy hiểm. Quả nhiên, trước sơn cốc, hắn phát hiện không ít dấu chân cực lớn, dài cả thước.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 43: Thụ nhân

Chương 43: Thụ nhân Người dịch : shiweihan123 Nguồn: 4vn.eu

Hình dáng dấu chân không khác chân người bao nhiêu, lẽ nào là cự nhân? Lúc ở nhân gian, hắn từng nghe kể về truyền thuyết này, một vài viên cổ dị tộc thể hình cao lớn vô cùng, phảng phất như cự nhân. Chắc đó là nguyên nhân huyết sắc ma viên không muốn đến gần. Chỉ là... Triệu Lâm Nhi sống giữa khu vực của cự nhân chẳng? Tiêu Thần và ba bộ khô lâu cẩn thận tiến bước, muốn tra xét căn nguyên. Sơn cốc xanh rờn, cây cối dày đặc, ngoài xa có không ít cổ thụ ngút trời, cửa cốc không rộng lắm, chỉ mười mấy thước

là cùng, vách đá hai bên dựng đứng mọc đầy cây cối, tạo thành sinh cơ rời rợi. Tiêu Thần nhìn thấy nhiều ấn kí sâu hoắm, dấu chân dài cả trượng vốn khiến hắc kinh hãi, loáng thoáng cảm giác tựa hồ có nguy hiểm đang áp sát, hắc và ba bộ khô lâu cẩn thận dừng lại ở cốc khẩu. Từ cốc khẩu nhìn vào, phong cảnh phi thường an lành, bình tĩnh, chim hót líu lo, hoa khoe sắc, mùi hương tỏa trong gió, một dòng suối nhỏ uốn khúc khắp hoa cỏ, trong vắt tựa sợi dây ngọc. Nơi này không có ác thú, xứng đáng là chốn đất lành. Nhưng đối diện với khung cảnh này, Tiêu Thần chợt cảm thấy nguy hiểm sắp giáng lâm, bèn nhanh chóng cùng ba bộ khô lâu lùi lại, bất kể cảm giác đúng hay sai, lui đã rồi tính. Họ vừa ra khỏi cốc khẩu chợt vang lên tiếng ầm ầm, mấy tảng đá lớn như vạn mã tung vó lao xuống từ vách đá hai bên, lòng cốc rung rinh. Đồng thời một cự nhân màu xanh cao đến hơn hai trượng đáp xuống, mặt đất rung chuyển, nứt thành một vết dài. Hắc chỉ cần chậm chân đôi chút tất giờ tan xương. Cự nhân màu xanh cao hơn hai trượng. Tiêu Thần phi thường kinh hãi ngoái lại nhìn. Hắc lại thấy một khung cảnh không thể tin nổi. Trên vách đá, một gốc cổ thụ cao vút chợt xảy ra biến hóa phi phàm. Cảnh cây không ngừng lay động, lá xanh biếc phát ra tiếng xào xạc, bộ rễ xù xì nhanh chóng bật khỏi đất, toàn thân cây phát ra lục quang sáng chói, biến hóa vô cùng quỷ dị. Cảnh cây nhanh chóng thu lại, rễ biến hình, giữa làn lục quang chói lòa, cây cổ thụ hóa thành một cự nhân xanh biếc. Giữa tiếng ầm ầm, lão đáp xuống cốc khẩu đứng sừng sững với cự nhân lúc trước, cả hai đều cao hơn hai trượng, phát ra lục quang mờ mờ khiến người ta phải chịu áp lực khủng khiếp. Quả thật không tin nổi. Cổ mộc cao mấy chục trượng, vốn như cái ô che kín lòng cốc, sao lại hóa thành cự nhân màu xanh? Thụ nhân! Đó là thụ yêu tu luyện thành? Tiêu Thần biết rằng không có thời gian nghĩ lung tung, thụ nhân màu xanh rảo bước hướng đến chỗ hắc. Đồng thời, trên vách đá xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp phi thường, chính thị Triệu Lâm Nhi khuynh thành khuynh quốc, bên cạnh nàng ta còn một thụ nhân nữa. Thế là thế nào? Nàng ta sao lại cùng phe với thần bí thụ nhân? Tiêu Thần không dám nghĩ nhiều, cùng ba bộ khô lâu bỏ chạy ngay. “Đừng để hắc chạy.” Triệu Lâm Nhi bạch y như tuyết, thanh lệ vô song đứng trên vách đá hiển lộ rõ tuyệt thế phong

tự, thật khiến người ta nghĩ rằng nàng ta là cứu thiên tiên tử giáng lâm phàm trần. “Ầm, ầm, ầm...” Cự nhân màu xanh chạy như gió, thể trọng như núi non giẫm xuống đất, có khác nào cự chùy đập mạnh, mặt đất rung chuyển. Hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi cũng lướt lên đầu vai thụ nhân. Thụ nhân đó nhanh nhẹn hạ xuống khỏi vách đá, thân thể phát ra lục quang mờ mờ, cùng hai cự nhân kia đuổi theo Tiêu Thần. Ba cự nhân truy đuổi sau lưng khiến Tiêu Thần nghẹt thở, cùng ba bộ khô lâu hóa thành bốn đạo quang ảnh, lao vút ào rừng. Rừng nguyên thủy dày mật, ba thụ nhân màu xanh tuy chạy nhanh nhưng liên tục bị sơn lâm ngăn trở, nhất thời khó lòng đuổi kịp Tiêu Thần. Triệu Lâm Nhi đứng trên vai thụ nhân, thân ảnh thanh lệ xuất trần, mắt sáng rực thần quang, nàng đợi Tiêu Thần đã lâu, biết hẳn sẽ đến đây, cuối cùng cũng đến lúc phản kích. Nàng được tiểu thiên mã nhắm trúng, thánh thú đó là sủng nhi của đại tự nhiên, có quan hệ cực tốt với thụ nhân cốc nên nàng ta được hưởng phúc lây. Tuy thụ nhân chỉ có vài móng, những móng người đều vô cùng đáng sợ, do vạn niên cổ mộc tiến hóa thành, cũng là linh vật do đại tự nhiên tạo thành, có được tự nhiên chi lực, dù là man thú hung tàn cũng không dám đến gần thụ nhân cốc. Trừ thụ nhân cổ lão nhất, những thụ nhân khác tựa hồ mới khai mở linh trí, đầu óc không nhanh nhẹn lắm, Triệu Lâm Nhi nhờ quan hệ với tiểu độc giác thánh thú nên dễ dàng được họ ủng hộ. “Tiêu Thần người không nghĩ đến hôm nay nhỉ? Người cười cuối cùng mới là kẻ thắng.” Giọng Triệu Lâm Nhi tuy ngọt nhưng không giấu được sát cơ. “Hừ, đợi lúc ta bắt được người hăng cười, sẽ có ngày hoàng gia thiên nữ cao cao tại thượng trở thành nữ nô của ta.” Triệu Lâm Nhi vẫn bình tĩnh, tịnh không động nộ, chỉ huy ba thụ nhân bao vây Tiêu Thần. Xoạt xoạt, thụ nhân chạy vun vút giữa rừng, tách từng vạt cây cối ra. Thân thể họ lưu chuyển lục quang mờ mờ, đó là tự nhiên chi lực trời sinh, giúp họ gạt hết cây cối cản đường. Tiếng thụ nhân chạy vang vọng, sơn lâm đều rung lên, dã thú chạy loạn xạ, mấy man thú xong ra, thấy cự nhân xanh lè đang chạy tới liền dừng bước hết. Cùng lúc, những tu giả nghe động tìm tới, phi thân lên tàng cây quan sát, hoặc trèo lên vách núi nhìn xuống chỗ Tiêu Thần.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 44: Thần bí đích tiểu thú

Chương 44: Thần bí đích tiểu thú Người dịch : shiweihan123 Nguồn: 4vn.eu

Từ xa nhìn thấy ba cự nhân xanh biếc, mọi tu giả đều kinh hãi. Đặc biệt là khi thấy người bị truy sát là Tiêu Thần. Có tu giả từng thấy trận đại chiến giữa hắn và Cale, nên càng chăm chú quan sát. Đồng thời, Triệu Lâm Nhi phong hoa tuyệt đại, đứng trên vai thụ nhân màu xanh, không thu hút chú ý mới là lạ, nhất thời toàn thể tu giả quanh đó đều theo sát họ, đợi sự tình phát triển. Hiện giờ trên Long đảo có mặt không ít tu giả, họ đều đến vì Tổ long và long vương sắp chào đời, cũng xảy ra không ít tranh đấu, nhiều người đã ngã xuống. Thụ nhân tham chiến khiến trận truy sát liên khu vực càng thêm phần thanh thế, quả nửa tu giả ở ngoài rìa long đảo cũng bị kinh động, khán hiều người chăm chú quan sát. Thậm chí, nảy sinh tâm tư muốn "tiếp cận" Triệu Lâm Nhi. Họ đoán được lai lịch của thụ nhân, không phải vạn niên cổ mộc không thể biến hóa thành, nhất định sinh ra trên đảo, nếu lôi kéo được Triệu Lâm Nhi không chỉ có một người đẹp phong tư tuyệt thế, mà còn có cả một cỗ chiến lực không tưởng tượng nổi. Cạnh thác nước vân vụ phiêu diêu, thân ảnh Yến Khuynh Thành như mộng tự ảo, đứng trước vách đá nhìn mấy cự nhân chạy qua, bất giác nhú mày. Kim phát mỹ nam tử Rand cũng lộ vẻ kinh ngạc: “Long đảo có thụ nhân, phải là cổ mộc vạn năm đó, họ là kết tinh của đại tự nhiên. Arhode thuộc sâm lâm tộc, nếu hắn có hữu biện pháp nhiếp phục một thụ nhân, e rằng chiến lực sẽ vượt chúng ta.” Đang lúc họ quan sát, Arhode và man tộc thanh niên cường giả Cale cũng

ngồi trên một vách núi theo dõi tình hình. Arhode vịn phần kích động, run giọng: “Là thụ nhân do vạn niên cổ mộc biến thành, xuất hiện những ba người.” Tiêu Thần tuy tu vi đột phá cảnh giới cũ nhưng đối diện với ba cự nhân cũng không khỏi đau đầu, hắn đã tách khỏi ba bất tử sinh vật song thụ nhân được Triệu Lâm Nhi chỉ huy, truy sát hắn không ngớt. Chạy qua mười mấy ngọn núi, kinh động vô số hung cầm mãnh thú, nhưng ba thụ nhân màu xanh như bóng với hình, không thể thoát được, hắn dần bị họ bao vây.

“Ầm.” Bàn chân khổng lồ giẫm nát cây cối, lục quang mờ mờ lưu chuyển, tràn đến chỗ hắn. Tiêu Thần hóa thành tàn ảnh lướt đi, bàn chân giáng xuống đất, nứt thành một khe rộng, cây rừng cạnh đó rung lên cuồng loạn. Đoạn mấy cánh tay khổng lồ quét tới, lục quang chói lòa, tự nhiên chi lực của thụ nhân lưu chuyển, cánh tay như đúc từ thép, quật ngã từng vạt cây, Tiêu Thần bị cây gãy nuốt chửng. Sáu cánh tay chộp về phía hắn, Tiêu Thần toát mồ hôi, liên tục di hình hoán vị, thân thể phảng phất bùng cháy, hào quang rực rỡ phát ra như thần diễm cháy lên, hóa thành tàn ảnh tránh đi. Tu giả ngầm quan sát đều cả kinh thất sắc, thụ nhân quả nhiên đáng sợ. “Tiêu Thần, ta xem ngươi chạy đi đâu.” Hoàng gia thiên nữ đứng trên vai thụ nhân, dung nhan thanh lệ hé nụ cười khiến trăm hoa lu mờ. Một bàn tay cự nhân sáng rực quét sạch trở ngại, liên tục chém gãy bảy, tám gốc cổ thụ đoạn chặn trước mặt Tiêu Thần, hắn hết đường tránh. “Ầm.” Bàn tay còn cao gấp rưỡi Tiêu Thần bổ mạnh tới. Hắn không thể tránh, chỉ còn nước đẩy sức mạnh lên cực hạn, ngạnh tiếp một chương này. Hai tay hắn liên tục vung lên, xuất ra từng đạo pháp ấn huyền bí thần kì, vẽ thành một bức đồ hình sao sáng giữa làn hào quang, nổi lên trước mặt hắn như thuẫn bài cổ lão thần bí, chặn đứng cự chương. Cự chương xanh biếc tỏa sáng rực, bổ mạnh lên bức đồ hình sao sáng, màn hào quang trước mặt Tiêu Thần tan đi, từng vì sao ảm đạm, hắn bị đại lực hất văng, cây cối liên tục gãy đổ, thân thể hắn phát ra hào quang vô tận, liên tục làm đổ mười mấy gốc cổ thụ mới ngã xuống đồng cành lá vụn. Hiện tại hắn cảm giác được nỗi thống khổ của Cale, gã từng hắn đánh văng đi như thế này, không ngờ chưa được bao lâu, chính hắn được ném mùi. “Ầm.” Một bàn chân khổng lồ giẫm cạnh, nếu hắn không nhanh chắc đã bị giẫm nát bét. Tiêu Thần nhanh chóng nhảy bật

lên, thân thể phát ra hào quang rực rỡ, trong tình huống không thể trốn tránh, hắc buộc phải đấu với thụ nhân. Thụ nhân không chỉ đơn thuần cao lớn, họ có thể vận chuyển tự nhiên chi lực, mỗi lần ra đòn đều phát ra hào quang chói lọi. Tiêu Thần cảm giác mình phảng phất đập vào cự sơn, lực xung kích khiến toàn thân hắc đau nhói. Dù sinh mệnh tinh nguyên của hắc thịnh vượng, thần diễn hóa thành thực chất cháy lên rừng rừng ngoài thân thể, nhưng vẫn không chống nổi công kích kinh nhân của thụ nhân, đối phương quá to lớn. Hắc liên tục bị hất văng, đập vụn từng hàng cây, đối diện với thụ nhân, hắc cần có cảm giác vô lực. Phía trước là một dòng sông chảy qua, Tiêu Thần tựa hồ nhìn thấy hy vọng, cố đấu mấy đòn với thụ nhân rồi lao về phía dòng sông. “Chặn hắc lại, mau lên.” Triệu Lâm Nhi gấp rút hét lên. Sơn lâm quá dày, dòng sông tuy rộng nhưng chảy chậm, không hề vang lên tiếng đập nước, thành ra hắc không bị phát hiện. Dòng sông này với Tiêu Thần là dòng sông cứu mệnh, hắc không do dự nhảy xuống, bọt nước văng lên rồi chìm lặng. Sự tình không thể đoán trước, Triệu Lâm Nhi chán nản vô cùng, thẳng lợi đến trước mắt không ngờ lại thành công cốc. Hắc muốn men theo dòng sông, nhưng trước khi nhận rõ hoàn cảnh địa hình chung quanh, hắc không dám để thụ nhân nhìn thấy. Bất tri bất giác, hắc đến rìa lãnh địa của bạo long, một quân vương cuồng bạo, đừng nói ba thụ nhân, thêm mấy tên nữa cũng bị xé tan trong sát na. Bạo long là dòng hung cuồng nhất trong long vương tộc, có thể đối kháng với thần linh. Nửa thời thần sau, bọt nước tung lên, Tiêu Thần trời lên mặt nước, khoe miệng rỉ máu, kinh lực của thụ nhân kinh hồn, khiến hắc thụ thương không nhẹ. Nửa thời thần này hắc không men theo dòng sông, xuống nước liền ngược dòng lặn mấy chục thước rồi nằm im, lần mò lên bờ, loạng choạng đi được mấy bước liền đổ gục xuống đất, nằm ngửa giữa hoa cỏ hít thở mấy hơi không khí trong lành. Bất chợt hắc cảm giác được nguy hiểm, tựa hồ có người ngầm quan sát. Lập tức hắc bật dậy, sinh mệnh nguyên khí cường thịnh như thần hỏa bùng lên, hào quang chói lọi hong khô y phục trong sát na, toàn thân hắc như được một lớp thần giáp bao phủ, khác nào sinh long hoạt hổ. Hắc hiểu rõ rằng, tu giả vào long đảo ngày càng nhiều, ban này nhất định có người ngầm quan sát quá trình cự nhân màu

xanh truy sát hắc, hiện tại có người ở quanh đây định ra tay với hắc, diệt đi một đối thủ mạnh. Hắc buộc phải phát ra khí thể kinh nhân để cảnh cáo. Quả nhiên, khí tức nguy hiểm tựa hồ giảm thiểu không ít, nhưng vẫn có người ngầm quan sát, hắc cảm giác được quang mang băng lãnh như độc xà từ sau lưng xạ tới. Có người tin rằng hắc thân thụ trọng thương, đây là cơ hội diệt trừ. Long đảo hiện tại, cường giả sống, nhược giả vong, phi thường tàn khốc! Tiêu Thần thu liễm hào quang, băng không chỉ tổ khiến cao thủ kia biết hắc hư trương, đoạn ung dung cất bước vào lãnh địa của bạo long. Quả nhiên, có người bám theo. Sát khí áp sát, tựa hồ có cao thủ chăm chú dõi theo. Nguy hiểm gần lắm rồi, người trong bóng tối sắp xuất thủ, tuyệt đối đó là cá cường giả, tiếp đây e rằng là một đợt công kích lôi đình. Tiêu Thần nhíu mày, trạng thái thân thể hắc hiện cực tệ, bị cự nhân màu xanh đánh cho tơi bời, dù là kim cương chi thân cũng khó chọi, nếu thêm một trường đại chiến có khác nào hắc gặp ác mộng. “Gừ...” Tiếng hổ khiêu vang lên, phía trước xuất hiện ba đạo thân ảnh quan thuộc, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương xé tan con hổ chặn đường, hóa thành tam đạo bạch quang vút tới. Trong mắt Tiêu Thần, ba bộ khô lâu trắng hếu không phải xương khô, mà là thiên sứ, đến kịp thời quá. Khí tức nguy hiểm ngầm quan sát Tiêu Thần thoáng do dự rồi tan biến rất nhanh. Nếu không phải ba bộ khô lâu đến kịp, quyết không chỉ thế là xong. Tiêu Thần hoàn toàn thả lỏng, bất quá hiện tại không thể dừng lại, hắc và ba bộ khô lâu men theo con sông đến Bạo long lãnh. Muốn đến tử vong chiếu trạch phải qua khu vực đó, qua lãnh địa của tàn bạo quân vương, không tu giả nào dám lại gần. Vào sâu được hai dặm, Tiêu Thần không lo bị man thú xâm tập, cũng không lo bị tu giả đánh lén, chỉ chuyên tâm phòng bị bạo long xuất hiện.

Tìm đến một nơi an toàn, Tiêu Thần nằm gục xuống bãi cỏ, hắc quá mệt rồi, toàn thân đau nhức. Suốt nửa thời thần hắc bất động, ngầm vận chuyển

huyền công, điều trị thương thế khôi phục nguyên khí, hào quang như sóng nước từ từ lưu động, trườn lên mình hắn.

Sau cùng hắn được ba bộ khô lâu phục vụ, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương nhắc hắn xuyên qua rừng núi đến đầm lầy. Có vài tu giả nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị đó, những tu giả hiểu rõ bất tử sinh vật đều có cảm giác như thấy quỷ, ba bộ khô lâu trắng hếu lại nhắc một nam tử đi trên đường... Có người định bám theo nhưng cự ly quá xa, rừng lại dày, khô lâu loáng lên vào cái đã khuất bóng. Tiêu Thần tuy bị ba bộ khô lâu nhắc lên, nhưng luôn chú ý động tĩnh chung quanh, lúc đến gần đầm lầy, hắn thấy con con thú nhỏ mịn màng như nhung. Có những người đứng trong đám đông cũng khác biệt hắn, thu hút ánh mắt người khác. Động vật cũng vậy, con thú nhỏ xiu kia như tuyết nhưng cầu trắng muốt, phát ra linh tính khôn tả. Tiểu thú vừa giống tiểu lão hổ, lại giống tiểu sư tử, hoặc một con mèo con, bất quá nó đẹp hơn nhiều, lớp lông trắng xù lên mượt mà, lấp lánh như tơ lụa nhũ bạch. Nó chỉ dài chừng nửa thước nhưng đầy linh tính, đôi mắt như hắc bảo thạch đối lập hoàn toàn với bộ lông trắng muốt, mỗi lần nháy mắt lại toát ra linh khí ràn rụa. Nó đang nằm dưới đất, dáng vẻ cực kỳ nhân tính hóa, đôi mắt sánh nhìn Tiêu Thần với vẻ vô cùng tội nghiệp, đặt một chân lên miệng mút, giống như một tiểu hài tử đói mềm người. Tiêu Thần không biết nó là loại thú nào nhưng khẳng định nó hết sức trí tuệ, ấn tượng nó để lại quá đặc dị, tuy khả ái song không thiếu linh tính như tiểu tinh linh. Cũng may hắn là nam tử, nếu là nữ tử chắc đã lao tới ôm nó vào lòng, tiểu thú thật quá khả ái. "Y y nha nha..." Tiểu thú lên tiếng, không giống với bất kỳ loài thú nào, mà như anh nhi học nói, không ngừng "y nha", nhìn hắn với vẻ đáng thương. Dù Tiêu Thần tâm chí kiên nhận nhưng cũng không khỏi xúc động, hắn quyết định cho nó ăn, thậm chí nuôi luôn. Nhưng cùng lúc ba bộ khô lâu đột nhiên như gặp quỷ, Tiêu Thần chưa hiểu gì, chúng cùng buông tay, "bịch", vút hắn xuống đất ngay. Đang lúc không phòng bị, Tiêu Thần lãnh đủ, mấy viên đá đập vào mình khiến hắn nhảy

chơi chơi, thật muốn xé tan cả ba bộ khô lâu. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương cướp đường lao vào đầm lầy rồi đứng bất động trong đồng xương, bắt đầu giả bộ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 44: Thần bí đích tiểu thú

Chương 44: Thần bí đích tiểu thú Người dịch : shiweihan123 Nguồn: 4vn.eu

Từ xa nhìn thấy ba cự nhân xanh biếc, mọi tu giả đều kinh hãi. Đặc biệt là khi thấy người bị truy sát là Tiêu Thần. Có tu giả từng thấy trận đại chiến giữa hắn và Cale, nên càng chăm chú quan sát. Đồng thời, Triệu Lâm Nhi phong hoa tuyết đại, đứng trên vai thụ nhân màu xanh, không thu hút chú ý mới là lạ, nhất thời toàn thể tu giả quanh đó đều theo sát họ, đợi sự tình phát triển. Hiện giờ trên Long đảo có mặt không ít tu giả, họ đều đến vì Tổ long và long vương sắp chào đời, cũng xảy ra không ít tranh đấu, nhiều người đã ngã xuống. Thụ nhân tham chiến khiến trận truy sát liên khu vực càng thêm phần thanh thế, quả nửa tu giả ở ngoài rìa long đảo cũng bị kinh động, khán hiều người chăm chú quan sát. Thậm chí, nảy sinh tâm tư muốn "tiếp cận" Triệu Lâm Nhi. Họ đoán được lai lịch của thụ nhân, không phải vạn niên cổ mộc không thể biến hóa thành, nhất định sinh ra trên đảo, nếu lôi kéo được Triệu Lâm Nhi không chỉ có một người đẹp phong tư tuyệt thế, mà còn có cả một cỗ chiến lực không tưởng tượng nổi. Cạnh thác nước vân vụ phiêu diêu, thân ảnh Yến Khuynh Thành như mộng tự ảo, đứng trước vách đá nhìn mấy cự nhân chạy qua, bất giác nhú mày. Kim phát mỹ nam tử Rand cũng lộ vẻ kinh ngạc: “Long đảo có thụ nhân, phải là cổ mộc vạn năm đó,

họ là kết tinh của đại tự nhiên. Arhode thuộc sâm lâm tộc, nếu hắc có hữu biện pháp nhiếp phục một thụ nhân, e rằng chiến lực sẽ vượt chúng ta.”

Đang lúc họ quan sát, Arhode và man tộc thanh niên cường giả Cale cũng ngồi trên một vách núi theo dõi tình hình. Arhode vạn phần kích động, run giọng: “Là thụ nhân do vạn niên cổ mộc biến thành, xuất hiện những ba người.” Tiêu Thần tuy tu vi đột phá cảnh giới cũ nhưng đối diện với ba cự nhân cũng không khỏi đau đầu, hắc đã tách khỏi ba bất tử sinh vật song thụ nhân được Triệu Lâm Nhi chỉ huy, truy sát hắc không ngớt. Chạy qua mười mấy ngọn núi, kinh động vô số hung cầm mãnh thú, nhưng ba thụ nhân màu xanh như bóng với hình, không thể thoát được, hắc dần bị họ bao vây.

“Ầm.” Bàn chân khổng lồ giẫm nát cây cối, lục quang mờ mờ lưu chuyển, tràn đến chỗ hắc. Tiêu Thần hóa thành tàn ảnh lướt đi, bàn chân giáng xuống đất, nứt thành một khe rộng, cây rừng cạnh đó rung lên cuồng loạn. Đoạn mấy cánh tay khổng lồ quét tới, lục quang chói lòa, tự nhiên chi lực của thụ nhân lưu chuyển, cánh tay như đúc từ thép, quật ngã từng vạt cây, Tiêu Thần bị cây gãy nuốt chửng. Sáu cánh tay chộp về phía hắc, Tiêu Thần toát mồ hôi, liên tục di hình hoán vị, thân thể phảng phất bùng cháy, hào quang rực rỡ phát ra như thần diễm cháy lên, hóa thành tàn ảnh tránh đi. Tu giả ngầm quan sát đều cả kinh thất sắc, thụ nhân quả nhiên đáng sợ. “Tiêu Thần, ta xem người chạy đi đâu.” Hoàng gia thiên nữ đứng trên vai thụ nhân, dung nhan thanh lệ hé nụ cười khiến trăm hoa lu mờ. Một bàn tay cự nhân sáng rực quét sạch trở ngại, liên tục chém gãy bảy, tám gốc cổ thụ đoạn chặn trước mặt Tiêu Thần, hắc hết đường tránh. “Ầm.” Bàn tay còn cao gấp rưỡi Tiêu Thần bổ mạnh tới. Hắc không thể tránh, chỉ còn nước đẩy sức mạnh lên cực hạn, ngạnh tiếp một chương này. Hai tay hắc liên tục vung lên, xuất ra từng đạo pháp ấn huyền bí thần kì, vẽ thành một bức đồ hình sao sáng giữa làn hào quang, nổi lên trước mặt hắc như thuẫn bài cổ lão thần bí, chặn đứng cự chương. Cự chương xanh biếc tỏa sáng rực, bổ mạnh lên bức đồ hình sao sáng, màn hào quang trước mặt Tiêu Thần tan đi, từng vì sao ảm đạm, hắc bị đại lực hất văng, cây cối liên tục gãy đổ, thân thể hắc phát ra hào quang vô tận, liên tục làm đổ mười mấy gốc cổ thụ mới ngã xuống đồng cành lá vụn. Hiện tại hắc cảm giác được nỗi thống khổ của

Cale, gã từng hấn đánh văng đi như thế này, không ngờ chưa được bao lâu, chính hấn được nếm mùi. “Ầm.” Một bàn chân khổng lồ giẫm cạnh, nếu hấn không nhanh chắc đã bị giẫm nát bét. Tiêu Thần nhanh chóng nhảy bật lên, thân thể phát ra hào quang rực rỡ, trong tình huống không thể trốn tránh, hấn buộc phải đấu với thụ nhân. Thụ nhân không chỉ đơn thuần cao lớn, họ có thể vận chuyển tự nhiên chi lực, mỗi lần ra đòn đều phát ra hào quang chói lọi. Tiêu Thần cảm giác mình phảng phất đập vào cự sơn, lực xung kích khiến toàn thân hấn đau nhói. Dù sinh mệnh tinh nguyên của hấn thịnh vượng, thần diễn hóa thành thực chất cháy lên rùng rùng ngoài thân thể, nhưng vẫn không chống nổi công kích kinh nhân của thụ nhân, đối phương quá to lớn. Hấn liên tục bị hất văng, đập vụn từng hàng cây, đối diện với thụ nhân, hấn cần có cảm giác vô lực. Phía trước là một dòng sông chảy qua, Tiêu Thần tựa hồ nhìn thấy hy vọng, cố đấu mấy đòn với thụ nhân rồi lao về phía dòng sông. “Chặn hấn lại, mau lên.” Triệu Lâm Nhi gấp rút hét lên. Sơn lâm quá dày, dòng sông tuy rộng nhưng chảy chậm, không hề vang lên tiếng đập nước, thành ra hấn không bị phát hiện. Dòng sông này với Tiêu Thần là dòng sông cứu mệnh, hấn không do dự nhảy xuống, bọt nước văng lên rồi chìm lặng. Sự tình không thể đoán trước, Triệu Lâm Nhi chán nản vô cùng, thẳng lợi đến trước mắt không ngờ lại thành công cốc. Hấn muốn men theo dòng sông, nhưng trước khi nhận rõ hoàn cảnh địa hình chung quanh, hấn không dám để thụ nhân nhìn thấy. Bất tri bất giác, hấn đến rìa lãnh địa của bạo long, một quân vương cuồng bạo, đừng nói ba thụ nhân, thêm mấy tên nữa cũng bị xé tan trong sát na. Bạo long là dòng hung cuồng nhất trong long vương tộc, có thể đối kháng với thần linh. Nửa thời thần sau, bọt nước tung lên, Tiêu Thần trôi lên mặt nước, khoe miệng rỉ máu, kinh lực của thụ nhân kinh hồn, khiến hấn thụ thương không nhẹ. Nửa thời thần này hấn không men theo dòng sông, xuống nước liền ngược dòng lặn mấy chục thước rồi nằm im, lần mò lên bờ, loạng choạng đi được mấy bước liền đổ gục xuống đất, nằm ngửa giữa hoa cỏ hít thở mấy hơi không khí trong lành. Bất chợt hấn cảm giác được nguy hiểm, tựa hồ có người ngầm quan sát. Lập tức hấn bật dậy, sinh mệnh tinh nguyên khí cường thịnh như thần hỏa bùng lên, hào quang chói lọi hong

khô y phục trong sát na, toàn thân hần như được một lớp thần giáp bao phủ, khác nào sinh long hoạt hổ. Hần hiểu rõ rằng, tu giả vào long đảo ngày càng nhiều, ban này nhất định có người ngầm quan sát quá trình cự nhân màu xanh truy sát hần, hiện tại có người ở quanh đây định ra tay với hần, diệt đi một đối thủ mạnh. Hần buộc phải phát ra khí thể kinh nhân để cảnh cáo. Quả nhiên, khí tức nguy hiểm tựa hồ giảm thiểu không ít, nhưng vẫn có người ngầm quan sát, hần cảm giác được quang mang băng lãnh như độc xà từ sau lưng xạ tới. Có người tin rằng hần thân thụ trọng thương, đây là cơ hội diệt trừ. Long đảo hiện tại, cường giả sống, nhược giả vong, phi thường tàn khốc! Tiêu Thần thu liễm hào quang, bằng không chỉ tổ khiến cao thủ kia biết hần hư trương, đoạn ung dung cất bước vào lãnh địa của bạo long. Quả nhiên, có người bám theo. Sát khí áp sát, tựa hồ có cao thủ chăm chú dõi theo. Nguy hiểm gần lắm rồi, người trong bóng tối sắp xuất thủ, tuyệt đối đó là một cường giả, tiếp đây e rằng là một đợt công kích lôi đình. Tiêu Thần nhíu mày, trạng thái thân thể hần hiện cực tệ, bị cự nhân màu xanh đánh cho tơi bời, dù là kim cương chi thân cũng khó chọi, nếu thêm một trường đại chiến có khác nào hần gặp ác mộng. “Gừ...” Tiếng hổ khiếu vang lên, phía trước xuất hiện ba đạo thân ảnh quan thuộc, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương xé tan con hổ chặn đường, hóa thành tam đạo bạch quang vút tới. Trong mắt Tiêu Thần, ba bộ khô lâu trắng hếu không phải xương khô, mà là thiên sứ, đến kịp thời quá. Khí tức nguy hiểm ngầm quan sát Tiêu Thần thoáng do dự rồi tan biến rất nhanh. Nếu không phải ba bộ khô lâu đến kịp, quyết không chỉ thế là xong. Tiêu Thần hoàn toàn thả lỏng, bất quá hiện tại không thể dừng lại, hần và ba bộ khô lâu men theo con sông đến Bạo long lãnh. Muốn đến tử vong chiếu trạch phải qua khu vực đó, qua lãnh địa của tàn bạo quân vương, không tu giả nào dám lại gần. Vào sâu được hai dặm, Tiêu Thần không lo bị man thú xâm tập, cũng không lo bị tu giả đánh lén, chỉ chuyên tâm phòng bị bạo long xuất hiện.

Tìm đến một nơi an toàn, Tiêu Thần nằm gục xuống bãi cỏ, hân quá mệt rồi, toàn thân đau nhức. Suốt nửa thời thần hân bất động, ngằm vận chuyển huyền công, điều trị thương thể khôi phục nguyên khí, hào quang như sóng nước từ từ lưu động, trườn lên mình hân.

Sau cùng hân được ba bộ khô lâu phục vụ, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương nhắc hân xuyên qua rừng núi đến đầm lầy. Có vài tu giả nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị đó, những tu giả hiểu rõ bất tử sinh vật đều có cảm giác như thấy quỷ, ba bộ khô lâu trắng hếu lại nhắc một nam tử đi trên đường... Có người định bám theo nhưng cự ly quá xa, rừng lại dày, khô lâu loáng lên vào cái đã khuất bóng. Tiêu Thần tuy bị ba bộ khô lâu nhắc lên, nhưng luôn chú ý động tĩnh chung quanh, lúc đến gần đầm lầy, hân thấy con con thú nhỏ mịn màng như nhung. Có những người đứng trong đám đông cũng khác biệt hân, thu hút ánh mắt người khác. Động vật cũng vậy, con thú nhỏ xíu kia như tuyết nhưng cầu trắng muốt, phát ra linh tính khôn tả. Tiểu thú vừa giống tiểu lão hổ, lại giống tiểu sư tử, hoặc một con mèo con, bất quá nó đẹp hơn nhiều, lớp lông trắng xù lên mượt mà, lấp lánh như tơ lụa nhũ bạch. Nó chỉ dài chừng nửa thước nhưng đầy linh tính, đôi mắt như hắc bảo thạch đối lập hoàn toàn với bộ lông trắng muốt, mỗi lần nháy mắt lại toát ra linh khí ràn rụa. Nó đang nằm dưới đất, dáng vẻ cực kỳ nhân tính hóa, đôi mắt sánh nhìn Tiêu Thần với vẻ vô cùng tội nghiệp, đặt một chân lên miệng mút, giống như một tiểu hài tử đói mềm người. Tiêu Thần không biết nó là loại thú nào nhưng khẳng định nó hết sức trí tuệ, ấn tượng nó để lại quá đặc dị, tuy khả ái song không thiếu linh tính như tiểu tinh linh. Cũng may hân là nam tử, nếu là nữ tử chắc đã lao tới ôm nó vào lòng, tiểu thú thật quá khả ái. "Y y nha nha..." Tiểu thú lên tiếng, không giống với bất kỳ loài thú nào, mà như anh nhi học nói, không ngừng "y nha", nhìn hân với vẻ đáng thương. Dù Tiêu Thần tâm chí kiên nhận nhưng cũng không khỏi xúc động, hân quyết định cho nó ăn, thậm chí nuôi luôn. Nhưng cùng lúc ba bộ khô lâu đột nhiên như gặp quỷ, Tiêu Thần chưa hiểu

gì, chúng cùng buông tay, “bịch”, vút hẫ xuống đất ngay. Đang lúc không phòng bị, Tiêu Thần lãnh đủ, mấy viên đá đập vào mình khiến hẫ nháy choi choi, thật muốn xé tan cả ba bộ khô lâu. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương cướp đường lao vào đầm lầy rồi đứng bất động trong đồng xương, bắt đầu giả bộ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 45: Bất khả tư nghị

Chương 45: Bất khả tư nghị Người dịch : shiweihan123 Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần ôm tiểu thú như quả tuyết cầu lên, ánh mắt đáng thương của nó hấp háy, không hề phản kháng. Tiêu Thần ôm nó tiến vào đầm lầy, tỏ vẻ hồ nghi nhìn ba bộ khô lâu đứng sững, chúng sao thế nhỉ, sợ cái gì? Nhưng trước mắt không có vật gì hung ác, lẽ nào là tiểu tuyết cầu sung mãn linh tính này? Đâu thể nào. Bỏ qua chúng, Tiêu Thần vội đến chỗ tiểu thánh thụ, sau khi bị hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi phục kích, hẫ về đây vì thánh thụ. Tiểu thánh thụ cao cỡ bàn tay đầy ráng quang lưu chuyển, quang vụ dày đặc biến vùng phụ cận thành đầy sinh cơ, cây cỏ thụ được thánh thụ mọc lên cũng thu được ích lợi, trở nên xanh rờn, đượm linh khí. Quả hung cầu trắng muốt trong ngực Tiêu Thần chợt phát ra ánh mắt sáng rực, khác hẫ lúc trước, Tiêu Thần chưa kịp phản ứng, nó hóa thành một đạo bạch quang, vù một tiếng lao tới chỗ cây cỏ thụ dụng lực nhõ tiểu thánh thụ. Trong sát na, lòng Tiêu Thần trầm hẫ xuống, thăm kêu hồng bét, nhõ mạnh thể chắc rẽ tiểu thánh thụ đứt sạch. Việc khiến hẫ lo lắng còn ở phía sau, tiểu thú vừa giống tiểu lão hổ, lại giống tiểu sư tử ôm chặt tiểu thánh thụ, lẩn lộn trong rừng như thể hưng phấn hoặc cao hứng, khác nào tiểu hài tử

giành được kẹo, sau đó cắn vào chiếc lá ngọc. Tất cả diễn ra quá nhanh, Tiêu Thần không kịp cản, đến lúc tiểu thú cứ "y y nha nha", liên tục cắn lá, hấn vội vàng xông lên thu tiểu thú lại. Quả nhưng cầu ôm chặt thánh thụ, không chịu nhả ra, bất quá Tiêu Thần hơi an tâm vì rễ cây không bị đứt, hai phiến lá ngọc lấp lánh cũng yên lành, tiểu thú không cắn mà hút. Thật sự kinh ngạc. Tiểu thú quá loạn xạ, Tiêu Thần định tách nó khỏi thánh thụ nhưng nó ôm quá chặt, không thể tách rời, hình như nó đang bảo vệ thức ăn, chợt phát ra mấy tiếng gầm trầm trầm. Tiêu Thần không muốn động đến nó, ôm nó đến chỗ ba bộ khô lâu, chúng chính đang nhìn hấn, thấy hấn đi tới liền đứng thẳng lên, khiến hấn vừa giận vừa buồn cười. Tiêu Thần đặt ba bộ khô lâu thành hàng rồi đặt quả cầu nhưng bên cạnh, lặng lẽ quan sát. Tiểu thú cơ hồ đói lắm, hút hai phiến lá ngọc thành tiếng xoàn xoạt. Tiêu Thần kinh dị bởi cùng tiếng hút, từ hai phiến lá lấp lánh chảy ra hào quang như sóng nước, liên tục tràn vào miệng nó. Nó hút được năng lượng của thánh thụ bảy màu, đôi mắt sáng tỏ vẻ bằng lòng, không còn đáng thương như trước nữa, biểu tình thật quá nhân tính hóa. Tiêu Thần có cảm giác, tiểu thú thật phi thường, dù gì nó còn quá bé nên hấn không cho rằng ba bộ khô lâu thật sự sợ nó. Thái dương ngả về tây, Tiêu Thần có vẻ đói, sẵn một con dê rừng rồi nướng cạnh bờ đầm lầy, không lâu sau mùi thơm nức mũi bốc lên, đùi dê vàng rộm, cộng thêm các loại hoa quả thơm ngon khiến hấn chảy nước miếng, bắt đầu nhấm nháp. Cùng lúc, tiểu thú tựa hồ ăn no, không hút thánh thụ nữa, tùy ý quăng xuống đất mặc thánh thụ mọc rễ dưới đầm lầy. Tiêu Thần lắc đầu, tiểu thú vẫn còn mang tâm tính tiểu hài tử. Nhưng biểu hiện của nó mới khiến hấn giật mình, quả nhưng cầu trắng muốt lăn đi lăn lại quanh ba bộ khô lâu, nháy đôi mắt lấp lánh, tựa hồ ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên đứng lên như tiểu viên hầu, thò tay lắc ba bộ khô lâu. Tiêu Thần há hốc miệng, vốn hấn kinh dị trước việc tiểu thú đứng dậy giống vượn được, nhưng lực bạo phát sau đó mới khiến hấn lạ lùng hơn, quá đột nhiên. Cũng may ba bộ khô lâu chỉ là những đốt xương, bị lắc tan chứ không nát vụn. "Y y nha nha..." Tiểu thú dụng lực lắc ba bộ khô lâu, chân còn lại chỉ vào thánh thụ cách đó không xa, như đang giận dữ chất vấn. Không sai, nó đang nổi giận. Tuy chỉ là tiểu thú nhưng biểu tình sinh

động vô cùng, khiến người ta cảm nhận rõ tâm tình. Nó vừa kêu "y nha" vừa giật xương tay Tần Quảng Vương xuống, tóm lấy làm gậy gõ lên đầu cả ba bộ xương, tựa hồ trừng phạt chúng, động tác rất có phong phạm, vô cùng thú vị. Ba bộ xương không dám giả đò, xương hạ thân chúng bị lắc rời hết, dùng tay chỗi lên, run rẩy tựa lá câu tấp sướt. "Cộp, cộp, cộp..." Tiểu thú chụp xương căng tay gõ đầu chúng, chỉ vào tiểu thánh thụ, tiếp tục y y nha nha truy vấn. Ba bộ xương tựa hồ bị bức vào đường cùng, nhìn nhau rồi cùng nhấc tay chỉ vào Tiêu Thần. Ngất mất. Ba bộ khô lâu đều không có nghĩa khí, bị tiểu thú bức cung liền nhụt chí, hăm hại hăn ngay. Tiêu Thần triệt để tắt tiếng. "Vù." Một đạo bạch quang lóe lên, Tiêu Thần cảm giác như đăng vân giá vụ, hăn bị quăng lên không, lúc đó mới kinh hãi nhận ra tiểu thú thái quá phi thường, vượt xa dự liệu của hăn. Thân thể hăn lộn vài vòng trên không trung, vội điều chỉnh tư thái chiến đấu, bùng lên hào quang chói lòa rồi đáp xuống. Nhưng chưa tới đất, tiểu thú lại nháy mắt, tiểu thú trao dụng lực vẩy khễ, một phiến bạch quang trùn lên, vù một tiếng, hăn lại bị hất lên không.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 46: Thánh thụ đích chủ nhân

Chương 46: Thánh thụ đích chủ nhân Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Thần thông khiến người ta phải giật mình! Tiểu thú này nắm giữ thần thông kỳ dị, thực sự khiến người ta kinh dị vô cùng. Tiêu Thần từ trên xuống dưới, một hồi bị ném tới đông, một hồi lại bị ném tới tây, cứ nhiên bị tiểu tử nhặt được kia đem thành món đồ chơi. "A a." tiểu hung cầu trắng

muốt lại phát ra tiếng cười giống như hài đồng, một đôi mắt to sáng sủa dụng lực nháy mắt cử động. Té xui! Tiêu Thần thật có một cổ cảm giác thổ huyết, đây là cái sự tình gì a! Hắn nghĩ có chút hoang đường, lần đầu tiên nhìn thấy linh thú quái dị như vậy. Tu vi của hắn tính đã là trên đỉnh rồi, Man tộc thanh niên cường giả Cale đều khó có thể chống đối. Thế nhưng, đối mặt tiểu tử phía dưới kia hắn lại dâng lên một cổ cảm giác vô lực. Tiểu vật nọ hiểu được một loại thuật cầm cố kỳ quái, tựa hồ cũng không phải sát chiêu hữu hiệu, thế nhưng tự bảo vệ mình cùng hành hạ người vậy là đủ rồi. Tiêu Thần bị nhốt tại trong một đoàn bạch quang, căn bản khó có thể đột phá ra ngoài, bị tiểu vật nọ tại giữa không trung ném qua ném lại. Thực sự khiến người ta xung động thổ huyết! “Y y nha nha.” Tiêu Thần nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy tiểu thú trắng muốt, nằm lên chân hươu vàng nướng chín của hắn, đang ăn nồng nhiệt, đồng thời đôi mắt to đen láy thỉnh thoảng ngăm đến hắn, thuật cầm cố không ngừng được gia cố, chính là không chịu để hắn xuống dưới. Điều này khiến cho Tiêu Thần có chút phát điên. Cách đó không xa, ba bộ xương khô cẩn thận đem bạch cốt bị tháo rời, tiếp đặt trở lại, sau đó nhìn từ trên xuống dưới Tiêu Thần một chút trên không, ba bộ xương khô phi thường không nghĩa khí, giống như làm kẻ trộm bỏ trốn mất dạng. “Y y nha nha.” tiểu thú trắng muốt một trận kêu la, ba bộ xương khô ủ rũ vô cùng, vòng vo chậm chạp trở về. Có lẽ là chưa từng có ăn qua thực phẩm chín tới vậy muối biển lên, tiểu thú đem chân hươu nướng vàng óng ăn hơn phân nửa, bụng nhỏ nó đến căng tròn lên, nằm trên mặt đất dĩ nhiên khó có thể nhúc nhích một chút, nhưng cảm thấy mỹ mãn, nó nháy mắt cử động mắt to, đem Tiêu Thần từ giữa không trung đã giải phóng xuống dưới. Tiêu Thần bị lăn qua lăn lại đã nửa canh giờ, thực sự có một cổ cảm giác sức cùng lực kiệt, cuối cùng lại cũng không có phá tan bạch sắc quang đoàn, chính được tiểu thú phóng xuất, cái loại thuật cầm cố này xác thực rất cường đại. Không đợi Tiêu Thần điều chỉnh lại, tiểu thú trắng muốt lại đem tiểu thánh thụ ôm vào trong ngực, kêu ô ô tiến vào giấc ngủ say. Thấy Tiêu Thần đã đi tới, sáu ngón cốt trảo của ba bộ xương khô khoa chân múa tay qua lại, cầm cũng là “Rắc rắc” không ngừng khép mở, tựa hồ tại giải thích cái gì, tựa hồ nói ra không phải là bọn hắn

không nói nghĩa khí. "Tiểu thú này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" "Rắc rắc." "Nó cùng tiểu thánh thụ này có quan hệ gì?" "Rắc rắc." "Các người là nói, nó nguyên lai là của nhân của tiểu thánh thụ?" "Rắc rắc." Ba bộ xương khô cố sức gật đầu. Chỉ một tin tức ấy, thì đủ để giải thích tất cả rồi, nguyên lai là chính chủ đã tìm tới cửa, bất quá cái tiểu thú trắng muốt này vẫn thật là có chút kinh khủng, nhìn hình dạng như vô hại, nhưng lại có thuật cầm cố đáng sợ, không biết hay không lại còn cái thần thông khác. Buổi chiều, ánh lửa tại trong rừng khiêu vũ, đầu tiểu thú trắng muốt nọ gắt gao ôm cầm rễ trên rễ cây cổ thụ của tiểu thánh thụ, trong giấc ngủ còn không ngừng bẹp chẹp miệng, giống như một tiểu anh nhi khả ái. Đây là loại linh thú gì? Lại có đại thần thông bất phàm. Nếu như không phải cả người nó điều là lông, Tiêu Thần thật sẽ đem nó trở thành một đầu bạn sinh long vương. Nhớ tới ngày đó lúc đầu đem cây non thần thánh đào về, đầu quang minh thánh long nọ tựa hồ bị quấy rầy được không được an bình, rống vang không ngừng, tuy rằng không có thấy cụ thể là chuyện gì xảy ra, thế nhưng đoán trước là bị đầu tiểu thú trắng muốt lấn qua lấn lại, từ đó khả dĩ đoán ra nó phi thường không đồng nhất! Chỉ là không biết nó cùng bán sinh long vương kia so ra như thế nào. Tuy rằng bị tiểu thú lấn qua lấn lại quá trời, thế nhưng tiểu thú cũng không có thương tổn hấn, huống hồ vốn chính là bọn họ trước đào lấy bảo thụ của tiểu thú, Tiêu Thần trong lòng cũng không có bất luận cái gì oán khí cùng sát ý. Đối đãi địch nhân hấn có thể xuất thủ tàn khốc vô tình, thế nhưng hấn lại không có khả năng đối với tiểu thú như tiểu anh nhi điềm tĩnh ngủ say đối hấn không chút đề phòng, xuất thủ. Tiêu Thần cũng không cố hử, điều không phải cái loại mỹ nữ ngồi nhớ nhung cũng như quân tử không loạn bậy, hấn là một nam nhân bình thường, quyền thế, mỹ nữ, bảo vật. Đối hấn đồng dạng có lực mê hoặc. Thế nhưng hấn có chuẩn tắc hành sự của mình, có cái nên làm có cái không nên làm, chưa nói tới thiện ác tuyệt đối, bất quá có một điểm mấu chốt chính, hấn nghĩ bản thân coi như là một người "Người tốt" . Sáng sớm, tiểu thú trắng muốt, mở ra mắt to sáng sủa, khi người thấy được hương khí của thịt quay, cái bụng nhỏ của nó "Cô lô" rung động, nó ôm bảo thụ rất nhanh bò đến, "Sư" một tiếng ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thần, đôi mắt -

trông mong nhìn gạc nai màu vàng kim. Khi Tiêu Thần đem gạc nai thơm ngon đưa cho nó thì, nó cố sức mấp máy cái mũi nhỏ, sau đó vui vẻ tiếp nhận lại. Tại trong quá trình tiểu thú ăn thịt, Tiêu Thần phát hiện rễ cây của tiểu thánh thụ bởi thời gian dài bại lộ tại trong không khí, thất thải hà quang dần dần lờ mờ xuống, cuối cùng dĩ nhiên đã không có quang thái, giống như tiểu thụ bình thường rồi. Mặc kệ nó có thể không nghe hiểu, Tiêu Thần tổ chức ngôn ngữ, đem lời nói nói chính là tố cáo cho nó, kết quả tiểu thú hiểu kỳ quan sát hằm một phen, sau đó đem tiểu thụ đối mặt nó vừa bước vừa kéo, sau đó đem vật quý lại lần nữa ôm vào trong ngực, giơ cho Tiêu Thần xem. Tiêu Thần thực sự cực choáng, tiểu vật này cũng không phải đem bảo thụ cho lại chứ, này thật là phí của trời a! Bất quá không ngờ, bảo thụ không có chút tổn thương, vô luận là thân cây, phiến lá, chính rễ cây, tựa hồ đều cứng cõi dị thường, thần dị vô cùng. Tiểu thú tựa hồ có thể minh bạch suy nghĩ Tiêu Thần vậy, đem tiểu thánh thụ ngừng lại "Chà đập" , sau đó đem nó đặt ở chỗ rễ cây của một gốc cây cổ thụ, rất nhanh tiểu thánh thụ lại lần nữa trán phóng ra thất thải hà quang sáng lạn. Tiêu Thần tựa hồ minh bạch rồi, nó thật sự là một gốc cây bảo thụ, sinh mệnh lực ngoan cường vô cùng, căn bản không lo bị hao tổn, hằm cũng thử kéo một cái rễ cây, căn bản vô pháp kéo đứt. Trách không được tiểu thú đối thánh thụ điều không là rất khẩn trương, dùng hết thì ném, nguyên lai là tiểu thụ sinh mệnh lực thực sự quá mức ngoan cường rồi. Đón ánh bình minh, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô bắt đầu lên đường. Tiểu thú cầm lấy bảo thụ của mình, lưu luyện cùng bọn họ giơ trao chia tay, phi thường nhân tính hóa, tựa hồ đối mấy tên đạo tặc đã sản sinh một chút hảo cảm. Tiêu Thần thương thể đã khôi phục không sai biệt lắm, hằm quyết định trước đến thụ nhân cốc tàn nhẫn xuất thủ, mấy thụ nhân nọ tuy rằng lực lớn vô cùng, nhưng dù sao cũng là do cổ mộc lột xác mà thành, nếu như tại trong cốc châm một hồi lửa lớn vô tình, hằm không tin thụ nhân không e ngại biển lửa. Đối địch, hằm luôn luôn sát phạt quả đoán, cũng không phải ngu ngốc. Ven đường, phát hiện được không ít tung tích của tu giả, hiện tại trên Long Đảo long xà hỗn tạp, tình huống càng ngày càng phức tạp rồi. Tiêu Thần qua mấy địa phương, đều

thấy được thi thể của tu giả, có chút còn chưa có lạnh đi, máu loãng nhiễm đỏ đất rừng, tiến nhập Long Đảo giống như gia nhập trò chơi tử vong. Cao thủ cảnh giới bán thần, đã mang theo một chữ "Thần", từ trên biểu hiện của đọa lạc thiên sứ mà xem, nàng tựa hồ đối Long Đảo tràn đầy kiêng kỵ, sau khi đem quang minh thánh long kích nhập Long Đảo liền nhanh chóng rời đi. Phong ấn mang theo lực lượng tà dị của Long Đảo, tựa hồ đối với loại cao thủ cảnh giới bán thần này, cũng có ảnh hưởng lớn, khiến cho bọn họ không dám tiếp cận. Như vậy cao thủ cảnh giới Thức Tàng đâu? Nghĩ không bao lâu sẽ kiến thức đến a. Tiêu Thần quyết định, tận lực tránh tu giả trên Long Đảo, tránh xung đột và nguy hiểm không tất yếu. Trong quá trình đi đến phía trước, Tiêu Thần thủy chung nghĩ có người theo dõi, sau khi lấy huyền công bay thoát khỏi một gã chú sư bay thấp trên không, hắn vẫn là cảm giác phía sau có người, cho đến khi hắn lần thứ chín thứ đột nhiên nhắm hướng phía sau, mới nhìn được người theo dõi, dĩ nhiên là tiểu thú giống như nhung cầu trắng muốt. Tiểu thú hình dạng có chút buồn cười, cư nhiên đem thánh thụ coi như mũ đỉnh ở trên đầu, rễ cây quấn tại hai bên tai của nó, cây non không có quang thái lưu chuyển đã trở nên rất bình thường, làm cho nhìn không ra chỗ thần dị. Nó chớp đôi mắt to, cùng Tiêu Thần đối mặt, tràn ngập linh tính. Nguyên lai là nó, Tiêu Thần cười cười, tiếp tục lên đường. Tiểu thú không hề ẩn dấu, bắt đầu trắng trợn theo bọn họ, cuối cùng càng trực tiếp nhảy đến trên đầu của Luân Hồi Vương, ngồi xồm trên đỉnh đầu của nó, điều này làm cho Luân Hồi Vương có chút phiền muộn.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 47: Ngộ thú bất thực

Chương 47: Ngộ thú bất thực Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Dọc theo đường đi tiểu thú cười "Ha hả" liên tục, thật là phi thường kỳ quái, tiếng cười của nó lại giống trẻ con không sai biệt lắm. Dọc theo đường đi nó cao hứng bồng bồng, đối cái gì đều tràn ngập hiếu kỳ, tựa hồ chưa từng có đi qua khu vực này. Thịnh thoảng đựng đại hình mãnh thú, cũng căn bản không e ngại, vài lần đều muốn tiến lên, bất quá đều bị Tiêu Thần ngăn rồi. Lần thứ hai đi tới thụ nhân cốc, bất quá lúc này đây cũng không có đi trước cốc khẩu, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô trực tiếp leo lên trên vách cốc dốc đứng, hướng về phía dưới trống trải trong sơn cốc nhìn lại. Trong cốc xanh biếc tươi tốt, sinh cơ bồng bồng, vả lại sinh trưởng tảng lớn kỳ hoa dị thảo, mùi hoa thơm ngào ngạt, bông hoa khoe màu đua sắc, theo gió nhẹ lắc lư, dập dờn gợn sóng mê người. Hơn nữa trong cốc thác bay nước chảy, thật sự là một chỗ cảnh sắc tuyệt hảo. Cũng chỉ có linh địa bậc này, mới có thể đủ sinh ra vạn tái cổ thụ, thai nghén ra thụ nhân. Cứ như vậy một nhúm lửa lớn thiêu hủy, thực sự có chút đáng tiếc. Bất quá, Tiêu Thần cũng không có biện pháp tốt hơn. Mà ngay lúc này, Tiêu Thần phát hiện phụ cận sơn cốc có tu giả thường lui tới, tựa hồ không riêng gì hấn tiếp cận thụ nhân cốc. Hấn là vì giải quyết ân oán với Triệu Lâm Nhi mà đến, những người khác là vì tiếp cận Triệu Lâm Nhi mà đến, ham muốn mỹ sắc của nàng cùng chiến lực của vài tên thụ nhân cường đại. Điều này làm cho Tiêu Thần cảm giác sự tình có chút phiền phức. Có thể thấy một gã thụ nhân canh giữ ở cốc khẩu, có hai gã thụ nhân khác đi lại trong cốc, cự ảnh màu xanh biếc lưu chuyển lục quang nhàn nhạt, có vẻ thần dị mà lại cường đại vô cùng. Những tu giả nhìn trộm kia không dám mạnh mẽ xông vào, đều lảng lảng chờ tại ngoài cốc. Đang khi Tiêu Thần suy tư, chỗ cốc khẩu xuất hiện một mảnh rối loạn, phong hoa tuyết đại Triệu Lâm Nhi xuất hiện rồi, nàng lảng lảng đứng tại đầu vai của một gã thụ nhân, đem một mặt da thú tiếp thành đại kỳ(cờ lớn-ND) đặt ở cốc khẩu. Đại kỳ phi thường bắt mắt, dùng thú huyết viết mấy chữ lớn: muốn cùng thụ nhân cốc kết minh, xin chém giết người này như biểu thị thành ý. Tại phía trước huyết tự là bức họa tranh của Tiêu Thần, thủ bút của xuất ra từ Triệu Lâm Nhi giống như đúc. Nhất thời, dẫn tới bảy tám gã tu giả từ trong bóng tối đi ra, vây gom lại cốc khẩu. Tiêu Thần cự ly cũng không xa, nhìn rất rõ ràng, hấn trong lòng khó có thể bình

tĩnh rồi, Triệu Lâm Nhi này thốt ra cũng quá mức tàn nhẫn rồi. Hoàng gia thiên nữ tuyệt đại mỹ sắc, hơn nữa chiến lực cường đại của thụ nhân, xác thực có lực mê hoặc lớn lao! Vô luận là tham mộ mỹ sắc của nàng, hay muốn nhận phục thụ nhân, sợ rằng đều tụ hội trên thân của hã. Đường nhiên, tuyên bố ấy đối với Tiêu Thần mà nói, có thể sẽ trở thành một hồi tai ương ngập đầu, sinh mệnh đã bị uy hiếp nghiêm trọng! Rất dễ có thể suy đoán được, Triệu Lâm Nhi sẽ ngưng tụ lên một cỗ lực lượng cường đại, đem lực lượng này trên Long Đảo phát sinh lên liên minh đầu tiên. Tiêu Thần thật không ngờ Triệu Lâm Nhi lại nghĩ ra một kế sách như vậy, trách không được nàng một bộ thần sắc nắm chắc thắng lợi, căn bản không vội suất lĩnh thụ nhân truy kích và tiêu diệt hã. Tiêu Thần đã cảm giác được hung hiểm lớn lao. Hã lẳng lặng nằm ở trên vách cốc, cũng không nhúc nhích, lẳng lặng quan sát đến tình thế phát triển. Phụ cận khu vực này hết thấy tu giả đều bị kinh động rồi, hôm qua thụ nhân lần đầu tiên xuất hiện tại trước mắt đông đảo tu giả thì, phiên cốc địa này đã thành tiêu điểm của rất nhiều tu giả. Lúc này, huyết sắc đại kỳ vừa ra, vô cùng gây chú ý mọi người, không ít tu giả nghe tin lập tức hành động. Vén vện gần nửa ngày, liền có mười ba người gia nhập thụ nhân cốc, trong đó có chú sư, có linh sĩ, còn có võ giả, những người này vốn là hai ba người làm một tổ, đều có thể một mình kháng cự một mặt, hiện tại nhiều người như vậy hợp cùng một chỗ, có thể nói nhất thời thành một cỗ chiến lực cường đại vô cùng! Hiện tại, thụ nhân cốc đã hình thành liên minh thứ nhất trên Long Đảo. Nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ, điều không phải tìm kiếm Tổ Long cùng bạn sinh long vương, mà là trước phải tru diệt Tiêu Thần. Cao thủ kết minh được tính là một đại sự, nguyên nhân gây ra cùng quá trình đã rất nhanh ruyền bá đi, tên của Tiêu Thần lần đầu tiên làm đông đảo tu giả biết, thời gian hơn nửa ngày đã truyền khắp giải đất ngoại vi Long Đảo, có thể nói hã hiện tại rất cuộc đã là một "Danh nhân". Tối buổi chiều, không ai gia nhập vào thụ nhân cốc nữa, tu giả âm thầm ẩn phục đại đa số áp dụng thái độ quan sát, muốn nhìn một chút tình thế phát triển. Cho đến lúc hoàng hôn, lại có hai người thêm vào, dĩ nhiên là Sâm Lâm tộc cường giả Arhode cùng Man tộc thanh niên cường giả Cale. Thực lực của thụ nhân cốc không thể nghi ngờ lại tăng

hiều, Tiêu Thần cảm giác áp lực cùng nguy hiểm nặng thêm rồi. Xa xa trên một ngọn núi quanh co, Yến Khuynh Thành phong thái tuyệt thế, nhìn chăm chú vào Arhode cùng Cale tiến nhập thụ nhân cốc, nói: "Arhode muốn nhận phục thụ nhân." Tóc vàng mỹ nam tử Rand gật đầu, nói: "Hắn rốt cuộc chính thức xuất thủ rồi, chỉ là không biết hắn tu luyện ra tự nhiên linh lực có hay không đủ, bằng không phải sợ rằng trúc rổ mức nước công dã tràng." "Việc này, Tiêu Thần gặp phiền phức lớn rồi." "Chúng ta xuất thủ cho hắn một cái nhân tình thế nào?" Tiêu Thần tại trên vách cốc đã ẩn phục một ngày đêm rồi, lẳng lặng quan sát tất cả phát sinh. Ba bộ xương khô yên tĩnh bất động, tựa hồ là tu luyện linh quang. Về phần tiểu thú trắng muốt nọ, lúc đầu thì vẫn nháy mắt chuyển động mắt to sáng sủa, hiếu kỳ đánh giá tất cả. Cuối cùng, thấy Tiêu Thần bọn họ vẫn không nhúc nhích, nó dần dần mất đi hứng thú, cứ nhiên nằm co tại bên người Tiêu Thần kêu ô ô ngủ say. Ngủ hết một ngày, đêm đó ráng trời nhiễm hồng phía chân trời, tiểu thú đã mở mắt to, vượt xì xào cái bụng nhỏ, quay Tiêu Thần "Y y nha nha" không ngừng. Nhìn Tiêu Thần vẫn như cũ bất động, tiểu thú bất mãn nói lầm bầm vài tiếng, bảo thụ tại đỉnh đầu không có quang thái, hóa thành một đạo bạch quang chạy ào đến thụ nhân cốc. Ba bộ xương khô giống như là sống lại rồi, từ trong trạng thái tĩnh mịch trạng thái đã khôi phục nhiều, linh hoạt hoạt động khớp xương. Tiêu Thần đang đợi, đợi đêm khuya đã tới. Ánh trăng sơ thăng, sao trời xuất hiện, chim đêm hót gọi. Vết lửa trại tại sơn cốc lóe ra, Triệu Lâm Nhi cùng vài tên thụ nhân cùng một chỗ, hơn mười tu giả lại đã chia làm vài cực, vây quanh đồng lửa thương nghị sự tình. Mãi cho đến đêm khuya, vết ánh lửa mới tắt, nhiều tu giả như vậy tụ cùng một chỗ, căn bản không sợ bất luận kẻ nào đánh lén. Tiêu Thần lại đợi hơn nửa canh giờ, chuẩn bị bắt đầu hành động rồi. Hắn biết mặc dù sơn cốc hóa thành biển lửa, đối những tu giả kia nửa hiệu quả cũng không có, chính là đối thụ nhân cũng không nhất định có hiệu quả, hắn quyết định sau khi xuất thủ lập tức lùi xa, tìm nơi ẩn tu, lần này xuất thủ rốt cuộc cho thấy một loại thái độ đi, tối thiểu muốn cho đối phương chật vật một phen. Mà ngay Tiêu Thần cần phải có thời gian hành động, tiểu thú đã trở về, không biết ăn vật gì đây, tiểu cái bụng tròn vo, đi lại tập

tỉnh, đều đi nhanh không được rồi. "Ách." Tiểu tử kia cứ nhiên đánh bụng ợ. Trên mép miệng lại sáng trong suốt , lộ vẻ như sương tiên gì đó, dịch tích trong suốt này, lại lóe ra hà huy nhè nhẹ. Tiêu Thần thất kinh, tiểu thú trắng muốt này quá mức thần dị rồi, lẽ nào nó tìm được liễu linh tuyền hoặc tiên nhũ? Dịch thể trên mép miệng, lóe ra một chút quang hoa, tuyệt đối điều không phải phàm vật a! "Người ăn cái gì?" Tiêu Thần kinh dị nhìn nó. Ba bộ xương khô cũng xông tới. Tiểu thú lộ ra thần sắc thỏa mãn vô cùng, sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, "Rầm rì" biểu thị thư thái của mình. "Di, bảo thụ của người đâu?" Tiêu Thần thất kinh, phát hiện tiểu thụ cứ nhiên không thấy rồi. Tiểu thú thoải mái đích nằm ở trong hoa cỏ, dùng tiểu thú trảo chỉ chỉ sơn cốc, ý bảo đem bảo thụ thả ở nơi nào rồi. Tiêu Thần triệt để hết nói, tiểu tử này cũng quá đại ý rồi đi, hồn nhiên không đem bảo thụ để ở trong lòng, cây non thần thánh bậc này đều tùy tiện ném bậy, bảo thụ có linh mà nói được tất nhiên phải đại thán "Ngộ thú bất thực" a(Thú gặp qua đường thì không hiền).

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 48: Sinh mệnh cam lộ

Chương 48: Sinh mệnh cam lộ

Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Hiện tại, Tiêu Thần rốt cục biết lúc trước vì sao có thể thuận lời đào được tiểu thánh thụ rồi, lần trước giữ không được chính là tiểu thú tùy tiện ném bậy, đem bảo thụ thất lạc ở nơi nào đó rồi. Mà ba bộ xương khô thời gian

trước, chỉ biết thánh thụ cùng tồn tại của tiểu thú, nói không chừng nó trước đây cũng từng ở tử vong chiếu trạch ném bậy quá. Tiêu Thần thật muốn hung hăng gõ nó một cái! Tiểu thú lười biếng nằm ở trong khoảng hoa cỏ, tựa hồ hồi vị về chỗ thực vật mỹ vị cũ, lại "Bẹp bẹp" nhép miệng. Tiêu Thần chuẩn bị lập tức phóng lửa thiêu cốc, nhưng mà ở phía sau, tiểu thú như là nghỉ ngơi đủ rồi, lại "Lăn lông lốc" một tiếng trở mình ngồi dậy, kéo kéo góc áo của Tiêu Thần ý bảo theo nó. Nghĩ đến gốc tiểu thánh thụ nọ còn đang trong cốc, không muốn khiến nó bị hủy trong lửa lớn, Tiêu Thần theo xuống phía dưới, đồng thời muốn nhìn một chút nó mới vừa rồi rốt cuộc ăn những gì. Ba bộ xương khô cũng như làm kẻ trộm, nhấc cao chân khễ đặt bước đi theo phía sau, bất quá ba bạch cốt hành tẩu như vậy, thực sự có chút hoạt kê. Nương theo cây rừng, bò theo vách cốc xuống phía dưới, khi đi tới trong cốc, tiểu thú mang theo bọn họ quẹo trái rẽ phải, rất nhanh tránh khỏi giải đất đã từng lóe ra ánh sáng quá mức, sau đó lại hiểm hoàn hiểm tránh né qua hai gã thụ nhân, mang theo bọn họ hướng chỗ sơn cốc sâu nhất đi đến. Ở chỗ sâu trong sơn cốc, cây rừng sâu thẳm, mỗi gốc cổ mộc đều cần mười mấy người mới có thể ôm hết, như là một thanh ô to thẳng lên trời, có chút cổ mộc lá cây rất tốt, một gốc cây mà tán cây tựa chiếm gần một cây số vuông, có thể nói sum xuê đến đỉnh phong. Đi tới trước khoảng vài dặm, đã tới chỗ sâu nhất của sơn cốc. Phía trước có điểm quang mang lóe ra, tại trong sơn cốc vắng vẻ tỏ ra có chút quý dị. Khi thấy rõ ràng nguồn sáng thì, Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô đều giật mình ngừng cước bộ. Một cự nhân màu xanh biếc, lóe ra một chút lục quang, tựa hồ thống khổ vô cùng, thân thể còng xuống đứng ở nơi đó, so với ba thụ nhân thấy lúc trưởng cao hơn một mảng lớn, cao có hai mươi mấy thước. Đây là một lão thụ nhân, trên mặt nếp nhăn chồng chắt, chòm râu màu xanh thật dài, buông thẳng xuống trước ngực. Thật sự khiến Tiêu Thần bọn họ giật mình, cũng không phải lão thụ nhân đặc biệt cao to, mà là bởi vì tại chỗ ngực bụng hằn, lại hé một cái khe hở lớn, bên trong có một xích lỏa nam tử cao hai thước, đang ra sức hướng ra phía ngoài giãy dụa! Nam tử chính là thân thể, cùng nhân loại bình thường cũng giống như nhau, chỉ là hằn tuy rằng thoát nhìn là một người thanh niên, thế nhưng hình dạng vẫn như cũ có

bóng dáng của lão thụ nhân, mà nhìn kỹ dưới thân thể mơ hồ có lục sắc quang hoa lưu chuyển.

Tiêu Thần khiếp sợ vô cùng, nam tử tựa hồ nỗ lực từ thể nội của lão thụ nhân biến xuất ra! Theo nam tử một điểm ra sức hướng ra phía ngoài giãy dụa, lão thụ nhân cao hai mươi mấy thước chậm rãi héo đốn, sinh mệnh lực nhanh chóng mất đi, mà một chút quang hoa lại không ngừng hướng xích lõa nam tử hội tụ lại. Tiến hóa thành loài khác! Tiêu Thần giật mình tới cực điểm. Vạn năm cổ mộc có thể tiến hóa làm thụ nhân, mà thụ nhân nhưng có thể hoàn toàn thuế biến thành dáng dấp nhân loại! Hẳn tại trên người tên xích lõa nam tử, đã cảm giác được lực lượng ba động cường đại, tựa hồ không thua gì một hung long! Nam tử lột xác tựa hồ dị thường thống khổ, cũng không biết giằng co thời gian bao lâu, mới bắt quá lột xác ra nửa thân thể mà thôi. Tiểu thú trắng muốt, nháy mắt chuyển động mắt to, lôi kéo ống quần của Tiêu Thần, ý bảo hắn tiếp tục đi tới, bất quá lại tránh xa xa nam tử đang lột xác. Đi vòng qua lão thụ nhân chỉ hơn trăm thước, phía trước xuất hiện một phiến khu vực hoa cỏ thơm ngát, sở hữu hoa cỏ đều tràn ngập linh khí, giải đất trung tâm càng thần chói, tại trong bóng đêm đặc biệt sáng lạn loá mắt. Ở trung tâm hoa cỏ, có một vũng nước nhỏ nửa thước vuông, quang mang sáng ngọc chính là từ nơi này phát sinh, có vô tận sinh mệnh linh khí tại lưu động. Mà bảo thụ của tiểu thú chính là cắm rễ tại trong vũng nước nhỏ, sương vụ bảy màu dày đặc, làm gốc thân cây sáng chói loá mắt, mà dịch thể trong vũng nước nhỏ gần như khô cạn rồi. Tiêu Thần có chút ngần ngại, hẳn tại Nhân Gian giới bây giờ tuy là không nghe qua qua thụ nhân, nhưng đối dịch thể trong suốt trong vũng nước nhỏ đã có nghe thấy qua, nó tựa hồ là. Sinh mệnh cam lộ! Đó là kết tinh của thiên nhiên, truyền thuyết rừng già nguyên thủy diện tích vô cùng, năm này tháng nọ có thể kết xuất vài giọt sẽ không sai rồi, có công hiệu “sinh tử nhân nhục bạch cốt”(chắc là cải tử hồi sinh-ND), nhưng người bình thường căn bản vô pháp tìm được, là danh phù kỳ thực(vật cũng như tên-ND) sinh mệnh cam lộ. Mà

ở đây. Lại hình thành được một vũng nước nhỏ nửa thước vuông! Bất quá, vô luận Tiêu Thần giật mình thế nào cũng đã chậm, sinh mệnh cam lộ đại bộ phận đã vào trong cái bụng nhỏ tròn vo của tiểu thú nọ, mà bộ phận còn dư thì bị thánh thụ hấp thu khô cạn rồi. Khiến người ta vừa tiếc nuối, lại là cảm khái, tiểu thú này có phần quá mức thần dị rồi, lại có thể tìm được cam lộ. Tiểu thụ cao cỡ bàn tay, đã xảy ra biến hóa kinh người, phiến bạch ngọc diệp trong suốt sáng bóng nọ đã triệt để trưởng thành, cùng giống cỡ mặc ngọc diệp, hơn nữa lại nở ra một phiến bích ngọc diệp, quang hoa lưu chuyển, lục quang sáng chói. Trái ngược với phát hiện sinh mệnh cam lộ, Tiêu Thần càng thêm giật mình với trạng thái bảo thụ của tiểu thú. Tiểu thú cũng không biết uống bao nhiêu cam lộ, cái bụng nhỏ đều tròn vo rồi, thế nhưng không có bất luận cái gì biến hóa phát sinh, này thực sự khiến người ta cảm giác giật mình. Chính là cự long uống xong nhiều sinh mệnh cam lộ như vậy, chỉ sợ cũng sẽ phát sinh một ít kỳ biến hóa dị chứ. Thần dị tiểu thú! Mà tiểu thụ hấp thu xong một nửa sinh mệnh cam lộ, cũng không nhiều sinh ra một phiến lá mới mà thôi, đây cũng là chỗ khiến người ta giật mình, lẽ nào nói một phiến lá mới trên đỉnh của nó hơn nửa vũng sinh mệnh cam lộ? Người đều cũng có tư tâm, Tiêu Thần điều không phải thánh nhân, hẳn quyết định phải nghĩ biện pháp đem tiểu thú cùng bảo thụ giữ ở bên người, tiểu gia hỏa này quá bất khả tư nghị rồi. Tiểu thú trắng muốt đem bảo thụ rút ra, chẳng hề để ý dính ở tại trên đầu lông xù của mình. "Rầm" Trong thời gian tiểu thụ bị nhổ lên, trong ao nhỏ khô cạn truyền ra tiếng vang, ba khóa tinh thể trong suốt sáng bóng hiện ra, tiểu thú hồ nghi bắt lên, đem một viên giống như đường đậu trong đó, "Dát băng dát băng" nhai vỡ nuốt xuống phía dưới, thuận thế còn ném cho Tiêu Thần một viên. Tất cả chuyện này đều phát sinh quá nhanh rồi, Tiêu Thần căn bản không kịp ngăn cản, hẳn cũng không có ngờ tới trong vũng nước thủy còn có cam lộ kết tinh, tiểu thú thực sự là phí của trời a, vừa mới uống hết một bụng sinh mệnh cam lộ, hiện tại lại nuốt trọn một viên kết tinh! Lãng phí! Quá lãng phí rồi! Tự nhiên là cảm thấy vị đạo không tốt cho lắm, tiểu thú đem một viên còn dư ném cho Tần Quảng Vương, động tác tùy ý như vậy thực sự khiến Tiêu

Thần có chút phát điên, tiểu thú này chẳng lẽ là tại trong thần tuyến(dòng nước thần-ND) lớn lên sao? Thực sự là khiến người ta không nói được rồi!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 49: Phóng hỏa thiêu cốt.

Chương 49: Phóng hỏa thiêu cốt. Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Cũng chỉ có linh cốt kết xuất được sinh mệnh cam lộ , mới có thể đủ thai nghén ra thụ nhân linh vật bậc này. Nơi này không thể ở lâu, Tiêu Thần nghĩ tới thụ nhân đang ở lột xác cách đó không xa kia, nó tuyệt đối là một tồn tại có thể so với hung long. Nó cách nơi này gần như vậy, không chừng chính là vì thủ hộ sinh mệnh cam lộ, chỉ bất quá đúng lúc gặp lột xác mà không rảnh bận tâm nơi đây. Tiêu Thần bọn họ rất nhanh từ chỗ sâu trong sơn cốc rời khỏi, tránh né cẩn thận qua hai gã thụ nhân ven đường, tiểu thú tựa hồ cũng biết không thể kinh động đại gia hỏa này, tại trên đường về cực kỳ an tĩnh. Có một lần còn dựa vào linh giác của nó, trốn tránh khỏi một thụ nhân hóa thành cổ thụ che trời, tại trong bóng đêm nếu như không quan sát cẩn thận tỉ mỉ, rất khó tưởng tượng đó là một cự nhân màu xanh có thể di động biến thành. Tính cả lão thụ nhân đang lột xác kia, tổng cộng tại thụ nhân cốc phát hiện được năm tên thụ nhân, đây tuyệt đối là một cổ chiến lực phi thường cường đại, nhất là tên lão thụ nhân kia khả năng trình độ mạnh mẽ tới bất khả tư nghị rồi. Tiêu Thần cũng không cảm thấy bọn Triệu Lâm Nhi có thể khống chế tên lão thụ nhân đang lột xác kia, đã hoàn toàn biến hóa thành dáng dấp nhân loại, tâm trí quyết không là vài tên thụ nhân ngoài kia có thể bằng được, có chiến lực cường đại không gì sánh được, thế nào có thể để cho người khác ép thúc chứ! Nếu đã tránh cho xa nơi đây giết

chóc, tìm một chỗ ẩn thân tu hành, Tiêu Thần quyết định trước khi đi thì xuất thủ một lần, xem như là dành cho thụ nhân cốc bọn chúng cảnh cáo và đánh trả. Hắn cùng với ba bộ xương khô hóa thành bốn đạo quang mang, xoay quanh giải đất bên ngoài của thụ nhân cốc, bắt đầu châm lửa chung quanh. Thực vật trên long đảo phần lớn là những loại cây chứa nhiều tinh dầu, một khi dẫn đốt tức khắc kịch liệt bốc cháy lên. Tiêu Thần còn cần dùng cây đuốc đi châm lửa, mà ba bộ xương khô đều có linh lực không kém, linh quang không ngừng khiêu động, nơi chúng nó đi qua bộc phát ra một đoàn hắc hỏa âm u. Chỉ khoảng nửa khắc ngắn ngủi, thụ nhân cốc bốn phía hỏa quang tận trời, lửa cháy hùng hực mạnh không thể ngăn trở, hướng lan tràn đi về trong cốc. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô một khắc cũng không dám dừng lại, nhanh chóng hướng phía phương xa bỏ chạy, không thể lại trở về khu vực tử vong chiếu trạch rồi, hơn nữa cũng không thể trở lại cái phương hướng kia được. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô như bay, hướng về địa vực phía tây Long Đảo phóng đi, là nơi xa lạ mà bọn hắn chưa từng có thăm dò qua. Phía sau bọn họ, hỏa quang tận trời, tại đêm khuya đặc biệt chói mắt, nửa khoảng bầu trời đều bị thiêu đỏ. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô chạy vội ra ngoài hơn mười dặm, mới dừng lại qua lại đầu nhìn, không ai truy tung đến, bốn phía ngoại trừ tiếng thú hô không có âm hưởng khác. Tiểu thú trắng muốt cũng theo đến, tại mới vừa rồi phóng hỏa thì, nó đi theo hưng phấn cả buổi, cuối cùng theo một đường chạy thoát đến. Đứng ở trên dãy núi, nhìn phiến sơn cốc đỏ bừng nọ, ẩn ước trong đó có thể nghe được tiếng ầm ĩ cùng hỗn loạn. Tiêu Thần có thể đoán được rằng tâm tình của Triệu Lâm Nhi lúc này, mặc dù không có bất luận tổn thương cái gì, đối với mọi người trong cốc mà nói cũng là một lần đả kích không nhỏ, vừa mới thành lập liên minh, kết quả ngày đầu tiên để người đem thụ nhân cốc đốt cho, đây là miệt thị của địch nhân, là sỉ nhục của bọn họ! Tiêu Thần không hề nhìn, cùng ba bộ xương khô nhanh chóng tại trong rừng tạt qua, một đường hướng tây tránh né man thú trong rừng, bọn họ suốt đêm chạy vội ra ngoài hơn mười dặm mới dừng lại. Không thể không nói, phiến Long Đảo này tựa hồ phi thường trống trải, hơn mười dặm này địa vực vẫn như cũ là giải đất ở bên ngoài Long Đảo, tính ra là một đảo lớn

diện tích rộng. Để cho người khác điên cuồng đi, để cho người khác giết chóc đi, Tiêu Thần không muốn cuốn vào trong dòng chảy tranh đoạt bạn sinh long vương, tại một đoạn thời gian kế tiếp hẳn phải ẩn tu, lẳng lặng đợi có người tìm được bạn sinh long vương, sau đó lên thuyền lớn của những người đó ly khai Long Đảo, tiến nhập phiến đại lục Trường Sinh rộng lớn nọ. Có lẽ là xảo hợp, có lẽ là một cố lực lượng tà dị thực sự trên Long Đảo, lửa lớn tại thụ nhân cốc đốt một canh giờ, sau khi sơn cốc bị phá huỷ một nửa, trời sao sáng sủa đột nhiên mây đen cuộn cuộn, rất nhanh đổ xuống trận mưa to như trút nước, đem ngọn lửa lớn hùng hực thiêu đốt dập tắt rồi. Trong cốc không có người thương vong, thế nhưng sắc mặt mỗi người đều phi thường nhục nhĩ, rất rõ ràng có thể thấy được bởi vì vết tích phóng hỏa. Triệu Lâm Nhi đứng tại đầu vai của một gã thụ nhân, một đoàn quang huy sáng sủa bao phủ thân thể của nàng, ngăn trở nước mưa tiếp cận, hơi nước tại bên ngoài cơ thể của nàng hình thành một tầng sương bạc mỏng lung, khiến nàng thoát nhìn hư huyền mờ ảo vô cùng. Thế nhưng, lúc này tâm tình của hoàng gia thiên nữ, cũng không như thân thể thần tiên linh hoạt kỳ ảo của nàng, nàng trong lòng phi thường phẫn nộ. Từng nghĩ qua có thể là những người khác trên đảo đã kích liên minh của bọn họ, bất quá rất nhanh đã bị bài trừ rồi, nàng phát hiện được vết tích cốt trảo ba bộ xương khô đặc biệt, vậy hết thấy nhất định là Tiêu Thần gây nên không thể nghi ngờ. Quả thật là đối đầu gay gắt, nàng vừa mới ngưng tụ lên một cố lực lượng đáng sợ, Tiêu Thần nhất thời hung hăng quét vào bộ mặt của bọn họ, này tuyệt đối sẽ trở thành trò cười của tu giả khác trên Long Đảo. Trong đám người Cale phát tiếng rống gầm trầm trầm, bị Tiêu Thần thiêu thụ nhân cốc ra chặt vật như vậy, khiến hẳn cảm giác phẫn nộ vô cùng. Đồng bạn của hẳn Arhode lại rất bình tĩnh, thỉnh thoảng nhìn chăm chăm ba gã thụ nhân nọ. Trong sơn cốc cùng sở hữu năm tên thụ nhân, có hai gã tại chỗ sâu trong sơn cốc, không có bị lửa lớn ảnh hưởng. Ba thụ nhân còn lại, ngoại trừ một người đã bị bỏng ở ngoài cánh tay trái, còn lại hai người cũng đều hoàn hảo không tổn hao gì, đây là một cố chiến lực cường đại, Á La Đức phi thường động tâm. Những người khác cũng đều phẫn nộ không ngớt, đường đường hơn mười cao thủ lại bị người một kích hỏa thiêu chặt vật không chịu được.

Đại bộ phận tu giả bên ngoài Long Đảo đều bị kinh động rồi, mọi người có trạm hoặc tại trên dãy núi nhìn ra xa, có người bay đến trên tán cây cao to nhìn về nơi xa, có một số chú sư cùng linh sĩ càng bay tới, nhìn ở khoảng cách gần. Yến Khuynh Thành đứng ở trên vách đá cách đó không xa, nhìn tinh quang sáng chói, mà duy độc thụ nhân cốc khu vực này mây đen bố trí dày đặc thì, nếu có chút tư duy mà nói: "Đây là nguyên vụ lực lượng của Long Đảo!" Đây là một đêm không bình tĩnh. Ngày thứ hai, sự kiện lửa thiêu thụ nhân cốc, quả nhiên bị truyền xôn xao. Tiêu Thần, lại một lần nữa trở thành nhân vật tiêu điểm, bất quá không ai có thể phát hiện tung tích của hắn, tựa hồ hắn đã từ trên Long Đảo tiêu thất, rất nhiều người đều suy đoán hắn đã chạy vào chỗ sâu trong Long Đảo. Bất quá, phong ba lần này ko kéo dài lâu, liền bị chuyện kế tiếp đã xảy ra hòa tan rồi. Sau việc xảy ra ở thụ nhân cốc ba ngày, Long đảo lại xảy ra đại sự kiện, có người phát hiện được bạn sinh long vương! "Hống." Tiếng long khiếu, vang vọng trong thiên địa, vạn thú kinh động sợ hãi, mà phát sinh tiếng long khiếu bất quá là con rắn dài hơn một thước mà thôi! Nó phát sinh âm ba thật lớn, như cuồng phong bạo lôi, khiến sơn lâm cuồng mãnh lay động, đơn cử thanh âm cứng mạnh mà nói, sắp so trên với bạo long cùng bát tí ác long rồi!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 50: Thần quang phong đảo

Chương 50: Thần quang phong đảo Người dịch : demondance Nguồn:

4vn.eu

Đây là một ấu long tử sắc thần quang sáng chói, tuy bất quá dài hơn một thước, thế nhưng long khí cường đại khiến mãnh thú khổng lồ trong sơn

lâm này cũng không giám đến trêu chọc, đây là uy áp cường thế của thú vương sinh ra. Hình dạng của nó phi thường giống kỳ lân thú trong truyền thuyết, thân tựa như hưu lại tựa như ngựa, móng sói, da vẩy rồng, bất quá những cũng cùng kỳ lân trong truyền thuyết có địa phương rõ ràng bất đồng, đuôi chính là dạng đuôi thần của cá sấu, tử quang sáng chói, lân giáp dày đặc. Và lại, trên đầu nó mọc một cặp sừng, cặp sừng tử kim, giống như sừng hưu, xương đầu của nó cực kỳ giống Tổ Long trong truyền thuyết! Hơn nữa, tử khí thế mà nói, cùng kỳ lân thú có, vậy bất đồng trên bản chất, kỳ lân chính là thủy thú trong truyền thuyết, mà tử sắc bạn sinh long vương nọ, nhưng tràn ngập một cỗ uy áp của Man tộc vương giả, tuy là còn rất nhỏ, thế nhưng khiến người ta cảm giác áp bách cường đại! Bạn sinh long vương này, chính là Yến Khuynh Thành cùng Rand phát hiện được tại phụ cận thác nước, bọn họ vẫn chờ tại khu vực này, từ lâu đã phát hiện ấu long tựa hồ thường xuyên thường lui tới nơi nào, thế nhưng thẳng đến hôm nay mới tìm được bóng dáng của nó. Chỉ là tử long vương non quá mức cường thế rồi! Một tiếng long khiếu rung trời, sóng âm cuộn cuộn có lực sát thương vô cùng lạ thường, đem rừng cây phụ cận đều tàn phá cành lá điêu linh, mạnh mẽ đem Yến Khuynh Thành cùng Rand bức lui rồi. Sóng âm quang mà nói, âm công đủ để đạt đến cảnh giới Thức Tàng chấn nhiếp nhân tâm! Tổ Long cùng bạn sinh long vương, mới vừa sinh ra không lâu sau liền có chút dấu hiệu tiến hóa, sau đó chúng nó lại chủ động ly khai mẫu long mang thai chúng nó, bắt đầu con đường tiến hóa riêng biệt của chính mình. tuy ko có hung long trưởng thành bảo vệ nhưng dù Yến Khuynh Thành cùng Rand phát hiện ra ấu long, cả hai vẫn cực kỳ chật vật khi chế phục! Bạn sinh long vương cường hoành siêu việt đã ngoài dự liệu của bọn họ! Truyền thuyết, Long tộc bị phong ấn tại trên hoang đảo nhỏ này, liền mất đi một thân thần thông, nhưng mà điều này đối với ấu tiểu long vương căn bản không thích hợp, nó lại có thể bắn ra tử sắc thần quang chói mắt, đem núi đá trước người của Triệu Lâm nhi cùng Rand hóa thành bột phấn. Ấu tiểu long vương vô cùng lạnh lợi chạy trốn đi, cả người tử sắc thần diễm bùng bùng khiêu động, như là một đạo tử điện rất nhanh tiêu thất tại trong rừng, tốc độ thực sự quá nhanh rồi, mặc dù Rand ngự không phi hành, đều không

thể đuổi theo. Âm thanh rống gầm thật lớn của bạn sinh long vương, đã kinh động mọi người trên Long Đảo, đông đảo tu giả toàn bộ hướng nơi này vọt tới, chỉ là thời gian khi bọn hắc chạy tới, cũng chỉ phát hiện một điểm tàn tích mà thôi, ấu tiểu long vương đã tiêu thất từ lâu. Đây là lần đầu phát hiện bạn sinh long trên Long Đảo, mọi người xưng hô nó là tử long vương. Trong mấy ngày kế tiếp, đại đa số tu giả đều đã tập trung tới khu vực này, truy tìm chỗ hạ lạc của tử long vương. Yển Khuynh Thành có chút ảo não, trăm ngàn lần đều tưởng đã có được một ấu long, cường thế yên nhiên như thế, khiến cho hai người tiếc nuối nhìn nó chạy trốn. Không hề nghi ngờ, tử long vương xuất hiện, ảnh hưởng cực kỳ lớn, đã tác động đến tâm sở hữu của tu giả, mọi người vô cùng muốn thu phục nó. Nếu như có thể đem nó nuôi dưỡng đến thành niên, nó sẽ là tồn tại đáng sợ khiến thần linh đều phải cảm giác run rẩy! Tự nhiên cả liên minh thụ nhân cốc, cũng không tìm kiếm chỗ hạ lạc của Tiêu Thần nữa, bọn họ toàn bộ đều tập trung tìm kiếm đầu mối của tử long vương, vậy vô hình trung đã hóa giải nguy cơ của Tiêu Thần, hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi cũng không ngăn cản được. Chỉ là, hơn nửa tháng qua đi, mọi người lại không có chút phát hiện nào, tử long vương non như là bốc hơi rồi, lại cũng tìm không được chút bóng dáng nào. Mọi người phải sợ hãi than, tử long vương có trí tuệ cao, tựa hồ đã biết nguy hiểm tới gần, nó thành công trốn tránh khỏi sự lùng tìm của mọi người. Đám tu giả đều dự đoán khả năng hướng đi của nó, có người cho rằng nó đã trốn ở trong động tối, lại có người cho rằng nó tiến nhập chỗ sâu trong Long Đảo. Cứ như vậy bộ phận người tiếp tục tại bên ngoài Long Đảo tìm kiếm, mà một bộ phận người khác có can đảm mạo hiểm thì bắt đầu hướng về chỗ sâu trong Long Đảo xuất phát. Quá trình tìm kiếm tử long vương, cũng là một quá trình hỗn chiến giết chóc, không ít người bởi vậy mà đã tử biệt tính mệnh! Khoảng cách ngày tử long vương hiển hiện, đã qua hai mươi mấy ngày, Long Đảo lần thứ hai xảy ra đại sự kiện! Lúc này đây, được coi là kinh khủng, số phận của mọi người và nó gắn chặt với nhau. Tới hôm nay, trên Long Đảo rộng lớn, đã tụ tập đại lượng tu giả, đều là cao thủ thực lực cường đại, đã không hề có thuyền lớn tiếp sau đến rồi. Nhưng mà, ngay ngày hôm nay, trên Long Đảo đột nhiên sóng động ra trận

trận thần quang đáng sợ, tại trong sát na chói đến người không mở ra được hai mắt, cả tòa Long Đảo tại trong biển rộng bao la, như một viên ngọc thần châu quang mang sáng chói, sáng lạn vô cùng, quang diễm thẳng hướng trời cao. Trên Long Đảo, vạn thú đều rống, chúng long rít gào, giống như thiên băng địa liệt, cả tòa Long Đảo thật lớn đều lay động kinh khủng, giống như ngày tận thế đã tới. Đông đảo tu giả kinh khủng vô cùng, không biết xảy ra chuyện gì, mỗi người đều run rẩy phát ra từ linh hồn, đều có một cổ cảm giác sợ hãi không gì sánh được. Thần quang chói mắt duy trì đại khái một thời thần, quang mang mới dần dần ảm đạm xuống, tu giả tại bên ngoài hải đảo giật mình phát hiện, hải vực xung quanh Long Đảo xảy ra biến hóa kinh người, thần quang sáng chói xuất hiện tại trong biển rộng vô tận, vốn biển rộng yên ả sóng lớn ngập trời, phảng phất phải mang tất cả mây trên trời xuống. Ẩn ước bên trong, đông đảo tu giả cảm giác được một cổ lực lượng đáng sợ vô cùng tại trong sóng lớn cuộn trào mãnh liệt. Sau đó, bọn họ thấy được một tràng cảnh kinh khủng, đã chứng thực suy đoán trong lòng. Một con thuyền lớn thông dong chậm rãi đi đến, trong sóng biển thấu phát ra thần quang sáng chói, trong nháy mắt sụp đổ, như tuyết hoa tan rã, tại giữa biển triệt để tan vỡ tiêu thất! Vùng biển cấm kỵ ngàn dặm xung quanh Long Đảo, đã khôi phục làm một phiến tử vực, hiện tại không thể ngang qua rồi! Hải vực phong khốn trước thời hạn! Đây là một hồi đại biến cố, đã vượt qua dự liệu của mọi người! Căn cứ tu luyện sử ký tái, trước đây vùng biển cấm kỵ sau khi mở ra, tối thiểu sẽ duy trì liên tục trên dưới nửa năm thời gian mới có thể một lần nữa phong khốn, mà lúc này đây thời gian cũng ngắn như vậy, còn không đến hai tháng! Tu giả tại giải đất sát biên giới hải đảo, sau khi thấy loại tình huống này, gần như sụp đổ rồi! Vậy có nghĩa là, bọn họ sẽ vĩnh viễn không có khả năng ly khai Long Đảo rồi, trừ phi đợi được mấy trăm năm sau một luân hồi mới bắt đầu. Nhưng mà, ai có thể sống được thời gian dài như vậy? Long Đảo thần bí mà lại đáng sợ này, áp chế lực lượng thần linh, không ai có thể tại trên hoang đảo đạt được Trường Sinh cảnh giới, không ai có thể đợi được ngày nào đó thoát khốn đến! Người đi tới Long Đảo, thanh niên cao thủ chiếm đa số, bọn họ là đại biểu của thế lực khắp nơi trên đại lục, đều là anh kiệt được chọn lựa kỹ càng ra.

Để cân bằng, trước đây cao thủ tu vi thông thần, rất ít có người tiến nhập Long Đảo, đây là một loại ăn ý giữa các thế lực khắp nơi, hình thành một loại cân bằng vi diệu. Đương nhiên, không tiến nhập Long Đảo, không có nghĩa là tu giả đời trước sẽ không ra tay. Long Đảo ở vào chỗ sâu trong biển rộng bao la, cách xa đại lục có vạn dặm, mặc dù đến tranh đoạt vạn sinh long vương, nghĩ vượt qua hải vực bao la này cũng là phi thường nguy hiểm, ven đường rất có thể sẽ có người cướp giật. Cao thủ đời trước của thế lực khắp nơi, tất cả đều tại ven đường đợi tiếp ứng, tại trong hải vực bao la vạn dặm, tại trên đường tất trải qua mọi điều, thậm chí có bán thần tại chờ, đó là người tiếp cận với thần chi! Thanh niên cao thủ trên đảo tuyệt vọng, họ nghĩ rằng mình sẽ vĩnh viễn bị khốn trên Long Đảo. Mà lúc này, bọn họ lại thấy được hình ảnh đáng sợ của một người, trong sóng lớn mênh mông, một gã vũ dực đọa lạc thiên sứ tại bầu trời ngoài khơi không ngừng giãy dụa, thống khổ quay cuồng. Thế nhưng trong nháy mắt rất ngắn, thân thể của hắn tựa sụp đổ rồi, bị thần quang sáng động vạn nát bấy!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 51: Đại Tẩy Bài (Cuộc thanh trừ lớn)

Chương 51: Đại Tẩy Bài (Cuộc thanh trừ lớn) Người dịch : demondance

Nguồn: 4vn.eu

Vùng biển cấm kỵ đáng sợ, trên không trung cũng bị phong khốn. Đọa lạc thiên sứ thông thường đều có tu vi cảnh giới bán thần, là một thần chi chủng tộc thế lực hơi yếu tồn tại từ xa xưa! Mà tồn tại như vậy.....lại cũng khó có thể chống lại lực lượng phong ấn trong vùng biển cấm kỵ. Mà cách đó không xa, một nhân loại võ giả có thể ngự không phi hành, cũng rất

nhánh bị thần quang hủy diệt rồi. Đó là thủ hộ tại bên ngoài hải đảo, cường giả bán thần cấp đang chờ để tiếp ứng những thanh niên cường giả trở về, chính là một nhân vật phi thường cường đại trên Trường Sinh đại lục. Các tu luyện giả đạt tới cảnh giới Trường Sinh và Niết Bàn căn bản không hề quản đến trần thế. Bán thần cường giả đạt tới Ngự Không cảnh giới có thể nói là nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp. Bọn họ có thể chống lại dọa lạc thiên sứ từ trong những truyền thuyết xa xưa, có thể cùng quang minh thánh long tranh phong, thế nhưng cũng khó có thể chống lại lực lượng phong ấn trong vùng biển cấm kỵ. Thanh niên cường giả xung quanh hải đảo sụp đổ rồi, bán thần đều không thể thoát khỏi vùng biển cấm kỵ, bọn họ như thế nào có thể đây? Bọn họ đã vĩnh viễn bị phong khốn ở đây. Ngày hôm nay, trên Long Đảo tràn ngập khủng hoảng, biến cố bất thành linh này đối với bọn họ mà nói giống như là ngày tận thế. Chìm đắm hi vọng cũng là Long Đảo, khiến ta tuyệt vọng cũng là Long Đảo. Thần quang trên Long Đảo đã thu liễm, khôi phục lại tình hình vốn có của nó, vùng hải vực nơi phụ cận cũng đã yên tĩnh lại, thần quang cũng đã thu liễm. Bất quá rõ ràng có thể cảm giác được, trong nước biển tựa hồ có hơn một cỗ lực lượng thần bí, ngăn cách Long Đảo với Trường Sinh đại lục. Gần một tháng qua, Tiêu Thần vẫn một mực tu luyện, thực lực mới là đạo lý thép. Cho đến hôm nay, những phát sinh kinh trời trên Long Đảo mới kinh động đến hắn. Rất nhanh hắn đã biết được những sự việc đã xảy ra, cái này đối với hắn mà nói cũng là một tin tức sét đánh. Bất quá ảo não, tuyệt vọng cũng không thể làm gì, trước tiên nên xem xét tình hình hiện tại trên Long Đảo. Long Đảo rất có khả năng sẽ phát sinh một hồi khủng hoảng, nếu dưới sự thúc đẩy của những người có tâm, vậy chính là một thời kỳ nguy hiểm vô cùng. Tiêu Thần đem bản thân giam ở trong một phiến dốc đá, nhất định phải tránh né thời kì đen tối này. Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là phải hảo hảo sống sót được. Trên thực tế, ba ngày kế tiếp, tất cả đều giống như dự liệu của Tiêu Thần vậy, trên hải đảo đã khởi lên một cơn lốc đầy máu tanh, tiến hành một hồi thanh trừ lớn tàn khốc. Nhất định không phải là do một hai người thúc động, hắn là có không ít người đã thêm dầu vào lửa, khiến cho mọi người tràn ngập khủng hoảng và tuyệt vọng. Những cuộc hỗn chiến và giết chóc

khiến cho không ít thanh niên cường giả vẫn lạc. (Chết đó) Vô luận ở nơi nào, đều có những nhân vật kiêu hùng đầy dã tâm. Đây là cuộc thanh trừ lớn đầu tiên trên Long Đảo, bây giờ không thể nhìn ra nhân vật thao túng ở phía sau, chỉ có thể chờ đến sau khi Long Đảo bình tĩnh lại, mới có thể tìm thấy được một ít manh mối ở trong đó. Ba ngày qua, rất nhiều tu giả gần như tuyệt vọng, điên cuồng xuất thủ. Không ít nữ tu sĩ phải đứng mũi chịu sào. Sắc đẹp đã trở thành tai họa của bọn họ. Đoàn người đã tuyệt vọng, thú tính bạo phát, chuyện trước đây không giám làm, bây giờ còn cố kỵ gì nữa đây? Thời gian này, tràn ngập tội ác, cường giả sống, nhược giả vong, đã trở thành chân lý bất biến của Long Đảo. Qua ba ngày thời gian, số tu giả tử vong đã gần một nửa, mấy trăm người chết! Rất nhiều mảnh thú nếm trái được bữa ăn ngon. Quả là một hồi tai nạn thật đáng sợ, đây là một hồi thanh trừ lớn do con người tạo nên. Tại một nơi đáng sợ như vậy, chỉ trong ba ngày hỗn loạn, một nhóm cường giả chân chính cường đại cũng đã vẫn lạc. Cái tình cảnh cứ nơm nớp sợ kẻ thù dấu mặt trong bóng tối, giờ đây cũng đã chấm dứt. Trải qua một hồi thanh trừ lớn tàn khốc, hải đảo cũng dần yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều được cảnh tỉnh, bắt đầu lo lắng cho sự sinh tồn của chính mình. Vốn những người tiến nhập Long Đảo đều là những đại biểu của các thế lực ở khắp nơi. Giữa các bên đều là đối lập, hiện tại thành lập liên minh trở thành một xu thế. Muốn hảo hảo bảo tồn được mạng sống thì phải liên hợp lại một chỗ, mới có thể tăng cường lực lượng. Thụ nhân cốc chính là điển hình, trong ba ngày thanh trừ lớn này, đều không có ai thôi động tiêu diệt thụ nhân cốc, không ít người hâm mộ tuyệt sắc mỹ nữ Triệu Lâm Nhi, dưới sự tuyệt vọng vẫn có người trùng kích đến. Thế nhưng trước Thụ nhân cốc chất đầy tử thi, người vây công thương vong thảm trọng, cũng không thể làm được gì Thụ nhân cốc. Điều này khiến cho mọi người cảm thấy được tầm quan trọng của việc lập liên minh, chỉ có tập hợp lại một chỗ mới có thể tạo nên lực lượng mạnh mẽ bảo tồn được sinh mạng. Bất quá chỉ có những người bên trong Thụ nhân cốc mới biết, lần này thụ nhân cốc có thể bảo toàn trong cơn lốc này thật sự có chút may mắn. Tuy có vài tên Thụ Nhân cường đại tham gia chiến đấu. Thế nhưng thỉnh thoảng lại có những tu giả điên cuồng đánh tới, nếu không phải trong thời khắc mấu

chốt, ở bên trong thụ nhân cốc đi ra một thanh niên đáng sợ, bọn họ vô pháp ngăn cản. Người thanh niên kia cao khoảng hai thước, mái tóc dài màu xanh lục, thực lực cường đại có thể so với hung long. Đại đa số những tu giả tấn công vào thụ nhân cốc đều do hăn tiêu diệt. Sau khi kết thúc cuộc chiến ở Thụ nhân cốc, Arhode cùng với Cale liền ly khai. Bởi vì Arhode đã biết, hăn tuyệt không có cơ hội thu phục được những thụ nhân này, hăn cùng với Cale bắt đầu xây dựng liên minh cho riêng mình. Sau khi cuộc thanh trừ lớn kết thúc không lâu liền xuất hiện mười mấy liên minh. Trong đó gồm có liên minh của Arhode, “Tự Nhiên Liên Minh”. Nhất Chân hòa thượng cùng với sư huynh Nhất Si thành lập nên “Đạt Ma Liên Minh”. Yến Khuynh Thành cùng Rand thành lập “Bất Tử Liên Minh”. Quang minh chú sư Schroeder tạo thành “Quang Minh Liên Minh” nữ tu sĩ Lam Vũ tạo “Liên Vũ Liên Minh”.... Lại nói thụ nhân cốc xem như là liên minh đầu tiên. Sau cuộc thanh trừ lớn, những tu giả cường đại đều tự tạo ra liên minh, mở rộng thực lực của chính mình. Thành lập liên minh đã trở thành một xu thế lớn. Chỉ có cường đại như vậy mới có thể sinh tồn được nơi đây. Rất hiển nhiên, những kẻ thao túng trong bóng tối tạo nên cuộc đại loạn hay là một ít người sáng tạo ra liên minh, hiện tại đều bắt đầu chiêu binh mãi mã, tăng cường lực lượng của chính mình. Qua hai ba ngày tình hình, có một ít liên minh đạt được bốn năm mươi người, mà trên Long Đảo bây giờ chỉ có khoảng sáu bảy trăm tu giả. Một liên minh đạt hơn mười tu giả đã là phi thường kinh khủng rồi. Chiếu theo đó thì cuối cùng tất nhiên sẽ trở thành bá chủ của Long Đảo. Những liên minh yếu nhược cùng với những người không tham gia bất kì liên minh nào, họ bày mưu điều khiển rất nhiều người liên hợp hò hét, lan truyền tin tức: Long Đảo không có bá chủ, không có hoàng đế, người người bình đẳng, người người tự do. Vì tránh cho những liên minh siêu cấp xuất hiện, một cái quy định hà khắc dần dần được mọi người chấp nhận, đó chính là một liên minh tối đa chỉ có được mười người, không liên hợp hai liên minh lại, nếu không sẽ bị cộng đồng tiêu diệt. Vì vậy, khống chế không cho siêu cấp thế lực xuất hiện. Quy định thứ nhất này được đại đa số mọi người ủng hộ, vì bọn họ rất rõ ràng ý nghĩa của việc này, có thể tránh rất nhiều hậu quả. Nói cách khác, nếu có người có thể trở

thành “Hoàng Đế” trên Long Đảo, trở thành nhất phương bá chủ, thì rất nhiều người trở thành nô dịch, trở thành tiểu binh của họ. Đây chính là điều mà người thao túng ở phía sau không hề ngờ đến, tiến nhập trên đảo đều là những tinh anh, những kẻ thao túng ở phía sau này chỉ có thể làm khó dễ bọn họ một lần mà thôi, những người khác sau khi tỉnh táo lại thì trí tuệ có thể thấp hơn so với bọn chúng sao?

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 52: Tiềm tu kết thúc

Chương 52: Tiềm tu kết thúc Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

Rất nhiều quy định hạn chế được chậm rãi hoàn thành. Vì tránh cho bọn họ báo thù lẫn nhau, tránh cho thảm kịch lại phát sinh thêm một lần nữa, tránh cho người ở phía sau động tay chân, quy định đầu tiên được sinh ra. Nếu như giữa hai liên minh phát sinh mâu thuẫn, không được kéo thêm liên minh thứ ba vào hỗn chiến, dưới tình huống được sự đồng ý của hơn mười chủ liên minh bên ngoài thì hai liên minh này mới có thể dùng vũ lực để giải quyết. Do đó tránh được liên minh liên hợp chiến đấu. Mà mâu thuẫn cá nhân cần chiến đấu để giải thì không có quy tắc hà khắc như vậy, chỉ cần ba chủ liên minh đồng ý, song phương có thể sử dụng vũ lực để giải quyết. Mặt ngoài xem như là hạn chế sự lớn mạnh của các liên minh, tựa hồ tránh cho việc “Hoàng Đế không ngai” xuất hiện. Thế nhưng tình huống trước mắt tràn ngập các loại tệ nạn, thịnh thoàng vẫn có tranh đấu, hơn nữa đã được hợp pháp hóa. Cũng phải nói đến, những người có thể tiến nhập Long Đảo, đều là những đại biểu cho các thế lực ở khắp nơi, cũng đều là một ít thanh niên nam nữ kiệt xuất, mỗi người đều rất tự phụ và kiêu ngạo. Loại

quy định này xuất hiện chính là bọn họ đã từng gặp qua, có thể hạn chế được sự phát triển của các thế lực lớn, lại có khả năng hợp pháp hóa chiến đấu đã thể hiện ra sự bất phàm của bọn họ. Ngăn ngừa chỉ mấy ngày thời gian, mạch nước ngầm trên Long Đảo đã bắt đầu khởi động, hơn mười liên minh rất nhanh được thành lập, có không ít người gia nhập vào liên minh. Đương nhiên cũng có trường hợp đặc biệt, nghe đồn rằng có người thực lực thâm bất khả trắc đã tiến vào chỗ sâu bên trong Long Đảo. Tiêu Thần từ một chỗ bí ẩn trên vách núi đi ra, đi đến bên trong một linh cốc hoa tươi rực rỡ. Nơi đây kỳ hoa nở rộ, cây cỏ mọc khắp nơi, trúc xanh như ngọc, có cả thác nước bay bay, những con lạch uốn quanh, nước hồ trong xanh, có thể nói là cảnh sắc cực kỳ mỹ lệ. Tiểu thú trắng muốt lười nhác, mang một vẻ bất đắc dĩ nằm trên những bông hoa, tiểu tử này nhiều ngày nay phiền não vô cùng, mỗi ngày đều bị mùi vị thịt nướng của Tiêu Thần khiến cho nước dãi của nó chảy dài, thế nhưng lại không cách nào hưởng thụ được. Lần trước uống nhiều sinh mệnh cam lộ như vậy, khiến cho cái bụng nhỏ của nó tròn vo, một tháng qua cũng không có tiêu hóa được bao nhiêu, đối với mỹ vị cũng chỉ có thể nhìn mà than thở thôi. Nhìn nước bọt của nó chảy dài xuống, Tiêu Thần nhìn thấy rất muốn cười, trong đoạn thời gian tu luyện này, Tiêu Thần gọi nó là “Kha Kha”, vốn hẳn định gọi nó là “A A”, bởi vì trong thời gian qua ‘a a’ cười liên tục, cuối cùng mới lấy tên phát âm gần giống.

Ba bộ xương khô trong thời gian này tu vi đột phá không nhỏ, nguyên nhân do tiểu thú cấp cho nó viên sinh mệnh kết tinh kia. Mới bắt đầu, Tiêu Thần thấy bọn nó hấp thu viên tinh thể kia có chút lo lắng, dù sao thì bọn chúng chính là hắc ám sinh vật, sợ rằng hấp thu năng lượng quang hệ mà tạo nên xung đột. Thế nhưng, qua quan sát căn bản không cần lo lắng. Chúng nó không phải là loại vong hồn như trong tưởng tượng của hắn, mà là linh quang bất diệt, cùng với linh hồn của nhân loại bình thường không có gì khác biệt, thậm chí hồn lực còn cường đại hơn nhiều! Một viên sinh mệnh

cam lộ kết tinh tuy chỉ nhỏ bằng một đốt ngón tay, thế nhưng lại ẩn chứa năng lượng tinh thuần vô pháp tướng tượng được, so với một quả long tinh cũng không kém. Một quả sinh mệnh kết tinh như vậy làm cho ba bộ xương khô trên con đường tu luyện bước qua được lạch trời nọ. Vốn chúng nó mới chỉ ở cảnh giới Thuế Phàm, nhưng lại phi thường không ổn định, có đôi khi trong chiến đấu thậm chí rơi xuống cảnh giới thấp nhất. Mà hiện tại đã trực tiếp tiến vào cảnh giới Thuế Phàm đệ nhị trọng, khung xương bạch sắc sáng loáng lên rất nhiều, sáng bóng như chất ngọc. Trọng yếu hơn là chúng đã xảy ra một ít biến hóa kỳ dị, vị trí trán trên đầu lâu của chúng xuất hiện một lạch ẩn hình hoa sen, có thể phát sinh thần quang sáng chói. Ẩn ước trong đó, Tiêu Thần cho rằng việc hình thành lạch ẩn nọ đối với ba bộ xương khô mà nói là có chỗ tốt rất lớn, có lẽ là sinh mệnh cam lộ kết tinh đại bộ phận tinh hoa ngưng tụ đến nơi đó. Có thể nói chúng đã thành cao thủ chân chính, có thể cùng với Tiêu Thần liên thủ chống lại với cường địch. Những ngày này, bên ngoài ngoại giới xảy ra biến hóa như thế nào hắc cũng không hề biết, hắc quyết định ra bên ngoài một chuyến, bất quá lần này không mang theo ba bộ xương này, chúng quả thật rất dễ bị chú ý rồi. Một mình đi xuyên qua rừng già, hắc vừa tiến đến một giải đất quen thuộc thì rất nhanh liền phát hiện được nhiều chỗ dị thường. Không lâu sau, Tiêu Thần cũng biết được sự tình xảy ra gần đây. Về chế định liên minh cùng với pháp quy sinh tồn, khiến cho hắc nhạy bén cảm nhận được chỗ lợi hại bên trong. Mặt ngoài xem ra trên Long Đảo đã có ước thúc, thế nhưng tranh đấu tựa hồ đã hoàn toàn hợp pháp hóa rồi. Mặc dù hắc hành tung ẩn dấu, thế nhưng tại khu vực đông đảo tu giả này, không bao lâu sau thì hắc vẫn bị phát hiện hành tung. Bức họa của hắc cũng đã được miêu tả trên lá cờ lớn bằng da thú kia, có một bộ phận người đã từng thấy qua. Những người nghe được lại càng nhiều, hắc đã từng dùng một đám lửa vô tình thiêu rụi một nửa thụ nhân cốc, Tiêu Thần hiện tại đã trở thành một người có tiếng trên Long Đảo rồi. Nếu đã bị các tu giả khác phát hiện, Tiêu Thần cũng không cần phải ẩn dấu hành tung, thoải mái đi lại trong sơn lâm, chiến đấu đã được hợp thức hóa, không thể tùy ý khiêu khích trả thù, hắc trái lại đang rất chờ mong Triệu Lâm Nhi đến tới cửa cùng hắc quyết chiến hợp pháp. Rất nhanh đã có

người tìm tới hãn, cũng không phải là Triệu Lâm Nhi. Có người muốn lôi kéo hãn gia nhập liên minh của họ nhưng Tiêu Thần dùng lời nhẹ nhàng cự tuyệt rồi. Từ đó về sau, thỉnh thoảng lại có người xuất hiện, các liên minh đều muốn chiêu lãm hãn. Thế nhưng, đều bị Tiêu Thần khách khí uyển chuyển cự tuyệt. Hãn cũng không nghĩ là sẽ bị ràng buộc trong một liên minh. Đến lúc đi tới khoảng cách không xa chỗ xà long tượng thường lui tới thì Tiêu Thần phải ngừng cước bộ lại, bởi vì có người sắc mặt bất thiện ngăn cản hãn, dĩ nhiên lại là Man tộc thanh niên cường giả, Cale. “Thật xảo hợp, chúng ta lại gặp nhau.” Tiêu Thần mang theo tiểu ý nhàn nhạt. Cale sắc mặt âm trầm đến cực điểm, lần đối chiến trước đối với hãn là một đại sĩ nhục, mới vừa rồi hãn biết được Tiêu Thần tiếp nhập khu vực này, liền lập tức tìm đến. Bất quá trong lần chiến trước hãn tuy thảm bại nhưng thú hồn trong cơ thể hãn dần dần đã dung hợp. Khiến hãn đang uể oải ảo não cùng lúc lại dần dần sinh ra sự tự tin cường đại. Hãn rất muốn cùng với Tiêu Thần đại chiến một hồi nữa, rửa sạch sự sỉ nhục trước đây. Hôm nay quả thật là một cơ hội khó có được. “Lần này ta sẽ xé rách người ra.” Cale rít gào trầm trầm, thân thể cao ba thước trong rừng có vẻ đặc biệt kinh khủng. “Nghe nói, chiến đấu đã được hợp pháp hóa, chúng ta có hay không tìm người chứng kiến đây?” Tiêu Thần không chút sợ hãi, thần sắc ung dung hỏi. “Đương nhiên.” Cale mặc dù có chút thú tính thế nhưng cũng không dám tự mình làm càn, dù sao thì cũng vừa mới ban bố các loại quy định, hãn cũng không muốn là người đầu tiên phá vỡ nó. Nói không chừng có thể sẽ bị người hữu tâm viết đơn, dẫn đến họa sát thân. Khu vực này tu giả rất nhiều, tin tức đầu tiên ở bên trong truyền ra ngoài, nơi này liền xuất hiện ba nhân vật sáng tạo ra liên minh, bọn họ cũng nhất trí đồng ý quyết chiến có thể tiến hành. Bất quá sân đấu cần được thay đổi, khu vực này cách xà long tượng quá gần, vì tránh kinh động hung long cần phải tranh xa nơi này. Tin tức được nhanh chóng truyền bá, dù sao thì đây cũng là một trận chiến đấu hợp pháp đầu tiên khi liên minh xuất hiện cùng các loại quy tắc được quy định ra, đặc biệt khiến mọi người quan tâm! Không bao lâu sau, quanh sân thi đấu mới đã tụ tập hơn trăm người đến xem, tới mười mấy liên minh nhưng cũng có rất nhiều người đang hướng nơi đây đi tới rồi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 53: Chiến đấu kịch liệt

Chương 53: Chiến đấu kịch liệt Người dịch : demondance Nguồn: 4vn.eu

“Chờ một chút!” Arhode cuối cùng cũng nhận được tin tại trước khi chiến đấu bắt đầu chạy đến, đi theo phía sau hắn còn có tùy tùng và thành viên của Tự Nhiên liên minh. Arhode sắc mặt đều không tốt, hắn cũng không hy vọng Cale xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, liền la lớn: “Có người muốn quyết chiến với Tiêu Thần trước!” Hơn một trăm tu giả ở đây, đều có không ít người cười xuy ra tiếng. Còn có một ít người biểu tình rất hồ hững, dù sự tình thế nào cũng không liên quan tới mình, xem cuộc đại chiến sinh tử này là được. Sắc mặt Cale tái mét, tuy rằng biết Arhode là lo cho hắn, thế nhưng hắn rất phản nộ, trước mặt nhiều người như vậy, hắn cảm giác phi thường mất mặt. “Còn có người muốn cùng ta quyết chiến, Cale ngươi có đồng ý không? Nếu như ngươi nghĩ lấy hai đánh một mà nói, ta thậm chí có thể đồng ý để ngươi cùng với hắn liên thủ cùng ta quyết chiến.” Tiêu Thần biết rõ Cale không có khả năng đồng ý. Thế nhưng, dưới sự ra hiệu của Arhode, trong Tự Nhiên liên minh bay ra một gã chú sư, hắn tiếp nhận lời nói của Tiêu Thần, cao giọng quay về phía mọi người quan chiến nói: “Tốt, nếu Tiêu Thần đã đồng ý như vậy ta cũng cùng hắn quyết chiến.” Cái này quả thực có chút vô sỉ, da mặt quá dày rồi! Tiêu Thần thật không ngờ, Arhode lại sai người làm như thế, thực sự là hoàn toàn vứt bỏ thể diện. Thân là người sáng lập Tự Nhiên liên minh, Arhode đại biểu phe mình dẫn đầu đồng ý. Mà người thứ hai đồng ý là Triệu Lâm Nhi của liên minh Thụ Nhân Cốc lúc này cũng đã chạy đến đây. Người thứ ba biểu thị đồng ý chính là

một nữ tử diễm lệ tên là Lê Diệu của Phi Vân liên minh. Tiêu Thần cũng không nhớ rõ đã đắc tội với một nữ nhân như vậy, bất quá thấy nàng cùng Arhode đứng cách nhau không xa, thì nhất thời minh bạch rồi, hai liên minh tựa hồ là đồng khí liên chi. Rất nhiều người đều chế nhạo, cái này thực sự có chút quá phận rồi. Cale phát sinh tiếng gầm giận dữ, quay về phía chú sư đang bay tới, hét mắng: “ Người lui ra cho ta, nếu như dám quấy nhiễu ta cùng Tiêu Thần quyết chiến, ta trước sẽ xé rách ngươi!” Sắc mặt chú sư tóc vàng tên là Mance một trận trắng xanh, vốn hấn xông lên muốn cùng Cale hợp chiến Tiêu Thần, cũng đã bị người ta chế nhạo rồi, hiện tại lại bị Cale rống giận quát mắng, sắc mặt lúc này đã thay đổi, phất tay áo cầm gươm ly khai. “Ta phát thệ, nếu có người quấy rối quyết đấu của chúng ta, ta Cale sẽ cùng hấn không chết không thôi!” Tiếng thú rống trầm thấp, tại trong rừng khuấy động, tràn ngập khí tức hung sát. Arhode bất đắc dĩ, còn sắc mặt chú sư Mance thì tái mét, một khúc đệm ngăn trước đại chiến cứ như vậy kết thúc. Cale rống to một tiếng, rừng cây chấn động rung rẩy, thú tính mười phần, trong đôi mắt dần dần thấu phát hung quang lục sắc, nói nữa chính là dư thừa, hình thể ma quỷ cao ba thước bốc phát một cỗ khí tức cuồng phách, trên đầu tóc dài màu nâu nhạt cuồng loạn vũ động, điên cuồng hung ác vô cùng. Hai mãnh thú khổng lồ, cao đúng mười thước hoàn toàn do thần quang ngưng tụ mà thành, thấu phát ra khí tức hung thần chấn nhiếp nhân tâm, hiện lên phía sau của Cale. Một con là do năng lượng hóa thành thần lang màu xanh, một con khác là do năng lượng hóa thành hung hổ màu vàng, hung ảnh khổng lồ lúc ẩn lúc hiện phát sinh trận trận rít gào làm cho nhân tâm khiếp sợ, đem Cale nâng lên thành phi thường đáng sợ. Mãnh thú hộ thể! Cale như là thú vương, cả người thần quang lượn lờ, điên cuồng gào thét về phía Tiêu Thần, một đôi ma trảo thật lớn trực tiếp xé rách hư không, thấu phát ra quang mang sáng lạn màu vàng xanh, làm cho không gian đều trở nên bóp méo. Tiêu Thần động dụng khí thể bức nhân, cả người giống như một ngọn núi, thấu phát ra khí tức cường thế bức nhân vô cùng, toàn thân được quang mang bao phủ, thần diễm bùng bùng khiêu động, bước từng bước về phía trước, làm mặt đất cũng đều theo đó run rẩy. Xuất thủ một kích cường bạo, trong hai tay của Tiêu Thần bộc phát ra từng đạo thần

mang sáng chói, giống như từng đạo thiên đao, xuyên qua phương viên mấy trượng trong hư không, quang mang sáng lạn ở khắp nơi, khu vực phụ cận hoàn toàn bị ánh sáng chói mắt bao phủ. Năng lượng khủng bố trong quang mang, ẩn ước trong đó có thể thấy thần quang như một dải lụa trắng, cùng hai mãnh thú khổng lồ không ngừng trùng kích, tại trên phiến sơn lĩnh này bộc phát ra khí tức đáng sợ cuồn cuộn không ngừng. Đông đảo thành viên liên minh quan chiến ở bên ngoài, sắc mặt của rất nhiều người đều biến sắc. Mặt đất rung lên, cây rừng cuồn loạn rung rẩy, lá rụng bay tán loạn, khu vực phụ cận đã tràn ngập năng lượng dư chấn cường đại vô cùng. Bên trong trận chiến, hai người di động như thiểm điện tại trong quang hoa, trong quang mang chói mắt lưu lại một đạo đạo tàn ảnh, bọn họ rất nhanh giao thủ, đang không ngừng va chạm. Các loại sát thức tinh diệu, mỗi một cái nháy mắt đều đánh ra mấy mươi lần, vượt qua phản ứng thị giác của rất nhiều người, đây là một hồi cường giả sinh tử đại đối kháng! Thần quang, tàn ảnh, ma trảo, thú hồn, quang đao..... hòa lẫn với năng lượng kinh khủng cuồn cuộn thập phương! Chung quanh, cây rừng không ngừng vỡ nát, mặc dù là dư chấn của đại chiến, một gốc cổ thụ che trời này cũng vô pháp thừa nhận, những chiếc lá héo tàn bay lượn khắp bầu trời, vụn gỗ như tuyết hoa phát phối đầy trời. Quan thân của hai người đều thấu phát ra quang mang lóa mắt, như là hỏa thần hùng hực thiêu đốt, tốc độ bởi vì quá nhanh, nên quỹ tích di động ở bên trong của bọn họ, như là từng đạo thiểm điện cuồng vũ. “Hống.” Cale điên cuồng gào thét, vọt lên cao, lại như chim hâu đáp xuống, ma trảo thật lớn vững vàng xông vào khoảng không bắt được cánh tay phải của Tiêu Thần, mang hấn xoay vòng lên, song lại khó có thể lay động hấn. Tiêu Thần như vân tợ không động, trái lại cuộn cổ tay đem cổ tay trái đó nắm lại, mãnh lực đảo lộn một cái trực tiếp đem Cale cao ba thước vứt bay ra ngoài. Thần quang dừng động, Cale liên tục đung gẩy mười một gốc cổ thụ, mới rơi xuống chỗ đám lá héo tàn, hấn rỗng giần lại lần nữa vọt tới. Chỉ là, trong lòng hấn đã biết không địch lại Tiêu Thần, nhớ tới thảm bại lần trước, tự tin cường đại đã bị giao động rồi. Tiêu Thần lại lần nữa bay lên trời, tại không trung hai chân liên tục quét ngang, quang hoa sáng chói lóa mắt, Cale nâng song chưởng đón đỡ, chống đỡ một nhát

chém nặng tựa vạn quân. "Ầm!" Cale bị Tiêu Thần từ trên không quét bay ra ngoài. Quang mang chói mắt bạo phát ra, một tảng lớn cây rừng bị năng lượng trùng kích đích xác tan vỡ! Tất cả mọi người quan chiến đều là lớp anh kiệt thế hệ sau, thế nhưng nhìn trận chiến đấu này, rất nhiều người cũng không tìm được biến sắc. "Hống." Cale rống giận, thế nhưng vừa đứng lên, đã bị Tiêu Thần như thiểm điện vọt tới, nắm cánh tay trái mạnh mẽ quăng lên, sau đó Tiêu Thần lăng không xoay tròn chân phải, hung hăng đem Cale nện xuống mặt đất. Sau đó, tại không trung lưu lại một đạo tàn ảnh đuổi theo, hai chân mãnh lực đập lên ngực của Cale, nếu như quả bị dính cú đập này tất nhiên kết thúc sẽ là thân thể tan vỡ. Cale cảm giác được nỗi sợ hãi chưa từng có trước đây, lần chiến đấu trước đã lưu lại một bóng ma trong tim hắn, mà lúc này đây lại lần nữa thảm bại, lúc này nhuệ khí của hắn mất hết, vội vàng lặn mình bảo mệnh. Hai chân của Tiêu Thần đập trên mặt đất thì mặt đất một trận kịch liệt rung rẩy, trên đó xuất hiện từng đường khe nứt đáng sợ, lan tràn ra phía xa. "Răng rắc!" Tiêu Thần lại lần nữa xuất cước, thanh âm nứt vỡ phát sinh, đem hai chân của Cale đá đứt gãy, tiếng kêu thảm thiết tại trong rừng vang lên. Chân phải của Tiêu Thần mãnh lực quét ra, Cale bị đá bay giữa không trung. Cả người lộn lờ quang mang sáng chói. Tiêu Thần bay lên trời, hai tay nắm song chưởng của Cale. "Khách khách" hai tiếng giòn vang, đem song chưởng bẻ gãy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 54: Cước đạp chú sư

Chương 54: Cước đạp chú sư Người dịch : mysoultrue Biên Tập : demondance Nguồn: 4vn.eu

“Dừng tay” chú sư tóc vàng Mance như một đạo thiểm điện màu vàng rất nhanh bay tới, trong miệng hân phát ra âm tiết cổ quái, hai tay huy động chú ngữ phóng ra một con rắn lớn cao mấy thước bằng năng lượng, cuốn về hướng của Tiêu Thần. "Vô sỉ!" "Đê tiện!" Mọi người quan chiến có chút nhìn không thuận, lúc đầu Mance tiếp nhận lời nói của Tiêu Thần, đặc biệt đã giành được tư cách quyết chiến cùng Tiêu Thần, nhưng mà bị Cale cự tuyệt quát lui rồi, vậy mà lúc này hân lại vọt đến phát động công kích. Hiên nhiên, là được Arhode sai khiến, vì sợ Cale bị giết chết, hiện tại bọn họ đã bất chấp thể diện rồi. "Hừ!" Tiêu thần hừ lạnh, nắm Cale đang trọng thương, mãnh lực xoay vòng lên, hướng về phía con rắn lớn bằng năng lượng nọ ném đi. "Ầm!" Con rắn lớn bằng năng lượng tại không trung tán loạn, mà nhiều chỗ trên thân thể của Cale cũng bị gãy xương, Tiêu Thần di chuyển thân thể đáp xuống đất, sau đó đem Cale vớt lên rồi mãnh liệt huy quyền đánh về phía ngực của hân. Quyền cương sáng chói, tựa như sao chổi vạch ngang trên không, bộc phát ra thần quang chói mắt, mãnh lực kích tại ngực Cale, đồng thời một đạo quang nhận lóa mắt chém về phía cổ hân, đem hân oanh kích bay ra xa hai mươi mấy thước, trên đường đi đụng gãy hơn mười gốc cổ mộc. Cale là một địch thủ đáng kính, nhưng địch thủ vẫn là địch thủ, vô luận là võ phẩm như thế nào, chung quy vẫn là địch nhân, gặp nhau cũng không thể ngồi xuống nâng cốc chúc mừng, mà chỉ có thể hướng đến sinh tử. Bởi vậy, Tiêu Thần không có nửa điểm nương tay, trực tiếp đem toàn lực muốn oanh sát! Bất quá, sự tình thường thường lại nằm ngoài dự đoán mọi người, hân cũng không có giết chết được Cale. Cale đến từ Man tộc, bộ tộc này không ít cường giả trong cơ thể đều có phong ấn cổ thú hồn! Không thể nghi ngờ, trong cơ thể Cale có cổ thú hồn, hơn nữa còn là hai linh hồn tăng cường thân thể, phân biệt là linh hồn thần lang và linh hồn ác hổ. Tại thời khắc này, tiềm năng của cổ thú hồn được kích phát, bộc phát ra quang mang sáng lạn ngăn chặn đại bộ phận lực lượng trong một kích của Thần Tiêu, bảo vệ tính mệnh của Cale. Bất quá, đại bộ phận xương cốt của Cale đều gãy rồi, bị thương nặng khó có thể tưởng tượng, trong vòng nửa năm chính là một phế nhân, khó có thể uy hiếp đến Tiêu Thần nữa. Các bên liên minh xem cuộc chiến đều rầm rĩ, cường thế của Tiêu

Thần đã khắc lại cho bọn hắn một ấn tượng quá sâu, rất nhiều người vô cùng sợ hãi. Xa xa, Arhode hét lớn một tiếng, tiếp được Cale từ trên không rơi xuống, nhìn về phía Tiêu Thần tràn ngập vô tận sát ý. Mà bên này, chú sư Mance cùng Tiêu Thần đồng thời đại chiến, chú ngữ không ngừng phát ra, tử sắc lôi điện, hắc sắc u hỏa, năng lượng cự xà, hỏa diễm thần đao ... không ngừng chém xuống, điên cuồng oách tạc Tiêu Thần. Bất quá, tất cả chú ngữ năng lượng bên trong quyền cương sáng chói của Tiêu Thần toàn bộ tan vỡ, khó có thể đả thương bản thân hắn. Mance dần dần nôn nóng lên, vốn hắn ra thi đấu cũng đã bị người chế nhạo xem thường, giờ lại cùng một người vừa trải qua một hồi chiến đấu sinh tử, yên nhiên như thế không làm gì được, càng khiến cho hắn thấp thỏm bất an. Mance đang phi hành, độ cao càng lúc giảm xuống, hắn không thể không hạ xuống bởi vì Tiêu Thần quá cường thế rồi, mà ở khoảng cách quá xa thì chú ngữ phát ra căn bản vô pháp may mắn ảnh hưởng đến Tiêu Thần. Bất quá làm như vậy cũng không có hiệu quả, nhưng lại thành toàn cho Tiêu Thần đánh một trận kinh điển. Tiêu thần nhảy bèn chớp lấy thời cơ chiến đấu, thân hình cao to rần rỏi tựa như lướt qua, tại mặt đất lưu lại một tàn ảnh. Tiêu thần hóa thành một đạo quang mang, xông lên một gốc cổ thụ cao chọc trời, sau đó nhảy vọt lên. Trong ánh mắt của đông đảo thanh niên anh kiệt đang quan chiến đều toát ra vẻ bất khả tư nghị, Tiêu Thần cước đạp hư không, tại không trung thân tốc hóa thành một đạo quang mang, lưu lại vài đạo tàn ảnh, bước lên trên thân thể của Mance, sau đó hai chân dùng sức giẫm lên, Mance kêu la thảm thiết, chịu áp lực từ Tiêu Thần rơi xuống. "Ầm!" Khi rơi xuống mặt đất thì, toàn thân xương cốt của chú sư tóc vàng Mance gãy hơn phân nửa, Tiêu Thần tay phải nhẹ nhàng hướng về phía sau vung lên, cũng không quay đầu lại rất nhanh rời đi, một đạo thần quang sáng lạn đảo qua, đầu của Mance lặn xuống, tiên huyết mạnh mẽ phun ra. Cái này thực sự quá chấn động rồi, có thể nói là một trận chiến kinh điển. Một chú sư có thể ngự không phi hành, lại bị một gã võ giả đạp từ trên không xuống, quả thật bất khả tư nghị, sẽ trở một tài liệu học tập kinh điển cho võ giả khi đối kháng với chú sư. Đông đảo người đang xem cuộc chiến không kịp phát sinh một trận kêu hô, rất nhiều liên minh đều đối Tiêu Thần sinh ra ý mời chào, không ít

người đã chuẩn bị cùng hắn trò chuyện với nhau. Một hồi chiến đấu sáng chói đã hạ màn, rất nhiều người đều đang bàn luận về tràng chiến đấu hợp pháp đầu tiên sau khi liên minh thành lập này, một trận chiến cực kỳ đặc sắc. Tiêu Thần không thể tránh khỏi danh tiếng lan truyền tại trên Long Đảo. Không ít người hướng hắn muốn chiêu lãm, thế nhưng đều bị Tiêu Thần dùng lời nói nhẹ nhàng cự tuyệt, hắn không muốn bị ràng buộc tại bất kỳ một liên minh nào. Hắn đã hoàn toàn hiểu được sự tình đã xảy ra gần đây. Hắn biết kế tiếp Long Đảo sẽ rất đặc sắc, nhưng cũng sẽ rất tàn khốc. Đơn cử cá nhân hắn mà nói, thực lực nếu như đủ cường đại, may ra có thể đạt được mọi thứ, nhưng nếu thực lực kém, khả năng sẽ gặp tràn ngập các loại hung hiểm. Hắn nghe nói rằng có những mỹ nữ tu luyện giả tư dung xuất chúng tự hiến thân cho những kẻ thành lập liên minh. Hôm nay hắn được đích thân trải nghiệm mùi vị đó. một nữ tu giả quyến rũ tự động "đánh tiếng" với hắn. Tiêu Thần chỉ là một nam nhân bình thường với nữ nhân xinh đẹp đồng dạng có lực mê hoặc, thế nhưng hắn đã cự tuyệt, hắn rõ ràng minh bạch hiện tại nên làm gì. Tại trên Long Đảo nguy cơ trùng trùng, trước hết là hắn phải nỗ lực đề thăng tu vi của chính mình, còn về những việc khác Sau này còn có nhiều cơ hội. Đại chiến qua đi nhưng Tiêu Thần rất bình tĩnh, trên Long Đảo tràn ngập hung hiểm cùng kích thích đích đối với hắn mà nói cũng không quá đáng sợ, trái lại tràn ngập kỳ ngộ và khiêu chiến. Có người vui mừng, đương nhiên cũng có người căm phẫn. Lúc này, Arhode, người sáng lập Tự Nhiên liên minh, có thể nói một mảnh nô oán. Mà thụ nhân cốc đồng dạng như vậy, Triệu Lâm Nhi như thế nào có thể vui mừng đây chứ! Tại bên trong Bất Tử liên minh, Rand tràn ngập kinh ngạc khi nghe nói đến tin tức sau đó, hắn cùng với Yến Khuynh Thành cũng không có xem tràng chiến đấu nọ, hắn một chút không tin được Cale lại thảm bại nặng nề trong tay Tiêu Thần. Phong tư tuyệt thế Yến Khuynh Thành đứng phía trước thác nước hùng vĩ, cũng lộ ra một tia kinh ngạc, thực lực của Tiêu Thần đã vượt qua dự liệu của nàng. Trên mặt mỹ nam tử tóc vàng Rand dần dần hiện lên một tia tiểu ý băng lãnh, nói: "Tên gia hỏa này thật có ý tứ, ta muốn đích thân đi thử bản lĩnh của hắn!" "Không nên tùy tiện hành sự, theo như lời đồn mà xem, người mặc dù bản lĩnh hơn hắn

cũng sẽ rất gian khổ, hắn rất biết cách che giấu tu vi đích thực của mình." Yển khuynh Thành dung nhan tuyệt thế, tựa như ảo mộng đáp. "Hừ, hắn muốn che giấu, ta cũng có thể bảo lưu mà!"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 55: Hạ giao hảo

Chương 55: Hạ giao hảo Người dịch : demondance Biên Tập : demondance
Nguồn: 4vn.eu

Liên minh mọc san sát trên Long Đảo, Tiêu Thần cũng không nghĩ tới đơn độc chiến đấu hăng hái, tuy không nói nhất định sẽ gia nhập vào một liên minh nào đó, thế nhưng tối thiểu cũng giao hảo với một số người, về sau có thể hỗ trợ giúp đỡ. Hắn muốn bí mật đến bãi phỏng Nhất Chân hòa thượng, lúc này Tiêu Thần đặc biệt cẩn thận đi qua rừng già nguyên thủy xanh um tươi tốt, không có kinh động bất kỳ kẻ nào, xuất hiện tại trên một phiến dãy núi phong cảnh tú lệ. Đây là chỗ của Đạt Ma liên minh, dãy núi phụ cận phong cảnh tuyệt hảo, những căn nhà gỗ như những chấm nhỏ, ẩn trong núi rừng, cảnh vật phi thường hữu ý, thật giống như nơi ẩn cư của cao nhân đã siêu thoát khỏi thế ngoại. Hoàn toàn dựa vào một loại bản năng của linh giác, Tiêu Thần hướng về phía một căn nhà gỗ đi đến, khoảng cách còn cách hơn mười thước, Nhất Chân hòa thượng linh giác phi thường nhạy cảm cánh cửa nhà gỗ liền mở ra. Cùng lúc đó, một căn nhà gỗ cách đó không xa, cũng đẩy cửa ra, một thanh niên tăng nhân dựa cửa mà đứng. Tiêu Thần biết, kia chắc chắn là vị sư huynh mà Nhất Chân đã nhắc đến nhiều lần. "Tiêu Thần, ta biết ngươi sẽ tìm đến." Nhất Chân hòa thượng nở nụ cười. Tăng nhân áo xám đang đến gần quả thật là sư huynh của hắn,

pháp hiệu là Nhất Si. Nhất Si hòa thường cùng Nhất Chân giống nhau, không gọi Tiêu Thần là thí chủ, cũng không tự xưng là bản tăng, tuy là hòa thượng xuất gia, lễ tiết lại độc nhất vô nhị giống như người bình thường. Hai thanh niên hòa thượng đều rất hiền hòa, Nhất Chân cười nói: “Người hiện tại chính là người nổi tiếng a!” Các loại hành động tự vệ của Tiêu Thần thực sự đã đem hắn trở thành một người nổi tiếng, từ một ngọn lửa lớn đã trực tiếp đốt Thụ Nhân cốc, khiến đám người Triệu Lâm Nhi nghiêng rã nghiêng lợi. Hôm nay, lại quyết đấu với Cale, chính là trận đấu được hợp pháp hóa đầu tiên, đặc biệt khiến người ta phải chú ý. Sau đó lại đem chú sư Mance đạp từ trên trời xuống, làm mười mấy liên mình phải sợ hãi than. “Gia nhập chúng ta sao?” “Người không sợ ta mang đến cho người đại phiền toái sao?” Tiêu Thần cười nói: “Phải biết rằng ta đã đắc tội không ít người a. Nhóm người bên Thụ Nhân cốc trong lòng đối với ta thù hận, mà Arhode và Cale cũng cùng với ta là thế như nước với lửa rồi.” Nhất Si hòa thượng ở bên cạnh nở nụ cười, nói: “Chúng ta đã nghe đồn, hôm nay người dùng lực áp chế Cale, điều đó làm tâm của gã Man tộc cuồng nhân kia sinh ra sợ hãi, rồi cước đạp chú sư Mance, dễ dàng chiến thắng, quả nhiên là cao thủ a.” Nhất Chân cười nói: “Không ngờ ta cũng có lúc nhìn sai, lúc đầu ta vẫn cứ lo lắng cho người chứ, thật không ngờ người hoàn toàn có thể áp chế Cale. Gia nhập chúng ta không cần cố kỵ nhiều như vậy.” Tiêu Thần cười lắc đầu, nói: “Ta không muốn đem phiền phức đến cho các người, lòng tốt của các người tâm ta đã nhận rồi.” “Chúng ta không hảo tâm như vậy thu nhận người, bởi vì người có đủ chiến lực và tư cách gia nhập chúng ta.” Hai thanh niên hòa thượng rất thẳng thắn thành khẩn, không có nửa điểm ra vẻ, trực tiếp nói rõ là coi trọng chiến lực của hắn. Tiêu Thần thích cùng người như vậy giao tiếp, thẳng thắn nói: “Ta chỉ rước lấy phiền phức thôi, còn xa so với những điều các người biết được. Nếu các người không ngại, chúng ta có thể lén hỗ trợ giúp đỡ nhau. Tuy rằng biểu hiện ra là ta không có gia nhập, thế nhưng nếu như các người có nguy cơ, ta tất nhiên sẽ xuất thủ tương trợ. Đồng dạng, nếu như ta gặp phải tai họa, cũng mong các người viện trợ hạ thủ. Như vậy, chúng ta giống như kết minh, cũng sẽ không vì nguyên nhân của ta mà đưa đến phiền phức cho các người.” Nhất Chân hòa

thượng cùng Nhất Si đồng thời cười to, sáng khoái đồng ý, đối với bọn họ mà nói thì đây là một kiến nghị không thể tốt hơn rồi. Có một chuyện, Tiêu Thần muốn xác định một chút, không phải cuộc sống hàng ngày của hắn khó khăn. Mà hắn rất muốn biết, cái tên thanh niên do thụ nhân lột xác mà thành trong Thụ Nhân cốc kia rốt cuộc có hay không cùng bọn Triệu Lâm Nhi đi chung một chỗ, hắn đối với tên thụ nhân thấu phát ra khí thế có thể so với hung long kia tràn đầy kiêng kỵ. Nhất Chân hòa thượng dĩ nhiên biết đến sự tồn tại của tên thụ nhân kia, đó là do Arhode đã truyền ra tin tức, tên thụ nhân kia được xưng gọi là vô pháp nhìn thấu nông sâu. Rất nhiều liên minh bởi vậy mà trong tâm đối với Thụ Nhân cốc tồn tại cố kỵ. Bất quá nghe nói tên thụ nhân cường đại kia là một mình tu luyện, không cho phép bất luận kẻ nào tiến nhập vào chỗ sâu trong sơn cốc, vả lại hắn ước thúc vài tên thụ nhân cũng không được rời khỏi Thụ Nhân cốc. Nghe được tin tức đến đây thì lo lắng âm thầm của Tiêu Thần đã tan biến. “Nhất Chân sư huynh, ta muốn biết Yến Khuynh Thanh cùng sư huynh muội của nàng quan hệ như thế nào?” Tiêu Thần sở dĩ hỏi như vậy đúng là có nguyên nhân. Căn cơ của Bất Tử Tà Vương tại Nhân Gian giới, môn nhân trong đó từ trước đến nay đều tranh đấu lẫn nhau, rất nhiều sư huynh đệ đều là thế như nước với lửa. Hắn rất muốn biết tại Trường Sinh giới có hay không vẫn còn tồn tại loại tình huống như cũ này, nếu như là vậy mà nói, sự tình Vương Tử Phong cùng Lưu Nguyệt bị giết, nói không chừng có thể trở thành quá khứ. “Hai bên tựa hồ không hòa kính, bọn họ trong lúc đó tròng ngáp tranh đấu, nếu không Yến Khuynh Thành cũng sẽ không cùng Rand hợp tác, mà bỏ qua vị sư huynh muội này rồi.” Nhất Chân hòa thượng trả lời vấn đề của hắn, bất quá cảm giác có chút kỳ quái hỏi: “Người hỏi ta điều này làm cái gì?” “Một lời khó nói hết, nếu hai vị sư huynh muốn hỏi thì ta cũng không giấu diếm, đối với các người là ta hoàn toàn tín nhiệm.” Mặc kệ tín nhiệm hay không, Tiêu Thần phải trong lời nói cho họ thấy thái độ của mình. “Ta đã từng giết Vương Tử Phong cùng Lưu Nguyệt.” “Cái gì? !” “Thật sao? !” Nhất Chân hòa thượng cùng Nhất Si hòa thượng rất giật mình. Tiêu Thần đơn giản đem sự tình trải qua nói một lần, nếu như điều không phải Triệu Lâm Nhi cũng biết chuyện này, hắn hoàn toàn có thể để

nó vĩnh viễn trở thành huyền án. Hôm nay, hãn phải nhanh chóng xử lý thích đáng mới được, nếu không bị Triệu Lâm Nhi nói cho Yến Khuynh Thành, nhất định sẽ ầm tàng một mầm tai họa. Nếu Yến Khuynh Thành cùng sư huynh muội này của nàng không hòa kính, hãn nghĩ thông qua Nhất Chân hòa thượng giúp đỡ hóa giải chuyện này. Cũng không phải Tiêu Thần mềm yếu sợ phiền phức, đối với địch nhân đã xác định, hãn sẽ không và cũng không muốn thỏa hiệp, thế nhưng đối với người không phải là địch nhân, hãn muốn hóa giải một phen, không ai nguyện ý đi gây thù hăng xung quanh. Tiêu Thần điều không phải là một cuồng đồ chỉ biết giết chóc, tình thế phức tạp lúc này hãn nghĩ tận lực giảm thiểu cừu địch. Bất quá, một khi hóa giải thất bại, bị xác định là địch nhân, hãn chắc chắn đối đãi giống như Cale vậy, xuất thủ tuyệt bất dung tình. Kỳ thật từ trong lòng, Tiêu Thần rất muốn cùng Yến Khuynh Thành và Rand quyết chiến một phen, hãn đã từng bị hai người cực kỳ miệt thị, trong lòng hãn rất muốn dùng vũ lực tuyệt đối áp chế hai người, đánh nát tâm tính tự phụ cao ngạo của bọn họ. Nghe vẫn tất quá trình trải qua, Nhất Si hòa thượng than thở: “Khi cần xuất thủ thì xuất thủ, Tiêu Thần huynh đệ quả nhiên quả đoán, nếu không với tu vi của hai người đó mà nói, người sợ rằng khó có thể chống lại.” Lời của Nhất Si đều không phải là nói suông, tu vi của Vương Tử Phong cùng Lưu Nguyệt đều rất cường hoành, nếu như không phải Tiêu Thần mượn sáng âm thật lớn xuyên vào tai của bạo long mà quả đoán xuất thủ, hậu quả rất khó đoán trước. Nhất Chân đã minh bạch ý tứ của Tiêu Thần, cười với hãn nói: “Ta thử xem sao. Bất quá Yến Khuynh Thành rất có chủ trương, người khác rất khó chi phối ý kiến của nàng, nàng mặc dù cùng sư huynh muội này đối địch, nhưng dù sao cũng là đồng môn, việc này liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của sư môn.....” “Làm phiền Nhất Chân sư huynh rồi.” Tiêu Thần cũng không mong đợi hoàn toàn hóa giải, không được thì chiến. Tránh né, vĩnh viễn điều không phải là biện pháp hay nhất để giải quyết mâu thuẫn, cách hay nhất là đánh cho đối phương run rẩy mới thôi, đương nhiên trước tiên là người phải có được thực lực như vậy đã. Sau khi Tiêu Thần cáo biệt sư huynh đệ Nhất Chân, đang đi tại trên khu vực của những liên minh san sát thì trên một mảnh đất trống trải có một vài tên tu giả đang nghị luận, tựa

hồ có liên minh muốn cùng Tiêu Thần quyết chiến! Hạn mức cao nhất cho một liên minh là mười người, hướng một người khiêu chiến, vậy có phần quá mức khi dễ người rồi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

Người dịch : babyempty Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Mấy người trong rừng đã nhận ra Tiêu Thần liền cùng nhau đi tới nói cho hẳn tin tức này, Tiêu Thần không chút nghĩ ngợi nói thẳng: “Ta cự tuyệt cùng cái liên minh vô sỉ kia quyết chiến.” Tiêu Thần bỏ lại mấy người theo dõi vội vã ly khai khu rừng, một đường hướng tây chạy vội về chỗ ẩn tu. Kha Kha đang cuộn mình thành một quả nhung cầu trắng muốt nằm trong đám hoa cỏ ngủ say ô ô, cây non thần thánh lượn lờ bảy màu sáng chói thì cảm thấy bụi hoa bên cạnh nó, làm bộ lông của Kha Kha nổi bật vô cùng. Ba bộ xương khô ở trong thạch động lẳng lẳng tu luyện, lặc ặc hình hoa sen trên trán của bọn chúng tỏa quang hoa sáng chói. Tiêu Thần không có kinh động bọn chúng, một mình tại địa phương trống trải bên trong sơn cốc khắc vẽ, trên mặt đất đánh dấu bản đồ địa hình xung quanh của Long Đảo, lãnh địa của bạo long, bãi biển của ác long, sơn cốc của xà tượng long..... những khu vực này đều có hung long không thể trêu chọc. Sau đó, hẳn lại thêm vào Tử Vong chiếu trạch, bên trong có một bát tử chi vương, càng là hẳn không thể trêu chọc. Tiếp đó, hẳn lại thêm vào Thụ Nhân cốc, lão thụ nhân ở sâu trong phiến sơn cốc này đã tuế biến thành nhân loại, đó là cường giả có thể cùng hung long so sánh, cũng không thể trêu chọc. Đây là mấy cái cấm địa không thể xúc phạm ở xung quanh hải đảo. Mà hơn mười liên minh, lại phân bố xung quanh khu vực này, đều không có tiến nhập vào sâu trong hải đảo. Tiêu Thần lẳng lẳng suy tư một lúc lâu, Long Đảo tràn

ngập hung hiểm và khiêu chiến, cũng tràn ngập các loại kỳ ngộ! Hay là hấn đối hướng xuất phát vào chỗ sâu trong hải đảo, nói không chừng có thể thu hoạch được long đản, hay là hấn thành lập một cái liên minh, mời chào một nhóm cao thủ, hay là Tiêu Thần đem viên sinh mệnh cam lộ kết tinh dấu trong sơn cốc ra. Sinh mệnh quang hoa sáng chói lưu chuyển trong lòng bàn tay hấn, ánh sáng trong suốt của sinh mệnh cam lộ kết tinh, ngưng tụ vô tận sinh mệnh tinh hoa. Vốn là hấn lưu lại dùng để bảo mệnh, gặp trọng thương thì ăn vào khẳng định có công hiệu khởi tử hồi sinh, thế nhưng hiện tại hấn nghĩ cần phải mau chóng dung nhập vào trong cơ thể, đề thăng thực lực của chính mình. Long Đảo tràn ngập nguy cơ, thực lực mới là căn bản! Ánh sáng trong suốt của sinh mệnh cam lộ kết tinh, được Tiêu Thần nâng trong lòng bàn tay, khi hấn vận chuyển huyền công thì hóa thành một phiến ánh sáng lấp lánh rực rỡ bao lấy hấn ở bên trong. Từng đạo sinh mệnh chi quang lóng lánh chảy vào trong thân thể hấn. Đây là sinh mệnh chi năng tinh thuần nhất, không có nửa điểm tạp chất, cùng thân thể hấn như nước với sữa trộn lẫn vào nhau. Xa xa nhìn lại, một mảnh thần quang sáng lạn bao phủ thân ảnh của hấn, quang mang rực rỡ loá mắt khiến bên trong sơn cốc bốc lên linh khí ba động cường liệt. Kha Kha bị giật mình tỉnh giấc hiểu kỳ chạy tới, không ngừng di chuyển xung quanh Tiêu Thần. Ba bộ xương khô cũng từ trong thạch động xa xa đi ra, tiến tới gần đó đánh giá Tiêu Thần đang bị ánh sáng mờ bao phủ. Từ lúc mặt trời chiều bắt đầu ngã về phía tây cho đến lúc bầu trời đầy ánh sao rực rỡ, lại kéo dài đến nửa đêm, thân thể của Tiêu Thần vẫn được quang huy rực rỡ bao phủ. Kha Kha ngáp liên tục, vận vẹo thân thể mập mạp, nằm co trong bụi hoa cỏ, lại bắt đầu hương vị ngọt ngào của giấc mộng đẹp. Ba bộ xương khô vẫn ngồi vây quanh gần đó, lẳng lặng tu luyện, cũng là để hộ pháp cho Tiêu Thần. Cho đến lúc sau nửa đêm, thần quang bên ngoài cơ thể của Tiêu Thần mới toàn bộ thu liễm, ánh sao rực rỡ, ánh trăng mờ lung như nước. Sinh mệnh chi năng khổng lồ lại lần nữa bị tước đoạt, đại bộ phận đều hội tụ đến huyết Kiên Tinh ở vai trái của Tiêu Thần. Mới bắt đầu thì hấn chậm rãi thử nghiệm, cảm giác được sinh mệnh nguyên khí đích xác tụ hội ở huyết nhục và phủ tạng, sau đó mới bắt đầu toàn lực vận chuyển huyền công hấp thu tinh hoa của sinh mệnh

cam lộ kết tinh. Chỉ là, sau một lúc huyền công lại vận chuyển tốc độ càng lúc càng nhanh, vượt qua sự khống chế của hắc, huyết Kiên Tĩnh ở vai trái như là một cái động không đáy, tự động đoạt lấy sinh mệnh tinh hoa khổng lồ. Thế nên sau đó, đại bộ phận sinh mệnh tinh nguyên hội tụ tiến vào huyết Kiên Tĩnh, ngưng kết ra một quang điểm sáng chói, huyết Kiên Tĩnh ở vai trái đã được thần hóa! Có thể nói, pháp quyết luyện khí trên cổ thần bí quá mức thần bí và bá đạo! Bất quá, còn có một bộ phận trong sinh mệnh tinh nguyên khổng lồ mạnh mẽ tiến vào trong huyết nhục của Tiêu Thần, hắc cảm giác được rõ ràng tu vi đề thăng, da dẻ tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong suốt, thân thể phảng phất như trải qua một lần rèn luyện, mỗi tấc da thịt đều ẩn chứa lực lượng cường đại, mà thân thể lại tựa như nhẹ đi rất nhiều. Theo tay Tiêu Thần vung lên, một đạo quang mang sáng lạn phóng lên cao, phảng phất muốn tiếp nối đến những ánh sao trên trời, kiếm quang lóe mắt trong trời đêm đặc biệt rực rỡ! Hắc biết bản thân phá rồi lại lập mà tiến vào cảnh giới Thuế Phàm đệ ngũ trọng thiên! Bước một bước lớn trên con đường tu luyện. Tiêu Thần chậm rãi bình ổn lại, đây là một đêm thu hoạch, ngoại trừ tu vi đề thăng tới ngũ trọng thiên ra, thì huyết Thương Khâu ở chân trái, huyết Thương Khâu ở chân phải, huyết Trung Đình ở ngực, huyết Kiên Tĩnh ở vai trái, bốn huyết đạo đã thần hóa. Hắc chờ mong càng nhiều huyết đạo được thần hóa. Tu vi đạt đến cảnh giới Thuế Phàm ngũ trọng thiên, hơn nữa sinh mệnh tinh nguyên tràn đầy, Tiêu Thần tràn ngập tự tin về sự cường đại của mình, tại trên Long Đảo này nguy cơ tứ phía, chỉ có thực lực cường đại mới có thể không sợ hết thảy! Ánh dương quang nhu hòa lúc tảng sáng, Kha Kha ngủ rất đầy đủ, sớm đã tỉnh lại, tại trong bụi hoa cỏ lăn qua lăn lại, da lông trắng muốt lóe ra quang hoa nhàn nhạt, một đôi mắt to sáng sủa tràn ngập linh khí. Chỉ là, khi hương khí của thịt quay bắt đầu tràn ngập tại sơn cốc, thì Kha Kha lộ ra thần sắc đáng thương như vậy, dùng thú thảo nhỏ vượt cái bụng nhỏ tròn vo, đôi mắt trông mong nhìn Tiêu Thần đang hưởng dụng bữa sáng ở cách đó không xa, nước bọt thèm thường của nó đều muốn chảy ra rồi. Thống khổ dùng đôi thú thảo nhỏ bé bịt kín đôi mắt to sáng sủa của mình, sau đó nỗ lực đem bản thân chôn ở trong bụi hoa cỏ, không hề nhìn mỹ vị bóng loáng, vàng óng ánh khiến nó

chảy nước miếng ướt át thêm thường. “Kha Kha, qua đây, ăn một ít với ta.” Tiêu Thần thú vị nhìn, cố ý trêu nó. “Y y nha nha!” Kha Kha huy động thú trảo trắng muốt nhỏ bẻ, hung hãn kháng nghị. Tiêu Thần mỉm cười, tiểu tử này thực sự quá thú vị rồi. Ba bộ xương khô tu luyện tại trong thạch động cách đó không xa, gần đây sau khi tu vi của chúng có đột phá, tựa hồ tiếp cận tới chân để tu luyện, lạc ẩn hoa sen trên trán tỏa quang huy sáng chói, có thể dẫn dắt thiên địa tinh khí hội tụ về phía chúng nó. Hưởng dụng hết bữa sáng, Tiêu Thần ly khai sơn cốc, lại lần nữa một mình lên đường. Đi qua trùng trùng điệp điệp rừng già nguyên thủy, Tiêu Thần lần thứ hai tới chỗ Đạt Ma liên minh, trên dãy núi phong cảnh tú lệ, nhà gỗ, ánh mặt trời, hoa tươi, sương mai....Tất cả đều hài hòa như vậy. Chỉ là, khi thấy hai tăng nhân tuổi còn trẻ đang hưởng dụng chân nai nướng, thì cảm giác mới vừa rồi thoáng cái đã tiêu thất. Thấy bộ dáng giật mình của Tiêu Thần, Nhất Chân hòa thượng và Nhất Si hòa thượng phá lên cười, Nhất Chân nói: “Trường Sinh giới cùng Nhân Gian giới không giống nhau, người hăn là đã cảm giác được rồi, chúng ta tuy rằng là hòa thượng, thế nhưng hết thảy đều không khác với thường nhân, tại Trường Sinh giới trọng tu hành, khinh giáo nghĩa.” Tiêu Thần gật đầu, cười cười không nói gì. Hai gã tăng nhân tuổi còn trẻ, tại bên dòng nước trong chảy cuộn cuộn, hai tay tẩy sạch quần áo dính dầu mỡ, lại khiến người ta cảm giác siêu trần thoát tục. Hai người không chút nào ra vẻ, hết thảy tựa hồ đều phát ra từ bản tâm, không cố kỵ ăn thịt, không cố kỵ đàm luận dị giáo lý, có lẽ bản thân đã đại biểu cho một loại thiện cảnh.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 57: Phục Cừu liên minh.

Chương 57: Phục Cừ liên minh. Người dịch : babyempty Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

----- Nhất Chân hòa thượng nói: "Chiều hôm qua, ta đã gặp mặt Yến Khuynh Thành, bèn muốn thử đem chuyện của Vương Tử Phong và Lưu Nguyệt nói ra, nhưng không hiểu vì sao nàng lại khéo léo chuyển đề tài, căn bản không để cho ta cơ hội nói rõ." "Như vậy à." Tiêu Thần có chút suy nghĩ, nói: " Xem ra nàng tựa hồ đã biết. Nàng không muốn người chen vào giữa." "Có lẽ là vậy, bất quá chúng ta đàm luận đến người thì biểu hiện của nàng cũng không có quá nhiều địch ý, tựa hồ hết thảy đều rất bình thản. Hiện tại, chưa thể xác định nàng có chuẩn bị xuất thủ với người hay không, trước mắt hết thảy đều rất vi diệu." "Đa tạ Nhất Chân sư huynh, ta hiểu rồi. Tình huống hiện nay trên Long Đảo rất phức tạp, rất nhiều sự tình đều cần phải xem xét." Tiêu Thần và Nhất Chân cũng không phải là người ngu ngốc, rất nhiều chuyện đều không cần phải nói quá rõ. Căn nhà gỗ đằng xa có bóng người chớp lên, đó là thành viên của Đạt Ma liên minh đang tu luyện ở trong rừng. Nhất Si hòa thượng như nhớ tới cái gì, nhắc nhở nói: "Tiêu Thần người phải cẩn thận, có một liên minh tựa hồ rất điên cuồng muốn khiêu chiến người." "Liên minh gì?" Tiêu Thần ngày hôm qua chợt nghe thấy, bất quá không có hỏi là trận doanh của ai. "Phục Cừ liên minh." "Cái gì, Phục Cừ?" Tiêu Thần cảm giác có chút quái dị, chẳng lẽ là hướng hấn báo thù, hấn không nhận được hỏi: "Thủ lĩnh của bọn chúng là ai?" "Hình như là người cụt một tay tên Cổ La." Nhất Si hòa thượng nói. Quả nhiên là hấn! Khi Tiêu Thần nghe được tên này thì cũng đã dự cảm được có thể là Cổ La. Lần trước, tại trong Tử Vong chiếu trạch đánh một trận, Cổ La trước khi đào tẩu đã bị Tiêu Thần xuất kiếm cắt đứt một tay, bị thương nặng. Trong ba ngày thanh trừ lớn đầy tám tối, hấn vẫn còn sống khỏe mạnh, hôm nay thành lập một liên minh, gọi là "Phục Cừ", đưa mũi kích chỉ thẳng vào Tiêu Thần. "Hai vị sư huynh có biết thực lực của cái liên minh này hay không, trong bọn họ có thể có một vài nhân vật lợi hại?" Nhất

Chân hòa thượng đứng bên cạnh, tinh tế hồi tưởng lại, nói: “Thủ lĩnh Cổ La, có tu vi Thuế Phàm tam trọng thiên, bất quá bởi vì mất một tay, tu vi suy giảm lớn. Ngoài ra, còn có linh sĩ Lý Lăng Phong và chú sư Carter, tu vi của hai người tại Thuế Phàm tam trọng thiên. Trong bảy người khác, có ba người miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Thuế Phàm, có hai người ở cảnh giới Thuế Phàm nhất trọng thiên, còn có hai người ở cảnh giới Thuế Phàm nhị trọng thiên.” “Trừ Cổ La ra, lại còn có hai gã cao thủ cảnh giới tam trọng thiên?” Đây thật sự là một cỗ chiến lực cường đại. Hơn nữa, Tiêu Thần có chút kinh ngạc, thế nào có người lại tình nguyện làm hạ nhân cho Cổ La đã tàn phế chứ, hai gã cao thủ nọ tu vi đạt được Thuế Phàm tam trọng thiên, thế nào lại gia nhập liên minh của hắn chứ. Hơn nữa Cổ La muốn báo thù, những người đó hoàn toàn không cần phải cuốn vào a. Nhất Chân nở nụ cười, nói: “Phục Cừu liên minh là tổ chức tạm thời, linh sĩ Lý Lăng Phong đến từ Thụ Nhân cốc, còn chú sư Carter đến từ Tự Nhiên liên minh của Arhode thành lập. Hai người này là sau khi rời khỏi liên minh cũ, bây giờ gia nhập vào Phục Cừu liên minh.” Hết thấy đều đã sáng tỏ, Phục Cừu liên minh là nhằm vào Tiêu Thần mà thành lập, hai đại cao thủ kia là chuyển tới. Tiêu Thần bắt đầu cẩn thận suy tư, hôm nay tu vi của hắn đạt được Thuế Phàm ngũ trọng thiên rồi, có cần thiết phải phong cuồng một lần nữa chẳng? Nếu như một lần hành động giết chết một liên minh, lực ảnh hưởng của hắn sợ rằng sẽ rất nhanh tăng lên, sau này nếu như muốn thành lập liên minh mà nói, tất nhiên có thể đưa tới một nhóm cao thủ chân chính! Như vậy, mới có thể có lực uy hiếp cường đại. “Người đang suy nghĩ gì vậy, không phải muốn đi mạo hiểm đó chứ?” Nhất Chân hòa thượng tựa hồ đã nhìn ra điều hắn đang suy nghĩ. “Ta đích xác muốn thử xem, đánh một trận lập uy, miễn cho bị người khác quấy rối.” Tiêu Thần giải thích như vậy, tuy rằng trong lòng cũng có một tia ý đồ thành lập liên minh, thế nhưng bây giờ còn không thể nói ra. “Người đơn độc muốn đối mặt với mười cao thủ, quá mạo hiểm rồi, người hoàn toàn có thể cự tuyệt!” Nhất Si hòa thượng cũng khuyên can. “Không, ta quyết định mạo hiểm đánh cược một lần!” Tiêu Thần hạ quyết tâm. Phục Cừu liên minh cùng Tiêu Thần sắp sửa quyết chiến! Tiêu Thần sẽ đơn độc khiêu chiến một liên minh! Tin tức rất nhanh

truyền bá đi, đây là tin tức đầu tiên hết sức oanh động. Khiến cho tu giả có mặt ở khu vực này toàn bộ đều bị kinh động, rất nhiều liên minh ở xa đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây. Dù sao, việc này thực sự quá mức kinh người rồi, lấy sức mạnh của cá nhân đối chiến với một liên minh, nếu như không phải đối với thực lực của bản thân phi thường tự tin, thì chỉ có kẻ điên mới cuồng vọng như vậy, tin tức hết sức oanh động rất nhanh truyền khắp đông đảo các liên minh. Tiêu Thần, cái tên này trên Long Đảo, muốn không cho ký ức của người khác khắc sâu cũng không được rồi. Cổ La đã xuất hiện, hắn chỉ còn một cánh tay trái, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt càng thêm âm lãnh, thần sắc vô cùng lạnh lùng. Chín người theo phía sau hắn, trong đó hai người rõ ràng có thái độ khác hắn, đối với Cổ La dường như có chút khinh thường. Những người hiểu được nội tình có thể đoán được, hai người tất nhiên là linh sĩ Lý Lăng Phong cùng chú sư Carter, bọn họ người đến từ Thụ Nhân cốc, kẻ tới từ Tự Nhiên liên minh, không hẹn mà cùng rủ nhau tham gia Phục Cừu liên minh. Sau đó, Tiêu Thần xuất hiện, không chút nào khẩn trương, dưới ánh mắt chăm chú của đông đảo cao thủ, giống như dạo chơi nơi sân vắng, đi tới trước mặt Cổ La đang đứng đợi. Hiện tại, người trên Long Đảo tuyệt đại đa số đều là thanh niên hai mươi mấy tuổi, trong đó không thiếu mỹ nữ dung mạo tú lệ, còn có số ít người phong hoa tuyệt đại, nghiêng nước nghiêng thành. Lúc này, tối thiểu có hai mươi mấy liên minh xuất hiện tại hiện trường, có hơn hai trăm người, chiếm một phần ba nhân số của Long Đảo rồi, còn có càng nhiều người đang hướng tới nơi đây. “Hắn chính là Tiêu Thần?” “Thường được nghe danh của hắn!” “Đây là người nổi tiếng trên Long Đảo sao?” “Rốt cục nhìn thấy được cuồng nhân này rồi!” “Người kia thực sự là tên điên, cự nhiên dám đơn độc khiêu chiến một liên minh!” “Cao lớn anh tuấn, tướng mạo không tệ nha.” “Đừng trở thành hoa si chứ!” Tất cả mọi người đều nghị luận, vô luận là nam tu giả, hay là nữ tu giả, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tiêu Thần, các loại nghị luận về hắn không dứt bên tai. Lần trước cùng Cale quyết chiến, chỉ có hơn trăm người có mặt quan sát, mà lúc này đây từ lúc bắt đầu đã có hơn hai trăm người, đã đột phá tới hơn ba trăm người, mà mặt khác còn có mấy trăm người là bởi vì cách nơi này

quá xa mà chưa xuất hiện, hoặc không nghe được tin tức, hoặc là đến không kịp. “Hừ!” Cổ La hừ lạnh, oán hận trong mắt không hề che dấu. Tiêu Thần rất bình tĩnh, nói: “Đừng tưởng rằng chính mình là người bị hại, người hấn là rất rõ ràng, lúc đầu là người vây quét ta trước. Bước nhầm, làm sai, thì nhất định phải trả giá!”.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 58: Đan thiêu liên minh (Một mình đấu liên minh)

Chương 58: Đan thiêu liên minh (Một mình đấu liên minh) Người dịch :
demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

----- Ánh mắt hung hiểm oán độc của Cổ La nhìn Tiêu Thần, nói: “Người đã đáp ứng quyết chiến, đến lúc đó hướng sinh tử đi!” Nhiều lời vô ích, Tiêu Thần gật đầu, sau đó như nhớ đến cái gì, nói: “Ta đơn độc đối mặt với mười người các ngươi, không có khả năng cùng các ngươi chính diện tranh phong, nếu như đánh du kích quanh cả tòa Long Đảo thì chiến tuyến tựa hồ quá dài rồi. Như vậy đi, chúng ta điều hòa một chút, chọn một sơn cốc phong bế khai chiến, thế nào?” Thế nhưng có trời mới biết là hắn có thực sự không giám chính diện tranh phong hay không. Trong kế hoạch của Cổ La, là muốn cùng Tiêu Thần chính diện đối chiến, thế nhưng nghe ý tứ của Tiêu Thần, tựa hồ là chuẩn bị vừa đánh vừa chạy, điều này khiến cho hắn cảm giác phi thường không ổn. Nghe được loại chiến pháp điều hòa này, hắn đã lập tức đồng ý, tại trong sơn cốc bị phong bế, Phục Cửu liên minh hoàn toàn có thể đến bắt con rùa trong vại. Tiêu Thần xoay người lại đối mặt với rất nhiều liên minh quan chiến nói: “Chúng ta lựa ra một cái sơn cốc phong bế quyết chiến, sơn cốc này diện tích nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ....” Hắn rất nhanh đem ý tứ biểu đạt ra ngoài. Những dãy núi nhấp nhô trên Long Đảo, không thiếu nhất chính là sơn cốc, rất nhanh đã tìm được một chỗ thích hợp, chu vi trong cốc có khoảng ba bốn dặm. Trong sơn cốc cây cối xanh tươi, sinh cơ bừng bừng, làm một cái chiến trường sinh tử cũng không tệ lắm. Rất nhiều liên minh đặc biệt chọn một cái khe có cây cối không quá dày, tránh cho cây rừng sum xuê ngăn trở mà không thể thấy được đại chiến đặc sắc. Đứng phía trên sơn cốc ánh mắt có thể rõ ràng bao quát cả cốc, bất quá tựa hồ với lời nói không muốn liêu lĩnh của Tiêu Thần có chút không công bình, dù sao địa hình hợp lý yểm hộ đối với một người mà nói thì tương đối trọng

yếu. Đại chiến đã bắt đầu, biểu hiện của Tiêu Thần khiến mọi người thất kinh, hẳn cũng không có áp dụng chiến thuật du kích, mà là bắt đầu nhằm về phía bọn Cổ La. Lúc này, thần quang rực rỡ bảo phủ bên ngoài cơ thể của Tiêu Thần, như liệt diễm hùng hực thiêu đốt, cả người đã tràn ngập chiến ý cao độ, sát khí tràn ngập trong rừng, lá cây bị một cỗ sát khí vô hình tàn phá từng phiến tàn lụi, khắp bầu trời lá xanh bay xuống! Khí thế cường đại chấn nhiếp nhân tâm! Tràn diện khiến người ta kinh hãi! Song phương đã cùng vọt tới, cách đó mấy thước, hai tay Tiêu Thần như đao, rực rỡ chói mắt, mãnh lực chém ra, hai đường vô cùng bén nhọn, như hai mũi cầu vòng rực rỡ vạch không mà qua, tại trong sát na quét ngang qua cổ một thành viên của Phục Cừu liên minh, đầu người vọt lên, bay xéo ra ngoài chừng hơn mười thước, hai dòng huyết lãng bắn lên cao ba thước. Chấn động tuyệt đối! Tiêu Thần vừa mới tiến đến, thì đã giết một cao thủ bên trận doanh đối phương, như là một ma vương giết chóc bất khả chiến bại, mái tóc dài màu đen không gió tự động, vũ động cuồng loạn lên. Cổ La, linh sĩ Lý Lăng Phong, chú sư Carter đều triển khai thể công kích sắc bén, từng đạo năng lượng cuồng bạo thấu phát ra sát ý vô tận, hướng Tiêu Thần mà trùng kích đến. Hẳn tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh rất nhanh biến mất. Sau đó từ một phương hướng khác oanh xuất một mảnh quang mang sáng lóa mắt, một tảng lớn cây rừng trong sát na tan vỡ, quang mang đáng sợ đã đem sơn cốc bao phủ! Cảnh giới Thuế Phàm ngũ trọng thiên! Đây là một loại ưu thế áp đảo, khiến Tiêu Thần giống như một chiến thần đáng sợ! Hai gã cao thủ ở phía trước của phe Cổ La thổ huyết bại lui, trong đó một người vừa lui về phía sau năm bước, cả người đột nhiên đã tứ phân ngũ liệt. Rõ ràng tại trong sát na đã tan vỡ! Mà một người khác, lui về phía sau bảy bước thì cũng toàn thân cốt cách đứt gãy, nhẹ nhàng ngã xuống trên mặt đất, hai mắt cho đến lúc chết đều tràn ngập thần sắc kinh khủng! Hết thấy quả thực quá nhanh rồi, vừa mới giao thủ không lâu, phe Cổ La đã tổn thất ba người, đây là một chiến quả đáng sợ, một người đơn độc đấu với một liên minh, rõ ràng khi bắt đầu thì lực áp mọi người! Phía trên sơn cốc một mảnh xôn xao, tất cả mọi người phi thường giật mình, Tiêu Thần quả thực tựa như một sát thần, bản thân mang một lực lượng áp đảo đáng sợ. Bên trong sơn cốc, Tiêu

Thần đã thu liễm lực lượng ngũ trọng thiên của bản thân, đóa phù dung sớm nở tối tàn (ý nói là: mạnh mẽ nhất thời -ND), phi thường tự nhiên quá độ đến cảnh giới Thuế Phàm tứ trọng thiên, hầu như không ai phát hiện sự chuyển biến của loại lực lượng này, cho rằng Tiêu Thần vẫn ở vào Thuế Phàm tứ trọng thiên. “Mọi người tụ cùng một chỗ, không được tách ra!” Cổ La hét lớn, tại giờ khắc này, trong lòng hắn đã cảm giác một chút lạnh người, Tiêu Thần thật đáng sợ, chọn lựa chiến đấu trong sơn cốc, đây là một hồi âm mưu! Đâu phải là Tiêu Thần không dám chính diện tranh phong, mà là sợ sau khi hiển hiện lực lượng có tính uy hiếp, loại người như Cổ La sẽ e ngại mà chạy đi, không thể giết chết toàn bộ, rất nhiều liên minh quan chiến ở trên sơn cốc, lúc này đã nhìn ra nguyên nhân hắn lựa chọn cốc chiến. Trên thực tế quả thực là như vậy, Tiêu Thần hiện tại bản thân là lực lượng ngũ trọng thiên, căn bản không e ngại cái Phục Cừ liên minh này! Bất quá, hiện tại hắn hiển hiện là lực lượng tứ trọng thiên, hắn phải lưu lại một phần thần bí, khi tất yếu sẽ cấp cho đối thủ một cái “Kinh hỉ”. Cổ La dựa kiếm mà đứng, kiếm quang phun ra nuốt vào bất định, hôm nay không có quyền trục để dùng, hắn chỉ có thể đại chiến bằng chính tu vi bản thân. Linh sĩ Lý Lăng Phong phiêu phù ở không trung, quang mang màu xanh quanh thân bắt đầu mạnh mẽ dao động, đem linh lực của bản thân đề thăng tới cực hạn. Chú sư Carter đồng dạng đang ở giữa không trung, không ngừng ngâm tụng chú ngữ, công kích năng lượng chú ngữ hung cuồng theo đó giáng xuống. Mà lúc này, Tiêu Thần lại rất nhanh biến mất, hắn không ngừng biến hóa phương vị tại trong rừng, bắt đầu diệt sát ba đại cao thủ bên ngoài, hắn quyết định trước tiên giải quyết mấy tu giả tu vi hơi yếu nọ, sau đó toàn lực đối phó với Carter và Lý Lăng Phong có thể ngự không phi hành. Cổ La, Carter, Lý Lăng Phong đều không muốn bị Tiêu Thần tiêu diệt từng người một đã bắt đầu toàn lực công kích, Carter ngâm tụng chú ngữ hoàn tất, từng đạo lôi điện cuồng phách đáng sợ truy đuổi đến Tiêu Thần, đồng thời từng đạo phiến quang nhận năng lượng, như là một phiến mưa sao băng phủ xuống. Tiêu Thần thay hình đổi vị, trên mặt đất lưu lại từng đạo tàn ảnh, tránh né từng đạo công kích năng lượng chú ngữ, mặt khác đến truy sát mấy tên tu giả. Linh sĩ, có thể tiếp nối với linh lực, trải qua sau khi được bồi

dưỡng, có thể hình thành các loại dị năng. Hiện tại, Lý Lăng Phong đang vận dụng dị năng cường đại, muốn thử đem Tiêu Thần cầm cố lại. Tiêu Thần quả thực đã cảm giác được ràng buộc, thân thể dần dần trầm trọng như núi, quả thực khó có thể di chuyển một bước, hành động trở nên chậm chạp vô cùng, nếu như không phải có thần diễm hùng hực khiêu động ở bên ngoài ở thể bảo hộ, hẳn có thể đã bị quang nhận năng lượng đánh xuống như mưa sao băng của Carter xé rách rồi. "A." Tiêu Thần rống to một tiếng, toàn thân chấn động, lực lượng thần bí cầm cố ở trên người biến mất, mà linh sĩ Lý Lăng Phong ở trên không bị cản trở, phun ra một ngụm tiên huyết lớn. Thực lực của hắn quả thực cường đại, thế nhưng lại công kích một người, cũng là một tu giả cảnh giới Thuế Phàm ngũ trọng thiên, so với hắn cao hơn hai trọng thiên. Khoảnh khắc ngăn ngừi, Tiêu Thần đem sau vị tu giả trong Phục Cừu liên minh đánh gục, hiện trường không có ai ngoài hắn đang giằng co với Cổ La, Lý Lăng Phong và Carter, còn một gã tu giả đã chạy vào chỗ sâu trong sơn cốc. Hiện tại là lúc giải quyết ân oán với Cổ La.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 59: Tối hậu nhất nhân (một người cuối cùng)

Chương 59: Tối hậu nhất nhân (một người cuối cùng) Người dịch :
demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

----- Tiêu Thần bước nhanh tới, khắp sơn lâm cũng theo đó mà run rẩy, hắn giống như một cự nhân khổng lồ, cường đại uy áp khiến ba người Cổ La cực kỳ khiếp sợ, đều đã nhanh không thở được nổi. Cổ La trong lòng sợ hãi vô cùng, hắn đã dự đoán đến khả năng sinh mệnh sẽ bị kết

thúc, thế nhưng vẫn liều mạng giãy giụa như dã thú cùng đường! Thân thể của Tiêu Thần thấu phát ra thần quang sáng ngọc, tại trong rừng lưu lại một đạo tàn ảnh, tránh né công kích của linh sĩ Lý Lăng Phong và chú sư Carter, liên tục xuất hiện khắp nơi xung quanh Cổ La, hai tay chém ra quang mang xán lạn, sớm đem Cổ La oanh kích phun máu không ngừng, khó có thể chống đỡ được. “A.....” Cổ La rống to, hướng Tiêu Thần bổ tới, cây rừng xung quanh tại trong sát na tan vỡ, hấn đem lực lượng đề thăng đến cực hạn, muốn khiến Tiêu Thần bị thương nặng. Thế nhưng, theo một đạo thần quang sáng ngọc phóng lên cao, tất cả nỗ lực của Cổ La đều đã thất bại, cánh tay Tiêu Thần như thiên đao mãnh lực chém ra, thần quang sáng chói dài mấy thước ngang trời mà qua, tại trong sát đảo nghiêng qua thân thể của Cổ La, chéo vai hấn liên tục bị chặt đứt! Nửa phần trên thân thể bay ra khoảng hơn mười thước, huyết hoa bám một tảng lớn, cuối cùng hai đoạn thi thể rơi tại chỗ đám lá héo tàn. Sinh mệnh của Cổ La bị kết thúc! Người sáng lập của Phục Cừu liên minh đã ngã xuống, Tiêu Thần đơn thân khiêu chiến một liên minh đã thắng lợi! Phía trên sơn cốc nhao nhao từng tràng hô lên kinh hãi, đây là một hồi chiến đấu tàn khốc lại kịch liệt, tất cả mọi người đã cảm giác được sự cường đại và đáng sợ của Tiêu Thần, phát ra hàng loạt tiếng hô. Thế nhưng chiến đấu cũng chưa kết thúc, chiến đấu giữa Tiêu Thần cùng linh sĩ Lý Lăng Phong và chú sư Carter còn đang tiếp tục. Vùng trời phía trên mảnh đất rừng giáng xuống hào quang sáng rực, lôi điện, quang nhận, u minh hắc hỏa.... Các loại chú ngữ công kích không ngừng, Carter dốc hết khả năng, năng lượng cuồng bạo từng đạo tiếp nối từng đạo. Linh sĩ Lý Lăng Phong cũng không triển hiện ra dị năng của bản thân, sau khi cầm cố thuật thất bại hấn dùng cường đại tinh thần lực tại trong sơn cốc tạo ra các loại ảo cảnh, muốn dẫn Tiêu Thần vào hiểm cảnh, càng là khống chế linh lực hóa ra một kiếm quang thật lớn, tại trong sơn cốc chém ngang bổ dọc. Trận đấu này giằng co trong thời gian rất lâu, Tiêu Thần đánh ra từng đạo pháp ấn huyền bí khó dò, tinh thần chi quang sáng chói lóng lánh khắp thân thể, một mảnh tinh thần đồ hình sáng lạn hình thành một màn che ánh sáng không gì phá nổi, giúp hấn hoàn toàn chặn công kích đến từ không trung. Về phần các loại ảo giác tinh thần đối với Tiêu Thần tâm chí cường

đại mà nói, cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Khi Tiêu Thần đem lực lượng Thuế Phàm tứ trùng thiên đề thẳng tới ngũ trùng thiên, thì kiếm quang sáng lạn phóng lên cao, Tiêu Thần từ hai tay kích phát ra thần quang sáng chói, kiếm quang vô cùng tại sát na xuyên ngang trời mà qua thân thể của chú sư Carter, mà một đạo kiếm quang ánh ngọc khác trực tiếp đem thân thể của linh sĩ Lý Lăng Phong chặt đứt. Hai cổ thi thể rơi xuống, chiến đấu kịch liệt kết thúc. Lực lượng của Thuế Phàm ngũ trùng thiên, có ưu thế áp đảo, bất ngờ thi triển đòn sát thủ, thì khó lòng phòng bị, lập tức giải quyết hai đại cường địch, đông đảo tu giả trên sơn cốc một trận kinh sợ không nói gì, sau đó là một mảnh rầm rĩ. Tiêu Thần đã một mình đấu một liên minh thành công! Điều này làm cho nhiều liên minh trên sơn cốc đều giật mình không ngớt, có rất nhiều người quan chiến như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm giác nhiệt huyết sôi trào, phảng phất bọn họ tự mình trải qua một hồi nhiệt huyết đại chiến, một người khiêu chiến liên minh thành công! Có tiếng hoan hô, có tiếng rống tiếng huýt gió, cũng có âm thanh hò hét..... Phía trên sơn cốc náo động. Tiêu Thần cũng không có rời khỏi sơn cốc, mà đi vào sâu phía trong sơn cốc. Nhiều liên minh trên sơn cốc đều chú ý, tất cả mọi người cảm giác rất kỳ quái, bất quá rất nhanh nghĩ đến Phục Cừ liên minh còn có một người chưa chết đã tiến nhập vào chỗ sâu trong sơn cốc. Một tiểu nhân vật mà thôi, phải dùng đến diệt sát sao? Rất nhanh, mọi người đều giật mình phát hiện sai lầm rất lớn của mình, người nọ tuyệt đối không thể là một tiểu nhân vật! Đại chiến kịch liệt bạo phát! Ban đầu tiến nhập phiến sơn cốc này cùng bọn Cổ La chiến đấu, thì Tiêu Thần lại phát hiện người nọ tựa hồ không tầm thường, hấn diệt sát mấy người khác tu vi hơi yếu, duy độc người này chạy thoát được. Quả nhiên, giải quyết xong những người khác, sau đó tiến nhập vào chỗ sâu trong sơn cốc thì phát hiện người nọ đã chờ hấn từ lâu. Không cần phải nói nhiều lời dư thừa, đại chiến đã kịch liệt bạo phát, người nọ dĩ nhiên là một gã chú sư đáng sợ! Sau đó, Tiêu Thần giật mình phát giác, gã này tóc tai bù xù che khuất hơn phân nửa mặt, dĩ nhiên là Rand ở cùng một chỗ với Yến Khuynh Thành. Hấn đã dùng than tro nhuộm những sợi tóc màu vàng thành màu đen, gương mặt như ngọc cũng dùng nước cây cỏ nhuộm thành màu đỏ thẫm, thêm vào đó là tóc

tai bù xù che đi bộ mặt, trước Tiêu Thần xác thực không có chú ý tới là hăn, hơn nữa cũng chưa từng có nghĩ đến là hăn sẽ ra tay. Một mỹ nam tử tóc vàng như ánh mặt trời chói gắt lại có thể đem bản thân hóa trang thành cái dạng này. “Rand người vì sao hướng ta xuất thủ?” “Ta nguyện ý! Ta thích!” Rand vẫn như cũ cao ngạo vô cùng, phi thường tự phụ, chẳng thêm giải thích nhiều. “Hừ, hy vọng khi chiến đấu kết thúc thì người vẫn còn có thể tự phụ như vậy!” Tiêu Thần không có gì e ngại, nếu Rand tìm tới cửa, vẫn tự phụ như trước, mà còn có thái độ miệt thị, như vậy lúc này còn có gì nói được nữa, cần phải làm là dùng vũ lực tuyệt đối đem hăn áp chế xuống, đánh nát tâm tính cao ngạo và tự phụ của hăn. Thần quang sáng ngọc tại trong đất rừng bạo phát, quang mang sáng lạn như là biển nộ cuộn cuộn, một tảng lớn sơn lâm nhanh chóng tan vỡ, vô tận quang mang đã bao phủ nơi đó. Năng lượng ba động kia quyết không là tu giả Thuế Phàm tam trùng thiên có thể bộc phát ra! Thuế Phàm tứ trùng thiên đã ngoài cao thủ đại chiến! Nhiều liên minh, đông đảo cao thủ quan chiến, tất cả đều ăn không tiêu. Đại chiến phi thường kịch liệt! Trong sơn cốc loạn thạch xuyên không, cự mộc không ngừng đổ, quang mang chói mắt liên tiếp bạo phát, lại càng có những gốc cự mộc bị nhổ tận gốc, nghịch không mà lên, tại giữa khoảng không tan vỡ! Một người cuối cùng của Phục Cừ liên minh mới là nhân vật linh hồn chân chính, hăn mới là cao thủ đáng sợ nhất, cư nhiên cùng Tiêu Thần đại chiến liên tục, khiến sắc mặt của mọi người quan chiến ngưng đọng vô cùng. Bất quá, Lam Đức bày ra quá lớn rồi, đại chiến phía dưới chưa xong thì hăn từ trên cao không ngừng hướng mặt đất lao xuống, dùng năng lượng chú ngữ cuồng bạo ở khoảng gần oanh sát Tiêu Thần, khắp bầu trời đều là quang mang ánh ngọc, năng lượng đáng sợ trùng trùng điệp điệp xuống, phiến đất rừng này toàn bộ bị thần quang bao phủ, cây rừng hầu như đều bị phá hủy! Mà lúc này, Tiêu Thần bày ra toàn bộ thực lực, đem lực lượng trực tiếp đề thăng tới cảnh giới ngũ trùng thiên, ánh sáng hủy diệt cuồng phách nghịch không mà lên, quang mang sáng lạn dĩ nhiên đem Rand cuộn sạch xuống dưới!

-----oOo-----

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 60: Tuyệt đối áp đảo!

Chương 60: Tuyệt đối áp đảo! Người dịch : demondance Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

----- Rand kêu to bất hảo, không ngừng ngâm tụng chú ngữ, tử sắc thiểm điện đáng sợ cùng hắc sắc hỏa diễm phô thiên cái địa giáng xuống, muốn thoát khỏi trói buộc của Tiêu Thần. Thế nhưng, hắc giết mình phát hiện đó là lực lượng ngũ trùng thiên vững vàng áp chế chú ngữ năng lượng tứ trùng thiên của hắn. Có ưu thế áp đảo! Đối với một gã chú sư mà nói, bị một gã võ giả nắm được, vậy sẽ là tai nạn có tính chất huỷ diệt, năng lực cận chiến của bọn họ quá kém, thân thể cùng võ giả so ra thì quá mức nhu nhược, phương phức công kích tốt nhất của bọn họ là viễn công. Rand không muốn chết, hắn biết Tiêu Thần xuất thủ tàn nhẫn vô tình, hiện tại hắn phải thi triển ra chú ngữ bảo mệnh tiêu hao rất nhiều sinh mệnh nguyên khí. "Thần thánh giúp trụ, bảo hộ thân ta!" Quang mang chói mắt từ thân thể của Rand bạo phát ra, quang mang sáng ngọc ngưng tụ thành thần thánh giúp trụ thực chất hóa, che phủ toàn thân hắn ở bên trong, phòng hộ kín kẽ. Cùng lúc đó, Tiêu Thần đem hắc cuốn xuống trên mặt đất, dùng thể công sát cực kỳ kiêu ngạo miệt thị —————xoay tròn ba trăm sáu mươi ngũ độ quét ngang, hung hăng đá vào đầu của hắn. Mặc dù có thần thánh giúp trụ hộ thể, thế nhưng Rand vẫn phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, một cú xoay tròn đá ngang hung mãnh, đem hắc đá văng ra ngoài hơn mười thước, khiến Rand đầu váng mắt hoa, suýt nữa trở mình ngã vào trong đám lá héo tàn. Không

chờ hấn phóng lên cao, Tiêu Thần đã cước đạp hư không mà đến, lại một chân chém xuống, trực tiếp đem hấn chém ngã trên mặt đất, Tiêu Thần dùng sức đạp trên ngực hấn, sau đó mãnh lực đem hấn đá lăn trên mặt đất ra ngoài. Thần thánh giáp trụ đều bị đá suýt vỡ vụn, năng lượng quang mang kịch liệt lóe ra, Rand cảm giác xương sườn bị chặt đứt hai cái, đau đớn khiến hấn suýt nữa kêu to thành tiếng. Đường đường là mỹ nam tử tóc vàng, chú sư Rand thực lực mạnh mẽ, chưa từng thụ qua đối đãi như vậy, đây đã không phải chiến đấu, đây là bị ấu đả, đối với hấn mà nói đây là thiên đại sỉ nhục. Tiêu Thần đúng là cuồng dã! Cả người lượn lơ quang mang đáng sợ, tóc dài cuồng loạn vũ động, thấu phát ra khí tức cường thế không sợ hãi, một tay cầm Rand nâng lên, sau đó đánh thẳng, đánh móc, đánh xiêm, đánh bổ, đánh khóa. Đánh xong một bộ tổ hợp quyền hung mãnh, Rand đã bị văng ra hai mươi mấy mét, trong quá trình Tiêu Thần theo sát đó thì không ngừng ra quyền! Nếu như không có thần thánh giáp trụ, Rand đã phần thân toái cốt từ lâu, ngay cả huyết nhục cũng đều hóa thành bùn máu! Mặc dù như vậy, lực lượng cường đại vô cùng vẫn như cũ xuyên thấu vào quang giáp, khiến hấn tối thiểu có mười lăm đầu khớp xương đã gãy. Đây là cuồng bạo ấu đả, không, đã vượt qua phạm trù ấu đả từ lâu, đây là cuồng bạo dày xéo! Đã từng là một Rand hết sức tự phụ, hiện tại hấn lại có một cổ cảm giác phát điên, có thể nói tất cả đều là hấn tự tìm đến, là chính hấn nghĩ phải thử một chút "Cân lượng" của Tiêu Thần, kết quả thảm bại không nói, còn bị cuồng oanh mãnh đả. Tôn nghiêm bị triệt để chà đạp! Rand đã nổi giận tới cực điểm, hấn đã từng cao cao tại thượng, hết sức miệt thị Tiêu Thần, nhưng hiện tại lại bị người ta cuồng ấu, trước sau tương phản quá lớn, khiến hấn suýt nữa cấp nộ công tâm chết ngất đi. Lãng không đá ngược, xoay tròn ba trăm sáu mươi lăm độ đá ngang, mãnh lực đá lên. Cuối cùng Tiêu Thần một cước đạp tại ngực của Rand, một tay quay về phía Rand bên dưới nhẹ lay động, mang theo một vẻ khinh miệt nói: "Người —— không —— được!" Lấy thái độ đã từng miệt thị như vậy đáp lại, khiến Rand hận không thể đập đầu xuống đất, nổi giận, ảo não, tức giận. Tự tôn bị chà đạp nghiêm trọng, bị bại phi thường triệt để. Tiêu Thần quyết định ra sát thủ, hấn không tin đánh không vỡ thần thánh giáp trụ

này. Sau đó Yển Khuynh Thành nếu như muốn vì Rand báo thù, cứ việc đến cũng được! Lúc này, hẳn không muốn để đại địch này sống sót được, nếu ngày hôm nay đã chiến đến loại tình trạng này, nếu để cho Rand chạy ngày sau tất là tử địch. Rand không muốn chết, mỗi người tại lúc nguy hiểm nhất trước mắt, đều có dự vọng cầu sinh cường liệt. Hẳn không tiếc mạo hiểm dùng nửa cái mạng, cũng muốn chạy khỏi nơi này, cấm kỵ chú ngữ thi triển ra, mạnh mẽ hút đi sinh mệnh chi năng, bổ sung vào thần thánh giáp trụ, thần quang xán lạn bạo phát ra! Thân thể hẳn như một vòng kim sắc thái dương chói mắt. Tại dưới chân Tiêu Thần kịch liệt tránh động lên. Tiêu Thần sát ý kiên quyết, thế phải diệt sát Rand, cuồng oanh mãnh kích giáng xuống, trực tiếp đánh cho bên dưới tan vỡ, thế nhưng một kích thủ đoạn này cũng không có đánh nát Rand, hẳn như là mặc vào xác của thần quy, bên ngoài cơ thể lại thấy quang mang cứng cỏi khó có thể tưởng tượng. Hành hung! Xuất thủ không lưu tình chút nào, Tiêu Thần tuy rằng không thể công phá màn ánh sáng, nhưng vẫn như cũ không ngừng xuất thủ, một đôi cước đánh vào sâu vào bên trong tầng thổ thạch, lực lượng đáng sợ không ngừng xuyên thấu vào trong màn ánh sáng, cốt cách của Rand lại bị bẻ gãy vài cái. Rand nổi giận, hận không thể tự sát! Cuối cùng thiêu đốt sinh mệnh chi năng, bản thân nhảy vào sâu trong lòng đất, sau đó đánh xuyên qua một huyết động, từ mặt đất cách đó không xa lao ra, bay về phía bầu trời, phảng phất như một quả Lưu Tinh hoa phá trường không thoát đi. Đó là tại thiêu đốt sinh mệnh bốn nguyên! Vô pháp đuổi kịp, Tiêu Thần không có làm bất luận cái việc gì vô ích, lẳng lặng nhìn Rand tiêu thất tại khoảng không phía xa, hẳn biết mặc dù Rand đào tẩu, trong vòng nửa năm cũng tuyệt đối sẽ là một phế nhân, toàn thân cốt cách vỡ vụn rất nhiều, không có gì phải lo lắng nữa. Rand thương tàn chắc chắn được nếm tư vị thống khổ của bóng ma thất bại, loại dẫn vật trên tinh thần này so với bại vong tức thời càng thêm khiến một gã tu giả tự phụ buồn khổ, đây có thể là nghiêm phạt lớn nhất giành cho kẻ trước đây cao ngạo và tự phụ như hẳn. Nhiều liên minh phía trên sơn cốc, tất cả mọi người quan chiến la lên, mọi người đều sôi trào, đây là một hồi đại chiến đặc sắc. Tiêu Thần đơn độc đấu Phục Cừu liên minh, cuối cùng toàn thắng! Nhiều liên minh tích cực hành động lên, chuẩn

bị mượn hơi Tiêu Thần, tu giả mạnh mẽ như vậy, tại trên Long Đảo tuyệt đối là một lợi kiếm tranh thủ đáng giá. Tiêu Thần cũng không quay đầu lại, hướng về phía ngoài cốc bước đi. Sau khi đi tới cửa cốc, hắc trong rừng lưu lại từng đạo tàn ảnh, biến mất trước mặt mọi người, muốn tránh né khả năng sẽ mượn hơi hắc của các liên minh. Bất quá, hiển nhiên nhiều người sáng lập liên minh sớm có dự liệu, tại sơn lâm xa xa không ngừng có người ngăn cản hắc, mời thỉnh gia nhập liên minh của bọn họ. Trong đó đủ loại liên minh có thực lực dị thường cường đại, như Độc Cô Cầu Bại nhất mạch truyền thụ sáng lập ra “Bất Bại liên minh”, Lý Tầm Hoan nhất mạch truyền thụ sáng lập ra “Phi Dao liên minh”. Cũng không thiếu mỹ nữ liên minh, như “Lam Vũ liên minh”, người sáng lập tên Lam Vũ này, khiến Tiêu Thần để lại ấn tượng khắc sâu, đây là một mỹ lệ nữ tử nhu hòa dịu dàng, đem so với cường thế của Triệu Lâm Nhi và Yến Khuynh Thành, đây là một nữ tử ôn nhu như nước. Còn có “Phấn Hồng liên minh”..... Tiêu Thần không có khả năng đắc tội bất luận một nhà nào, toàn bộ trước cảm tạ lời mời của họ, sau đó dùng lời dịu dàng cự tuyệt. Cuối cùng, Tiêu Thần thoát khỏi mọi người, muốn trở về ẩn cư địa, một trận chiến này hắc đã tiêu hao rất nhiều nguyên khí, ở lâu tại khu vực này, sợ sẽ có nguy hiểm phát sinh. Tại trên đường, một nữ tử nghiêng nước nghiêng thành, phong thái tuyệt thế ngăn cản lối đi của hắc, một thân tử y phiêu phiêu, cả người linh tuệ hòa với thiên địa, tràn ngập khí tức không linh phiêu dật, dĩ nhiên là Yến Khuynh Thành.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 61: Thánh thụ nhập thể

Chương 61: Thánh thụ nhập thể Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

----- Tiêu Thần không có mở miệng lẳng lặng nhìn nàng. Trong đôi con ngươi của Yến Khuynh Thành bắn ra hai đạo thần quang, một cỗ uy áp hết sức cường đại nhanh chóng vọt tới, đây là nguyên bốn uy năng của tinh thần, cùng thần thức cường đại của Tiêu Thần xông vào với nhau, đây là một hồi đối kháng thần thức, một trận quyết đấu tinh thần lực. Vài gốc cây giữa hai người như băng tuyết gặp phải thái dương, rất nhanh đã tan vỡ. “Ầm!” Lực lượng thần thức của hai người đều như thủy triều rút đi, sắc mặt Tiêu Thần có chút tái nhợt, dù sao cũng vừa trải qua một hồi đại chiến, lại dùng lực lượng thần thức đánh nhau chết sống. Hắn cũng không ở tại trạng thái đỉnh phong. Yến Khuynh Thành mở miệng nói: “Nếu Long Đảo đã định ra các loại quy củ, chúng ta dựa theo quy củ làm việc. Ngày mai bắt đầu, chúng ta tiến hành một trò chơi hợp pháp, nếu như người có thể sau mười ngày truy sát của ‘Bất Tử liên minh’ mà không chết, thì ân oán trước giờ ta sẽ không truy cứu.” Tiêu Thần biết, nàng khẳng định biết được sự tình về cái chết của Vương Tử Phong và Lưu Nguyệt là do mình. Bọn họ là sư huynh muội, tuy rằng trong đó thế như nước với lửa, nhưng dù sao cũng đều là truyền nhân của Bất Tử nhất hệ, sư huynh và sư tỷ bị giết, cái này liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của môn phái. Dứt lời, Yến Khuynh Thành phảng phất như con chim hồng bị kinh động tiêu thất ở trong rừng. Trò chơi truy sát, gặp quỷ đi! Tiêu Thần như bay nhắm về phía chỗ ẩn cư của mình. Trở lại linh cốc cư trú, chuyện thứ nhất hắn làm chính là hướng Kha Kha mượn gốc bảo thụ nọ, tiểu gia hỏa chẳng hề để ý đưa cho hắn. Tiêu Thần đem bảo thụ cắm rễ tại trong một mảnh đất rừng, hắn ngồi xếp bằng tại trước bảo thụ bắt đầu vận chuyển huyền công, chuẩn bị hấp thu linh khí trong bảo thụ, mau chóng khôi phục nguyên khí của bản thân. Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn mở hai mắt, giật mình phát hiện không thấy bảo thụ đâu! Ẩn trong đó là một cảm giác không đúng nơi ngực, dưới nội thị, Tiêu Thần thất kinh, cây non thần thánh vậy mà..... Chẳng biết tại sao đã tiến nhập vào trong cơ thể hắn! Tại trong cơ thể hắn phát quang sáng chói, cùng với khí quan trong cơ thể hắn không có bất kỳ xung đột nào.

Huyệt Thương Khâu chân trái, huyệt Thương Khâu chân phải, huyệt Trung Đình ở ngực, huyệt Kiên Tinh vai trái, bốn huyệt đạo được thần hóa cùng tiểu thụ trong lúc đó phảng phất như có một đường ánh sáng năng lượng tương liên, tựa hồ đã hình thành một loại cân bằng vi diệu, không ngừng đem thiên địa nguyên khí hút vào trong cơ thể. Nguyên khí của Tiêu Thần đã khôi phục, thế nhưng cảm giác lúc này là hãi hùng khiếp vía, dù sao cũng là một gốc cây non tiến nhập vào trong thân thể hắc a! Bất quá, khi hắc kinh ngạc thì huyền công đình chỉ vận hành, cây non thần thánh cư nhiên từ trong cơ thể hắc đi ra, cắm rễ trở lại trên mặt đất. Thần dị! Tiêu Thần phi thường khiếp sợ. Đêm nay, hắc nhiều lần thử nghiệm, cũng không có thành công lần thứ hai đem bảo thụ dẫn nhập vào trong cơ thể. Vài tràng đại chiến qua đi, cũng nên tĩnh tâm lại tu luyện một phen, Tiêu Thần quyết định thâm nhập Long Đảo tu luyện, biết đâu có thể gặp được chút kỳ ngộ, tỷ như thu hoạch được long đàn. Hắc trực tiếp đem lời nói của Yến Khuynh Thành trở thành gió thoảng bên tai. Buổi sáng ngày thứ hai cùng ba bộ xương khô bắt đầu lên đường, Kha Kha cũng lười biếng đi theo. Sắc mặt tuyệt mỹ của Yến Khuynh Thành đều không tốt, cư nhiên bị người ta cho leo cây, Tiêu Thần chả mấy may đem lời nói của nàng hồi đáp, đã biến mất ba ngày rồi. Yến Khuynh Thành đứng trước thác nước, nhàn nhạt nở nụ cười, sau đó kêu một gã thành viên liên minh tới, hướng hắc phân phó một phen, sau đó chính mình cũng rời khỏi thác nước, bắt đầu một phen bố trí. Một ngày này, rất nhiều liên minh đã biết được việc Tiêu Thần đáp ứng cùng Bất Tử liên minh tiến hành một hồi ‘tử vong truy sát’ lẫn nhau trong một tháng. Tất cả đều là hành động của Yến Khuynh Thành, có người ngoài làm chứng đây là thật sự, có thể thấy được năng lực hoạt động của Yến Khuynh Thành, nàng nguy tạo ra tất cả giả tượng, làm cho trận truy sát này hoàn toàn ‘hợp pháp hóa’. Lúc này, Tiêu Thần đã tiến nhập vào sâu trong Long Đảo, nhưng còn chưa tới giải đất trung ương. Long Đảo phi thường bao la, dọc theo đường đi hắc thấy được đông đảo dị cầm và man thú, hung long thì phát hiện được hai mươi mấy con, mà lại đều là tộc loại bất đồng! Nhiều lần gặp phải nguy hiểm, cái khác thì là càng nhiều mãnh thú đáng sợ. Lúc này, hắc còn không biết Yến Khuynh Thành cũng đã dẫn người đuổi

tới. Sáng sớm ngày thứ tư, trong rừng lượn lờ đám sương, sơn lâm xanh um tươi tốt như là phủ thêm một tầng lụa mỏng nhàn nhạt. Theo ánh bình minh mọc lên, sương mây bạc như tia sáng thần tiên năm màu bị chiếu xạ phát sinh hàng loạt những tia sáng kỳ dị. Bất quá, loại mỹ cảnh này cũng không duy trì được bao lâu, hà vự nhẹ nhàng di chuyển cũng chậm rãi phai nhạt. Một ngày mới đã bắt đầu, dưới tia nắng mai trăm loài chim trong rừng uyển chuyển kêu to, hoa cỏ tươi mát tràn ngập trong rừng, phảng phất nhìn ở đây hết sức tường hòa, thế nhưng Tiêu Thần biết trong sơn lâm vô tận này ẩn giấu sát khí, rất nhiều man thú không biết tên tùy thời có thể sẽ rít gào lao ra. Hưởng dụng hết bữa sáng, Tiêu Thần lại lần nữa lên đường, hướng trung tâm hải đảo xuất phát. Giờ Ngọ (12h~13h trưa), Tiêu Thần tại trong sơn lâm phát hiện một con sông, dọc theo dòng nước hướng về chỗ sâu trong đảo đi tới. Đi về phía trước khoảng hơn mười dặm, thì cổ mộc bên hai bờ sông càng ngày càng nhiều mà đều là bảy tám người mới có thể ôm hết được, hơn nữa càng đi vào trong thì cổ mộc càng thêm cổ xưa. Đi về trước vài dặm, đường sông bị đổi hướng, Tiêu Thần vẫn như cũ tiếp tục đi tới, cổ mộc che trời, đến nơi đây, mỗi gốc cổ mộc đều cần mười mấy người mới có thể ôm hết được, cổ mộc này so với ở Thụ Nhân cốc, tựa hồ chỉ có hơn chứ không kém. Đây là một mảnh hải dương màu xanh sum xuê, Tiêu Thần phỏng chừng đã tiếp cận vùng đất trung ương của Long Đảo. Kha Kha hiểu kỳ đánh giá hoàn cảnh xung quanh, một đôi mắt to sáng sủa không ngừng nháy động. Ba bộ xương khô tựa hồ cùng cảm ứng được cái gì, sau khi tiến nhập khu vực này, thì trở nên phi thường bất an. Tiêu Thần từ lâu đã phát hiện phiến lâm vực này rất dị thường, mặc dù ở đây có cổ mộc che trời, biển rừng mênh mông vô bờ, thế nhưng không có bất luận điều thú gì thường lui tới, ở đây vắng vẻ không tiếng động, an tĩnh như chết, ngay cả một tiếng gió cũng không có! Cổ lâm tĩnh mịch, mỗi một gốc cổ mộc đều có thụ linh mấy nghìn năm, đi về trước đại khái hơn mười dặm, Tiêu Thần cảm giác như nhanh chóng đi ra ngoài. Quả nhiên, đi về trước chưa tới một dặm thì bọn họ liền đi ra khỏi biển rừng. Sau khi thấy cảnh tượng trước mắt, Tiêu Thần lập tức sợ ngây người! Phía trước là một biển xương trắng xóa, xương khô thiếu mất cánh tay chân, xương khô của chim khổng lồ cao hơn

mười thước, xương rồng cao hơn năm sáu mươi thước, hài cốt trắng muốt như một màu tuyết trắng mênh mông vô bờ. Ở đây tựa hồ là một cổ chiến trường được bảo lưu hoàn hảo! Tại sâu trong biển xương, một tấm bia đá thật lớn đồ sộ đứng sừng sững, mang theo những đám sương đen lượn lờ..... Khiến người ta giật mình không chỉ những cái này, tại sườn tây của biển xương mênh mông, dĩ nhiên là đại tuyết sơn liên miên không dứt, ở đó hoa tuyết bay lượn, vụ khí mông lung. Tại trên phiến đảo nhiệt đới này, cư nhiên lại có tuyết sơn, thực sự khiến người ta khó mà tin được.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 62: Cốt hải thần bí

Chương 62: Cốt hải thần bí Người dịch : demondance Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

----- Tiêu Thần đơn độc đấu Phục Cừu liên minh, cuối cùng toàn thắng, trở thành một người nổi tiếng trên đảo. Mà hôm nay lại truyền ra, hắn cùng với Yến Khuynh Thành suất lĩnh Bất Tử liên minh, tiến hành một trò chơi ‘sinh tử lẫn nhau’, dẫn tới việc rất nhiều liên minh quan tâm, đông đảo tu giả đều chờ mong trò ‘tử vong truy sát’ kế tiếp! Rất nhiều liên minh đều bắt đầu hướng đảo nội tiến quân. Nếu đã bị vây khốn ở Long Đảo, tâm tính mọi người về sau đã dần bình tĩnh lại, bắt đầu đưa ra quyết định, chuẩn bị tại trên Long Đảo tìm kiếm nơi tu luyện thích hợp. Bất quá đối với tất cả những điều này, Tiêu Thần căn bản không biết, lúc này hắn đã tiến nhập giải đất trung ương của Long Đảo, đã không thềm quan tâm đến bồ câu của Yến Khuynh Thành đến bậc này thì cứ để cho nàng đi làm một mình đi. Biển xương trắng xóa, khiến hắn cả người ngây dại, bộ xương khô

hình người, xương khô của chim khổng lồ, hài cốt mãnh thú, di cốt thần long..... Giống như một màu tuyết trắng xóa mênh mông vô bờ, hài cốt nhỏ thì hơn hai thước, lớn thì đến năm sáu mươi thước, thậm chí trên trăm thước! Vô tận xương trắng đã phủ kín khắp mặt đất! (* 1 thước = 100 cm.) Một cỗ sát khí lạnh lạnh tràn ngập tại trong biển xương này, khiến linh hồn con người sản sinh ra một cỗ run rẩy, tất cả những thứ trước mắt này thật bất khả tư nghị, khiến người ta sợ hãi sâu sắc! Mặc dù lúc này là lúc giữa trưa, nhưng tại trong biển xương này lại âm lãnh vô cùng, những tia nắng chiếu xuống ảm đạm, không có bất luận ấm áp gì đáng kể, trong cốt địa không có một tia thanh âm, một mảnh tĩnh mịch, đây là một phiến tử vong cốt hải chân chính! Phía sau tuy rằng là phiến cổ mộc che trời sum xuê vô cùng, nhưng cũng tĩnh mịch như nhau, không có một tia gió động, có vẻ tà dị vô cùng. Hơn nữa xa xa vụ khí mông lung trên đại tuyết sơn, làm phiến địa vực này đáng sợ không nói nên lời! "Rắc rắc rắc rắc." Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương tựa hồ phi thường bất an, không ngừng hoạt động khớp xương toàn thân, linh quang trong xương sọ đang không ngừng lóe ra, ấn ký hoa sen trên trán thấu phát ra thần quang sáng chói, càng như diễm hỏa đang không ngừng khiêu động. Kha Kha cuộn mình thành một đoàn nhung cầu trắng muốt, nằm tại trên đỉnh đầu của Luân Hồi Vương, chớp động đôi mắt to sáng sủa, hiếu kỳ đánh giá thế giới xương trắng này, cuối cùng vươn một cái thú trảo nhỏ, chỉ vào tấm bia đá đồ sộ thật lớn cao vút ở sâu trong biển xương nọ, miệng phát ra thanh âm ‘y y nha nha’. Tiêu Thần đương nhiên đã chú ý đến tấm bia đá kinh khủng lạnh lạnh kia từ lâu, tấm bia đá thật lớn nọ khiến linh hồn hấn phát ra một cỗ run rẩy, tấm bia đá phảng phất như có một cỗ lực lượng tà dị ảnh hưởng đến tâm thần hấn. “Đi, chúng ta đến xem!” Tiêu Thần đã đưa ra quyết định, dù sao cũng đã tiến nhập biển xương này, đã không có gì đáng sợ nữa, nhất định phải dò xét đến cùng. Vô tận hài cốt phủ kín khắp nơi, khi giẫm lên phía trên không ngừng phát ra âm hưởng ‘lạc chi lạc chi’, nghe có chút sồn gai ốc. Cũng không biết đã qua bao nhiêu năm tháng thế nào, rất nhiều bạch cốt đều đã phong hóa vỡ vụn, về sau trên mặt đất trầm tích một tầng cốt phấn trắng muốt, khiến vô tận hài cốt gần đó càng thêm kinh khủng! Mỗi

một tắc đất đều là màu trắng, không có bất luận thảm thực vật gì đáng kể. Sát khí trầm trọng tràn ngập trong cốt địa, càng hướng về chỗ sâu đi tới thì sát khí càng nặng, cuối cùng sương đen mờ lung hiển hiện ra giữa cốt địa, khiến phiến tử vong cốt hải âm trầm kinh khủng tới cực điểm. Đi về phía trước vài dặm, mới dần dần tiến tới vùng phụ cận tấm bia đá thật lớn nọ, tới đây Tiêu Thần ngừng cước bộ, cái này cũng không phải vì sợ hãi mà ngừng bước, mà là bởi vì sau khi tới đây màn sương đen phảng phất như hóa thành chất hữu hình, tại giữa đám xương trắng hình thành từng vòng xoáy năng lượng, Tiêu Thần đem một đoạn xương trắng ném về phía trước, thì trong sát na nó đã bị xé rách nát bầy! Khoảng cách với cổ lão thạch bi còn một dặm, dòng chảy năng lượng tà di đã ngăn chặn bước tiến của bọn họ! Mây mù màu đen như là quỷ ảnh, từ phía trước cuồn cuộn đến, thỉnh thoảng còn có thể phát sinh từng đợt tiếng huýt gió thê lương, giống như là ác quỷ tru lên. Linh quang của Tần Quảng Vương, Diêm La Vương và Luân Hồi Vương đều lóe ra quang mang chập chờn bất định, có thể nhìn ra được chúng nó tựa hồ rất là bất an. Một tiếng "hống." to vang lên khiến da đầu người ta tê dại, một bộ xương khô dữ tợn cao năm thước tại trong màn sương đen giãy dụa, sau đó lại trong sát na tan vỡ. "Ngao." Một nữ tử tóc tai bù xù, nửa người trên cao chừng bảy tám thước, phủ đầy lân giáp màu xanh, giãy dụa kêu thảm, nửa người dưới kia dĩ nhiên là một đuôi rắn thật lớn dài đến hơn mười thước! Tuy rằng dung mạo xinh đẹp, mỹ lệ vô cùng, thế nhưng lúc này vẻ mặt có chút dữ tợn, theo tiếng kêu của nàng, lân giáp màu xanh trên người toàn bộ đã mở ra, thậm chí ra máu loãng màu đỏ tươi, sau đó toàn bộ thân thể bạo vỡ, tại không trung lưu lại một tảng lớn sương máu. Sau đó, một bạo long màu tím cao năm mươi thước, phát ra tiếng hống chấn thiên, tại trong màn sương đen cuồn cuộn bốc lên, phun ra nuốt vào từng trận quang mang đáng sợ, hầu như đã xé rách hư không, quả nhiên là kinh thiên động địa, rất có phong thái cuồng phách nuốt cả trời ăn cả trăng, nhưng cuối cùng cũng chung quy ầm ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành vô tận mưa máu! “Tất cả đều là ảo giác” Tiêu Thần đã nhắm hai mắt lại, khi hần lần nữa mở mắt ra thì, một vài hình tượng đáng sợ nọ quả thực đều biến mất. Trong màn sương đen cuồn cuộn, hiển nhiên tồn tại lực lượng

tà dị. “Có lẽ là lịch sử tái hiện!” Tiêu Thần không có dũng khí liều lĩnh tiến tới, dù sao vòng xoáy màu đen đáng sợ kia là có thật, có thể nghiền nát hải cốt, thì thân thể hắc chỉ sợ cũng khó có thể thừa nhận được. “Đảo này có tên Long Đảo, từ thời thượng cổ hồng hoang, trời giáng thần bí, vĩnh viễn đem trấn phong! Có thể cùng chúng thần chống đỡ, hết thảy long tộc đều vĩnh viễn mất đi pháp lực, bị giam cầm tại trên hoang đảo này.” Đây chính là lời nói của Nhất Chân đang vang lên trong lòng của Tiêu Thần, hắc biết cổ lão cự bí cao tới trăm thước trước mắt này, chính là thần bí đáng sợ trấn phong Long Đảo! Cách xa hơn một dặm, căn bản vô pháp thấy rõ hình dáng của cổ bí, với từng đám sương đen lượn lờ xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy được một bí ảnh cao lớn đồ sộ. Điều này khiến trong lòng Tiêu Thần phi thường tiếc nuối! Từ sau khi biết được Long Đảo bị một thần bí trấn phong, trong lòng hắc vẫn có một cái ý nghĩ lớn mật. Trời giáng thần bí, vĩnh trấn Hoàng Hà..... Mà ở đây là trời giáng thần bí, vĩnh trấn Long Đảo! Có thể có liên hệ gì ở đây không? Hai cái cổ lão thần bí liệu sẽ không đồng nguyên chứ? Trong lòng Tiêu Thần có một nguyện vọng bức thiết, muốn xem hình dáng thực của cổ bí, nhìn xem mặt trái của nó có hay không cũng khắc một luyện khí đồ cổ xưa! Chỉ là màn sương đen đã ngăn cách tất cả, hắc vô pháp đi xuyên qua. Tại giải đất có màn sương đen cuộn cuộn, ba bộ xương khô tựa hồ bị ảnh hưởng lớn, chúng nó đứng tại chỗ không nhúc nhích, mà Kha Kha tựa hồ đối với chỗ này cảm thấy phi thường hứng thú, leo lên một hải cốt cao tới hơn mười thước, nhìn về tấm bia đá cổ lão phía trước. Tiêu Thần đứng lặng tại chỗ một lúc lâu, sau đó di động cước bộ, bắt đầu tham quan chung quanh. Hắc phát hiện lấy trung tâm cổ bí, khu vực bán kính một dặm bên trong, là một phiến sinh mệnh cấm khu, căn bản vô pháp thâm nhập. Bộ xương lớn cao mấy thước, được ném vào hơn mười thước, sẽ như hoa tuyết dưới ánh mặt trời, rất nhanh tan rã! Lực lượng mang tính hủy diệt, khiến người ta chỉ có thể dừng lại mà nhìn! Khi Tiêu Thần di chuyển đến sườn tây của cổ bí to lớn thì lông tơ toàn thân hắc đột nhiên dựng đứng lên, hắc đã cảm giác được nguy hiểm! Tại trong sát na, hắc bỗng nhiên phát hiện thân ảnh của một cái như hoá thạch, đang đứng trong màn sương đen

tại trong sinh mệnh cấm khu, khoảng cách với hãn phi thường gần, quyết không phải là ảo tượng!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 63: Không gian linh sĩ.

Chương 63: Không gian linh sĩ. Người dịch : Út Khờ Biên Tập:
demandance Nguồn: 4vn.eu

Một nhân ảnh tựa như tượng đá! Một tia sáng màu xanh từ bên trong màn sương đen quét đến, Tiêu Thần trong sát na liền bay ngược ra ngoài, tránh khỏi một kích nguy hiểm. Toàn cơ thể hãn căng lên, cương khí từ trong ngón tay phát ra, đôi tay gần như trong suốt phát tán quang mang rực rỡ. Hãn đã chuẩn bị chiến đấu rất tốt. Màn sương đen bắt đầu di chuyển, nó tựa như thân ảnh bằng đá, chậm rãi di chuyển thân thể vòng đến, nguyên bản thân thể tựa hồ không có sinh khí, thì lúc này dần dần phát ra sinh mệnh ba động. Đây là một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, vóc người cao to, tựa hồ rất ít tiếp xúc với ánh mặt trời, sắc mặt có chút trắng bệch, có vẻ như mang một loại bệnh trạng nào đó. “Người là ai?” Tiêu Thần hỏi. “Người là ai?” Người thanh niên mang bệnh đó hỏi lại. Tiêu Thần trấn định lại. Tên thanh niên này vóc người cao gầy, có vẻ như đang mang một chứng bệnh nào đó. Khẳng định là một nhân loại do tu luyện một phương thức đặt thù khiến cho sinh mệnh ba động hạ xuống rất thấp, phảng phất như đã đoạn tuyệt sinh cơ vậy. “Tiêu Thần!” Tiêu Thần tự báo ra danh tính rồi sau đó hướng đến thanh niên mang bệnh kia hỏi: “Người tại sao lại công kích ta?” Tiêu Thần từ trong cách ăn mặc của đối phương đã nhìn ra hãn là một trong những thanh niên cường giả đồng dạng bị vây ở trên Long Đảo này. Bất

quá, so với lần đầu đi tới trung ương đảo thì đối phương lại lựa chọn tu luyện ở nơi đây, đề thăng tu vi của bản thân. “Hừ!” Thanh niên mang bệnh hủ lạnh, như u linh bay bổng từ trong màn sương đen truyền ra, toàn thân đột nhiên phát ra một mảng màu xanh. Trong sát na, Tiêu Thần có cảm giác thiên địa quay cuồng, cảm giác tựa như là thời không hỗn loạn vậy. Bất quá Tiêu Thần cũng đã chuẩn bị chiến đấu rất tốt, tâm thần không hoảng loạn, như là thần ứng vọt lên từ vực sâu, mặc dù đang trong hiểm cảnh thế nhưng thân thể rất nhanh cân bằng trở lại. Cảnh tượng trước mắt đã biến dạng lớn, Tiêu Thần phát giác như là đã tiến nhập một mảnh không gian vô danh, xung quanh là cơn mưa lất phất màu xanh, tựa như là một phiến thế giới hỗn độn. Đây là một không gian kì dị rộng hơn trăm mét vuông, không có trời xanh mây trắng, không có mặt đất, bốn phía đều là ánh sáng mờ ảo, dưới chân cũng như vậy, là ánh xanh lóng lánh. Thanh niên mang bệnh đứng ở phía trước, ung dung mà bình tĩnh nhìn Tiêu Thần, đây cũng không phải là ảo cảnh, mà chính là một phiến không gian chân thực. Trong lòng Tiêu Thần phi thường giật mình. Trong sát na bị giam vào trong không gian này, hắn giơ cao tay phải lên, ánh sáng trên cánh tay lưu chuyển, huyết nhục như là trong suốt, rõ ràng là có thể thấy được mạch máu cùng với cốt cách bên trong. Lực lượng cường đại vận chuyển trong cánh tay có thể thấy được rõ ràng, sau đó thần quang bùng lên, cánh tay lập tức chém xuống, quang mang chói mắt hơi nghiêng hướng đến không gian phong bế chém tới. Một kích đáng sợ trong nháy mắt đánh xuống, đánh vào phía trên vách ánh xanh của phiến không gian phong bế này, khiến nó lay động mãnh liệt, trên vách sáng đều xuất hiện từng đường khe nứt, bất quá lại nhanh chóng khép lại. Tiêu Thần cùng thanh niên mang bệnh kia suýt nữa đều té xuống mặt đất. “Rất mạnh!” thanh niên mang bệnh mở miệng nói: “Người chính là một cao thủ trong lớp thanh niên.” “Người rốt cuộc là người phương nào ? Vì sao lại vây khốn ta ?” Tiêu Thần đã thử qua, phiến không gian phong bế này tựa hồ rất khó mở, hắn cũng không nóng lòng xuất thủ với thanh niên mang bệnh, hắn muốn hỏi rõ sự tình trước. “Không gian linh sĩ Liễu Mộ.” thanh niên mang bệnh sau khi thông báo danh tính liền nói tiếp: “Khu vực gần thần bi liên tục xuất hiện những khuôn mặt mới, khiến cho ta không thể an tâm tu

luyện, người không nên ở đây.” Tiêu Thần từ trong lời nói của hắn đã biết được còn có những người khác đã tiến vào bên trong Long Đảo, tựa hồ nơi đây thường có người lui tới. Điều này cũng có thể hiểu được Liễu Mộ lúc trước không biết được tên của Tiêu Thần, hiển nhiên hắn đã tiến nhập vào sâu bên trong Long Đảo từ rất sớm, không hề biết những sự kiện phát sinh bên ngoài. “Ta không muốn tùy tiện cùng với người chiến đấu!” Tiêu Thần lạnh lùng nói. “Sợ rằng không thể theo người được, đánh bại ta người có thể đi ra ngoài, nếu không ta tự mình đem người tống ra khỏi biển xương.” Liễu Mộ rất bình tĩnh, tuy rằng với bệnh trạng như vậy, nhưng dường như khiến người ta không thể nghi ngờ được thực lực của hắn. Bất quá hắn cũng không có sinh ra sát ý, tựa hồ đơn giản chỉ là hắn không muốn quá nhiều người đến quấy rầy hắn tu hành. “Hắc, được rồi, để ta thử xem người mạnh như thế nào!” Tiêu thần cũng không nói nhiều lời, có một số việc đã định sẵn cũng chỉ có thể thông qua hành động để giải quyết. Xoát. Quang mang chợt lóe, Liễu Mộ phát ra một đạo ánh xanh, ngay sau đó khiến cho quang mang đang phong bế phiến không gian này đại thịnh. Tiêu Thần cảm giác phảng phất như đã bị cầm cố, ánh mệnh môn rực rỡ tựa như thủy triều nhanh chóng bao phủ hắn, khiến cho hắn không thể động đậy chút nào, áp lực thật lớn khiến hắn ngạt thở. Linh sĩ quả thực đáng sợ, có thể sinh ra năng lực đặc dị, hiển nhiên trời sinh Liễu Mộ có năng lực chưởng khống không gian, Tiêu Thần nghĩ đây tuyệt đối chính là một gã địch thủ kinh khủng. Nếu như người khác biết được nơi đây có một gã không gian linh sĩ, nhất định sẽ khiếp sợ vô cùng, bởi vì loại người này rất đáng sợ. Họ đều là vương giả của những tu giả cùng thế hệ, trời sinh có được ưu thế cường đại lạ thường, tựa hồ có thể nắm giữ được sinh tử của đối phương trong tay! Mỗi người đều sinh tồn trong một không gian, nếu địch nhân bị vây vào trong không gian mà hắn chưởng khống, thì không gian linh sĩ đều sẽ đứng ở thế bất bại. Không gian linh sĩ thừa thớt như là phượng mao lân giác, tương truyền nếu bọn họ tu luyện đến một hoàn cảnh nhất định, không gian chưởng khống sẽ không ngừng mở rộng, từ mấy thước đến hơn trăm thước. Sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định, bọn họ có thể trực tiếp thành thần. Không gian chưởng khống của Liễu Mộ chỉ có hơn trăm mét vuông, phiến

không gian phong bế này tuy rằng phạm vi có hạn nhưng tại trong phiến không gian này hẳn có tuyệt đối quyền chủ đạo Thân thể Tiêu Thần bị lực lượng không gian cầm cố, mặc dù thân thể hẳn mạnh mẽ nhưng lúc này cũng bị một lực lượng đáng sợ áp chế khiến cho cả người phát ra tiếng rung động “lạc chi lạc chi” của xương cốt, lực lượng không gian mãnh liệt xé rách thân thể hẳn. “Ngừng chống cự đi, ta mang người rời khỏi biển xương.” Liễu Mộ bình tĩnh nói. “Hừ!” Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, toàn thân thần diễm hừng hực khiêu động, cả người phát ra ánh sáng chói mắt tựa như một vầng thái dương. Thân thể cao to phát ra vô tận thần quang. Tuy rằng hẳn tiến nhập phiến không gian này trong một thời gian rất ngắn thể nhưng Tiêu Thần hoàn toàn cảm giác được đây chính là một trận đánh gian khổ. Hẳn đem hết toàn lực chống lại sự xé rách của lực lượng không gian. Thân thể phảng phất như được thần hóa, quang mang lóng lánh vô cùng chói mắt, huyền công vận chuyển đến cảnh giới cực hạn, thấu phát ra thần quang như là thánh hỏa đang hừng hực thiêu đốt. Liễu Mộ biến sắc, nguyên bản sắc mặt có chút tái nhợt vì bệnh trạng, giờ lại càng tái nhợt hơn, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi, khổng chế phiến không gian này vây khốn bậc cao thủ như Tiêu Thần cần tiêu hao của hẳn một lượng linh lực rất lớn, thời khắc này hẳn đã cảm thấy phi thường phí sức. Ngay sau đó, Tiêu Thần gian nan di chuyển, hẳn bước đi tập tễnh, từng bước một đi đến chỗ Liễu Mộ. Tựa như trên lưng mang theo một tòa núi nặng trĩu, mỗi bước đi của hẳn đều khiến cho phiến không gian rung động kịch liệt một chút, song Tiêu Thần cũng lão đạo thân hình, toàn thân cốt cách phát ra tiếng “lạc chi lạc chi”, thân thể tùy thời có thể vỡ nát.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 64: Bắc Đẩu Phong Thần

Chương 64: Bắc Đẩu Phong Thần Người dịch : Út Khờ Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Sắc mặt Liễu Mộ tái nhợt, mồ hôi toát ra ướt cả mái tóc dài của hắn, từng sợi từng sợi tóc dính cùng một chỗ, hắn gian nan bay lên, trốn về một hướng khác trong phiến không gian. Lúc này Tiêu Thần đã đau đớn đến cực điểm, thân thể thật như muốn tan vỡ, thế nhưng bên trong không gian mà Liễu Mộ chủ đạo, hắn tạm thời vô pháp nghĩ ra phương pháp thoát khốn. Hết sức gian nan giương cánh tay phải lên, lực không gian đáng sợ khiến cho tay phải hắn run lên, gân xanh đều căng phồng lên, hắn bắn ra một đạo kiếm khí sáng ngọc về phía Liễu Mộ, muốn xuyên qua thân thể của hắn. Lúc này Liễu Mộ đã sớm mất đi vẻ ung dung, toàn thân hắn đều bị mồ hôi ướt sũng. Mồ hôi hóa thành từng tầng hơi sương bao phủ lấy hắn. Thấy kiếm khí sáng ngọc kéo đến, hắn gian nan bắn xuống một tia ánh xanh từ trên không. Một tiếng ‘Leng keng’, thân mang trùng kích đến bị biến mất, mà tia ánh xanh cũng tan vỡ trong không trung, nguyên là lực lượng không gian đã ngăn chặn một kích sắc bén kia. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, thời gian tuy rất ngắn thế nhưng đối với hai người mà nói tựa như đã qua trăm năm, bọn họ đều đã có cảm giác tan vỡ. Liễu Mộ rất nhanh cảm thấy hư thoát, hắn không ngờ được lại gặp một cường địch như vậy, thuật vô pháp không chế đối phương, cuối cùng hắn cắn chặt răng, hai tay gian nan vẽ ra từng đường quỹ tích phức tạp khó dò, từng tia thần quang màu xanh phát ra, ngưng tụ thành từng đạo thiên đao phát ra ánh sáng ngọc, hướng Tiêu Thần chém đến. Đây chính là đao vũ do một phiến không gian linh lực hình thành! Nếu như linh lực cường đại mà nói thì hoàn toàn có thể đập tan hư không. Liễu Mộ tuy rằng không có khả năng như vậy, thế nhưng không gian đao mang cường đại như vậy cũng đủ để kiêu ngạo với cao thủ đồng cấp. Tại thời khắc này, Tiêu Thần đã chính thức cảm giác được cận kề tử vong, Liễu Mộ ốm yếu thật sự quá cường đại, chính là địch thủ đáng sợ nhất mà hắn gặp phải! Tiêu Thần cũng chưa từng nghĩ đến việc buông bỏ, mặt dù tử

vong sẽ đến trong nháy mắt, hắn cũng sẽ đem hết toàn lực chống lại, đây chính là tính cách của hắn. Cánh tay gần như trong suốt, hoàn toàn có thể thấy được mạch máu đang chảy cùng với nguyên khí đang lưu chuyển, tùy thời đều có thể tan vỡ. Thế nhưng trong thời khắc này, Tiêu Thần không có lựa chọn nào khác, lực lượng Thuế Phàm ngũ trùng thiên được đề thăng đến cảnh giới cực hạn, hai tay dĩ nhiên đột phá khỏi sự cầm cố của không gian linh lực. Mặc dù thân thể tùy thời có thể tan vỡ thế nhưng hắn vẫn như cũ không chút do dự huy động song chưởng, đem những pháp ấn thần bí khó lường liên tiếp đánh ra. Tinh quang sáng chói hiện lên trong phiến không gian này, mà bảy ngôi sao rực rỡ nhất xuất hiện trước người Tiêu Thần, Bắc Đẩu thất tinh* nhanh chóng xoay tròn bảo vệ hắn, hình thành một màn ánh sáng rực rỡ! Khắp không gian phát ra thần quang chói mắt. (* Bắc Đẩu thất tinh: bảy ngôi sao Bắc Đẩu.) Tiêu Thần có chút kích động, màn ánh sáng của Bắc Đẩu thất tinh được hắn gọi là “Phong Thần”, thường ngày rất khó thành công tạo thành, tại hoàn cảnh sinh tử nguy vong này khiến cho hắn có thể kích phát thành công thức . Không gian đao mang do linh lực ngưng tụ thành, sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định được xưng là có thể chém chết hết thảy ngăn trở, sau khi đạt tới cảnh giới tối cao ngay cả thần cũng vô pháp ngăn cản được nó! Liễu Mộ tuy rằng không có được tu vi như vậy nhưng đao vũ này cũng đủ kinh người rồi. Âm thanh “xích xích” vang lên tựa như là tử vong ma âm chấn nhiếp tâm hồn. Bất quá chuyện khiến người ta kinh dị xảy ra. Từng tầng đao vũ sau khi đánh lên “màn ánh sáng Phong Thần” thì như là trăm sông đổ biển, toàn bộ dung hợp vào bên trong màn ánh sáng kia. Trước người Tiêu Thần phát ra ánh sáng chói mắt, như là mười mặt trời đồng thời phát sáng trong khoảng không gian này khiến cho người ta không thể mở được hai mắt. Đao vũ được không gian linh lực ngưng tụ dưới “Đầu” của Bắc Đẩu thất tinh đã hóa thành linh lực thuần túy sau đó lưu chuyển đến “Chuôi” của Bắc Đẩu thất tinh. Hai tay Tiêu Thần không ngừng huy động những quỹ tích huyền bí khó lường, phảng phất như xé rách hư không. Thần đồ sao Bắc Đẩu trở nên cực kỳ mờ lung, sau đó tại trong sát na bộ phát ra một cỗ năng lượng ba động đáng sợ, cùng không gian linh lực lúc trước ngưng tụ cùng một chỗ, từ một điểm ở chuôi bản

nhANH RA! Lực lượng của Tiêu Thần cùng Liễu Mộ như là được chồng lên nhau. Chùm tia sáng ngọc bích tựa như là thiên kiếm vô địch, xẹt qua bên tai của Liễu Mộ sau đó hung hăng đánh lên vách ánh sáng phía sau hắn. Dưới tiếng nổ “Ầm ầm”, không gian hơn trăm thước vuông hoàn toàn tan vỡ biến mất. Ngay khi hết thấy yên tĩnh trở lại thì Tiêu Thần xuất hiện giữa chỗ bạch cốt, xương cốt toàn thân rung động “Phách phách bạch bạch”, thân thể rất cục chống đỡ cũng không có tan vỡ. Cả người hắn như đao phong bức nhân, nhìn chăm chăm đối thủ trước mặt. Thân thể Liễu Mộ lay động vài cái, sau đó vững vàng như đóng đinh trên mặt đất, hắn nhìn Tiêu Thần thật lâu sau đó mới mở miệng nói: “Người đã thắng. Thật không ngờ không gian linh sĩ đạt đến Thuế Phàm ngũ trùng thiên lại thua võ giả đồng cấp.” Bất quá hắn cũng không hề có vẻ uể oải nói: “Kỳ thật, thực lực của ta cũng không thấp hơn người!” “Không gian linh sĩ rất đặc thù sao?” Tiêu thần nghĩ Liễu Mộ có hơi tự phụ quá mức. Liễu Mộ cười khổ, dù sao cũng là thua, hắn tự giễu nói: “Ta thừa nhận bại trong tay người nhưng người cũng không cần phải châm chọc ta. Không gian linh sĩ so với tu giả đồng cấp được xưng là vô địch, là vương giả của những tu giả cùng cấp. Người và ta cùng ở cảnh giới Thuế Phàm ngũ trùng thiên. Nhưng hôm nay lại bại dưới tay người khiến ta thực sự xấu hổ.” “Ta cũng không có châm chọc người, trước đây ta cũng không có nghe qua không gian linh sĩ chính là vương giả trong những tu giả cùng cấp. Bởi vì, ta đến từ Nhân Gian Giới...” Tiêu Thần đã nhìn ra, Liễu Mộ không vì chiến bại mà tâm sinh oán hận, cũng không định kết cừu địch với hắn, như vậy Tiêu Thần cũng dần dần hòa hoãn lại, nếu như cực chẳng đã mà nói thì ai lại muốn gây thù với hắn đây? “Người cũng đến từ Nhân Gian Giới...” Truyện trò đơn giản qua, Tiêu Thần rốt cuộc cũng biết được ý nghĩa của không gian linh sĩ, chính xác là vương giả trong những tu giả, thừa thốt như là phượng mao lân giác. Bất quá, hôm nay hắn chiến bại được không gian linh sĩ được xưng là đồng cấp vô địch, trong lòng tràn ngập tự tin, truyền thuyết là có thể đánh vỡ được! Đồng thời, Liễu Mộ cũng từ Tiêu Thần mà biết được những sự tình vừa xảy ra ở khu ngoài của hải đảo. Hắn tiến nhập vào sâu trong Long Đảo từ rất sớm, từ khi Long Đảo bị phong bế, hắn một mực tu luyện ở phụ cận thần bi.

“Liên minh ? Hạng chế ? Sớm muộn gì cũng sẽ huyết chiến thôi, tuyệt đại đa số người trên Long Đảo sợ rằng khó có thể bảo toàn mạng sống!” “Nếu Liễu huynh đã đoán được, sau này chúng ta sẽ hỗ trợ lẫn nhau. Thế nào?” “Tốt, ta cũng không hi vọng có một địch nhân như ngươi.” Sau một hồi đại chiến, sắc mặt Liễu Mộ so với trước càng tái nhợt hơn. “Ta cũng không muốn có một địch thủ kinh khủng như ngươi.” Tiêu Thần nói chính là lời chân thực, không gian linh sĩ cảnh giới Thuế Phàm ngũ trùng thiên là địch thủ cực mạnh mà hắn gặp phải hiện nay.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 65: Chủ động

Chương 65: Chủ động Người dịch : Út Khờ Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần cùng Liễu Mộ đều gần như đã hư thoát hết sức mạnh, sau khi nghỉ ngơi một thời gian dài, Liễu Mộ liền tiến vào bên trong màn sương đen tiếp tục tu hành trong hoàn cảnh ác liệt. Không gian linh lực bao phủ cả người, hắn tựa như đã hóa đá, không một chút cử động. Mà Tiêu Thần bắt đầu đi vòng quanh khu vực màn sương ma quái mà quan sát. Mới vừa rồi đánh một trận thần tốc mà lại ngán ngủ, vả lại tiến hành bên trong không gian phong bế cũng không hề kinh động đến ba bộ xương khô và Kha Kha. Xa xa Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương vẫn không tiến đến, vùng sinh mệnh cấm khu kia tựa hồ có ảnh hưởng rất lớn đến chúng nó, khiến cho tâm thần chúng nó không yên. Kha Kha cũng không có đến theo, một mình tại phiến bạch cốt ở xa xa chần chờ không thôi. Đi quanh thần bí một vòng lớn, Tiêu Thần phát hiện căn bản không thể

thâm nhập vào bên trong sinh mệnh cấm khu, nhiều lần cũng như Liễu Mộ tiến đến vài thước, thì liền cảm giác được khí tức hủy diệt kinh khủng. Khi Tiêu Thần quay lại, Kha Kha “y y nha nha” tiếp cận hẳn, hướng đến thần bí cao hơn trăm thước chỉ chỉ. Không ngừng khoa tay múa chân, tựa hồ nói cho Tiêu Thần biết đã phát hiện được cái gì. “Hý lý hoa lạp” Kha Kha tựa hồ bất mãn phi thường khi Tiêu Thần không hiểu ý của nó, lại bạo phát tính tình cáu kỉnh của nó, đem một đồng xương hơn mười thước ở bên cạnh chia ra, sau đó hung ác huy động thú thảo nhỏ trắng muốt kia. Nhưng lại không có chút khí chất hung hãn nào, khiến cho Tiêu Thần cảm thấy buồn cười vô cùng, an ủi một chút cái thân thể lông xù của nó. Chớp mắt đã trôi qua năm ngày, Tiêu Thần vẫn một mực lui tới vùng phụ cận biển xương, tìm kiếm bí mật nơi đây, đương nhiên đại bộ phận thời gian đều ở vùng phụ cận thần bí tu luyện, lợi dụng khí tức hủy diệt phát kích ra tiềm năng của chính mình. Sinh mệnh cấm khu chính xác là một địa phương tu luyện rất tốt. Trong mấy ngày này, Tiêu Thần phát hiện trừ Liễu Mộ ra. Quả nhiên còn có những người khác thường xuyên lui tới khu vực này, hẳn biết đó tuyệt đối là cao thủ, người đã tiến nhập vào sâu trong Long Đảo từ rất sớm khẳng định đều rất tự tin vào tu vi của chính mình. Kha Kha cũng không có thật sự đi theo Tiêu Thần, nó bất quá chỉ là tràn ngập sự hiếu kỳ đối với những sự vật mới mẻ này mà thôi, mấy ngày nay không ngừng di dạo quanh thần bí, trong miệng “y y nha nha” không ngừng, tựa hồ như nó đang lăm băm điều gì. Tiêu Thần cũng tùy ý cho nó đi, tiểu thú kì dị như vậy khẳng định là không thể dùng võ lực thu phục được. Mà ba bộ xương khô kia tựa hồ không muốn tiếp cận thần bí, thậm chí không muốn tiến vào bên trong biển xương, bọn chúng chọn rừng rậm tĩnh mịch gần bên biển xương mà tu luyện. Ấn kí hoa sen trên trán ngày càng rực rỡ, rõ ràng tu vi chúng nó có dấu hiệu đột phá. Đến ngày thứ tám, bên trong biển xương đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, và lại trong rừng cũng xuất hiện hơn mười tu giả, khiến cho phiến tử vực này thường ngày vô cùng vắng vẻ có được chút sinh khí. Người ở khu ngoài của hải đảo dĩ nhiên đã đi tới. Bên trong rừng rậm cách nơi này hơn mười dặm có càng nhiều bóng người thường xuyên lui tới, rất nhiều người tại các địa phương thích hợp tu luyện dựng lên những

căn nhà gỗ. Người ở khu ngoài của hải đảo lại di chuyển theo tập thể, tiến nhập vào sâu bên trong Long Đảo. Kỳ thực đây cũng là chuyện rất hiển nhiên, dù sao tất cả mọi người đều bị vây khốn bên trong Long Đảo, như vậy có nghĩa là bọn họ phải sinh sống một thời gian dài trên đảo này. Mà man thú trên đảo lại hoành hành xuất ẩn thường xuyên, chỉ có tụ tập đông người ở cùng một chỗ, sinh hoạt cùng một nơi mới có thể bảo đảm được sự an toàn. Khu vực Long Đảo bao la, bọn họ sớm muộn gì cũng phải dò xét rõ ràng toàn bộ khu vực, không thể chỉ là hạn chế khu bên ngoài của hải đảo thôi. Lúc này đây, tiến quân vào giải đất trung ương của Long Đảo, là một hành động lớn của mọi người. Sau đó bọn họ lại lần lượt dò xét toàn bộ giải đất này. Đương nhiên không phải tất cả tu giả đều theo số đông, cũng không ít người đã đơn độc tách ra. Mấy trăm người phân tán ở hơn mười tòa núi, các liên minh đều cách nhau một khoảng, nơi đây chính là khu vực gần với rừng rậm tĩnh mịch, cách biển xương hơn mười dặm. Ngay khi Tiêu Thần xuất hiện lập tức khiến cho người người quan tâm, trải qua lần đại chiến trước, rất nhiều liên minh đều đã biết hẳn có thực lực cường đại, là một 'lợi kiếm' không dễ dàng chọc đến. Tiêu Thần phát hiện trong mắt tu giả hẳn gặp phải đều nhìn hẳn với một thần sắc khác thường, sau đó hẳn từ trong miệng của một người sáng lập liên minh muốn mượn hơi biết được, Yến Khuynh Thành xuất lĩnh Bất Tử liên minh đã tuyên bố với bên ngoài, muốn cùng hẳn triển khai một tháng sinh tử đại truy sát lẫn nhau. Mà hẳn biến mất nhiều ngày như vậy bỗng nhiên lại nghênh ngang đi đến nơi đây sao lại không khiến cho mọi người kinh dị. Biết được tin tức này khiến cho Tiêu Thần ngạc nhiên, chuyện hẳn lo lắng rốt cuộc cũng đã xảy ra, mặc dù quy mô liên minh đã được hạn chế nhiều, tránh cho có người trở thành vua trên Long Đảo này, thế nhưng phương hướng phát triển bây giờ đã phá hỏng điều đó. Tuy rằng mặt ngoài liên minh thoát nhìn đã bị rất nhiều hạn chế, thế nhưng chỉ cần đủ cường đại đều có thể âm thầm mà điều khiển tất cả. Chính là các loại quy định chỉ ở giai đoạn khởi tạo đề ra, chỉ là không ai dám làm người dẫn đầu mà thôi. Hiện tại một khi đã phát sinh dấu hiệu như vậy thì sau này sẽ không thể tránh né được, hết thảy đều bị khống chế. Đây là nguyên nhân Tiêu Thần chọn lựa lập tức thối lui ngay khi đại chiến qua

đi, hắn đã dự liệu được tình huống như thế này. Hắn đã dự đoán được, các loại quy định hạn chế lúc trước bất quá chỉ có tác dụng tạm thời mà thôi. Sớm muộn gì cũng bị người ở phía sau động tay phá đi, sau đó Long Đảo sẽ phi thường tàn khốc! Người mà trong lòng tràn ngập dự vọng, sớm muộn gì cũng đem một ít liên minh tụ tập lại, âm thầm hình thành một ít siêu cấp thế lực lớn. Rất rõ ràng, sau khi dò xét rõ tình huống các nơi trên Long Đảo, nhất định sẽ có một hồi thanh trừ lớn đáng sợ nữa, giữa các thế lực lớn sẽ âm thầm triển khai một hồi đại chiến sống mái tàn khốc với nhau. Cho đến lúc đó, rất có thể có hơn một nửa trong sáu bảy trăm tu giả này sẽ mất mạng trong cuộc náo động này. Tiêu Thần ý thức được nguy cơ, cảm thấy có nên sáng lập cho mình một cái liên minh hay không, bất quá những người chân chính có thực lực để thu nạp được hắn nhanh chóng lướt qua. Sau khi tỉ mỉ suy xét, hắn nghĩ cũng không nhất định phải sáng lập liên minh, chỉ cần mượn hơi những cao thủ như Liễu Mộ hỗ trợ lẫn nhau thì cũng tốt hơn là sáng lập liên minh. Với thực lực của một mình Liễu Mộ tuyệt đối có thể đấu với một liên minh phổ thông, nếu như ba đến năm cao thủ như thế này đi chung với nhau liệu còn ai dám trêu chọc đây? Tiêu Thần xuất hiện khiến cho rất nhiều người quan tâm đến hắn, bất quá để tránh cho những phiền phức không cần thiết, hắn rất nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người, hắn mất rất nhiều thời gian mới có thể tìm được địa phương Đạt Ma liên minh của Nhất Chân cùng Nhất Si. Hai hòa thượng có khí chất siêu trần thoát tục đang hưởng thụ cơm trưa, không hề nghi ngờ thịt cá đối với khí chất xuất trần của bọn họ thật sự không tương xứng, mỗi lần nhìn thấy khiến cho Tiêu Thần có chút buồn cười. “Khách quý.” “Cùng dùng cơm chay đi!” Hai hòa thượng phi thường nhiệt tình. Tiêu Thần có chút không biết nói gì, trước mắt thịt yến phong phú như vậy, bọn họ cũng dám nói là cơm chay, hai hòa thượng này đúng là một dạng tự do tự tại. Cùng bọn họ dùng cơm trưa, Tiêu Thần từ chỗ của hai hòa thượng đã biết được không ít tin tức, Yến Khuynh Thành quả thực đang dẫn người truy tìm tung tích của hắn, bất quá lại tựa hồ đã đuổi sai phương hướng, dĩ nhiên cũng chưa có tiến sâu vào bên trong Long Đảo, nữa đường đã tiến nhập vào trong một phiến núi nguyên thủy. Nhất Si hòa thượng dự đoán, bọn Yến Khuynh

Thành hơn phân nửa là đã phát hiện ra bạn sinh long vương còn nhỏ kia, muốn bắt nó vào tay. Tuy rằng vô pháp rời khỏi Long Đảo, thế nhưng thu phục được một đầu bạn sinh long vương, ngày sau nếu có thể lột xác thành công, sau này trên Long Đảo còn có ai dám tranh phong? Tổ Long không xuất hiện, bạn sinh long vương nhất định sẽ là một vị vua vô địch phi thường kinh khủng. Hưởng thụ hết bữa tiệc dã vị lớn này, Tiêu Thần tiếp lấy một chén nước, hướng đến Nhất Chân hòa thượng dò hỏi: “Bất Tử liên linh sẽ không dốc toàn bộ lực lượng chứ?” “Người sẽ không phải là muốn...” Nhất Chân hòa thượng rất nhanh hiểu được Tiêu Thần muốn làm điều gì. “Nếu bọn họ hướng ta xuất thủ, ta hà tất phải khách khí chứ! Rand đã bị ta đánh cho bị thương nặng, hẳn cũng sẽ không xuất hiện cùng Yến Khuynh Thành, ta muốn đem số nhân mã còn lại của bọn họ nhổ đi.”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 66: Không thể ngăn cản.

Chương 66: Không thể ngăn cản. Người dịch : Út Khờ Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Nhất Chân cùng Nhất Si nhìn thoáng qua nhau, Tiêu Thần quả thật can đảm, bọn họ rất thích tính cách này của hắn. Nhất Chân hòa thượng suy nghĩ một lát rồi nói: “ Tính cả Rand, Bất Tử liên minh dường như có ba người không có xuất động. Bất quá người phải cẩn thận, Huyền Ảnh liên minh và Phi Dao liên minh cùng bọn chúng giao hảo đều đóng quân ở vùng phụ cận Bất Tử liên minh.” Trải qua một thời gian truy hỏi cặn kẽ, Tiêu Thần biết được Huyền Ảnh liên minh là do linh sĩ Cathy sáng lập nên, trời sinh dị năng ảo thuật bí hiểm khôn lường, khiến người ta khó lòng phòng

bị. Theo như Nhất Chân hòa thượng nói, Cathy phi thường cường đại, tại Tây Phương tộc hiện là một thiên tài cao thủ mới nổi rất có danh tiếng, tại trong số thanh niên trên Long Đảo sợ rằng ít có địch thủ. Về phần người sáng lập Phi Dao liên minh là Vương Thông, địa vị cũng không hề nhỏ. Dĩ nhiên là truyền nhân đời sau của anh kiệt Lý Tâm Hoan trong truyền thuyết. Lý Tâm Hoan ai mà không biết, người nào lại không hay? Tiểu lý phi đao, lệ vô hư phát, nhất sinh vô thất, cuối cùng lấy phi đao phá toái hư không, tiến nhập Trường Sinh Giới, lưu lại hạ giới một đoạn thần thoại thiên cổ bất diệt. Mặc dù tại Trường Sinh Giới này cũng không có người biết được đến tột cùng là ai có thể tránh thoát tiểu lý phi đao. Truyền thuyết, ngay khi sơ nhập trường sinh giới thì hẳn liền xuất phi đao, tiêu diệt một thần nhân! Vương Thông là truyền nhân đời sau của Lý Tâm Hoan, bất luận là một tu giả nào cũng không dám xem thường. Dù sao, tiểu lý phi đao lệ vô hư phát đã từng khiến cho những tu giả cùng thời đều phải kinh sợ. Tiêu Thần nhíu mày, lẩm bẩm: “Cathy, thiên tài linh sĩ, người sáng lập Huyền Ảnh liên minh. Vương Thông, truyền nhân của tiểu lý phi đao khiến người ta khó lòng phòng bị.” Nhất Si hòa thượng tựa như đã nhớ đến chuyện gì trọng yếu liền nói: “Kỳ quái, đã nhiều ngày nay đều không thấy bóng dáng của Cathy và Vương Thông.” Ba người tựa hồ đều nghĩ đến đều gì, Nhất Chân hòa thượng nói: “Người không nên tùy tiện hành động, ta phái người đi tìm hiểu tình hình.” Hai canh giờ sau, Nhất Chân hòa thượng nhận được tin tức, linh sĩ Cathy cùng với truyền nhân của tiểu lý phi đao Vương Thông xác thực đã biến mất mấy ngày rồi. “Hắc, chỉ sợ bọn chúng đang ở cùng chỗ với Yến Khuynh Thành a.” Tiêu Thần cười nhạt nói: “Bọn chúng thật đúng là coi trọng ta.” “Không nên hành sự tùy tiện, ta lại phái người đi tìm hiểu tình huống một chút.” Nhất Chân hòa thượng lại một lần nữa phái người của Đạt Ma liên minh đi thăm dò. Cho đến lúc gần tối, bọn họ cũng đã tìm được một tin tức xác thực, có người thấy Cathy và Vương Thông mang theo một số người, cùng với Bất Tử liên minh tiến nhập vào trong một phiến núi nguyên thủy. “Quả thật là liên thủ diệt trừ ta!” Tiêu Thần đứng phía trước cửa sổ ngẫm nhìn ánh chiều tà nói: “Đã như vậy, ta cũng không cần phải khách khí, bọn chúng đều không phải đã xuất động sao, ta phải đem số nhân

mã còn lại nhớ đi vậy.” “Không nên lỗ mãng, nói không chừng Cathy cùng với Vương Thông thật sự đi tìm bạn sinh long vương. Người tùy tiện hành sự có khả năng sẽ kết thêm đại địch.” Nhất Chân khuyên nhủ. “Ta biết nên làm thế nào, Bất Tử liên minh khẳng định là phải đến gặp rồi, ta không thích bị người khác tìm đến cửa. Nếu như người của Huyền Ảnh liên minh và Phi Dao liên minh không nhúng tay vào thì thôi, nếu bọn chúng xuất thủ thì cũng đừng trách ta không khách khí.” Tiêu Thần hành sự quả đoán, loại sự tình một mất một còn này hẳn tuyệt không ngu mà rước thêm đại địch. Màn đêm đầy sao dần dần buông xuống. Bên trong rừng rậm nguyên thủy vô tận vẫn an tĩnh như cũ, tiếng gầm hú của các loại man thú bên trong sơn lâm vang lên liên tiếp, không biết mãnh thú khổng lồ nào đang chạy điên cuồng như chấn động núi rừng, sẵn mỗi một cách tàn nhẫn, trình diễn một vài hình ảnh đẫm máu. Tiêu Thần mang theo ba bộ xương khô tại trong rừng già nguyên thủy yên lặng tiến đến, tránh thoát đông đảo liên minh tiến vào trong một phiến núi, sau đó tìm kiếm vị trí của Bất Tử liên minh Vài đám mây đen thông thả bay đến làm ánh sao trên bầu trời bị che đậy đi. Rừng rậm nguyên thủy rơi vào trong màn đen, mắt thấy đây sẽ là một hồi mưa to không thể tránh. Mà lúc này Tiêu Thần mang theo ba bộ xương khô đi đến chỗ của Bất Tử liên minh. “Đùng đoàng”. Sấm sét đánh xuống, phá tan bóng tối chiếu sáng cả bầu trời đêm. Tiêu Thần đi nhanh về phía trước, lấy chưởng thay đao chém ra, một đạo đao mang xán lạn nhất thời chiếu sáng cả vùng núi, cùng với sấm sét trên bầu trời hòa lẫn với nhau, trong nháy mắt liền đem căn nhà gỗ phía trước chém thành hai nửa. “Ai ?” Hai đạo nhân ảnh rất nhanh vọt ra. Tiêu Thần lạnh lùng nhìn bọn chúng, cũng không có phát hiện ra bóng dáng của Rand, hẩn bước đi nhanh về hướng phụ cận tìm kiếm, giao bọn chúng cho ba bộ xương khô đã gần tiến vào Thuế Phàm đệ tam trùng thiên giải quyết. “Là người, người đâu...” Hai người là thành viên của Bất Tử liên minh cảm giác được một trận kinh khủng, không ngờ sát tinh lại tìm đến cửa, bọn họ sợ hãi kêu to, muốn người của Huyền Ảnh liên minh và Phi Dao liên minh xuất thủ. Tiếng la đã kinh động đến những liên minh ở vùng phụ cận, không ít người đứng ở phía xa xa nhìn lại, từ trong chỗ ở của Huyền Ảnh liên minh và Phi Dao liên

minh rất nhanh có mấy người tiến đến. “A.....” Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đêm tối sâu thẳm, mặc dù thỉnh thoảng có tiếng sấm vang lên nhưng cũng khó có thể che dấu. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương đều đã tiếp cận đến cảnh giới Thuế Phàm đệ tam trùng thiên vây giết hai gã thành viên của Bất Tử liên minh đạt đến Thuế Phàm đệ nhị trùng thiên có thể chiếm được ưu thế áp đảo, khoảng nửa khắc đã đem một người trong đó xé rách ra. “Đùng đoàng.” Sấm sét giáng xuống, điện quang làm cho ba bộ xương khô này âm ảm vô cùng, không ít người quan sát ở phía xa đều nhận ra thân ảnh của chúng nó, khung xương trắng cùng với tiếng kêu thảm thiết kia thật sự kinh khủng vô cùng. Điện quang chớp chời, từng hạt mưa to đã rơi xuống. Ngay khi người của Huyền Ảnh liên minh cùng Bất Tử liên minh tiến đến, mặc dù mưa rất to nhưng cũng khó có thể che dấu được mùi máu tươi gay mũi. Dưới ánh sáng cuồn loạn của sấm sét đang đánh xuống có thể thấy được hai thi thể bị xé rách dưới chân ba bộ xương khô trắng muốt kia, tiên huyết cùng với nước mưa hòa tan vào nhau, làm cho mặt đất đều bị nhiễm đỏ. Mà cách đó không xa còn có một ma ảnh cao lớn đang quay lưng về bọn họ. Tiêu Thần xoay người lại, âm thanh lạnh lùng vô cùng: “Hai liên minh các người tưởng rằng có thể diệt được ta?” Tay phải hần như đao hướng về phía trước chém ra, đao mang rực rỡ cùng với sấm sét trên bầu trời phảng phất hòa nhập với nhau, dưới ánh sáng chói mắt khiến cho cả tòa sơn lâm đều run rẩy! Tiêu Thần bây giờ tựa như là tử thần vậy. “A.....” ‘A....’ Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Thuế Phàm đệ ngũ trùng thiên là không thể ngăn cản, không đủ sức để ngăn cản. Dưới cơn mưa lớn trong đêm đen, dưới những tiếng sấm sét bên trong trận mưa to tầm tã, thân thể cao lớn của Tiêu Thần để lại dấu ấn thật sâu trong đầu những người quan sát ở phía xa. Đây chính là một tràng đơn phương tàn sát a. Sau đó, Tiêu Thần đi nhanh về phía Huyền Ảnh liên minh. Đao mang khiến người ta sợ hãi nối liền với lôi điện trên bầu trời, hần tựa như Ma Thần trong cơn mưa đêm! Ánh đao xán lạn, những nơi nó đi qua khiến cho núi rừng đổ rạp, nhà gỗ tan vỡ, tiên huyết bắn tóe. Sau đó hần lại hướng về nơi của Phi Đao liên minh đi đến, vẫn là sát khí tận trời, huyết quang băng hiện như cũ. Cơn mưa đêm nay mang theo một mùi

máu tươi gay mũi, ngay cả nước mưa cũng khó có thể ngăn cách, dãy núi này tràn ngập mùi máu tanh, dù cách rất xa cũng có thể cảm thấy. Vùng phụ cận rất nhiều liên minh đều có nhiều người quan sát, dưới ánh sáng của sấm sét, một ma ảnh đáng sợ thoáng ẩn thoáng hiện, làm trong lòng bọn họ đã để lại dấu ấn không thể xóa nhòa. Tại trong một đêm mưa, Bất Tử liên minh, Huyền Ảnh liên minh, Phi Dao liên minh đã hội phi yên diệt.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 67: Vưu vật

Chương 67: Vưu vật Người dịch : demondance Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Ngày thứ hai, rất nhiều liên minh đều biết được tin tức khiến mọi người giật mình vô cùng. Mặc dù tại trong cơn mưa đêm không thể nhìn rõ dung mạo của Tiêu Thần. Thế nhưng hình dáng cao lớn cùng với chiến lực đáng sợ làm cho mọi người đầu tiên suy đoán ra là hắn gây nên. Hơn nữa còn có tin tức truyền ra rằng người sáng lập Huyền Ảnh liên minh là Cathy cùng với người sáng lập Phi Dao liên minh là Vương Thông hình như chỉ huy vài tên cao thủ đi tương trợ Yến Khuynh Thành. Thì càng dễ đoán ra Tiêu Thần hoàn toàn là nhằm vào bọn họ mới có hành động như vậy. Chiến lực kinh khủng của Tiêu Thần lần này thật sự khiến không ít người chấn động không thôi. Di chuyển tại trong núi rừng sau cơn mưa, hít thở không khí tươi mát. Tiêu Thần đem ba bộ xương khô trở lại rừng rậm tĩnh mịch để tiếp tục tu luyện. Hắn dựa theo tin tức của một gã tu giả trước khi chết lộ ra. Rất nhiều liên minh tiếp tục tụ tập tại khu vực đó để tìm kiếm tung tích của chú sư Rand. Đáng tiếc vẫn không có bất cứ phát hiện nào. Vị nhân vật trọng yếu

Rand của Bất Tử liên minh này. Mặc dù lần trước chiến đấu thụ trọng thương, nhưng chính là đã tránh được tập sát vào đêm qua. Từ đầu đến cuối Tiêu Thần cũng không có phát hiện được bóng dáng của hắn. Mặt trời đã sớm mọc lên, cơn mưa xối xả ban đêm khiến bầu trời càng thêm xanh thẫm, trong rừng già nguyên thủy vượn rú hổ gầm. Phong cảnh tú lệ của hoa và cây lại có trăm loài chim hót lên, địa phương khác biệt thật có phong tình khác biệt. Tuy rằng là nơi mà rất nhiều liên minh thường lui tới tụ tập. Thế nhưng Tiêu Thần tận lực ẩn núp hành tung của mình, bởi vậy cũng không có bị người khác phát hiện. Mãi đến buổi trưa, hắn hưởng dụng cơm trưa tại một dòng suối nhỏ như ngọc bích thì khói bếp lượn lờ bay lên làm hắn bị người ta phát giác. Một thân ảnh dịu dàng mềm mại mà thướt tha, gót sen thấp thoáng. Bãng qua rừng cây xanh biếc tươi tốt, bước qua bụi hoa ngào ngạt hương thơm, chậm rãi đi xuôi dòng suối nhỏ. Xuất hiện tại trước mắt Tiêu Thần. Đây là một nữ tử quyến rũ động nhân đến cực điểm. Có khí chất cùng mị lực khiến người ta không thể chống cự. Tư dung xinh đẹp tuyệt thế lộ vẻ ‘Mỹ’ cùng với ‘Mị’, phong tình vạn chủng. Lại có vẻ mềm mại đáng yêu, như là xuân thủy hóa thành, có thể nói là một đại vũ vật. Thân thể mềm mại ôn nhu mà phập phồng lả lướt, dưới lớp quần dài bằng tơ màu đen gần như trong suốt như ẩn như hiện đường cong duyên dáng cùng với da thịt thoang thoáng lộ ra mê hoặc ánh mắt của mọi người, khiến người ta không ngừng mơ tưởng xa xôi. “Tiêu huynh xin dịch ra một chút , ngồi một mình bên bờ suối như vậy. Chẳng lẽ không hoan nghênh ta đến sao?” Nữ tử với đôi môi hồng nhuận gợi cảm mỉm cười lộ ra hàm răng trắng như ngọc. Hàng mi thật dài cùng đôi con ngươi mê người bên dưới có lực mị hoặc khiến người ta khó có thể chống cự. Cho dù có đẹp nhất thiên hạ thì với tính cách của Tiêu Thần mà nói thì không thể bị mỹ sắc mê hoặc. Tiêu Thần nhìn nàng cười cười, nói: “Nàng là người sáng lập ra Phấn Hồng liên minh Liễu Như Yên sao?” Liễu Như Yên cười khẽ, quả thật là mị hoặc vô cùng. Nhan sắc đáng yêu đến động nhân. Như là dùng xuân thủy cùng diệu dàng và xinh đẹp hòa hợp cùng một chỗ. Quyến rũ đáng yêu đến cực điểm. Khuôn mặt nõn nà mềm mại mỉm cười quả thực như làn xuân thủy chảy đến. “Nghĩ không ra tên của ta lại bị Tiêu huynh biết được.” “Các thành

viên trong Phấn Hồng liên mình đều xinh đẹp mỹ lệ, mà người sáng lập Liễu Như Yên càng là điên đảo chúng sinh. Ta thế nào lại không biết đây.”
Cơn gió nhẹ khe khẽ thổi tới, những bụi hoa bên bờ suối tỏa ra từng trận hoa hương. Chiếc quần bằng lụa mỏng của Liễu Như Yên theo gió mà động, lập tức đem toàn bộ vẻ ngoài kêu gọi của thân thể mềm mại hoàn mỹ hiện ra. Chân ngọc thon dài hoàn toàn là dựa theo một tỉ lệ hoàng mỹ mà thành, cặp mông rất tròn và đầy đặn khiến người ta không ngừng mơ tưởng xa xôi, eo thon nhỏ uyển chuyển mà mềm mại mịn màng. Hai đầu vú sung mãn nở nang, vểnh thẳng, khiến người ta mơ tưởng miên man. Liễu Như Yên cười quyến rũ nói: “Điên đảo chúng sinh..... Tiêu huynh là bóng gió cười nhạo chúng ta là hồ ly tinh sao?” “Không có, ta là thật tâm tán thưởng nàng.” “Ha ha.....” Liễu Như Yên cười duyên. Thân thể xinh đẹp từ trong gió nhẹ như cánh liễu mềm mại, “Trước đây đã từng phái người mời Tiêu huynh, bất quá Tiêu huynh chướng mắt những nữ tử yếu đuối chúng ta, không để ý đến chúng ta. Do đó hôm nay ta tự mình đến.”

“Liễu minh chủ nàng thật là hơi quá với ta nha. Quý minh đều là giai nhân mỹ nữ. Ta một nam tử thế nào có thể gia nhập đây?” “Tiêu huynh không thẳng thắn rồi, chúng ta lần trước rõ ràng là không phải muốn người gia nhập vào Phấn Hồng liên minh, chỉ là muốn cùng người kết minh mà thôi. Người cũng không thể chối như vậy.” “Là vậy hả. Vậy ngược lại là sơ sót của ta, ta đã hiểu sai.” Tiêu Thần cười gật đầu, nói: “Nếu như là âm thầm kết minh. Ta đương nhiên nguyện ý, nhiều bằng hữu nhiều đường hơn, hôm nay chúng ta bị nhốt trên Long Đảo theo lý nên hỗ trợ lẫn nhau mới đúng. Bất quá, ta thật là một nhân vật có vấn đề a, luôn luôn có một số người muốn tìm ta gây phiền phức. Nàng không sợ ta sẽ đem phiền phức đến cho các nàng sao?” “Ta thế nào cũng không sợ.” Liễu Như Yên liếc Tiêu Thần một cái, yêu mị dụ hoặc, phong tình vạn chủng. Nếu như là người bình thường, có lẽ tâm tình sớm đã bị mị hoặc lung lay rồi, “Người đắc tội đều là những người rất có địa vị, Bất Tử liên minh Yến Khuynh Thành, Man tộc

thanh niên cường giả Cale, Sâm Lâm tộc thanh niên cường giả Arhode. Hôm nay càng đặc biệt với thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy cùng truyền nhân tiểu lý phi đao Vương Thông, một người so với những người khác càng khó dây vào.” “Nàng biết rõ, vẫn muốn cùng ta kết minh?” “Thêu hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi*. Tình cảnh của người rõ ràng là khi hướng người chiêu lãm. Thì người chính là căn bản sẽ không lưu tâm, mà tình huống của người hôm nay cũng không lạc quan, ta cùng với người kết minh. Nguy cấp thì tương trợ người. Nói vậy tương lai nếu ta gặp phải họa sát thân thì người cũng sẽ không mặc kệ chứ?” những lời Liễu Như Yên đang nói thì ngoài thẳng thẳng thì gần như là “hiệu quả và lợi ích”, bất quá chỉ có như vậy mới có thể biểu hiện thành ý. Nếu như giở thủ đoạn hư xảo, chỉ khiến Tiêu Thần phản cảm, cả hai đều là người thông minh, hành sự như vậy mới là hữu hiệu nhất. (* nghĩa là thay vì a đua theo những người kia, thì giúp lại đỡ Tiêu Thần lúc cần thiết) “A? Nói như vậy nàng cùng ta hiện tại kết minh. Muốn cùng đứng trên một chiến tuyến với ta, cùng là địch với loại người như Yến Khuynh Thành?” Tiêu Thần như cười mà không cười nhìn Liễu Như Yên. “Ha ha, Ta còn không có ngại mệnh dài.” Liễu Như Yên cười khẽ. Sau đó nói: “Chúng ta âm thầm kết minh. Trừ phi có một phương rơi vào sinh tử hiểm cảnh, nếu không chúng ta trong lúc đó không cần hỗ trợ, ta nói là thực, nếu một ngày nào đó, tính mệnh của người thực sự khó bảo toàn, ta có thể tương trợ người.” Tiêu Thần nở nụ cười, đây là một người kết minh có lòng đánh cuộc hiệu quả và lợi ích, Liễu Như Yên coi trọng chiến lược siêu tuyệt của hắn, nghĩ hắn trong phong ba lần này sẽ không rơi vào sinh tử hiểm cảnh, căn bản không cần xuất thủ tương trợ, mà lúc này cùng hắn kết minh. Không cần phí tâm lực gì. Giống như là nàng tương lai có được một minh hữu cường đại, có được một đường lui không tồi. “Tốt. Chúng ta tại đây âm thầm kết minh đi, nói không chừng qua vài ngày. Yến Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông sẽ dẫn ta rơi vào sinh tử hiểm cảnh, cần đi tìm nơi nương tựa chứ.” Thần thái quyến rũ của Liễu Như Yên trong nháy mắt bị kiềm hãm. Bất quá trong sát na lại khôi phục. Cười nói: “Ta tin tưởng thực lực của người, người tất nhiên có thể thuận lợi xông qua một cửa này.” Tiêu Thần cười cười, không

nói gì thêm nhưng trong lòng suy đoán, Yên thị mị hoặc này, tuyệt thế vưu vật điên đảo chúng sinh hơn phân nửa là đã cùng không ít người âm thầm kết minh. Nhưng hẳn không thể vạch trần, biểu hiện ra có phần ứng phó “chân thành”.

Trong dòng suối nhỏ trong suốt những con cá bơi qua bơi lại. Hai bờ sông hoa cỏ thơm ngát. Ở đây là một phiến xanh tốt và sinh động. Tay áo ngoài của Liễu Như Yên là nửa thân trần mà cánh tay sen đặc biệt mềm mượt, phát ra tia hoặc nhân. Biểu hiện ra khí tức thanh xuân cực kỳ động nhân, như là thiên nga cổ trắng mà lại trơn mềm, nhan sắc đáng yêu càng như hoa, nàng cười nói: “Cứ như vậy mà thuyết định đi, chúng ta từ nay về sau kết minh, nhưng cái này chỉ là bí mật thuộc về ta với người. Bất luận kẻ nào khác cũng không thể biết được.” “Đương nhiên, đây là bí mật thuộc về ta và nàng, bất quá nàng kỳ thật không cần phải cùng ta kết minh, nữ tử diễm lệ vô song như nàng thì không ai lại nhẫn tâm hạ sát thủ được.” “Nữ tử như ta. Ha ha, nguy hiểm càng lớn hơn nữa nha. Chung quy cũng cảm giác như sinh hoạt giữa bày sói, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị người khác nuốt mất.” Liễu Như Yên nở nụ cười ha ha, nói: “Do đó phải sớm chuẩn bị nha. Ha ha, nói không chừng sau này không cần bị ép hoa* cho một chỗ dựa lớn vững chắc.” (* dạng như phải buộc lên giường vậy...) Tiêu Thần đương nhiên minh bạch ý tứ chỗ dựa vững chắc theo như lời nàng nói là gì. Nữ tử mỹ lệ hăm sâu trong Long Đảo là có không ít người sẽ đi lên từ con đường như vậy (ý là buộc phải lên giường để sống sót) Liễu Như Yên khẽ cười nói: “Tiêu Thần, mong người càng ngày càng cường đại, nói không chừng về sau ta sẽ tìm người làm chỗ dựa vững chắc.” (hí hí... Tiêu Thần sướng nhé, mạnh thêm tý nữa là có gái rồi ^^)

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 68: Đông hành.

Chương 68: Đông hành. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

“Hiện tại không thể sao?” Tiêu Thần nở nụ cười. “Ha ha, nguyên lai người cũng không thành thật nha, ta còn tưởng rằng người là một người hành sự quả đoán, một cường giả lãnh huyết không ngoại vật nào có thể tác động chứ.” Liễu Như Yên tuyệt đối là một nữ tử mỹ lệ nhu mì đến trong tâm, dung nhan kiều mị tản ra hình thái mỹ hoặc dị dạng, mặc dù tâm chí Tiêu Thần như thiết, cũng không ngăn nổi một tia gợn sóng. Liễu Như Yên phong tình vạn chủng rời đi, gót sen thấp thoáng, dịu dàng thướt tha, chân ngọc thon dài, mông tròn đầy đặn, đường cong mềm mại, khiến Tiêu Thần lưu lại một bóng lưng xinh đẹp gợi cảm không gì sánh được. Đây thật sự là một vũ vật có vô hạn hình thái mỹ hoặc, ngoài bộ mặt xinh đẹp quyến rũ rồi còn thân ảnh mỹ lệ xa xa của nàng, mặc dù dung mạo không thể so với Triệu Lâm Nhi và Yến Khuynh Thành, nhưng lực mê hoặc của bản thân nàng cũng đã trên hai người rồi. Tiêu Thần nhìn dáng người anh tuấn của bản thân phản chiếu trong dòng nước, rất nhanh bình tĩnh lại, hẳn cùng với Liễu Như Yên hiện nay bất quá là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hai bên trong đó kết minh, chỉ là hình thức. Tiêu Thần một đêm tiêu diệt ba liên minh tan vỡ, dẫn lên sóng to gió lớn, tư thái cường thế như vậy khiến mọi người ý thức được, thanh niên không có gia nhập bất cứ liên minh nào, không dễ chọc, không đủ sức để chọc! Từ ý nghĩa nào đó mà nói, tên của Tiêu Thần đã in dấu trong lòng mọi người, tuyệt đối là đề tài tiêu điểm trong miệng của mọi người. Rất nhiều người biết, đợi đến khi Yến Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông cùng trở về, chắc chắn sẽ nổi lên một phen sóng to gió lớn, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ, một hồi đại chiến khiến không ít người đều nóng chờ không thôi, chắc chắn sẽ có một hồi đối quyết đỉnh cao. Không thể nghi ngờ, Tiêu Thần đã là nhân vật phong vân trên Long

Đảo, khiến rất nhiều liên minh đều phá lệ đối với hắc rất quan tâm, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của nam nữ thanh niên tu giả. Tiêu Thần đương nhiên biết mọi người đang đàm luận về hắc, hai ngày nay hắc vẫn thường lui tới chỗ liên minh tụ tập, hắc tỉ mỉ chú ý quan sát tình thế. Cuối cùng, sau khi cùng Nhất Chân và Nhất Si thống khoái ăn một bữa đại tiệc thịt yến, hắc rời khỏi nơi này. Yến Khuynh Thành cùng người của nàng sẽ trở về, Tiêu Thần quyết định trước biến mất một đoạn thời gian, nắm chặt thời gian để tu luyện, khiến những người đó trước tiên phát điên đi. Tại trong rừng rậm tĩnh mịch tìm được ba bộ xương khô, sau đó cùng bọn chúng đi tới biển xương, Tiêu Thần muốn chào Liễu Mộ một tiếng, thế nhưng phát hiện Liễu Mộ đã rời khỏi đây. Mà tu giả khác lúc đầu tiến nhập vào chỗ sâu trong Long Đảo, cũng triệt để mất đi tung tích, chắc là đông đảo tu giả ở khu vực ngoài hải đảo dừng mãnh tiến vào, ở đây thỉnh thoảng có người thường lui tới, đã không còn là một địa phương tốt để tĩnh tu nữa.

Bóng người thường lui tới vùng phụ cận thần bí trong biển xương đều là tu giả đến sau. Tiêu Thần tại trong một đồng hải cốt bạo long tại vùng phụ cận thần bí, đem Kha Kha đang ngủ say ô ô bế đi ra. “Y y nha nha.....” Mộng đẹp bị quấy rối, Kha Kha hung hãn quơ thú trảo nhỏ, trong miệng phát ra tiếng bì bõm bất mãn. “Kha Kha, ta mang người đi ăn đồ ngon, thế nào?” Tiêu Thần bắt đầu mang ra “bánh bột thơm ngon, chuẩn bị mang Kha Kha trắng như ngọc, lông xù như tiểu lão hồ đi, tiểu thú kỳ dị tựa như giống tiểu sư tử, thực sự rất không tầm thường, vô luận như thế nào Tiêu Thần đều muốn đem nó dụ theo bên người.” Đây cũng không phải là sự tình mưu mẹo gì, tiểu thú này cũng không có đi dấu vết của hắc, lúc đầu bất quá là bởi vì thích cái mới mẻ lạ lùng mới đi theo bên người hắc, hắc phải cho đầu tiểu thú thủy chung cảm giác mới lạ nhất có thể. Nghe được có thể hưởng thụ món ăn ngon, đôi mắt to sáng sủa của Kha Kha nhất thời lóe ra một điểm sáng nhỏ, lông mi thật dài dùng sức chớp động, càng nhìn không được “cô lỗ” một tiếng nuốt xuống một ngụm nước bọt. Tiêu Thần thoáng cái nở

nụ cười đùa, tiểu thú này thật sự rất có ý tứ. Bất quá lúc này, Kha Kha lại ưỡn oải cúi đầu, thống khổ vuốt cái bụng nhỏ tròn vo của mình. Trước đây, nuốt chửng nhiều sinh mệnh cam lộ như vậy bây giờ hoàn toàn còn không có tiêu hóa hết, khiến nó vô pháp hưởng dụng thức ăn ngon. “Ta có biện pháp cho người thoát khỏi thống khổ, đương nhiên cần thời gian nhất định.” Con mắt của Kha Kha lập tức sáng lên, trong miệng “y y nha nha” không ngừng, tựa hồ nghi vấn Tiêu Thần có bản lĩnh như vậy thật hay không. “Yên tâm, ta khẳng định có thể giúp người giải quyết vấn đề. Đương nhiên, phải cần bảo thụ của người.” Tiêu Thần chỉ chỉ “chiếc mũ bảo thụ” đính trên đầu của Kha Kha. Kha Kha lập tức đem bảo thụ lấy xuống, chẳng hề để ý đưa cho Tiêu Thần, tiểu thú thần thánh có biết, tất nhiên là khóc không ra nước mắt, tiểu thú tựa hồ căn bản không quan tâm tới nó. “Ở chỗ này không thể làm được, chúng ta phải đến địa phương an tĩnh không bị quấy rối, ngoài ra ta còn cần hảo hảo suy nghĩ một phen đã.” Cứ như vậy nhóm Tiêu Thần đã lên đường, mặc dù tiểu thú không ngừng quay đầu nhìn thần bí, nhưng cuối cùng vẫn rời khỏi đây. Ở chỗ sâu trong hải đảo thường thường có thể nghe được âm thanh long khiếu, Tiêu Thần muốn thử xem vận khí, xem có thể tìm được vài quả long đản hay không. Xuyên qua rừng rậm tĩnh mịch, Tiêu Thần phi thường kì quái, ở đây cây rừng xanh biếc tươi tốt, vì sao lại vắng vẻ như vậy, ngay cả một con chim tước cũng không có, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân gần tử vong cốt hải? Khu vực này cổ mộc che trời, đều cần mười mấy người mới có thể ôm hết, thụ linh tuyệt đối đều đã ngoài mấy nghìn năm, thực sự không kém so với Thụ Nhân cốc, bất quá ở đây không có bất luận dấu hiệu nào của thụ nhân thường lui tới, hiển nhiên không có thụ nhân thành công thuế biến ra. Đi tới thế giới tràn ngập sinh khí bên ngoài, cảm thụ lập tức không giống, dòng sông nhỏ lưu động “đình đình đông đông”, mùi thơm ngào ngạt của hương hoa, chim hót vui vẻ, cùng với âm thanh thú rống, khiến phiến thế giới này có vẻ sinh cơ bừng bừng. Tuy rằng thỉnh thoảng có tiếng long rống vang lên tại trong quần sơn, thế nhưng bọn Tiêu Thần đi tới hơn mười dặm, cũng không có chuẩn xác phát hiện đến tột cùng là tại phương nào, ác thú đáng sợ thì gặp không ít, đều là một số dị chủng hồng hoang, Tiêu Thần có chút hoài nghi mãnh thú

hơn phân nửa có thể chống lại ác long! Không lâu sau, Tiêu Thần tại trong sơn lâm phát hiện được một con sông, dọc theo hướng đông của con sông mà đi, trúc xanh ở hai bên bờ dần dần nhiều lên, cây rừng khác dần dần giảm đi. Cho đến khi một lần nữa đi tới vài dặm, xung quanh đã là một phiến rừng trúc lớn. Tại phiến giải đất này, man thú rất ít, đa phần là một số loại thú ăn cỏ. Trúc xanh, sông ngọc, bụi cây thấp bé, hơn nữa tiếng chim hót thanh thúy, cùng với loại nai gặp người không sợ hãi, khiến khu vực này có vẻ rất hài hòa yên ắng. Long Đảo, nơi mãnh thú hoành hành thường lui tới, có rất ít giải đất an bình như vậy. Phía trước hai mươi mấy con voi hoang dã đang đứng ở ven bờ sông uống nước, ngà voi trắng noãn lấp lánh sáng bóng trong suốt, thân voi cường tráng sắp hàng cùng một chỗ như là một vách ngăn cao lớn. Song lúc này, đàn voi một hồi rối loạn, hết thấy những con voi hoang dã dường như bị kinh sợ, toàn bộ hú dài lên, xoay người bỏ chạy. Tiêu Thần rõ ràng đã cảm giác được dị thường, hấn cảm giác từng trận tanh hôi đập vào mặt mà đến, phía trước trong rừng trúc phát ra một cổ cuồng phong, trong rừng trúc lại tách ra một con đường, hết thấy cây trúc tự động ngã về hai bên sườn, có vẻ tà dị vô cùng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 69: Tiếp cận quê nhà của Kha Kha.

Chương 69: Tiếp cận quê nhà của Kha Kha. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Mãnh thú có thể sử dụng gió táp! Tiêu Thần quát to một tiếng không hay, nếu đoán không lầm thì không thể nghi ngờ chính là một con rắn lớn! Truyền thuyết, khi tu luyện thành công thành rắn thần, có thể phân cây cỏ

thành một con đường rần. Tiêu Thần ôm lấy Kha Kha xoay người chạy như bay, ba bộ xương khô theo sát sau đó, như vài làn khói nhẹ chớp mắt đã thoát khỏi khu vực nọ. Xuyên qua bóng cây đu đưa, hắn quay đầu nhìn lại chỉ thấy một con rần xanh thật lớn từ trong rừng trúc lao ra, đồ sộ như một tòa nhà. Đoạn thân rần đứng lên cao khoảng chừng hơn mười thước, lân phiến màu xanh lóe ra u quang dọa người, mỗi phiến lân giáp đều cỡ như cái quạt nan. Đầu rần thật lớn trên không nhìn xuống đám voi hoang dã, mắt rần đỏ máu cỡ như một cái chậu rửa mặt, thấu phát ra tia hung sát đáng sợ. Bên trong cái miệng rộng mọc đầy những răng độc trắng đều dài hơn nửa thước, giống như một đám đao kiếm sắc bén. Lưỡi rần đỏ tươi dài bốn năm thước, phun ra nuốt vào không ngừng, kinh khủng vô cùng! Thân rần dài không biết bao nhiêu, trực tiếp chắn ngang tại ven sông trong rừng trúc, như một con đê màu xanh chặn lối đàn voi hoang dã. Mà xung quanh con rần lớn nọ, trên ngọn trúc, trong bụi cỏ càng có vô số bóng xanh nho nhỏ đang ngo ngoài di chuyển, chính là rất nhiều rần con màu xanh! Xa xa, Tiêu Thần không khỏi hít một ngụm khí lạnh, con rần lớn màu xanh này chính là rần lục! Rần lục độc bình thường chỉ dài hơn nửa thước thế nhưng kịch độc không gì sánh được, rất ít con dài trên hai thước. Mà lúc này con rần lục thật lớn lại như một tòa nhà vậy, thân rần khổng lồ thấp thoáng trong rừng trúc, cũng không biết là dài bao nhiêu nữa! Cái này thật sự quá mức kinh khủng dọa người rồi, rất khó mà tưởng được đến tột cùng nó đã sống qua bao nhiêu năm tháng! Đây chắc chắn là một thượng cổ mãnh thú còn tồn tại! Tuyệt đối có thể đối kháng một số hung long trên đảo! Đàn voi bị cản trở đường thoát, thanh âm rên rỉ của đàn voi hoang dã thấu suốt phiến khu vực này, cuối cùng có một nửa số voi hoang dã quay đầu hướng đến dòng sông phóng đi. Mà cùng lúc đó, con rần lục to lớn đã hành động. Đầu rần thật lớn tìm tòi, cái lưỡi đỏ như máu dài hơn năm thước nháy mắt đã cạp vào thân một con voi hoang dã, thoáng cái đem nó cuốn lại, tiếp đó không thể không dùng từ ‘bồn máu’ để hình dung cái miệng khổng lồ mở to tới cực hạn, răng độc trắng sắc bén um tùm lóe ra tia sáng đáng sợ, một hơi đã nuốt vào đầu voi của con voi hoang dã nọ. Tròng diện đúng là cực kỳ đậm máu và đáng sợ, răng độc của con rần lớn nọ trong nháy mắt tựa như

ma túy tiêm vào cơ thể con voi hoang dã, khiến nó tại sát na mất đi năng lực hành động, sau đó mạnh mẽ từng chút một nuốt chửng xuống! Rắn nuốt voi! Rắn lục lớn sống sót từ thời thượng cổ lại mạnh mẽ đem một con voi hoang dã nuốt vào trong bụng, tràng diện đúng là cực kỳ chấn động và đáng sợ! Đàn voi kinh khủng chạy trốn, một số voi hoang dã đã chạy ào xuống dòng sông, nhằm về phía hạ lưu, một số khác lại hướng về thân rắn chặn đường như con đê màu xanh chạy đến, muốn ngạnh tiến, trốn khỏi nơi này. Bóng lớn màu xanh chuyển động, trong rừng trúc bắt đầu nổi lên một cỗ cuồng phong, mùi tanh hôi khiến người ta muốn nôn, mặt đất không ngừng rung động, rừng trúc cuồng loạn vũ động lên, vô tận lá trúc bay loạn, thân rắn khổng lồ trong nháy mắt đã đem bốn con voi hoang dã gắp gao quăn lại. Những con voi hoang dã rên rỉ, gian nan tránh né, thế nhưng cuối cùng đều vô lực mềm oặt xuống, không nhúc nhích rồi. Miệng máu thật lớn của nó lại lần nữa mở ra đến cực hạn, đem bốn con voi hoang dã trước sau nuốt chửng xuống, hình ảnh tàn bạo đầm máu khiến những con voi khác kinh khủng vô cùng, tất cả đều lạnh run lên, cuối cùng quỳ rạp trên đất, không ngừng phát ra tiếng gào thét. Rắn lục thượng cổ hung ác tựa hồ không muốn chém tận giết tuyệt, năm con voi đã thỏa mãn cái bụng của nó, thân rắn khổng lồ thông thả hướng về phía sâu trong rừng trúc lướt đi, dần dần biến mất tại trong bóng rừng. Đàn voi hoang dã như được đại xá, kinh hồn liêu mạng trốn về phương xa, mặt đất truyền đến từng trận rung động, cây rừng bên bờ sông cuồng loạn lay động, lá rụng bay lượn khắp bầu trời! Tiêu Thần cảm giác kinh tâm động phách, trải qua sự kiện lần này đã cho hắn biết, mặc dù khu vực này nhìn như thanh bình yên ảng cũng là cất dấu hung hiểm thật lớn, đây là một tòa hải đảo khiến người ta dè dặt, trong rừng cây vô tận tiềm tàng rất nhiều hồng hoang mãnh thú! Kha Kha thoát khỏi hai tay của Tiêu Thần, giống như một con khỉ con nhẹ nhàng đứng trên đỉnh một gốc trúc xanh, ngăm nhìn con rắn lớn rời đi. Tiêu Thần đã sớm không kinh sợ khi nhìn thấy việc quái lạ này, Kha Kha tuy rằng tựa như sư tử tựa như hổ, nhưng đồng thời có thể đứng thẳng mà đi, có đôi khi càng như là một con khỉ nhỏ, thật sự là một quái thai. “Y y nha nha.....” Nó hưng phấn lắm lắm, như là biểu đạt tâm tình vui vẻ của nó. “Làm sao vậy, Kha Kha?”

Tiêu Thần kinh dị nhìn nó. Kha Kha khéo léo nhảy xuống, chỉ chỉ nó và thần thành tiểu thụ, sau đó lại chỉ chỉ rừng núi phía trước, điều này khiến cho Tiêu Thần mê hoặc không thôi, mất hơn nửa ngày mới hiểu được ý tứ đại khái của nó, phía trước tựa hồ là quê nhà của nó và thần thánh tiểu thụ! “Kha Kha người sinh ra ở nơi này sao?” Tiêu Thần giật mình nhìn nó, hẳn vẫn muốn biết rõ lai lịch của tiểu thú rốt cuộc là như thế nào, hiện tại từ quê nhà của nó mà đi lên một vòng, nói không chừng bí ẩn về thân thể của Kha Kha sẽ sáng tỏ. Kha Kha nháy động đôi mắt to sáng sủa, cố sức gật đầu, đồng thời lại chỉ chỉ thần thánh tiểu thụ, nhìn ra được nó phi thường hưng phấn. Tiêu Thần cũng có chút vui sướng, nếu như thần thánh tiểu thụ nguyên bản thật sự sinh trưởng tại quê hương của Kha Kha, như vậy nơi đó sẽ không chỉ có một gốc bảo thụ chứ? Ba bộ xương khô cũng vậy đến, tựa hồ rất hiếu kỳ về quê nhà của Kha Kha. “Y y nha nha.....” Lúc này Kha Kha dẫn đầu chạy về phía trước, tựa hồ muốn đi trước dẫn đường. Tiêu Thần nở nụ cười, tiểu tử này khẩn thiết muốn về nhà như vậy, hơn phân nửa là hồi đó bị lạc đường rồi, mới có thể chạy tới khu ngoài của Long Đảo, thật đúng là một tiểu gia hỏa lơ mơ. Kha Kha tưởng chừng như không sợ hãi, cứ nhiên muốn trực tiếp từ chỗ của thượng cổ hung xà đi qua, Tiêu Thần vội vàng ngăn cản nó, sau đó đi đường vòng tới. Điều này làm cho tiểu thú phi thường bất mãn, “y nha” không ngừng, thật không biết là nó không sợ hung xà hay nó thật sự là một tiểu lơ mơ. Càng đi về trước ác thú càng nhiều, Tiêu Thần thực sự rất hoài nghi, quê nhà của Kha Kha sẽ không là sào huyệt của mãnh thú chứ? Tại trên con đường phía trước, bọn họ phát hiện không ít man thú đáng sợ, một số quả thực so với thượng cổ hung long còn muốn không lồ hơn, tuyệt đối có thể cùng ác long tranh phong! Đột nhiên, cuồng phong gào thét, cự mộc trong rừng núi run rẩy, lá cây bay tán loạn, rất nhiều dã thú bỏ chạy tứ tán. Tiêu Thần ngửa đầu trông ngóng, phát hiện một con chim khổng lồ từ rừng núi rất nhanh bay qua, lông chim toàn thân tỏa ánh hỏa hồng, thân thể cùng quang minh thánh long ngang nhau, nó dài có thể hơn mười thước, hai cánh mở rộng ra chừng ba mươi thước! Kha Kha một điểm cũng không sợ, thân thể cuộn lại như một nhung cầu trắng muốt hưng phấn lăn qua lăn lại trên cỏ, điều này khẳng định rằng sắp đến

quê nhà của nó. Đi về trước hơn một dặm, bọn họ ghé qua một ao đầm âm u thì thấy được một cái dài đến mười thước, một con rết lớn màu vàng cỡ một cái vại nước, đang nằm co tại trong đất rừng âm u. Cái này thực sự quá chấn động rồi, rết mà lại có thể to lớn như vậy, quả thật là bất khả tư nghị! Đây tuyệt đối là một con thượng cổ độc trùng kinh khủng còn sống sót, sợ rằng hung long gặp nó cũng phải vòng đi! Đất rừng u ám vô cùng, con rết thật lớn lóe ra ánh kim tà dị, vỏ ngoài cứng rắn như thiết, Tiêu Thần thấy nó dễ dàng đục gãy một gốc cổ mộc che trời, như là một cự thú kim loại không gì là không thể phá! Có trên trăm chân màu vàng, sắc bén như đao, nhẹ nhàng nhúc nhích thì nham thạch trong ao đầm đều bị bổ nát. Tiêu Thần càng ngày càng tin tưởng, quê quán của Kha Kha sẽ là sào huyệt của mãnh thú, hồng hoang mãnh thú càng ngày càng nhiều.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

Chương 70: Thông thiên thần mộc

Chương 70: Thông thiên thần mộc Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tạt qua một phiến rừng cây nguyên thủy lớn, Tiêu Thần bọn họ rất cục cựa dần dần tiếp cận mục tiêu. “Y y nha nha.....” Kha Kha nhảy lên đầu vai của Tiêu Thần, vươn một cái thú trảo nhỏ chỉ về một phiến dãy núi phía trước. “Rống.” “Ngao.” Đột nhiên, trong phiến dãy núi truyền ra từng trận long khiếu, khiến quần thể núi đều run lên, cây rừng càng cuồng loạn vũ động, lá rụng bay tán loạn. Quyết không thể là một thượng cổ hung long, nghe thanh âm dĩ nhiên là không dưới bảy tám con! Tiêu Thần âm thầm kêu khổ, hình như thật sự đã đi tới sào huyệt của mãnh thú, Kha Kha tiểu bất điểm này lai lịch có vẻ rất lớn nha. Ấn ký hoa sen trên trán của ba bộ xương khô nhất thời quang mang lấp lánh, chúng nó cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, khớp xương toàn thân đều rung động “đôm đốp”, hiển nhiên là chúng nó đã cảm giác được phía trước rất nguy hiểm. “Kha Kha người trước đây thực sự là ở trong sào huyệt của mãnh thú sao? Người rốt cuộc là tiểu mãnh thú gì a?” Kha Kha phi thường bất mãn, tựa hồ đang trách Tiêu Thần gọi nó là tiểu mãnh thú, thở hồng hộc nhảy lên đầu của Tiêu Thần, rồi sau đó là một hồi loạn trảo, khiến mái tóc dài của Tiêu Thần nhất thời lộn xộn lên. “Được rồi, được rồi, sợ người rồi.” Tiêu Thần vội vàng nắm nó lại đặt trên mặt đất. Đi vào phiến núi này, rõ ràng có thể phát hiện rất nhiều vết móng thật lớn, tất cả đều là của hung long! Bay qua một phiến núi, Tiêu Thần thấy được một hình ảnh khiến hắn phi thường giật mình, một dãy núi trùng điệp màu đen lấp lánh ánh đen, kéo dài liên miên ngang qua mấy dãy núi non! Từng điểm sáng như là mặc ngọc trong suốt. Kha Kha vui sướng nhảy qua nhảy lại trên đầu của Tần Quảng Vương,

Luân Hồi Vương và Diêm La Vương, hiển nhiên là tới quê nhà của nó rồi. Sau đó, nó sung sướng nhảy xuống, hướng về đỉnh núi mặc ngọc phía trước chạy đi. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô chăm chú nhìn theo phía sau, dù sao cũng đã đi tới đây, không thể vì vùng phụ cận có tiếng long rống mà ngừng cước bộ. Chỉ là khi tới gần đỉnh núi mặc ngọc thì Tiêu Thần thoáng ngây dại, hần phát hiện đỉnh núi màu đen nọ cực kỳ giống..... Thân cây! Một đoạn thân cây thật lớn lấp lánh ánh đen nằm tại trong quần thể núi! Sau khi đến gần, Tiêu Thần hoàn toàn chết lặng, đỉnh núi màu đen lại thật là một thân cây, dọc theo nó đi ra ngoài không xa, có thể phát hiện một số cành cây tách biệt thật lớn. Cái này quả thật là bất khả tư nghị! Thân cây mà như đỉnh núi to lớn, nếu như gốc đại thụ lấp lánh ánh đen này sống dậy, nếu như mà nó đứng ở trên mặt đất, vậy nó sẽ cao lớn thế nào a? Sợ rằng nó sẽ ngập vào trong mây! Có thể nói là một gốc thông thiên thần thụ! Phía trước cách đó không xa là một phiến núi tan vỡ, như là trải qua một hồi động đất đáng sợ, hầu như toàn bộ ngọn núi đều đã đổ nát, ngẫu nhiên có một cái khe thật lớn đã sớm tràn ngập núi đá còn đứng vững. Đại bộ phận khu vực đều đã trầm xuống, ví như không có núi đá đổ nát kia, thì ở đây có thể coi là một phiến thung lũng rộng vô cùng, bên trong thung lũng rất kỳ dị, nham thạch chiếm đa số, mặc dù có đất đai cũng không có một ngọn cây cỏ nào, đây là một phiến tĩnh mịch. Mà thông thiên thần thụ kéo dài đến nơi này thì bị đứt gãy, không biết có bao nhiêu tán cây to lớn sớm đã mất đi bóng dáng, tựa hồ như đã chôn cùng phiến núi tan vỡ phía trước, khiến người ta không thể không hoài nghi có phải thật lâu trước đây ở nơi này đã từng phát sinh một lần tai họa lớn không? Khiến đỉnh núi vô tận tan vỡ, khiến tán cây của thông thiên cổ thụ bị đứt gãy. “A, Kha Kha đâu?” Tiêu Thần bỗng nhiên phát hiện đã mất bóng Kha Kha. “Rắc rắc rắc rắc.....” Luân Hồi Vương hoạt kê đóng mở cằm, chỉ về một chỗ khác của thần mộc, ý bảo Kha Kha chạy về hướng rẽ cây kia. “Đi, chúng ta cũng đi xem.” Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô rất nhanh theo xuống. Thông thiên cổ mộc như mặc ngọc tuy rằng đã chết héo từ lâu, mà lại nghiêng ngã xuống dãy núi, thế nhưng vẫn như cũ cao bằng các tòa đỉnh núi, nó thực sự quá mức khổng lồ rồi, như là dãy núi non trùng điệp nằm ngang ở chỗ này, khí thế hào hùng còn muốn

hơn xa so với dãy núi trùng điệp. Tiêu Thần bọn họ tạt qua từng dãy núi rừng liên tiếp, đi hết tám chín dặm cũng không thể tới gần chỗ thân cây cổ mộc, mà bảy tám dặm này cũng không thể đại biểu cho chiều dài thực sự của thân cây cổ mộc, dù sao còn có một phiến lớn thân cây cùng với tán cây đã hoàn toàn bị phá hủy. Thân cây của thông thiên thần thụ cũng chấn động vô cùng, trên bề mặt của gốc cây nọ dĩ nhiên giống như ngọn núi hùng vĩ, vô luận là to và cao đều càng là so sánh khắp khiêng với dãy núi gần đó, quả nhiên là chấn động nhân tâm! Những rễ cây khổng lồ lộ ra trên mặt đất quả thực là như từng dãy núi non trùng điệp, không thể tiến vào dưới ngọn núi xa khiến cho người ta phải trở mắt mà nhìn. "Rống." "Ngao.". Tiếng long rống ngày càng gần, dường như chừng bảy tám con hung long đang rít gào. Không chỉ như vậy, còn có tiếng hí hống của các loại man thú khác, giống như thiên lôi chấn động lở tai. Dám tại giải đất của hung long thường lui tới mà rống khiêu, tuyệt đối là man hoang cổ thú không kém long tộc! Ở đây thực sự như suy đoán của Tiêu Thần, quả thực tựa như một sào huyệt của mãnh thú! "Kha Kha đâu, nó ở nơi nào?" Tiêu Thần tìm kiếm mọi nơi, hẩn sợ Kha Kha chạy vào dãy núi trùng điệp, tiến nhập vào giải đất có nhiều mãnh thú rít gào. "Răng rắc răng rắc....." Tần Quảng Vương hoạt động cầm, chỉ vào một gốc cây của thông thiên cổ mộc. Gốc cây thân mộc đồng dạng ánh đen như mặc ngọc trong suốt, Tiêu Thần ngẩng đầu nhìn, phát hiện Kha Kha giống như một con khỉ nhỏ dọc theo thân cây trơn truột to lớn như núi trèo lên về phía trước, đã cách mặt đất gần nghìn thước rồi. Ba bộ xương khô cũng nóng lòng muốn thử, muốn lên đến tột cùng, Tiêu Thần cười nói: "Tốt lắm, chúng ta cũng lên đi, xem sào huyệt của Kha Kha tiểu mãnh thú này." Chính phải tu vi bậc này như bọn họ, chứ như người bình thường tuyệt đối không thể leo lên, bởi vì thân cây cổ mộc trong suốt như ngọc, trơn truột vô cùng, khó có thể mượn lực Gốc cây thân mộc có thể cao một nghìn năm trăm thước, mà dãy núi lớn trên Long Đảo phần lớn đều dưới một nghìn ba trăm thước, gốc cây so với dãy núi cao nghìn thước phụ cận đều cao hơn một đoạn. Khi bọn Tiêu Thần leo lên trên thì lại lần nữa khiếp sợ, hẩn phát hiện chóp gốc cây bằng phẳng vô cùng, phẳng phất như bị lợi khí liên tục chặt đứt Thân cây thần mộc to lớn như núi, mà

lại bị liên tục chặt đứt, cái này thực sự có chút bất khả tư nghị, khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều điều..... Chỗ mặt cắt cũng lóng lánh ánh đen, cùng màu sắc của thân cây giống nhau, mặt trên phi thường rộng giống như một đỉnh núi bằng phẳng rộng lớn. Kha Kha ở xa xa thất hồn lạc phách, vô thức di động cước bộ. Tiêu Thần chạy đến, phát hiện bên trong cặp mắt to sáng sủa kia của nó đã tràn ngập vẻ mê mang, giống như một đứa trẻ lạc đường, có chút điềm đạm đáng yêu. “Kha Kha người làm sao vậy?” Kha Kha không nghịch ngợm hiểm có, an tĩnh nằm sấp nửa mình, cuộn lại trên mặt đất, lại phát ra một trận thanh âm nức nở, giống như một đứa trẻ cô đơn, phảng phất như một tiểu thú đau thương khi mất đi mẫu thân, thương cảm nằm sấp ở đó không nhúc nhích, trong đôi mắt to lại xuất hiện một màn hơi nước.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 71: Sào huyết mãnh thú.

Chương 71: Sào huyết mãnh thú. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Mấy bữa nay ta hơi đuối... chờ qua đợt này thì đâu sẽ lại vào đó Các lão nhớ thank thọt nhiều vào ủng hộ ta nhé Kha Kha nhân tính bị thương như vậy khiến Tiêu Thần có cảm giác chua xót, ba bộ xương khô cũng ngồi chồm hồm vây quanh tiểu thú, chúng nó xem ra hỗn thể tiểu ma vương này biểu tình hiện tại thực sự là kỳ quái rồi. “Ô ô.....” Kha Kha giống như bị thương, nức nở cuộn mình thành một đoàn nhung cầu trắng muốt . Tiêu Thần đối đãi địch nhân thì tâm chí kiên lãnh như thiết, bất quá đối với người bên cạnh thì từ trước đến nay đều thật tâm đối đãi, Kha Kha tuy rằng

là một tiểu thú thể nhưng dù sao cũng đã ở chung một thời gian dài như vậy, từ lâu hẳn đã coi nó như một ‘đứa trẻ’ kỳ dị. “Kha Kha, không phải sợ.....” Tiêu Thần ngồi xổm xuống, ôm Kha Kha lên. Kha Kha tựa hồ tìm được nơi nương tựa, thanh âm nức nở không ngừng, tựa đầu chôn sâu vào trong lòng của Tiêu Thần, tựa như Tiêu Thần lần đầu tiên nhìn thấy nó thì thương cảm như vậy, nó giống như một đứa trẻ bị người vứt bỏ. “Răng rắc răng rắc.....” Ba bộ xương khô ngơ ngác nhìn nhau, chúng nó đối với tiểu thú từ trước đến nay trong tâm vẫn luôn kiêng kỵ, mà tình cảnh trước mắt khiến cho bọn chúng kinh dị vô cùng. Tiêu Thần trải qua nhiều lần thăm dò, hao hết một phen tâm lực mới có thể cơ bản đoán được chuyện gì xảy ra. Kha Kha tựa hồ là một ‘đứa trẻ bị vứt bỏ’, nó biết chính mình sinh ra ở chỗ này, nhưng chưa từng gặp qua phụ mẫu. Mới sau khi sinh ra không bao lâu thì đào lên một đoạn rễ thần mộc sau đó lạc trong quần thể núi, về sau lưu lạc tới khu ngoài của hải đảo. Hôm nay tìm được đường về nhà, nhưng chưa từng nghĩ vẫn như cũ không nhìn thấy phụ mẫu, điều này làm cho tiểu thú có tình cảm phong phú như người vô cùng mất mát, cho nên mới ủy khuất như vậy. “Kha Kha không nên mất mát nữa.....” Tiêu Thần nở nụ cười, nói: “Ta cũng giống như người, cũng không thể ở cùng một chỗ với người thân. Sau này chúng ta chính là thân nhân. Người chính là một tiểu mãnh thú cường hãn, thế nào lại ủy ủy khuất khuất như vậy được, phải làm một tiểu hung thú kiên cường.” “Y nha.....” Tiêu Thần nói quả nhiên thay đổi được tình hình của Kha Kha, nó ảo não quơ hai thú thảo nhỏ, dương nanh múa vuốt uy hiếp Tiêu Thần, tựa hồ phi thường không hài lòng cách gọi ‘tiểu mãnh thú’ này. Tiêu Thần phát hiện loại phương pháp này rất có hiệu quả, nhanh chóng dời sự chú ý của Kha Kha đi. “Đi, chúng ta đi xem sào huyệt của mãnh thú ở đâu, còn có gốc bảo thụ nọ tìm được ở nơi nào nữa.” Tiêu Thần ôm Kha Kha mang theo ba bộ xương khô tại trên một đoạn cây đi lên. Kha Kha hăm hừ từ trên người Tiêu Thần nhảy xuống, như một con ngựa hoang nhỏ chạy về phía giải đất trung tâm của đoạn cây, thật đúng là một đứa trẻ nhỏ, rất nhanh từ trong mất mát chuyển biến trở lại. Mặt cắt của thông thiên thần thụ trơn nhẵn vô cùng. Tiêu Thần tại giải đất trung ương kinh dị phát hiện, ở đây có một số vỏ trứng như thần ngọc bảy màu trong

suốt long lanh bị nghiền nát, lưu chuyển ra ánh mờ nhàn nhạt. Kha Kha có chút quyến luyến, tại trong đám vỏ trứng bị vỡ mà nghịch ngợm lăn qua lăn lại, điều này khiến cho Tiên Thần há miệng giật mình, Kha Kha dĩ nhiên là sinh ra từ trong quả trứng có màu sắc như thần ngọc. Kha Kha có chút giống như một con tiểu sư tử, lại có chút giống một tiểu lão hổ, da lông toàn thân trắng muốt, nhìn thế nào cũng đều không giống như là từ trong quả trứng màu sắc sinh ra a, nếu toàn thân nó đầy vảy màu thì cũng gần giống đi, thế nhưng sự thật cũng không phải là như vậy. Rất có lai lịch! Tiên Thần cho rằng hơn phân nửa là thân thể của Kha Kha không đơn giản, có thể là con cháu của mãnh thú phi thường cường đại, nếu không thì thế nào có thể tại nơi quần long cùng rất nhiều hồng hoang man thú làm ra một cái sào huyết mãnh thú đây! Phụ cận chính là long hí thú rống a. Kha Kha tại trong xác ngọc bị vỡ lăn qua lăn lại, nó như nhớ tới điều gì, đem ‘chiếc mũ bảo thụ’ từ trên đầu xuống, đặt bên cạnh vỏ ngọc bị vỡ, rễ của cây non thần thánh lập tức đâm vào trong mặt cắt như mặc ngọc. “Người sẽ không nói là cây non thần thánh là bị nhổ đi từ nơi này chứ?” Tiên Thần kinh ngạc nhìn Kha Kha. Kha Kha cố sức gạt đầu, một đôi mắt to sáng sửa lại hồng lên. Thông thiên thần thụ đã chết héo rồi, cây non thần thánh cũng không thể hấp thu được sinh mệnh nguyên khí. Tiên Thần nhìn đến bảo thụ thì thoáng cái ngây dại, gốc..... cây non thần thánh là từ một đoạn rễ của thông thiên thần thụ mà sinh ra, cái này như là cây khô gặp mùa xuân, một hình thái khác của niết bàn và lột xác a, cây non thần thánh dường như không cùng loại với thông thiên cổ mộc! Tuyệt đối xứng danh là thánh thụ, thảo nào nó rời khỏi đất vẫn như cũ không chết. Bất quá tiểu thụ tựa hồ có chút bất hạnh, trở thành ‘khẩu phần lương thực’ của Kha Kha, Kha Kha sau khi sinh ra là hấp thụ lá ngọc trên tiểu thụ mà sống sót. Đại khái sau khi hiểu được chuyện xảy ra, Tiên Thần hơi có chút cảm khái, chẳng lẽ là ý định của phụ mẫu Kha Kha muốn để lại ‘khẩu phần lương thực’ này cho nó. Tiểu thú thần dị, quá nửa là so với mấy con bạn sinh long vương trong truyền thuyết kia cũng không kém, Tiên Thần nghĩ như vậy. “A a.....” Kha Kha lăn qua lăn lại trong vỏ ngọc vỡ, dường như đã hoàn toàn thoát khỏi tâm tình mất mát, lại cười a a vui vẻ như trước. “Đứng lên đi, không nên lăn nữa.” Tiên

Thần đem Kha Kha lên, sau đó đem một đồng vỏ ngọc thu thập lại, nói: “Đây chính là chứng minh thân phận của người a, ta giúp người thu lại.” Hắc xé một đoạn quần áo, đem chúng bọc lại đeo lên người. “Rống.....” tiếng long khiếu thật lớn, trực tiếp chấn động vùng núi trùng điệp phụ cận khiến nó run lên, sóng âm cuộn cuộn tại giữa bầu trời cực kỳ lớn, có thể cảm giác rõ khí lưu rung động “Đi, chúng ta đến bên kia xem.” Tiếng long khiếu là từ phía núi phía đông mà đến, bọn Tiêu Thần từ trên mặt cắt của thông thiên cổ mộc đi đến, tới sát giải đất giáp ranh nhìn về phía trước. Vài con quái vật khổng lồ thân đầy lân giáp, lấp lánh thần quang mờ lung, chuyển động tại trong dãy núi cách đó không xa, khoảng cách giữa chúng nó chỉ vài trăm thước, nhưng cũng không có xảy ra xung đột, rất hiển nhiên là thập phần dị thường. Kia chính là mấy con hung long a! Thường ngày đều là vương giả độc bá một phương, căn bản không thể cho phép hồng hoang mãnh thú khác tiến nhập lãnh địa của mình. Tiêu Thần trong lòng sợ hãi không thôi, hắc rõ ràng thấy được một con bạo long màu xanh, thân thể khổng lồ dài đến hơn năm mươi thước, thần quang màu xanh mờ lung mờ mịt, khiến nó hết sức kinh khủng. Cách bạo long màu xanh không xa, một con quái vật khổng lồ cũng có thể cao năm mươi thước, khí thế so với nó không kém chút nào, toàn thân lấp lánh ánh vàng nhạt, như là đồng thau đúc khuôn mà thành. Nó cực kỳ giống một con hùng sư, nhưng tuyệt đối không phải là sư tử, toàn thân nó bao trùm long lân lấp lánh màu vàng, đầu sư tử dữ tợn dọa người, một đôi mắt màu xanh biếc lạnh lạnh như quỷ hỏa, ‘tóc mai’ như sư tử hoàn toàn là do gai xương khổng lồ dài đến mấy thước cấu thành, một màu vàng đầy âm u! Bốn móng vuốt lớn trắng khiên mạnh mẽ, như là bốn cây trụ to lớn, mỗi một cái đều cần bảy tám người mới có thể ôm hết. Chính thể mà nói, ngoại trừ lân giáp lấp lánh màu vàng đầy người, cùng với cái đuôi cá sấu thật lớn ra, chân tướng của con hung long này như là một con sư tử to lớn như núi. Tiêu Thần liếc mắt là nhận ra đây chính là sư vương long trong truyền thuyết, nói về thực lực tuyệt không dưới bạo long, mà trong Long tộc là một chủng long cường đại vô cùng hiếm thấy. Bạo long và sư vương long cách nhau rất gần, lại có thể yên ổn vô sự, mà càng khiến người ta kinh dị chính là cách chúng nó không xa

đồng dạng còn có Long tộc cường giả , một con kiếm long to lớn như một toàn núi cẩm thạch, đứng trên một toà cao sừng sững đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 72: Thánh sơn

Chương 72: Thánh sơn Người dịch : demondance Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Nó dài hơn bốn mươi thước, nếu như phải miêu tả cái nhìn tổng thể mà nói, thì rất giống một con cá sấu lưng gù lớn, đương nhiên vẫn có điểm khác biệt là phi thường lớn. Trên đầu nó có một cái sừng ngọc bích phi thường sắc bén dài khoảng mười thước, đây là thần kiếm trời sinh, có thể nói là không gì không thể phá, chính là nguyên nhân mà nó có danh tự này. Vả lại, hai bên thân sườn của nó còn sinh ra hai hàng xương gai ngọc bích dài khoảng mấy thước như dùi nhọn, có thể ngăn trở địch nhân tới gần, khi cần thiết chúng dùng sườn để đâm vào, càng là một lợi khí đả thương địch thủ đáng sợ! Hình thể kiếm long tuy rằng thua bạo long và sư vương long, thế nhưng toàn thân nó có có nhiều sừng gai sắc bén như đao phong vậy, khiến nó có thể cùng hai con trước tranh đấu mà không rơi vào thế hạ phong. Mấy đầu hung long này đều là vương tộc trong các chi của Long tộc, mà trong dãy núi cách đó không xa còn có vài con rồng đang rít gào, biểu thị quá nửa là sẽ không yếu hơn so với ba con hung long kia. Vả lại, trong dãy núi hiển nhiên còn có hồng hoang man thú khác có thể cùng hung long đối kháng, Tiêu Thần đã mơ hồ thấy được mấy con quái vật khổng lồ. “Chúng nó đang làm gì? Vì sao lại tụ tập ở đây.....” Trong lòng Tiêu Thần tràn ngập nghi

vấn. “Y nha.....” Kha Kha nhảy lên đầu vai của Tiêu Thần, dùng một thú trảo nhỏ chỉ về phía trước, dường như đang phát biểu ý kiến. Tiêu Thần phát hiện nó chỉ dĩ nhiên là giữa không trung, hắn cảm giác kinh ngạc vô cùng, hỏi: “Kha Kha người chỉ lên không trung là sao chứ, ở đó không có chim khổng lồ hay dực long phi hành a?” Kha Kha nháy động mắt to, vẫn “y nha” không ngừng chỉ vào giữa không trung. “Kha Kha người đang làm gì vậy?” Tiêu Thần không giải thích được. Kha Kha cảm giác như lãng phí khí lực, thở hỗn hển dùng thú trảo nhỏ kéo kéo một nắm tóc dài của Tiêu Thần, rồi sau đó từ đầu vai hắn nhảy xuống, chạy đến chỗ ba bộ xương khô bên kia. Tiêu Thần quái lạ lắc đầu, thế nhưng lúc này hắn bỗng nhiên phát hiện giữa không trung hiện ra một tòa núi lớn không gì sánh được, một tòa thánh sơn khiến người ta thấy được khí tức lâu đời và tang thương vô tận. Tiêu Thần thất kinh, tại sao lại có thể như vậy chứ? Thế nhưng, khi hắn đứng thẳng người ngửa đầu quan sát thì tòa núi cao nọ đột nhiên đã biến mất tiêu. “Góc độ có vấn đề?!” Tiêu Thần bắt đầu di động cước bộ, liên tục thay đổi mười mấy vị trí, rốt cục lại thấy được tòa thánh sơn mờ lung nọ. “Kỳ quái, lẽ nào nơi đó có thần trận gì sao?” Nếu không thế nào lại tạo thành hiệu quả như vậy chứ, cùng chung một nơi mà chỉ vền vẹn có mấy điểm có thể quan sát được. Đó là một tòa thánh sơn khiến Tiêu Thần hơi bị chấn động sâu sắc, thực sự quá to lớn rồi, đứng tại trên gốc cây thông thiên cổ mộc cao một nghìn năm trăm thước cũng phải ngước nhìn. Chỗ đó sương mịt mù, không có cây cỏ, không có chim thú, từ xa có thể cảm giác được đó là một phiến tĩnh mịch. Có thể thấy rất nhiều di tích cổ to lớn bị tàn phá, một tòa cung điện vĩ đại tràn đầy khí thế hào hùng, có thể là bởi vì đã trải qua năm tháng quá dài mà một số kiến trúc to lớn đã sụp xuống. Thánh sơn cao to hùng vĩ, khí thế hào hùng, từ giữa sườn núi bắt đầu thẳng hướng đến cung điện vỡ nát cổ xưa, thấu phát ra khí tức tang thương và tĩnh mịch, khiến nơi này có vẻ thần bí vô cùng. Mà hung long cùng hồng hoang man thú, thân đều ở dưới chân của thánh sơn. Rất hiển nhiên, chúng nó tụ tập ở chỗ này, phân nửa nguyên nhân là bởi vì thánh sơn. Sương mù dày đặc vây chặt thánh sơn, rỗng hí thú rỗng, khiến người ta kinh hãi. Tiêu Thần tại trên mặt cắt của cổ mộc không ngừng di chuyển vị trí, phát hiện hơn trăm thước

vuông bên trong, chỉ có ba điểm có thể quan sát được thánh sơn, cái này thật thần dị phi thường, theo suy đoán của hẳn nhất định là có thần trận cổ xưa phong khố ở đây. “Kha Kha trước đây người đã từng nhìn thấy tòa thánh sơn kia chưa?” Kha Kha lắc đầu, cọ xát một cái nhảy tới trên đầu Luân Hồi Vương, lại tò mò quan sát thánh sơn trên cao. “Những man thú này phải chăng trước kia sinh sống tại khu vực này?” Tiêu Thần lại hỏi, hẳn muốn biết hồng hoang cổ thú là gần đây mới đến hay là một mực lảng vảng ở vùng phụ cận thánh sơn. Kha Kha gật đầu cũng là đang nói với Tiêu Thần, giải đất này chính là khu vực hồng hoang cổ thú thường lui tới. “Xem ra thánh sơn điều không phải là mới hiển hiện gần đây được, những cổ thú này sớm đã biết sự tồn tại của nó.” Tiêu Thần không khỏi suy tư đứng lên, đây là một tòa núi bị phong ấn của Long Đảo, nơi sinh sống của Long tộc có thể cùng thần chống đỡ trên Long Đảo tại vô tận năm tháng trước kia! Nói như vậy, khí thế hùng vĩ kia trên thánh sơn là của tòa cung điện cổ xưa mà thần bí, không biết là Long tộc năm đó xây dựng nên hay là cung điện của cổ thần. Mà trước thánh sơn còn có một gốc thông thiên thần thụ, cái này càng khiến người ta suy nghĩ xa xôi vô hạn, bẻ gãy gốc thông thiên cổ thụ kia, phân nửa là có quan hệ đến đám rồng. Nhóm Tiêu Thần từ thông thiên cổ mộc trèo xuống, bọn họ lặng lẽ đột nhập về phía thánh sơn, đương nhiên phải đi vòng rất xa qua đám hồng hoang cổ thú kia, đối với hung long cùng ác thú này chỉ có thể tránh né. Chỉ là, khi bọn họ vòng qua một khu vực lớn, một lần nữa tiếp cận tòa thánh sơn ẩn trên không trung thì phát hiện ra vô luận là phương hướng nào đều có hung thú. Nhìn từ xa, núi rừng như ngọn núi nhỏ lay động theo từng thú ảnh khổng lồ, khí tức hung thần thảm liệt tràn ngập trong rừng, kia tuyệt đối là mãnh thú kinh khủng giết chết hàng nhìn hàng vạn sinh linh. Tiêu Thần bất đắc dĩ phát hiện bọn họ căn bản không thể đến gần, bốn phương tám hướng của thánh sơn đều có man thú thường lui tới. Tiểu gia hỏa Kha Kha này không biết thật là lơ mơ hay là thực sự không sợ trời không sợ đất, cứ nhiên muốn mạnh mẽ tiến lên, nếu như không phải Tiêu Thần gắt gao kéo nó lại, tiểu thú này sớm đã nhanh như chớp chạy qua. Màn đêm đã buông xuống, tiếng thú rống đã ít đi rất nhiều, trong dãy núi kịch liệt lay động lên, đông đảo man thú rít gào ròi

khỏi nơi này, đều tự quay về tổ. Ánh trắng như nước, bọn Tiêu Thần đã bắt đầu hành động, khó có được cơ hội như vậy, hẳn quyết định ban đêm tiếp cận thánh sơn, dãy núi này cây rừng rất thưa thớt, giải đất không có thảm thực vật, bị man thú giẫm lên như nham thạch cứng rắn, đó là thú đạo của hồng hoang cổ thú. Phía trước, thánh sơn sừng sững lúc ẩn lúc hiện, ánh trắng sáng tỏ chiếu xuống làm cho dãy núi phụ cận như là trùm lên một tầng lụa mỏng mỏng lung. “Rống.....” Một tiếng rống to đột nhiên vang lên, suýt nữa khiến hai tai Tiêu Thần hết nghe được, trong dãy núi lá rụng bay cuồng loạn, khí tức hung thần vô tận mệnh mệnh cuốn cuộn ra. Đầu sư vương long kia dĩ nhiên vẫn chưa có rời đi, mặt quay về phía thánh sơn, chính là đang tương phản với trắng mà rít gào, toàn thân ánh vàng nhạt hầu như toàn bộ chuyển thành ánh kim chói mắt, mùi máu tanh vô tận tràn ngập ra, hiển nhiên đây chính là lệ khí đi kèm trong người nó sau khi giết được vô tận sinh linh. Nó dường như phóng đến hướng thánh sơn, sau khi liên tục rít gào, mạnh mẽ chạy ra ngoài, quả nhiên là như trời run đất động, dãy núi phụ cận đều đang run động. Sư vương long khổng lồ như núi đung vờ vô tận cây rừng, thấu phát ra ánh kim rực rỡ, đã xông lên thánh sơn, thế nhưng đột nhiên tiếng rống rống đã biến mất, sư vương long thoáng cái đã mất bóng. Vương giả Long tộc dài năm mươi thước, phảng phất như bốc hơi trống rỗng! Yên lặng như chết! Sư vương long bật vô âm tín, phảng phất đã xông vào trong một thế giới vô danh.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 73: Nháy mắt sát địa ngục.

Chương 73: Nháy mắt sát địa ngục. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Mọi thứ có vẻ quý dị và đáng sợ, phải biết rằng sư vương long chiến lực vô cùng, cự nhiên cứ như vậy vô thanh vô thức biến mất, phảng phất giống như không kịp giãy dụa. Ba bộ xương khô như là tâm sinh cảm ứng, lạc ấn hoa sen trên trán giống như hỏa diễm hùng hực xuất thần quang, chúng nó cảnh giác quét đến bốn phía, chuẩn bị tốt để chiến đấu. Kha Kha càng là trực tiếp nhảy lên trên đầu của Tần Nghiễm Vương, thân thể tuyết trắng như ngọc thấu phát ra từng trận ánh mờ, một đôi mắt to sáng sủa nhấp nháy nhìn chăm chăm vào thánh sơn. Một cỗ khí vô cùng tức tà dị từ thánh sơn tràn ngập ra, bao phủ về hướng rừng rậm nguyên thủy vô tận, thánh sơn càng trở nên hư vô mờ ảo, mặc dù là điểm đứng ở trên cao, mặc dù trắng sáng treo giữa bầu trời, thánh sơn sừng sững phía trước cũng trở nên mờ lung, phảng phất như bị màn sương đặc bao phủ không tan. Thánh sơn thấu phát ra khí tức khiến người ta cảm giác phi thường khó chịu, phảng phất như thân xác trôi nổi khắp chốn âm u, khiến người có cảm giác sống lưng lạnh toát. Lông trên người của Kha Kha đều dựng lên, “Sư” một tiếng phóng về phía trước, mục tiêu dĩ nhiên là thánh sơn kinh khủng phía trước. Tiêu thần vội vàng đuổi theo, ba bộ xương khô đối mặt nhìn nhau, cũng theo xuống. Thế nhưng tốc độ của Kha Kha thật sự quá nhanh, Tiêu Thần trong lúc nhất thời cũng khó có thể đuổi theo. Bất quá hoàn hảo, Kha Kha ngừng lại tại dưới chân thánh sơn, Tiêu Thần một tay ôm lấy “Tiểu tuyết cầu” lông xù này, hiếm khi thấy được nó không có dương nanh múa vuốt, vẫn như cũ lẳng lặng nhìn thánh sơn trước mặt. Bảy tám tấm thạch bi to lớn, cao đến năm sáu mươi thước, đứng sừng sững tại chân núi, phiến bóng mờ lớn in trên mặt đất, âm trầm kinh khủng đến cực điểm. Không khí trầm lặng của cự bi có khắc đầy hình vẽ hung long, bàn tay quỷ thần, điêu khắc vô cùng sinh động, bạo long, sư vương long, kiếm long, lôi long. Đều xuất hiện! Đến chân núi, cũng không cần đổi vị trí, tại từng điểm đều có thể thấy mây mù khóa chặt thánh sơn. Đến nơi đây rồi, Tiêu Thần không kìm được đi về phía trước, tuy rằng biết rõ có thể vô cùng nguy hiểm, thế nhưng dục vọng muốn tìm hiểu thứ không biết khiến hãn không tự chủ được mà động cước bộ. “Đi tới hai mươi thước ta sẽ trở về.” Hãn nhắc nhở chính mình như vậy, hãn phi thường muốn biết vì sao sư vương long tại trong sát na đã

vô thanh vô tức, hắn muốn nhìn một chút thánh sơn rốt cuộc có bí mật gì. Một thước, hai thước. Mười thước. Tiêu thần liên tục đi tới hai mươi thước rồi, vẫn như cũ không có chuyện gì phát sinh, đương nhiên cự ly hai mươi thước đối với thánh sơn mà nói, chỉ so với chân núi thôi cũng không tính là bao nhiêu. Thánh sơn căn bản không có bất luận cây cối gì, chinh thể là một màu đỏ đen, như là bị máu loãng ngấm dần. Cách không xa về phía trước xuất hiện một tòa thần bí to lớn mà cổ xưa đứng sừng sững ở nơi đó, cung điện tràn ngập sự tang thương của năm tháng, khiến người ta cảm giác vô cùng lâu đời. Đồng thời, bởi sự yên tĩnh như chết của thánh sơn, cùng với một cổ uy nghiêm đáng sợ không nói nên lời, khiến cho cung điện to lớn kia có vẻ có chút tà dị. Hai mươi thước, hai mươi lăm thước. Ba mươi thước! Tiêu thần đã bị sự hấp dẫn sâu sắc chiếm trụ mà quên giới tuyến hai mươi thước của mình, hắn cực kỳ muốn tiến vào trong cung điện cổ xưa tùy thời có thể sụp xuống kia để nhìn một cái. Ngay khi cự ly còn cách cung điện to lớn kia hai mươi thước thì Tiêu Thần bỗng cảm giác như bước vào trong vực sâu vạn trượng, ánh trăng xung quanh trong sát na biến mất, tinh mạch trong nháy mắt bao phủ hắn, hắn cảm giác lún xuống địa ngục! Bất quá chỉ nháy mắt ngắn ngủi, trong bóng tối vô tận đột nhiên bộc phát ra một cổ ánh sáng xán lạn, Tiêu Thần bị bao vây trong quang huy rực rỡ, sau đó liên tục bị kéo về khu vực có ánh sáng. Tiêu thần cảm giác sống lưng đổ mồ hôi lạnh, trong nháy mắt hắn quay về trên thánh sơn đầy ánh trăng, mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Hắn phát hiện thân thể vẫn như cũ được bao phủ trong quang huy mờ mờ, mà phía sau hắn không xa, Kha Kha ngồi ở trên đầu Tần Quảng Vương, đang huy động thú thảo nhỏ, dùng thần quang bao vây lấy hắn, đem hắn kéo lại. Là Kha Kha cứu hắn! Liên tục lui ra phía sau năm sáu thước, Tiêu Thần đi tới bên cạnh ba bộ xương khô cùng với Kha Kha, hắn đã bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn không biết chuyện gì vừa xảy ra, vì sao đột nhiên lại cảm giác như bước vào vực sâu vạn trượng chứ? “Kha Kha lúc này các người

nhìn thấy gì?” Kha Kha tại trên đầu Tần Quảng Vương một bộ hình dáng dương nanh múa vuốt, dường như đang miêu tả cái gì. Tiêu Thần nhìn mà như lọt vào sương mù, không rõ nguyên do. “Ta thử nhìn lần nữa xem, nếu như phát sinh cái gì, Kha Kha cần phải mau tay nhanh mắt a.” Tiêu thần tuy rằng cảm giác ở đây uy nghiêm đáng sợ vô cùng, thế nhưng cũng không có cảm giác cực độ sợ hãi. Hắn lần thứ hai tiến về phía trước, bất quá lúc này tại chỗ vừa nãy, cũng không có phát sinh điều gì. Kha Kha cũng hiểu kỳ chạy tới, ở tại chỗ vừa nhảy vừa la, kết quả không có bất luận ngoài ý muốn gì xuất hiện. Tiêu thần lần thứ hai thử đi tới thăm dò cung điện cổ xưa ở phía trước cách đó không xa, lúc này sau khi đi tới mười thước hắn đột nhiên cảm giác sồn gai ốc, ngay trong sát na đó hắn lại như bước vào trong vực sâu vạn trượng, sự vắng vẻ có chút đáng sợ, không có một tia sáng, hắn đang lún xuống địa ngục tràn ngập khí tức tử vong! Bất quá, thần quang như trước một bước đã đem hắn bao phủ, Tiêu Thần lại một lần nữa được Kha Kha kéo trở về dưới ánh trăng. Tiêu thần mồ hôi lạnh chảy ra, sống lưng có chút phát lạnh, hắn cảm giác mới vừa rồi tựa hồ thực sự đã đi một vòng địa ngục. Hắn không dám tiếp tục thử nữa, chậm rãi lui về phía sau, cuối cùng nhìn thoáng qua cung điện cổ xưa gần trong gang tấc, rồi nhanh chóng rời đi. “Đi, nơi này quá tà dị rồi, chúng ta không thể lại ngu ngốc đi tiếp nữa.” Tiêu thần quyết đoán rút đi. Cung điện cổ xưa dưới chân núi thánh sơn không nhiều lắm, bắt đầu từ giữa sườn núi mới dần dần tăng lên rõ rệt, nếu như mỗi một tòa cung điện gần đó đều tà dị và đáng sợ như vậy, thì thánh sơn này thật sự là một nơi chẳng tốt lành gì! Khí tức uy nghiêm đáng sợ tràn ngập vùng phụ cận thánh sơn, bọn Tiêu Thần đã tới chân núi, Kha Kha tuy rằng đối với tòa cự sơn này tràn ngập cảm giác khác thường, thế nhưng nó hiếm khi an tĩnh như vậy, không hề thử xông lên một phen. Ở phía sau, một tiếng rùng rùng xuyên phá tận trời đột nhiên bạo phát ra, cây rừng cuồn cuộn lay động! Trong sự vắng vẻ không có gì sánh được, đột nhiên vang lên tiếng long khiếu đỉnh tai nhức óc, thật sự có chút dọa người, Tiêu Thần vội vàng bịt lỗ tai, tránh cho màng nhĩ vỡ tan. Hắn quay đầu lại xem, chỉ thấy sư vương long biến mất tại thánh sơn lại xuất hiện rồi! Ngay phụ cận phiến cung điện lúc nãy từ trống rỗng xuất hiện, nó toàn thân ánh

kim chói lọi, trực tiếp từ nơi đó chạy xuống, thân thể khổng lồ hơn năm mươi thước như một tòa núi nhỏ, rơi xuống chân núi khiến mặt đất nứt toác từng cái khe thật lớn. Sư vương long có chút uể oải không chịu nổi, không dừng lại tại chỗ, mạnh mẽ khởi động khí tức hung thần thâm liệt không gì sánh được, kéo theo một trận cuồng phong máu tanh, chạy ra khỏi phiến núi đá này làm mặt đất rung động kịch liệt không thôi. Kha Kha tựa hồ phi thường bất mãn với tiếng kêu của sư vương long, như là một tiểu thú vương phi thường ảo não, quay bóng lưng về sư vương long phát ra từng trận gầm nhẹ, thậm chí muốn ẩn xuống mà thoát ra đuổi theo. Điều này khiến cho Tiêu Thần kinh ngạc không thôi, cái tiểu lơ mơ này thật là kỳ lạ, dưới long uy cường đại của sư vương long đều không để ý, nếu là thú loại đã sớm nơm nớp lo sợ, quỳ rạp trên đất rồi, cho dù long tộc mất đi thần thông cũng là hoàng tộc trong thú loại, huống chi sư vương long là một chi trong vương hệ Long tộc chứ!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 74: Vương hệ long đàn.

Chương 74: Vương hệ long đàn. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Hiển nhiên Kha Kha có thể đến từ một chủng tộc hiếm có không sợ hãi long loại. Bất quá, Tiểu Thần rất nhanh tìm nó lại, không thể để hỗn thế tiểu ma vương dính vào việc này, nó mặc dù thần dị nhưng bất quá là một ấu thú mà thôi, thế nào có thể cùng sư vương long đối kháng đây. Kha Kha bất mãn gầm vài tiếng, nhảy lên đầu của Diêm La Vương. “Sau này không cho phép như vậy nữa, người mới sinh ra bao lâu? Kia chính là hồng hoang man

long, mà người còn chưa bằng một đoạn nhỏ hàm răng của người ta! Chờ người chừng nào trưởng thành thì phát huy đi, hiện tại cũng không phải là lúc để xằng bậy.” “Y y nha nha.....” Kha Kha hung hăng quơ thú trao nhỏ, ảo não kháng nghị. Thế nhưng lại càng có vẻ đáng yêu, đôi mắt to sáng sủa chớp chớp, thân thể lông xù lấp lánh ánh ngọc, có thể nói là một tiểu thú hòa chung với linh khí trời đất. Đã không thể đi thám hiểm cung điện cổ xưa trên thánh sơn, mà xa xa không chỉ có một tòa, nơi này quá mức tà dị rồi. Tiêu Thần không muốn đem tính mệnh ném vào nơi này. Quay đầu nhìn thánh sơn hùng vĩ bị mây mù vây chặt, cung điện thần bí cùng với thánh sơn như ẩn như hiện thấu phát ra khí tức tĩnh mịch cùng vô tận tang thương. Đột nhiên, Tiêu Thần nghe được trong rừng núi phương xa truyền đến tiếng vang “sàn sạt”, một luồng khí tức tanh thối phả vào mặt mà đến, hần vội vàng mang theo Kha Kha cùng ba bộ xương khô hướng về chỗ tiếp cận của rừng núi mà chạy đi. Dưới ánh trăng sáng tỏ, một quái vật to lớn đáng sợ rất nhanh đi đến, dưới ánh trăng lấp lánh ánh vàng rực rỡ. Chính là một con rết lớn màu vàng dài đến mười thước! Cờ khoảng cái vại nước, chất độc tràn ngập xung quanh nó. Không lâu trước, Tiêu Thần đã gặp con rết này trong một phiến đầm lầy, không nghĩ nó cũng bị di tích cổ thánh sơn hấp dẫn. Tiêu Thần cũng không muốn đụng nó, chỉ sợ là hung long đụng nó cũng đều phải đi đường vòng. “Răng rắc răng rắc.” Độc trùng hoang dã mà kinh khủng, trăm chân cùng di chuyển, nơi đi qua bất kể là mặt đất hay là nham thạch cứng rắn đều bị trăm cái chân sắc bén như đao của nó cắt vỡ. “Sàn sạt.” Một phiến sơn lâm cách đó không xa cũng truyền đến một thanh âm giống vậy, Tiêu Thần cảm giác trên người nổi đầy da gà, nếu như còn có cùng loại độc trùng kinh khủng, vậy ở đây thật sự là một phiến ác địa! “Đi mau!” Tiêu Thần dẫn đầu phóng đi về phương xa. Độc trùng thường thích xuất hiện vào ban đêm, có trời mới biết ở đây còn có bò cạp lớn xuất hiện hay không. Các loại ác trùng giống bọ sát thời thượng cổ tuy rằng thực lực không so được với man long, nhưng độc tính của bọn chúng là kinh khủng vô cùng, rất khó đối phó. Bọn Tiêu Thần rất nhanh chạy được vài dặm, đi tới được chỗ thông thiên cổ mộc bị cắt, lúc này mới dừng lại nghỉ ngơi. Đến được đây rốt cục cũng đã không còn cảm giác tà dị. Và lại

ban đêm cũng không có tiếng rống của ác thú. Ánh trăng mờ lung khiến khu vực này có vẻ hài hòa mà yên tĩnh. Tảng sáng, những con chim uyển chuyển hót lên, hương hoa theo làn gió động thấm vào lòng người. Một chút ánh bình minh đem từng tia sáng vàng dần dần tán đi lớp sương mỏng trong phiến rừng núi xanh tươi này. Đây là một buổi sáng trời trong nắng ấm, trong dãy núi đã tràn ngập hừng hực sinh cơ. Tại một dòng nước ngọt bên cạnh, Tiêu Thần rửa mặt rồi bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, đồng thời suy nghĩ về hành động kế tiếp. Vùng phụ cận thánh sơn có nhiều hồng hoang mãnh thú như vậy, thế nào có thể sau khi tiến vào trong bảo sơn mà trở về tay không đây, hẳn nghĩ tối thiểu cũng phải tìm được một quả long đàn*. (*trứng rồng.) (chú thích : ngoài trừ trứng rồng ta sẽ xưng là ‘Long đàn’. Còn lại ta sẽ gọi là trứng hết....) Nhìn Tiêu Thần ăn thịt quay mềm trơn, Kha Kha không muốn tìm phiền não một mạch chạy đi, rời khỏi nơi đầy mùi thịt mê người này. Ba bộ xương khô vẫn tu luyện như cũ, ánh rực rỡ từ ấn ký hoa sen trên trán, cốt chất của chúng nó càng ngày càng như bạch ngọc rồi. Buổi sáng, Tiêu Thần mang theo ba bộ xương khô, ẩn hiện trong dãy núi gần đó, hẳn kinh hỉ ngoài ý muốn khi phát hiện sào huyết của bảy tám con hung long, tại trong sơn cốc dĩ nhiên đều có long đàn! Lẽ nào đây là mùa sinh sản của Long tộc sao? Hẳn bỗng nhiên nghĩ đến bạn sinh long vương và Tổ Long sắp xuất hiện, mà Long tộc ở khu vực này rõ ràng đều là rồng cao cấp hiếm có, sợ rằng trong đó tất sẽ sinh ra bạn sinh long vương. Cả buổi sáng, bất kể là hung long hay là hồng hoang cổ thú cũng không có xuất hiện trước thánh sơn. Tiêu Thần sau khi xem xét xong, liền đến chỗ thông thiên cổ mộc bị cắt mà tu luyện. Thẳng đến buổi chiều thì tiếng long khiếu mới từ trước tòa núi lớn thần bí vang lên, Tiêu Thần cũng bắt đầu chuẩn bị hành động. “Chúng ta phải rời khỏi đây rồi.” Dựa theo kế hoạch trước đó, Tiêu Thần phân biệt bố trí nhiệm vụ cho ba bộ xương khô, chúng nó phân biệt tiến vào ba tòa long cốc, đều tự trộm đi một quả long đàn. Mà chính hẳn tự mình tiến nhập sào huyết của sư vương long, trộm lấy một quả long đàn màu vàng, sau đó tập hợp tại chỗ cổ mộc bị cắt. “Rồng cao cấp hiếm có, thì long đàn cũng là tuyệt thế trân quý, tuy rằng mỗi sào huyết đều có hai đến ba quả, nhưng là các người chỉ cần lấy một quả là đủ, việc gì cũng

nên lưu lại một đường sống, không thể để chi vương mạch long tộc bị tuyệt tự.” Ngọn lửa linh hồn tại trong hốc mắt của ba bộ xương khô không ngừng khiêu động, nếu có tròng mắt mà nói phỏng chừng chúng nó đã sớm trợn trắng mắt rồi, trộm long đàn lại còn nói cái gì “lưu lại một đường sống”, thật là..... Sau đó bọn họ bắt đầu hành động, cùng tiến vào trong rừng núi. Sào huyết của sư vương long kiến tạo tại trong một sơn cốc xanh um tươi tốt, ngoại trừ khu vực cứng như đá bên ngoài bị nó giẫm đạp thì giải đất khác vẫn chưa bị phá hỏng, cây cỏ rõ nét, sinh cơ bừng bừng. Mà hai quả long đàn màu vàng kim được che bằng hoa và cây, ẩn dấu rất tốt. Long đàn không cần mẫu long ấp, long đàn như cái cối xay lớn tại trong phiến cây cỏ không bị hủy hoại, vỏ trứng pha lê trong suốt lấp lánh quang huy rực rỡ, tại trong hoa cỏ thơm ngát lộ ra có vẻ đặc biệt thần dị, hoa cỏ xung quanh bởi vì có sự tồn tại của hai quả long đàn mà có vẻ bất phàm lên, ánh rực rỡ lưu chuyển. Đây là long đàn của sư vương long cường thế nhất a, Tiêu Thần đoán chừng là trong hai quả long đàn, hơn phân nửa có thể gặp được bạn sinh long vương! Thậm chí là hai long vương! Hắn nâng một quả long đàn màu vàng lấp lánh thần quang lên, đem tốc độ đề thăng đến cực hạn chạy ra khỏi phiến sơn cốc này. Vạn nhất sư vương long trở về, chính là hắn có mười cái mạng cũng không đủ giết. Rất nhanh, ba bộ xương khô cũng thành công trở về, long đàn thần dị tỏa ánh sáng rực rỡ. Hung long làm sao nghĩ đến có người to gan lớn mật như vậy đây, thường ngày đừng nói dã thú không dám tới gần sào huyết của chúng nó, chính là chim tước cũng không giám bay qua. Sào huyết mà chúng nó sở hữu là cấm địa với côn trùng dã thú, căn bản không cần phải lo. Tần Quảng Vương mang về chính là long đàn của bạo long, từng điểm thần quang trên long đàn màu xanh trong suốt, như là một vòng trắng màu xanh. Diêm La Vương mang về là long đàn của kiếm long, vỏ trứng như ngọc bích lưu chuyển ánh sáng khiến người ta say mê, hình dáng thật giống như ngọc lục bảo có linh hồn. Luân Hồi Vương mang về là long đàn của lôi long, quả trứng lớn ánh tím lượn lờ quý đẹp vô cùng, tựa như một viên kim cương màu tím điêu khắc mà thành. Hơn nữa Tiêu Thần mang về long đàn màu vàng, bốn quả long đàn để cùng một chỗ,

quả nhiên là ánh sáng rực rỡ lóa mắt, thần huy rực rỡ khiến nơi này nổi bật lên, vạn tia ánh mờ sáng chói khiến người ta không mở được hai mắt.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 75: Tiến nhập tuyệt sơn.

Chương 75: Tiến nhập tuyệt sơn. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Kha Kha cũng đã đến gần, chớp động đôi mắt to sáng sủa, dường như đã hiểu ra cái gì, ôm lấy một gốc cây lớn hơn nhiều so với thân nó, quay về phía bọn Tần Quảng Vương không ngừng đuổi đánh. “Này, Kha Kha không nên náo loạn.” Tiêu Thần vội vàng ngăn lại. Kha Kha bỏ cây lớn xuống, tháo “chiếc mũ bảo thụ” xuống, sau đó vươn một thú thảo nhỏ chỉ vào ba bộ xương khô, cứ như yên lặng tố cáo tội ác của ba bộ xương khô đã từng trộm cắp bảo thụ của nó, làm nó bị đói vài ngày. Ba bộ xương khô “răng rắc răng rắc” đóng mở cằm, thật không ngờ hôm nay trộm long đàn lại nổi lên hồi ức của Kha Kha, cuối cùng chúng nó nhất trí cùng chỉ ngón tay bằng xương trắng về phía Tiêu Thần. “Được rồi, muốn tìm chúng nó trút giận thì để sau đi. Hiện tại, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Tiêu Thần cũng không muốn tự chuốc lấy họa, cầm long đàn màu vàng rời đi trước tiên. Trong rừng già nguyên thủy rậm rạp, Tiêu Thần một mạch băng núi vượt rừng, cận thận từng li tránh né các loại mãnh thú, tốc độ đã tăng đến cực hạn. Tiêu Thần biết, không bao lâu nữa, lân cận thánh sơn chắc chắn sẽ đại loạn, bốn con hung long cao cấp khẳng định sẽ phát cuồng lên, trong phạm vi hơn mười dặm sợ rằng sẽ không được yên bình. Chạy trốn cực hạn thì Kha Kha là thoải mái nhất, nó tại trên bốn quả long đàn trong suốt long lanh

nhảy tới nhảy lui, thần huy xán lạn khiến nó cũng phát ra ánh rực rỡ. Bọn Tiêu Thần không dám dừng lại dù chỉ chốc lát, thẳng hướng tây chạy vội ra ngoài hơn mười dặm, xuyên qua rừng rậm tĩnh mịch, rất nhanh tiếp cận tử vong cốt hải thì mới dừng lại nghỉ ngơi. Trong rừng rậm tĩnh mịch, bốn quả long đàn lấp lánh ánh mặt trời, chỉ có Kha Kha vẫn như cũ hết sức cao hứng, tại trên long đàn nhảy tới nhảy lui. "Ngao rống." Một tiếng long khiêu như có như không truyền đến, từ phía thánh sơn, liên tiếp vang lên tiếng long hí thú rống, tuy rằng cách rất xa thế nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe được, có thể tưởng tượng lân cận thánh sơn hiện tại đã loạn thành cái bộ dáng gì, nhất định là núi run đất động, trời long đất lở. "Đừng ngây ngô ở đây nữa!" Tiêu Thần đầu tiên là sợ mấy con hung long truy tới, thứ hai là bởi vì lân cận biển xương có tu giả thường lui tới, nên hắn quyết định một mạch hướng tây. Đi qua sát khí dày đặc của tử vong cốt hải bọn Tiêu Thần cũng không nghỉ chân, trực tiếp từ chỗ tiếp giáp của rừng rậm tĩnh mịch đi xuyên qua. Nhanh chóng hướng tây chạy đi, ở chỗ này có thể rõ ràng nhìn đến phía tây là một phiến tuyết sơn liên miên. Tại trên Long Đảo nhiệt đới ẩm ướt quả thực là kỳ tích! Mượn cơ hội này, Tiêu Thần vừa lúc muốn xem đến cùng. "Mau, chúng ta tiến nhập phiến tuyết sơn thần bí kia là an toàn nhất." Tuyết sơn liên miên phía tây, tử vong cốt hải ở giữa, thánh sơn thần bí phía đông, ba chỗ địa vực hợp thành một đường thẳng tắp, bên trong là rừng rậm tĩnh mịch ngăn tách. Xuyên qua rừng già nguyên thủy tĩnh mịch im ắng, rồi lại xuyên qua vài phiến rừng núi sinh cơ bừng bừng, bọn Tiêu Thần rốt cục đi tới phía trước tuyết sơn. Kia cũng không phải ảo giác, phía trước thật là một phiến tuyết sơn liên miên, hoa tuyết trắng noãn theo gió phát phối, khí tức lạnh lẽo đập tới trước mặt. Kha Kha đối với tuyết sơn tràn ngập hiếu kỳ, nhìn thế giới tuyết trắng xóa kia, nó phát ra một tiếng hoan hô, là người đầu tiên tiến về phía tuyết sơn, nó vui vẻ lăn qua lăn lại trong vùng tuyết, toàn thân lông xù trắng muốt gần như có thể xen lẫn trong tuyết mà không bị phát hiện. Bọn Tiêu Thần mang theo long đàn bước vào trong vùng đất tuyết, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống, hơi khí từ trong miệng thở ra đã biến thành màu trắng, ngọn gió lạnh cuốn theo hoa tuyết thổi tới trước mặt, quay đầu lại nhìn vài trăm thước ngoài kia là thế giới

xanh tươi, thực sự khiến người ta cảm giác phảng phất như gần cách với đời, khí hậu thật quá trái với lẽ thường rồi, đây dường như không phải là lực lượng tự nhiên của trời đất gây nên! Rất nhiều liên minh đều tụ tập bên ngoài rừng rậm tĩnh mịch. Trong ngọn núi tú lệ dày đặc linh khí, trước cổ động trong thác nước lượn lờ tinh khí trong trời đất đều có thanh niên cường giả tu luyện. Tại trên Long Đảo hoang dã này, thực lực mới là đạo lý thép, chỉ có thực lực của bản thân đủ cường đại mới có thể sống sót được. Hôm nay, Yến Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông sau nhiều ngày biến mất đã trở về, khiến sự tĩnh lặng trong thời gian dài đã bị phá vỡ. Lúc trước những cao thủ bọn họ mang diều biến mất không thấy, chỉ có ba người bọn họ trở về khiến cho mọi người xôn xao. Lẽ nào bọn họ đã chiến đấu kịch liệt cùng với Tiêu Thần? Lúc này, Yến Khuynh Thành đang ở trong một phiến hoa cốc. Toàn bộ cốc đều là những cây hoa không biết tên, lá xanh tươi non ướt át, làm đóa hoa bảy màu nổi lên đặc biệt diễm lệ, rất nhiều nụ hoa đều chứa đầy hương hoa khiến người ta mê say. Toàn thân Yến Khuynh Thành là một bộ đồ tím, đứng trong cây hoa khiến nàng kỳ ảo mà phiêu dật không nói nên lời, cả người mông lung mờ ảo, giống như tiên nữ giáng trần, người nàng tràn ngập linh khí, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn khiến những đóa hoa kiều diễm xung quanh đều mất đi vẻ rực rỡ. Cách đó không xa, chú sư Rand đang ngồi trên tảng đá, mái tóc dài màu vàng kim có chút rối loạn, mỹ nam tử vốn như mặt trời gay gắt lúc này đã không còn tự phụ như xưa nữa. Cùng Tiêu Thần đánh một trận kết cục thảm bại, đối với hắn là đả kích trầm trọng. Bất quá hắn cũng không cam chịu, trong quá trình dưỡng thương thì cần tu khổ luyện, tìm cách nghĩ cách ngưng luyện thần thức, khiến hắn càng mạnh. Hắn đem sự tình mấy ngày trước Tiêu Thần dùng thủ đoạn sét đánh tiêu diệt ba liên minh lớn nói ra. “Cái gì?!” Ngọc thể của Yến Khuynh Thành thấu phát ra từng tia thần quang, đem một phiến cây hoa xung quanh đều liên tục vỡ nát. Dung nhan tuyệt mỹ tràn ngập thần sắc giận dữ, bộ ngực ôn nhu cao vút kịch liệt phập phồng. “Tiêu Thần trong một đêm lại tiêu diệt những người đóng giữ của ba liên minh lớn?” Rand gật đầu có chút cay đắng, nói: “Đúng vậy, ngoại trừ ta tại trong hoa cốc này dưỡng thương tránh thoát một kiếp bên ngoài, những người còn

lại đều đã bị thanh trừ.” Rất lâu sau, Yến Khuynh Thành mới bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Lúc này thật là..... Ta cùng với Cathy, Vương Thông gặp lại con tử long vương kia, đáng tiếc tổn thất thảm trọng vẫn như cũ không thể đem nó lưu lại.” Nhân mã xuất đi gần như bị diệt toàn quân, thành viên liên minh đóng giữ đều bị Tiêu Thân tiêu diệt, thật sự muốn khiến người ta phát cuồng. “Là con tử long vương giống kỳ lân kia?” Rand ý động, tử long vương lần đầu xuất hiện thì đã nhốn nháo sôi sục, chỉ là không lâu sau, Long Đảo phát sinh biến đổi lớn động trời, thần quang phong đảo đã chuyển dời lực chú ý của mọi người. “Đúng vậy.” “Nó bất quá là một con long vương còn nhỏ mà thôi, các người ba đại cao thủ lại không thể bắt.....” Rand rất giật mình, sắc mặt anh tuấn nhưng tái nhợt, dần dần nảy lên một tia huyết sắc, tâm tình có chút kích động, nói: “Truyền thuyết là thật, lúc chúng nó trưởng thành, ngay cả thần linh đều phải run rẩy, nếu như có thể đem nó thu phục.....” “Nếu như tu vi của ta, Cathy cùng với Vương Thông đều tinh tiến hai trùng thiên, cùng liên thủ có thể đem nó khuất phục.” Yến Khuynh Thành tràn ngập tiếc nuối. “Về sau sẽ có cơ hội!” Rand trong lòng đầy hy vọng nói. Sau khi Cathy và Vương Thông trở về tìm không thấy người của liên minh mình, sau khi từ trong miệng những người khác biết được ẩn tình, hai người đều hầu như phát điên. Tiêu Thân quá mức cường thế rồi, cư nhiên tiêu diệt nhân mã mà bọn họ lưu lại nhanh gọn sạch sẽ như thế, quả nhiên là dứt khoát quyết đoán. Tại một ngày này, tất cả liên minh cường giả ở khu vực này đều nghe được tiếng rống khiêu phần nộ, đó là khiêu âm bị tức đến phát cuồng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 76: Phong ba.

Khu vực trung ương hải đảo lập tức náo nhiệt lên, rất nhiều liên minh đều chờ mong một trận đại chiến. Mọi người tin tưởng rằng một hồi đại chiến này là không thể tránh khỏi, Cathy cùng Vương Thông không có khả năng buông tha cho Tiêu Thần. Trước khi đến Long Đảo này, Cathy là một linh sĩ ảo thuật thiên tài một đời của phương tây, tại trong gia tộc rất có uy danh. Mà Vương Thông chính là truyền nhân của Tiểu Lý phi đao mà mọi tu giả nghe thấy đều phải giật mình, địa vị cũng rất cao. Về phần Tiêu Thần, trước đây tuy rằng không có uy danh lắm, thế nhưng biểu hiện gần đây ở Long Đảo chỉ có thể dùng hai từ ‘đáng sợ’ để hình dung thôi, một hồi quyết đấu kế tiếp tuyệt đối là long tranh hổ đấu. Về phần Yến Khuynh Thành sớm đã cùng Tiêu Thần triển khai trò truy đuổi tử vong lẫn nhau. Với thân phận Bất Tử truyền nhân ai cũng không dám khinh thị. Trong lúc nhất thời, dòng chảy ngầm đã bắt đầu khởi động! Mà ngay trong ngày này, tin tức của tiểu long vương cũng truyền ra ngoài, Yến Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông đem người vây bắt tiểu long vương kia gặp phải phản kích cường liệt. Tiểu long vương này tuy còn nhỏ nhưng thần dị vô cùng, trong quá trình đột vây, những người có tu vi hơi yếu toàn bộ đều bị giết hết. Mặc dù Yến Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông liên thủ làm tiểu long vương bị thương nặng thế nhưng vẫn không có thể đem nó lưu lại. Tin tức này nhất thời tạo nên một mảng sóng to gió lớn, mọi người đến Long Đảo này chính là muốn tranh đoạt long vương, phải biết rằng lúc long vương trưởng thành khiến cho cả thần cũng phải run rẩy. Nếu như có thể thu phục nó bên người ngay khi còn nhỏ thì tương lai quả thực như mộng ảo vậy. Đương nhiên, Tổ Long là cường đại nhất, nó là vương trong tôn sư! Tất cả những thanh niên cường giả trên Long Đảo đều đã nghe nói rằng Long Đảo bị phong khốn có khả năng sẽ vì Tổ Long mà được giải khai, đương nhiên đó là chuyện tình của mấy trăm năm sau. Tiểu long vương muốn lớn lên cần tối thiểu là mười

năm nữa. Mà “vua trong vua” lại cần thời gian gấp mười lần a. Những tu giả trên đảo đều là những thanh niên nam nữ, bọn họ tuy rằng không có khả năng rời khỏi Long Đảo thế nhưng có thể thu được một tiểu long vương, như vậy thì những năm tháng sau đó, có thể đứng ở vị thế bất bại trên hòn đảo hồng hoang này, trong lòng mọi người đều dâng lên sóng gió to lớn. Mà ngay trong thời khắc khẩn cấp nhất, có người tiết lộ tin tức thấy Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô ôm bốn quả long đàn nhắm hướng tây của rừng rậm tĩnh mịch mà đi. Tin tức này không thể nghi ngờ là rất giật mình, Tiêu Thần rốt cuộc muốn làm gì ? Hẳn như thế nào lại lấy trộm long đàn. Vừa vặn nghe tin Yến Khuynh Thành đang chờ phục kích tiểu long vương, rất nhiều liên minh đối với tin tức liên quan này đều hết sức để tâm. Rất nhanh có người liên tưởng đến việc Tiêu Thần trộm long đàn là có liên quan đến Bạt Sinh Long Vương. Bạt Sinh Long Vương sau khi xuất sanh, mặc dù còn rất nhỏ thế nhưng cũng là phi thường cường đại rồi, khó có thể thu phục. Yến Khuynh Thành cùng với Cathy chính là vết xe đổ đầu tiên. Không ít người cho rằng Tiêu Thần muốn thực thi “kế hoạch nuôi dưỡng Long Vương”. Long đàn không cần mẫu long ấp trứng, long đàn thần dị chỉ cần dưới sự tẩy rửa của linh khí trời đất là có thể tự động phá trứng đi ra. Đông đảo tu giả sau cùng nhất trí cho rằng đây là một kế hoạch điên cuồng! Nếu như Tiêu Thần biết được mình bị nhiều người hiểu lầm như vậy, tất nhiên sẽ “Chết lặng”. Nuôi rồng? Hiện tại hẳn đang “Ăn rồng” a. Đông đảo thanh niên cường giả cũng không ngồi yên nữa, tất cả đều bốc lửa trong lòng. Rất nhiều người hận không thể lập tức tìm Tiêu Thần hỏi rõ tình huống. Thậm chí, còn có không ít người muốn học theo Tiêu Thần đi trộm Long đàn. Nhưng không thể nghi ngờ chính là tự mình đi tìm chết. Khi Bát Tí Ác Long và Xà Tượng Long ở khu ngoài của Long Đảo bị đánh cắp long đàn thì tất cả các hung long ở khu ngoài này đã cảnh giác hơn rất nhiều, mà bên trong Long Đảo lại vừa phát sinh sự kiện mất long đàn thì tất cả các man long đều cảnh giác đến cực điểm, thần kinh đều rất căng thẳng. Ngày hôm nay, đã có tu giả muốn trộm long đàn mà bị chết. Điều này khiến cho Long tộc cảnh giác hơn rất nhiều, rất hiển nhiên, Tiêu Thần xuất thủ ba lần tựa như đã phong kín tất cả cơ hội của những người đến sau hẳn. Không có ai

còn dám đến cướp tổ rồng nữa thế nhưng là người thì đều có ham muốn, nghĩ đến sự cường đại và thần dị của Long Vương, không ai không động tâm, tất cả mọi người bắt đầu chuyển động tâm tư. Sau cùng có người nghĩ đến....Nếu như có thể cướp của Tiêu Thần, như vậy tương đối mà nói thì nguy hiểm nhỏ hơn rất nhiều mà có thể đạt được mục đích như nhau. Trong lúc nhất thời, nhân tâm thấp thỏm. Nhất Chân hòa thượng có chút lo lắng, muốn truyền tin cho Tiêu Thần nhưng tìm mãi vẫn không ra người của hắn. Nhất Chân hòa thượng biết, hiện tại nếu có người kích động, hơn phân nửa sẽ có một nhóm đông người muốn tìm Tiêu Thần cướp giật long đàn, nếu như vậy thì cho dù là Tiêu Thần có cường thịnh trở lại cũng sẽ rơi vào trong hiểm cảnh. Ngày thứ hai, sự lo lắng của Nhất Chân quả nhiên trở thành sự thật, rất nhiều người đều bị kích động, muốn đi tìm Tiêu Thần cướp lấy long đàn. Trong đó, cường giả Sâm Lâm tộc Arhode trong lần phong ba này đóng một vai rất trọng yếu, ngấm ngầm trợ giúp cả trước mặt lẫn sau lưng những người có dã tâm. Nhất Chân hòa thượng suy đoán, Bất Tử truyền nhân Yến Khuynh Thành, Áo thuật linh sĩ Cathy, truyền nhân Tiểu Lý phi đao Vương Thông khẳng định là ở phía sau giật dây, dù sao thì bọn họ vừa mới thiệt hại lớn. Bất quá, phàm là những tu giả đặt chân lên Long Đảo tuyệt đối không phải là những người đơn giản, đông đảo thanh niên cường giả như thế nào lại không biết có người âm thầm giật dây đây chứ. Kết quả, không ít người xướng nghị, nếu Cathy, Vương Thông cùng Tiêu Thần không thể tránh được một hồi đại chiến, không bằng nhanh chóng bắt đầu, mọi người cùng nhau đi đến, chứng kiến bọn họ công khai giải quyết ân oán. Rất nhiều người mơ ước đến long đàn trong tay của Tiêu Thần, muốn nhân cơ hội này đục nước béo cò, đem Cathy, Vương Thông đứng mũi chịu sào, có thể nói là một nước cờ không sai. Cathy cùng Vương Thông cũng không lo lắng, nguyên bản bọn họ sẽ đi tìm Tiêu Thần đánh một trận, hiện tại phát động nhiều tu giả như vậy hoàn toàn là tạo xu thế, lợi dụng tâm lý ham muốn long đàn của mọi người, ngưng tụ thành một cỗ lực lượng, tạo cho Tiêu Thần một áp lực thật lớn. Sau này, mặc dù bọn họ không động thủ thì những người này nhìn không được sẽ xuất thủ để cướp lấy long đàn, hiện tại đây là một phương pháp đối phó hợp lý nhất. Không ít liên minh

cùng một ít tu giả đều một mình tham gia lần hành động này, đương nhiên họ không có bàn luận vấn đề gì, mọi người sắp được chứng kiến một hồi đại quyết chiến, thế nhưng cũng không có ít người đều có dụng ý khác. Mọi người đi qua rừng rậm nguyên thủy tĩnh mịch, rất nhanh đi đến địa phương có hoa tuyết bay tán loạn, bậc kì quan này khiến cho mọi người than thở kì lạ không thôi, bọn họ liền tạm dừng cước bộ ở ngọn tuyết sơn này. Lúc này, tuyết sơn đã tụ tập gần trăm người, mà còn có rất nhiều người đang hướng đến đây. Đương nhiên, những người có tham niệm chỉ là một bộ phận ở đây, đại đa số những người đến đây đơn thuần chỉ là muốn quan chiến mà thôi. Bởi vì uy danh gần đây của Tiêu Thần thật sự là rất lớn, hầu như tất cả các liên minh đều đã đến rồi. Sáng sớm trên tuyết sơn, tuy có ánh nắng mặt trời nhưng vẫn lạnh vô cùng. Trên đỉnh một ngọn tuyết sơn, Kha Kha vui vẻ lăn qua lăn lại, nó không e ngại lạnh giá, tuyết trắng mềm mại đối với nó tựa như là một chiếc giường mềm mại dễ chịu vậy. Ba bộ xương khô cùng Tiêu Thần đều ở bên trong động băng toàn tâm tu luyện. Ánh vàng kim bên trong băng động rất rực rỡ, thông qua nhiều lần chiết xạ, ánh sáng lung linh tràn đầy màu sắc chiếu lên mặt tuyết khiến cho thế giới băng tuyết này phát ra ánh mờ mờ lệ không gì sánh được. Long đản của Sư Long Vương ẩn chứa sinh mệnh nguyên khí quá thực mạnh mẽ không gì sánh được, ánh vàng kim rực rỡ tựa như là sóng nước vậy, cuộn cuộn không ngừng tiến vào bên trong thân thể của Tiêu Thần, thông qua một đêm hấp thu, ánh vàng kim rực rỡ mới dần dần mờ xuống. Huyệt Kiên Tinh trên vai phải của Tiêu Thần tựa như là một cái động không đáy, tự động cướp lấy nguồn sinh mệnh tinh hoa khổng lồ này, ánh vàng kim rực rỡ tựa như là trăm sông đổ biển đều tập trung về một phương hướng! Sau cùng, ngưng kết thành một quang điểm sáng chói trên vai phải, huyệt Kiên Tinh đã được thần hóa. Kết quả này cũng không có ngoài dự liệu của Tiêu Thần. Huyệt Thương Khâu ở chân trái, huyệt Thương Khâu ở chân phải, huyệt Trung Đình ở ngực, huyệt Kiên Tinh ở vai trái, huyệt Kiên Tinh ở vai phải, năm đại huyệt trên toàn thân Tiêu Thần đã ngưng kết thành điểm sáng, hoàn toàn được thần hóa. Trong lúc này giữa năm đại thần huyệt tựa hồ sinh ra một mối liên hệ như có như không, sinh mệnh tinh nguyên trong năm đại huyệt chậm rãi lưu chuyển,

khiến cho Tiêu Thần rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh nguyên khí dồi dào trong cơ thể. Tiêu Thần cảm giác hiện tại hẳn đã có hai cái mạng! Sinh mệnh tinh nguyên dồi dào khiến cho da thịt của hắn đều lưu động ánh rực rỡ lấp lánh, huyết nhục và cốt cách bên trong cơ thể đều tràn đầy ánh mờ tựa như là trải qua một phen rèn luyện, lấp lánh sinh mệnh bảo huy. Mỗi một thốn da thịt đều tràn đầy lực lượng. Thân thể phảng phất như được tinh cương chú tạo thành, Tiêu Thần mơ hồ cảm giác được hẳn như đã “thoát thai hoá cốt” vậy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 77: Cảm ngộ.

Chương 77: Cảm ngộ. Người dịch : ÚtKhờ Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Hiện tại, Tiêu Thần cảm giác thân thể mình giống như là kim cương bất hoại vậy, giờ tay nhắc chân đều khiến cho lực lượng dâng trào mãnh liệt, dường như có thể phá bỏ tất cả mọi ngăn trở. Mà thân thể càng thêm linh hoạt và nhanh nhẹn, thân tùy ý di động nhanh như ánh chớp khiến bên trong băng động lưu lại từng đạo tàn ảnh. Bất quá Tiêu Thần lại thở dài một hơi, tu vi tăng lên đến cảnh giới đỉnh, thế nhưng dường như đã đạt đến bình cảnh khó có thể vượt qua, lúc này thu hoạch được chính là thân thể cường hãn và nhanh nhẹn được tăng lên trên diện rộng. Tiêu Thần ý thức sâu sắc rằng tu vi muốn tăng lên yêu cầu bản thân phải nỗ lực tu luyện mới có thể đột phá, tất cả những cái khác chỉ có thể xem như là phụ trợ. Tiêu Thần đi ra băng động, đứng trên đỉnh tuyết sơn đón ánh bình minh, cảm thụ được sự tĩnh lặng của băng tuyết ngập trời, tại giờ khắc này tâm tình hắn tĩnh lặng

một cách thần kì. Ngàn vạn tia sáng chiếu xạ lên tuyết trắng, trên đỉnh núi lưu động ánh ngọc rực rỡ. Giờ khắc này Tiêu Thần bỗng nhiên có một tia giác ngộ trong đầu. Mặt trời mọc rồi lại lặn, âm dương tuần hoàn. Ánh bình minh rực rỡ, tràn ngập sinh cơ, chính dương sáng chói, cường thịnh cực điểm, tịch dương xế tà, yếu dần rồi tắt, đây chính là một vòng luân hồi. Bất quá tịch dương xế tà cũng không phải là kết thúc, bóng đêm qua đi, ánh mặt trời lại mọc lên, bắt đầu một chuỗi luân hồi mới. Tiêu Thần đã có sự gợi ý vô cùng, sức sống cường thịnh rồi cũng phải suy yếu là một việc vĩnh viễn không thể thay đổi của luân hồi. Gần đây, trong lòng Tiêu Thần đều nặng nề vô cùng, yêu cầu chính mình không ngừng đột phá, hình thành một áp lực quá lớn, điều này đã không còn là động lực giúp hắn đi lên, giống như là cực thịnh tức suy bại, áp lực lại hóa thành trở ngại, khiến cho tâm tình của hắn hoàn toàn bị vây khốn. Vạn vật trong trời đất đều là âm dương tuần hoàn, không hề có cường thịnh vĩnh viễn, chính hắn tự làm cho bản thân thêm một nhọc, đây rõ ràng là nguyên nhân tại sao tu vi đạt được cảnh giới đỉnh thế nhưng lại khó có thể đột phá được. Hắn cần phải hoàn toàn thả lỏng bản thân, để cho tịch dương nhanh chóng qua đi mà bắt đầu một phen sinh cơ bừng bừng mới, đây là điều mà bóng đêm không thể chống lại. Tại thời khắc này, Tiêu Thần dường như đã hiểu được rất nhiều, hoàn toàn thả lỏng tâm tình, mở rộng tâm linh, tựa như là đi vào cõi thần tiên, ghé qua Tứ Hải Ngũ Nhạc, bay lượn lên Cửu Thiên Cung, hết thảy tâm tư tu luyện đều được gạt sang một bên. Khiến tâm tư phức tạp trở thành đơn giản, khiến sương mù dày đặc dần dần tan biến, khiến ngọn tháp trí tuệ phóng xuất ánh sáng. Tại thời khắc này, cả người Tiêu Thần biến ảo vô cùng, thân hình lẳng lẳng đứng trên đỉnh tuyết sơn đón ánh bình minh, hắn đã dung nhập vào trong trời đất tự nhiên. Linh khí trời đất xuyên thấu vào trong cơ thể, linh khí vô tận dung hòa cùng với thân thể đang thả lỏng của Tiêu Thần. Cả thể xác và tinh thần của hắn đều ở vào trong một trạng thái kì diệu, sau đó thân thể chấn động mãnh liệt, phát ra tiếng sấm ầm ầm, bộc phát ra một phiến ánh sáng rực rỡ. Tiêu Thần mặc dù như đang tiến vào cõi thần tiên hư vô thế nhưng hắn lại cảm giác được những biến hóa của thân thể, hắn lại dưới hoàn cảnh này mà đột phá. Đau khổ tu luyện lại không có tiến triển thế

nhưng thân nhiên quay đầu lại có thể phá vỡ rào cản tu luyện, tiến nhập vào lĩnh vực mới. Hẳn thành công tiến nhập vào cảnh giới ! Ánh sáng trên người dần dần thu liễm lại. Trong lòng Tiêu Thần rất bình tĩnh, không hề gợn sóng, hoàn toàn bảo trì cảnh giới Không Linh, nhưng lòng đã có sở ngộ. Ánh mặt trời xán lạn, chính dương rừng rực, tịch dương xế tà, sinh cơ mãnh liệt, suy thịnh đều chỉ giới hạn trong những biến hóa của tu luyện, luân hồi được áp dụng trong tất cả... Đời người như mộng, thăng trầm ly hợp, ai có thể vui vẻ cả đời đây? Thương hải tang điền, thời đại đổi thay, ai có thể ngăn cản đây? Một khi giác ngộ thì hơn hẳn mấy năm khổ tu. Lúc này sự lột xác về thể xác và tinh thần đối với Tiêu Thần mà nói mang ý nghĩa trọng đại không gì có thể so sánh được, đây là sự giác ngộ của tâm linh, trên con đường tu luyện hẳn đã có một nhận thức hoàn toàn mới. Rất nhiều liên minh tụ tập trên tuyết sơn, hiển nhiên đã có hơn bốn trăm người chạy đến đây, đại đa số trong đó đều bởi vì quan chiến mà đến nhưng không ít người vì long đàn mà đến. Mọi người thâm nhập vào trong tuyết sơn, rốt cuộc cũng phát hiện ra bóng dáng của Tiêu Thần, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thần trên đỉnh tuyết sơn, rất nhiều người đều hiện ra vẻ mặt kinh dị. Dưới ráng mặt trời buổi sáng, cả người Tiêu Thần lưu động ánh rực rỡ nhàn nhạt, khiến cho hẳn nổi bật hết sức hòa hợp như thần thánh, quả thực giống như là thần sắp phá không mà đi. Một số người thật sự rất thiếu kiên nhẫn, sau khi phát hiện ra Tiêu Thần lập tức kêu la lên. “Tiêu Thần người một mình trộm long đàn sao?” “Long đàn trên Long Đảo đều thuộc về mọi người!” Những lý do vụng về dùng để mượn cớ này khiến cho những người nơi đây đều cảm thấy xấu hổ thay cho bọn họ, thế nhưng mười người phía trước căn bản không có loại tình ngộ này, rất nhiều người đã bắt đầu rời khỏi, hướng về đỉnh tuyết sơn phóng đi. Yển Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông còn đang chờ người nên không có xuất thủ, những người khác cũng không kém cạnh, chen lẫn vượt lên, e sợ long đàn sẽ rơi vào tay những người khác, mười mấy tên tu giả cùng nhau hò hét, rất nhanh xông lên giữa sườn núi. Mấy trăm người ở phía sau có rất nhiều người đều cảm giác được bọn họ vì long đàn mà trở nên quá mức vô sỉ rồi, nghị luận sôi nổi ở phía sau. “Người nào lại có thể vô sỉ như thế a!” “Nhân tính ngày càng sa ngã

a.!” “Như vậy đã là cái gì, về sau không chừng còn xảy ra sự tình quá phận ấy chứ!” “Tiêu Thần cho dù cường hoành trở lại cũng không thể đối kháng với nhiều người như vậy a.” Những tiếng la hét phía dưới khiến cho Tiêu Thần từ trong cảnh giới Không Linh giật mình tỉnh lại, khi minh bạch được chuyện gì xảy ra khiến hắn rất phần nộ. Vừa tiến nhập vào hắn còn sợ điều gì? Muốn đến thì đến đi. Đột nhiên, thân thể Tiêu Thần xuất ra năm tia sáng rực rỡ chói mắt, giống như muốn nối liền với ánh mặt trời phương đông vậy. Vài đạo long ảnh thật lớn từ trong những đại huyết được thần hóa của hắn lao ra, hoàn toàn do thần quang ngưng tụ mà thành, ánh sáng chói mắt vô cùng. Bát Tí Ác Long màu bạc, Xà Tượng Long màu xanh đen, Kiếm Long màu ngọc bích, Sư Vương Long màu vàng kim, long ảnh khổng lồ bay lượn quanh Tiêu Thần phát ra những tiếng long khiêu đình tai nhức óc. Man long được ánh sáng hóa thành, khổng lồ không gì sánh được. Tất cả mọi người phía dưới hoàn toàn ngây dại, quả thực không thể tin vào mắt mình. Chính Tiêu Thần cũng kinh nghi bất định, không biết vì sao lại phát sinh sự tình khác thường như vậy. Ba bộ xương khô từ trong băng động vọt ra, chiếc cằm không ngừng đóng mở, Kha Kha cũng tràn ngập vẻ hiếu kì, nháy động đôi mắt to sáng sủa quay tròn nhìn qua nhìn lại Tiêu Thần. Tiếng long khiêu liên tục xuyên phá tận trời, quang ảnh thật lớn không ngừng bay vút lên không, làm Tiêu Thần tựa như Thần lại tựa như Ma vậy. “Ầm ầm...” Tuyết sơn xảy ra một trận âm hưởng đình tai nhất óc, đỉnh tuyết sơn ở chỗ Tiêu Thần đã phát sinh một trận lở tuyết lớn đáng sợ! Giống như là vạn mã đang lao nhanh đến, giống biển động đang gào thét, tuyết trắng từ trên núi cao rít gào lao nhanh xuống. Tuy nhiên đỉnh tuyết sơn lại không có việc gì, những long ảnh bay xung quanh Tiêu Thần, quanh thân hắn bùng lên ánh lửa nóng rực hừng hực khiêu động, hắn bình tĩnh quan sát tất cả bên dưới. Đây là một hồi tai nạn lớn, hoàn toàn là do tiếng long khiêu tạo nên, tại thời khắc này, Tiêu Thần quả thực gần như là “Yêu”! (Yêu của yêu quái, yêu dị nhe các lão!) Những tu giả phía sau đem tốc độ tăng lên đến cực hạn, xông lên đỉnh tuyết sơn trước mặt kia, kinh hãi nhìn làn sóng trắng cuộn cuộn nọ. Những người trước kia mơ tưởng long đàn muốn lên đỉnh tuyết sơn cướp giật: có chú sư, có linh sĩ đều có thể phi hành thể nhưng chưa kịp

bay lên đã bị chôn sống bên dưới lớp tuyết dày. Trận lở tuyết này thật sự quá đột ngột, bọn họ đang ở giữa sườn núi, tuyết lở trực tiếp phát sinh tại vùng phụ cận của bọn họ, căn bản là không kịp phản ứng! Cơ sóng tuyết trắng xóa rất nhanh đem sơn cốc phía dưới hoàn toàn bao phủ. Tất cả mọi người đều chết lặng, như vậy quả thật quá đáng sợ! Một mình Tiêu Thần có thể khiến cho mười mấy tên tu giả chôn vùi trong biển tuyết.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 78: Hết sức căng thẳng.

Chương 78: Hết sức căng thẳng. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Gió lạnh thấu xương khiến quân áo của Tiêu Thần thổi bay phất phới, mái tóc dài màu đen theo gió cuồng loạn vũ động, khuôn mặt anh tuấn như vót đao tràn ngập vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, trong mắt thấu phát ra tia sáng tựa như lưỡi đao sắc bén. Tại thời khắc này, thân anh cao to khôi vĩ gần như Yêu lại gần như Ma của Tiêu Thân đã để lại dấu ấn khó phai trong đầu của mọi người! "Trời ạ, ta nhìn thấy gì vậy?!" "Thật là đáng sợ!" "Thần long hộ thể, bất khả tư nghị!" Đỉnh tuyết sơn đối diện là một phiến xôn xao. Trong số tu giả bị vây khốn trên Long Đảo, không chỉ có Tiêu Thần là cần tu khổ luyện, nỗ lực tăng cường tu vi của bản thân, mà một số người khác cũng đều đột nhiên tăng mạnh. Dưới áp lực sinh tồn rất lớn, nếu không tiến bộ có nghĩa là bỏ mạng, bởi vì mỗi người đều biết muốn trên Long Đảo sống sót được thì chỉ có thực lực mới là đạo lý thép. Gần đây, hầu như hết thảy tu giả đều tiến bộ, tịnh không chỉ có một mình Tiêu Thần mà thôi. Mỗi người so với trước đây cố gắng hơn rất rất nhiều. Khi mọi người thấy long

ảnh vờn quanh thân thể của Tiêu Thần thì trong giật mình còn có một chút uể oải, tròng cảnh thần dị này khiến bọn họ có thể liên tưởng đến sự tiến bộ to lớn như thế nào của Tiêu Thần. Bất quá, tựa hồ là bọn họ đã suy nghĩ quá nhiều rồi, bởi vì ngay cả chính Tiêu Thần cũng không biết vì sao lại như vậy. Bóng ảnh man long lượn lờ xung quanh Tiêu Thần đều đã biến mất, hẳn không biết vì sao lúc này lại phát sinh loại tình huống này, bởi vì khi hẳn thử lại thì man long được ánh sáng hóa thành đã không hề hiển hiện. Tiêu Thần im lặng suy nghĩ, cảm thấy hẳn là sau khi phá nhập cảnh giới, năng lượng cường đại còn tích tụ cuối cùng phóng thích ra. Tu vi đột phá hẳn vẫn ở trong cảnh giới Không Linh, cho đến khi bị những tên đó làm cho tức giận, long lực ẩn trong những huyết đạo được thần hóa theo tâm tình ba động của hẳn mà kích phát ra, cho nên mới tạo thành cảnh tượng thần dị vừa rồi. Cho đến nay hẳn vẫn biết huyết đạo được thần hóa sớm muộn gì cũng sẽ hiển hiện ra uy lực, đây có thể là thần thông sớm biểu hiện ra của chính mình trong thời gian tới. Tiêu Thần phân biệt cùng với những tu giả khác đứng trên hai đỉnh tuyết sơn, bọn họ cách không mà nhìn, không biết từ khi nào trời đất đột nhiên tĩnh lại, ánh mặt trời chiếu xuống trên đỉnh tuyết sơn, tinh khí trời đất chậm rãi lưu chuyển, tiếng xôn xao do sự khẩn trương ban nãy cũng đã dần dần bình thản xuống. “Tiêu Thần đem long đàn giao ra đây!” Một tiếng quát bất ngờ vang lên, hiển nhiên là “một mũi dùi” bị người khác giật dây, cùng một câu nói khác tiếp lời từ phía đám người ở hướng khác vang lên, cùng có bảy tám thanh âm kích động xuất ra. Tiêu Thần mắt sáng như đuốc, hai đỉnh tuyết sơn cách nhau rất gần, hẳn thấy rõ khuôn mặt của mấy người, ba người đến từ Tự Nhiên liên minh do Sâm Lâm tộc cường giả Arhode sáng lập, ba người đến từ Thụ Nhân Cốc liên minh do hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi sáng lập. Hiển nhiên, mưu toan của bọn họ cũng không phải là long đàn, mục đích của Arhode và Triệu Lâm Nhi là muốn kích động mọi người cùng đối phó với Tiêu Thần. Là người đều có tính mù quáng, tuy rằng đại đa số mọi người rất lý trí, nhưng vẫn còn số ít bộ phận bị kích động lên, cùng nhau kêu gào. "Giao ra long đàn!" "Long đàn thuộc về mọi người!" "Không nên vọng tưởng một mình làm của riêng!" Tiêu Thần vùng tay phải lên, một quang chương thật

lớn hoàn toàn do thần quang ngưng tụ thành bản vào trong băng động phía sau, đem long đản sư vương long đã vỡ vụn ra, sau đó mãnh lực ném về phía ngọn núi đối diện. Vô trứng màu vàng kim sau khi được dồn nguyên khí vào, bộc phát ra ánh ngọc rực rỡ, phát sinh ánh vàng kim chói mắt, như là một phiến mưa sao băng cùng nhau rơi xuống tại đỉnh tuyết phong đối diện. “Đây là long đản mà các người muốn, đã bị ta coi như bữa ăn sáng rồi, nếu như các người muốn sao không tự đến tổ rồng mà lấy, vì sao lại muốn không làm mà hưởng vậy?” Vô trứng trong suốt long lạnh như mỹ ngọc, tuy rằng đã không sáng chói như khi hoàn hảo, thế nhưng vẫn như cũ có ánh rực rỡ lưu chuyển, thần dị nói không nên lời, vừa nhìn là biết tuyệt thế trân phẩm. Mọi người hiển nhiên chính là nghe lời nói của Tiêu Thần mà sợ ngây người, cái tên này có phần quá mức phung phí của trời rồi, hăn lại..... ăn tươi long đản! Đây..... thực sự khiến người ta không nói được tiếng nào a! Hăn cũng là đã ăn tươi một con rồng trong tương lai a! Rất nhanh, mọi người tin tưởng Tiêu Thần cũng không có nói sáo, long đản vỡ vụn không phải là bởi vì tiểu long sinh ra, mà là bởi vì bị người đánh nát. Trên vô trứng trong suốt như ngọc vẫn nhiễm lòng trắng trứng bị đóng băng. Tất cả mọi người đều có một cổ xung động muốn học máu, cái tên Tiêu Thần này quả thực muốn người ta phát điên, cư nhiên lấy long đản làm cơm ăn, ngay cả Thần cũng không có xa xỉ như thế a! “Tiêu Thần người tên hỗn đản này!” “Tiêu Thần người thật quá phận rồi!” Thậm chí, có người ngay cả ‘bại gia tử’ cũng đều đem ra mà mắng, thật là đáng hận. Long đản a! Lại được đem đi làm một bữa ăn sáng! “Long đản là ta mạo hiểm sinh mệnh mang về, hưởng dụng thế nào đương nhiên là do ta quyết định, muốn ăn thì các người có thể tự mình đến lấy.” Mọi người quả thực bị kích động không yên, chính là những người không vì long đản mà đến cũng muốn học máu rồi. Ai muốn ăn hả? Tên này lại cho rằng mọi người muốn ăn long đản mới đến đây, mọi người nhất trí cho rằng đây là Tiêu Thần tuyệt đối cố ý đả kích mọi người! “Tiêu thần người thực sự là một tên hỗn đản!” “Tiêu thần người. Người nghĩ người là Thần hả, lấy long đản đi ăn cơm?!” Đỉnh tuyết phong đối diện là một phiến xôn xao, mà lúc này người của Arhode và Triệu Lâm Nhi lại bắt đầu kích động tâm trạng

của mọi người. “Ngày hôm qua có người phát hiện, Tiêu Thần không chỉ thu được một quả long đàn, trong băng động phía sau hắc khải định còn có.” “Làm hắc đem long đàn còn dư giao ra đây!” “Giao ra long đàn, nó thuộc về mọi người, là thuộc về mọi người!” Tiêu Thần quay đầu về phía ba bộ xương khô phía sau phân phó nói: “Các người mang theo long đàn bỏ chạy vào chỗ sâu bên trong tuyết sơn!” Chính là hắc trước đây không có “kế hoạch nuôi dưỡng long vương”, hiện tại dưới tình huống bị mọi người bức ép cũng không tìm được loại ý niệm này trong đầu. Ba bộ xương khô không hề động, đứng im tại chỗ nhìn hắc, Tiêu Thần lắc đầu nói: “Ở đây không cần các người, nếu ta muốn rút đi thì không ai ngăn được. Chủ yếu là không thể để long đàn mà chúng ta trăm cay nghìn đắng mang về bị người ta đoạt đi”. Ba bộ xương khô không do dự nữa, linh quang từ cơ thể xuất ra, khiến một thân bạch cốt trong suốt nổi bật lên, giống như là bảo ngọc lưu động rực rỡ, chúng nó rất nhanh đã chạy vào trong băng động, sau đó ôm long đàn sáng rực rỡ trực tiếp từ một sườn vách băng bị nghiền nát hướng về mặt sau của đỉnh tuyết sơn phóng đi. “Kha Kha người cũng rời khỏi đây.” Tiêu Thần quay lại phía sau nhìn Kha Kha lần qua lần lại trên mặt tuyết nói. Kha Kha chẳng may cảm giác được bầu không khí đại chiến sắp sửa tới, giống như một đứa trẻ ngây thơ không ưu lo, nó như một người tuyết nhỏ mập mập phe phẩy đầu, chớp động mắt to sáng sủa nhìn Tiêu Thần. “Kha Kha người không muốn ăn ngon sao? Người không muốn cái bụng nhỏ tròn vo của người xẹp lại sao?” “Y nha.....” Kha Kha hăm hừ cúi đầu xuống, sau đó thân thể mập mập cuộn thành một đoàn giống như một quả tuyết cầu, dĩ nhiên là trực tiếp lăn xuống đỉnh tuyết sơn, hướng ba bộ xương khô đuổi theo. Người trên đỉnh tuyết sơn đối diện chỉ thấy ba bộ xương khô tiến vào băng động, còn không biết chúng đã từ lưng sườn rút lui rồi. “Mọi người cùng tiến lên, còn do dự cái gì nữa!” Người trong bóng tối lại bắt đầu kích động. Chỉ có điều lại không ai bước ra trước, dù sao trận lở tuyết lớn vừa này quá mức chấn động rồi, vạn nhất lại phát sinh một lần nữa, thì chết không đáng rồi. “Không có gì đáng sợ cả, mới vừa này đã phát sinh tuyết lở, tuyết cũng đã sụp xuống rồi, chúng ta cùng xông lên đi.” Rốt cục đã có người đầu tiên bước đi. Có người đầu tiên

bước đi thì có người thứ hai bước đi, hơn mười người rất nhanh nhằm về phía đỉnh tuyết sơn của Tiêu Thần. Đối với một nhóm người như vậy, Tiêu Thần biết nói cái gì cũng vô dụng, bất luận kẻ nào cũng đều minh bạch chuyện gì xảy ra, đối với bọn chúng chỉ có duy nhất một chữ để giải quyết, đó là ————— Giết! Hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tu giả vọt tới, ánh mắt tựa như lưỡi đao sắc bén đảo qua trên người mỗi người, bất qua không có phát hiện ra tên mai phục của Yến Khuynh Thành.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 79: Kịch chiến khiến người ta run rẩy.

Chương 79: Kịch chiến khiến người ta run rẩy. Người dịch : demondance

Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Kẻ khiêu khích còn đang kêu gào thế nhưng Tiêu Thần rất nhanh đã minh bạch, đại đa số người trong đó rất nhanh đã tỉnh ngộ, do vậy gây xích mích đã không còn được bao nhiêu tác dụng. Người có thể tiến nhập Long Đảo có mấy ai là hạng người lỗ mãng chứ? Ai lại ngu ngốc để người ta đem làm mũi thương mà dùng đây? Rất hiển nhiên những người này là cố ý biểu hiện như bị gây xích mích vậy. Bọn họ lệ thuộc những liên minh nào đó, mà thủ lĩnh những liên minh này muốn vịn vào cơ hội này mà xuất thủ, những người được tin tưởng nhận ý đến xem thử thực lực của Tiêu Thần, khiến tràng cảnh trở nên hỗn loạn, giết chết Tiêu Thần sau đó cường giả chân chính sẽ ra tay cướp long đảo. Nơi nào có người thì có tranh đấu, Long Đảo là một thế giới hiện thực thu nhỏ, đâm đá với nhau, chém giết tàn khốc, là không tránh được. Nhân tâm, nhân tính đúng là phức tạp, ai cũng không thể chân chính miêu tả được. Chú sư, linh sĩ sợ lại phát sinh tuyệt lộ, trực tiếp

bay rất cao tại không trung, dẫn đầu vọt tới. Thế nhưng tiếng kêu thảm phát sinh ngay sau đó: "A." Tiêu Thần lại trực tiếp bay lên trời, nhảy lên cao hơn mười thước, quanh thân trên dưới thần diễm khiêu động, đôi phải quét ngang ra, lại trực tiếp đem một gã chú sư chặn ngang đá đứt! Mưa máu bay tán loạn, hai đoạn tàn thể rời từ trên không xuống. Sự tình quá bất chợt, khiến cho ai cũng không ngờ được tốc độ của Tiêu Thần lại nhanh như vậy, quả thực giống như phi hành, một lần đổi mặt liền đã bất ngờ giết chết một chú sư cảnh giới . Dĩ nhiên bị một gã võ giả bay lên không giết chết đối với chú sư có thể phi hành mà nói tuyệt đối là sỉ nhục, chỉ là người chết đã không thể cảm giác được nhục nhã rồi. Hẳn bởi vậy mà đã vĩnh viễn mất đi sinh mệnh. "Mọi người cùng lên, không cần e ngại hẳn." "Hẳn mặc dù cường thịnh trở lại, cũng không chống đối được với nhiều người chúng ta như vậy." Ánh mắt Tiêu Thần lạnh buốt, hẳn đã đem tiếng la hét của bọn người kia chặn lại, tuy là minh bạch dù không có bọn chúng la hét, những kẻ đáng chết vẫn như cũ tập hợp lại, thế nhưng hẳn chính là quyết định trước tiên phải trừ khử vài tên, dùng chúng để cho thấy quyết tâm của hẳn. Mà lúc này, hơn mười tên chú sư và linh sĩ đã bay gần đến vùng trời bên Tiêu Thần, càng có gần hai mươi mấy tên tu giả không thể phi hành đã đặt chân lên đỉnh tuyết sơn, đem Tiêu Thần vây khốn ở giữa. Hai mắt Tiêu Thần thần quang sâu lắng, thản nhiên mà không sợ hãi, khi đạt được cảnh giới coi như là cao thủ rồi, càng không có mấy người đạt đến , nếu như hẳn muốn chạy trốn thì có thể thuận lợi đột phá vòng vây. Trong cơ thể Tiêu Thần bộc phát ra từng trận sấm vang, trước người hiện ra một màn ánh ngọc, ánh sáng rực rỡ của "Bắc Đẩu thất tinh" lơ lửng trước người hẳn, màn ánh sáng này được Tiêu Thần gọi là . Ngay khi chú sư, linh sĩ ở trên cao bắn xuống từng tia thần quang thì Tiêu Thần nhanh như sao băng tại trên mặt tuyết lưu lại từng đạo tàn ảnh, né tránh khỏi năng lượng cuồng bạo như sóng to gió lớn. Đồng thời màn ánh sáng lóng lánh ra ánh rực rỡ vô cùng, đem bộ phận năng lượng chú thuật tiếp cận hẳn toàn bộ ngăn trở bên ngoài, hẳn rất nhanh nhằm về phía tu giả đang vây khốn hẳn trên mặt đất. Tiêu Thần đã vọt vào trong đám người, mục tiêu thẳng đến kẻ vừa mới châm đầu vào lửa, hữu chưởng như đao trong nháy mắt đem một gã thủ hạ của

Arhode chém ngang lưng, chưởng đao thần quang chói mắt, cũng không có chút xú máu nào nhiễm lên trên. Tiếp theo, Tiêu Thần tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, tránh né công sát của mọi người, xuất hiện tại trước người một gã thành viên của Thụ Nhân Cốc, tả chưởng nhẹ nhàng xẹt qua, một đầu người với khuôn mặt kinh sợ bay xéo đi, máu bám một tảng lớn, thi thể đến khi Tiêu Thần rời đi thì mới ngã xuống đất. “Xoát” một tiếng thần quang lóe lên, Tiêu Thần đột phá từng đợt vây khốn, xuất hiện tại gần một gã thành viên khác của Tự Nhiên liên minh. Màn ánh sáng của trước người chặn lại đao mang chói mắt, Tiêu Thần như là một tia thiểm điện xông qua làm thân thể tên kia bị chia ra làm hai nửa, Tiêu Thần từ trong hai nửa thân thể đi tới. Máu bắn tung tóe! Chỉ khoảng nửa khắc ngắn ngủi, trên đỉnh tuyết sơn thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết, máu tươi đã nhiễm đỏ mặt tuyết. Chú sư với chú ngữ công kích, linh sĩ với dị năng công kích, hóa thành từng chùm tia sáng đáng sợ, tại trên đỉnh tuyết sơn cuồng loạn đánh vào, thần huy khiến trên đỉnh tuyết sơn xán lạn không gì sánh được. Màn ánh sáng theo sát bên người Tiêu Thần, không ngừng xoay tròn xung quanh người hắn, trợ giúp hắn ngăn chặn năng lượng công kích như phô thiên cái địa, hơn phân nửa thể tiến công của chú sư và tu sĩ trên bầu trời đều đã bị hóa giải thành công. Cường thế của Tiêu Thần khiến mọi người khiếp sợ! Nguyên tưởng rằng mọi người liên thủ có thể ngăn chặn hắn, thế nhưng thật không ngờ lúc bắt đầu đã có tu giả chết rồi. Chú sư và linh sĩ trên bầu trời không ngừng giáng xuống chú thuật đáng sợ như mưa sao băng, dị năng công kích càng như là thủy triều, thiểm điện chói mắt, hỏa diễm, phong nhận, băng mâu đầy trời tàn phá bừa bãi! Chỉ là tất cả cũng không thể ngăn trở Tiêu Thần, sau khi hắn đạt được cảnh giới đã hoàn toàn có thể nắm trong tay, nếu Liễu Mộ không tự thân đối chiến vậy thì theo tình hình mà xuất ra vậy. Bắc Đẩu lấp lánh, làm bầu trời rạng rỡ, ánh rực rỡ hầu như đem toàn thân Tiêu Thần bao phủ, sau khi chú ngữ và dị năng bị màn ánh sáng mạnh mẽ hấp thu thì “Bắc Đẩu thất tinh” càng ngày càng sáng lên, cuối cùng lại giống như núi lửa phun trào, ánh sáng rừng rực phóng lên khoảng không trên trời, đem bốn gã chú sư và linh sĩ đang lao tới nuốt vào bên trong. Đây là một hình ảnh khiến người ta giật mình, trên bầu trời phảng

phất bốc lên ngọn lửa lớn hùng hực, nhưng cái này quyết không phải là hỏa diễm, đó là ánh sáng rực rỡ, màn ánh sáng bao phủ Tiêu Thần trên không, đem mấy tên chú sư và linh sĩ xông tới tại trong sát na nghiền nát. Điều này khiến tất cả mọi người đều cảm giác được sự cường đại và đáng sợ của Tiêu Thần! Thế nhưng, lúc này mọi người không thể lùi bước rồi, sự tình đã bị buộc đến nước này. Chú sư và linh sĩ trên bầu trời cùng với tu giả trên mặt đất toàn bộ hò hét hướng đến Tiêu Thần chém giết. “Giết.....” “Giết a.....” Đại chiến trên đỉnh tuyết sơn kịch liệt không gì sánh được, tiếng chém giết rung trời, hơn ba mươi tên cường giả đang vây công Tiêu Thần. Những người đang xem cuộc chiến trên đỉnh tuyết sơn đối diện bị khiếp sợ sâu sắc, Tiêu Thần rốt cuộc đã đến cảnh giới nào? Lại có thể dùng một kích lực đại chiến quần hùng, quả nhiên là chiến lực kinh người. Bảy ngôi sao năng lượng ngưng kết ra màn ánh sáng, như là giáp trụ thần thánh bay ở trên người Tiêu Thần, thấu phát sinh ánh sáng khiến mặt trời trên cao đều ảm đạm thất sắc! Tiêu Thần tóc tai bù xù, cầm trong tay một thần kiếm đoạt được, tại trong đám người ngang dọc xung phong chém giết. Kiếm khí ngút trời, vây vùng khuấy động! Tiêu Thần không chỉ mở rộng vòng vây còn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không ai có thể ngăn cản. Nơi thần kiếm đi qua, máu tươi không ngừng tung tóe, màn ánh sáng ngoài thân hắn đã biến thành một màn máu, sương máu lượn lờ trên đỉnh tuyết sơn, mùi máu tươi gay mũi theo gió mà đi. "Phốc" Thần kiếm như cầu vòng, trăm bay một đầu người dữ tợn, một vòi máu dài bắn tung tóe trên đỉnh tuyết sơn. "Khách" Thiết kiếm vô tình, nghiêng vai chém đứt thân thể của một gã tu giả, mảnh vụn xương trắng đầy đặc cực kỳ gai mắt, khiến người ta sợ hãi. "Xích" Thần kiếm nhiễm máu, liên tục bổ tới nửa đầu trên của một gã tu giả, chất lỏng màu trắng sền sệt chảy ra, máu tươi theo đó phun ra, thi thể trở mình gã xuống đất. Máu tanh, thảm liệt nói không nên lời. Theo sau, kiếm quang nóng rực nghịch không mà lên, chùm tia sáng rực rỡ lóa mắt tại trong sát na xuyên thủng thân thể ba tên chú sư và linh sĩ, lỗ máu trước sau phun tóe ra một chuỗi máu dài nhiễm đỏ cả bầu trời. Đây là một hồi đại chiến phi thường thảm liệt! Huyết kiếm kinh không, thiên địa thất sắc, Bắc Đẩu trùng tiêu, phong vân biến ảo*. Tiêu Thần đại chiến trên đỉnh tuyết

sơn, màn ánh sáng Bắc Đẩu về sau cũng nhạt đi, ngay cả mái tóc dài đều bị máu nhiễm đỏ, thần kiếm nhuộm máu, mái tóc rối bởi cuồng vũ, nhãn thần sắc bén, thân ảnh cao to mạnh mẽ, tất cả những điều này đã trở thành một dấu ấn sâu sắc trong trái tim của mỗi người. Cho đến nhiều năm sau này, vết ảnh này cũng rất khó mà phai mờ. (* Kiểm máu kinh động không trung, trời đất biến sắc, Bắc Đẩu xông vào mây, thay đổi bất ngờ.)

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 80: Lục trùng thiên độ sức.

Chương 80: Lục trùng thiên độ sức. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Cũng không biết là ai sụp đổ đầu tiên, hoảng sợ chạy xuống dưới tuyết sơn, theo sau tất cả mọi người bắt đầu tháo chạy, chú sư và linh sĩ trên bầu trời cũng đều cấp tốc rời đi. Tiêu Thần thật đáng sợ, quả thật như là một ác ma, nhiều người như vậy cùng vây giết hắn lại bị hắn liên tục giết chết hơn mười cao thủ! Hắn giống như Tu La lãnh khốc lao ra từ địa ngục, đầm máu mà điên cuồng, giết chóc tàn nhẫn. Trên đỉnh tuyết sơn mùi tanh đập vào mũi, máu tươi hoàn toàn nhiễm đỏ thế giới tuyết trắng này, sương máu lượn lờ tại đỉnh núi, phần tay chân bị đứt của cơ thể bị vỡ ở khắp mọi nơi, một cảnh tượng Tu La đồ sát đáng sợ. Tiêu Thần giữ kiếm mà đứng, màn ánh sáng sớm đã ảm đạm xuống, cả người hắn đều là vết máu, nhưng cả người hắn vẫn bức nhân giống như một thần kiếm tuốc khỏi vỏ! Trên hai đỉnh tuyết sơn đã lặng ngắt như tờ, trong lúc nhất thời đã tĩnh đến cực điểm, cường thế đáng sợ của Tiêu Thần khiến rất nhiều người cảm giác sợ hãi sâu sắc. Đại đa số mọi người là vì quan chiến mà đến, những người trước kia

điều có mưu đồ hiện tại đã có chút trầm mặc. Một số người có thể cùng Tiêu Thần giao phong nhưng là bọn hắn phải một lần nữa đánh giá hậu quả sau khi đánh một trận. Đột nhiên, ở phía sau một cơn mưa ánh sáng như là sao rơi đầy trời, hướng về Tiêu Thần cuốn đến, linh lực ba động cường đại mặc dù cách rất xa, nhưng đông đảo người đang xem cuộc chiến vẫn cảm ứng được, đó là một phiến năng lượng hóa thành lưỡi đao, mà loại lực lượng này dường như không kém thế tiến công của Tiêu Thần! Thần kiếm như cầu vồng rực rỡ lóa mắt, Tiêu Thần tại trên đỉnh tuyết sơn lưu lại từng đạo tàn ảnh, trường kiếm trong tay nhanh chóng bắn ra từng tia ánh sáng rừng rực, phá tan một phiến mưa đao, dựa vào cảm giác hắn biết đây là một gã cường địch! Trước mắt, hắn vẫn chưa phát hiện được tung tích của đối phương. Đột nhiên, thần kiếm trong tay Tiêu Thần tựa như mất đi điểm ra sức, mà phiến mưa đao càng thêm dày đặc, thế nhưng tựa hồ đều là ảo ảnh, cũng không phải là mưa đao do linh lực ngưng tụ mà thành. “Thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy!” Tiêu Thần lập tức biết là ai tới. Tuy rằng biết rõ đây là ảo tượng thế nhưng Tiêu Thần cũng không giám xem thường, bởi vì trong đó rất có thể ẩn dấu một phiến mưa đao chân thật! Cùng lúc đó, Yến Khuynh Thanh từ trong băng tuyết lao ra, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành tựa như mộng ảo, một thân áo tím theo gió mà động, tại trên đỉnh tuyết sơn càng thêm vẻ siêu trần thoát tục. Tại trong sát na, trên đỉnh tuyết sơn là một màu tím rực rỡ chói mắt, Yến Khuynh Thành như là một tinh linh bay lượn, từ khoảng không phía dưới nhẹ nhàng bay lên trên. Khí tím lượn lờ quanh thân nàng, ở sau lưng hình thành nên một đôi cánh ánh sáng màu tím gần như trong suốt, khiến nàng nhất thời có thể ngự không mà đi, tại giờ khắc này nàng quả thật là xuất trần tuyệt thế. Yến Khuynh Thành với dáng vẻ như chim sa cá lặn tại không trung hóa thành một tia ánh tím, triển khai trong truyền thuyết, từng tia ánh tím từ giữa hai tay nàng vạch ra giống như từng tia tử điện bắn nhanh về phía Tiêu Thần. Yến Khuynh Thành cảnh giới ! Điều này khiến cho Tiêu Thần trong lòng rung mình, trách không được đối phương giám cùng hắn sống chết với nhau, nếu như không phải tu vi hắn đột phá lên , ai thắng ai thua rất khó nói. Mà lúc này, không chỉ có riêng một địch thủ là Yên Khuynh Thành, mà còn thiên tài ảo thuật linh sĩ

đang ẩn trong ảo cảnh, tựa hồ cũng đã đạt đến cảnh giới ! Linh lực công kích chột thật chột ảo kia khiến hắc có chút khó phòng bị. Hơn nữa, còn có một truyền nhân của Tiểu lý phi đao âm thầm không lộ diện. Tiêu Thần quyết định tạm thời rút lui, sau đó tiêu diệt từng người! Dù sao, nếu như thật sự giao phong kịch liệt cùng với một thiên tài ảo thuật linh sĩ như Cathy mà nói thì sẽ là một hồi long tranh hổ đấu, hơn nữa còn có Yến Khuynh Thành cùng với Vương Thông còn chưa lộ diện, tình cảnh của Tiêu Thần cực kỳ không ổn. Nhưng lúc này thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy rốt cục đã bắt đầu thật sự xuất thủ! Mấy trăm thanh niên tóc vàng giống nhau như đúc đem Tiêu Thần vây lại. Không thể nghi ngờ, đây đều là ảo ảnh, trong đó chỉ có một Cathy là chân thân. Dung mạo Cathy không tính là anh tuấn, thế nhưng khí chất lại phi thường xuất chúng, cái gọi là tài hoa cao chót vót chính là người như thế. Vừa nhìn là biết người này tất nhiên là rồng trong loài người, sớm muộn gì cũng sẽ một bước lên trời, con mắt màu lam thâm thúy như biển cả, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào hắc. Ảo cảnh mà Cathy tạo ra đã bao phủ khắp đỉnh tuyết sơn, lợi kiếm, trường đao, thiểm điện, thiên hỏa các loại công kích thực thể và năng lượng tàn sát bừa bãi trên đỉnh tuyết sơn, giống như có trăm người thi triển dị năng! Tiếng sấm ầm ầm đỉnh tai nhức óc, thần đao rực rỡ cắt hư không, vô tận thiên hỏa nhuộm đỏ bầu trời, cơn mưa ánh sáng linh lực lớn sáng như sao băng..... Vô số ảo cảnh hiện lên tại trong thế giới băng tuyết này, dường như đang tiến hành một hồi chiến tranh, mà lại không ai chiến đấu, điều này khiến cho mọi người chấn động không thôi. Thiên tài ảo thuật linh sĩ đáng sợ! Tiêu Thần đã gặp phiền toái lớn, tại trên đỉnh tuyết sơn hắc không dám bỏ qua một cái công kích nào, bởi vì thật không đoán được kia thực hư thế nào. Thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy quả là danh bất hư truyền! Năng lượng kinh khủng tựa như dòng Hoàng Hà lao đến, tựa như vạn cơn sóng xanh trong phút chốc cuộn cuộn. Trên đỉnh tuyết sơn là một mảnh cuồng loạn, thanh thế lớn đến cực điểm, như thật như ảo, đã không thể phân rõ công kích kinh khủng này là thật hay giả. Mái tóc rối bời của Tiêu Thần tung bay, mắt sáng như sao, trên đỉnh tuyết sơn thân thể cao lớn mạnh mẽ bất động như tảng, thế nhưng thần kiếm trong tay đã hóa thành trăm nghìn bóng ảnh

chồng tích, ánh kiếm rực rỡ đã ngưng tụ thành một lưới ánh sáng dày đặc, phong tỏa công kích kinh khủng. Hơn nữa, màn ánh sáng lại lần nữa hiện ra, bảo phủ thân thể hắc, ngăn cản năng lượng loạn lưu vô tận. Không thể tại trong ảo cảnh mà tìm được vị trí của Cathy thì không thể kết thúc trận chiến này được. Trong đôi mắt của Tiêu Thần thấu phát sinh hai tia ánh sáng hóa thành thực chất, bên trong màn ánh sáng ngàn lớp truy tìm chân thân của Cathy. Chỉ là, nguyên khí không ngừng tiêu hao nhưng Tiêu Thần vẫn không thể phát hiện vị trí của Cathy. Nếu không dựa vào sinh mệnh tinh nguyên dồi dào vượt xa so với người thường của Tiêu Thần sợ rằng đại chiến đến bây giờ hắc đã lực kiệt mà chết rồi, thần quang vô tận không ngừng từ thân thể thấu phát ra, không chỉ chống đỡ cho màn ánh sáng, mà lúc đầu còn phá tan tầng tầng lớp lớp linh lực công kích như thật như ảo kia. Rốt cuộc, Tiêu Thần đã phát hiện một kẽ hở, một kẽ hở bé nhỏ không đáng kể! Linh giác nhạy cảm của hắc đã bắt được tiếng tim đập nhỏ đến không thể nghe được, từ đó phát hiện ra vị trí chân thân của Cathy. Tiêu Thần một kiếm chém Yến Khuynh Thành bay xuống, cả người hắc hóa thành một chùm tia sáng hướng về phía trước, mục tiêu thẳng đến nơi ẩn thân của Cathy. Hơn mười tia lôi điện đan xen bổ về phía Tiêu Thần, càng có liệt hỏa phô thiên cái địa giáng xuống hừng hực thiêu đốt, mưa đao kinh khủng từng lớp nối tiếp từng lớp muốn chặn bước tiến của Tiêu Thần. Những cái này hoàn toàn đều là linh lực công kích chân thật mà không phải ảo giác. Tiêu Thần cười nhạt, càng thêm khẳng định đó là chân thân của Cathy, thần kiếm trong tay mở rộng, nghiền nát hơn mười mấy lớp màn ánh sáng, chấn vỡ vô tận liệt hỏa, thân ảnh cao lớn như sát thần phá tan mọi ngăn trở. Thế nhưng giờ khắc này, Tiêu Thần cảm giác lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, một tia dự cảm xấu xuất hiện trong đầu hắc, tiếp đón cảm giác đó là nguy hiểm lớn lao bao phủ hắc! Hắc tuy rằng nghiền nát một cơn mưa đao ở phía trước, thế nhưng có một điểm ánh sáng cực kỳ rực rỡ, như sao chổi vạch phá trường không bất ngờ tập kích, nó chói sáng khiến hắc không mở được hai mắt, trường kiếm trong tay đều bị điểm ánh sáng gai mắt này chấn vỡ! Tiểu lý phi đao! Phi đao tất sát trong truyền thuyết!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 81: Kinh tài tuyệt diễm.

Chương 81: Kinh tài tuyệt diễm. Người dịch : Út Khờ Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Vương Thông rốt cục đã xuất thủ! Lúc này, màn ánh sáng bị đánh tan. Đây là một cái bẫy không chệ vào đâu được. Tất cả chỉ vì một đao này! Một thanh đao nhỏ gần như trong suốt rộng chừng ngón cái, lấp lánh như ngọc, phẳng phất như xé rách bầu trời mà đến, hàn ý rét buốt khiến linh hồn người ta phải run rẩy, sát khí thấu xương lan khắp toàn thân của Tiêu Thần, lưỡi đao nhỏ đẹp mà rực rỡ chạm vào trước ngực hắn, trừ phi là Thần nếu không vô pháp tránh được! Cái chết gần với Tiêu Thần như thế, tuy lòng hắn không cam nhưng đã vô lực xoay trời chuyển đất, tại giờ khắc này hắn không thể cải biến điều gì chỉ có thể chờ cái chết đến. Một âm thanh trong trẻo vang lên tại trên đỉnh tuyết sơn, Tiêu Thần bị một cổ lực lượng thật lớn đánh bay ra ngoài, phi đao trong suốt lóng lánh dĩ nhiên là rơi xuống trên mặt đất, không xuyên thủng được hắn, thế nhưng xung lực thật lớn khiến hắn bay ra sau bảy thước. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đã ngừng hô hấp, hai đỉnh tuyết sơn lặng ngắt như tờ. Trong truyền thuyết: ‘tiểu lý phi đao, lệ vô hư phát’, sau khi đâm vào địch lại rơi xuống, không xuyên thấu được thân thể địch nhân, cái này quả thực có chút bất khả tư nghị! Thân thể Tiêu Thần đứng thẳng lên, thân thể kiên cường bộc phát ra thần diễm hùng hực khiêu động, dĩ nhiên là bình yên vô sự, hắn đã bị kích phát ra chiến ý phần nộ. Tiêu Thần lạnh lùng nhìn chăm chăm Vương Thông bên trong ảo ảnh phía trước, lửa giận trong đôi mắt không hề che giấu, chuyên chú chuẩn

bị một đao đem hấn giết chết. Hấn vuốt ve cái lỗ trên vạt áo, chạm vào những mảnh vỡ bóng loáng như ngọc, đó là vỏ trứng ngọc mà Kha Kha sau khi sinh ra lưu lại, thật không ngờ tại thời điểm sống chết nguy cấp trước mắt. Lại mạnh mẽ chặn được tiểu lý phi đao trong truyền thuyết. Lúc trước thu thập những vỏ trứng ngọc bảy màu này, cũng không phải bởi vì nó rực rỡ, Tiêu Thần là muốn vì Kha Kha mà lưu giữ lại, một là vì phụ mẫu của Kha Kha mà lưu lại cho nó cái gì đó, hai là muốn tương lai đem cho người có kiến thức uyên bác xem. Đoán thử Kha Kha rốt cuộc có lai lịch gì. Tiêu Thần vô luận như thế nào cũng không ngờ, vỏ ngọc bảy màu lại cứng rắn như vậy, mạnh mẽ cản lại tiểu lý phi đao không gì là không thể phá, không biết năm xưa Kha Kha là như thế nào phá vỏ mà ra. Cái này so với tinh thiết còn cứng hơn không biết bao nhiêu lần a! Mãi đến lúc này mọi người mới bừng tỉnh lại, trên đỉnh tuyết sơn đối diện là một phiến xôn xao, hết thấy thực sự quá bất khả tư nghị rồi. Thần diễm khiêu động bên ngoài cơ thể Tiêu Thần, sát khí tận trời. Hấn đi từng bước về phía trước, đỉnh tuyết sơn dưới chân phảng phất như đều rung động lên, từng vết nứt lớn từ dưới chân hấn lan tràn khắp nơi, giải đất sát biên giới của đỉnh tuyết sơn phát sinh tiếng vang “răng rắc răng rắc”, rơi xuống vô số băng vỡ, lăn xuống đỉnh tuyết sơn như một rừng sấm. Mặc dù có một trăm cái ảo ảnh thế nhưng Tiêu Thần vẫn như cũ tập trung về truyền nhân tiểu lý phi đao Vương Thông và ảo thuật linh sĩ Cathy, một ánh đao rực cháy như nổi lên trời xanh mà bổ về phía trước. Càn quét ảo ảnh từ phía trước kéo đến, phá vỡ trùng điệp linh lực công kích chân thật. Cùng lúc đó, ba đại cao thủ thật sự đã triển khai hợp kích, muốn diệt trừ Tiêu Thần. Yến Khuynh Thành đáp xuống, ánh tím chói mắt xé rách hướng về phía Tiêu Thần. Thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy và mấy trăm vết ảnh cùng động, ảo ảnh trùng điệp vây công Tiêu Thần. Mà truyền nhân phi đao đương thời là Vương Thông càng là đánh ra một đao thứ hai kinh tài tuyệt diễm, một điểm ánh sao chiếu sáng đỉnh tuyết sơn, trở thành một tiêu điểm chói mắt đáng sợ trong trời đất. Càng dưới hoàn cảnh nguy hiểm Tiêu Thần càng bình tĩnh. Hết thấy động tác đều đơn giản mà trực tiếp, trực tiếp nắm lấy chỗ lợi hại! Tay phải như đao, lập tức chọn mà lên, một chùm tia sáng phóng lên cao trực tiếp bắn bay Yến Khuynh Thành.

Mà màn ánh sáng Bắc Đẩu kịch liệt rung động, rời khỏi thân thể càn quét khắp nơi. Chấn vỡ cơn mưa ánh sáng do linh lực hóa thành, sau đó trùng điệp bổ vào trên điểm ánh đao lóa mắt kia. "Tranh!" Phi đao trong truyền thuyết đã bị đánh trúng! Trong phiến ánh mờ xán lạn, lưỡi đao nhỏ đẹp trong suốt lóng lánh rơi xuống trên mặt tuyết, mà màn ánh sáng Bắc Đẩu cũng mờ đi mà vỡ vụn. Nếu như nói lần đầu tiên là may mắn thoát chết, vậy thì lúc này ngược lại dưới tình huống bị vây công chém giết đã thể hiện ra linh giác nhạy cảm của Tiêu Thần, hăn dĩ nhiên chặn được phát bay trong truyền thuyết. Trên đỉnh tuyết sơn đối diện, mọi người đồng loạt kinh hô. Thần kỹ phi đao lưu truyền hơn nhiều năm, từ trong tay người khác nhau thì thi triển ra uy lực cũng khác nhau. Chỉ là, Tiêu Thần có thể không ngăn cản đao thứ ba và đao thứ tư..... Thì không ai đoán được. Sau khi giao phong kịch liệt, nhất thời tĩnh mịch, kế tiếp tất nhiên là long tranh hổ đấu, đây giống như là một hồi quyết đấu sống chết của cao thủ. Tình thế của Tiêu Thần cực kỳ không khả quan, trừ phi tìm được cơ hội lén đi xa, nếu không một hồi đại chiến hăn tất phải trả một cái giá trầm trọng. Thế nhưng, nhìn hăn sát ý như thế, khí thế tận trời như thế, không ai thật sự biết hăn muốn chiến hay là muốn rút đi. "Rống....." một tiếng gầm rất lớn từ phía sau đỉnh tuyết sơn truyền đến, phảng phất như trời run đất động, cả tòa tuyết sơn kịch liệt run lên. Một con quái vật từ lưng tuyết sơn bắt đầu bò lên, chân dài năm mươi thước, như là hàn băng điêu khắc mà thành, toàn thân trắng muốt như ngọc, chẳng qua lại có vẻ kinh khủng dị thường, trên đầu có một sừng, thân sọc xanh nhợt, đuôi cá sấu khổng lồ, toàn thân bao trùm vẩy trắng lấp lánh hàn quang. Đây là một con Tuyết Ngọc Long! Tuyết đại đa số mọi người đã nhận ra con man long trong truyền thuyết này. Nó sống nơi băng hàn, cực kỳ thích ngủ, hơn phân nửa thời gian trong năm đều là ngủ say, trong truyền thuyết Thần cũng không giám quấy rối giấc ngủ của nó, nếu không nó sẽ điên cuồng đóng băng nghìn dặm, xé rách tất cả mọi ngăn trở, Thần cũng đều khó có thể may mắn tránh khỏi. Đại chiến phát sinh trên đỉnh tuyết sơn, khiến nó đang ngủ say tại trong băng động phía dưới giật mình tỉnh dậy, lúc này nó đã nổi giận vô cùng. "Rống." Một tiếng rít gào của Tuyết Ngọc Long, thanh âm đình tai nhức óc, một cái móng sắc

mười thước thật lớn lấp lánh tia lạnh lẽo, hung ác độc địa vỡ xuống. Cathy, Vương Thông, Yến Khuynh Thành, Tiêu Thần rất nhanh tránh né. “Ầm ầm.....” Cùng với thanh âm như sơn băng địa liệt, đỉnh tuyết sơn dĩ nhiên bị long trảo của nó mạnh mẽ chụp mất một góc, cái này thật sự quá mức chấn động rồi! "Rống." Tuyết Ngọc Long ngửa mặt lên trời rít gào, chấn động khiến màng nhĩ người ta muốn nứt ra, lỗ tai rất nhiều người đều đau đớn, nếu gần hơn một bước mà nói sợ rằng sẽ chết ngất ngay tại chỗ. “Ầm” Lại là một cú tát mãnh liệt, vượt lớn sắc bén hung ác độc địa xé rách xuống khiến đỉnh tuyết sơn khó có thể thừa nhận, làm nó bị mạnh mẽ đánh đứt một góc. Đồng thời, băng tuyết vô tận từ bốn phía toàn bộ rung chuyển lên, phụ cận đỉnh tuyết sơn như dâng lên cơn sóng tuyết ngập trời. Cái này thật sự quá mức kinh khủng rồi, con quái vật này đại phát hung uy, quả thực có uy lực hủy thiên diệt địa. Mọi người trên đỉnh tuyết sơn đối diện bắt đầu bỏ trốn, xô xao không chịu được, mỗi người đều muốn nhanh chóng cách xa nơi này. Thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy, truyền nhân tiểu lý phi đao Vương Thông, Yến Khuynh Thành phong thái tuyệt thế, còn có Tiêu Thần cũng đã không quyết chiến sống chết nữa, Tuyết Long Ngọc ngay bên người bọn họ đã là uy hiếp lớn nhất, tất cả đều đem tốc độ tăng lên đến cảnh giới cực hạn, muốn rời xa tuyệt thế man long này. Cathy bắn lên trời rồi đi, Vương Thông trực tiếp nhảy xuống đỉnh tuyết sơn, Yến Khuynh Thành cũng muốn phóng lên cao thế nhưng đôi cánh ánh sáng phía sau kia không thể giữ lâu hơn để đem nàng ngự không mà đi, trong sóng tuyết ngập trời do Tuyết Ngọc Long quấy lên, nàng mạnh mẽ bị cuốn xuống, vừa lúc hướng về phía Tiêu Thần đang chạy vội. Ngón tay Yến Khuynh Thành dính lại như đao, một tia ánh tím ngọc bắn nhanh xuống, muốn xuyên thủng phía sau lưng của Tiêu Thần. Tu vi Tiêu Thần đã tới cảnh giới này, mặc dù trong hỗn loạn cũng có thể cảm ứng được tình huống nguy hiểm xung quanh, hần lập tức phản ứng. Thân thể như thoáng qua, lưu lại tại chỗ từng đạo tàn ảnh, tránh được một kích sắc bén kia, sau đó không chờ Yến Khuynh Thành đang rơi xuống ổn định thân hình, Tiêu Thần lạnh lùng đánh ra một kích cực mạnh, đây tuyệt đối là một sát thức không hề bảo lưu! Ánh sáng gai mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng, bảy tia sóng năng lượng xán lạn

cuồn cuộn nổi lên ngàn đồng tuyết, giống như sóng lớn đáng sợ đập vào bờ, từng lớp nổi tiếp từng lớp nhằm về phía Yến Khuynh Thành. Đây là lực lượng cảnh giới, Yến Khuynh Thành không thể né tránh, bị sóng năng lượng lớn nóng rực trực tiếp bị xốc bay ra ngoài, trong miệng không ngừng khạc ra máu tươi, ngọc nhan tuyết mỹ tái nhợt đến cực điểm. Không có bất luận thương xót gì, Tiêu Thần nhảy xuống đỉnh tuyết sơn. Dù là mỹ nữ đẹp nhất thiên hạ thì sao? Tiêu Thần tuyết sẽ không vì vậy mà nương tay chút nào, cừu địch là cừu địch, sẽ không vì bất luận nguyên nhân gì mà dao động! Tuyết Ngọc Long rít gào rung trời, nó mạnh mẽ lay nát đỉnh tuyết sơn, sóng tuyết vô tận ùn ùn kéo đến như vạn mã lao nhanh xuống, sóng tuyết trắng xóa đem Yến Khuynh Thành chôn sâu xuống đáy tuyết sơn. Man long toàn thân trắng muốt gầm chạy đến, xông lên đỉnh tuyết sơn phía trước, truy sát tu giả bỏ chạy. Đây là một hồi biến cố lớn, dù ai cũng không ngờ ở đây có một con man long kinh khủng như vậy. Trong tiếng rống mạnh mẽ, đỉnh tuyết sơn kia cũng bị chấn động xảy ra tuyết lở, thanh thế cực kỳ lớn, bất quá hoàn hảo là những tu giả này phản ứng đủ nhanh, sớm đã thoát ly khu vực này, có gần bảy tám người bất hạnh chôn vùi dưới sóng tuyết. Tiêu Thần cũng không theo mọi người cùng nhau chạy trốn, hắn lựa chọn một giải đất địa thế bằng phẳng, cả người hóa thành một chùm tia sáng chạy ào vào sâu trong tuyết, cùng với bọn chúng bỏ mạng chạy trốn còn không bằng lẳng lặng trốn đi. Bên ngoài, long khiếu xuyên phá tận trời, tiếng tuyết lở ầm ầm thật lâu sâu không ngừng lại..... Mãi đến khi tiếng la hét sợ hãi dần dần đi xa, tiếng rống rống mới giảm xuống, sau đó hoàn toàn biến mất, trời đất lại an tĩnh trở lại, Tuyết Ngọc Long dường như lại trở về trong băng động. Thẳng đến một canh giờ sau, Tiêu Thần mới từ trong tuyết dày lao ra, yên lặng nhìn chăm chú vào đỉnh tuyết sơn bị xốc không thương tiếc kia, có thể tưởng tượng mới vừa rồi Tuyết Ngọc Long cuồng bạo như thế nào. Long tộc quả nhiên là chủng tộc khiến Thần đều phải run rẩy, mặc dù hiện tại mất đi đại thần thông trước đây, thế nhưng thân thể cường hãn cũng không mất đi. Tu luyện là vô cùng, con đường hắn phải đi còn rất dài, khi nào thực lực mới có thể cùng chủng tộc như vậy tranh phong đây?

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 82: Quan tài băng trên tuyết sơn.

Chương 82: Quan tài băng trên tuyết sơn. Người dịch : Út Khờ Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Đông đảo tu giả đã trốn trở lại rừng cây xanh tươi, tâm tình so với lúc đến đã thay đổi rất lớn. Nếu không phải bọn họ và Tuyết Ngọc Long đánh nhau trên một tòa tuyết cốc, kéo dài thời gian nhất định để mọi người chạy trốn thì tuyết không đơn giản chỉ có hai mươi mấy người bị chôn vùi dưới tuyết như vậy. Tiêu Thần tìm kiếm một lúc lâu tại vùng tuyết này cũng không có phát hiện gì đặc biệt, sau đó đi vào sâu trong tuyết sơn tìm Kha Kha và ba bộ xương khô. Sau hai canh giờ, Tiêu Thần cũng đã phát hiện ra tung tích bọn chúng. Ngay khi đặt chân lên đỉnh tuyết sơn thì Tiêu Thần chết lặng, ngoại trừ phát hiện ra ba bộ xương khô tu luyện bên ngoài động, hẳn còn phát hiện một gốc tuyết sen cỡ căn phòng mà Kha Kha lại đang nằm ngủ say trên đó. Cả cây tuyết sen phát ra ánh sáng rực rỡ. Ánh rực rỡ như làn nước nhẹ nhàng lưu chuyển, thần dị không nói lên lời. Tuyết sen khiến linh khí ở đây dày đặc, ráng ngũ sắc lượn lờ quanh tuyết sen khiến cho nó tựa như là từ thần ngọc mài dũa mà ra, dưới ánh mặt trời chiếu xuống sáng chói lóa mắt. Mà Kha Kha nằm giữa nhụy sen ngủ say ô ô khiến người ta cảm thán: tiểu thú này thật sự rất thần dị, mỗi lần đều có thể tìm được linh vật như thế, điều này cũng không phải là ngẫu nhiên, tất cùng với linh tính của nó có quan hệ rất lớn. Tiểu gia hỏa này thật là tự tại, ngủ một giấc thật ngon mà không hề e sợ dã thú đến bắt đi, thật không biết như thế nào mà nó lại sống sót được tại trên Long Đảo đầy man thú hoành hành như vậy. Tiêu Thần nhẹ nhàng đi đến, khẽ chạm vào nó, kết quả sự tình khiến người ta kinh dị xảy ra, một một đoàn ánh mờ nhu hòa bao phủ thân hình nó, đem nó che chở ở bên trong. “Y nha...” Tiểu thú trắng muốt này lại nói mê, bị Tiêu Thần chạm vào liền trở mình một cái rồi tiếp tục ngủ, căn bản không hề giật mình tỉnh giấc. Đây.... Tiêu Thần thật sự không biết phải nói gì. Tiêu Thần

cũng không có tiếp tục kinh động đến nó nữa. Ngồi trên đỉnh tuyết sơn bắt đầu điều tức. Tuy rằng đối với địch nhân hắc rất lãnh khốc vô tình thế nhưng đối với những người bên cạnh lại hoàn toàn ngược lại, hắc đối với tiểu mãnh thú này rất sủng nịnh, nếu như lần này không nhờ vào vỏ trứng vỡ màu ngọc của Kha Kha sợ rằng hắc đã chết dưới chuôi phi đao kia rồi. Bọn Luân Hồi Vương cũng đã phát hiện được Tiêu Thần trở về. Ngọn lửa linh hồn trong đôi mắt lấp lóe ra, sau đó dường như mất đi, bắt đầu lẳng lẳng tu luyện. Tiêu Thần vẫn tĩnh tu trên đỉnh tuyết sơn đến nửa đêm mới cảm giác được thần thanh khí sáng. Hoàn toàn khôi phục đến trạng thái đỉnh. Hấp thu sinh mệnh tinh hoa trong những quả long đàn dẫn đến sinh mệnh tinh nguyên trong cơ thể hắc hơn hắc người bình thường, nếu không thì lần đại chiến này sợ rằng nguyên khí của hắc sẽ bị đại thương a. Sinh mệnh tinh nguyên cường đại khiến cho Tiêu Thần giống như có hai cái mạng. Nếu như gặp phải địch thủ tu vi ngang ngửa hắc hoàn toàn có thể cùng đối phương tiến hành tử chiến lưỡng bại câu thương, dù sao với sinh mệnh tinh nguyên cường đại như vậy hắc có thể hoàn toàn đánh bại đối phương. Màn đêm như nước, ánh sao lấp lánh. Mãi đến nửa đêm, Kha Kha mới từ trong giấc ngủ tỉnh lại, thấy Tiêu Thần thì mơ hồ chớp chớp đôi mắt to, sau đó dường như là nhớ đến điều gì. Vườn thú thảo nhỏ thống khổ chỉ chỉ cái bụng nhỏ tròn trịa của nó sau đó bất mãn chỉ vào Tiêu Thần, từ hồ im lặng lên án hắc. Tiêu Thần thoáng cái liền bị chọc cười, tiểu thú này khẳng định muốn ăn tuyết sen thế nhưng hiện tại lại không thể nào ăn được khiến nó phiền muộn vô cùng. “Ta xem ra sau này không cần gọi người là tiểu mãnh thú mà là gọi thành tầm bảo thú*, vương của tuyết sen như vậy mà người cũng có thể tìm được, người thật đúng là khắc tinh của các linh vật a.” (* thú tìm bảo vật) Kha Kha tựa hồ có chút bất mãn, hướng đến Tiêu Thần huy động thú thảo nhỏ hàm hừ. Sau đó liền trở mình từ trong nhụy sen vạch vài cánh hoa trong suốt ra, từ bên trong đào ra một khối tựa như ngọc cỡ nắm tay, thần huy xán lạn như một ngôi sao, đây chính là hạt tuyết sen chân chính a. Khiến cho Tiêu Thần hơi bị động dung. Kha Kha tham lam chảy nước miếng, muốn ăn nhưng lại không thể. “Ha ha...” Tiêu Thần được một trận cười to, sau cùng nói: “Trước tiên để cho ta giúp người bảo quản

nó, chờ sau khi cái bụng nhỏ của người xẹp lại rồi hãy chậm rãi hưởng thụ đi.” Kha Kha hoài nghi nhìn hẩn, sau đó ừ ừ gật gật đầu, đem hạt sen tách thành hai nửa, một nửa đưa Tiêu Thần thay nó bảo quản, một nửa còn lại đưa cho Tiêu Thần, đồng thời quơ thú trảo nhỏ lên cảnh cáo Tiêu Thần, không nên có chủ ý tới nửa kia của nó. Tiêu Thần buồn cười nói: “Tiểu mãnh thú người xem ra còn có chút lương tâm, không có quên ta. Yên tâm đi, ta đều giữ lại cho người, ta phân nửa cũng không dùng.” Lúc đi qua quê nhà của Kha Kha, Tiêu Thần cùng với tiểu thú này gần gũi hơn rất nhiều, không sai biệt lắm đã có thể giữ nó ở bên người rồi.” “Kha Kha hiện tại ta nói cho người biết làm sao cho cái bụng nhỏ của người xẹp lại.” Kha Kha nghe vậy mắt to lập tức sáng lên. “Muốn được như vậy cần phải có bảo thụ của người. Lần trước người không phải thấy bảo thụ đó bị ta dung nhập vào trong cơ thể sao? Từ hôm nay trở đi, người cần đem cây non thần thánh này dung nhập vào trong cái bụng nhỏ của người, để nó hấp thu sinh mệnh cam lộ dư thừa đi, không biết cần bao nhiêu thời gian thì cam lộ mới có thể hoàn toàn bị nó hấp thu hết đây?” Đôi mắt to sáng sủa của Kha Kha tròn tròn lên, sau đó bùm bùm cái bụng tròn vo dùng sức lắc lắc đầu, ý tứ cho biết là đánh chết cũng không đồng ý. “Y y nha nha...” Tựa hồ muốn nói tuyệt đối sẽ không trồng cây ở trong bụng. “Người không muốn cũng được, nhiều sinh mệnh cam lộ như vậy đều bị người hấp thu, chỗ tốt thật lớn mà. Chỉ là một đoạn thời gian sau này người phải nhịn ăn a, không nên nghĩ đến món ăn ngon nha.” Kha Kha lập tức bò lên trên tuyết sen, thờ ơ hằm hừ vài tiếng rồi tiếp tục ngủ. “Kha Kha không nên ngủ như vậy, đây chính là bổ phẩm tốt nhất của bảo thụ a, người nên đem nó trồng lên tuyết sen đi.” Tiêu Thần ôm Kha Kha vào trong băng động, đem đặt bảo thụ lên trên tuyết sen, ánh rực rỡ lưu chuyển như nước trong màn đêm, thần thánh tiểu thụ cao cỡ bàn tay, trên thân hình tựa như “Cầu Long” là một phiến lá hắc ngọc, một phiến lá bạch ngọc, còn có một phiến lá bích ngọc ngay lập tức phát ra hào quang chói mắt. Tàng sáng, bọn Tiêu Thần rời khỏi nơi đây, bởi vì bọn họ phát hiện trên một đỉnh tuyết sơn xa xa tựa hồ có một cung điện cổ xưa bị tàn phá. Khi du ngoạn quan sát từ đây thì phát hiện ra rằng đó không phải là ảo giác, nơi đây thật sự có một tòa di tích. Cổ điện bị tàn phá gần như sập

xuống, vốn là cung điện trùng điệp khí thế to lớn lúc này chỉ còn lại một hai gian cổ điện còn đang đứng thẳng, chỉ là tùy thời có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Cũng không có phát hiện gì ở chỗ này, tựa hồ chỉ là một di tích cổ xưa, khác xa với Thánh Sơn tà dị mà đáng sợ. “Đánh dấu tòa cổ điện này đi, đem long đàn tạm thời chôn ở đây, sau này cần thì đến lấy vậy.” Tiêu Thần nghĩ tạm dừng hấp thu tinh nguyên của long đàn, hôm qua đón ánh bình minh mà giác ngộ, khiến hắn trên con đường tu luyện hoàn toàn có nhận thức mới, hắn muốn bắt đầu một quá trình tu luyện mới. Dù sao cũng không sợ long đàn sẽ bị mất đi, sau này cần thì lại đến đây lấy. Đồng thời trong lòng hắn cũng có một tia chờ mong, thật sự có thể nở ra một hai con tiểu long vương sao? Tiêu Thần như thế nào cũng không ngờ được, băng tuyết sau khi bị chấn ra, khi bắt đầu đào lớp đất đông cứng thì lại đào lên một quan tài băng. Đây thật sự là một phát hiện lớn! Không phải là nơi an táng cổ thần chứ? Hắn nghĩ đến đó cũng rất nhanh chấn vỡ lớp đất đông cứng xung quanh, khiến quan tài băng hiện ra trên tuyết sơn. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, có thể nhìn thấy bên trong quan tài băng trong suốt này là một bộ da người hoàn chỉnh, nếp nhăn trên mặt rất nhiều, vừa nhìn có thể biết là người có tuổi phi thường già nua. Cái này thật sự quá tà dị. Bộ da nhiều tuổi rỗng mà không có thi thể khiến cho Tiêu Thần cảm giác có chút lạnh lẽo. Thế nhưng, hắn không cũng không vì như vậy mà sợ hãi, nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài băng này, lộ ra bộ da người nằm ở bên trong. Chỉ thấy bộ da này ngoài trừ bị nứt nẻ từ đầu đến bụng ra thì những bộ phận khác gần như hoàn hảo, không có một chút tổn hại nào, một ít tóc bạc trắng cùng với lông mi hoa sâm* đều được bảo lưu hoàn hảo. (* trắng đen) Không biết vì sao, Tiêu Thần cảm thấy nơi đây âm trầm dị thường, mặc dù có ánh mặt trời chiếu xuống nhưng phảng phất như đã mất đi độ ấm, ánh sáng rất mờ nhạt. Không tự chủ được, hắn liền nghĩ đến “xác ve”, lớp da nhiều tuổi này đặc tính có chút tương tự như côn trùng “lột xác” vậy. Tiêu Thần cũng không dừng tay lại, tại vùng đất lạnh giá xung quanh bắt đầu đào bới lên. Ngoài dự liệu của hắn, lại có thể trong lần thứ hai này đào lên được một quan tài băng, cùng với quan tài băng thứ nhất cách xa không quá hai thước. Tiêu Thần hít một ngụm khí lạnh, đây không phải là một nơi tà dị dùng để an

táng đấy chứ? Nếu là như thế thì cung điện bị tàn phá này chính là âm điện rồi! Quan tài bằng thứ hai được mang từ dưới đất lên, bên trong vẫn giống như trước có một bộ da tràn đầy nếp nhăn, sống lưng của Tiêu Thần lúc này đã toát ra mồ hôi lạnh. Bởi vì hắn đã phát hiện ra hai bộ da này đều rất giống nhau, sau khi để cùng một chỗ phát giác da mặt bọn họ lại giống nhau như đúc. Dung mạo giống nhau! Và lại, thông qua quan sát kỹ lưỡng, Tiêu Thần cảm giác được da đầu tê dại, bởi vì hắn phát hiện hai bộ da này hoàn toàn giống nhau, không có nửa điểm khác biệt. “Tại sao lại có thể như vậy, cho dù là huynh đệ song sinh cũng không có giống hệt như vậy chứ.....” Tiêu Thần càng nghĩ càng cảm thấy tà dị. Một nơi an táng khiến cho người ta lạnh sống lưng mà. Hắn không thể bởi vậy mà dừng tay, tiếp tục đào bới xung quanh, kết quả là chiếc quan tài bằng thứ ba được hắn đào ra. Hắn hít một hơi thật sâu, không có đi quan sát quan tài bằng thứ ba kia mà chấn vỡ từng lớp bằng, tiếp tục đào lớp đất đông cứng. Chỉ là lân cận cổ điện đều được hắn đào ra mà cũng không có tìm được chiếc quan tài bằng thứ tư. Mà nơi hắn đào được ba chiếc quan tài bằng kia cũng cách nhau không qua hai thước, sắp thành một hàng phi thường chỉnh tề. Như vậy theo suy đoán mà nói hình như chỉ có ba chiếc quan tài bằng này thôi. Tiêu Thần mở chiếc quan tài bằng thứ ba kia ra lập tức cả người hắn ngây dại, bộ da bên trong quan tài cùng với hai bộ kia hoàn toàn giống nhau như đúc, cũng không có bất kì chi tiết khác biệt nào. Tại sao lại có thể như vậy? Tiêu Thần cảm giác hàn khí khắp người, vì sao lại có ba bộ da người giống nhau như vậy nhưng lại không hề có thi thể? Lẽ nào máu thịt bên trong đã bị con vật nào đó ăn tươi sao? Trấn tĩnh bản thân lại rồi tiếp tục quan sát, bỗng nhiên thần tình của hắn bị kiềm hãm lại bởi vì hắn phát hiện được một đầu mối trọng yếu nhất! Bên trong chiếc bằng quan thứ ba có vài giọt máu, tựa hồ chưa khô bao lâu.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 83: Gặp gỡ.

Chương 83: Gặp gỡ. Người dịch : Út Khờ Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Hai bộ da kia cũng có một ít vết máu đen. Vừa nhìn là có thể biết được đã hơn trăm năm rồi. Trải qua sự ăn mòn của năm tháng dài đằng đằng. Đương nhiên cụ thể trải bao nhiêu thời đại thì Tiêu Thần không thể đoán ra được. Mà bộ da người trong chiếc quan tài bằng thứ ba kia lại có một vết máu đỏ xẫm hơi tươi. Đối với tu giả như Tiêu Thần rất dễ dàng đoán được. Thời gian tuyệt không hơn nửa tháng. Điều này lập tức khiến cho Tiêu Thần cảm thấy lạnh cả người, tất cả lông tơ đều dựng đứng lên. Hắn cẩn thận quan sát bên trong bộ da kia. Phát hiện máu ở bên trong quả nhiên cũng là màu đỏ tươi. Hắn là không lâu lắm. Sau khi quan sát kỹ lưỡng, hắn phát hiện bộ da thứ ba này hơi mềm mại một tý. Nó có một chút bóng lưỡng, tựa hồ mới thoát ra chưa được bao lâu. Bỗng nhiên Tiêu Thần cũng phát hiện được điểm then chốt ở nơi đây, ngón giữa của bộ da này có chút rạn nứt, ngoại trừ vết máu ra thì kể bên còn có một ít da non. Thật sự là rất tà dị và đáng sợ rồi! Suy đoán mông lung lúc trước của Tiêu Thần tựa hồ đã trở thành sự thật! Không thể kìm được lại nghĩ đến tình cảnh ve sầu thoát xác. Nếu suy đoán không sai mà nói thì tựa hồ có một lão quỷ không ngừng luân hồi lột xác. Tiêu Thần vô thức nhìn xung quanh, trên tuyết sơn này cũng không thấy nửa điểm dấu chân. Thế nhưng hắn lại âm thầm cảm giác được có một đôi mắt âm lãnh vô cùng đang nhìn chăm chú vào hắn. Ảo giác, nhất định là ảo giác. Tiêu Thần cố gắng bình tĩnh lại trong lòng. Thả thần thức ra, quan sát động tĩnh xung quanh. Trong tuyết sơn đều là một mảng vắng vẻ. Chỉ có khí tức rét buốt đang lưu chuyển trên đại tuyết sơn mà thôi. Tiêu Thần cho rằng nơi đây không phải là chỗ tốt lành gì, hắn dựa theo vị trí lúc trước mà chôn ba quan tài bằng lại, lau sạch tất cả vết tích, sau đó cùng với Kha Kha và ba bộ xương khô ở gần đó nhanh chóng rời khỏi đây. Ở trong đại tuyết

sơn tiếp tục tu luyện thêm năm ngày, Tiêu Thần cũng không có phát hiện bất kì tình huống khác thường nào, hắn đem long đàn đặt tại một nơi trong tuyết sơn rồi quyết định rời khỏi đây. Trên Long Đảo nhiệt đới ẩm ướt lại xuất hiện một phiến tuyết sơn vốn là không bình thường rồi. Hắn lại ở chỗ này phát hiện được một số sự tình kì dị khiến hắn thấy ở đây không hề an toàn hơn so với rừng núi có nhiều man thú hoành hành kia. Xuyên qua thế giới đầy băng tuyết này đi ra ngoài tuyết sơn. Tiêu Thần đột nhiên cảm thấy ở phía xa truyền đến một trận thanh âm “ầm ầm” như có như không. Tựa như phát sinh tuyết lở vậy. Ngay sau đó hắn liền thấy một tia ánh tím phóng lên cao. Tuy rằng khoảng cách rất xa thế nhưng Tiêu Thần liếc mắt liền có thể nhận ra, kia dường như là.....Yến Khuynh Thành. Năm ngày trước đại chiến trên tuyết sơn này, Yến Khuynh Thành lúc đó bị Tiêu Thần đánh cho không rõ sống chết, sau đó lại bị Tuyết Ngọc Long tạo ra một trận tuyết lớn chôn sâu xuống. Vốn nàng ở trong ngàn lớp tuyết như vậy thì chắc chắn sẽ phải chết. Thế nhưng không nghĩ sau năm ngày bị chôn sống nàng lại lao ra từ lớp tuyết dày. Tuy rằng cách nhau rất xa thế nhưng đôi cánh ánh tím phía sau Yến Khuynh Thành vẫn có vẻ rực rỡ chói mắt, không gần như trong suốt như đại chiến vào hôm đó. Hiện tại đôi cánh này quả thực như là từ hai phiến thần ngọc điêu khắc mà ra, thần dị nói không nên lời. Nàng không những không chết mà tu vi rõ ràng có đột phá, điều này khiến cho Tiêu Thần cảm thấy giật mình sâu sắc. Hắn liền nhớ đến công pháp Yến Khuynh Thành tu luyện – . Truyền thuyết quả nhiên là thật, người tu luyện công pháp này sau khi gần chết mà có thể thành công xông qua cửa chết này thì tu vi lập tức sẽ tiến xa. Yến Khuynh Thành từ trong cửa chết mà đột phá cảnh giới vốn có. Ngất đi dưới lớp tuyết dày sau năm ngày thì sống lại! Điều này khiến cho lòng Tiêu Thần nghiêm nghị. quả nhiên không hổ là một trong thiên công vang dội cổ kim. Tu vi Yến Khuynh Thành đạt được tất nhiên là trở thành một kẻ kinh địch. Chỉ là Tiêu Thần tự tin không hề sợ hãi bất kỳ kẻ đồng cấp nào. Bởi vì không gian linh sĩ được xưng “đồng cấp là vương” cũng từng bị hắn đánh bại. Tiêu Thần nhanh chóng lưu lại từng đạo tàn ảnh trên đỉnh tuyết sơn, muốn tiến đến lưu lại Yến Khuynh Thành. Chỉ là lúc Yến Khuynh Thành lao ra khỏi lớp tuyết dày liền triển khai đôi

cánh ánh tím giống như cánh Thần nhanh như thiểm điện bay ra ngoài tuyết sơn. Căn bản không hề muốn lưu lại nơi này chút nào càng không có phát hiện ra Tiêu Thần đang lén tiếp cận. Rốt cuộc cũng rời khỏi tuyết sơn. Quay đầu lại nhìn thế giới băng tuyết kia, cảm nhận từng cơn gió ấm trước người. Tiêu Thần cảm giác rất không chân thực. Lạnh và nóng gần như vậy mà không hề có xung đột, cây cối sinh tươi trong rừng núi cách tuyết sơn trắng muốt kia gần như vậy thật khiến người ta cảm thấy siêu việt lạ thường. Bọn Tiêu Thần tiếp nhập giải đất bồng bồng sinh cơ kia. Tiếng chim hót uyển chuyển, hương hoa động lòng người cùng với những tiếng thú rống. Rừng rậm tĩnh mịch này so với đại tuyết sơn ở xa kia thật sự là khí tức sinh động hơn rất nhiều. Cách nơi các tu giả tụ tập khoảng hai mươi mấy dặm. Phía trước xuất hiện một tòa núi tú lệ tràn đầy linh khí nguyên lực, tựa hồ rất ít man thú thường lui tới. Điềm tốt không nói được nên lời cùng với sự yên tĩnh, xa xa có thể nhìn thấy dòng suối chảy từ trên thác núi xuống. Hơi nước bốc lên tạo thành ánh cầu vồng rực rỡ. Tiêu Thần đi đến chân núi, phát hiện ra đây là một địa phương thật sự tốt, kỳ hoa nở rộ, cây cỏ khắp nơi, xanh tươi tràn đầy sức sống. Thật là một thiên đường để tu luyện. Vả lại hẳn ở nơi đây gặp được một người quen. Dưới tán cây hoa là một hồ nhỏ tựa như là cẩm thạch yên ả không gợn sóng, đó là một vẻ đẹp yên ả không nói nên lời. Không gian linh sĩ Liễu Mộ vẫn mang theo bộ dáng ốm yếu như vậy, khuôn mặt tuần mi có chút tái nhợt, lẳng lẳng ngồi bên bờ hồ thả câu. Khi Tiêu Thần bước vào đây, lập tức cảm giác được sự dị thường của không gian, phảng phất tựa như là di chuyển bên trong chất lỏng vậy, khiến cho hẳn đi lại khó khăn. Không gian dĩ nhiên lại xuất hiện trùng điệp bóng ảnh chồng lên nhau. Cảnh vật xa gần khác nhau đan xen trước mắt. Ở đây tựa hồ có rất nhiều tầng không gian bầy, khiến cho người ta như là dây dựa trong vũng lầy càng nhúc nhích càng khó động đậy. Cảnh giới của Tiêu Thần toàn lực bạo phát ra, tựa như là một thanh lợi kiếm phát ra thần mang nóng rực xé rách trùng điệp dây thừng trời buộc, lập tức khiến cho toàn bộ phiến không gian bầy tan biến đi. Khôi phục lại quang cảnh xinh đẹp xung quanh. Liễu Mộ bên cạnh tiểu hồ xoay người lại nói: “Xem ra lời đồn người mấy ngày trước ở trên đỉnh tuyết sơn đại khai sát giới quả nhiên là thật,

hiện tại ta vẫn có thể cảm giác được khí tức huyết sát trên người người.”

Tiêu Thần cười cười. Thong dong tiến đến ngồi không xa Liễu Mộ nói: “Tất cả chỉ vì tự bảo vệ mình thôi, ta muốn sống sót. Mà có người hết lần này đến lần khác bức ta. Ta chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.” “Người đã đột phát cảnh giới.” Thần sắc tái nhợt của Liễu Mộ dần dần hiện lên một tia huyết sắc nói: “Không bằng chúng ta tái chiến một hồi đi, thế nào?” Nhãn thần của hắn có chút nóng bỏng, tựa hồ rất chờ mong vào trận chiến này. “Người cũng đã tiến nhập cảnh giới.” Tiêu Thần sau khi phát giác liền có chút kinh ngạc. sau đó lắc đầu nói: “Không gian linh sĩ được xưng là vương giả trong tu sĩ đồng cấp. Ta thật lại muốn đánh vỡ truyền thuyết này. Thế nhưng hiện tại ta không thể cùng người giao chiến được.” “Vì sao?” “Có người luôn muốn bức ta vào chỗ chết, phía trước có rất nhiều nguy hiểm, ta phải luôn ở vào trong trạng thái đỉnh. Người và ta đều tiến nhập vào cảnh giới. Thật sự khi giao thủ muốn đánh bại người mà nói sợ rằng sẽ không bình thản như lần trước rồi. Khuôn mặt có chút bệnh của hắn nở một nụ cười nói: “Người thật đúng là tên tự phụ, người dám khẳng định có thể đánh bại ta? Không gian linh sĩ đồng cấp là vương không phải chỉ là hư ngôn đâu!” Tiêu Thần nhẹ nhàng lấy tay điểm lên mặt hồ, nhất thời khiến cho tiểu hồ trở nên cuộn cuộn kịch liệt. Mặt nước tựa như là sôi trào. Hơn nghìn con cá trong hồ đều bị chấn động nổi lên trên mặt nước. Hắn phi thường tự tin nói: “Nếu lần trước ta có thể phá vỡ truyền thuyết thì lần này ta cũng có thể làm được.” Bỗng nhiên những con cá bị chấn động nổi lên trên mặt nước toàn bộ đều bị dừng lại trên không trung, không hề nhúc nhích, toàn bộ đều bị không gian lực của Liễu Mộ giam cầm lại, hắn quay đầu nhìn Tiêu Thần nói: “Người thật sự rất mạnh, nhưng ta cũng rất tự tin. Thật sự muốn đánh cùng người một trận. Bất quá hiện tại người đang ở trong nguy hiểm, ta cũng không muốn ép buộc người.” Lúc này, Kha Kha ở cách đó không xa bị những con cá dừng trên không trung kia hấp dẫn ánh mắt. Nó hình như thấy rất thú vị. Ngay khi hơn một nghìn con cá kia bị Liễu Mộ thả lại vào trong hồ nước. Nó vươn thú trảo nhỏ trắng muốt kia khoa tay múa chân loạn xạ trên không. Nhất thời cá trong hồ lại nhảy lên khỏi mặt nước, bắt đầu bay lượn khắp bầu trời. Được khoảng ba bốn giây liền “Phác thông phác thông” rơi vào

trong nước. Điều này khiến cho Liễu Mộ giật mình vô cùng. Lần đầu tiên hẳn chăm chú nhìn tiểu thú trắng muốt bên người Tiêu Thần, cả kinh nói: “Đây là.....” Tiêu Thần buông tay cười nói: “Ta đối với nó cũng không biết, nó tựa hồ không có lực công kích thể nhưng tự bảo vệ mình thì rất tốt.” Kha Kha phi thường bất mãn đánh giá này, hàm hừ huy động tiểu thú trảo, sau đó chạy về hướng ba bộ xương khô ở đằng xa. “Người làm sao tiến nhập được vào ? Phải biết rằng lúc ta đột phá phải mất tâm lực rất lớn a.” Liễu Mộ hỏi. Tiêu Thần cũng không có giấu diếm gì, mang những cảm thụ khi đốn ngộ dưới ánh bình minh nói cho Liễu Mộ biết. Liễu Mộ bắt đầu suy tư, sau đó thở dài một hơi nói: “Xem ra những gì chúng ta trải qua cũng không sai biệt lắm, lúc đầu ta thua trong tay người liền ở trước thần bí bắt đầu khổ tu, thế nhưng suýt nữa lại bị tẩu hỏa nhập ma. Sau khi lui đến phiến an tĩnh này tu dưỡng. Khiến cho tâm thái bình thản trở lại. Thật không ngờ lại có thể đột phá cảnh giới.” Hẳn cũng mang những tâm đắc của chính mình nói ra. Tuy bọn họ là những tu giả không cùng hệ. Thế nhưng loại tâm hồn cảm ngộ này cũng hoàn toàn giống nhau. Sau một phen giao lưu hai người đều cảm giác rất có thu hoạch. Hai người nói chuyện rất lâu với nhau, từ thế cục hiện nay trên Long Đảo đến những khác biệt của linh sĩ và chú sư. “Linh sĩ chúng ta là trời sinh dị năng, chủng loại dị năng rất phong phú, chú sư bất quá chỉ là tinh thần lực cường đại mà thôi. Bản thân cũng không có linh lực gì, nhưng mà bọn họ ngâm xương chú thuật cổ xưa, có thể thi triển ra cùng loại năng lượng công kích. Ta vẫn không tin chú thuật bọn họ có được từ thần linh. Nhưng đích xác cũng vô pháp xác định bất cứ loại năng lượng gì trong cơ thể bọn họ, năng lượng sở hữu trong công kích đều là từ ngoại giới triệu tập mà đến. Có dấu hiệu cho thấy nguyên gốc bọn họ có được chính là tín ngưỡng thần.” Sau cùng, hai người liền nói đến tình huống hiện nay của Long Đảo, mơ hồ đều có ý nguyện liên thủ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 84: Sắc đẹp.

Chương 84: Sắc đẹp. Người dịch : Út Khờ Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

“Tiêu Thần, người không phải lại muốn đại khai sát giới chứ?” Tiêu Thần nở nụ cười nhàn nhạt: “Con người ta không thích bị động, dựa vào cái gì mà phải chờ bọn chúng đến giết ta? Ta muốn chủ động nghiền nát hết thảy nguy hiểm.” Thân thể Liễu Mộ tựa hồ cũng không tốt lắm, ho khan mấy tiếng, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia huyết sắc, hơn nửa ngày sau mới bình tĩnh lại nói: “Người quả thật là một kẻ nguy hiểm!” “Hết cách, chính là bọn chúng bức ta. Ta chỉ muốn sống sót mà thôi. Thay vì đợi nguy hiểm trong bị động không bằng chủ động xuất kích!” Liễu Mộ cũng dần dần hiểu được tính cách của Tiêu Thần. Đây là một người hành sự quyết đoán, tuyệt không do dự, khó mà đoán được. “Cần ta hỗ trợ không?” “Người... Muốn giúp ta?” Điều này khiến cho Tiêu Thần kinh ngạc. Hiện tại cừu địch của hắn cũng không phải dạng tốt lành gì. Dưới hoàn cảnh này mà tương trợ lẫn thì thật sự là mạo hiểm sinh mệnh nơi hiểm địa. “Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau. Biết đâu sau này ta cần người cứu tính mệnh ta.” Liễu Mộ mặc dù đáng vẻ hơi bệnh tật thể nhưng một thân tu vi thật sự là rất đáng sợ, được xưng là vương giả trong đồng cấp. Ai có thể uy hiếp tính mạng của hắn đây? Tiêu Thần không hiểu được nhìn hắn hỏi: “Lẽ nào trên Long Đảo này có đại địch sống chết với người sao?” “Ta không biết. Ta chỉ có một cảm giác, tựa hồ có một đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chú vào ta, loại cảm giác này thật không tốt, ta không thể phát hiện nó tốt cùng là ở đâu.” Liễu Mộ thông thả nói ra sự tình huyền bí bên trong. “Được, chúng ta sẽ hỗ trợ lẫn nhau.” Liễu Mộ không nói rõ thì hắn cũng muốn hỏi thêm nhưng hai người cũng đã quyết định liên thủ. Liễu Mộ cười cười chỉ là có chút lãnh khốc nói: “Ta đã lâu rồi không có giết người, không bằng giúp người giải quyết triệt để hậu hoạn đi.” Tiêu Thần cũng nở nụ cười, hắn đã nhìn ra Liễu Mộ

này tuyệt không loại người dây dưa, người này tuy mang vẻ bệnh tật nhưng là một không gian linh sĩ phi thường anh tuấn. Loại người này không ra tay thì thôi, đã ra tay tất sẽ lãnh khốc vô cùng. Bọn họ cũng không nóng lòng động thủ, mấy ngày tiếp theo điều chỉnh trạng thái của bản thân. Đồng thời cũng chú ý đến thế cục trên đảo. Ngày thứ ba, sau khi Liễu Mộ ra ngoài tìm hiểu tin tức liền trở về nói: “Ta đã phát hiện Độc Cô Kiếm Ma.” Hiển nhiên Liễu Mộ phi thường coi trọng nhân vật này. “Độc Cô Kiếm Ma?” Tiêu Thần khẽ động trong lòng, hai ngày trước hắn đã đến thăm Nhất Chân hòa thượng. Hỏi cao thủ đáng sợ nhất trong đảo rốt cuộc là ai. Theo như lời của Nhất Chân hòa thượng thì Độc Cô Kiếm Ma là một trong số đó. Công pháp hắn tu luyện chính là công pháp cực mạnh – . Nghe đồn rằng huyết mạch Độc Cô Kiếm Ma không giống người thường. Hắn chính là hậu duệ của thiên cổ nhân kiệt Độc Cô Cầu Bại. Tộc này đều là nhất mạch đơn truyền. Hắn gọi là Kiếm Ma vì muốn siêu việt hơn tổ tiên. Thuở nhỏ hắn tại bờ biển luyện kiếm. Mười lăm tuổi liền có thể chém vỡ chín lớp sóng lớn. Hai mươi tuổi khó kiếm được địch thủ cùng thế hệ, là một kẻ đáng sợ vô cùng. Nhất Chân hòa thượng rất hoài nghi Độc Cô Kiếm Ma có thể là người đứng sau cuộc thanh trừ lớn kia. “Nếu ta tính toán thời gian ăn khớp.” Liễu Mộ thoáng nhớ lại, suy tư một phen rồi nói: “Độc Cô Kiếm Ma tiến vào sâu bên trong Long Đảo từ rất sớm, chỉ là tu luyện tại thần bí không được bao lâu liền trở lại bên bờ biển luyện kiếm. Hình như chính là đoạn thời gian xảy ra cuộc thanh trừ lớn. Sợ rằng.... điều hoài nghi của Nhất Chân hòa thượng bằng hữu người là thật!” Hai người đều đã ý thức được, nếu như suy đoán này là thật, lần này Độc Cô Kiếm Ma quay lại sâu trong Long Đảo sợ rằng sẽ gây nên một hồi sóng to gió lớn. Lúc Tiêu Thần cùng Liễu Mộ đang thảo luận liền xuất hiện một vị nữ tử xinh đẹp quyến rũ đi đến đây. Dĩ nhiên là một thành viên của Phấn Hồng liên minh, có tư sắc gần bằng Liễu Như Yên, gợi cảm quyến rũ đến cực điểm - Lý Vân. Dung nhan xinh đẹp, khắp người đều tràn ngập dụ hoặc. Con mắt lưu chuyển như nước. Đôi môi dù chưa tô son thế nhưng lại hồng nhuận vô cùng, cổ trắng như là thiên nga. Bộ ngực cao vút, eo thon tinh tế, mỹ đồn tròn trịa đọng đưa theo từng bước chân, quả nhiên là mỹ hoặc không nói lên lời. Đôi chân dài thon ngọc như

ẩn như hiện dưới lớp váy, khu vực trắng nõn mềm mại lúc ẩn lúc hiện dụ nhân vô cùng. Chiếc váy mỏng bằng tơ theo gió mà lay động phất phơ. Bao phủ những đường cong mông lung trên thân thể. Khiến cho vẻ ngoài càng thêm mị hoặc. Đây quả thật là một yêu tinh, chuyên môn đến câu dẫn hồn phách thiếp mà. Phấn Hồng liên minh được xưng là tin tức nhanh nhẹn. Lại có thể tìm được Tiêu Thần. Liễu Mộ trước tiên ẩn đi, sau đó rút lui. Phấn Hồng liên minh muốn cùng Tiêu Thần tiến thêm một bước kết minh. Lý Vân nguyện ý ở lại bên cạnh Tiêu Thần tương trợ hần. Tuy rằng Lý Vân nói năng uyển chuyển thể nhưng ý tứ lại phi thường rõ ràng. Đây quả thực là đưa người đẹp đến a. Một hồ ly tinh thiên kiều bá mị như vậy được đưa đến tận cửa, có thể thấy được Phấn Hồng liên minh rất coi trọng Tiêu Thần. Rõ ràng là muốn đạt được sự tín nhiệm và hảo cảm của hần. Lý Vân thút tha kiều mị sau khi nói rõ ý đồ đến đây, tựa như làn gió đi đến bên người Tiêu Thần, nở nụ cười phong tình vạn chủng. Đôi môi đỏ mọng khiêu gợi úp mở dụ nhân, nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai Tiêu Thần. Hiển nhiên là ngồi bên cạnh hần. “Nàng có thể tương trợ ta cái gì?” Tiêu Thần lẳng lặng ngồi bên hồ, không động hỏi. “Tuy rằng tu vi của thiếp không thể giúp chàng giết địch...” Hiển nhiên, Lý Vân không muốn chính mình rơi vào trong hiểm cảnh. Bắt đầu cười cười nói: “Bất quá. Thiếp có thể giúp chàng có sự thoải mái cao nhất.....” Loại ngôn ngữ này có thể nói là ám muội đến cực điểm. Vừa nói vừa đi đến phía sau Tiêu Thần, duỗi ngón tay ngọc bắt đầu vuốt ve. Quyển rũ cười nói: “Không nên hiểu lầm a. Thiếp nói là giúp chàng xoa bóp thả lỏng, khiến cho thể xác và tinh thần khẩn trương của chàng có thể giãn ra.....” Như vậy lại phạm tội dụ nhân, nàng càng nói càng khiến người ta nghĩ bậy. Động tác và ngôn ngữ đều ám muội cực kỳ. Nhẹ nhàng vang lên bên tai Tiêu Thần, động tác trên lưng càng không cần cố kỵ gì. Tiêu Thần dường như rất hưởng thụ loại xoa bóp này. Thoải mái trải dài thân thể một chút, nghiêm chỉnh nói: “Rất tốt.” Lý Vân kiều mị liếc hần một cái, sau đó ngồi ở bên cạnh Tiêu Thần, thân thể mềm mại gần như tựa trên người Tiêu Thần nói: “Thiếp đã cố hết sức mà chàng chỉ nói khích lệ có hai chữ thôi sao.” “Vậy nàng muốn ta làm gì để thưởng cho nàng đây?” Khóe miệng Tiêu Thần mỉm cười nhìn nàng. “Thiếp còn tưởng chàng

không tốt. Bất qua ít nhất chàng phải giúp thiếp tăng cường tu vi, hiện tại thể cục trên Long Đảo rất phức tạp. Người người cảm thấy bất an. Chỉ có thực lực bản thân cường đại mới không phải lo lắng. “Tăng cường tu vi? Người khác như thế nào có thể trợ giúp đây? Cái này cần phải dựa vào nỗ lực khổ tu của bản thân nàng thôi.” Lý Vân nhích lại gần Tiêu Thần. Thân thể mềm mại gần như hoàn toàn dựa vào người Tiêu Thần, từng trận hương thơm từ cơ thể truyền đến, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ của nàng truyền đến: “Thiếp biết chàng khẳng định có phương pháp tu luyện đặc thù. Nếu không thì sao tu vi của chàng lại đột phá không ngừng đây? Thiếp biết chàng không thể dạy cho thiếp toàn bộ bí pháp nhưng chỉ dạy thiếp một ít bí quyết chung quy cũng có thể chứ?” Tiêu Thần lập tức sáng tỏ, Phần Hồng liên minh không chỉ coi trọng thực lực của hắn cũng rất coi trọng pháp môn tu luyện của hắn nữa. Thắt lưng non mềm của Lý Vân tựa như là rắn vậy, đôi tay mềm nhẹ tựa như cành liễu đem cánh tay phải của Tiêu Thần vây quanh eo nhỏ của mình. Sau đó hai tay lại trực tiếp ôm cổ của Tiêu Thần. Gương mặt như là đóa mây hồng mềm mại đáng yêu đến cực điểm, da thịt hồng nhuận non mịn tựa như nước. Từng làn hương thơm đặc biệt từ cơ thể nữ tử truyền đến mũi Tiêu Thần, mà thân thể Lý Vân lại không ngừng vụn vụn, lóng tóc không ngừng phớt qua khuôn mặt Tiêu Thần, thân thể xinh đẹp gợi cảm dán lên người Tiêu Thần. Nóng bỏng như lửa lại mềm mại như nước. Loại khiêu khích ám muội này thật sự là câu dẫn những cảm xúc sâu lắng nhất của con người. Nhưng ngay lúc này, Tiêu Thần nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đứng lên cười nói: “Hiện tại đã đến bữa trưa. Trước tiên chuẩn bị cho ta và Kha Kha dùng vài món ăn thôn dã đi. À, thuận tiện nướng mấy con cá trong hồ này. Còn nữa, Kha Kha rất thích ăn hoa quả, nàng cũng chuẩn bị một ít đi.” Lý Vân ngẩn người, nam nhân này là đầu gỗ sao? Đã không động thì thôi chứ. Lại bắt nữ tử thiên kiều bá mị như nàng đi nhóm lửa quay thịt sao? “Tiêu Thần Lúc nào dạy thiếp một ít bí pháp tu luyện nha?” “Công pháp của ta tương đối khó học. Không thích hợp cho nữ tử tu luyện.” “Cái gì khó học? Chàng rõ ràng qua quýt với thiếp.” “Là thật. Đối với nữ tử mà nói, muốn tu luyện thần công này. Đầu tiên phải ‘huy đao tự cung*’ .” Tiêu Thần mang theo Kha Kha đang ngủ nhanh rời đi. (* Dùng

đao tự thiên.) “Chàng..... nói bậy! Nữ tử làm thế nào mà tự cung?” “Vĩnh viễn không được tiếp cận nam tử.” Lý Vân vừa tức vừa hận, vừa giậm chân tại chỗ, vừa nghiêng răng nghiêng lợi. “Làn hương ôn nhu nhanh như vậy đã rời khỏi?” Liễu Mộ ngồi dưới một gốc cổ thụ nhìn lên Tiêu Thần hỏi. Tiêu Thần cười cười, cũng không thèm để ý, nửa thật nửa giỡn nói: “Nữ nhân này thật sự là một yêu tinh chuyên câu dẫn người. Ta là một nam nhân bình thường, bất kể phát sinh cái gì đều là chuyện đương nhiên. Bất quá, nàng tóm lại vẫn rất dụ hoặc, nhưng nàng mang theo ánh mắt không đơn thuần mà đến. Nếu ăn tươi mỗi câu thơm như vậy thì cẩn thận mà tháo lưỡi câu đi là vừa.” Liễu Mộ nói: “Lấy lý giải mấy ngày nay của ta. Những nữ tử bên trong Phấn hồng liên minh cũng ngoại trừ vũ vật minh chủ Liễu Như Yên không có dùng sắc ở bên ngoài. Những người khác đều âm thầm qua lại cùng với những liên minh lớn khác. Mà Lý Vân này tựa hồ từng đi theo Độc Cô Kiếm Ma.” “Nếu như vậy mà nói là ta ‘kính nhi viễn chi’ sao?” Mưu đồ bí mật của hai người sắp sửa triển khai hành động. Sau đó Liễu Mộ ẩn đi, Tiêu Thần hướng kêu Lý Vân lại, cười nói: “Hiện tại phải mời Lý cô nương tương trợ rồi.” Lý Vân có thể nói là yêu mị, đôi mắt câu hồn đoạt phách, hồ mị vô cùng, nhu mì cười nói: “Thiếp làm thế nào để tương trợ đây?” “Thỉnh Lý cô nương trở lại nơi các tu giả tụ tập nhàn với mọi người. Trong vòng mười ngày ta nhất định tiêu diệt minh chủ Tự Nhiên liên minh Arhode.” “Chàng không tin Phấn hồng liên minh bọn thiếp?” “Không, ta cực kỳ tin tưởng các nàng.” “Như vậy thì tin tức trên lý ra nên bảo mật mới đúng. Mà chàng lại bảo bọn thiếp lan truyền ra ngoài?” “Có người phải dùng vũ lực họ mới sợ, ta cho rằng nên để cho bọn họ hiểu rằng không nên tùy tiện chọc ta!” “Động thủ như vậy là muốn giết gà dọa khỉ?” “Xem như là vậy đi!” Trải qua một phen nói chuyện với nhau, Lý Vân tha thướt rời đi. Tin tức rất nhanh được truyền bá ra ngoài, thật không thể nghĩ ngờ chính là một loại tuyên chiến cường thế. Tiêu Thần gần đây gặp phải một hồi phong ba. Trên tuyết sơn đại chiến một hồi. Biểu hiện khí thế cường đại không thể chống. Dù là người cực mạnh trong thanh niên cường giả cũng phải xem trọng hẳn. Đông đảo tu giả tụ tập lại thành một mảnh sôi trào. Rất nhiều người đều chờ mong một trận đại chiến này. Càng chờ mong vào trận đại

chiến giữa Tiêu Thần cùng với Yến Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông, bởi vì đó là một trường đại chiến không thể tránh khỏi.

Không cần đợi đến mười ngày sau. Ngay khi màn đêm của ngày thứ nhất buông xuống thì Tiêu Thần và Liễu Mộ đã chuẩn bị hành động. “Liễu Mộ, đem cái này đặt ở trước ngực và sau lưng” Tiêu Thần mang đem vỏ trứng vỡ màu ngọc của Kha Kha đưa cho Liễu Mộ vài miếng. Liễu Mộ tiếp nhận liền cảm thấy được vỏ trứng vỡ màu ngọc này rất cứng. “Người sợ là ta không đỡ được tiểu lý phi đao sao?” “Nếu như là chính diện chiến đấu người có thể phòng ngự được, thế nhưng hấn lại âm thầm xuất thủ. Thật sự là rất khó phòng bị a. Lần trước nếu không phải nhờ vỏ trứng vỡ màu ngọc này bảo hộ trước ngực ta sợ rằng bây giờ đã không thể đứng trước mặt người để nói chuyện rồi.” “Tiểu lý phi đao đáng sợ như trong truyền thuyết vậy sao?” “Mặc dù bây giờ không còn là ‘tiểu lý’ nữa, nhưng môn này bất kể là nằm trong tay ai thì triển ra đều vẫn rất đáng sợ như cũ.” Liễu Mộ cũng không phải là kẻ cuồng vọng không biết tốt xấu, hấn nghe theo ý kiến của Tiêu Thần, dùng vài miếng vỏ trứng vỡ màu ngọc bảo vệ những bộ phận yếu hại. Tiêu Thần đánh thức Kha Kha dậy, nói: “Tình dậy không nên chạy loạn, ở đây chờ chúng ta.” Kha Kha mơ hồ chớp động đôi mắt to, vô thức gật gật đầu sau đó lại tiến vào giấc mộng đẹp. Tiêu Thần hướng đến ba bộ xương khô nói. “Đêm nay không cần các người xuất thủ nhưng cũng nên theo sát phía sau chúng ta, vạn nhất chúng ta bị kiệt lực thì các người công chúng ta trở về.” Ba bộ xương khô gật gật đầu biểu lộ đã hiểu rõ. Tiêu Thần và Liễu Mộ xác định sẽ đại chiến một hồi, hiện tại đều đã chuẩn bị rất tốt. Đêm nay ánh sao mờ mờ, bóng tối bao phủ khắp rừng cây. Có vẻ u tối dị thường. Tiêu Thần tựa như là một làn khói nhẹ, rất nhanh đi đến nơi các tu giả tụ tập. Liễu Mộ lại đang ngự không phi hành theo sát phía sau, trên không trung chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh. Ba bộ xương khô cũng đi theo bọn họ ở phía xa. Mục tiêu đầu tiên của bọn họ hôm nay chính là Thụ Nhân Cốc. Tiêu Thần quyết định trước tiên mang thể lực của Triệu Lâm Nhi nhờ

bỏ, sau đó là Arhode và Cale của Tự Nhiên liên minh, tin tức trước kia chỉ là giương đông kích tây mà thôi, sau khi đem những uy hiếp này xóa bỏ mới chính là thời cơ cùng với Yến Khuynh Thành và Cathy quyết chiến. Đây là một đêm đổ máu. Tiêu Thần và Liễu Mộ hai đại ca thủ xuất hiện trong Thụ Nhân Cốc liên minh. Bọn họ triển khai một trường giết chóc sấm sét. Những tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm. Trong đêm đen là một màn ánh xanh hiện ra quanh Liễu Mộ bao phủ không gian mấy trăm mét vuông. Hẳn tuyệt đối là chương khổng lồ bên trong phiến không gian này. Nơi hắn đi qua, tất cả mọi ngăn trở đều bị nghiền nát. Ngay khi những tu giả bên trong Thụ Nhân Cốc bị phiến không gian này giam cầm thì sống chết đã hoàn toàn nằm trong tay của Liễu Mộ. Không gian linh lực hóa thành mưa sao băng. Đẹp tựa như là pháo hoa nhưng lại là đòn trí mạng. Vài tên tu giả đều không có bất kể sự hoàn thủ gì, toàn thân đều bị xuyên thủng. Trận chiến này Tiêu Thần hầu như không hề động thủ, Liễu Mộ đã triệt để giải quyết. Không gian linh sĩ được xưng là chí tôn tu giả quả nhiên danh bất hư truyền. Hẳn giống như là tử thần đến thu hoạch tính mệnh của mọi người. Cuối cùng Tiêu Thần cũng không có phát hiện ra Triệu Lâm Nhi. Từ trong một thành viên của thụ nhân hắn mới biết được rằng Triệu Lâm Nhi tựa hồ cảm giác được nguy hiểm đang đến gần. Ngay khi trở về từ tuyết sơn đã một mình rời khỏi. Những tiếng kêu thảm thiết rất nhanh kinh động đến liên minh xung quanh, khu vực này rất nhanh ồn ào lên. Quần áo của Liễu Mộ nhiễm một vài tia máu, bộ dáng tươi cười của hắn rất tàn khốc nói: “Nói như vậy bọn Yến Khuynh Thành đang thủ tại Tự Nhiên liên minh sao, không biết bọn chúng sau khi biết tình huống ở đây có đuổi tới hay không.” Vị không gian linh sĩ này ngày thường có chút yếu ớt bệnh tật thể nhưng khi thật sự động thủ lại tàn nhẫn vô tình. Ngay lúc này, trong đêm đen bỗng nhiên đại loạn cả lên, trong cái đêm tăm tối này xa xa không ngừng truyền đến những tiếng kêu thảm thiết sau đó là những thanh âm giết chóc xuyên thủng trời cao. Nơi tu giả tụ tập lại phát sinh đại náo động! Tiêu Thần và Liễu Mộ nhìn nhau. Bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ đến một người – Độc Cô Kiếm Ma. Hiện tại phát sinh đại quyết đấu giữa các liên minh. Đây chính là một nước cờ do người ở phía sau tạo nên. Bọn

họ dĩ nhiên cũng hành động vào đêm nay! Tiếng chém giết rung trời, rất hiển nhiên là nhiều liên minh đều bị cuốn vào. Đây chính là một trận đại hỗn chiến của những liên minh khác trận doanh, đây cũng chính là một hồi giết chóc sớm được tính toán từ trước. Cuộc thanh trừ lớn lại một lần nữa phát sinh. Những quy định ước chế liên minh sớm đã không còn hiệu lực nữa. Những người ở phía sau sau khi tích góp đủ lực lượng cũng bắt đầu một cuộc thanh trừ mới. Mục tiêu khẳng định đều là địch nhân của bọn chúng, đây là một hồi quyết đấu của những người giật dây ở phía sau. Những bàn tay trong bóng tối đều có chút dã tâm, khi một thế lực tăng tiến thêm một bước lớn, thì có thể sẽ có một số bàn tay trong bóng tối hoàn toàn bị bại vong. “Tiêu Thần, đây chính là cơ hội.” “Ta biết!” Trong đôi mắt Tiêu Thần phát ra tia lạnh lẽo. Trong buổi tối thăm sát động trời này, bọn họ băng vào tu vi tuyệt thế đi đến Tự Nhiên liên minh, trên đường gặp phải những liên minh hỗn chiến không thể tránh né được thì hai người một đường giết chóc mà qua. Tiêu Thần đoạt một thanh trường đao, ánh đao tựa như là dải lụa trắng. Vạch ngang bầu trời tằm tối, phàm là những người cản trở hần đều nằm xuống trong vũng máu. Liễu Mộ cũng đồng dạng đáng sợ, chú sư và linh sĩ trên không quả như gặp phải khắc tinh. Không một ai có thể ngăn cản được. Bọn họ một đường chém giết đến Tự Nhiên liên minh. Ở đây dĩ nhiên sớm đã trở thành chiến trường, Tự Nhiên liên minh đều bị những người khác triệt để thanh trừ. “Không có thi thể của Arhode và Cale.” Tiêu Thần sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng liền bắt đầu dọc theo vết máu mà đuổi theo. Quả thật là một đêm cuồng loạn, toàn bộ các liên minh trong khu vực này đều đã tham chiến, đây là một hồi quyết chiến cực kỳ thảm liệt. Những tiếng kêu đình tai nhức óc, khắp nơi đều là cảnh giết chóc của các tu giả, người yếu chỉ có thể bị tàn sát, ánh kiếm chói mắt, linh lực công kích cuồng bạo, chú thuật đáng sợ, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng màn đêm đầy tằm tối này.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 85: Người xuất sắc đến ôm ấp.

Chương 85: Người xuất sắc đến ôm ấp. Người dịch : Út Khờ Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Bóng dáng của thanh niên cường giả Cale thì không thấy thế nhưng bọn Tiêu Thần lại phát hiện Arhode đang bị trọng thương, lúc tìm được thì mắt thấy hắn đã không thể sống sót rồi. “Thật không ngờ.....” Hắn cười thảm nhìn Tiêu Thần nói: “Ta lại chết trong tay của Độc Cô Kiếm Ma.....” Nói xong những lời này Arhode liền tắt thở. Đây là một đêm đổ máu, người vì sợ hãi mà giết chóc, vì muốn sống mà giết chóc. Quả là một đêm cuồng loạn Khi ánh bình minh lên thì cuộc giết chóc này không hề dừng lại, ngoại trừ những đại trận doanh chủ lực ra thì các liên minh khá ở khu vực đều bị cuốn vào trong cơn bão này, không giết người thì bị người giết, tất cả đều đã lâm vào cảnh điên cuồng. Mùi máu tươi gay mũi tràn ngập phiến vùng núi này, sương máu rất nhanh nhuộm đỏ rừng núi. Mà ngay khi ánh bình minh lên thì sự tình càng đáng sợ đã xảy ra. Trong sơn cốc phụ cận đã bay ra mấy trăm con độc phong thật lớn, mỗi con đều cỡ một con dê, chúng nó theo mùi máu tươi mà đến, điên cuồng hướng đến các tu giả công kích khiến cho tất cả mọi người trở tay không kịp. Độc phong ngày càng nhiều, độc châm phô thiên cái địa tựa như những đám mây đen bao phủ bay xuống khiến mọi người bị bức phải bỏ chạy vào bên trong rừng núi tĩnh mịch. Người chết nằm trên mặt đất rất nhanh bị những cự phong này ăn sạch sẽ, chỉ để lại bộ xương khô. Tất cả mọi người đều đã trốn vào rừng rậm tĩnh mịch. Nói đến cũng kỳ quái, độc phong phô thiên cái địa kia lại không dám xông vào bên trong rừng rậm tĩnh mịch. Giết chóc lại bắt đầu, vài trận doanh lớn vẫn chưa phân được thắng bại cuối cùng. Bất quá ngay lúc này lại có một sự tình đáng sợ phát sinh. Phàm là máu tươi bắn lên cổ thụ trong

rừng rậm tĩnh mịch khiến cho một số lão thụ nghìn năm như được yêu hóa. Những tán cây thật lớn hạ xuống đem những tu giả ở gần gần gao ghìim chặt. Đem người ăn mòn cực kỳ kinh khủng, chậm rãi dung nhập vào trong thân cây. Điều này thật sự là kinh khủng vô cùng. Ai cũng không rõ vì sao lại phát sinh sự tình như vậy. Mặc dù những cường giả này dưới nguy hiểm tới gần liền chấn vỡ cổ mộc, thế nhưng không ít người bị trọng thương chết bên trong rừng cổ mộc yêu hóa này. Đến lúc này, những tu giả không dám để máu bắn tóe lên trên những cổ thụ, tất cả mọi người đều bị phiến rừng rậm tĩnh mịch này làm cho sờn gai ốc. Những cổ mộc này phảng phất như là linh hồn ác quỷ. Hiện tại mọi người rốt cuộc cũng đã minh bạch vì sao không hề có dã thú dám tiếp cận nơi đây. Quả thực là một nơi đầy hung hiểm. Giết chóc vẫn tiếp tục như cũ, mọi người dần dần tiến gần tử vong cốt hải, rốt cuộc cũng đã chạy ra khỏi rừng rậm tĩnh mịch. Chiến đấu lập tức kịch liệt hơn vì họ đã không còn cố kỵ máu bắn tóe ra xung quanh nữa. “Tiêu Thần.....” Vưu vật Liễu Như Yên khiến cho chúng sinh điên đảo này tuy rằng đang chạy trốn thế nhưng vẫn toát ra vẻ quyến rũ. Sau khi gọi một tiếng ‘Tiêu Thần’ liền tựa như làn mây nhẹ nhàng bay đến bên hắc. Nàng một tay kéo Tiêu Thần, ánh mắt kiều mị động nhân lưu chuyển, nói: “Tiêu Thần, thiếp mang chính bản thân mình làm lễ vật tặng cho chàng.” Phía sau nàng có gần mười tên tu giả đuổi theo, không thể nghi ngờ tất cả là vì sắc đẹp tuyệt thế của vưu vật này mà rước lấy tai họa. “Người cho rằng có thể đem chúng ta ra làm tấm chắn sao?” Tiêu Thần không khỏi dăng lên sát ý, mắt thấy mười người kia đã tiến đến trước mắt. “Không, thiếp phát thệ chỉ cần chàng cứu thiếp tránh khỏi đại kiếp nạn này thì thiếp chắn chắn sẽ mang bản thân làm lễ vật tặng cho chàng.” Lúc này Tiêu Thần đã không thể nhiều lời bởi vì mười người này đã đem toàn lực đánh đến, căn bản không để cho hắc cùng với Liễu Mộ cơ hội giải thích. Bất quá, những người này đã đụng phải thiết bản, chính là hai tu giả a. Không phải là bọn họ có thể đối phó được. Một ánh đao chói mắt đi qua, Tiêu Thần trực tiếp giết chết hai người, mà Liễu Mộ lại càng trực tiếp mang tất cả mọi người vây trong không gian của hắc cũng đem Tiêu Thần vào bên trong. Ánh sáng xanh không có bao phủ Tiêu Thần, Liễu Mộ hô lớn: “Tiêu Thần mau ra tay,

ta kiên trì không được bao lâu.” Bên trong phiến không gian phong bế kì dị này chú sư, linh sĩ võ giả đều không có khả năng cử động. Tiêu Thần tựa như là thái rau vậy, ánh đao chói mắt đi qua nơi nào, tất cả mọi người đều bị chém ngang eo, máu tươi không ngừng tuôn ra. Ánh sáng xanh ảm đạm dần, hết thấy chỉ còn lại thi thể đứt rời trên mặt đất, máu ào ạt chảy nhiễm đỏ cả mặt đất. Đây là một màn phối hợp hoàn mỹ, Tiêu Thần thành tâm tán thưởng nói: “Không gian linh sĩ quả thực danh bất hư truyền!” Liễu Như Yên hiển nhiên bị chấn động, mười tên cao thủ như thế trong sát na đều bị giết. Sự cường đại của hai nam tử trước mắt khiến cho nàng có chút kinh hãi. Sau cùng nàng mang theo một bộ dáng chân thành đi đến bên cạnh Tiêu Thần kiêu mị cười nói: “Thiếp nói chính là thật, thiếp quyết định đem bản thân mình làm lễ vật tặng cho chàng.” Vưu vật này quả thực là quyến rũ không gì sánh được, khí chất hồ mị trời sinh khiến người ta không thể không động dung. Bộ ngực bạo mãn vô cùng, eo thon nhỏ tinh tế mềm mại tựa như là cành liễu trong gió. Mỷ đồn tròn trịa nở nang, đôi chân ngọc thon dài thẳng tắp mà gợi cảm, vóc người nhấp nhô lồi lõm thật khiến cho người ta phải phát hỏa đến cực điểm. Dung mạo ngạo nhân như vậy thì cho dù là tượng đất cũng phải động tâm. Chiếc quần lụa mỏng manh ước sũng mồ hôi khó có thể che dấu những đường cong duyên dáng trên thân thể gợi cảm của nàng, quả nhiên là toát ra mê hoặc vô hạn, khiêu dẫn người ta mơ tưởng xa xôi vô tận. Thế nhưng Tiêu Thần và Liễu Mộ lại không giống như vậy, tại một nơi đại náo động hết sức nguy hiểm này, bọn họ tâm kiên như thiết, bất luận cái ngoại vật mê hoặc gì cũng không thể lay động được. Liễu Như Yên thấy Tiêu Thần bất động thần sắc không thể làm gì hơn là thu đi vẻ yêu mị kia, nhưng gắt gao đi theo phía sau Tiêu Thần, nàng rất sợ bị hai người bỏ rơi. Giết chóc vẫn đang tiếp tục như cũ! Khi đang tiến vào bên trong tử vong cốt hải này thì Tiêu Thần và Liễu Mộ cũng đã gặp Yên Khuynh Thành. Yên Khuynh Thành lưng mang cặp cánh thần màu tím, cùng với thiên tài ảo thuật Cathy, còn có truyền nhân tiểu lý phi đao Vương Thông. Hiển nhiên bọn họ không bị công kích nhiều lắm, dù sao bọn họ cũng là cao thủ a, có bao nhiêu người có thể xúc phạm đến họ đây? Trong sát na phát hiện ra Tiêu Thần, ba người lập tức vọt lại, cừu địch gặp nhau không cần

nói gì thêm , chỉ có chiến đấu sống chết. Dung mạo của Yến Khuynh Thành có rất ít người có thể sánh được, cặp cánh thần màu tím sáng chói rực rỡ khiến nàng nổi bật càng thêm xuất trần, tựa như là thiên sứ giáng trần vậy. Nàng tại không trung xẹt qua theo một quỹ tích ưu mỹ. Hoá thành một tia ánh tím đánh đến Tiêu Thần. Tiêu Thần vừa mừng vừa sợ, màn ánh sáng bao phủ khắp người hắn, Bắc Đẩu thất tinh phát ra ánh sáng lấp lánh, hắn tựa như là phủ thêm thánh giáp cổ xưa vậy, trường đao trong tay phóng xuất ra ánh sáng rực cháy như là một tia thiểm điện nghịch không mà lên, bật* đến Yến Khuynh Thành. (giống như khi các lão nhố bật cò lên vậy.... nhanh mạnh) Ánh đao rực cháy hung hăng va chạm với ánh tím rực rỡ chói mắt, phát ra một tia sáng chói mắt. Yến Khuynh Thành bay lên không trung quan sát Tiêu Thần, mà hắn cũng lạnh lùng nhìn nàng. Liễu Mộ bên kia cũng rất điên cuồng, cư nhiên đem Cathy và Vương Thông vây khốn, đã triển khai công kích bằng không gian linh lực đáng sợ. Tiêu Thần không chút do dự phóng đến. Ảo thuật của Cathy bên trong không gian linh lực này hoàn toàn mất linh, Mà động tác của Vương Thông lại chậm chạp hơn rất nhiều. Chậm chạp đến không thể phát ra phi đao. Tiêu Thần không bị chút ảnh hưởng nào, suýt chút nữa khiến cho hai người bị thương nặng. Bất quá lúc này, Yến Khuynh Thành cũng đã đến, không gian giam cầm của Liễu Mộ rốt cuộc cũng mất đi hiệu lực, cho dù hắn cường đại cũng không thể vây khốn được ba đại cao thủ này. Đại chiến kịch liệt bạo phát, Tiêu Thần và Liễu Mộ đại chiến ba đại cao thủ, vưu vật Liễu Như Yên tự biết mình không thể giúp được gì, tránh khỏi chiến trường này. Trong quá trình đại chiến, Tiêu Thần rốt cuộc cũng thấy rõ dung mạo của Vương Thông, lần đại chiến trước bởi vì ảo thuật của Cathy che chắn nên hắn cũng không thấy rõ được khuôn mặt của truyền nhân tiểu lý phi đao này. Vương Thông tướng mạo phổ thông, thể nhưng khí chất xuất chúng, cả người tựa như một lưỡi đao. Khiến người ta cảm giác hết sức sắc bén. Đại chiến bắt đầu hơn nửa khắc thể nhưng Vương Thông thủy chung vẫn không phát ra phi đao mà sử dụng chiêu thức cận chiến chống đỡ. Hiển nhiên hắn đang tìm cơ hội một kích tất trúng. Dưới sự khắc chế của không gian linh sĩ, ảo thuật Cathy rõ ràng không thể phát huy toàn bộ năng lực. Bất quá linh lực công kích

cũng không có bất kì ảnh hưởng nào, hóa thành một trận mưa sao băng trùng điệp tàn phá bừa bãi trên không. Mà Yến Khuynh Thành lại tựa như một tia tử điện, tung hoành trên trời dưới đất, đánh tan từng tia ánh đao đỏ tía, đem Tiêu Thần cùng Liễu Mộ gần như bao phủ bên trong. Đại chiến cũng đã trôi qua được một chung thời gian, dưới trùng điệp ảo ảnh của Cathy cùng với từng tia sáng tím của Yến Khuynh Thành đang đánh xuống, Vương Thông rốt cuộc cũng đã xuất thủ. Một thanh tiểu đao lấp lánh như ngọc, gần như trong suốt như ngọc dài cỡ ngón tay cái như xé rách hư không, hoàn toàn đột phá không gian phong tỏa của Liễu Mộ phóng đến đến tim của hắn trong khi Liễu Mộ cùng với Tiêu Thần đang đối phó với công kích điên cuồng của Yến Khuynh Thành và Cathy, phải nói là Vương Thông nắm bắt thời cơ rất tốt, làm cho Liễu Mộ không kịp dùng không gian linh lực cầm cố nó lại. “Đỉnh” Tiểu đao được xưng là “không gì không thể phá” rơi xuống đất, thế nhưng Liễu Mộ cũng bị đánh bay ra ngoài, hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cực kỳ tái nhợt. Tiểu lý phi đao này mặc dù đã bị vỏ trứng vỡ màu ngọc kia ngăn cản thế nhưng đao khí trên phi đao đã tiến vào trong cơ thể hắn. Liễu Mộ chính là không gian linh sĩ, cường độ thân thể đương nhiên không thể so sánh với Tiêu Thần, bởi vậy bị đao khí làm cho trọng thương. “Liễu Mộ” Tiêu Thần hóa thành một tia sáng phóng đến. Mà ở phía sau, Vương Thông cũng đã phát ra một đao rực rỡ vô cùng – Phi đao thứ hai. Bay thẳng đến sau lưng của Tiêu Thần! Tiêu Thần tuy rằng lo lắng cho Liễu Mộ thế nhưng trong lúc nguy cấp thần thức của hắn lại càng nhạy cảm, cảm ứng được tiểu lý phi đao trong truyền thuyết đang đến gần. Hắn làm ra một động tác lớn mật vô cùng, màn ánh sáng gấp rút được thu hồi lại, toàn bộ hội tụ đến tay trái của hắn, Bắc Đẩu thất tinh đem thủ chương của hắn thành một phiến ánh sáng chói mắt. Tiêu Thần cũng không quay đầu lại mà chụp lấy phi đao đang phóng đến kia. “Tranh”. Tiểu lý phi đao lệ vô hư phát trong truyền thuyết lại bị Tiêu Thần dùng tay chộp được. Liễu Như Yên, Cathy, Yến Khuynh Thành bị dọa đến ngây người, Tiêu Thần xòe bàn tay Bắc Đẩu thất tinh lấp lánh thần quang sáng chói kia, khẽ dùng lực một chút, trong sát na mang thanh phi đao kia bẻ gãy! Âm thanh phá không lại truyền đến, liên tục ba tia phi đao chứa đầy

hàn quang bắn về Tiêu Thần. “Tranh tranh tranh” Ba tia sáng này đều bị Tiêu Thần thu vào trong tay, điều này quả thật là đã kích rất lớn với Vương Thông. Sắc mặt hần tái nhợt vô cùng. Ba phi đao kia được phóng ra mang theo tinh khí của hần. Khiến cho miệng hần phun ra máu tươi văng ngược đi. Tiêu Thần lo cho an nguy của Liễu Mộ, ném phi đao bị hần bẻ gãy đi, vội vàng đỡ lấy Liễu Mộ. “Liễu Mộ, người sao rồi?” “Không sao, chỉ là một ngụm máu tươi bị ta bức ra thôi.” Nói đến đây Liễu Mộ quát to: “Không gian cầm cố! Tiêu Thần nhanh xuất thủ.” Cathy cùng Yến Khuynh Thành đang phát động công kích mãnh liệt trong sát na bị trì hoãn lại. Tiêu Thần không hề do dự bổ ra một đao, ánh đao sáng chói khiến cho trường đao đều bị vỡ nát, ánh sáng rực rỡ vô cùng quét ngang về phía trước. Cathy dùng hết khí lực toàn thân, vùng vẫy trong không gian cầm cố phóng lên cao thế nhưng vẫn bị đao mang chói mắt kia đánh trúng, lưu lại một dải máu bắn tung tóe, hần cũng không quay đầu lại nhanh chóng bay trốn đi. Ánh tím của Yến Khuynh Thành cũng đồng dạng bị chấn nát, ánh đao khiến cho nàng bị thương nặng, nàng cũng muốn đem hết sức lực toàn thân phóng lên cao nhưng Tiêu Thần ở phía sau đem huyền công vận chuyển đến cực hạn, tay trái cầm Bắc Đẩu, tay phải cầm một ngôi sao rực rỡ, ánh sáng chói mắt giống như là “Tử Vi Đế Tinh”. Tiêu Thần huy động tay phải, ngôi sao bên trong lòng bàn tay lại hóa thành một thanh thần kiếm, hần cũng không hề do dự hướng đến không trung bổ xuống. Ánh sáng chói mắt so với thuật pháp công kích của chú sư muốn hơn rất nhiều, kiếm khí phóng lên cao cắt đứt cặp cánh thần màu tím của nàng làm cho nàng rơi xuống đất. Yến Khuynh Thành trọng thương rơi xuống đất, đồng thời đôi cánh màu tím cũng bị ánh kiếm Tiêu Thần mạnh mẽ làm vỡ nát!. Nàng lộ ra thần sắc thống khổ, liên tục phun ra từng ngụm lớn máu tươi, sau đó ngã trên mặt đất. Tay trái Bắc Đẩu, tay phải Đế Tinh, Tiêu Thần cảm giác được hai tay tràn ngập lực lượng chưa từng có. Liễu Mộ ho khan đứng lên. “Liễu Mộ, người thật sự là không sao chứ?” “Không có việc gì, tu dưỡng vài ba ngày là được.” Xa xa, Liễu Như Yên lại càng thêm giật mình, vạn vạn lần không ngờ Tiêu Thần lại mạnh đến như vậy, nàng nhẹ nhàng đi đến. Tiêu Thần

quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn đầy vẻ tuyệt mỹ của Yến Khuynh Thành nói: “Ta tuyên bố sau này người là nữ nô của ta!”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 86: Máu bay kịch biến trời đất.

Chương 86: Máu bay kịch biến trời đất. Người dịch : babyempty Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Yến Khuynh Thành, dáng vẻ như chim sa cá lặn, tư dung khiến hoa nhường nguyệt thẹn, là tuyệt đại mỹ nhân chân chính, lúc này hai mắt đã bốc lên lửa giận. Nàng một đời kiêu ngạo, muốn nàng làm nữ nô ngoan ngoãn so với giết nàng còn muốn khó chịu hơn, nàng vô cùng phẫn nộ trừng mắt nhìn Tiêu Thần. “Tù binh phải có giác ngộ của tù binh!” Tiêu Thần dứt lời không hề để ý đến nàng, bắt đầu kiểm tra thương thế của Liễu Mộ. Tuyệt thế vũ vật Liễu Như Yên nở nụ cười nhẹ, nói: “Tiêu Thần, chàng nếu như tin tưởng, có thể để thiếp điều giáo nàng ta, bảo đảm khiến nàng biến thành nữ nô hợp cách.” “Tốt, vậy giao cho nàng.” Lúc này, hỗn loạn giết chóc giăng co một đêm đã dần dần yên ổn trở lại, cuộc quyết đấu giữa mấy trận doanh lớn hình như đã phân thắng bại. Mặc dù có nhiều tu giả nhìn thấy bọn Tiêu Thần và Liễu Mộ, nhưng không ai tiến đến gây hấn, bọn họ mới vừa này đã chứng kiến chiến lực đáng sợ của Tiêu Thần và Liễu Mộ. Đương nhiên, nếu như thủ lĩnh của mấy trận doanh lớn ở đây, Tiêu Thần bọn họ có thể thoát đi hay không thì rất khó nói. Lúc này đã là sáng sớm, thế nhưng mặt trời vẫn chưa mọc lên, trong trời đất không hiểu tại sao lại nổi lên làn gió lạnh, vốn là hòn đảo nóng bức lúc này lại lạnh lẽo vô cùng! “Ô ô.” Làn gió lạnh phát ra tiếng huýt gió chói tai như tiếng quỷ khiếu, nhất là tại cốt hải có vẻ

càng thêm lạnh lẽo và khủng bố. Sau đó, trong trời đất lại nổi lên ngọn gió vàng, khí tức vẫn như cũ lạnh lẽo vô cùng, mà trong trời đất cũng là một màu vàng chết chóc. Ngọn gió vàng là điềm báo đại hung, là dấu hiệu ác ma lao ra khỏi địa ngục! Đương nhiên, nó chỉ là tin đồn. Bất quá lúc này đích xác lạnh lạnh dị thường! Toàn bộ tu giả đều nhìn lên bầu trời. "Ầm Ầm" Ngay sau đó, đám mây màu vàng bao phủ bầu trời lại đánh xuống từng tia chớp đen, khiến nơi đây càng thêm âm trầm tà dị. Sau cùng, mưa to tầm tã rơi xuống, lại là mưa màu vàng! Trong trời đất là một màn nước, mưa lớn màu vàng có vẻ tà dị, quả thực giống như màu vàng của thi thủy*.
(* dịch thể chảy ra từ xác chết.) Dị tượng hôm nay khiến tất cả mọi người cảm giác có chút khiếp đảm. Liễu Mộ bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu như ta không có nhớ lầm. Hôm nay tựa hồ là quý lễ!" Sau khi tiến nhập Trường Sinh Giới, Tiêu Thần sớm không biết bây giờ là năm nào, căn bản không biết năm tháng của thế giới này. "Đúng. Đúng vậy!" Thanh âm của vưu vật Liễu Như Yên có chút run rẩy. "Quý lễ. Cái này mà cũng có thật sao chứ!" Tiêu Thần không thể nào tin được. Liễu Mộ gật đầu nói: "Đúng, đương nhiên không thể tin. Ta chỉ thấy dị tượng hôm nay, khiến cho chu vi cổ hải trắng xóa này gia tăng, nên thoáng cái đột nhiên nghĩ tới mà thôi." Nhưng mà, lời nói của bọn họ vừa chấm dứt. Dưới tiếng sấm đình tai nhức óc trong cơn mưa tầm tã. Một chuyện tình tà dị vô cùng xảy ra, một tòa thành thị cổ xưa cao to rộng rãi vô cùng hiện ra trong cốt hải! Không riêng Tiêu Thần bọn họ thấy được, tất cả tu giả đều thấy được. Tại trong nháy mắt tất cả mọi người đều đã ngừng hô hấp, quả thực không thể tin vào mắt mình. Cổ thành trong mưa này quá mức hung vĩ rồi, khí thế hào hùng thấu phát ra, tường thành cao đến trăm thước. So với bất kì một tòa thành lớn nào trên đại lục đều muốn cao to hơn. Mà lại tràn ngập cảm giác tang thương của năm tháng. Tường thành cổ xưa cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, phảng phất như từ viễn cổ vượt thời không mà đến. Cửa thành thật lớn cao tới trăm thước mở toang ra, đông đảo tu giả đối diện tuy là mưa to tầm tã, nhưng cơn mưa cũng khó có thể che giấu cảnh tượng bên trong thành. Trong thành một đội binh sĩ, như là Âm binh dày đặc tử khí, nhịp nhàng thao luyện ở trong mưa, giáp trụ cổ xưa căn bản khó có thể phán

đoán ra đây rốt cuộc là người thuộc triều đại nào. Sau đó, có người phát ra tiếng kinh hô, bởi vì có người nhận ra giáp trụ này cùng với ghi chép trong sách cổ hoàn toàn giống nhau, có khi là giáp trụ cổ xưa của Thiên binh, có khi lại là giáp trụ cổ xưa của Âm binh! Bên trong cổ thành. Tựa hồ còn có bóng dáng của loài thú khổng lồ chớp động. Cực kỳ giống Bạo Long và Sư Vương Long. Bất quá cự ly quá xa, hơn nữa bóng mưa che lấp, căn bản không thể thấy rõ. Mưa to tầm tã rơi xuống giống như thi thủy màu vàng, giữa trời đất tràn ngập khí tức âm u, dưới màn mưa cổ thành như quỷ thành ở địa ngục tái hiện tại nhân gian, tia chớp đen to lớn xé rách hư không, từ trên trời cao không ngừng đánh xuống, thanh âm đinh tai nhức óc như lệ quỷ đang rít gào, đây là một tràng cảnh đáng sợ vô cùng. Bầu trời màu vàng, dần dần tăm tối trở lại, những đám mây màu vàng hoàn toàn biến thành mây đen, tuy hiện tại là sáng sớm, thế nhưng lúc này so với nửa đêm còn tăm tối hơn, tầng tầng lớp lớp sương đen như quỷ khí đang lượn lờ, mà màu sắc của tia chớp lại biến thành màu huyết hồng nhạt tươi. Màu huyết hồng nhạt tươi kia cực kỳ gai mắt, tại trong ma vân cuộn cuộn không ngừng đánh xuống từng tia sáng đỏ đáng sợ, như có một dòng Huyết Hà* đang gào thét lao từ trên trời cao xuống mặt đất, khiến cái thế giới hắc ám này nổi bật lên một phiến lạnh lẽo và khủng bố. (*dòng sông bằng máu) Cốt hải trắng xóa âm khí trùng trùng, nhưng bất quá so với cổ thành tà dị ở trong cốt hải thì thần bí tại trung ương của cốt hải càng không thấy bóng dáng, có lẽ là nguyên nhân xuất hiện của cổ thành, khiến diện tích trống của cốt hải phẳng phát biến lớn rất nhiều. Lúc này, mùi máu tươi đột nhiên truyền vào chóp mũi của mọi người, có người phát ra tiếng kinh hô: “Máu. Là máu loãng!” Trên bầu trời đen tối, tia chớp nhạt tươi mà lại gai mắt đang cuồng vũ , dưới ánh chớp có thể thấy rõ những hạt mưa như phô thiên cái địa rơi xuống, đột nhiên biến thành màu đỏ tươi, mùi máu tươi bay vào mũi, trong trời đất đột nhiên hiện ra một tầng màn máu, nước mưa đã biến thành máu loãng! Điều này thật sự quá mức khủng bố dọa người rồi, làm cho tất cả mọi người ở hiện trường đều hít vào một ngụm khí lạnh, mỗi người đều cảm giác da đầu tê dại, lạnh cả lưng, lông tơ cả người đều dựng đứng lên, một sự run rẩy phát ra từ trong linh hồn. Tường thành của cổ thành cao tới

hơn trăm thước, không chỉ thấu phát ra khí tức tang thương, hơn nữa sau khi gột rửa trong mưa máu có vẻ vô cùng uy nghiêm đáng sợ, nó như là mãnh thú từ viễn cổ phá không mà đến, khí tức hung thần chấn nhiếp tâm hồn mọi người. Có người cả kinh nói: " Trên cửa thành lâu đỉnh chính là." Tất cả mọi người không khỏi ngửa đầu nhìn xem, chỉ thấy một cái pháp luân khảm ở trước mắt, rất nhiều người cũng không tự chủ được phát ra tiếng kinh hô: "Cực kỳ giống với pháp luân của Phật Đà trong truyền thuyết!" "Phật Đà, Lão Tử cùng chư cường đều đã biến mất vô tận năm tháng, pháp luân của hãn như thế nào lại khảm ở đây?" "Tựa hồ là bị đóng lên!" "Tựa hồ là muốn đập vỡ cổng thành lâu!" mà lại là cự thành thần bí, tại trong mưa lộ vẻ thật tà dị! Nó cực kỳ giống pháp khí của Phật Đà trong truyền thuyết. Nó như là bị người mạnh mẽ đóng lên, trên vách cổ thành xung quanh pháp luân xuất hiện những vết rách thật lớn, tường trên cửa thành chính diện bị hư hại nặng. Hiển nhiên, đã từng có người dùng pháp luân công kích thành. Thế nhưng, pháp luân lại bị bức tường đen tà dị trói buộc ngay tại nơi đó. Nếu như suy đoán là chính xác, sự tình như vậy thật phi thường đáng sợ! Khiến Phật Đà từ bi ra sức xuất thủ như vậy. Có thể nghĩ hãn nhất định nổi giận thật sự rồi, nhưng cuối cùng cả pháp khí cũng mất đi, có thể nghĩ cổ thành có bao nhiêu tà dị. Dù sao Phật Đà cùng Lão Tử trong truyền thuyết đều là nhân vật có pháp lực thông thiên như nhau a, tu vi lưỡng lầy xưa nay, tại cùng thời đại ít có địch thủ. Phật Đà, Lão Tử đã biến mất vô tận năm tháng rồi, có thể liên quan đến cổ thành hay không đây? Tất cả mọi người đều nghĩ đến vấn đề đáng sợ này. Mưa máu đỏ tươi vẫn như cũ rơi xuống, xuyên qua cửa thành mở toang kia, có thể thấy rõ ràng Thiên binh và Âm binh mặc giáp trụ cổ xưa. Bọn họ bị nhuộm thành màu máu, huyết ảnh trùng trùng, hết sức kinh khủng. "Đáng sợ. Không thể ngu ngốc mà ở đây nữa." Thanh âm một số tu giả đều run rẩy. Bọn họ rất nhanh lui về phía sau, rời khỏi cốt hải, tiến vào trong rừng rậm tĩnh mịch, thế nhưng những người này vừa tiến vào rừng rậm tĩnh mịch. Liền phát ra tiếng kêu thảm thiết. "A." Bầu trời tăm tối. Tia chớp nhạt tươi, mưa máu đỏ tươi, tiếng kêu thê lương, hết thấy hợp vào cùng một chỗ, lại đáng sợ và khủng bố như vậy. "Thụ quỷ, ác quỷ!" Những

người đó kinh khủng đích kê to: “ tất cả cổ mộc đều sống lại, đều hóa thành ác quỷ!” Phía sau là rừng cây sum xuê vô cùng, lúc này là một mảnh u tối, tất cả cổ mộc đều điên cuồng vũ động trong cơn mưa máu. Trên thân cây cổ xưa hiện ra bộ mặt con người, thật giống như lệ quỷ nhập vào. Tất cả cành cây giống như tay quỷ, gắt gao ghì chặt thân thể tu giả, chậm rãi đem tu giả ăn mòn, hấp thu vào trong thân cây. Chỉ có một số tu giả có thực lực cường đại chạy thoát trở về. Hơn mười người chết tại cổ mộc trong rừng. Tiêu Thần cùng Liễu Mộ nhìn thoáng qua nhau. Bọn họ đều cảm giác có chút lạnh người, ngày hôm nay hết thấy thực sự quá tà dị rồi. Khiến người không thể lý giải được. Vưu vật yêu mị du hoặc điên đảo chúng sinh Liễu Như Yên lúc này thu hồi mị thái, thanh âm run rẩy nổi lên: “Hôm nay là ngày quỷ lễ, truyền thuyết là thật, Âm môn trong trời đất sẽ mở ra, khí tức sinh khí sẽ yếu nhất, tử vong quân chủ sẽ phủ xuống thế giới!” “Nói bậy, tại Trường Sinh đại lục người có từng thấy qua tình cảnh như vậy chưa?” Liễu Mộ hơi ho khan, sắc mặt có chút tái nhợt, thân thể hẳn thật sự không được tốt lắm. Mưa máu màu đỏ tươi tằm tã rơi xuống, nhưng khó có thể chạm đến thân thể Tiêu Thần, hộ thể cương khí vô hình đem hết thấy mưa ngăn cản bên ngoài, hắc lãnh lãnh ngóng nhìn cổ thành, nói: “Năm đó Long tộc có thể cùng chúng thần đối kháng toàn bộ đã bị phong ấn rồi, sợ rằng cùng cổ thành nơi này có chút quan hệ.” “Ta cũng cho là như vậy.” Liễu Mộ gật đầu đồng ý. Sự chém giết của đông đảo tu giả trong cốt hải đã đình chỉ từ lâu, chia thành giằng co giữa mấy trận doanh lớn, mà Tiêu Thần bọn họ lại thuộc về "Tán binh", không thuộc phạm vi mấy thế lực lớn này. Sự xuất hiện của cổ thành, mưa máu, khiến những bàn tay phía sau màn đều kinh hãi, bất đắc dĩ phải lại lần nữa mặt mưu đối thoại, cuối cùng toàn bộ người phân tán trong cốt hải tụ tập cùng nhau, mấy nhân vật chính tựa hồ đạt thành nhất trí hiệp nghị, buông bỏ tất cả thành kiến, không tranh đấu nữa. Bóng người dày đặc, khi những bàn tay ở phía sau màn so chiêu đã dẫn đến đại hỗn chiến, khiến hơn hai trăm người chết oan uổng. Trên Long Đảo hiện nay chỉ còn hơn bốn trăm người mà trong đó hơn ba trăm người tập trung tại phiên cốt hải này. Không ai dám manh động, đối mặt với hết thấy những thứ không biết, mỗi người đều cảm giác được hung hiểm cực

lớn, mọi người chỉ có thể tụ lại một chỗ khẩn trương nhìn chăm chú vào cổ thành. Xa xa, một thân ảnh cô tịch đi qua màn máu trùng điệp, đi về hướng của Tiêu Thần bọn họ, bước đi hừnh hực, thất tha thất thểu, dĩ nhiên là Nhất Chân hòa thượng, tăng y màu xanh nhạt sớm đã nhuốm thành màu huyết hồng, ánh sáng nhàn nhạt tràn ngập bên ngoài cơ thể hắc, máu tươi trên người hiển nhiên không phải bị màn máu trong trời đất thấm ướt rồi, tăng y tàn tạ không thể tả, rõ ràng hắc đã trải qua một hồi kịch chiến thảm liệt.

“Nhất Chân.....” Tiêu Thần đứng dậy nghênh đón. Nhất Chân sắc mặt buồn rầu, run giọng nói: “Sư huynh ta đã chết, chết rất thảm a, bị ba kiếm của người ta chấn vỡ thành mười tám đoạn.” Nói xong những lời này, thân thể hắc cũng không chống đỡ được nữa, loạng choạng ngã xuống mặt đất. Tiêu Thần vội vàng đỡ hắc, trong đôi mắt bắn ra hai tia thần quang. Nhất Si hòa thượng lại như vậy mà chết đi, khiến Tiêu Thần trầm mặc một hồi.

“Không nên đau khổ nữa, người sống là tốt rồi.” Hắc như vậy mà khuyên giải an ủi Nhất Chân hòa thượng. Tu vi của Nhất Si hòa thượng tối thiểu đã đạt đến cảnh giới , thậm chí đã phá vỡ mà tiến vào cảnh giới , nhưng bị người ta ba kiếm chém đứt, tu vi của người kia thật có phần khủng bố. Khi đại quyết đấu giữa những bàn tay phía sau màn dẫn đến rất nhiều cao thủ ngã xuống, Đạt Ma liên minh ngoài Nhất Chân hòa thượng không còn ai có thể chạy thoát ra ngoài, toàn bộ đều gặp nạn. “Tên kia là Độc Cô Kiếm Ma sao?” Tiêu Thần hỏi “Ta chỉ thấy một người bao phủ trong sương đen mà thôi, hắc chém đứt sư huynh ta, diệt sát Đạt Ma liên minh, một kiếm cách không khiến ta chấn thương, nhưng ta ngay cả bộ mặt thật của hắc cũng không thấy được.” Nói đến đây thần sắc của Nhất Chân hòa thượng so với khí chất siêu trần thoát tục trước đây trái ngược hoàn toàn, hắc vô cùng bi phần, tỏa ra từng trận sát khí. Tay trái Tiêu Thần hiện ra màn ánh sáng Bắc Đẩu, từng tia thần quang bắt đầu tiến vào trong cơ thể của Nhất Chân hòa thượng, ổn định thương thế của hắc. “Ta sở dĩ có thể sống sót là bởi vì có người xuất thủ cứu giúp.” Nói đến đây, hồi ức về tràng cảnh lúc đó thì thần sắc Nhất Chân hòa thượng có chút kích động, nói: “Một nữ tử thân tại trong màn sương rực rỡ, nàng..... dĩ nhiên sử ra pháp tắc của thần!” “Cái gì?” Liễu Mộ ở phía sau kinh hãi vô cùng, bước nhanh đến dò hỏi: “Người nói là

thật? Nàng sử dụng lực lượng thời gian?!” “Ta tận mắt thấy, nàng vận dụng thần tắc trong truyền thuyết, khiến tốc độ của nhân vật kinh khủng trong màn sương đen chậm như sên, tựa như tự lâm vào trong vũng lầy.” “Không gian vi tôn, thời gian chí thượng!” Không gian linh sĩ Liễu Mộ trong mắt toát ra thần sắc cuồng nhiệt.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 87: Long tộc kịch biến – khôi phục đại thần thông!

Chương 87: Long tộc kịch biến – khôi phục đại thần thông! Người dịch : demondance Hiệu Đỉnh: babyempty Nguồn: 4vn.eu

Liễu Mộ trầm ngâm: “Trong truyền thuyết, không gian linh sĩ vi tôn. Áp đảo tất cả tu giả đồng cấp. Nhưng đó chỉ là điều kiện tiên quyết khi tu giả nắm giữ thời gian không xuất hiện. Pháp tắc thời gian linh sĩ được gọi là Thần tắc. Những tu giả cao hơn nàng một trùng thiên cũng chưa chắc là đối thủ.” Tiêu Thần đối với thế giới này cũng rất hiểu rõ. Thế nhưng từ trong lời nói của bọn họ đã minh bạch tất cả. Tu giả có thể nắm giữ lực lượng thời gian. Dường như sẽ có tiềm chất quân lâm thiên hạ. Nhất Chân hòa thượng cũng không biết được kết quả cuối cùng của cuộc chiến giữa nữ tử nắm giữ Thần tắc và nam tử được sương đen bao phủ. Bởi vì khi đó hai người đã vừa chiến vừa thay đổi chiến trường. Bầu trời tăm tối vẫn không ngừng đánh xuống từng tia chớp như Huyết Hà, mưa máu càng rơi không ngừng với xu thế ngày càng lớn. Máu loãng trên mặt đất đã ngập qua chân, mùi tanh xộc vào mũi, loại tràng cảnh này dù là ai chứng kiến đều có cảm giác da đầu tê dại. Nhất Chân hòa thượng thấy Liễu Như Yên đang trông coi tuyệt sắc giai nhân Yến Khuynh Thành uể oải buồn bã cách đó không xa. Hắn cảm thấy

hơi giật mình. “Nàng đã là nữ nô của ta.” Tiêu Thần không chút lưu tình đá kích vị giai nhân khuynh quốc này. “Hừ!” Yến Khuynh Thành phát ra một tiếng hừ lạnh nặng nề. Thế nhưng hiện tại cũng không còn biện pháp gì, nàng bị trong thương mà muốn đào tẩu thì không có khả năng. Mà lúc này truyền đến một trận rối loạn cách đó không xa. Dưới màn máu, một bộ xương trắng từ mặt đất đứng lên. Hốc mắt bọn chúng trống rỗng vô cùng. “Trời ạ. Đây là cái gì vậy?” “Quân chủ của Tử Giới lẽ nào thực sự sẽ quân lâm thế giới này sao?” “Đáng sợ.” Tất cả mọi người đều sợ hãi. Một số người thậm chí đã bắt đầu run rẩy. Ở đây vốn là một phiên cốt hải, khi cổ thành xuất hiện cùng với mưa máu rơi xuống đã làm cho bọn họ dần dần quên đi vô tận xương trắng trên mặt đất. Nhưng lúc này phiên cốt hải cũng đã không còn bình yên nữa rồi. Hoàn hảo, những bộ hài cốt đáng sợ kia cũng không toàn bộ đứng lên, chỉ những bộ khô cốt toàn vẹn mới đứng lên đối mặt với cổ thành trong màn mưa máu. Bất quá, những tàn cốt man thú không lồ như ngọn núi nhỏ cũng bắt đầu rung động, dường như tùy thời có thể sẽ thức tỉnh lại. “Ở đây không an toàn, chúng ta phải nghĩ biện pháp.” Tiêu Thần nhìn liếc qua phiên hung địa tà dị này. Chỉ là, rừng rậm tĩnh mịch mà vô tận đã chặn đường lui của họ còn trước mặt lại là cổ thành thần bí đáng sợ. Bọn họ thực sự không thể thoát ly nơi này. “Bọn chúng đang làm gì vậy?” Lúc này sắc mặt của tuyệt thế yêu tinh Liễu Như Yên đang phụ trách trông giữ Yến Khuynh Thành hơi tái nhợt, vươn ngón tay ngọc chỉ về đoàn người đang rối loạn cách xa ở đằng trước. Dưới tình huống nhiều người cảm thấy sợ hãi. Vậy mà có một nhóm người xuất phát đi về phía cổ thành, dường như muốn xâm nhập vào trong thành trì cổ xưa mà lại dọa người. “Bọn chúng là vì pháp luân* của Phật Đà** mà đi.” Liễu Mộ ho nhẹ, hai mắt bắn ra tia kỳ dị. Gương mặt anh tuấn nhưng hơi bệnh tật kích động mà ửng hồng. (* luân: cái vòng, ai chơi Hợp Hoan Phái trong Tru Tiên sẽ biết cái này – pháp luân: vòng pháp tắc.) (** Phật Đà hay còn có tên khác là Phật Thích Ca Mâu Ni – xem hình ở cuối bài) “Pháp luân của Phật Đà” Nhất Chân hòa thường nhìn về cổ thành phương xa. Thật sâu trong ánh mắt hẳn đã bị Phật khí hấp dẫn rất lớn. Toàn bộ tâm thần dường như đều nhẹ đi. Tham lam tựa hồ là bản tính tự nhiên của nhân loại. Đội tu giả

kia đã tiếp cận cổ thành, đối mặt bên trong thành là một đội Âm binh và Thiên biên mặc giáp trụ cổ xưa. Bọn họ có hơi kinh hồn bạt vía thế nhưng vẫn khó có thể ức chế được dự niệm tranh giành Phật bảo. Hoàn hảo, giáp sĩ bên trong cổ thành coi bọn họ như không có, tựa như căn bản không thấy bọn họ. Không ai dám tiến vào cổ thành. Không biết là làm từ chất liệu gì mà tường thành màu đen lấp lánh ánh cổ, đội tu giả kia đang thử leo lên trên, cổ thành tựa hồ đã trải qua vô tận năm tháng. Trên vách tường màu đen không ít chỗ lồi lõm vết đao kiếm và vuốt thú. Vừa vặn có thể để cho những tu giả này mượn lực leo lên. Không lâu sau, bọn họ dễ dàng leo lên trên tường thành cổ cao hơn trăm thước, khoảng cách so với pháp luân của Phật Đà trên thành môn lâu* chưa đến mười thước. Pháp luân lớn cỡ cái phòng vậy. Khảm thật sâu vào trong tường, từng vết nứt lớn lan tràn rất xa ra ngoài. (* căn nhà nhỏ đặt trên các cổng thành. Nhất là các cổng thành lớn) Rốt cuộc đã có người dọc theo vết nứt thật lớn đi đến, chậm rãi tiếp cận pháp luân. Nhưng ngay phía sau, từng khe nứt kia đột nhiên chảy ra từng dòng máu loãng đỏ tươi. "A." Người đến nơi đầu tiên ở phía trên hét thảm một tiếng sau đó ngã xuống, mà thân thể hắn tại trên không xảy ra biến hóa kinh khủng đã trong nháy mắt hóa thành xương trắng, toàn bộ máu thịt trong nháy mắt biến mất. Cùng lúc đó, tường thành màu đen lấp lánh ánh cổ. Ánh sáng yêu dị đem hơn mười người nuốt vào, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Bọn họ so với người ban đầu kia còn muốn thê thảm hơn. Nhìn xuyên qua màn mưa có thể rõ ràng thấy được thân thể bọn chia năm xẻ bảy, sau đó triệt để tan vỡ. Cuối cùng hóa thành từng điểm ánh sáng dung nhập vào trong thân tường. Tất cả mọi người hoàn toàn hồn phi yên diệt*. (*chết mất xác... chắc vậy -,-) Lúc này, pháp luân của Phật Đà phát sinh từng trận thanh âm của kim loại. Nó đang không ngừng rung động, đồng thời phát ra ánh sáng chói lọi. Một cổ khí tức tường hòa chế trụ ánh cổ yêu dị kia, sau đó tường thành cổ xưa chậm rãi bình phục lại. Theo Phật quang xuất hiện, những bộ xương khô đứng ở lân cận cổ thành dần dần nằm lại trên mặt đất, mà những bộ xương man thú khổng lồ mà rung động kia cũng đã đình chỉ lay động. "Rống....." Chỉ là, một tiếng rống khiêu thể lương khiến da đầu người ta tê tại vang lên ở sâu trong cổ thành. Khiến tất

cả đều cải biến, không chỉ có bộ khô cốt giãy dựa đứng lên mà hài cốt man thú to lớn cũng đều đứng lên. Khiếu âm thể lương kia khiến người ta run rẩy từ linh hồn chỉ phát ra một hồi liên biến mất. Thế nhưng tai nạn không thể ngăn trở đường như đã phủ xuống. Trong rừng già nguyên thủy vô tận phát sinh từng trận âm thanh rít gào, mặt đất đều rung lên. Tựa như có vô tận man thú xung kích hướng đến nơi này. Đồng thời, hài cốt trên mặt đất từ dưới chân, bên người, sau lưng của đông đảo tu giả đứng lên. Đại quân tử vong trắng xóa khiến cho lưng người ta phát lạnh. Những bộ xương trắng này thể tích nhỏ còn được, thế nhưng hài cốt man thú khổng lồ như tòa núi nhỏ kia quả thực giống như cái cối xay khổng lồ đang nghiền động. Tu giả nếu như bị chúng nó giẫm lên thì lập tức hóa thành thịt nát. Rõ ràng có thể thấy, những hài cốt tử vong này đều không phải là sinh vật bất tử, chúng nó đều thật sự bao phủ khí tức âm sát. Không có bất luận linh hồn ba động gì. Là tử vật chân chính. Nhưng là bọn chúng có thể hoạt động khiến người ta có một cảm giác kinh khủng không tên. Đại quân bạch cốt cùng nhau xung kích, lập tức đã tạo thành không ít thương vong, một số tu giả trực tiếp bị thú cốt to lớn dài mấy chục thước đập nát. Tiếng hét kinh khủng tại trong phiến cốt hải vang lên không dứt. Tất cả mọi người khó có thể bảo trì bình tĩnh rồi, trong tâm của mỗi người đều dâng lên nỗi sợ hãi. Hơn nữa, xa xa, thanh âm thú rống đang rất nhanh tiếp cận nơi này. Không bao lâu, tiếng gầm gừ như thiên lôi cũng đã vọt tới vùng phụ cận, mơ hồ có thể thấy hai mươi mấy long ảnh khổng lồ. Hiện lên tại không trung phía trên rừng rậm tĩnh mịch. Cách hướng màn mưa máu phun ra từng cụm ánh sáng chói mắt. Một thanh âm có thể so với sấm sét chấn động ‘ông ông’ vào hai tai của mọi người. Thuật pháp Long tộc kinh khủng tại sát na đem một mảng lớn tử vong hài cốt trong cốt hải đánh cho hôi phi yện diệt. Tất cả tu giả đều sợ hãi vô cùng, có thể thấy rõ nào là Bạch Long, Sư Vương Long, Bát Tí Ác Long, Kiếm Long cùng Long tộc cường thế. Tất cả bọn chúng đều bay trên không. Long tộc không phải bị phong ấn sao? Tại sao chúng nó lại khôi phục được thần thông. Lại muốn oanh sát khu vực này chứ? Mọi người cảm thấy sợ hãi đồng thời trong lòng cũng tràn ngập nghi vấn. Long tộc: chiến lược thiên hạ vô địch, thuật pháp cũng đồng dạng thiên hạ vô song! Từng đạo thần

quang phá không mà đến, không gì là không thể phá. Không có gì có thể chống được, từng mảng đại quân bạch cốt không ngừng hô phi yên diệt, không ít tu giả ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra liền triệt để hình thân câu diệt*. (* linh hồn, thể xác đều bị tiêu diệt.) “Rống……”

Thiên long rít gào, mặt đất lay động, mưa máu tầm tã đổ xuống, thần quang kinh khủng không ngừng oanh sát đến, từng phiến hài cốt đang tan vỡ, cổ thành phát ra ánh cổ yêu dị càng tăng lên. Hết thấy đan xen vào nhau. Thực sự thật là đáng sợ. Long tộc. Hôm nay đã khôi phục được đại thần thông trước đây. Phiến long ảnh khổng lồ ở xa trên không đã do hai mươi mấy con tăng lên đến ba mươi con, hơn nữa số lượng vẫn không ngừng tăng lên.

Nhiều man long tu tập cùng một chỗ như vậy có thể cùng với thiên thần đối kháng, khí tức hung thần lúc này vô cùng lớn. Bất quá chúng nó trong lòng tựa hồ có điểm kiêng kỵ. Cũng không dám tiếp cận cổ thành, chỉ đứng cách xa trên không mà không ngừng oanh kích đến. Đối với toàn bộ tu giả mà nói đây quả thực giống như ngày tận thế! Hôm nay hết thấy kịch biến này cũng không phải là tu giả đứng phía sau màn có thể dự liệu đến, nếu như sớm biết có trận tai nạn này bọn họ tuyệt đối sẽ không phát động đại quyết đấu. Tuyệt sẽ không giết đến nơi này, hiện tại nói cái gì cũng đều muộn rồi. Lúc này ở đây quả thực đã trở thành luyện ngục, tu giả thương vong thảm trọng. Tiêu Thần kinh ngạc phát giác, ba tên bất tử sinh vật Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương lại hướng về phía mấy người bọn hắn làm ra thủ thế hoạt kê. Sau đó chúng từ ba hướng về cửa thành cổ tiếp cận. Lui cũng không được, rừng rậm tĩn mịch cản trở đường lui, Tiêu Thần hơi do dự, làm ra một cái quyết định lớn mật, quay về phía Liễu Mộ cùng Nhất Chân hòa thượng nói: “Chúng ta đã không có đường lui, hiện tại tiến nhập cổ thành. Có lẽ sẽ có một đường sinh cơ!” “Tốt. Ta tán thành.”

Liễu Mộ gật đầu đồng ý, bọn họ đứng tại khu vực này, hiện vẫn không gặp phải công kích mang tính hủy diệt của Long tộc, thế nhưng từng tia thần quang kinh khủng kia cũng rơi xuống cách đó không xa, rất nhanh sẽ lan đến gần chỗ bọn họ. “Chỉ có thể như vậy thôi!” Nhất Chân hòa thượng cũng biểu thị đồng ý. “Như vậy làm sao được? Nơi đó là âm đô a! Là tử thành mà quân chủ trong tử vong thế giới cư ngụ. Chúng ta nếu đi vào là tự tìm

đường chết.” Liễu Như Yên sớm đã hoa dung thất sắc, cực kỳ sợ hãi.

“Chúng ta cũng không ép buộc nàng.” Tiêu Thần nói xong những lời này liền phóng đến tử thành đầu tiên, Liễu Mộ theo sát sau hắn, Nhất Chân hòa thượng cũng gắt gao theo sau. “Lũ điên. Các người đều là người điên.” Liễu Như Yên tức khí giậm chân, thế nhưng một tia thần quang kinh khủng rơi xuống phía trước nàng không xa, nhất khởi khiến nàng hoảng sợ á khẩu vô ngôn, vội vàng mang Yến Khuynh Thành đuổi theo. “Tiêu Thần, các người không được phép bỏ lại ta. Ta đã đem chính mình tặng cho chàng.” Tiêu Thần quay đầu liếc nhìn nàng. Nói: “Cái gọi là trong cửa tử luôn có một đường sinh cơ. Ta sẽ không tự tìm đường chết. Nếu như nàng muốn sống sót. Có thể theo chúng ta. Nàng thế nào vẫn mang theo nàng ta?” Nói đến đây, Tiêu Thần liếc nhìn Yến Khuynh Thành, dưới tình huống này không thích hợp dẫn theo một tù binh như vậy nữa, tốt nhất là lập tức giết chết. Tuyệt thế vưu vật Liễu Như Yên cười quyến rũ nói: “Đây không phải là nữ nô của chàng sao? Thiếp tương lai muốn hảo hảo điều giáo nàng ta chứ, hảo hảo đem nàng kính hiến cho chàng a.” Âm Mộ tia thần quang gai mắt phủ xuống. Đem một nơi cách đó không xa đánh thành một cái hố sâu to lớn, khiến Liễu Như Yên sợ hãi lập tức hét ầm lên. Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không muốn cùng yêu tinh này nhiều lời về phương diện này. Trong hai tròng mắt hắn thần quang trong suốt, nói: “Ta trao quyền cho nàng. Nếu như Yến Khuynh Thành có hành động khác thường, lập tức đem nàng ta giết chết!” Liễu Như Yên giải khai bộ phận cấm chế của Yến Khuynh Thành. Khiến nàng có đủ lực lượng ở hai chân để đuổi kịp tốc độ của mọi người, mấy người hữu kinh vô hiểm phóng về hướng tử thành. Nói cũng kỳ quái, đa số thần quang đều bổ xuống phụ cận của bọn họ, cũng không chính xác bắn trúng bọn họ, giống như là có ý khu đuổi bọn họ tiến nhập cổ thành. Tiêu Thần, Liễu Mộ, Nhất Chân tại trong sát na nhìn thoáng qua lẫn nhau. Bọn họ nghĩ đến một điểm. “Long tộc khôi phục đại thần thông đồng thời thần tính của bọn chúng cũng đã thức tỉnh. Thú tính bị áp chế lại.” “Tất nhiên. Linh trí của chúng nó đã mở ra, chúng nó tựa hồ muốn bức chúng ta vào thành. Đem chúng ta trở thành tảng đá dò đường.” Mặc dù bọn họ ý thức được điều này nhưng vẫn không thể không phóng đến tử

thành. Bởi vì muốn sống sót thì đó là chỗ có duy nhất có hy vọng, nhất là dưới tình huống bị Long tộc cố ý đẩy vào. Bọn Tiêu Thần dọc đường hữu kinh vô hiểm, rất nhanh vọt đến phụ cận tử thành. Mà Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương sớm đã tiến nhập cửa thành, đang cùng Thiên binh và Âm binh bên trong thành giằng co. “Chẳng lẽ..... thật muốn đi vào sao?” Thanh âm Liễu Như Yên run rẩy. Thần quang đánh xuống lập tức cắt đứt lời của nàng, khiến nàng phát ra tiếng thét chói tai.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 88: Tử thành khủng bố.

Chương 88: Tử thành khủng bố. Người dịch : demondance Hiệu Đỉnh:
babyempty Nguồn: 4vn.eu

Tuy cách nhau rất xa nhưng Long tộc dường như có thể nghe được lời nói của bọn họ, thần quang không ngừng giáng xuống bên người tựa hồ có ý thúc đẩy bọn họ. Không có bất luận do dự gì, Tiêu Thần đã vọt tới bên người Luân Hồi Vương, cùng ba bộ xương khô nhìn chăm chăm giáp sĩ* ở bên trong tòa tử thành**. Yên tĩnh như chết, hai bên tựa hồ ở trong một hoàn cảnh vi diệu. (* binh sĩ mặc giáp) (** tòa thành chết) Mưa máu tung bay, những Thiên binh và Âm binh kia đều phát ra khí tức tang thương cổ xưa, dường như đã sống qua vô tận năm tháng, tựa hồ là những người thượng cổ tái hiện tại đương đại. Thần quang chói mắt vạch đứt màn mưa máu bay về phía bên trong cửa thành. Tiêu Thần không còn cách nào khác rồi cuộc cũng bước một bước then chốt. Thiên binh và Âm Binh bên trong thành sớm đã đình chỉ động tác thao luyện, giống như một mặt bi* thật lớn đứng sừng sững ở đó lạnh lùng nhìn hằm. (* bia mộ) Một, hai bước, ba

bước. Tiêu Thần đã tiến vào trong cổ thành! Công kích của Long tộc rốt cuộc cũng không thể làm gì được hẳn. Những Thiên binh và Âm binh mặc giáp trụ cổ xưa kia cũng không hướng hẳn xuất thủ. Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng cũng tiến đến, Liễu Như Yên hoa dung thất sắc áp giải Yến Khuynh Thành đi theo phía sau bọn họ, ba bộ xương khô thì cẩn thận đi tới bên người Tiêu Thần. Một đội Âm binh hai mắt bên trong u tối vô cùng, nhất tề giơ tay cầm thiết mác cổ xưa lên, sắc mặt Liễu Như Yên nhất thời trắng bệch, chỉ là Âm binh cũng không có xuất thủ, tiếp tục tại trong cơn mưa máu thao luyện, điều này khiến cho mọi người nhất thời thở phào một hơi. Bọn họ không dám đi sâu vào tử thành, chỉ lảng lảng đứng ở cách cửa thành không xa, nếu như không phải Long tộc ở bên ngoài oanh sát thì bọn họ cũng không trốn đến nơi này. Đẳng xa, một số tu giả không chết thấy mấy người bình yên trốn ở trong tử thành liền toàn bộ bắt đầu vọt đến chỗ này. Long tộc cũng không có làm khó bọn họ, dường như có ý muốn cho bọn họ một con đường sống, muốn bức mọi người vào cổ thành dò đường. Trong tử thành còn sót lại hơn trăm người may mắn còn sống, những người còn lại toàn bộ đã bị Long tộc oanh sát hồi phi yên diệt. Mà lúc này, công kích cuồng bạo của Long tộc dĩ nhiên đã từ khu vực xương trắng chuyển về phía tử thành. Từng đạo thần quang đánh vào trên tường thành, rất nhiều chùm tia sáng lạc ở trong thành khuếch tán ra. Mọi người lại lần nữa bị ảnh hưởng, lúc này phụ cận cửa thành mấy trăm tên Thiên binh và Âm binh giơ cổ mâu và thiết mác trong tay hướng về chùm tia sáng phía bầu trời ngênh đón. Binh khí nhìn như rỉ rết đầy rẫy, tổn hại không thể tả vậ mà sau khi đón nhận thần quang này lại chống được phần lớn. Thần quang này cũng không thể chạm tới mấy Thiên binh và Âm binh, bất quá có mấy trăm người bị chấn cho cước bộ bất ổn, thân thể không ngừng lay động. Tiêu Thần nhạy bén phát hiện, cổ thành phát ra tia sáng yêu dị ngút trời, ánh đen tà dị chặn lại phần lớn công kích pháp thuật của Long tộc, nếu không sợ rằng mấy Thiên binh và Âm binh cũng thật sự khó mà ngăn trở đại thần thông của Long tộc. Tử thành quả thực thần bí đáng sợ! Long tộc không dám tới gần có thể nói lên tất cả. "Phật." Một tiếng Phật hiệu xa tắp đột nhiên vang lên khiến người ta có cảm giác tang thương xa

xưa vô tận, trên thành môn lâu Phật quang ngút trời, hào quang khắp bầu trời rả xuống. Chính là pháp luân của Phật Đà phát ra khiến cho thiên binh và Âm binh vội vàng tránh lui. Pháp luân thật lớn trên tường thành cổ không ngừng rung động, một đợt sóng âm vô hình như sóng biển cuộn trào mãnh liệt đã đẩy mọi người vào con đường ở sâu trong cổ thành. Mà hiện trường không còn ai ngoại trừ Nhất Chân hòa thượng. Không ai ngu ngốc mà ở gần cửa thành, ngay cả mấy trăm tên Thiên binh và Âm binh cũng huy động binh khí cổ xưa không ngừng rút lui về phía sau. "Phật." Lại một tiếng Phật hiệu vang lên. Phật quang đem Nhất Chân hòa thượng vây quanh bên trong, tăng y màu hồng do nhiễm máu tươi của Nhất Chân hòa thượng vẫn giữ vẻ trang nghiêm, hắc khoanh chân đá tọa trên mặt đất, hai tay hợp thành chữ thập lễ Phật*, hiện tại hắc phiêu dật xuất trần, điềm đạm vô cùng. (* hình dấu ‘ ’, thêm vào đó là bẻ tay bấm ngón như các nhà sư thường làm sẽ tạo thành – thập lễ Phật) Nhất Chân hòa thượng tại trong Phật quang chậm rãi nổi lên từ mặt đất, hắc hiển nhiên là ngồi xếp bằng ở trên không, xung quanh hắc hiện ra một Phật tượng thật lớn, khí tức to lớn mà tang thương kia chính là từ Phật tượng to lớn như ẩn như hiện kia phát ra. Xa xa nhìn lại. Nhất Chân hòa thượng đang ngồi chỉnh tề trên bàn tay khổng lồ của cổ Phật, tuy rằng tăng y sớm đã đỏ như máu, thế nhưng cả người kỳ ảo như chân Phật tái sinh, khí tức ôn hòa từ bi cuộn cuộn mà ra. “Ngã phật từ bi.....” Phật hiệu trầm thấp từ trong miệng Nhất Chân hòa thượng phát ra, hắc giống như tràn ngập duệ trí, khí chất cả người biến đổi thật lớn, siêu trần thoát tục là khắc họa chân thực của hắc lúc này. Hắc dường như đã quên đi bi thương, đã quên đi vị sư huynh chết thảm, lúc này hắc trầm tĩnh mà lại yên ả. Tĩnh tọa trên lòng bàn tay của cổ tượng Phật Đà, khe niệm kinh văn cổ xưa khó hiểu. Hắc nhắm hai mắt, rơi vào trong một loại thiền cảnh. Xa xa, mọi người hết sức ước ao loại kỳ ngộ này của Nhất Chân hòa thượng, không thể nghi ngờ là pháp luân của Phật Đà đã thành toàn cho hắc. Không ai biết được Nhất Chân hòa thượng rốt cuộc chiếm được chỗ tốt lớn cỡ nào, thế nhưng được tuyệt đại cường giả trong truyền thuyết là Phật Đà ban tặng, thì ngay cả căn bản nếu như người trường sinh bất tử mà biết được cũng động tâm vô cùng! (cha mẹ ơi... đoạn này cha tác

giả phỉ báng quá.... -.-) Phương xa, tiếng long khiếu rung trời vì nguyên nhân thánh quang của pháp khí Phật Đà mà tĩnh lại trong chốc lát. Thế nhưng thời gian chưa có bao lâu thì man long lại lần nữa rít gào rung trời, từng đạo chú ngữ Long tộc phô thiên cái địa oanh sát về phía tử thành. Mặc dù bầu trời tử thành đã được một mảnh ánh đen bao phủ. Thế nhưng không ít thần quang vẫn trùng kích đến, toàn bộ Thiên binh và Âm binh đều giơ binh khí cổ xưa lên chống đỡ. Không có nơi nào cũng không có ai ngoài Nhất Chân hòa thượng bình yên vô sự, các tu giả khác khổ không nói nổi, bọn họ bị bức đến một nơi thần bí không biết mà lại tràn ngập khí tức kinh khủng, quả là tiến thoái lưỡng nan. Tiêu Thần lại là người đầu tiên dọc theo đường phố cổ xưa chạy vào sâu trong cổ thành, đối mặt với chú ngữ ngay cả thiên thần đều phải biến sắc của Long tộc, tuy lúc này bị vô tận ánh đen do cổ thành phát ra làm suy yếu, nhưng cũng không phải là bọn Tiêu Thần có thể chống lại được. Liễu Mộ cùng mọi người chạy trốn trên đường phố, tại giờ khắc này Yến Khuynh Thành cực kỳ phối hợp, nàng cũng không có bất luận phản kháng gì, cùng Liễu Như Yên đuổi theo mấy người phía trước, muốn sống chỉ có nước rời xa chiến trường ở gần cửa thành. Người ở phía sau qua một hồi do dự cũng toàn bộ chạy ào vào sâu trong đường phố. Nếu chần chừ một đoạn thời gian nữa, tất cả mọi người sẽ bị chú ngữ của Long tộc oanh sát, nhưng Thiên binh và Âm binh kia cũng lui xuống, bất quá vẫn không xuất phủ với mọi người, bọn chúng giống như một bức tượng có tình cảm. Chỉ là, đông đảo tu giả lại dần dần bất an hơn, bởi vì trên con đường của họ thấy được rất nhiều xương trắng! Những người này ban đầu có giống bọn họ xông vào trong cổ thành rồi sau đó chết không rõ ràng ở đây không? Chỉ là, mọi người không có đường lui, chỉ có ở sâu trên con đường của cổ thành cùng chờ đợi. Yên ổn chờ tất cả bình tĩnh trở lại. Bất quá, sự tình cũng không có êm xui như vậy, trái lại càng ngày càng nghiêm trọng. Tiếng long khiếu dần dần đến gần, tiếng vang to lớn như trời long đất lở, rất nhiều người tu vị hơi yếu đã không chịu đựng nổi, sắc mặt tái nhợt vô cùng. Có thể thấy được long ảnh khổng lồ xuất hiện trên khoảng không của cốt hải. Ngay bên ngoài tử thành, uy áp cuồn cuộn như biển động xoắn tới, trực tiếp xuyên qua ánh đen phát ra từ cổ thành, mọi người

giống như một con thuyền nhỏ giữa cơn sóng to gió lớn. Long tộc dường như muốn hủy diệt tòa tử thành này, mặc dù lòng chúng nó có điểm kiêng kỵ không dám bay xuống, thế nhưng chú ngữ công kích từ xa lại phô thiên cái địa mà giáng xuống. Lúc này, hết thủy tu giả đều đã phân tán ra, đã bất chấp nhiều như vậy, tự mình trốn vào trong phố lớn ngõ nhỏ trong tử thành mệnh mông. Mặc kệ bên trong thành có hung hiểm hay không, lúc này chính yếu chính là tránh thoát oanh sát của man long. Thiên binh và Âm binh cũng không đỡ được rồi, múa binh khí cổ xưa loang lổ nhiều màu, tất cả đều rút lui về sâu trong cổ thành, trong tử thành sát khí tràn ngập, máu loãng tại trên con đường không ngừng chảy xuống, còn có xương trắng ở trên. Thật giống như là luyện ngục tái hiện nhân gian. "A." Ở sâu trong một hẻm nhỏ truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, dường như trước khi chết đã cực kỳ khiếp sợ, cách chỗ bọn Tiêu Thần và Liễu Mộ cũng không xa. "Chuyện gì xảy ra thế, chỗ đó cũng không gặp phải công kích chú ngữ của Long tộc a?" thanh âm Liễu Như Yên đang run rẩy. Tiêu Thần và Liễu Mộ đều không nói gì, bọn họ cùng nhau dọc theo hẻm nhỏ cổ xưa đi về phía trước, kiến trúc xung quanh cùng tường thành giống nhau, không biết là loại chất liệu gì tu kiến mà thành, màu đỏ sẫm như là bị máu nhiễm khô, thế nhưng lại lấp lánh ánh đen tà dị. Hẻm nhỏ càng ngày càng hẹp. Rất nhanh đi đến cuối, mới vừa rồi tiếng kêu thê lương thảm thiết là từ trong một tòa nhà bình thường, vẫn còn dư âm ngân nga đang vang vọng, thế nhưng một loại thanh âm khác càng thêm dẫn dắt chú ý của mọi người. "Dát băng dát băng." Dựa vào cảm giác thì là thanh âm gặm nuốt, dường như đang cắn xé xương thịt, bọn họ không biết đó là loại sinh vật nào, tại dưới loại hoàn cảnh này cũng không muốn biết. Sắc mặt Liễu Như Yên trắng bệch, cố sức bịt miệng mình lại, Tiêu Thần và Liễu Mộ hai mắt nhìn nhau, cuối cùng bọn họ cùng lựa chọn lui về phía sau. Rồi khỏi tòa nhà cổ khiến người ta sờn gai ốc này. Tử thành quả nhiên điều không phải là nơi tốt lành gì, nó tràn ngập hung hiểm kinh khủng không biết được. "A." Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên cách đó không xa, hơn nữa không chỉ là một chỗ. Khi bọn Tiêu Thần tiến đến thì phát hiện đều đến từ trong căn nhà cổ. Những căn nhà cổ hoặc cao to rộng rãi, hoặc thấp bé đơn sơ ở hai bên

đường lấp lánh ánh đèn chi chít. Bối cực so với thành thị bình thường khác biệt cũng không phải rất lớn. Tiếng kêu thảm thiết đều là từ trong căn nhà cổ phát ra, hiển nhiên không ít tu giả thấy chú ngữ Long tộc không thể hủy diệt kiến trúc trong thành liền trốn vào trong tòa nhà cổ, không nghĩ lại đều đột tử ở bên trong. Cho đến giờ vẫn không có ai biết bọn họ đã chết như thế nào. Bất quá, bọn Tiêu Thần đã tại trước căn nhà cổ nghe được thanh âm cắn nuốt “dát băng dát băng”, hiển nhiên lại trong căn nhà cổ có sinh vật kinh khủng đang nuốt chửng thi thể của tu giả. Đây là một sự tình đáng sợ, người tiến vào trong được cổ thành đã là người nổi bật trong số tu giả thế nhưng lại trở thành thức ăn..... "Đương đương" "Leng keng" Ở sâu trong con đường cổ xưa truyền đến từng trận thanh âm giao kích của kim loại, bọn Tiêu Thần thấy hai gã linh sĩ ngự không phi hành đang điều khiển linh lực huyền hóa ra thần kiếm chém giết. Dưới hoàn cảnh này, bọn họ vẫn tranh đấu, có thể thấy là cừu hận không nhỏ. Một tiếng hét thảm qua đi, một gã linh sĩ bị chém ngang eo rơi từ trên không xuống, một tên linh sĩ khác bay trốn đi. Hai đoạn thi thể tàn khuyết rơi xuống mặt đường phía trước một người, cổng chính đỏ sộ màu huyết hồng “chầm chậm” mở ra. Tiêu Thần thấy rõ hai điểm ánh xanh u tối phát ra trong bóng đêm, đó là một đôi mắt âm trầm đáng sợ! Ngay sau đó là một trận gió lạnh thổi qua, hai đoạn thi thể tàn khuyết trước cổng chính màu huyết hồng biến mất, sau đó cánh cửa cổ “đương đương” một tiếng đóng lại, phía sau cánh cửa đỏ truyền đến từng trận thanh âm “dát băng dát băng”. Đây là sự tình đáng sợ mà bọn Tiêu Thần đáng từng thấy, mặc dù không thấy nó rốt cuộc là cái dạng hung vật gì, thế nhưng đủ khiến cho bọn họ cảm thấy chấn kinh rồi, tựa hồ như trong mỗi tòa nhà cổ đều có người hoặc thú hoặc quỷ đáng sợ cư trú. “Kia là cái gì?” Yến Khuynh Thành đẹp nhất thiên hạ cũng không tìm được lộ ra một chút sợ hãi, đôi mắt đẹp nhấp nháy nhìn chăm chăm cổng chính màu huyết hồng kia. Liễu Như Yên ‘làm tròn trức trách’ giáo dục Yến Khuynh Thành nói: “lo bản thân người cho tốt đi.” Chú ngữ của Long tộc công kích càng ngày càng cuồng mãnh, chúng nó thậm chí đã bay đến bầu trời trên tử thành, không ngừng giáng xuống từng tia thần quang, một số Thiên binh và Âm binh đã bị chúng nó đánh cho hôi phi yện diệt. Bất quá, Long tộc tựa hồ

còn chưa đem toàn lực phát động công kích, từ thế tiến công của chúng nó mà xem, tất cả dường như vẫn là thăm dò. Đám tu giả không thể tránh khỏi tai ương lan đến, lại có một số người chết oan chết uổng rồi. Bọn Tiêu Thần trên con đường cổ xưa không ngừng tránh né, không lâu sau bọn họ tại trên một con đường chính thấy hai đại cao thủ chém giết, một người là thần bí nam tử bao phủ trong màn sương đen đang cùng chiến đấu kịch liệt với một nữ tử bao phủ trong ráng màu rực rỡ, chiến đấu của bọn họ phi thường đặc thù. Trong tay nam tử là một thanh thần kiếm càn quét bốn phương tám hướng rất ngạo nghễ thiên hạ, khí khái duy ngã độc tôn, hãn huy kiếm khiến không gian bị vặn vẹo, tại xung quanh hắn hình thành một “vực” đặc thù, tại trong phiến khu vực đó hắn phảng phất như một chúa tể. Mà nữ tử thân trong ráng màu rực rỡ cùng đồng dạng thần dị, ánh sáng mờ lung bao phủ không gian không giống với người thường. Mặc dù trường kiếm của thần bí nam tử phá vỡ mà vào trong đó cũng sẽ trở nên chậm chạp vô cùng, dần dần mất đi lực lượng siêu tuyệt không gì là không thể phá, mà không gian bị ánh sương dày đặc bao phủ phảng phất cũng là một tiểu thế giới độc lập.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 89: Lại gặp thần bí.

Chương 89: Lại gặp thần bí. Người dịch : Anhthuyz Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Không thể nghi ngờ, bọn Tiêu Thần khẳng định đã gặp phải cường giả. Hai người bọn họ dường như là tử địch, vào trong cốc thành vẫn đánh nhau sống chết. Màn sương đen và ráng màu rực rỡ cùng che đi gương mặt họ, không

thể nhìn rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy một vết ảnh mờ lung. "Quả nhiên là lực lượng thời gian, là Thần tắc chân chính!" Liễu Mộ than thở nói, có thể nhìn ra được hắc phi thường kích động, dường như rất muốn tiến lên luận bàn với nữ tử kia một phen. Một luồng sát khí vô thanh vô tức chợt tiếp cận, đột nhiên quét qua thân thể Tiêu Thần, tay trái hắn được màn ánh sáng Bắc Đẩu bao phủ, tại trong một sát na bắt được một tia hàn quang. Đó là một lưỡi dao gần như suốt như ngọc, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, chính là tiểu lý phi đao. Cuộc đại chiến trước mặt cũng không làm Tiêu Thần mất cảnh giác, hắn trước tiên làm tan rã đòn tập kích này, cổ tay khẽ phất ánh đao vạch phá hư không bắn lên trên. "Phập." Một dòng máu tươi bắn tung tóe xuống dưới, bóng người bị thương bay trốn đi, Liễu Mộ định bay lên trời nhưng bị Tiêu Thần kéo lại, nói : "Không nên, thương thế của ngươi vẫn chưa hồi phục, vạn lần không thể xảy ra bất luận sơ xuất gì." "Vương Thông lại được Cathy đưa lên không, có thể thấy là bọn chúng muốn nhanh chóng xử chàng a. Chỉ là chàng đã thu lợi trước rồi..." Nói đến đây Liễu Như Yên nở nụ cười như yêu tinh kiều mỹ, sau đó nâng cằm Yến Khuynh Thành nói : "Một tuyệt đại giai nhân như ngươi quả là món lợi quá tốt. Ta nghĩ tương lai nên đem ngươi thuần phục thành loại gì đây?" Thẳng thắn mà nói bên trong trung ương cổ thành thì công kích chú ngữ của Long tộc rất khó có tác dụng, tương đối mà nói sinh mệnh của bọn họ đã không còn nguy hiểm nữa. Tuy rằng xung quanh họ đôi khi vẫn xảy ra tập kích nguy hiểm, nhưng so với đòn hủy diệt của Long tộc thì những cuộc tập kích này vẫn còn có thể chống đỡ được. Bất quá, Tiêu Thần vẫn có một cảm giác bất an, trực giác âm thầm nói cho hắn biết tựa hồ có hung linh đang rình rập những kẻ ngoại lai như bọn họ. Vừa quay đầu lại hắn thấy một bóng mờ rất lớn, từ giữa một gian nhà cổ phóng qua rất nhanh, lơ mơ thấy được đó là một thân ảnh. Nhưng mà thân ảnh này rất lớn, ước chừng cao đến hai mươi mấy thước. "Xoát" Liễu Mộ phóng ra không gian linh lực ngưng tụ thành mưa ánh sáng bắn tới mảnh đất âm u phía trước, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả góc tối, là một con mèo đen to cỡ con ngựa nhỏ, nó kêu "meo meo" sợ hãi rồi biến mất trong bóng đêm. Con mèo to lớn như vậy khiến mọi người trở mắt mà nhìn, nó có thể tránh thoát mưa

ánh sáng công kích của Liễu Mộ lại càng khiến cho người ta cảm giác tà dị. Trên cổ nó mơ hồ có thể nhìn thấy một sợi dây chuyền được khâu bằng những đầu lâu lại với nhau, thần bí nói không nên lời. “Nhanh như chớp” Từ phía trên con đường cổ, vài cái đầu lâu trắng muốt rơi xuống lộp độp đến chân Tiêu Thần thì dừng lại. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương dường như rất để tâm đến mấy cái đầu lâu bèn nhắc chúng lên. Ba bộ xương khô rung cầm “ca sát ca sát”. Tiêu Thần nhận từ tay chúng một cái hộp sọ. Phát hiện trên hộp sọ trắng muốt này lại có một dấu ấn hoa sen, những chiếc đầu trên tay bọn Tần Quảng Vương cũng có dấu vết tương tự. Bất quá sớm đã không còn ánh sáng, chỉ có một chút dấu vết còn lại mà thôi. “Bộp” “Bộp” Mấy cái hộp sọ này chẳng biết tại sao lại vỡ tan thành bột trắng bay lả tả. Sự việc có vẻ tà môn, đầu lâu tựa hồ đã tồn tại qua không biết bao năm tháng, dường như muốn cảnh báo bọn họ điều gì đó. Liễu Mộ nhìn đám Luân Hồi Vương một lát, quay sang Tiêu Thần nói : “Trên trán lại có dấu ấn hoa sen, tương lai có thể phát triển thành Bất tử quân vương, chính là dạng tồn tại khiến cho Thần cũng phải run sợ, mấy hộp sọ vừa rồi rất có thể là những quân vương này sau khi bị hủy diệt để lại.” “Tòa cổ thành này quá mức thần bí đáng sợ.” Tiêu Thần cảm thán. Những điều thần bí chưa biết, luôn luôn có ma lực hấp dẫn nhân loại, bọn Tiêu Thần đi vào cổ thành, vốn đến đây là dừng lại thế nhưng có một cổ cảm giác ham muốn tìm hiểu thúc dục bọn họ đi về phía trước, muốn tìm hiểu rõ tòa cổ thành này. Liễu Mộ cảm ứng cẩn thận một lúc liền trầm giọng nói : “Cổ thành rất tà dị, trên cao có một lực lượng phong tỏa không gian, linh sĩ và chú sư e là không thể bay lên được, sợ rằng chỉ có long tộc mới có thể phá vỡ được.” Đôi khi gặp Thiên binh và Âm binh cũng không ngăn trở họ, bất quá ánh mắt bọn chúng nhìn đoàn người như đang nhìn những người chết vậy. Phía trước, truyền đến tiếng nước sông chảy ầm ào, sát khí tràn ngập xung quanh, tản mát ra mùi máu tanh gay mũi. Màn sương máu dày đặc lại xuất hiện, một dòng Huyết Hà chảy ngang qua. Mùi máu khiến người ta muốn nôn khiến mọi người nghi ngờ rốt cuộc đây có phải là máu tươi hay không nữa. Tới lúc này, Tiêu Thần dường như đã tin đây chính là nơi cư ngụ của quân chủ cõi chết. Bên trên dòng Huyết Hà, cứ cách một

đoạn lại có một cây cầu đá cổ xưa khắc đầy hình thần ma quỷ quái, những hình chạm khắc đều in đậm dấu vết thời gian, tựa hồ muốn công bố điều gì đó. Trên mỗi cây cầu đá cũng có vài bộ hài cốt, có thể thấy là đã trải qua rất nhiều năm tháng, đám hài cốt này hầu như đều đã bị hủy hoại nặng. Bọn Tiêu Thần cũng không dừng lại, trực tiếp đi lên một cây cầu đá vượt qua Huyết Hà. Mà mảnh đất phía trước chính là trung tâm của cổ thành, một quảng trường trung ương rộng rãi. Giữa quảng trường là một bia đá sừng sững, cao tới hơn trăm thước. Tiêu Thần thất kinh, đây không phải là thần bi ở cốt hải sao? Sao lại xuất hiện giữa tòa thành này, lẽ nào hai nơi có sự tương thông, tồn tại một mối liên lạc lớn? Hẳn là như vậy! Quảng trường trống trải vô cùng, không có gì ngoài tấm bia âm trầm khổng lồ giữa trung tâm, vòng bảo hộ xung quanh quảng trường cũng rất đặc biệt, gồm những hòn đá cao như tấm bia vây quanh mà tạo thành. “Không phải là nơi tập trung những tấm bia mộ thượng cổ chứ?” Liễu Mộ hoài nghi nhìn vòng bảo hộ xung quanh. Lúc này, những tu giả may mắn còn sống sót cũng lục tục chạy tới, trong đó có cường giả bao phủ trong màn sương đen và nữ tử trong màn sương rực rỡ đầy đặc. Bất quá bọn họ cũng không chém giết nhau nữa mà mỗi người tự chiếm một phương cách xa nhau. Tổng cộng có ba mấy người tới đây, bọn họ chính là những tinh anh trong đám tu giả, sau khi mấy trăm người chết uống, chỉ còn lại vài chục người sống sót mà thôi. Ở xa, đám Thiên binh cùng Âm binh mặc giáo trụ vẫn không có hành động gì với mọi người. Từ xa truyền đến những tiếng long khiếu điên cuồng tấn công tử thành. Từ phía sau, tấm bia khổng lồ đột nhiên phát ra một luồng thần quang xé tan bầu trời âm u khiến màn mưa máu không thể rơi xuống, toàn bộ bị chặn giữa không trung. Một luồng sóng mạnh mẽ như sóng biển mãnh liệt cuộn trào từ quảng trường ra xung quanh, tuy không có tính hủy diệt. Thế nhưng lại có một áp lực tinh thần ghê gớm, khiến những tu giả ở đây khó mà chống lại, đó chính là sự sợ hãi phát ra từ linh hồn. Trong đó hơn nửa số người không thể chịu được đều quỳ xuống bái lạy, như con kiến hôi khuất phục trước chúa tể vạn vật. Áp lực khổng lồ và khí chất tang thương xưa khiến cho người ta khiếp sợ đến tận linh hồn. Tiêu Thần, Liễu Mộ, nam tử thần bí trong màn sương đen cùng với nữ tử trong màn sương

rực rỡ đang gắng sức chống lại, cố gắng không quỳ mọp xuống đất. Thần quang từ bia đá cổ đột nhiên thu lại, bất quá chỉ trong nháy mắt huyền hóa ra từng tầng ảo ảnh. Giữa quảng trường đột nhiên xuất hiện vài thần bí khổng lồ, chẳng qua nếu nhìn kỹ thì chỉ có một cái là thật, còn lại đều là ảo ảnh gần như thật cùng tấm bia thực sự đứng sừng sững giữa quảng trường. Tất cả mọi người đều lại gần quan sát cổ bi thần dị, mặc dù màn sương khói lại kéo đến nhưng họ vẫn nhìn thấy đồ hình thần bí khắc trên tấm bia. Chỉ là, không ai có thể tới gần khu vực tấm bia và các ảo ảnh. Tựa như có một lực lượng vô hình phát ra. Một tu giả muốn tới gần, mới bắt đầu thì vẫn không sao, vừa tiến thêm vài thước thân hình đột nhiên biến thành đồng máu thịt bầy nhầy tan ra giữa quảng trường. Không còn ai dám thử, mọi người đành phải lùi lại nhìn tấm bia từ xa. Cuối cùng, cũng chẳng viết là ai phát hiện ra trên vòng bảo hộ cũng có đồ hình, thét lên kinh hãi. Sau đó tất cả mọi người đều đi đến một chỗ mặt bia mộ đen kít, tấm bia cổ tựa hồ ghi lại những sự việc đã qua, chỉ là chúng quá khó hiểu khiến không ai biết trên đó viết gì. Không có tấm bia nào có đồ hình hoàn hảo, dường như có người cố ý xóa đi những phần quan trọng. Bất quá mọi người cũng thu hoạch được chút ít, bọn họ phát hiện một số đồ hình giống như pháp môn tu luyện. Liễu Mộ nhìn Tiêu Thần lặng lẽ không nói. Đồ hình là do cường giả không gian linh sĩ lưu lại, tuy minh họa rất mơ hồ, hàm nghĩa phức tạp nhưng lại là chỉ dẫn rất quan trọng với họ. Lúc này, quảng trường rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều tìm kiếm quanh vòng bảo vệ tấm bia, muốn phát hiện các đồ hình có giá trị hơn. Tiêu Thần cũng tìm tòi, bất quá hắn cũng không lưu ý nhiều đến đồ hình tâm pháp luyện công võ giả, bởi vì dựa vào trực giác hắn phát hiện pháp môn này còn xa mới so sánh được với luyện khí đồ trời cho của hắn. Nhưng hắn cũng có thu hoạch lớn ở đây có không ít đồ hình tán thủ, cùng những sát chiêu trong truyền thuyết, như , , . “Kiến thực tướng, chư pháp không, sát na đốn ngộ vạn pháp đồng, nhất đán phong quang tàng bất trụ, xích lửa lửa đích địch diện phùng*”. Từ phía sau Phật âm trong trẻo truyền đến tai mọi người, chính là Nhất Chân hòa thượng đang nhẹ nhàng bay đến. (*Thấy thực tướng, chư pháp không, sát na cùng đốn ngộ ra vạn pháp, một khi cảnh tượng không tàng giữ, cũng chỉ thấy được một mặt trần

trụi mà thôi.) Nhìn không ra hăn đã từng cực kỳ sâu khổ, nhìn hăn lúc này phiêu dật kỳ ảo đang nhìn chăm chăm vào thần bí nam tử trong màn sương đen nói : “Độc Cô Kiếm Ma, hôm nay ta và người cùng chấm dứt một đoạn nhân quả.” Nói xong những lời này, Nhất Chân thông dong bình thản, thậm chí còn cười từ bi như đức phật, có vẻ xuất trần khó tả. Rất rõ ràng là pháp luân của Phật Đà khiến cho hòa thượng trẻ tuổi này lột xác, dường như đã thực sự giác ngộ. Màn sương đen bốc lên, thân ảnh cao to của Độc Cô Kiếm Ma đi ra, một nam tử sắc mặt lạnh lùng, chưa nói đến vẻ anh tuấn, nhưng có một khí thế như một thanh cổ kiếm dọa người, toàn thân như một thanh kiếm sắc được tước khỏi vỏ. “Quả nhiên là người.” Nhất Chân rất bình thản. “Xem ra pháp lực của Phật Đà trong truyền thuyết quả thực thông thiên, một pháp khí để lại cũng khiến người lột xác, ta cho rằng tông môn Phật gia đã bị phế bỏ, không ngờ rằng có thể tạo ra một người như người” Âm thanh của Độc Cô Kiếm Ma cũng lạnh lẽo như gương mặt hăn vậy. “Kỷ hồi sinh, kỷ hồi tử, tuyên cổ tuyên kim trường như thử, thần đầu quý diện hữu đa bàn, phản bản hoàn nguyên một ta tử*.” Nhất Chân hòa thượng khế niệm Phật hiệu, tụng kinh Phật, dường như đã giác ngộ sâu sắc. (* Vài lần sống, vài lần chết, từ cổ chí kim dài như thế, đầu Thần mặt Quý có bao nhiêu, rồi cũng trở về với các bụi mà thôi.)

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 90: Vĩnh trấn.

Chương 90: Vĩnh trấn. Người dịch : Anhthuyz Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

“Cái gì gọi là Phật Đà, cái gì gọi là sinh tử, trước mặt ta đều là hư ảo, chỉ có thực lực tuyệt đối nghiền nát tất cả!” Độc Cô Kiếm Ma đã từng chém nát Nhất Si hòa thượng chỉ với ba kiếm, hắc xác thực có tu vi siêu tuyệt để ngạo thị trong lớp tu giả cùng thế hệ, chỗ hắc vừa đứng chỉ lưu lại tàn ảnh, hắc xuất hiện trước mắt Nhất Chân hòa thượng huy kiếm chém xuống. Không gian chung quanh cũng bị vặn xoắn lại, đây chính là biểu hiện của lực lượng tuyệt đối. Nhất Chân hòa thượng cũng không đỡ chiêu mà bay lên như Phật Đà đạp nguyệt, nhẹ bay về phía con đường cổ. “Độc Cô Kiếm Ma, ta với ngươi đối nơi quyết chiến.” “Muốn ta chết cũng không dễ đâu, trước lực lượng tuyệt đối, mọi tâm cơ đều vô dụng” Độc Cô Kiếm Ma tự tin vào sự cường đại của bản thân. Hắc cũng không dừng lại, vận khởi màn sương đen đuổi theo. “Hành đã không, tọa đã không, ngữ mặc động tĩnh vô bất không. Túng tương bạch nhận lâm đầu lô. Do như lợi kiếm trăm xuân phong.” Câu chữ của Nhất Chân hòa thượng mờ ảo. Có thể thấy hắc đã đạt đến một cảnh giới mới, mỗi câu mỗi từ đều ẩn chứa Phật lý. (* Đi cũng không, ngồi cũng không. Im lặng động tĩnh đều là không. Dao sắc tuốt thẳng trước mặt. Cũng như lợi kiếm chém gió xuân.....) Trên quảng trường, mọi người cũng không đuổi theo. Tuy rằng đó là một hồi đại chiến khó gặp, có thể gọi là trận đại quyết đấu đỉnh cao trong thế hệ thanh niên, thế nhưng tại hiểm địa sống chết không dự liệu được này. Không ai nguyện ý xông loạn, huống hồ xung quanh quảng trường này có vòng bảo hộ bằng bia đá. Khắc đồ hình tu luyện cổ xưa. Tuy là tàn khuyết khó hiểu. Nhưng đối với mọi người chính là một kỳ ngộ hiếm có, tất cả mọi người đều đang tìm tòi cẩn thận, tìm kiếm đồ hình hữu dụng với bản thân. Ánh đao mềm nhuyễn bắn thẳng vào lưng Liễu Mộ. Tiêu Thần tuy cảm giác được, nhưng muốn cứu viện cũng không kịp, khoảng cách giữa hắc và Liễu Mộ cũng tương đối xa, tuy hắc tin tưởng thực lực của Liễu Mộ, nhưng hiện thời Liễu Mộ cũng đã bị trọng thương khiến hắc ít nhiều lo lắng. Bất quá. Ánh sáng màu xanh vận khởi. Thân ảnh Liễu Mộ trở nên mờ lung. Chùm sáng bao phủ lấy lưỡi đao kiến nó như vướng vào một không gian kỳ dị đặc quánh như vũng bùn. Tốc độ càng ngày càng chậm, cuối cùng bị hãm lại phía sau lưng của Liễu Mộ, cách hắc chỉ vài tấc. Liễu Mộ xoay người lại nhìn vòng

bảo hộ cách đó không xa nói : “Lần trước bị đánh lén suýt thiệt mạng, nếu lần này cũng chỉ có thế thì vô dụng thôi. Vương Thông người ra đây, hôm nay ta và người quyết một phen sống mái.” Truyền nhân của phi đao thần kỹ Vương Thông đứng lên từ phía sau vòng bảo hộ bia đá xoay người định bỏ chạy, thế nhưng Liễu Mộ đã bay lên, như một luồng sáng xanh vạch trời đuổi theo. Tiêu Thần cũng không ngừng lại, tay trái bao phủ màn ánh sáng Bắc Đẩu, tay phải xuất hiện một ánh sao, sát khí dọa người. Không muốn để Vương Thông tiếp tục chạy trốn. Thân ảnh liên tục lay động, lưu lại từng đạo tàn ảnh đuổi theo Vương Thông. “Tiêu Thần người không cần ra tay. Ta đã để ý hắc. Lúc này ta muốn cùng hắc ném qua sinh tử, ta muốn cho hắc biết một không gian linh sĩ không thể tùy tiện ám sát!” Liễu Mộ không để ý thương thế, quyết tâm giết địch, sát ý không thể lung lay. Đi qua Huyết Hà. Giữa con đường cổ xưa, Liễu Mộ, Tiêu Thần truy đuổi Vương Thông không ngừng. Cuối cùng lại trở về quảng trường. Ngay lúc đầu liền phi hành là ưu thế lớn nhất của chú sư và linh sĩ. Vương Thông cuối cùng cũng bị chặn đứng. Khoảng không xanh lam của Liễu Mộ bao phủ Vương Thông vào trong. Dưới tình huống không thể trốn tránh, Vương Thông cùng Liễu Mộ chiến đấu kịch liệt. Tiểu lý phi đao xé toạc hư không, hóa thành từng tia sáng rực bắn thẳng vào Liễu Mộ. Thế nhưng khi đến gần đối thủ thì bị hãm lại ở không gian xanh lam. Liễu Mộ có thực lực giết người, có thể ứng phó với tất cả những tu giả đồng cấp. Kẻ được gọi là phi đao thần kỹ đáng sợ nhất ngày hôm nay đã mất linh, phi đao lao vào khoảng không này đều bị hãm chậm lại, tất cả đều không qua được ánh mắt Liễu Mộ. Hắc thông dong tránh né toàn bộ phi đao. Thậm chí còn hãm vài thanh lơ lửng giữa không trung. Giờ phút này, Liễu Mộ đứng trước đông đảo người quan chiến. Phá giải tiểu lý phi đao trong truyền thuyết để chứng tỏ thần thoại không gian linh sĩ là vương trong đồng cấp,. “Keng” Tiếng kim loại vang lên, vài lưỡi phi đao bị chấn nát giữa không trung. Cơn mưa đao do không gian linh lực tạo thành mô phỏng theo hình dạng của tiểu lý phi đao phát ra ánh rực rỡ bắn thẳng vào Vương Thông. Mặc dù tu vi của Vương Thông cực kỳ mạnh mẽ thế nhưng hiện giờ không có cách nào thi triển. Hắc đã có được cảm thụ của Tiêu Thần lúc trước. Tại trong không gian mà Liễu Mộ nắm giữ thì toàn

thân hần đều bị trói buộc, chẳng khác nào chìm dưới vũng bùn. “Phập phập phập...” Liên tục hơn mười tia sáng chói mắt xuyên qua thân thể Vương Thông, từng tia máu phụt ra xối xả, toàn thân hần xuất hiện mười cái lỗ máu tươi không ngừng tuôn ào ạt. Liễu Mộ dùng không gian linh lực mô phỏng tiểu lý phi đao đã đánh bại Vương Thông. Màn sáng xanh nhạt dần. Toàn thân Vương Thông liêu xiêu muốn ngã, cười thảm : “Ta dù sao vẫn là chết bởi tay người sống, ta so với các người may mắn hơn, các người đều sẽ chết thảm...” Nói đến đây, hần xe tung vạt áo trước ngực. Chỉ thấy trong lồng ngực hần một trái tim đập liên hồi, trên ngực còn có vài vết cào thâm tím. Rất hiển nhiên hần đã gặp chuyện nên bị thương nặng, cũng chỉ sống được vài ngày nữa. Lần này hần đánh lén cũng là đã sớm có ý muốn chết, nói xong những lời này Vương Thông đổ vật xuống vũng máu, không ai biết hần gặp phải thứ gì. Những vết cào ở đây không phải là do người bình thường gây ra. Nhớ đến những lời vừa rồi của hần mọi người đều lạnh sống lưng. Dù sao thì đây cũng là một tòa tử thành a. "Rống." Tiếng gầm chói tai truyền đến từ phía ngoài thành, không biết hiện tại đã có bao nhiêu con rồng ở đây, chúng đã bắt đầu tấn công ồ ạt. Dù những người may mắn đã lọt vào đến tận trung tâm tòa thành nhưng vẫn có cảm giác đất trời rung chuyển. Long tộc lại điên cuồng tấn công, tựa hồ muốn nhanh chóng hủy diệt tòa tử thành này, tuy màn bảo vệ tòa thành rất mạnh, sát khí tràn ngập thế nhưng cũng khó mà chống đỡ nổi, chẳng bao lâu sau cả tòa thành đều rung động. Gần như có thể nát vụn bất cứ lúc nào. Màn mưa máu trên bầu trời đã ngừng rơi, bầu trời đen kịt đã bị chú ngữ của long tộc soi sáng rực rỡ. Chúng dường như muốn xé rách bầu trời âm u, dùng ánh mặt trời sáng chói chiếu xuống hủy diệt tòa tử thành. Lại một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. Long tộc bên ngoài thành rít gào, dường như thi triển ra chú ngữ mạnh nhất. Quầng sáng chói mắt như mười mặt trời rực sáng muốn xé nát bầu trời đen tối, xua tan những đám mây u ám. Chỉ trong sát na, ánh mặt trời đã chiếu xuống. Đây chính là một biến hóa kinh người. Lúc này đã là giữa trưa. Ánh mặt trời chiếu xuống gặp quầng sáng tà dị không ngừng nổ vang. Như thủy hỏa bất dung, phát ra những tiếng nổ vang như sấm sét. Tiếp đến tử khí ngập trời, sắc máu tràn ngập. Tuy ma vân bị đánh tan nhưng

ánh mặt trời cũng bị nhuộm đỏ như máu. Giữa quảng trường phát sinh những tiếng âm ầm, bia đá khổng lồ hơn trăm thước cùng vài ảo ảnh gần như chân thật dưới tiếng di động âm ầm chúng vây quanh một cái giếng đen giữa quảng trường mà từ đầu không ai chú ý. Mãi đến khi ánh mặt trời đỏ gắt chiếu xuống, miệng giếng cổ tối om lại có vẻ không bình thường. Tuy bên trên có ánh sáng soi rọi nhưng chiếc giếng vẫn hắc ám tà dị như cũ. Có một cỗ ma lực khiến người ta hồi hộp không yên. Đó là một chiếc giếng cổ đường kính chừng ba thước, trên miệng giếng có một màn khí đen tản mạn khiến người ta có cảm giác thâm sâu khó dò, tựa như liên thông với cửa địa ngục, càng để mắt quan sát, càng cảm thấy thâm sâu, quái dị vô ngần như muốn nuốt sống linh hồn con người. Bia đá khổng lồ cùng vài ảo ảnh chung quanh dưới ánh mặt trời khiến người ta có thể quan sát rõ ràng. Mỗi bia đều có khắc chữ, trên đó có hai chữ cổ giống nhau : “Vĩnh trấn.” Tiêu Thần bị một tấm bia hấp dẫn. Dĩ nhiên là : “Vĩnh trấn Hoàng Hà”! Có điều không phải là thần bi ở quê hương mà lại ở nơi này. Hẳn biết tấm bia này là ảo ảnh, nhưng hiển nhiên là có quan hệ với thần bi trên Long Mã. Hiện thực khiến hắn cảm thấy kinh hãi. Những tấm bia cũng không chỉ có hai chữ “Vĩnh trấn”, mà phía sau hai chữ cổ tự “Vĩnh trấn” cũng không giống nhau. Nhìn cổ bi từ hướng khác, thì ngoài tấm bia thứ hai đề “Vĩnh trấn tuyệt đảo” ra. Những cái khác ngoài hai chữ “Vĩnh trấn” này ra đều đã không còn nhận ra rõ được. Hơn nữa, chỉ nháy mắt sau các chữ này cũng lóe lên rồi biến mất, sau một khắc trên các thần bi hiện ra những đồ án sinh động. Tuy rằng có vài tấm bia khổng lồ ngay trước mắt nhưng mọi người đều biết rằng chỉ có tấm bia thứ hai “Vĩnh trấn tuyệt đảo” là thật, còn lại đều chỉ là ảo ảnh chân thật. Có điều khiến mọi người giật mình kinh hãi là, tất cả tấm bia đều phát ra lực lượng dao động kỳ dị, chúng nó tựa hồ truyền dẫn lực lượng cho thần bi thật. Dưới ánh mặt trời đỏ gắt, đồ hình trên tấm bia không những màu sắc sống động, mà dường như còn có linh hồn muốn phát ra từ đó. Mặt tấm bia thứ nhất cũng là tấm bia lớn có chữ “Vĩnh trấn Hoàng Hà” có đồ hình rất đặc dị. Trên không mây đen dày đặc. Mưa to giàn giụa. Những tia sét lớn xé rách hư không. Trên mặt đất, núi cao đổ nát. Mặt đất nứt nẻ, nham thạch nóng bỏng phun trào, toàn mặt đất rung động kịch liệt. Ngoài

khơi, biển gầm liên tục, sóng thần cuộn cuộn, sóng cao ngút trời như muốn cuốn trôi cả trời đất. Tấm bia thứ hai, tức là tấm bia có chữ “Vĩnh trấn tuyệt đảo” khắc hình hồng hoang man long xông lên bầu trời, dường như đang gầm gào rên rỉ. Không ít người và thần giãy giụa bên dưới, bên trên bọn họ là biển máu mênh mông vô bờ, nghìn lớp sóng thần, vạn lớp sóng máu. Một núi xương cao vạn trượng sừng sững giữa biển máu. Sóng máu ngập trời cuộn trào gào thét mãnh liệt tạt đến nhưng tòa núi xương trắng đồ sộ vẫn đứng bất động. Vùng đất phía dưới man long và thần nhân là một tòa tử thành. Quý khí dày đặc che đầy cánh cửa địa ngục đen kịt đã mở một nửa, thế giới bên trong là một bầu không khí trầm lắng, tối đen mà lạnh lẽo. Phát ra khí tức tử vong vô tận. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, bên dưới tòa tử thành còn có một chỗ tịnh thổ* an hòa. Thần thụ rực rỡ, cây cỏ mọc khắp nơi nơi, bất quá chỉ là một ít bên ngoài thôi. Nhưng đã đến gần tấm bia hết mức có thể khó có thể quan sát hơn được. (*trong Phật giáo, là chốn bằng lai, cực lạc) Đồ án trên tấm bia thứ ba do mấy phân đồ không liên quan với nhau tạo thành, một nông phu dắt theo một con trâu già, một người chăn nuôi tại thảo nguyên vội vàng lừa đàn trâu ngựa, một ngư nhân đứng ở trên thuyền quăng lưới giữa sông, một tiểu thương rao hàng giữa sạp. Những hình vẽ nhỏ không hề liên quan nhưng được tập hợp tại một chỗ khiến người ta cảm thấy hơi hướm của những sinh hoạt đời thường, liên tưởng đến nhân sinh bách tính của phàm trần. Mặt tấm bia thứ tư mơ hồ phát ra một quầng sáng lơ mơ, một tòa thiên cung to lớn đứng sừng sững đỉnh mây, rất nhiều quỳnh lâu điện ngọc ẩn hiện giữa màn sương mây mờ ảo. Đồ án trên tấm bia thứ năm là vô tận sương mây màu tía tràn ngập trời đất. Bên trong tựa hồ có thiên quân vạn mã đang tung vó. Dường như còn có hàng vạn sinh linh đang thét gào. Đồ hình khắc rất mơ hồ nhưng khiến người ta tim đập chân run. Tuy không có cách nào nhìn rõ cảnh tượng giữa màn sương nhưng từ trong đó phát ra khí thế hào hùng như biển. Còn hai tấm bia thứ sáu và thứ bảy, chỉ còn lại một số vết ảnh mà thôi, càng không cần nói đến đồ hình khắc trên đó. Dưới ánh mặt trời đỏ gắt, có thể thấy những đồ hình trên đá không chỉ có màu sắc sống động như thật mà dường như còn phát ra từng trận thanh âm như có như không, những đồ hình trên

đá này sống động như thực. Mỗi bức đồ hình đường như đều có linh hồn của chính mình. Cứ như là những đồ hình này không phải là hình khắc, mà tựa như từ những thế giới khác nhau bị người ta gom lại một chỗ vậy. Những đồ hình trên những tấm bia khổng lồ thực quá mức thần dị. Nhưng miệng giếng đen ngòm không xa đó càng khiến người ta thêm sợ hãi, nó cứ như là đáy địa ngục, trực tiếp ngấu nghiến tinh thần con người. Sau đòn công kích mạnh mẽ của Long tộc, từ dưới giếng vọng lên khúc tiên nhạc êm dịu, lát sau lại phát ra những tiếng gào thê lương rợn người khiến những tu giả không kìm được phải lùi lại. Thanh âm tuy không có khả năng công kích nhưng khiến người ta lạnh người. Tử thành rung chuyển dữ dội, tấm bia khổng lồ cùng bị ảnh hưởng như thật như ảo rung động mãnh liệt. Dù Tiêu Thần đoán chỉ có một tấm bia là thực, nhưng hiện thời gần như chúng không giả tạo chút nào, cứ như chúng là bi hồn vượt thời không đến đây, cung cấp lực lượng cho tấm bia hiện thời.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 91: Ấn, Kích, Luân, Quái, Long.

Chương 91: Ấn, Kích, Luân, Quái, Long. Người dịch : Anhthuyz Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Cuối cùng mấy thần bi ảo ảnh cũng biến mất, chỉ còn lại tấm bia thực “Vĩnh trấn tuyệt đảo”. Chúng có vẻ hoảng sợ trước miệng giếng ma. Mọi người không khỏi ngời vực, thực ra trên đời còn có vài tấm bia cổ thể này chẳng. Đường như đều giống thần bi trên Long đảo trấn giữ một phương nào chẳng? Người khác còn nghi hoặc, nhưng Tiêu Thần dám chắc nhất định còn những tấm thần bi khác. Dù sao thì trước đây hẳn qua tấm thần bi

“Vĩnh trấn Hoàng Hà.” Miệng giếng ma thâm sâu rung động mãnh liệt, nó giống như tương thông tới một thế giới khác, tựa như có vô số linh hồn đang giãy giụa, vùng vẫy mà xông ra. Ngay lúc này. Tấm bia thực sự cũng bắt đầu phát ra ánh sáng mãnh liệt trấn áp cường quang chói mắt mạnh mẽ muốn trào ra của giếng ma, lực lượng dồi dào bát ngát vô cùng, như đại dương mênh mông cuộn cuộn bên trong tòa tử thành. Giếng ma không ngừng rung động, nhưng trước sau không có cách nào phá hủy được phong ấn của thần bí, cường quang hiện ra bên trong miệng giếng càng lúc càng ảm đạm, cuối cùng chợt lóe lên. Ẩn hiện trong lòng giếng là ánh sáng rực rỡ của thần bí. Chúng không ngừng rung động, giờ phút này đồ hình hoàn toàn trở nên sống động như thật, giống như là có sinh mệnh. Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, đồ án trên tấm bia đột nhiên bay vọt ra. Man long, thần nhân, biến máu, tử thành, tịnh thổ quyện vào nhau tạo thành một chiếc lồng ánh sáng bắn vào giếng ma phong ấn miệng giếng lại. Ngày hôm nay, vùng biển quanh Long Đảo dâng lên những cơn sóng gió động trời. Toàn mặt biển như sôi trào, cả hòn đảo nhỏ cũng chấn động. Trên đảo cây rừng cuồng loạn vũ động, lá rụng bay tán loạn, man thú rít dài chạy tán loạn, tử thành càng chấn động mãnh liệt bộc phát quầng sáng vàng ngút trời. Long Đảo, trên đỉnh một ngọn núi đã yên lặng nhiều năm đột nhiên xuất hiện mây đen giăng ngập trời. Một thiết ấn đen kịt đột nhiên phóng thẳng đến tử thành, vạch không lưu lại một luồng sáng vàng chói mắt. Thiết ấn này lúc đầu chỉ lớn cỡ bàn tay, nhưng khi bay đến tử thành đã lớn như tòa núi phóng thẳng vào thần bí, thần bí phát ra một chùm sáng. Màn ánh sáng chiếu thẳng lên trời, sau khi thiết ấn chạm vào mặt bí phát ra tiếng nổ long trời, hàng nghìn vạn thiết ấn nhỏ văng ngược trở lại. Đúng lúc này, từ một dãy núi hoang lương sau vô vàn năm tháng, một cây thần kích bạo phát ánh sáng rực rỡ, tự thoát khỏi di tích tàn vỡ phóng lên cao, bay thẳng đến tấm bia cổ giữa tử thành. Bất quá nó cũng giống như thiết ấn, thần kích dài hơn mười thước vạch phá hư không bị tấm bia đánh văng lên không trung. Sau đó pháp luân của Phật Đà ở ngôi điện trên cổng thành phát ra âm thanh thánh thót như chuông vàng vang vọng khắp đất trời, bạo phát ra chùm sáng chói mắt. Nó cũng đánh thẳng vào tấm bia ở sâu trong cổ thành. Thần bí cổ xưa kịch liệt

rung động, pháp luân của Phật Đà cũng bị đánh văng lên không như một vệt kéo dài của một ngôi sao băng thật lớn. Tiếp đó, một khe núi trên Long Đảo bị nổ tung. Một bát quái đồ khổng lồ bằng đồng thau phá không bay đến, khí thể như lôi đình vạn quân. Chỉ là, bát quái đồ với năng lượng kinh khủng vẫn như cũ không thể lay động thần bí, cũng bị nó đánh văng ra ngoài. Sau đó thiết ấn, thần kích, pháp luân, bát quái đồ liên tục tấn công tấm bia cổ gây ra những tiếng động long trời không dứt khiến tòa tử thành phải rung lên. Thế nhưng cũng không khiến tấm bia may mắn suy sụp. Cuối cùng, từ chỗ Long tộc đang vây khốn tòa thành cũng bắn đến hai luồng sáng, một chiếc sừng Tổ Long dài đến hơn trăm thước sáng lấp lánh, một móng vuốt Tổ Long sắc bén tựa thiên đao rực rỡ chói mắt. Nhanh như chớp đánh xuống thần bí. Tử thành tĩnh mịch cùng vô tận năm tháng, mà hôm nay âm vang không ngừng, ánh sáng vàng yêu dị che phủ cả mặt trời. Tuy màn mưa máu đã ngớt từ lâu, nhưng không khí lúc này càng thêm kinh khủng, một vàng sát khí tràn ngập bên trong tòa cổ thành. Dưới công kích của sừng Tổ Long, pháp luân của Phật Đà cùng các đại thánh khí. Tấm bia cổ kịch liệt rung chuyển. Mà lúc này toàn bộ Long tộc đã bay trên cao đồng thời dùng chú ngữ tấn công về tấm bia cổ, mục tiêu của chúng hiển nhiên chính là miệng giếng ma. Nơi dường như liên thông với thế giới kì dị khác. Chỉ trừ tấm bia cổ trấn giữ còn những lực lượng khác đều phải phá vỡ mà đi vào. Bên ngoài tử thành có vô số hải cốt, tất cả hướng nhìn mặt trời. Giờ này chúng dường như có linh hồn, một tầng ánh sáng xanh biếc u ám bao phủ cốt hải. Đây chính là tử* quang bao phủ vong linh quốc tạo thành một áp lực như sóng thần giữa biển khơi bắn thẳng vào Long tộc giữa không trung. (*tử: chết chóc) Tử quang xanh biếc khiến cho Long tộc không dám coi thường, từng dòng thần quang ầm ầm bắn xuống. Thần quang xé toạc màn tử quang thành những khe hở lớn lao xuống bên dưới đánh tan vô tận xương trắng thành từng mảnh. Rất hiển nhiên, đám xương cốt đó là đại quân bảo vệ tử thành, những tiếng huýt thê lương khiến da đầu người ta tê dại thỉnh thoảng vang lên tại trong cốt hải. Tiếng Phật âm từ cuộc đại chiến thời thượng cổ vạch không truyền đến, nghe mà khiến người ta sởn gai ốc, Long tộc phải phân ra một bộ phận tinh lực chú ý đến chiến trường cổ đại

này. Sừng Tổ Long, pháp luân của Phật Đà không ngừng tấn công thần bi, tử thành rung động kịch liệt, bọn Tiêu Thần không thể trốn ở quanh quảng trường được nữa. Nơi đó chính là mắt bão mà mọi lực lượng đều công kích vào nơi đó. Thiết ấn đen thui, thần kích phát ánh sáng rực rỡ, bát quái đồ bằng đồng thau cổ xưa hiển nhiên là những thánh vật đồng cấp với pháp luân của Phật Đà, từng ít nhiều xuất hiện trong truyền thuyết. Chúng chính là những thần binh thánh khí có uy lực vô cùng.

Pháp luân là của Phật Đà, như vậy có thể ngầm hiểu rằng, những món thánh vật còn lại cũng thuộc về những nhân vật cùng thời đại hoặc là những nhân vật đồng cấp, chỉ không biết rằng Phật Đà cùng những người này còn sống hay không. Bất quá là có một việc có thể khẳng định, Tổ Long đã chết từ lâu, vì sừng và vuốt của nó không thể tách khỏi thân thể để xuất hiện ở đây. “Những binh khí trong truyền thuyết, chúng thuộc về những ai?” Không ít người tự hỏi như thế. Tuy đã từng nghe qua vài món thánh vật, nhưng chúng thuộc về ai thì không ai thực sự biết được. Thần bi lung lay như sắp đổ, dường như sắp vỡ nát đến nơi. Dù sao nó phải chịu nhiều công kích đến vậy, còn phải phong ấn giếng ma. Tựa hồ có chút vô lực đối kháng. Bất quá từ phía sau, vòng bảo hộ xung quanh quảng trường đột nhiên bộc phát chùm sáng ngút trời, cùng phối hợp với quang sáng của thần bi đối kháng lực lượng bên ngoài. “Cái này không phải là bia mộ thượng cổ chứ?” Có người phát ra tiếng kinh hô, dù sao tấm bia đá này quá giống, mà lại nằm giữa tòa tử thành nữa. Vòng bảo hộ cùng tấm thần bi như hợp thành một thể, kết ra một màn sáng chói lọi bao phủ khắp quảng trường, may mà bọn Tiêu Thần cùng mọi người đã rút lui, nếu không tất nhiên bây giờ cũng bị vây khốn ở trong rồi. Long tộc cùng những món thánh vật dường như không muốn bỏ qua cơ hội ngày hôm nay, không ngừng công kích thần bi. Bọn Tiêu Thần căn bản là không có cách nào đứng ở khu vực phụ cận tấm bia rất nhanh lùi về phía sau, bọn họ muốn nhân cơ hội này thoát khỏi tử thành. Thế nhưng họ phát giác ra là không thể tìm được lối ra. Tòa thành này như một mê

cung, những con đường bên trong cũng vậy, vô cùng rắc rối. Không biết thế nào cả bọn lạc vào một tòa điện. Trước tòa điện hoành tráng có một tảng đá lớn đen thui, trên mặt khắc ba chữ lớn : Vãn Ma Điện. Nơi đây khiến người ta cảm thấy áp lực, ba chữ lớn tựa hồ nói cho mọi người biết lai lịch của tòa điện này. Xoát! Một bóng ma lớn chợt quét ngang, mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn. Một bóng ảnh khổng lồ cao hai mươi mấy thước bay qua rất nhanh rồi biến mất trong tòa điện. Hẳn tuyệt đối không phải là con người, kích thước của hắc quá to lớn, chỉ là hắc hành động như gió, nhẹ nhàng yên lặng, khiến người ta không thể nhìn rõ. Một làn gió lạnh kéo đến. Cánh cổng đại điện cổ xưa đỏ như máu phát ra tiếng cọt kẹt không ngừng, hết sức lạnh lẽo dọa người. Mọi người cũng không đi vào đền, cụm lại bắt đầu đi về phía trước. Bất quá trên con đường cổ cách họ không xa lắm xuất hiện một công trình kiến trúc hùng vĩ. Cũng có một tảng đá lớn đen thui, trên mặt khắc ba chữ cổ : Lạc Thần Điện. Rõ ràng là nó đối ứng với ma điện. Sự liên hệ giữa “Vãn” và “Lạc” chỉ rõ tất cả. Hơn mười tu giả còn may mắn sống sót cảm thấy trùng trợn hàn ý. Không ai dám đến xem xét, tất cả đều tụ tập tại đây, không ngừng tìm kiếm đường thoát. Muốn thoát khỏi tòa cổ thành, tâm tình mọi người đều trở nên nặng nề. Họ không biết còn có thể sống mà rời khỏi đây không nữa. Đoàn người dần dần phân tán, vài người bắt đầu hành động một mình tìm kiếm lối ra khỏi tử thành. Không lâu sau vang lên một tiếng hét thảm thiết. Tiêu Thần và Liễu Mộ phóng nhanh về phía trước chỉ thấy một đồng máu thịt nát lượn lờ sương máu trên mặt đường. Một vết móng rất lớn dài hơn một thước in trên mặt đất. Người chết không rõ là do loài sinh vật khổng lồ nào vỗ chết. Cẩn thận đánh giá động tĩnh ở gần đó, Tiêu Thần và Liễu Mộ liếc nhìn nhau rồi nhanh chóng rút đi, họ cảm giác được một quái vật to lớn đang âm thầm ẩn tàng ở đây, ma trảo thậm chí có vẻ sắp hướng vào thân bọn họ. Tuy không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng cảm giác này không thể sai được. Bọn họ rất nhanh rời khỏi đó. Sau đó tiếng kêu thảm thiết thứ hai lại vang lên, rất hiển nhiên lại có thêm người nào đó gặp bất hạnh. Ba bộ xương khô theo sát bọn họ, mà Liễu Như Yên và Yến Khuynh Thành cũng theo sát không rời, đây là tòa cổ thành khiến người ta sợ hãi. Có thể bình yên rời khỏi đây hay không cũng

khó mà biết được. Đi qua rất nhiều những con đường, ven đường xuất hiện nhiều tòa điện lớn, dĩ nhiên là những tòa Tà Thần Điện mới nghe đến lần đầu. Bọn Tiêu Thần cũng vẫn chưa tìm được lối thoát, bọn họ có thể cảm ứng được dao động năng lượng của tấm bia giữa cổ thành, thế nhưng chạy ngược chạy xuôi vẫn không tìm được cổng thành. Một con đường cổ dẫn bọn họ theo đến những ngã rẽ, phương hướng trong tòa thành như bị che phủ bởi một tấm mạng tà dị, không thể phân biệt chính xác. “Uỳnh uỳnh đoàng...”

Những công trình kiến trúc gần đó đều kịch liệt rung động như có hàng vạn con ngựa chạy qua. Bọn Tiêu Thần vội vàng chui vào sâu trong một con hẻm nhỏ, cảm giác cho thấy dường như có một đám quái vật đang chạy trên đường lớn. Cùng với âm thanh rầm rầm còn kéo theo cả luồng sát khí xông đến.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 92: Thực sự có quý.

Chương 92: Thực sự có quý. Người dịch : Anhthuyz Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Xa xa truyền đến những tiếng kêu thảm thiết khiến người ta ớn lạnh sống lưng, tựa như có người bị hung vật khổng lồ xé toạc. Bọn Tiêu Thần quay mặt nhìn nhau, tòa thành cổ càng lúc càng kinh khủng, nhưng bọn họ thủy chung vẫn không phát hiện được sinh vật hay quý vật đáng sợ ẩn hiện trong tòa tử thành, bọn họ biết một khi đối diện với bọn chúng cũng chính là đối

diện với lẫn ranh sống chết. “Chúng ta...có thể trốn khỏi đây sao?” Vuw vật Liễu Như Yên mồ hôi ròng ròng, sắc mặt hơi tái nhợt. “Có lẽ.” Tiêu Thần cũng không dám chắc, tòa thành này có lẽ được bày bố một trận pháp cổ cực kỳ lợi hại khiến bọn họ không có cách nào xác định chính xác phương hướng. A.... Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên trên đường cái cách đó không xa, Liễu Mộ bay ra ngoài rất nhanh nhìn phía ngoài từ hẻm nhỏ, sau đó sắc mặt đột biến bay trở về nói : “Không ổn rồi, ta thấy Âm binh cũng đã ra tay rồi.” Lúc vào thành họ thấy mấy trăm Thiên binh và Âm binh như đều hóa đá, đối với các tu giả làm như không thấy, thế mà hiện giờ lại ra tay, thật không phải việc tốt lành gì. Tiêu Thần ra đầu ngõ nhìn ra ngoài, gần đó là hai gã Âm binh đang kéo mấy thi thể của tu giả đi khỏi đó, từ tình trạng chết cho thấy đối phương không tốn sức ra tay mà có thể giết chết mấy thanh niên tu giả, quả là sự tình đáng sợ. “Nhất định phải tìm ra biện pháp, thành thị này với chúng ta quá mức nguy hiểm.” Tâm tình Tiêu Thần trở nên nặng nề, hiện tại cũng chưa có cách nào rời khỏi đây. Hiện trường đột nhiên im ắng. “Các người là âm hồn quỷ mị gì? Mau ra đây cho ta.” Xa xa vọng đến tiếng của Độc Cô Kiếm Ma, tựa hồ hắc đang gặp phiền phức. Ngay sau đó là những tiếng gầm nhẹ kinh khủng, cùng với tiếng gầm gừ phẫn nộ của Độc Cô Kiếm Ma còn có tiếng thiết kiếm rít gió chói tai. Sau một trận chiến kịch liệt, Độc Cô Kiếm Ma huýt dài , dường như đã bị trọng thương bỏ chạy. Điều này khiến Liễu Như Yên và Yến Khuynh Thành biến sắc, các nàng biết rõ sự đáng sợ của Độc Cô Kiếm Ma. Nếu ngay cả hắc cũng không đối phó được hung vật trong thành, chỉ sợ là với những người khác còn khó khăn hơn nhiều. Bọn Tiêu Thần không trở lại đường cái mà đi men theo những ngõ nhỏ, ở đây có thể nói là không hề có quái vật lớn. Khi đi qua trước cửa những ngôi nhà họ đều đặc biệt cẩn thận bởi vì dựa theo những gì đã biết, trong mỗi ngôi nhà đều có những hung vật chưa biết, lúc mới vào trong thành cổ có không ít những tu giả đã bị ăn thịt. Hoàn hảo, đám hung vật trong những ngôi nhà không ra ngoài. Nếu không sẽ là một sự tình đáng sợ vô cùng. Thử suy nghĩ một chút, nếu đám hung vật nhung nhúc trong tòa thành này mà xuất động cũng đủ khiến người ta da đầu tê dại. Trong con ngõ nhỏ âm u, mặt đường được lát đá đen. Trải qua tẩy rửa

của vô tận năm tháng đã phát ra hơi hướm bể dâu lâu đời. Bọn Tiêu Thần rẽ phải nhưng cũng không tìm được lối ra, cảm thấy không còn hy vọng rời khỏi tử thành. Đột nhiên trong con hẻm phát ra âm thanh “lộp cộp”. Giữa con hẻm nhỏ vắng vẻ âm u, khiến bọn Tiêu Thần cảm thấy rùng mình, chắc chắn không phải âm thanh của họ phát ra, tu vi tới cảnh giới của họ, bước đi đã sớm trở nên nhẹ tựa lông hồng.” Như là có người mang guốc gỗ đang không nhanh không chậm theo sát bọn họ. Tiêu Thần bỗng xoay người lại nhưng cũng không thấy gì, cùng lúc đó tiếng “lộp cộp” đột nhiên im bặt. “Đi, đừng để ý nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Tiêu Thần biết bọn họ rốt cục đã gặp phải tà vật kinh khủng không biết theo dõi. Thần sắc Liễu Như Yên trở nên bất an. Yến Khuynh Thành bị phong ấn tu vi cũng khó mà duy trì được sự trấn tĩnh. Hai người chạy đến trước ba bộ xương khô chạy rất nhanh. Tiêu Thần cùng Liễu Mộ cũng tăng tốc độ, đều cẩn thận đề phòng chung quanh, đề phòng tà vật nguy hiểm âm thầm thi triển đòn sát thủ. “Lộp cộp lộp cộp...” Âm thanh lại đột ngột vang lên, nhưng lại từ phía trước. “Á....” Liễu Như Yên hét lên sợ hãi quay đầu trở lại, Yến Khuynh Thành cũng quay trở lại. Một luồng gió lạnh từ phía trước thổi tới, Tiêu Thần và Liễu Mộ đề thăng tu vi đến cảnh giới cực hạn quan sát góc hẻm u tối phía trước. Một tấm vải liệm theo gió bay phần phật, lộ ra hơn phân nửa, phát ra khí tức hung hiểm. Tiếng bước chân lộp cộp dừng lại, chỉ còn tấm vải liệm bay phần phật...không thể nhìn ra tà vật trong góc đường. Liễu Như Yên và Yến Khuynh Thành đã trốn được ra phía sau, Tiêu Thần cùng Liễu Mộ đưa mắt nhìn nhau, bọn họ biết hiện giờ cũng chẳng còn cách nào thoát khỏi quỷ vật kia, đối phương đã triệt để khóa chặt họ, chỉ còn cách kết thúc tại đây. Hai người cùng nhau tiến về phía trước, ba bộ xương khô cũng chăm chú theo họ, chúng cũng cảm thấy bất an mãnh liệt. “A.....” Tại trên con đường cổ vắng vẻ đột nhiên vang lên một tiếng la thảm thiết hết sức dọa người, bọn Tiêu Thần đều ngừng bước, mà tấm vải liệm phía trước cũng đột nhiên bay đi, cổ khí tức hung hiểm khiến người ta run sợ cũng đột nhiên biến mất. Tiếng bước chân “lộp cộp” cũng dần mất hút. Hiện trường lại trở nên tĩnh mịch, qua một đoạn thời gian mọi người vững tin là tà vật kia đã thực sự đi mất. “Đáng sợ...dọa người” Liễu Như

Yên nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực cao vút, bộ dạng kinh sợ nói : “Tuy không thấy rõ đó là cái gì, nhưng ta cũng biết rằng vừa rồi chúng ta vô cùng nguy hiểm.” “Hoàn hảo là hắc đã đi.” Liễu Mộ thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực hắc cũng rất khẩn trương, dù sao đây cũng là tòa tử thành kinh khủng đã cướp đi sinh mạng của không ít tu giả. “Cộp cộp cộp” Tiếng bước chân lại một lần nữa vang lên trên con đường vắng, nhưng là từ phía sau! Mọi người vừa thả lỏng được một lát, còn chưa kịp hoàn hồn thì đã cứng lại. “Sao lại vậy chứ...” Thanh âm Liễu Như Yên run rẩy, Yến Khuynh Thành cũng biến sắc mặt, các nàng xoay người lại rất nhanh. Lúc này Tiêu Thần cũng không chạy trốn, hắc quyết định kết thúc, đối phương đã để ý bọn họ, cứ giằng co trong sợ hãi như vậy không bằng sớm giải quyết đi. Như hiểu được ý hắc, Liễu Mộ cũng quay trở lại. Bất quá trong lúc quay lại, bọn họ biết rằng, thứ kia dường như không phải là tà vật ban nãy, vì họ không cảm giác được sát khí khiến người ta run sợ kia, tuy nhiên cũng cảm giác được nguy hiểm còn lớn hơn. Xoát... Một bóng ma lớn xuất hiện giữa hẻm nhỏ chặn lối đi của họ, thoạt nhìn như loài ma quỷ dữ tợn giương nanh múa vuốt, phía sau bóng ma là một đám sương đen kịt, nhìn không thấy điểm sáng nào, cứ như có một cánh cửa tử vong đứng sừng sững ở đó. Không nói lời thừa, Tiêu Thần rút đại đao trực tiếp bổ ra một lưỡi thần quang xán lạn. Hóa thành ánh đao không gì không thể phá xé về phía trước. Liễu Mộ cũng huy động không gian linh lực, ngưng tụ thành một phiến mưa ánh sáng bao phủ về phía trước. “Rắc rắc rắc...” Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Ngay sau đó là máu tươi bắn ra tung tóe. Máu tươi chảy xuống mặt đường xối xả, đây không phải là người chết, mà là một sinh vật sống. Lục cục... Một cái đầu người từ màn sương đen rớt xuống đất lăn đến dưới chân Tiêu Thần. Mặt mũi dữ tợn, tựa hồ như khi còn sống đã bị khiếp sợ vô cùng. “A....” Từ phía sau, Liễu Như Yên sợ hãi thét lên chói tai. Không cần nhìn nhiều, Tiêu Thần đã nhận ra đây là một thanh niên tu giả không lâu trước đi cùng họ. Bất quá, sau đó mọi người tản ra. Người này hiển nhiên không phải chết vì đòn đánh vừa nãy của họ, bởi trên cổ hắc bị một vuốt sắc mạnh mẽ xé rách. Đám sương đen phía trước vẫn phiêu động như cũ nhưng hư ảnh khổng lồ đã biến mất, có thể thấy trong màn sương đen mông lung là một thân ảnh

đang bình tĩnh đứng ở đó. Xóat Hào quang chột lóe, Liễu Mộ phát động tấn công, một màn sáng bóng nước giáng xuống màn sương đen. Cùng lúc, Tiêu Thần cũng không úy kỵ vọt đến, màn sáng Bắc Đẩu bên tay trái như xé rách hư không rời khỏi tay hắc trù lên màn sương đen. “Két két...” Âm thanh như tiếng nghiền răng không ngừng phát ra, màn sương đen phát ra âm thanh chói tai. Cùng lúc, màn sương đen vận khởi, hai màn sáng mãnh liệt trù về phía đối phương, muốn đem hắc đánh tan. Xèo xèo Âm thanh phát ra như những giọt nước rơi trên khối sắt nóng rực. Chỗ sương đen chạm màn sáng không ngừng phát ra tiếng xèo xèo, cùng với một mùi xác thối khiến người ta muốn nôn mửa tràn lan ra. Một dòng thi thủy* màu vàng từ trong màn sương đen chảy xuống mặt đường. (* chất nước chảy ra từ xác chết) “Quý vật, là tà quý!” Liễu Như Yên biến sắc kinh hô. “Mau giết nó, nếu không sẽ mang tới nhiều loại tai họa tương tự nữa...” Yến Khuynh Thành tuy đối địch với Tiêu Thần nhưng giờ phút này cũng không muốn bọn Tiêu Thần sơ xuất. Kỳ thực, căn bản không cần nàng nói, cả Tiêu Thần lẫn Liễu Mộ đều là người hành sự quyết đoán, ngay từ đầu đã tung ra tuyệt học, Liễu Mộ triệt để phong ấn khoảng không gian quanh màn sương đen, lúc này đã không còn gì cái xác thối. Màn sáng xanh bao phủ hắc, Tiêu Thần và màn sương đen vào trong một không gian kì dị. Đây chính là không gian chiến đấu thuộc về Liễu Mộ. “Tiêu Thần nhanh lên, ta đã khống chế được hắc!” Lực lượng không gian như sóng nước giam cầm màn sương đen, thế nhưng hành động của Tiêu Thần không bị cản trở chút nào, tay trái hắc hiện ra màn ánh sáng Bắc Đẩu, tay phải là đốm sáng tinh thần do dao động tâm tình của hắc đã biến hóa thành một đao ánh khuyết*. (* lưỡi đao ánh sáng hình trăng khuyết.) Giết! Màn ánh sáng bên tay trái Tiêu Thần phóng lớn lên như tấm khiên ánh sáng bảo vệ cho hắc, hắc vọt lên phía trước, mà lưỡi đao trăng khuyết bên tay phải như ‘thiên ngoại tiên nhận*’ chém xuống, hung hăng xé rách màn sương đen. (*lưỡi đao của tiên nhân ngoài trời.) “Oa...” Một tiếng thét thê lương, chói tai phát ra từ trong màn sương đen. “Xem ra tà vật này cũng không mạnh, chúng ta đủ khả năng giết chết nó.” Lòng tin của Liễu Mộ tăng mạnh, hắc cảm giác được rõ ràng, đối phương khó mà thoát khỏi cấm chế của hắc, hầu như bị hắc hãm ở đó thì

không thể cự quấy được nữa, mà lực tấn công cường đại của Tiêu Thần là không thể nghi ngờ, đủ khả năng hủy diệt sự uy hiếp này. Dao ánh nguyệt xoay tròn giữa màn sương đen, như trăng non mọc giữa làn mây đen, không ngừng bài trừ hắc ám. Mùi xác thối thực sự khiến người ta ghê tởm vô cùng, dù cố nín thở nhưng vẫn cảm nhận được thứ mùi khiến người ta nôn mửa này. Chiến lực cường đại của Tiêu Thần mạnh mẽ đánh tan màn sương đen, hiện ra một đứa trẻ chừng tám tuổi, quần áo trên người rất cổ xưa giống đồ hình thượng cổ khắc trên vách đá. Đứa nhỏ này không có chút sinh cơ, đôi mắt mờ đục như mắt cá chết, vốn đang ở tuổi ngây thơ hồn nhiên, nhưng lại có chút biểu hiện độc ác hung hăng nhìn Tiêu Thần cùng Liễu Mộ. Bộ trang phục cổ xưa rách mướp đã bị lưỡi dao trắng nguyệt cắt nát vụn nhưng thân thể nó cũng không bị chặt đứt. Da khô nứt nẻ như vẩy cá, lưỡi dao chạm vào thân thể cứng rắn như thép của nó chỉ lưu lại một chút dấu vết nhỏ, thứ nước vàng chảy ra chính là từ vết thương nhỏ này. “Thực sự là quý!” Liễu Mộ khẽ giật mình, hần tin rằng trên đời này có thần bởi vì hần tu luyện cực khổ chính là để trường sinh, thế nhưng hần không tin là có quý vật. Hần coi rằng, thần là do người không ngừng tiến hóa trở thành cường giả, nhưng quý là cái gì đây? Con người sau khi hoàn toàn chết đi, theo lý nên trở về hư vô mới đúng. “Sinh vật bất tử đúng là một dạng tồn tại hợp lý, bởi vì linh hồn của chúng cũng không bị hủy diệt, thế nhưng quý.....” Liễu Mộ kinh ngạc nhìn cái xác trẻ con thối rữa, hần cũng không cảm thấy được dao động linh hồn trên người đối phương, chỉ có khí tức hung sát ác độc. “Hiện tại không cần nghĩ nhiều như vậy, trước tiên hủy diệt nó đã.” Tiêu Thần khống chế dao ánh nguyệt không ngừng chặt chém, mất đi màn sương đen bảo hộ con quý mặt mũi dữ tợn cũng không còn là cứng không thể phá nữa rồi. Giữa chùm sáng chói lòa, đôi tay nó đã bị lưỡi dao chặt đứt, trong quá trình này dĩ nhiên phát ra tiếng kim loại leng keng, như tiếng sắt thép va vào nhau. Sau đó Tiêu Thần tập trung mãnh lực chém đứt cổ hần, chiếc đầu của hần rơi xuống đất. Đối với một hung vật đầy tai họa như thế, không có gì đáng thương hại cả, nường tay một chút là mang họa sát thân. Sau khi bị chém đầu, ác quỷ thượng cổ còn giãy giụa một hồi, thân thể hơi rung động, cái đầu cũng muốn lăn đi, Liễu Mộ không cho nó có cơ

hội, Tiêu Thần cũng không bỏ qua cho nó, hai người hợp lực chém thân thể nó triệt để nát bấy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 93: Vải liệm*.

Chương 93: Vải liệm*. Người dịch : ÚtKhờ Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

(*Vải liệm: Vải dùng để trùm lên xác chết.) Qua rất lâu sau, hẻm nhỏ rất cuộc cũng khôi phục bình tĩnh. “Mau rời khỏi nơi này.” Tiêu Thần dẫn đầu tiến về một cái hẻm nhỏ khác. Mấy người còn lại theo sát phía sau. Bọn họ đều biết sự tình đã rất đáng sợ, mới vừa nãy chém giết bất quá chỉ là một tiểu ác quỷ thôi. Nếu như đụng một ác quỷ thành niên thì tốt cùng có thể chiến thắng hay không còn rất khó nói. Nhất là hung linh mang vải liệm vừa nãy, nếu như chân chính xuất hiện trước mặt bọn họ thì sự tình sẽ khủng bố phi thường. “Trốn đi!” Tiêu Thần rất nhanh vọt một hẻm nhỏ. Mấy người phía sau sớm đã phát hiện nguy hiểm cũng trốn theo hẻm. Đây là một loại cảm ứng của linh thức, là bản năng phản ứng tránh nạn tìm may của tâm linh. Cũng là linh giác thuần túy của tu giả khi đạt được một cảnh giới nhất định. Lúc này, trên không nổi lên một trận gió lạnh. Âm thanh “sưu sưu” khiến cho người ta lạnh cả sống lưng. Một vết ảnh rất nhanh từ hẻm nhỏ bay đến. Mặc dù tốc độ rất nhanh thế nhưng tu vị mấy người nơi này cũng không yếu. Ngay trong sát na nhìn thấy rõ được hung vật này liền khiến cho bọn họ biến sắc. Đó là một bóng người có hai cánh xám, thế nhưng đầu của hẻm lại giống như một khô lâu bọc một lớp da khô nứt, hốc mắt trống rỗng thoát nhìn rất dọa người. Đó không phải là chủng tộc đã tiếp cận với thần -

đọa lạc thiên sứ mà như là một “Điều Nhân” đã chết, bất quá hẳn lại có thể tự do bay lượn. Gió lạnh lại nổi lên, hàn ý dày đặc bao phủ xuống, bọn họ một lần nữa phải trốn đi. Lúc này có ba điều nhân khuôn mặt như ác quỷ bay qua. “Đây thật sự là một địa phương quý quái!” Ngay cả Tiêu Thần tâm chí như thiết cũng phải cảm thán. Bỗng nhiên bọn Tần Quảng Vương bắt đầu bất an. Linh quang trong mắt dừng ở cuối hẻm. Ba bộ xương khô đối với sát khí trong tử thành tựa hồ rất miễn cảm. Dĩ nhiên lúc này bọn chúng đã phát giác trước bọn Tiêu Thần. Chỉ thấy một bóng ảnh từ trên mặt đất kéo dài ra, sau đó một trận gió lạnh thấu xương thổi đến, vài liệm theo gió bay phất phới phát ra khí tức hung thần mãnh liệt từ trong chỗ rẽ lộ ra,. Mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, hung vật kinh khủng rốt cục cũng đuổi theo bọn họ mà vốn cho rằng đã thoát được nó rồi. Màu sắc của tấm vải liệm rốt cuộc là gì thì cũng không thể nhận biết được bởi vì bề mặt nó đều tràn ngập vết máu đen, dưới cơn gió lạnh phát ra tiếng “phạch phạch”. Hẻm nhỏ u ám lại tà dị kinh khủng như vậy. Trong sát na sát khí mãnh liệt tỏa ra, một bóng người cao lớn sừng sững từ trong chỗ rẽ đi ra. Toàn thân hẳn chìm trong bóng tối. Ở đó có một phiến sương đen lơ lửng. Mà thân thể bị tấm vải liệm rộng thùng thình kia bao phủ hoàn toàn. Khiến cho người ta rất khó có thể thấy rõ được hình dáng. Chỉ có thể thấy được đôi mắt như đóm lửa xanh của hắn không ngừng khiêu động, không hề có bất cứ dao động linh hồn nào, chỉ có mùi vị tanh tươi của xác thối cùng với sát khí mãnh liệt. Hung linh này đã chú ý đến họ, bọn họ đã không thể chạy thoát, hiện tại chỉ có thể một lần triệt để chấm dứt mà thôi. Bóng đen cao to bước đi không tiếng động, chỉ có tấm vải liệm kia dưới cơn gió lạnh không ngừng phát sinh âm thanh đáng sợ. Một đôi mắt chết chóc lạnh lùng nhìn bọn Tiêu Thần. “Động thủ!” Tiêu Thần không chút nào sợ hãi đón gió vọt đến, màn ánh sáng Bắc Đẩu trên tay trái hiện lên, hóa thành ‘khiên thất tinh’ bảo vệ trước người, đao ánh nguyệt vô cùng chói mắt rực rỡ đã hiện ra trong tay phải, giống như một thanh thần binh được thực thể hóa vậy. Đao ánh nguyệt vạch ra một đường ưu mỹ giống như sao chổi ngoài trời vạch phá trường không. Thần quang rực rỡ chiếu sáng cả con hẻm nhỏ u ám. Chém thẳng đến cổ của hung linh. Màn sương đen bị đánh tan đi, thân thể cao to của

hung linh bị tấm vải bố đen bao phủ hiện ra, trông như một tấm bia mộ sừng sững. Một âm thanh “Keng keng” như tiếng của kim loại va chạm khiến màng nhĩ người ta đau đớn vô cùng. Tay phải của hung linh nhanh như thiểm điện, tạo nên một luồng gió lạnh chắn trước cổ. Đem dao ánh khuyết kia chấn bay ra ngoài. Đó là một vuốt quỷ giống như vuốt chim. Khớp xương khô nẻ bọc một lớp da chết. Đúng là móng vuốt ác quỷ, khiến người ta cảm giác da đầu tê dại. Dao ánh khuyết lấp lánh chói lọi bay ngược lại, tốc độ cực kỳ nhanh đánh về phía bụng của hung linh. Cùng lúc đó, hai tay của Liễu Mộ liên tục huy động, một luồng không gian linh lực ngưng tụ thành một cái lồng giam, từ trên không rất nhanh chụp về phía hung linh. Hung linh cũng không có bất kì động tác lùi bước gì. Ngược lại còn vọt nhanh về phía trước. Vuốt quỷ bên phải lần thứ hai đánh bay dao ánh khuyết. Đồng thời tay trái cũng đánh ra, đem lồng giam màu xanh trên đầu mãnh liệt đánh nát. Một mùi xác thối dày đặc phát ra. Tay trái cùng tay phải của nó không giống nhau, tay trái giống như là ngâm trong nước lâu ngày phồng lên hết mức, phi thường thô ráp, thế nhưng lực lượng lại không kém hơn tay phải chút nào. Liễu Mộ cùng Tiêu Thần nhìn nhau, hung linh này tà dị vô cùng sợ rằng bọn họ khó có thể làm gì được, bất quá hiện tại cũng không thể trốn thoát, chỉ có thể tử chiến mới có thể hi vọng bảo toàn mạng sống. Tiêu Thần đem huyền công đề thăng đến cảnh giới cực hạn. Mái tóc đen trên đầu cuồng loạn vũ động. Sau đó, màn ánh sáng Bắc Đẩu bên tay trái cùng với dao ánh khuyết bên tay phải hợp lại với nhau. Thất tinh nhập vào bên trong trăng khuyết, ánh đao trở nên chói mắt vô cùng được Tiêu Thần nắm ở bên tay phải. Hắn không hề úy kỵ vọt đi. Thân thể cao lớn lướt qua chỉ để lại từng cái tàn ảnh ở phía sau. Nhát chém đầu tiên đánh thẳng vào bên hông của hung linh. Hung linh tựa hồ cảm giác được sự cường hãn của Tiêu Thần cùng với sự sắc bén của ánh đao nên không đưa vuốt quỷ ra đỡ dao ánh khuyết mà rất nhanh tránh qua một bên, sau đó vuốt sắc u ám hướng đến trái tim của Tiêu Thần. Sau khi tu vi Tiêu Thần tinh tiến, tiến bộ lớn nhất của hắn chính là tốc độ, hắn trong nguy hiểm không biến sắc lộn một vòng trên không, trong sát na nhảy lên cao tránh khỏi vuốt quỷ kia. Sau đó, dùng chân đạp xuống, ánh đao trong tay kích phát ra một tia thần quang

chói mắt chém vào chỗ bên dưới của hung linh. Hung linh phát ra tiếng gầm nhẹ, liên tục lui về phía sau, mặt đất bị bàn chân của nó đạp ra vài khe nứt lớn. Có thể thấy được nó đang thừa nhận áp lực lớn như thế nào. Ngay lúc này, Liễu Mộ đề thăng linh lực đến cực hạn đã ra tay. Màn sáng xanh phân cách khu vực này thành nhiều phần. Hình thành nên tầng tầng không gian chồng chất nhau. Hẳn không chỉ có tạm thời khóa lại đường lui của hung linh mà còn muốn dùng không gian tuyệt học này xé rách nó. “Rắc rắc...” Thân thể hung linh phát ra từng tiếng vang, xương cốt toàn thân chống đỡ áp lực không gian của Liễu Mộ đã bị trật cả. Đây chính là cơ hội tốt cho Tiêu Thần, thân thể hẳn tuy to lớn thế nhưng động tác nhanh như gió tựa như điện, lại nhẹ nhàng như bóng ảnh. Thân thể từ trong không trung lại lần nữa chém về phía hung linh đang tạm thời bị vây khốn. Thân thể hung linh bị ràng buộc thế nhưng hai tay lại có thể đột phá được cấm cố, hai tay nắm lại giơ lên đỡ. Từ trong miệng nó phát ra tiếng gầm thấp đầy phẫn nộ. Tầng tầng sương đen từ trong miệng hẳn phun lên không trung. Thân thể Tiêu Thần phát ra hào quang sáng chói. Một tầng ánh sáng như một tấm khiên bảo hộ thân thể hẳn mà không sợ thi chướng* ăn mòn. (*Màn khí độc từ xác chết) “Keng keng.” Ánh đao hung hăng bổ vào vuốt quỷ phình to kia. Mặc dù có ánh sáng âm u chớp động bảo hộ quanh vuốt quỷ thế nhưng ánh đao cùng Bắc Đẩu thất tinh sau khi hợp nhất thật sự là quá mức sắc bén, lại có thể chém sâu vào khiến cho cánh tay thô ráp kia suýt chút nữa bị chém đứt. Thi thủy màu vàng phun tung tóe khắp nơi. Ánh đao cắm vào giữa khớp xương tay. “Rống.....” Tuy là hung linh thế nhưng nó cũng cảm giác được đau đớn, nó phát ra tiếng gầm gừ khiến cho tâm người ta phát lạnh. “Ầm” một tiếng đánh vỡ không gian trùng điệp mà Liễu Mộ bố trí. Vùng thoát ra ngoài, đánh về phía Tiêu Thần đang rơi xuống từ không trung. Động tác của Tiêu Thần rất nhanh, tựa như một trận gió lớn trên không bay lên, sau đó chân hung hăng đá vào trên cặp vuốt quỷ đang mở ra kia liền bay ngược ra ngoài, hết thấy động tác đều gọn gẽ lưu loát. “Rống.....” Hung linh rống lên giận dữ, sau khi bị hai chân đạp lên khiến cho bàn tay bị đao ánh nguyệt cắm vào trong tan vỡ ra mạnh mẽ đem một cái vuốt quỷ của nó chấn nát. Thi thủy màu vàng bắn tung tóe khắp nơi. Tấm vải liệm bay

phấp phới, hung linh phát ra một tiếng rít gào, ánh sáng xanh trong đôi mắt khiêu động kịch liệt. Cánh tay trái bị thương lại một lần nữa phồng lên sau đó lành lặn lại. Một cánh tay hoàn hảo đầy mùi hôi đã mọc ra. Tiêu Thần húp một ngụm khí lạnh. Liễu Mộ cũng chau mày nói: “Chiến lược của hắc phi thường kinh khủng. Nếu không phải là đầu óc không quá linh hoạt thì chúng ta không xong rồi.” “Rống.....” Tiếng rít gào của hung linh cao hơn, tạo nên tầng tầng sương đen, khiến cho mặt đất bắt đầu rung chuyển xuất hiện ra từng khe nứt thật lớn, có thể tưởng tượng được nó cường đại thế nào. “Đáp gian trọng điệp*” khuôn mặt anh tuấn có chút bệnh tật của Liễu Mộ dâng lên một tia huyết sắc. Hắc đánh ra tuyệt học đỉnh cấp của mình, lấy không gian linh lực vây khốn hung linh, dùng không gian xé rách ác quỷ này. (*Chồng chất liên tục) “Hợp Nhất!” Tiêu Thần nhanh chóng vọt đến, đôi mắt sắc bén tựa như mũi đao, ánh đao trong tay phảng phất như hòa cùng cánh tay phải của hắc, tuy hai mà một. Ánh đao toàn bộ thu liễm vào trong lòng bàn tay, cánh tay phải sáng chói rực rỡ gần như trong suốt. Trên mu bàn tay ẩn ẩn Bắc Đẩu thất tinh, còn lòng bàn tay là một hình trăng tròn. “Phanh” Chưởng đao hung hăng đánh lên cánh tay của hung linh. Một vết thương kinh khủng xuất hiện khiến cho thi thủy văng khắp nơi. Ánh sáng lóe ra, chưởng đao lưu lại một tàn ảnh. Cả người Tiêu Thần hóa thành một chùm tia sáng, quay quanh hung linh đi lại chậm chạp này không ngừng xuất thủ. Bị không gian chồng chất xé rách. Hung linh tuy rằng muốn đưa tay bắt lấy Tiêu Thần thế nhưng vô pháp thực hiện được thủ đoạn độc địa này khiến nó gấp đến độ không ngừng rít gào phẫn nộ. Tuy rằng thân thể hắc hiện lên từng tia ánh sáng âm u ngăn cản chưởng đao thế nhưng cũng bị thương tổn rất lớn. Quang chưởng của Tiêu Thần khiến cho Liễu Mộ giật mình không thôi, nếu như không phải đang đối mặt với hung linh đáng sợ này mà đối với một tu giả đồng cấp khác. Chiến lược của Tiêu Thần tuyệt đối là vô địch. Chỉ là sự cường đại của hung linh vượt quá dự liệu của Tiêu Thần và Liễu Mộ. Tầm vài liệm không ngừng phấp phới, một luồng khí tức tử vong dày đặc cuồn cuộn tuôn ra ánh sáng âm u khiến cho không gian linh lực của Liễu Mộ trong sát na biến mất. Liễu Mộ bị lực lượng hỗn loạn của bản thân đánh bay ra ngoài, khóe miệng tràn ra một

dòng máu nhỏ. Mà Tiêu Thần cũng bị lực lượng cường đại kích trúng không nhẹ, càng nghiêm trọng hơn là hung linh hoàn toàn tập trung trên người hắn, ở tại chỗ lưu lại một tàn ảnh vọt đến hắn, giương đôi vuốt quỷ đánh tới. Tiêu Thần điên cuồng đề thăng tu vi bản thân, lấy tốc độ cực hạn để tránh né, hắn triển khai phản kích sắc bén vô cùng, một người một quỷ như là hai cái bóng ảnh dây dưa cùng một chỗ. Tăm vải liệm nọ tựa hồ là một kiện tà vật lợi hại vô cùng. Phát ra từng trận gió lạnh khiến cho Tiêu Thần cảm giác choáng váng, từng luồng ánh sáng âm u vây quanh hắn như là tầng tầng bóng ma đang múa vẩy. Hung linh thực sự quá cường悍. Dùng lực lượng tà dị thi triển ra “Vực” của nó. Đó chính là một “Quỷ Vực” đặc thù, mặc dù chiến lực của Tiêu Thần rất mạnh, mặc dù quang chương của hắn khiến cho ác quỷ kiêng kỵ không thôi nhưng vẫn bị áp chế phải tránh né không ngừng. Sau cùng hắn lẳng không bay lên, muốn thoát khỏi “Quỷ Vực” tà dị thế nhưng hung linh kia cũng bay lên theo, trong không trung dây dưa cùng hắn một chỗ, vuốt quỷ huy động ra từng tia sáng tử vong, khí tức âm u hướng đến Tiêu Thần bao phủ lấy. “Phá!” Tiêu Thần hét lớn một tiếng, tay phải cùng với vuốt quỷ va chạm với nhau, lúc này hung linh tránh né không kịp, chỉ đành lấy vuốt quỷ đón đỡ chưởng đao của hắn. “Phanh phanh...” Âm thanh vỡ vụn của xương cốt truyền ra, vuốt quỷ đã bị chấn nát. Không thể không nói chưởng đao được dung hợp bởi Bắc Đẩu thất tinh và đao ánh nguyệt quả thật cứng rắn vô cùng. Khiến cho hung linh nhiều lần bị thiệt thòi, bất quá trong sát na tấm vải liệm trên người hung linh phiêu động một hồi rồi rất nhanh quấn lấy hữu chưởng của hắn, sương đen cuộn cuộn nhất thời bao phủ hoàn toàn ánh sáng. Tất cả sự việc đều phát sinh quá nhanh. Mà đều được hoàn thành trên không, hung linh phát ra tiếng gầm thấp. Tấm vải liệm bao phủ toàn thân phiêu động muốn bao phủ lấy Tiêu Thần, sương khí màu đen muốn bao phủ cả hẻm nhỏ. Khí tức tử vong mênh mông cuộn cuộn. Nơi đây thật sự kinh khủng vô cùng. Tiêu Thần đem hết toàn lực tránh né thế nhưng tấm vải liệm này lại tà dị quá mức. Lại không thể tổn hại đến nó, quang chương cứng rắn vô cùng cũng khó có thể đánh nát nó. Mắt thấy nó sẽ nuốt Tiêu Thần vào bên trong.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 94: Linh hồn thần quang.

Chương 94: Linh hồn thần quang. Người dịch : Bất Tương Phùng Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Mọi việc xảy ra quá nhanh, mới vừa nãy Liễu Mộ bị đánh văng ra mà cự ly lại cách Tiêu Thần quá xa khiến hắn muốn cứu viện cũng không kịp, không gian linh lực khó có thể ảnh hưởng đến chỗ đó. Về phần Liễu Như Yên ở cạnh đó thì tu vi càng không đủ. Ngay lúc này ta luồng sáng trắng như ba tia thiểm điện xẹt lên không. Ba bộ xương tại thời điểm Tiêu Thần gặp nguy hiểm rốt cuộc cũng đã ra tay. Từ khi cuộc chiến bắt đầu, ba tên này vẫn thờ ơ quan chiến trầm tĩnh lạ thường, cứ như đang quan sát điểm yếu của hung linh. “Bịch” Bọn chúng cùng một lúc đánh vào hung linh, sáu cái móng vuốt trắng đen cuồn cuộn xé rách tấm vải liệm, tránh cho Tiêu Thần bị hung hiểm quấn lấy. Cùng lúc đó, động tác của Tiêu Thần rất nhanh, hai chân mạnh mẽ kẹp lấy hai chân của hung linh, tay trái chém thẳng vào yết hầu của hung linh. Cùng lúc, bọn họ đồng thời đều rơi xuống đất, hữu chưởng thần quang rực rỡ của Tiêu Thần quấy thoát ra từ trong tấm vải liệm. Ba bộ xương khô từ ba hướng muốn xé rách tấm vải liệm trên người ác quỷ. Tấm vải liệm này thật sự là một vật hung sát tà dị, ba bộ xương khô đã cảm giác được, mà Tiêu Thần lại càng khắc sâu hơn điều đó. Vừa này suýt nữa hắn đã chịu thiệt lớn nên hắn cũng ra tay xé rách tấm vải tà ác dính đầy vết máu đen.

Bỗng nhiên ánh đèn âm u từ tấm vải liệm lóe ra mang theo từng đợt thanh âm quỷ rú đáng sợ, thanh âm mang sự thê lương vô tận khiến người ta cảm giác da đầu tê dại, màn sương đen trong hẻm nhỏ cuộn cuộn dữ dội. "Rống." hung linh dường như rất lo lắng, tấm vải liệm rung lên mãnh liệt như muốn chấn nát bọn Tiêu Thần. Lúc này, Liễu Mộ cũng đã trở lại,

không gian linh lực chổng chất một lần nữa phủ xuống , chùm sáng xanh khiến cho hung linh như bị sa vào vũng bùn. “Nhanh, ngăn tấm vải liệm kia lại”, hắc không nghĩ nó lại cường đại như thế, lực lượng của nó chắc chắn đến từ tấm vải tà ác này. Tiêu Thần quay về phía Liễu Mộ hô lớn. Trong quá trình cận chiến , hắc đã phát hiện ra một việc bí mật. Chính tấm vải liệm là nguyên nhân cường đại của hung linh. "Cái gì. Tấm vải liệm?!" Liễu Mộ lúc này liên tục vận khởi không gian linh lực màu xanh cầm cố tấm vải liệm lại, mãnh mẽ đem nó xé ra. "Ngao rống." hung linh phần nộ rít lên , tấm vải liệm trên đầu đã bị Luân Hồi Vương xé xuống , lộ ra một nửa gương mặt đang thối rửa . Bên trong hai hốc mắt lõm sâu là ánh xanh u ám, mái tóc đỏ rối bời trên đầu dựng thẳng lên. Hình dáng dữ tợn dọa người, thật đúng là ác quỷ. Ác quỷ đang lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng , nếu như tấm vải liệm bị xé thì hung uy của hắc sẽ nhanh chóng giảm xuống. Hắc kịch liệt vùng vẫy cuối cùng phun ra một ngụm thi khí màu vàng, rồi hóa thành kiếm quang mang theo khí hung sát tối cường đánh về phía Tiêu Thần và Liễu Mộ khiến cho bọn Tiêu Thần phải né tránh. "Rống."Ác quỷ rống lên một tiếng thật lớn , khiến cho Tiêu Thần và Liễu Mộ trong sát na bị bức lui . Mãnh lực của hắc làm chấn động tấm vải liệm, khí tức tử vong như vô cùng vô tận bốc lên, sương đen cuộn cuộn. Trong sát na đem Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương đánh văng ra xa. "Rắc rắc", khung xương của ba bộ xương khô văng lá tả trên đường, xương trắng cực kỳ chói mắt. Tiêu Thần trong lòng trầm xuống , nhưng ngay sau đó sự khàn trương cũng thả lỏng xuống. Khung xương không bị chấn nát , toàn bộ là tách ra từ các khớp, hơn nữa hắc nhìn thấy bên trong đầu của Tần Quảng Vương lóe ra từng điểm sáng như ngăm báo cho hắc biết là không có việc gì. Ba bộ xương khô xảo quyết Tiêu Thần không lo lắng cho bọn chúng nữa. Ác quỷ hung ngoan nhìn về phía Tiêu Thần và Liễu Mộ. Nhanh chóng di chuyển đôi chân thối rửa đi về phía bọn họ. Trên mặt đất , hắc đi đến đâu đều lưu lại thi thủy màu vàng trên mặt đất, sự chú ý của hắc lúc này đã tập trung lên hai người phía trước . Nhưng hắc lại bỏ qua ba bộ xương khô ở phía sau. Ba bộ xương khô nhanh chóng đứng lên như ba luồng sáng trắng bắn về phía ác quỷ. Cùng lúc đó, Tiêu Thần và

Liễu Mộ đã ra tay , một luồng ánh đao nóng rực cùng với một phiến ánh mưa linh lực phủ xuống ác quỷ. Ác quỷ gào lên, một cái vuốt quỷ vung lên đánh văng ba bộ xương khô, một vuốt khác dùng để đối phó sát chiêu của Tiêu Thần và Liễu Mộ , Ba bộ xương khô liền bị nó đánh bay , nhưng ba luồng sáng mang theo linh lực từ trong đầu lâu bắn ra nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt đâm vào ác quỷ. "Ngao rống." giống như bị thương tổn mang tính hủy diệt, ác quỷ ngã xuống đất mặt nhìn lên trời, trong con hẻm nhỏ nó lăn mình vùng vẫy đứng lên. Không bỏ lỡ, Tiêu Thần nhanh chóng vọt tới kéo mạnh tấm vải liệm ra. Tấm vải liệm bay phất phới trong gió tạo nên màn sương đen dày đặc, rồi dần rời khỏi cơ thể của ác quỷ. Liễu Mộ nhanh chóng sử dụng không gian linh lực đem tấm vải liệm phong bế trong một tiểu không gian. Mất đi tấm vải liệm, ác quỷ cuối cùng hoàn toàn lộ ra, hình dáng của nó khiến người ta có cảm giác kinh tởm .Một nửa người béo phì nhưng đã bị thối rữa. Mà một nửa kia lại như một quả cam bị phơi khô lâu ngày, da khô bọc xương, đồng thời lóe ra ánh đen. Dữ tợn mà đáng sợ! Ác quỷ còn đang quay cuồng thì Tiêu Thần đã tiến đến, dùng một chân hung hăng đạp lên cổ ác quỷ, một tiếng xương gãy “rắc rắc” giòn tang vang lên, ác quỷ hung tợn ngã nhào xuống. Cùng lúc đó, ba tia linh quang trong đôi mắt của ác quỷ bắn vào trong đầu lâu trắng muốt trên mặt đất. Đầu và thân thể của ác quỷ tách ra. Nhưng ác quỷ vẫn cương ngạnh vùng vẫy như cũ, cái xác không đầu đứng thẳng lên, vẫn mang theo sự hung lệ khó có gì có thể so sánh đánh về phía Tiêu Thần. Lúc này, khi không còn tấm vải liệm bên mình thì nó không còn đáng sợ như lúc nãy, đã không thể tạo ra sự uy hiếp cho Tiêu Thần . Tiêu Thần bay trên trời, hai tay ở trên không không ngừng vạch lên không khí, tiếp đó một lực lượng mãnh liệt như thái sơn áp đỉnh đánh xuống. Từng luồng thần quang chói lòa như phá không đánh xuống. “Ầm”, một tiếng nổ lớn vang lên đã đem ác quỷ chấn nát.

Mặc dù hẳn biết rằng : ác quỷ mất đi tấm vải liệm, đã không còn là đối thủ của bọn hắc , thế nhưng Liễu Mộ rất bất ngờ khi nhìn thấy sát chiêu của Tiêu Thần , hẳn không nhìn được bèn hỏi : “Ta chưa bao giờ thấy người dùng sát chiêu lợi hại này?”. Tiêu Thần từ trên không hạ xuống , nói : “Trước đây ta làm sao dám dùng , chiêu pháp này chính là chiêu pháp trên vòng bảo hộ của thần bí , hình như là trong truyền thuyết . Chưa từng luyện qua, ta làm sao dám dùng để đối phó với ác quỷ , nhưng vừa này không hề có hung hiểm nên ta mới dùng con quỷ này để thí chiêu , nhưng không ngờ lại lợi hại như vậy. Quả nhiên, huyền công tâm pháp lợi hại cũng cần có chiêu thức cường đại phối hợp mới có thể tạo ra uy lực lớn nhất.” “ Như vậy ư” Liễu Mộ tuy thân mang bệnh nhưng khi mỉm cười thì khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, hẳn đã ghi nhớ không ít đồ hình không gian ở quảng trường. Nếu như có thời gian chắc hẳn sẽ có cảm ngộ. Mà Tiêu Thần cũng ghi nhớ không ít sát chiêu thất truyền, không chỉ có mà còn có và . Ác quỷ bị chấn nát, màn sương đen cũng nhanh chóng tiêu tán. Lúc này Liễu Như Yên và Yến Khuynh Thành cũng lại gần, nhìn thấy hải cốt vương vãi trên mặt đất mà kinh hãi không thôi. Liễu Mộ đem không gian phong bế kia mở ra , cầm tấm vải liệm kia ném xuống đất. Mọi người đều cảm nhận được lực lượng tà dị dao động quanh nó . Yến Khuynh Thành này giờ đứng bên cạnh quan sát trận chiến, trong lòng như bị kích động. Nhìn không được liền nói : “ Đây là tấm vải liệm được lưu lại từ thời thượng cổ, xem ra không hề bị tổn hại mà còn có khí tức hung thần và lực lượng cường đại, chắc đã nhiễm máu tươi của một cao thủ nào đó”. “Không sai, tuyệt đối đã nhiễm máu của siêu cấp cường giả. Quả là đáng sợ, đúng là một tấm vải liệm tà dị”. Liễu Mộ nói đến đây. Liền nhìn về ba bộ xương khô bên cạnh, sau đó lại quay lại nói với Tiêu thần : “Nếu không có ba bộ xương khô này thì xem ra chúng ta đã lành ít dữ nhiều. Thật không nghĩ ra bọn chúng lại có linh hồn thần quang cường đại như thế, đây rõ ràng là dấu hiệu trở thành quân vương . Ba bộ xương khô chậm rãi lắp lại khung xương của mình , sau đó có chút hải hức hoạt động các ngón tay. Nhìn thế chứ ánh mắt lại hoàn toàn bất đồng, ba tên gia hỏa này tuyệt đối là điển hình của cái gọi là ‘giả heo ăn thịt cọp’ a. “Thật là quái lạ? Ta không thể cảm nhận được dao động

linh hồn trên người nó.....” Liễu Mộ lẩm nhẩm nói. Trải qua trận chiến này, thương thế của hắn lại nặng thêm, nhìn qua có chút suy yếu. Tiêu Thần suy tư nói: “Có lẽ người này trước khi chết sát khí quá nặng, hình thành tàn linh bất diệt trong cơ thể. Rồi hình thành hung linh đáng sợ như vậy. Có thể ác quỷ trong truyền thuyết là được sinh ra như thế. Tiếp đó, ánh mắt của mọi người lại đổ dồn lên tấm vải liệm kia. Sau khi Tiêu Thần chấn nát ác quỷ kia thì tất cả đều sáng tỏ, hung linh kia thực lực chỉ ở mức bình thường chứ không hề cường đại chút nào, lúc đầu đánh nhau với nó chật vật như thế là bởi vì tấm vải liệm bị nhiễm máu cường giả đã giúp cho hung uy của nó tăng mạnh. "Con ác quỷ thành niên này cũng không mạnh hơn so với con tiểu ác quỷ bao nhiêu, chỉ là nó dựa vào hung vật đáng sợ này, chúng ta nên xử lý hung vật này thế nào đây?" Liễu Mộ thắc mắc hỏi Tiêu Thần. Đối với một kiện tà vật tràn ngập khí tức hung thần thời thượng cổ này, xem ra bọn Tiêu Thần không có hứng thú gì, không ai muốn dùng nó làm vũ khí, dường như chỉ có những ác linh mới luyện hóa được nó thành vật sở hữu của mình. Tiêu Thần nhìn về phía bọn Tần Quảng Vương nói: “Chia làm ba cho các người nhé!” "Rắc rắc" Ba bộ xương khô không ngừng đóng mở xương hàm, xua tay cự tuyệt. Cùng lúc đó, ấn ký hoa sen trên trán của chúng phóng ra thần quang rực rỡ, khiến xương trắng của chúng nổi lên như bạch ngọc sáng chói, nhưng lại lẫn quất một tia khí tức âm u giống như một kiệt tác thần ngọc hoàn mỹ nhất trong trời đất. Mọi người trong lòng lấy làm lạ, xương trắng lại tràn ngập khí tức thần thánh, thật là quái lạ . Cuối cùng, tấm vải liệm được cả bọn đặt xuống dưới một phiến đá , sau đó nhanh chóng rời khỏi đây. Chỉ là tại chỗ rẽ, Tiêu Thần nghe thấy được một tiếng vang “kéc kéc” giống như tiếng cửa chính một tòa nhà cổ mở ra. Hắn nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử mặc trang phục cổ xưa, nhanh như chớp đánh nát phiến đá lấy tấm vải liệm kia, rồi nhẹ nhàng bay trở vào trong tòa nhà cổ. Trong sát na , Tiêu Thần cảm giác lưng phát lạnh, bởi vì trong nháy mắt tối hậu ấy hắn thấy rõ chân dung của người đó, chính là một tiên nhân trong truyền thuyết tại Nhân Gian Giới có người gặp qua! Chỉ là, trong một thoáng lướt qua đó, hắn không hề cảm nhận được tiên khí hay dao động linh hồn mà chỉ là sát khí âm trầm kinh khủng. Tiêu Thần

nhánh chóng đuổi kịp bọn Liễu Mộ, rời xa khỏi chỗ đó, nhưng tâm tư của hắn bây giờ khó có thể mà bình tĩnh lại, cổ thành rối cuộc nơi nào? Vì sao Vì sao lại thành như vậy?! Mắt hắn tuyệt đối không nhìn lầm. Trong lòng hắn như đang dậy sóng, những suy tưởng từ đâu bỗng chốc kéo về, nhưng hắn không có nói cho bọn Liễu Mộ biết, bởi vì giờ có nói ra cũng chỉ làm cho bọn họ hoang mang thêm mà thôi. Đi trên con đường cổ xưa, Tiêu Thần càng thêm cẩn trọng, đối với cánh cửa của mỗi tòa nhà cổ đều là ‘kính nhi viễn chi*’, rất khó nói bên trong đó là cái gì, không chừng lại là thứ hung hiểm nào đó. (*chỉ dám nhìn từ xa mà thôi) Bỗng nhiên, có tiếng âm ỉ truyền vào tai mọi người, trên con đường cách đó không xa truyền đến âm thanh đánh nhau dữ dội, nhân số dường như không ít. "Hành dã không, tọa dã không, ngữ mặc động tĩnh vô bất không, tủng tương bạch nhận lâm đầu lô." (có chú giải ở c trước, lão nào quên lật lại xem nhé ^^) Tiêu Thần nghe ra được âm thanh của Nhất Chân hòa thượng. Hắn đi ra từ hẻm nhỏ nhìn lên về con đường cổ, chỉ thấy bảy tám gã tu sĩ đang chiến đấu dữ dội với hai con Âm binh. Trong đó gồm cả Nhất Chân hòa thượng và Độc Cô Kiếm Ma, lúc này bọn họ đều gác cừu hận sang một bên để cùng đối kháng cường địch, bên kia là một nữ tử đang đứng trong ráng màu rực rỡ. Một tên Âm binh giống như là một bức tượng cổ xưa, toàn thân đều mặc giáp trụ, hắn đứng tại đây, tịnh không di động cước bộ, thanh cổ mâu trong tay vạch ra từng tia sáng rực rỡ khiến cho mấy thanh niên cường giả chống đỡ rất vất vả. Nếu không phải ráng màu rực rỡ trên thân nữ tử kia không ngừng lan tỏa khiến cho động tác hắn chậm lại, thì sợ rằng mấy người này đã thất bại từ lâu. Độc Cô Kiếm Ma thân như hóa thành lưỡi kiếm sắc bén vô cùng, mà thiết kiếm trong tay hắn như xé nát cả không gian, trường kiếm sinh ra tiếng rít liên hồi, hắn tuyệt đối là kẻ mạnh nhất trong những người này. Nhất Chân hòa thượng lại càng siêu trần thoát tục, phiêu hốt giữa tầng không tựa như Thần Phật, chung quanh bóng hoa sen di động không ngừng, cả người tràn ngập Phật tính. Một đạo Phật thủ ấn không ngừng huyền hóa ra trăm ngàn bóng ảnh, không ngừng đánh xuống tên Âm binh kia. Trải qua thuật pháp cổ Phật hiển hóa từ pháp luân của Phật Đà, hắn đã hoàn toàn lột xác, hiện tại không hề yếu hơn Độc Cô Kiếm Ma chút nào. Tiêu Thần và Liễu

Mộ bước nhanh về phía trước, hiện tại chỉ có tập hợp lại một chỗ mới là thượng sách, bọn họ quyết định tham gia chiến đoàn này. Không thể không nói, chiến lực của Âm binh rất kinh người, một mình vẫn đấu lại với tám thanh niên cường giả, thần trí hẳn ở trạng thái mơ hồ nhưng chiến lực tuyệt đối siêu cấp kinh khủng. Căn bản không thể cảm ứng được tình tự dao động của hắn, nhìn thế nào hắn cũng như một bức tượng di động. Một mình độc chiến nhiều cao thủ như vậy mà khuôn mặt vẫn bình tĩnh hờ hững như cũ.....

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 95: Tuyệt cảnh.

Chương 95: Tuyệt cảnh. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

“Không gian chông chênh!” Liễu Mộ nhìn thời gian Thần tắc khiến cho động tác của Âm binh chập chạp mà hai mắt nhất thời nóng rực lên. Không gian linh lực cuộn trào mãnh liệt ra. Lực lượng không gian và thời gian dung hợp cùng một chỗ bộc phát ra một phiến ánh sáng chói mắt, uy lực cường đại vượt quá sự tưởng tượng của mọi người. “Ầm” Thanh âm tan vỡ vang ra, giáp trụ cổ xưa trên người Âm binh đã nứt vỡ gần một nửa lộ ra thân thể cường tráng với làn da cổ đồng không ngừng phóng ra sương đen. Lúc này Tiêu Thần đã ra tay, hắn vọt lên không, sau đó mũi chân bổ xuống phía Âm binh, quyết đoán xuất ra vài tia thần quang nóng rực xé rách không gian. Cùng lúc đó, Độc Cô Kiếm Ma cũng huy động thiết kiếm bổ về phía Âm binh, Nhất Chân hòa thường thì đánh ra một luồng sáng hóa thành Phật thủ cực kỳ to lớn đánh về phía trước. Âm binh đã cảm giác được nguy hiểm,

giáp trụ vắng mất gần phân nửa khiến lực lượng của nó cũng mất đi hơn phân nửa. Âm binh múa cổ mâu đồng đen trong tay cự địch, thế nhưng dưới phiến ánh sáng chói mắt, giáp trụ còn lại trên người nó hoàn toàn tan nát, cổ mâu đồng đen trong tay bị bẻ gãy. Thân thể màu cổ đồng hoàn toàn lộ ra bên ngoài, sau đó bắt đầu chậm rãi biến chất sinh ra từng đường nếp nhăn đáng sợ. Cơ thể dần dần héo rút đi. “Rốt cuộc cũng là một người sống, không phải là ác quỷ.” Độc Cô Kiếm Ma lạnh lùng nói, hắc dương như đã đụng phải ác quỷ, vết cào trên thân hắc phi thường đáng sợ. Hai mắt Âm binh lộ ra thần sắc cực kỳ mơ hồ, ngay sau đó dao động linh hồn yếu ớt trong cơ thể cũng mất đi. Cơ thể cường tráng hoàn toàn yếu dần rồi thành một cái da bọc xương. Ngọn lửa trong đôi mắt lóe ra. Một cổ sát khí từ thân thể nó bạo phát ra ngoài. Một gã tu giả cả kinh nói: “Tại sao lại như vậy? Nó đã mất đi sinh cơ, dường như..... đã hóa thành ác quỷ!” Lời nói vừa xong, một tiếng rít gào trầm thấp phát ra từ trong miệng Âm binh, nó như có được một sinh mệnh mới, khuôn mặt dữ tợn phóng về phía mọi người. Tiêu Thần từ trên không hạ xuống nên đứng mũi chịu sào. Bất quá Tiêu Thần tịnh không úy kỵ, lần trước đã kiến thức qua ác quỷ, chỉ cần không phải là những người trong cổ trạch xuất động, hay là ác quỷ được vài liễm gia trì lên thì những ác quỷ tầm thường này hắc có thể đối phó được. sắc bén xuất kích, hai tay hắc như hóa thành hai thanh thiên đao sắc bén vô cùng, không gì là không thể phá. Ánh sáng nóng rực xé rách không gian bắn xuống, tại trong sát na hai tay của Thi binh đều tan nát, sau đó Tiêu Thần lộn người một vòng, một cước đạp nát đầu của Thi binh bay ngược ra ngoài. Thi binh có giáp trụ thì mới cường đại, còn hiện tại Thi binh này khó có thể tạo thành uy hiếp đối với đám tu giả, Độc Cô Kiếm Ma bổ ra một kiếm chấn nát Thi binh không đầu. Chiến đấu cứ như vậy mà kết thúc, mọi người từ trong thực chiến hiểu được. Muốn giết chết Âm binh phải phá vỡ giáp trụ của bọn chúng, nếu không thì không thể thắng được. Lúc này không khí thật tĩnh lặng, sắc mặt mọi người xem ra cũng không tốt, dù sao là mọi người hợp lực mới chém chết được một tên Âm binh a. Mà mọi người khi vừa tiến vào tử thành thì đã thấy mấy trăm tên Âm binh và Thiên binh a. Nếu những tên này toàn bộ ra tay đối phó bọn họ, như vậy hậu quả

thật không tưởng nổi. Hơn nữa ác quỷ thỉnh thoảng thường ẩn hiện. Cũng có một số hung linh to lớn càng thêm kinh khủng, tình cảnh bọn họ thực sự đã quá nguy hiểm. Dù sao, tại trong tử thành hung vật thật sự quá nhiều, Âm binh cũng không tính là mối uy hiếp kinh khủng nhất mà chính là những hung linh không biết kia. “Vì sao Âm binh có sinh mệnh một khi mất đi giáp trụ thì lại rất nhanh chết đi rồi hóa thành ác quỷ chứ?” Một gã tu giả đưa ra nghi vấn, đây cũng là điểm mà mọi người không giải thích được. “Xem ra tòa cổ thành này đã tồn tại vô tận năm tháng, vậy Âm binh này chỉ sợ cũng đã trải qua vô tận năm tháng, bọn chúng sở dĩ trường sinh chưa chết, nguyên nhân hẳn là giáp trụ này giúp cho thân thể bọn chúng thủy chung duy trì trạng thái năm đó.” Có người nói ra suy đoán, tuy chưa hẳn chính xác nhưng cũng có chút đạo lý, điều này khiến một số người trong đó không tìm được ý niệm trong đầu, có nên cướp đoạt một bộ Âm binh giáp trụ không nhỉ, hay là trực tiếp thu thập lại những cổ giáp tàn vỡ..... Chỉ là không để mọi người suy nghĩ nhiều, lúc này mặt đất chợt rung động kịch liệt phát ra tiếng vang “ầm ầm”. Một làn gió lạnh cuồng bạo thổi tới, kiến trúc gần đó đều run lên, khí tức hung thần mãnh liệt dâng trào, một tiếng rống trầm thấp như sấm rền nổ vang, khiến linh hồn người ta không tìm được run rẩy. Không có bất luận do dự gì, đám thanh niên tu giả cùng nhau nhắm về phía một con hẻm nhỏ, nhanh chóng rút khỏi con đường cổ này. Vừa rời khỏi đó liền cảm giác được một hung vật khổng lồ vừa xông qua khiến chỗ đó rung động mãnh liệt như động đất. “Hung linh này lợi hại hơn so với Âm binh, không biết còn có bao nhiêu hung linh đáng sợ như vậy đây. Cho dù Thần đi vào cổ thành này mà có thể sống sót đi ra không cũng không biết được a!” Một gã tu giả kinh hồn bạt vía mà cảm thán, hẳn đã hơi tuyệt vọng. Nữ tử thần bí ở sâu trong màn sương rục rờ, thanh âm tự nhiên ưu mỹ, hướng mọi người nói: “Bất kể phát sinh loại nguy hiểm nào, cũng không được trốn vào trong tòa nhà cổ.” Tất cả mọi người gật đầu bởi có không ít người sau khi tiến vào đã không đi ra. Mà cảm thụ của Tiêu Thần lại càng khác, hẳn đã gặp được một tiên nhân trong truyền thuyết được cung phụng a, nhưng cũng chỉ là chủ nhân của một căn nhà hoang nào đó trong thành..... Hẳn nghĩ nữ tử thần bí trong màn sương rục rờ cũng đã phát

hiện ra bí mật này. “Ngao.....” Một tiếng huýt thê lương vang lên tại khoảng không trên đỉnh đầu mọi người, ba con chim xương rất nhanh lao xuống chỗ mọi người, trên thân là da bọc xương cùng đôi cánh chim khổng lồ, thoát nhìn hung ác dữ tợn. “Hừ, lại là những con quỷ vật này!” Độc Cô Kiếm Ma hừ lạnh, thiết kiếm hướng lên trời, không gian vặn vẹo như muốn tan vỡ. Một phiến không gian bị lực lượng cường đại của hắn xuất ra “Vực” phủ lên, phát ra dao động năng lượng mạnh mẽ, trong sát na đem hai con chim xương bao lại, sau đó là thanh âm xương vỡ truyền ra, lông chim bay lượn khắp bầu trời, xương cốt bị chất nát rơi xuống. Không khó mà nhận thấy được sự cường đại và đáng sợ của Độc Cô Kiếm Ma, khiến Liễu Mộ cạnh đó cũng tự nhận không phải là đối thủ của hắn. Một con chim xương khác bị Nhất Chân hòa thượng huyền hóa ra một Phật thủ thật lớn bắt xuống nghiền nát trên mặt đất. Tuy ba con chim xương bị tiêu diệt thế nhưng nữ tử thần bí trong màn sương rực rỡ lại bắt đầu dĩ than thở: “Chúng ta sợ rằng đã gặp nguy hiểm.” Mọi người tỉnh ngộ. Mới vừa rồi ba con chim xương đang công kích bọn họ thì dường như ở phương xa phát ra tiếng hét, hắn là đang kêu gọi giúp đỡ. Tất cả mọi người rất nhanh nhắm về phía một hẻm nhỏ khác, rời xa nơi này nhưng vẫn chậm một bước. Từng trận gió lạnh khuấy động từ trên trời cao đánh xuống. Hơi lạnh thấu xương bao phủ mọi người, trên bầu trời đỏ như máu là một tầng lớn chim xương đông nghịt giống như mây đen phủ đến, ít nhất cũng hơn một nghìn con. Thế này còn đánh sao nữa? Hung linh nhiều như vậy rơi xuống cũng có thể đè chết mọi người rồi, huống hồ mỗi con đều hung ác vô cùng. “Xong. Chúng ta chết chắc rồi!” Một gã tu giả tuyệt vọng. Cuối cùng chạy ào vào trong một căn nhà cổ gần đó. Chỉ là vừa chạy ào vào thì tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, tiếp đó thanh âm xương vỡ “rắc rắc” như có một hung vật đang gặm nhấm hài cốt truyền ra. Tất cả mọi người đều biến sắc, không ai dám vào bước vào trong phạm vi căn nhà cổ nữa, đám tu giả rất nhanh phóng về phía trước rời xa uy hiếp chết chóc trên bầu trời. Chỉ là chú sư và linh sĩ có thể phi hành cũng cảm thấy tổn công vô ích, chim xương này tốc độ quá nhanh, từng trận gió lạnh thấu xương khuấy động đến, rất nhanh đánh vào mạn sườn của bọn họ, chặn đứng lối đi của mọi người. Khắp bầu trời đều là vết

ảnh. Khắp bầu trời đều là gió lạnh. Tiếng huýt ô ô thê lương khiến da đầu người ta tê dại, sống lưng lạnh toát. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương kéo góc áo của Tiêu Thần, chỉ chỉ dòng Huyết Hà lượn lờ sương máu phía trước, sau đó chúng nó “cách cách” trực tiếp đem mình tháo rời ra tại trên đường phố, biến thành một phiến xương trắng, ba tên này bắt đầu giả chết. “Phải nhảy vào Huyết Hà sao?” Tiêu Thần tự hỏi, không cần nghĩ cũng biết, bên trong Huyết Hà tuyệt không phải là nơi tốt lành gì, nói không chừng bên trong sẽ có càng nhiều quỷ vật hung ác ấy chứ. Thế nhưng, lúc này thật sự hết cách, chỉ có thể xông vào đó. Ba con chim xương lao xuống, mọi người bắt đầu gập công kích, từng tia âm u chết chóc phun ra từ miệng chúng nó bắn nhanh về phía mọi người. Tới lúc này, tất cả mọi người đều sở ra tuyệt học cực mạnh, nếu sơ sẩy một chút thì hoàn toàn có thể mất mạng. Nữ tử trong màn sương rực rỡ xuất ra thời gian Thần tặc, một mảng chim xương trên không bị đình trụ thân hình, tu giả phía dưới đánh ra một phiến ánh sáng chói lọi, xé rách hung vật không thể động này. Sau đó ánh kiếm của Độc Cô Kiếm Ma cũng phóng lên cao, một phiến “Vực” vô hình cũng phủ đến quỷ vật, thanh âm xương cốt văng tung tóe không ngừng truyền tới, hài cốt không ngừng rơi xuống. của Tiêu Thần, không gian pháp tắc của Liễu Mộ, đại thần thông Phật gia của Nhất Chân hòa thượng cùng toàn bộ bày ra, ánh sáng rực cháy không ngừng quét về không trung, chim xương từng con từng con rơi xuống, thế nhưng loại hung vật này thực sự quá nhiều, căn bản là giết hoài không hết. Có mấy người bị ánh sáng chết chóc của chúng nó bắn trúng, tại trên thân thể lưu lại thương thế kinh khủng, mọi người vừa chiến vừa lùi, dần dần phóng về Huyết Hà cách đó không xa. Huyết Hà chảy xiết tanh hôi vô cùng, tràn ngập sương máu, mùi thối rửa của xác chết bay vào trong chóp mũi của mọi người, kích động thật sự khiến cho cơm mà mọi người ăn đêm qua cũng đều muốn nôn ra. Nếu không nhảy xuống còn có thể trốn vào đâu? Một gã tu giả trọng thương đã chống đỡ không được là người đầu tiên nhảy vào trong Huyết Hà, thế nhưng sự tình kinh khủng đã xảy ra. Hắn vừa rơi vào trong nước sông thì một phiến bóng ma thật lớn tại trong Huyết Hà nhanh chóng xông đến, một cái vuốt quỷ cỡ chừng cái mâm xay bắt được một tay tên tu giả

kia, trên mặt sông đem hấn chặn lại bẻ nát sau đó chìm vào trong Huyết Hà. Tràn cảnh này thật sự khiến người ta cực kỳ kinh hãi khiếp sợ, mỗi người đều đã sinh ra tâm ý sợ hãi, cái tràn cảnh này thật quá mức đáng sợ rồi, căn bản không thấy đến tốt cùng là cái gì, chỉ nhìn thấy được một vuốt quỷ lạnh lạnh thật lớn..... Tử thành thực sự quá mức kinh khủng rồi. Từng trận gió lạnh khuấy động ở trên cao, hơn một nghìn con chim xương không ngừng công kích mọi người, thế nhưng đã không ai dám thử nhảy vào trong Huyết Hà nữa. Lúc này, ngay cả Tiêu Thần, Liễu Mộ, Độc Cô Kiếm Ma đều đã bị thương, mà Yến Khuynh Thành và Liễu Như Yến nếu không phải thân ở trong màn sương rực rỡ được nữ tử thủ hộ bên người, sợ rằng sớm đã chết. Đối với nữ tử thần bí có thể thi triển thời gian Thần tắc kia, Tiêu Thần không biết vì sao dâng lên một cảm giác như đã từng quen biết, thế nhưng lúc này hấn không được phép nghĩ nhiều, ác quỷ có thể phi hành trên không khiến hấn gần như lâm vào hiểm cảnh. Dưới hoàn cảnh ở đây, của hấn ngày càng rành rọt, được hấn phát huy đến uy lực đáng sợ, thần quang rực cháy không ngừng xé rách không gian, thi thể đứt vỡ của những con chim xương rơi lả tả thành một tầng lớn xung quanh hấn. “Ầm, ầm, ầm.....” Mặt đất run rẩy, kiến trúc tại gần Huyết Hà đều rung động, đằng xa một con quái vật lớn đi tới phía này, đó là một bóng ma thật lớn, mỗi một bước xuất ra thì mặt đất đều rung động một thoáng. Đây thật sự là một con quỷ to lớn kinh khủng, cao cỡ ba mươi thước, thân thể hình người bao trùm vảy xương màu trắng, chỉ có xương đầu là không có vảy bao trùm, một lớp da heo kề sát xương đầu, tấm da khô phủ trên mái tóc vàng thưa thớt theo gió mà động, sâu trong hốc mắt phát ra hai tia sáng đỏ như máu hung lệ vô cùng. Mà đoạn cuối cột sống của hấn, còn sinh ra một cái đuôi lớn dài đến hơn mười thước bao trùm vảy xương như là một cái đuôi cá sấu thật lớn. Theo hấn nhẹ nhàng đi tới, mặt đất rung động kịch liệt, khí tức hung thần phô thiên cái địa mà đến, một số con chim xương gần đó bị kinh sợ mà bay lên cao. Đối với bọn Tiêu Thần mà nói, đây thật sự như ở trong một căn nhà tồi tàn suốt đêm mưa. Hơn một nghìn con chim xương đã khiến bọn họ lâm vào tuyệt cảnh, giờ còn một hung quỷ khổng lồ như vậy đi tới càng khiến bọn họ hết đường sống rồi. “Con mẹ nó chứ!” Độc Cô Kiếm Ma tự phụ cũng

không nhin được chữi rồi, bởi vì trong lòng hăn có cảm giác sợ hãi, hăn cảm giác được cái chết đang đến gần, hiện tại dường như thực sự đã không còn đường thoát. “Chết rồi..... hết cả rồi.....” Có người đã phát ra tiếng ai thán. Quả thực, dưới hoàn cảnh này, thực sự khiến người ta tuyệt vọng. Dưới kích sát không ngừng đánh xuống của chim xương thì Tiêu Thần vẫn như cũ lãnh tĩnh chú ý đến tất cả, đối mặt với cái chết hăn cũng không có cảm giác sợ hãi, chỉ là có chút tiếc hận vì không thể một lần đặt chân lên Trường Sinh đại lục. Cứ như vậy mà chết trong cổ thành sao? Ít nhiều cũng là có chút tiếc nuối không cam lòng. Mặt đất rung động kịch liệt, con quỷ cao ba mươi thước đã tới, một cái bóng thật lớn in trên mặt đất, khuôn mặt dữ tợn đập về về phía mọi người. “Rống.....” Đột nhiên, long khiếu rung trời, một dải ánh kim chói mắt bùng lên trong không trung!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 96: Tử Long Vương.

Chương 96: Tử Long Vương. Người dịch : babyempty Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Man long đang tiến công thần bi ở giải đất trung ương cổ thành đã phát hiện ra chỗ dị thường ở đây. Một con Sư Vương Long toàn thân lóe ra ánh kim vọt tới. Từ xa há mồm phun ra một luồng ánh kim lớn nóng rực khiến đám tu giả không mở được hai mắt. Tiếng quỷ gào thê lương vang lên. Trên một trăm con chim xương nát thân trên không. Sau đó rơi xuống, lông chim bay lả tả khắp bầu trời. Đối mặt với vương hệ long tộc Sư Vương Long, toàn bộ đám chim xương đều kinh hãi bay đi, mà con quỷ cao ba mươi thước cũng đã bị mạnh mẽ chặn bước tiến. Sư Vương Long rít gào một tiếng. Màn mưa

ánh kim như là từng luồng ánh đao không gì là không thể phá phôi thiên cái địa phủ xuống hung quỷ khổng lồ kia, khiến nó phải lùi nhanh tránh né. Thế nhưng, Sư Vương Long dường như vẫn không muốn buông tha nó. Chợt đáp xuống, phun ra một luồng ánh kim thật lớn giống như tia chớp xé rách hư không khiến mọi người cảm thấy hoa mắt. Sau đó nghe được một tiếng ầm ‘ùng ùng’, hung quỷ khổng lồ đã bị Sư Vương Long quét vào trong Huyết Hà. Bên trong dòng Huyết Hà sôi trào, tiếng quỷ gào không ngừng vang lên. Hung quỷ vùng vẫy kịch liệt tựa như có một hung linh đang kéo thân thể nó chìm xuống đáy sông. Sóng máu cuồn cuộn, cuối cùng cũng yên ả trở lại. Hung quỷ khổng lồ ba mươi thước kia đã mất tích trong Huyết Hà. Sư Vương Long trên không lạnh lùng liếc quét qua các thanh niên tu giả. Nhưng chung quy không có hạ sát thủ. Nó xông đến nơi đây mục đích chủ yếu là diệt sát ác quỷ, sau cùng, Sư Vương Long hùng tráng lóe ra ánh kim rực rỡ bay nhanh về phía giải đất trung tâm cổ thành. Cách đó không xa, ba bộ xương khô bắt đầu chậm rãi lắp ráp khung xương của mình rồi hoạt động các đốt ngón tay, những tu giả may mắn còn sống sót giống như trải qua một giấc mộng, tại trong tuyệt cảnh mà trùng sinh, khiến mọi người đều tràn ngập vị ngọt bùi. Thế nhưng, bọn họ còn chưa kịp buông lỏng thì trong sát na đã cứng lại, bởi vì có một cỗ khí tức hung thần mãnh liệt lại hướng đến đây. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương tại giờ khắc này động tác nhanh đến cực điểm, "lách cách" lắp ráp khung xương. Sau vài giây liền vọt tới bên người Tiêu Thần. Xa xa, năm mươi Âm binh thân mang chiến giáp cổ xưa đang từng bước tiến gần. Cổ mâu đồng đen và thiết mác trong tay tuy rằng nhiều vết rỉ sét. Thế nhưng ẩn chứa sát khí ngút trời, phảng phất như muốn đồ sát long vương cũng có thể. Mà ở phía sau Âm binh, còn có năm mươi tên Thiên binh. Bọn họ đồng dạng thân mang chiến giáp cổ xưa. Khiến người ta cảm giác tang thương lâu đời, như là hóa thạch viễn cổ. Đồng dạng sát ý tận trời. Mọi người không biết thực lực của Thiên binh cường đại thế nào, thế nhưng thực lực của Âm binh bọn họ đã lĩnh giáo rồi, mà hiện tại nhiều Âm binh với Thiên binh cùng nhau bức tới như vậy. Bọn họ căn bản không có cách nào chống cự. Vả lại, mắt của Âm binh và Thiên binh đều rất trong suốt. Chứng tỏ thần trí rất sáng suốt, không phải

là đám Âm binh mà bọn họ giết trước đây có thể so sánh được! Rất có thể bất kỳ ai trong đám Thiên binh và Âm binh này đều có thể đủ càn quét bọn họ! Tiêu Thần cảm khái trong lòng. Đây thật sự là một tòa tử thành. Ngay cả Thần nếu thực sự bị hãm sâu bên trong nó, có lẽ cũng không thể thuận lợi lao ra. “Chạy đi!” Có người hô to. Tất cả mọi người phóng đi trên con đường cổ. Đối kháng với nhiều Thiên binh và Âm binh như vậy chẳng khác nào tự sát. Không chỉ có Thiên binh và Âm binh đang ép tới. Đám chim xương từng bị Sư Vương Long đánh chạy đã tụ lại bay đến chỗ này. May là chú sư cùng linh sĩ phi hành dưới thấp nếu không thì chờ đợi bọn họ là đòn tập kích của mấy trăm con chim xương. Tiêu Thần cùng mọi người vọt đi trên con đường cổ, giờ khắc này thực sự là sinh tử đại đào vong, cước bộ của Âm binh và Thiên binh tuy rằng không nhanh. Thế nhưng bọn chúng giống như có thần thông ‘súc địa thành thốn*’. Khoảng cách với mọi người càng lúc càng gần. (* cái này dân Tây gọi là teleport, dân Đông cổ lại gọi là độ thổ,) Chim xương trên không ngày càng nhiều. Mấy trăm con đã tụ lại một lần nữa triển khai công kích với bọn Tiêu Thần. Cùng lúc đó, trong con hẻm nhỏ thỉnh thoảng lao ra ác linh lượn lờ sương đen. Không biết chúng nó cường đại thế nào mà cũng đều tụ lại rồi cùng đuổi theo bọn Tiêu Thần. Giải đất trung ương. Thần bi đang rung động kịch liệt. Cả tòa cổ thành đều bắt đầu rung nhẹ. Mà lúc này không ít cửa nhà cổ cũng bắt đầu rung động “kéc két”. Đây là một tín hiệu rất xấu, tựa như hung vật trong các tòa nhà cổ cũng đã muốn động rồi. Đồng thời, trên con đường đằng xa truyền đến từng trận rung động, tựa hồ có rất nhiều hung quỷ khổng lồ đang chạy. Tại giờ khắc này. Trong cổ thành sát khí tận trời tràn ngập hơi hướm chết chóc. Tất cả hung linh đều trở nên xao động. Bọn Tiêu Thần cảm giác lâm vào trong tuyệt cảnh, cứ tiếp tục như vậy, bọn họ có thể chạy trốn tới đâu. Chắc không được bao lâu thì đã bị giết chết rồi. Một tiếng long ngâm non nớt truyền đến. Không sai, đúng là non nớt. Rõ ràng là một con tiểu long đang ngâm khiêu. Chùm sáng tím chợt lóe. Một đầu tiểu long lượn lờ rắng tím dài hơn một mét vọt tới. Hình dạng của nó phi thường giống kỳ lân thú trong truyền thuyết. Thân giống hươu lại giống ngựa, vuốt sói, da vảy rồng. Bất quá so với kỳ lân trong truyền thuyết lại có chỗ bất đồng. Đuôi thần

chính là đuôi của cá sấu lấp lánh ánh tím. Lân giáp rực rỡ. Trên đầu là cặp sừng màu tím vàng giống như sừng hươu, đầu của nó cực kỳ giống Tổ Long trong truyền thuyết! Chính là Tử Long Vương, không ít tu giả ở đây đã từng nhìn thấy nó. Mà Yến Khuynh Thành, Cathy, Vương Thông cùng người của bọn họ đã từng phục kích con ‘bạn sinh long vương’ này, chỉ là cuối cùng đã thất bại. Tử Long Vương con tuy chỉ dài hơn một mét, nhưng lại tỏa ra long khí cường đại. Mang một cổ uy áp của vương giả thú tộc. Nó cảnh giác nhìn mọi người một chút. Sau đó vui vẻ phóng về phía nữ tử thần bí trong ráng màu rực rỡ kia, cọt cọt bên người nàng trông vô cùng thân thiết. Kết quả này khiến mọi người chết lặng. Tử Long Vương dĩ nhiên đã bị người thu phục rồi! Đây long vương đầu tiên phát hiện được trên Long Đảo a, mà cũng chính là ‘bạn sinh long vương’. Vậy nghĩa là địch thủ cường đại nhất của tiểu Tổ Long, thậm chí là có thể thay thế tiểu Tổ Long nếu có thể thuận lợi lớn lên, chính là sự tồn tại đáng sợ khiến thần linh cũng phải run rẩy. Tử Long Vương con xoay người bay về phía trước. Dường như là dẫn đường cho nữ tử trong màn sương rực rỡ. "Chư vị, theo ta." Thanh âm của thần bí nữ tử như tiên âm truyền ra, sau đó đi trước dẫn đường. Hung linh và ác quỷ đang truy kích phía sau, mà bọn chim xương trên không sau khi nhìn thấy tiểu long vương con. Tựa hồ cố kỵ trong tâm, bọn chúng sợ tiểu long vương dẫn đến những man long trưởng thành ở phía sau. Âm binh và Thiên binh không có dừng bước, mà ác linh tràn ngập trong sương đen kia càng không cố kỵ, bọn chúng đã rất nhanh đến gần, Tử Long Vương chợt xoay người lại. Toàn thân nổi lên thần diễm màu tím. Quay về phía hung linh phát ra một tiếng rít gào. Tiếng ngâm khê tuy lộ vẻ non nớt, nhưng khi nổi giận thì như sấm sét đình tai nhức óc, vang vọng trong trời đất, trong sát na thật sự làm đám ác linh này chậm lại cước bộ. Hình dạng của Tử Long Vương hình như được gọi ra trong hồi ức xa xưa của bọn chúng.

Mọi người phát hiện, tiểu Tử Long Vương con này dĩ nhiên dẫn bọn họ hướng về khu vực thần bí, kết quả làm rất nhiều ác linh ngừng cước bộ. Chỉ

có Âm binh và Thiên binh không nhanh không chậm đuổi tới gần. “Con long vương này có tin được không?” Có người phát ra nghi vấn. Tiểu Tử Long Vương con quay đầu lại. Phát ra một tiếng gầm nhẹ. Trùng mắt liếc tên tu giả kia, phi thường thông linh. Nó có biểu tình nhân tính hóa này khiến cho Tiêu Thần không khỏi nhớ đến Kha Kha, con tiểu thú khả ái kia hiện tại vẫn đang ngủ say ô ô đấy chứ? Hi vọng nó không xuất hiện việc ngoài ý muốn gì. “Bây giờ chúng ta không tin nó thì còn có đường sống khác sao?” Có người phản bác. “Các người cứ việc theo là được, nó sẽ không hại chúng ta đâu.” Thanh âm của nữ tử thân ở trong màn sương rực rỡ rất nhẹ nhàng. Vừa đi vừa vuốt nhẹ sừng của Tử Long Vương. “Người làm sao thu phục nó vậy?” Có người rốt cục nhìn không được hỏi ra vấn đề này. Phải biết rằng lúc đầu có bao nhiêu người có chủ ý với Tử Long Vương a. Thế nhưng tất cả đều đã thất bại. Thần bí nữ tử vô cùng kinh ngạc nói: “Ta chưa từng thu phục nó. Ta chỉ xem nó như là bằng hữu thôi, cho nên ở bên ngoài sơn lâm, nó bình thường xuất hiện ở bên cạnh ta. Chỉ là, thật không ngờ nó cũng tiến nhập cổ thành, hiện tại tựa hồ đang dẫn đường cho chúng ta đó.” Các tu giả nghe vậy hai mắt nhìn nhau. Thần bí nữ tử tâm tính điềm đạm như vậy, lại có được sự tín nhiệm của Tử Long Vương, thật đúng là khiến người ta đổ kỵ mà lại ao ước. Chỉ là một số người không tin. Nếu như không phải vì long vương mà đến, vậy vì sao phải tiến nhập Long Đảo chứ. “Không lâu trước các người vì cái gì mà tàn sát lẫn nhau, nhất là Độc Cô Kiếm Ma sát tâm quá nặng, nếu không phải ta vài lần ngăn cản hẳn, thì người chết sợ rằng sẽ càng nhiều.” Nữ tử thần bí đối với Độc Cô Kiếm Ma rất có hiểu biết. Những lời này không khỏi khiến các tu giả kinh dị. Nữ tử này thật sự thuần khiết thiện lương như vậy sao? Quả thật là một nữ tử thánh khiết xuất trần sao? Mặc dù bọn họ đều nghi vấn nhưng cũng suy nghĩ nhiều. Hiện tại thoát thân là quan trọng nhất. “Hừ!” Độc Cô Kiếm Ma gần đó hừ lạnh một tiếng. Tiêu Thần càng nghĩ càng thấy nữ tử này có chút quen quen, nhưng nghĩ không ra là đã gặp qua ở đâu. Trên Long Đảo quả thực hẳn nhìn thoáng qua không ít nữ tu giả, không biết nàng có phải là một trong số đó không. Đang nói chuyện, mọi người đã được tiểu Tử Long Vương con dẫn đến chỗ gần thần bí. Đương nhiên ‘chỗ gần’ ở đây là chỗ

mà chùm sáng năng lượng không tác dụng đến được. Phía trước chùm sáng lóe ra, pháp luân của Phật Đà, bát quái bằng đồng thau cùng đánh vào thần bí mà ở trên không lại có không ít man long.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 97: Thiên đồ tái hiện.

Chương 97: Thiên đồ tái hiện. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Có tiểu Tử Long Vương con trong truyền thuyết kia bên người vậy Long tộc có phát hiện ra bọn họ cũng sẽ không ra tay diệt sát. Tâm tình mọi người đều giãn ra, mà Âm binh và Thiên binh tựa hồ kiên kỵ nơi này chỉ đứng nhìn đằng xa mà không dám bước tới. Một tiếng rít gào trầm thấp vang lên, Tử Long Vương đi vòng qua khu vực thần bí, ngược dòng Huyết Hà đi tới. Dòng Huyết Hà này quả là ‘chín khúc mười tám đoạn’, hết sức quanh co khúc khuỷu. “Ầm” Một tiếng nổ. Thần bí phát ra chùm sáng ngút trời. Lớp đen thẫm bên ngoài bị tróc ra làm tâm thần Tiêu Thần kịch biến. Chính là bọn họ đang đi bên sườn thần bí khi nó phát ra chùm sáng chói mắt. Mà bên trong chùm thần quang ấy hắt thấp thoáng thấy được một số đồ án. Tâm tình của hắn quả thực đã kích động cực điểm. Đó chính là phần tiếp theo của luyện khí đồ a, là phần bổ khuyết tiếp theo của huyền công mà hắn ngày ngày mơ ước. Thần bí trên Long Đảo quả nhiên có quan hệ rất lớn với cổ bí trấn Hoàng Hà. “Tiêu Thần, ngươi ngây ngốc gì đó? Còn không đi

mau!” Liễu Mộ thấy Tiêu Thần phát ngốc đứng đó không khỏi kéo vạt áo hăn. “Các người đi trước, ta theo sau.” Vẻ mặt hăn ngần ngại, hoàn toàn bị luyện khí đồ kia hấp dẫn. “Người điên rồi.” Liễu Mộ cố sức nắm lấy Tiêu Thần. Độc Cô Kiếm Ma bên cạnh cười nói: “Người làm bầm cái gì? Người muốn ghi nhớ luyện khí đồ trên cổ bìa kia sao? Ta khuyên người nên bỏ đi, phàm là tu giả tu luyện qua luyện khí đồ trên cổ bìa này cuối cùng không ai có thể sống sót.” Nhất Chân hòa thượng nghe nói cũng đi đến: “Tiêu Thần không nên ghi nhớ luyện khí đồ này, đó là công pháp không thể tu luyện, tương truyền trong quá khứ từng có người thử tu luyện tàn đồ này thế nhưng bọn họ đều bị chết thảm.” “Không sao đâu, các người đi trước đi.” Tiêu Thần tựa như đã nhập ma, nhìn chăm chăm vào cổ bìa. Thế nhưng chùm sáng đã thu lại, đồ án đã biến mất. Ngay lúc đó, phía trước truyền đến một mảnh kinh hô, tựa hồ Tử Long Vương dẫn mọi người đi đến một nơi kì dị. Liễu Mộ cùng Nhất Chân hòa thượng liếc mắt, cùng nhau đi đến trước Tiêu Thần, xem ra bọn họ lo lắng cho Tiêu Thần. Ngay lúc này, sừng Tổ Long, pháp luân của Phật Đà, Bát Quái bằng đồng..... cùng với đông đảo chú ngữ man long lại đánh đến thần bí, chùm sáng rực rỡ lại từ cổ bìa vọt lên, thiên đồ lại tái hiện. Lúc này, đôi mắt Tiêu Thần bắn ra hai tia sáng sắc bén như thực chất hóa. Tâm thần hăn dường như cùng với hai tia sáng này rời khỏi thân thể, tại giờ khắc này hăn cảm giác được một cỗ khí tức tang thương lâu đời xuất hiện trước mặt hăn. Đồ án trên cổ bìa đã in dấu thật sâu trong đầu hăn. Không sai, đó chính là công pháp tu luyện kế tiếp của thiên đồ! Hơn nữa, hăn từ trong các đồ án phức tạp kia phát hiện ra bốn loại tán thủ sát thức thần bí. Tuy rằng chỉ có bốn thức thể nhưng cũng khiến cho Tiêu Thần hưng phấn không thôi. Phần luyện khí đồ tiếp theo này Tiêu Thần không có khả năng trong thời gian ngắn có thể tiếp thu, chỉ có thể cố gắng ghi nhớ trong đầu. Bất quá, bốn thức tán thủ giống như hăn đã từng biết qua, hăn tỉ mỉ cảm nhận liền phát giác trước đây đã nhìn thấy qua.

Tán thủ đầu tiên trong bốn thức cực kì giống với thế nhưng so với thì tinh thâm hơn rất nhiều, càng suy nghĩ càng khiến cho Tiêu Thần kinh hãi, trước kia tại trên vòng bia đá bảo hộ gần đó phát hiện ra so với tán thủ đầu tiên trong cổ bi này quả là một trời một vực. Căn bản là không thể so sánh, sự ảo diệu trong đó không thể diễn đạt bằng lời. Sau đó Tiêu Thần phát hiện bóng dáng của các sát thức của vòng bia đá bảo hộ trên bốn thức tán thủ của thần bi. Tán thủ thứ hai lại hơi giống với , tán thủ thứ ba lại giống như , mà tán thủ thứ tư lại giống với . Bốn thức tán thủ trên thần bi cổ chỉ vẻn vẹn là bốn thủ thế mà thôi, khắc đồ tuy đơn giản nhưng khái quát độ khó thì vẫn không đổi. Có thể đây là cái được gọi là từ phức tạp hóa giản đơn sao? trong truyền thuyết, , đều có thể do một tán thủ diễn biến ta, mà lại tinh thâm hơn rất nhiều. Phức tạp hóa giản.... Phức tạp hóa giản! Tiêu Thần thì thầm bốn từ này, sau khi nhớ xong, hắng gọi bốn thức tán thủ này là , , , ! “Người lại lầm nhầm gì vậy?” Phía trước hắng chính là Liễu Mộ và Nhất Chân hoà thượng. Thấy vẻ mặt hắng ngần ngại, không khỏi dùng sức lay động hắng, khiến cho Tiêu Thần từ trong huyền cảnh tỉnh lại, từ kích động dần dần tỉnh táo lại nói: “Ta không sao.” Mãi đến lúc này Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng mới buông hắng ra. “Nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Thần kinh dị nhìn chùm máu sáng đỏ ngút trời cách họ trăm thước phía trước. “Tử Long Vương mang chúng ta đến đây, nói không chừng đây chính là đường sống.” Tại khu vực này, kiến trúc cổ xưa không nhiều lắm. Gầm Huyết Hà tràn ngập âm khí, sương máu lơ lửng, bên trong chùm sáng đỏ phía trước tựa hồ có một đài cao cổ xưa. Bọn Tiêu Thần rất nhanh đi đến, phát hiện ra đó là một tế đàn cổ xưa hoàn toàn do những tảng đá đen xây nên, cao hơn hai mươi thước. Tràn ngập cảm giác tang thương của năm tháng. Xung quanh nó còn có rất nhiều tấm bia đá cao hai thước vây quanh. Mà chùm sáng đỏ này chính là do tấm bia đá này phát ra, như là đang bảo hộ tế đàn cổ xưa này. Dòng Huyết Hà thông một vòng với tế đàn cổ xưa. Dường như chùm sáng đỏ cùng với Huyết Hà có liên quan với nhau. Khiến cho người ta phải hoài nghi. Đây không phải là huyết tế trong truyền thuyết chứ? Lẽ nào Huyết Hà là vì tế đàn cổ này mà lưu lại? Những tu giả may mắn còn lại ở trong cổ thành không sai biệt lắm đều chạy đến nơi đây.

Nhưng bất quá chỉ có mười bảy mười tám người mà thôi. Những người khác toàn bộ đã chết. Ở trong nhóm đó Tiêu Thần thấy được thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy. Bất quá hai người cũng không có động thủ, hiện tại không phải là lúc giải quyết ân oán cá nhân. Tử Long Vương gầm nhẹ một tiếng. Sau đó chột bay lên cao vượt qua Huyết Hà. Vượt qua vòng bảo hộ của cổ bi. Bay thẳng vào trong chùm sáng đỏ xuất hiện tại gần tòa tế đàn cổ xưa. Nó quay đầu lại gầm nhẹ mấy tiếng, dường như muốn bảo mọi người đi theo vào. Hơn mười tu giả nhìn nhau, đi đến tế đàn cổ xưa đó là có thể rời khỏi cổ thành? Đó chính là không thể. Thế nhưng không để bọn họ lo nghĩ quá nhiều, bởi vì từ xa đã truyền đến từng trận rung động. Thiên binh và Âm binh phía xa đã đi đến gần thần bí rồi. Cũng có rất nhiều ác linh đi đến. Trên bầu trời là một mảng rậm rạp chim xương. Hơn nữa, rất nhiều ngôi nhà cổ xung quanh cũng không an tĩnh. Bên trong truyền ra từng tiếng huýt thê lương, tuyệt đối đều là những siêu cấp hung linh. Các tu giả không hề do dự, nếu như đã không có đường thoát thì không bằng theo Tử Long Vương một lần, mười mấy người trước sau nhảy qua Huyết Hải, vượt qua vòng bảo hộ của cổ bi. Dọc theo thềm đá tràn ngập khí tức cổ xưa. Mọi người và Tử Long Vương cùng nhau đi lên trên tế đàn. Mặt đá trải qua vô tận sương gió. Không chỉ điêu khắc đồ hình của mặt trời, mặt trăng, ngôi sao còn có rất nhiều đồ hình của nhân vật thời thượng cổ, chỉ là không thể đoán ra đó là cái gì. Ngay khi mọi người đi lên tế đàn thì phát hiện rất nhiều đồ hình đầy máu tanh của các man long bị hiến tế, điều này khiến cho Tử Long Vương tựa hồ rất tức giận, không ngừng gầm gừ. Lúc này, từng tảng lớn hung linh bay đến trước tế đàn cổ. Sương đen cuộn cuộn tràn ngập hung khí và sát khí. Mà bầu trời cùng mây đen giống như đè xuống, không chỉ có chim xương mà còn có rất nhiều hung linh có thể phi hành. Tất cả chúng nó đều ngoan độc nhìn chăm chăm vào tế đàn cổ, bất quá tạm thời cũng không phát động công kích với mọi người. “Chuyện gì xảy ra? Ta như thế nào lại cảm giác có chút không đúng?” Có người kinh nghi nói: “Những..... hung linh này vây khốn chúng ta như vậy sẽ không..... đem chúng ta làm tế phẩm chứ. Chẳng lẽ muốn tế sống chúng ta sao?” Hung linh tề tụ ngày càng nhiều. Sau cùng bọn chúng phát ra tiếng huýt. Khiến cho khu vực này

không ngừng rung động. Tử Long Vương tựa hồ có chút lo lắng, không ngừng ngẩn đầu quan sát qua cái khe hở giữa các hung linh đang trôi nổi trên không. Có thể nhìn thấy được mặt trời bằng máu kia sắp áp lên trên cổ thành. Theo mặt trời máu từ từ tiếp cận trung tâm, chùm sáng đỏ từ tế đàn cổ xưa bắt đầu kịch liệt sáng lên. Tế đàn này đã tồn tại không biết bao năm tháng, nó giống như có sinh mệnh, điên cuồng hấp thu Huyết Hà đang chảy quanh khiến cho chùm sáng chói mắt xông thẳng lên. Khiến cho hung linh ở chỗ này một trận đại loạn, tiếng huýt thê lương không ngừng vang lên. Tựa hồ chú ý đến một hồi tế sống này. Ngay lúc này, các kiến trúc gần tế đàn đột nhiên đại loạn, âm thanh vỡ nát vang lên. Tòa nhà cổ kích to nhất ở giữa bị vỡ nát. Tiếng huýt thê lương đỉnh tai nhức óc phát ra. Tựa như có một tuyệt thế hung linh xuất hiện. Mọi người hoảng sợ không thôi, đây chính là chuyện từ lúc đi vào trong cổ thành chưa từng xảy ra. Hiện tại tuy rằng không ít ngôi nhà cổ phát ra âm thanh dị thường nhưng không có bị vỡ nát ra như vậy. Một luồng sáng trắng bắn thẳng lên trời, chỉ thấy một tiểu thú lông xù khả ái bay lên trên đỉnh một tòa nhà cổ, tiểu thú trắng muốt thờ phì phò chớp chớp đôi mắt to sáng sủa nhìn qua đồng đồ nát, phát ra âm thanh “Y y nha nha” không ngừng truyền vào trong tai mọi người.

“Rống.....” Một tiếng gầm gừ của lệ quỷ vang lên, các hung linh đang phi hành trong không trung bị chấn động một trận, suýt nữa rơi xuống đất. Chỉ thấy một nam tử cao lớn, mặc trang phục từ thời xa xưa từ trong đồng đồ nát kia đi ra. “A.....” “Như thế nào có thể?” “Đó là.....” Mọi người sợ hãi không thôi. Bởi vì đó chính là một thiên sứ không đầu lại có thể phát sinh ra âm thanh. Và lại hẳn cũng có đôi cánh chim màu vàng kim, vậy hàm nghĩa chính là một thần linh trong truyền thuyết a! Hẳn như thế nào lại ở trong cổ thành này? Lại bị mất đầu? Bất quá trải qua cảm ứng cẩn thận có thể phát giác được hẳn lúc này đâu có nửa điểm khí tức thánh khiết. Toàn thân đều tràn ngập sát khí kinh khủng. Thiên sứ không đầu cánh vàng đánh về phía tiểu thú trắng muốt kia. Trong nháy mắt khiến cho tòa nhà cổ sụp đổ, khắp nơi đầy bụi mù. Động tác của tiểu thú tựa hồ nhanh đến cực điểm, thiên sứ không đầu cánh vàng rõ ràng không thể bắt được nó. Sau đó nó chạy ào vào một tòa nhà khác, thiên sứ không đầu theo sát phía sau. Mỗi

một tòa nhà cổ đều có hung sinh siêu cường. Theo vài tòa nhà cổ bị đổ nát, vài hung linh mặc trang phục nhà nông cổ xưa đi ra. Nhìn không ra bọn họ có chỗ nào đặc dị, thế nhưng mặt đất chấn động kinh khủng khiến người ta kinh hãi không thôi. So với những hung linh mọi người gặp lúc trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nhìn tiểu thú trắng muốt khả ái phi thường kia lại tạo nên động tĩnh lớn như vậy, nó chạy ào vào bên trong vài tòa nhà cổ mà có thể toàn thân trở ra, thực sự khiến cho người ta có cảm giác không thể tin được. “Kha Kha.....” Tiêu Thần cả kinh kêu lên. Hắn đã nhận ra Kha Kha. Vạn vạn lần không ngờ tiểu thú này lại đi vào bên trong cổ thành. Có vài người đã từng nhìn thấy tiểu thú này đi bên cạnh Tiêu Thần. Lúc này bọn họ đều nhớ lại, bất quá bọn họ cũng chưa từng nghĩ tiểu thú lại thần dị như vậy, phải biết rằng trước đó không ít người tiếp vào trong tòa nhà cổ đều không thể đi ra, trở thành lương thực của lũ ác quỷ. Thế nhưng tiểu thú đầy khả ái này rõ ràng lại có thể nhiều lần chạy thoát, thật sự khiến cho người ta không nói lên lời. Xem ra nó không những không sợ, tựa hồ còn ra vẻ bộ dạng thờ phì phò, thật sự là khả ái mà thần kì cực điểm. Kha Kha tựa hồ nghe được tiếng hô hoán của Tiêu Thần, chớp đôi mắt to nhìn lại. Sau đó tựa như là gặp được người thân vui vẻ chạy đến. Ven đường lại đi qua một tòa nhà cổ. Như vậy thật sự là quá náo loạn đi. Thiên sứ cánh vàng cùng với hung linh cuồng bạo không ngừng đuổi theo, khiến cho khu vực này bụi bay đầy trời. Mọi người đều chết lặng. Thật quá kiêu ngạo rồi, đây là một tiểu thú khả ái đơn thuần sao? Rõ ràng là không thèm quan tâm vọt đến. Gặp phải động tĩnh lớn như vậy khiến cho mọi người nói không nên lời. Tiêu Thần vì Kha Kha mà khẩn trương trong lòng, đồng thời hắn cũng âm thầm đánh giá, mấy người phía sau thiên sứ cánh vàng không phải là tiên nhân năm đó sao? Dù sao trước đây hắn cũng đã từng nhận ra một người, những người này dù diện mục bất đồng nhưng cũng khó nói là không cùng thân phận. “Oanh ầm ầm” Các ngôi nhà cổ liên tục bị sụp đổ. Kha Kha suýt nữa bị một hung linh bắt được, Tiêu Thần khẩn trương đến cực điểm, sau cùng nhịn không được nhảy ra khỏi tế đàn đi tiếp ứng Kha Kha. “Không nên đến đó!” Liễu Mộ cùng với nữ tử trong màn sương rực rỡ đồng thời ra tay. Lực lượng không gian pháp tắc và thời gian Thần tắc cùng

ngăn cản Tiêu Thần. Hoàn hảo, Kha Kha không có việc gì. Và lại nó cứ nhiên còn có thời gian nhàm chán quay đầu lại huy động móng vuốt với thiên sứ cánh vàng. Cuối cùng, Kha Kha “sưu” một tiếng hóa thành một tia sáng trắng, cứ nhiên vượt lên mấy chục thước trên không, trực tiếp vượt qua đông đảo ác linh đang bao vây trước tế đàn cổ, vượt qua Huyết Hà, xông lên tế đàn cổ xưa. Kha Kha thật sự quá thần dị. Toàn thân trắng muốt, bộ lông trắng nõn không ngừng lóe ra ánh sáng trong suốt, tựa như từ cốt ngọc mềm dẻo trong suốt chạm khắc mà thành. Hơn nữa, cặp mắt to linh động kia khả ái đến cực điểm, quả nhiên là một tiểu thú đầy trí tuệ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 98: Vượt không gian.

Chương 98: Vượt không gian. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

“Kha Kha người sao lại đến đây?” Tiêu Thần vừa nảy thật sự rất lo lắng cho nó. Kha Kha thở phì phò chỉ chỉ vào hắn, sau đó lại chỉ chỉ vào chính mình, biểu tình vừa khả ái vừa buồn cười, tựa như là một tiểu hài tử đang tức giận vậy. “Y y nha nha...” không ngừng, tựa hồ trách cứ hắn bỏ mặc nó. Sau khi Kha Kha bay đến đây thì bên dưới tế đàn đã đại loạn, hung linh trong nhà cổ lao ra dường như muốn bay qua Huyết Hà mà xông lên, điều này khiến cho những tu giả ở đây kinh sợ vô cùng. Bất quá, cũng may sau khi chúng nó phát ra vài tiếng rít gào đầy phẫn nộ cũng không hề đuổi theo. “Ai nha! Thật sự là khả ái ghê.” Tuyệt thế vũ vật Liễu Như Yên cười nói – quyến rũ đi đến ôm lấy Kha Kha. Thế nhưng Kha Kha tựa hồ không có cảm kích, không thích nằm trong bộ ngực mềm mại của nàng mà lại trực tiếp nhảy lên

đỉnh đầu của nàng. Điều này khiến cho Liễu Như Yên vừa xấu hổ vừa buồn bực, cuối cùng thì cái đầu bóng lưỡng của Nhất Chân hòa thượng cũng đã giúp nàng thoát khỏi phiền phức, Kha Kha “Sưu” một tiếng nhảy đến, hiểu kỳ nhảy nhảy vài cái. Nhất Chân hòa thượng cũng không hề tức giận, khuôn mặt mỉm cười như vị tăng phật siêu trần thoát tục vậy. “Kha Kha, không nên làm vậy.” Tiêu Thần mang Kha Kha xuống. Bất quá, cuối cùng Kha Kha nhìn thẳng vào Tử Long Vương, vị long vương trong truyền thuyết này. Nó không chút nào hoảng sợ, ngược lại còn to gan nhảy lên đầu của nó. Điều này khiến cho mọi người ở đây lại lần nữa giật mình, tiểu thú này rốt cuộc là có địa vị gì? Lại có thể lớn mật đến như vậy? “Rống.....” Tử Long Vương giận dữ bạo phát mãnh lực, chuẩn bị quăng Kha Kha xuống. Đối với nó mà nói đây là một loại khiêu khích nghiêm trọng, bản thân nó là long vương trong tương lai thế nhưng lại bị tiểu thú này cười lên đầu. Thật sự là không thể chịu đựng được. “Kha Kha.....” Tiêu Thần thật sự hết chỗ nói. Giữ tiểu thú này thật sự là cực kì hao tổn tinh thần, sao cái gì nó cũng không sợ vậy? Hắn mạnh mẽ ôm Kha Kha lại, tránh cho Tử Long Vương này phát cuồng. Đối mặt với sợ hãi nộ rít gào của Tử Long Vương, Kha Kha chẳng để ý bất mãn huy động thú trao nhỏ của nó. Phảng phất như nói rằng không chơi cùng với người nữa. Mọi người nhìn mà cũng không biết phải nói gì nữa. Ngay lúc này, mặt trời máu đã chuyển đến giữa bầu trời bắn xuống từng tia máu, tể đàn cũng phát ra những tia máu vô tận. Cuối cùng mọi người đã tiến vào một cảnh vật khác, cảm giác trước mặt là một màu đỏ. Không gian bị bóp méo, thời gian cũng sai loạn cả lên. Mọi người dường như đã tiến vào đường hầm thời không, một cảm giác kì dị xuất hiện trong lòng. Ánh sáng đỏ chính là thứ duy nhất trước mắt mọi người, cũng không biết đã trải qua thời gian bao lâu, cảm giác của tất cả mọi người tựa như là đang cười mây đạp gió vậy, bay đi cực nhanh. Cho đến khi ánh sáng đỏ biến mất, trước mắt bọn họ hiện ra một một phiến hư không tĩnh mịch. Giống như là quay về thời xa xưa, mà phiến không gian đặc thù này cũng không có bất kì cảnh vật nào, trong hư không đen kịt ngoại trừ tiếng thở của mọi người ra thì không có bất cứ âm thanh nào khác. Tĩnh lặng như là chết. Thời gian như đã trôi qua hàng ức vạn năm vậy, mà cũng như là trong nháy

mắt, mọi người đều cảm giác được thời gian sai loạn. Sau đó, vô số tia sáng tựa như sao băng không ngừng bay qua bên cạnh bọn họ. Bọn Tiêu Thần cảm giác như đang vượt thời không. Cứ như vậy mà trôi nhanh qua. Thời gian dường như đã đình chỉ, dường như tất cả đều ngừng lại. Mọi người dường như cũng ngừng hô hấp, tim cũng ngừng đập. Không biết là bắt đầu từ khi nào, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, từng luồng dao động năng lượng dập dờn truyền đến. Bất quá nó giống như là sóng nước nhẹ nhàng vỗ về không hề ảnh hưởng đến thân thể mọi người. “Oanh ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, một chùm sáng đột nhiên bạo phát ra khiến cho tất cả mọi người phải nhắm mắt lại. Khi mọi người mở mắt ra thì từng cơn gió mát lùa đến, ánh trăng nhu hòa, đây là một đêm an tĩnh, bầu trời đầy sao, ánh trăng như nước chiếu xuống, tất cả đều tốt lành và an bình. Tưởng như là đã trôi qua mấy thế hệ rồi vậy. Ánh đỏ ngút trời, sát khí thảm liệt, ác linh vô tận..... tất cả đều đã hoàn toàn biến mất. Mọi người tạm nghỉ trên một đỉnh núi, cánh đó không xa chính là đỉnh thai lâu các, tiểu kiều lưu thủy*, còn có hương hoa thấm vào trong lòng người, dưới bầu trời sao yên tĩnh này, hết thảy đều đẹp như thế khiến mọi người vững tin đã thoát khỏi tử thành. (*lối kiến trúc cổ của những nhà quyền quý thời xưa của Trung Quốc: có đình các, cầu và những dòng nước nhỏ chảy qua.....) “Rốt cục cũng thoát rồi.....” Có người kích động kêu to. Tiêu Thần phát hiện nơi này nhìn có chút quen mắt, mà Kha Kha ở trên đầu Luân Hồi Vương có chút bất an, cảnh giác nhìn khắp bốn phía, hiếm khi thấy nó lộ ra thần sắc như vậy. Một thanh niên tu giả vui vẻ đi đến một dòng suối nhỏ gần đó, chỉ là đi ngang qua một tòa cung điện cổ xưa thì chợt biến mất. Biến cố kinh người này khiến cho mọi người hoàn toàn biến sắc, không còn chút nào thần sắc vui mừng. Cùng lúc đó, một gã linh sĩ ngự không cũng chợt mất dạng, không trung cũng rất đáng sợ! “Không nên tùy ý đi lại, không nên đến gần những cung điện cổ xưa này.” Tiêu Thần hô to lên, đây chính là Thánh sơn a. Đã từng là địa phương có không ít long tộc và mãnh thú thường xuyên lui tới, khoảng cách với thông thiên thần thụ, quê nhà của Kha Kha rất gần, lúc trước hắn tại chân núi suýt nữa đã gặp phải bất trắc. Thế nào lại đi đến đây? Hơn nữa hiện tại lại là ban đêm, lẽ nào thật sự đã

tiến hành một lần vượt không gian? Mất hơn phân nửa ngày thời gian sao? Mọi người đều có nghi hoặc trong lòng. Tử Long Vương phát ra tiếng gầm nhẹ, ý muốn bảo mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ, nó tựa hồ đối với tòa Thánh sơn này có chút kiêng kỵ. Cây cối trên thánh sơn tươi tốt, thác bay suối chảy, có không ít tòa cung điện, thoạt nhìn tựa như là tiên cảnh, thế nhưng mọi người đều sợ hãi trong lòng. “Nơi đây thật sự cổ quái, phong cảnh đẹp tựa như một bức tranh thế nhưng phía dưới lại rất hoang vu.” Một tu giả đứng ở vách đá lẫm lẫm, hẩn đang nhìn xuống phía dưới. Quả thực đúng như lời hẩn nói vậy, bên dưới chân núi có rất nhiều tòa cung điện hùng vĩ thế nhưng lại rất hoang vu, hầu như không có chút cây cỏ nào, khiến cho tòa Thánh sơn to lớn này trở nên u tối, có chút quỷ dị. Có thể thấy mỗi tòa cung điện đều đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, một số đã sụp đổ. “Đây là đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Các tu giả cực kì bất an. “Chúng ta đã tiến hành một lần vượt không gian đi đến một nơi xa lạ.” Linh sĩ Liễu Mộ đối với không gian lực lượng rất thông thạo, hẩn khẳng định cho mọi người kết quả này. Thần bí nữ tử tinh thông thời gian pháp tắc nói: “Chúng ta đã tiêu phí mất mấy canh giờ mới đi đến nơi đây sao?” Hiện tại đã có thể lý giải được vì sao vừa mới giữa trưa thoáng cái đã là đêm tối. Tiêu Thần cũng không giấu diếm bất cứ điều gì, liền nói ra những chuyện lần trước đã trải qua bên dưới chân núi Thánh sơn. Hiện tại số phận bọn họ đã dính liền với nhau, chỉ có thể hợp mưu hợp sức mới có thể sống sót. Cách đó không xa, thần bí nữ tử toàn thân phủ trong màn sương rực rỡ đang nhẹ nhàng vỗ về cặp sừng của Tử Long Vương, cùng giao lưu với nó. Qua rất lâu mới trở về nói: “Tử Long Vương trong khi vô tình xông vào một tòa cổ điện bên dưới chân núi, sau đó không rõ vì sao lại xuất hiện trên tế đàn trong tử thành.” Mọi người trầm mặc, Tử Long Vương đúng là từ chân núi tiến nhập tử thành, nhưng mà khi bọn họ quay về như thế nào lại đi đến đỉnh Thánh sơn chứ? Như thế nào mới có thể bình an trở trở xuống chân núi đây? Những chuyện Tiêu Thần đã trải qua cùng với chuyện tu giả chợt biến mất giữa hư không đều biểu thị chuyện đi xuống chân núi là rất khó khăn và hung hiểm. “Chúng ta tìm đường xuống núi đi, ở đây dù sao cũng không nguy hiểm bằng tử thành.” Có người đưa ra kiến

ngộ như vậy khiến cho những người khác do dự một hồi, nhưng cuối cùng cũng quyết định tìm đường xuống núi. Chỉ là khi đi ra xa hơn trăm thước thì một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, có người ở một phía chợt biến mất, mà xung quanh đó lại không có cổ điện, như vậy thật sự có chút đáng sợ rồi. Bọn họ hoàn toàn ở trên đỉnh núi, vừa mới rời khỏi một khu vực nhỏ mà thôi, còn chưa có chính thức xuống núi a. Nhìn một phiến cung điện dưới chân núi, tất cả mọi người đều quáng mắt cũng đều cảm thấy nguy hiểm. “Sống chết do mệnh. Đi thôi!” Một gã tu giả rất có khí phách, cư nhiên là người thứ hai đi trước. Lần này người đi trước chỉ có thể đi hơn năm mươi thước chưa kịp phát ra tiếng cảnh báo nào chợt biến mất. “Tại sao lại có thể như vậy?” Tất cả mọi người đều hoảng sợ không thôi, hiện tại không một ai nguyện ý đi lên phía trước. “Để ta.” Thần bí nữ tử bên trong màn sương rực rỡ dứt khoát đi trước khiến cho mọi người kính phục. “Không, để ta.” Lúc này Tiêu Thần đi ra, bởi vì hấn nhớ đến sự tình lần trước, Kha Kha tại thời khắc mấu chốt cứu hấn hai lần. Hấn đem Kha Kha đặt lên mặt đất nói với nó: “Tiểu mãnh thú người nếu ta đi xa, trong thời khắc mấu chốt cần phải cứu ta nha.” “Y y nha nha” Kha Kha phi thường bất mãn khi Tiêu Thần gọi nó là ‘tiểu mãnh thú’, nhẹ nhàng nắm tóc Tiêu Thần kéo kéo, sau đó gật gật đầu, chớp đôi mắt to lui lại phía sau, không chút khách khí nhảy lên lưng Tử Long Vương. “Rống.....” Tử Long Vương tức giận vô cùng, tiểu thú này cư nhiên nhiều lần mạo phạm nó, thật sự khiến cho long vương này hận không thể xé xác nó ngay lập tức. “Không nên tức giận.” Thần bí nữ tử trong màn sương rực rỡ trấn an Tử Long Vương sắp phát cuồng nói: “Nó so với người nhỏ hơn nhiều, nhường nó một chút đi, long vương phải có phong độ của long vương.” Rất rõ ràng, thần bí nữ tử đem Tử Long Vương còn nhỏ này trở thành một tiểu hài đồng. Một tiếng rít gào trầm thấp, Tử Long Vương quay đầu lại trừng mắt nhìn Kha Kha. Mà Kha Kha cũng không hề khiêu khích, an tĩnh ngồi trên lưng nó, khẩn trương nhìn chăm chăm Tiêu Thần. Sau khi thay đổi phương hướng, đi đến chân núi hơn mười thước, đột nhiên thân ảnh Tiêu Thần biến mất mà cùng lúc đó tại chỗ kia bộc phát ra một mảnh thần quang, Kha Kha đã ra tay. Đem thân ảnh dần biến mất của Tiêu Thần kéo trở về. Mọi người ngẩn ngơ một trận, không

thể thể tin được nhìn tiểu thú khả ái đang chớp đôi mắt to kia. Ngay cả Tử Long Vương cũng lộ ra thần sắc kỳ dị quay đầu nhìn Kha Kha trên lưng. “A a...” Kha Kha nở nụ cười, tựa như là một hài tử thơ ngây. Từ quỹ môn quan trở về, Tiêu Thần tựa hồ đã cảm giác được gì đó, xoay người lại nói: “Ta vừa cảm giác được vô tận sát khí bao phủ, cùng với khí tức bên trong tử thành giống nhau như đúc. Nếu như chúng ta biến mất trên Thánh sơn, sợ rằng sẽ trở lại trong tòa tử thành, có khả năng sẽ là một nơi càng thêm nguy hiểm.” Bởi vậy có thể thấy được Thánh sơn tĩnh mịch này tràn ngập nguy hiểm, không cẩn thận là có thể toi mạng. Mạo hiểm vô cùng đi đến chân núi đi hơn hai trăm mét. Tiêu Thần ba lần suýt bị biến mất trong hư không nhưng đều được thần thông kì dị của Kha Kha kéo lại. Bất quá, sự tình không tốt đã xảy ra bởi vì Kha Kha “Y nha” hoa tay múa chân, tựa hồ nói cho Tiêu Thần biết nó ngày càng vất vả. Mọi người không khỏi lộ ra thần sắc buồn bã, càng đi xuống gần chân núi, cổ điện ngày càng nhiều, căn bản không thể tránh khỏi. Mọi người cũng đã tìm ra quy luật, càng đi đến gần càng nguy hiểm. Bọn họ như thế nào lại có thể đi đến chân núi Thánh sơn đây?

Khi Kha Kha lần thứ sáu đem Tiêu Thần từ trong tử vong trở về bỗng nhiên Tử Long Vương lộ ra thần sắc kì dị. Ánh mắt nó nhìn về Kha Kha đã không giống như trước, sau đó bỗng nhiên phát ra một đạo thần quang đem một tu giả ở phía trước kéo lại. Cự nhiên là thần thông cùng loại với Kha Kha nhưng mà không thể phát ra uy lực lớn như Kha Kha. Tất cả mọi người đều giật mình nhìn Tử Long Vương, nhin không được tán thưởng. Thật không hổ là Tử Long Vương, nhanh như vậy đã có thể học được bản lĩnh của Kha Kha. Chỉ là khi nghe được khích lệ của mọi người thì Tử Long Vương lộ ra thần sắc xấu hổ và ảo não hiếm thấy. Không thể không nói, thần bí nữ tử cùng với nó ăn ý phi thường, có thể đoán ra được vì sao mà nó xấu hổ liền hỏi: “Kha Kha dùng có đúng hay không là thần thông của Long tộc?” Tử Long Vương ảo não gật gật đầu. Thấy được kết quả như vậy, tất cả mọi

người như đã hóa đã. Thần thông Kha Kha dùng cư nhiên lại là của Long tộc. “Ta đoán là như vậy, trong tử thành ta đã từng nhìn thấy Sư Long Vương và Bạo Long thi triển qua bản lĩnh kia, giam cầm tất cả, quét sạch tất cả, tiêu diệt tất cả.” Không chỉ có mọi người giật mình nhìn Kha Kha, ngay cả Tiêu Thần đang ở phía trước cũng phải dừng bước. Quay đầu nhìn tiểu thú khả ái kia. Mà ngay lúc này, Kha Kha trở thành một tiểu thú đầy mơ hồ mở to hai mắt nhìn mọi người, mang theo một bộ dáng ngây thơ vô tội. (vô số tội thì có ^^) Nhất Chân hòa thượng miệng tụng một câu Phật hiệu nói: “Ta từng trong một bộ kinh Phật cổ xưa thấy qua một đoạn ghi chép về dị thú, tựa hồ có hai ba loại dị thú không kém gì Long tộc, trời sinh đã có linh tính lạ thường, có thể tu tập tất cả thần thông của mọi chủng loại. Ta xem Kha Kha có khả năng là chủng tộc như vậy, đáng tiếc là cổ kinh kia Phật hiệu là chính, nó cũng không có ghi chép rõ ràng, cũng không có kể lại tên cùng với hình dạng của nó.”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 99: Tấn thăng thất trùng thiên.

Chương 99: Tấn thăng thất trùng thiên. Người dịch : Jy Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Địa vị của Kha Kha được đề thăng nhanh chóng. Ánh mắt mọi người nhìn nó càng thêm nóng bỏng, hận không thể đem nó ôm vào lòng làm của riêng. Đáng tiếc là tiểu thú này lại không rõ suy nghĩ của bọn họ. Mở đôi mắt to chớp chớp nhìn lại, bị chú ý như vậy khiến nó dường như có chút bất mãn. Một bên quơ quơ tiểu trảo với mọi người, một bên bất mãn “Y nha” liên tục, tựa hồ đang kháng nghị. Tâm trạng mỗi người đều không giống nhau,

tiếp tục đi lên phía trước, chỉ là càng tiếp cận chân núi cung điện càng nhiều. Xoát Quang ánh chớp lóe, Tiêu Thần suýt nữa bị biến mất nhưng Kha Kha lại mang trở lại. Bất quá tựa như nó có chút cất lực. Thần bí nữ tử, Liễu Mộ, Nhất Chân vội vàng ra tay, cuối cùng cũng đem Tiêu Thần quay trở về. “Không được, không thể tiếp tục đi xuống. Chúng ta không có ai có thể đi xuống nữa.” Tiêu Thần dừng lại, hẳn không muốn chết, trước kia là bởi vì có Kha Kha cứu hắn, hiện tại Kha Kha càng ngày càng cất lực, nếu như tiếp tục đi xuống nữa e sẽ sơ xảy. “Vậy làm sao bây giờ ? Lẽ nào chúng ta chờ chết ở đây.” Mọi người tuy hoảng sợ trong lòng nhưng cũng hết cách. “Các người nhìn bên kia xem, hình như là một tòa tế đàn!” Vu vật Liễu Như Yên chớp kinh hô. Vùng Thánh sơn này rất rộng, đồng đá lớn đàng xa hình như là một tòa tế đàn. Hoàn toàn do nham thạch đen xây nên. Mọi người cẩn trọng đi đến. Kết quả khiến mọi người hai mắt nhìn nhau. Ở đây.....cứ nhiên lại có một tế đàn cao hơn mười thước. Toát ra vô hạn khí tức cổ xưa. Tiêu Thần nói: “Bị nhốt chết ở đây không bằng lên trên xem thử.” “Hắc! Vậy thì đánh bạc một lần đi.” Độc Cô Kiếm Ma đồng ý, hẳn mặc dù tự phụ kiêu ngạo thế nhưng hiện tại cũng không có cách để rời khỏi. Mọi người cùng nhau đi lên tế đàn cổ xưa. Mặt đá phát ra từng trận sát khí mãnh liệt, dường như đã từng bị máu nhuộm lên. Tuy rằng trải qua không biết bao nhiêu năm tháng thế nhưng dường như vẫn còn có thể thấy được vết máu khô. Chỉ là khi mọi người đi lên trên, tế đàn cổ xưa cũng không có bất kỳ phản ứng gì. Tựa hồ chỉ là một tòa đàn lớn bình thường. “Huyết tế! Tòa tế đàn này hình như cần phải có máu mới có thể phát huy tác dụng.” Có người nhìn thấy vết máu khô ở trên tế đàn mới đưa ra kiến nghị như vậy. “Vậy được, mỗi người chúng ta hiến một chút máu đi.” Mọi người lập tức cắn ngón tay để cho máu chảy lên tế đàn, tuy rằng số lượng có hạn thế nhưng có thể cảm giác được rõ ràng tế đàn đang biến hóa. Khắp nơi chớp phát ra từng trận sáng đỏ. Cùng lúc đó, những ngôi sao trên bầu trời chớp chiếu xuống từng chùm sáng tụ lại trên tế đàn. Ánh đỏ ngút trời, tia sáng đỏ chói mắt hiện lên, cùng lúc đó một hình ảnh kì dị thoáng hiện ra, mọi người lại có thể thấy được tử thành. Tất cả mọi người đều sợ hãi, cho rằng sẽ lại trở về tử thành khiến cho tim gan bọn họ lạnh cả lên. Hoàn hảo, nó chỉ là

một hình ảnh mà thôi, cũng không phải là địa điểm mọi người sắp đi đến. Bên trong tử thành còn đang chiến đấu kịch liệt, pháp luân của Phật Đà, sừng Tổ Long, Bát Quái bằng đồng vẫn đang đánh vào thần bi. Mà Long tộc đều đã ra tay, vô tận ác linh cũng bắt đầu tiếp cận thần bi. Nhưng khiến mọi người kinh sợ hơn là bầu trời tử thành cư nhiên lại có một Huyết hải* đang lơ lửng trên không trung. Mà trung tâm của nó có một tòa Bạch Cốt sơn**, cổ bảo trên Cốt sơn đó phát ra âm khí dày đặc. (*biển máu.) (**tòa núi bằng xương cốt.) Này... Tất cả mọi người đều sợ ngây người, đây không phải là khắc đồ* trên thần bi sao? Lại hiện ra chân thực như vậy. (*hình ảnh, đồ hình được chạm khắc) Trong cổ thành bọn họ rõ ràng tận mắt thấy được các khắc đồ trên thần bi. Lúc này hình ảnh đó lại hiện lên trong đầu bọn họ. Khắc đồ trên thần bi rõ ràng chính là Huyết hải vô tận, lớp lớp sóng lớn, một tòa Bạch Cốt sơn sừng sững giữa Huyết hải. Mà trong đó, đông đảo man long hồng hoang xông lên bầu trời. Hình như đang rít gào. Không ít người và thần đang vùng vẫy. Man long và thần nhân đều đứng trên một tòa tử thành dày đặc quý khí. Cánh cửa địa ngục đã mở ra một nửa, bên trong là không khí trầm lặng. Mà ở bên dưới tòa tử thành là vùng tịnh thổ bình yên an hòa, thần mộc rực rỡ, thảo mộc quý hiếm ở khắp nơi, bất quá chỉ là một ít bên ngoài. Khi tiếp cận đoạn cuối của thần bi thật khó có thể quan sát rõ khu vực rộng lớn phía sau. Hôm nay, Huyết hải và Cốt sơn đã hiện ra. Tử thành cũng đã xuất hiện. Lẽ nào nói bên dưới tử thành đúng là có một vùng tịnh thổ? Trong lòng mọi người đều tràn ngập nghi vấn. Các loại dấu hiệu đều cho thấy khắc đồ trên thần bi ghi chép là một thế giới chân thực. Ánh sáng đỏ chói mắt lóe lên, các vì sao trên bầu trời chiếu xuống từng chùm sáng. Toàn bộ đều bị tế đàn cổ xưa hấp thu. Sau đó bộc phát ra một chùm sáng rừng rực khiến cho mọi người khó có thể mở mắt. Nhưng mà bọn họ biết được mình sắp đi đến một địa phương mới. Không thể nghi ngờ rằng bọn họ đang đem mạng sống của mình đi mạo hiểm. Dù sao tế đàn cũng không phải dùng để tiến hành vượt không gian. Nó tựa hồ được dùng để hiến tế a. Nếu như suy đoán này chính xác thì mọi người đều đang ở trong tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, bởi vì bọn họ có khả năng sẽ bị truyền tống đến địa phương nào đó để thần thánh ma quỷ hưởng dụng tế

phẩm a. Chỉ là bọn họ không có chọn lựa, chỉ có thể đi trên con đường này mà thôi. Trải qua một hồi vượt không gian, so với lần trước cũng không sai biệt lắm. Từng tia sáng như sao băng bay ngang qua hư không. Phía trước phẳng phất như có vô số ngôi sao lấp lánh. Bọn họ dường như đang xuyên qua bầu trời sao rục rờ. Thời gian hỗn loạn. Khiến cho họ khó có thể xác định được rốt cuộc là đang trôi qua cực nhanh hay là cực chậm. Cho đến khi chùm sáng chói mắt kia bạo phát. Bọn họ từ trong phiến không gian kì dị phóng ra ngoài thì tất cả mới kết thúc. Gió lạnh gào thét, hoa tuyết bay lượn, trước mắt mọi người là một mảnh trắng xóa. Bọn họ dĩ nhiên là ở trên Tuyết sơn. Đây là... tòa đại Tuyết sơn ở phía tây Cốt hải? Phía đông là Thánh sơn, chính giữa là Cốt hải, phía tây là Tuyết sơn, ba điểm tạo thành một đường thẳng. Chính là một khu vực đặc thù trên Long Đảo. Tiêu Thần thật không ngờ rằng ba nơi này lại có quan hệ rất lớn. Tất cả mọi người đều lo lắng bất an. Không biết lần này có thể thoát hiểm không đây? Lúc này đang là bình minh, từ phương đông đã hiện ra ánh sáng trắng bạc. Trên Tuyết sơn gió lạnh rít gào giận dữ, hoa tuyết cuồng vũ. Nơi đây là một thế giới tuyết trắng phi thường lạnh lẽo. “Ở đây không có tồn tại khủng khiếp nào sao? Chúng ta sẽ không... bị xem như là tế phẩm chứ?” Âm thanh run run của một tu giả vang lên. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà trải qua nhiều lần uy hiếp đến tính mệnh đã khiến cho tâm chí vốn kiên định của hắn trở nên yếu nhược. Không thể tiếp tục chịu đựng thêm bất cứ đả kích nào nữa. Trải qua một loạt nguy hiểm, đi đến đây chỉ còn có mười sáu người. Trong đó nếu không tính ba bộ xương khô là Tần Quảng Vương, Diêm La Vương và Luân Hồi Vương thì chỉ có mười ba người mà thôi. Khi mọi người đang khấn trương thì Kha Kha lại phát ra tiếng hoan hô, nhảy từ trên lưng của Tử Long Vương xuống nền tuyết, vui vẻ lăn lộn, nó như là một người tuyết nhỏ đang vui đùa, riêng Tử Long Vương thì tựa hồ rất phiền muộn. Hướng về phía Kha Kha, một tiểu thú nhỏ hơn nó rất nhiều phát ra tiếng gầm nhẹ nhưng không có phát động công kích. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Bão tuyết đã ngừng, phương đông lộ ra ánh bình minh. Những tia nắng vàng chói lọi chiếu đến, đây là một buổi sáng tràn đầy hy vọng a. Mọi người cẩn trọng đi trên mặt tuyết. Đứng trên Tuyết sơn nhìn về núi

xanh ở xa xa. Ở đây bọn họ đã không phải gặp bất cứ nguy hiểm nào. “Nơi đây không có cấm chế. Chúng ta được cứu rồi.” Một gã tu giả vui vẻ hô to. Ảo thuật linh sĩ Cathy là người đầu tiên phóng lên cao, bay nhanh về phía xa. Sau khi tin tưởng đã thoát khỏi nguy hiểm hẳn phải nhanh chóng rời đi. Hẳn với Tiêu Thần là một sống một chết, hiện tại đã không phải là lúc hợp tác nữa. “Ha ha...” Độc Cô Kiếm Ma cười to, âm thanh như tiếng kim loại rung động. Hẳn nhìn Nhất Chân hòa thượng và Tiêu Thần rồi mang theo thiết kiếm bay đi, mà thần bí nữ trong màn sương rực rỡ cũng mang theo Tử Long Vương nhẹ nhàng bay đi. Sau đó, những tu giả may mắn sống sót đều rời khỏi. Liễu Như Yên cũng không có rời đi. Phát ra tiếng cười chân tâm, một tay giữ chặt lấy tay của Yến Khuynh Thành, phòng ngừa nàng bỏ trốn, khiến cho Yến Khuynh Thành hận đến nghiến răng nghiến lợi. “Rốt cuộc cũng thoát!” Liễu Mộ nói xong những lời này liền ngã xuống nền tuyết, thương thế của hắn không nhẹ, đồng thời cũng không chịu được mệt mỏi cùng với thân thể suy yếu. Lúc này vừa nằm xuống đã ngủ. “Một lần sống lại, một lần lột xác.” Nhất Chân hòa thượng tựa hồ có cảm ngộ, ngồi xuống nền tuyết đón ánh bình minh. Tiêu Thần thân là võ giả, thể chất cường hãn vượt xa người thường. Mặc dù cảm giác mệt mỏi thể nhưng hắn không có ý định nghỉ ngơi. , , bốn thức tán thủ như là ma chú cổ xưa mê hoặc hắn. Hẳn triển khai thân thể đi vào trong Tuyết sơn, bắt đầu tu luyện bốn loại sát thức trên thông thiên đồ. Dưới ánh mặt trời, trong màn tuyết trắng. Thân thể Tiêu Thần như chuồn chuồn nhảy lên trên đỉnh Tuyết sơn, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, tựa như là một đạo thần quang lóe lên. Một tiếng nổ lớn cư nhiên làm cho đỉnh Tuyết sơn bị vỡ nát. Thanh thế cực kì lớn. Xa xa, Liễu Như Yên và Yến Khuynh Thành đều biến sắc. Ngay cả Nhất Chân hòa thượng đang đả tọa cũng động dung. Tiêu Thần đứng trên đỉnh Tuyết sơn, thân thể cao lớn được ánh bình minh bao phủ tạo nên một tầng sáng vàng kim, giống như được phủ lên một lớp thần giáp vậy. Ngay vừa rồi, hắn đã cảm nhận được sự đáng sợ của tứ tán thủ. Chỉ là đánh ra thức thứ nhất mà đã hoàn toàn đem lực lượng trong cơ thể hắn trở về số không. Bất quá uy lực thật lớn, có thể làm vỡ nát cả đỉnh núi. Nếu như hắn có thể thoải mái thi triển được tứ tán thủ thì có thể ngạo thị các tu giả cùng thế hệ cũng sẽ

không còn xa lắm. Sau khi nghỉ ngơi một thời gian. Tiêu Thần bắt đầu thi triển thức thứ hai . Thế nhưng cũng giống như vừa rồi, lực lượng của hắc không đủ nên chỉ có thể phát huy ra một phần nhỏ uy lực mà thôi. Lực lượng trong cơ thể hắc hầu như lại bị cạn kiệt. Như vậy cũng khiến cho hắc càng thêm chờ mong vào , , , . Đã không thể phát huy ra uy lực chân chính của nó mà đáng sợ như vậy, nếu như hắc có thể chân chính nắm giữ thì sẽ cường đại như thế nào đây? Thi triển xong , hai trong bốn thức tán thủ, mặc dù Tiêu Thần nghỉ ngơi cũng đã đủ thế nhưng hắc lại cảm giác được huyết khí không thông. Thân thể tựa hồ có chút không thoải mái. Hắc đương nhiên là biết được chuyện gì xảy ra, thật lâu trước kia hắc đã trải qua loại cảm giác này, mỗi khi thi triển lực lượng cường đại vô cùng thì hắc đều trở nên như vậy. Cũng do như vậy khiến cho hắc đoán rằng là do pháp quyết bản thân tu luyện hình như vẫn chưa hoàn thiện, hắc là phải có đoạn tiếp theo mới đúng. Lúc này từ trong cửa chết trở về đối với Tiêu Thần mà nói là một kì ngộ khó có được. Cự nhiên hắc có thể tìm được phần tiếp theo của thông thiên đồ. Tiêu Thần lặng lẽ đứng đỉnh núi, thông thiên luyện khí đồ rất đặc biệt, không cần phải đả tọa cũng có thể tu luyện, thông thiên đồ đã in sâu vào trong não kia lúc này liền hiện ra. Hắc dựa theo khắc đồ bắt đầu vận chuyển huyền công. Quả nhiên là như vậy, nó chính là bộ phận tiếp theo của luyện khí đồ, hoàn toàn tiếp tục với phương pháp luyện khí trước kia. Tiêu Thần cảm giác được cả người thư thái vô cùng, khí huyết không thông vừa nãy đã hoàn toàn biến mất. Đứng nửa ngày như vậy, xung quanh hắc phát ra hào quang lấp lánh, khiến tuyết trắng xung quanh nổi bật lên, từng luồng linh khí mạnh mẽ tụ lại, dừng mãi tiến vào trong thân thể hắc. Sau cùng, hai chân Tiêu Thần cách mặt đất khoảng ba thốn*, lơ lửng trên không. Cơ thể lưu động ánh sáng nhàn nhạt, mỗi một thốn da thịt đều giống như là thần ngọc vậy. (* 1 thốn = 3.33 cm) Giữa trưa, Tiêu Thần từ trong võ cảnh huyền diệu tỉnh dậy, cả thân người lưu động một tầng ánh sáng trong suốt. Hắc rất tự nhiên mà tiến vào cảnh giới . Tất cả đơn giản chỉ vì huyền công của hắc đã hoàn thiện thêm một phần, rất bình thản tiến vào trong lĩnh vực mới. Liễu Mộ đã tỉnh dậy từ lâu, hắc như là nhập ma không ngừng vẽ khắc không gian chú văn phi thường thần bí được lưu lại trên tấm bia đá kia

lên nền tuyết. Đối với Liễu Mộ mà nói thì đó chính là một bảo tàng, Tiêu Thần cũng không kinh động hấn, mặc hấn rơi vào cảnh giới tu luyện vô ngã vô vật này. Hai ngày trôi qua như nước chảy, Nhất Chân hòa thượng mang đến vài con thỏ tuyết nhỏ, Tiêu Thần dùng chân nguyên hòa tan tuyết thành nước rửa sạch thịt thỏ, sao đó vận chuyển huyền công quay thịt thỏ. Cứ xem như là một loại tu luyện đi. Mùi thịt rất cực đem Liễu Mộ từ trong cảnh giới ‘Vong ngã’ tỉnh dậy. Bao tử đã phản bội lại tâm trí hấn kêu lên ‘rộp rộp’. Tuyết sắc tù binh Yến Khuynh Thành không bị ngược đãi mà cô ta cũng không hề khách khí, cùng nhau ngồi trên Tuyết sơn dùng món ăn thôn dã. Cũng chỉ có Kha Kha đầy thương cảm nhìn mọi người, thống khổ sờ sờ cái bụng nhỏ của mình, sau đó dùng đôi thú trảo nhỏ che kín hai mắt. Sống sót sau tai nạn, tất cả mọi người đều có cảm xúc riêng. Cuối cùng đã thoát khỏi tử thành, mặc dù hiện đang ở trong thế giới băng tuyết, thế nhưng cũng hiểu trải qua những hoạt động sinh động như thế mới khiến cho tinh thần phần chấn và thấy được thế giới hiện tại càng tươi đẹp hơn.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 100: Thu hoạch long vương.

Chương 100: Thu hoạch long vương. Người dịch : Jy Biên Tập:
demon dance Nguồn: 4vn.eu

Buổi chiều, mọi người quyết định rời khỏi thế giới băng tuyết này, trở lại trong sơn lâm xanh tươi tràn ngập sinh mệnh kia. Lúc này, Tiêu Thần nhớ đến nơi trước kia hấn chôn ba quả trứng rồng. Trứng của Sư Long Vương đã bị hấn luyện hóa. Còn có trứng Bạo Long, Kiếm Long và Lôi Long vẫn hoàn hảo ở đây. Nghe Tiêu Thần nhắc đến, không riêng gì Liễu Như Yên

giật mình mà ngay cả Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng cũng động dung. Trước đây bọn họ có nghe nói qua mọi người vì trứng rồng mà triển khai một hồi chiến đấu kịch liệt trên Tuyết sơn, thế nhưng thật không ngờ là Tiêu Thần lại có nhiều trứng rồng như vậy. Ngay khi mọi người đi vào khu vực này thì đồng thời ngừng bước. Bởi vì bọn họ cảm giác được từng trận dao động sinh mệnh. Tựa hồ là từ ngọn núi Tiêu Thần để ba quả trứng rồng lại. Đồng thời bọn họ nghĩ đến một khả năng... Rất nhanh đi lên, Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng dựa theo nơi mà Tiêu Thần chỉ, sau khi chân vờ băng tuyết thì một băng động được đào ra. Sau khi dọn dẹp xong động khẩu thì ánh sáng rực rỡ nhất thời chiếu ra. Ba quả trứng rồng thần dị mỹ lệ tựa như ngọc. Trứng Bạo Long xanh ngọc sáng chói lấp lánh ánh sáng, một vòng sáng xanh tựa như là ánh trăng thật khiến người ta phải chú ý. Trứng Kiếm Long tản ra ánh sáng chói lọi như ngọc bích. Quả thực như được tạo nên từ phi thúy vậy. Vần sáng tia lượn lờ quanh trứng Lôi Long đẹp vô cùng, dường như được điêu khắc từ tử ngọc mà thành. Ngay lúc này, dao động sinh mệnh ngày càng mãnh liệt. Lại là từ trong trứng Bạo Long và trứng Kiếm Long phát ra. Phán đoán của bọn Tiêu Thần đã trở thành sự thật, sắp sửa có ấu long phá trứng sinh ra. “Này... Lạnh như vậy lại có thể phá trứng ra, thật có chút bất khả tư nghị.” Liễu Mộ cảm thán nói. Nhất Chân hòa thượng giải thích: “Nhiệt độ không có quan hệ gì. Trứng rồng là tự động hấp thu linh khí trời đất, sau khi tích tụ đủ linh khí thì tiểu ấu long sẽ phá trứng đi ra.” Tiêu Thần cũng không có nghĩ rằng đến cuối cùng lại như thế. “Răng rắc.....” Âm thanh vỡ trứng vỡ truyền ra, trên trứng Bạo Long xuất hiện một vết nứt, một tia thần quang xanh ngọc phát ra ngoài. Tiêu Thần vội vàng gọi mọi người đi ra ngoài băng động rồi đứng đối diện với Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng nói: “Ta có một loại cảm giác. Trứng Bạo Long này có khả năng sẽ nở ra một con long vương. Ta nghĩ sau khi nó phá trứng chui ra thấy được người đầu tiên tất nhiên sẽ lưu lại trong lòng nó ấn tượng trọng yếu. Hai người các người đi vào bên trong thu lấy cơ duyên này đi. Hàm nghĩa rất rõ ràng. Có thể thu phục được long vương thì ai lại không động tâm a. Liễu Như Yên ở một bên thực sự ước ao đổ kị. Thế nhưng nàng biết long vương rất trân quý, cơ hội này không có khả năng sẽ

đến với nàng. “Tiêu huynh vào đi.” Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng nhất chí nói như thế. “Không. Các người cũng thấy được, Kha Kha không hề kém hơn long vương. Các người nhanh quyết định, không thể bỏ lỡ cơ hội này được.” Sự thần dị của Kha Kha mọi người đều đã tận mắt nhìn thấy, Tiêu Thần nói là thật tình. Nhất Chân hòa thượng nói: “Liễu huynh người đi đi, người là không gian linh sĩ, khuyết điểm duy nhất chính là thể chất không bằng võ giả. Nếu người có được long vương hộ vệ bên người, người sau này tất nhiên là vô địch. Là vương giả trong chiến đấu.” “Không, ta đã sớm nghe nói qua, Phật gia có thần thú hộ pháp, nếu như người có thể có được long vương bên người thì thần thông đại Phật sẽ hoàn thành trong nay mai.” Hai người từ chối qua lại, Tiêu Thần nở nụ cười nói: “Không nên tranh cãi, hình như có hai cổ dao động sinh mệnh. Chúng nó cũng không cách biệt lắm, bất quá sắp có một con phá trứng đi ra. Liễu Mộ vào trước, Nhất Chân vào sau.” Lúc này, bọn Liễu Mộ cũng cảm ứng được một cổ dao động sinh mệnh khác mãnh liệt. Dường như cũng muốn phá trứng đi ra. Liễu Mộ cũng không tiếp tục chối từ, đi nhanh vào trong cổ động, mà lúc này, âm thanh trứng vỡ lại càng nhanh hơn. Bên trong truyền ra tiếng thét kinh hãi. Liễu Mộ đã có thể tận mắt thấy được tiểu Bạch Long sinh ra. “Rống.....” Âm thanh long khiếu truyền ra, Liễu Mộ ôm một con ấu long xanh ngọc dài hơn nửa thước đi ra. Tiểu long tựa hồ lộ vẻ mờ mịt. Bất quá cũng không có công kích Liễu Mộ. “Là long vương!” Nhất Chân hòa thượng và Liễu Như Yên đồng thời kinh hô. Bọn sinh long vương ngay khi xuất sinh chiếc sừng đã cao chót vót so với Long tộc thì khác biệt rất lớn, con ấu long xanh ngọc này không giống với Bạch Long bình thường. Long đầu của nó cùng với Tổ Long không khác biệt lắm, một đôi sừng xanh ngọc tản ra ánh sáng lấp lánh. Thân thể giống như là Bạch Long, lấp lánh ánh sáng. Ngay khi vừa sinh ra liền bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí trời đất khiến cho toàn bộ linh khí khắp bốn phương tám hướng hội tụ lại. Liễu Mộ vội vàng dẫn động linh khí trong cơ thể “Nuôi nấng” nó. Cho dù là còn nhỏ nhưng nó điên cuồng hấp thu linh khí thật sự là một tràng diện khiến cho mọi người vui mừng lẫn sợ hãi. “Sau này ta gọi người là Thanh Long Vương đi.” Liễu Mộ mừng rỡ nói. Mà Nhất Chân hòa thượng không chờ

Tiêu Thần nhắc nhở đã đi vào bên trong băng động. Đợi tiểu Kiếm Long phá trứng đi ra. Không cần hoài nghi nó cũng là một long vương. Bởi vì dao động sinh mệnh của nó không hề yếu hơn Thanh Long Vương kia. Nếu như tất cả những sự việc này được truyền ra ngoài tất nhiên sẽ khiến cho mọi người giật mình không gì sánh được. Trứng rồng Tiêu Thần mang đến cư nhiên lại giống như lời đồn đãi của mọi người. Thành công tiến hành “kế hoạch nuôi dưỡng long vương”. Nhưng những điều này thật sự là vô tình mà làm được a. “Răng rắc răng rắc.....” Bên trong băng động truyền ra âm thanh trứng vỡ. Sau đó liền truyền ra một tiếng long khiếu. Lại một long vương được sinh ra, Nhất Chân hòa thượng bế ấu long đi ra. Ấu long này cũng dài hơn nửa thước, quanh thân ánh xanh lờ lờ, đầu nó và Tổ Long như nhau, có một đôi sừng ngọc bích. Thân thể giống Kiếm Long có rất nhiều gai nhọn. Khiến cho Nhất Chân hòa thượng khi ôm phải rất cẩn thận, tránh cho nó đâm trúng bị thương. “Sau này ta gọi người là Bích Long Vương đi.” Nhất Chân hòa thượng rất cao hứng, cũng bắt đầu sử dụng chân nguyên “Nuôi nấng” long vương. Mặc cho nó điên cuồng hấp thu. “Tiêu Thần, tiểu long còn lại có thể cho ta hay không? Các người đều có long vương cường đại. Liễu Như Yên có thể nói là yêu tinh mị hoặc, hướng đến Tiêu Thần lộ ra phong tình vô hạn. “Nếu như có thể xuất hiện một tiểu long nữa liền cấp cho người.” Tiêu Thần trả lời như vậy nhưng trên thực tế hẳn biết được điều này là không có khả năng, bởi vì hẳn không có cảm ứng được dao động sinh mệnh bên trong trứng Lôi Long. Thế nhưng Liễu Như Yên mừng rỡ chạy ào vào bên trong băng động, cho đến rất lâu sau mới nghe được âm thanh cả kinh của nàng: “Tại sao lại có thể như vậy?” Tiêu Thần đi vào trong chỉ thấy tay Liễu như yên nhẹ nhàng kéo trứng rồng màu tía to lớn kia. Tựa hồ không hề tốn nhiều khí lực lắm. “Như thế nào lại như vậy?” Nàng tựa hồ tràn ngập nghi hoặc. Tiêu Thần đón lấy trứng rồng, nhướng mày. Trứng rồng này thật sự rất nhẹ, hơn nữa cảm ứng được sinh mệnh tinh nguyên bên trong không phải là rất nhiều, căn bản không có dao động sinh mệnh truyền ra. “Lẽ nào sinh mệnh tinh nguyên bên trong bị hai con long vương kia tranh đoạt đi?” Tiêu Thần có suy nghĩ như vậy, dù sao thì Long tộc bình thường không thể so sánh với long vương. Nếu là Long

tộc sinh ra chỉ cần có thể hấp thu đại lượng linh khí trời đất nhưng trước mặt hai long vương này nó rất khó có khả năng giữ được. Liễu Như Yên nghe được những lời này, nhất thời lộ ra thần sắc chán nản, thật sự là thất vọng đến cực điểm. Mà lúc này bên ngoài băng động, Thanh Long Vương và Bích Long Vương đã hấp thu đủ linh khí. Hiện tại chúng nó đã có thể tự mình đi lại. Mà Kha Kha cũng từ đằng xa chạy đến, hiếu kỳ đánh giá hai con long vương. Thanh Long Vương và Bích Long Vương dường như có địch ý với nó. Tùy thời có thể bộc phát một trận đánh nhau kịch liệt. Liễu Mộ và Nhất Chân vội vàng mang chúng nó tách ra. Long vương và Tổ Long phải trải qua sinh tử chiến, đồng thời trong lúc đó giữa các long vương cũng phát sinh chiến đấu kịch liệt, hiện tại không thể khiến chúng nó cắn thù nhau được. Vạn nhất chúng nó tranh đấu lẫn nhau thì vô luận là ai thắng ai thua đều bị tổn thất thảm trọng. Liễu Mộ và Nhất Chân đều biết về truyền thuyết của Tổ Long và bạn sinh long vương. Long vương sau khi sinh ra không lâu liền có năng lực tự bảo sẽ rời khỏi tổ. Từ đó về sau sẽ từ trong hoàn cảnh chiến đấu thảm ác mà phát triển. Hai long vương này tuy lúc đầu rất có hảo cảm với bọn họ nhưng rất khó nói là sau này chúng nó có rời đi hay không. Vì vậy hai người quyết định phải cùng với chúng nó thành lập cảm tình chân chính. Tựa như là thần bí nữ tử cùng với Tử Long Vương. “Thật sự bất khả tư nghị a. Trong một ngày lại có thể nhìn thấy hai con long vương sinh ra. Cảm giác có chút khó mà tưởng tượng nổi.” Liễu Mộ cảm thán. “Quả thực khiến cho người ta phải giật mình.” Nhất Chân hòa thượng cũng đồng ý như vậy. “Ta là từ Thánh sơn tìm được mấy quả trứng rồng này. Những mãnh thú có thể thường xuyên lui tới khu vực đó đều là đỉnh cấp cường giả a. Hậu duệ chúng nó làm sao có thể là rồng bình thường được!” Tiêu Thần đã sớm có loại dự cảm này, biết được rằng trong những quả trứng rồng hãn cước được, nếu có khả năng sinh ra thì rất có khả năng sẽ sinh ra long vương. Hai con long vương đã có thể chạy nhanh như gió, thật không hổ là thần thú trong truyền thuyết. Chúng nó tuy rằng chỉ có dài hơn nửa thước nhưng so với Kha Kha vẫn lớn hơn nhiều. “Y y nha nha...” Kha Kha nhảy lên đầu của hai long vương, cảm giác rất mới lạ, tựa hồ bởi vì có được hai người bạn mà vui vẻ dị thường. Nhưng hai con long

vương cao ngạo lại bắt đầu không vui, chúng nó rất tức giận con vật nhỏ bé kia dám “giẫm” lên đầu nó, càng căm tức Kha Kha lại đem chúng nó trở thành tọa kỵ. Thế nhưng chúng nó phát hiện ra là không thể làm gì tiểu thú trắng muốt này, tốc độ so với chúng nó nhanh hơn rất nhiều. “Rống.....” “Rống.....” Long khiêu rung trời, suýt chút nữa đã làm sạt tuyết, nhìn long vương tuy còn rất nhỏ thế nhưng lại cường đại không gì sánh được. Mọi người rời khỏi Tuyết sơn thì đứng trên đỉnh một ngọn núi cao hướng về cốt hải nhìn đến. Nó vẫn như cũ bị màn ánh sáng đỏ bao phủ. Tựa hồ đại chiến còn chưa dừng lại, thật sự là một hồi đại chiến kinh thiên động địa. Đêm hôm đó vì sao trong trời đất lại xuất hiện trận mưa máu? Long tộc đã mất đi thần thông vì sao lại khôi phục trở lại? Đồng thời cùng tấn công vào tòa tử thành kinh khủng không gì sánh được kia? Thần bí rốt cuộc đang trấn áp cái gì? Mọi người tràn ngập nghi vấn trong lòng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 101: Sau bảy ngày thần bí.

Chương 101: Sau bảy ngày thần bí. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần quyết định phải đến gần tử thành quan sát một phen, nhất định phải tìm hiểu rõ bằng không thì trong lòng rất định không yên. Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng trong khoảng thời gian ngắn không có ý thăm dò tử thành, nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ bây giờ chính là bồi dưỡng hai con long vương, cho đến khi chúng nó có được thực lực đủ để tự bảo mà không muốn rời khỏi bọn họ mới thôi. Bọn họ hiện tại cần tìm một địa phương tu luyện, hiện tại trên Long Đảo chỉ có thực lực mới là đạo lý thép. Trải qua

một kiếp tử thành, cùng với một hồi giết chóc, các tu giả trên Long Đảo đã chết hơn mấy trăm người. Hôm nay, cả tòa Long Đảo chỉ còn sót lại hơn trăm tu giả. Những người này hầu như đều là nhân vật độc hành, nếu như lúc trước bọn họ tham dự vào tràng liên minh quyết đấu kia rồi bị đẩy vào trong tử thành thì sợ rằng hiện tại trên Long Đảo cũng không còn mấy người. Tiêu Thần vốn định lập tức đi đến gần tử thành quan sát một phen, thế nhưng phát giác ra chỗ này sát khí ngút trời, ánh đỏ chói mắt. Hắn liền thay đổi chủ ý, hiện tại nơi này quá nguy hiểm, không nên mạo hiểm đến đó. Đi trong sơn lâm, mọi người kinh dị phát giác chỗ này căn bản không bị mưa máu rơi xuống, tựa hồ chỉ có rừng rậm tĩnh mịch và vùng gần Huyết hải mới xuất hiện trận mưa máu hiểm thấy kia. Mọi người cảm thán, khu vực này quả nhiên là nơi đại hung, mà bọn họ trong một buổi tối đứng dịp lại đi đến nơi này, thật là tự tìm đường chết. Cảnh sắc tú lệ trên Long Đảo nhiều không kể hết, rất nhanh bọn Tiêu Thần tìm được một tòa linh sơn. Cây cối xanh um, dây leo trùng điệp, hoa thơm chim hót, linh khí dày đặc, lại có một dòng suối nhỏ càng tô lên vẻ đẹp của nơi này. Trải qua một kiếp ở tử thành, nhìn thấy cảnh vật xinh đẹp như vậy khiến cho mọi người cảm giác được “Cảnh đẹp ý vui”, thể xác và tinh thần đều thả lỏng. Bên trong một phiến rừng trúc có một hồ nhỏ trong vắt, lúc này Tiêu Thần đang ở trong hồ bơi lội. Tẩy đi vết máu đầy người, dường như tâm linh cũng được một lần tẩy rửa, trong lòng tĩnh lặng biến ảo khôn lường. Hắn cũng không phát giác ra hắn đang vận chuyển huyền công khiến cho mặt hồ không ngừng gợn sóng. Thân hình bị một màn hơi nước bao phủ. Sau đó, hồ nước liền tĩnh trở lại, hắn phảng phất như dung nhập vào hồ nước, những con cá xung quanh cũng không còn e ngại bơi lội quanh người hắn. Tiêu Thần cảm giác bản thân đã hòa với trời đất, trở thành một bộ phận của thiên nhiên. Sau cùng hắn chìm xuống đáy hồ, rơi vào trong vũ cảnh kì diệu, cả người không cần hô hấp, linh khí vô tận tự dung nhập vào bên trong cơ thể hắn, trọc khí cũng tự nhiên bị bài trừ ra ngoài. Cũng chẳng biết qua bao lâu sau, Tiêu Thần mới mở to hai mắt từ dưới đáy hồ trôi lên mặt nước. Tia nắng vàng mờ ảo từ phương đông truyền đến, khiến cho thân thể hắn đắm chìm trong ánh bình minh. Liễu Mộ đang tản bộ quanh tiểu hồ kinh dị không

thôi: “Lẽ nào cả đêm người ở bên trong hồ?” “Ừ. Chắc là vậy, ta thật không ngờ, lại có thể ngủ say từ lúc chạng vạng hôm qua đến giờ.” Tiêu Thần lắc lắc mái tóc sũng nước đi lên bờ. Bên ngoài thân thể hắc lấp lánh ánh sáng trong suốt, như là mặc lên một lớp ngọc hoa vậy. “Người dường như đã xảy ra biến hóa rất kì lạ.” “Ta cũng cảm giác được hình như đã xảy ra một ít biến hóa.” Bất quá Tiêu Thần cũng không cách nào nhận rõ được đến tột cùng là xảy ra biến hóa gì nhưng hắc liền nói: “Nhất Chân đang đến.” Nói xong những lời này khiến cho hắc ngây cả người, bởi vì hắc cũng không có thấy, cũng không hề nghe được âm thanh của Nhất Chân nhưng hắc lại có thể cảm ứng được Nhất Chân đang đến. Quả nhiên, Nhất Chân từ trong rừng trúc cách đó không xa đi đến đã xác minh cảm giác vừa rồi của hắc. Liễu Mộ ngây cả người, mãi đến khi Nhất Chân xuất hiện trong phạm vi hắc có thể nhìn thấy mới phát hiện ra, đạt đến tu vi hiện tại của bọn họ, khi bước đi không hề gây nên tiếng động. Mà Tiêu Thần lại có thể dựa vào linh giác biết trước Nhất Chân đến. Tuy rằng cự ly không phải quá xa nhưng loại linh giác này thật sự là thần dị quá mức. “Tù binh chúng ta mới bắt được thật sự là chịu khó, dĩ nhiên là đang chuẩn bị bữa sáng cho chúng ta, có dê quay, thịt hươu... nước dưa....” Tiêu Thần nhất nhất nói ra, Liễu Mộ rất nhanh chạy ào vào trong rừng trúc. Quả nhiên đúng như lời Tiêu Thần, Yến Khuynh Thành dưới sự giám sát của Liễu Như Yên đang chuẩn bị bữa sáng. Đối với linh giác thần bí đột nhiên xuất hiện này của Tiêu Thần, Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng đều bị giật mình không thôi. “Không cần mắt, không cần tai, người có thể nhận biết cự ly xa như vậy?” Liễu Mộ hỏi. “Đại khái có thể hơn trăm thước.” “Thực sự là đáng sợ, sau này không ai có thể đánh lén người.” Nhất Chân hòa thượng cảm khái nói: “Đây tựa hồ là một khả năng của tu giả sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định thì xuất hiện a.” “Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh” năm đại cảnh giới của tu giả. Một khi tiến nhập vào trong cảnh giới Thức Tàng thì tu giả sẽ có một ít thần thông kỳ dị xuất hiện. Bản lĩnh mà Tiêu Thần có thể không nhìn, không nghe liền có thể biết được đã được xem là một loại thần thông. Tiêu Thần vừa đột phá tiến vào , so với cảnh giới Thức Tàng còn một khoảng nhưng đã có thần thông hiện ra, đây đúng là sự tình

hiếm thấy. “Ăn cơm.....” Vưu vật Liễu Như Yên từ trong rừng trúc gọi ba người. Được mỹ nữ cung cấp bữa sáng phong phú, cảm giác hương hoa, tiếng chim hót cách đó không xa, dòng suối trong khe núi, hết thảy thật thoải mái vô cùng. Mấy ngày khẩn trương rốt cuộc cũng có thể hoàn toàn thả lỏng rồi. Ở đây hoa thơm, chim hót, cây cối xanh tươi khiến Tiêu Thần thả lỏng tinh thần tu luyện, chân nguyên ngày càng cô đọng. Công pháp hoàn thiện khiến cho hắn cảm giác được tốc độ hấp thu linh khí so với trước đây nhanh hơn rất nhiều. Không thể không nói, Liễu Như Yên đúng là “Tận chức tận trách”, thật sự muốn đem Yến Khuynh Thành điều giáo thành một vưu vật khuynh thành, ngày ngày đều chỉ đạo khiến cho Yến Khuynh Thành xấu hổ, buồn bực nghiêng rãng. Ba bộ xương khô tu luyện, Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng cũng tu luyện, tất cả mọi người đều nỗ lực đề thăng tu vi bản thân. Dựa theo lời của Liễu Mộ nói, trên Long Đảo tu luyện một năm bằng ba năm tu luyện trước đây, bởi vì nơi đây thực lực yếu kém sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Dưới áp lực như vậy khiến cho mọi người không ngừng đột phá. Chỉ có Kha Kha là nhàn nhã đi chơi, không có việc gì làm đi khiêu khích hai con long vương. Kết quả khiến cho khu vực này chim bay thú chạy, long khiếu rung trời. “Tiêu Thần người thi triển chính là chân chính ?” Nhất Chân hòa thượng đang cùng Tiêu Thần luận bàn, thấy hắn thi triển ra , sau khi hỏi liền hết sức kinh ngạc mà nói: “ trong truyền thuyết sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định có thể khiến cho chúng thần vẫn lạc, quả là sát thức đáng sợ. Thế nhưng tựa hồ không có ai có thể luyện đến chung cực cảnh giới.” Nhất Chân hòa thượng thấy tu vi hiện tại của Tiêu Thần cũng đã có thể phát ra uy lực thật lớn khiến cho hắn có chút cảm giác kinh hãi. Tiêu Thần không có giấu diếm gì, đem từng tán thủ dạy cho hắn. Thế nhưng Nhất Chân hòa thượng lấy Phật gia tâm pháp thôi động nên căn bản khó có thể phát ra uy lực, tựa hồ sát thức là vì tâm pháp trên thân bị mà sáng tạo ra. Nghe Tiêu Thần giới thiệu, còn có , , - ba thức tán thủ không kém gì khiến cho Nhất Chân hòa thượng không biết phải nói gì. Trên thực tế, Tiêu Thần hiện nay đang tập trung tu luyện , bởi vì tán thủ này có thể biến hóa vô tận, tinh túy trong thức tán thủ đầu tiên này hắn vẫn chưa nắm giữ được. Kỳ thực, Nhất Chân hòa thượng sau khi trải qua một phen

tôi luyện sinh tử tại tử thành cũng thu hoạch rất nhiều, bộ cổ kinh trên pháp luân của Phật Đà đã được hắc vĩnh viễn nghi nhớ trong lòng, đồng thời pháp luân của Phật Đà đã đưa tu vi của hắc phát triển từ ngũ trùng thiên tăng đến thất trùng thiên. Trong ngọn núi cảnh sắc xinh đẹp này bọn họ đã tu luyện được mấy ngày, bọn Tiêu Thần rõ ràng cảm giác được sát khí tại khu trung tâm hải đảo đã yếu hơn nhiều. Mà ngày hôm nay đã là ngày thứ bảy từ khi tử thành xuất hiện. Tiêu Thần vội vã rời khỏi nơi đây, đi đến gần cốt hải quan sát. Mà Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng bởi vì Thanh Long và Bích Long nên không đi cùng. Ba bộ xương khô cũng không có đi, tiếp tục tu luyện ở đây. Chỉ có Kha Kha là vui mừng theo sát Tiêu Thần. Lấy tu vi hiện tại của hắc mà nói, con đường dài mười dặm đối với hắc không tính là gì, rất nhanh đã tiến vào rừng rậm tĩnh mịch, sau đó đi đến chỗ tiếp giáp cốt hải. Ở đây tiềm ẩn hơn mười tu giả, đều chăm chú nhìn hết thấy mọi thứ tại tử thành. Thời gian Tiêu Thần đến cũng là lúc Huyết hải trên bầu trời đang chậm rãi mất dần. Mà Bát Quái bằng đồng, Thần Kích, Thiết Ấn bên trong tử thành hóa thành ba chùm sáng rời khỏi tử thành, còn pháp luân của Phật Đà lại cắm lên trên cánh cổng của tử thành. Sau đó, đông đảo man long bay ra tử thành, thần thông chúng nó tựa hồ rất suy yếu, sau khi rời khỏi tử thành lại toàn bộ hạ xuống mặt đất. Sau cùng sừng và vuốt của Tổ Long cũng bay khỏi cổ thành hướng về Thánh sơn. Tất cả mọi người kinh dị vô cùng, thần thông của man long hình như đã thực sự mất đi, bọn chúng có được thần thông của mình trong bảy ngày, sau khoảng thời gian này liền lại như trước. Vô luận là vương tộc Sư Long Vương và Bạo Long, hay là Xà Tượng Long tầm thường đều cậy vào sự cường đại của thân thể mà hướng về phương xa, không con nào có thể phi hành. Bảy ngày! Bảy ngày thần bí! Vì sao lại phát sinh việc này? Tử thành trong cốt hải cũng nhạt dần rồi sau cùng biến mất trong cốt hải. Chỉ có tòa cổ thần bí cao hơn trăm thước đứng sừng sững ở đây. Hết thấy đều mất tích, hoàn toàn giống với trước đây. Bất quá, vô luận là rừng rậm tĩnh mịch hay là cốt hải mờ mịt đều có vết tích của cơn mưa máu, đây chính là chứng cứ duy nhất còn lưu lại. Cho đến khi toàn bộ man long rời xa nơi này, thật lâu sau mới có tu giả đi lại cốt hải, muốn nhìn một chút tận cùng là thế nào. Trong mười mấy tu giả

này hầu hết đều là người không có tiền nhập vào bên trong tử thành, khi cơn mưa máu đổ xuống thì bọn họ cũng không có trong nơi kinh khủng này. Trong đó có cả chú sư Schroeder và linh sĩ Lam Vũ, hai người này Tiêu Thần có gặp qua một lần, còn những người khác Tiêu Thần không nhận ra. Tiêu Thần cũng đi vào trong cốt hải, ở nơi đây hắn phát hiện ra Độc Cô Kiếm Ma và nữ nhân thần bí tròng màn sương rục rờ. Hầu như những người còn sống rời khỏi cổ thành đều đến, bọn họ là người quan tâm đến nó nhất. Đột nhiên, Tiêu Thần cảm thấy có người nhìn trộm hắn, đây chính là thần thông “không nhìn, không nghe” lại có thể cảm ứng được mối nhất của hắn. Sau lưng khoảng hơn năm mươi thước, có một thanh niên nam tử sắc mặt tái nhợt đang đánh giá hắn. Tuy rằng cách xa một khoảng thê nhưng Tiêu Thần cảm giác được người này nguy hiểm vô cùng, hắn có cảm giác cho dù là Độc Cô Kiếm Ma cũng không phải là đối thủ của người kia. Tuy rằng không quay đầu nhìn phía sau, thế nhưng linh giác của hắn đã xác định rõ tướng mạo của người kia. Đây là một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, vóc người trung bình, không tính là anh tuấn, sắc mặt tái nhợt dị thường, phảng phất như không có giọt máu nào lưu động. Không biết vì sao trong lòng Tiêu Thần dâng lên một cảm giác quái dị, tựa hồ đã nhìn thấy đối phương ở đâu rồi nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. Người thanh niên sắc mặt tái nhợt này hiển nhiên không chỉ có nhìn trộm Tiêu Thần mà còn đang âm thầm quang sát những cao thủ như Độc Cô Kiếm Ma, Lam Vũ, Schroeder. Hết thảy đều bị Tiêu Thần cảm ứng được. Hắn muốn làm gì? Tiêu Thần bất động thanh sắc, vẫn lấy thần thông thiên tri tiên giác quan sát hắn. Chợt trong đôi mắt Tiêu Thần bắn ra hai đạo thần quang, hắn cảm giác được hàn ý nhẹ nhàng đang nổi lên trong lòng. Hắn “Nhìn” thấy được trên cổ tay trái của người thanh niên này có một vết bớt màu hồng giống y như trong đoạn trí nhớ kinh khủng kia của hắn. Hắn tại trên Tuyết sơn từng đào ra ba quan tài bằng, bên trong đều có một bộ da người. Trên cổ tay trái của bộ da thứ ba có một cái vết bớt như vậy, hoàn toàn giống nhau như đúc. Mãi đến giờ, Tiêu Thần rốt cuộc cũng biết được tại sao mình nhìn tên thanh niên này quen mắt. Nét mặt tái nhợt của thanh niên này có một vài nếp nhăn mà trên đầu hắn cũng có thêm một ít tóc bạc thừa thớt, hoàn toàn giống như

dung mạo của ba bộ da kia. Lão quỷ bên trong quan tài băng. Tiêu Thần âm thầm hít một ngụm khí lạnh, tại sao lại có thể như vậy? Suy đoán lại có thể trở thành sự thật? Cự nhiên có một lão quỷ tà dị như vậy tồn tại? Nói như vậy thì lão quỷ này chẳng phải đã sống trên Long Đảo này ít nhất là trăm năm rồi sao. Thế nhưng tại sao hắn lại nhìn trộm ta? Tiêu Thần nghi vấn, bị một lão quỷ tà dị như vậy nhìn chăm chú, bất kì ai cũng có cảm giác nguy hiểm. Có trời mới biết lão quỷ này có chủ ý gì. Đến lúc này, nhìn lão quỷ đã trải qua bao nhiêu năm tháng, trên khuôn mặt tái nhợt lại giống như một bộ thi sống âm trầm không nói nên lời. Cuối cùng, lão quỷ đã đi khỏi, biến mất ở khu tiếp giáp cốt hải. Đây là một thảm họa, phải nghĩ biện pháp phòng bị, thậm chí là diệt trừ hắn nếu có thể. Ngay khi Tiêu Thần đang hỗn loạn trong lòng thì hắn liền cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc. Thanh niên cường giả Man tộc Cale đang ở phía sau hắn hết nhìn đông rồi lại ngó tây. Thế nhưng Tiêu Thần lại thất kinh, tuy rằng khí tức rất giống Cale thế nhưng lại không phải.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới Chương 102: Người bản xứ trên thần đảo
Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Cale là Man tộc thanh niên cường giả có một đôi tai sói, thân hổ cao ba cỡ ba thước tràn ngập dã tính. Mà người đang ngơ ngác nhìn đông lại ngó tây ở phía sau lại là một tiểu mập mạp, vóc dáng không cao lại béo lùn khiến cho người ta có cảm giác rất thật thà. Thật kì quái! Tiêu Thần đúng là từ trên người hắn cảm ứng được khí tức của Cale thế nhưng thân thể này không phải a? Hắn chợt rung mình một cái, lẽ nào Cale đã chết sau đó bị ‘tá thi hoàn hồn’? Dù sao trải qua kiếp nạn trong tử thành hắn cũng đã gặp qua rất nhiều chuyện kì quái đáng sợ, bản năng suy hướng về khả năng đó. Còn nữa, lão quỷ tà dị trên Tuyết sơn đã xuất hiện trước mắt khiến hắn làm sao mà không suy nghĩ miên man cho được. Tiểu mập mạp thô lỗ kia đi quanh

Cốt hải một vòng lớn, sau đó liền đi xuyên qua Cốt hải đi về phía nam. Tiêu Thần còn chưa đi đến nam đảo thăm dò nên cũng không quá quen thuộc chỗ đó. Chỉ là lúc này hắn quyết định đi theo, nhìn xem tiểu mập mập có khí tức của Cale này rốt cuộc có lai lịch như thế nào. Ngay khi Tiêu Thần đi xuống liền phát hiện ra Độc Cô Kiếm Ma và nữ tử thần bí cũng đi theo, căn bản không hề cố kỵ hắn. Khi đi xuyên qua Cốt hải tiến vào trong rừng thì Tiêu Thần trực hướng bọn họ nói thẳng: “Ta hoài nghi có ác linh ‘tá thi hoàn hồn’ mới đi theo, tại sao các người lại đi theo?” Độc Cô Kiếm Ma cười lạnh nói: “Hắc, giống nhau thôi, ta cảm ứng được khí tức của Man tộc tại một số chỗ trên thân hắn nhưng thân thể lại không phải là Cale. “Ta cũng là vậy nên mới đi theo.” Nữ tử thần bí đáp lời. Tiêu Thần rốt cuộc cũng khẳng định cảm giác của hắn không sai, sự việc này thật sự rất tà môn. Tiểu mập mập thô lỗ này không hề đơn giản như bên ngoài, hắn tựa hồ rất nhạy bén, không ngừng biến hóa phương hướng trong rừng. Dường như rất sợ có người theo dõi. Điều này khiến cho Kha Kha đi theo bên người Tiêu Thần chớp chớp đôi mắt to, dường như cảm thấy rất thú vị. Đi một mạch về phía nam hơn một giờ, tiểu mập mập mới tiến vào trong một phiến rừng trống trải, quẹo trái quẹo phải liền biến mất không thấy đâu. Bất quá bọn Tiêu Thần cũng không lo lắng, tựa hồ đã cảm ứng được vị trí cụ thể. Nhưng ngay lúc này, Kha Kha đột nhiên nhảy lên đầu vai Tiêu Thần, vươn một thú trảo nhỏ kéo mái tóc dài của hắn, sau đó đôi mắt to không ngừng nhìn về phía sau. Trong lòng Tiêu Thần hơi hồi hộp, giả vờ dừng lại tìm kiếm. Không bao lâu sau Tuyết sơn lão quỷ xuất hiện trong khu vực mà hắn có thể cảm ứng được, có thể rõ ràng “nhìn” được hắn đang đi đến đây. Đây tuyệt đối không phải là một việc tốt. Tiêu Thần nhìn Độc Cô Kiếm Ma và nữ tử thần bí phía trước, tựa hồ bọn họ không cảm ứng được sự tồn tại của lão quỷ. Tiêu Thần bất động thanh sắc, tiếp tục đi tới, không bao lâu sau hắn cùng với Độc Cô Kiếm Ma phát hiện bên trong rừng già có một cái thôn nhỏ, xung quanh bị cổ mộc bao phủ, không đi sâu vào căn bản không thể phát hiện ra. Bên trong thôn nhỏ bất quá chỉ có bảy tám mươi hộ dân. Có thể nghe được tiếng gà gáy chó sủa. Thật sự là tràn ngập ý vị thôn dã. Nhưng Tiêu Thần lại không cảm thấy như vậy, tại trên Long Đảo hoang dã như vậy mà lại có một

thôn nhỏ tràn ngập ý vị thôn dã như thế thì thật có chút không thực tế. “Khụ khụ...” Một trận ho khan truyền đến. Một bà lão tựa như u linh xuất hiện phía sau lưng bọn Tiêu Thần, than thở: “Người trẻ tuổi, các người vì sao lại theo dõi cháu ta?” Trong lòng Tiêu Thần trầm xuống, thần thông giác ngộ sớm “tiên tri tiên giác” đã phát hiện ra lão bà này, thế nhưng tốc độ đối phương thật sự quá khủng bố. Hẳn rõ ràng chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh tựa như làn gió nhẹ từ trong rừng sâu tiến đến bên người bọn họ. Độc Cô Kiếm Ma cảm thiết kiếm nhảy lui lại tạo khoảng cách với lão bà. Mà nữ tử thần bí trong màn sương rực rỡ đã không còn thấy thân ảnh, xem chừng thực lực của nàng rất cao, sớm đã chạy thoát đi rồi. “Chúng ta không có ác ý, chỉ muốn điều tra rõ một việc.” Tiêu Thần rất bình tĩnh, nhìn thân thể có chút hơi cồng xuồng của bà lão tóc trắng xóa này. “Muốn điều tra làng của chúng ta?” Lời nói của bà lão có chút lạnh lùng. “Không phải” Tiêu Thần không muốn mượn cớ quyết định nói trắng ra: “Ta từ trên người tiểu mập mập cảm giác được khí tức của người quen. Cảm thấy rất kì quái liền đi theo, muốn tìm hiểu cho rõ.” “Cảm giác được khí tức của người quen? Lẽ nào vị kia chính là bằng hữu của người?” Lời nói của bà lão tuy rằng rất nhẹ nhàng thế nhưng linh giác của Tiêu Thần giống như là “Tiên Tri” đã cảm ứng được một tia nguy hiểm. “Không phải, lại nó tiếp, ta cùng với hẳn là cừu nhân của nhau, giữa hai người chỉ có một người có thể sống sót.” “Ừm.” Lão bà gật gật đầu, đồng thời Tiêu Thần cảm giác tia nguy hiểm đã biến mất. “Còn người?” Lão bà quay đầu nhìn về phía Độc Cô Kiếm Ma. Độc Cô Kiếm Ma tuy rằng tự phụ vô cùng nhưng cũng không muốn tùy tiện rước lấy họa với một cường địch không biết nông sâu thế nào, nói: “Ta cũng như hẳn.” Hẳn dùng tay chỉ chỉ vào Tiêu Thần. “Trực giác nói cho ta biết các người nói không sai, như vậy thì tốt. Ta có thể nói cho các người, Man tộc Cale kia là bị ta giết, ta đưa hai hồn thú trong cơ thể hẳn vào trong cơ thể của cháu ta.” Tiêu Thần và Độc Cô Kiếm Ma đều giật mình. Bọn họ cũng từng nghe qua trong cơ thể Man tộc có phong ấn cổ thú hồn, quả thực có thể hút ra nhập vào trong cơ thể người khác. “Cháu ta cũng là một hậu duệ của Man tộc, trong cơ thể có một cổ thú hồn. Cale kia ngàn vạn lần không nên muốn thôn phệ thú hồn của cháu ta, kết quả bị tôn nhi ta bắt

sống, sau khi trở về liền bị ta xử trí.” Tiêu Thần và Độc Cô Kiếm Ma không nói gì. Cale kia thật sự quá xui, cứ nhiên lại có một kết quả như vậy. “Đi thôi, từ xa tới là khách, vào thôn uống chén trà đi, ta biết là các người có rất nhiều chuyện muốn hỏi ta.” Nói xong lão bà liền đi trước dẫn đường. “Xin hỏi lão bà bà, các người vẫn sinh hoạt trên Long Đảo sao?” Lão bà nhìn Tiêu Thần, trên khuôn mặt già nua lộ vẻ tươi cười nói: “Ta biết các người muốn hỏi vấn đề này, tổ tiên chúng ta và các người như nhau, đều đến từ Trường Sinh đại lục, kết quả là bị khốn trên Long Đảo này, chúng ta là hậu duệ của bọn họ.” Tuy rằng đã đoán được thế nhưng Tiêu Thần vẫn kinh ngạc không thôi, hẳn dường như thấy được khoảng thời gian bị khốn trên Long Đảo sắp tới của mình. “Không đúng, cách đây không lâu Long Đảo đã giải phong, vì sao các người không nhân cơ hội ấy mà rời đi?” Tiêu Thần liền nghĩ đến vấn đề này. “Rời đi thế nào đây? Trong thời gian dài sinh hoạt trên hòn đảo nhỏ này, thể chất con người sẽ phát sinh biến đổi lớn, giống như bị trở chú vậy, căn bản không thể rời khỏi nơi đây.” Lão bà thở dài một hơi nói. “Lẽ nào không còn cách nào khác?” “Có, nếu như các người có thể thu phục được chín con bạn sinh long vương. Cho dù là đảo nhỏ này đã bị phong ấn vẫn có thể rời đi.” “Còn có chuyện như vậy?” Độc Cô Kiếm Ma vẫn trầm mặc không nói gì chợt không kìm được mở miệng nói. “Máu tươi của chín con long vương hợp lại có thể giải trừ trở chú của hậu nhân chúng ta.” Thần tình lão bà hoảng hốt, có chút kích động. Đang nói chuyện thì bọn họ cũng đã tiến vào trong thôn, mặc dù có âm thanh gà gáy cùng với tiếng chó sủa thế nhưng vẫn rất hiếm bóng người, có vẻ hiu quạnh thiếu sức sống. Tiểu mập mập thô lỗ kia từ bên trong một cái sân đi ra nói: “Bà, bọn họ là...” “Tiểu tử ngươi cả ngày rất lanh lợi, sao hôm nay bị người ta theo dõi mà cũng không biết.” “Bọn họ theo dõi ta?” Tiểu mập mập có chút ảo não, sau đó lại có chút thô lỗ. Bất quá Tiêu Thần cũng không hề khinh thường hẳn, tiểu mập mập này có thể là loại người ‘giả heo ăn thịt cọp’, nếu không thì không có khả năng thu thập Cale được. Lão bà mang bọn Tiêu Thần vào bên trong sân, bảo bọn họ ngồi xuống chiếc bàn đá bên cạnh, để cho tiểu mập mập đi chuẩn bị nước trà rồi mới bắt đầu chậm rãi nói chuyện với bọn họ. “Long Đảo bị phong ấn, ngay cả vùng biển gần đó cũng trở thành ‘vùng

biển cấm kỵ', vô luận là thuyền đội muốn tiến vào đều bị đánh nát. Nhưng trước đây từng truyền rằng có một con thuyền thần hoàn toàn có thể đi lại trên 'vùng biển cấm kỵ'." Lão bà nói khiến bọn Tiêu Thần hi vọng. "Là dạng thuyền gì?" Đó là thần thuyền do xương Tổ Long và thông thiên thần mộc tạo nên, một mực phiêu bạt không biết bao nhiêu năm tháng trong 'vùng biển cấm kỵ'. Nó có thể mang theo người trên đảo ra khỏi 'vùng biển cấm kỵ.' "Như thế nào mới tìm được chiếc thuyền thần này?" Độc Cô Kiếm Ma hỏi. Lão bà uống một ngụm nước trà, không nhanh không chậm nói: "Ta không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần chín long vương đồng tâm hợp lực là có thể triệu hoán được thần thuyền đang phiêu bạt trong 'vùng biển cấm kỵ'." "Chúng ta chẳng phải là rất có hy vọng rồi khỏi nơi đây sao?" Độc Cô Kiếm Ma rất kích động. Lão bà đột nhiên dội cho hắt một gáo nước lạnh nói: "Trước tiên các người tìm được chín long vương, rồi khiến cho chúng nó nghe lời các người nói, đồng ý triệu hoán thần thuyền thì mới được." Đây quả thực là một vấn đề vô cùng khó khăn. Trước đây, một con Tử Long Vương thôi đã có bao nhiêu người muốn nhưng không ai có thể thu phục được nó. Đương nhiên, nếu như Độc Cô Kiếm Ma biết được quá trình bọn Tiêu Thần có được hai con long vương kia khẳng định là sẽ buồn bực đến tận xương cốt. "Lẽ nào không có biện pháp khác có thể thay thế sao?" "Có, các người tìm được tiểu Tổ Long trong truyền thuyết cũng có thể, Tổ Long này có hiệu quả bằng chín con long vương kia." Lão bà nói rất nhẹ nhàng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 103: Bí ẩn.

Chương 103: Bí ẩn. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Độc Cô Kiếm Ma im lặng không nói gì. Mà Kha Kha ở trên vai Tiêu Thần hết nhìn đông lại ngó tây khi nghe được hai chữ ‘Tổ Long’ thì nhất thời đôi mắt linh động mở to, cổ hết sức huy động thú trao nhỏ, tỏ vẻ không phục.

“Trong thôn sao lại có dáng vẻ như vậy?” Tiêu Thần phát hiện mặc dù có bảy tám chục căn hộ thể nhưng sau khi tiến vào trong thôn cũng chỉ có thể thấy được năm ba người mà thôi. “Nhà tuy rằng không ít thể nhưng nhân khẩu lại ngày càng ít, hiện tại chỉ còn không đến ba mươi người.” Lão bà thở dài một hơi. Ngay lúc này, một lão giả tóc bạc tựa như u linh chợt bay xuống giữa biệt viện. Đây là một linh sĩ đã lớn tuổi. “Tứ gia gia...” Tiểu mập mạp thô lỗ kia gọi. Lão giả đáp lời rồi chợt nhíu mày nói: “Không tốt, ác quỷ kia lại xuất thế, ta đã phát hiện ra tung tích của nó.” “Ác quỷ gì?” Độc Cô Kiếm Ma hỏi. “Là một ác quỷ thời thượng cổ, đã sống không biết bao nhiêu năm tháng. Một lệ quỷ đáng sợ từ trong tử thành đi ra.” Những lời này của lão giả khiến trong lòng Tiêu Thần rung một cái, hẳn nghĩ đến lão quỷ nhiều lần lột xác trên Tuyết sơn đường như có liên hệ..... Ác quỷ đã tồn tại không biết qua bao nhiêu năm tháng, từ trong tử thành trốn ra mà lại là từ thời thượng cổ. Tin tức này thật đáng sợ, khiến cho người ta lo lắng vô cùng. Trước đây, thôn này cũng không phải nằm ở đây mà là trong một sơn cốc phong cảnh xinh đẹp, chỉ vì trong lúc đào đất xây nhà thì phát hiện hơn mười cái quan tài đá sau đó xảy ra thảm sự khiến mọi người phải chuyển nhà đến đây. Không lâu sau đó, một ác quỷ xuất hiện. Ác mộng của thôn cũng bắt đầu từ đó, mọi người hình như là thức ăn của nó. Thường thì mất đi một hai người, tất cả đều biết là do ác quỷ đã cướp đi sinh mệnh của bọn họ. Tổ tiên của lão bà cũng từng phản kháng, cũng muốn tiêu diệt hung quỷ này thế nhưng cuối cùng đều thất bại. Hơn nữa lại mang đến sự trả thù khủng khiếp. Đối với bọn họ mà nói đó chính là một khoảng thời gian đen tối khó mà quên. Theo từng lời lão bà nói, sắc mặt của Tiêu Thần và Độc Cô Kiếm Ma đã bắt đầu ngưng trọng. Đầu tháng này hung linh đáng sợ kia sẽ lại xuất hiện trên Long Đảo. Mang đến uy hiếp sinh mệnh cho bọn họ. Lão bà thở dài một hơi, phảng phất như từ trong ác mộng tỉnh lại, hai gò má già nua tựa hồ lại xuất hiện thêm mấy nếp nhăn. Trong thời gian đen tối trước kia, tổ tiên của lão bà đã từng phát hiện di tích của các thôn xóm cổ

xưa. Từ trong cổ thôn đã suy tàn kia có lưu lại một đoạn ghi chép. Mỗi đến lúc đó bọn họ mới biết hung linh kia chính là một thượng cổ tử linh. Là ác quỷ duy nhất từ trong tử thành trốn ra. Bọn họ không có khả năng chống cự được. Có thể thấy được, trong khoảng thời gian khác nhau trên Long Đảo đều có người bị phong khốn, mà sự diệt vong của những người này đều quan hệ mật thiết với hung linh kia. Bởi vậy đều có ít nhiều đầu mối được để lại. Trước đây rất lâu từng có truyền thuyết rằng một ít thần linh tức giận hung quỷ cướp đoạt sinh khí trên thế gian để làm cho nó lột xác không ngừng qua đó mà tái sinh. Hung linh như vậy được gọi là ma quỷ. Những thôn xóm cổ đại hoang tàn kia lưu lại một ít ghi chép kiểm nghiệm sự thật này, rất hiển nhiên hung linh trên đảo này là ma quỷ. Cũng may thời gian lệ quỷ tàn sát bừa bãi cũng không dài, chỉ có một năm mà thôi. Thời gian còn lại nó đều ngủ say, trải qua trăm năm sau mới có thể tiến hành tái lột xác, phá quan tài ra ngoài hấp thụ dương khí. Tổ tiên của lão bà đã từng trải qua hai lần quỷ kiếp, hiện tại số người của thôn đã rất thấp, nếu như trải qua thêm một lần quỷ kiếp. Hai ba mươi người còn lại cũng không đủ đáp ứng nhu cầu của ma quỷ. Cuối cùng chính là diệt tuyệt. “Nói như vậy chúng ta chẳng phải là chết chắc rồi sao?” Độc Cô Kiếm Ma tuy rằng hỏi như vậy thể nhưng hãn không có chút nào e ngại. Hãn là một người ‘tâm kiên ý sắc’, là loại người rất tàn khốc. “Dựa theo một ít ghi chép lưu lại, hiện tại chúng ta chỉ có một cơ hội.” Lão bà uống một ngụm nước trà, thắm ướt đôi môi khô cần nói: “Ba tháng sau khi hãn lột xác là khoảng thời gian hãn suy yếu nhất, chúng ta chỉ có thể trong thời gian này đánh nó một trận. Sau ba tháng, nó chính là vô địch, chúng ta căn bản không thể chống lại, quả thật rất xứng với cái tên ma quỷ. Ma quỷ đã trải qua mấy mươi lần lột xác, theo lý mà nói thì nó đã đạt được cảnh giới viên mãn từ lâu, trở thành tồn tại khiến cho thần cũng phải run rẩy. Chỉ là bị thần bí trên Long Đảo phong ấn, ma quỷ căn bản không thể đột phá được những ràng buộc này, bị áp chế ở cảnh giới bán thần. Nó cũng không dám mạnh mẽ đột phá, hậu quả thật sự rất đáng sợ. Trên Long Đảo không cho phép thần cấp tồn tại. Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh năm đại cảnh giới. Ngự Không cảnh giới được xưng là bán thần cảnh giới, thực lực của các tu giả

trên đảo so với ma quỷ chênh lệch rất rõ ràng. “Ba tháng thời gian sao? Sợ rằng không dài như vậy...” Tiêu Thần đem những gì mình nhìn thấy trong Tuyết sơn nói ra. Lão bà và lão ông đều lộ ra thần sắc kinh hãi, lão bà nói: “Hắn... đã sớm lộ xác? Nói như vậy đã trải qua một hai tháng rồi. Chúng ta tựa hồ ngay cả một tháng thời gian cũng không có.” Lão ông cũng là đến phụ cận Tuyết sơn thu thập tuyết sen mới phát hiện được khí tức của ác quỷ lưu lại, bất quá lão cũng không phát hiện ra ba cái quan tài bằng kia. Tiêu Thần hạ giọng nói: “Trên cổ tay trái hắn có một cái bớt hay không?” “Truyền thuyết kể lại... hình như vậy.” “Không tốt, lúc ta đến đây, tên kia hình như cũng.....đã đến gần đây rồi.” Tin tức này của Tiêu Thần tựa như là sao chổi rơi vào trong biển rộng yên ả vậy, trong lòng mọi người đều cực kỳ run sợ. Thần sắc bọn họ thăm biển, mọi người đều cảm giác sống lưng phát lạnh, rất nhanh quan sát xung quanh. Nơi đây chợt trầm lặng, yên tĩnh như chết. Chỉ có Kha Kha là chẳng hề để ý, chuyển động đôi mắt to quan sát xung quanh. Tiêu Thần đem âm thanh hạ xuống mức thấp nhất nói: “Nó lợi hại như vậy, chúng ta lẽ nào không thể mượn lực lượng khác đối phó nó sao? Mấy ngày trước Long tộc đều thể hiện đại thần thông bất phàm a.” Đây là một ý kiến, cũng là một câu hỏi. Mấy ngày này, Long tộc vì sao lại chợt khôi phục lực lượng trước kia? Đến bây giờ trong đầu hắn hoàn toàn là sương mù, đối với tử thành thần bí hoàn toàn không biết gì cả. “Tử thành..... tử thành a!” Lão giả khẽ thở dài một tiếng nói: “Tất cả đều là vì tử thành. Ngẫm lại, ma quỷ đều là từ trong đó trốn ra a.” Lão giả tuy không có nói nhiều nhưng bọn họ cũng đã sáng tỏ, tin tức tìm được đều là từ tổ tiên lưu lại. Cách nhau mấy trăm, Long Đảo có một khoảng thời gian ngắn ngủi giải phong ấn, trong những ngày đó Long tộc đều khôi phục lại thần thông trước kia. Sau đó đánh đến tử thành, muốn hủy diệt thần bí kia. Những bí ẩn trong đó người ngoài không thể biết được. Về Bát Quái bằng đồng, Thiết Ấn đen xám, Thần Kích hoàng kim đều là thánh khí trong truyền thuyết. Bọn họ cũng không biết là chúng ẩn tại khu vực nào trên Long Đảo. Long Đảo thần bí ẩn dấu rất nhiều bí mật, mặc dù trước đây đã có người từng nỗ lực tìm hiểu thế nhưng cuối cùng vẫn không hiểu được. Nơi đây dường như cất dấu bí mật to lớn ngút trời. “Thần bí trên Long Đảo

hắn là đầu mối then chốt...” Độc Cô Kiếm Ma lẩm nhẩm. “Quý hoạn đột nhiên lại xuất hiện.” dung nhan già nua của lão bà dường như càng thêm già yếu nói: “Long Đảo bị một lực lượng kỳ dị áp chế thần cấp lực lượng, mặc dù chủ yếu là nhằm vào Long tộc nhưng những tộc khác cũng bị ảnh hưởng rất lớn. Tổ tiên ta từ khi bắt đầu đến bây giờ vô luận là người thiên tư cao đến cỡ nào đều tu luyện đến đâu rất khó tiến thêm được nửa bước.” Rất hiển nhiên người trên Long Đảo cũng không đủ lực lượng cường đại để đối kháng với ma quỷ. Ngay lúc này, trong thôn truyền ra một thanh âm phá không, mọi người đều thấy rất rõ vài đạo kiếm khí sáng lạn bay lên cao, cùng lúc đó truyền đến từng thanh âm phần nộ và tiếng nổ do kiến trúc bị phá vỡ. Tiếp đó truyền đến những tiếng kêu thảm thiết rồi những tiếng long khiếu đình tai nhức óc. Lão bà, lão giả, Tiêu Thần, Độc Cô Kiếm Ma, tiểu mập mập nhanh chóng lao ra khỏi sân nhỏ, đi nhanh hướng về phía đó. Chỉ thấy nơi đó có mấy thi thể bị xé rách đang điên cuồng chảy máu. Mà trong một căn phòng đồ có một nữ tử ẩn thân trong thái vụ*, thân thể hơi rung động sau đó phun ra một ngụm máu, hiển nhiên nàng vừa mới bị thương. Tử Long Vương ở bên cạnh nàng, trên người nó cũng có vết thương, trên mặt đất có chút vảy và máu. (*màn sương rực rỡ) Trên mặt những lão giả lộ ra vẻ bị thương, đem các phần thi thể trên mặt đất gom lại một chỗ, sau đó đánh giá nữ tử trong thái vụ và Tử Long Vương. “Đây chẳng lẽ là một con long vương?” “Đúng vậy” “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Không thể không nói nữ tử trong thái vụ rất thần bí, Tiêu Thần tuy gặp qua nhiều lần cũng không thể nhìn thấy rõ hình dáng của nàng. Thân thể nàng thủy chung bị thái vụ lượn lờ bao phủ. Có vẻ siêu trần thoát tục mà lại thần bí vô cùng. “Mới vừa rồi có một người âm khí rất nặng xuất hiện ở đây.....” Theo như lời nói của nữ tử thần bí kể lại, mọi người rất nhanh suy đoán được đó là ác quỷ kia. Mặc dù hiện tại hắn đang trong thời gian suy yếu thể nhưng vẫn cường đại đáng sợ, ba người trong thôn hầu như bị hắn xé rách trong nháy mắt, mà nữ tử thần bí nắm trong tay thời gian linh lực cũng bị trọng thương, nếu như không phải trong thời khắc mấu chốt ác quỷ kia đột nhiên bị máu của Tử Long Vương xuyên thủng thân thể thì chỉ trong nửa khắc sau nàng cũng sẽ bị xé rách. Máu của long vương lại có thể khắc chế được nó, đây

quả thực là một tin tức khiến cho người ta vui mừng. Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão già cũng bắt đầu rung lên, có thể nhìn được lão đang rất kích động, bất quá lại có chút kinh khủng, gương mặt đầy nếp nhăn kia gần như bị co quắp lại, lão dật dật cười nói: “Đây thật sự là một tin tức tốt a, đây có thể là thủ đoạn duy nhất để chúng ta có thể đánh bại ác quỷ. Chúng ta chỉ biết là máu của chín long vương hợp lại cùng một chỗ là có thể giải trừ trở chú của chúng ta thế nhưng không ngờ nó lại có thể khắc chế ác quỷ kia, khắc khắc.....”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 104: Ma quỷ.

Chương 104: Ma quỷ. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Từ sau khi Long Đảo bị phong ấn, Tổ Long và long vương vẫn không xuất hiện. Trải qua vô tận năm tháng, Long Đảo lại một lần nữa giải phong. Mọi người đến Long Đảo không phải vì tìm kiếm bí mật mà là vì Tổ Long và long vương. “Bà, lần này chúng ta không cần sợ, tối thiểu chúng ta cũng có năng lực tự bảo, con đi mang tiểu hắc lại.” Tiểu mập mập thô lỗ nói rồi sau đó chạy nhanh như bay vào trong thôn. Phiến rừng rậm phía sau thôn truyền đến một tiếng long khiếu, không lâu sau tiểu mập mập mang theo một hắc long non chạy trở lại. Vảy của tiểu long có màu đen lóng lánh, cả người đen bóng cực kỳ, thân thể như báo như hổ, đương nhiên nó không có lông mà hoàn toàn được phủ bằng vảy. Không thể hoài nghi đây là một long vương, nhưng không đoán được nó thuộc loại Long tộc nào, bởi vì long vương cùng với huyết mạch đời trước rất khác biệt. Người trong thôn lại có thể tìm

được một con long vương, có thể thấy được bọn họ đã sớm chuẩn bị. Hắc Long Vương so với Tử Long Vương nhỏ hơn một ít, rất có thể là tiểu long vương nhỏ thứ hai trên Long Đảo có ưu thế cạnh tranh vị trí Tổ Long. Ngay khi ánh mắt của Tử Long Vương và Hắc Long Vương đối nhau thì đều lập tức phát ra tiếng long khiếu trầm thấp, bọn chúng rõ ràng là địch ý vô cùng. Đây là sự tình không thể tránh được, vương giả trong Long tộc chiến đấu rất tàn khốc, bạn sinh long vương trưởng thành đến một giai đoạn nhất định sẽ cùng với long vương khác tử chiến. Nữ tử thần bí cùng với tiểu mập mập đồng thời trấn an hai tiểu ấu long, tránh cho bọn chúng phát sinh xung đột. Mà ngay lúc này, Kha Kha đột nhiên trợn tròn đôi mắt to linh động, hai long vương tựa hồ cũng cảnh giác như Kha Kha nhìn về chỗ rừng rậm bên ngoài thôn. Kha Kha “Sưu” một tiếng nhảy lên lưng của Tử Long Vương, hai móng vuốt nhỏ rất nhanh sờ lên trên vết thương của long vương, sau khi dính một ít máu liền hóa thành một tia sáng phóng đến khu rừng rậm bên ngoài thôn, khiến cho Tử Long Vương gầm lên giận dữ.

Vụ khí đen bên trong rừng rậm cuộn cuộn mãnh liệt, một tảng lớn cây rừng bị tan vỡ trong nháy mắt, Kha Kha hóa thành một tia sáng bay trở lại. Mà một thanh niên sắc mặt tái nhợt từ trong rừng rậm hiện ra, trên ngực và bụng có mấy lỗ máu, đó là do máu của Tử Long Vương tạo nên, mà trên cánh tay trái lại có một vết cào nhỏ, hiển nhiên là kiệt tác của Kha Kha. Trong đôi mắt hẩn phát ra hai tia chấn nhiếp linh hồn. Nhìn chăm chú vào Kha Kha và hai con long vương kia. Sau đó vô thanh vô tức biến mất. “Chính là hẩn!” Tiêu Thần và nữ tử thần bí đồng thời kêu lên. “Là hẩn, là ác quỷ kia...” Lão bà thần tình kích động nói: “Ta đã xem qua các nghi chép của tổ tiên lưu lại về ác quỷ, trong đó có một hình vẽ đơn giản, chính là hẩn đã hại chết vô số tổ tiên của chúng ta.” Ác quỷ rời đi khiến cho mọi người vô cùng bất an, tuy rằng lần này nó rút lui thế nhưng khó có thể đảm bảo lần sau nó sẽ không xuất hiện. Sự bá đạo của máu long vương khiến cho Tiêu Thần giật mình, lại có thể khắc chế ma quỷ đáng sợ kia, ngẫm thử

một khi long vương trưởng thành sẽ cường đại như thế nào. Mà linh tính Kha Kha biểu hiện ra cũng khiến cho hắc ngậy ngốc, nó tự nhiên có thể phát hiện ra ác quỷ trước cả hai con long vương và mọi người. Kha Kha đang cố gắng xoa xoa đôi thú trảo nhỏ của mình, ảo não loại bỏ vết máu đen trên bộ lông trắng muốt nó. Sau đó không để ý đến Tử Long Vương đang gầm nhẹ, bướng bỉnh nhảy lên trên lưng Hắc Long Vương rồi quay về phía Tử Long Vương huy huy thú trảo nhỏ. Trước khi hai con long vương tức giận, Tiêu Thần vội vàng đem nó trở về, tiểu gia hỏa này thật sự làm cho người ta phải hao tổn tinh thần a. Mọi người quay trở lại trong thôn, lúc này đổi qua một cái sân khác, trong sân có một cây bồ đào xanh tươi, lá cây xanh biếc. Ở trên có rất nhiều quả bồ đào nhỏ trong suốt giống như là một chuỗi mã não. Mọi người ngồi quay vòng quanh chiếc bàn đá cạnh cây bồ đào, mắt đều bàn bạc mật mưu. Phải loại bỏ ma quỷ này, nếu không tất cả mọi người đều gặp nguy hiểm. Tiêu Thần nói: “Ma quỷ bị máu của long vương khiến nó trọng thương ngoài ý muốn, đây chính là cơ hội của chúng ta, phải kết hợp mọi người trên Long Đảo đối phó nó.” Sau khi trải qua kiếp nạn ở tử thành, trên Long Đảo chỉ còn hơn trăm thanh niên tu giả. Đó là bởi vì đêm đó bọn họ không có tiến vào khu vực phụ cận Cốt hải. Nếu đem bọn họ liên hợp lại cũng là một lực lượng không hề yếu. Độc Cô Kiếm Ma cũng không thể không dẹp đi tính cách tự phụ của mình. Cảm nhận được uy hiếp tử vong cường đại, hắc rất đồng ý kiến nghị của Tiêu Thần. Nữ tử thần bí cũng gật đầu nói: “Còn có thể liên hợp với một nhóm cao thủ khác.” Tiêu Thần và Độc Cô Kiếm Ma không hiểu nghi hoặc nhìn về phía nàng. Lão bà ở một bên cười cười nói: “Tiểu cô nương quả là cao thủ chân chính, bất quá tu vi của ngươi hình như lúc cao lúc thấp, khiến cho ta không thể xác định đến tột cùng là như thế nào. Lão bà hí đôi mắt lại nói: “Tiến vào Long Đảo ngoại trừ các ngươi ra còn có hơn ba mươi lão bối cao thủ cảnh giới Thức Tàng.” Độc Cô Kiếm Ma gật gật đầu, nháy mắt liền minh bạch. Dựa theo ước định của các thế lực, lão bối cao thủ không thể nhúng tay vào việc trên đảo, hoàn toàn để cho các thanh niên cường giả tranh đoạt long vương. Lão bối cao thủ chỉ có thể ở trên biển rộng mênh mông tiếp ứng, những người này hiển nhiên là âm thầm lén vào, không có hành sự theo quy củ. “Ta phụ

trách liên lạc với bọn họ, ta biết chỗ.” Lão giả ở một bên nói. Lão bà nói: “Hiện tại quan trọng nhất là tìm được chín long vương, chín long vương tụ liền có thể triệu hoán được thần thuyền trong truyền thuyết, triệt để rời khỏi hòn đảo đáng sợ này. Truyền thuyết nói rằng thần thuyền do xương Tổ Long cùng với thông thiên thần thụ tạo thành đang phiêu đảng khắp ‘vùng biển cấm kỵ’, chỉ có nó mới có thể mang người rời khỏi đây. Đây là do tổ tiên của lão bà tử trong nghi chép của cổ thôn hoang tàn tìm thấy. Xương Tổ Long không cần nghĩ nhiều cũng đoán được đó là thánh cốt của Long tộc, mà thông thiên thần mộc theo sở liệu của Tiêu Thần thì chỉ có thể là thần thụ ở quê nhà của Kha Kha mới có được quy mô và phẩm chất cao nhất mà thôi. Mấy người thương nghị thật lâu, thế nhưng có một vấn đề bức thiết đang ở trước mắt mọi người, bọn họ có thể rời khỏi thôn này sao? Ác quỷ có khả năng đang ẩn trốn gần đây a. “Lẽ nào phải mang theo hai con long vương mới có thể ly khai chỗ này sao?” Độc Cô Kiếm Ma cầm lấy thiết kiếm của mình, ngón tay nắm chặt phát ra âm thanh. Mọi người trầm mặc một trận, trên thực tế bọn họ đã đối mặt với uy hiếp tử vong, ác quỷ dường như sẽ không bỏ qua bọn họ, vì bọn họ khiến nó bị thương nặng, như vậy đối với ma quỷ tồn tại không biết bao năm tháng này mà nói là một sự sỉ nhục vô cùng. Ngay lúc này, Kha Kha lại trợn tròn đôi mắt to, cùng lúc đó Tử Long Vương và Hắc Long Vương cũng phát ra tiếng gầm nhẹ. Một trận gió lạnh thổi vào trong sân, khu vực xung quanh cây bồ đào tràn ngập âm khí. Lúc này Tử Long Vương sớm đã có phòng bị, không chờ Kha Kha lên lên người nó, liền xông ra ngoài đầu tiên, Hắc Long Vương gầm nhẹ một tiếng rồi theo sát nó. Kha Kha một điểm cũng không gấp gáp, nhảy lên trên cây bồ đào, từ trên cao nhìn hai con long vương đang rít gào trên đường. Âm khí tán đi, ác quỷ lại biến mất. Thế nhưng trong lòng mọi người đều rung mình, cảm thấy thôn xóm này đã tràn ngập khí tức tử vong.

“Không ổn, lúc này chúng ta quá sơ sẩy, nếu như không có hai con long vương này thì chúng ta không thể đối kháng với ma quỷ kia.” Tiểu mập mập nhìn có vẻ thô lỗ kia lúc này nói ra cách nhìn của mình, hiển nhiên hẳn cũng không có khờ khạo như vẻ ngoài. “Chết, không hay!” Lão giả nhíu mày nói: “Tộc nhân ra ngoài sẽ nhanh chóng trở lại, nếu như gặp phải ác

quỷ tất nhiên khó có thể tránh khỏi ma trảo của nó.” Sau đó, bọn họ đứng dậy đi đến cổng thôn, chuẩn bị tiếp ứng tộc nhân bên ngoài. Trong thôn xóm trống trải sớm đã không còn tiếng gà gáy chó sủa mà là một mảnh tịch mịch giống như một nơi hoang vu. “Nó lại đến!” Tiêu Thần quát khẽ, bởi vì Kha Kha nhảy lên đầu vai hắn, đang dùng vuốt nhỏ kéo mái tóc dài của hắn, một đôi mắt to linh động đang nhìn về con đường phía trước. Sau khi bị phát hiện, ác quỷ cũng không tiếp tục ẩn dấu, sương đen cuộn cuộn, từng trận âm khí lạnh thấu xương tràn đến khiến mọi người cảm giác từng trận hàn ý mãnh liệt. Hai con long vương điên cuồng rít gào, chúng nó không ngại loại khí tức hung thần này, nếu như không phải bị mọi người ngăn cản thì chúng sớm đã vọt đến. Ác quỷ cách mọi người khoảng hơn trăm thước. Tuy rằng sương đen bốc lên ngăn cản ánh sáng mặt trời. Thế nhưng Tiêu Thần vẫn có thể rõ ràng ‘nhìn’ thấy, đây chính là linh giác sớm thức tỉnh của hắn. Bên trong sương đen chính là thanh niên sắc mặt tái nhợt mà hắn nhìn thấy ở Cốt hải. Trên cổ tay trái có một cái bớt màu hồng. Trong đôi mắt mang theo sự tang thương của năm tháng, không nhìn kĩ rất khó có thể nghĩ rằng đây là một ma quỷ sống không biết bao nhiêu năm rồi. Càng nhìn kỹ lại có thể thấy được vẻ sâu thẳm dọa người. “Bắt nó cho ta.....ta buông tha cho các ngươi.” Trong màn đen truyền ra thanh âm yếu ớt, tuy rằng đó là thanh âm của một người còn trẻ nhưng lại không có chút sức sống nào, phảng phất như là thanh âm khi gió thổi qua cửa sổ của căn nhà cổ. Trong ngôn ngữ dường như mang theo một cỗ hàn ý tràn vào trong cơ thể mọi người, khiến bọn họ đều cảm thấy sống lưng phát lạnh. Cơn gió lạnh chuyển động xua tan một ít sương đen trước người ma quỷ, có thể thấy rõ được cánh tay của hắn đang chỉ vào Tiêu Thần. “Người nói ta?” Tiêu Thần cảm giác không ổn, ác quỷ này như thế nào lại nhắm vào hắn đây. Cơn gió lạnh lại chuyển động, một gương mặt tái nhợt hiện ra trước mắt mọi người, hắn chậm rãi lắc đầu, cánh tay phải nhẹ nhàng chệch đi một ít. Kha Kha thở phì phò trên đầu vai Tiêu Thần nhảy xuống, không hề úy kỵ phóng về phía trước, trong miệng phát ra âm thanh “y y nha nha”. Tựa hồ đang chất vấn ác quỷ, đồng thời thú trảo nhỏ vung lên, một tia sáng chói lọi phóng về phía trước. Sương khí cuộn cuộn, ma quỷ vô thanh vô tức biến mất, ác quỷ đã có

chuẩn bị biểu hiện ra thực lực thâm bất khả trắc. Kha Kha hung hăng huy động thú trào, nó tựa hồ rất tức giận, bất quá lại có chút khả ái. Tiêu Thần vội vàng đem Kha Kha bế trở về, Kha Kha ngày càng thần bí, hẳn không hy vọng tiểu thú này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mấy người bên cạnh cũng khiếp sợ không thôi, ma quỷ này tựa hồ có chút kiêng kỵ Kha Kha. Nhưng Kha Kha cũng không phải là long vương a. Lẽ nào máu hoặc là thân thể của nó có thể khắc chế được tà sát này sao? “Yêu cầu này của người ta không thể đáp ứng, không một ai có thể thương tổn Kha Kha.” Âm thanh Tiêu Thần hướng đến phía trước nói lớn, không chỉ là nói với ác quỷ đồng thời cũng cho thấy rõ thái độ của hắn đối với mọi người xung quanh. Ác quỷ từ con đường xa xa lại hiện ra thân ảnh, từ trong âm vụ truyền ra thanh âm yếu ớt nói: “Ta cần chính là thánh thụ trên đỉnh đầu nó, đem gốc cây nhỏ này cho ta, từ nay về sau ta tuyệt đối không thương tổn bất kì sinh mệnh nào. Ánh mắt mọi người lại tập trung trên đầu Kha Kha. Bảo thụ trên đầu nó lúc này không có bất luận ánh sáng gì, giống như là một gốc cây bình thường không chút nào thu hút ánh mắt. Mọi người đều cho rằng tiểu thú này trước kia chạy loạn khắp nơi, không cẩn thận mới để nó ở trên đầu a. Hiện tại mới biết được nó rất có lai lịch, ngay cả ma quỷ cũng động tâm. Đồng thời Tiêu Thần cũng kinh ngạc, trong lòng hắn tràn ngập nghi hoặc, thế nhưng không nghĩ ra được cái gì, hẳn cũng không có khả năng đáp ứng nói: “Chúng ta dựa vào cái gì để cho người? Dựa vào cái gì để tin tưởng người?” “Ta có thể phát thệ, có được thánh thụ, sẽ không giết hại người trên đảo, nếu không thần hình câu diệt.” Thanh âm của ác quỷ từ trong sương đen truyền ra. Lão giả thấp giọng nói: “Căn cứ theo nghi chép, thệ ngôn của ác quỷ là có ước thúc, hắn hiện tại đã phát thệ một lần rồi, sau này không thể thay đổi được.” Hiển nhiên lão rất e ngại ác quỷ nên muốn thỏa hiệp. “Lời thệ ngôn của ma quỷ mà lão cũng tin?” Tiêu Thần quay đầu lại lạnh giọng hỏi. Điều này khiến cho khuôn mặt già nua của lão giả cùng lão bà nóng rần lên, xác thực bọn họ rất e ngại ác quỷ. Đối với ác quỷ có thể lật lọng thệ ngôn hay không bọn họ cũng không khẳng định được. Chỉ là tộc nhân ở bên ngoài của bọn họ đang trở về, mà ác quỷ lại thường xuyên ẩn hiện, đối với bọn họ mà nói đó chính là uy hiếp trí mạng. Sương đen tán đi,

ma quỷ quay đầu hướng về thần bí ở trung tâm hải đảo nói: “Ta sẽ không thay đổi thế ngôn, nếu không sẽ gặp phải nghiêm phạt.” “Người là ma quỷ, ta như thế nào lại có thể tin tưởng người? Người trần đều nói không thể cùng với ma quỷ thỏa hiệp được.” Tiêu Thần ôm Kha Kha lui về phía sau, thế nhưng Kha Kha lại không an phận, giãy dụa muốn tiến lên, dường như không chút e ngại ác quỷ trong sương đen. “Ài, ta không phải là ma quỷ, ta là một người.” Âm thanh yếu ớt thờ dài. Tiêu Thần hừ lạnh nói: “Đây không phải câu nói đùa rất tuyệt sao.” “Ta trải qua vô tận năm tháng không ngừng lột xác, chờ mong ngày có thể sống lại. Hôm nay ta đã không còn là một thi thể chết mà là một thân thể sống, ta thật sự không muốn giết chóc nữa.”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 105: Thánh thụ Long tộc.

Chương 105: Thánh thụ Long tộc. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần liền hừ lạnh nói: “Đây không phải chuyện đùa.” “Ta trải qua vô tận năm tháng không ngừng lột xác là hy vọng có thể sống lại. Ngày hôm nay ta không còn là một tử thi nữa. Ta hiện tại chính là một thân thể sống a. Thật sự đã không muốn giết chóc thêm nữa.” “Mấy người trong thôn bị người xé xác thì giải thích sao đây?” “Là bọn chúng công kích ta trước, nữ tử trong thái vụ kia có thể làm chứng cho ta.” Ma quỷ thờ dài nói. Tiêu Thần không đổi giọng nói: “Cứ như là người bất đắc dĩ lắm. Người đã từng sát hại nhiều người như vậy, tâm tính ma quỷ bất thường. Còn nữa, nếu như người có thể thu liễm được hung tính thì cần gì phải lấy tiểu thụ này chứ?”

Cụm sương đen xung quanh ma quỷ càng thêm nồng đậm, âm khí dày đặc lại tràn ra, hắc yếu ớt nói: “Long Đảo áp chế lực lượng của ta, khiến ta không thể thuận lợi đột phá chướng ngại. Cho nên ta phải hấp thu một lần dương khí trong mấy trăm năm. Tuy rằng cơ thể ta đã sống lại nhưng là vẫn thiếu hoạt tính. Nếu như có được thánh thụ để tắm bổ, ta không cần phải đại quy mô hấp thụ dương khí nữa. Chỉ là ta thật sự không muốn giết chóc.”

“Đúng là xàm ngôn cả bài.” Tiêu Thần thể nào tin được lời hắc nói. “Ta cần gì phải lừa gạt các người?” Sắc mặt tái nhợt của ma quỷ lộ ra ngoài màn sương có vẻ rất thành khẩn than thở: “Mặc dù các người có hai con long vương thủ hộ thì sao? Máu của chúng nó xác thực có thể khắc chế ta thể nhưng các người thật sự không bị gì sao? Các người hắc phải hiểu rõ nếu ta có ý muốn giết các người thì ta vẫn có thể tìm được thời cơ. Ngoài ra, những người khác trên đảo ai có thể bảo vệ bọn họ? Nếu như ta muốn sát sinh, ai có thể ngăn cản ta?” “Người đang uy hiếp chúng ta?” “Cứ cho là như lời người nói đi.” Ma quỷ không ngừng thở dài, khiến cho người ta sợ hãi tận xương tủy. Hắc là một ma quỷ chân chính, lời nói của hắc cũng không phải là nói chơi, “thu gạt” sinh mệnh đối với hắc mà nói là rất bình thường. “Có người đến.....” Nói xong câu đó, ma quỷ vô thanh vô tức biến mất trên đường, sau đó rừng rậm bên ngoài thôn vang lên một tiếng hét thảm. Lão bà và lão giả biến sắc, rõ ràng đó chính là người trong thôn. “Ma quỷ mau dừng tay! Tiểu mập mập hét lớn. Mang theo Hắc Long Vương đi đến cổng thôn, bọn Tiêu Thần cũng đi theo sau. Màn sương đen mạnh mẽ xuất hiện trong rừng cây, ma quỷ lại xuất hiện trước mọi người hơn mười thước. Sắc mặt tái nhợt của hắc rất bình tĩnh, dường như chưa hề phát sinh việc gì, khiến cho mọi người không nhìn được phải rừng mình. “Đem thánh thụ giao cho ta, sau khi dùng xong ta sẽ trả lại cho người. Ta bảo chứng từ nay về sau sẽ không tiếp tục giết người nữa, ta sẽ nỗ lực để làm người tốt.” Gương mặt không chút huyết sắc kia lộ ra biểu tình đầy chân thành và tha thiết. Ma quỷ phi thường thành khẩn, nhìn không ra một tia giả bộ nào. Lão giả và lão bà rất phần nộ, hiển nhiên tiếng kêu thảm thiết kia chính là tộc nhân của bọn họ. Thân thể bọn họ run nhè nhè. Tiêu Thần và Độc Cô Kiếm Ma lại cảm giác không thể tin được. Tên ma quỷ đã từng giết rất nhiều

người cư nhiên lại muốn làm người tốt..... “Thánh thụ theo lời người nói có lai lịch thế nào mà người lại cần như vậy?” Tiểu mập mập hỏi “Ài, đó là thánh thụ Long tộc, ta xác thực rất cần, trên Long Đảo chỉ có nó mới có thể khiến cho ta hoàn toàn trở thành người sống.” Ma quỷ khi nói luôn thờ dài, thật không nghĩ được lúc hăn ra tay lại tuyệt tình như vậy, khiến mọi người cảm thấy đây dường như là một nam nhân cô đơn tịch mịch. “Thánh thụ Long tộc?” mấy chữ này vừa ra khỏi miệng hăn nhất thời khiến mọi người ở đây kích động trong lòng. Đương nhiên tâm tình kích động nhất chính là hai tiểu long vương. Thần quang từ hai mắt nó phát ra gần như đã hóa thành thực chất, chậm rãi bức về phía Kha Kha bên Tiêu Thần. Kha Kha thở phì phò nhảy từ vòng tay của Tiêu Thần xuống đất, đầu đội tiểu thánh thụ không chút e ngại nhìn hai con long vương. Tiểu thú này ngày thường rất khả ái thể nhưng lúc này lại tản ra một cỗ uy áp vô hình. Tiểu thú cư nhiên lại muốn chiến đấu với hai con long vương để bảo vệ tôn nghiêm của nó. Tiêu Thần biết Kha Kha có lực phòng ngự siêu cường. Nếu bị nó cầm cố rất khó có thể thoát ra ngoài. Thế nhưng hăn lại chưa từng thấy qua lực công kích của Kha Kha. Nên cũng không hy vọng tràng chiến đấu với hai con long vương này phát sinh, dù sao thì nó vẫn còn rất nhỏ a. Chỉ là ngay khi Tiêu Thần vươn tay ra muốn ôm Kha Kha lại thì bị một tầng ánh sáng ngăn lại. Thân thể trắng muốt của Kha Kha lóe ra một phiến ánh sáng bảy màu. Bên ngoài cơ thể của tiểu tử kia dường như đang có thánh hỏa bảy màu bốc lên phát ra chiến ý kinh người. Đây là sự tình chưa từng có, cho đến nay Kha Kha đều rất hoạt bát nghịch ngợm. ‘Hiếu chiến’ cùng với nó không chút nào liên quan, thế nhưng lần này nó tựa hồ đã phá vỡ biểu hiện trước kia. Ánh tím chói mắt từ Tử Long Vương và ánh đen lấp lánh từ Hắc Long Vương đang bức đến. Thánh thụ Long tộc thật sự rất mê hoặc, mọi người ở đây đều rất khó có thể giữ được bình tĩnh, bất quá bọn họ biết bây giờ không phải là lúc để long vương tranh đấu. Nữ tử thần bí và tiểu mập mập không ngừng khuyên can hai con long vương kia. Bất quá hai tiểu long vương kia lại không thay đổi. Đó là thánh thụ Long tộc, hôm nay bị một tiểu gia hỏa không biết thuộc loài nào chiếm lấy trong tay thật khiến cho Long tộc hổ thẹn. “Y nha.....” ngay lúc này, Kha Kha phát ra tiếng quát

thảo non nốt, giương một thú thảo nhỏ lên chỉ vào tiểu thánh thụ rồi lại chỉ vào phía rừng cây dày đặc âm khí phía trước. Sau đó liền xông ra ngoài trước tiên, hai con long vương sau khi hội ý liền phát ra tiếng rít gào bay đến chỗ ma quỷ đứng. Kha Kha huy động thú thảo nhỏ đánh ra hai luồng sáng về phía ma quỷ đang phủ trong sương đen kia. Mà cặp sừng của hai tiểu long vương lại phát ra ánh sáng chói mắt, hóa thành hai tia sáng nhanh chóng phóng đến ác quỷ. Chúng nó tựa hồ muốn dùng phương thức này để phân thắng thua, xem ai mới là vương giả chính thức. Cụm sương đen cuộn lên, ma quỷ biến mất tại chỗ. Bất quá ba thần thú dường như đã khóa chặt khí tức của hắn, trực tiếp bay vào trong rừng rậm. Trong thanh âm gầm gừ của long vương cùng với tiếng vỗ nát của cổ thụ, nơi nào xuất hiện ánh sáng chói mắt thì nơi đó lá bay tán loạn. Chợt như gió cuốn mây tan, một phiến sương đen rất nhanh bay đến bọn Tiêu Thần. Ma quỷ vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh bọn Tiêu Thần. Khí tức âm lãnh đang khóa chặt lên người bọn họ khiến bọn họ cảm thấy như bước vào trong hầm đá, cả người phát lạnh. Kha Kha hóa thành một tia sáng trắng xuất hiện trên đầu vai của Tiêu Thần. Hai con long vương cũng quay trở lại, ma quỷ lại vô thanh vô tức biến mất. Tất cả sự việc chỉ phát sinh trong sát na. “Các người có thể thấy được, nếu như vừa rồi ta muốn giết chết các người thì có thành công không? Thế nhưng ta đã không ra tay.” Ma quỷ ở nơi xa thờ dài nói: “Long vương thật sự còn rất nhỏ, máu chúng nó tuy rằng có thể khắc chế ta thế nhưng dưới tình huống ta phòng bị thì chúng nó hoàn toàn không làm gì được ta, ngược lại nếu như ta muốn giết bọn chúng thì chúng nó tất nhiên sẽ rất nguy hiểm. Chỉ là ta không muốn đắc tội với Long tộc mà thôi.” Qua sự tình này có thể thấy được ma quỷ thật sự là ‘thâm bất khả trắc*’. (* sâu không thể dò.) Lúc này, mọi người đều do dự không thôi. Sau cùng nhìn về phía Tiêu Thần và Kha Kha. Bọn họ chính là mấu chốt trong chuyện này, hết thảy đều phải xem quyết định của bọn họ. Kha Kha thờ phì phò trên bờ vai Tiêu Thần trừng đôi mắt lớn, căm tức nhìn vào ma quỷ trong màn sương đen. Tiểu thánh thụ này từ nhỏ đã theo nó lớn lên, hơn nữa lại là lương thực của nó. Sau khi cha mẹ bỏ rơi thì chỉ có tiểu thụ này làm bạn với nó. Đừng xem ngày thường nó không coi thánh thụ này ra gì. Thế nhưng nếu có

người muốn lấy nó Kha Kha tuyệt sẽ không đáp ứng. “Tiểu tử kia, ta chỉ muốn mượn dùng mà thôi, sau đó nhất định sẽ trả lại cho người, hơn nữa ta sẽ báo đáp thật tốt cho người.” Ma Quỷ lộ ra thần sắc ôn hòa, khuôn mặt tái nhợt hướng về Kha Kha lộ ra vẻ mặt tươi cười. Điều này khiến cho mọi người rất kinh ngạc, ma quỷ đối với Kha Kha tựa hồ coi trọng hơn hai tiểu long vương kia. Tiêu Thần liếc qua mấy người bên cạnh, quan sát chốc lát hẳn đều biết được tâm ý của mọi người, ngay cả Độc Cô Kiếm Ma chiến ý cực mạnh cũng muốn thỏa hiệp. Ma quỷ thật sự là thâm bất khả trắc, căn bản không thể chống lại nó. Tuy rằng không biết lời nó nói là thật hay giả nhưng tóm lại cũng là một hy vọng. Hiểu được ý nghĩ của mọi người, Tiêu Thần trầm mặc suy nghĩ, sau đó ôm chặt Kha Kha đang thở phò tránh cho nó lại tiến lên. Hẳn quay lại nói với ma quỷ: “Nếu mục tiêu của người chỉ là thánh thụ, như vậy chỉ cần nhắm vào ta là được rồi, những người khác không có quan hệ. Chúng ta đi đến địa phương khác nói chuyện. Vô luận là thỏa hiệp thành công hay thất bại mong người không nên tổn thương đến người khác, đây chính là thành ý tối thiểu mà người phải biểu hiện ra. Khuôn mặt tái nhợt của ma quỷ xuất hiện một tia huyết sắc, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Mục tiêu của ta chỉ là thánh thụ, người khác không ngăn cản ta, không công kích ta, ta tuyệt sẽ không tổn hại đến họ.” Một hồi bão táp kinh khủng như vậy lại có thể hòa hoãn lại. Tiêu Thần cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài thôn. Hai con long vương rít gào đi theo sau, chúng nó không muốn để thánh thụ rơi vào tay kẻ khác. Tiểu mập mập vội vàng đuổi theo, trấn an Hắc Long Vương, mất rất nhiều công phu mới có thể thuyết phục được nó. Trên thực tế tiểu long vương tuy còn nhỏ nhưng sớm đã thông linh, nó hiểu được rằng với thực lực hiện tại của bản thân không đủ để đoạt lại thánh thụ Long tộc. “Mong người bình an vô sự, ta rất hy vọng có thể cùng người làm bằng hữu, ta gọi là Ngưu Nhân.” Tiểu mập mập thô lỗ khi quay lại đi đến trước Tiêu Thần thấp giọng nói. Ngưu Nhân, cái tên này có chút khiến cho người ta buồn cười, bất quá Tiêu Thần bây giờ rất khó có thể cười được, hẳn nhẹ nhàng gật đầu nói: “Lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ là bằng hữu, ta tên Tiêu Thần.” Nữ tử thần bí cũng đi đến, bất quá cũng không muốn mang Tử Long Vương đi mà không ngừng trấn an nó,

muốn nó đi theo bảo hộ an toàn cho Tiêu Thần. “Hảo ý xin nhận. Kha Kha không hề kém hơn long vương, nếu Kha Kha cũng không thể khống chế được ác quỷ thì dù có thêm một long vương nữa cũng vô dụng. Tiểu thú Kha Kha rất thông minh, nó hiểu được đang xảy ra việc gì, có chút không cam lòng đem bảo thụ trên đầu xuống, cẩn thận ôm vào trong ngực thật lâu, sau đó rất không nỡ đưa cho Tiêu Thần, thần tình có vẻ rất thương cảm. Tiêu Thần nở nụ cười nói: “Đây là thánh thụ mà tiểu mãnh thú người sau khi sinh ra đều mang theo, thế nào lại có thể đưa cho người khác đây? Hơn nữa đó là một ma quỷ a, không thể tin tưởng cũng không thể giao tiếp với nó.” Kha Kha không muốn Tiêu Thần gọi nó là tiểu mãnh thú, ảo não nắm mái tóc dài của hắc nhạ nhàng kéo kéo, sau đó đem bảo thụ đưa cho Tiêu Thần lần nữa. “Yên tâm đi, không cần tiểu mãnh thú người giao ra thánh thụ đâu, hắc nhạ định là có điều cố kỵ. Nếu không bằng vào một tên ma quỷ như thế sao lại đi thương lượng với chúng ta mà không mãnh mẽ cướp đi chứ?” “Y nha.....” đôi mắt to của Kha Kha nhất thời sáng lên, lông mi thật dài không ngừng chớp động, nhưng cuối cùng uể oải cuối đầu. Lại đi làm động tác so độ cao với ma quỷ, tựa hồ đang nói là hiện tại nó còn rất nhỏ, không thể đánh lại ma quỷ. Tiêu Thần bị biểu hiện của nó chọc cho cười lên nói: “Cả ngày thấy người đều vui đầu ngủ, mà long vương đều là chiến đấu mỗi ngày a. Chúng nó tăng cường thực lực của mình thì người cũng không thể yếu hơn chúng nó, phải nỗ lực lên mới được. Muốn đối kháng với ma quỷ thì từ giờ trở đi không được tiếp tục như vậy nữa.” Tiểu thú trắng muốt ảo não kéo kéo mái tóc dài của Tiêu Thần, sau đó ngoài dự liệu của Tiêu Thần cư nhiên lại trịnh trọng gật đầu, đem bảo thụ đặt lên đầu mình, từ cánh tay của Tiêu Thần nhảy lên đầu vai của hắc nhạ, bắt đầu trịnh trọng ngồi xuống điều tức. Không sai, chính là ngồi xuống điều tức. Kha Kha khiến cho Tiêu Thần há miệng giật mình, Kha Kha lại có thể giống như tu giả ngồi xếp bằng, khép đôi mắt to kia lại, lông mi thật dài cũng không hề chớp động, cả thân thể nó phát ra ánh sáng nhàn nhạt, dường như đã tiến vào cảnh giới kỳ diệu. Đã không thể dùng ngôn ngữ nào để miêu tả tâm tình lúc này của Tiêu Thần, Kha Kha đã gây cho hắc nhạ rất nhiều kinh ngạc, một tiểu thú như thế nào lại có biểu hiện như vậy đây? Chỉ là từ trong rừng rậm

đi ra ngoài được vài dặm, Tiêu Thần thật sự là tắt tiếng. Bởi vì hắn nghe được tiếng ngáy rất nhỏ, tiểu thú này cứ nhiên lại ngồi xếp bằng trên bờ vai hắn ngủ a. Hết nói... thật không biết phải nói gì đây.... Bản tính khó đối a. Tiểu gia hỏa này khiến cho Tiêu Thần không biết phải nói sao cho tốt.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 106: Tìm kiếm lực lượng.

Chương 106: Tìm kiếm lực lượng. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Không nói gì, hoàn toàn không biết phải nói gì. Tiểu gia hỏa bản tính khó đối này thật sự khiến cho Tiêu Thần không biết phải nói gì cho phải. Tiêu Thần rất muốn “nhéo” cái lỗ tai lông xù đem nó đánh thức dậy. Nhưng sau cùng đành phải nhịn xuống, tiểu thú đáng thương này mới sinh ra được bao lâu đây chứ, thực sự là còn quá nhỏ, có biểu hiện như vậy cũng rất bình thường. Ma quỷ phảng phất như đã hoàn toàn biến mất. Vẫn không xuất hiện trở lại, bất quá Tiêu Thần biết hẳn nhất định đang ở gần đây. Mặt trời dần lặn, ánh sáng nhuộm đỏ nửa bầu trời, Tiêu Thần di chuyển trong rừng rậm không mục đích, nghe tiếng rít gào của mãnh thú ở xa xa, trong lòng hẩn dẩn bình tĩnh lại. Ma quỷ ở kế bên khiến hẩn hiện tại không thể đi đến nơi ở của Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng. Khi Tiêu Thần đi rồi, lão bà, lão giả, Độc Cô Kiếm Ma lập tức hành động. Lời nói của ma quỷ có thật hay không thì bọn họ vẫn liên lạc với các cao thủ khác, đồng thời động viên mọi người đi tìm bạn sinh long vương, nếu như có thể tập hợp được chín long vương thì thoát ly khỏi Long Đảo đã không còn là ảo tưởng. Buổi tối hôm nay, rất nhiều tu giả đều biết được tin tức khiến cho họ kích động phải rơi lệ. Có được hy vọng rời khỏi Long Đảo khiến cho bọn họ hoạt động tích cực hơn rất nhiều. Đương nhiên, đối với sự xuất hiện của ma quỷ khiến cho trong lòng mọi người rất sợ hãi, càng khiến cho bọn họ muốn rời khỏi nơi đây hơn. Đây là một đêm không bình tĩnh, phàm là những người biết được tin tức rất khó có thể đi vào giấc ngủ được, tất cả mọi người đều muốn nhanh chóng tìm được bạn sinh long vương. Không thể nghi ngờ, chín tiểu long vương đều đã xuất hiện, mở đầu cho màn kịch này. Nửa đêm, lửa trại đang cháy, Tiêu Thần ngồi ở cạnh đồng lửa lẳng lặng tu luyện. Mà tiểu thú trắng muốt kia vẫn duy trì tư thế xếp bằng như cũ. Đầu đội bảo thụ ngồi trên đầu vai Tiêu Thần, phát ra tiếng ngáy ngủ ngon lành. Bộ dáng khả ái mà lại buồn cười. Chỉ là Tiêu Thần phát giác ra rằng Kha Kha không chỉ

đơn giản là đang ngủ bình thường, bởi vì hắn phát hiện được hào quang mờ mờ bao đang lượn lờ quanh thân của nó. Tiểu thụ được tiểu gia hỏa đặt lên đầu đã từ lâu không chút phát sáng giờ lại toát ra một tia hào quang. Trong lúc này cả hai như có được liên hệ rất kì diệu. Lẽ nào tiểu thú thật có được một loại phương pháp tu luyện kì diệu? Tiêu Thần âm thầm suy đoán, hắn cũng đã từng nghe nói rằng có một vài chủng loại hiếm thấy của Long tộc được truyền thừa phương pháp tu luyện của bản tộc, Kha Kha hẳn là thuộc về một chủng tộc như vậy sao? Gió lạnh thổi nhẹ nhẹ, nhiệt độ trong rừng giảm nhanh xuống, phảng phất như gió mùa đông đang thổi đến kèm theo một tia hàn ý lạnh đến thấu xương. Đống lửa khiêu động mãnh liệt, trong nháy mắt biến thành màu xanh biếc u ám dọa người. Ma quỷ xuất hiện vô thanh vô tức phía đối diện cách Tiêu Thần một đống lửa kia. “Một nghìn năm trước khi ta nhìn thấy tiểu thánh thụ này thì nó chỉ có một chiếc lá ngọc mà thôi, một nghìn năm sau nó cũng đã có được ba lá rồi.” Khuôn mặt tái nhợt của ma quỷ dưới ánh lửa bập bùng lại càng thêm vẻ trắng bệch, nếu như nói hắn không phải là quỷ thì ai cũng không tin. Không hề nghi ngờ lời nói của hắn đã hấp dẫn được sự hứng thú của Tiêu Thần. Giờ phút này hắn không hề sợ hãi, việc gì đến thì sớm muộn cũng sẽ đến, có tránh cũng không thể tránh khỏi. Hắn mở miệng hỏi: “Có phải nhìn thấy ở chỗ thông thiên thần thụ phải không?” “Đúng vậy, phía trên mặt cắt của thần mộc phát hiện ra, tiểu thụ này chính là một nhánh cây tái sinh. Bất quá nó đã không còn là thần mộc ban đầu nữa, bởi vì nó so với thông thiên thần mộc hơn sáu loại màu sắc.” Câu trả lời của ma quỷ khẳng định lại suy nghĩ ban đầu của Tiêu Thần. “Tuy rằng truyền thuyết nói rằng thông thiên thần mộc chính là thánh thụ Long tộc. Nhưng trước kia cũng không phải thuộc về Long tộc. Thần mộc là do Long tộc phát hiện trên Long Đảo.” Âm thanh yếu ớt của ma quỷ kể lại, nói xong những lời này ma quỷ lộ ra vẻ suy tư thật lâu, gần như mê man nói: “Ta lại có thể biết nhiều như vậy.....” Biểu hiện này của hắn khiến cho Tiêu Thần kinh ngạc vô cùng. Lúc này Kha Kha cũng đã tỉnh lại, thấy ma quỷ đang ngồi phía đối diện, tiểu thú suýt nữa đã phóng qua, Tiêu Thần vội vàng ngăn cản nó đồng thời hướng đến ma quỷ dò hỏi: “Người tựa hồ đã quên rất nhiều chuyện...” Ma quỷ từ trong mơ màng ngăn

ngủ tỉnh lại, hắn gật đầu rồi lại lắc đầu, tạo nên từng trận âm khí nói: “Trải qua vô tận năm tháng, trong đầu ta trống rỗng, chỉ có thể nhớ rõ là bản thân từ trong tử thành trốn ra.” Tiêu Thần có chút tiếc nuối, không thể từ trong miệng hắn biết được bí mật của tử thành. Hơi sương trong rừng lượn lờ, cùng với khí tức âm lãnh của ma quỷ hòa cùng một chỗ khiến cho khu vực này âm u đáng sợ. Trầm mặc một lúc rất lâu, ma quỷ mới phá vỡ sự tĩnh mịch này mở miệng nói: “Ta nghĩ ngươi là một người thông minh. Biết được ta không muốn mạnh mẽ ra tay nhưng không đồng nghĩa là ta không dám ra tay, ta chỉ muốn mượn thánh thụ trong tay các ngươi dùng một thời gian, tối đa một năm liền trả lại, đương nhiên sẽ có hậu báo.” “Người đang cố kị điều gì?” Tiêu Thần thủy chung vẫn không hiểu rõ. “Đối với quá khứ trước kia, trong đầu ta tuy trống rỗng nhưng ta vẫn hiểu rõ người nào nên chọc vào người nào không nên.” Ma quỷ trực tiếp nói ra: “Ta không muốn cùng với Long tộc kết thù nên không giết hai con long vương kia. Đồng dạng ta đối với tiểu thú này càng thêm cố kị, ta không muốn trêu chọc vào cha mẹ của nó.” Đôi mắt to của Kha Kha lập tức lóe ra một tia hy vọng, dường như không hề chán ghét ma quỷ, long mi thật dài run lên, tỉ mỉ lắng nghe, có vẻ rất muốn biết được cha mẹ của nó đang ở nơi nào. Tiêu Thần hiểu được tâm tình của tiểu thú, quay lại hỏi ma quỷ: “Người biết được lai lịch của tiểu thú này?” “Không biết, nhưng ta dám chắc nó không yếu hơn long vương. Cha mẹ của nó hẳn là ngang hàng với tồn tại long vương trưởng thành. Không phải cũng không dám có chủ ý đoạt thánh thụ Long tộc. Một nghìn năm trước khi ta nhìn thấy được thánh thụ xuất hiện một chiếc lá ngọc cũng đã phát hiện ra được một quả trứng bảy màu, nằm ở bên cạnh thánh thụ, chúng nó được một lực lượng thần bí phong ấn với nhau. Ta nghĩ đó chính là Kha Kha.” Ma quỷ nói xong những lời này nhìn tiểu thú thật sâu. Kha Kha mơ hồ chớp đôi mắt to, mà Tiêu Thần lại được giật mình một phen, một nghìn năm trước, trứng của Kha Kha đã xuất hiện trên đời rồi. Thế nhưng hắn đã cùng Kha Kha trao đổi với nhau, tiểu tử kia mới sinh ra không bao lâu a. Nói như vậy quả trứng bảy màu kia chẳng phải đã ‘thai nghén’ một ngàn năm sao? Trên người Kha Kha thủy chung vẫn mang theo một tấm màn thần bí. “Long tộc cần bao lâu mới có thể phá trứng đi

ra?” Tiêu Thần muốn so sánh Kha Kha cùng với Long tộc một chút. “Điều này không thể nói cụ thể được, bình thường là mấy trăm năm thời gian, thế nhưng khi phong ấn trên Long Đảo biến động sẽ đánh vỡ quy tắc này, vì thời gian này sẽ có lực lượng kì dị xuất hiện, long đàn trên đảo trong thời gian ngắn sẽ nở ra tiểu long. Điều chúng nó cần chính là linh khí trời đất để tắm bổ, nếu như cho chúng nó vô tận linh khí thì có thể trong vài ngày có thể phá trứng đi ra.” Vài ngày so với mấy trăm năm thật sự có chút khoa trương rồi. Cẩn thận suy nghĩ một chút, lấy mấy trăm năm so với một ngàn năm thì Kha Kha cũng không tính là chân chính nghịch thiên. “Y nha.....” Tiểu thú khe khẽ thở dài, thần tình có chút cô đơn, dường như đang suy nghĩ đến cha mẹ của nó. Hình dáng đầy thương cảm kia đặc biệt khiến người ta yêu thương. “Sau khi hiểu rõ mọi thứ, người hắc đã tin ta, ta thực sự chỉ muốn mượn dùng mà thôi.” Ma quỷ bình tĩnh nhìn Tiêu Thần nói: “Ta đối với cha mẹ của nó có điểm kiêng kỵ nhưng đối với người lại không có chút cố kỵ nào, giết chết người cũng không hề đưa đến bất luận phiền toái nào.” Nghe được lời ấy, tiểu thú từ trong trạng thái mất mát bình tĩnh lại, hung hăng quay qua phía ma quỷ vùng thú thảo nhỏ. Tiêu Thần cũng không sợ hãi nói: “Muốn giết ta? Kha Kha sẽ nhớ rõ người, sau này nó sẽ báo thù cho ta. Hiện tại nó không thể làm gì được người, với đại thần thông của cha mẹ nó, tất nhiên sẽ cho người lên trời không được mà xuống đất không xong.” Một tiếng thở dài, ma quỷ mang theo âm vụ biến mất, quỷ âm yếu ớt từ trong rừng rậm xa xa truyền đến: “Kỳ thực nó tốt cùng có cha mẹ hay không, hay cha mẹ của nó còn tồn tại trên đời này không đều rất khó nói, ta trước chỉ là cẩn thận quá mức mà thôi. Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn, người không có nhiều thời gian để suy nghĩ đâu. Nếu không.....khi cần đổ máu thì ta tuyệt sẽ không nường tay.” Thánh sơn Long tộc nguy nga hùng vĩ, khí thế áp nhân, giống như một thần trụ chống trời. Tiêu Thần mang theo Kha Kha lại đi đến đây, đứng trên vết cắt của thông thiên thần thụ cao hơn trăm thước, ngẩng đầu nhìn lên Thánh sơn nguy nga đang ẩn trong sương mù. Lời nói tối qua khi ma quỷ rời đi khiến cho Tiêu Thần hiểu được trong thời gian ngắn đối phương sẽ không trở mặt, mấy ngày tiếp theo hẳn không phải lo lắng. Đi đến đây chính là muốn tìm lực lượng cường đại

đến áp chế ma quỷ, hấn hi vọng cường giả trong Long tộc xuất hiện. Chỉ là hấn rất nhanh phải thất vọng. Hấn phát hiện mặc dù là thượng vị long như Bạo Long, Sư Vương Long, Kiếm Long..... nhưng bọn chúng đều mất đi đại thần thông như khi biểu hiện ra trong tử thành, hiện nay chúng nó đều khôi phục lại trạng thái ‘thú tính nhiều hơn thần tính’, tất nhiên là không thể liên hệ với bọn chúng. Không thể nghĩ ngờ rằng ma quỷ cũng đi theo phía sau, tuy rằng không thể phát giác được hành tung của nó nhưng Tiêu Thần lại có thể cảm giác được hấn đang ở gần đó. “Rống...” Xa xa truyền đến âm thanh long khiếu, dựa vào trực giác của hấn đó là một con ấu long, nhìn về phía xa xa có thể thấy được một vài thân ảnh, Tiêu Thần thấy được vài tên tu giả, dường như bọn chúng đang đuổi theo một tiểu long vàng kim. ‘Long vương’ hai từ này lập tức hiện ra trong đầu Tiêu Thần. Nhóm tu giả hấn là đã có được tin tức sau khi tập hợp chín long vương là có thể triệu hồi được thần thuyền trong truyền thuyết nên đã triển khai hành động. Nhưng mà đến khu vực này để truy bắt tiểu long vương thật sự là quá mức lỗ mãng. Khu vực này được gọi là thánh địa của Long tộc, không nói đến đám cường đại như Bạo Long, Sư Vương Long..... quanh đây toàn tụ tập man thú cường đại không kém gì Long tộc, nếu như gặp phải bọn chúng thì hậu quả không cần phải nghĩ nữa.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 107: Tiểu long bất thường.

Chương 107: Tiểu long bất thường. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Quả nhiên sự lo lắng của Tiêu Thần đã trở thành sự thật. Một tiếng long khiếu rung trời vang lên. Ánh vàng kim chói mắt, một con Sư Vương Long mang theo sát khí tận trời nhanh chóng xuất hiện, từng tảng lớn cây rừng đổ ngã, tiếng kêu thảm thiết truyền đến, thân thể vài tên tu giả hầu như chỉ trong nháy mắt bị Sư Vương Long to lớn xé rách. Thân thể khổng lồ dường như được đúc ra từ đồng thau. Một đợt công kích của nó nhất thời san bằng một tảng lớn rừng rậm, núi non rung động mãnh liệt. Vài tên tu giả chạy ra xa cũng không thoát được họa sát thân, trực tiếp bị đập thành thịt nát. Tiêu Thần trầm mặc một trận, nhóm tu giả muốn rời khỏi Long Đảo phải nỗ lực rất nhiều, cuối cùng để tìm được cửu long vương chỉ sợ chết hơn phân nửa rồi. Ma quỷ vô thanh vô tức xuất hiện ở vết cắt của thần mộc, Tiêu Thần cũng không để ý đến hắc, trực tiếp chọn một chỗ rồi rời đi, sau đó lẳng lặng chờ màn đêm buông xuống. Khi ánh sáng hoàn toàn biến mất thì vùng phụ cận Thánh sơn vô cùng an tĩnh, tiếng rít gào của man long, mãnh thú đều đã biến mất. Xuyên ra rừng cây, đi đến bên dưới chân Thánh sơn, Tiêu Thần lại lần nữa cảm giác được khí tức kinh khủng ở đây. Không sai. Mặc dù lúc có lúc không thể nhưng khí tức rất giống trong tử thành, nghĩ đến nơi đây vô tình là cánh cửa để tiến vào tử thành thế nhưng ai lại tự đi tìm tử lộ đây? “Người muốn đem ta tiến vào trong hiểm địa sao?” Thân ảnh của ma quỷ xuất hiện trong khu rừng cách đó không xa. Lẳng lặng nhìn Tiêu Thần, hắc đã sống qua vô tận năm tháng, không thể bị đánh lừa như vậy. Tiêu Thần căn bản không hy vọng lại đem ma quỷ vào trong tử thành, đi đến đây chỉ vì hắc muốn tìm xem trên Thánh sơn có lực lượng phong ấn đáng sợ nào có thể hủy diệt được ma quỷ không. Chỉ là khi đến chân núi hắc đã dừng chân lại, Thánh sơn phát ra cỗ khí tức dị dạng so với trước kia càng thêm đậm đặc hơn. Thân núi đỏ sậm như đã từng nhiễm máu qua. Tòa cung điện sứt mẻ gần như đổ nát kia khắc đầy sự tang thương của năm tháng, khiến người ta cảm nhận được khí tức lâu đời đồng thời cũng khiến cho tim đập nhanh hơn. Kha Kha hướng về Tiêu Thần lắc lắc đầu. Trực giác của tiểu thú tràn đầy linh tính này nhạy cảm phi thường. Thân thể nó phát ra hào quang sáng ngọc, nó muốn bảo Tiêu Thần không nên tiếp tục tiến lên phía trước. Hy vọng thất bại, Tiêu Thần biết nếu như lần này hắc lại tùy tiện tiến về trước

thì rất có thể sẽ phải bỏ mạng ở đây. Hắn chọn lựa lui về phía sau, theo đường cũ quay lại, trên đường đi đến gần thông thiên thần thụ thì tiếng long khiếu của ấu long đã hấp dẫn sự chú ý của Tiêu Thần. Dưới ánh trăng như nước, khắp rừng núi như được phủ thêm một lớp màn che mỏng. Có thể nhìn thấy rõ ấu long đang tranh đấu ở gần chỗ thần mộ. Mà lại là ba con! Tiếng long khiếu chính là phát ra từ chúng nó. Điều này khiến cho Tiêu Thần cực kỳ chú ý, đây chính là vùng phụ cận Thánh sơn Long tộc a. Nói không chừng ở trong đó có một con long vương đây. Hắn ấn dấu thân hình chậm rãi tiếp cận nơi đó. Nhưng kết quả lại khiến hắn kinh ngạc. Ba tiểu long lại có đến hai con là tiểu long vương. Chúng nó đang tranh đấu nhau, con tiểu long thứ ba tuy rằng không phải là long vương nhưng lại hung hãn dị thường, lại đi gia nhập vào trong trận chiến của long vương này. Hiện tại chúng nó đang hỗn chiến kịch liệt. Một tiểu long vương toàn thân lấp lánh ánh hồng giống như là một ngọn lửa đang bùng cháy. Đầu của nó đúng là rất hấp dẫn ánh mắt. Từ long thể của nó mà xem thì rất khó mà đoán ra nó là hậu duệ của chủng loại long nào. Mà một tiểu long vương khác toàn thân vàng kim sáng chói giống như được đúc ra từ hoàng kim. Đầu của nó cũng rất hấp dẫn ánh mắt. Thân thể như một con sư tử nhỏ, đương nhiên là không có lông rồi mà hoàn toàn được bao phủ bằng vảy vàng kim. Tiêu Thần đối với tiểu long màu hồng kia rất khó đoán ra xuất thân, thế nhưng đối với con tiểu long vàng kim này khiến hắn nghĩ ngay đến Sư Vương Long như là phản xạ có điều kiện. Với lại hơn phân nửa hắn đã từng vinh dự nhìn thấy một tiểu long vương khác giống vậy từ trong long đàn chui ra ở trong sơn cốc kia. Hai tiểu long này dài gần một thước, thế nhưng uy thế của nó đủ để khiến cho cao thủ có tu vi thất trùng thiên phải kinh hãi. Chúng nó không bị hạn chế của phong ấn, thần tính nhiều hơn thú tính. Có thể nói là thông linh, có thể phóng xuất ra một ít pháp thuật công kích đặc biệt của Long tộc. Quả nhiên là thánh địa của Long tộc có khác, Tiêu Thần cảm thán không thôi. Tất cả Long tộc cường đại đều tập trung nơi đây, bởi vậy nơi đây xác suất xuất hiện long vương cũng cao hơn những nơi khác. Mà lại có thể xuất hiện hai con tiểu long vương. Nếu như cùng với hai tiểu long vương của Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng là Thanh Long và Bích Long kia thì Long tộc

thánh địa đã xuất hiện ít nhất là bốn long vương rồi a. Tiêu Tổ Long trong truyền thuyết đã xuất hiện ở khu vực này sao? Tiêu Thần vẫn có chút hy vọng được nhìn thấy, thế nhưng hẳn biết rằng muốn nhìn thấy tiểu Tổ Long sợ rằng so với nhìn thấy cửu long vương sợ rằng khó khăn hơn rất nhiều. “Ngao rống.....” tiếng long khiêu từ trong cuộc tranh đấu truyền ra, tình hình đang rất kịch liệt nhưng lại khiến cho Tiêu Thần cảm thấy kì dị chính là sức chiến đấu của tiểu long kia rõ ràng không nổi bật, tiểu long bình thường kia không phải là một long vương mà lại ngoan cường như thế, nó đã bị thương gần như là trí mạng nhưng vẫn liên tục tiến lên, tham gia vào trận chiến đấu của hai con long vương kia. Một tiểu long rất kì quái, lại ngoan cường và bướng bỉnh như thế. Không sợ chết tiến về phía trước. Nó thoạt nhìn thì rất bình thường, long thể xám đen đầy thương thế, thân như hổ báo, đầu cũng hơi giống Tổ Long nhưng lại không có sừng. Lực lượng và tốc độ không thể nào so sánh với hai tiểu long vương kia mà lại không thể thi triển được chú ngữ của Long tộc. Vảy trên người rơi xuống rất nhiều, huyết nhục mờ hồ, cả thân thể không có một chút hào quang nào, so với Long tộc bình thường thì kém hơn nhiều. Chỉ là tiểu long này thật sự quá mức ngoan cường và cố chấp, lần lượt đứng lên từ trong vũng máu xông lên phía trước. Mãi cho đến khi hai long vương kia bị chọc giận, dường như tức giận vì tiểu long thực lực yếu kém này không ngừng quấy rầy quá trình chiến đấu chân chính của chúng nó cho nên đồng thời hướng đến tiểu long xám đen kia phát ra công kích trí mạng. Một tiếng gào thảm thiết, tiểu long không thể mở mắt ngẩng lên trên mặt đất, cũng không thể đứng dậy. Tiêu Thần cảm khái vô cùng, long vương quật khởi quả là một quá trình tàn khốc, không ít đồng loại trong quá trình chúng nó lột xác mà phải nằm xuống. Mà những điều Tổ Long trong truyền thuyết trải qua sợ rằng càng thêm thảm liệt, dù sao nó chính là đối mặt với khiêu chiến của chín đầu long vương a. Âm thanh trong khi chiến đấu và tiếng gào thét của ấu long rõ ràng sớm đã bị man long gần đó nghe được, thế nhưng chúng nó lại không hề can thiệp, mặc cho màn tranh đấu tàn khốc này tiếp tục, đây tựa hồ là cách sinh tồn trong Long tộc. Sau cùng, hai tiểu long vương ủ rũ rời đi. Trong rừng lại trở lại sự yên tĩnh vốn có của nó, chỉ có âm thanh khe khẽ

của tiểu long suy nhược kia. Nó còn chưa chết, vùng phụ cận của thần mộc đã bị máu của nó nhiễm đỏ cả mặt đất. Tiêu Thần đi đến, phát giác được tiểu long này đã vào trong trạng thái đang hấp hối, thương thể của nó rất nghiêm trọng, ngực và bụng bị một vài vết thương kinh khủng. Nội tạng đầy màu sắc bên trong đều bị lộ ra ngoài. Rất rõ ràng là nó không thể sống nổi. “Y nha.....” Kha Kha dùng sức kéo góc áo của Tiêu Thần, trong đôi mắt to linh động tràn ngập sự thương hại. “Người muốn ta cứu nó?” Kha Kha dùng sức gật đầu. “Ta cũng muốn cứu nó chứ, chỉ là thương thể của nó quá nghiêm trọng, căn bản không có khả năng cứu sống được.” Tiêu Thần bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn biết được trạng thái của tiểu long khiến cho Kha Kha đồng cảm. Nơi đây chính là quê nhà của Kha Kha, nó chính là một tiểu thú bị bỏ rơi mà tiểu long này cũng đồng dạng như vậy, giống như là đã bị phán tử hình, không ai chăm sóc, dường như bị thế giới này vất bỏ. “Y nha.....” Kha Kha dùng lực cố sức lay động chân của Tiêu Thần, sau đó đem tiểu thánh thụ trên đầu xuống, cẩn thận đặt tiểu thánh thụ bên cạnh tiểu long, cầm chiếc lá ngọc cẩn thận nhét vào trong miệng của tiểu long. “Chùn chụt.....” Tiểu long bị trọng thương hút vài cái, thần trí của nó đã rất mơ hồ, đây giống như là một hành động bản năng. Từng tia sáng trong tiểu thánh thụ phát ra chảy vào trong thân thể của tiểu long. Tiểu long lúc đầu còn mơ hồ đột nhiên mở hai mắt ra, đầu tiên là mơ màng nhìn Tiêu Thần và Kha Kha, sau đó cảnh giác vô cùng, cố sức cử động long thể trọng thương nhưng không thành công, đau đớn khiến nó phải gào thét vài tiếng. Kha Kha lại đem tiểu thánh thụ đặt bên cạnh nó, thế nhưng tiểu long lại quật cường quay đầu qua một bên. “Y nha.....” Kha Kha thở phì phò không ngừng dùng thú thảo nhỏ chỉ vào trong vết thương của nó. Không nghĩ đến tiểu long này lại lắc đầu, từ chối ý tốt của Kha Kha. Quả là một tiểu long ngạo nghễ, chỉ đáng tiếc là sau cùng vô lực ngã lên mặt đất. Một tiểu long rất có ý tứ, mặc dù sắp phải chết thế nhưng vẫn cao ngạo như thế. Kha Kha không nói gì, có ý tốt muốn giúp đỡ thế nhưng đối phương lại như vậy, tiểu thú ảo não thu lại thánh thụ. Mà Tiêu Thần lại có chút cảm khái, hẳn mở áo lót trong người, từ trong đó lấy ra hạt tuyết sen lấp lánh ánh sáng. Đây chính là mỹ vị của Kha Kha a. Bất quá cái bụng của nó lại bị sinh mệnh

cam lộ làm cho tròn vo, hiện tại không có biện pháp hưởng thụ cho nên mới lưu lại. “Cho một ít hạt tuyết sen thử xem.” Kha Kha chớp đôi mắt to, sau đó gật đầu, tỏ vẻ đã đồng ý. Tiêu Thần mạnh mẽ mở miệng của tiểu long quật cường, đem hạt tuyết sen nhỏ vào trong miệng nó. Đây chính là linh vật trời sinh hiếm thấy, có công hiệu khó có thể tưởng được. Thế nhưng tiểu long kia lại phun ra, căn bản không muốn tiếp thụ sự giúp đỡ này. Tiêu Thần không biết phải nói gì, đem hạt tuyết sen rơi trên đất kia nghiền nát, sau đó quét lên trên vết thương của nó. Chỉ là tiểu long lại mãnh liệt lăn lộn thân thể, muốn làm rơi bột tuyết sen khiến cho vết thương chảy không ít máu. Sự quật cường khiến người ta không nói được gì. Sau cùng, Tiêu Thần mạnh mẽ đem hạt tuyết sen nhét vào trong miệng nó, lấy nguyên khí dẫn dắt nó tiến vào bên trong cơ thể. Hắn đứng dậy quay về phía Kha Kha nói: “Đi thôi, chúng ta đã tận lực.” Tuy rằng đã đi rất xa nhưng vẫn có thể nghe được âm thanh thống khổ của tiểu long cao ngạo kia, rất hiển nhiên với thương tổn như thế thì rất khó để sống sót qua đêm nay. Sáng sớm, Tiêu Thần từ trong tĩnh tu tỉnh lại, ánh bình minh nhu hòa chiếu sáng khu rừng, một chút ánh vàng chớp động. Kha Kha cũng mơ hồ tỉnh lại, nhúu đôi mắt to, từ trong hoa cỏ lười biếng đứng lên. Tại Thánh sơn Long tộc không thể tìm được lực lượng đối kháng với ma quỷ, Tiêu Thần quyết định đi đến mục tiêu kế tiếp, đó chính là Thụ Nhân cốc ở khu ngoài của hải đảo. Hắn không quên cảnh tượng nhìn thấy tại một đêm kia, một thanh niên tóc xanh lá từ trong một lão thụ nhân cao hơn hai mươi thước lột xác đi ra. Khi ấy phát ra dao động lực lượng cường đại biểu hiện cho một tồn tại siêu cường. Tiêu Thần thậm chí cho rằng tên kia có thể đối kháng với hung long. Biết đâu có thể đối kháng với ma quỷ. Long Đảo thật sự rất lớn, lại thêm cây cối rất nhiều, các loại mãnh thú thường xuyên lui tới, cần phải cẩn thận tránh né. Muốn bình an đi khu vực giáp hải đảo ít nhất cần vài ngày. Ba ngày sau Tiêu Thần đã đi đến khu ngoài của hải đảo. Trên đường đi qua một sơn cốc có cảnh sắc xinh đẹp, linh khí dày đặc thì hắn phát hiện được một loại dị tượng. Ánh vàng kim như sóng nước truyền ra từ một căn nhà tranh bên trong sơn cốc, dường như nơi đó có một con suối vàng kim vậy. Từng trận khí tức dịu dàng khiến cho các loài chim thú bên trong cốc đều an tĩnh.

Điều này thật sự rất thần kỳ, rất khó đoán được bên trong nhà tranh rốt cuộc xảy ra cái gì. Khắp sơn cốt đều là cây hoa lan xanh tươi, giữa màu xanh của lá cây được tô điểm thêm bởi những cánh hoa phấn hồng, đỏ thắm, hồng đậm, tím, tím nhạt, trắng, cam và các loại màu sắc khác bám đầy trên các gốc cây, lá cây xanh tươi khiến cây hoa sơn trà năm sáu màu nổi bật kiêu diễm vô cùng. Nhiều đóa hoa đều mang theo mùi hương khiến người ta phải say mê. Hơn nữa ánh vàng kim kia không ngừng truyền đến, khiến cho cả hoa cốt như được phủ thêm một màn che đầy thần bí. Nơi đây giống như là tiên cảnh, yên tĩnh mà dịu dàng. Tiêu Thần đứng cách đó không xa lẳng lặng quan sát, Kha Kha vài lần muốn chạy đến đều bị hấn ngăn lại. Ngay lúc này, khuôn mặt tái nhợt của ma quỷ vô thanh vô tức xuất hiện, tuy rằng không có xuất ra cụm sương đen nhưng cũng mơ hồ cảm thấy được khí tức âm trầm quanh đó. Hấn nhìn chăm chú vào nhà tranh nói: “Đây là khí tức của thần.” Những lời này khiến cho Tiêu Thần khiếp sợ không thôi, khí tức của thần, như thế nào có thể? Lẽ nào trên Long Đảo còn có thần sao? Nơi đây không phải áp chế lực lượng của thần sao? Không có khả năng tồn tại cấp bậc này a! “Chính xác là khí tức của thần a!” Ma quỷ híп đôi mắt lại, phát ra hai tia hàn quang. Tiêu Thần trong lòng đại động, nói như vậy có thể kết thúc được sinh mệnh của ma quỷ tại đây không? Nếu như là thần thì đủ để hủy diệt được ma quỷ bị áp chế lực lượng không thể thành công đột phá thần chi cảnh giới a. Ánh sáng vàng kim dần nhạt đi, khí tức ôn hòa và bình thản trong nhà tranh dần dần tản ra khắp nơi. “A, ta hiểu được rồi, đây chính là thần tính thức tỉnh.” Thân thể căng thẳng của ma quỷ dần thả lỏng xuống, hàn quang trong mắt cũng biến mất.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 108: Bất tử vương.

“Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Thần hỏi, mặc dù không muốn giao tiếp với ma quỷ nhưng có một số việc không hỏi hẵn thì không được. “Máu của thần trong thân thể bình thường bị thiêu đốt lên, đây chính là thần tính thức tỉnh, cũng là một người nhận được truyền thừa của thần, hậu duệ của thần sẽ tiếp thu một bộ phận lực lượng của tổ tiên. Tin tức này khiến cho Tiêu Thần có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có giật mình như vừa rồi, hẵn mở miệng hỏi: “Hẳn có phải rất mạnh không ?” Ma quỷ không chút nào sợ hãi, bình tĩnh cực kỳ nói: “Tổ tiên của hẵn rất lợi hại, truyền thừa đến đời của hẵn cũng không thể tái hiện thần nguyên lực hoàn chỉnh. Trong vòng ba mươi năm có thể đạt đến cảnh giới bán thần. Nhưng từ đó về sau muốn có đột phá thêm cần phải đánh vỡ sự cầm cố trong chính máu của thần này. Nếu không thì suốt đời phải chấp nhận dừng lại ở cảnh giới này. Tiêu Thần lập tức đại ngộ, đây không phải là như lời của Nhất Chân hòa thượng cùng Liễu Mộ nói chính là bán thần sao? Có một số người trời sinh đã là bán thần, bọn họ chính là hậu duệ của thần, theo sự tăng trưởng tuổi tác sẽ kích phát ra lực lượng tổ tiên truyền thừa cho bọn họ. Bất quá gia tộc như vậy lại thừa thớt vô cùng, vả lại cũng không phải mỗi thế hệ đều có thể có được lực lượng như vậy, bởi vì theo thời gian trôi đi, một đời được truyền thừa xuống thì máu của thần ẩn bên trong cơ thể ngày càng loãng. Bình thường hơn mười người sẽ có được một người được nhân tố bên ngoài kích thích mà thức tỉnh đã là tốt lắm rồi. Người bên trong nhà tranh sẽ là ai đây? Hẳn hiện tại đã đạt đến cảnh giới nào? Có phải là một người quen không? Tiêu Thần rất muốn tiến lên quan sát. “Bất quá chỉ là lực lượng thần nguyên thức tỉnh mà thôi, muốn trở thành bán thần chân chính ít nhất cũng phải hơn ba mươi năm nữa. Hiện tại lực lượng của hẵn không có tăng nhiều lần, ta muốn giết hẵn đơn giản giống như là nghiền nát một con rệp vậy. Có lẽ, người cũng có thể làm được.” Ma quỷ trong khi nói thì thở nhẹ một hơi,

không chút nào để người có hi vọng trở thành bán thần này trong mắt. Đây chính là tư cách của một cường giả. Tiêu Thần đi nhanh về phía trước, muốn xem thử đến tột cùng. Mà lúc này ánh vàng kim đã thu liễm lại, một thân ảnh phá tan nhà tranh bay lên trời cao. “Rand!” Tiêu Thần thật sự rất kinh ngạc, cư nhiên lại là mỹ nam tử tóc vàng Rand. Tiêu Thần với hắn có thể nói là oán khí không ít. “Tiêu Thần!” Rand đứng trên không nhìn xuống phía dưới. Hắn cũng tràn ngập sự kinh dị, thật không ngờ lại có thể gặp được Tiêu Thần ở đây. Không nói lời dư thừa, một luồng sáng vàng kim như sóng nước đánh xuống. Tiêu Thần quát nhẹ một tiếng, hai tay hiện ra từng tia sáng mờ, từng hình ảnh đao kiếm phóng lên cao, đánh vỡ ánh sáng vàng kim này sau đó đánh úp về phía Rand. Rand vội vàng phóng lên cao, sau đó hướng về phía xa bỏ chạy: “Có cơ hội sẽ cùng ngươi tái đấu.” Âm thanh của Rand từ phương xa truyền đến. Cũng không có oán giận và phẫn nộ. Tâm tình của hắn dường như bình thản hơn rất nhiều, dường như đã quên tất cả chuyện thảm bại trước đây. “Tùy thời tiếp ngươi.” Tiêu Thần đáp lại, cư nhiên lại có một địch thủ có khả năng trở thành bán thần thật sự là ngoài dự liệu của hắn. Bất quá nghĩ lại cũng không có gì ngoài ý muốn. Yển Kuynh Thành có thể nào lại đi giao hảo với Rand khi hắn không có chút tiềm lực nào sao? Tất nhiên là coi trọng khả năng hắn sau này có thể trở thành bán thần. Chỉ là..... bán thần thì sao? Tiêu Thần tin tưởng chỉ cần hắn nỗ lực, dù cho đối phương có được truyền thừa từ máu của thần thì sao? Hắn đang tu luyện chính là lực thần tán thủ, chẳng lẽ lại sợ một người cảnh giới bán thần sao? Chỉ cần có thể tu luyện đến cảnh giới cao nhất thì không có gì để sợ hãi cả. Một ngày sau Tiêu Thần rốt cuộc cũng đã đi đến Thụ Nhân cốc, chỉ là hắn thất vọng khi phát hiện nam tử tóc xanh kia đã rời khỏi đây, cũng không thấy bóng dáng của mấy tên thụ nhân kia. Đường nhiên cũng không có thể tìm được Triệu Lâm Nhi trước đã quay về ngoại vi của Long Đảo. “Người đang tìm tên lão thụ nhân kia sao? Muốn dùng hắn đối phó ta?” Ma quỷ thật sự là xứng với câu ‘xuất quỷ nhập thần’, vô thanh vô tức xuất hiện bên trong Thụ Nhân cốc. “Hắn xác thực không yếu, mặc dù có thể lột xác thành hình người nhưng cuối cùng vẫn không thể là đối thủ của ta. Ta có thể nói rõ cho ngươi biết, nếu như bị hắn phát hiện được

tiểu thánh thụ, khẳng định hẳn sẽ tranh đoạt, bởi vì hẳn chính là một thụ nhân, so với ta thì cần tiểu thánh thụ này hơn nhiều. Nói không chừng hẳn có thể không cần thể diện cũng không cố kỵ mà xuất thủ đấy.” Tiêu Thần không có đáp lại, hẳn đang đi quanh vùng ven của Long Đảo, kỳ thực hẳn đang cẩn thận tìm kiếm nơi ở của thụ nhân kia. “Người muốn tìm hẳn để cho hẳn ra tay, muốn hai người chúng ta tranh đoạt lẫn nhau sao?” Ma quỷ nở nụ cười nói: “Nếu là như vậy ta sẽ thật rất cao hứng nhìn hẳn ra tay giết người cướp đi thánh thụ, như vậy thì mọi chuyện sẽ không có liên quan đến ta. Ta sẽ tìm hẳn cướp lại, như vậy coi như đã báo thù cho người, đương nhiên ta sẽ cứu tiểu thú này.” Kha Kha hiện đang ngủ say, bằng không nó nhất định sẽ vọt đến. Tại ngoại vi của Long Đảo tìm kiếm vài ngày mà không có chút thu hoạch nào. Sau đó, Tiêu Thần vài lần đi đến đầm lầy âm u kia nhưng vài lần đều phải rời khỏi. Đó chính là đầm lầy chết chóc, nơi trước kia bọn Luân Hồi Vương sinh sống. Đối với bất tử vương cao hơn mười thước, sau lưng có đôi cánh chim hư thối kia đã tạo ấn tượng sâu sắc trong lòng Tiêu Thần. Mặc dù trước kia không có chân chính thấy rõ thế nhưng cảnh tượng ‘ma vân tế nguyệt’ đáng sợ kia cũng đủ nói lên thực lực cường đại của hẳn. Tiêu Thần cho rằng hẳn chính là một tồn tại đáng sợ như hung long. Có thể mượn dùng lực lượng của hẳn không? Tiêu Thần thật sự không có chút nắm chắc nào, sợ rằng sẽ gặp phải một ác ma giết người, có lẽ cũng đáng sợ như ma quỷ. Một buổi tối đầy sao, Tiêu Thần rốt cuộc cũng lại đi đến đầm lầy chết chóc, hẳn không dám tiếp tục trì hoãn thời gian. Có thể nhìn thấy được ma quỷ không thể tiếp tục nhìn nữa, nếu không có cách nào diệt trừ được hẳn, chỉ sợ sinh mệnh của Tiêu Thần sẽ nguy hiểm. Mấy ngày này, tiểu thú Kha Kha mơ hồ đều ở trong hình dạng trái ngược với trước kia, hơn phân nửa thời gian đều chìm trong giấc ngủ sâu, Tiêu Thần biết được tiểu thú hiện tại đang chăm chú tu luyện a, phương pháp tu luyện trong mộng kỳ quái. Thi chương di chuyển nhẹ nhàng, như là một làn sương khiêu động, bên trong đầm lầy phi thường vắng vẻ, không hề có chút chim thú nào can đảm đi đến nơi đây. Ma quỷ cười như không cười nhìn Tiêu Thần, không nhanh không chậm đi theo sau lưng hẳn. Hai ngày gần đây hẳn hầu như một bước cũng không rời khỏi Tiêu Thần. Không hề âm

thầm đi theo giống như trước kia. Do dự trong chốc lát, Tiêu Thần nhịn thở đi nhanh vào bên trong đầm lầy. Một tầng sương trắng hiện ra, bảo vệ cho hắn và Kha Kha đang ngủ say. Bước lên nền đất lầy lội tối đen, phía trước cách đó một đoạn có một mảnh xương khô. Thịnh thoảng có thể thấy được vài tia ánh trắng chiếu sáng một góc. Rốt cuộc cũng tiến vào khu vực trung tâm đầm lầy, Tiêu Thần nhìn về đồng xương trắng phía trước, trong lòng sợ hãi một trận, những ngọn lửa đen đang phiêu phù ở khắp nơi tại đồng xương trắng kia như có một loại sát khí tà dị thấm sâu vào trong tâm linh. Hắn biết bất tử vương cao hơn mười thước kia đang ở ngay trong vũng bùn phía trước. Quay đầu hơi nhìn về ma quỷ, Tiêu Thần bắt đầu nảy sinh ý nghĩ thối lui. Vì ác quỷ hiển nhiên biết được một nơi như thế này mà lại không chút nào sợ hãi. Điều này tựa hồ cũng đã đủ để nói rõ vấn đề. “Hắc hắc.....” Ma quỷ mặc dù rất nỗ lực làm cho tiếng cười của mình nhu hòa thế nhưng giữa đêm khuya tại đầm lầy chết chóc này vẫn cực kỳ âm trầm. “Ta xem người nên lui về phía sau đi, nếu không khi bất tử vương đi ra là lúc khí tức tử vong cuộn cuộn tuôn ra sẽ ảnh hưởng đến người. Đã lâu rồi không cùng với lão bằng hữu này chào hỏi, hôm nay nhân cơ hội này cùng với hắn ôn lại chuyện cũ vậy.” Tiêu Thần thật sự không biết phải nói gì. Hai con quỷ này cư nhiên lại là bằng hữu. Hắn không nói gì lui về phía sau, trong lòng có chút cảm xúc. Niềm hy vọng trên Long Đảo này tìm được một người có thể khắc chế ma quỷ sợ rằng đã thất bại, hoàn toàn thất bại. “Lão bằng hữu, ta đến thăm người đây.” Ma quỷ nhẹ nhàng vung tay lên, đồng xương trắng kia nhất thời trôi nổi trên không, di chuyển về một chỗ khác. Cụm sương đen từ trong lòng đất mãnh liệt phóng lên, cuộn cuộn kịch liệt giống như là ngọn lửa đen đang cháy rừng rực kia. Một tiếng quỷ khiêu khiến cho da đầu người ta tê dại truyền đến, mây đen che kín cả mặt trăng, vô tận sương đen trong sát na xông thẳng trời cao, giống như một tàn cây ngăn cản ánh trăng chiếu xuống. Một quái vật lớn xuất hiện trong vũng bùn, thân thể cao hơn mười thước phát ra sát khí mãnh liệt. Tuy cách xa một đoạn, và lại sương đen chỉ mới bắt đầu chuyển động thế nhưng Tiêu Thần có thể thấy được thân thể hư thối của bất tử vương kia cùng với đôi cánh thối nát thật lớn. Âm khí mệnh mỏng, lực lượng hắc ám đáng sợ đang chấn

động bên trong đầm lầy, mà tiếng huyết thể lương kia lại khiến cho lưng của Tiêu Thần xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh. Không thể nhìn rõ được khuôn mặt của hắn nên khó có thể đoán được hắn đang vui mừng hay giận dữ. Nhưng có thể cảm thụ rõ ràng uy áp đáng sợ và lực lượng của hắn, bất tử vương này có thể đánh bại được ma quỷ không? Chỉ là..... cả hai có chiến đấu không đây.

Trước khi chết hắn là một thiên sứ sao? Tiêu Thần có suy nghĩ như vậy, nếu không thế nào lại có một đôi cánh đây? Thế nhưng thân thể lại quá lớn đi. Hay là trước thời gian Long Đảo bị phong ấn, trên đảo đã từng phát sinh ra một trường chiến đấu thảm liệt sao? Bất tử vương có thể bị vắn lạc trong thời kì đó. Hai ánh mắt băng lãnh như là hai thanh kiếm sắc bén hướng đến Tiêu Thần, bất tử vương dường như muốn gây bất lợi cho hắn. “Lão huynh thả lỏng nào, không nên cùng với một tiểu bối chấp nhất làm chi, là ta muốn gặp người.” Ma quỷ lẳng lặng đứng trước người bất tử vương. Ánh mắt băng lãnh kia thay đổi phương hướng, bất tử vương cùng với ma quỷ đi đến một chỗ xa, bọn họ tựa hồ là lâu năm không gặp, khiến cho một chút hy vọng trong lòng Tiêu Thần hoàn toàn tiêu tán. Bất quá, chỉ trong chốc lát sau đó, xa xa trong đầm lầy chợt truyền đến âm thanh vỡ nát kịch liệt, đó chính là âm thanh phát ra khi cây rừng bị đánh nát, âm vụ mênh mông vô tận, dao động năng lượng cuộn cuộn lan ra. Bất tử vương và ma quỷ đã bắt đầu đánh nhau. Tiêu Thần trước tiên lựa chọn chạy trốn, tốc độ của hắn đã nhanh đến cực điểm, thân thể như gió như điện, chỉ trong nửa khắc đã thoát ra khỏi đầm lầy chết chóc. Đối với ‘tử huynh tử đệ’ kia đột nhiên khai chiến, chính là tin tức không gì tốt hơn. Tiêu Thần phóng lên một giải đất, nhảy lên một cây đại thụ cao mấy chục thước quan sát bên trong đầm lầy chết chóc. Âm khí vô tận cuộn cuộn, cứ nhiên đem khu vực đang giao chiến kia hoàn toàn bao phủ, căn bản không thể nhìn thấy được tình hình chiến đấu trong đó, chỉ là dao động năng lượng mãnh liệt có thể khiến người ta cảm giác được đại chiến kịch liệt cỡ nào. Theo cụm khí đen chết chóc

không ngừng di chuyển về hướng tây, chiến trường trước kia dần dần lộ ra ngoài, chu vi hơn trăm thước quang đó giống như bị ‘sao băng’ rơi xuống, mặt đất trũng xuống không biết bao nhiêu thước, trở thành một mảnh địa quật thật lớn tối đen sâu không biết bao nhiêu thước. Có thể đoán được chiến lực bất tử vương và ma quỷ mạnh mẽ thế nào, mặt đất vỡ nát hình dạng không giống nhau, khiến cho khu vực này trũng xuống. Xa xa có một vài thân ảnh di chuyển, khu vực ngoại vi của hải đảo này còn có tu giả, đại chiến kịch liệt thế này hiển nhiên đã kinh động đến bọn họ, bất quá những người đó sau khi cảm thụ được khí tức tử vong liền rút lui rất nhanh, có thể nhìn được ‘gan’ của họ nhỏ thế nào. Đại chiến kịch liệt chỉ giằng co trong một khắc thời gian liền đình chỉ, Tiêu Thần hy vọng kết quả là ma quỷ bị chết trận. Chỉ là, hắn lại một lần nữa đoán sai, ngay khi cụm sương đen hoàn toàn tiêu tán đi, hiện trường xuất hiện một cái hố sâu hơn ba trăm thước, mà ma quỷ và bất tử vương cư nhiên lại ngồi bên cạnh nói chuyện với nhau. Tuy không thể quan sát được cụ thể nhưng có thể cảm nhận được bầu không khí lúc này. Bọn họ không phải là tử địch, thỉnh thoảng có thể nghe được những tiếng cười âm trầm, hai hung linh trò chuyện với nhau thật vui. Đây là chuyện gì? Tiêu Thần trăm điều không lý giải được, hai hung linh này mới vừa rồi vẫn còn sinh tử chiến, lại trong chớp mắt có thể nói chuyện hòa hợp với nhau. Thay đổi quá nhanh đi. “Ha ha..... ngày ta giải thoát được nhất định sẽ không quên lão huynh đệ, chúng ta là bằng hữu thân thiết.” Xa xa truyền đến tiếng cười to của ma quỷ. Sau đó ma vân cuộn cuộn, bất tử vương trở về ẩn sâu bên trong đầm lầy. Luồng gió lạnh bay đến, lá cây chậm chậm rơi xuống, ma quỷ lại xuất hiện trên đỉnh tán cây thật lớn cách Tiêu Thần không xa, ngồi trên một nhánh cây nói: “Người đã cân nhắc xong chưa? Ta thật sự đã không thể tiếp tục kiên trì. Nếu như người có thể khiến cho tiểu thú cam tâm tình nguyện cho ta mượn thánh thụ dùng trong một năm, ngày sau nhất định sẽ có hậu báo.” Tiêu Thần bảo trì trầm mặc, đem thánh thụ giao cho ma quỷ còn có thể lấy lại sao? Dường như khi Kha Kha trưởng thành chắn chắn không thể rời khỏi thánh thụ được a, vì sinh mệnh thực sự cần phải thỏa hiệp sao? “Trên Long Đảo này không có gì ngoài Long tộc và hồng hoang mãnh thú, không ai có thể uy hiếp đến

ta, nhưng Long tộc tuyệt không ra tay với ta. Người cũng thấy đó, bất tử vương kia cùng với ta rất có giao tình. Sau khi ta lột xác tân sinh, đều cùng hắc luận bàn một phen, hắc là một minh hữu cường đại nhất của ta. “Hắc là ai vậy? Có lai lịch thế nào?” Nghe nói như vậy, ma quỷ ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên không trung, thở dài một tiếng nói: “Ta ngay cả chính mình cũng không biết thì làm sao biết được hắc là ai chứ? Ta chỉ biết ta từ trong tử thành trốn ra, mà hắc cũng là một thi thể hư thối đã trải qua không biết bao năm tháng.....” Nói đến đây ma quỷ cư nhiên lại hiện ra một tia thần sắc ưu thương, phảng phất hắc không phải là một ma quỷ mà chỉ là một người thanh niên u buồn mà thôi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 109: Gặp gỡ.

Chương 109: Gặp gỡ. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Ánh trăng như nước, trên tán cây an tĩnh một trận, ma quỷ cư nhiên lại mơ màng nhìn vầng trăng sáng kia, hắc tựa hồ lâm vào bên trong kí ức trước kia, bất tri bất giác hai mắt hắc chảy ra hai dòng lệ. U buồn đến ma quỷ cũng phải khóc, hắc là một nhân vật đã từng giết người như ma, nhưng lại có một mặt mềm yếu như thế, nếu như lan truyền ra ngoài thì cho dù là ai cũng không thể tin được. Lại nói tiếp, ma quỷ thật sự rất anh tuấn, nếu hắc là hung linh duy nhất từ trong tử thành chạy thoát ra ngoài tất có chỗ bất phàm, nói vậy hắc cũng đã từng có quá khứ huy hoàng, chỉ là tất cả đều đã tiêu tán trong những năm tháng vô tận kia, hắc ngay cả chính mình cũng không biết là ai. “Nhìn trăng sáng trên bầu trời khiến tim ta rất đau, phảng

phất trong vô tận năm tháng trước kia, tại một đêm giống như thế này, ta đã mất đi điều trân quý nhất.....” Trên gương mặt tái nhợt của ma quỷ lộ ra giọt nước mắt trong suốt. Qua một lúc rất lâu sau hắc mới lau đi nước mắt, khuôn mặt nở ra một nụ cười nói: “Ta cứ nhiên lại rơi lệ, ta càng ngày càng giống người, có thể đã là một người chân chính rồi.” Sau đó, dưới ánh trăng, trên tán cây hắc cùng với Tiêu Thần lại lâm vào trầm mặc, thật lâu sau, ma quỷ mới lạnh lùng nói: “Ta cho người thời gian cuối cùng là bảy ngày.” Dứt lời hắc từ trên tán cây biến mất. Gió nhẹ nhàng thổi qua, mái tóc dài của Tiêu Thần theo gió mà động, trong một buổi tối hôm nay, hắc cũng nghĩ đến rất nhiều điều, nhìn vầng trăng sáng kia, hắc nghĩ đến cha mẹ, đến người thân của hắc. Đi đến Trường Sinh Giới đã mấy tháng, thế nhưng hắc lại bị vây khốn trên Long Đảo hồng hoang này, hơn phân nửa thời gian là phải giãy dụa để sinh tồn. Cha mẹ, hai người có khỏe không? Mất đi nhi tử như hắc, nhất định sẽ phải rơi lệ đây a. Hắc thật sự rất rất muốn trở lại Nhân Gian Giới, để cho cha mẹ đã có hai màu tóc kia vui vẻ hơn, không muốn bọn họ vì bi thương mà phải rơi lệ. Trong lòng hắc còn có nàng, nhiều năm như vậy trôi đi. Nàng còn có nhớ đến thiếu niên này không? Tạm biệt cô gái yêu dấu, giấc mộng kia vẫn còn mãi, ký ức tốt đẹp kia sẽ vĩnh viễn lưu lại trong trái tim này. Tiêu Thần từ trong những kỷ niệm trôi qua kia, bất tri bất giác trong đôi mắt hắc lại ngấn lệ, lòng của hắc hiện tại đang rất loạn..... Tại một nơi không người này hắc không cần phải che giấu, mặc sức bộc lộ tâm tình, trời sinh hắc là một người sinh động. Cũng là người trần mắt thịt có đủ các loại cảm tình. Thế nhưng bình thường hắc chỉ có thể che giấu thật sâu trong trái tim của mình, các tu giả trên Long Đảo này đều xem hắc là một thanh niên ‘tâm lãnh chí kiên’ nhưng ai có thể biết được hắc cũng có được một mặt cảm tình như vậy đây? “Ta muốn trở lại Nhân Gian Giới...” Tiêu Thần thì thào tự nói, vài giọt nước mắt rồi cuộc cũng rơi xuống, nhưng trong sát na hắc liền lắc mạnh đầu, lại lần nữa đem thương cảm chôn sâu vào trong lòng. “Hiện tại ta không thể làm được, hiện tại ta cần làm là sống sót thật tốt.” Tâm chí của hắc kiên định ép buộc chính bản thân mình bỏ qua buồn phiền, hắc bắt đầu lẳng lặng tu luyện trên tảng cây cho đến khi chìm vào giấc ngủ say. Sáng sớm, tiếng chim hót vui vẻ

khiến cho Tiêu Thần giật mình tỉnh giấc, dưới sự dẫn dắt của huyền công, linh khí trời đất tập trung xung quanh tán cây. Khiến cho nơi đây linh khí tràn đầy, ánh sáng chập chờn, ngay cả ánh bình minh dường như cũng không thể sánh bằng. Làm cho không ít loài chim tụ tập ở đây, không ngừng lượn vòng bay xung quanh hắc. Tiêu Thần bắt động hoạt động gân cốt một chút. “Rắc rắc.....” các con chim vì kinh động mà bay tản ra khắp nơi. Nhìn Kha Kha đang ngủ say mà chảy nước miếng kia hắc không khỏi nở một nụ cười, hình dạng khi ngủ của tiểu thú thật sự rất khả ái, yên tĩnh giống như là một tiểu hài tử. Bất quá đôi lúc lại nói mê “Y nha.....”. Khu vực sát biên giới Long Đảo đã không cần phải tiếp tục ngu ngốc mà đi tiếp. Tiêu Thần mang theo Kha Kha trở về sâu bên trong Long Đảo. Hai ngày trôi qua, hắc cùng bọn người Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng gặp nhau. Thanh Long Vương và Bích Long Vương đều đi theo bên người bọn họ. Yến Khuynh Thành hiện đang bị phong ấn công lực, được vưu vật đầy gọi cảm Liễu Như Yên chăm sóc. Ngoài ra đi theo sau bọn họ còn có hai mươi mấy người, dường như bọn họ bắt chước người ta mà đi theo. “Tiêu Thần!” Nhất Chân hòa thượng và Liễu Mộ đồng thời kinh hô, rất nhanh đi đến. Hai con long vương cũng lấp lóe ra thần quang, nhanh như điện bay đến. Quay quanh Tiêu Thần nhìn chăm chăm vào tiểu Kha Kha. “Người không sao chứ?” Liễu Mộ thân thiết hỏi thăm, dung mạo anh tuấn tái nhợt như có chút bệnh tật khiến cho vị không gian linh sĩ này có khí chất đặc biệt. “Ta không sao! Đã xảy ra chuyện gì? Các người như thế nào lại ở đây?” Tiêu Thần nghi hoặc nhìn hắc. Nhất Chân hòa thượng thấp giọng nói: “Chúng ta đang đi tìm bạn sinh long vương đây. Các tu giả trên Long Đảo đều biết là người đang ngăn cả ma quỷ trong truyền thuyết, hiện tại tất cả mọi người đều rất cảm kích người. Mọi người có thể liên lạc với nhau trên Long Đảo đều đã triển khai hành động, muốn nhanh chóng tìm được thêm vài long vương, hy vọng có thể triệu hoán được thần thuyền, sớm ngày rời khỏi đảo nhỏ này.” Một tiếng cười câu hồn đoạt phách truyền qua. Liễu Như Yên vạn vẹo vòng eo mềm mại, phong tình vạn chủng đi đến, đồng thời cũng đem Yến Khuynh Thành dung mạo tuyệt thế kia đi theo. Nàng có thể gọi là yêu mị đi, liếc đôi mắt trắng dã nhìn Tiêu Thần nói: “Chàng thật là, lại có thể làm

như vậy, đến lúc đó vô pháp hưởng thụ nữ nô nghiêng nước nghiêng thành này cũng không nên tiếc nuối a. Yến Khuynh Thành âm thầm nghiêng rằng nhưng lại không có biện pháp, nếu như không bị phong bế công lực thì nàng muốn lập tức giải quyết vưu vật Liễu Như Yên này. “Mấy ngày qua rất tận tâm tận lực a, mỗi ngày đều luyện nghiêm ngặt để làm sao có tố chất của một nữ nô đây.” Liễu Như Yên ha ha cười nói như nước mùa thu, quyến rũ mà xinh đẹp. Suu suu vài tiếng, ba bộ xương khô cuối cùng cũng từ bên trong đoàn người vọt qua. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương đã đi đến gần Tiêu Thần, chúng nó dùng ngôn ngữ đặc biệt của bộ xương khô hướng đến Tiêu Thần “ân cần” hỏi thăm, cảm xương kia không ngừng rung động “rắc rắc”. Từ trong miệng những người này Tiêu Thần đều biết được mọi chuyện xảy ra gần đây, quả thật là mọi người đều được động viên. Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng là bị thần bí nữ tử kia tìm được, bảo bọn họ mang theo tiểu long vương đi tìm các long vương khác. Bởi vì chỉ có long vương mới hiểu rõ long vương, có Thanh Long Vương và Bích Long Vương đi theo khẳng định sẽ có thu hoạch. Vốn căn cứ theo ý kiến của rất nhiều người, đáng lẽ Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng phải tách ra tự dẫn một nhóm người đi tìm. Bất quá bọn họ lại kịch liệt phản đối, mọi người cuối cùng đồng ý cho bọn họ đi chung một chỗ nhưng lại đem Liễu Như Yên và Yến Khuynh Thành ở bên cạnh. Trên thực tế, quả thực long vương rất hiểu long vương. Bọn họ tại khu vực này phát hiện ra tung tích một long vương khác, hai ngày này đang suy nghĩ xem như thế nào để thu phục được đây. “Ta tại gần Thánh sơn Long tộc phát hiện được hai con long vương, chỉ là chỗ đó lại quá nguy hiểm, có rất nhiều man long và mãnh thú. Người bình thường căn bản không thể tiếp cận nơi đó.” Tiêu Thần đem tin tức này nói cho bọn Liễu Mộ. Dù sao muốn tìm được chín long vương đúng là cần phải đi đến nơi đó a. “Người nói là hung tàn Hồng Long Vương và uy mãnh Kim Long Vương sao? Hồng Long Vương đã bị thu phục rồi.” Lời nói của Nhất Chân hòa thượng khiến cho Tiêu Thần kinh ngạc vô cùng. “Có người đi vào đó thành công thu phục Hồng Long Vương ?” “Đúng vậy!” Nhất Chân hòa thượng giải thích: “Thần bí nữ tử kia dẫn theo đám cường giả Độc Cô Kiếm Ma cùng nhau thâm

nhập vào đó, qua sự chỉ dẫn của Tử Long Vương đã tìm được Hồng Long Vương. Dưới hoàn cảnh hi sinh gần hai mươi người, Độc Cô Kiếm Ma mới có thể thu phục được Hồng Long Vương hung tàn kia.” “Hắn làm sao thu phục được?” “Lúc đầu không ít tu giả muốn dùng sức mạnh, kết quả không thể vây bắt được Hồng Long Vương ngược lại còn bị nó làm bị thương mấy người, hơn nữa gặp phải đám Bạo Sư Long, Kiếm Long hung tàn kia, kết quả bỏ lại tám thi thể, một số ít người chạy thoát trở về.....” Nhất Chân hòa thượng tóm tắt kể lại. Tiêu Thần sau khi nghe xong không thể không cảm thán, thế giới vẫn còn người cường đại và đáng sợ. Lần thứ hai vây bắt Hồng Long Vương, Độc Cô Kiếm Ma triệu tập mười mấy người nhưng thần bí nữ tử kia lại không tham gia. Đầu tiên bọn họ đem Hồng Long Vương kia dụ dỗ ra khỏi Thánh sơn. Sau đó phái người vây đánh nó trọng thương. Mười mấy người này đều bị Hồng Long Vương phản kháng mà thụ thương, sau cùng bọn họ như thế nào cũng không ngờ được, người dẫn đầu hành động này – Độc Cô Kiếm Ma lại xuất thủ với bọn họ. Mười mấy người này hầu như bị một kiếm đánh chết! Lợi dụng khổ nhục kế và sự đồng tình, Độc Cô Kiếm Ma trong thời khắc mấu chốt ra tay cứu tiểu long, thu hẹp khoảng cách với Hồng Long Vương. Sau đó hắn xuất ra các loại thủ đoạn khác nhau đã được an bày sẵn, cuối cùng Hồng Long Vương đã cùng đi với hắn. Tiểu long vương tuy rằng sớm đã thông linh, không bị phong ấn Long Đảo ảnh hưởng nhưng dù sao nó vẫn còn rất nhỏ, linh trí đâu thể so được với người có tâm tính sẵn đây chứ. “Rống.....” xa xa truyền đến tiếng long khiếu rung trời, sau đó truyền đến tiếng cười to của Độc Cô Kiếm Ma. Hắn đang mang theo Hồng Long Vương từ phía xa chạy nhanh đến. “Hắn thế nào lại đến đây ?” Tiêu Thần không hiểu được hỏi. Liễu Mộ giải thích: “Là lúc trước có liên hệ, không chỉ có hắn đến còn có long vương của hắn và Tử Long Vương cùng với chủ nhân của nó cũng đến. Chuẩn bị vây công bạn sinh long vương xuất hiện ở khu vực này.” Độc Cô Kiếm Ma như một thanh kiếm sắc bén rất nhanh đi đến. Bên cạnh hắn là Hồng Long Vương, quanh thân thể của nó như là có một tầng lửa cháy bên ngoài, thần quang lập lòe. Tương đối mà nói, Hồng Long Vương chính là long vương hung tàn và hiếu chiến nhất hiện nay. Thấy Thanh Long Vương và Bích Long Vương nhỏ

hơn nó lập tức trong mắt phát ra hung quang, tàn bạo đánh đến. Long vương gặp nhau đều phát sinh chiến đấu kịch liệt, mà Bích Long Vương và Thanh Long Vương có thể sống hòa bình với nhau chủ yếu là công lao của Nhất Chân hòa thượng và Liễu Mộ. Bọn họ không ngừng hóa giải địch ý của hai long vương này. Hồng Long Vương hung ác đánh đến, Thanh Long Vương và Bích Long Vương không cam tâm tỏ ra yếu thế, cùng nhau đón lấy công kích của Hồng Long Vương hung tàn. Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng vội vàng ngăn cản, hiện tại không phải là lúc để những long vương này đánh lẫn nhau, không có chút điểm tốt nào. Nhưng mà Độc Cô Kiếm Ma lại không có ngăn cản, trái lại cười ha ha, hẳn thấy được Hồng Long Vương của mình áp chế được hai con Thanh Long Vương và Bích Long Vương nhỏ hơn kia. Thái độ của hắn rất cao ngạo, không chỉ muốn chính mình áp chế quần hùng mà cũng muốn long vương của mình phải áp chế những long vương khác. Lúc này tiểu thú Kha Kha trên đầu vai của Tiêu Thần bị đánh thức, nó giống như là tiểu hài tử mơ hồ chớp đôi mắt to, nhìn mọi người trước mắt, sau đó lại nhìn về phía ba con long vương sắp sửa tranh đấu kia. “Y nha.....” Đôi mắt to của tiểu thú nhất thời sáng lên, Thanh Long Vương và Bích Long Vương nó đều đã gặp qua rồi, tự nhiên là biết rõ. Mà Hồng Long Vương hung tàn kia cũng ở trong buổi tối kia chỉ nhìn thấy ở phía xa. Nó “Sưu” một tiếng chạy ra ngoài, trong nháy mắt liền xuất hiện trên đầu Hồng Long Vương, nhảy nhót trên đó. Nhìn bộ dáng tựa hồ đang cố hết sức giẫm lên a. Biến cố này nhất thời khiến cho mọi người ngạc nhiên, mà Hồng Long Vương liền nổi giận lôi đình, không nghi ngờ là nó sắp bùng nổ. Nó so với các long vương khác thì hung tàn hơn rất nhiều, tình tình tự nhiên cũng khác các long vương khác, như thế nào lại dễ dàng tha thứ có một tiểu thú vô danh xúc phạm đến quyền uy của long vương đây? Một đôi sừng đỏ như máu “Xẹt xẹt” một tiếng, tia sét đỏ lóe ra muốn đánh nát Kha Kha, chỉ là Kha Kha liền được một vầng quang mang nhu hòa bao bọc lại, cũng không hề có thương tổn nào. Nó nhanh nhẹn nhảy lên trên lưng Hồng Long Vương, vẫn còn nhảy lên nhảy xuống, dùng sức giẫm lên Hồng Long Vương. Đương nhiên đây cũng không tính là chân chính thương tổn đến Hồng Long Vương mà chính là một sự gây hấn trần trụi. Nghĩ lại,

Tử Long Vương, Thanh Long Vương, Bích Long Vương, Hắc Long Vương đều bị tiểu thú này giẫm lên. Mà Thanh Long Vương và Bích Long Vương đang ở bên cạnh, chúng nó tuy có chút phiền muộn nhưng về hạ hê lại nhiều hơn mà quan sát tất cả, nhìn Hồng Long Vương bị tiểu thú kỳ quái giẫm lên. Chỉ là lúc này Kha Kha dường như đùa giỡn quá mức, điên cuồng giẫm lên liên tục, chú ngữ công kích của Hồng Long Vương đối với nó căn bản không chút hiệu lực nào. Nó tuy rằng chỉ biết được một chiêu cầm cố thuật thế nhưng vàng sáng bao phủ thân thể nó kia lại có thể ngăn cản tất cả các công kích, khiến cho Hồng Long Vương đang nổi giận kia nhất thời không có chút biện pháp nào. Mặc dù mãnh liệt tránh né khỏi Kha Kha nghịch ngợm nhưng cuối cùng Kha Kha lấy tốc độ lại lần nữa xông lên. Chỉ có Tiêu Thần biết được vì sao Kha Kha lại quá phận như vậy, hẳn đoán rằng tiểu thú này đang vì tiểu long bị trọng thương trong đêm kia lấy lại công đạo đây. “Kha Kha không nên làm loạn, mau trở lại!” Cuối cùng Tiêu Thần đem Kha Kha quay trở lại. Độc Cô Kiếm Ma ở bên cạnh không biết phải nói gì, người cuồng ngạo như hắn thật sự có chút phiền muộn, Hồng Long Vương bướng bỉnh hung tàn này lại không bằng tiểu thú, khiến cho hắn cảm thấy mất mặt vô cùng. Mọi người còn lại đều là sáng khoái vô cùng. Không ít người đối với Độc Cô Kiếm Ma giận mà lại không dám lên tiếng, bởi vì công lực của hắn rất cao, người cùng thế hệ không có ai có thể cùng hắn phân tranh hơn thua.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 110: Mười một long vương.

Chương 110: Mười một long vương. Người dịch : Jy Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Ngay khi mọi người ở đây cho rằng mọi chuyện đã xong thì đột nhiên Hồng Long Vương bắt đầu làm khó dễ vọt đến Kha Kha. Vài lưỡi đao năng lượng từ trong đôi sừng phát ra. Ngay cả Tiêu Thần cũng trở thành đối tượng công kích. Trên thực tế khi đối diện với một đầu tiểu long vương chỉ dài hơn một thước này thì dù là Tiêu Thần có tu vi thất trùng thiên cũng không dám khinh thường. Bởi vì bạn sinh long vương một khi có thể bình an trưởng thành thì ngay cả thần cũng run rẩy. Tuy bây giờ còn nhỏ nhưng cũng có thực lực khoảng đệ lục đến đệ bát trùng thiên. Đây chính là lực lượng thiên phú, khiến cho người ta phải sợ hãi và ước ao. Bất quá không chờ cho Tiêu Thần xuất thủ, Kha Kha đã tức giận. Trước đây tuy rằng nó cố ý giẫm lên Hồng Long Vương, nhưng cũng không muốn cùng nó đối địch. Hiện tại tiểu thú trắng muốt huy động đôi thú trảo nhỏ liên tục, một vầng sáng bảy màu phóng ra, không chỉ đem ánh đao năng lượng đỏ như máu kia ngăn lại mà còn “Xoát” một tiếng đem Hồng Long Vương bao vào trong. Sau đó nó không chút khách khí lại vung trảo nhỏ lên, một tiếng “sưu” đem Hồng Long Vương đánh bay lên trên một cây cổ thụ. Kết quả này không chỉ khiến cho Hồng Long Vương rống giận mà còn khiến cho Thanh Long Vương và Bích Long Vương nhìn nhau một cái. Càng khiến cho không ít tu giả ngẩn cả người. Đương nhiên, có một ít tu giả ở nơi đây đã từng trải qua kiếp nạn ở tử thành cũng không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì bọn họ đã từng thấy qua Kha Kha thi triển thần thông. Thanh Long Vương và Bích Long Vương gầm nhẹ lên, vọt đến bên cạnh Kha Kha. Không ngừng phát ra tiếng gầm gừ, giống như đang hỏi điều gì. Mà Kha Kha kiêu ngạo huy động thú trảo nhỏ, nhảy lên đầu Luân Hồi Vương “y y nha nha.....” khoe khoang. Cảnh này khiến cho mọi người không nói được lời nào. Một tiểu thú khả ái lại có thể trước mặt long vương khoe khoang. Chỉ có bọn Tiêu Thần, Yến Khuynh Thành, Liễu Mộ, Độc Cô Kiếm Ma biết được vì sao hai con long vương vây lấy Kha Kha mà ‘truy hỏi’. Lần trước, trải qua cuộc đối thoại giữa thần bí nữ tử và Tử Long Vương nên mọi người đều biết được thần thông của Kha Kha chính là bí pháp của Long tộc. Ngay cả bí pháp của Long tộc tiểu thú trắng muốt này cũng có thể thi triển thì sao không khiến cho những người không biết nội tình bên trong kinh ngạc đây? Sau cùng,

Hồng Long Vương tuy rằng phần nộ nhưng cũng không có tiếp tục công kích Kha Kha. Ngay lúc này, tiểu mập mập ‘Ngưu Nhân’ cùng với thần bí nữ tử đều đi đến đây. Tử Long Vương và Hắc Long Vương vẫn theo bên cạnh họ. Hai con long vương đến khiến cho mấy con long vương suýt nữa lại phát sinh chiến đấu. Bất quá Hắc Long Vương và Tử Long Vương coi nhưng rất là kiềm chế. Chúng nó đối với Kha Kha hứng thú hơn các long vương kia nhiều. Những người biết được sự tình bên trong đều hiểu rằng chúng nó muốn tranh đoạt thánh thụ của Kha Kha. Bất quá tiểu thú Kha Kha lại chẳng hề để ý. “E rằng sự tình sẽ không tốt như chúng ta suy đoán.” Thần bí nữ tử nói với mọi người. “Ta và Tử Long Vương vừa mới trao đổi nhau, Tổ Long trong truyền thuyết của Long tộc có thể cởi bỏ phong ấn của Long Đảo. Nhưng nó dường như muốn rời khỏi Long Đảo. Nói cách khác, Tổ Long và bạn sinh long vương đều phải rời khỏi Long Đảo. Chúng ta tựa hồ không nên miễn cưỡng chúng nó, chỉ cần có phương pháp thỏa đáng may ra có thể giảm được rất nhiều thương vong. Liễu Mộ, Nhất Chân hòa thượng, Độc Cô Kiếm Ma, Ngưu Nhân phân biệt cùng với long vương của chính mình trao đổi với nhau. Sau khi khẳng định tin tức này khiến cho chúng nhân đều cảm thấy được một tia hi vọng. Nguyên lai Long tộc trong thời gian tới muốn rời khỏi đây. Có lẽ sự tồn tại của Tổ Long thần truyền trong truyền thuyết vì chúng nó mà chuẩn bị. Hôm nay đã tụ tập được năm long vương, khoảng cách tới chín long vương đã không phải là rất xa. Mà trước mắt mọi người đều biết được long vương của Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng từ đâu mà có cũng không ngăn được một cảm giác muốn phát điên lên. Suy đoán ‘kế hoạch nuôi long vương’ của Tiêu Thần cư nhiên lại có thể trở thành sự thật. Mặc dù mọi người đều có âm mưu và đồ kị nhưng không có bất luận biện pháp nào khác, hôm nay Long tộc chỉ cần có chút biến động nhỏ thôi cũng sẽ khiến chúng nó xuất kích tiêu diệt kẻ xâm nhập. Triệt để phong bế con đường của những người muốn trộm long đàn.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói không bằng trực tiếp vây bắt một tiểu long vương nào đó càng an toàn hơn nhiều. Dù sao man long này mặc dù đã mất đi thần thông và lại thú tính lại nhiều hơn thần tính, thế nhưng chúng nó lại có thân thể ‘cận thần’. Hung tàn đáng sợ đến cực điểm. Mọi người dưới sự dẫn đầu của năm tiểu long vương đi ra, mà Tiêu Thần lại không thể đi theo sát được. Mặc dù không ít người muốn mượn lực lượng của Kha Kha đi bắt tiểu long vương thế nhưng Tiêu Thần đều cự tuyệt. Dù sao, những con long vương này khi trưởng thành đều là những tồn tại khiến cho thần phải run rẩy a. Hiện tại Tiêu Thần không muốn để Kha Kha đi đối phó bọn chúng, cũng như tạo thêm đại địch cho Kha Kha. Cũng không phải hẳn không thấy được đại cục, bởi vì trong năm con long vương đó, đối phó với một con long vương là điều có thể. Đương nhiên mọi người đều không dám mạnh mẽ yêu cầu hẳn, rất nhiều người đều sợ ma quỷ đi theo Tiêu Thần gây bất lợi với bọn họ. Mọi người dần đi xa, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Lâm Hồi Vương lại đi theo bên người Tiêu Thần. Ma quỷ lại xuất hiện trong rừng, hẳn nhìn bóng lưng mọi người nói: “Ta dám nói rằng chúng sẽ thất bại, nếu như đối một con long vương khác chúng có thể thành công thế nhưng năm long vương này chúng cũng khó có thể mà vây khốn.” “Vì sao? Chẳng lẽ là do Tổ Long trong truyền thuyết xuất hiện?” Tiêu Thần kinh dị nhìn hẳn. “Tuy rằng ta đã thấy được mười một con long vương thế nhưng thủy chung vẫn không thấy được Tổ Long trong truyền thuyết a. Có thể nó còn chưa xuất hiện.” “Cái gì? Lại có đến mười một con long vương?” Tiêu Thần phi thường kinh ngạc. “Đương nhiên, có thể còn hơn một hai con nữa. Bất quá để triệu hoán thần thuyền mà các người cần thì cần chín con là đủ rồi. Lời nói của ma quỷ dường như đang khẳng định những ghi chép về thần thuyền mà lão bà đã phát hiện ra. “Như vậy... Người còn không nói vì sao năm con long vương này cũng không thể vây khốn được long vương mới phát hiện?” Tiêu Thần không hiểu được nhìn hẳn, rất khó tưởng tượng được như thế nào mà một con long vương lại có thể đối kháng với năm con long vương chứ? “À à, cũng phải là long vương kia cường đại mà là năng lực hiện tại của nó không phải các long vương khác có thể so sánh được. Bởi vì nó hiện tại có thể phi hành, các long vương khác sợ rằng phải rất lâu

nữa mới có được thần thông kia a.” “Vì sao lại có đặc thù như vậy? Lễ nào thực lực của long vương lại chênh lệch nhiều như vậy sao?” Ma quỷ lắc đầu cười nói: “Không, đây là thần thông trời cho nó, bởi vì nó lại là một con Dực Long Vương a.” “Dực Long Vương?” Tiêu Thần phi thường giật mình, bởi vì hắn biết được Dực Long Vương là Long tộc không bị phong ấn. Long Đảo tựa hồ chỉ có một Dực Long Vương. Theo trí nhớ của hắn chính là quang minh thánh long bị đọa lạc thiên sứ đánh bại mà tiến vào trong Long Đảo. Lễ nào một con rồng cái? Không lâu sau đó liền hạ sinh một long đàn trên Long Đảo? Đây rất có thể là một suy đoán đúng. “Như vậy sao, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.” Tiêu Thần cảm thán nói. Lúc này, ở sơn lâm xa xa truyền đến từng trận long khiếu, cùng với tiếng la hét của các tu giả, rất hiển nhiên bọn họ đã phát hiện ra tung tích của Dực Long Vương. “Thật ra, các người có thể tìm được chín đầu long vương liền.” Ma quỷ nhàn nhạt cười nói. “Có ý tứ, chẳng lẽ còn có những người khác đã thu phục được long vương?” Trong lòng Tiêu Thần rất kích động. “Đương nhiên, đã có ba con long vương sớm đã bị người khác thu phục, phải nói là ba con long vương này bị thu phục đầu tiên.” Nghe được lời ấy, Tiêu Thần rất nhanh nghĩ đến nhóm người tiến nhập vào sâu bên trong long đảo sớm nhất. Hắn là lớp lão bối cao thủ. “Người hắn là đã đoán được. Gừng càng già càng cay a. Bọn họ tuy rằng có hơn ba mươi mấy người nhưng đều cường đại hơn bọn người nhiều. Nếu như không phải bọn họ vô cùng tham lam, nghĩ rằng có thể đi vào Thánh sơn của Long tộc tìm kiếm Tổ Long truyền thuyết thì có thể đã thu phục được rất nhiều long vương.” Tin tức này của ma quỷ khiến người ta giật mình, nguyên lai bất tri bất giác chín long vương đã được đưa đến cửa, cũng đã thấy được hi vọng rời khỏi Long Đảo như ý muốn. Muốn rời khỏi Long Đảo quả thật là có thể thực hiện được, hiện tại gần như đã thành công. Ma quỷ cười lạnh nói: “Suy nghĩ hiện tại của người ta đã rõ ràng, nếu như người muốn hảo hảo rời khỏi Long Đảo thì sẽ tiếc nuối cả đời. Ta cũng không muốn giết người, người ở lại Long Đảo làm bạn cùng ta đi.” Kha Kha vẫn đang giả bộ ngủ say ảo não nháy dựng lên. Đôi mắt to linh động nhìn ma quỷ. Bất quá nó rất hiểu bản thân. Nó không có pháp thuật công kích, hiện nay không thể đối phó với ma

quỷ. Mà cầm cố pháp thuật lại không thể nhanh bằng tốc độ xuất thần nhập hóa của ma quỷ này. Tiêu Thần hít một ngụm khí lạnh, nếu như tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn một mình hắn khi già phải cô đơn trên Long Đảo, cái loại sự tình này thật sự rất đáng sợ. “Ý, ba bộ xương khô này..... lai lịch không nhỏ a!” Ma quỷ dường như đến lúc này mới chú ý đến bọn Tần Quảng Vương, có chút giật mình nói: “Hắn là trưởng thành được vài năm a. Trước đây ta chưa từng thấy qua, tốc độ trưởng thành cực nhanh, vẫn lạc vào Long Đảo nhiều năm như vậy sao đến bây giờ mới thức tỉnh vậy?” Có thể được hắn thừa nhận như vậy đủ để thấy rõ tiềm lực của tam vương a. Hắn đi vòng quanh quan sát bọn chúng rồi nói: “Lẽ nào lúc sống rất có lai lịch?” “Bọn họ có thể là quân vương.” Tiêu Thần mở miệng nói, hắn muốn cho ma quỷ bình luận càng nhiều để có thể hiểu rõ được tiềm lực trong tương lai của ba bộ xương khô này. “Quân vương? Hắc hắc, nói quá. Tử linh cùng với bất tử sinh vật mặc dù khi trưởng thành đều có chung trạng thái, từ cổ chí kim có bao nhiêu là có thể tiến nhập vào cảnh giới quân vương đây? Quân vương là tồn tại tương đương với long vương. Không nên chỉ thấy trong đầm lầy chết chóc xuất hiện một bất tử chi vương. Nó so với quân vương chân chính còn cách xa vạn dặm.” Lời nói của ma quỷ khiến cho Tiêu Thần đối với lực lượng của quân vương có thêm nhận thức mới, chỉ là hắn có chút không hiểu nói: “Ta từng tiến vào tử thành, ở bên trong từng thấy qua mấy cái khô lâu quân vương. Nếu như bọn họ cường đại như vậy tại sao có thể chết thảm trong tử thành chứ?” “Không có khả năng!” Ma quỷ phi thường khẳng định nói: “Quân vương chỉ có thể bị phong ấn, không ai có thể giết được nó. A, lại nói tu vi của mười mấy người các người lại có thể chạy thoát khỏi tử thành? Thật sự là kì tích a.” “Trên sương đầu có ấn kí hoa sen, chẳng lẽ không phải là quân vương sao?” “Còn kém xa.” Ma quỷ hừ lạnh một tiếng cũng không có nói thêm điều gì. Lúc này, tiếng long khiếu ở khu rừng xa xa kia dần dần đi xa, Tiêu Thần muốn tận mắt xem kết quả, quay đầu nhìn ma quỷ sau đó đi nhanh đến phiến rừng đó. Ma quỷ cũng không có đi theo. Trong rừng tràn ngập cây cối đổ gãy, rất hiển nhiên nơi đây đã trải qua một hồi chiến đấu, đại đa số mọi người trong đó đã rời đi, chỉ có Liễu Mộ, Nhất Chân cùng với một số người đang tìm tòi xung

quanh. “Vừa rồi Dực Long Vương, là một tiểu long vương phi thường nhảy bén, cùng với vài đầu long vương đánh nhau trong chốc lát liền bay lên trời rồi đi.” Liễu Mộ có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “Trước kia phát hiện ra tung tích nó thì chúng ta cũng đến rất nhanh, bởi vì tốc độ trong rừng của nó rất nhanh, chúng ta đến gần thì biết nó là một ngân sắc long vương, nhưng thật không ngờ nó lại có hai cánh.” Kết quả này xác thực ngoài dự đoán của mọi người, dù sao Dực Long trong toàn bộ Long tộc mà nói căn bản không được tính là một loại ‘Long’ cường đại, thế nhưng lần này lại xuất hiện một con. Điều này khiến cho mọi người đều tin truyền thuyết là thật, long vương sản sinh ra không giới hạn chủng tộc, ngay cả chủng tộc yếu nhất cũng có thể sản sinh ra Tổ Long a. Cách đó không xa truyền đến từng trận rên rỉ nhẹ, tựa hồ có một loài thú nào đó bị thương. Trong sát na khi Tiêu Thần quay đầu lại liền lộ ra thần sắc kinh dị, hắn cư nhiên lại lần nữa nhìn thấy con tiểu long xám đen. Nó ngoan cường a, một tiểu long quật cường mà kiêu ngạo. Lúc này, nó ngã vào trong một vũng máu, khiến cây cỏ dưới chân đều bị nhiễm đỏ, đau đớn khiến nó không nhìn được phải than nhẹ. Đôi mắt to của Kha Kha cũng lập tức tròn tròn, sừ một tiếng vọt đến. Tiêu Thần có chút bất khả tư nghị, lần đầu thấy nó cùng với hai con long vương tranh đấu, vốn đã bị trọng thương rất nặng, bởi vì ngực của nó đều bị xé ra, lục phủ ngũ tạng bên trong đều có thể thông qua vết thương mà thấy được, vô luận như thế nào cũng thật không ngờ nó có thể sống sót. Đi đến mới phát hiện được vết thương lần trước của tiểu long gần như đã khép lại, bất quá lần này lại gặp phải vết thương trí mạng. Trên cổ nó có một lỗ máu thật lớn, xương sườn gần như bị xuyên qua. Nếu như theo lẽ thường mà nói với tổn thương như vậy hắn phải chết không thể nghi ngờ. “Thật là một con tiểu long kì quái a. Chúng ta đuổi đến nơi đây lại phát hiện ra nó đang cùng chiến đấu với Dực Long Vương, tuy rằng cuối cùng thảm bại nhưng dám cùng vương giả đồng tộc chiến đấu, tiểu long này thật có chút dũng khí a.” Liễu Mộ ở bên cạnh cảm thán.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 111: Lực lượng của thần.

Chương 111: Lực lượng của thần. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần ngấn cả người, tiểu long quật cường mà cao ngạo này há chỉ có dũng khí thôi sao? Phải nói là thực sự quá mức tranh cường háo thắng rồi. Tiêu Thần có thể đoán tiểu long không mở mắt này hướng Dực Long Vương khiêu chiến trước tiên. Bởi vì tiểu long này đã từng hướng hai long vương khác khiêu chiến, vả lại, Dực Long Vương căn bản sẽ không chủ động khiêu chiến với chủng loại Long tộc nhỏ yếu này. “Quả là một tiểu long kì quái.....” Tiêu Thần ngồi xuống lẳng lặng nhìn nó, sau đó dùng thử một hạt tuyết sen đem cho nó ăn, kết quả giống như lần trước, tiểu long quật cường xoay đầu đi. Lúc này, Nhất Chân hòa thượng cùng với vưu vật Liễu Như Yên cũng đã đi đến, thấy thương thế nghiêm trọng của tiểu long đều lắc đầu cho rằng nó không có khả năng sống sót. “Đảo này gọi là Long Đảo, từ lúc chúng ta đến đây đều không có ăn thử thịt rồng a. Nếu không chúng ta đem nó nướng đi. Dù sao thì nó đã không thể sống sót.” Một tu giả bên cạnh kiến nghị. Kết quả là rước lấy tiếng long khiếu rung trời của Thanh Long Vương và Hắc Long Vương gần đó. Đồng tộc chúng nó có thể tranh đấu thế nhưng nó tuyệt đối không để cho việc dùng rồng làm thức ăn xảy ra. Tên tu giả kia nhất thời sợ đến á khẩu không nói nên lời. Biểu hiện của tiểu long thật sự rất kiêu ngạo, rất ác liệt. Nó dường như không phải là một người thất bại, mặc dù hai mắt đã vô thần nhưng vẫn nhìn thẳng vào những người đối với nó chỉ chỏ. Thậm chí nó còn nỗ lực đứng lên, chỉ khi nhìn về phía Kha Kha cùng Tiêu Thần thì toát ra một tia thần sắc khác thường. Mọi người dần dần rời đi, Tiêu Thần khẽ nói với Liễu Mộ cùng

Nhất Chân hòa thượng tin tức từ ma quỷ mà hần biết được. “Cái gì? Chỉ thiếu một long vương thôi? Chúng ta cần phải lập tức liên lạc với các vị lão bối này.” Ngay lúc này, Tiêu Thần cảm giác được khí tức của ma quỷ ở phụ cận, cùng lúc đó sắc mặt của Liễu Mộ bỗng nhiên đại biến. “Không cần lo lắng, tạm thời hần sẽ không có đã thương người.” Tiêu Thần giải thích. “Người nói cổ khí tức này chính là của ma quỷ?” Liễu Mộ kinh nghi bất định hỏi. Mà Liễu Như Yên và Yến Khuynh Thành ở bên cạnh đồng thời biến sắc. Bị ma quỷ nhìn trộm không phải là chuyện khiến cho người khác vui vẻ. “Đúng. Làm sao vậy?” Tiêu Thần không giải thích được hỏi. “Nguyên lai là hần, hần là ma quỷ.” Liễu Mộ tỉnh ngộ nói: “Còn nhớ ta từng nói qua với người khi tiến nhập vào sâu trong Long Đảo ta vẫn cảm giác có người âm thầm quan sát ta, khí tức này dường như là nó.” Tiêu Thần nhớ đến lời nói của Liễu Mộ, khi hai người quyết định liên thủ đã từng nói, có người âm thầm nhìn trộm hần, đây là cảm giác bất an phát ra từ linh hồn, nó cũng là một nguyên nhân khiến cho Liễu Mộ và Tiêu Thần liên thủ với nhau. Nghĩ không ra người đó lại là ma quỷ. Bí ẩn này hóa ra là như vậy, vậy cũng nói rõ là ma quỷ sớm đã lột xác từ trong Tuyết sơn đi ra. Tất cả mọi người đều rời khỏi. Chỉ còn lại có Tiêu Thần, Kha Kha cùng với ba bộ xương khô vây quanh tiểu long kia. “Người vì sao lại quật cường như vậy? Ta đây là muốn cứu người, người vì sao lại không chịu tiếp nhận? Lần trước người có thể may mắn sống sót, lẽ nào lần này cũng may mắn như thế?” Tiểu long kia cố sức xoay đầu sang một bên, nói cũng kì quái, miệng vết thương của nó đã ngừng chảy máu. Cũng không có chảy ồ ạt như vừa rồi. Trong lòng Tiêu Thần tràn ngập nghi ngờ, hần nghĩ rằng tiểu long này không phải may mắn mà sống sót. E rằng tiểu long này có điểm bất phàm mà không bị người khác phát giác ra. Đầu tiểu long này hiếu chiến như vậy rất giống với tính cách của long vương. Muốn không ngừng trong chiến đấu để lột xác và thăng hoa. Chỉ là tiểu long này thật sự quá nhỏ yếu, và lại ngay cả một cái sừng cũng không có, cùng với sự đặc thù của long vương cách nhau quá xa. Mà so với Tổ Long trong truyền thuyết thì không cần phải nói. Nếu như nó cường thịnh hơn một chút nữa, Tiêu Thần có thể hoài nghi đây là một long vương đặc thù. Dù sao thì tiểu long này tựa hồ rất có

linh tính. Cũng không vì Long Đảo bị phong ấn mà thú tính lẫn át. “E rằng trong tương lai người là đệ nhất long dưới long vương a.” Tiêu Thần nhẹ nhàng tự nói. Tiểu long này hiểu chiến như thế, nếu như mỗi lần chiến đấu nó đều không chết, có thể may mắn sống sót thì tất nhiên nó sẽ càng đánh càng mạnh. Long tộc là một chủng tộc tràn đầy tính cạnh tranh. Nó không chừng có thể từ một con tiểu long bình thường lột xác thành ‘kỳ long*’ sau long vương a. Về phần có thể lột xác thành Tổ Long không thì hơn phân nửa là không trở thành sự thật, dù sao thiên phú cũng rất trọng yếu mà điều kiện bẩm sinh của nó không tốt. (* từ ‘kỳ’ ở đây tương tự như từ ‘kỳ’ trong ‘kỳ binh’. Ý nói là một con rồng có tính đột biến) Đối với đánh giá của Tiêu Thần, tiểu long này cũng không có trả lời điều gì, nó đã nhắm lại hai mắt, không để ý hết thảy ngoại giới. Kha Kha hiểu kì đi lại bên cạnh nó. Tựa hồ cho rằng tiểu long này đặc biệt có ý tứ, nó kỳ quái sờ sờ đầu tiểu long, sau đó lại xem long trảo. Trong miệng không biết vì sao “y nha.....” vài tiếng. Cuối cùng Tiêu Thần cũng rời đi, bất quá đi ra hơn nửa dặm hăn liền quay lại. một tiểu long bị trọng thương nằm trong bụi cỏ như vật rất có khả năng sẽ bị các dã thú khác ăn tươi. Dù sao đây cũng không phải là Thánh sơn của Long tộc, không có hung long trong lãnh địa bảo hộ. Các loài thú khác hơn phân nửa đều không chút cố kỵ mà tiến lên hưởng thụ mỹ vị. Chỉ là khi hăn quay lại thì mặc dù phát hiện có vài dã thú ẩn hiện gần đó thế nhưng khi chúng nó đi đến gần tiểu long xám đen kia thì dường như bị hù dọa đến nỗi phải chạy đi. Đây là một hiện tượng vừa kỳ quái lại vừa khác thường. Tiêu Thần cuối cùng cũng không có hiểu rõ nhưng biết được đầu tiểu long kia không có việc gì hăn liền yên tâm rời khỏi. Khoảng cách bảy ngày ước hẹn với ma quỷ chỉ còn có hai ngày. Tiêu Thần một mình tiêu sái ở sâu trong Long Đảo không có mục đích. Hiện tại hăn đã không hy vọng có thể tìm được lực lượng áp chế ma quỷ. Trên Long Đảo tựa hồ không có gì có thể khắc chế được nó. Bất quá khi hăn buông tha hy vọng thì lại tào ngộ được một sự việc đặc biệt. Sâu trong Long Đảo có một ngọn núi đổ nát, nơi này không hề có một cây cỏ nào, chỉ có đá vụn vô tận, nơi đây phẳng phất như trải qua một hồi thiên kiếp. Cả núi đá thật lớn phẳng phất như bị lực lượng to lớn đánh nát. Mặc dù ngọn núi đã đổ nát thế nhưng vẫn có thể cảm thụ

được sự nguy nga tráng lệ trước kia của nó. Chỉ từ phiến tàn tích trước mắt thôi mà cũng có thể cảm thụ được uy thế bàng bạc. Rất nhiều địa phương trên núi hoàn toàn nát vụn. Bị san lấp thành đất bằng phẳng, nhưng vẫn không ít thạch đá đứng thẳng. Bất quá trên đó đều tràn ngập những cái khe, phẳng phất có thể đổ vỡ bất kì lúc nào. Khiến cho người ta cảm giác được nơi này vô cùng hiểm trở và kỳ lạ. Nhất định nơi đây chính là một phiến khu vực đặc thù, Tiêu Thần phát hiện ra không ít tàn thi, rất hiển nhiên đều đã trải qua không biết bao năm tháng mà lưu lại. Xương của bọn họ gần như đã bị mục nát từ lâu, chỉ cần một chút gió nhẹ lướt qua là sẽ vỡ vụn. Núi đá vỡ vụn này không hề ít tàn cốt như vậy, thật khó có thể làm người ta hiểu được ở nơi đây từng xảy ra chuyện gì. Mà Tiêu Thần vừa lúc đi vào khu vực này, tiến vào bên trong đó cũng không tính là quá xa thì từ trong đồng đá vỡ nát quanh đó thấy được mấy cỗ hủ thi, hiển nhiên chết chưa được bao lâu. Từ mái tóc hoa râm thì có thể thấy đều là các lão nhân khoảng năm sáu mươi tuổi, không còn nghi ngờ gì đây chính là lớp lão bối cao thủ lên vào trong Long Đảo. Bọn họ như thế nào lại chết ở đây? Tiêu Thần không thể tìm được âm thầm cảnh giác, trải qua một phen quan sát cẩn thận liền phát hiện mấy người này tựa hồ là từ phía trước chạy ra, sau cùng thân thể không thể tiếp tục chống đỡ mà ngã xuống ở đây, không thể tiếp tục đứng lên nữa. Trải qua một phen quan sát và suy đoán, phía trước dường như có nguy hiểm không xác định, vả lại có vẻ cách đây không xa lắm. Tiêu Thần bước về phía trước, Kha Kha cũng tỉnh lại, hiếu kỳ đánh giá núi đá này, ba bộ xương khô chăm chú đi theo sau bọn họ. Đi hơn hai dặm về phía trước, lại phát hiện thêm được mấy cỗ hủ thi, nhìn xem bọn họ có vẻ như là chết cháy, chỉ bất quá bọn họ đều là chết sớm hơn một chút mà thôi, không có như mấy người kia đào thoát ra xa. “Y y nha nha.....” Kha Kha tựa hồ chẳng mảy may ý thức được phía trước có nguy hiểm, hưng phấn chạy nhảy khắp nơi trên đồng đá vỡ quanh đó, dường như phía trước có bảo vật hấp dẫn nó. Tại sao lại có thể như vậy? Phía trước tựa hồ có nguy hiểm, bằng không những lão bối cao thủ này sẽ không có khả năng chết đi, thế nhưng tiểu thú Kha Kha tràn ngập linh tính như thế nào lại có phản ứng như vậy? Tiêu Thần rất khó hiểu. “Các người lẽ nào muốn tìm chết sao?” Ma

quỷ xuất hiện sau lưng bọn Tiêu Thần. “Nơi đây cuối cùng là như thế nào?” Tiêu Thần quay lại hỏi. “Là địa phương mà các người không đến.” Đôi mắt ma quỷ không cảm tình nói: “Long Đảo là một toà hồng hoang thần đảo, rất nhiều địa phương cho dù là ta đi nữa cũng không dám đến gần, ta khuyên các người nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Bất quá, nếu như các người muốn xem ta cũng không ngăn cản. Nếu như các người phát sinh việc gì ngoài ý muốn mà nói, thì ta có thể quang minh chính đại mà đạt được việc ta cần.” Kha Kha đối với ma quỷ coi như không có nhìn thấy, dẫn đầu chạy về phía trước, Tiêu Thần cũng không để ý đến hắn, theo Kha Kha đi đến. Từ đây đi đến trước hơn bốn năm dặm, bọn Tiêu Thần rốt cục cũng cảm giác được điều dị thường, một cỗ khí tức thần thánh lưu chuyển ở đây, nơi đây có một cỗ lực lượng khiến cho người ta phải run rẩy. Lực lượng của thần! Tiêu Thần hiện ra ý niệm này trong đầu, đây không phải là một lực lượng tầm thường có thể so sánh được, thế nhưng trên Long Đảo như thế nào lại cho phép thần lực tồn tại chứ? Đáng lẽ đã bị phong ấn mới phải a. Một chút ánh vàng kim từ trong loạn thạch phía trước phát ra, chính là nơi phát ra dao động thần lực, hiển nhiên là bọn họ đã tiếp cận với mục tiêu. Kha Kha hoan hô một tiếng, vui vẻ chạy về phía trước, mà Tiêu Thần lại không yên lòng cho nó, cũng chăm chú đi theo sau, ba bộ xương khô hóa thành ba tia sáng trắng đi theo sau đó. Rốt cuộc cũng đi vào bên trong núi đá vỡ nát này, ánh vàng kim chói lọi chiếu vào trong mắt Tiêu Thần, đồng thời hắn cảm giác được thần lực nơi đây càng thêm lớn mạnh. Phía trước có một vòng ánh rực rỡ giống như ánh nắng mặt trời vậy. “Y y nha nha.....” Tiểu thú rốt cục cũng ngừng cước bộ, nhảy lên một khối đá lớn nhìn về phía trước. Mà Tiêu Thần rốt cục cũng thấy rõ đó là gì. Một cây hoàng kim thần kích giống như được ngưng tụ thành bởi ánh sáng chói mắt, thần thánh và bất phàm. Lẳng lặng cắm trên đồng đá, phát ra thần lực vàng kim dâng trào như sóng biển.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 112: Cổ thánh khí.

Chương 112: Cổ thánh khí. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Hoàng kim thần kích phát ra thần quang lượn lờ. Thấu phát ra một cổ áp bách như núi đồng thời cũng mang theo sự thương cảm của năm tháng. Khiến cho người ta không thể chống lại được khí tức lâu đời và trầm trọng của nó. Lưỡi kích sắc bén thật lớn kia như là lưỡi băng lóe ra hàn quang. Đây tuyệt đối là thần binh. Một kiện thượng cổ thánh khí khó có thể phong ấn được. Lực lượng phong ấn của Long Đảo lại không thể giảm bớt thần lực cũng đủ để thấy được sự siêu phàm thoát tục của nó. Tiêu Thần chợt nhớ lại ngay khi tử thành xuất hiện trong cốt hải thì các thượng cổ thánh khí như pháp luân của Phật Đà, sừng Tổ Long, thiết ấn đen kịt, bát quái bằng đồng đã cùng nhau công kích thần bí. Mà ở trong số đó có một kiện thánh khí giống như là hoàng kim thần kích. Đây là một kiện có thể so với pháp luân của Phật Đà, sừng Tổ Long được gọi là thượng cổ thánh khí a. Dám công kích thần bí phong ấn Long Đảo. Có thể xảo hợp như vậy a. Phát hiện ra hoàng kim thần kích khiến trong lòng Tiêu Thần phi thường kích động, nếu như có thể nắm trong tay thần kích này nói không chừng có thể hoàn toàn ngăn cản được ma quỷ. Bất quá chỉ trong chốc lát tâm tình kích động của Tiêu Thần liền bình tĩnh trở lại. mấy vị lão bối kia đều bỏ mạng tại đây. Bọn họ đều không thể đạt được thần kích này thì một thanh niên trẻ tuổi như hắn có thể đoạt được sao? “Ta lần cuối khuyên ngươi nên cách xa nơi này đi.” Âm thanh ma quỷ từ phương xa truyền tới, nói: “Không nên có chủ ý với nó. Trước đây nó bị chôn sâu dưới núi. Nếu như không cẩn thận kích động đến sát khí thì có thể đưa đến sát kiếp. Sau khi trải qua kiếp nạn ở tử thành nó lại xuất hiện ở hậu thế. Nếu như các ngươi lại đi đến hơn mười bước, tuyệt không có lợi. Mấy cổ thi thể hồi này chính là tấm gương. Hoàng kim sát khí như bóng với hình, cho đến khi tiêu diệt hết tất cả các người

mới thôi. Trong lòng Tiêu Thần có chút kiêng kỵ, hẳn không hề nghi ngờ lời nói của ma quỷ. Nếu như có thể đơn giản đoạt được thánh khí này thì ma quỷ đã sớm động thủ. Ngay lúc hắn muốn đem Kha Kha lui về phía sau thì tiểu tử kia đã lâm vào trạng thái si mê từ lâu. Nhìn thần quang chói mắt trên hoàng kim kích kia. Trong mắt nó đều là các ngôi sao nhỏ, đang vui sướng hoa tay múa chân. Té xui! Tiểu tử kia cư nhiên lại thích loại đại sát khí này. “Kha Kha mau trở lại.” Âm thanh hô hoáng của Tiêu Thần đã chậm một bước. Kha Kha đã hành động, cư nhiên hóa thành một tia sáng phóng về phía trước. Nó muốn ôm lấy thần kích. Ma quỷ trong sát na liền phát động một cụm khí đen biến mất. Bởi vì hắn biết được kế tiếp sẽ phát sinh sự tình gì. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô lo lắng nhưng cũng không có biện pháp. Ánh vàng kim chói mắt phóng lên cao. Sau đó hướng về Kha Kha cùng với bọn Tiêu Thần bao phủ vào trong. Sát khí sắc bén khiến cho linh hồn run rẩy. Tiểu thú trắng muốt lúc này tựa hồ đã tỉnh ngộ. Biết được nó đã gây ra đại họa, cầm cố thuật cực mạnh được nó phóng ra. Nhanh như thiểm điện quay trở lại. Màn sáng bao phủ Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô. Cùng lúc này, ánh đao sắc bén như thông với trời đất, một tia sét khổng lồ đánh xuống. Tiêu Thần kinh hãi vô cùng mà Kha Kha tựa hồ biết được nó đã mang đến đại họa sát thân. Ảo não cuối đầu kêu vài tiếng, đồng thời dốc hết toàn lực đem cầm cố thuật mà nó có thể thi triển ra duy trì đến trạng thái cực mạnh. Hoàng kim thần kích chính là thượng cổ thánh khí a. Đủ so ngang với pháp luân của Phật Đà. Có thể nghĩ được uy lực nó phát ra sắc bén thế nào. Tiểu thú trắng muốt này nằm trong tay thần thông của Long tộc tuy rằng siêu tuyệt khó lường những nó vẫn còn là một ấu thú, căn bản không thể chống lại. Ánh vàng kim chói mắt trong nháy mắt xé nát tầng sáng kia đánh về tiểu thú và bọn Tiêu Thần. Dưới thời khắc tối hậu này, tiểu thú vô tội chớp chớp đôi mắt to, có chút uể oải nhìn Tiêu Thần. Tựa hồ muốn nói thật ra không có liên quan đến nó vậy. Tiêu Thần không biết phải nói gì, vụn vụn suy đoán thật không ngờ lại có kết quả thế này. Dưới tình huống nguy cấp trước mắt, ánh đao vàng kim sắc bén kia cũng không có đánh trúng bọn họ. Bảo thụ trên đầu tiểu thú phóng ra ánh sáng bảy màu, tất cả lưỡi đao vàng kim đều hóa thành dòng năng lượng như nước đổ vào biển

hướng thánh thụ hội tụ lại. “Y nha.....” Thần tình Tiểu thú trắng muốt mới vừa rồi còn uể oải liền hưng phấn cầm bảo thụ nhảy lên. Giống như một đứa trẻ nhỏ nghịch ngợm, lưỡi đao vàng kim sắc bén đều bị thánh thụ hấp thu. Tiêu Thần cùng với ba bộ xương khô kinh hãi một hồi. Trên một ngọn núi xa xa, ma quỷ cũng cứng họng, kinh nghi bất định nhìn về hướng này. “Kha Kha người lại làm gì, mau dừng lại!” Tiêu Thần vừa bình tĩnh liền khẩn trương trở lại, tiểu thú trắng muốt thật sự không cho người ta an tâm chút nào, cứ nhiên lại đem bảo thụ tiếp cận hoàng kim thần kích, điều này khiến cho ba bộ xương khô đang trầm mặc nhảy dựng lên. Hận không thể cùng với tiểu thú kia quyết chiến một phen. “Y y nha nha.....” Tiểu thú chẳng hề để ý tiếng lâm bầm. Tập tễnh đi về phía trước. Tâm tình của Tiêu Thần khẩn trương không thôi. Thánh thụ còn có thể tiếp nhận được công kích của hoàng kim thần kích không đây? Dù sao thì lần này khoảng cách cũng gần hơn so với lần trước a. Chỉ là sự tình lại thuận lợi ngoài ý muốn. Thượng cổ thánh khí hoàng kim thần kích cứ nhiên lại thấu phát ra thần quang nhu hòa, cũng không có thấu phát ra sát khí nữa. Mặc cho tiểu thú chậm rãi tiếp cận. Kha Kha vui vẻ quay đầu lại hướng về Tiêu Thần huy huy thú trao nhỏ, điều này khiến cho Tiêu Thần cùng với ba bộ xương khô không biết phải nói gì. Phụ cận của hoàng kim thần kích, ánh sáng vàng kim dày đặc như nước. Tiểu thú đi vào trong đó phảng phất như lâm vào trong vũng bùn, đi lại rất khó khăn. Nó lại cố gắng thay đổi vị trí trong đó. Bảy bước, sáu bước, năm bước... cho đến cuối cùng chỉ còn một bước. Tiểu thú rốt cục cũng đi đến phụ cận. Vui vẻ hướng đến hoàng kim thần kích chụp lấy. Thật không biết tại sao tiểu thú như nó lại thích cái chuôi sát khí này. Ngay khi Kha Kha ôm lấy thần kích cao hơn nó rất nhiều thì rung động mãnh liệt bạo phát. Khiến cho ngọn núi đổ nát này kịch liệt lay động, phảng phất như sắp có động đất. Tới lúc này Tiêu Thần cũng bất chấp tất cả, mang theo ba bộ xương khô đi nhanh về phía trước, quay lại căn bản không có thể thoát được không bằng cứ trực tiếp đi về phía trước. Bọn họ rất nhanh hội hợp với Kha Kha. Trong vầng sáng chói mắt kia, ngọn núi đá chấn động, ánh sáng chói mắt bắn thẳng lên trời cao mang theo vô số cự thạch cùng bay. Mặc dù rất nhiều tu giả cách đây rất xa nhưng cũng phát

hiện được dị tượng này, đều thấy được ánh vàng kim chói mắt trên bầu trời ở đó. Ma quỷ xa xa thở dài một tiếng nói: “Chỉ mong thánh thụ không có việc gì.” “Kha Kha người lần này đem đến đại họa lớn như thế nào biết không? Chúng ta lần này sợ rằng sẽ không xong.” Nhìn bộ dáng vô tội của Kha Kha, Tiêu Thần cảm thấy phi thường bất đắc dĩ. Dưới âm thanh nổ tung kia, bọn họ cảm giác như đang cười mây đạp gió. Tựa hồ đang bay lên. Bất qua cảm cố thuật của Kha Kha lại phi thường hữu dụng. Đem bọn họ bao phủ bên trong. Mà thánh thụ trên đầu của Kha Kha cũng toát ra vàng sáng bảy màu đại thịnh, dường như đang cắn nuốt năng lượng xung quanh. “Y y nha nha.....” Kha Kha ngây thơ nhìn Tiêu Thần, tựa hồ đang nói chúng ta rất an toàn, hoàn kim thần kích cư nhiên bị Kha Kha ôm trong lòng, tiểu thú tuyết trắng hưng phấn dùng sức múa một hồi. Thần quang sáng chói quét khắp ngọn núi đá, âm thanh nổ tung không ngừng vang lên khắp mặt đất. Tiêu Thần tìm đúng cơ hội dùng sức gõ đầu tiểu thú một cái, khiến cho nó thành thật hơn. Cuối cùng, dưới một tiếng nổ đinh tai nhức óc, bọn Tiêu Thần được bao phủ bên trong vàng sáng bị chấn bay ra ngoài, rồi xa khỏi khu vực này. Kha Kha gặt gao ôm lấy hoàng kim thần kích không chịu buông tay. “Ầm” một tiếng, bọn họ rơi trên phần đất cách núi đá hơn trăm thước. Có vàng sáng che chở, bọn Tiêu Thần không có bất kì thương tổn nào. Thế nhưng Kha Kha lo lắng kêu lên bởi vì hoàng kim thần kích đang được nó ôm bỗng nhiên chậm rãi mờ dần rồi biến mất. Ma quỷ đang ở trên một ngọn núi giật mình há to miệng, hắn thật không thể tin vào hai mắt của mình. Mấy tên to gan lớn mật đó dĩ nhiên lại bình an không có việc gì, vẫn chưa chết. Ngay khi hoàng kim thần quang sáng chói ở khu vực này tiêu tán đi, ma quỷ nhanh như điện vọt đến. Hắn không nói gì chỉ nhìn bọn Tiêu Thần, cái này thật sự khiến cho hắn chấn kinh rồi, bọn họ dĩ nhiên đều còn sống. Tiêu Thần cùng ba bộ xương khô đều bình tĩnh trở lại. Chỉ có Kha Kha lo lắng kêu lên. Nó uể oải vô cùng, hoàng kim thần kích cư nhiên lại biến mất. Ma quỷ hơn nửa ngày cũng không nói gì. Yên lặng một lúc thật lâu mới bất khả tư nghị lên tiếng: “Các người..... lại đem kiện thượng cổ thánh khí rút ra.....” Kha Kha hung hăng nhìn chằm chằm ma quỷ, tiểu thú rất hoài nghi ma quỷ này trộm đi thần kích. “Hoàng kim thần kích ở

đâu? Ta không thể cảm giác được khí tức của nó?” Ma quỷ kinh nghi hỏi, Tiêu Thần cũng không chút nào cảm giác được khí tức của nó. Kiện thánh khí kia dường như đã biến mất khỏi hư không. “Điều này sao có thể? Nó dường như đã biến mất khỏi Long Đảo.” Ma quỷ gần như đã phát điên, mấy tên trước mắt này rốt cuộc đã làm gì, cứ nhiên đem một kiện thượng cổ thánh khí trong truyền thuyết đánh mất. Lấy tu vi thâm bất khả trắc của hắn mà nói, đều không thể cảm ứng được nơi hạ lạc của hoàng kim thần kích. Dù để nói rõ thánh vật thật sự không thể thấy được nữa. Cuối cùng Kha Kha gần như nổi điên lên, hung hăng chỉ vào ma quỷ, muốn hắn đem thần kích trả lại cho nó. Qua quỷ hết chỗ nói, cuối cùng chỉ có thể vô thanh vô tức độn ra xa. Tại phiến loạn thạch này tìm tòi hơn nửa ngày, tiểu thú trắng muốt cùng Tiêu Thần ảo não rời khỏi đây. Bất quá Tiêu Thần cho rằng hoàng kim chiến kích tựa hồ không có biến mất, mơ hồ hắn có thể cảm giác được khí tức của thần khí nhưng cuối cùng lại không xác định được chính xác là nơi nào. Cho đến khi rời khỏi nơi đó hơn mười dặm Tiêu Thần vẫn như cũ cảm giác được điều này, tựa hồ như thần kích đang tồn tại cùng bọn họ. Hắn liền đem tin tức này nói cho tiểu thú, trấn an nó. Kha Kha lập tức mở đôi mắt sáng sủa lên, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải tìm kiếm một hồi nhưng cuối cùng vẫn không có thu hoạch gì. Cuối cùng chuyện này vẫn không giải quyết được gì. Bảy ngày ước định chỉ còn lại một ngày cuối cùng. Mà trong ngày này Tiêu Thần biết được Dực Long Vương đã bị thu phục. Cũng có thể nói nếu như có thể liên lạc với các vị lão bối thì chín long vương đã đầy đủ. Đối với Tiêu Thần mà nói đây không thể nghi ngờ chính là tin tức chấn động. Tuy rằng tuyệt đại đa số mọi người đều biết được chín long vương đã bị thu phục thế nhưng có thể giấu diếm được bao nhiêu ngày. Tiêu Thần không thể không lo lắng. E rằng chỉ có thể đem bảo thụ cấp cho ma quỷ nếu không thì hắn chắc chắn phải trừng mắt nhìn những người kia rời đi. Mà một mình hắn phải sống quãng đời còn lại trên Long Đảo. Lại thấy được Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng. Tiêu Thần trò chuyện với bọn họ thật lâu, bởi vì không lâu sau chính là lúc giao dịch với ma quỷ. “Dực Long Vương làm sao lại bị bắt?” “Nói ra e rằng người không tin.” Liễu Mộ đem một khối thịt hươu nướng đưa cho hắn nói: “Con quang

minh thánh long kia đưa cho một tu giả tên Lam Vũ.” “Cái gì? Quang minh thánh long mang con của nó đưa cho Lam Vũ?!” Tiêu Thần nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, thế nhưng vô luận thế nào cũng không ngờ lại như vậy. Xem ra con Dực Long kia rơi xuống Long Đảo vẫn bảo trì một tia thần tính. Cũng không hoàn toàn bị lực lượng phong ấn trên Long Đảo, nó là vì con của mình mà quyết định. Biết trí tuệ nhân loại không thể xem thường. Cuối cùng hẳn là nó coi trọng năng lực của Lam Vũ. Kỳ thật. Đối với nữ tu giả tên Lam Vũ kia trong ấn tượng của Tiêu Thần cũng là rất sâu sắc. Nàng cũng từng lôi kéo Tiêu Thần vào Lam Vũ liên minh. Ngoài ra tính cách dịu dàng như nước khiến Tiêu Thần lưu lại ấn tượng rất tốt. Trên thực tế, Lam Vũ chính là một cao thủ chân chính. Dựa theo lời của Nhất Chân hòa thượng, những người đối địch với Độc Cô Kiếm Ma thì không ít người đều bị giết chết. Nhất là khi trải qua kiếp nạn nơi tử thành, mấy người có thể cùng hắn đối kháng không sai biệt lắm đều chết trong tử thành. Thanh niên cường giả trên Long Đảo có thể đối kháng với Độc Cô Kiếm Ma đã không còn mấy người, mà người sáng lập ra Quang Minh liên minh - Schroeder cùng với người sáng lập ra Lam Vũ liên minh – Lam Vũ là một trong rất ít người có thể ngăn cản được chín kiếm liên tục của Độc Cô Kiếm Ma. Đương nhiên, Nhất Chân và Tiêu Thần cũng nằm trong đó. Bất quá ngăn cản và chiến thắng lại là hai sự tình hoàn toàn khác nhau. Dựa theo suy đoán của Nhất Chân hòa thượng. Độc Cô Kiếm Ma tối thiểu đã đạt đến cảnh giới đệ bát trùng thiên. Trừ thần bí nữ tử nắm trong tay thời gian pháp tắc thì không ai là đối thủ chân chính của hắn. Tiêu Thần nói: “Cửu long đã tề tụ, sớm liên hệ với các vị lão bối đi. E rằng, người trong thôn xóm của tiểu mập mạp Ngưu Nhân sớm đã liên hệ với họ rồi. Đây là lúc có thể rời khỏi hồng hoang tiểu đảo rồi.” “Thế người” “Ta sẽ cùng với ma quỷ triệt để kết thúc.”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 113: Thỏa hiệp.

Chương 113: Thỏa hiệp. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần cũng không tiếp tục giấu diếm, hướng Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng nói rõ mọi chuyện trong đó. “Người phải nhanh trở về, nếu không một khi cứu long vương tề tụ sợ rằng sẽ lập tức triệu hoán thần thuyền.” “Đúng rồi, Tiêu Thần người không nên quên, ta đã đem Yến Khuynh Thành từ một tuyệt đại giai nhân huấn luyện thành một mỹ nữ nô, chàng nếu như không mau trở lại sau này sẽ hối hận a.” Vưu vật Liễu Như Yên khẽ cười nói. Dáng người Yến Khuynh Thành như chim xa cá lặn, dung mạo của nàng khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn kia quay đầu sang một bên. Dung nhan tuyệt thế đó không nhìn rõ được hỉ nộ ái ố. Công lực hôm nay bị phong ấn lại, nàng cũng không muốn nói nhiều lời vô dụng. “Không sao, mặc dù Tiêu Thần không đồng ý đem thánh thụ cho ta, ta cũng sẽ không hề bạc đãi hắn, để nữ tử này lưu lại làm bạn cùng hắn đi.” Ma quỷ dừng động khí xám xuất hiện bên trong rừng. Liễu Mộ chính là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, sắc mặt Liễu Như Yên đột biến, lui nhanh về phía sau, thần sắc những người khác đều đại biến. “Một ngày sau cùng, lẽ nào người cho rằng còn chưa tốt?” Ma quỷ nhìn Tiêu Thần. Mà Tiêu Thần lại nhìn về phía Kha Kha đang ngủ say kia. Thấy thần sắc nó có vẻ điềm tĩnh, Tiêu Thần thở dài một hơi, đây chính là khẩu phần lương thực của tiểu thú a. Mà trước mắt phải rời khỏi Long Đảo. Đem thánh thụ cấp cho ma quỷ vậy Kha Kha sau này phải làm sao? Chẳng lẽ không mang theo Kha Kha đi? Tiêu Thần thật sự rất khó xử. “Xem ra người khó có thể quyết định được.” Ma quỷ rời đi. Mọi người yên ổn vượt qua đêm nay. Chỉ là mới vừa tảng sáng liền có một luồng gió lạnh tràn đến. Ma quỷ lại đi đến dưới ánh bình minh, cũng không hề nói điều gì liền đem Tiêu Thần cùng với ba bộ xương khô, còn có Yến Khuynh Thành bao phủ trong cụm khí xám, chỉ trong nửa khắc liền

biến mất. Liễu Mộ và Nhất Chân hòa thượng muốn ngăn cản nhưng lại không có khả năng, hai bên chênh lệch quá lớn, bọn họ cho rằng ma quỷ tuyệt đối không chỉ đơn giản là cảnh giới bán thần cảnh giới. Trải qua vô tận năm tháng đến nay hẳn không phải là đã không vượt qua. Gió lạnh thấu xương, bọn Tiêu Thần bị ma quỷ mang vào trong Tuyết sơn. Bây giờ mặt trời đã mọc lên. Tuyết trắng tinh bao bọc quanh ngọn núi. Dưới ánh nắng sớm mai khiến cho nó nổi bật và xinh đẹp hơn. Tiểu thú Kha Kha cũng đã mơ màng tỉnh lại, nó khổ sở đem bảo thụ xuống khỏi đầu. Có chút ủy khuất đưa cho Tiêu Thần. Có thể nhìn thấy tiểu thú có chút không đành, Tiêu Thần thật sự có chút không muốn thế nhưng hẳn không muốn phải sống quảng đời còn lại trên Long Đảo này. “Người thực sự đã khiến cho Kha Kha khổ sở.” Tiêu Thần lẳng lặng nhìn ma quỷ. Có ý muốn nói rằng hiện tại người đã đắc tội với tiểu thú này, sau này nó có khả năng sẽ tìm người báo thù. “Ta chỉ là mượn dùng một năm mà thôi, thời gian nó trưởng thành còn rất lâu, ta sẽ báo đáp lại. Chắc chắn sẽ hơn nhân tình này.” “Thế nhưng chín long vương đã tề tụ, thần thuyền cũng sẽ được triệu hoán. Chúng ta sẽ phải rời khỏi nơi đây, người làm sao có thể đem thánh thụ trả lại đây?” “Đây là một vấn đề phiền phức. Hiện tại ta không có khả năng ngồi trên thần thuyền rời khỏi Long Đảo.” Ma quỷ trầm tư trong chốc lát liền nói: “Ta đem bọn người kia lưu lại vậy, để cho bọn họ một năm sau hãy rời khỏi đây.” “Người muốn ta với Kha Kha tạo ra nhiều địch nhân vậy sao ? Sau khi bọn họ biết chân tướng tất nhiên sẽ rất oán hận chúng ta. “Nếu không ta giết hết bọn họ đi.” Ma quỷ tàn khốc nói. Điều này khiến cho Yến Khuynh Thành ở bên cạnh cảm thấy lạnh cả người, Nàng đi đến Tuyết sơn này vẫn không có nói gì thế nhưng trong lòng vẫn có một chút sợ hãi, dù sao đây cũng là ma quỷ sống vô tận năm tháng trong truyền thuyết a. “Người không phải là đã phát thệ sẽ làm người tốt sao? Tại sao lại muốn giết chóc như vậy?” Tiêu Thần cũng không cho rằng ma quỷ lại điên cuồng như vậy. “Người tưởng ta muốn sao.....” Ma quỷ trầm mặc trong chốc lát liền nói: “Bây giờ ta đưa cho các người một ít lễ vật trước.” Nói xong hay tay hẳn vùng mạnh lên, luồng khí xám mang theo bọn họ đi đến một tòa Tuyết sơn. Ma quỷ mở ra một tòa băng động, bên trong cư nhiên lại là một tòa băng

điện vô cùng khí thế, ẩn sâu bên trong Tuyết sơn. Tầng tầng băng điện bên trong được khảm rất nhiều minh châu, khiến cho bên trong sáng như ban ngày, liên tục đi qua hơn bảy tòa băng điện, tiến đến một đại điện chứa đầy binh khí Ma quỷ nhìn bọn Tiêu Thần nói: “Thích loại vũ khí nào thì cứ cầm lấy, ta tuy rằng không dám nói chúng nó đều trân quý thế nhưng bên trong có một ít là binh khí của thượng cổ tiên nhân từng dùng qua. Đây đều được ta thu thập tại thượng cổ chiến trường trên Long Đảo.” Bên trong băng điện hào quang lóng lánh, hơn mười kiện binh khí tựa hồ không phải là vật thường, thế nhưng chúng nó đều có một điểm giống nhau là đều đã bị tổn hại, đều có một chút hư hỏng. Kha Kha nhìn qua vài lần, căn bản không có tâm tình tuyển chọn, nó cũng không hề thích binh khí. Trước kia coi trọng hoàng kim thần kích chỉ là vì khí tức phát ra từ kiện thánh khí này khiến cho nó coi trọng và thích thú. Thế nhưng ba bộ xương khô kia không chút khách khí, mỗi tên đều chọn một thanh trường kiếm, xem ra đều là cổ vật đã trải qua vô tận năm tháng. Bất quá vẫn lưu chuyển ánh sáng chói mắt. Tuy rằng đều bị thiếu mũi kiếm thế nhưng nếu như trải qua một phen mài dũa thì đều có thể trở thành một kiện vũ khí tuyệt vời. Nếu như đúng theo lời của ma quỷ, đây là vũ khí mà thượng cổ tiên nhân đã từng dùng qua thì căn bản không cần phải mài lại, bởi vì nó vốn đã có sẵn đại sát khí rồi. Yến Khuynh Thành cũng không hề khách khí, tự mình chọn lấy hai thanh đoản kiếm, một đỏ sậm như máu, một xanh như ngọc. Không biết làm từ chất liệu nào cấu thành, thần quang sáng chói, sắc bén vô cùng. Hai thanh đoản kiếm này dường như là một đôi, đặt chung một chỗ xứng đôi vô cùng. Tuy nhiên mũi kiếm cũng không được hoàn mỹ, đều bị khuyết đi một đoạn ngắn. Tiêu Thần sau cùng cũng đi chọn lấy binh khí, mặc dù thân thể chính là binh khí tốt nhất nhưng ma quỷ lại ‘thịnh tình’ như vậy hẳn há có thể bỏ qua sao. Hắn chọn chính là một thanh đoản đao. Thân đao đen tuyền, không có chút sắc bén nào, thoạt nhìn qua có vẻ như rất cổ xưa, cảm giác khi cầm trong tay là rất nặng. Đao dài không đến nửa thước nhưng nặng khoảng mấy trăm cân, rất hiển nhiên đây không phải là phàm vật. Do chỉ là một thanh đoản đao nên khi nhìn sơ qua lại giống như là một thanh trọng kiếm thô dày, vô luận là bổ chém như đao hay là huy vũ như kiếm đều có thể làm

được. “Nhân lực tốt lắm, vài món binh khí tốt nhất đều được các người chọn lấy, ta tôn sùng nhất chính là thanh đoản đao màu đen này. Nói thật, ta không cho rằng nó bình thường như vẻ bên ngoài vậy. Nếu như không phải là vì báo đáp các người, như thế nào đi nữa ta không tặng thanh đoản đao này cho người.” Ma quỷ chăm chú nhìn, đối với thanh đoản đao trên tay Tiêu Thần, hẳn thật sự có vài phần không muốn. Thấy được vẻ thờ ơ của Kha Kha, ma quỷ nói: “Ta có một phần đại lễ đặc biệt muốn tặng cho người.” Nói xong liền mang theo mấy người đi qua mấy tòa băng điện. Tiến vào trong đây nhiệt độ đều giảm xuống. Mặc dù là Tiêu Thần có tu vi như vậy nhưng vẫn có chút chịu không nổi, mà Yến Khuynh Thành bị phong bế công lực liền trực tiếp đi ra ngoài, nàng ở trong tòa băng điện này khó có thể thừa nhận nổi. Tòa băng điện này rất trống trải, chỉ đài băng có ở trung tâm, ở trên đó có một khối thần vật lấp lóe ánh sáng. Là một khối thần ngọc màu trắng sữa lớn cỡ đầu người, hào quang trong suốt, ánh sáng lượn lờ xung quanh, khí tức băng lãnh chính là từ nó thấu phát ra. Kha Kha đang thờ ơ kia vừa nhìn thấy lập tức mở to đôi mắt lên, sừ một tiếng bay đến. Gắt gao ôm chặt vào trong lòng, không hề e ngại sự lạnh giá của nó. Ma quỷ giải thích: “Đây chính là một khối băng thần ngọc trong truyền thuyết. Chính là tinh hoa tuyết mạch được ngưng tụ thành, là linh vật hiếm thấy trong truyền thuyết. So với hạt tuyết sen của các người tìm thấy thì mạnh hơn rất nhiều. Bất quá người bình thường không có khả năng tiêu thụ được, dù sao thì nó cũng quá mức âm hàn..... Hẳn còn chưa nói xong thì Kha Kha từ trên người Tiêu Thần lấy đi bảo thụ, đem nó đặt lên trên băng thần ngọc. Âm thanh băng vỡ “răng rắc răng rắc” truyền đến, rễ cây của tiểu thánh thụ cắm vào bên trong thần ngọc, khiến cho băng thần ngọc nứt ra với tốc độ rất nhanh. Ma quỷ lại đau lòng một trận, trong suy nghĩ của hẳn, Kha Kha mặc dù có thần dị đi nữa cũng không thể tiêu hóa được khối băng thần ngọc to lớn này, cuối cùng sẽ phải lưu lại hơn phân nửa. Sau này chờ cho cơ thể hẳn hoàn toàn loại bỏ được tử khí thì là lúc hẳn có thể chậm rãi hấp thu tinh hoa của băng thần ngọc. Nay lại bị Kha Kha cấp cho tiểu thánh thụ, ma quỷ thâm thúy hiểu rõ rằng đừng nói là một khối băng thần ngọc. Cho dù là thêm vài khối nữa cũng không đủ hấp thu. “Y y nha nha.....” Tiểu thú

trắng muốt không ngừng đi quanh thánh thụ nói nhỏ. Phảng phất như đang cáo biệt với nó, điều này khiến cho Tiêu Thần xấu hổ một trận. Ánh sáng lấp lánh, sương trắng phiêu động, âm thanh tan vỡ vang lên không ngừng, ánh sáng trên mặt băng thần ngọc như là sóng nước, không ngừng chảy về phía thánh thụ. Để lại Kha Kha bảo vệ thánh thụ, ma quỷ dẫn Tiêu Thần đi đến một tòa băng điện khác, bắt đầu trò chuyện với hắn. “Vốn ta không muốn nói thế nhưng người đã nhắc đến chuyện thần thuyền sắp sửa khởi hành rời khỏi đảo nên ta sẽ nói cho người biết một bí mật, còn có một chiến thuyền khác có thể đột phá vùng biển cấm kị rời khỏi Long Đảo – ‘Quân Vương Thuyền’”. “Sau này ta sẽ ngồi lên ‘Quân Vương Thuyền’ rời khỏi Long Đảo, đến Trường Sinh đại lục trả lại thánh thụ cho các người. Ta đã dùng danh nghĩa thượng cổ quân vương phát thệ, nếu không thể hoàn trả lại thánh thụ chắc chắn sẽ bị thần hình câu diệt.” Quân Vương Thuyền! Tiêu Thần lần đầu nghe được bí mật này, nhưng cũng không có hoàn toàn tin tưởng. “Ta không có lừa dối người, người có thể nghĩ lại, lẽ nào ta lại cam tâm tình nguyện ở nơi này sao? Ở đây áp chế lực lượng của thần, nếu như ta vẫn ngu ngốc tiếp tục ở đây thì sẽ không thể đột phá được. Ta mặc dù bỏ qua không cùng rời khỏi chung với Tổ Long thần thuyền tất nhiên ta đã biết được một biện pháp khác rời khỏi nơi đây. Nếu không thì ta sao lại có thể từ chối rời khỏi nơi đây cùng với các người chứ. Chỉ cần thánh thụ giúp ta đem tử khí trong cơ thể chuyển hóa thành sinh khí, ta liền có biện pháp triệu hoán Quân Vương Thuyền rời khỏi đây.” Suy nghĩ lại thì lời nói của ma quỷ thật sự rất có đạo lý. Thánh thụ đã giao cho ma quỷ được mười ngày rồi, từ đó về sau ma quỷ không có xuất hiện, hắn tự giam cầm mình ở trong lòng Tuyết sơn kia. Mà mười ngày này tiểu thú như là bị mất hồn vậy, cả ngày thờ thần. Điều này khiến cho Tiêu Thần vô cùng xấu hổ, hận không thể lập tức quay lại Tuyết sơn đoạt thánh thụ. Thế nhưng hắn lại không thể có năng lực như vậy. Khi đó, tiểu thú thật sự đã đại náo trong Tuyết sơn một hồi, nhưng thực lực ma quỷ biểu hiện ra thật là vô cùng thâm bất khả trắc, tựa hồ đã vượt qua cảnh giới bán thần. Không hề đánh lại, thủy chung chỉ nhận công kích của Kha Kha, hắn luôn dùng tốc độ tuyệt đối tránh né, cầm cố thuật của Kha Kha căn bản không thể bao phủ được hắn. Tiêu Thần đang

nỗ lực nghĩ biện pháp, hăn cho rằng Kha Kha không thể không có thánh thụ làm bạn. “Y nha.....” Kha Kha nhìn về phương hướng của Thánh sơn Long tộc, thần sắc rất thương cảm, có vẻ khổ sở bởi vì làm mất đi thánh thụ mà cha mẹ lưu lại cho nó. “Kha Kha, chúng ta đi đến quê nhà của tiểu mãnh thú người được không? Qua vài ngày nữa chúng ta phải rời khỏi Long Đảo, đến một vùng trời rộng lớn hơn.” Tiêu Thần thấy được trạng thái của tiểu thú này, hết sức khuyên bảo nó, muốn cho nó vui vẻ trở lại. Kha Kha cố sức gật đầu, nguyên bản là một tiểu thú hoạt bát khả ái thế nhưng bây giờ lại quá mức yên tĩnh đi, tâm trạng mất mát này sợ rằng trong một thời gian dài cũng không thể thoát khỏi. Hiện tại, các thanh niên tu giả trên đảo đều biết được chín long vương đã có rồi, bọn họ đang liên hệ với các vị lão bối cao thủ. Hiện nay, trưởng bối của tiểu mập mạp Ngưu Nhân đã liên hệ được với những người đó, nếu như không phải những người đó đối với Tổ Long trong truyền thuyết kia nhớ mãi không quên thì sợ rằng sớm đã triệu hoán thần thuyền. Bất quá ngày rời khỏi nơi đây càng ngày càng gần, những người đó quyết định nỗ lực một lần sau cùng, nếu như trong nửa tháng không thể tìm được tung tích của Tổ Long liền chấp nhận thất bại rời khỏi Long Đảo. Rất nhiều thanh niên tu giả thầm mong bọn họ tham lam nhưng cũng không có ít người tham gia vào hàng ngũ tìm kiếm này, dù sao đó cũng chính là Tổ Long trong truyền thuyết. Là vua của rồng. Lực chiến đấu của tiểu Tổ Long khi trưởng thành thì không thể nào tưởng tượng được. Cần chín long vương để triệu hoán thần thuyền mà một mình nó cũng đủ để có thể triệu hoán thần thuyền đến. Đủ để nói lên năng lực và địa vị của nó. Mà lớp lão bối cao thủ vì tìm kiếm Tổ Long đã phải trả một giá rất lớn, gần một nửa số người trong bọn họ nhiều lần xông vào khu vực man long bị Long tộc giết chết. Bất quá, mọi người cũng phát hiện được một chuyện kinh người, Long tộc cũng không hề ngăn cản bạn sinh long vương đi theo bên cạnh nhân loại, dường như đã biết được bọn họ sắp phải rời khỏi Long Đảo. Các dấu hiệu đều rất rõ ràng, muốn phá bỏ phong ấn dường như cần phải để Tổ Long và long vương rời khỏi nơi đây. Tiêu Thần từ biệt bọn người Nhất Chân hòa thượng và Liễu Mộ, ngay cả ba bộ xương khô cũng không có mang theo, lại một lần nữa đi đến phụ cận Thánh sơn Long tộc,

hắn cùng với Kha Kha đi đến mặt cắt trên thông thiên thần mộc kia. Tiểu thú thoát nhìn trong rất thương cảm, tại địa phương nó được sinh ra kia không ngừng xúc động, so với tiểu thú nghênh ngợm trước kia quả thật là một trời một vực.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 114: Long long long.

Chương 114: Long long long. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Thần sắc của tiểu thú khiến trong lòng Tiêu Thần cảm giác không chịu được. Tiểu thú “ô ô” một tiếng nhỏ, sau đó ngửa mặt nhìn trời, trong đôi mắt to tràn ngập nước, dường như là đang kêu gọi cha mẹ của nó. “Kha Kha không nên buồn, sẽ có một ngày người lại có thể nhìn thấy cha mẹ của mình mà, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp người đoạt lại tiểu thánh thú kia.” Ngay khi Tiêu Thần và Kha Kha rời khỏi nơi đây, đi đến khu vực biên giới Thánh sơn Long tộc rốt cuộc đụng phải vài vị lão bối tu giả, tuy rằng vẫn không tìm được tung tích của Tổ Long thế nhưng lại thường ẩn hiện tại nơi bọn họ từng liên thủ thu phục con của Sư Long Vương kia. Kim Long Vương uy mãnh phi thường, cả thân thể như được đúc thành từ hoàng kim, mà hình thể của nó giữa nhóm long vương nho nhỏ kia mà nói thì cũng tương đối xuất sắc. Tiêu Thần cũng không có lộ diện, chỉ đứng xa xa nhìn bọn họ rời đi. Điều hắn kinh dị vô cùng chính là cách đó không xa lại là Sư Vương Long khổng lồ kia, thân thể như hoàn đồng ẩn nấp bên trong khu rừng, đang lặng lẽ quan sát tiểu long vương bị mang đi, nó cũng không hề ngăn cản. Bất quá trong mắt nó lại tràn ngập sự không muốn, biểu tình

giống như là mẫu thân đang nhìn theo hài nhi rời xa chính mình. Nhân tính hóa phi thường, tràn ngập thương cảm. Điều này khiến cho Tiêu Thần khiếp sợ, Sư Vương Long chủ động ‘tiễn’ tiểu long vương rời khỏi, ai nói chúng nó thú tính nhiều hơn thần tính chứ? Đây rõ ràng là rất thanh tỉnh! Hay là trải qua kiếp nạn ở trong tử thành, ý nghĩ điên loạn của bọn chúng đã tỉnh táo hơn? Rất rõ ràng, Long tộc biết rằng muốn phá vỡ phong ấn trên Long Đảo chỉ có thể để nhóm tiểu long vương thuận lợi rời khỏi đây, chúng nó bắt buộc phải mượn lực lượng của nhân loại. Trước kia cũng từng nhìn thấy qua man long ngăn cản tu giả vây bắt tiểu long vương, tàn nhẫn giết không ít người. E rằng chúng nó rất phản nộ và không cam lòng. Nhất là long vương trong truyền thuyết bị nhân loại ép buộc trở thành nô lệ. Thế nhưng hiện tại chúng nó dường như đã thỏa hiệp, chúng nó có vẻ đã ý thức được tiểu long vương sớm muộn gì cũng phải rời khỏi đây, cùng với nhân loại kia đi đến Trường Sinh đại lục. Có thể hiện nay có nhân loại thì lại càng ổn thỏa, khiến cho tiểu long vương có thể bình an sinh sống nên mới khiến cho những man long là cha mẹ của các tiểu long vương thỏa hiệp. Lại thêm một tiểu long vương bị thu phục, hiện tại trên Long Đảo đã có mười long vương đi bên cạnh các tu giả. Chỉ là Tổ Long trong truyền thuyết vẫn không hề thấy bóng dáng. Xa xa truyền đến từng trận long khiếu của ấu long, Tiêu Thần mang theo Kha Kha hướng đến âm thanh đó tìm kiếm, chỉ thấy Kim Long Vương đang cùng với một con tiểu long xám đen chiến đấu kịch liệt. Đây căn bản không phải là một chiến cùng cấp, tiểu long xám đen kia đã bị thương khắp thân thể. Trúng phải mấy cái công kích trí mạng. Vài tên lão bối tu giả lẳng lặng quan sát tiểu long chiến đấu, một gã râu tóc hoa râm trong đó nói: “Chúng ta đi thôi. Loại chiến đấu này không cần phải xem nữa, tiểu long vương cường đại hơn đối thủ của nó nhiều.” Lão huy động tay phải, một tia linh lực phá không bay đi. Trong nháy mắt liền đem tiểu long xám đen kia đánh bay, sau đó liền mang theo Kim Long Vương rời khỏi. Lại là nó! Là tiểu long cao ngạo, bất khuất bất phục, chiến ý rất cao luôn khiêu chiến long vương. Tiêu Thần nghi hoặc. Tiểu long này thoát nhìn trông rất bình thường thế nhưng lại có chút bất phàm, vì sao nó sau khi gặp phải các vết thương trí mạng lại có thể sống sót chứ? Hơn nữa lần nào

cũng khiêu chiến long vương. Căn bản không sợ sự uy áp của vương giả đồng tộc. Có tính cách đặc biệt của vương giả trong Long tộc, chỉ là vì điều kiện trời cho nó rất thấp. Tiêu Thần vừa muốn đi đến thế nhưng hắc cảm giác được một luồng sát khí mãnh liệt ở phía sau. Đó chính là khí tức đặc biệt do đồ sát nghìn vạn sinh linh mà ngưng tụ thành. Một Bạo Long có thân thể màu xanh khổng lồ từ trong khu rừng đối diện dần dần hiện ra. Đi lại tiểu long đang bị trọng thương kia. Tiêu Thần ngăn cản Kha Kha muốn tiến lên, âm thầm quan sát bên đó. Rất hiển nhiên là bạo long này đang ẩn nấp ở gần đó, lúc trước không di động, lại một lần nữa chứng minh Long tộc dường như đã thỏa hiệp. Nó cũng không hề ngăn cản các lão bối tu giả kia mang Kim Long Vương đi, nó cũng giống như Sư Vương Long kia, hi vọng tiểu long vương này có thể bình an mà trưởng thành trên Trường Sinh đại lục. Bạo Long là một loài rất mạnh mẽ, thần quang lập lòe quanh thân thể nó, từng bước đi đến bên cạnh tiểu long trọng thương kia. Tiêu Thần không biết nó muốn làm gì, hắc ngừng thở lắng lắng quan sát. “Rống.....” Cúi đầu phát ra tiếng long khiêu, Bạo Long hạ cái đầu thật lớn của mình xuống, sau đó chột dùng lưỡi bắt đầu liếm lên thân thể đầy các vết thương của tiểu long. Bạo Long cũng không hề có chút ác ý nào, ngược lại có chút cưng chiều, lẽ nào tiểu long này là con của nó? Trong lòng Tiêu Thần tràn ngập nghi hoặc. Bạo Long là tồn tại khiến cho người ta không thể không sợ hãi, khiến cho thần cũng phải run rẩy, dĩ nhiên nước bọt của nó cũng là thánh phẩm chữa thương, vết thương quanh thân thể của tiểu long đều đã được khép lại, ánh sáng trong suốt đang lưu chuyển xung quanh vết thương. Tiểu long bị hôn mê vô ý kêu lên vài tiếng nhỏ, tựa hồ cảm nhận được tình trạng của thân thể đang tốt hơn nhiều. Bạo long lui về phía sau một bước, sau đó bước những bước thật lớn, mặt đất bị giẫm lên phát ra từng tiếng vang “âm âm” rời khỏi nơi đây. Trong lòng Tiêu Thần tràn đầy nghi hoặc đối với sự tình này. Dựa theo hình dạng của tiểu long này thì tuyệt đối không phải là con của Bạo Long, lẽ nào nói trong Long tộc lại hòa thuận vô cùng, các con rồng trưởng thành đối với ấu long của tộc khác cũng sẽ tận tình chiếu cố? Khi Tiêu Thần đi đến bên cạnh tiểu long quật cường này thì nó đã thanh tỉnh lại, lúc này nó cũng không hề bài xích Tiêu Thần, bình tĩnh

vô cùng nhìn Tiêu Thần, bất quá vẫn có chút cao ngạo như cũ. Kha Kha dường như bị trạng thái của tiểu long này hấp dẫn, tạm thời thoát khỏi tâm tình chán nản thường ngày, có chút buồn cười gõ gõ lên đầu tiểu long, giống như là đang chọn quả chín. Điều này khiến cho tiểu long đang suy nhược bất mãn vô cùng, phần nộ trướng mắt nhìn tiểu thú. Thế nhưng Kha Kha lại không có chút giác ngộ nào, vẫn như cụt tại trên đầu nó tìm kiếm gì đó. “Không nên tìm, nó vốn không có sừng.” “Y nha.....” Kha Kha đáp lại Tiêu Thần, chỉ vào một điểm trắng gần như không thể nhìn ra được. Tiêu Thần sau khi nhìn kĩ liền kinh ngạc vô cùng. Sừng nhỏ như một hạt gạo đã chui ra ngoài, bất quá lại nhỏ bé vô cùng, vả lại xung quanh đó cũng không hề phồng lên, rất khó khiến cho người ta nghĩ rằng nó có sừng. “Thật sự là sừng, thật là có chút kỳ quái.” Tiêu Thần tự nói. Đây không phải là một cặp sừng mà là một cái. Vả lại một sừng này lại xuất hiện tại giữa đỉnh đầu nó. Tiêu Thần lưu lại cho tiểu long quật cường này một hạt tuyết sen nhỏ, vốn hẳn không có ý định cho nó, bất quá hẳn cảm giác được Bạo Long kia dường như đang trở lại, hẳn phải cho nó thấy rằng hẳn không có ý định tổn hại tiểu long. Ngoài dự liệu của hẳn, lúc này tiểu long không hề cự tuyệt, cố sức huy động thân thể, đem hạt tuyết sen trong suốt kia nuốt xuống. Rõ ràng là tiểu long cao ngạo này thật sự không có bài xích hẳn, Tiêu Thần được Kha Kha đồng ý liền để lại một hạt tuyết sen lớn hơn cho nó, sau đó lại đứng lên rời khỏi. Cho đến khi đi rất xa thì hẳn mới quay đầu trở lại quan sát, phát hiện ra khu vực kia xuất hiện ánh vàng kim sáng chói, lại là một Sư Vương Long. Nửa tháng trôi qua, tiểu Tổ Long vẫn không phát hiện ra tung tích. Trên thực tế, các vị lão bối tu giả khi tiến vào Long Đảo thì cũng trên dưới trăm người nhưng cuối cùng chỉ còn lại có hai mươi mấy người. Mà thanh niên tu giả tiếp vào Long Đảo có gần một ngàn người thế nhưng hiện tại chỉ còn hơn tám mươi người, có thể nói là thương vong thảm trọng. Các thanh niên tiến vào Long Đảo có thể nói đều là cao thủ trong các tu giả cùng cấp. Hầu hết mọi người đều đã đi vào cảnh giới Thuế Phàm. Tuy rằng thoát nhìn trên Long Đảo các thanh niên đạt được cảnh giới Thuế Phàm đều có thể tùy ý thấy được, căn bản không xem ra gì, tựa hồ hai chữ ‘Thuế Phàm’ cũng không là gì cả. Thế nhưng phải biết rằng những người

này đều được tuyển chọn mà đến, bằng không như thế nào lại có nhiều thanh niên tu giả đạt đến cảnh giới Thuế Phàm tập trung cùng một chỗ đây. Nghiêm khắc mà nói, các thanh niên tu giả tiến nhập Long Đảo tuy không phải là thanh niên cường giả đứng đầu Trường Sinh đại lục nhưng tuyệt đối đều nằm trong lớp mười người đứng đầu của các thế lực lớn và các môn phái. Các thanh niên cường giả đứng đầu đương nhiên sẽ không bị phái đi, bọn họ chính là hy vọng trong tương lai. Không thể phái đến hiểm địa này. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, một số tổ chức có thế lực yếu đã phái ra thanh niên cao thủ đứng đầu của bọn họ. Nhưng dù sao đi nữa thì cũng rất ít. Trải qua mấy tháng đau khổ trên Long Đảo, các thanh niên cường giả đều trải qua một lần rèn luyện suốt đời khó có thể quên được. Mấy tháng ngăn ngui nhưng hầu hết thực lực của bọn họ đều đột phá, đó chính là dưới nguy cơ sinh tồn yêu cầu khiến bọn họ phải khổ tu. Những người sống sót nếu như bình yên trở lại Trường Sinh đại lục hoàn toàn có thể trở thành năm người mạnh nhất của các thanh niên cùng thế hệ tại các tổ chức. Càng trọng yếu hơn chính là bọn họ trải qua kiếp nạn này sẽ càng thêm nỗ lực khổ tu, thành tựu sau này thật không thể biết trước được. Trải qua thời gian khó khăn và đầy thống khổ này, sẽ là một phần tài sản quý giá trong cuộc sống của bọn họ. Mấy ngày trước khi rời khỏi Long Đảo, tiểu long vương thứ mười một được chú sư Schroeder thu phục, đây là một tiểu long vương mà hãn tộc chờ tìm thấy cạnh bờ biển, chính là con của Bát Tí Ác Long, sùng Tổ Long, thân thể Bát Tí Ác Long, toàn thân lấp lánh ánh bạc, được mọi người gọi là Ác Long Vương. Lúc đầu Schroeder muốn gọi là Ngân Long Vương vì dù sao tên Ác Long Vương này thật sự không tao nhã chút nào, bất quá vì mọi người gọi hoài như vậy nên hãn tộc cũng gọi theo họ. Tiêu Thần biết được tin tức này kinh ngạc một trận, hãn tộc đã từng luyện hóa qua một quả ác long đàn, thật không ngờ một quả ác long đàn khác lại nở ra tiểu long vương. Đến bây giờ vẫn không tìm thấy được bóng dáng của Tổ Long, trong lòng Tiêu Thần cảm thấy có chút nghi ngờ. Tiểu Tổ Long có phải hay không nằm trong số long đàn bị hãn tộc luyện hóa đây? Bất quá hãn tộc liền phủ định suy nghĩ này, tỷ lệ này thật sự là quá thấp. Mặt trời lên cao, từng cơn gió mang theo sự nóng bức thổi lên biển, bãi cát vàng cùng với biển rộng

nổi liền thành một mảnh, tất cả đều là màu vàng. Sau khi Long Đảo bị phong khốn, biển rộng trước kia vốn là màu xanh nhưng trải qua mấy tháng biến hóa, hôm nay lại hóa thành một vùng biển màu vàng, cũng có sóng gió, cũng cuộn cuộn mãnh liệt thế nhưng lại là một mảnh tĩnh mịch, không hề có bất kì loại cá nào bơi lội trong đó, không có bất kỳ loài chim biển nào bay lượn trên không trung. Dọc theo bờ biển chính là một rừng cây dừa xanh tươi, tạo thành một mảnh tươi mát, một quả dừa màu vàng đã trưởng thành từ lâu, tròn xoe nằm chung một chỗ, dưới tàn lá xanh che chắn xinh đẹp vô cùng. Tiêu Thần, Liễu Mộ, Nhất Chân, Liễu Như Yên, Yến Khuynh Thành..... bọn họ tụ tập bên trong mảnh rừng dừa này, hầu như các tu giả trên Long Đảo đều đã đi đến đây, bởi vì ngày mai chính là ngày thần thuyền được triệu hoán bởi chín tiểu long vương. “Tiêu Thần, quả nhiên người bình an không có việc gì.” Tiểu mập mạp Ngưu Nhân ngây ngô cười, mang theo Hắc Long Vương đến. Hiện tại trong người hắn đã có ba thú hồn, tuy rằng chỉ là cảnh giới nhưng thực lực không thể xem thường chút nào. Bọn người Tiêu Thần, Nhất Chân vui vẻ nói chuyện với hắn. Hai mươi tộc nhân trong thôn xóm của tiểu mập mạp đều đã được uống máu của chín long vương, giải trừ được trở chú. Tâm tình hiện tại của bọn họ phi thường sáng khoái, rốt cuộc cũng có cơ hội thoát khỏi hòn đảo nhỏ này. Tới hiện tại, hầu hết mọi người đều thả lỏng tinh thần, hiện nay đã không còn tranh đấu, tất cả các tu giả ở cạnh bờ biển đều ở lại trong rừng dừa nghỉ ngơi, lẳng lặng đợi chờ ngày thoát khốn. Nhất Chân hòa thượng dựa thân lên một cây dừa, vuốt ve Bích Long Vương bên cạnh hắn nói: “Sau khi trở về ta nhất định sẽ khổ tu nhiều hơn, phải vượt qua Độc Cô Kiếm Ma.” Liễu Như Yên kiều mị cười nói: “Đại sư cũng không cần khổ cực quá nhiều, rượu thịt người đều đã dùng qua rồi, lúc trở lại ta sẽ giới thiệu cho người một hảo tử muội.” Liễu Mộ nghe vậy nghiêm túc gật đầu nói: “Đây là một chủ ý không tồi chút nào, Nhất Chân sư huynh tuy rằng tâm tình có vẻ bình thản nhưng trong lòng hắn có chút buồn khổ, quả thực nên giúp đỡ hắn.” “Ha ha, Liễu Mộ người không cần nói ta cũng sẽ giới thiệu giúp người một người. Chúng ta đều cùng họ đó nha, đương nhiên tử tử sẽ hảo hảo giúp người chọn lựa một người.” “Quên đi, tử muội này của người ta thừa nhận không nổi.” Liễu Mộ

liên tục lắc đầu. “Có thể giới thiệu cho ta một người không? Tiểu mập mập Ngưu Nhân cười nói: “Ta không hề kén chọn, giống như người là được.” Lời nói nhất thời khiến cho mọi người cười to. “Muốn chết à?” Liễu Như Yên đánh hắt một quyền nói: “Không kén chọn? Giống như ta sao?” Người là đang nói ta rất bình thường sao? Có muốn giống vậy không?” Vưu vật Liễu Như Yên chỉ chỉ Yến Khuynh Thành đang ở bên cạnh. “Nàng ta à, thôi quên đi, bà ta nói nữ nhân như vậy không thích hợp để làm vợ.” Tiểu mập mập thật thà nói. Mọi người lại lần nữa mỉm cười. Mà Liễu Như Yên sớm đã cười run cả người, đôi môi đỏ mọng khiêu gợi nói: “Nàng ta đó, chính xác không thích hợp làm vợ, chỉ thích hợp làm tình nhân, người có muốn hay không?” “Gì mà không dám.” Tiểu mập mập không hề để ý nói. “Các người.....” Yến Khuynh Thành giận dữ trừng mắt nhìn Liễu Như Yên và tiểu mập mập. “Chính là có dũng khí cũng không được a, ha ha.....” Liễu Như Yên liếc mắt nhìn tiểu mập mập nói: “Không nghe qua thê tử của huynh đệ không thể đụng sao?” “Xá gì, thê tử của huynh đệ còn cần phải khách khí sao?” Sắp rời khỏi Long Đảo, hầu hết tất cả mọi người đều thả lỏng tâm tình, những chỗ bên cạnh đều tràn ngập tiếng cười.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 115: Thân phận của thần bí nữ tử.

Chương 115: Thân phận của thần bí nữ tử. Người dịch : Jy Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Đột nhiên, thân ảnh một nam tử tóc vàng rơi vào trong mắt Tiêu Thần, hắt xuyên qua khu rừng trùng điệp đi đến nơi đây chính là là chú sư Rand. Nét vui vẻ trên mặt Tiêu Thần biến mất, ngồi tại chỗ không di chuyển nhìn hắt

nói: “Người quả thực rất là can đảm, dám đi đến trước mặt ta, muốn hướng ta khiêu chiến sao?” Liễu Mộ, Ngưu Nhân, Nhất Chân, Liễu Như Yên vẫn vui vẻ trò chuyện như cũ, không vì Rand đến mà có chút khẩn trương, đây chính là tự tin vào lực lượng chính mình, nhiều người như vậy ở cùng một chỗ cho dù là Độc Cô Kiếm Ma có đến cũng không thể làm gì được.”

“Được rồi, ta từng cho rằng ta nên đi qua đây để xin lỗi bất quá căn bản không cần. Bởi vì người đã cho ta giáo huấn đầy thống khổ khiến ta phải nhớ rất rõ. Phải biết rằng ngay trận sơ chiến đó, người đã xuất thủ rất vô tình, đánh gãy hơn ba mươi đầu khớp xương của ta.” Mỹ nam tử tóc vàng Rand trong khi nói những lời này không hề có nhiều khó khăn lắm, bình tĩnh ngồi đối diện Tiêu Thần, bên trong đôi mắt xanh như biển phát ra vẻ chân thành tha thiết nói: “Vài ngày trước ta còn đang suy nghĩ tìm người báo thù, thế nhưng hôm nay ta đã suy nghĩ cẩn thận. Chúng ta không cần phải kết thù oán.” Sắp phải rời khỏi Long Đảo, không có gì so với sống sót khiến cho người ta phải kích động hơn, rời khỏi Long Đảo chúng ta nên quên hết tất cả những chuyện không thoải mái đã từng xảy ra đi. Không phải vì trước kia ta quá kiêu ngạo và tự phụ, kết quả ta phải ăn rất nhiều quả đắng, ta không muốn tiếp tục như thế nữa. Hôm nay ta đến đây muốn cùng người hóa giải ân oán trong quá khứ.” Tiêu Thần nói: “Nếu như không phải là bất đắc dĩ, ai lại muốn cùng với người sống chết chứ? Nếu như người thật tâm, ta sẽ tiếp thu đề nghị của người, hóa giải mọi ân oán cá nhân trước kia.” Gương mặt có chút bệnh tật của Liễu Mộ xuất hiện một ý cười nói: “Rand, ta nghe nói qua trước đây không coi trọng người, ta trong vòng hai mươi chiêu có thể lấy được đầu của người xuống. Bất quá, hôm nay nhìn người thông minh như thế, ta cần phải nhận thức lại người rồi. Khó có thể thay đổi được chính mình, có phải tâm cảnh của người đã đột phá.” “Nói như vậy thì ta đã có cơ hội cùng với tuyệt thế nam tử trở thành bằng hữu mà không phải là kẻ thù?” Liễu Như Yên quyến rũ cười nói. Rand gật gật đầu nói: “Ta đã từng tuyệt vọng cho rằng vĩnh viễn bị vây khốn trên Long Đảo này, đột nhiên có niềm vui ngoài ý muốn có thể rời khỏi đây, xác thực đối với tâm cảnh của ta được mở rộng hơn rất nhiều.” “Liễu Mộ người có thể nào nhìn nhầm không? Rand không chỉ có đột phá tâm cảnh. Và lại tu vi so

với trước đây chỉ sợ rằng tăng mạnh hơn nhiều. Hẳn chính là một bán thần đã được thức tỉnh, là hậu duệ của bán thần.” “Có một chút bí mật thôi mà người cũng nói toạc ra.” Rand không phủ nhận. “Trời sinh bán thần? Rand, ta rất sùng bái người nha.” Đôi mắt yêu mị của Liễu Như Yên như phóng điện, rất quyến rũ. “Là thật? Sau này sẽ không lo buồn chán nữa rồi, thường xuyên tìm kiếm người luận bàn.” Nhất Chân hòa thượng cũng kinh ngạc mở miệng nói. “Gì, để cho ta hảo hảo quan sát xem bán thần có hình dạng như thế nào.” Tiểu mập mập đi đến gần, chăm chú quan sát Rand khiến cho mọi người buồn cười, không thể không nói Ngưu Nhân khiến cho không khí vui vẻ hơn rất nhiều. Trong suốt quá trình này, Yến Khuynh Thành với dung nhan tuyệt thế kia vẫn bảo trì trầm mặc. Không hề nói bất cứ điều gì thậm chí cũng không hề liếc mắt nhìn Rand. “Tiêu huynh, ta có một yêu cầu hơi quá đáng. Có thể hay không khôi phục lại sự tự do của yến khuynh thành sự muội không? Chúng ta sắp phải rời khỏi Long Đảo rồi, những chuyện không vui trước kia cứ theo gió mà đi xa đi.” Rand chăm chú nhìn Tiêu Thần. “Trước đây ta cũng không hề muốn cùng nàng đối địch, nhưng sự tình đã bị bức phải như thế này. Muốn thả tự do cho nàng là điều không thể.” Tiêu Thần từ chối nói: “Người cho rằng ta có thể cùng nàng hóa giải hận thù sao? Người tin tưởng nàng sao?” Kỳ thực, đối với việc xử lý Yến Khuynh Thành, Tiêu Thần xác thực rất khó quyết định. Trên Long Đảo có rất nhiều người đều biết hắn bắt nàng làm tù binh. Nếu như mọi người bị vây khốn trên Long Đảo mà nói thì rất tốt. Thế nhưng mọi người sắp đi đến Trường Sinh đại lục, thế lực của Bất Tử nhất hệ thật sự rất lớn. Nếu như khi đi vào Trường Sinh đại lục, tin tức Yến Khuynh Thành bị bắt làm tù binh một khi bị truyền ra đối với hắn sẽ có phiền toái rất lớn. Hiện tại nên giết nàng sao? Như vậy thì phiền phức sau này lại càng lớn hơn nữa. Đây là lý do khiến cho hắn đến nay vẫn không có dũng khí để hành động. Đã rất nhiều ngày, bọn người Liễu Như Yên và Liễu Mộ cho Tiêu Thần một cái chủ ý, đó chính là cùng kết phu thê với Yến Khuynh Thành. Hóa giải nguy hiểm trong tương lai. Dù sao theo lời bọn họ nói, Tiêu Thần làm con rể của Bất Tử nhất hệ, cũng không thể xem Yến Khuynh Thành như nữ nô, Bất Tử nhất hệ như thế nào có thể gây phiền phức cho người đây? Đương nhiên là

trước đó phải làm cho Yến Khuynh Thành biểu hiện ra bên ngoài là nàng thật sự cam tâm tình nguyện. Chỉ là khiến cho Yến Khuynh Thành phối hợp như vậy? Có thể sao? Đương nhiên, còn có một việc rất quan trọng, Tiêu Thần đã từng giết chết hai người Vương Tử Phong và Lưu Nguyệt, chính là hai thanh niên cường giả của Bất Tử nhất hệ, tuy rằng không có lan truyền ra ngoài thế nhưng lại có một nhân vật biết được sự tình trong đó, chính là Triệu Lâm Nhi. Ngay khi Tiêu Thần suy nghĩ đến Triệu Lâm Nhi thì nàng thật sự xuất hiện, chợt đi vào bên trong rừng dừa, mà tiểu thiên mã cả người trắng như ngọc kia cũng đi theo rất xa nàng, không nguyện ý đến gần mọi người, có chút sợ hãi nhìn qua đây. Tiêu Thần hầu như không dám tin vào hai mắt mình, hoàng gia thiên nữ phong hoa tuyệt đại cư nhiên lại dám xuất hiện trước mặt hắn, thực sự là rất không bình thường. Ân oán của bọn họ có thể dùng hai từ ‘sống chết’ để tóm tắt, trước đây thật sự là không sống thì phải chết. Tiêu Thần đứng lên, nếu như không phải là Triệu Lâm Nhi thì hắn không có khả năng đi đến thế giới này, trong lòng rất khó bảo trì được bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Người cũng dám xuất hiện ở đây!” Thần sắc hoàng gia thiên nữ lạnh lùng nói: “Ta đến là muốn cùng người hóa giải ân oán.” Không riêng gì Tiêu Thần ngẩn cả người, mấy người bên cạnh cũng cứng cả miệng. Hôm nay là ngày gì vậy? Như thế nào đều đến để hóa giải ân oán chứ? Chuyện của Rand có thể hiểu được, dù sao là do trước kia bởi vì quá ngạo mạn và tự phụ nên mới cùng với Tiêu Thần chiến đấu kịch liệt. Thế nhưng Triệu Lâm Nhi và Tiêu Thần trước nay đều là kẻ thù sống chết. Ân oán nặng như vậy cũng có thể hóa giải sao? Vả lại thần sắc của nàng ta không phải là cam tâm tình nguyện. Ngay cả Rand cũng có cảm giác không thể tin được, tuy rằng hắn là người đến trước thế nhưng tính chất của bọn họ lại hoàn toàn không giống nhau. “Người cùng ta hóa giải ân oán?” Tiêu Thần rất muốn cười nhưng không cười nổi. “Mời người cùng ta đi gặp một người.” Nói xong câu đó, Triệu Lâm Nhi không hề để ý đến Tiêu Thần, hướng về phía bãi biển đi đến. Nơi đó có thân ảnh thước tha đang đứng. Có vẻ cao ngạo mà lại xuất trần. Bên cạnh nàng là Tử Long Vương. Nàng đang nhìn ra biển rộng vàng kia. Chính là nữ tử hiểu rõ thời gian pháp tắc. Bất quá lúc này thân thể của nàng vẫn không có thái vụ bao phủ. Chỉ là đưa

lưng về hướng này, mọi người vẫn như cũ không thể nhìn thấy rõ được dung mạo của nàng. Cũng không hề có âm mưu gì, mọi người không có đi theo, Tiêu Thần đi nhanh về hướng đó. Lúc này Kha Kha mở mắt to, nó đã tỉnh ngủ. Nhìn tiểu thú một sừng sáng như ngọc phía trước, đôi mắt to của nó nhất thời sáng lên, sừ một tiếng bay đến, rơi lên trên lưng của tiểu thiên mã. Tiểu thú một sừng sợ hãi giống như một con thỏ nhỏ. Muốn chạy đi nhưng phác giác được làm thế nào cũng không làm cho Kha Kha rơi xuống được. Ủy khuất quay đầu lại, thấy được hình dáng của Kha Kha, sự sợ hãi trong lòng của nó cũng bình tĩnh lại, hiếu kỳ đánh giá tiểu thú nghịch ngợm này. Hai tiểu thú khả ái này nhìn nhau, thoát nhìn phi thường thú vị. Tiêu Thần theo Triệu Lâm Nhi đi đến bờ biển rộng màu vàng kia, hẳn rồi cuộc cũng có thể thấy rõ dung mạo của thần bí nữ tử. Trong sát na đó cả người hắn ngây dại. Như thế nào có thể? Thế nào lại là nàng đây? ‘Chim sa cá lặn’ rất khó có thể miêu tả được hình dáng vô song của nàng, ‘hoa nhường nguyệt thẹn’ khó mà có thể toát lên được khuôn mặt sinh đẹp của nàng. ‘Nghiêng nước nghiêng thành’ cũng khó có thể hình dung được vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng. Cả người thoát nhìn rất mờ ảo mà sâu thẳm. Rõ ràng đang đứng trước mắt nhưng phảng phất lại xa tận chân trời. Đây mới chính là khí chất siêu trần thoát tục chân chính. Kỳ thực, luận tư dung thì Triệu Lâm Nhi và Yến Khuynh Thành đã đại biểu cho thiên hạ tuyệt sắc, mà trước mắt người này cũng không có hấp dẫn hơn. Bất quá khí chất đặc biệt của nàng siêu việt hơn hai người bọn họ. Đây chính là ‘tiên gia thân vận’ mà người phàm không thể có được. Dường như nàng không phải là một con người máu thịt mà là một tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất của trời đất. Nàng chính là thiên kiều thần nữ Ranno! Chính là nàng đã phá toái hư không, khiến cho Tiêu Thần và Triệu Lâm Nhi cùng đi đến thế giới này. “Rất ngoài ý muốn phải không?” Ranno mỉm cười hệt như trong núi tuyết xuất hiện cầu vồng lấp lánh rực rỡ. “Quả thật..... rất ngoài ý muốn.” Tiêu Thần thành thực trả lời. “Khi hư không bắt đầu bị phá toái, trước lúc ta đi có thấy được các người bay đến, vốn định ngăn cản các người nhưng lại phát giác được không thể nghịch chuyển, đành phải để các người đi đến nơi đây. Không ngờ các người lại là cừu địch, chúng ta đều đến từ Nhân Gian

Giới, thật sự không muốn nhìn thấy các người phải sống chết, ta muốn các người hãy bỏ qua ân oán trước đây.” Tiêu Thần đối với vị thiên kiều thần nữ này kính trọng không thôi, đây chính là người duy nhất trong những năm tháng dài đằng đặc sau này của Nhân Gian Giới phi thăng, vả lại là một người phong hoa tuyết đại. Hắn đối với nàng cực kỳ kính trọng. Hắn mở miệng nói: “Ta vốn không muốn cùng với nàng là kẻ thù, kết quả hôm nay đều là do nàng ta tạo thành, không phải do ta, sự thật là vậy.” “Hừ, nếu như không phải người giết thị nữ thân như tử muội của ta thì ta sao lại phải làm như thế?” Dung nhan tuyệt mỹ của Triệu Lâm Nhi tràn ngập sự phẫn nộ. “Nếu như không phải thủ hạ này của người ý thế hiếp người, vây sát ta, ta sẽ phải nường tay sao? Vì tự bảo vệ mình, đối với địch nhân ta phải nhẹ tay sao?” Tiêu Thần không hề khoan nhượng. “Được rồi, hai người các người không cần phải kể lại chuyện quá khứ.” Thiên kiều thần nữ Ranno mỉm cười nói: “Ta chỉ muốn hỏi các người, ta thật tâm muốn giảng hòa cho các người, các người có nguyện ý hay không?” Trầm mặc một lúc sau, hai người không lên tiếng đều gật đầu, bọn họ đối với Ranno phi thường kính trọng. “Tốt, các người đã nguyện ý, như vậy thì từ nay về sau các người hãy quên đi tất cả những sự việc không hài lòng trong quá khứ. Từ nay về sau không bao giờ là kẻ thù, các người có thể nguyện ý phát thệ không?” Ranno thật tình giúp hai người hòa giải, cuối cùng hai người bọn họ phát thệ sẽ không còn là kẻ thù. Kết quả này khiến cho hai người cảm khái không thôi, trước đây vô luận là thế nào cũng không hề nghĩ đến. Bất quá không là kẻ thù thì không có nghĩ là hai người sẽ là bạn bè tốt được, chứ đừng nói đến việc thân mật với nhau. Đối với tu vi của Ranno đạt được cảnh giới nào, trong lòng Tiêu Thần tràn đầy nghi hoặc, phải biết rằng đây chính là một thần nữ có thể phá toái hư không. Nàng rõ ràng chỉ có thể ngăn được Độc Cô Kiếm Ma mà thôi. Bất quá sau khi nghe Ranno đơn giản nói qua một lần hắn liền hiểu rõ. Ranno khi phá toái hư không thì đã đạt được cảnh giới Niết Bàn trong truyền thuyết. Đạt được cảnh giới này thì có thể trường sinh bất diệt, thể xác và tinh thần đều ở biên giới của tịch diệt, ở giữa sự sống và cái chết, cảm ngộ được ý nghĩa của sinh tử. Nếu như có hoàn toàn để hiểu rõ bí mật của sinh tử thì có thể tiến thêm một bước, đó chính là cảnh giới

Trường Sinh, nhưng nếu như kéo dài quá lâu thì có thể vạn kiếp bất phục, thần hình tiêu diệt. Đồng thời, tu giả ở vào một cảnh giới nhất định, tu vi bọn họ khi mạnh khi yếu, không xác định được. Mạnh thì có thể phát ra được lực lượng của cảnh giới Trường Sinh, yếu thì lực lượng không bằng tu giả đạt được cảnh giới Thức Tàng. Cảnh giới Niết Bàn đối với tu giả mà mới đó chính là một kỳ ngộ lớn. Cũng là một lần hung hiểm thật lớn. Khám phá được bí mật của sinh tử có thể phá kén thành bướm, từ đó về sau trường sinh với trời đất. Mà một khi không thể hiểu rõ cũng chính là lúc thần hình không diệt, cực kỳ tàn khốc. Ranno ở vào cảnh giới Niết Bàn, phá toái hư không, tiến vào Long Đảo, lực lượng của nàng vẫn lúc mạnh lúc yếu như cũ. Nàng cũng không hề biết được bí mật của Long Đảo, nơi đây phong ấn lực lượng của thần. Lúc trước khi lực lượng phong ấn khó lường kia hướng đến nàng, thì nàng chọn lựa chính là chống lại, kết quả khiến cho thiên kiều thần nữ suýt bị phong ấn trên hoang đảo. Ranno bị thương nặng, một thân tu vi gần như bị phế bỏ, bất quá nàng cũng rất thông minh. Rất nhanh nàng phát hiện được bản chất của vấn đề, ngay lập tức liền phong ấn tu vi của bản thân, lực lượng phong ấn thần bí trên Long Đảo ảnh hưởng đến nàng càng nhỏ. Mặc dù là vậy nhưng lực lượng phong ấn của nàng vẫn áp chế ở cảnh giới thấp nhất của Niết Bàn. Phải biết rằng tu giả cảnh giới Niết Bàn, khi mạnh có thể so với tu giả cảnh giới Trường Sinh, khi yếu thì không bằng tu giả cảnh giới Thức Tàng. Phạm vi dao động này đang ở điểm thấp nhất cũng là gần cảnh giới Thức Tàng. Mà thân thể của nàng lúc này bị thương nặng trong nhất thời khó có thể khôi phục.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 116: Triệu hoán thần thuyền.

Chương 116: Triệu hoán thần thuyền. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

“Nguyên lai chính là như vậy.” Tiêu Thần vì Ranno mà lo lắng. "Không cần lo lắng cho ta, nếu như rời khỏi đây. Tin tưởng không lâu sau lúc đó ta sẽ thuận lợi tiến vào cảnh giới Trường Sinh." Ranno tự tin cười. Nụ cười như làn gió xuân khẽ động cành liễu. Khiến người ta có cảm giác ấm áp ôn hòa. Một đoạn ân oán với Triệu Lâm Nhi dĩ nhiên như vậy mà được hóa giải. Đây là chỗ Tiêu Thần không ngờ đến, bất quá tận đáy lòng hai bên liên quan cũng không tình nguyện như thế. Chỉ là bọn họ cũng không nguyện nghịch ý tốt của Ranno. Tiêu Thần đi về rừng dừa. Thế nhưng trong đầu tràn ngập hình ảnh của Ranno, một vị thiên kiêu thần nữ như vậy làm hấn ngưỡng mộ, nếu như có thể lấy một nữ tử tính cách dịu dàng, lòng dạ thiện lương, tài trí thông tuệ như vậy thì dù người nào cũng đều phải động tâm, bất quá hấn nhanh chóng bỏ đi ý niệm trong đầu, thế nào lại có loại suy nghĩ này chứ? Thế nhưng, rất nhanh những suy nghĩ này lại hiện ra trong đầu hấn. Thế nào có thể không có ý nghĩ như vậy chứ. Sợ rằng tất cả mọi người đều có lòng hướng tới kỳ nữ như vậy. Tiêu Thần không khỏi nghĩ về đủ loại truyền thuyết của Ranno. Ranno là nhân vật truyền kỳ chói sáng của Cửu Châu, danh truyền thiên hạ nhiều năm. Nàng phong thái tuyệt thế, kỳ tài ngút trời. Hai mươi tuổi dùng kiếm vấn thiên hạ. Khó gặp đối thủ. Bất quá cũng tại một năm đó. Ranno tu luyện trong truyền thuyết mà tu vi bị phế một nửa. Sau đó thân thể từ từ suy yếu. Ranno dứt khoát quyết định đóng băng bản thân trong tuyết cốc vạn trượng. Kỳ tích đã phát sinh trên người Ranno. Mười ba năm sau nàng phơi phơi vô hạn sức sống đi ra từ kẽ nứt. Dung nhan nàng vẫn nghiêng nước nghiêng thành như xưa, tuyệt đại dung nhan tiên tử chưa từng lưu lại nửa điểm vết tích của năm tháng, mười ba năm thời gian đối với nàng mà nói như thoáng qua trong nháy mắt. Đóng băng mười ba năm. Năm tháng hữu tình, hồng nhan bất lão! Trở lại rừng dừa, vô ý quay đầu ngóng lại. Tiêu Thần thấy Ranno, Triệu Lâm Nhi và linh

sĩ Lam Vũ cùng nhau đi tới. Đồng thời còn có một gã thanh niên tóc xanh cách các nàng không xa, Tiêu Thần kinh ngạc một trận. Hắn không phải là lão thụ nhân của Thụ Nhân cốc lột xác thành nhân thể sao? Lẽ nào hắn cũng dự định rời khỏi Long Đảo? Hắn tuyệt đối là một cường giả gần như bán thần a. Ánh nắng chiều nhuộm đỏ phía chân trời, biển khơi màu vàng cuộn cuộn nhấp nhô. Gần bãi biển không hề ít tu giả. Hầu như tất cả mọi người đều chạy tới đây. Kha Kha ngồi ở trên lưng tiểu thiên mã, trên bờ cát màu vàng chạy nhảy qua lại, đối mặt với những bạn sinh long vương còn nhỏ này cũng không chút nào e ngại. Dựa vào thuật cầm cố thần kỳ của Kha Kha, tiểu độc giác thú lá gan cũng lớn lên, ở gần chỗ Ác Long Vương, Dực Long Vương chạy qua nhảy lại, Kha Kha càng là để lại vài dấu chân trên thân các long vương. Triệu Lâm Nhi rất buồn bực. Tiểu thiên mã yêu dấu của mình lại bị tiểu sủng thú của người ta cười trên người. Điều này làm cho nàng có chút không hài lòng. Bất quá nhìn tiểu thú trắng muốt nọ hình dáng cân xứng đáng yêu. Nàng thật đúng là không cách nào nổi giận. "Ngao rống." Một tiếng long khiếu rung trời chấn động khiến biển vàng đều rung lên. Một tiểu long màu vàng chạy đến cạnh biển. Phía sau nó còn có ba ấu tiểu long vương. Mọi người ở gần bờ biển đều biết lão bối cao thủ đời trước đã tới rồi. Bạn sinh long vương kia là bọn họ thu phục. Theo một tiếng rống khiếu của tiểu long vương màu vàng, những long vương khác cũng gây loạn lên, tất cả đều chạy hướng về phía bãi biển, những long vương này cùng nhau tiến đến, tức khắc đều bộc phát ra chiến ý kinh người. Chúng nó dĩ nhiên muốn quyết chiến. Đây không phải là một điều tốt. Mỗi chủ nhân đều vội vàng chạy đến. Mạnh mẽ đem chúng nó tách xa nhau. Nếu không nhất định sẽ là một hồi thảm kịch, sau cùng mười một tiểu long vương dường như thỏa hiệp với nhau. Không có công kích lẫn nhau. Yên phận trên bờ cát đi tới đi lui. Đây là một tràng cảnh hiếm thấy khó có được, dù sao đây cũng là hơn mười con bạn sinh long vương a. Có thể nhìn thấy được một con trong truyền thuyết cũng đã không tệ rồi. Nhưng hiện tại chúng long tề tụ. Có thể, bây giờ cảm thấy không có gì, nếu như vài chục năm, vài trăm năm sau qua đi, người đời sau nhất định sẽ kinh ngạc tán thán không thôi. Bởi vì khi đó tiểu long vương đã trưởng thành, tồn tại cường

đại khiến thần cũng sợ hãi. Mà các long vương cường đại này đã từng tập hợp từng đoàn tại trên một phiến bãi biển. Hiện trường mọi người bây giờ có lẽ chưa từng có ý nghĩ như vậy, nhưng không hề nghi ngờ con cháu đời sau của bọn họ sẽ đem những hành động này làm một loại đề tài nói chuyện, tổ tiên của bọn họ đã từng chứng kiến qua tràng cảnh này. Dĩ nhiên, khẳng định còn có thể nói đến một con tiểu thú khác. Kha Kha tại trên bãi biển đặc ý chơi đùa vô tư. Tiêu Thần cũng mặc nó. Tiểu thú thật không dễ dàng thoát khỏi tâm tình mất mát. Hãn cũng không muốn phá hư. Bất quá, sau khi bốn tiểu long vương của lão bối cao thủ đến nơi. Kha Kha lại bắt đầu khiến hãn hao phí tinh thần. Nó lại hóa thành một tia sáng, tại trên người bốn long vương giẫm lên từng cái. Dường như muốn cho mọi người thấy, mười một long vương đều đã từng bị nó lưu lại dấu chân ở trên người, dường như muốn vì người đời sau lưu lại một ‘truyền thuyết tôn giả tiểu thú.’ Bốn tiểu long vương mới đến nổi trận lôi đình. Mà xa xa bảy tiểu long vương có chút hả hê sảng khoái. Chúng nó đều từng trải qua cái loại này, đều đã từng bị tiểu thú nọ khiêu khích qua, ngay cả Dực Long Vương biết bay cũng không có ngoại lệ. Đêm tối phủ xuống. Những ngôi sao dày đặc điểm xuyết trên bầu trời. Ban đêm gió thổi nhẹ nhàng trên biển. Nhưng mỗi người đều khó mà ngủ. Bởi vì ngày mai bọn họ sẽ tạm biệt Long Đảo rồi. Tiêu Thần nằm ngửa tại trong rừng dừa, lẩm bẩm: "Hy vọng mọi thứ thuận lợi." Tiểu mập mạp Ngưu Nhân nói: "Yên tâm đi, đám lão gia hỏa kia cũng tới rồi. Sẽ không kéo dài thời gian nữa. Trên thực tế bọn họ có chút sợ hãi. Bởi vì ma quỷ ẩn cư ở gần Tuyết sơn. Mấy ngày nay âm vụ trùng điệp. Bọn họ cũng sợ có biến cố phát sinh." "Ma quỷ, ài!" Tiêu Thần thở dài một cái. Dù sao vẫn cảm thấy có lỗi với Kha Kha. Đây là một việc khiến người ta mất ngủ vào ban đêm. Cũng là một việc khiến người ta tràn đầy chờ mong. Sáng sớm. Khi ánh bình minh rọi xuống bãi biển thì hầu như tất cả mọi người đều đã mở mắt, trên bờ cát vàng mỗi người đều di chuyển, tất cả mọi người đi ra khỏi rừng dừa, không ít người đều dùng dây mây làm túi xách lớn gánh quả dừa sau lưng. Lưu lại làm nước uống trên biển. Cùng đứng với hơn một trăm người ở bờ biển là mười một tiểu long vương ở phía trước. Mỗi con đều thần dị phi phàm. Tử Long Vương, Hắc Long Vương,

Thanh Long Vương, Bích Long Vương, Hồng Long Vương, Dực Long Vương, Ác Long Vương xếp thành một chữ ‘khai’ (开), ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng hét đinh tai nhức óc hình thành một cổ lực lượng kỳ lạ. Tại trên bầu trời kịch liệt vang vọng, xông vào giữa biển lớn xa xôi. Toàn bộ tu giả đều phải tạm thời phong bế thính giác, không phải ai cũng có thể đủ sức chịu đựng sóng âm đáng sợ này của các long vương cùng hét, mặc dù chúng nó vẫn còn rất nhỏ. Bầu trời nổ vang như cừu thiên thần lôi tại trong biển vàng. Như tiếng hét của cừu u ma xuyên suốt trời đất. Long vương rống khiêu nặng nề tại trong thiên địa bao la truyền ra ngoài xa vô tận, khiến cho biển vàng động mãnh liệt lên. Chấn động kỳ lạ tại trong trời đất cuộn cuộn nhấp nhô. Làm cho người ta tin tưởng truyền thuyết cừu long triệu hoán thần thuyền chắc chắn là thật. Nếu không không có khả năng thần dị như vậy. Giữa trời đất như có một cổ khí tức to lớn không gì sánh được mà lại tràn ngập tang thương lâu đời. Dường như có một cổ thần bí lực lượng không biết hướng về phương xa truyền đạt thông tin nào đó.

"Rống." Long vương hét dài không ngừng, cả tòa Long Đảo đều rung động đôi chút, long vương kêu gào, như cắt đứt thời không. Đem ý chí chúng nó truyền ra ngoài. Tiếng hét đinh tai nhức óc của long vương, bỗng nhiên ngay tức khắc xuất hiện một tia thanh âm không hài hòa. "Y y nha nha." Tiểu thú trắng muốt không biết lúc nào, đã chạy tới trước mười một đầu long vương. Mơ hồ trở thành một nhân vật thủ lĩnh. Nó lại tự nhiên bắt chước bộ dạng vô cùng thành kính cùng nhau ngửa mặt lên trời hét dài. Chỉ bất quá thanh âm của nó quá trẻ con, như trẻ con học nói. Bất quá, khiến người ta khiếp sợ không gì sánh được là. Tiểu thú trắng muốt thanh âm rõ ràng vang vọng giữa trời đất, cũng không có bị thanh âm của mười một long vương đè xuống. "Y y nha nha." âm động có thể nghe rất rõ, như một đứa trẻ ngây thơ ca hát bài ca dao thuần chân. Mọi người muốn ngăn cản nó. Nhưng vào lúc này. Giữa biển vàng mênh mông bát ngát, truyền đến một tiếng long khiêu lớn, tựa như thiên âm từ viễn cổ truyền đến, khiến linh hồn người ta phát ra một trận run rẩy. Một chiếc thuyền rồng bảy màu thật lớn theo gió vượt sóng, từ hư không xuất hiện trên mặt biển vàng. Giống như từ thời viễn cổ xé rách bầu trời mà đến. Rất nhiều người

kích động đến vành mắt tràn ra lệ nóng, thần thuyền kia thật lớn như tòa núi nhỏ hùng vĩ. Giống như một Tổ Long chân chính, đang cắt ngang vùng biển cấm kỵ hướng gần đến nơi này. Quả thực rất to lớn, thần thuyền hình dạng Tổ Long lóng lánh bảy màu, chiếu sáng khắp vùng biển cấm kỵ, vùng biển nghìn dặm bởi vì nó xuất hiện mà chấn động mãnh liệt, nhưng mà thần thuyền vẫn ổn định mà chạy, không có chút lắc lư. Truyền thuyết là thật. Cửu vương tề tụ, có thể triệu hoán thần thuyền dừng từ xương Tổ Long và thần mộc. Có thể mang theo mọi người ngang qua vùng biển cấm kỵ đáng sợ, rời khỏi Long Đảo. Mười một tiểu bạn sinh long vương đã đình chỉ rồng khiêu. Mà Kha Kha chạy tới bên người Tiêu Thần. Nhưng ngay lúc này, tiếng long khiêu càng kinh thiên động địa truyền đến, là đến từ phía sau mọi người. Trong rừng dừa là hăng hà long ảnh khổng lồ. Bạo Long xanh lục, Sư Vương Long vàng kim, Kiếm Long xanh ngọc, Lôi Long tím tía. Đông đảo hồng hoang man long tề tụ ở đây. Sát khí vô cùng mãnh liệt thẳng hướng trời cao, long ảnh khổng lồ chiếm khắp bãi biển rừng dừa. Mọi người đều biến sắc, những hung long này muốn làm gì. Thế nào tất cả đều tụ tập ở tại đây, lẽ nào muốn diệt sát mọi người sao? Bất quá, làm cho người ta một chút an tâm chính là. Man long thoát nhìn có phần đáng sợ cũng không có tiếp cận nữa. Chỉ ở phiến địa vực rừng dừa nọ rồng khiêu, lo lắng, mười một tiểu long vương cũng tiếp theo phát sinh trận trận tiếng hét. Rất nhanh hướng về trong rừng dừa phóng đi. Tràn ngập bi thương không muốn rời xa. Trong nháy mắt tất cả mọi người đều minh bạch. Cự đại man long này là vì các tiểu long vương mà tiến đưa. Mười một tiểu long vương nháy vào trong đàn long. Phát ra trận trận tiếng trầm thấp bi thương, dường như vô cùng quyến luyến và không muốn rời ra chúng long, tiếng hét của man long khổng lồ cũng chan chứa bi thương. Tràn ngập cảm tình chân thành không muốn. Gần. Càng ngày càng gần, Tổ Long thần thuyền trong truyền thuyết rốt cục cặp bờ, một luồng thần quang bảy màu hóa thành một cầu vòng. Từ trên thần thuyền thông đến bên bờ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 117: Biến cố.

Chương 117: Biến cố. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Bà của Ngưu Nhân la lớn: “Mọi người dọc theo cầu vòng mà đi, không nên thử bay lên. Bởi vì vô luận là ở trên biển chính là vẫn tràn ngập lực lượng phong thần. Không có ánh sáng bảy màu của thần thuyền bảo hộ tất sẽ lập tức phẫn thân toái cốt.” Không ai dám đem sinh mệnh ra giỡn, mọi người đều vào đấy bước lên thần thuyền, mà lúc này mười một tiểu long vương cùng đám man long rốt cuộc cũng đã từ biệt xong. Tất cả đều vọt đến thần thuyền, sau khi con tiểu long vương leo lên thần thuyền, vầng sáng bảy màu lấp lánh của thần thuyền lập tức rung động lên. Dĩ nhiên sắp sửa khởi hành rồi. “Không nên dừng lại, mọi người nhanh lên.” Những người trên thần thuyền hô to. Tiêu Thần quay về phía Liễu Mộ và Nhất Chân cùng mọi người nói: “Đi thôi, chúng ta cũng nên lên thuyền rồi.” Ngay lúc này, Tiêu Thần chợt có một cổ dự cảm không tốt. Dường như có một huyết động thâm thúy khổng lồ sắp sửa cắn nuốt hắn, hắn vội vàng tránh nhưng vẫn chậm một bước. Ngay cả địch nhân hắn cũng không thấy rõ, bởi vì phía sau đã không còn ai nữa, một cái họa quyển thật lớn cuộn tròn cũng đã triển khai, đem hắn và Yến Khuynh Thành cùng ba bộ xương khô bao phủ lại, không trung hé ra một cái khe cực lớn cắn nuốt bọn họ. Chết tiệt!" Tiêu thần nhin không được chửi bới. Hắn bị người ta tính kế. Nhưng lại không biết địch nhân là ai. Đằng sau không người, phía trước là đám người lên thuyền rất hỗn loạn. Một luồng lực lượng không biết thật lớn lôi kéo Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành, không biết đưa bọn họ truyền tống đến nơi nào. Sau đó cái khe lớn kia nghiền nát rồi khép kín. Tiêu thần dùng hết toàn

lực muốn chạy trở ra. Nhưng phát hiện thật khó có thể thành công. Kha kha đã ở bên người hắc. Tiểu thú trắng muốt phần nộ phát ra một tiếng gầm nhẹ. Hai thú trao mãnh lực huy động. Vài luồng sáng phát ra, “sưu sưu” vài tiếng tựa như xoáy vào mấy cái bóng người. Ánh sáng chợt lóe rồi hoàn toàn lâm vào trong bóng tối, tại trong hư vô tĩnh mịch. Thời gian dường như đình trệ, Tiêu Thần biết đây tựa hồ là đang xuyên qua không gian. Trên bãi biển, Liễu Mộ và mọi người kinh hô sau đó là phần nộ. “Nếu như đoán không sai, có người dùng không gian quyền trực tính kế bọn họ. Thực sự đáng hận đến cực điểm! Vào thời khắc mấu chốt, đem bọn họ truyền tống đến nơi khác. Rõ ràng là muốn đem bọn họ vây trên Long Đảo, vĩnh viễn không thể rời khỏi.” Thời gian không đợi người, mặc dù Liễu Mộ và Nhất Chân cực kỳ phần nộ. Thế nhưng tìm một vòng bờ biển vẫn không phát hiện tung tích của Tiêu Thần, mà lúc này thần thuyền sẽ khởi hành. Bọn họ phải lên thuyền. Sau khi trải qua loại cảm giác thời gian đình chỉ kỳ diệu. Tiêu Thần cảm thấy trước mắt chợt sáng ngời. Bọn họ đã xuyên qua không gian tĩnh mịch xuất hiện giữa thế giới hiện thực Trước mắt là rừng rậm nguyên thủy vô tận, bên tai là tiếng gầm rống trùng điệp của dã thú. Tiêu Thần phát hiện ngoại trừ hắc và Yến Khuynh Thành cùng ba bộ xương khô ra bên cạnh còn có ba lão nhân râu tóc hoa râm, mà Kha Kha đang phần nộ dùng thú trao nhỏ chỉ vào bọn họ. “Kha Kha, là bọn chúng ám toán chúng ta sao?” Tiêu Thần hỏi, Kha Kha có sức gật đầu, Tiêu Thần gần như cuống bạo. Hắc căn bản không nhận ra mấy người này, nhưng tại sao lại hãm hại như vậy. Thực sự là muốn phần nộ rồi. Ba lão nhân cũng cực kỳ kinh sợ. Trong đó một người hét lớn: “Tại sao có thể như vậy? Chúng ta thế nào cũng đi tới đây, truyền tống mười dặm a, ở đây cách bờ biển tối thiểu cũng mười dặm. Chúng ta không kịp lên thuyền rồi!” “Sư thúc, người vì sao muốn hại chết ta?” Yến Khuynh Thành cũng kinh sợ kêu lên. Lão giả bị Yến Khuynh Thành gọi là sư thúc phần nộ nói: “Người cùng tiểu tử này truyền ra chuyện sỉ nhục, còn có mặt mũi gì mà sống, cho các người cùng vây ở Long Đảo đã là châm chước khai ân rồi. Thế nhưng, ta thật không ngờ..... sự tình vốn đơn giản như vậy. Thế nào cũng đem chúng ta đi.” Vốn cho rằng có thể vô cùng đơn giản, có thể dễ dàng đẩy chết kẻ gây ra sỉ

nhục cho Bất Tử môn, thế nhưng lão giả vụn vụn lần không ngờ lại như vậy. Hãn kinh sợ quay mặt về hai người kia quát: “Hai người các người đều là chú sư. Chẳng lẽ không hiểu được quyền trục sao? Cái này gọi là phá quyền trục chứ?” “Không nên nhiều lời nữa, đi nhanh vẫn còn kịp.” Hai người kia đã bay lên trước, muốn phóng về bờ biển. Sư thúc của Yến Khuynh Thành cũng phóng đi như quỷ mị. Căn bản bất chấp muốn giết Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành. “Y nha.....” Kha Kha phản nộ huy động thú trảo nhỏ, vàng sáng chói lợi trong nháy mắt bao phủ bọn họ lại sau đó mạnh mẽ kéo lại. “Kha Kha không nên để ý đến bọn hãn nữa, chúng ta đi mau.” Tiêu Thần hét lên rồi phóng nhanh về bờ biển. Mà Yến Khuynh Thành cùng ba bộ xương khô cũng theo sát phía sau, ba lão nhân kinh sợ nhìn bọn họ rời đi, vụn vụn lần không ngờ là lực lượng tiểu thú đã cho họ ăn quả đắng. Cho đến khi bọn Kha Kha mất dáng thì ba người bọn họ mới khôi phục tự do. Theo sát phóng đi về bờ biển. Tiêu Thần thật đã bỏ lỡ thần thuyền, khoảng cách mười dặm với cao thủ như hãn cũng không tính là quá xa. Mặc dù trên đường tràn ngập cây rừng ngăn trở. Thế nhưng hãn cũng rất nhanh vọt đến bờ biển, vượt qua đám man long ngăn trở. Hãn vừa lúc thấy thần thuyền chậm rãi khởi hành, rời khỏi bờ biển. Chỉ mới rời đi bảy tám thước, thế nhưng cái cầu vòng bảy màu đã thu trở lại, hãn cứ như vậy mà bỏ lỡ, bởi vì hãn không thể xuyên qua cấm thần lĩnh vực đáng sợ kia. Kha Kha tựa hồ cảm giác được sự tuyệt vọng trong Tiêu Thần, tiểu thú trắng muốt dùng hết toàn lực triển khai cầm cố thuật. Sắp bọc lại chính mình cùng Tiêu Thần vượt qua đoạn khoảng cách kia, thế nhưng Tiêu Thần ngăn trở nó. Hãn biết năng lực của tiểu thú, hiện nay mà nói nó còn chưa có thần thông mạnh như vậy. “Tiêu thần!” “Tiêu thần!” Từ trong màn hào quang bảy màu bao phủ thần thuyền truyền đến tiếng kêu gào tiếc nuối của Liễu Mộ, Nhất Chân cùng mọi người, thần nữ Ranno, Liễu Như Yên, tiểu mập mạp Ngưu Nhân cũng tràn ngập thần sắc tiếc hận. “Tại sao lại như vậy. Mấy tên vương bát đản kia rốt cuộc là ai?” Liễu Mộ phản nộ kêu gào. “Tiêu huynh ta sẽ không quên người.” Tiểu mập mạp Ngưu Nhân cũng hô lên. “Tiêu Thần.” Đối với loại tình huống này, Nhất Chân hòa thượng cũng là hết cách. Mười một con bạn sinh long vương vừa lên thuyền, Tổ Long thần thuyền liền tự

động khởi hành. Căn bản không thể nghịch chuyển. "Sống cho tốt vào. Nếu như tương lai ta có năng lực sẽ đến cứu người." Ranno nhẹ nhàng phất tay. Loại hứa hẹn này nghe vào trong tai người khác có thể nghĩ là nói suông. Nhưng Tiêu Thần biết Ranno xác thực có tư cách này. Hắn hướng về phía thần thuyền hô to: "Gặp lại. Gặp lại. Ta sẽ vĩnh viễn nhớ các người!" Cũng có người hô tên của Yến Khuynh Thành, thế nhưng như vậy thì có thể làm gì đây, nàng cũng chỉ có thể im lặng phất tay. Rất nhiều người nhận ra được, không nhận ra được đều đứng ở đuôi thuyền hướng về bờ biển phất tay. Bao gồm Liễu Mộ, Nhất Chân, Iny, Ranno, Ngưu Nhân, Rand, thậm chí có Triệu Lâm Nhi, cùng với thiên tài ảo thuật linh sĩ Cathy cùng mọi người. Ngay phía sau, sư thúc của Yến Khuynh Thành cùng hai gã chú sư cũng vọt tới bờ biển. Bọn họ ngửa mặt lên trời bi nộ hét lớn: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ!" "Vương Hạo sư thúc đây là người tự làm tự chịu. Hại người cũng hại mình!" Yến Khuynh Thành nếu không cáu giận đó là không có khả năng, cơ hội duy để rời khỏi hồng hoang Long Đảo dĩ nhiên đã bị phế bỏ như vậy. Vương Hạo chỉ là muốn thuận lợi hủy diệt hai người, kết quả thật không ngờ lại hóa thành như vậy. Hắn hối hận đến cực điểm. Sớm biết như vậy. Hắn quyết sẽ không như vậy. Hai lão giả chú sư bên cạnh càng tức giận giậm chân, cuối cùng trong mắt bọn họ cùng lộ ra hung quang nhìn về phía Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành. Thuyền lớn đang ở chậm rãi chạy đi. Bất quá mọi người chính có thể nhìn thấy tất cả ở đây. Xa xa truyền đến thanh âm lo lắng của Liễu Mộ cùng mọi người đối với Tiêu Thần cùng tiếng nhục mạ ba gã lão giả. Thanh âm của Độc Cô Kiếm Ma tràn ngập tiếc nuối truyền đến: "Tiêu Thần, người thực sự là đáng tiếc, ta nghĩ đến người khả dĩ là đối thủ không tồi với ta. Đáng tiếc đáng tiếc a!" Tiêu Thần quay về phía Kha Kha nói: "Cầm cố bọn chúng." Tiểu thú trắng muốt sớm đã thở phì phò. Căn bản không có khách khí, vàng sáng bảy màu trong sát na đã bao phủ ba người. Căn bản không có cho bọn hắn bất luận cơ hội gì. Tuy rằng ba người đã là cao thủ cảnh giới Thức Tàng, thế nhưng vẫn như cũ không thể thoát khỏi cầm cố thuật của Kha Kha. "Kha kha, có thể để lực lượng của ta tiến vào trong vàng sáng giết chết bọn chúng không?" Tiêu thần khát khao hỏi. Nếu như không thể tự mình động

thủ phế bỏ ba người kia, hẳn thực sự khó có thể đẩy ra khỏi buồn bực trong lòng. Tiểu thú trắng muốt gật đầu. Biểu thị có thể. Tiêu thần hướng về phía thần thuyền dần dần đi xa địa hô to: "Độc Cô Kiếm Ma người không có gì phải đáng tiếc, hiện tại cũng có thể cho người kiến thức một chút huyền công của ta." Hắn đem cây đoản đao đen kịt ấn tại trong tay, sau đó chém lên, tuy rằng một đao chém ra, thế nhưng dường như có trăm nghìn ánh đao phóng lên cao, mà toàn bộ đều tiến vào trong vầng sáng của Kha Kha. "A a a." Tiếng kêu thảm truyền đến, trên cánh tay phải của Vương Hạo cùng với hai gã chú sư máu thịt đều bị lột sạch sẽ chỉ còn lại xương trắng. Xa xa Độc Cô Kiếm Ma thấy rõ ràng. Kia cũng không phải là ánh đao đơn thuần trùng kích rớt ra máu thịt mà đó là một cỗ xảo kinh. Là trăm nghìn tiểu đao rục rờ trong một đao cắt xuống, hẳn hơi bị động dung, la lớn: "Thủ đoản khá lắm, một đao kia tên gọi là gì?" " " Tiêu Thần la lớn. Thần thuyền đã dần dần đi xa. Cũng không thể nghe rõ tiếng kêu gọi đầu hàng của người trên thuyền. Cũng không thể thấy rõ bóng dáng của bọn họ. Thần thuyền bảy màu dần dần biến mất trong biển vàng. Ba người Vương Hạo cuối cùng bị đẩy vào vùng biển cấm kỵ. Ngay cả vầng sáng của Kha Kha cũng không thể ngăn trở cái loại lực lượng hủy diệt này, ba người trong sát na đã bị nát bấy. Dĩ nhiên một cái kết quả như thế này khiến người ta không ý kiến gì, Tiêu Thần nhìn về phía Yến Khuynh Thành, hai người im lặng trầm mặc một hồi. "Đã không còn địch nhân trên tòa hoang đảo đáng sợ này mà chỉ còn lại có mình ta và nàng, Yến Khuynh Thành, nàng hiện tại còn muốn giết ta sao?" Tiêu Thần nhìn vị truyền nhân Bất Tử này. "Chính là bởi vì còn lại hai người chúng ta. Mới khiến ta càng nghĩ càng thêm sợ." Yến Khuynh Thành thẳng thắn. Tiêu thần im lặng một hồi, tư tưởng của hai người bọn họ thật đúng là không giống nhau. Hắn cười "hắc hắc" nói: "Xem ra trước đây ta quá mức chính nhân quân tử rồi. Nếu như sớm một chút đem nàng coi như một nữ nô, chính là nàng hiện tại sẽ không cảm giác đáng sợ nữa. Được rồi, được rồi. Hiện tại ta chỉ là một nam nhân. Mà nàng chỉ là một nữ nhân. Chúng ta nói chuyện nam nhân cùng nữ nhân đi." "Người. Không được làm càn. Nếu không ta lập tức tự sát." Thanh âm của Yến Khuynh Thành có chút run. Tiêu Thần khinh miệt cười, nói:

"Muốn tự sát thì tự sát đi, ta sẽ không ngăn cản nàng." "Người." Thân thể mềm mại thướt tha của Yến Khuynh Thành không ngừng lùi về phía sau. Bị ép ở lại Long Đảo. Ban đầu Tiêu thần xác thực rất phiền muộn, nhưng hiện tại đã điều chỉnh tốt tâm tình. Bởi vì hắn biết còn có một con thuyền tên "Quân Vương thuyền" có thể mang hắn rời khỏi đây. Bởi vậy hắn mới còn có tâm tình trêu chọc Yến Khuynh Thành, nói: "Nữ nhân, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy? Ta lại đáng sợ như vậy sao?" Ba bộ xương khô hai mặt nhìn nhau, chúng nó chăm chú theo sát Tiêu Thần. Sau khi biết Tiêu Thần lại trêu chọc nàng. Yến Khuynh Thành tức giận đem mặt quay về một bên, mà Tiêu Thần thì mang theo Kha Kha đi về phía trước, nói: "Tiểu mãnh thú, chúng ta lại muốn sống sót tại Long Đảo, vẫn phải đợi người lấy lại tiểu thánh thụ mới được." Kha kha nghe được "Tiểu thánh thụ", lập tức cao hứng bừng bừng đứng lên, trực tiếp quên ba chữ "Tiểu mãnh thú", vui vẻ chạy tới chạy lui. Sau đó theo Tiêu Thần cùng nhau xuất phát hướng Tuyết sơn. Yến Khuynh Thành ở phía sau chăm chú theo sát. "Uy. Nữ nhân, nàng sao cứ luôn theo ta. Không phải sợ phát sinh một ít chuyện tình không tốt sao, sớm rời xa ta đi, nếu không, nàng sẽ rất nguy hiểm." "Người phong bế hơn phân nửa công lực của ta. Không theo người. Ta làm sao bây giờ. Lẽ nào chờ dã thú?" Yến Khuynh Thành tức giận đáp lại nói. "Nàng muốn giết ta. Mà ta lại không phải loại người tàn nhẫn này, ta không muốn giết nàng. Chỉ có thể phong bế công lực của nàng, nếu không như vậy đi, không bằng nàng quên việc tự sát, như vậy chúng ta cũng không cần làm khó." Yến Khuynh Thành im lặng một hồi. Cảm giác nam nhân trước mắt này rất đáng ghét, đây là sau khi nàng đem tâm tình điều chỉnh và giảm bớt phiền muộn a. Hiện tại mà nói. Tiêu Thần không thể giết chết Yến Khuynh Thành, mà quỷ nói qua hắn tựa hồ cần thời gian một năm mới có thể tiêu hết tử khí, nói cách khác muốn thu hồi thánh thụ của Kha Kha, Tiêu Thần phải ngây ngốc tại Long Đảo một năm. Nếu như chỉ có mình hắn thì hắn cũng chết vì phiền muộn, lưu lại Yến Khuynh Thành, mặc dù là cừu nhân. Cũng có thể không có cô đơn như vậy. "Tiêu Thần ta cảnh cáo người. Không nên đả kích chủ ý của ta." Tiêu Thần cười nhạo, nói: "Nàng cảnh cáo ta. Hữu dụng sao? Thay vì nói cảnh cáo không bằng nói là dụ hoặc ta đi. Cứ yên tâm, cô đơn trong

đêm dài đằng đẵng, chúng ta sẽ có chung ý nghĩ, ta sẽ không khiến nàng thất vọng đâu." Loại đáp trả như thật như giả này khiến Yến Khuynh Thành vừa hết hồn vừa sợ hãi, đương nhiên càng là xấu hổ buồn bực nhiều hơn.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 118 : Giật mình.

Chương 118 : Giật mình. Người dịch :vbi (TT-Bàn Long chiến đội) Biên
Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Âm khí dày đặc bao trùm khắp ngọn Tuyết sơn . Có thể tưởng tượng được công lực của Ma Quỷ thâm sâu khôn lường đến mức nào. Tuy nhiên Kha Kha cũng không sợ hãi chút nào, cứ thở phì phò ngay trước tòa băng điện trong lòng ngọn Tuyết sơn mà kêu to “y nha”. Đồng thời, cấm cố thuật của nó trực tiếp di dời cánh cửa của ngọn Tuyết sơn.

Âm phong thổi mãnh liệt, một luồng khí đen tràn tới. Ở trong ngọn Tuyết sơn lạnh lẽo đầy vẻ rùng rợn, Yến Khuynh Thành sắc mặt không được tốt cho lắm. Nàng thật không ngờ Tiêu Thần lại dám chủ động trêu chọc Ma Quỷ, đúng là tên điên. Đợi cho cụm khí đen tan đi. Ma Quỷ hiện ra, sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng đã có chút sinh khí hơn trước kia, hắc kinh ngạc hỏi: "Ta nghe được tiếng gào rống của long vương. Các người vẫn chưa rời đi sao?" "Bỏ lỡ Thần Thuyền. Muốn nhờ người kể lại chi tiết về Quân Vương Thuyền." Tiêu Thần nói rõ ý đồ, còn Kha Kha thì lại thở phì phò nhìn Ma Quỷ, tựa hồ rất muốn đánh tới. "Thì ra là như vậy a." Hắc không có trả lời Tiêu Thần, mà đầu tiên lại nhìn về phía Kha Kha, mặt giãn ra, cười: "Tất cả đều rất thuận lợi, nếu nhanh thì là hai tháng. Nếu chậm thì trong nửa năm, ta là có thể đem thánh thụ trả lại cho người . So với dự đoán thì còn nhanh hơn nhiều, ta nói được làm được. Sẽ có một ngày, ta chắc chắn sẽ trả lại cho người." Kha Kha thở phì phò gật gật đầu. Nói xong với Kha Kha, Ma Quỷ xoay người lại nhìn Tiêu Thần nói: "Ta có biện pháp triệu hồi ra Quân Vương Thuyền. Nhưng chỉ sợ các người không chống đỡ được âm hồn trên thánh thuyền xâm nhập." "Nghiêm trọng như vậy sao?" Dựa vào bản năng, Tiêu Thần Biết, ngồi trên Quân Vương Thuyền là sẽ phải mạo hiểm rất lớn, sự an toàn kém xa khi ngồi trên Tổ Long thần thuyền. "Đúng vậy, bởi vì đó vốn không phải chuẩn bị cho người sử dụng,

Quân Vương Thuyền còn được gọi là ác quỷ thuyền. Phía trên có phong ấn một phần tàn hồn của quân vương, người thường ngồi trên đó, nếu không có thánh khí phù hợp. E là số mệnh sẽ bị gắn chặt trên đó." Yến Khuynh Thành đã dần dần hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Vừa kích động, lại vừa kinh hãi. Cảm nhận được sự khủng bố, tà dị đến phi thường của Quân Vương Thuyền. "Có thánh thụ của Kha Kha có được không" "Hơn phân nửa không được. Hơn nữa có thể còn có xung đột. Tốt nhất tìm một kiện âm tính thánh vật, đừng có là loại thánh vật tràn ngập sinh cơ." "Cái này. . . Phải đi đâu tìm đây?" Tiêu Thần không khỏi khó xử. "Tử thành. . ." Ma Quỷ khi nhắc tới tên này cũng mất tự nhiên, tựa hồ trong lòng rất kiêng kỵ. Tiêu Thần lập tức lắc đầu. Lấy tu vi của hắn mà nói. Lần trước có thể sống đi ra đã là kỳ tích. Làm sao có thể lại lao vào tử lộ một lần nữa. Ma Quỷ nhìn Tiêu Thần nói: "Như vậy đi. Người có thể chờ dăm ba năm, ta có thể mang theo các người cùng rời khỏi Long Đảo, ta có thể đảm bảo là các người sẽ bình an trên Quân Vương Thuyền." " Dăm ba năm? Thời gian quá lâu, người không phải nói trong mấy tháng có thể loại bỏ được tử khí hay sao?" Tiêu Thần khó hiểu hỏi. "Loại bỏ được tử khí chỉ có thể nói là ta không nên dùng thánh thụ, nhưng cũng không có nghĩa là ta đã thành công viên mãn, các người cần phải từ từ chờ đợi." Tiêu Thần trầm mặc một hồi, chẳng lẽ thực sự bị khốn trên Long Đảo vài năm sao? Hắn chỉ muốn giúp Kha Kha cầm lại thánh thụ rồi ngay lập tức rời khỏi chỗ này. Không hề muốn phải nán lại thêm ở hoang đảo. "Thực sự không có biện pháp khác sao?" "Ta nói các người chỉ cần tìm được một kiện âm tính thánh vật là được. Chỉ là loại này đồ vật này. Có lẽ, chỉ có thể tìm được ở trong Tử thành." "Sớm biết như thế, lúc trước thực nên mang theo tấm vải liệm tử trong Tử thành ra." Tiêu Thần không khỏi nhớ tới tấm vải tà dị trong Tử thành bị nhiễm qua máu đã đoạt được lúc tiêu diệt Hung Linh. "Tấm vải liệm trong Tử thành. . . ." Ma Quỷ hai mắt nhất thời sáng lên, hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?" Tiêu Thần đem tình hình lúc đó kể rõ một lần, Ma Quỷ cười lạnh: "Chỉ như tấm vải liệm kia cũng có thể tính là thánh vật sao? Nhiều nhất cũng chỉ có được máu huyết cường hãn của thần linh thấm vào mà thôi, làm sao được tính là thánh vật! Tuy nhiên. Như điều người vừa đề

cập đã khiến ta nhớ đến một việc. Trên đảo có một vài phiến đá ghi lại. Ở dưới nền của trấn đảo Thần Bi dường như là có một kiện âm tính thánh vật." "Thánh vật gì?" Yến Khuynh Thành hỏi, nàng quả thật rất muốn lập tức rời khỏi nơi này. "Tấm vải liệm trong Tủ thành!" Ma Quý trả lời. "Lại là một tấm vải liệm trong Tủ thành, có gì khác đâu?" Tiêu Thần hỏi. "Đó là một kiện âm tính thánh vật khiến cho thần cũng lâm vào điên cuồng, bởi vì lai lịch của nó quá lớn." Ma Quý chậm rãi nói. Cái này càng làm cho Yến Khuynh Thành thêm tò mò, đến lúc này thì nàng cũng không còn sợ hãi Ma Quý, bèn hỏi: "Lai lịch lớn đến mức nào?" "Theo truyền thuyết thì đó là tấm vải liệm của Toại Nhân!" Những lời này Ma Quý vừa nói ra khiến cho Tiêu Thần nhất thời kinh hãi cứng họng. Sau cả nửa ngày mới nói: "Điều này sao có thể, tổ thần Toại Nhân đã chết? !" Yến Khuynh Thành cũng lắc đầu nói: "Quyết không có khả năng. Truyền rằng tổ thần Toại Nhân thường ẩn hiện tại Nam Hoang của Trường Sinh đại lục, tuy rằng đã biến mất quá lâu. Nhưng tuyệt đối không thể chết. Không ai có thể giết được hắn." Ma Quý lắc đầu, nói: "Sự thật đến tột cùng như thế nào ta không biết. Điều này chính là truyền thuyết trên Long Đảo ghi lại. Tuy nhiên, mặc dù dưới nền Thần Bi có tấm vải liệm của Toại Nhân. Nhưng các người cũng không thể đoạt được, bởi vì ngay cả ta cũng không thể tới gần đó, trừ phi có những loại thánh khí như Pháp Luân Phật Đà, Hoàng Kim Thần Kích mới mở đường được." Nghe nhắc đến Hoàng Kim Thần Kích, đôi mắt to của Kha Kha trợn trừng tròn xoe, rồi lại bất đắc dĩ chán nản kêu "y nha" hai tiếng, ánh mắt trông như thể là nó đã có thể đoạt được, nhưng cuối cùng lại biến mất một cách khó hiểu. Rời khỏi Tuyết sơn, Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành cùng với ba bộ xương khô lại đi tới Cốt hải, nhìn Thần Bi cao lớn, bọn họ vô kế khả thi. Bởi vì bọn họ căn bản không thể xâm nhập dưới nền của Thần Bi. Nơi đó tràn ngập sát khí có thể nghiền nát tất cả các vật chất hữu hình lại gần nó. "Yến Khuynh Thành. Nói không chừng chúng ta cả đời cũng không thể rời khỏi tiểu đảo này. Lời nói của Ma Quý không thể tin hết được, ai biết được hắn có dẫn chúng ta rời khỏi nơi này hay không." "Ta cũng không tin lời của Ma Quý." Yến Khuynh Thành đáp lại. "Vạn nhất chúng ta vĩnh viễn bị vây khốn tại trên Long Đảo thì chuyện hôn nhân đại

sự có thể giải quyết. Tuy nhiên vẫn rất cô đơn a!" Tiêu Thần cảm khái. "Đi tìm chết đi!" Yến Khuynh Thành không nhìn Tiêu Thần, xoay người tránh ra xa. Hiện tại trên Long Đảo chỉ còn lại hai người bọn họ. Yến Khuynh Thành đã không còn lo việc bị giết, chỉ là lo Tiêu Thần sẽ nổi ý xấu. Thực ra thì Tiêu Thần cũng là một nam nhân hoàn toàn bình thường, cũng có thất tình lục dục. Thế nhưng, lúc này vì nghĩ cách thoát khỏi Long Đảo mà hao tổn tâm trí, làm sao còn tâm trí để nổi lên ý nghĩ xấu xa như Yến Khuynh Thành tưởng, có nói vậy thì cũng chỉ là nói chơi trong lúc lo lắng ưu phiền vì chuyện sinh tồn mà thôi. Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương ba bộ xương khô có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, cứ lẳng lẳng tu luyện ở bên cạnh Cốt hải. Tiêu Thần mỗi ngày đều dẫn theo Kha Kha đi thăm dò ở khu vực gần đó tìm kiếm biện pháp. Yến Khuynh Thành cũng tiêu tốn đại bộ phận thời gian vào việc này. Thoáng cái, đã nửa tháng trôi qua. Hôm nay Tiêu Thần đi vào rừng săn bắt làm vài món ăn thôn dã, rồi cuộc lại gặp phải tiểu long quật cường cao ngạo. Vẫn như lần trước, toàn thân đều là vô số vết thương, tuy nhiên lúc này đã không còn vết thương trí mệnh, chiếc sừng duy nhất của nó cũng đã dài ra một đoạn lấp lánh ánh sáng màu trắng đục. Rất thần dị. Tiêu Thần kinh ngạc phát giác. Thực lực của tiểu long tựa hồ so với trước kia mạnh hơn không ít. Có vẻ như là nó có thể từ trong chiến đấu mà đề thăng thực lực bản thân. Có vẻ như là nó có thể chậm rãi lột xác, tự cường hóa bản thân. Trở thành cường giả mạnh nhất chỉ dưới long vương. "Lại gặp rồi, tiểu long quật cường. Lúc này, người còn không còn thảm hại như trước nữa." Tiêu Thần lấy ra hạt tuyết sen cho nó. Điều này làm cho Kha Kha có chút bất mãn, kêu "y nha" vài tiếng. Bởi vì lần này tiểu long cũng không có vết thương trí mệnh yếu hại. Không cần lãng phí mỹ vị mà đến nó còn chưa kịp hưởng dụng. Tiểu long xám đen lẳng lẳng ăn hạt tuyết sen, rồi sau đó cũng không lập tức rời đi. Có chút tò mò nhìn một người một thú hảo tâm đang đứng trước mắt này, dù sao nếu tính ra thì Tiêu Thần đã cứu nó đến vài lần, mặc dù nó vẫn cho rằng căn bản không cần người khác cứu. "Tiểu long ngốc nghếch, mỗi lần đều cùng người khác đánh nhau đến mức thảm hại như vậy, thật không hiểu vì sao người lại hiểu chiến đến như vậy. Ai dà, nếu người là một con long vương

thì thật tốt a. Vào Thánh sơn Long tộc của các người giúp ta lấy trộm ra Sừng Tổ Long để dùng một chút, ân. Thật là ý nghĩ kỳ lạ . Ngay cả long vương e là cũng chưa chắc đã tiếp xúc với vật này." Tiểu long xám đen nghe Tiêu Thần nói muốn trộm lấy Sừng Tổ Long, lập tức lộ ra ánh mắt cảnh giác, quan sát kỹ nhân loại có vẻ như là một tên bại hoại này. Dáng vẻ của tiểu tử này khiến cho Tiêu Thần nở nụ cười. Lại nói tiếp, con tiểu long này cũng rất có linh tính. Hoàn toàn có thể nghe hiểu được lời hắn nói, nhưng lúc này, điều khiến cho Tiêu Thần cảm thấy kỳ quái chính là Kha Kha lại có thể “y nha” lẫn bầm cái gì cùng với tiểu long ngốc nghếch này, tựa như là chúng đang nói chuyện với nhau. Càng làm cho Tiêu Thần giật mình chính là con tiểu long xám đen cũng “y nha” vài tiếng. Thanh âm của nó vẫn còn rất non nớt giống như Kha Kha, tựa hồ như đang đáp lại Kha Kha. Té xiu! Hai tên tiểu tử kia có thể trao đổi? ! Tiêu Thần có chút khó tin. Không bao lâu, con tiểu long xám đen xoay người bỏ đi. Thoạt nhìn tốc độ rất nhanh. Quả thật so với trước kia, thực lực của nó đã mạnh hơn nhiều. "Kha Kha người vừa rồi y nha cái gì với nó vậy " “ Y nha. . .” Kha Kha chỉ về hướng Cốt hải. "Người nói cho nó là chúng ta gặp phải khó khăn sao?" " Y nha. . .” Tiểu thú trắng muốt dùng sức gật gật đầu. Khi mặt trời lặn, Tiêu Thần đang nướng thịt ở gần Cốt hải. Cái bụng nhỏ tròn vo của Kha Kha trải qua nhiều ngày cuối cùng cũng lớn lên một chút, nó rốt cuộc có thể vui vẻ thưởng thức món ăn ngon được rồi. Đúng lúc này, trong rừng rậm tĩnh mịch liền xuất hiện bóng dáng tiểu long. Con tiểu long xám đen tìm đến nơi này. Rất nhanh, liền xuất hiện bên cạnh Tiêu Thần. "Đến đây, tiểu long bướng bỉnh, ta mời người ăn thức ăn ngon." Tiêu Thần hô. Tuy nhiên ngay sau đó hắn lập tức ngậy người. Trong miệng của tiểu long chính là một vật gì đó, nó tuy mới chỉ dài hơn một thước. Nhưng cái vật kéo sau người nó lại rất dài. "Không thể nào? Không thể nào!" Tiêu Thần giật mình hô lên.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 119: Cữu U thông thiên.

Chương 119: Cữu U thông thiên. Người dịch : vbi (TT-Bàn Long chiến đội)
Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Bởi vì cái mà tiểu long tha đến chính là tấm vải, mà là tấm vải bị nhiễm máu đã biến thành màu đỏ thẫm! "Chẳng lẽ người muốn nói cho ta biết đây là tấm vải liệm của Toại Nhân?!" Tiêu Thần khó tin nhìn con tiểu long. Đây quả thật là chuyện khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi, bất kể có phải là tấm vải liệm của tổ thần Toại Nhân hay không, tiểu long có thể tìm được một tấm vải liệm như vậy cũng đã quá thần kì. Kha Kha và tiểu long vừa thưởng thức đồ ăn ngon vừa y nha nói chuyện với nhau, Tiêu Thần quan sát kỹ tấm vải đen trong tay. Nó tựa như là một cổ vật đã trải qua vô vàn năm tháng, khiến người ta cảm nhận được một cổ khí tức từ vô tận xa xôi, khác hẳn với tấm lần trước lấy được trong Tử thành. Tấm vải này lại không hề có chút khí tức tà ác âm lãnh nào, chỉ có cảm giác nó chính là một kiện cổ vật mà thôi. Còn lại cũng không có chỗ đặc biệt nào khác. Yển Khuynh Thành nghe được tiếng kinh hô của Tiêu Thần cũng liền đi tới. Sau khi nhìn đến tấm vải liệm này thì cũng giật mình há hốc mồm. Hai con tiểu thú đang thưởng thức thịt nướng, tiểu long bướng bỉnh tựa hồ chưa từng được ăn đồ nấu chín, lúc này cũng không hề bướng bỉnh nữa, thả sức mà ăn, đồng thời không ngừng y nha đáp lại Kha Kha. Sau cùng, Kha Kha lại quay về hướng Tiêu Thần chỉ ngón tay về phía Thần Bi. Rồi sau đó lại chỉ về phía tấm vải liệm, cuối cùng lại chỉ về phía Thánh sơn Long tộc. "Người là nói tấm vải liệm này nguyên bản là từ chỗ Thần Bi, rồi sau đó bị Long tộc mang tới Thánh sơn." Tiêu Thần giật mình hỏi. Kha Kha gật gật đầu. Rồi sau đó lại chỉ vào tiểu long cứng đầu cao ngạo. Ý nói là tiểu long cứng đầu nói cho nó biết. Tiêu Thần và Yển Khuynh Thành hai người nhìn nhau. Rồi sau đó đồng thời kêu lớn lên, kết cục này thật sự là khiến người ta khó có thể tưởng tượng được. Làm cho hai con tiểu thú cũng ngẩng mặt nhìn nhau.

Rồi sau đó lại vui đầu căng sức ăn tiếp. "Uy uy, hai người chờ cho ta một chút. Ta còn chưa ăn đâu." Tiêu Thần vừa nhìn vào tấm vải liệm vừa nói với hai con thú. Nhưng hai con tiểu thú không để ý tới. Càng ra sức mà ăn. Khi Tiêu Thần lại một lần nữa xuất hiện tại Tuyết sơn. Ma Quỷ không thể tin được ánh mắt của mình khi nhìn vào tấm vải liệm, kích động nói: "Hình như. . . .là thật, ta cảm nhận được khí vị của thánh huyết. Mặc dù không phải tấm vải liệm của Toại Nhân. Phỏng chừng cũng là Lão Tử, Phật Đà đám người này." Vậy mà cũng so sánh được? Tiêu Thần im lặng không nói gì. Ma Quỷ nói: "Tốt lắm, người muốn rời khỏi Long Đảo. Mỗi ngày tập trung dùng tâm thần tế luyện tấm vải liệm này, đến lúc đó ngồi trên Quân Vương Thuyền sẽ không bị lạc hồn." "Làm sao để dùng tâm tế luyện?" Yến Khuynh Thành chăm chú hỏi. Với tu vi như của nàng và Tiêu Thần mà nói. Chưa từng tế luyện qua một loại pháp bảo thánh vật gì, thì căn bản không thể biết. "Chính là khi nhập định, hãy đem thần niệm của bản thân quán nhập vào trong tấm vải liệm, tưởng tượng có thể hợp nhất với nó. Các người đi thôi. Qua hai tháng nữa, ta sẽ không cần tiểu thánh thụ nữa. Đến lúc đó sẽ trả lại cho các người, trợ giúp các người gọi về Quân Vương Thuyền." "Người thật sự sẽ trợ giúp chúng ta gọi về Quân Vương Thuyền, vậy người về sau thì thế nào. Làm sao mà rời đi được?" Ma Quỷ nở nụ cười. Nói: "Vô luận là Tổ Long thần thuyền hay là Quân Vương Thuyền. Sau khi hoàn thành sứ mệnh đều sẽ tự động trở về vùng biển cấm kỵ, quan trọng là . . . người có năng lực triệu hoán chúng hay không." Thoáng cái, đã hai tháng trôi qua, Tiêu Thần cùng Yến Khuynh Thành mỗi ngày tập trung chuyên tâm tế luyện tấm vải liệm của tổ thần. Còn Kha Kha cùng ba bộ xương khô cũng bị Tiêu Thần bắt mỗi ngày phải tập trung một lúc vào tấm vải liệm. Rốt cục cũng tới ngày Ma Quỷ xuất quan, lần tái xuất này, cỗ khí tức thâm la âm trầm của Ma Quỷ quả nhiên đã biến mất, dường như đã thật sự trở thành một thường nhân, chỉ là sắc mặt vẫn còn rất tái nhợt. Cao hứng nhất chính là Kha Kha, tiểu thánh thụ bị mất đã được thu lại. Khiến cho tiểu thú trắng muốt hưng phấn lăn qua lăn lại giữa Tuyết sơn. "Về sau ta sẽ trọng trọng báo đáp người." Ma Quỷ cười với Kha Kha. Rồi sau đó, hẳn mang theo bọn Tiêu Thần nhanh như chớp đi tới bờ biển. "Triệu hoán Quân

Vương Thuyền tương đối phiền phức, đại khái cần khoảng bảy ngày. Các người phải kiên nhẫn chờ đợi." Nói xong những lời này. Ma Quý bắt đầu ở bãi biển không ngừng khắc vẽ, trên mặt cát được khắc thành một vài đồ án thần bí, rồi sau đó lại lấy ra mấy chục chiếc cán cờ bị tàn phá cắm vào những chỗ trọng yếu trên đồ án. Chỉ trong chốc lát, từng trận gió lạnh chợt nổi lên giữa trời đất. Ngay sau đó là mây đen dày đặc. Âm lôi đánh vào lỗ tai người ta, cùng với từng cơn sóng lớn màu đỏ. Trên trời cao, mây đen tuôn ra vùn vụt. Tràn cảnh vô cùng tà dị, đáng sợ đến mức không thể tả bằng lời. Nhưng lúc này cũng chỉ mới là bắt đầu mà thôi! Phảng phất như Tiêu Thần lại một lần nữa cảm giác được cảnh tượng hiện lên khi còn ở trong Tử thành, âm khí tràn ngập giữa thiên địa, mây đen dữ dội tuôn ra cuộn cuộn, như muốn áp đảo mặt đất, ánh đỏ liên tục lóe ra, sát khí thảm liệt tràn ngập khắp nơi trong trời đất. Phảng phất như đã đến thời khắc tận thế. Ma Quý thật sự đã gần đến thực lực bán thần rồi sao? Tiêu Thần trong lòng tràn ngập nghi hoặc, hẳn không thể nào tin được! Ma Quý đã thoát khỏi sự vây khốn trong những năm tháng vô tận, lẽ nào hẳn đã thực sự tiến thêm được một bước nhỏ? Cho dù Long Đảo bị phong ấn, nhưng hẳn có thể đã tìm được cách đề thăng lực lượng, bằng không như thế nào có thể tạo nên cảnh tượng khủng bố trước mắt?! Trong lòng Yến Khuynh Thành cũng hoài nghi, càng thêm sợ hãi sự cường hãn của Ma Quý, trong vòng mấy thước đều không thể nhìn rõ bóng người giữa đám ma vân. Nàng tràn ngập sự kính sợ nhìn về Ma Quý phía trước đang một mình bày trận trên bãi cát vàng. Ba bộ xương khô vẫn rất bình tĩnh, chỉ là trong xương sọ của bọn chúng thỉnh thoảng lóe ra linh quang cho thấy bọn chúng tựa hồ trong lòng có sự kiêng kỵ mà cẩn thận dò xét. Kha Kha tràn ngập sắc thái tò mò. Nhấp nháy đôi đôi mắt to. Nó không hiểu là lá cờ lớn bị tàn phá này Ma Quý lấy từ đâu ra. Tựa như ảo khiến cho nó bị mê hoặc. Tiểu thú trắng muốt không sợ trời không sợ đất, cũng không hề cố kỵ chạy tới, chạy quanh Ma Quý mà y nha dò hỏi, tựa hồ như không hề để những cảnh tượng đáng sợ này trong lòng. "Chỉ là chuyện nhỏ. Chờ người lớn lên, tự nhiên sẽ rõ, tuy nhiên đây chỉ là một tiểu thần thông mà thôi, mở ra một lĩnh vực của mình, đó là lĩnh vực tồn trữ vật phẩm của bản thân." "Y nha. . ." Kha Kha vẫn là không hiểu,

bất mãn kêu lên vài tiếng. Ma Quý dừng tay. Một tiếng ‘ồn’ nhẹ nhàng xoẹt qua trước người hắn. Một cánh cửa không gian dày đặc âm khí hiện ra trước người, Kha Kha kinh hãi vội vàng lui về phía sau. Phía sau, Tiêu Thần cùng Yến Khuynh Thành mơ hồ nhìn thấy trong cánh cửa không gian âm u thực sự tồn tại một vài sự vật khủng bố. Mơ hồ, bọn họ nhìn thấy được mấy cổ hài cốt khổng lồ, một chút dung dịch màu đen đang chuyển động. . . Ma Quý rất nhanh phong bế cánh cửa không gian. Cười với Kha Kha nói: "Thấy chưa. Là một dạng không gian như vậy. Đối với người trong tương lai mà nói thì đó chỉ là tiểu thần thông mà thôi, đến lúc đó người tự nhiên sẽ rõ." Kha Kha cảm thấy hứng thú nhìn Ma Quý tiếp tục khắc họa cổ trận, thoáng cái đã ở cạnh Tiêu Thần, vui vẻ chạy tới chạy lui. Đúng là tâm tính của tiểu thú. Chỉ trong nửa ngày, Ma Quý đã hoàn thành một phần của trận pháp cổ xưa, âm khí trên bầu trời càng thêm dày đặc. Thế nhưng lại có khuynh hướng hóa lỏng thành dung dịch. Sát khí thẩm liệt khiến cho Tiêu Thần cùng Yến Khuynh Thành cảm giác khó có thể đứng vững. Nếu vẫn tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ bị cụm u minh khí vụ đánh cho hồn phi phách tán. Bọn họ vội vàng bày ra tấm vải liệm của tổ thần Toại Nhân chắn trước người, điều này khiến cho Yến Khuynh Thành có chút xấu hổ. Tự nhiên lại cùng Tiêu Thần trùm chung một chăn(^-^). Hiệu quả rất rõ ràng. Tấm vải màu đỏ thẫm trông rất bình thường nhưng lại không hề có một tia dao động, gạt tất cả luồng khí âm sát ra bên ngoài, khiến nó không thể lại gần. "Ô ô. . ." Gió lạnh giập dờ gào thét. Trên bầu trời chợt xuất hiện từng trận tiếng quỷ tru. Xuyên thấu qua lớp mây đen dày đặc tràn xuống phía dưới. Cảnh tượng khủng bố đáng sợ đến mức không thể tả bằng lời. Ma Quý ngẩng đầu nhìn lên hư không hắc ám, khẽ lẩm bẩm: "Đến rồi sao?" "Cái gì. . . Cái gì đến?" Lời nói của Yến Khuynh Thành thoáng có chút run rẩy, trong lòng nàng phi thường lo lắng bất an, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ hoàn toàn tín nhiệm Ma Quý này. "Bọn họ đến rồi. . ." Ma Quý cũng không có nói rõ là ai. Điều này khiến Yến Khuynh Thành càng thêm cảm giác bất an. Mặc dù Tiêu Thần biết chắc là Ma Quý sẽ không ra tay với bọn họ. Nhưng trong lòng cũng có mấy phần bất an, dù sao tất cả chuyện này đều quá sức tà dị đáng sợ. Không trung đen tối, mây đen quay cuồng, ánh đỏ lấp lóe.

Tiếng tru thê lương của quỷ càng thêm thảm thiết, tựa như ở trên đỉnh đầu của bọn họ không xa lắm. "Không phải sợ, các người có tấm vải liệm của tổ thần, chúng nó sẽ không hướng các người ra tay." Ma Quỷ quay đầu lại nói với hai người: "Đây là những ác quỷ chiến hồn trôi giạt trong trời đất, chỉ có đem những tàn hồn này triệu tập lại. Mới có thể đủ để triệu hoán Quân Vương Thuyền." Những tiếng hú thê lương khiến người ta sởn gai ốc mỗi lúc một lại gần. Giống như là đang tê rống ở ngay bên tai bọn Tiêu Thần, loại tình huống này thật sự khiến cho người ta trong lòng khó có thể bình tĩnh, ngay cả tiểu thú trắng muốt Kha Kha cũng liên tục phát ra tiếng gầm khê. Tựa hồ như muốn kháng cự lại ma âm, chỉ có ba bộ xương khô là bình tĩnh, âm thanh quỷ khiếu đối với chúng nó ảnh hưởng cũng không quá lớn. "Oanh ầm ầm" Cùng những trận sét đánh vang lên, bầu trời đen tối giống như bị rạch ngang, từng tia sáng đỏ hiện ra. Mơ hồ, Tiêu Thần cùng Yến Khuynh Thành nhìn đến một hắc ảnh khổng lồ đứng sừng sững giữa trời đất, đang ở khoảng không phía trên đầu của bọn họ mà rít gào. Cái này quả thực có chút khó tin. "Bảy ngày. . . Thực sự cần bảy ngày sao?" Thanh âm của Yến Khuynh Thành đang run rẩy. Nếu bảo bọn họ đứng tại đây trong bảy ngày. Thật sự còn hơn là tra tấn. Ma Quỷ quay đầu nhìn nhìn bọn họ, nói: "Ừ, quả thật cần bảy ngày, tuy nhiên các người không cần đứng ở đây, chỉ cần có mặt tại đây vào đúng ngày cuối cùng khi hoàn tất nghi thức triệu hoán là được. Tuy nhiên, các người không được đi quá xa. Có thể nửa đường sẽ có lúc cần các người, Cửu U Thông Thiên này uy lực to lớn khó lường. Ta không thể hoàn toàn khống chế." "Cửu U thông thiên trận? !" Yến Khuynh Thành kinh hô: "Ta dường như đã từng nghe qua tên cổ trận này. Hình như là một trong những cổ trận thần bí khó lường nhất trong truyền thuyết. Nhưng cụ thể như thế nào thì lại không biết." "Tiểu cô nương biết cũng không ít đấy nhỉ. Nó là do một vị quân vương trước kia lập ra. Là thánh trận của Hắc Ám bộ tộc. Mặc dù ta có được chỉ là tàn trận, nhưng ta có thể có thành tựu ngày hôm nay có liên quan chặt chẽ với nó a, hy vọng nó có thể hỗ trợ ta tìm lại được ký ức." Bọn Tiêu Thần nhanh chóng rời khỏi khu vực bờ biển. Từ xa nhìn lại thì khu vực bên trong ma vân lượn lờ. Từ trên không xuống mặt đất hoàn toàn là một màu đen tối, mơ hồ có thể

nhìn rõ bóng quỷ ảnh ẩn hiện. Còn có thể nghe rõ tiếng quỷ khiêu thê lương. Mảnh đất bên bờ hải đảo, rất nhiều hung thú vồ vằng chạy trốn, rời xa khỏi mảnh đất đó. Vài ngày sau. Bọn Tiêu Thần bắt đầu chuẩn bị rời đảo, thu thập rất nhiều trái dưa. Đi trên biển rộng, nước ngọt là thứ phải chuẩn bị, mặc dù với tu vi của bọn họ mà nói, có thể chịu được đói khát trong thời gian dài. Nhưng nếu có thời gian và điều kiện chuẩn bị. Việc gì phải chịu khổ. Mấy ngày này, dải đất bên bờ biển cụm u minh khí vụ hắc ám càng ngày càng nồng đậm, bọn Tiêu Thần nếu không có tấm vải liệm của tổ thần Toại Nhân thì căn bản không thể tiến vào trong đó, cụm khí vụ đen sẫm gần như đã hóa lỏng, đi ở bên trong cảm giác như chất sền sệt dính lại. Yến Khuynh Thành đã thí nghiệm. Đuổi một con sói chạy vào bên trong, và chỉ trong nháy mắt, con sói đã bị biến thành tro. Có thể hình dung được nơi này đáng sợ đến cỡ nào. Ngay cả Kha Kha và ba bộ xương khô cũng không thể không dùng tấm vải liệm để che chắn. Cũng may là tấm vải này cũng đủ dài. Tiếng sấm không ngừng vang lên bên bờ biển. Cả biển rộng màu vàng đều như bị chấn động, xung quanh bãi biển đã thành một vùng cấm địa. Đã nhiều ngày liên tục xuất hiện ảo tượng. Thanh thế vô cùng lớn. Nơi này giống như thành một quốc gia tử vong. Mặc dù biết rằng còn xa mới so được với Tử thành, nhưng Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành vẫn cảm giác được nguy cơ rình rập. Rốt cục cũng đã tới ngày thứ bảy. Trận pháp của Ma Quỷ đã hoàn thành. Mấy ngày qua, âm khí tập hợp cũng đã đủ, cũng đã triệu hoán rất nhiều tàn hồn trôi dạt trên Long Đảo. Đủ để triệu hoán Quân Vương Thuyền. Long đảo nhìn thì rất bình lặng, nhưng là trải qua vô tận năm tháng, cũng không biết đã có bao nhiêu cường giả rơi rụng. Số lượng tàn hồn cũng đủ nhiều. "Cần một người trong các người dùng máu làm vật dẫn. Bắt đầu chính thức nghi thức triệu hoán." Ma Quỷ ở trong cỗ u minh khí vụ nhìn về hai người Tiêu Thần. Hắc sắc mặt có chút trắng bệch, họa khắc cổ trận. Tập hợp âm khí, tàn hồn. Cực kỳ hao phí tâm lực. Đã nhiều ngày nay, hắc cơ hồ đã kiệt sức. "Chờ một chút. Kha Kha còn chưa đến." Tiêu Thần nhìn lại phía sau. Đã nãy ngày nay, tiểu thú thoát ẩn thoát hiện. Luôn một mình chạy đến chỗ sâu trong Long Đảo. Không biết là đang làm cái gì, Tiêu Thần cũng để kệ nó chơi đùa. Chỉ cần không gây ra

đại họa là được. "Ta đã nói với nó. Hôm nay phải sớm trở về. Như thế nào còn chưa xuất hiện?" Tiêu Thần nghi hoặc nhìn về chỗ sâu trong Long Đảo. Ngay sau đó, ở chỗ sâu trong hải đảo đột nhiên truyền đến tiếng băng lở dữ dội, giống như có ngọn núi sụp đổ. "Ầm" Mặt đất bên bờ biển đều run rẩy giống như xảy ra động đất, có thể hình dung được là ở khu vực ngoài xa kia, chấn động kịch liệt đến mức nào.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 120 : Quân Vương Thuyền.

Chương 120 : Quân Vương Thuyền. Người dịch : vbi (TT-Bàn Long chiến đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Ở ngoài đám u minh khí vụ, Ma Quỷ kinh lập tức phóng lên cao nhìn về phía sâu trong hải đảo. "Tại sao có thể như vậy được. . . Nó đã làm gì?!" Hắn có vẻ rất kinh ngạc. "Làm sao vậy? Dẫn ta đi với." Tiêu Thần ở phía dưới hô to. Theo bản năng, hắn có hơn năm thành đoán được là Kha Kha đã gây đại họa. Ma Quỷ vung ống tay áo, một phiến khí đen cuốn lấy Tiêu Thần lên không đứng cùng hắn ở trên cao, sau đó Ma Quỷ mang theo hắn phóng vào sâu trong hải đảo. Bọn họ dừng lại giữa khu vực tràn ngập bụi mù, từ chỗ này có thể nhìn rõ cảnh tượng ở phía trước. Chỉ thấy một ngọn núi đã bị vỡ tan. Tiểu thú trắng muốt Kha Kha đang chạy trốn giữa các ngọn núi, tốc độ nhanh đến cực điểm, giống như là một tia sáng lướt đi. Còn ở phía sau nó chính là một cái Thiết Ấn đen kịt, mang theo ma khí ngập trời, giống như một ngọn núi nhỏ đang không ngừng đuổi đánh nó. Cây cối phía sau liên tục đổ vỡ. Núi đá văng tóe, bị cái Thiết Ấn đen kịt khai quét ra một con đường lớn. Tiêu Thần cảm thấy đau đầu. Tiểu thú

trắng muốt này thật sự rất hay khiến cho người khác đau đầu, cứ vài ngày lại gây ra đại sự. Nó lại còn tìm đến Thiết Ấn hình vuông trong truyền thuyết này, thật sự quá mức làm càn rồi. Tiêu Thần nhớ rõ lúc còn ở trong Tử thành, khi ấy thánh khí oanh kích Thần Bi gồm Pháp Luân Phật Đà, Sừng Tổ Long, Hoàng Kim Thần Kích, ngoài ra thì chỉ còn thêm mỗi Thiết Ấn đen kịt này. Kha Kha làm thế nào mà tìm được nó? Ma Quý cũng nhíu mày, lẩm bẫm: "Thật là loạn quá. Tại sao có thể như vậy? Thiết Ấn không dễ tìm như Hoàng Kim Thần Kích. Rốt cuộc là ở chỗ nào, đến tận giờ, ta vẫn chưa tìm ra, thế mà nó lại có thể tìm được. Nhưng tại sao lại chọc vào Thiết Ấn chứ, thật sự là quá mức làm càn!" Xa xa. Thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Kha Kha. Hiển nhiên tiểu thú cũng đã bị kinh hãi. Nó biết đã gây ra đại họa nên đang tìm mọi cách trốn thoát, nhưng vẫn không được. Nếu không phải trên đỉnh đầu nó có thánh thụ bảy màu bảo hộ, thì tiểu thú trắng muốt sớm đã lâm vào nguy hiểm. "Mau nghĩ biện pháp cứu Kha Kha." Tiêu Thần lo lắng, trong lúc vô tình đã dùng khẩu khí ra lệnh với Ma Quý. "Ta cũng không có cách nào, tu vi của ta không thể kháng lại công kích của Thiết Ấn. Đó là một trong những kiện thánh khí hiếm hoi trong trời đất. Mặc dù bị lực lượng phong ấn cầm cố trên Long Đảo, nhưng vẫn không có bao nhiêu người có thể chính diện đỡ được nó oanh sát." Ma Quý thở dài một hơi. Hữu tâm vô lực. "Vậy làm sao bây giờ?" Tiêu Thần lộ vẻ ưu phiền. Ma Quý cũng nhíu mày. Nhưng một lát sau lại giãn ra, nói: "Ta đoán nó chắc chắn sẽ bình an không việc gì." "Vì sao người lại nói như vậy?" Tiêu Thần cũng dần dần bình tĩnh lại. Bởi hẳn biết có lo âu cũng không giải quyết được vấn đề gì. "Lúc trước Hoàng Kim Thần Kích cũng không thể làm gì được các người. Mà cái Thiết Ấn hình vuông này chắc cũng không khác biệt lắm so với Hoàng Kim Thần Kích. Ất hẳn là tiểu thú có thể thuận lợi thoát khỏi sát kiếp." Ma Quý suy đoán. "Ầm ầm ầm" Từ ngoài xa truyền đến tiếng đổ vỡ dữ dội, cả một vách núi đã bị Thiết Ấn đánh sụp, còn Kha Kha đang trong hiểm nguy chạy trốn vào trong dãy núi, biến mất khỏi tầm mắt bọn Tiêu Thần. Âm thanh không ngừng truyền đến từ chỗ sâu trong dãy núi, khiến cho muôn vàn loài thú hú rống chạy loạn, dãy núi không ngừng chấn động rung chuyển, bụi mù bốc lên cao ngập trời.

Còn ở ngoài thì lại truyền đến từng trận gào rống của man long. Tựa hồ như muốn đập lại hết thảy nơi đây. Chừng nửa giờ sau, tất cả đều tĩnh lặng trở lại. Không còn tiếng đồ vỡ âm vang truyền lại. Chỗ sâu trong dãy núi trở nên im ắng, ngay cả mãnh thú cũng đều trốn sạch. Tất cả trở lại an bình. Tâm tình của Tiêu Thần trầm xuống, Ma Quý cũng có một tia dự cảm không tốt, mang theo Tiêu Thần vội vàng vọt tới. Chỗ sâu trong dãy núi chỉ thấy một đồng hỗn độn. Cây rừng vỡ nát, mặt đất bị lún xuống trên phạm vi rất rộng. Nơi này như vừa trải qua quá một trường hạn kiếp. Cái Thiết Ấn hình vuông uy lực to lớn đã hoàn toàn biến mất. Tựa như chưa từng xuất hiện. "Kha Kha. . ." Tiêu Thần lớn tiếng kêu gọi: "Tiểu mãnh thú... " Cả khu rừng đồ nát truyền đến từng trận âm hưởng rì rào. Giữa đám lá bay lá tả, một tia sáng thoáng hiện. Chính là tiểu thú trắng muốt đang lăm la lăm lét chui ra. Hành động rất giống nhân loại của nó là dùng cái tiểu trảo vỗ vỗ vào ngực, tựa hồ như nhớ lại mà run sợ, rồi sau đó lại thở phào một cái, phát ra một trận tiếng kêu y nha, tựa hồ như không hiểu Thiết Ấn vì sao lại biến mất. Tiêu Thần thật sự vừa bức mình, lại vừa buồn cười, con tiểu thú này cũng có lúc biết sợ. Ma Quý mang hãn xuống dưới. Kha Kha ngẩng đầu nhìn bọn họ, rồi sau đó không ngừng y nha. Dường như muốn kể cho Tiêu Thần biết chuyện vừa xảy ra. "Người đứng là một tiểu tổ sư gây họa. Kha Kha người rất hay khiến cho người ta đau đầu. Ta thật sự có chút lo lắng. Nếu mang theo người rời khỏi Long Đảo, không biết là trong tương lai, người sẽ gây ra loại phong ba như nào đây." Tiêu Thần có chút cảm khái, tựa hồ đã nhìn thấy những chuyện không tốt trong tương lai. Tiểu thú trắng muốt quay đầu sang một bên, tựa hồ như không phục lắm. "Thiết Ấn chạy đâu rồi?" Tiêu Thần ỏi. Kha Kha chớp chớp cặp mắt to, mơ hồ lắc đầu, tỏ vẻ không biết. "Đó chính là một kiện thánh khí thực sự đó! Sẽ lại không hoàn toàn biến mất giống như Hoàng Kim Thần Kích chứ?" Tiêu Thần cảm giác có chút không ổn. Kha Kha có chút ảo não. Rồi sau đó lại tỏ ra đáng vẻ vô tội. Cặp mắt to tràn ngập ánh hồn nhiên. Tựa hồ muốn nói là mọi chuyện không phải lỗi của nó. Tiêu Thần không còn gì để nói, thật sự không biết phải nói như thế nào nữa. Ma Quý chăm chú, tỉ mỉ tìm tòi quanh đây hơn nửa canh giờ, cuối cùng bất đắc dĩ ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. Hãn

thực sự có chút không rõ, tiểu thú trắng muốt này rốt cuộc có năng lực gì, mà có thể liên tiếp đùa giỡn khiến cho hai kiện thánh khí biến mất. Thật là có chút khó tin. "Người thực sự không biết nó tại sao lại biến mất?" Ma Quỷ nghi hoặc nhìn con tiểu thú non nớt này. Muốn xác nhận lại một lần cuối, nhưng khi nhìn thấy thần thái hồn nhiên mà vô tội của nó, thì hẳn hoàn toàn từ bỏ ý niệm tìm kiếm trong đầu. Đối mặt với con tiểu thú này đúng là có cảm giác vô lực. Ma Quỷ bắt đầu khởi động cỗ u minh khí vụ, một luồng băng giá cuốn Tiêu Thần và Kha Kha phóng lên cao. Rời khỏi nơi này, bay về phía bờ biển. "Chờ một chút." Tiêu Thần có chút mất tự nhiên mở miệng nói với Ma Quỷ: "Người hẳn là biết. Bọn Luân Hồi Vương đều là bộ xương. Nếu tùy tiện tiến vào Trường Sinh đại lục. Chỉ sợ sẽ dẫn một số phiền phức không cần thiết, ta muốn mượn người vài thứ." Ma Quỷ là nhân vật như thế nào, trong nháy mắt đã hiểu ý, hẳn không khỏi trầm mặc, qua một hồi lâu mới nói: "Lá gan của cũng người thật lớn, không ngờ lại dám lại đem chủ ý của người đổ lên đầu ta. Bất quá, được rồi, thành toàn cho bọn chúng cũng không sao cả, tấm da lột ra đó đối với ta mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa." Nói tới đây, hẳn liền chuyển hướng, rất nhanh phóng vào sâu trong Long Đảo, với tu vi của hẳn mà nói, khoảng cách căn bản không thành vấn đề, rất nhanh, liền đi tới đỉnh của ngọn Tuyết sơn trắng xoá. Đào cái quan tài tuyết ra, lấy ra ba tấm da hảo hảo đưa cho Tiêu Thần. Tuy rằng về chuyện tấm da, Ma Quỷ có chút không vui cho lắm. Nhưng Tiêu Thần vẫn nhận lấy, sau này sẽ là trang phục và đạo cụ cho ba bộ xương khô. Sau đó bọn họ rất nhanh chuyển thân, bay về phía bờ hải đảo. Ma vân trên bờ biển quay cuồng, sát khí ngút trời. Nơi này có thể nói giống như địa ngục âm sâm, tầng tầng lớp lớp quỷ ảnh giãy dụa tru gào trong lớp u minh khí vụ, âm khí cuồng bạo tuôn ra. Có một vài cái âm ảnh to lớn như tòa núi nhỏ đứng sừng sững ở bên trong, bọn chúng phát ra từng tầng sát khí mãnh liệt nhất, dày đặc nhất. Đáp xuống trên bờ cát vàng. Ma Quỷ mang theo Tiêu Thần cùng bọn Yến Khuynh Thành đi vào trong lớp u minh khí vụ, hẳn mở miệng nói: "Hiện tại bắt đầu triệu hoán Quân Vương Thuyền rồi." Tiêu Thần, kẹp chặt ngón giữa, để máu theo ngón tay chảy xuống trên bức họa đồ án của Ma Quỷ. Tuy chỉ hơn mười giọt nhưng cũng

tạo ra tác dụng lớn lao. Giọt máu giống như hóa thần. Phát ra tia hồng chói mắt, rồi sau đó lại chuyển động rất nhanh, giống như một thần xà đỏ tươi bơi trong bức khắc đồ, bờ cát vàng nhanh chóng rung chuyển. Cuối cùng, khiến cho khắp trận đồ đều nhiễm màu đỏ dày đặc. Trên bầu trời, mây đen càng thêm nồng đậm, tiếng quỷ gào đình tai nhức óc. Mấy cái Ma Ảnh cự đại đứng sừng sững ở trên không ngửa mặt lên trời rít gào. Âm thanh chấn động cả trời đất. Gió lạnh mênh mông cuộn cuộn, thổi quét về chỗ sâu trong biển vàng, một luồng khí tức khổng lồ, khủng bố giống như xuyên thấu thời không. Đem các loại tin tức truyền ra ngoài. Quỷ gào sói tru. Âm thanh rầm rĩ rùng rợn, cổ khí tức tà ác tràn ngập khắp trời đất. Khiến cho toàn bộ đám mãnh thú bên ngoài hải đảo run rẩy, nơi này thật sự giống như đã hóa thành địa ngục. Bọn Tiêu Thần nhìn tầng tầng lớp lớp quỷ ảnh lắc lư chung quanh bọn họ. Trong mơ hồ lại nhìn thấy vô tận xương cốt hiện lên giữa không trung. Máu chảy ngập trời. Xứng với cái tên: vùng đất tử vong. Bọn Tiêu Thần dưới sự bảo vệ của tấm vải liệm của tổ thần Toại Nhân mới miễn cưỡng có thể trụ vững. Bốn phía bao quanh bọn họ đều là hồn ảnh, khí tức tà ác của quỷ khiến cho lông mao người ta dựng đứng. Da đầu phát lạnh. "Ô ô. . ." Xa xôi, ở chỗ sâu trong kim sắc đại hải. Truyền đến từng tràng khiêu âm thể lương. Đáp lại tiếng quỷ khiêu phát ra từ trong Cửu U thông thiên trận. Phảng phất như có một con quái vật khổng lồ từ đại hải rất nhanh vọt tới chỗ này. "Ô ô. . ." Tiếng quỷ âm thể lương càng lúc càng lớn, phía dưới bờ biển, lớp u minh khí vụ dần dâng lên, khiến cho người ta có thể thấy rõ cảnh tượng giữa vùng biển cấm kỵ. Một cỗ thuyền màu đen khổng lồ như tòa núi nhỏ hiện ra giống như là âm hồn đang tiến tới, phát ra sát khí ngập trời. Vùng biển cấm kỵ cũng đều rung chuyển theo. Quân Vương Thuyền! Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành vô cùng khiếp sợ. Truyền thuyết quả nhiên là thật, rốt cuộc cũng có như vậy một chiếc cỗ thuyền như vậy. Trải qua vô tận năm tháng trôi nổi ở vùng biển cấm kỵ. "Ô ô. . ." Quân Vương Thuyền toàn thân lấp lánh ánh sáng đen. Nhìn vào nó khiến người ta cảm thấy phát run, phảng phất như đó là nơi câu thông với địa ngục, câu thông với quỷ môn quan, thật sự khiến trong lòng người ta run sợ. So với thần thuyền lấp lánh ánh sáng bảy màu đúng là khác nhau một trời một vực.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 121: Tổ Long?

Chương 121: Tổ Long? Người dịch : vbi (TT-Bàn Long chiến đội) Biên

Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Khí tức của hai chiếc cổ thuyền hoàn toàn tương phản, khiến cho người ta cảm giác có khác biệt quá lớn. Yến Khuynh Thành âm thầm cắn răng. Nếu không phải là không có biện pháp khác. Nàng tuyệt sẽ không ngồi lên chiếc cổ thuyền này, chỗ này không phải là dành cho nhân loại, rõ ràng là thuyền ác quỷ. Gần. Lại gần hơn. Quân Vương Thuyền sắp cập bờ. Hình dáng trở nên rõ ràng trong tầm mắt của bọn Tiêu Thần, trên thân thuyền đen kịt trạm khắc đầy đồ án ác quỷ, đám u minh khí vụ bốc lên, lượn lờ chung quanh cổ thuyền màu đen này, ở trên thuyền có một ngọn đèn mờ mờ rất lớn. Phát ra từng tia sáng tà ác, khiến cho cổ thuyền càng thêm vẻ âm trầm đáng sợ. Quan sát kỹ càng, Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành cùng hít một ngụm khí lạnh, lúc đầu bọn họ cũng không nhìn rõ. Đến giờ mới phát hiện ra toàn bộ Quân Vương Thuyền trông giống như một cái đầu lâu lộn ngược đang há miệng ra. Chỉ là cái miệng đang mở ra rất to, có hình tròn giống như một vầng trăng. Mà vầng trăng này đang hướng miệng về phía không trung. Hình thành nửa trên của thân thuyền. Các bộ vị khác của đầu lâu chìm trong biển vàng. Rất dễ khiến cho người ta có liên tưởng không tốt, có thể nào là chiếc cổ thuyền này được luyện hóa ra từ một chiếc đầu lâu khổng lồ? Một tia sáng xám ghê rợn từ trên cổ thuyền vắt ngang tới bờ biển, hình thành một cây cầu tử vong, khiến cho người có thể dọc theo nó mà đi lên Quân Vương Thuyền. "Lên thuyền đi, có lẽ chúng ta còn có cơ hội gặp mặt." Ma

Quý quay về phía Tiêu Thần cười cười. "Đa tạ!" Tiêu Thần hướng về phía Ma Quý thi lễ. "Không cần khách khí. Đây là việc ta phải làm, ta đã nói là chắc chắn sẽ trọng báo Kha Kha." Ma Quý thản nhiên cười. "Y nha. . ."

Kha Kha tựa hồ cũng không cảm kích. Thở phì phò chạy về phía cách đó không xa, trảo nhỏ nhẹ nhàng vung lên, một tia sáng bảy màu hiện lên, đem một đồng lớn dừa, dưa, cam, lê tím, táo chất trên bãi biển như một tòa núi nhỏ toàn bộ bao phủ ở bên trong. Rồi sau đó vui vẻ chạy về, đem toàn bộ lên quỹ kiều màu đen, đưa lên Quân Vương Thuyền. Hiện giờ, cái bụng nhỏ tròn vo của nó đã phình lớn, có thể nói là không có kiêng kỵ gì đối với các loại thực vật. Có rất nhiều loại hoa quả nó rất thích nên cố ý bảo Tiêu Thần hái giùm nó. Nhìn một đồng hoa quả lớn như vậy dễ dàng được đưa lên cổ thuyền, Kha Kha đặc biệt có cảm giác thành tựu. Lộ ra thần sắc vô cùng thỏa mãn. Ngay khi bọn Tiêu Thần chuẩn bị lên thuyền, phía sau bọn họ bỗng truyền đến từng trận tiếng long khiêu như tiếng sét đánh đấm tai. Tiếng quỹ khiêu vừa dừng, long khiêu lại nổi lên, khiến cho tràng diện có chút kinh nhân. Tiêu Thần quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mười cái long ảnh khổng lồ xuất hiện trên bờ biển, hướng về phía này mà rít gào. Chính là mười mạch vương tộc lớn trong Long tộc. Bao gồm Bạo Long, Sư Vương Long, Bát Tí Ác Long, Kiếm Long.... Không nhiều không ít chính là mười con. Chính là mười mạch vương tộc lớn! "Đây là. . ." Yến Khuynh Thành vô cùng kinh hãi, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra một tia sợ hãi, Long tộc cường đại ngay cả Ma Quý cũng không dám trêu chọc, nếu hiện tại đám man long này phát động công kích. Hậu quả thiết tưởng không cần phải nghĩ. "Ô. . ."

Một trận tiếng rên trầm thấp truyền đến, tiểu long không hề chớp mắt, lưu luyến không rời, chia tay với mười mạch vương hệ lớn trong Long tộc, chính là con tiểu long quật cường xám đen, vô cùng cao ngạo. Là tiểu long luôn không ngừng khiêu chiến chung quanh. Nó lưu luyến bồi hồi trước mười con Long tộc cấp cao, thủy chung không muốn rời đi. Mười con rồng cấp cao đã tiến rất gần đến cảnh giới long vương. Tất cả đều tiến lên phía trước sáng khoải vây quanh tiểu long. Bạo Long xanh lục, Sư Vương Long vàng kim, Bát Tí Ác Long bạch kim tất cả đều cúi đầu. Cưng chiều liếm thân thể tiểu long, từng tia sáng mờ ảo mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể tiểu

long. Bọn chúng cũng tràn ngập sự không cam lòng. Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành yên lòng, mười con man long lớn tuyệt đối sẽ không công kích bọn họ. Bọn chúng là đến tiễn tiểu long quật cường. Ma Quỷ lộ ra thần sắc khiếp sợ, ngơ ngác nhìn một đám man long phía trước, khề thì thào : "Chẳng lẽ là. . . Điều này có thể sao! Không có khả năng. Nhưng đây là. . ." Cùng lúc đó. Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành cũng nghĩ tới một loại khả năng nào đó. Chỉ là bọn họ đều lộ ra thần sắc khó tin. "Không phải. Khẳng định là không phải!" Trải qua một hồi ngần người sau, Ma Quỷ thanh tỉnh lại. Ngay lập tức phủ định phán đoán vừa rồi của nó. Cùng lúc, Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành cũng phủ định khả năng đó. Bọn họ đồng thời mở miệng nói: "Không có khả năng là tiểu Tổ Long!" Ma Quỷ dùng sức lắc lắc đầu, rồi sau đó nhìn về phía Tiêu Thần nói: "Ta nhớ rõ người từng đã cứu con tiểu long này, xem ra hảo tâm của người sẽ có hồi báo. Con tiểu long này tuy rằng không có khả năng là Tổ Long, nhưng tầm quan trọng của nó đối với Long tộc mà nói. Quyết không thấp hơn long vương. Lúc này, nó rời đi cùng các người. Tất nhiên sẽ đi theo người. Đối đãi nó cho tốt vào. Ta nghĩ, một cái truyền thuyết sẽ nổi lên trong Long tộc, chính là con tiểu long có tiềm lực vô hạn này." Yến Khuynh Thành ánh mắt tràn ngập sự hâm mộ cùng đổ kỵ nhìn Tiêu Thần, hiện tại bất cứ ai cũng có thể nhìn là ra tiểu long này không hề bình thường, không hề còn là tiểu long ngu ngốc trước kia nữa. Mặc dù không giống như lúc mười một con tiểu long vương kia rời đi, có đông đảo man long trên Long Đảo đưa tiễn. Bất quá, lúc này tuy chỉ có mười con cự long đưa tiễn, nhưng mỗi một con đều đại biểu cho một mạch vương hệ lớn của Long tộc a, rất dễ khiến cho người ta có cảm giác rằng thân phận của tiểu long tựa hồ ngay cả ở trong Long tộc cũng chỉ có một vài con rồng mới biết. Đây là một con tiểu long thân thể tràn ngập sự thần bí. "Nó rốt cuộc có thân phận như thế nào, người nghĩ đến loại truyền thuyết nào trong Long tộc?" Yến Khuynh Thành nhìn về phía Ma Quỷ, nàng rất muốn biết đáp án. "Ta cũng không rõ lắm. Chỉ là nhìn thấy một đoạn phỏng đoán được ghi chép lại trên một miếng tàn bi của Long Đảo. Có một con rồng sẽ không rời Long Đảo cùng với các long vương. Nó sẽ độc hành." "Có thật là tiểu Tổ Long không?" Yến Khuynh Thành hỏi dồn.

"Chắc là không phải đâu. Trên miếng tàn bi đã ghi lại danh xưng là long vương, không có khả năng ‘ một con rồng ’ như vậy lại có danh xưng là Tổ Long." Tuy nhiên, nói tới đây, Ma Quý rất không được tự tin. Hắn cảm nhận lực lượng của tiểu long quật cường, lại khẳng định lại: "Nó còn xa mới cường đại bằng bọn tiểu long vương, làm sao có thể là tiểu Tổ Long? Khẳng định là không phải." Kha Kha chớp động cặp mắt to, tò mò đánh giá đám man long. Nó biết tiểu long quật cường một sừng sẽ đồng hành cùng nó, liền phát ra tiếng hô vui vẻ : "Y nha" vừa kêu vừa về chạy phía trước, không hề e ngại mười đại man long kia. Tiêu Thần định cản lại thì đã không kịp. Mà Ma Quý nở nụ cười đầy vẻ thâm trầm, hắn muốn từ phản ứng của đám Long tộc mà phỏng đoán thân thế của tiểu thú này thâm sâu đến mức nào. Tiểu thú đáng yêu tựa quả cầu nhung trắng muốt không sợ trời không sợ đất, rất nhanh vọt tới bên cạnh tiểu long quật cường xám đen, kêu lên chít chít. Hưng phấn nhảy lên trên lưng tiểu long. Rồi sau đó lại chạy một vòng chung quanh nó, hoàn toàn không để ý đến mười gã vương giả đã tới rất gần cảnh giới long vương. Tiểu long quật cường phi thường bất mãn, cúi đầu nhìn Kha Kha, phát ra tiếng gầm gừ, bất quá, nó cũng không có quá nhiều địch ý. Dù sao bọn chúng coi như cũng là chỗ quen biết cũ, tựa hồ đã biết tiểu thú nghịch ngợm này vốn trời sinh bướng bỉnh. Chỉ là. Mười con man long ánh mắt toàn bộ trợn lên . Gắt gao nhìn chăm chăm vào chiếc mũ bảo thụ trên đầu tiểu thú trắng muốt. Rồi sau đó toàn bộ ngửa mặt lên trời hét dài, thanh chấn trời cao, bọn chúng giống như nhân loại phát hiện tân đại lục. Gắt gao nhìn chăm chăm tiểu thú trắng muốt. Mười con man long tạm thời không ra tay với Kha Kha. Ánh mắt chúng nhìn về phía tiểu thú tràn ngập thần sắc kỳ quái, tựa như hoài nghi, phẫn nộ, khiếp sợ ... các loại cảm xúc. Cuối cùng, Bát Tí Ác Long hành động đầu tiên. Nó hướng về chiếc mũ bảo thụ trên đầu tiểu thú trắng muốt vung ra một cự trảo như muốn tháo xuống. Xa xa, Tiêu Thần khẩn trương tới cực điểm. Sợ tiểu thú trắng muốt sẽ bị Long tộc giết chết. Tiểu thú Kha Kha tuyệt không sợ hãi. Nhìn thấy một cự đại long trảo chụp tới chính mình. Nó thở phì phò, trừng mắt nhìn Bát Tí Ác Long, y nha hô lên một cách phi thường bất mãn. Tựa hồ như tức giận mà chất vấn cái gì. Làm người ta kỳ quái chính là Bát Tí

Ác Long tựa hồ hoàn toàn nghe được. Nó do dự chậm lại cự đại long trảo, không lập tức hạ xuống. Nhưng rồi lại phi thường không cam lòng, ở khoảng không trên đỉnh đầu của Kha Kha lắc qua lắc lại. Các vương hệ man long khác cũng đều do dự. Cuối cùng, con Sư Vương Long có tính cách hung bạo vươn cự đại long trảo lấp lánh vàng kim đến. Mạnh mẽ hướng về Kha Kha ấn xuống, nó giống như quyết tâm đoạt lại thánh thụ Long tộc. "Y y nha nha. . ." Tiểu thú trắng muốt tựa hồ tức giận tới cực điểm, tròng lớn cặp mắt to tràn ngập linh khí. Ra sức huy động trảo nhỏ, phát ra một tia sáng bảy màu hình cái lồng chụp về phía Sư Vương Long, định lấy cầm cố thuật giam cầm nó. Chỉ là, Sư Vương Long chính là đã tiếp cận long vương trong Long tộc, tuy rằng bị phong ấn một thân tuyệt thế cường đại thần thông, nhưng thân thể cường hãn vẫn có thể khiến cho ngay cả thần cũng cảm thấy run rẩy, cầm cố thuật thần bí tuy bao phủ lên long trảo khổng lồ của nó, nhưng trong nháy mắt, ánh sáng bảy màu liền vỡ vụn, bị nó dễ dàng phá bỏ. Xa xa, Ma Quý thở dài nói: "Long tộc quả nhiên đáng sợ nhất, lợi thế bẩm sinh không phải chủng tộc khác có thể so bì được." Còn Tiêu Thần thì lại đang lo lắng tới cực điểm. Hẳn sợ Kha Kha sẽ chết. Cầm cố thuật tuy không thể phong tỏa cự trảo vàng kim của Sư Vương Long, nhưng con man long này đã dừng lại, ánh sáng bảy màu hiển xuất ra cầm cố thuật chính là đại thần thông của Long tộc, trong trạng thái cường thịnh thì sẽ không phải chỉ là một cầm cố thuật đơn giản như vậy mà có thể hủy diệt tất cả trở ngại, càn quét tất cả trở ngại. Mười con man long vương tộc nếu không phải bị phong ấn lực lượng. Bọn chúng đều có thể thi triển ra loại pháp tắc cường hãn này của Long tộc, đây chính là đại thần thông của vương hệ Long tộc. "Y y nha nha. . ." Kha Kha hào không e ngại nhìn bọn chúng, thở phò phò dùng trảo nhỏ chỉ vào từng tên một, tựa như đang chất vấn cái gì. Điều này khiến cho Tiêu Thần và Ma Quý ở ngoài xa nhìn nhau, bọn họ không thể đoán, không thể suy đoán nổi là vì sao con tiểu thú lại tỏ dáng vẻ như vậy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 122 : Tình cảnh.

Chương 122 : Tình cảnh. Người dịch : vbi (TT-Bàn Long chiến đội) Biên

Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần trong lòng tràn ngập nghi vấn, Kha Kha là một đứa nhỏ bị bỏ rơi. Nó cũng không biết cha mẹ mình là ai. Nhưng hiện tại dường như đang tranh cãi cùng mạch vương hệ của Long tộc? Hơn nữa tựa hồ là còn đang cãi lý, chẳng lẽ nó biết rất nhiều chuyện, điều này rất kỳ quái. Chợt, Tiêu Thần nghĩ đến cạm cố thuật trời sinh của Kha Kha, có lẽ hết thảy đều là trời sinh truyền thừa. Cũng bởi vậy mà nó biết rất nhiều chuyện. Và nó đã dùng những chuyện đó để cãi lý cùng vương giả Long tộc. Mười con man long mười cái cự đại long trảo, không ngừng lắc qua lắc lại ở khoảng không phía trên đầu tiểu thú trắng muốt, Bạo Long trảo xanh lục, Sư Vương Long trảo vàng kim, Ác Long trảo bạch kim. . . Dường như bọn chúng đều do dự. Ma Quỷ nhìn hết thảy. Cảm giác rất mất tự nhiên. Hẳn nếu bị mười con man long vây khốn. Không có khả năng như Kha Kha không hề e ngại chút nào. Cuối cùng, mười đại man long tựa hồ thu liễm sát ý. Đều tự thu hồi cự trảo hủy diệt. Khiến cho người ta cảm giác khó tin chính là, thái độ của bọn chúng cũng thay đổi rất lớn. Thần sắc khi nhìn về phía tiểu thú trắng muốt đã có vẻ cứng chiều. Chuyển biến quá nhanh khiến cho bọn Tiêu Thần cảm giác có chút khó tin. Ngay cả ba bộ xương khô cũng vô thanh vô tức há hốc mồm. Tiểu thú trắng muốt không chút nào cảm kích. Thở phì phò xoay cái thân thể mập mạp. Không thèm nhìn bọn chúng, nhưng lại vẩy vẩy cái trảo nhỏ với tiểu long quật cường. Tựa hồ như muốn thúc giục nó nhanh lên. Đây là cảnh tượng khiến người ta không thể nói nên lời. Cuối cùng, tiểu long quật cường toàn thân bao phủ bởi vẩy xám đen không cam lòng, chia

tay cùng mười con man long, mỗi bước đi đều ngoái lại. Theo tiểu thú trắng muốt đi về phía bờ biển. Đôi mắt to lấp lánh lệ quang. Đúng là một con tiểu thú rất có linh tính a! Ma Quỷ nhìn chăm chăm tiểu thú trắng muốt trong chốc lát, rồi sau đó lại tập trung toàn bộ sự chú ý trên người tiểu long toàn thân xám đen. Tựa hồ muốn nhìn thấu bản chất của nó. Nhưng tiểu long rất có tính cách, căn bản không để ý tới hăn. "Các người lên thuyền đi, chúc các người thuận buồm xuôi gió." Ma Quỷ vỗ vai Tiêu Thần, nói: "Ta dám khẳng định chúng ta sẽ gặp lại." U minh khí vụ đã tan đi. Tiêu Thần nâng tấm vải liệm của tổ thần Toại Nhân tiến lên phía trước, bước lên quỳ kiêu màu đen. Mặc dù lúc này, bên tai mơ hồ nghe thấy từng trận quỷ âm, nhưng Tiêu Thần trong lòng cũng không hoảng loạn. Bước nhanh về phía trước, tất cả những bất ổn đều biến mất, quỷ khí rút đi, tất cả bọn họ thuận lợi bước lên Quân Vương Thuyền. Ma Quỷ hô: "Một khi người lấy máu triệu hoán Quân Vương Thuyền lên thuyền thì lập tức khởi hành, các người không được chạy loạn trên thuyền, tốt nhất cứ đứng cố định một chỗ, lấy tấm vải liệm của tổ thần làm cờ lớn cắm ở bên cạnh, như vậy có thể đảm bảo các người sẽ bình an không có việc gì. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được một mình chạy loạn ở chỗ sâu trong khoang thuyền, tốt nhất cứ đứng ở trên boong tàu." Những lời này khiến cho Yến Khuynh Thành trong lòng có chút bất an, nàng nhìn Tiêu Thần, thấp giọng nói: "Sẽ không có vấn đề gì chứ?" "Cứ dựa theo lời hăn nói mà làm, hăn sẽ không có nguy hiểm gì." Tiêu Thần chấp tay hướng về phía Ma Quỷ nói: "Đa tạ, gặp lại." Yến Khuynh Thành thần sắc phức tạp, vẫy tay chào từ biệt Long Đảo đã khiến cho nàng cả đời khó quên. Ba bộ xương khô cũng vươn cốt chường hướng về Ma Quỷ vẫy vẫy vài cái. Kha Kha nhảy lên vai Tiêu Thần. Y nha thì thầm cái gì với Long Đảo, tựa hồ như nói lời cáo biệt, tiểu long quật cường cặp mắt đăm lệ. Hướng về phía mười con man long không ngừng phát ra tiếng hô. Hoàn toàn khác hẳn tính cách cao ngạo hiêu chiến thường ngày của nó. Mười con man long ngửa mặt lên trời rống to, bọn chúng nhìn chăm chú về hướng cả nhóm Tiêu Thần đang bước lên Ác Quỷ Thuyền, nhìn bọn họ rời đi. "Thuận buồm xuôi gió. . ." Ma Quỷ lớn tiếng hô. "Gặp lại!" "Gặp lại. Gặp lại Long Đảo!" Cổ thuyền càng lúc càng rời xa, Long Đảo đã trở

nên mờ ảo trong tầm mắt. Cuối cùng cũng biến mất. Đến lúc này, Tiêu Thần mới quay người lại, vô luận là Tiêu Thần hay là Yến Khuynh Thành đều rất cảm khái, ngay cả ba bộ xương khô cũng không ngoại lệ. Cứ lẳng lặng nhìn về phía Long Đảo. Dù sao đó cũng là chỗ bọn chúng sinh ra. Nơi đó có quá khứ của bọn chúng, ba bộ xương khô trông rất khác mọi khi, linh hồn thần quang trong hốc mắt không ngừng lóe lên. Nếu một ngày bọn chúng tu luyện đến cảnh giới tận cùng. Có lẽ sẽ trở lại nơi này, sẽ trở về để tìm hiểu thân phận của bọn chúng. Trong cả nhóm, có lẽ chỉ có tiểu thú trắng muốt là vô tư nhất. Nó đã vục đầu vào uống nước dừa, tựa hồ không có chút đa cảm gì. Chỉ cần có tiểu thánh thụ ở bên người, nó tựa hồ đi đâu cũng được, không hề cảm thấy lạc lõng cô đơn. Tiểu long quật cường cao ngạo cũng dần bình tĩnh. Giống như Tiêu Thần, đang lẳng lặng đánh giá Quân Vương Thuyền. Âm khí tràn ngập thuyền, nếu không có tấm vải liệm bay phất phới ở bên cạnh. E là bọn họ sẽ rất khó trụ lại ở chỗ này. Cỗ thuyền phi thường khổng lồ, âm vụ lượn lờ khắp trên khoang thuyền, một chiếc đèn mờ le lói phát ra tia sáng âm đạm. Khiến cho người ta có cảm giác hết sức bất an. Tiêu Thần còn nhớ rất rõ những lời của Ma Quỷ, hẳn hoàn toàn không có ý định đi thăm dò khoang thuyền. Bằng không chỉ sợ sẽ nguy hiểm, hẳn tin là Yến Khuynh Thành cũng không làm ẩu, ba bộ xương khô cũng rất an phận, lo lắng duy nhất chính là tiểu thú trắng muốt. "Kha Kha người ngàn vạn lần không được nghịch ngợm a. Lúc này chúng ta đang mạo hiểm với sinh mệnh khi đi qua vùng biển cấm kỵ, người tuyệt đối không được nghịch ngợm, quyết không thể đi thăm dò chỗ khoang thuyền kia." Tiêu Thần không thể không cảnh cáo nó. Tiểu thú này không phải là kẻ trời sinh an phận. Cảnh báo nó trước mới là tốt. Nghe những lời này. Kha Kha ngẩng đầu lên nhìn nhìn khoang thuyền, đôi mắt to nhất thời sáng ngời lên. "Người dừng lại cho ta. Không được làm càn!" Tiêu Thần có cảm giác không tốt, trong lúc vô tình đã vẽ đường cho hươu chạy. "Y nha. . ." Kha Kha có vẻ ủy khuất gật đầu. Có vẻ như đang lắng nghe. "Tiểu long quật cường, người phải chú ý đến nó thật tốt." Tiêu Thần bố trí một nhiệm vụ cho tiểu long. Cỗ thuyền lướt đi trên biển vàng, từng cơn sóng vàng nhấp nhô uốn lượn, vô cùng diễm lệ. Giống như thần bút phác họa ra thánh cảnh

mỹ lệ. Yến Khuynh Thành đem một quả dưa thử ném xuống biển. Kết quả là quả dưa vừa mới rời khỏi phạm vi mà Quân Vương Thuyền phát ra ánh xám, thì ngay lập tức đã bị ép nát, hoàn toàn biến mất, tựa hồ ngay cả tro bụi cũng không còn. Đây là một hình ảnh khiến cho người ta có cảm giác khủng bố, nếu nhân thể rơi vào đó, không hề nghi ngờ gì – chỉ có cùng một kết quả. Tiêu Thần âm thầm cảm thấy may mắn, tuy rằng bỏ lỡ Tổ Long thần thuyền, nhưng vẫn còn Quân Vương Thuyền thay thế. Bằng không một vùng cấm kỵ thần hải như vậy. Ngay cả thần cũng khó có thể vượt qua a. Biển vàng cũng không tĩnh lặng như khi từ bờ biển nhìn ra, càng tiến vào sâu, bốn bề càng thêm dậy sóng, biển cấm là một dải vàng tươi mênh mông vô bờ, nếu không lo lắng về sự nguy hiểm của nó, thì đây quả là một dải thiên nhiên bao la hùng vĩ vô cùng huyền lệ, dễ dàng khiến cho người ta mê say. Dần dần, Tiêu Thần phát hiện một vấn đề, Quân Vương Thuyền tựa hồ càng đi càng chậm, giống như gặp phải lực cản rất lớn, Yến Khuynh Thành cũng phát hiện ra vấn đề này. Mới đầu bọn họ lo lắng không biết có phải là vấn đề xuất hiện từ thân tàu hay không, nhưng cuối cùng lại không phải là vậy, tựa hồ như có lực lượng huyền bí ngăn cản cỗ thuyền rời khỏi phiến hải vực này. So với lúc Quân Vương Thuyền mới được triệu hoán đến thì tốc độ hoàn toàn chậm hơn hẳn. Từ trong hắc ám dường như có một cỗ lực lượng thao túng tất cả chuyện này. Dường như biết là cỗ thuyền đang chờ người hoặc vật trên Long Đảo, bởi vậy mà đã cho lực lượng ngăn trở lại. Tốc độ tuy chậm lại, nhưng cũng không hoàn toàn dừng lại, cỗ Quân Vương Thuyền thông thả lướt đi, tốc độ nhanh hơn một chút so với người đi bộ. Yến Khuynh Thành nhú mày nói: "Vốn tưởng rằng có thể nhanh chóng rời khỏi vùng biển cấm kỵ. Nhưng với tốc độ này, chỉ e sẽ phải đi thêm rất nhiều ngày. Dù sao thì phạm vi của biển vàng cũng cả ngàn dặm." "Không vội, không cần phải . . . vội vã như vậy." Tiêu Thần cười nhạt, nói: "Nàng không phải . . . lo về chuyện này. Hãy quay lại vấn đề giữa ta và nàng đi." "Người. . . Người muốn làm gì. Không được tiến lại gần." Yến Khuynh Thành tựa hồ nghĩ tới cái gì. Có chút hoảng sợ lui về phía sau, nhưng cũng không dám rời xa phạm vi tấm vải liệm. "Nàng nghĩ tới chuyện gì? Chẳng lẽ cho rằng ta sẽ làm cái chuyện đó trước mặt ba gã xương khô

và hai con tiểu thú này sao? Ngay cả khi nàng có hứng thú, ta cũng không ham a. Có một số chuyện cần phải có cảm xúc, cũng phải nhìn hoàn cảnh chung quanh nữa." Yến Khuynh Thành nhất thời tâm tình tức giận. "Người muốn như thế nào?" "Ta đang nghĩ xem có nên giờ thủ đoạn tàn nhẫn ra hay không." Nói tới đây, thần sắc Tiêu Thần dần dần lạnh xuống, không hề còn vẻ đùa cợt. Yến Khuynh Thành rõ ràng cũng cảm nhận được sát ý của đối phương, nàng không muốn chết, thâm tâm nổi lên sự sợ hãi, nhất là vừa mới nhìn thấy hy vọng thoát khỏi Long Đảo. Nếu ngay sau đó đã đập vỡ mộng đẹp kia thì không khỏi quá mức tàn nhẫn. "Giữa ta và nàng không thể hòa hoãn, không giết nàng, đối với ta mà nói, chính là một sự uy hiếp lớn." Yến Khuynh Thành cũng hiểu được đối phương cũng không phải là đang đe dọa nàng. Nếu thoát khỏi Long Đảo. Thì cũng không cần phải lo lắng chuyện cô độc một mình. Không còn phải lo sẽ bị một mình cô độc giữa hoang đảo đáng sợ này. Hẳn hiện tại hoàn toàn có thể giết nàng. Có thể nói, giờ phút này, nàng đã không còn chút giá trị nào. Rất nhanh suy nghĩ một chút. Yến Khuynh Thành trấn tĩnh xuống dưới. Nói: "Người không thể giết ta. Người nên biết, ta cùng với Vương Tử Phong và Lưu Nguyệt cũng không có cảm tình sư môn gì đáng nói, lúc trước vì bọn họ báo thù bất quá là xuất phát từ việc giữ gìn mặt mũi cho sư môn. Có thể nói, ta và người lúc đó cũng không có chân chính cừu hận." "Lúc trước quả thật không có cừu hận, nhưng sự thật hiện tại đã xảy ra trước mắt. Đã không thể quay về đường sống." Tiêu Thần bình tĩnh nhìn nàng. Càng như thế này, Yến Khuynh Thành càng cảm thấy bất an, nàng mở miệng nói: "Ta thề sẽ không nói ra việc người từng giết người của Bất Tử Môn. Ân oán giữa ta và người đã được hóa giải, không còn là vấn đề chứ." "Đây không phải là biện pháp a. Đây chỉ là nàng nghĩ cách để ta thả nàng thôi." "Nghe ta để ta nói xong đã." Yến Khuynh Thành nói tiếp: "Trên thực tế, chuyện Vương Tử Phong và Lưu Nguyệt đã có thể hoàn toàn êm thấm trôi qua. Nhưng việc người giết sư thúc Vương Hạo của ta. Đã bị tất cả mọi người trên thần thuyền nhìn thấy, nếu người giết ta, khi tiến vào Trường Sinh Giới, người sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Chỉ có lưu ta lại, người mới có thể an toàn." "À. Nói xem." Tiêu Thần vẫn lẳng lặng nhìn nàng. Trên thực tế, đây chính là nguyên

nhân khiến hần chưa ra tay ngay . "Lưu ta lại, ta giúp người gột rửa tội danh." Yến Khuynh Thành đã hoàn toàn trấn tĩnh lại. "Người làm thế nào để giúp ta thoát khỏi tội danh, ta tại sao phải tin tưởng người?" Tiêu Thần tuyệt đối chiếm thế chủ động. Bởi vì hần là kẻ nắm sinh tử của Yến Khuynh Thành trong tay. "Rất nhiều người đều nhìn thấy sự thúc ta ra tay đối phó với chúng ta. Nhưng cuối cùng lại bị người giết đã chết. Vô luận là dưới cái nhìn của ngoại nhân hay là sự thực thì chúng ta đều có vẻ như là đứng cùng một chiến tuyến, chúng ta chỉ là con châu chấu đậu trên dây. Chỉ có hợp tác thì mới có thể thoát khỏi sự truy sát của Bất Tử Môn. Đem hết thảy tội mà đổ lên đầu sự thúc ta. Nói là hần đổ kị người tài. Muốn giết chết hậu bối là ta, cũng bởi vậy mà động tới cả người. Trên thực tế, biểu hiện của hần hôm đó phi thường không tốt, rất nhiều người đều có thể làm chứng, tình huống đối với chúng ta rất có lợi." "Không ít người đều nói ta bắt nàng làm nữ nô, chúng ta hợp tác có ai tin tưởng đây?" Nghe đến hai chữ nữ nô, Yến Khuynh Thành sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Phi thường giận dữ, nhưng lại không có thể phát tác ra. Yến Khuynh Thành cắn chặt răng, nói: "Tất cả đều có thể phủ định. Chúng ta thật ra chính là đồng minh. Lúc trước diễn kịch, tất cả đều là vì sinh tồn trên Long Đảo hiểm ác. Làm như vậy là để khiến cho người ngoài hiểu nhầm, để khi tất yếu có thể xuất kỳ chế thắng, chúng ta có thể tìm Nhất Chân hòa thượng, Liễu Như Yên, Liễu Mộ để làm chứng, đặc biệt ta là ‘người bị hại’ một mực khẳng định như vậy, ngoại nhân lại càng không hoài nghi ." Tiêu Thần nở nụ cười, nói: "Nàng nói rất êm tai, ai biết một khi tiến vào Trường Sinh Giới, nàng sẽ lật lọng. Trực tiếp đưa ta vào hiểm địa. Đã như thế, chẳng thà ta trực tiếp giết nàng luôn." "Người quá coi thường Bất Tử Môn, nếu người thực sự giết chết ta. Hơn nữa người đã giết Vương Hạo sự thúc, một khi hành tung của người bị phát hiện, tất chết không có đất chôn. Đừng có phó thác cho vận khí. Huyền công của người chắc chắn đã có không ít người nhìn thấy, tất nhiên sẽ truyền đến tai Bất Tử Môn, sau này trừ phi người không dụng võ, bằng không sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ." "Lưu người lại thực sự có thể khiến cho ta hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm?" Tiêu Thần bình tĩnh trấn định lại, nhưng sát ý vẫn chưa giảm. "Tất nhiên, ta cam đoan là cả hai chúng ta đều có lợi. Ta có thể

thề." Yến Khuynh Thành cảm nhận được rõ ràng sát ý của Tiêu Thần .
Nàng không thể không ra quyết định, để có thể sống sót, nàng thậm chí có thể quên chuyện từng bị bắt. "Chỉ là ta không thể tin người, đây là vấn đề lớn nhất. Trừ phi người có thủ đoạn khiến cho ta có thể tin."

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 123 : Vùng biển cấm kỵ.

Chương 123 : Vùng biển cấm kỵ. Người dịch : vbi (TT-Bàn Long chiến đội)
Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

"Cái này. . ." Yến Khuynh Thành thật sự không thể nói gì. Trên thực tế đúng là như vậy, nếu như đổi lại là nàng thì nàng cũng không thể tin tưởng Tiêu Thần. Nàng biết có một loại khả năng, đó là hiến dâng thân thể. Có lẽ chỉ có lấy quan hệ hôn nhân mới có thể đủ để đổi phương tín nhiệm. Đối phương hẳn cũng hiểu là một nữ tử tâm cao khí ngạo như nàng coi trọng tấm thân thánh khiết hơn cả sinh mệnh. Có lẽ chỉ có như thế, mới có thể đủ khiến cho Tiêu Thần tin tưởng. Nhưng là, nàng làm sao có thể cam lòng? Nhất là với cựu thù này. Tuy rằng hiện tại phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng nàng vẫn không thể chấp nhận được chuyện này. Chỉ là, nếu không làm như vậy mà chỉ bằng vào lời nói thì sao có thể khiến đối phương tín nhiệm? Với tính cách của Tiêu Thần mà nói thì sẽ tiêu hủy tất cả mọi hiểm họa càng không cho phép nàng sống sót . Quân Vương Thuyền chậm rãi lướt đi, biển vàng nổi lên từng trận ánh sáng. Cỗ thuyền toàn thân đen xì, dưới ánh thần quang chói lọi của vùng biển cấm kỵ khúc xạ càng trở nên bắt mắt. Xa xa nhìn lại, con thuyền giống như là một đầu lâu khổng lồ lộn ngược đang di động, lấp lánh ánh xám âm u tà dị. Đây là một cảnh

tượng kỳ lạ câu nhiếp nhân tâm, chỉ là lúc này không có nhiều người xem. Cổ thuyền lâm vào sự trầm mặc. Tiêu Thần dù bận nhưng vẫn ung dung, tựa như tùy ý thoải mái, quên sạch chuyện vừa rồi mà đứng ngắm nhìn hải dương vàng kim, chiêm ngưỡng sự diễm lệ long lẫy của vùng biển cấm kỵ. Nhưng Yến Khuynh Thành biết sát ý của đối phương vẫn chưa giảm, chỉ là bởi vì đang chiếm thế chủ động tuyệt đối, tùy thời có thể ra tay giết nàng vốn đã bị phong bế công lực cho nên mới tạm giữ nàng làm tù binh mà thôi. Nội tâm của nàng đang tranh đấu dữ dội, nàng không muốn chết. Nàng còn trẻ, còn có tương lai tốt đẹp vô hạn, tiền đồ tràn ngập hào quang, nhưng làm thế nào mới có thể sống sót đây? Thật sự phải hy sinh sao? Yến Khuynh Thành là một nữ tử chí hướng rộng lớn, đồng thời thiên phú hơn người. Nàng không muốn cả đời tầm thường, nàng muốn vượt qua tiền nhân. Xông xáo khuynh đảo thiên hạ, nhưng lúc này lại đang trở mặt không biết làm thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn, chẳng lẽ sẽ phải vượt qua giới tuyến trong lòng sao? Rời khỏi Long Đảo, tất cả đều thay đổi, hai người vốn có quan hệ vi diệu đã bắt đầu suy nghĩ, cũng không còn là ở trên hoang đảo vật lộn để sinh tồn như trước nữa. Hiện tại bọn họ phải lo lắng cho tương lai, lo lắng những chuyện có thể phát sinh. Tất cả đều rất tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nhóp nhép của hai con tiểu thú đang cắm đầu ăn lấy ăn để, Kha Kha hiện tại cũng không có nhiều tâm tư, nó đang say sưa ăn các loại kỳ quả, còn tiểu long cao ngạo hiển nhiên dần dần đã bị cách sống của Kha Kha ảnh hưởng. Đối mặt với mỹ vị không hề từ chối, trái lại còn khoái trá hưởng dụng giống hệt như tiểu thú trắng muốt. Bọn Tần Quảng Vương hoàn toàn im lặng, ngồi ở bên cạnh tấm vải liệm như ba pho tượng hoá thạch không hề nhúc nhích, chúng nó giống như đã nhập vào trạng thái tĩnh mịch, đang lặng lẽ tu luyện. Thịnh thoảng, tia linh quang ở trong hốc mắt chớp động vài cái. Ấn ký hoa sen trên trán phát ra ánh sáng chói lọi. Cũng không biết qua bao lâu. Sắc trời dần trở nên âm đạm, Tiêu Thần cũng lột vỏ vài loại quả không rõ tên, bắt đầu bữa tối. Đây là một loại cảm giác kỳ lạ, ở đây, ngay cả bán thần đều không thể trụ lại trên biển cấm kỵ. Vậy mà bọn họ lại đang thưởng thức đã quả, uống nước dừa. Tĩnh lặng ngắm nhìn hoàng hôn nhuộm hồng hải dương vàng kim. Có khác nào thưởng ngoạn đâu. Màn đêm buông xuống.

Bầu trời tràn ngập ánh sao, tràn ngập hơi thở tự do. Tiêu Thần cảm giác tâm tình vô cùng thoải mái. Quan trọng là đã thoát khỏi Long Đảo. Ở phía sau, Kha Kha chột kinh hô. Đang ngẩng nhìn bầu trời, Tiêu Thần cả kinh, vội vàng xoay người lại. Chỉ thấy Kha Kha vừa bỏ cái mũ bảo thụ của nó xuống, kêu y nha cái gì đó. Tiểu long quật cường cũng tò mò nhìn, tiểu long cao ngạo dường như không quan tâm chút nào đến tiểu thánh thụ mà ngay cả tiểu long vương cũng thêm khát này. "Kha Kha, làm sao vậy?" Tiêu Thần nghi hoặc hỏi nó. Tiểu thú trắng muốt vẫn chỉ vào mũ bảo thụ mà không ngừng y nha. Nó dường như rất ngạc nhiên, hẳn là là tiểu thánh thụ xuất hiện tình huống gì đó. Tiêu Thần đi đến cạnh nó. Ngồi xổm xuống, khẽ chạm nhẹ vào tiểu thánh thụ, lập tức cảm thấy có chút ấm nóng. Dường như đang có năng lượng dao động trong đó. "Ý?" Tiêu Thần trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc. Yến Khuynh Thành cũng rất kinh ngạc. Quay đầu nhìn về phía này. Quả thật là có thể cảm nhận được một tia dao động mỏng manh, chỉ là, lúc trước cả Kha Kha và Tiêu Thần cũng không để ý đến, tiểu thánh thụ dường như đang hấp thụ năng lượng bên ngoài. Trong màn đêm, linh giác mẫn tuệ của Tiêu Thần phát huy đến mức tận cùng. Rốt cục cũng thấy rõ, bốn phương tám hướng có vô số điểm sáng vàng kim nhỏ đến mức không thể nhận ra, đang nhẹ nhàng chậm rãi ngưng tụ về phía tiểu thánh thụ. Đây là. . . lực lượng trong hải dương vàng kim. Tiêu Thần chấn động. Tiểu thánh thụ chưa từng có biến quá lớn, lại chột có thể hấp thụ thần lực của vùng biển cấm kỵ. Lúc trước, bởi vì dao động quá yếu ớt. Tất cả mọi người đều không chú ý đến, hiện tại vô luận là Tiêu Thần, Yến Khuynh Thành hay là hai con tiểu thú và ba bộ xương khô đều phát hiện chuyện gì đang xảy ra. Tiểu thú trắng muốt hưng phấn kêu lên y nha. Định đặt tiểu thánh thụ vào trong biển vàng. Bất quá, nửa đường thì nó lại ảo não ngừng lại, bởi vì nó nghĩ tới sự đáng sợ của hải dương vàng kim. Hoàn toàn hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Tiêu Thần lập tức động tâm. Thần lực của vùng biển cấm kỵ gần như là vô hạn, nếu tiểu thánh thụ hấp thụ một ít. Nói không chừng sẽ biến lớn ra một chút. "Ta thử xem sao." Tiêu Thần nâng tiểu thánh thụ đặt gần mép thuyền. Lúc này thánh thụ bắt đầu phát ra ánh sáng, điểm sáng vàng kim tụ lại đã rõ ràng hơn rất nhiều. Tiêu Thần cũng

không dám lỗ mãng đem tiểu thánh thụ ra ngoài Quân Vương Thuyền. Dù sao lần trước cũng đã thấy được, vừa rời khỏi ánh xám bảo hộ của cổ thuyền thì tất cả vật chất hữu hình đều bị phá nát. Tuy đây chính là thánh thụ trong truyền thuyết. Nhưng cũng rất khó nói là nó có thể chịu đựng được thần lực hay không. Cánh tay của Tiêu Thần đã tiến sát tới mép thuyền, điểm sáng vàng kim tụ tập lại càng lúc càng nhiều, tiểu thánh thụ đã rất nhanh hấp thụ thần lực. Lại mạo hiểm bước xa thêm một chút, lúc này đã ra ngoài mép thuyền một chút rồi nhưng vẫn ở trong phạm vi cổ thuyền thấu phát ra ánh xám, cổ lực lượng vàng kim ngưng tụ mỗi lúc một nhanh giống như là đom đóm từ bốn phương tám hướng tụ tập lại chỗ tiểu thánh thụ. Đây là một kết quả khiến cho người ta vui mừng. Nhìn tận mắt thần lực bị tiểu thánh thụ hấp thụ, thu hoạch khiến người ta có cảm giác vô cùng thỏa mãn. Kha Kha nhấp nháy cặp mắt to chạy tới chạy lui. Cực kỳ hưng phấn, chỉ là, Tiêu Thần không có khả năng luôn luôn nâng cây tiểu thánh thụ như thế này, cuối cùng, hắt lui về, đem tấm vải liệm quấn quanh tiểu thánh thụ, rồi mang lại chỗ mép thuyền. Đây là một đêm khiến người ta rất thoải mái, vô số ngôi sao điểm thêm vẻ huyền lệ cho bầu trời. Quân Vương Thuyền chậm rãi lướt đi. Ở đuôi thuyền, tiểu thánh thụ lấp lánh ánh vàng kim. Xung quanh nó mỗi lúc một nhiều điểm sáng. Gió đêm nhẹ nhàng thổi. Ở sâu trong vùng biển cấm kỵ không tĩnh mịch như trong tưởng tượng. Cũng có gió thổi, cũng có tiếng sóng biển, mặc dù chỗ khoang thuyền sát khí ngập trời, khiến cho bọn Tiêu Thần cảm giác sờn tóc gáy. Nhưng ở đuôi thuyền, dưới sự che chắn của tấm vải liệm của tổ thần Toại Nhân coi như cũng có thể bình an. Dưới ánh trăng nhu hòa, hai con tiểu thú đã ngủ say phát ra tiếng ngáy mà ba bộ xương khô cũng đã hoàn toàn nhập định. Tiêu Thần nhìn Yến Khuynh Thành. Tuyệt không lo lắng nàng đánh lén, yên tâm chìm vào giấc ngủ, với linh giác hiện tại của hắn mà nói. Chỉ cần có chút khác thường là sẽ tỉnh lại ngay lập tức. Mà công lực của đối phương đã bị hắn phong trụ, không thể gây chút thương tổn gì đối với hắn. Cũng không biết là bao lâu, Tiêu Thần từ trong giấc ngủ say tỉnh lại. Hắn nghe thấy tiếng rống trầm thấp, dường như có quỷ âm lan tỏa. Tại chỗ khoang thuyền, ngọn minh đăng khổng lồ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhưng là không cách

nào thật sự chiếu sáng được khu vực đó, ánh sáng ảm đạm mong manh giữa bóng đêm đã bị hạn chế trong phạm vi vô cùng nhỏ hẹp. Chỗ ngoài xa còn như liên thông với cánh cửa hắc ám của địa ngục. Một cảnh tượng chết chóc âm sâm đến dọa người. Cảnh tượng không hề rõ ràng, nhưng tiếng quỷ âm trầm thấp đúng là từ nơi đó truyền lại. Đồng thời, trong khoang thuyền dường như cũng vang lên từng tràng thanh âm như tiếng động đất. Một bầu không khí khiến cho người ta cảm giác lạnh tóc gáy. Nhìn không rõ, chỉ có thể nghe thấy, càng khiến cho người ta thêm sợ hãi. Bỗng nhiên, Quân Vương Thuyền khổng lồ dao động kịch liệt, trong khoang thuyền giống như có một quái vật khổng lồ đang nằm mộng mà chuyển động thân thể, khiến cho người ta nghe rõ từng đợt âm hưởng cuộn cuộn hòa lẫn với tiếng quỷ âm mê sáng. Sát khí ghê rợn vọt lên. Khiến cho những ngôi sao trên trời dường như đều trở nên ảm đạm vô quang. U minh khí vụ đen sẫm trôi dạt, lượn lờ ở xung quanh cổ thuyền. khiến cho nước biển vàng kim ở gần đó dường như đều bị nhiễm đen. Không chỉ có Tiêu Thần sớm bừng tỉnh, ngay cả Yến Khuynh Thành cũng khẩn trương ngồi dậy, hai cặp mắt to của hai con tiểu thú cũng không hề chớp mà nhìn chăm chăm về khoang thuyền phía trước, linh quang của ba bộ xương khô cũng không ngừng lóe lên. Không hổ là một con thuyền ác quỷ. Tà dị đến dọa người. Không hề nghi ngờ gì, trên thuyền có chuyện rất không tốt tồn tại, có thể nhìn thấy rõ ràng luồng u minh khí vụ trôi dạt trên toàn chiếc cổ thuyền. Nếu không phải có tấm vải liệm của tổ thần Toại Nhân che chắn ở phía đuôi thuyền, chỉ sợ nơi này cũng đã lâm vào trong hắc ám. Tiếng quỷ âm âm trầm tru rống. Thanh âm khủng bố không ngừng truyền ra. Quân Vương Thuyền bắt đầu hiển lộ ra một phần sâm nhiên của nó. Bất quá, lúc này, thời gian đã gần đến bình minh, bầu trời hắc ám đã dần dần có chút sinh khí, thanh âm quỷ dị cùng tiếng động đất cũng dần lắng lại. Bọn Tiêu Thần cuối cùng thở phào một hơi. Nếu trong khoang thuyền của cổ thuyền thật sự toát ra những chuyện không tốt. Chỉ sợ bọn họ đã lâm vào tình cảnh phi thường nguy hiểm. Mặc dù có tấm vải liệm che chở, nhưng vẫn rất khó đảm bảo là sẽ an toàn tuyệt đối. Ngay lúc này, Kha Kha nhảy tới mép của cổ thuyền. Tiểu thú đang tìm tiểu thánh thụ, Tiêu Thần nhìn lại mà cả kinh. Chỉ thấy tấm vải liệm không

biết khi nào đã buông thông xuống, phủ ra tận ngoài mép thuyền đến một đoạn. Tiểu thánh thụ hạ thấp xuống, không ở trong tầm mắt của bọn họ. Nó đã rời khỏi phạm vi ánh xám bao phủ mép thuyền. Điều này khiến cho Tiêu Thần trong lòng trầm hẫ xuống. Hẫ bước nhanh tới. Bất quá ngay sau đó tâm tình lại thả lỏng, một đoạn của tấm vải liệm cùng tiểu thánh thụ tuy đã rời khỏi phạm vi của ánh xám, nhưng cũng không bị phá nát, ngược lại, ở bên ngoài mép thuyền thì ánh vàng kim rực rỡ, thần quang lấp lánh. Không hổ là từng được máu của tổ thần nhuộm thấm, tấm vải liệm vẫn như cũ không có chút ánh sáng gì, nhưng cũng không bị lực lượng của vùng biển cấm kỵ phá hủy. Thật sự quá khó tin. Còn tiểu thánh thụ thì lại càng thêm thần dị, bởi vì Quân Vương Thuyền quá khổng lồ. Nó bị nửa tấm vải liệm treo giữa không trung, không thể tiếp xúc với hải dương vàng kim, nhưng là, vùng biển cấm kỵ bốc lên từng tia vàng kim như sóng gợn khiến nó cùng mặt biển liên thông với nhau, giống như hai người tương thông. Năng lượng dao động tuy rằng không phải rất kịch liệt. Nhưng rõ ràng đã khiến cho người ta có thể cảm giác là có một dòng chảy nhỏ đang không ngừng cuộn cuộn hội tụ lại chỗ tiểu thánh thụ, lực lượng vàng kim đang bị nó hấp thụ. Tuy không giống với thần lực vô cùng vô tận như trong tưởng tượng. Nhưng nếu cứ theo tốc độ này, tiểu thánh thụ vẫn tiếp tục hấp thụ lực lượng vô tận, hấp thụ từng chút, hấp thụ từ từ, chỉ cần có đủ thời gian, tiểu thánh thụ chắc chắn sẽ lớn dần từng chút một. Mặt trời bắt đầu mọc lên ở phía đông, bình minh chiếu rọi mặt biển. Một ngày mới đã bắt đầu, thuyền lớn vẫn tiếp tục chậm rãi lướt đi. Mặt trời mới mọc, phát ra ánh sáng vô tận khiến Quân Vương Thuyền âm u không còn phát ra sát khí dọa người. Trên biển rộng, vô vàn điểm sáng vàng bập bênh, tất cả đều như chỉ có cát tường và bình an. Người không biết rõ chân tướng sự việc, rất khó có thể tin là nơi này, mỗi một tấc không gian đều có thể nghiền nát một gã bán thần. Thậm chí là cả thần linh. Tiểu thú trắng muốt cùng tiểu long quật cường dường như rất không thích ứng với lũ trình này, bởi vì chúng nó đều có tính hiếu động. Hai con ấu thú vài lần định vượt qua phạm vi tấm vải liệm che chở, chạy đến khoang thuyền thăm dò. Nhưng đều bị Tiêu Thần quát bắt ngưng lại. Yến Khuynh Thành tâm tư rất loạn. Nàng trong lòng khó có thể quyết

định chấp nhận hay không, bởi vì cái giá đều quá lớn. Tiêu Thần không biết là mỹ nhân tuyệt sắc khuynh quốc rồi cuộc đang nghĩ đến cái gì. Nhưng hẳn cũng không nóng nảy, hẳn có thời gian, có lẽ đối phương thật sự sẽ giúp hẳn nghĩ ra một biện pháp ổn thỏa mà lại an toàn. Mặt trời lên rồi mặt trời lại lặn. Đảo mắt đã bốn ngày trôi qua. Màn đêm lại buông xuống. Mấy ngày trước mỗi khi đêm đến, trên thuyền đều cuồng loạn. Luôn phát ra thanh âm khủng bố cùng với tiếng động đất. Thậm chí, mấy lần Tiêu Thần còn cảm giác được luồng sát khí ghe rợn phá nhập vào trong phạm vi tấm vải liệm. Có một lần, khi đang ngủ hẳn tức thì bị kinh hãi mà tỉnh lại. Nhìn đến vài bóng dáng đáng sợ đang đứng cách bọn họ không xa. Đêm ngày thứ tư, ánh sao có chút ảm đạm. Trong vùng biển cấm kỵ sóng cuộn nhấp nhô, cổ thuyền dường như có chút áp lực, có chút tĩnh lặng không bình thường. Đã vào đêm khuya. Nhưng lại không có quỷ âm như vẫn thường xuất hiện. Nhưng Tiêu Thần vẫn không có cách nào ngủ say. Hẳn cảm giác được không khí có gì đó rất khác thường, hẳn rơi vào trạng thái ngủ mà như không ngủ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 124: Thần Tú.

Chương 124: Thần Tú. Người dịch : vbi (TT-Bàn Long chiến đội) Biên

Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Rốt cuộc, tính cách hoạt bát hiếu động của Kha Kha khiến nó không thể chịu nổi. Cuối cùng vẫn vượt qua giới hạn của tấm vải liệm, chạy tới chỗ khoang thuyền. Tiểu thú trắng muốt to gan lớn mật lấy đà một cái rồi nhảy vọt lên cái mình đang chiếu sáng vĩnh cửu mà tò mò quan sát. "Ô ô. . ."

Tiếng tru thê lương tuy không phải là rất lớn, nhưng có thể rõ ràng truyền tới tận lỗ tai bọn Tiêu Thần. Tiếng gió lạnh “sưu sưu” thổi lại. Trong chốc lát, bộ lông dài trắng muốt của con tiểu thú đều dựng đứng lên. Một tiếng động chợt vang lên dọa cho nó sợ đến phát sốc, vội vàng nhảy xuống. Con tiểu long quật cường thì lại dâng cao chiến ý, nửa phần thân đã tiến vào trong khoang thuyền, vảy đen lóe ra vô số ánh sáng, dường như khát khao được đánh một trận, bất kể đó là quý, thú hay là người. Tiêu Thần kinh hãi thức giấc. Hẳn rất bất đắc dĩ. Hai con ấu thú này cũng không phải là loại thú bình thường. Muốn áp chế chúng ở yên một chỗ. Dường như là không thể. Nhưng lớn mật đi thăm dò như vậy, thật sự là rất không ổn. "Rống. . ." Một tiếng gầm lớn truyền đến, một luồng sóng âm đáng sợ tràn ngập hơi thở tử vong, tiểu long quật cường hiểu chiến bị một luồng lực lượng thần bí sản sinh từ trong khoang thuyền đẩy lui ra ngoài. Tiếng quý âm đồng thời vang lên thăm thẳm, như là có trăm ngàn người cùng thì thầm, gào khóc, hết sức dọa người. Tiểu thú trắng muốt cùng tiểu long quật cường do dự một hồi, địch nhân vô hình khiến cho chúng nó ý thức được tình cảnh dường như không ổn, bất giác tự động thối lui về phía sau. Cùng lúc đó. Trong khoang thuyền bắt đầu xuất động từng trận u minh khí vụ đen sẫm giống như một đám mây đen đang quay cuồng. Mơ hồ có hơn mười cái hung ảnh dữ tợn chớp lên. Dường như muốn nhắm về phía hai con ấu thú. “Xoát” Thần quang lóe ra. Kha Kha phóng xuất ra thần thông cầm cố thuật, lồng giam hình tròn bằng ánh sáng bảy màu lao về phía trước. Bao phủ toàn bộ hơn mười cái hung ảnh. Rồi sau đó đập mạnh về phía chỗ sâu trong khoang thuyền. Giống như sự cân bằng huyền bí nào đó bị phá vỡ. Biển vàng vốn giống như an lành cát tường trong chốc lát nổi lên tiếng gió lạnh nộ rống. U minh khí vụ ngập trời, Quân Vương Thuyền lắc lư kịch liệt, trong khoang thuyền phát ra từng tràng thanh âm tru gào khiến người ta phát run, sát khí ghê rợn trong nháy mắt bao phủ cả không gian chung quanh. Một luồng khí tức âm u khủng bố khiến cho cả khu vực này phảng phất như bị hãm nhập vào chỗ u minh. Các vì sao trên bầu trời toàn bộ đều bị che phủ, tiếng rống khiêu đình tai nhức óc, xúng danh là tiếng quý âm. Thuyền lớn lắc lư mãnh liệt. Nó lắc lư lướt đi. "Còn không mau trở về." Tiêu Thần thật sự hơi tức

giận . Hai con tiểu thú chậm rãi lui về phía sau. Vẫn có chút khấn trương nhìn chăm chú về phía trước. "Ta không phải là đã bảo các người không được sang bên kia sao?" Nhìn Tiêu Thần lần đầu tiên chất vấn nó như vậy. Tiểu thú trắng muốt úy khuất chỉ về phía khoang thuyền. Rồi sau đó lại bày ra bộ dáng giương nanh múa vuốt. Tiêu Thần cẩn thận nghe mới hiểu được ý nó, trong khoang thuyền không ngờ lại có con quỷ khổng lồ đang nhìn trộm bọn họ, hai con tiểu thú là bởi vì phát hiện hung vật lòng dạ khó lường cho nên mới vọt tới. "Trực giác thần thú quả nhiên lợi hại." Tiêu Thần không thể không cảm thán. Hẳn không nghe cũng không thấy được, hẳn có cảm giác như linh giác nhạy bén trước đây đã hoàn toàn bị mất hiệu lực ở trên cỗ thuyền này. Không phát hiện được cái gì khác thường, không thể nhìn thấu ở sâu trong khoang thuyền có dị vật gì. Nhưng hai con ấu thú lại nhạy cảm nhận ra. "Xem ra là ta đã hiểu lầm các người, để ta thưởng cho các người một chút. Tiêu Thần sau đó liền đem hạt tuyết sen bắt đầu phân phát cho bọn chúng." "Y nha. . ." Kha Kha bất mãn kêu lên. Dường như muốn nói tất cả đều là của nó. Trải qua quan sát cẩn thận, Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành rốt cuộc đều cảm nhận được , ở trong khoang thuyền dường như có quỷ vật vô hình đang nhìn trộm bọn họ, đây là một tín hiệu vô cùng tồi tệ, cỗ thuyền chạy với tốc độ như vậy, bọn họ có thể sẽ phải trôi nổi trên vùng biển cấm kỵ trong thời gian rất dài. Nếu sự việc càng ngày càng nghiêm trọng thì chỉ có trời mới biết chuyện đáng sợ gì sẽ phát sinh. "Rắc." "Rắc." Thuyền lớn lại một lần nữa lắc lư kịch liệt khiến cho bọn Tiêu Thần giật mình một trận. Vừa rồi thân tàu đã nghiêng nghiêng giống như muốn lật úp giữa vùng biển cấm kỵ. Một tiếng thở dài trầm thấp nhưng vô cùng khổng lồ vang lên từ trên cỗ thuyền. Phảng phất như có một con ác quỷ với thực lực thông thiên đã tỉnh lại từ trong giấc ngủ. Đây là một loại áp lực không tên khiến cho người ta cảm giác ngay cả thở cũng rất khó, hết sức ngột ngạt không thể thở nổi. Loại không khí này khiến cho bọn Tiêu Thần kinh tâm không thôi. Loại tình huống này khiến cho người ta vô cùng lo sợ . Ngay cả Kha Kha không sợ trời không sợ đất cũng đều yên lặng xuống. Chỉ có tiểu long quật cường là trong đôi mắt lộ ra tia sáng rực, nó lại dâng cao chiến ý, dường như tùy thời đều có thể tiến lên. Khí thế bất khuất không

phục giống như khi nó đối mặt với long vương trên Long Đảo. Tiêu Thần vội vàng giữ nó lại. Giờn sao, dưới tình huống này tuyệt không thể có lực lượng bên ngoài nào đến chọc giận cái không biết ở sâu trong khoang thuyền kia. Nó là tồn tại dị thường đáng sợ. Chỉ mong sao mặt trời sớm mọc. Bất quá, bầu không khí khủng bố chỉ duy trì trong nửa canh giờ, sau đó chậm rãi tiêu tán mà không có chuyện gì phát sinh. U minh khí vụ đen sẫm dần dần thu lại. Ánh sao trên bầu trời lại xuất hiện như chưa từng phát sinh chuyện gì. Thỉnh thoảng, trong khoang thuyền phát ra từng trền quý âm. Thế nhưng, bọn Tiêu Thần tình nguyện luôn ở trong trạng thái này. Bởi vì tiếng quý khiêu trầm thấp này còn xa mới có thể so với bầu không khí áp lực vừa rồi. So sánh với áp lực mà nói thì tiếng quý âm có thể xem như là một khúc nhạc ôn hòa. Dù sao thì bọn họ có thể cảm nhận được tiếng quý âm không thể uy hiếp tính mệnh của bọn họ. Nhưng tiếng thở dài vừa rồi cùng với bầu không khí đáng sợ mới là nguy hiểm nhất. Chân trời phía đông đột cục xuất hiện ánh dương quang, vầng thái dương màu hồng cam chiếu xuống mặt biển. Một ngày mới đã bắt đầu. Bầu không khí đáng sợ ban đêm đã hoàn toàn biến mất. Giữa trưa, Tiêu Thần vui sướng phát hiện, tiểu thánh thụ dưới mép thuyền phát ra ánh sáng mỗi lúc một rực rỡ, tiểu thánh thụ bảy màu được bao phủ trong ánh vàng kim. Khi mang về trên thuyền thì có thể nhìn được nó đã sản sinh ra phiến lá thứ tư. Hoặc nói là một cái mầm lá thì đúng hơn. mấy chiếc lá nhỏ màu vàng kim đã thành hình. Điều này khiến cho người ta có cảm giác thỏa mãn vui sướng. Phải thật sự chăm chú quan sát tiểu thánh thụ từng bước trưởng thành mới có thể nhận ra. Tiểu thánh thụ chỉ cao bằng bàn tay. Nhưng thân cây lại rất cứng cáp, tựa như sừng rồng, trên đó dường như có một cỗ khí tức tang thương, từ trên xuống dưới lần lượt là lá sẫm ngọc, lá trắng ngọc, lá xanh ngọc, mầm lá màu vàng kim. Rất hiển nhiên là lá vàng ngọc có thể sẽ thành hình trên vùng biển cấm kỵ này. Đương nhiên cao hứng nhất vẫn là tiểu thú trắng muốt. Tiêu Thần lại đem tiểu thánh thụ đặt ở bên ngoài thuyền. Hắn cũng chờ mong tiểu thánh thụ từng bước lớn dần. Rất muốn biết nó sau khi trưởng thành sẽ như thế nào. Cỗ thuyền chậm rãi lướt đi trong vùng biển cấm kỵ mờ mịt, mấy ngày tiếp theo tuy trên cỗ thuyền thỉnh thoảng mới

xuất hiện sự tình khủng bố kia. Nhưng tóm lại là vẫn không có xuất hiện nguy hiểm. Thời gian trôi qua rất nhanh, đã mười ngày trôi qua dưới bầu không khí có chút nguy hiểm khẩn trương, lá vàng ngọc trên tiểu thánh thụ đã gần trưởng thành, ánh vàng kim chói mắt, sáng lấp lánh, tựa như ngọc khí, phía trên có vô tận thần lực lưu chuyển. Ngày thường hấp cũng không phải rất nhiều lực lượng của vùng biển cấm kỵ, nhưng theo thời gian, tích lũy dần từng chút từng một cũng đủ khiến lực lượng đó lớn dần. Lướt đi trong thời gian dài như vậy nên tốc độ của thuyền dường như cũng đã nhanh lên không ít, màu sắc của vùng biển cấm kỵ cũng dần dần có biến hóa. Từ màu vàng kim dần dần chuyển sang màu vàng nhạt. Tiêu Thần biết là đã tới khu ngoài của vùng biển cấm kỵ, bọn họ rất có thể sắp thoát khỏi vùng biển đáng sợ này. Yến Khuynh Thành vừa mừng vừa lo, nhìn thấy hy vọng hoàn toàn thoát khỏi, nhưng nàng cũng biết là thời gian dành cho nàng cũng đã không còn nhiều. Đã đến lúc nàng phải ra quyết định . Thực sự đã rời khỏi vùng biển cấm kỵ. Màu nước biển dần dần chuyển thành màu vàng nhạt. Tốc độ của Quân Vương Thuyền cũng đã vượt qua tốc độ của người bình thường chạy bộ. Rõ ràng là ở khu ngoài của vùng biển cấm kỵ thì thần lực đã giảm xuống. Lực cản đã giảm bớt . Vào ngày thứ mười bốn, một sự việc vô cùng thần dị đã xảy ra, có một tiếng Phật thanh từ phương xa truyền đến. Chuyện này quả là hết sức quái dị, đây chính là vùng biển cấm kỵ, tuy rằng đang tiến lại gần bờ. Nhưng vẫn không ai có thể ở trong đó mà yên ổn. Lúc này lại có tiếng Phật âm khê truyền đến. "Thân là bồ đề thụ tâm, sáng trong như đài gương . . ." Thanh âm dần dần trở nên vô cùng rõ ràng. Du dương êm tai. Là thanh âm một của một nam tử còn trẻ. Phảng phất như tràn ngập Phật lực vô tận. Lại truyền đến một lần nữa. Phảng phất như hoàng chung đại lũy * vang lên bên tai bọn Tiêu Thần. Giống như làm cho người ta tỉnh cơn say, khiến cho người ta có cảm giác như là tâm trí bị dẫn dắt, tựa hồ như có cảm ngộ. (*Hoàng chung đại lũy: Âm luật cổ của bọn TQ. Thảm khảo thêm tại nguồn:) Chỉ thấy, một thân ảnh siêu trần thoát tục. Một thân áo trắng như tuyết. Chân đạp biển cấm kỵ mà đến. Phiêu dật xuất không thể tả bằng lời, giống như tiên giáng trần. Gần, lại gần. Dần dần có thể nhìn thấy rõ ràng. Hẳn đang mặc chính là tăng y, thân hình vô cùng kỳ

ảo, không nhiễm chút tục khí của trần thế, nửa thân trên được bao phủ trong lớp sương trắng, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dáng. " Thân là bồ đề thụ tâm, sáng trong như đài gương, lúc nào cũng cần lau cho sạch. Chớ để nhuộm bụi trần ai." Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành hoàn toàn giật mình, không ngờ lại có người có thể đạp sóng lướt đi trên vùng biển cấm kỵ. Cái này thật không thể tưởng tượng được, người này không thể nghi ngờ là có pháp lực vô tận! Ngay sau đó, bọn họ cùng hít sâu một ngụm khí lạnh. Gió nhẹ thổi phấp phới, cuốn bay lớp sương trắng che phủ nửa thân trên của thần tăng, liền lộ ra toàn thân, không ngờ lại là một thi thể không đầu . . . Một hòa thượng siêu trần thoát tục không đầu! Sương mù nhẹ nhàng phiêu đảng, trong nháy mắt lại bao phủ nửa thân trên của hắc. Nhưng Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành cũng đã nhìn thấy rõ cảnh tượng vừa rồi. Tuy chỉ thoáng qua. Phiêu dật xuất trần. Vô cùng thần thánh, nhưng lạ là một thi thể không đầu, điều này thật sự rất quý dị , mặc dù toát ra khí chất Tiên Phật, nhưng cũng khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi. Vị tăng nhân áo trắng không đầu thoát tục như tiên giáng trần. Đạp sóng lướt tới, cắt ngang qua bọn Tiêu Thần, nhưng chỉ trong nửa khắc ngăn ngủi hắc lại vòng về, đuổi theo cổ thuyền. Rồi sau đó cứ đi đi lại lại. Luôn phiêu đảng ở chung quanh cổ thuyền. Lúc này, tuy khí chất của hắc siêu trần thoát tục, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác như là một âm linh, rất khó khiến người ta có liên tưởng tích cực về hắc. "Chẳng lẽ là. . . vị nhân vật thiên tài trong truyền thuyết của Phật giáo thiên tông. . ." Yến Khuynh Thành sắc mặt không được tốt cho lắm. Tiêu Thần đã sớm ý thức được rằng... hòa thượng không đầu này rất có thể chính là phong thần như ngọc, kinh tài tuyệt diệu Thần Tú hòa thượng trong truyền thuyết. "Thân là bồ đề thụ tâm, sáng trong như đài gương, lúc nào cũng cần lau cho sạch. Chớ để nhuộm bụi trần ai." Câu kinh Phật này có thể nói danh truyền thiên cổ. Ngay cả không phải người trong Phật giáo cũng đều biết. Chính là. Vị kinh tài tuyệt diệu Thần Tú hòa thượng năm đó cũng là một nhân vật bi tình, câu kinh Phật này của hắc mới xuất thế. Nhưng ngay sau đó thì đã trở thành cái nền cho một người khác. "Bồ đề vốn không phải là cây, gương sáng cũng không phải là đài gương. Vốn là không có, thì làm sao nhuộm bụi trần ai." Câu

kinh Phật này là của lục tổ Tuệ Năng, khiến cho người ta vỗ bàn tán dương. Hoàn toàn làm lu mờ ánh hào quang của Thần Tú hòa thượng. Ngũ tổ Hoằng Nhẫn vốn muốn truyền ngôi cho Thần Tú hòa thượng. Nhưng câu kinh phật thứ hai kia xuất thế đã khiến cho ngài hoàn toàn thay đổi quyết định. Bởi vì ngài biết người kia có lẽ còn thích hợp hơn để tiếp thụ truyền thừa. Nếu không có Tuệ Năng xuất thế. Thần Tú có lẽ sẽ đi theo một con đường hoàn toàn khác. Thần Tú có thể đã giống như Tuệ Năng. Hiện giờ, câu kinh "Bồ đề vốn không phải là cây, gương sáng cũng không phải là đài gương. Vốn là không có, thì làm sao nhuộm bụi trần ai." Đã truyền lưu thiên cổ. Nhưng nếu không có Thần Tú. Tuyệt không có câu kinh phật kinh điển này của Tuệ Năng. Một vị kinh tài tuyệt diệu Phật gia đại thánh. Thế nhưng, hào quang đã hoàn toàn bị che lấp. Tuy nhiên những người hiểu tường tận thì sẽ không bao giờ quên vị Phật gia thiên tài nhân vật bị mai một này. "Là Phật gia đại thánh Thần Tú Trong truyền thuyết. . ." Tiêu Thần thầm nhủ, hẳn có cảm giác rất khó tin, đây chính là nhân vật từ mấy ngàn năm trước tại Nhân Gian Giới. Không thể tưởng tượng được lại có thể gặp tại Trường Sinh Giới này. Mặc dù mất đầu, mặc dù không ở trong trạng thái bình thường. Nhưng vẫn khiến cho hắn trong lòng dậy sóng. Có lẽ sau này hắn còn có thể nhìn thấy rất nhiều nhân vật trong truyền thuyết. Vị hòa thượng không đầu đi theo hơn mười dặm. Cuối cùng biến mất giữa vùng biển cấm kỵ, không tiếp tục đuổi theo nữa. "Có chuyện gì vậy? Tại sao lại như vậy. . ." Yến Khuynh Thành trong lòng cũng kích động, khó có thể bình tĩnh, khẽ lẩm bẩm: "Long Đảo quả rất đáng sợ, chung quanh vùng biển cấm kỵ lại có cả những nhân vật như vậy. . ." Hai ngày sau, sóng xanh phía trước đây cuộn cuộn. Hải dương màu vàng nhạt hoàn toàn đã chuyển màu. Đã ra khỏi vùng biển cấm kỵ! Rốt cục cũng thoát khỏi khu vực bị nguyên rủa. Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành đều kích động không thôi, ngay cả hai con tiểu thú cũng rất vui sướng, chỉ có ba bộ xương khô là không hề bận tâm. Hoàn toàn điềm tĩnh. Nhưng ngay sau đó thì tiếng long khiếu đình tai nhức óc tựa như từ chín tầng trời truyền đến. Trên biển, bầu trời xao động cuộn cuộn. Nước biển rung chuyển kịch liệt. Xa xa. Một chiếc thuyền lớn bảy màu lóe ra hào quang, rẽ sóng đập gió mà đến. Như là một con cự long,

chính là một chiếc thần thuyền, nó đã từng chở cả đám người một lần. Tiêu Thần thật không ngờ là lại gặp phải ở chỗ này, hẳn mơ hồ có dự cảm không tốt. Quả nhiên, thần thuyền từ bên ngoài vùng biển cấm kỵ trực tiếp lao thẳng về phía bọn họ. Tạo ra vô tận sóng dữ cuộn cuộn, dường như muốn hất tung Quân Vương Thuyền. "Rống. . ." Một tiếng quỷ khiếu vô cùng nặng nề phát ra từ Quân Vương Thuyền, quỷ thuyền toàn thân đen kịt chút không yếu thế, giống như là có linh trí, phát ra tiếng gầm gừ đáp lại.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 125: Toái Ma Chúng Thần.

Chương 125: Toái Ma Chúng Thần. Người dịch : hoanghaiha (TT-Bàn Long chiến đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

"Cẩn thận ." Tiêu Thần lớn tiếng nhắc nhở người và thú trên thuyền, tiểu thú trắng muốt Kha Kha linh hoạt vọt tới bên mạn thuyền, đem tiểu thánh thụ ở bên ngoài, gặt gao ôm vào trong lồng ngực. Ánh sáng bảy màu ngập trời, thần thuyền tựa như xé rách bầu trời rất nhanh tiếp cận đến. Ác quỷ thuyền trong chớp mắt cũng tăng tốc, tạo nên vô tận sóng gió, ma khí xông ngút trời, lao nhanh về phía trước, biển xanh rung chuyển mãnh liệt, hai chiếc cổ thuyền khổng lồ tựa như không có dẫn lực liền hóa thành hai chùm sáng lao vào nhau. "Ầm." Cùng với một tiếng nổ lớn long trời lở đất, vô tận sóng biển dâng lên tận trời cao, đem cả mặt trời trên cao che khuất, nước biển ngập trời tràn khắp không trung, khắp trời là một màu nước biển. Hai chiếc chiến thuyền cổ tuy rằng không chính xác va chạm vào nhau, nhưng tựa như đã thực sự chạm vào nhau, hai thuyền trong lúc đó bất quá cách xa nhau mười trượng, ánh sáng bảy màu cùng ma khí đen sẫm bắt đầu cuồng

bạo trùng kích. Mơ hồ có thể nghe được từng trận rùng ngâm cùng quỹ hú, trong nhất thời ánh sáng trong trời đất đều trở nên mờ ảo, gió lạnh gào rít giận giữ, loại dị biến không tên của trời đất này thanh thế lớn vô cùng kinh người như trời long đất lở. Trong biển xanh tràn ngập một luồng khí tức hủy thiên diệt địa, một luồng dao động to lớn cường đại giữa trời đất khiến người ta cảm giác run rẩy, tựa như hết thảy sao trời từ trên chín tầng trời rơi xuống, không chỗ nào không có, trầm trọng như có vạn vạn quả núi áp xuống. Thời khắc này, biểu hiện kỳ quặc nhất chính là tiểu long quật cường, trong lúc đám người Tiêu Thần cố gắng ổn định thân hình, nắm úp sát mặt thuyền thì nó lại ngang nhiên đứng thẳng lên, hướng về Thần Thuyền phía trước không ngừng hét dài, thân thể nho nhỏ như vậy nhưng lại phát ra âm thanh lớn đình tai nhức óc, trong đôi mắt thần quang lấp lánh. Mênh mông phía trước là một luồng lực lượng mang tính hủy diệt, khắp mặt biển cơ hồ đều sôi trào, hoàn toàn là lực lượng tạo nên. Sóng biển trắng xóa phô thiên cái địa giống như sắp đến ngày tận thế, tiểu long quật cường vừa mừng vừa sợ, kiên định mà đối diện tất cả. Ngay lúc bọn Tiêu Thần nghĩ đến thời điểm va chạm đáng sợ thì hai chiếc thuyền lại giao nhau. Thần quang chớp động, ma khí cuồn cuộn, hai chiếc chiến thuyền cổ vượt sát qua nhau, nhưng ngay trong chớp mắt, một luồng sáng bảy màu từ trên thần thuyền bắn tới, khai mở tầng sáng xám trên Quân Vương Thuyền, hướng thẳng tiểu long mà bắn tới. “ Nằm sấp xuống.” Tiêu Thần hét lên, bởi vì hắn cảm giác được tính nguy hiểm của tia thần quang kia, nhưng tiểu long lại như mất mụ tai điếc, vẫn đứng sừng sững như một tượng đá, tia sáng lấp lánh cũng không đem nó đánh chết mà chỉ giống như một bọc nước đem nó bao phủ lại. Tiếp theo đó là một tia thần quang trùng kích đến, lúc này cũng không phải là bắn về phía tiểu long mà là đối hướng quét về phía tiểu thánh thụ mà tiểu thú Kha Kha đang gấu gấu ôm trong ngực, khiến cả Kha Kha cũng bị vây trong đó. Long Thuyền nhắm về hướng vùng biển cấm kỵ còn Quân Vương Thuyền lại đi hướng ngược lại về phía biển xanh, một trường va chạm được dự đoán sẽ mang tính hủy diệt không ngờ lại tránh được. Mà hai tiểu thú lúc này lại mờ mịt không hiểu gì, thân thể tựa như bị hai tia thần quang cấm trụ, tuy rằng đã rời khỏi khu vực kia một khoảng khá xa, nhưng

hào quang cũng không hề tiêu tán. Chỉ qua một lúc sau bọn chúng mới mạnh mẽ động dậy lại, vô cùng linh tính kiểm tra lại trạng thái của mình, đúng là giống với tính cảnh giác của con người, chỉ là hai tiểu thú cũng không có gì bất thường, ánh sáng bảy màu hình như cũng không tạo ra hậu quả gì không tốt. Sóng biển cuộn cuộn, Quân Vương Thuyền càng lúc càng nhanh, sau khi rời khỏi vùng biển cấm kỵ thì tốc độ của nó không ngừng được tăng lên, cuối cùng hóa thành một tia sáng xám phóng về hướng Trường Sinh đại lục. Giữa biển xanh rộng lớn thỉnh thoảng có một hải đảo bị lùi về phía sau, Quân Vương Thuyền theo gió vượt sóng tựa như bay phát ra từng trận âm thanh “ồ ồ” trầm thấp, cứ như vậy trong mấy ngày liền đi qua hơn vạn dặm. Không thể không nói phiến không gian này rộng lớn vô cùng, so với Nhân Gian Giới thì rộng hơn nhiều lắm. Sau nhiều ngày rời đi để lại mười mấy vạn dặm hải lý ở sau lưng, Quân Vương Thuyền bắt đầu chậm rãi giảm tốc độ xuống, tựa như phía trước có một luồng khí tức to lớn mà cổ lão ép tới. Tiêu Thần biết phân nửa là khoảng cách tới Trường Sinh đại lục đã không còn xa lắm, loại khí tức như có như không này hẳn là thuộc về Trường Sinh đại lục, trong lòng hắn âm thầm kinh dị, thế giới này quả nhiên không đồng nhất. “Yến Khuynh Thành, nàng có biện pháp nào khiến ta tin tưởng không?” Nghe được Tiêu Thần hỏi như vậy, Yến Khuynh Thành trong lòng ít nhiều sợ hãi, nàng biết nếu như không quyết đoán trong lời nói thì Tiêu Thần tuyệt hạ thủ bất lưu tình, nàng rất muốn ra tay nhưng lại cảm giác vô lực, nhưng mà phải thỏa hiệp thì nàng vô cùng không cam lòng. Yến Khuynh Thành trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng bỗng nhiên nở nụ cười, tựa như được giải thoát, điều này Tiêu Thần đã dự đoán từ trước. “Nàng cười cái gì?” “Cùng người làm một cuộc giao dịch.” “Ừng ta giao dịch, nàng bây giờ còn có tư cách đó sao?” Yến Khuynh Thành lại do dự một lúc rất lâu, sau đó giống như hoàn toàn hạ quyết tâm, nói : “Người nghe nói Toái Ma Chủng Thần chưa?” “Toái Ma Chủng Thần?” Tiêu Thần có chút giật mình, chớp mắt một cái nhìn chăm chăm vào Yến Khuynh Thành, nói : “Nhân Gian Giới tựa hồ có một công pháp như vậy, là đệ nhất thiên công trong truyền thuyết.” “Ở Nhân Gian Giới không phải là thiên địa công pháp mà chỉ là Chủng Ma, còn Trường Sinh Giới lưu truyền chính là

Chủng Thần, hai loại không thể so sánh được, Toái Ma Chủng Thần cho dù là ở Trường Sinh giới cũng được cho là vô thượng công pháp, ta đem nó cùng người giao dịch được không? Dem truyền cho người, người thả ta ra?”

“Ha ha... Người cho như vậy là có thể?” Tiêu Thần phá lên cười nói :” Cái gọi là con đường dẫn đến trường sinh, Toái Ma Chủng Thần quả thực thần diệu, nhưng với ta mà nói cũng không có lực hấp dẫn quá lớn. Người phải biết rằng tại Trường Sinh Giới này công pháp cao cấp nhất cũng không chỉ có một cái Toái Ma Chủng Thần này thôi đâu.” Yến Khuynh Thành thở dài một hơi, hạ quyết tâm nói :” Được rồi, không giao dịch này nữa, hãy chuyển qua một phương pháp khác đi, người đã nghe nói qua về môn công pháp này rồi chứ, cũng đã biết Ma tính cùng Thần tính của nó.” “Đúng, ta biết. Môn công pháp này tuy rằng tu hành về sau uy lực cường đại tới cực điểm, nhưng cũng là “Ma” tới cực điểm, người trong quá trình tu luyện thường gặp phải những nguy hiểm cực lớn.” “Người nói đúng, tu luyện Toái Ma Chủng Thần cần một cái đỉnh lô, dùng để ký thác những chấp niệm của bản thân, là pháp môn gian nan nhất trong các loại công pháp, hung hiểm tới cực điểm, trong quá trình này nếu như công lực thấp hơn đỉnh lô, như vậy chắc chắn sẽ bị đỉnh lô quản chế phản lại, không thể phản kháng, không thể thoát khỏi, không thể giãy giụa, người hẳn biết điều này có ý nghĩa gì. Trăm ngàn năm qua, có thể nói chính thức tu thành công bất quá khoảng ba bốn người thôi.” “Nàng muốn nói gì với ta?” Tiêu Thần hỏi. “Ta định để người làm đỉnh lô cho ta, người có biết điều này ý nghĩa gì không, người tu luyện Toái Ma Chủng Thần nhất định phải lựa chọn người có tu vi thấp hơn mình rất nhiều, mà cũng giống như công pháp ta tu luyện này, tỷ lệ thành công thực sự quá xa vời, có thể nói toàn bộ chấp niệm của ta sẽ ký thác trong thân thể người, giống như việc vận mệnh của chúng ta đã liên hệ cùng nhau, ta không có khả năng hại người, bởi vì người chết thì đồng thời ta cũng không sống được, hơn nữa công lực của ta thấp hơn người, người không bị nguy hiểm gì cả, người bị quản chế là ta...” Tiêu Thần nở nụ cười mà Yến Khuynh Thành lại cắn răng, với sự biến hóa của thỏa hiệp loại này, như vậy Tiêu Thần sẽ quản chế hết thảy, tất cả đều có thể phát sinh. “Tiêu Thần, người hẳn là tin tưởng sau khi tiến vào Trường Sinh đại lục ta sẽ

không hại người, chỉ là ta có điều kiện, sau khi ta đem một đoạn chấp niệm nhập vào trong thân thể người, người không được đối phó với ta, trong ba năm chúng ta không gặp mặt.” Tiêu Thần nở nụ cười lắc đầu nói :” Điều này sao có thể được! Ba năm không gặp, nàng một khi thành công, đến lúc đó chẳng phải ta chính thức lại trở thành đỉnh lô của nàng sao, đến lúc đó bị nàng quản chế, chắc chắn sẽ trở thành tù nhân của nàng rồi.” “Từ xưa đến nay bất quá chỉ có hai ba người có thể tu thành công pháp này thôi mà, người thực đánh giá ta quá cao đó, ta thực đối với chính mình cũng không quá mức tự tin. Người chẳng lẽ cảm thấy tiến độ tu luyện của người sẽ bị ta đuổi theo sao? Được rồi, nếu như người không tự tin thì có thể hủy đi ước hẹn ba năm.” Yến Khuynh Thành khiêu khích nhìn Tiêu Thần, dung mạo tuyệt thế có một lực hấp dẫn khác thường. “Theo ta được biết, Toái Ma Chúng Thần một khi bắt đầu tu luyện, tối thiểu cần một năm thời gian mới có thể hình thành sự quản chế nhân quả.” Tiêu Thần suy nghĩ chớp động, hai người có liên hệ như vậy, chỉ cần Yến Khuynh Thành không thành công theo lời nói của Yến Khuynh Thành, thì Yến Khuynh Thành vẫn chịu sự quản chế của hắn, không chút ảnh hưởng, đương nhiên điều kiện đầu tiên chính là Yến Khuynh Thành không thể mạnh hơn hắn. Suốt mấy trăm ngàn năm qua cũng không có mấy người có thể tu thành công pháp này, nếu dưới những điều kiện có lợi này mà hắn vẫn bị Yến Khuynh Thành quản chế thì Tiêu Thần cảm thấy mình chỉ có thể đập đầu vào đậu hủ mà chết cho rồi. “Không sai, chỉ cần một năm thời gian, nhưng nếu chấp niệm đã nhập vào người thì người đâu còn gì đáng phải lo lắng nữa? Người nếu sợ có điều gì sơ xuất thì ta lúc nào cũng sẽ phải chịu trước.” Yến Khuynh Thành lấy chính vận mệnh của mình ra đánh cược, nàng muốn đánh cược một chuyến, dưới mọi tình huống hoàn toàn bất đắc dĩ đã phải nghĩ đến việc thỏa hiệp tu luyện công pháp này, có lẽ trong quá trình này sẽ bị Tiêu Thần quản chế, nhưng một khi nàng tu luyện thành công thì có thể đem quan hệ của bọn họ hoàn toàn đảo ngược lại. “Được. Một lời đã như vậy thì ta không còn gì để nói, bất quá ta có chút hoài nghi, môn công pháp này tựa hồ không phải ai cũng có thể tu luyện được.” “Quả thật không phải ai cũng có thể tu luyện được, trong Bất Tử nhất mạch ngoại trừ một số ít tổ sư có được pháp môn

tu luyện của công pháp này, còn những người khác đều không biết được, ta sở dĩ biết được cũng nhờ vào một kỳ duyên.” Yến Khuynh Thành cũng không nói gì nữa, Tiêu Thần cũng không có dò hỏi gì thêm. Tiếp theo có chút phiền phức, Tiêu Thần khai mở phong ấn của Yến Khuynh Thành, hắc năng sẽ khôi phục công lực, nhưng với tu vi hiện tại của hắn mà nói thì căn bản không cần lo lắng nàng có thể chạy thoát. Trải qua một phen thần huyền, giữa ánh sáng mờ ảo, có đủ loại ảo giác thần ma, một tia linh quang từ trong đôi mắt của Yến Khuynh Thành bắn vào trong cơ thể Tiêu Thần, trong phút chốc giữa bọn họ đã sinh ra liên hệ. Cùng lúc đó một mảng đại lục rộng lớn vô ngần xuất hiện trong mắt họ, một luồng khí tức tang thương và cổ lão ập thẳng tới.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 126: Gặp lại.

Chương 126: Gặp lại. Người dịch : hoanghaiha (TT-Bàn Long chiến đội)

Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Quân Vương Thuyền rất nhanh giảm tốc lại, nó tựa hồ như thực sự có linh trí, sau khi tiếp cận Trường Sinh đại lục liền phát ra một tia sáng xám mạnh mẽ hướng đến bờ biển, giống như hóa thành một cây cầu. Thân thể của đám người Tiêu Thần không thể khống chế được liền bị trượt lên, sau đó dọc theo cây cầu mà trượt tới. Thực sự được đứng trên bờ, cảm giác được hơi hướm của đất, Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành đều trở nên bình tĩnh, bọn họ rốt cuộc cũng an toàn trở về tới Trường Sinh đại lục. “Ô ô” Âm thanh trầm thấp sâu kín từ bên trong Quân Vương Thuyền phát ra, nó bộc phát ra tia sáng ma dị, sau đó đi xa không quay trở lại khiến vô tận nước

biển bắn lên, biển cả bị phân thành một đường nước trắng xóa. Ba bộ xương khô dựa theo phân phó của Tiêu Thần, mặc bộ da của Ma Quỷ vào, sau đó mặc quần áo da thú rồi bọn họ cùng nhau đi đến phiến đại lục phía trước. Chỉ là vừa mới bắt đầu bước đi ra ngoài không xa, trong khu rừng phía trên bãi biển liền xuất hiện hơn mười cái nhân ảnh đang hướng về phía bọn họ xúm lại. Tiêu Thần chú ý tới chỗ này tựa hồ như từng trải qua đánh nhau kịch liệt, ở ven biển còn có một chỗ bị đánh tả tơi tạo thành một khe lớn, không ít chỗ đều có vết máu. Đám người xúm đến gồm có thanh niên nam nữ, cũng là những người không đơn giản, nam thì anh tuấn tiêu sái, nữ lại xinh đẹp như hoa, một đám người như vậy xuất hiện tại bờ biển rõ ràng không phải chuyện tầm thường, có thể thấy được bọn họ đều là tu luyện giả, tu vi cũng không hề kém. “ Sư muội!” “ Sư muội người vẫn có thể bình yên vô sự trở về” Ở phía trước truyền đến những tiếng kinh hô, những người đó có người vui mừng, có người kinh dị, biểu tình không giống nhau. Nàng...! Tiêu Thần có cảm giác không thể thốt lên lời, thật không ngờ vừa mới lên bờ liền đụng phải đám người của Bất Tử nhất hệ, bất quá hẳn cũng không có gì phải hoảng loạn, Yến Khuynh Thành rất nhanh vọt tới trước, kích động kể lể với bọn họ. Hiện tại vận mệnh của Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành đã liên hệ với nhau, Yến Khuynh Thành không thể có tâm tư khác, ngược lại phải hết sức vì hấn mà ‘bác bỏ tin đồn’ về những chuyện xảy ra trên Long Đảo. Yến Khuynh Thành đứng đó có vẻ siêu trần thoát tục, tuy rằng những nam nữ thanh niên này cũng được coi là xuất sắc nhưng vẫn không thể so sánh với nàng. Vài vị thanh niên nam tử hướng phía đối diện phóng ra vài cái ánh mắt vô cùng bất thiện, nữ tử này tuy rằng không có địch ý nhưng bọn họ chính là nhìn chằm chằm đề phòng đám người Tiêu Thần. Tiêu Thần lẳng lặng nhìn những nam tử này đang ở bên cạnh Yến Khuynh Thành xu nịnh, nghe thấy những lời nói xun xoe của bọn họ. “Sư muội, tại sao người lại ngồi trên một cái quái thuyền như vậy trở về?” “ Cũng may người trở về muộn mấy tháng, bằng không đã gặp nguy hiểm, không lâu trước khi Thần Thuyền trở về, trên đường người của các môn phái tu giả đi tiếp ứng Long Đảo tại trên bờ biển từng xảy ra một hồi đại chiến thảm thiết, người chết vô số a.” “ Tất nhiên là vì tranh đoạt bạn sinh

long vương khiến cho máu chảy thánh sông, ngay cả bán thần cũng đều xuất hiện, lúc ấy ven bờ biển đều bị máu nhiễm đỏ cả.” “Thật đáng sợ, một ngày mà cả bán thần, đọa lạc thiên sứ, hồng long đều xuất hiện” Tuy rằng bọn họ nói không rõ ràng lắm, nhưng Tiêu Thần đã biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Hắn khẽ cau mày, đây cũng không thể xem là tin tức tốt a, đám người Liễu Mộ không biết hiện tại sống chết ra sao, nhưng đối với hắn mà nói cũng coi như may mắn, có thể tránh khỏi một hồi đại sát kiếp. “Sư muội, người quả nhiên lợi hại a, không chỉ có thể tránh được tràng huyết chiến thảm thiết kia mà bình an trở về, hơn nữa còn thu phục được một con long vương.” “Ta nghĩ chừng giáo sư bá tất nhiên sẽ xác lập người làm người kế nhiệm.” Yến Khuynh Thành có chút xấu hổ, không biết làm thế nào để giải thích tiểu long không phải của nàng, nàng liền hung hăng trừng mắt liếc Tiêu Thần một cái. “Sư muội, long này gọi là gì? Người chưa đặt tên cho nó sao?” Một gã nam tử khá lớn tuổi của Bất Tử Môn hướng về phía tiểu long đi đến, nói : “Hiện tại mười một long vương có thể nói danh chấn thiên hạ, Tử Long Vương, Thanh Long Vương, Dực Long Vương cùng chúng long sẽ truyền khắp đại lục. Long vương của Bất Tử Môn chúng ta gọi là gì?” “Có thể tưởng tượng hơn mười năm sau khi nó trưởng thành, đến Thần cũng phải run rẩy.” Giờ phút này, không chỉ có vài tên thanh niên nam tử xun xoe mà đám nữ tử cũng có vẻ có chút kích động, hướng về phía tiểu long đi tới. “Ngao rống ...” Khi tiểu long bị một gã nam tử thử vuốt ve, liền bị tiếng gầm rống đình tai nhức óc kia của nó khiến cho thân thể liên tục run rẩy, hiển nhiên tiếng long khiếu khiến màng nhĩ hắn rung động mà có chút mê man. “Đại long vương thật mạnh a!” Bọn họ đều cảm thán. “Nó không phải là của các người.” Tiêu Thần ở phía sau rút cuộc cũng mở miệng, cùng lúc đó tiểu long cũng không thèm nhìn bọn họ, cao ngạo đi tới bên người Tiêu Thần. “Người là ai?” Vài tên nam tử thực ra đã sớm nhìn thấy Tiêu Thần, nhưng cố tình không để ý tới hắn, nhưng hiện giờ không mở miệng hỏi không được. “Tiêu Thần.” Tiêu Thần bình tĩnh trả lời. “Người là người của môn phái nào?” “Sư muội, long vương này không phải là do người mang về sao?” Thực sự sắc mặt của mấy người đều không tốt. Yến Khuynh Thành đối mặt nhìn Tiêu Thần, tựa hồ vừa xấu hổ vừa giận

giữ, hừ lạnh một tiếng, trả lời câu hỏi của môn nhân Bất Tử Môn kia, nói :
“Tiểu long kia cũng không phải ta thu phục.” “ Tiểu long này là người thu phục sao?” Một người nhìn Tiêu Thần đầy khiêu khích nói. “ Phải.” “ Ta không tin, ta chỉ tin tưởng đây là do sư muội ta thu phục.” Nam tử cười lạnh bước về phía trước, muốn ngăn cách giữa Tiêu Thần và tiểu long đó. “ Người tốt nhất là nên cách xa ta một chút.” Tiêu Thần đối với người này cũng không muốn nhiều lời làm gì, cũng không làm hành động gì vô nghĩa, về phần giải thích ra sao thì hẳn tin rằng Yến Khuynh Thành sẽ phải bất đắc dĩ mà ra mặt. “ Nghe thật vô lễ a, ta nếu không cách xa người thì sao?” Đây rõ ràng là tìm cớ khiêu khích. “ Ta mời người đi tắm rửa nha.” Tiêu Thần cũng không nói nhiều, tựa như thiểm điện bắt lấy y phục của tên nam tử kia, vung tay một cái ném hẳn ra biển rộng. “Phù phù.” Một tiếng, nước bắn tung tóe, người kia liền rơi vào trong nước biển. Xoát xoát xoát. Những người bên cạnh động tác rất nhanh liền vây quanh Tiêu Thần. “ Các người muốn làm gì?” Tiêu Thần cũng không bối rối, mấy người này tuy rằng tu vi không tồi nhưng trong đó bất quá chỉ có hai ba người có tu vi tầm Nhị trùng thiên cao thủ, những người khác thậm chí còn chưa tiến vào Thuế Phàm cảnh giới. “ Sư muội, hẳn rốt cuộc là ai?” Những người này vây quanh Tiêu Thần, đồng thời cùng đề phòng ba cái người cao gầy như lang sói cách đó không xa, hốc mắt trũng sâu, tựa như một lão nhân. “ Sư muội, có phải họ đã cường hoành đoạt lấy long vương người thu phục được hay không?” Có thể nói tâm địa của những lời này chính là bọn họ ỷ vào Bất Tử Môn cách đây không xa, muốn cướp lấy tiểu long. Ở phía sau, tiểu thú trắng muốt Kha Kha trừng mắt to căm tức nhìn những người này, rất nhanh liền khiến bọn họ chú ý. “ Đây là một con chó nhỏ à? Trông bộ dáng nhìn thật đáng yêu, là sủng vật sư muội tìm thấy trên Long Đảo kia à?” “ Hẳn là tiểu sư tử , quả thực rất có linh khí.” “ Y nha! Y nha! Y nha!” Kha Kha ảo não kêu lên, tựa hồ muốn nói : “Đi tìm chết! Đi tìm chết! Đi tìm chết!” Đôi trảo nhỏ của nó không khách khí huy động về trước, trong nháy mắt ánh sáng bảy màu liền bao phủ tất cả những người vừa chỉ trỏ về nó, đem tất cả bọn họ ném cả vào trong biển rộng, âm thanh “Phốc phốc” không ngừng vang lên. Bên cạnh có vài ba nữ tử không tham dự vào việc này liền giật mình há hốc mồm, mà

những người rơi vào trong biển này rất nhanh lại vọt lên, quả nhiên là then quá hóa giận, liền tiến tới. “Tốt lắm, đừng có nao loạn nữa, đầu tiểu long kia cũng là do Tiêu Thần thu phục, cũng không có quan hệ với chúng ta.” Yến Khuynh Thành rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện. “Sư muội ...” Một gã nam tử vì xấu hổ mà then kêu lên, thực sự là hắn muốn mượn ưu thế sư môn ở cách đây không xa lắm, cường hoành đoạt lấy tiểu long, mặc dù bọn họ có thể không địch lại nhưng có thể phái người truyền tin đi mời cao thủ. “Các người không nên động tâm tư như vậy, tiểu long không phải là long vương, nhưng đúng là đồng bọn của ta, không có khả năng cho các người cướp đi.” Nói xong Tiêu Thần nở nụ cười, không chút khách khí đả kích nói: “Quên nói cho các người, kỳ thật chúng ta là người một nhà, Yến Khuynh Thành là lão bà của ta.” Đả kích này đối với vài tên nam tử có chút trầm trọng, bọn họ đều kêu lên: “Người ... nói bậy bạ gì đó?” “Người chính là khinh nhờn Bất Tử Môn.” Yến Khuynh Thành cũng vô cùng xấu hổ, lạnh giọng nói với Tiêu Thần: “Mời người hãy tự trọng, không được nói lung tung.” “Chẳng lẽ ta nói sai rồi? Chúng ta cùng mệnh a.” Thái độ của Tiêu Thần tựa hồ chẳng hề để ý, nhưng như vậy càng làm cho người ta cảm giác buồn bực. Nhưng mà cũng không ai dám bước lên nữa, bọn họ đã thấy được sự lợi hại của Kha Kha, đồng thời chiến ý của tiểu long cũng dâng lên, quả thực tựa như lời truyền, lực chiến đấu của long vương vô cùng kinh người, hơn nữa còn cả ba lão nhân giống nhau như đúc đứng cách nhau không xa kia, khiến cho bọn họ không dám làm gì thiếu suy nghĩ nữa. “Tiêu Thần, người đừng có ép ta, bằng không” Yến Khuynh Thành có chút xấu hổ nói không nên lời. Đúng lúc này một luồng dao động năng lượng cường đại từ xa vọt tới, một thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trên bờ cát. “Nhị sư huynh!” “Là Nhị sư huynh đến!” Tiêu Thần cảm giác bị uy hiếp, nhìn chăm chú vào bóng người đột nhiên xuất hiện kia. Đây là một người trung niên gần bốn mươi tuổi, diện mạo bình thường, nhưng đôi mắt lại phi thường sắc bén, không thể nghi ngờ tu vi của người này vô cùng cường đại, làm cho người khác cảm giác sâu không thể lường được. Tiêu Thần có chút giật mình, người này tuy rằng cùng thế hệ với đám người Yến Khuynh Thành nhưng theo như độ tuổi cùng với tu vi mà nói thì tuyệt đối được xem

như cao thủ đời trước. “ Sư muội, người đã trở về. Chưởng giáo sư bá thông qua Bất Tử Đàn Tế biết được người vẫn bình yên vô sự, cho nên mới phái một ít môn hạ đệ tử canh giữ ở bờ biển chờ người trở về.” Nghe mấy câu này, Tiêu Thần càng thêm giật mình, Bất Tử Môn kia thật là bí hiểm, tu vi của vị chưởng giáo kia thật không thể tưởng tượng, chỉ thông qua Đàn Tế mà biết được sinh mệnh của Yến Khuynh Thành cách xa mấy vạn dặm không đáng lo. Thật là không thể lường hết. “ Ra mắt Nhị sư huynh.” Yến Khuynh Thành vội vàng cung kính hành lễ. Nhị sư huynh của Bất Tử Môn giúp Yến Khuynh Thành đứng lên, rồi sau đó nói với Tiêu Thần: “Vị bằng hữu này tựa hồ cùng với sư muội ta có chút nhân quả, cũng xin mời cùng ta quay về Bất Tử Môn một chuyến.” “ Được.” Tiêu Thần không chút do dự đáp ứng, cũng không e ngại chút nào. “ Chúng ta mau đi thôi.” Nhị sư huynh của Bất Tử Môn nhìn thoáng qua tiểu long thật sâu, hướng đến mọi người nói : “Nơi này không phải nơi yên tĩnh, còn không ít tu giả vẫn chưa rời đi, lúc nào cũng ở bên bờ biển chờ đợi, nếu bị bọn họ bắt gặp sẽ không hay đâu.” Đi lên bờ biển, cây cối xanh tươi rậm rạp, Trường Sinh đại lục giống như một mảnh đất hồng hoang. Bất Tử Môn ở ngay bên bờ Nam Hải, cách nơi này chỉ khoảng mười dặm mà thôi, ở trên đường Tiêu Thần giật mình phát hiện thực sự có không ít tu giả đang ẩn nấp ở chỗ này. Sau khi xuyên qua một mảng rừng, Nhị sư huynh của Bất Tử Môn ra dấu cho mọi người đi cẩn thận. Một gã đạo lạc thiên sư bay vọt nhanh qua trên không, hoàn hảo không phát hiện ra bọn họ, mà không lâu sau Tiêu Thần lại giật mình phát giác, một con Dực Long màu đen đang bay quanh vùng biển cách đó không xa, may mắn bọn họ không bị phát hiện.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 127: Chương giáo Bất Tử Môn.

Chương 127: Chưởng giáo Bất Tử Môn. Người dịch : hoanghaiha (TT-Bàn Long chiến đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Sau khi đi ra khỏi khu rừng rậm rạp hơn mười dặm, ven đường bọn họ phải tránh né không ít tu giả, rốt cuộc cũng tới được trọng địa của Bất Tử Môn. Chỉ thấy phía trước tiên vụ lượn lờ, núi non mờ ảo, thực sự là bảo địa linh tuệ trong trời đất. Tiếp tục đi về phía trước, mùi hoa thoang thoang, thác bay suối chảy, tựa như tiến vào động thiên phúc địa của thần tiên. Tiêu Thần trong lòng dao động, đây tuyệt đối là thánh địa a. Tổ sư Bất Tử nhất hệ Tà Vương ở Nhân Gian Giới để lại uy danh cực lớn, quả thật là nhân vật danh chấn cổ kim. Ở Nhân Gian Giới hẳn chưa từng nghĩ có thể gặp được Tà Vương, dù sao đó cũng là nhân vật trong truyền thuyết ngàn năm trước, đối với hắn mà nói là rất xa xôi, nhưng bây giờ đã đi đến trọng địa của Bất Tử Môn. Đây thực sự là khu vực ẩn cư của vị Tà Vương kinh tài tuyệt diệu kia sao? “Tà Vương ở đây sao? Các vị bình thường có thể nhìn thấy không?” Tiêu Thần hỏi một gã đệ tử ở bên cạnh, nhất thời khiến cho sắc mặt của tên đệ tử kia trở nên xám xịt, kỳ quái nhìn hắn vài lần nhưng cũng không trả lời hắn. “Không hận thù đến mức như vậy chứ? Dem người ném vào trong biển lớn chính là tiểu thú trắng muốt này chứ không phải ta a.” Lời nói tựa hồ chẳng hề để ý gì khiến cho tên đệ tử kia tức giận, trực tiếp xoay người rời xa hắn ba thước, không hề nhìn hắn. Đi vào bên trong phong cảnh tiên sơn tươi đẹp này, vượn trắng nhảy nhót, hươu nai chạy nhảy, còn có cả tiên hạc bay lượn, tiếng nước chảy “đing đing đong đong” , nước từ trên đỉnh núi chảy xuống làm đẹp cho các tòa điện ven sườn núi, tiên khí mờ ảo, quả thật là một nơi siêu trần tịnh thổ. Bỗng nhiên Tiêu Thần nhìn thấy hai con quái vật lớn đang bay lượn vòng quanh trên bầu trời tiên địa, chính là hai con Dực Long màu đen, chiều cao đạt đến mười bảy mươi tám thước, cánh duỗi dài ra chừng ba mươi thước, vẩy toàn thân lóe ra hào quang mờ mờ, hai cánh co duỗi tạo ra từng trận gió, khiến tiên vũ màu trắng ngà không ngừng lưu động. “Huynh đệ, các người ở nơi này thế nào

lại có Dực Long a?” Tiêu Thần có chút kinh ngạc. Có một đệ tử của Bất Tử Môn tức giận nhìn hằm một cái, nói :” Đây chính là Hắc Long do giáo tổ thứ bảy của chúng ta thu phục làm hộ giáo.” “Khí phái thật lớn a, không ngờ lại thu phục được cả Dực Long hung mãnh bậc này làm hộ giáo, rất giỏi, đây chính là bán thần a.” Ở trước sơn môn, Tiêu Thần lại nhìn thấy một con quái thú có ba đầu thật lớn, chiều cao chừng mười thước, toàn thân giống như mặc giáp, tựa như một lão hồ, lẳng lẳng nằm ở bậc thang, bộ dáng vô cùng hung mãnh, không cần phải nói cũng biết đây chính là mãnh thú hộ giáo. “Ai nha, sư muội rốt cuộc cũng bình an trở về rồi, ta đã lo lắng cho người suốt một thời gian dài a.” Một thanh niên nam tử có chút tuấn lãng mang theo một vài người ra trước sơn môn nghênh đón, thoạt nhìn tựa như một người rất lợi hại, khi đôi mắt lơ đãng quét về phía Tiêu Thần liền lộ ra một tia sáng. “Khuynh Thành bái kiến Tần Nghị sư huynh.” “Sư muội thế nào lại khách khí với ta như vậy, ha ha, nhanh cùng ta đi gặp chương giáo sư bá, lão nhân gia đã chờ người khá lâu rồi, sau đó sư huynh ta sẽ giúp người đón gió tẩy trần, để chúc mừng người bình an trở về.” Tần Nghị cười dài nói xong, sau đó quay đầu lại nhìn tiểu long màu đen, nói :” Đây là một con long vương sao, là sư muội thu phục sao?” “ Không phải, đó là Tiêu Thần thu phục.” “ Chà, vị Tiêu huynh đệ này, hi vọng chúng ta sẽ thân cận hơn.” Đến lúc này Tần Nghị mới chính thức xoay người nhìn về phía Tiêu Thần. “ Tốt lắm.” Tiêu Thần tùy ý đáp ứng. Đi vào động tiên này, không lâu sau Yến Khuynh Thành liền đi gặp chương giáo Bất Tử Môn, ngoại trừ vị Nhị sư huynh kia, tất cả những đệ tử khác đối với Tần Nghị tựa hồ rất sợ hãi. Tiêu Thần bị an bài đến một khu nhà ở gần Thúc Trúc Lâm, đợi chừng một canh giờ liền có người đến mời Tiêu Thần, chương giáo Bất Tử Môn muốn gặp hắn, ba bộ xương khô cùng hai con tiểu thú không được đi kèm nên Tiêu Thần để bọn chúng yên tĩnh ở lại đây. Ở trên đường đi Tiêu Thần gặp lại Tần Nghị, tuy rằng đối phương cũng mỉm cười chào hắn, nhưng trực giác nói cho Tiêu Thần rằng tên Tần Nghị này tựa hồ cũng không phải thực sự thân cận. “ Tiêu huynh trở thành Toái Ma Chủng Thần đỉnh lô của sư muội ta tu luyện?” Vừa đi Tần Nghị vừa hỏi. “ Đúng vậy, trùng hợp là ta cùng Khuynh Thành tiểu thư có nhân quả thế này.” “ Chà, rất kỳ quái a, ta

xem tu vi Tiêu huynh tựa hồ mạnh hơn sư muội ta không ít, nàng tại sao lại có thể lựa chọn như vậy?” Nói đến đây, Tần Nghị nhìn Tiêu Thần cười nói : “Nói đúng ra là tu luyện Toái Ma Chủng Thần đều lựa chọn người mình căm thù nhất, như vậy mới có thể cấp tốc xúc tiến đột phá cảnh giới vốn có của tu luyện giả, Tiêu huynh cùng với sư muội ta có hiềm khích sao?” Tuy rằng lời nói có chút bình thản, lại có chút quan tâm nhưng trong lời nói này có chuyện a, có ý khiêu khích lại kèm theo hàm ý cảnh cáo. “ Thật sao, tu luyện Toái Ma Chủng Thần còn có quy củ kỳ quái thế sao?” Tiêu Thần cười nói : “ Thực sự là ta và Khuynh Thành tiểu thư là bạn tri kỷ cùng chung hoạn nạn, ở trên Long Đảo chúng ta có thể nói là đã trợ giúp lẫn nhau nên mới có thể cùng sống, nàng nói bởi vì tin tưởng ta nên mới chọn ta làm đỉnh lô, bởi vì một khi nàng tu luyện thần công thất bại cũng sẽ không lo lắng bị ta quản chế, bởi vì nàng biết ta sẽ không hại nàng.” Tần Nghị thần sắc không đổi, cười nói : “ Đa tạ Tiêu huynh chiếu cố, bằng không sư muội đã gặp phải nguy hiểm, hẳn chương giáo sư bá sẽ rất thương tâm. Nàng chính là người mà chương giáo sư bá đặc biệt coi trọng, lúc này phái nàng đi chính là muốn ma luyện nàng một phen, tương lai có thể đảm nhận trọng trách, nói không chừng chương giáo tương lai chính là nàng đó.” “ Nói như vậy thì Khuynh Thành tiểu thư dường như được chương giáo của quý phái rất coi trọng a.” Hai người vừa đi vừa nói chuyện, có thể nói là liên miên không ngừng. “ Tiêu huynh tương lai đã có tính toán gì chưa?” Tần Nghị cười hỏi. “ Không có tính toán gì, nếu như quý phái không chê, ta xin được quấy rầy một phen, ở lại một thời gian cùng Khuynh Thành tiểu thư kết giao nhiều hơn.” Tiêu Thần hồi đáp không chút đỏ mặt. Sắc mặt Tần Nghị không khỏi biến đổi, chỉ là rất nhanh liền hồi phục lại, Tiêu Thần cười thầm, tiểu tử dám theo ta dò la, ta không tin không dò được người. Bởi vì tu vi Tiêu Thần hơn xa so với Yến Khuynh Thành, qua đoạn thời gian Yến Khuynh Thành chính thức bắt đầu tu luyện Toái Ma Chủng Thần, liên hệ cùng Tiêu Thần càng trở nên chặt chẽ, có thể nói trừ khi kỳ tích phát sinh nếu không sẽ hoàn toàn bị Tiêu Thần quản chế. Tần Nghị hơi bình tĩnh lại, cười nói : “ Tiêu huynh cũng không nên nghĩ nhiều a, sư muội là người chương giáo sư bá rất coi trọng, tương lai hẳn có thể tiếp nhận vị trí lớn,

thiết nghĩ muốn trở thành chưởng giáo Bất Tử Môn thì hẳn không thể cùng tu giả bên ngoài tiếp xúc thân thiết được.” “ Đây cũng không phải là tin tức tốt a, ta đối với Khuynh Thành tiểu thư cực kỳ ngưỡng mộ, hai bên đều có cảm tình tốt, nhưng ta cũng hi vọng không phải nguyên nhân bởi vì ta mà Khuynh Thành tiểu thư bỏ đi chức vị chưởng giáo a.” Tiêu Thần thật sự là mặt dày, nói tựa như một sự thật hiển nhiên, khiến Tần Nghi nghe mà hỏa khí bốc lên mấy lần, chỉ muốn cho hắn mấy đập, nhưng hắn thân là thanh niên cường giả một thế hệ của Bất Tử Môn nên không thể làm ra loại việc vô lễ này được. Tiêu Thần không biết là tên đệ tử bên cạnh đã đem những lời này nhớ kỹ, một lát nữa là sẽ rơi vào trong tai Yến Khuynh Thành.

Không bao lâu sau bọn họ tới trước cửa một tòa điện hùng vĩ, Tần Nghi dừng lại để cho một nữ đệ tử khác dẫn Tiêu Thần vào. Bên trong khu vực to lớn này rất yên lặng, hương khói lượn lờ, một lão nhân râu tóc bạc trắng đang ngồi xếp bằng trong đại điện, trên mặt chùng chất nếp nhăn, thoạt nhìn tựa hồ chừng bảy tám mươi tuổi, khiến cho người ta cảm giác vô cùng kỳ dị, lão nhân rõ ràng đang ngồi trên kia nhưng lại phẳng phất như không có sự tồn tại của lão, giống như nơi đó chỉ là một đoàn không khí, chứ không phải một lão nhân đang ngồi xếp bằng. Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ! Thân là chưởng giáo Bất Tử Môn, tối thiểu hắn cũng phải là bán thần. “ Người chính là Tiêu Thần?” “ Vâng, bá kiến tiền bối.” Tuy rằng Tiêu Thần đối với một số đệ tử của Bất Tử Môn không có hảo cảm, nhưng đối với lão nhân này vẫn còn có thêm một tia kính sợ. “ Là người giết chết Vương Hạo sư đệ?” Chưởng giáo Bất Tử Môn đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi ra vấn đề này. “ Ách” Tiêu Thần nhất thời sửng sốt, chuyện này là không thể chống chế, lúc trước trên Thần thuyền tất cả mọi người đều chứng kiến hắn dùng Lục Thần thức kết thúc tính mạng của Vương Hạo, tuy rằng bởi vì Kha Kha đã khống chế năng lực hành động của Vương Hạo, nhưng Tiêu Thần rõ ràng cảm giác được Vương Hạo mặc dù cũng là nhân vật đời trước của Bất Tử Môn, nhưng mà so với lão già trước mắt thật là cách biệt một trời một vực, căn bản không thể đem ra so sánh. Lập tức Tiêu Thần liền thuật lại chuyện tình xảy ra trên Long Đảo, những lời này đã sớm cùng với Yến Khuynh Thành chuẩn bị trước khi ở trên Quân Vương thuyền, bọn họ

phải nói đồng nhất mới được. Trong lúc Tiêu Thần và chương giáo Bất Tử Môn nói chuyện với nhau, Yến Khuynh Thành đã xấu hổ tới mức muốn chạy ngay ra khỏi đại điện, nàng đã biết được những lời mà Tiêu Thần vừa nói với Tần Nghị, mặt khác cũng nghe không ít đệ tử khác nhỏ giọng nghị luận rằng, Tiêu Thần có thể sẽ trở thành cô gia của Bất Tử Môn. “ Sư muội, hắn nói lung tung phải không?” “ Tốt lắm, nếu là hắn nói lung tung, chúng ta sẽ giúp người thu thập hắn.” “ Thật đáng giận, dám làm hoen ố thanh danh sư muội, phải giáo huấn hắn một chút.” “ Có một vài nam đệ tử tức giận bất bình mà cách đó không xa, sắc mặt của Tần Nghị xem ra cũng không tốt lắm, hiển nhiên địa vị của hắn trong thế hệ thanh niên không thấp, không ai dám ở gần hăm lớn tiếng. Không ít nữ đệ tử lại là có bộ dáng như xem kịch, Yến Khuynh Thành ngày thường không chỉ được lớp lão bối cao thủ sủng ái mà cũng được không ít nam đệ tử vây quanh xum xoe, khó có lúc kinh hoảng thế này. Bên trong đại điện, chương giáo Bất Tử Môn hỏi Tiêu Thần không ít vấn đề, sau đó trong điện yên lặng một lúc, thời gian rất lâu không có âm thanh nào. Qua chừng một khắc thì chương giáo Bất Tử Môn mới mở miệng nói : “ Có rất nhiều người cũng từ Long Đảo trở về, ta không lâu trước được mật báo, người ở Long Đảo từng thu Khuynh Thành làm nữ nô, có việc này không?” Nói tới đây, lão nhân không còn hư vô mờ mịt nữa, tựa như xuyên qua một mảng không gian, đột nhiên thực sự xuất hiện trong đại điện, nhất thời một cỗ uy áp cường đại không thể ngăn cản liền phủ lấy Tiêu Thần, khiến tinh thần hắn suýt nữa tan vỡ. “ Ngài chỉ biết một mà không biết hai, ta cùng với Khuynh Thành tiểu thư hoàn toàn vì sống sót nên mới bất đắc dĩ phải làm như vậy thôi, khiến những nhóm đối địch bên ngoài của ta nghĩ là Khuynh Thành tiểu thư đã mất đi chiến lực.” Chương giáo Bất Tử Môn nhìn chăm chăm Tiêu Thần một lúc rất lâu, nhãn quang tựa như hóa thành thực chất, tựa như hai thanh lợi kiếm xuyên thấu đến tâm hải của Tiêu Thần. Trong thời gian ngắn ngủi cả người Tiêu Thần đều toàn mồ hôi, gần như hư thoát. Bất quá hắn rốt cuộc vẫn cứng rắn phản kháng, thà rằng bị tan nát cũng không thể nói ra sự thật, bằng không hắn có thể chết thảm tại đây. Giờ khắc này, Tiêu Thần cảm giác được việc sau lưng có một sư môn cường đại thật là quá trọng yếu. Sau khi cỗ uy áp kia biến

mất, Tiêu Thần suýt nữa ngã quỵ, nhưng điều làm hấn kinh ngạc nhất là khi hấn nhìn lên thì vị chưởng giáo Bất Tử Môn kia tựa như phá không tiến vào một phiến không gian khác, làm cho thân thể lão tựa như hư vô mờ mịt, cả người giống như một cái hư ảnh. “ Đi thôi, ta đi xem tiểu thú trắng muốt kia rốt cuộc là loại dị chủng nào.” Nghe được chưởng giáo Bất Tử Môn nói như vậy, Tiêu Thần nhất thời sửng sốt, Kha Kha thế nào lại khiến cho vị lão nhân sâu không thể lường này chú ý đây, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu. Tựa hồ như nhìn được sự lo lắng của Tiêu Thần, lão nhân thần nhiên nói : “ Ta không có ác ý, chỉ là không lâu trước nhận được mật báo, tiểu thú kia của người không phải long vương nhưng cũng không phải Vu Long Vương, ta muốn xem rốt cuộc có điểm gì khác nhau.” Khi Tiêu Thần đi ra ngoài đại điện, nhìn thấy vây bên ngoài có không ít đệ tử của Bất Tử Môn, có một số người trợn mắt nhìn hấn, Yến Khuynh Thành sắc mặt không tốt đứng chặn hấn. “ Tiêu Thần người” Yến Khuynh Thành lời nói vừa cất ra rất nhanh dừng lại, mặt khác những đệ tử khác cũng nhanh nhậy cung kính lùi sang hai bên, bởi vì bọn họ thấy chưởng giáo từ phía sau đi ra, mờ ảo tựa như một đoàn mây mù. Chưởng giáo Bất Tử Môn thần nhiên nhìn mọi người vài lần, sau đó tiến về phía trước, Tiêu Thần theo sau, đầu tiên là hướng về phía Yến Khuynh Thành nói : “ Khuynh Thành tiểu thư, lát nữa ta sẽ tìm người.” Sau đó quay lại hướng mọi người : “ Lát nữa gặp lại các vị.” Mọi người ngẩn ra một chút, có một vài người còn rất nhanh nắm chặt tay lại, nhưng ở trước mặt chưởng giáo thì không ai dám nhiều lời. Rất nhanh Tiêu Thần cùng với chưởng giáo Bất Tử Môn liền đi tới khu nhà ở kia, tiểu long cùng với Kha Kha vội vọt tới, chưởng giáo Bất Tử Môn nhìn chúng, sau đó trong mắt lập tức bắn ra hai tia thần quang, nhìn chăm chăm vào chúng. Hai tiểu thú tựa hồ cảm giác được áp lực cường đại, lập tức giăng co cùng với chưởng giáo Bất Tử Môn. “ Thật là hai tiểu thú kỳ quái.” Chưởng giáo Bất Tử Môn nhẹ giọng lầm bầm. “ Rống” Tựa hồ cảm giác được sự cường đại của chưởng giáo Bất Tử Môn, tiểu long hướng về phía hấn gầm lên giận giữ, tựa hồ như muốn cùng hấn quyết chiến, dường như muốn hướng đến lão nhân nói rằng : “ Mặc dù không phải long vương nhưng ta có phẩm chất của long vương.” Kha Kha đảo đôi mắt to

quay chung quanh thân thể lão nhân , nó tựa hồ rất ngạc nhiên vì sao lão nhân này lại chú ý đến bọn nó như vậy. “ Tiểu thú trắng muốt này tựa hồ rất kỳ quái, ta cần phải tra một bộ sách cổ mới có thể xác định thân phận của nó.” Đúng lúc này ba bộ xương khô đều đi ra, bọn họ đều bộ dạng mê muội, thoạt nhìn khô gầy quái dị vô cùng, nhưng lại khiến chương giáo Bất Tử Môn sau khi nhìn thấy dung mạo họ lại quá sợ hãi, so với khi đến nhìn thấy hai tiểu thú kia còn muốn kích động hơn, trong miệng thì thảo : “ Đây là ... như thế nào lại có thể?”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 128: Thân phận của Ma Quỷ.

Chương 128: Thân phận của Ma Quỷ. Người dịch : hoanghaiha (TT-Bàn Long chiến đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Nhìn biểu tình của Bất Tử chương giáo khiến Tiêu Thần thất kinh. Lễ nào lão đã từng gặp qua dung mạo của Ma Quỷ sao. Đây hoàn toàn là bởi vì kinh hoàng mà làm ra bộ dáng này a, chỉ là điều này sao có thể chứ? Bất Tử chương giáo bất quá có vẻ bảy tám mươi tuổi thôi. Mà Ma Quỷ đã sớm tồn tại vô số năm tháng trên Long Đảo rồi, không thể rời khỏi nơi đó. Bất Tử chương giáo làm sao có thể thấy qua dung mạo này chứ? Trong sát na Tiêu Thần có một cái liên tưởng lớn mất. Ma Quỷ không phải là tiền bối của Bất Tử nhất mạch chứ, thậm chí sẽ không phải là Tà Vương chứ? Mà Bất Tử chương giáo giật mình như vậy hẳn là đã thấy qua pho tượng hoặc họa tượng của Ma Quỷ. Thế nhưng, hẳn lại rất nhanh phủ định suy đoán rằng Ma Quỷ là vị tiền bối của Bất Tử nhất mạch. Phải biết rằng số năm tồn tại của tổ sư Tà Vương nhất mạch đều không so được với Ma Quỷ, Tà Vương

chính là nhân vật của một, hai nghìn năm trước mà Ma Quỷ trên Long Đảo đã lột da hơn mười lần rồi, mỗi một lần lột da cách hơn trăm năm, chính là ghi chép chính xác từ những người trong thôn xóm của tiểu mập mạp Ngưu Nhân. “ Lão nhân gia ngài vì sao lại kích động như vậy. Lẽ nào ngài đã từng thấy qua dung mạo như vậy? ” Tiêu Thần mở miệng hỏi. Với tu vi sâu không thể dò của Bất Tử chương giáo làm sao có thể nhìn không ra ba bộ xương khô trong lớp da. Lão chậm rãi bình phục tâm tư đang bồn bễ dậy sóng, nói: “Thấy qua. Ta thực sự đã thấy qua, thế nhưng... khiến ta cảm giác bất khả tư nghị rồi! Đây là xảo hợp. Nhất định là xảo hợp thôi.” Ba bộ xương khô lẳng lẳng nhìn hết thảy, bộ dạng một mực trầm tĩnh im lặng. “Các người đi theo ta.” Dù sao Bất Tử chương giáo cũng là cao thủ sâu không thể lường, liền đã khôi phục bộ dáng không hề bận tâm. Mang theo bọn Tiêu Thần đi đến trong rừng. Ven đường thác bay nước chảy, đi qua một phiến hoa thơm chim hót. Cung điện càng ngày càng ít, bọn họ đi tới một nơi phi thường an phía sau núi. Đây tuyệt đối là trọng địa của Bất Tử nhất mạch. Tuy rằng kiến trúc rất ít. Nhưng đều là một ít kiến trúc cổ. Thoạt nhìn hình dạng đã rất lâu rồi. Sào huyết của hai con Dực Long ngay nơi đây. Một tiểu Dực Long đang ở trong huyết động thật lớn bên cạnh một tòa núi đá chơi đùa một mình. Hương khói lượn lờ. Phía trước vài tòa thạch tháp đều có lô đồng rất lớn. Bên trong cấm hương thô to, tuy không thấy bóng người. Thế nhưng linh giác của Tiêu Thần nói cho hẳn biết ở đây tuyệt đối có cao thủ ẩn cư thủ hộ. Hẳn cảm giác được một loại áp bách không nói nên lời tựa như đang cảnh cáo bọn họ không được xằng bậy. Đây cánh cửa lớn đỏ thẫm loang lổ ra. Đi vào một tòa kiến trúc cổ, liên tục đi qua vài cung điện lớn, bọn họ ngừng lại trong một tòa đại điện. Trong cổ điện rất trống trải không có bất luận bài biện dư thừa gì, chỉ có chính giữa thờ phụng một bức cổ họa, khiến Tiêu Thần thất kinh hơn là. Nhân vật trong cổ họa dĩ nhiên là một lão nhân thần thái tường hòa. Cùng hình dạng trạng thái già yếu của ma quỷ thì giống nhau như đúc. “Đây...” Hẳn cảm giác hơi cứng họng, lẽ nào dự đoán thời gian có sai lệch, Ma Quỷ không phải là tổ sư của Bất Tử nhất mạch chứ? Bất Tử chương giáo đầu tiên cung kính lạy một cái, sáu đó quan sát cổ họa, so sánh từng điểm nhỏ nhất với ba

bộ xương khô. “Quá khó tin rồi, dĩ nhiên lại giống nhau như đúc a!” Bất Tử chương giáo cứ như vậy mà cảm thán. Mi tâm có một nốt ruồi đỏ đều là có một không hai, và lại vết bớt trên cổ tay trái ở trong bức họa vẽ phác thảo ra rất rõ mà lại giống như bộ da Ma Quỷ của ba bộ xương khô. “Ba bộ da này là phát hiện ở trên Long Đảo sao?” Bất Tử chương giáo hướng Tiêu Thần hỏi. “Tất nhiên.” “Các người là làm sao tìm được?” “Tình cờ từ trong lớp băng đào ra.” “Nói như vậy là người kia đã từng đi qua Long Đảo. Vì nguyên nhân nào đó mà biến mất trên đời này.” Bất Tử chương giáo tự hồ hơi cảm khái. “Người kia là ai, rất mạnh sao?” Tiêu Thần nhin không được hỏi. Bởi vì Bất Tử chương giáo thực lực sâu không thể dò. Cả người dường như đã khai phá không gian, ẩn thân trong một phiến trời đất khác khiến người ta cảm giác không thực. Mà một người như vậy vì bộ da Ma Quỷ mà nổi lòng kích động, có thể nghĩ mà tất nhiên có thân phận không thể tưởng nổi. “Rất mạnh. Cực kỳ mạnh, mạnh khiến người ta khó có thể thấy gì ngoài bóng lưng!” Tiêu Thần biết Ma Quỷ tất nhiên có chỗ hơn người. Nếu không thể nào có thể từ trong Tử thành chạy ra chứ, lúc còn sống tất là hạng người kiệt xuất. Bất quá nghe Bất Tử chương giáo đánh giá như vậy, hẳn không được giật mình. Khi biết được đánh giá như vậy, sợ rằng sẽ không dưới tổ sư Tà Vương của Bất Tử nhất mạnh chứ. “Người đó rốt cuộc là ai?” “Trước không nên hỏi đó là ai. Người đem tình hình cụ thể và tỉ mỉ nói với ta một lần đi.” “Được rồi. . .” Tiêu Thần đem hết thấy có thể nói toàn bộ nói ra. Bất Tử chương giáo nghe mà một hồi nhíu mày, một hồi kinh ngạc. “Hắn dĩ nhiên là người duy vừa chạy ra từ Tử thành.” Bất Tử chương giáo lẩm bẩm: “Dưới phong ấn trên Long Đảo có thể ổn định tại cảnh giới bán thần siêu việt, quả nhiên kinh hãi thế tục, phải biết rằng lực lượng phong ấn trên Long Đảo là thí thần.” Bất Tử chương giáo tựa hồ lâm vào trong hồi ức. Lẩm bẩm: “Hắn là từ Nhân Gian Giới phá toái hư không mà đến, tại Nhân Gian Giới thì tự nghĩ ra kỳ công bất thể vang dội cổ kim, đánh thiên hạ vô địch thủ, chính lúc đầu tiến vào Trường Sinh Giới cũng là đánh đầu thắng đó; không gì cản nổi, xông xáo đánh lên trên đến thần linh đều hô phi yên diệt, dùng hành động cho đệ tử chúng ta sau này tạo nên cường đại mà tự tin. Người không sợ thần, là siêu việt hơn thần linh.” Tiêu

Thần cũng nghe mà rất kích động, các loại dấu hiệu cho thấy người này tựa hồ chính là tổ sư Tà Vương của Bất Tử nhất mạch. “Là thiên cổ kỳ tài Tà Vương sao?” Tiêu Thần không thể không đoán như vậy. Bởi vì công pháp là Tà Vương tự nghĩ ra, là một trong những người có tư chất cực mạnh từ cổ chí kim, hầu như không mấy ai có thể theo kịp. “Không phải.” “Không phải?!” Điều này khiến Tiêu Thần cảm giác hơi khó tin. “Bức họa cung phụng trong toàn cung điện này là Tà Vương tự mình vẽ, thân phận người nọ so với tổ sư Tà Vương còn hơn xa a.” Những lời này của Bất Tử chương giáo khiến Tiêu Thần quá sợ hãi, thân phận so với Tà Vương còn cao hơn, Tà Vương không phải là tổ sư của Bất Tử nhất mạch sao? Vậy thân phận người kia thực khiến người ta không thể đoán được. “Chàng trai trẻ, người đến từ Nhân Gian Giới, hẳn là nghe qua một ít tin đồn chứ, năm đó Nhân Gian Giới đã từng có một môn phái được xưng là thiên hạ đệ nhất đại giáo, tuy rằng đã tan rã từ lâu thế nhưng thuật lại rằng tổ sư Tà Vương của chúng ta chính là từ trong đại giáo kia đi ra.” “Thiên hạ đệ nhất đại giáo, ngài là nói Ma Giáo sao?” “Không sai. Võ công của tổ sư Tà Vương lúc đầu chính là truyền thừa từ Ma Giáo, cho đến sau khi tổ sư tự nghĩ ra Bất Tử kỳ công ngạo thị thiên hạ, được xưng là có thể sánh ngang với công pháp Toái Ma Loại Thần. Tổ sư mặc dù ở Trường Sinh Giới sáng lập Bất Tử nhất mạch nhưng uống nước nhớ nguồn nên vẫn chưa quên sư môn khai sáng của mình. Tuy rằng sư môn kia đã sụp đổ từ lâu nhưng tổ sư chính mình vẽ bức họa giáo tổ Ma Giáo cung phụng trong điện.” “Ma Quỷ là . . . giáo tổ Ma Giáo?!” Tiêu Thần cảm giác trong miệng khô rát, thanh âm hơi run, hết thấy đều quá mức khó tin. Giáo tổ Ma Giáo kia tuyệt đối là một tồn tại kinh khủng đã từng quét ngang thiên hạ vô địch thủ. “Chính là giáo tổ Ma Giáo, một tuyệt đại nhân hùng đã từng sáng chế ra Toái Ma Loại Thần, Thiên Ma Công cùng một loạt công pháp cái thế! Ma Giáo tuy rằng đã sụp đổ từ lâu thế nhưng vẫn còn lưu lại chi mạch đại giáo tại Trường Sinh Giới, mà tại trong hàng đệ tử hậu thế thì chỉ duy nhất Tà Vương là có thể so với giáo tổ Ma Giáo.” Tuy rằng đều đã tiến vào Trường Sinh Giới, nhưng dù là Tà Vương đều không thể gặp giáo tổ Ma Giáo. Bởi vì bọn họ cách niên đại quá xa, giáo tổ Ma Giáo sớm đã biến mất tại Trường Sinh Giới. Đây cũng là

nguyên nhân tối chủ yếu dẫn đến việc Ma Giáo sụp đổ. Bức họa trong đại điện là biểu đạt sự tôn kính của Tà Vương, đặc biệt ra ngoài đi tìm di chỉ Ma Giáo điêu khắc và hình vẽ rồi tự tay vẽ cung phụng. “Nghĩ không ra a nghĩ không ra a, giáo tổ Ma Giáo lại tạ thế trên Long Đảo. Trách không được nhiều năm qua vô số người tìm kiếm cũng không có kết quả,” Bất Tử chưởng giáo cảm thán. Bất quá sau khi biết Ma Quỷ hoàn dương, lão phi thường kích động. Đây ý nghĩa là giáo tổ Ma Giáo sau mấy năm có thể lại một lần nữa du ngoạn sơn thủy tại Trường Sinh đại lục. Nếu như truyền ra thì tuyệt đối sẽ là một đại tin tức chấn động. Ngay cả Bất Tử Tà Vương biết cũng sẽ một lần nữa xuất thế. Giáo tổ Ma Giáo tiềm chất thiên hạ ít có người có thể bì kịp. Chết một lần rồi lại phối phối sức sống, nếu như rời khỏi lực lượng trấn phong thần của Long Đảo. Thì tu vi hắc chấn đột phá liền mấy cảnh giới, khôi phục lại thần thông năm xưa sẽ không quá xa xôi. Tiêu Thần nhân cơ hội hỏi Bất Tử chưởng giáo hiện Tà Vương đang ở phương nào. “Tổ sư Tà Vương đã bảy, tám trăm năm không quay về bản giáo rồi, ai cũng không biết người hôm nay ở đâu. Bản giáo nếu không phải sinh tử nguy nan thì tổ sư hơn phân nửa vĩnh viễn cũng sẽ không trở về, người sớm đã buông xuống tất cả.” Kế tiếp ba bộ xương khô cởi bộ da của Ma Quỷ ra, đây đích thực là của giáo tổ Ma Giáo, hiện tại khi gặp chưởng giáo cai quản phân chi thì nói thế nào cũng không thể mặc tiếp nữa. Ba tấm da trở thành thánh bảo cung phụng tại trước họa tượng. Sau khi biết quan hệ của Ma Quỷ và Tiêu Thần, Bất Tử chưởng giáo quan hệ với hắn tự nhiên xảy ra biến hóa rõ rệt, tuy rằng bình tĩnh trở lại như trước không hề bận tâm thế nhưng đã không giống như vừa nãy nữa. “Ta biết ngươi và Khuynh Thành cũng không nói thật, chỉ là cũng không sao. Dưới hoàn cảnh ác liệt phát sinh chuyện gì cũng đều rất bình thường. Ta càng biết Vương Hạo đối với ta và sự phụ của Khuynh Thành vẫn rất bất mãn. Xuất thủ với Khuynh Thành đã ở trong dự liệu, nể mặt giáo tổ Ma Giáo ta sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Chỉ là, sau này ngươi nếu vẫn dám đối với Bất Tử Môn bất lợi. Ta xuất thủ sẽ không lưu tình, hiện nay ở bên ngoài rất loạn. Cơ sòng gió tranh đoạt long vương vẫn chưa dẹp xuống, ngươi tạm thời ở trong giáo ta tu luyện đi, lúc nào rơi đi ngươi cứ tự tiện.” Như vậy đối với Tiêu Thần

mà nói đã tính là quan tâm giúp đỡ hết mức rồi, được che chở tại Bất Tử Môn mặc dù có người hoài nghi Tiểu Quật Long là long vương cũng không dám đánh tới cửa, hẳn có thể an tâm tu luyện ở đây. Sau đó Bất Tử chương giáo lại đi vào trong một cổ điện khác lấy ra một quyển sách cổ, chăm chú tìm đọc, chỉ là cuối cùng lắc đầu nói: “ Kỳ quái, tiểu thú trắng muốt này rốt cuộc là gì. Bản sách cổ này thu thập đông đảo thiên địa dị thú. Nhưng nó cũng không liệt ở trong đây.” Tiêu Thần đem vỏ trứng bảy màu trong túi đeo ra, thế nhưng Bất Tử chương giáo quan sát hồi lâu vẫn lắc đầu không tìm ra manh mối. Cuối cùng nói : “ Trong thiên hạ chỉ có điển tịch phong phú chỉ có ở Phật giáo, sau này nếu có cơ hội người có thể đến Phật giáo một chuyến hỏi tiếp.” Tiêu Thần yên ôn trong Bất Tử Môn, mỗi ngày đều ở trung trúc xá yên tĩnh tu luyện, tại Trường Sinh Giới thực lực mới là đạo lý thép, muốn sống tốt thì hẳn phải đột phá, Mấy ngày nay, trong Bất Tử Môn xôn xao, rất nhiều đệ tử đều nghị luận Tiêu Thần có thể trở thành cô gia của Bất Tử Môn, Yến Khuynh Thành sắp gả cho hẳn, rất hiển nhiên đây quyết không phải là vị nam đệ tử nào đó gây nên mà là mấy nữ đệ tử trong môn thực lực không bằng Yến Khuynh Thành âm thầm mưu kế. Nơi nào có người thì có tranh đấu giang hồ. Hết thấy đều giản đơn như vậy. Đó chính là nhân tính. Điều này khiến Yến Khuynh Thành xấu hổ buồn bực vô cùng. Đồng thời khiến không ít nam đệ tử trong Bất Tử Môn phát điên. Lúc này cũng từng có đệ tử đến khiêu khích, chỉ là đều bị Kha Kha không chút khách khí đánh ra ngoài, Tiêu Thần cũng tùy ý để tiểu thú trắng muốt phát uy. Bởi vì hẳn biết những người đến khiêu khích đều là loại người không bằng mặt, người chân chính sẽ không hành sự như vậy. Mặc dù có mưu định sau đó hành động. Một tuần như vậy qua đi, một nhân vật thực quyền trong Bất Tử Môn đã trở về. Phụ thân của Tần Nghị là Tần Trường Phong cùng Vương Hạo tuy trên danh nghĩa là sư đệ của chương giáo. Thế nhưng án theo tuổi mà nói thì kém đồng lứa, bất quá chỉ năm mươi tuổi mà thôi. Tần Trường Phong trở về thì nháo nhào tuyên bố phải trị tội Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành. Hẳn đã biết được tin tức bí mật Vương Hạo đã bị giết. Trong nhất thời bên trong Bất Tử Môn sóng to gió lớn. chỉ là dưới sự áp chế của Bất Tử chương giáo, cũng không gây ra nhiễu loạn quá lớn. Nhưng cuối

cùng Yến Khuynh Thành bị cấm túc phía sau núi. Mà Tiêu Thần ngoại nhân này cũng bị phát, đem giam tại trong Bất Tử trọng địa một năm. Chẳng qua, nói giam ở chỗ này không bằng nói là cưỡng chế yêu cầu Tiêu Thần tu luyện ở đây mà thôi. Bất Tử chương giáo đối với hắn coi như tốt, giam hắn ở chỗ xen giữa hậu sơn và tiền sơn. Cảnh sắc phi thường tú lệ. Tiêu Thần mừng rỡ tìm một chỗ yên ắng tĩnh tu. Chỉ là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Buổi chiều, Tần Nghị ngồi trong sân nào đó đem gói thuốc giao cho một người bên cạnh, nói: “Cái này phân lượng vậy là đủ rồi.” Người nọ tiếp nhận gói thuốc rồi nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói: “Đây... là một bao bạo liệt xuân dược a, nhiều như vậy sẽ không làm tai nạn chết người chứ? ” Tần Nghị cười cười, nói: “Sẽ không, tên kia tu vi rất thâm hậu. Không xảy ra chết nhảm đâu.” Mà lúc này Tiêu Thần bị tiểu thú trắng muốt Kha Kha động mà từ trong tĩnh tu tỉnh lại. Mấy ngày nay Kha Kha cả ngày xuất quỷ nhập thần. Bình thường không thấy bóng dáng. Không biết nó đang vội vạng cái gì. Tiểu thú trắng muốt trong miệng ngậm một chuỗi trái cây màu hồng trong sáng, thấu phát ra hương thơm thấm lòng người. Mà thú thảo nhỏ cầm một quyển sách cổ, thần sắc nó rất hưng phấn, một đôi mắt to dùng sức nháy, đem sách cổ và quả màu hồng trong suốt cùng hương Tiêu Thần. Tiêu Thần kỳ quái nhìn nó, khi tiếp nhận sách cổ thì chết lặng. Bởi vì mặt bìa có bốn chữ: Bất Tử Ma Công. Lại có thể là trấn giáo kỳ công của Bất Tử nhất mạch, dĩ nhiên bị tiểu thú trắng muốt trộm đi, Tiêu Thần trong tâm nhảy loạn lên. “Người.... Từ chỗ nào tìm được nó?” Hắn cảm giác trong miệng hơi khô rát, đây chính là tai họa không nhỏ a, tiểu gia hỏa này có phần quá mức xằng bậy rồi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 129: Hang đất.

Chương 129: Hang đất. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Tiểu thú trắng muốt mang bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn trộm đi, khiến Tiêu Thần chết lặng. Tiểu gia hỏa này thật đúng là trời sinh linh giác vượt xa người thường chuyên môn tìm kiếm bảo vật. Trên Long Đảo thì Tiêu Thần đã nhìn ra rồi, thiên tài địa bảo khó có thể thoát khỏi lòng bàn tay của nó, ngay cả thiên công bí tịch bậc này cũng khó có thể may mắn tránh khỏi. Thật khiến người ta cảm lạnh rồi. “ Y y nha nha...” Kha Kha ngây thơ nháy động mắt to, tựa hồ muốn nói đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Sau đó đem quả trong suốt toát ra mùi thơm mê người cho Tiêu Thần. “ Đây không phải là Hỏa Vân quả chứ? Trong truyền thuyết mười năm nở hoa, mười năm kết quả, mười năm trưởng thành.” Trải qua một phen phân biệt tỉ mỉ, Tiêu Thần xác định đây thật sự là Hỏa Vân quả, thế nhưng hẳn có một loại dự cảm không tốt. Một chuỗi chừng ba mươi Hỏa Vân quả như thế giống như một chuỗi nho hồng trong suốt. Tiểu gia hỏa này là lấy ra từ đâu, sẽ không từ trong trọng địa của Bất Tử Môn trộm ra chứ? Nếu như là như vậy thì tiểu tử kia khẳng định là mang đại họa rồi. Bởi vì nếu nó mang trở về một chuỗi như thế như vậy với tính cách của nó mà nói khẳng định đã sớm ăn no, hiện tại đem chuỗi Hỏa Vân quả đưa trở về cũng đã muộn. Tiêu Thần cầm bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn và chuỗi Hỏa Vân quả mà rối loạn một hồi. Loại chuyện này thật không dễ xử lý tốt. “ Ta không phải đã nói rồi sao, hiện tại nghìn vạn lần không nên gây họa, người... người như thế nào đem trấn giáo chí bảo của người ta trộm về? ” Đối với tiểu thú trắng muốt cũng không phải quở trách gì. Nếu sự tình đã phát sinh thì quở trách cũng không được gì. Hiện tại chủ yếu là nghĩ biện pháp cứu vãn. Chỉ là dù sao cũng trộm rồi, trước nhìn đã rồi nói sau. Tiêu Thần một bên quở trách Kha Kha, một bên bắt đầu nhìn bảo điển trong truyền thuyết này. Chẳng qua, Kha Kha cũng nói gì, thử phỉ phò đem chuỗi Hỏa Vân quả đoạt trở lại. Bản thân cầm một viên bắt đầu hưởng dụng. “ Hắc, người vẫn còn tính trẻ

con à, lẽ nào ta nói sai người sao? ” Tiểu thú trắng muốt cũng không biện giải, cho đến khi mang chuỗi Hỏa Vân quả một hơi ăn sạch. Sau đó chậm chạp kéo góc áo của Tiêu Thần ý bảo hắt theo. Tiêu Thần trong lòng khẽ động, mang bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn theo nó rời khỏi tịnh xá, sau đó bọn họ bay qua hậu sơn một đường hướng bắc. Thẳng đi ra ngoài hai mươi mấy dặm mới thấy được. Tiêu Thần thật không ngờ tiểu thú trắng muốt lại đưa hắt đến một tòa núi đá dốc đứng. Sau đó thân hình chợt lóe đem hắt dẫn vào trong một tòa cổ động. Ngọn núi toàn đá này tịnh không cao lớn lắm. Cổ động rất sâu, ngoằn ngoèo khúc chiết. Trên đường càng có rất nhiều lối rẽ, rất dễ khiến người ta bị lạc. Đi một lúc rất lâu thì Tiêu Thần cảm giác được lớp lớp sóng nhiệt kéo tới, bên trong dĩ nhiên có suối nước nóng chạy cuồn cuộn. Lại đi về trước một chút, phía trước lóe ra ánh sáng, hắt theo tiểu thú trắng muốt tiến vào bên trong một động phủ ngầm trống trải, trên tường đá khảm rất nhiều Dạ Minh châu khiến nơi đây sáng như ban ngày. Vừa tiến vào thì đầu tiên là Tiêu Thần giật mình, sau đó lại vui vẻ, chỉ thấy lần lượt trên vách tường tại suối nước nóng cách đó không xa treo đầy Hỏa Vân quả trong suốt lóng lánh như một chuỗi Hồng Bảo thạch (Ruby...), phát ra hương thơm mê người. Mà Tiểu Quật Long đang ăn no thỏa mãn, nửa đoạn thân thể chìm trong suối nước nóng. Tiểu tử này cho tới nay đều là bộ dáng tàn khốc, thần thái như vậy thật sự là hiếm thấy. Tiêu Thần đã biết mắng oan tiểu thú trắng muốt, chỉ là trong lòng giật mình không thôi, xem ra gọi nó là ‘ tầm bảo thú ’ thật hết sức thỏa đáng rồi, Hỏa Vân quả tại trong lòng núi bí mật như vậy đều bị nó tìm được, thật khiến người ta cảm lạnh. “ Hừ” Kha Kha cư nhiên phát ra tiếng hừ rất nhân tính, dường như đang biểu đạt sự bất mãn. “ Được rồi, trách oan cho người rồi. Ta nghĩ người đổi tên đi, không nên gọi Kha Kha mà là gọi ‘ Thông Cật’ mới đúng, ta nhìn cái thiên tài địa bảo gì cũng không qua được lòng bàn tay của người a.” Quan sát động phủ tỉ mỉ một phen, Tiêu Thần phát hiện được vài thạch thất do người khai mở, từng cái bàn đá, ghế đá, giường đá, mà trong tay hắt cầm là bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn. Dĩ nhiên là bị tiểu thú trắng muốt phát hiện ở đây, bởi vì trên giường đá có hể ra vết bụi rất rõ. Tiêu Thần lập tức phá lên cười, hắt biết thần công của Bất Tử Môn cũng

không có mất đi, mà hãn ở chỗ này có được một quyển bảo điển giống nhau. Yên tâm tham khảo tu luyện. Công pháp hãn tu luyện nguyên bốn là từ Hoàng Hà cổ bí và thần bí thạch bí trên Long Đảo. Tuy nhìn đã tiến thêm một bước hoàn thiện thể nhưng không chính xác là hoàn toàn hiểu biết trọn vẹn. Bất quá uy lực xác thực là rất lớn, công pháp khác nếu như không phải đặc biệt nổi danh thì đối với hãn căn bản không có bất kì lực mê hoặc gì. Thế nhưng công pháp mà Tà Vương lưu lại đối với hãn có lực hấp dẫn rất lớn, hãn muốn nhìn một chút bất thể thiên công mà vị kỳ tài ngút trời trong truyền thuyết này sáng tạo ra. Biết đâu có thể khiến hãn suy luận, lĩnh ngộ ra một ít pháp quyết huyền diệu. Một bên hưởng dụng Hỏa Vân quả có thể bổ sung tinh khí thần. Tiêu Thần một bên tìm hiểu bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn. Chính là vừa nhìn qua hãn đã bị hấp dẫn thật sâu, Tà Vương quả thật là nhân kiệt, sáng chế công pháp tự mở ra một con đường cùng với công pháp của giáo phái người bất đồng trên bản chất. Tìm hiểu Bất Tử Ma Công, Tiêu Thần dường như trải qua lịch trình mà Tà Vương sáng tạo ra công pháp. Hãn lâm vào sâu trong đó. Chỉ là, môn kỳ công này quá mức huyền bí khó lường rồi. Mới đầu còn tốt, càng đọc về sau Tiêu Thần càng cảm thấy thâm sâu tối nghĩa. Không bao lâu hãn liền lâm vào trùng điệp ảo giác. Đến cuối cùng càng suýt nữa học máu, chung quanh dường như có vô số thiên ma hét rống khiến tâm linh chập chờn, linh hồn muốn vỡ. Tiêu Thần hít sâu một hơi, lặng yên vận chuyển công pháp, qua một lúc lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại. Thầm than môn kỳ công này quả thật không hổ là bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn, không hổ là do nhân kiệt Tà Vương sáng chế. Thật sự quá mức tà dị rồi. Người bình thường đọc gần phân nửa chỉ sợ cũng sẽ hoàn toàn tan vỡ. Hãn nhớ lại một truyền thuyết, tại Nhân Gian Giới thì lúc Tà Vương mới sơ thành Bất Tử Ma công. Công pháp chưa hoàn thiện kia đã từng khiến vô số người tranh chấp, phạm là người nhìn qua công pháp đều không sai biệt lắm linh hồn tan vỡ. Tà danh của Tà Vương cũng bởi vậy mà càng thịnh. "Bảo điển. Thiên công!" Tiêu Thần cảm thán. Bảo điển trấn giáo này đích thực có chỗ độc đáo, trong đó trình bày phương pháp dùng ít lực lượng nhất phát huy ra uy lực lớn nhất: ‘Thần Ma Bất Diệt Ấn’ vang dội cổ kim. Do đó đạt được trình độ dùng yếu đánh

mạnh, dùng nhỏ giết lớn, khiến người ta sợ hãi than. Đây là nguyên nhân chủ yếu mà Bất Tử Ma Công uy chấn thiên hạ. Mỗi phân lực lượng đều phát huy ra hạn độ lớn nhất. Khiến Tiêu Thần cảm thấy hứng thú còn có ghi chép về ‘ Bất Tử Thiên Dực.’ Khiến năng lượng thực chất hóa, tu ra Bất Tử Thiên Dực của bản thân. Khiến võ giả tại là có thể bay lượn trên không, cái này đối với Tiêu Thần mà nói là có lực mê hoặc lớn. Có thể ngờ không là thần thông mà hãn tha thiết mơ ước, mà bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn lại vừa vận giải quyết vấn đề này. ‘ Thần Ma Bất Diệt Ẩn ’ và ‘ Bất Tử Thiên Dực ’ là hai bộ phận tối tính hoa trong bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn. Cũng chính là hai yếu tố khiến môn kỳ công này uy chấn thiên hạ. Trở thành một trong thiên công cực kỳ nổi danh. Tiêu Thần chỉ là nhìn lướt qua một bộ phận, không thể nhanh như vậy nắm giữ. Thế nhưng trong lòng đã có tính toán, hẳn nguyên bản tu luyện thần bí huyền công không thể ngừng lại. Nhưng có thể dung nhập một số pháp môn kỹ xảo hữu hiệu. Tỷ như nói ‘ Thần Ma Bất Diệt Ẩn ’ có thể phát huy uy lực lớn nhất của mỗi phân lực lượng, đem loại kỹ xảo này có thể xảo diệu dung nhập vào, còn có ‘ Bất Tử Thiên Dực,’ chỉ cần quán thông mạch lạc một bộ phận mà dùng thì có thể khiến năng lượng tự phát ra từ sau lưng. Hoàn toàn có thể kết hợp vào mà hình thành thần cánh có thể bay lên trời. Tiêu Thần trong lòng khó có thể bình tĩnh, đem tuyệt học danh chấn thiên hạ trong công pháp dung hợp tiến hành tu luyện không nghi ngờ sẽ nâng cao một bước. Cuối cùng, hẳn toàn tâm tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu. Hoàn toàn không cầu lý giải, máy móc đem bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn ẩn nhập trong đầu. Hẳn không dám đi hiểu rõ tinh tế, bởi vì trong thời gian ngắn không thể ngộ ra tinh diệu của nó. Cường hành như đại đa số người như vậy sẽ chỉ làm linh hồn tan vỡ. Ẩn ký thật sâu trong tâm hải, Tiêu Thần thở phào một cái. Hẳn không thể đem bảo điển theo bên người, cũng không thể mỗi ngày đều đến đây. Phương pháp an toàn nhất chính là dụng tâm mà nhớ. Ngắt lấy vài chuỗi dài Hỏa Vân quả. Tiêu Thần để tiểu thú trắng muốt dẫn ra khỏi mê cung ngầm này về đến chỗ ở. Tại lúc trở về, mơ hồ Tiêu Thần thấy một thân ảnh ở phía trước lung lay hoảng hốt, hình như là trù phòng ở đó. Đó là một tiểu trù phòng, chủ yếu là phục vụ tại hậu sơn, hậu sơn chính là trọng địa

của Bất Tử Môn, dường như có siê cấp cao thủ ân cư ở đó. Mà chỗ Tiêu Thần ở hiện nay là đan xen giữa hậu sơn và tiền sơn, bởi vậy thức ăn thường ngày cũng do nơi đó cung ứng. Thấy thân ảnh khả nghi như thế. Hắc cảm giác có chút kỳ quái, vô thanh vô tức lên đến, đi đến chỗ sáng đèn. Linh giác không nghe không thấy liền đoán được tất cả. Mỗi bữa chiều trong ngày đều có người tìm Tiêu Thần hỏi về thực đơn, mà người bên trù phòng sẽ tại buổi chiều sớm chuẩn bị tốt bữa sáng cho ngày hôm sau. Người lại chuyên môn chuẩn bị bữa sáng cho hắc lại lên bỏ vào không ít bột thuốc. Tựa hồ là người bên cạnh Tần Nghị. Tiêu Thần trong nháy mắt đã sáng tỏ tất cả, Tần Nghị là muốn đối phó hắc. Đợi người nọ rút đi, Tiêu Thần bình tĩnh tiêu sái đi vào. Hôm nay tu vi hắc đã tới cảnh giới này, mặc dù trúng độc cũng có thể rất nhanh bài trừ ra ngoài cơ thể, trừ phi là được vật đặc thù. Lấy một ít thức ăn đi ra phía sau, tại trong rừng mạnh mẽ nắm một con thỏ rừng ép ăn xuống. Kết quả con thỏ mất liền tái, luống cuống không ngớt. Quan sát nửa ngày, Tiêu Thần mới biết được công dụng của bột thuốc. Con thỏ được mắt xanh đang truy tìm thỏ cái khắp núi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 130: Sóng gió.

Chương 130: Sóng gió. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần đứng chết lặng, xuân dược mạnh mẽ ghê a. Phòng chừng hãn nếu như ăn nhầm vào tuy rằng không đến mức xảy ra vấn đề lớn, nhưng khẳng định là xảy ra chuyện xấu. Tần Nghị tiểu tử này thật đúng là một tên xấu xa, bất quá cuối cùng có tâm ngoan cỡ nào cũng không có hạ độc dược mạnh mẽ. Tiêu Thần không do dự gì, muốn chơi thì phụng bồi hãn chơi, dùng huyền công đem bột phấn trong thức ăn cần trọng hấp thụ vào lòng bàn tay, sau đó không có bất luận tia do dự gì đem đại bộ phận bỏ vào trong vại nước. " Lợi ích cùng hưởng." . Dù sao những người ẩn cư tại hậu sơn đều là siêu cấp cao thủ. Chắc cũng sẽ không xảy ra đại loạn, nhiều lắm cũng khiến mấy lão gia gia, lão bà bà này chỗ dưới nhảy loạn một hồi thôi, nếu thực sự tra rõ thì tìm Tần Nghị tính sổ đi thôi. Đương nhiên. Tiêu Thần cũng không muốn Tần Nghị cứ tiện nghi như vậy, hãn dùng thân pháp siêu tuyệt vô thanh vô tức đi tới chỗ ở của Tần Nghị, cái sân này cũng không nhỏ, lại có hầu phòng chuyên môn. Hãn không chút khách khí đem số còn lại bột phấn trộn lẫn vào trong lá trà. Ngày hôm sau quả nhiên náo nhiệt. Hậu sơn truyền đến vài tiếng la hét phẫn nộ. Bất quá rất nhanh lại bình tĩnh xuống. Thế nhưng sự tình khẳng định không để yên. Trù phòng khẳng định sẽ bị điều tra rõ. Khiến Tiêu Thần không tưởng được hơn là mấy lão gia gia, lão bà bà ở hậu sơn bị trúng chiêu tuy dường như không làm việc ấy. Thế nhưng một người trúng đại chiêu ngoài hãn tưởng tượng chính là Yến Khuynh Thành bị cấm đoán ở hậu sơn, đang ở khu rừng phía sau núi không ngừng la hét. " Tiêu Thần ngươi đi ra cho ta." " Ta biết là ngươi hãm hại ta." " A a a. Tiêu Thần chết tiệt." Cuối cùng Yến Khuynh Thành dám giết đến chỗ ở của Tiêu Thần, sắc mặt ửng hồng. Cả người đều đang run rẩy, hiển nhiên dược tính quả thật mạnh, bất quá lấy tu vi hãn mà nói đảo lại cũng không quá trở ngại. Xảy ra loại chuyện này, Tần Nghị lập tức khẩn trương hết sức, mà Tần Trường Phong rất hiểu đứa con của mình, tựa hồ cảm thấy được cái gì, kết quả đi vào chỗ Tần Nghị không bao lâu, khoảng thời gian một chén trà thì phát ra gầm giận dữ. Cuối cùng lão đầu đến nói cũng không mà Tần

Nghị lại bắt đầu chạy trốn trong sân của mình. Sự tình cuối cùng không giải quyết được gì, bất quá tục truyền Tần Nghị khiến chương giáo Hoa Khử hung hăng giáo huấn, nếu như không phải cổ kỵ mặt mũi của Tần Trường Phong có thể đã trọng phạt một phen. Chỉ là Yến Khuynh Thành sắc mặt ửng hồng tại trong viện của Tiêu Thần ‘nhảy dựng’, kỳ thực là ‘nổi bão’. Lại bị một vài vì nữ tử trong Bất Tử Môn nói là ‘có tiếng rên’, đương nhiên khẳng định là một bản tuồng bị biến đổi thành hương diễm ám muội. Thời gian trôi qua rất nhanh. Tiêu Thần tới Bất Tử Môn đã ba tháng rồi, mỗi ngày đều lặng lẽ tu luyện, Lục Thần, Nghịch Loạn, Trấn Ma, Băng Liệt tứ đại tán thủ thì Lục Thần hẳn đã có thể nắm tốt trong tay. Mà Nghịch Loạn cũng đã có sở ngộ, về phần Trấn Ma và Băng Liệt vẫn chỉ là có thể vận dụng đơn giản mà thôi. Đương nhiên, cũng không phải hãn thiên tư không đủ. Nguyên nhân chính yếu là gần đây hãn đang nghiên cứu bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn. "Thần Ma Bất Diệt Ẩn" hãn đã nhiều lần nghiên cứu kỹ, hãn muốn thử đem nó áp súc thành một tán thủ, một thức "Bất Diệt Ẩn" lấy yếu chống mạnh. Không thể nghi ngờ bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn bác đại tinh thâm, thế nhưng hãn cũng không nghĩ đọc lướt qua toàn bộ, chỉ cần hấp thu bộ phận tối tinh hoa trong đó thì như vậy đã đủ rồi. Nếu như thực sự có thể dung nhập hữu hiệu vào trong công pháp của mình. Chắc chắn sẽ khiến công pháp nâng lên một nấc cao mới. Ý tưởng cố nhiên tốt, nhưng chân chính thực thi lại quá gian nan, ba tháng nay hãn mạnh mẽ vượt ải, kết quả năm lần không ngừng ho ra máu, thân thể suýt nữa tan vỡ. Linh hồn cũng là vài lần thương tổn. Có thể thấy được sự huyền ảo và thâm thúy của môn công pháp này. Đây vẫn chỉ là lấy bộ phận tinh hoa trong đó mà thôi. Nếu như chính xác triệt để tu luyện từ đầu, như vậy chắc chắn càng thêm tiêu hao tâm thần, thảo nào Bất Tử Môn khả dĩ trường thịnh bất suy. Có kỳ công bậc này có thể tham ngộ là có thêm chỗ đảm bảo rất lớn. Khi tu luyện đến tháng thứ tư thì Tiêu Thần rốt cuộc có chút thành tựu. "Bất Diệt Ẩn" sơ thành hình thái, cùng lúc Nghịch Loạn trong tứ đại tán thủ cũng có thể nắm chắc trong tay. Mà trong bốn tháng này, Tiêu Thần đã đau khổ tìm hiểu "Bất Tử Thiên Dực", có thể ngượng không mà đi là ước mơ tha thiết của hãn, mặc dù không thể tu thành Bất Diệt Ẩn, cũng phải nhất định tu thành

thần cánh có thể phi thiên độn địa. Đây là sự tình hãn đế bụng nhất trong bốn tháng qua. Chỉ là tu luyện Bất Tử Thiên Dực tựa hồ so với Bất Diệt Ẩn còn gian nan hơn, hãn mỗi ngày đều khổ tư, thể nhưng tiến triển cũng rất chậm chạp, sau lưng hãn chỉ hiện ra hai luồng khí tím mông lung mà thôi, khoảng cách biến hóa thành thần cánh còn kém xa. Tại trong mấy tháng này, ba bộ xương khô mỗi ngày đều yên lặng tu luyện, hầu như không ra khỏi cửa, đối với bọn chúng mà nói chỉ cần có nơi tu luyện an tĩnh là được, không cần bất luận nhu cầu gì khác. Tiểu thú trắng muốt Kha Kha cả ngày xuất quỷ nhập thần. Không biết đang vội vàng cái gì, cũng may nó coi như nghe lời, không có vào cấm địa của Bất Tử Môn mà trộm. Về phần Tiểu Quật Long vẫn như trước luôn luôn ngẩng cao chiến ý, mỗi ngày đều đi tới đi lui phía sau núi và tọa địa cung kia. Hầu như mỗi ngày đều phải đến hậu sơn tìm con tiểu Dực Long chém giết. Con Dực Long tuy rằng cũng khá dĩ gọi là "tiểu long". Nhưng là dài chừng hơn ba bốn thước, so với Tiểu Quật Long lớn hơn. Tiểu Quật Long có thể nói khi bại khi thắng, mỗi ngày đều là máu chảy đầm đìa bò lại địa cung liếm vết thương, nuốt Hỏa Vân quả khôi phục thể lực. Đến cuối cùng thấy Tiểu Quật Long tử chiến như muốn chết, tiểu Dực Long cũng sợ rồi. Điều không phải nó không muốn đánh một trận giết chết Tiểu Quật Long triệt để giải quyết tên bỏ mạng này. Mà là Tiểu Quật Long tựa hồ giết không chết, vô luận trọng thương cỡ nào đều có thể sống sót, dường như có tấm thân bất tử mà nó càng đánh càng mạnh. Mọi người bên trong Bất Tử Môn đã quen với tiếng long gào thét rống mỗi ngày. Mà Bất Tử chương giáo cùng mọi người ánh mắt nhìn về Tiểu Quật Long lại chậm rãi xảy ra biến hóa, bọn họ đã cảm thấy được Tiểu Quật Long bất đồng. Thời gian luôn bất tri bất giác như đầu ngón tay xẹt qua, Tiêu Thần tới Bất Tử Môn đã nửa năm rồi. Hãn rốt cuộc đã tu thành Bất Diệt Ẩn. Đương nhiên tu thành sở vị cũng là Lục Thần, Nghịch Loạn, Trấn Ma tam thức có thể vận dụng trong tay. Cũng không phải chính xác là áo nghĩa chí cao có thể tùy ý. Tứ đại tán thủ thêm vào Bất Diệt thức có thể gọi là ngũ đại tán thủ rồi. Mà Tiêu Thần đối với tu luyện Bất Tử Thiên Dực có thể nói là kiên nhẫn, khi bại khi thành. Trong lúc nhìn tiểu Dực Long trong khi tranh đấu với Tiểu Quật Long mà được gợi ý không ít.

Vừa một buổi sáng sớm. Ánh sáng mờ chiếu vào hậu sơn khiến sương khí mông lung lấp lánh ánh sáng năm màu lượn lờ trong rừng, giữa hoa cỏ, càng thêm vẻ đẹp kỳ lạ. Phiến tịnh thổ tú lệ đường như giống cảnh tiên.

"Tiêu Thần lá gan người lớn lắm. Chưởng giáo sư bá cũng không cho người xông loạn phía sau núi. Chỉ là cho người ở phía trước tĩnh tu mà thôi, người dám chạy đến trọng địa bốn giáo." Yến Khuynh Thành đang ở đón ánh sáng mặt trời hấp tỏa hào quang. Từng tia tựa như ánh màu mộng ảo quanh quẩn bên cạnh nàng. Khiến nàng trở nên siêu trần thoát tục. Dung nhan mỹ lệ vô song nghiêng nước nghiêng thành, khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Ha hả. Vậy nàng tới địa ngục mà cáo trạng chưởng giáo sư bá được rồi." Tiêu Thần cười khê. Hầu như mỗi ngày đều đến phía sau núi, nơi này ẩn cư lớp lão bối của Bất Tử Môn nếu đã không mở miệng. Yến Khuynh Thành cũng không làm gì được hẳn. Thấy Tiêu Thần cười chẳng hề để ý, Yến Khuynh Thành hận đến ngứa răng, từ ngày đó đến nay nàng có thể nói là thâm sinh hận. Trong giáo truyền lưu không ít sự tình dây dưa ám muội về nàng và Tiêu Thần, mặc dù biết là sư tỷ muội nàng cùng mọi người trợ giúp. Nhưng cũng không phải là sự việc xảy ra mà không có nguyên nhân. Sóng gió tranh đấu long vương bên ngoài dần dần dẹp loạn. Nhiều sự tình phát sinh trên Long Đảo đều đã truyền lưu ra. Về gút mắt của nàng và Tiêu Thần càng sớm truyền bá trong phạm vi nhỏ tại Bất Tử Môn. Khiến nàng nhìn Tiêu Thần thì hai mắt biến thành màu đen. Nghĩ đến mình đang tu luyện Toái Ma Loại Thần đại pháp, sau đó có thể dẫn đến hậu quả càng nghiêm trọng, nàng hận không thể cắn Tiêu Thần xả giận. " Họ Tiêu người không nên đắc ý. Ta sớm muộn gì sẽ đem hết thầy đều hoàn trả cho người." " Tốt. Ta chờ, nửa năm nữa Bất Tử Ma Công của nàng sẽ triệt để chuyển hóa thành Toái Ma Loại Thần đại pháp chứ. Đến lúc đó tựa hồ ta có thể nắm nàng trong tay rồi. Ở, ta nghĩ không biết làm sao đây, ta là một nam nhân bình thường địa. Có tất cả nhu cầu của nam nhân bình thường. Tựa hồ nên kết thúc cái loại khô khan tu luyện khổ hạnh này rồi. Ta nghĩ hiện tại chúng ta có thể chờ một chút, nói chuyện về nàng và ta đi." " Đi tìm chết!

Người là ai, ta là người như thế nào, mặc kệ người. Không có gì có thể cùng người nói chuyện hết." " Ta là nam nhân a. Nàng là nữ nhân. Nói chuyện giữa chúng ta, hay nói chuyện nam nhân và nữ nhân đi." Nói xong những lời này. Tiêu Thần xoay đi. Bởi vì hắn biết nói thêm gì đi nữa. Yến Khuynh Thành sẽ triệt để nổi bão. Đồng thời bởi vì hắn cảm giác âm thầm tựa hồ có một vài lão gia gia đang nhìn hắn. Sắc mặt tuyệt mỹ của Yến Khuynh Thành xám xịt, thân thể thướt tha duyên dáng đang run nhè nhẹ. Thật muốn tiến lên đem Tiêu Thần đập ngã xuống đất hung hăng đập khuôn mặt tươi cười ghê tởm của hắn. Không bao lâu Tiểu Quật Long tới. Hướng long động dưới vách đá rỗng dài, khiêu khích tiểu Dực Long bên trong, tiểu Dực Long dài hơn ba thước gần đây luôn bị động ứng chiến. Trong lòng có thể nói tức giận mà lại phiền muộn. Đối tiểu quái long này không có việc gì lại tìm đến nó đánh nhau vừa tức vừa giận. Hết lần này tới lần khác đánh không chết. Hai cánh mở ra bay tới, sau đó tấn công mãnh liệt. Ngày hôm nay nó tựa hồ muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu, bắt đầu dùng toàn lực vật lộn, cặp vuốt sắc bén như là móc câu. Xé ra từng trận gió chộp về lưng của Tiểu Quật Long. Xoát xoát xoát Long ảnh chột động. Tiểu Quật Long tại chỗ lưu lại vài tàn ảnh, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, rất nhanh tránh né. Kết quả nham thạch tại chỗ bị tiểu Dực Long trực tiếp cào nứt ra. Tiêu Thần nhìn mà âm thầm kinh hãi, tốc độ tiến bộ của Tiểu Quật Long thực sự là quá nhanh rồi. Mới vừa rồi liên tục thay hình đổi vị, tựa như nhân loại cao thủ thi triển thân pháp huyền diệu. Không ai dạy Tiểu Quật Long này phương pháp tu luyện của nhân loại a, lẽ nào nó và Kha Kha giống nhau trời sinh nắm giữ pháp quyết thần bí mà lại bí hiểm? Chỉ là đó không phải là đặc quyền của long vương sao? Chú ý hồi lâu. Cái sừng của Tiểu Quật Long đã hoàn toàn dài ra rồi. Ánh sáng rực rỡ, có vẻ thần dị phi phàm. Thể chất của Tiểu Quật Long tựa hồ xảy ra biến hóa không nhỏ, lực lượng so với trước đây lớn rất nhiều, tốc độ cũng càng thêm nhanh. "Gào rống.". Hai con rồng kịch liệt tranh đấu, mặc dù đối thủ của Tiểu Quật Long là Dực Long. Thế nhưng nó không sợ chết, hung hãn dị thường. Nó thực sự là một tên nhóc chán sống a, khiến tiểu Dực Long bó tay bó chân. Cuối cùng, cả người Tiểu Quật Long nhiễm máu bại đi, mà Tiêu Thần ở phía sau đã ra

tay. Hắn muốn dùng màn sáng Phong Thần đem tiểu Dực Long đang bay trở về long huyết bao phủ lại, khiến tiểu Dực Long phi thường phần nộ, không ngừng giãy dụa. "Tiểu tử đừng hoảng hốt, ta chỉ là muốn nhìn người một chút làm sao vận chuyển long nguyên lực với hai cánh, lập tức buông người ra." Tiêu Thần đem hết toàn lực cầm trụ tiểu Dực Long rồi không ngừng thăm dò. Hai tay mò lên lớp vảy nhỏ. Cảm thụ được long nguyên lực bên trong dâng trào, cảm ứng lực lượng này như thế nào lưu chuyển giữa hai cánh của Dực Long. Kết hợp vào pháp môn tu luyện Bất Tử Thiên Dực, Tiêu Thần một bên suy tư một bên vận chuyển huyền công trùng kích mạch sau lưng của hắn. Sau nửa canh giờ, Tiêu Thần rốt cuộc có sở ngộ, nhưng là sau lưng hắn cảm giác có chút không thích hợp, tiểu Dực Long an tĩnh liễu xuống không hề tránh động nữa. Đồng thời hắn phát hiện trên mặt đất xuất hiện một cái bóng lớn, chợt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai con quái vật lớn phô thiên cái địa mà xuống. Tạo nên từng trận gió. Choáng! Tiêu Thần buông tiểu Dực Long nhắc chân bỏ chạy. Hai con thành niên Dực Long ở bên ngoài dò xét đã trở về, vừa lúc bị chúng nó phát hiện tất cả. Có thể trốn ở đâu. Mắt thấy móng vuốt thật lớn hướng về Tiêu Thần phủ xuống. Bất quá cuối cùng không xé xuống, hai con thành niên Dực Long một trước một sau rơi xuống. Ánh sáng lóe ra. Thân thể không lồ biến mất không thấy. Một đôi thanh niên nam nữ chặn đứng lối đi của hắn. Nam thì oai hùng cao ngất. Nữ thì mỹ lệ kiều diễm. Tuy rằng biết thành niên Dực Long đều có tu vi cảnh giới bán thần. Đều có thể biến hóa rất cao. Thế nhưng tận mắt nhìn thấy khiến Tiêu Thần có chút giật mình, nguyên nhân càng chủ yếu hắn mới vừa rồi còn khi dễ con của người ta chứ. Vừa vặn bị nắm, sao không kinh hãi. "Cái này, ta không có ác ý." Tiêu Thần bị đuổi kịp. Thật không biết nói cái gì cho phải, đây chính là hai người bán thần a, vào xem nghiên cứu Bất Tử Thiên Dực, thế nào lại quên cha mẹ của tiểu Dực Long chứ. "Ô ô. Hắn khi dễ con. Còn muốn trộm bảo tàng của chúng ta." Cách đó không xa tiểu Dực Long khóc lóc, bắt đầu mếu máo mà cáo tội. Người. Tiêu Thần có chút hết chỗ nói rồi, tiểu Dực Long này cư nhiên cũng có thể nói tiếng người, lại phi thường lưu loát, lại là cáo tội chứ! Phải biết rằng Dực Long tối coi trọng bảo vật, hầu như mỗi con thành niên Dực Long đều

có một bảo tàng không lớn không nhỏ. Đây không phải là hãm hại hãm sao, bất quá ngẫm nghĩ cũng không tính là hãm hại, như vậy chính là thu thập hãm mới phải. Xoát một tiếng, ánh sáng lóng lánh, Tiêu Thần bị đôi vợ chồng quăng vào trong long huyết. "Muốn chúng ta tha thứ cho người, nghĩ biện pháp khiến con tiểu long đến từ Long Đảo dạy cho con của chúng ta Long tộc cổ chiến kỹ trong truyền thuyết."

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 131: Tiến giai, công thành.

Chương 131: Tiến giai, công thành. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Long động tại trên vách đá cách mặt đất cỡ mấy chục thước. Long động phi thường rộng lớn, mặc dù đối với đôi vợ chồng Long tộc phong thái như ngọc hóa thân thành Dực Long khổng lồ cũng hiển nhiên đủ cho chúng nó mở khai thân thể. Tường đá bên trong long động được mài rất sáng, mênh mông mà thâm thúy. Thế nhưng bên trong tuyệt không hôn ám, trái lại ở trong long động sáng như ban ngày. Trên trần khảm không ít minh châu, cung cấp đủ ánh sáng. Mà nguyên nhân càng khiến Tiêu Thần thêm tin tưởng Dực Long tộc thích sưu tầm bảo vật là hãm thấy được phía trước là kim tệ và châu báu chồng chất như tòa núi nhỏ, chói lọi khiến người ta không mở được mắt. Tiêu Thần đứng chết lặng, quả thực có chút không thể tin được, châu báu nhiều như vậy thực sự quá mức kinh người rồi. Trách không được nghe bọn Liễu Mộ nói. Luôn muốn lập chí làm người đồ long trong truyền thuyết. Một tòa long động chính là một bảo tàng a. Nếu có năng lực giết chết Dực Long là có thể thu được bảo khố dùng mấy đời cũng

không hết. " Liếc a. Con mắt tham lam bại hoại này chứng thực rồi, hai người xem con không có nói sai chứ. Hẳn không chỉ có khi dễ con. Còn muốn trộm bảo tàng của chúng ta." Tiểu Dực Long nói tràn đầy vẻ mỉa máo, rõ ràng là tuổi vẫn còn nhỏ. Nhìn tiểu tử kia cáo tội, Tiêu Thần thật là có chút hết chỗ nói rồi, lẽ nào đây là trưởng thành sớm trong truyền thuyết. Vô luận là Kha Kha, hay là tiểu long vương so với tiểu Dực Long tâm trí đều không giống a. " Tiểu tử kia không chỉ nói dối, lại còn biến lớn, biến thành phì cầu." " Nhỏ bé kia, người còn không có cao hơn ta." Tiểu Dực Long cao ba thước lớn đi tới. Thân thể hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng thẳng, nhìn xuống Tiêu Thần nói: " Người là bại hoại. Khi dễ ta." Lại nữa rồi. Nhìn nó lại nói tiếng người. Tiêu Thần cảm giác có chút buồn cười, nhưng cười không nổi. " Đề nghị vừa rồi của chúng ta thế nào?" Cha của Tiểu Dực Long lần thứ hai mở miệng hỏi, tuy rằng rất nghiêm túc. Nhưng cũng may không có lộ ra sát ý. " Cái gì Long tộc cổ chiến kỹ trong truyền thuyết, ta căn bản là không có nghe nói qua. Còn nữa Tiểu Quật Long lãnh khốc kia mặc dù thật có bí pháp, cũng không nhất định nghe ta phân phó truyền cho con của các người. Tuy rằng nó cùng ta quan hệ coi như hòa hợp, nhưng là các người phải biết rằng nó chính là Tiểu Quật Long cao ngạo không gì sánh được a." Đang nói những lời này thì Tiêu Thần bắt đầu chuyển mở tâm tư. Tâm tính kinh động với đông đảo bảo vật trong long động chậm rãi bình phục lại, bắt đầu nghĩ về chuyện tình của Tiểu Quật Long. Tiểu Quật Long lại khiến cho đôi vợ chồng Long tộc chú ý, nó càng thêm bất phàm rồi. " Thành bại cũng không có vấn đề gì, người tận lực là được. Người khi dễ con của chúng ta, lại muốn trộm bảo tàng của chúng ta, chính là phạm vào điều tối kỵ của chúng ta a. Mặc kệ người có đúng là khách nhân của Bất Tử Môn hay không, chúng ta đều không khách khí ra tay với người. Phải biết rằng chúng ta kế tục giúp đỡ Bất Tử Môn thủ hộ ở đây, hoàn toàn là nhờ ơn tổ tiên bang cho bọn họ, mặc dù là đôi khi ta giết chóc cũng không có vấn đề gì lớn." Mẹ của tiểu Dực Long mở miệng nói. Tuy rằng bọn họ nói rất nghiêm trọng, bất quá Tiêu Thần cự tuyệt khiến nét cười trên mặt bọn họ biến mất. Rõ ràng là bọn họ có chút sát ý. Giống như là mưu kế đã đạt được. Ngất! Tiêu Thần cảm giác có chút bất đắc dĩ.

Xem ra dù không có sự tình ngày hôm nay thì hai con Dực Long phỏng chừng cũng sẽ tìm tới hắc mà. Xem ra trên phương diện này đã sớm dự định a. " Được rồi, ta tận lực, thành bại cũng không liên quan đến ta." " Vậy đa tạ. À, chúng ta biết người đang thử tu luyện Bất Tử Thiên Dực. Nghĩ có thể chỉ điểm cho người một ít." Cha của tiểu Dực Long mỉm cười nói. " Các người thế nào biết?" " Một người từ Long Đảo trở về, chúng ta thế nào có thể không quan tâm chứ." " Các người có thể giúp ta tu thành Bất Tử Thiên Dực?" " Chỉ điểm một chút thì có thể, chúng ta cũng từng tu qua bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn." Mẹ của tiểu Dực Long cười rộ lên rất thân thiết giống như làn gió xuân. " Các người cũng tu qua?" Tiêu Thần rất giật mình, Long tộc tu luyện thiên công bảo điển của nhân loại, thật đúng là chuyện khiến người ta chờ mong. " Ngại vì thể chất bất đồng, chúng ta chỉ là nghiên cứu một chút mà thôi. Nếu muốn tu thành Bất Tử Thiên Dực không khổ công là không được rồi, đây là một quá trình tuần tự mà tiến, không phải chỉ dựa vào tu vi cao thâm là có thể vượt ải được, cần phải chậm rãi đả thông huyết vị nơi thần cánh." Trải qua đôi vợ chồng Long tộc nói rõ. Tiêu Thần đối với việc lý giải tu luyện Bất Tử Thiên Dực càng sâu sắc hơn rất nhiều, huyết vị kinh mạch trong cơ thể con người rất nhiều, nhưng con người có thể lý giải cũng không phải là toàn bộ. Nói như vậy huyết vị hiện tại biết rõ đều là những huyết lớn trong cơ thể, như là tu luyện Bất Tử Thiên Dực cần khai phá hơn mười một 'Phi Thiên huyết'. Trước đây đều chưa bao giờ nghe nói qua. Bảo điển trấn giáo của Bất Tử Môn viết lời thì ít mà ý lại nhiều đến cực điểm. Chỉ là nói giải khai 'Phi Thiên huyết' thần bí ở gần lưng thì sinh ra Bất Tử Thiên Dực. Thế nhưng nhưng không có nói rõ rốt cuộc là có bao nhiêu huyết như vậy. Dựa theo lý giải trước đây của Tiêu Thần cho rằng chỉ có bốn năm mươi trọng huyết thôi. Hiện tại mới biết được dĩ nhiên liên quan đến tám mươi một chỗ huyết đạo. Gọi chung là Phi Thiên huyết. Có người chỉ điểm đúng là khác với chính mình mò mẫm. Nhất là loại bảo điển trấn giáo này. Có pháp môn tu luyện vẫn chưa đủ mà kinh nghiệm của tiên nhân cũng phi thường trọng yếu. Đôi vợ chồng Long tộc đã ở tại Bất Tử Môn gần nghìn năm rồi. Biết chính xác rất nhiều thứ, trải qua một phen giảng giải của bọn họ. Tiêu Thần mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hiện tại hắn đã biết như thế nào tiến hành tiếp. Không cần tìm kiếm tiểu Dực Long nghiên cứu phương thức vận chuyển long nguyên nữa. Bởi tu vi hắn đã đủ, đã giải khai liễu gần một nửa Phi Thiên huyết. Chính là nửa năm thời gian nữa là có thể toàn bộ công thành rồi. Thẳng đến lúc đó Bất Tử Thiên Dực chân chính mới có thể sinh ra, nếu không dù là một huyết đạo không thông cũng khó thành công triển khai thần cánh. Cuối cùng khi Tiêu Thần rời khỏi long động, đôi vợ chồng Long tộc thần sắc cực kỳ nghiêm túc nói với Tiêu Thần: "Về chuyện tình của tiểu long kia người không được nói với bất cứ ai, nếu không người sẽ gặp đại họa." Tiêu Thần nghi hoặc gật đầu. Thoạt nhìn Tiểu Quật Long tựa hồ có không ít bí mật, hắn đã từng không chỉ một lần đoán rằng tiểu hắc long cao ngạo có thể sẽ là Tổ Long. Nhưng lại lần lượt phủ định, Tổ Long trong truyền thuyết từ khi ra đời thì kỳ tài cao ngất. Long vương cũng không phải đối thủ, đối với Tiểu Quật Long mà nói hết thảy đều rất không hợp. Tiêu Thần chỉ có thể đem Tiểu Quật Long quy về một chiến long không hơn. Chính là có một ngày thành tựu của nó sẽ không thua long vương a. "Không chịu, con đáng ghét tiểu vô lại kia. Cả ngày đến quấy rầy con. Con không bằng nó học cái gì gọi là cổ chiến kỹ trong truyền thuyết sao!" Khi rời khỏi long động thì Tiêu Thần mơ hồ nghe được đôi vợ chồng Long tộc nói mấy câu với tiểu Dực Long, trong đó tựa hồ liên quan đến 'long vương'. Thời gian dần trôi qua nhưng Tiêu Thần mỗi ngày đều có thu hoạch. Từ lúc thu được giải đáp của đôi vợ chồng Long tộc đã qua mười ngày. Tiêu Thần chìm đắm trong cảnh giới tu luyện huyền diệu, lúc này hắn đang tu luyện huyền công của bản thân, tương đối mà nói đây mới là căn cốt của hắn. Chiếm tuyệt đại bộ phận thời gian.

Tại giờ khắc này, hắn chợt cảm giác dường như bay vào trong đám mây, toàn bộ thân thể đột nhiên nhẹ lên, thần thức dường như được thực chất hóa, tựa hồ muốn bay ra ngoài cơ thể, một luồng hương thơm như lan từ thân thể hắn phát tán ra. Ngay sau đó là một tiếng nổ 'ầm ầm'. Tâm hải của

hắn như là bị một tia sét đánh, hắn dĩ nhiên từ trong tĩnh tu lại đột phá, từ cảnh giới lên , bước lên một tầng cao mới. Toàn thân lấp lánh bảo huy, phảng phất thân thể như đã thành thánh, một luồng hương thơm phiêu đảng trong phòng. Lúc này nhân thần hắn sắc bén như đao. Cả người tinh khí thần đạt được đến một đỉnh cao mới mà trước đây không thể chạm đến. Lực lượng cường đại lấp lánh ánh sáng lưu chuyển trong cơ thể như là Trường Giang ào ạt, lại như Hoàng Hà cuộn cuộn khiến hắn cảm giác dường như có tinh lực vô cùng vô tận. Hết thảy đến lúc này dừng lại. Lực lượng cuộn trào mãnh liệt trong trăm mạch của hắn không ngừng lưu chuyển, ba ngày ba đêm kế tiếp thủy chung không có đình chỉ, tựa như đang rèn luyện thân thể hắn. Khiến hắn cảm giác rõ biến hóa thoát thai hoán cốt. Tới cuối cùng, mỗi thốn da thịt của hắn đều trong suốt như thần ngọc màu đồng cổ. Tràn ngập lực lượng kinh khủng mang tích bạo tạc. Thể chất so với trước có thể nói tăng lên nhiều lắm. Khi hết thảy khôi phục bình tĩnh, Tiêu Thần giật mình phát giác hắn dĩ nhiên tăng đến cảnh giới đỉnh phong, cách cửu trùng thiên bất quá một đường phân cách thôi, tựa hồ tùy thời đều có thể đột phá vào. Một lần lại suýt nữa phá vỡ hai trùng thiên, kinh hỉ này thật sự vượt qua dự liệu. Phải biết rằng càng tu luyện về sau càng thêm gian nan. Đột phá giống như vậy gần như là rất hiếm thấy. Tiêu Thần biết rõ. Tất cả đều nguyên vì công pháp hắn tu luyện tại trên Long Đảo tiến thêm một bước hoàn thiện mới có thể đạt được đột phá như vậy. Cái này khiến hắn càng thêm hạ quyết tâm, tu pháp quyết chính gốc rễ. Tuyệt sẽ không cải biến. Nếu dung hợp công pháp khác giống như Bất Diệt Ấn, áp súc thành một thức tán thủ. Đem chiêu thức biến hóa mà vẫn dựa vào bốn nguyên. Về phần Bất Tử Thiên Dực càng là vận dụng kỹ xảo mà không phải là cải biến pháp quyết bốn nguyên. Lần lột xác này khiến Tiêu Thần kinh hỉ vẫn còn ở phía sau, khi lực lượng cường đại sinh sôi không ngừng vừa ổn định thì trên lưng hắn truyền đến từng trận khí lang nóng rực, hào quang màu tím lóe ra, cả căn phòng đều lượn lờ khí tím, mờ mờ lung lung, ánh sáng lấp lánh. Lực lượng bát trùng thiên đỉnh phong vừa ổn định bình tĩnh trở lại lần thứ hai bạo động lên. Toàn bộ nhắm vào các ‘Phi Thiên huyết’ sau lưng hắn, từng trận tiếng xương cốt xen kẽ vang lên, thân thể Tiêu Thần liên tục rung động, mờ

hôi dày đặc xuất hiện tại bên ngoài thân của hắn. Cuối cùng thân thể hắn giống như là bị nước làm ướt, toàn thân nhể nhại. Nương theo tiếng âm hưởng thanh thúy cuối cùng từ các khớp xương liên tiếp phát ra. Thân thể Tiêu Thần liên tục rung động, sau đó tâm hải truyền đến từng trận vang ù. Hắn cảm giác trong sát na phảng phất bay vào đám mây, hắn biết lúc này đây Bất Tử Thiên Dực nhất định đã tu thành!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 132: Quá xa xỉ rồi.

Chương 132: Quá xa xỉ rồi. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Hào quang tím trong nháy mắt liên bạo phát ra, Bất Tử Thiên Dực sau lưng Tiêu Thần mở rộng ra, cánh thần màu tím trong suốt như ngọc có thể nhìn xuyên qua. Thế nhưng lại ẩn chứa lực lượng cường đại, là cặp cánh thần không chỉ có thể ‘phi thiên độn địa’ mà còn là một vũ khí đáng sợ. Hơn xa Bất Tử Thiên Dực của Yến Khuynh Thành biến hóa ra khi còn ở cảnh giới đệ ngũ trùng thiên. Bất Tử Thiên Dực ở cảnh giới đệ bát trùng thiên đã trở thành một kiện vũ khí kinh khủng lợi hại vô cùng, sắc bén như một thần binh.

Đây hoàn toàn là do năng lượng huyền hóa thành, có thể thu phát tùy ý. Xoát. Thi triển cánh thần, Tiêu Thần giống như một tia sét màu tím bắn đến bên trong sân. Sau đó lại hóa thành một tia sáng tím trốn vào trong khu rừng phía trước. Sau đó lại ngự không bay trở lại. Tất cả đều hoàn mỹ, Bất

Tử Thiên Dực khiến cho tốc độ trên bộ của Tiêu Thần được đề thăng đến một cảnh giới khó có thể tưởng. Từ nay về sau có thể bay lên không trung mà không còn bị hạn chế chiến đấu kịch liệt trên mặt đất. Có thể nói có đôi cánh này trong người thì những chú sư, linh sĩ có thể ngự không đã không còn chiếm ưu thế đối với hắc nữ, hắc sẽ trở thành khắc tinh của những người đó. Đứng ở bên cạnh giếng nước, từng thùng gỗ nước được hắc không ngừng dội lên người. Không thể nghi ngờ việc này khiến cho tâm tình Tiêu Thần thoải mái hơn rất nhiều. Thức ăn bên trong phòng sớm đã nguội lạnh, Tiêu Thần đã ba ngày không có đi ra khỏi cửa. Người của nhà ăn đến vài lần nhưng cũng không quấy rầy hắc. Chỉ là yên lặng đặt cơm nước xuống. Đây có thể là một quy cũ trong môn phái. Mặc dù ăn cơm nguội thế nhưng Tiêu Thần lại có cảm giác như đang hưởng thụ bữa ăn của thần tiên. Đây chính là sự thỏa mãn trong tâm hồn, nửa năm cực khổ rồi cuộc cũng đã có thu hoạch. Giai đoạn đầu tiên có thể nói là đã tu luyện hoàn thành. Ba bộ xương khô dường như cũng cảm giác được sự sung sướng của hắc. Từ một gian nhà khác đi đến, rung chiếc cầm tạo ra âm thanh “Rắc rắc” giống như đang chúc mừng hắc. Đã rất lâu không có thấy tiểu Kha Kha và Tiểu Quật Long kia. Tiêu Thần nhẹ nhàng đi đến phía sau núi. Yến Khuynh Thành đang ở một bãi cỏ tu luyện, màn sương mờ ảo bao phủ xung quanh nàng. Tiếng chim hót du dương trên các cành cây xung quanh đây. Tuyệt đại giai nhân như hòa vào một cảnh đẹp sinh động. Tiêu Thần lặng lẽ quan sát một lúc, cũng không phá đi cảnh đẹp như tranh này, tránh khỏi đó rồi tiếp tục đi về phía trước. Cho đến khi hắc đã đi khá xa, Yến Khuynh Thành mở đôi mắt đẹp ra liếc hắc một cái rồi nhắm lại. Đi qua một dòng suối nhỏ, phía trước truyền đến từng trận âm thanh gió thổi. Tiểu Quật Long quả nhiên đang ở gần long động chiến đấu kịch liệt. Tiêu Thần kinh dị phát giác ra tốc độ của nó trên mặt đất như được tăng lên. Kỹ xảo chiến đấu của nó cũng phong phú hơn nhiều. Bất quá đại đa số lần là nó cậy mạnh mà ngạnh kháng. Trải qua một thời gian dài tìm hiểu. Tiêu Thần cũng đã biết được tính lỗ mãng của tiểu long này không phải do trời sinh ra. Mà dường như nó có ý định lấy yếu đánh mạnh. Liều mạng rèn luyện thân thể, không tiếc mỗi lần bị trọng thương. Như muốn kích phát ra tiềm năng

ấn dấu của long thể. Về phần kỹ xảo chiến đấu, nó tựa hồ có thiên phú hơn người, tuy rằng rất ít dùng đến thể nhưng ngày càng thành thạo. Nó dường như đúng như lời nói của đôi vợ chồng Dực Long vương kia. Năm giữ một ít Long tộc cổ chiến kỹ trong truyền thuyết. Bởi vì phương thức chiến đấu của nó đều huyền ảo và cao minh vô cùng. Lúc này, đang cùng với Tiểu Quật Long chiến đấu lại là cha của tiểu Dực Long, giống như người một nhà đang dạy dỗ cho tiểu long này. Đương nhiên là xuất thủ rất có chừng mực. Dùng lực lượng vừa đủ công kích toàn thân của Tiểu Quật Long. Long nguyên lực không ngừng thẩm thấu vào khiến cho vảy của tiểu hắc long thẩm thấu ra một ít vết máu. Tuy rằng đã bị thương nặng nhưng lại không hề nguy hiểm đến tính mạng. Tiểu Quật Long dường như rất thỏa mãn với kiểu chiến đấu như vậy. Xuất ra liên tiếp các động tác mà Tiêu Thần trước giờ chưa thấy qua. Trong lúc giao chiến chỉ lưu lại một cái tàn ảnh, phương thức chiến đấu rất cổ quái mà cực kỳ hiệu quả. Tuy rằng không có khả năng làm bị thương cha của tiểu Dực Long nhưng cũng đã biểu hiện ra chiến kỹ phi phàm. Tiêu Thần đã nhìn ra một ít phương thức trong đó, thật đúng là một kỹ xảo chiến đấu rất phù hợp với Long tộc. Tiểu Quật Long dường như đang hồi đáp lại đôi vợ chồng Dực Long mấy ngày nay liên tục bồi tiếp nó chiến đấu. Tiểu tử này tuy rằng khá lãnh khốc nhưng lại rất thông minh, bất kỳ điều gì cũng đã có chủ ý trong đó. Tiểu Dực Long đang quan chiến ở một bên tựa hồ như đang nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng tia hưng phấn trong mắt đã dần dần thay đổi tâm tình của nó. Ngay khi chiến đấu kết thúc, Tiểu Quật Long mang theo thương thể đến gần tiểu Dực Long. Bỗng nhiên vương một vuốt chỉ lên trán của tiểu Dực Long. Tiểu Dực Long này từ nhỏ đã hiểu được ngôn ngữ của nhân loại, hiển nhiên là không tầm thường rồi. Nó thoáng sửng sốt một chút rồi cúi đầu xuống. Không giống như Tiểu Quật Long can đảm như vậy. Một điểm sáng từ trong vuốt của Tiểu Quật Long phát ra ngoài. Giống như nước bắt đầu lan tỏa, lại tựa như đang đi vào trên trán của tiểu Dực Long. Cho đến khi Tiểu Quật Long đi xa thì tiểu Dực Long mới khôi phục tinh thần, nó lầm bầm nói: “ Kỳ thực tiểu tử vô lại này không phải nếu như mỗi ngày đều quấy rầy ta thì rất khả ái. Vừa rồi lại truyền cho ta một ít kỹ xảo chiến đấu.” Cha của

tiểu Dực Long xoay qua Tiêu Thần cười nói: “Hết sức cảm ơn!” “ Không cần, đây chính là chủ kiến của Tiểu Quật Long. Ta có thể hiểu được đó là điều nó muốn, ta cho rằng sở dĩ nó dạy cho con các người cổ chiến kỹ là bởi vì nó cũng hiểu được nó không có ý tứ mà quấy rầy các người mỗi ngày.” “ Đúng, đúng. Ta đều bị nó làm cho điên rồi.” Tiểu Dực Long nhỏ giọng. Tiêu Thần đuổi theo Tiểu Quật Long, ngay khi hần rời đi thì dường như hần nghe được cha của tiểu Dực Long nói nhỏ hai chữ “Long Vương”. Đang nói Tiểu Quật Long sao? Không giống. Chẳng lẽ lại muốn cho con của hần tấn giai lên long vương? Đây quả là một suy nghĩ lớn mật. Nhưng quả thật rất có thể sẽ làm được. Tiểu Dực Long kia nhìn như thế nào đi nữa cũng không hề đơn giản. Nhỏ như vậy có thể hiểu được tiếng người. Rất nhanh Tiêu Thần đã đuổi kịp Tiểu Quật Long bị trọng thương kia, tiểu tử kia lại hướng đến Tiêu Thần gật gật đầu như mọi lần, không có biểu thị dư thừa nào rồi tiếp tục đi đến trước. Trở lại hang của nó, Tiểu Quật Long yên lặng dùng nước nóng tẩy rửa máu trên thân thể. Chịu đựng cái loại đau nhức khắp thân thể này. Sau đó bắt đầu nuốt Hỏa Vân quả, khôi phục lại tinh khí thần của chính mình. Mặc dù trong vài tòa thạch động đều treo đầy các loại quả trong suốt như mã não. Vả lại Tiểu Quật Long và tiểu thú trắng nuốt mỗi ngày chỉ ăn một ít linh quả này. Nhưng trải qua mấy tháng thì Hỏa Vân quả đã bị ăn sạch. Trên vách tường hầu như chỉ còn lại cành cây trụi lụi. Có lẽ Tiểu Quật Long tiến bộ nhanh như vậy có liên quan đến loại quả này sao? Sau mỗi lần trọng thương đều có loại linh quả này bổ xung rất nhanh nhu cầu của thân thể nó. Giúp nó tiến thêm một bước kích phát tiềm năng của thân thể. Đồng thời Tiêu Thần cũng chú ý đến một loại quả khác còn lại trong động phủ. Quan sát tỉ mỉ lại phát giác ra nó rất giống tử tinh lê. Hần biết được đây không phải là do Tiểu Quật Long có thể tự mình tìm thấy. Vì tiểu tử này chỉ biết vui đầu vào trong tu luyện và chiến đấu. Khăng định sẽ không tốn công sức để đi tìm kiếm chỉ để thỏa mãn việc ăn uống. Tiêu Thần liền nghĩ đến Kha Kha, tiểu thú này quả là khắc tinh của tinh tú trong trời đất. Những thứ tốt ở gần đây thì hơn phân nửa đã không có thể thoát khỏi bàn tay của nó, quan sát khắp ngõ ngách trong động thì Tiêu Thần lại phát hiện không ít tử kim linh chi. Lãng phí. Thật sự là quá lãng

phí, lại có thể lãng phí thiên tài địa bảo như vậy. Kha Kha thật sự xuất quỷ nhập thần, Tiêu Thần đã rất lâu không thấy nó, hiện tại xem ra nó giống như là cá gặp nước trên phiến tiên sơn này. Tiêu Thần ở nơi đây chờ đợi ba ngày mới có thể nhìn thấy được tiểu thú. Tiểu tử kia lại ôm một củ nhân sâm cực lớn như một củ cải trở về. Nhưng nó lại xem như là củ cải bình thường tùy ý đưa cho Tiểu Quật Long. Bộ lông của Kha Kha ngày càng phát sáng, trong suốt giống như được tỉ mỉ tạo ra từ thần ngọc. Đôi mắt to lưu chuyển lại linh động hơn nhiều. Có thể nói là linh khí khắp người, đương nhiên lại béo hơn trước, có thể tưởng tượng được mấy ngày nay nó đều hưởng dụng các loại linh túy trời đất. Thật khiến cho Tiêu Thần sửng sốt, thật sự là quá xa xỉ rồi. Thấy Tiêu Thần tới, đôi mắt của tiểu thú dường như có chút chột dạ. Ánh mắt nhìn thế nào đi nữa cũng có chút không thích hợp. “Người có chuyện gì gạt ta sao?” Cố sức lắc đầu, tiểu thú đem củ nhân sâm như củ cải kia hướng đến Tiêu Thần, ý muốn cho Tiêu Thần hưởng dụng, có ý muốn lấy lòng. “Ý, là do người chột dạ. Nói đi, có đúng hay không đã xảy ra chuyện gì?” Khó tránh tiểu thú này lại lộ ra một tia thần thái không có ý tứ. Dùng móng vuốt nhỏ chỉ chỉ vào củ nhân sâm lớn này, sau đó lại bắt đầu hoa tay múa chân. Tuy rằng đã rất ăn ý với nhau nhưng mất hơn nửa ngày Tiêu Thần mới hiểu được nó đang nói điều gì. Nhân sâm này là từ trong vườn dược thảo lấy ra. Khi đó Tiêu Thần thật sự không biết phải nói gì. Không cần hỏi cũng biết lấy tính cách của nó khẳng định là đã đến thăm một số vườn dược thảo rồi, đem dược thảo của người ta thành rau củ của chính mình. “Nhân sâm như vậy người đã lấy bao nhiêu?” Tiểu thú trắng muốt suy nghĩ một chút liền vươn ra một cái vuốt nhỏ. “Năm cây?” Tiểu thú trắng muốt thu hồi vuốt lại, đem lòng bàn tay hướng xuống. “Mười cây?” Vuốt nhỏ lại múa một cái. Tiêu Thần cứng họng. Vuốt nhỏ lại tiếp tục xoay chuyển. Tiêu Thần cảm giác đầu óc có chút đen lại. Thấy nó còn muốn tiếp tục liền vội vàng ngăn cản lại. “Đừng làm nữa, ta muốn biết người lấy củ này từ đâu. Trong mắt người thì những củ nhân sâm lớn này không đáng giá chứ?” Tiểu thú trắng muốt chớp đôi mắt to linh động của nó, không có ý tứ gãi gãi lên đầu. “Ngoại trừ nhân sâm này ra người còn có lấy những thứ khác hay không?” Kha Kha từ trong góc động phủ lòi ra một ít rễ cây, một

ít quả. Thật sự làm cho người ta cảm thán. Đầy đủ chủng loại hết, nào là linh chi, tử tinh lê, liệt dương tảo, xích kim liên... Ngay lúc đó trong đầu Tiêu Thần cảm thấy căng ra. “ Người thật đem những như này trở thành đồ ăn thường ngày sao?” Vườn dược thảo là trọng địa nhất của Bất Tử Môn. Đây quả thật là một tai họa không nhỏ chút nào. Bất quá tiểu thú này lại không úy kị chút nào. Trái lại có chút đặc ý khoa tay múa chân, trải qua một phen tỉ mỉ câu thông, Tiêu Thần cũng hiểu rõ được ý tứ của nó. Kha Kha nói nó không hề lưu lại bất kì sơ hở nào. Vườn dược thảo to lớn, nó ở đây nhổ một cây, ở kia hái một quả. Tại cây đại thụ này hái một trái, cây kia hái một trái. “ Người thật giáo hoạt, thế nhưng người có biết hay không loại vật linh túy này người ta như thế nào lại không để tâm đến. Trong khoảng thời gian ngắn tuy bỏ qua nhưng sau này lập tức sẽ bị phác giác ra thôi. “ Người lại chuốc họa cho ta rồi.” Tiểu thú cuối cùng cũng không còn đặc ý nữa. Ủ rũ biểu thị nó đã biết. Sau đó lại không chút hào khí nào chỉ chỉ Tiểu Quật Long, Tiểu Quật Long đầy ngạo khí mà lãnh khốc kia liền lập tức cảm thấy xấu hổ, nó quả thực đã dùng một ít vật linh túy này. Tiêu Thần thật sự không còn cách nào khác, bất đắc dĩ a Trải qua một phen tìm hiểu, Tiêu Thần vừa tức vừa buồn cười. Rốt cuộc cũng biết tại sao vài ngày nay không nhìn thấy bóng dáng của nó, cứ như xuất quỷ nhập thần. Nó cứ nhiên lại ‘thường trú’ tại vườn dược thảo. Đem nơi đó thành nơi vui chơi của nó. “ Xem ra chúng ta phải rời khỏi Bất Tử Môn.” Kỳ thực, cho dù không có việc này đi nữa thì Tiêu Thần cũng phải rời khỏi đây. Đến đây đã hơn nửa năm. Sóng gió bên ngoài cũng đã dừng lại. Hắn ở đây cũng đã có đủ thu hoạch, hắn cũng nên đổi một hoàn cảnh tu luyện mới. Trước khi đi hắn liền đem bảo điển phát hiện trong động giao cho trưởng giáo Bất Tử Môn. Dù sao sau này nếu như hắn thi triển ra Bất Tử Thiên Dực, nếu không làm như vậy thì mọi người sẽ cho rằng hắn đã có thể lén vào trong Bất Tử Môn làm chuyện xấu. Quang minh chính đại giao ra bản cổ tịch đó thì trưởng giáo Bất Tử Môn cũng không đến nỗi nào phải thu hồi lại Bất Tử Thiên Dực của hắn. Dù sao thì hắn cũng cùng với cái vị xưng là giáo tổ Ma Giáo có giao tình nhất định. Như vậy mà nói nếu sau này thi triển ra Bất Tử Thiên Dực cũng không có vấn đề gì. Ngoài dự liệu của Tiêu Thần, ngay khi gặp

chưởng giáo Bất Tử Môn thì đối phương sớm đã biết được hãn tu luyện Bất Tử Thiên Dực. Điều này khiến cho Tiêu Thần hơi giật mình. Nhìn lão nhân mờ ảo phía trước, trong lòng hãn cảm thấy sâu không thể dò. Bất Tử chưởng giáo cũng không trách mắng hãn, tiếp nhận bản cổ tịch nhìn một chút liền nói: “Đây quả thực là của tổ sư Tà Vương, cùng với bảo điển bên trong giáo không có khác nhau. Nguyên lai tổ sư đã từng ẩn cư ở đó, sợ sau này trong giáo đánh mất bảo điển nên đã cố ý lưu lại một bản cho người có duyên.” Sau đó Tiêu Thần biểu thị ra hãn muốn rời khỏi nơi đây, đến các địa phương khác trên Trường Sinh đại lục tôi luyện. “Ta đã từng nói qua người có thể tùy thời mà rời khỏi đây. Tuy rằng theo lý mà nói người vẫn phải đóng cửa ở trong phòng nhưng niệm tình người đã tìm lại được bút tích của Tà Vương liền sớm trả lại tự do cho người. Còn nữa, do người đã tu luyện thành Bất Tử Thiên Dực nên cũng đã hiểu được một ít bí pháp của bốn giáo. Hiện tại ta muốn phong người làm ‘Ngoại Giáo Hộ Pháp’ của bốn giáo. Không hề có bất cứ quyền lực nào nhưng nếu Bất Tử Môn gặp phải nguy nan, người cần phải xuất thủ tương trợ. Người có bằng lòng hay không?” Tiêu Thần âm thầm suy nghĩ, có thể không đồng ý sao? Lão nhân gia đã nói như vậy. Bất quá cũng phải làm như vậy, dù sao thì cũng đã tu luyện qua trấn giáo bảo điển của người ta. Chỉ là nghĩ đến cả đời này cần phải ra tay tương trợ cho Bất Tử Môn mà có thể tiêu diệt được môn phái như Bất Tử Môn thì ngay cả thần linh ra tay cũng phải cân nhắc kỹ càng. Cuối cùng ngay khi Tiêu Thần đang suy nghĩ làm sao để cáo từ thì bị một câu nói của chưởng giáo Bất Tử Môn khiến cho hãn tỉnh mộng. Đem ngụm trà trong miệng trực tiếp phun ra ngoài. “Người có bằng lòng lấy Yến Khuynh Thành làm vợ hay không?”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 133: Mập mập chết tiệt.

Chương 133: Mập mạp chết tiệt. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Thấy bộ dạng cứng người của Tiêu Thần, không để hấn nói điều gì. Bất Tử chưởng giáo lại lập tức nói: “ Thôi, thuận theo tự nhiên vậy.” Tiêu Thần muốn giải thích một phen vì sao lại phun ngum trà kia thế nhưng lại nghĩ đến lão nhân trước mắt này thật sự quá bí hiểm. Sống bao nhiêu năm thì những việc đối nhân xử thế như thế nào lại không biết rõ đây. Rõ ràng là cố ý làm cho tâm tình người khác chấn động đây. Trước khi rời khỏi thì Tiêu Thần cùng với một ít người trẻ tuổi bên trong Bất Tử Môn uống rượu. Đây là do Bất Tử chưởng giáo an bài, lớp tiền bối không thể xuất hiện, bởi vì hấn mặc dù là ngoại giáo hộ pháp nhưng là không đạt được một cấp bậc nhất định. Liên tiếp cộng ly, Tiêu Thần tuy rằng bị một ít ‘oanh oanh yến yến’ vây quanh nhưng cũng như cá gặp nước. Không thể không nói các nữ tử của Bất Tử Môn phi thường xinh đẹp. “ Tiêu huynh khi nào lấy Yến sư muội đây?” Đáng tiếc, tỷ tỷ ta quyết chí cả đời không lấy chồng. Bằng không nhất định sẽ cùng với Yến sư muội giành nhau rồi. “ Nghe nói Tiêu huynh đã tu luyện thành Bất Tử Thiên Dực? Nhất định là công lao của Yến sư muội rồi.” Đám nữ tử này nói chuyện liên tục, Bất Tử Môn quả thực là quân giáo đệ tử rất mềm mỏng. Cả ngày lục đục với nhau, Yến Khuynh Thành hiện tại đang trở thành đối thủ lớn trong việc cạnh tranh chức vị chưởng giáo. Hận không thể lập tức gả nàng ta ra ngoài. Trong những nam tử nơi đây không ít người đối với Tiêu Thần không hề khách khí. Sắc mặt những người này rất bất thiện, quả thực là tiệc rượu đoạt mệnh người ta mà. Còn không kịp dùng huyền công bức rượu ra bên ngoài cơ thể. Tiêu Thần thật sự là đi lại lão đảo. Mẹ nó, như thế nào lại vậy! Hấn cũng chỉ có thể cùng với đám người này liều mạng cộng ly. Cuối cùng thì tửu lượng của hấn cũng đủ lớn, hạ gục được hai tên hung hăng. Đến phiên Tân Nghị tiến lên, sau khi uống cạn thì Tân Nghị ôm cổ của Tiêu Thần. Say khướt nói: “ Tiểu tử ngươi không tốt a, làm hại ta trần trường mà chạy...” Tiêu Thần

thấy hình dáng say xỉn của hắn tự nhiên những lời này cũng nói ra lập tức cảm giác người này cũng không phải nghe tầm lăm. Nghĩ lại người ta không có mưu hại tính mệnh của hắn mà chỉ là muốn cho hắn xấu mặt. Từ nay về sau cũng không còn hành động nào nữa. “ Ai bảo người hãm hại ta, đây là gây ông đập lưng ông. Hắc hắc...” “ Tiểu tử được lắm... chờ ta ra ngoài lịch lãm nhất định sẽ cùng người phân cao thấp. Uống rượu...uống rượu...” Người kia rõ ràng uống nhiều hơn, từng bát lớn. Lại nói tiếp: “Người lợi hại nhất trong chúng ta đã ra ngoài lịch lãm, người còn xa mới là đối thủ của hắn. Ta là nói... so với chúng ta không có lớn lắm.... Cũng không phải là mấy người như Nhị sư huynh.” Tiêu Thần đương nhiên hiểu được Nhị sư huynh trong lời nói của hắn là ai. Hắn đã từng gặp qua bọn họ. Chính là người đã gần bốn mươi tuổi. Tu vi sâu không thể dò. Tiểu Dực Long thấy Tiểu Quật Long đi đến phía sau núi lập tức ủy khuất kêu lớn: “Có lầm hay không, ngày hôm nay cùng người đánh nhau, như thế nào lại đến nữa rồi, ô ô...” Bất quá ngay khi thấy Tiểu Quật Long bảo nó đi qua liền cảm thấy một trận kỳ quái. Cuối cùng Tiểu Quật Long đặt móng vuốt của nó đặt lên trên trán tiểu Dực Long. Một trận ánh sáng như nước không ngừng truyền vào đầu nó. Mãi đến khi bọn Tiểu Quật Long và Tiêu Thần đi xa, tiểu Dực Long này mới như tỉnh mộng. Cảm thấy chua xót nhưng nghiêm nghị la lớn: “ Sau này ta sẽ cùng đánh với người, bất quá khi đó ta cũng đã trở thành long vương rồi, người đã không còn là đối thủ của ta.” Ngay khi rời đi thì đợi rất lâu sau tiểu thú trắng muốt mới xuất hiện, Nó giống như một mũi tên ngọc bay nhanh đến. Cự nhiên trên lưng đó lại có một cái túi thật lớn, sau đó cẩn thận vô cùng đưa cho Luân Hồi Vương. Những người đưa tiễn cảm thấy rất kỳ quái. Tiểu thú này thật sự là có ý tứ, lẽ nào nó cũng có hành trang sao? Vẻ mặt của Tiêu Thần lại một trận co giật, hắn thực sự là ngoài cười nhưng trong bụng lại không cười nổi. Trợ giúp tiểu thú che giấu nói: “ Các vị, thật là không có ý tứ, tiểu thú này rất tham ăn, phỏng chừng đã gây họa cho nhà ăn của bốn môn. Thứ lỗi thứ lỗi.” Nói xong hắn liền dẫn đầu đi nhanh. Thấy như thế nào thì cũng là có ý tứ muốn chạy trốn. Cho đến hơn một canh giờ sau thì bên trong Bát Tử Môn truyền ra âm thanh bí mật: “Mẹ nó, vườn dược thảo bị trộm... khẳng định

là tiểu thú trắng muốt kia.” Trên đường, Tiêu Thần đang quở trách nó: “Người như thế nào lại như vậy? Trước khi đi lại còn dùng bao như vậy? Trả lại cho người ta đi.” Tiểu thú nhảy lên trên người của Luân Hồi Vương. Gắt gao ôm lấy cái túi lớn kia, ý tứ của nó là có chết cũng không mang trở lại. Thậm chí ngay cả Tiểu Quật Long kia cũng khó mà không bỏ đi nguyên tắc của mình, đứng chặn trước người Luân Hồi Vương. Bởi vì nó biết được Kha Kha từ trước đến giờ rất trọng nghĩa, nơi đây có phân nửa là của nó a. Mẹ nó. Hai người... Tiêu Thần thật sự là không biết phải nói gì, đi nhanh lên phía trước. Không thể không nói Trường Sinh đại lục thật sự rất rộng. So với Nhân Gian Giới lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Mặc dù rất đông người thế nhưng lại chỉ có thể khai phá được một phần mà thôi, chín phần còn lại đều bị rừng rậm nguyên thủy bao trùm. Mỗi một tòa thành đều cách một khu rừng rộng lớn. Nhân loại sống trong thành thưa thớt như là đóa hoa trong biển. Dùng câu ‘Một đóa hoa giữa vạn cây tùng’ cũng không khoa trương chút nào. Bất Tử Môn nằm ở phía nam của Trường Sinh đại lục, Tiêu Thần nghĩ bụng phải đi theo hướng bắc. Ở trên con đường vắng vẻ hắt hắt rất tuân theo lời chỉ dẫn của mọi người trong Bất Tử Môn. Bởi vì vạn nhất bị lạc vào trong rừng rậm nguyên thủy thì muốn tìm được lối ra phải hao tốn một phen công phu rất lớn. Mặc dù là con đường cổ hoang dã nhưng nếu một người bình thường sẽ không dám đi, bởi vì hai bên đường là rừng rậm nguyên thủy rất thường xuyên xuất hiện mãnh thú. Nhưng đối với bọn Tiêu Thần mà nói thì không có bất kỳ ảnh hưởng nào. Tiểu Quật Long đúng là gặp ai cũng không hề cự tuyệt, thỉnh thoảng còn chạy vào bên trong rừng rậm nguyên thủy mà chém giết. Đương nhiên Tiêu Thần cũng không dám để cho nó đi sâu vào trong, có trời mới biết có dị thú đang sợ hay không. Vài ngày sau bọn họ rốt cuộc cũng đi đến một thị trấn lớn, có đến năm sáu vạn người. Đây là một tòa thành nhỏ, thành trấn trên Trường Sinh đại lục rất rộng, bởi vì xung quanh đều là rừng rậm nguyên thủy. Mãnh thú rất thường xuyên lui tới. Cho nên rất nhiều người tập trung lại một chỗ. Đây là lần đầu tiên Tiêu Thần thấy được thành trấn khi đi vào Trường Sinh đại lục. Cảm giác nhìn thấy được nhân loại tập trung lại một chỗ thật sự là quá mỹ diệu đi. Mặc dù trên Long Đảo, ở Bất Tử Môn cũng không có ít người

nhưng suy lại thì lại thiếu đi khí tức sinh hoạt này. Tại tòa trấn này hẳn cảm giác được như hẳn đã trở về Nhân Gian Giới. Nhìn người tấp nập đi lại trên đường, hẳn cảm thấy rất thân thiết. “ Hồ lô băng đường....” “ Bánh bao thịt chó đây...” “ Lư đã chín...” “ Thịt dê xuyên....” “ Thịt gà ngon ngọt đây...” “ Năm mèo tươi ngon đây. . .” Tiêu Thần theo đoàn người đi đến con phố ăn uống. Nghe âm thanh quen thuộc này thật sự là quá mỹ diệu đi. “ Lão bản, đem bánh bao nhân thịt, lư đã chín, thịt dê xuyên các loại mang ra cho ta.” Tiêu Thần muốn ôn lại cảm giác ở Nhân Gian Giới. “ Tiểu huynh đệ, ta đây chỉ là một quán bánh bao thịt chó thôi.” Tiêu Thần đưa cho hẳn một kim tệ nói: “ Làm phiền người thu xếp một chút. Còn thừa ta cho người.” Có tiền mọi điều có thể. Sau đó Tiêu Thần khoái chí ăn từng miếng lớn. Tuy rằng không ngon lắm nhưng ăn chính là một loại cảm giác. Tiêu Thần đang hưởng dụng mỹ vị, thì ở Yến Khuynh Thành ở Bất Tử Môn cũng bị buộc phải xuống núi. Bên tai nàng còn vang lên giọng nói của chuông giáo: “ Người đã được chọn tu luyện đại pháp Toái Ma Chủng Thần. Người phải trải qua một phen lịch lãm ở hồng trần. Lấy tu tâm làm chính. Vả lại không được rời đỉnh lô quá xa, nếu không thì chấp niệm ký thác trong đỉnh lô dùng thế nào? Đám sư huynh tỷ của người không lâu sâu sẽ hạ sơn. Đúng là lúc để các người hạ sơn lịch lãm rồi.” Tiêu Thần đối với việc này không hay không biết. Sau cùng hẳn đi ra khỏi quán bánh bao thịt chó. Tại trên đường vừa đi vừa ăn. Cảm giác được bầu không khí này khiến cho tiểu thú cùng với Tiểu Quạt Long hiếu kỳ vô cùng. Kết quả trên miệng chúng nó cũng dính đầy dầu mỡ lóng lánh. Ăn vặt đối với chúng nó mà nói thật quá mới mẻ. Không ai kỳ quái với hai tiểu thú này, bởi vì bất kỳ dị thú nào bọn họ cũng đã gặp qua. Trong rừng rậm nguyên thủy vô tận kia bất kỳ mãnh thú nào cũng có. Về phần bọn Luân Hồi Vương, vẫn không nhanh không chậm đi theo sát bọn họ. Ba bộ xương khô hôm nay thoát nhìn rất giống nhân loại. Tài liệu bên trong Bất Tử Môn cũng đủ dùng, ngay cả hốc mắt cũng có một hạt châu được làm giả, không nhìn kỹ không phát hiện được điều dị thường. “ Hắc. Dẫn chó mèo đi dạo cũng không nhanh lắm. Tiểu huynh đệ người quả thật là rất nhàn nhã a.” Một người có dáng vấp mấp mạp mang theo vẻ mặt gian thương gọi Tiêu Thần. Chỉ vào Kha Kha đi theo sau Tiêu

Thần nói: “Đây chính là chó lai mèo sao? Thật sự là xinh đẹp. Lại có thể dùng hai móng vuốt nâng thức ăn giống người. Không phải là giống mèo Kaos trong truyền thuyết chứ?” Tiêu Thần có chút không nói gì. Sắc mặt của tiểu thú trong nháy mắt tối lại, đem hơn phân nửa miếng bánh mật trong vuốt “Bẹp” một tiếng ném vào mặt mập mạp. Mập mạp ngay lúc này liền kêu lớn lên: “Linh hoạt thật, lại có thể biết tức giận.” Người kia không chút nào tức giận, trái lại hưng phấn vô cùng nói: “Huynh đệ, bao nhiêu tiền, bán cho ta đi, đảm bảo ta sẽ cho ngươi một cái giá tốt nhất.” “Phốc” Kha Kha đem ‘Lư đã cắn’ trong vuốt còn lại ném vào mặt mập mạp.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 134: Truyền thuyết đấu thú.

Chương 134: Truyền thuyết đấu thú. Người dịch : Jy Biên Tập:
demandance Nguồn: 4vn.eu

“Phốc” Một miếng “Lư Đả cắn” từ trong vuốt kia của tiểu thú ném vào mặt của mập mạp. Hắc. Không chỉ có linh tính mà còn rất có ngạo khí. Ta thật sự là thích tiểu thú này rồi. “Ách, nó là mèo con sao?” Mập mạp không chút tức giận mà lại còn hưng phấn hỏi lại. “Đây là một con sư tử con cực kỳ hung tàn.” Nghe Tiêu Thần nói như vậy, tiểu thú dùng sức trợn trắng hai mắt, nếu như không phải quen với Tiêu Thần khẳng định sẽ ‘thưởng’ cho hắn một miếng bánh mật. “Không thể nào? Sư tử không giống như vậy, trắng như ngọc, ngay cả một sợi lông tạp cũng không có.” Tiểu thú trực tiếp không nhìn tới bọn họ mà nhảy lên vai của Tần Quảng Vương, bắt đầu tiêu diệt thức ăn. “Chẳng lẽ là ngọc sư tử trong truyền thuyết, nó lại có thể leo cây sao?” Mắt của tên mập chết tiệt này sao vậy, đây là cây sao? Tần

Quảng Vương cũng muốn ném cho hấn một cái bánh mật, đáng tiếc là bên cạnh không có. Ta xem tên mập này hấn là một gian thương, hiện tại mắt đều lóe ra kim quang, hưng phấn đi vòng quanh Kha Kha. Kết quả không cẩn thận đụng trúng người của Tiểu Quật Long ở bên cạnh. Con tiểu long cao ngạo này gần đây thường ăn linh túy mà Kha Kha tìm thấy, như thế nào để cho người ta bắt nạt Kha Kha được, nó hơi dùng lực liền đem mập mập đánh bay đi. “ Ai ui, là ai đó ?” Mập mập la lên. Đồng thời, cách đó không xa có mười mấy người đi nhanh lại đây, những người đó lập tức vây quanh bọn Tiêu Thần. Có người ôm mèo, có người kéo theo chó, lại có người mang theo một con hoàng thổ long dài đến bốn năm thước. Đường nhiên không được gọi là ‘long’ chân chính, chỉ là một con á long lớn mà thôi. “ Thiếu gia không có việc gì chứ?” Những người đó rất nhanh đi đến. Con chó lớn như một con nghé con đã nhìn về phía Tiểu Quật Long. “ Ngưng! Các người muốn làm gì?” Gã mập mập này không tính là một kẻ hung ác, vội vàng ngăn cản lại. Nhưng đã quá muộn, với ngạo khí của Tiểu Quật Long thì từ trước đến nay chỉ có nó khiêu khích người khác, chưa ai dám mạo phạm đến nó. Bất quá với con thú bình thường này nó cũng không có muốn giết hại, chỉ vẫy đuôi ba lần trông rất đẹp. “ Ba ba ba” Ba con chó lớn rất nhanh bị đánh bay hơn bảy tám thước. Khi thân thể chúng vừa rơi lên trên mặt đất thì chúng nó mơ hồ cảm giác được long khí khiến chúng nó sợ hãi. Đôi mắt của mập mập nhất thời sáng lên, hai con hoàng thổ long dài bốn năm thước kia ở bên cạnh thấy vậy liền vọt lên. Chỉ là lần này mập mập cũng không có ngăn cản, trái lại nhìn chăm chăm không chớp mắt. “ Bang bang” Hai âm thanh vang lên. Hai con hoàng thổ long cũng bị Tiểu Quật Long đánh bay đi. “ Tốt! Quá tốt.” Mập mập giống như là ăn trúng thứ gì, đôi mắt nhìn về Tiểu Quật Long so với nhìn Kha Kha càng nóng bỏng hơn nhiều, hưng phấn nói: “Đây quả là một con thú tốt. Dường như là á long. Thế nhưng ta đoán rằng trong cơ thể nó có ít nhất là một phần năm huyết mạch Long tộc. Phát tài, phát tài rồi... Ha ha...” Tiêu Thần nhìn mập mập không nói gì. Say đó cố ý mang theo bọn Tiểu Quật Long đi về phía trước. “ Huynh đệ đừng đi.” Mập mập đuổi theo. Nhiệt tình vô cùng mà giải thích: “ Đừng trách ta quá đặc ý. Ha ha, nhưng mà thật sự là ta rất cao hứng,

tiểu thú một sừng này dường như còn chưa có thay răng sữa sao? Như vậy thì còn gì hơn nữa. Thật sự rất hiếm có. Ta muốn nói chúng ta hiện tại đã phát tài rồi. Thật sự người phải tin tưởng vào ánh mắt của ta. Nếu như ta đã ra tay thì tiểu thú này sẽ mang đến cho chúng ta lượng lớn kim tệ.” Tiêu Thần không muốn cùng hắn nói thêm bất cứ điều gì. Người này rõ ràng là một gian thương, không thể nào không có âm mưu được. “Huynh đệ đừng đi. Người phải tin ta.” Mập mạp thân thiện đi theo bên cạnh Tiêu Thần, lái nhái: “Huynh đệ người có biết ta là ai không? Ta được xưng là đấu thú sư có ánh mắt tinh tường nhất.” Tiêu Thần tiếp tục đi như không nhìn thấy hắn. “Người cũng biết gia tộc bọn ta tại Thiên Đế thành lớn nhất ở phía nam đại lục xây dựng nên một đấu thú cung. Tầm nhìn tuyệt đối không có vấn đề.” “Đấu thú cung?” Tiêu Thần cảm giác có chút kì quái nói: “Sở thích đấu thú trên đại lục dường như rất lớn à?” Lần này đến phiên mập mạp chết tiệt dùng ánh mắt kì quái nhìn Tiêu Thần. Ngay cả người xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt khác thường. Điều này khiến cho Tiêu Thần cảm thấy có chút không tự nhiên. “Ta nói huynh đệ người không phải là từ trong rừng rậm đi ra đó chứ?” Con mẹ nó, Tiêu Thần thật sự là hết nói. Tên kia lại dám nói móc hắn là người nguyên thủy. “Ai lại không biết đấu thú hiện tại là ‘mốt hot’ nhất tại Trường Sinh đại lục chứ?” Mập mạp mang theo thần thái như một chuyên gia nói: “Không chỉ có các quý tộc có tiền có quyền yêu thích đấu thú, ngay cả dân chúng tầm thường cũng rất thích tham dự. Không ít người nỗ lực bắt sống kỳ thú. Vì một linh thú siêu cấp mà thường không hề keo kiệt vung tiền như vung rác à.” Trải qua một phen không ngại giải thích của mập mạp. Tiêu Thần rốt cuộc cũng hiểu được tầm quan trọng của đấu thú. Các hoạt động trên sàn đấu thú lớn đều liên hệ chặt chẽ cùng với các tu giả trên đại lục. Bởi vì bọn họ nằm trong tay không ít kỳ thú siêng cường. Đây chính là điều các tu giả thích nhất, có một ít môn phái tu luyện bình thường không tiếc tổn hao một số tiền lớn để mua linh thú. Trên đại lục có rất nhiều tu giả nuôi dưỡng linh thú. Đó chính là đồng bọn trung thành có thể đồng hành cùng họ khi chiến đấu. Linh thú mà đấu thú cung tuyển chọn đều có thực lực rất mạnh. Ngay cả một ít môn phái cũng không dám trêu trọc. Bởi vì bọn họ có thể cung cấp linh thú cao cấp nhất. Hơn nữa, hể là linh thú

được đấu thú cung tuyển chọn khẳng định đều là những siêu cấp mãnh thú không thua Long tộc bao nhiêu. Thậm chí còn có cả thánh thú trong truyền thuyết. “ Nói cho người biết một bí mật trong nghề.” Mập mập nhỏ giọng nói: “ Có dũng khí đi vào đấu thú cung thì không chỉ có thánh thú cùng cấp với Long tộc lên sàn mà khẳng định cũng sẽ có ‘long’ chân chính.” Điều này thật sự khiến cho Tiêu Thần vô cùng giật mình. Thấy hắc đã động tâm, mập mập liền nói tiếp: “ Ta xem huynh đệ người với ta rất hợp ý nhau. Có thể mới vừa gặp mà như đã thân quen từ lâu. Như vậy đi, chúng ta đi tìm một chỗ làm vài ly rồi cùng tâm sự được chứ?” “ Được, không biết ‘béo’ huynh xưng hô như thế nào.” Tiêu Thần động tâm không phải là vì đề tài này. Chính là vì dự định sau này của Tiểu Quật Long. Nếu như lời của mập mập nói là sự thật. Thì đấu thú trên đại lục này rất thích hợp cho tiểu long cao ngạo này. Sau khi rời khỏi Long Đảo cũng không buồn vì không có đối thủ nữa. Trong chốc lát sau hai người đều đã xưng huynh gọi đệ. Mập mập có một cái tên khiến người ta phải phun máu: Gia Cát Lượng. Khó trách hắc lại lộ ra thần sắc xấu hổ nói: “ Cha mẹ ta mong muốn ta thông minh cho nên mới đặt tên này.” Thông qua trò chuyện với nhau mới biết được. Gia Cát Lượng rất nổi danh ở Trường Sinh đại lục. Nguyên nhân rất đơn giản, không biết là vị nào trong Nhân Gian Giới phá toái hư không viết ra bộ 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 thành ra cũng rất nổi danh. Tiêu Thần cùng với mập mập ‘Gia Cát Lượng’ vừa ăn vừa nói chuyện. Rút cuộc cũng nói đến vấn đề hắc quan tâm. Long Đảo đều bị phong ấn. Như thế nào trong đấu thú cung còn có ‘long’ đây chứ? Lẽ nào là dực long? Nhưng một câu nói của mập mập khiến cho hắc chấn kinh không nói nên lời. “ Tất cả mọi người đều biết được vương bài của gia tộc ta. Bên trong đấu thú cung nuôi dưỡng một con bạo long vô địch.” “ Thế nào có thể?” Tiêu Thần không tin nói: “Bạo long như thế nào lại xuất hiện trên đại lục chứ? Không phải đều bị phong ấn trên Long Đảo sao?” “ Đúng là huynh đệ người từ trong rừng đi ra mà.” Mẹ nó, với những lời này Tiêu Thần thật sự muốn cho hắc hai đá. “ A, ta sai rồi, ta quên...” Mập mập thấp giọng nói: “ Nhiều người không biết, đây chính là thông tin từ trong thú cung.” “ Ta không có hứng ăn uống nữa, nói mau.” “ Huynh đệ người hắc là đã nghe qua trận sóng gió

Long Đảo cách đây không lâu chứ?” “Đã nghe qua.” “Long Đảo không thể phá giải phong ấn. Mỗi mấy trăm năm đều có một lần giải phong. Trước đây tuy rằng không có long vương xuất thế, ngay cả một ‘long’ bình thường cũng không thấy. Nhưng hiện tại có... Hắc hắc.... Người hiểu rõ ý của ta chứ.” Mập mập híp mắt cười, ‘két’ một tiếng uống ngụm rượu. “Người nói là tiền nhân đã từng mang theo ấu long rời khỏi Long Đảo sao?” “Thông minh. Trước đây có một ít ấu long. Không chỉ trưởng thành tại Trường Sinh đại lục. Bọn chúng còn có cả hậu duệ đấy. Bất quá bọn chúng đều nằm trong tay các thế lực siêu cấp. Người bình thường ngay cả nghe cũng chưa từng.” “Nói như vậy trên Trường Sinh đại lục cũng có Long tộc?” “Đương nhiên. Chỉ là rất ít. Vả lại không có gì ngoài tộc Dực Long. Các Long tộc khác mặc dù đã rời xa khỏi Long Đảo thế nhưng vẫn ở vào trạng thái bị phong ấn. Không thể phát ra được thần thông của nó. Nhưng lấy thân thể mạnh mẽ cùng với sức chiến đấu cường đại mà nói cũng không thể không địch lại thánh thú. Đương nhiên cũng phải xem là loại Long tộc nào. Theo ta thì Bạo Long dù chưa thành niên nhưng ngay cả bán thần cũng không thể hủy diệt thân thể nó.” Tiêu Thần hít một ngụm khí lạnh, hẳn đã đánh giá thấp Long tộc. “Đều là các thế lực lớn nuôi dưỡng Long tộc sao?” Năm giữ của quyền thiên hạ, năm giữ tiền của thiên hạ, còn có các môn phái tu luyện cường đại. Đương nhiên chủ yếu vẫn là lũng đoạn các đấu thú cung. Đây cũng là nguyên nhân người làm ở đấu thú cung ánh mắt đều thông thiên.” Mập mập một lần nữa phóng đại lên, có thể xây được đấu thú cung thì tất nhiên có thực lực cường đại rồi. Vừa uống rượu vừa nói chuyện. Tiêu Thần rốt cuộc cũng hiểu rõ nghề nghiệp đấu thú ở Trường Sinh đại lục. Đây được cho là một nghề cường đại nhất. Thậm chí có một ít môn phái cường đại hoặc là kinh doanh hoặc là phục vụ cho thú cung. Mập mập này nói rất nhiều đến những chuyện kì lạ của nghề nghiệp đấu thú. Bất quá đều là thói phồng lên thôi. Như có người nói từng có một đấu thú sư khống chế một thánh thú phượng hoàng. Vì báo thù mà tiêu diệt một tòa thành thị. Một đấu thú sư đã từng nuôi qua một tiểu thú không rõ lai lịch. Kết quả khi đấu thú sư kia lớn tuổi thì nó mới trưởng thành, mà nó có thể chống lại Bạo Long. Ngay cả một người trong đấu thú cung mang ra Bạo Long cũng bị nó đánh

bại. Những chuyện giống vậy mập mạp nói rất nhiều. Tuy rằng Tiêu Thần không thể nào tin nhưng nghe được nghề đấu thú sư đều có thực lực cường đại, nói tóm lại nghề nghiệp đấu thú đã thấm sâu vào đại lục. Tiêu Thần thật sự có chút chờ mong, Tiểu Quật Long có thể xuất lộ a. Đấu thú sư thật rất thích hợp, mà với nó có thể nói là một khung trời rộng lớn. “ Thế nào ? Tiêu huynh đệ, đem tiểu thú một sừng kia bán lại cho ta đi, ta sẽ cho người một cái giá hợp lý nhất.” Tiêu Thần sừng sốt nói: “ Ta vì sao phải bán cho người?” “ Ai ui, Ta nói đã nửa ngày, ngay cả nước bọt cũng hao phí. Người còn không hiểu rõ sao? Đấu thú này thật sự rất khó khăn, chính người cũng không bán được giá lắm. Bán cho ta, bảo đảm cả đời người cũng không thiếu tiền tiêu.” Mập mạp này quả nhiên là một tên gian thương. Tiêu Thần chửi thầm sau đó nói: “ Ta không bán.” Đồng thời trong lòng hắc xuất hiện tia cảnh giác. Mập mạp này nhất định phác giác ra chỗ bất phạm của Tiểu Quật Long nên mới ra sức nói nhiều như vậy. Hắc không phải đã nhìn ra đây chính là một ‘long’ chân chính chứ? Tiêu Thần nghĩ trên đại lục có rất nhiều á long, hình dạng của Tiểu Quật Long cũng không đến mức hấp dẫn sự chú ý của người khác a. Trải qua một phen tốn nước bọt, mập mạp cũng nhìn ra Tiêu Thần quả thực không muốn bán Tiểu Quật Long liền phản nộ nói: “ Ai. Thật tội cho nước bọt của ta, nói nhiều như vậy người cũng không hiểu, thật sự là đầu gỗ mà.” “ Muốn đuổi ta đi sao?” Tiêu Thần nghĩ mập mạp rất có lực lượng nhưng thật sự hơi thiếu. “ Nói giỡn, hắc hắc, như vậy đi, không bằng chúng ta kí một hiệp ước. Tiểu thú một sừng này là của người, nhưng là do ta phụ trách hoạt động. Thế nào?” Tiêu Thần sớm đã nhìn ra hắc là gian thương, căn bản không cho hắc cơ hội nói: “ Nếu như người có thể cung cấp điều kiện tốt nhất thì có thể ước định. Sau này Tiểu Quật Long sẽ do người phụ trách. Nhưng tuyệt đối không kí kết cái gì.” “ Nguyên lại người gọi nó là Tiểu Quật Long, có cá tính. Quả thực rất giống ‘long’. Bất quá ta nói huynh đệ người đừng có thái quá, làm gì có ước định miệng này, chỉ có ký ước mới có hiệu quả thôi.” “ Ta là người rất tuân thủ ước định, thích cùng người khác giao tiếp. Nếu như người có thành tín thì không cần quan tâm đến ký ước làm gì.” Những lời này khiến cho Gia Cát Lượng ghen hòng, hắc ngượng ngùng nói: “ Huynh đệ người quả thực

không phải là từ trong rừng đi ra.” “Mẹ nó những lời này, là mập mạp người muốn chết.” Sau đó, Tiêu Thần cùng với gian thương Gia Cát Lượng bắt đầu thảo luận với nhau. Tìm hiểu một ít về công việc đấu thú, càng nghe càng cảm thấy đây chính là nghề nghiệp của Tiểu Quật Long. Bất quá Tiểu Quật Long đang hướng về mập mạp đang tổn hơi thừa lời kia mà Kha Kha sắc mặt vui vẻ nhìn về phía mập mạp chết tiệt.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 135: Thí thú.

Chương 135: Thí thú. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Bọn họ ở cùng một bàn, còn cố ý vì hai tiểu thú kia đặt một bàn khác. Thức ăn ở trên đó không ít hơn chút nào so với mập mạp và Tiêu Thần. Về bọn Luân Hồi Vương thì chỉ ngồi không ăn uống gì cả. Mập mạp cũng không có hỏi nhiều. Mập mạp hiển nhiên rất chú ý đến tâm tình của hai tiểu thú. Nói khẽ với Tiêu Thần: “Ta nói huynh đệ này, hai tiểu thú này thật thông linh chứ? Hình như không thích nghe ta nói nhiều thì phải?” “ Không phải hình như, mà là chính xác như vậy. Người đem một tiểu mãnh thú phi thường kinh khủng trở thành một con mèo nhỏ. Đem chúng nó buôn bán để kiếm tiền. Khiến chúng nó rất muốn cắn người.” Nói tóm lại, đây coi như là một cuộc gặp gỡ khiến người ta vui vẻ. Mập mạp cũng biểu hiện ra đủ thành ý, đáp ứng yêu cầu của Tiêu Thần là mỗi ngày phải có đối thủ cho Tiểu Quật Long. Nhưng trong đấu thú trường phải biểu diễn phương thức xuất hiện như yêu cầu. Mập mạp sinh tại một gia đình đấu thú. Tuy rằng không phải cùng mạch với gia chủ nhưng đối với đấu thú lại rất có thiên phú. Hẳn có

trực giác rất nhạy cảm. Ngày hôm nay chỉ nhìn Tiểu Quật Long trong nháy mắt thì không biết tại sao máu của hắn lại sôi trào lên. Hắn nghĩ rằng chính mình đã phát hiện ra một bảo tàng. Nếu như trực giác chính xác. Tìm được một siêu cấp đấu thú thì giá trị của hắn ở trong gia tộc nhất định sẽ cao hơn, tất nhiên sẽ khiến cho gia chủ cùng với các vị tiền bối chú ý đến. Tuy rằng địa vị gia chủ hơn phân nửa là không có hy vọng thế nhưng quyền lợi và địa vị sẽ được đề thăng lên rất nhiều. Đối với yêu cầu của Tiêu Thần đưa ra, căn bản hắn không hề lo lắng chút nào. Càng là siêu cấp đấu thú tiềm lực vô cùng thì trong đấu thú trường càng không có khả năng tùy ý được. Như vậy mới hợp với tài năng của nó. “ Ta nói này huynh đệ, chúng ta trò chuyện cũng lâu rồi. Người đưa ra điều kiện ta cũng đã đáp ứng. Bây giờ cho chúng ta nhìn tiềm lực của Tiểu Quật Long đi chứ?” Tiểu Quật Long có chút không tình nguyện. Dường như Tiểu Quật Long đối với mập mập không có hảo cảm. “ Yên tâm đi Tiểu Quật Long. Đây chỉ là muốn tốt cho người thôi. Muốn lột xác thành long vương thì điều người thiếu nhất chính là đối thủ. Sau này để bọn họ không ngừng an bài cho người đi.” Tiêu Thần nhẹ vàng vuốt ve vảy của nó, nhẹ giọng nói. Đôi mắt to của Tiểu Quật Long chớp chớp. Cuối cùng cố sức gật đầu, hưng phấn nhận lời. Cuồng chiến! Tiêu Thần cảm thán. “ Ta lần này chỉ là đại biểu cho gia tộc đi dò xét mà thôi. Bên cạnh không có đấu thú nào lợi hại. Không biết trong đấu thú trường của gia tộc ta ở trấn này có một hai con linh thú hay không.” Không bao lâu sau bọn họ đã đi đến đấu thú trường, từ rất xa cũng có thể nghe được tiếng kinh hô, cùng với tiếng hét hưng phấn kích động. Quả thật rất có nhân khí! Đấu thú, không hổ là nghề nghiệp cường đại nhất trên đại lục. Ở đây rất rộng lớn, tổng cộng chia thành mấy đấu khu, từng đấu khu đều có rất nhiều người tấp nập, tất cả khán giả đều gần như điên cuồng mà hét lớn. Mập mập Gia Cát Lượng trực tiếp đi tìm người phụ trách ở đây, để cho hắn đi an bài ‘thí thú’. ‘Thí thú’ chính là ngôn ngữ trong nghề, là hình thức tiến hành kiểm tra năng lực cho linh thú tiến cử. Sau khi biết được mập mập là người từ trong gia tộc đi dò xét thì người phụ trách ở đây không dám chậm trễ. Vội vàng đi an bài, nơi ‘thí thú’ không cho phép người ngoài quan sát cho nên cách xa đấu khu. Bởi vì ‘thí thú’ chủ yếu chỉ nhằm vào linh thú mới

tiến cử. Dĩ tính còn chưa tiêu trừ hết. Không ai có khả năng nắm giữ nó trong tay. Cho nên đều dùng những chiếc lồng sắt thật lớn để tiến hành. Bất quá Tiểu Quật Long khẳng định không thể tiếp nhận loại đãi ngộ này, đừng nói Tiểu Quật Long cực kỳ phản kháng chính là Tiêu Thần cũng không đáp ứng, sau cùng tổ chức ‘thí thú’ ở bên ngoài. Người phụ trách đấu thú tròng nhìn Tiểu Quật Long dài không đến một mét. Một tiểu thú nhỏ như vậy khiến cho hắn cảm giác được đây là chuyện bé xé ra to. Bởi vậy không hề phái ra một mãnh thú gì, trực tiếp đem ra một con báo phổ thông. Thấy vậy mập mạp cũng không nói gì, chỉ cười ha hả nhìn tất cả. Hắn cũng muốn nhìn thử thực lực của Tiểu Quật Long, vui vẻ mang nó đến đấu trường. Kết quả khiến lại cho người ta chết lặng. Tiểu Quật Long nghe rằng một cái khiến cho con báo kia trực tiếp ngã lăn ra đất. Tất cả mọi người đều vô cùng giật mình, chỉ có Tiêu Thần hiểu rõ mới vừa rồi Tiểu Quật Long dường như đã tức giận. Cảm giác chính mình bị khinh bỉ vô tình phát ra một tia long khí khiến dã thú tầm thường như thế nào lại không sợ, trực tiếp ngã xuống. Người phụ trách đấu thú trường lau mồ hôi lạnh. Lần thứ hai bỏ vào năm con gấu. Kết quả lại khiến cho người ta được một phen chết lặng nữa. Tiểu Quật Long chỉ đơn giản huy động đuôi năm lần, đem năm con gấu kia đánh bay ra ngoài. Nhìn tiểu thú một sừng với thân thể hổ báo, đuôi bạo long, vẩy giáp đầy người. Người phụ trách đấu thú trường cứng họng. Tiểu thú mới dài không đến một thước lại có được lực lượng cường đại như vậy, quả thực là không thể tin được mà. Mập mạp Gia Cát Lượng vui mừng vô cùng. Dạng dị thú nào hắn từng thấy qua chứ? Hắn biết được có một ít kỳ thú không thể dùng thân thể mà so sánh với thực lực được. Đấu thú càng đáng sợ càng như vậy. Rất hiển nhiên là Tiểu Quật Long này có tiềm lực không thể nào đo lường được. Kết quả ‘thí thú’ sơ bộ khiến cho hắn rất thỏa mãn. Người phụ trách đấu thú trường lại lần nữa đổ mồ hôi nhễ nhại. Lúc này không dám xem thường lực lượng của Tiểu Quật Long, trực tiếp đem đấu thú mạnh nhất ở đây ra. Đây là một con sói trắng thật lớn, dài có thể đến sáu thước. Đứng ở giữa sân nhìn mọi người xung quanh, mọi đôi mắt màu xanh lóng lánh, cực kỳ lạnh lẽo. Đồng thời tứ chi của nó rất đặc biệt. Cư nhiên lại có vẩy giáp tinh mịn, vừa nhìn có thể thấy được rất sắc bén. “

Ngao hú...” Hiển nhiên con sói trắng này rất có linh tính, dường như cảm giác được Tiểu Quật Long này không phải là con thú bình thường. Cũng không vì nó thấp bé mà xem thường. Sau khi phát ra một tiếng sói tru liên hóa thành một tia sáng hung hăng đánh qua. Xoát. Tiểu Quật Long chỉ lưu lại một cái tàn ảnh né khỏi. Tiêu Thần đang quan chiến nheo con mắt lại. Đây tuyệt đối chính là Long tộc cổ chiến kỹ theo như lời của vợ chồng Dực Long. Động tác mới vừa rồi của Tiểu Quật Long rất đặc biệt, như là một cao thủ nhân loại đang thay hình đổi vị vậy. “ Ngao hú....” Sói trắng phát ra một tiếng rống. Há miệng phun là ra một tảng lớn hỏa diễm. Quả nhiên là dị chủng, có thể thi triển ra chú thuật. Tiểu Quật Long né tránh rất nhanh. Nó cũng không nghĩ cậy mạnh mà ngạnh kháng. Hóa thành một cái tàn ảnh, nhanh như thiểm điện di chuyển đến, vài lần đi đến gần con sói lớn. Trên thân thể nó đã có vài vết thương kinh khủng. ‘Thiên Lang Khiếu Nguyệt*’. Sói trắng ngửa mặt lên trời rống giân, vẫy giáp tinh mịn tại tứ chi ngay lúc này bỗng nhiên phát ra thần quang sáng chói, sau đó nó chột bay lên không. (* Sói trời hú dưới trăng >. Quả nhiên là dị thú, lại có được bản lĩnh như vậy. Không thể nghi ngờ là con sói trắng này rất mạnh. Tiểu Quật Long bị lâm vào trong hiểm cảnh. Kế tiếp hầu như phải chịu đòn, chỉ có thể phòng ngự. Căn bản nó không với tới con sói lớn đang ngự không kia. Trên mặt người phụ trách đấu thú trường dần dần lộ ra nét tiêu ý. Dù sao nếu như đấu thú này không thể áp chế được tiểu thú một sừng này thì người phụ trách là hãn cũng không thể nào cười nổi được. Chỉ là khuôn mặt tươi cười của hãn không có duy trì được bao lâu, con sói lớn đang phi hành trên không trung dường như một tiến hành một kích cuối cùng, kết thúc trận chiến. Hương đến tiểu long đang phòng thủ gắt gao kia chộp tới. Ngay lúc đó, Tiểu Quật Long đột nhiên bạo phát, vẫy giáp toàn thân lóe sáng. Nó bỗng nhiên nhảy dựng lên, đón lấy công kích của sói lớn, vuốt của nó vọt đến, hung hăng đánh lên trên ngực của con sói một cái. Máu tươi chảy xuống, sói lớn nổi giân gầm lên một tiếng rơi xuống đất. “ Cao! Cao tay lắm.” Mập mập vỗ tay nói: “ Đầu tiên là ần nhẫn, sau đó là một kích trí mạng. Những điều này đều là bản lĩnh của đấu thú đã trải qua trăm trận chiến. Tiểu Quật Long thật sự là rất có thiên phú, quả thực là vì chiến mà sinh, vì chiến mà sống.” Sau đó,

hắn phất tay một cái. Ý bảo người phụ trách đấu thú trường cùng với những người khác lui ra. Sau đó ánh mắt nóng cháy vô cùng nhìn Tiểu Quật Long nói: “ Ta muốn người trở thành một ngôi sao sáng chói nhất, muốn cho những người này vì người mà thét chói tai, muốn cho những nam nhân khác vì người mà điên cuồng.” Tiêu Thần cho rằng đây chính là một người điên cuồng. “ Ha ha... sau khi đến Thiên Đế thành ta mời người uống rượu, mời người ngắm mỹ nữ xinh đẹp nhất...” Tiểu thú dường như nhìn không được, trực tiếp nhảy lên trên đầu của hắn, dùng vuốt nhỏ lăm lăm tóc hắn rối loạn cả lên sau đó nhảy lên trên đầu vai của Tiêu Thần. Mập mập không tức giận, hắc hắc cười nói: “ Thất thổ, bất quá tiểu thú này thật sự là rất có tiềm lực a. Tuy rằng vương bài của đấu thú trường và đấu thú cung là gì cũng không biết, Thế nhưng cũng đủ kiểm chứng Tiểu Quật Long này rất phi phàm. Dù sao đi nữa thì nó cũng còn rất nhỏ, còn có một con đường dài cần phải đi. Tiềm lực vô hạn! A. Thân hổ báo, đuôi bạo long. Đầu dường như có điểm giống long vương. Nhưng lại chỉ có một sừng. Tiểu tử này không phải là một con rồng sao?” Gian thương Gia Cát Lượng có chút hoài nghi nhìn Tiểu Quật Long. Ánh mắt không thể không nói là rất đặc biệt. Quả là thiên phú. “ Người có thể xem nó như là một con rồng là được rồi.” Nghe Tiêu Thần nói như vậy mập mập hắc hắc nở nụ cười, bỏ qua nghi ngờ. Lại phi thường tự tin nói: “ Tiểu thú này tiềm lực tuyệt đối không thấp hơn Long tộc. Tin tưởng rất có thể trở thành một thánh thú trong truyền thuyết. Đến lúc đó cho dù là đấu long cũng không thành vấn đề. Oa oa. Đây chính là do ta tìm kiếm ra, đến lúc đó, cái lão gia chủ mắt mờ kia sẽ phải phái vài nữ tu giả quốc sắc thiên hương đến bảo hộ ta. Hắc hắc...” Mập mập cố cười lên. Đột nhiên nghe được một âm thanh khác. Phát hiện Tiểu Quật Long đang lờm hăn. Vội vàng nín cười lại. “ Tiêu huynh, chúng ta kết bái huynh đệ đi. Không cần sinh cùng năm cùng tháng nhưng cần cùng chết cùng năm cùng tháng.” Con mẹ nó, gian thương mà. Thấy được tiềm lực của Tiểu Quật Long thì lôi kéo làm quen. Tiêu Thần chửi thầm trong bụng. Đương nhiên hắn không thể cùng tên kia kết bái huynh đệ. Bất quá Tiêu Thần cũng không thấy mập mập này đáng ghét lắm. Dù sao hắn cũng rất có năng lực hợp tác với người khác. “ Tiêu huynh sau khi đến Thiên Đế thành ta nhất

định khai thác tiềm lực của Tiểu Quật Long thật tốt. Ta muốn trong trận chiến đầu tiên sẽ đối phó với con sư vương sáu mắt vàng hỗn đản Kallas. Nó tại tiểu thú gần như là vô địch. Tiểu Quật Long còn rất nhỏ, trải qua một phen huấn luyện. Thực lực cường thịnh trở lại, cũng là vừa lúc đối phó với tiểu thú vương kia. A, Thiên Đế thành chính là một nơi lớn. Hơn trăm vạn nhân khẩu, chính là thành thị lớn nhất ở phía nam Trường Sinh đại lục. Có vài tòa đấu thú cung. Đến lúc đó mà vội vàng thì...” Mập mập bắt đầu nói nhảm. Mập mập nói rất nhiều với Tiêu Thần, cuối cùng nói: “Tiêu huynh, người trước tiên ở đây chờ ta một đoạn thời gian, nhanh thì năm ngày, lâu thì bảy ngày. Sau đó chúng ta sẽ cùng đi đến Thiên Đế thành.” Lần này Gia Cát Lượng phụng mệnh đi xuống dò xét một ít sản nghiệp của gia tộc. Còn muốn đi đến Nam Hoang tìm kiếm một ít dị thú truyền thuyết. Sau này Gia Cát gia tộc sẽ phái cao thủ đi bắt về. Nếu như vạn nhất có tồn tại loại dị thú này, có thể bắt được nó thì thu hoạch khó mà tưởng tượng được. Vốn lần này mập mập đã hoàn thành sứ mệnh. Thế nhưng mập mập lại muốn lập công. Muốn đi đến biên giới Nam Hoang một chuyến. Tiêu Thần vốn nghĩ ở trấn này một vài ngày. Nghe mập mập giải thích đương nhiên là không có vấn đề gì. Thời gian qua đi rất nhanh. Thoáng cái đã mười ngày trôi qua, mập mập đi không có quay lại. Đã vượt qua ước hẹn với hắn rất lâu rồi. Kết quả Tiêu Thần đợi thêm năm ngày nữa nhưng cả nửa tháng sau cũng không thấy bóng dáng của mập mập. Trong thời gian này, Tiêu Thần đi đến đấu thú trường hỏi nhưng lại không hề có tin tức gì. Ở nơi này, lần thứ hai hắn nhìn lấy sự nóng bỏng của nghề đấu thú này. Hắn nghĩ sau này nếu như không có thu nhập thì mang theo Tiểu Quật Long đi đến đấu thú trường vài lần thì chuyện áo cơm không còn lo lắng gì nữa. Hai mươi ngày trôi qua. Một chút tin tức cũng không có. Tiêu Thần nghĩ cho dù chờ đợi cũng vô dụng. Mập mập này hơn phân nửa là đã bị lạc ở trong Nam Hoang rồi. Tiêu Thần bắt đầu lên đường. Đi đến Thiên đế thành. Đến đó đại khái khoảng hơn hai ngàn dặm. Dọc đường đi chỉ có vài tòa trấn lớn thôi. Chỉ vì tiếng đồn xưa về Nam Hoang rất không tốt cho nên mới có ít người ở. Truyền thuyết từng có tổ thần ẩn cư trong Nam Hoang. Bất quá Tiêu Thần từ trên Long Đảo trở về lại có thái độ hoài nghi. Trên người hắn mang theo một

tấm vải liệm. Nếu như là vậy thì tổ thần kia hẳn là đã mất. Nam Hoang và ngoại giới có rất ít liên hệ. Đường đi bị phá hỏng rất nhiều. Có địa phương gần như không có đường. Bọn Tiêu Thần đi ba bốn ngày cũng không tìm được đường ra. Bất quá tiểu thú cùng với Tiểu Quật Long lại như cá gặp nước, thiên địa linh túy trong Bất Tử Môn mang theo sớm đã bị ăn sạch. Trên đường đi giữa rừng Nam Hoang, Kha Kha bình thường có thể tìm được nhân sâm và các thiên tài địa bảo. Mà Tiểu Quật Long cùng với các mãnh thú khác tranh đấu không ngừng. Hoàn hảo là bọn chúng cũng không gặp phải hung vật lợi hại. Bất quá Tiêu Thần lại có chút bất an, tìm không được đường rất có thể bọn họ sẽ bị lưu lạc trong Nam Hoang. Nhất là mãnh thú gặp phải ngày càng mạnh. Mà là không ít hồng hoang dị chủng, điều này nói rõ bọn họ đã đi vào trung tâm của Nam Hoang. Khi bọn Tiêu Thần gần như bị lạc thì mập mạp Gia Các Lượng mang theo hai ba người quần áo tả tơi đi đến trấn kia. Bọn họ bị lạc trong Nam Hoang hai mươi mấy ngày cuối cùng cũng đã trở về. Biết được tin Tiêu Thần đã rời đi thì hẳn có chút sốt ruột. Đồng thời hẳn cũng nhận được tin tức truyền đến từ Thiên Đền thành. Có người mang theo long vương xuất hiện ở Thiên Đền thành, đã từng đấu qua ba tòa đấu thú cung. Mập mạp lập tức giống như là ăn trúng xuân dược, vội vã lên đường. Đầu tiên là muốn đuổi kịp Tiêu Thần, hai là muốn nhìn thấy long vương.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 136: Đào tổ phượng hoàng.

Chương 136: Đào tổ phượng hoàng. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Vòng vo trong Nam Hoang hơn hai ngày, bọn Tiêu Thần rốt cuộc cũng đi khỏi ác lâm, đi vào một cảnh rừng núi xinh đẹp vô cùng. Đây thực sự là một giải đất tú lệ tuyệt trần, không có mãnh thú kêu gào, không có dị thú hoành hành. Non xanh nước biếc, nước trong như ngọc, cây cối xanh tươi, có nhiều nhân sâm, linh chi cùng với thiên tài địa bảo. Điều này khiến cho tiểu thú Kha Kha hưng phấn nhảy lên. Bọn Diêm La Vương vì vậy mà đeo trên lưng thêm vài bao lớn. Ở đây có thể thấy được tiên hạc cùng linh chi, thọ lộc, vượn trắng cùng tiên đào... Quả thực đúng là tiên cảnh trong truyền thuyết. Tại trong thiên đường này thấy được đều là các loại động vật hiền lành. Không có bất kỳ mãnh thú hung tàn nào. Tiêu Thần bắt đầu nghĩ rằng đây chính là nơi ẩn cư của thế ngoại cao nhân. Kết quả hẳn lại không phát hiện ra bất kỳ động phủ nào. Kha Kha và Tiểu Quật Long đồng thời kêu to lên rồi bay nhanh về phía trước, chỉ thấy một mảnh đại thụ che trời, tuy rằng rất ít nhưng đều cao hơn trăm mét, dây leo quấn quanh, hoa thơm chim hút. Mà ở trên một cây đại thụ cao nhất lại có một căn nhà treo nhỏ. Lớn khoảng ba căn phòng, kỳ lạ nhất là không phải nó lớn. Mà là lại có ánh sáng mờ nhạt xung quanh. Đi đến gần rốt cục cũng thấy rõ, căn nhà này dùng tài liệu thật sự quá xa xỉ. Dùng liệt hỏa kim liên, ngân ti thần thảo, tử ngọc tiên lan làm nguyên liệu chính đan lại. Ở trên đó không ít hà thủ ô, linh chi thảo, nhân sâm... Căn nhà này thật sự là một tòa châu báu. Thảo nào hai con tiểu thú này lại vội vã phi về phía trước. Ngay cả Tiêu Thần cũng cảm thấy tim đập nhanh lên, sự xa xỉ này khiến cho người ta không nói nên lời. Đến cuối cùng là do quái nhân nào tạo nên? Chẳng lẽ là một thiên nhân à? Sưu sưu Tốc độ của Kha Kha ở trên đất thật sự quá nhanh đi, dẫu theo túi bảo khố mà Tiêu Thần đã đặc biệt chuẩn bị cho nó đi về cây đại thụ che trời kia. Nhưng Tiêu Thần kinh ngạc chính là Tiểu Quật Long cũng đã leo lên cây đi đến căn nhà trên cây đại thụ che trời kia. “ Mau quay lại, không nên làm bậy.” Thế nhưng hai tiểu thú này như thế nào lại quản nhiều như vậy, dùng tay nắm lấy hà thủ ô ngàn năm và nhân sâm vương bắt đầu ăn vội ăn vàng cho vào trong túi bảo khố của chính nó. Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực bay lên, thế nhưng hai tiểu thú kia đã bỏ đầy túi, muốn cho linh vật trở lại thật sự là khó hơn lên trời. “ Hai tên các người...” Tiêu Thần có chút bất

đắc dĩ nói: “ Chỉ biết gây rối, nếu đã vậy thì hiện tại đã hài lòng chưa?” Sưu sưu Lần này chúng nó rất nghe lời, rất nhanh lao xuống đại thụ, sau đó cùng với Tiêu Thần và ba bộ xương khô chạy về phía trước. “ Lần này các người thật sự là quá lỗ mãng, người biết đó là cái nhà gì ko?” Vừa chạy Tiêu Thần vừa nói: “ Nơi đây một phiến ngô đồng, nếu như ta không đoán sai thì nó khẳng định là một tổ phượng hoàng, các người có biết nó có địa vị bằng với Long tộc không? Nếu như bị phát hiện thì hậu quả rất nghiêm trọng. Ở đây không giống như Long Đảo, phượng hoàng cũng không bị phong ấn như Long tộc, thần thông của bọn chúng đều có.” Hai tiểu thú dường như cũng biết phượng hoàng tộc, cố sức gật đầu biểu thị đã hiểu rõ. Chạy đi hơn hai mươi mấy dặm, Tiêu Thần cảm giác có chút không đúng. Trong bọn họ dường như có một cổ dao động sinh mệnh không yếu. Nhìn lại túi bảo vật của Kha Kha ở trên lưng của Tần Quảng Vương lại có ánh sáng mờ như ẩn như hiện phát ra. Hẩn nghi ngờ dừng lại, trong lòng có một tia dự cảm bất an. Rất nhanh mở cái túi bảo bối kia ra, bối lên một đồng thiên địa linh túy. Phát hiện một quả trứng nhỏ phát ra ánh sáng mờ nhạt, dao động sinh mệnh chính là từ nó phát ra. Tức thì đầu Tiêu Thần như căng lên, hai tiểu thú kia không chỉ lấy linh vật thôi. Con mẹ nó, mà ngay cả trứng phượng hoàng cũng lấy nữa. Thật hết chỗ nói. Có thể quay về trả lại sao? Có thể xây được tổ phượng hoàng như vậy thì tuyệt đối không phải là phượng hoàng bình thường. “ Hai tên các người...” Tiêu Thần gần như gầm nhẹ lên nói: “ Là ai trộm cả trứng phượng hoàng?” Hai tiểu thú dường như biết đã gặp phải rắc rối không nhỏ. Phản ứng nhanh cực kỳ, đồng thời giương vuốt nhỏ chỉ về đối phương, cũng không có thừa nhận chính mình làm. Điều này khiến cho Tiêu Thần không còn cách nào, thật sự là không biết phải nói gì. Kha Kha và Tiểu Quật Long đồng thời chỉ đường về, dường như muốn hỏi Tiêu Thần có muốn hay không quay trở lại. Thế nhưng lúc này phượng hoàng kia đã truyền đến tiếng phượng minh. Như thế nào quay lại đây? Chạy nhanh! Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực, hai tay ôm lấy hai tiểu tử kia. Để cho Tần Quảng Vương ôm lấy thắt lưng chính mình, Diêm La Vương và Luân Hồi Vương ôm hai chân. Sau đó triển khai thần cánh. Dán sát mặt đất bay nhanh về phía trước, căn bản không dám bay lên trời. Vạn nhất bị

phượng hoàng phát hiện khẳng định sẽ bị đuổi theo. Bay hơn mười dặm, Tiêu Thần mệt muốn đứt hơi, Bất Tử Thiên Dực đã mờ hơn lúc đầu. Thế nhưng tiếng phượng minh ngày càng gần, dường như đã tập trung vào bọn họ. Bất Tử Thiên Dực của Tiêu Thần đã ảm đạm đi nhiều, nếu như không phải có công lực thâm hậu sợ rằng hắn đã sớm không chịu nổi, dù sao Bất Tử Thiên Dực cũng mới tu thành không lâu, lại chở nặng như vậy thật sự hơi quá sức. Nhưng khiến cho Tiêu Thần phiền muộn chính là hai tiểu thú này đối với việc có thể bay lên trời lại có vẻ rất hưng phấn và mới mẻ. Không chút nào nhận ra rằng bọn họ đang tránh né một phượng hoàng không yếu hơn Long tộc chút nào. Tiếng phượng minh ngày càng gần, dường như đã phát hiện ra tung tích của bọn họ. Tiêu Thần không dám nghỉ ngơi, mãnh mẽ đề thăng tinh thần, lần thứ hai vận chuyển huyền công, cả người phát ra ánh sáng. Bất Tử Thiên Dực lần thứ hai từ trên lưng hắn mở rộng ra. Đương nhiên không phải là thật, chỉ là năng lượng tạo ra mà không phải là một bộ phận trên thân thể hắn. Trong rừng rậm bay nhanh về phía trước, rừng cây giống như là ảo ảnh không ngừng rút lui về phía sau, tốc độ bay đã được Tiêu Thần đề thăng đến cực hạn, thế nhưng tiếng phượng minh thủy chung vẫn theo sát phía sau, không nhanh không chậm đuổi theo sau, căn bản không cách nào tránh thoát. Tiêu Thần cắn răng phi hành hơn một trăm năm mươi dặm. Hắn đã kiên trì không nổi, cảm giác ba bộ xương khô như là ba tòa núi nhỏ. Hai tiểu thú ở hai tay nặng cả ngàn cân. Lại phi hành hơn mười dặm, Tiêu Thần bắt đầu dĩ hạ xuống đất không tiếp tục bỏ chạy. Hắn đã phát hiện ra phượng hoàng từ lâu đã tập trung vào hắn, hoàn toàn có năng lực đuổi theo, dường như đang cố ý dẫn dắt hắn, để hắn phải sợ hãi chạy trốn. Như vậy thì tinh thần cũng bị tan vỡ hoặc mệt chết. Đợi rất lâu sau, vô tận uy áp phủ xuống, ánh sáng năm màu chói mắt như mặt trời, không thể nhìn thẳng vào. Không thể nhìn rõ được chân thân phượng hoàng đáp xuống. Một âm thanh lạnh lùng của nữ tử vang lên: “ Thế nào lại không tiếp tục đi trốn đi, tiếp tục đi. Ý...” Như là phát hiện được điều gì, âm thanh kinh ngạc từ bên trong ánh sáng đó phát ra. Ngay sau đó ánh sáng kia đem bọn họ bao phủ vào bên trong, Tiêu Thần tuy rằng không có phản kháng thế nhưng Tiểu Quật Long và Kha Kha kịch liệt phản kháng lại. Bất quá,

cho dù là thân pháp cực nhanh của Tiểu Quật Long hay là cấm tham thuật của Kha Kha cũng khó mà chống lại được. Tiếng gió vang lên vù vù bên tai, bọn Tiêu Thần đã bị ép bay lên, bay thật nhanh trên bầu trời, dường như một lúc lâu sau bọn họ mới dừng lại. Sau đó đáp xuống dưới tàn cây ngô đồng xanh biếc kia. Lần thứ hai đi đến nơi ở của phượng hoàng, cây ngô đồng này phát ra ánh sáng xanh lóng lánh, cả thân cây như là có rất nhiều sinh mệnh khí tức, ở trên đó có cái tổ phượng hoàng phát ra ánh sáng mờ ảo. “ Các người dám đi đến thánh địa của ta, hại cháu gái của ta, thật to gan.” Ánh sáng năm màu trôi nổi trên không, từ bên trong đó phát ra âm thanh lạnh lùng, dường như bao phủ cả bọn Tiêu Thần.Ồ! Vậy không phải là cha mẹ của phượng hoàng chưa xuất thế sao? Tiêu Thần có chút kinh dị. Chỉ là hắn vẫn có cảm giác đau đầu như cũ, như thế nào có thể giải quyết vấn đề này đây. Phượng hoàng trên không đều tồn tại thần thông a. Hóa đều là từ Kha Kha và Tiểu Quật Long mà ra. Tiêu Thần thế nhưng hắn không có năng lực để tự bảo vệ mình mà đem chúng nó trực tiếp đẩy đi. Suy nghĩ một chút, Tiêu Thần mở miệng nói: “ Phượng hoàng thánh nữ xin nghe chúng tôi giải thích, chúng tôi tuyệt không có hại ai. Tất cả chỉ vì hai tiểu thú nghịch ngợm này...” Hắn chỉ chỉ vào Kha Kha và Tiểu Quật Long nói tiếp: “ Vốn chúng nó chỉ là muốn lấy linh túy vật ăn cho đỡ đói, cũng không nghĩ rằng mang nhảm trứng phượng hoàng theo.” “ Tìm kiếm vật ăn đỡ đói? Không phải đến đây trộm sao?” Thanh âm của nữ tử vẫn lạnh lùng vô cùng. “ Chúng ta bị lạc ở trong Nam Hoang. Sớm đã không tìm được lối ra, trùng hợp đi đến nơi đây mà thôi. Ngài cũng đã nhìn ra chúng nó đều không phải là thú vật bình thường. mỗi ngày đều cần một ít linh túy vật. Từ xa đã nhìn thấy thiên tài địa bảo treo đầy trên nơi này, ta chưa kịp ngăn cản lại thì bọn chúng đã bay qua.” Tiểu thú Kha Kha ở một bên cố sức gật đầu, hình dạng ngây thơ không gì sánh được. Dường như muốn nói quả thực là như vậy. Sau đó mở túi bảo vật của nó ra. Thận trọng đem trứng phượng hoàng không lớn bao nhiêu kia đưa lên không trung. Tiểu Quật Long dường như cũng biết là đuối lý, nó cảm giác được phượng hoàng trên không trung căn bản không có khả năng trêu chọc vào. Nó thành thật hiếm thấy, không có hướng đến tồn tại cường giả như vậy khiêu chiến. Phượng hoàng trên không

trung dường như không sợ bọn họ phá hỏng trứng phượng hoàng, sau khi đuổi theo bọn họ cũng không có đòi lấy. Mãi đến lúc này mới vừa nói vừa thu lại ánh sáng năm màu. “ Ài... Nếu không nể tình đều là thánh tộc, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người.” Ánh sáng năm màu chói mắt trên không trung dần dần dịu xuống, hình dáng của phượng hoàng dần dần lộ ra. Tiêu Thần biết rõ là đang nói Tiểu Quật Long và Kha Kha đây. Đây chính là phượng hoàng xinh đẹp không gì sánh được, màu sắc lượn lờ xung quanh, khí tức thánh khiết rung động lòng người bao phủ toàn thân. Làm cho người ta cảm giác được sự yên ả chứ không có khí thế bức người như vừa nãy. “ Đa tạ sự độ lượng của phượng hoàng thánh nữ.” Tiêu Thần cảm ơn, muốn nhanh chóng rời khỏi đây. “ Hừ! Ta cũng không có nói sẽ bỏ qua cho các người.” Phượng hoàng ngũ sắc dài hơn ba thước, lơ lửng trên không trung như một đại mỹ nữ. Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt phượng. “Các người nên vì sai lầm của chính mình mà nỗ lực một ít chứ.” Sư. Túi bảo vật trên mặt đất bay lên không, hướng đến tổ phượng hoàng bay đi. Mang theo đều là hà thủ ô ngàn năm, hoàng kim nhân sâm, tử ngọc liên...toàn bộ đều lấp lóe ánh sáng trên tổ phượng hoàng. Kha Kha dùng sức chớp đôi mắt to, tâm tình không thể che giấu được. Tiểu Quật Long cũng phi thường tiếc nuối, yên lặng nhìn tất cả. Nhưng cũng không có bất luận biện pháp nào. Vốn những thứ này không thuộc về chúng nó. Chỉ là như vậy vẫn chưa đủ. Ánh sáng năm màu lại lóe lên, ba bao bảo vật trên lưng bọn Tần Quảng Vương và Diêm La Vương cũng bay lên cao, bay về tổ phượng hoàng. Tiểu thú Kha Kha trong lúc đó rất nóng nảy, đây không phải là từ trong tổ phượng hoàng trộm được, là ngàn vạn khổ cực của nó trong nhiều ngày qua ở trong Nam Hoang tìm được. Tuy rằng không thể so sánh với linh vật ở trên tổ phượng hoàng nhưng cũng là công sức nó nỗ lực mà đạt được. Lập tức “Y nha” lớn tiếng kêu lên, vượt nhỏ lại càng liên tục huy động, triển khai cấm thuật muốn đoạt lại. Cùng lúc đó Tiểu Quật Long cũng ra tay, một sừng của nó bắn ra một tia sáng như ngọc, tất cả hướng lên không trung. Trước đây chỉ nhìn thấy nó cậy mạnh chiến đấu, thỉnh thoảng bày ra một ít cổ long tộc chiến kỹ. Đây chính là lần đầu tiên Tiêu Thần nhìn thấy Tiểu Quật Long thi triển thần thông. Thế nhưng cho dù là hai tiểu thú này

liên thủ cũng không thể tranh đoạt lại thần thánh phượng hoàng trên không trung. Chỉ sợ là cho dù Long tộc trưởng thành không có bị phong ấn cũng không thể địch lại. Linh vật này không hề bị ngăn cản mà bay lên không. Kha Kha quả thật là vô cùng tiếc nuối, nó tức giận không ngừng “Y nha”, như muốn khàn cả tiếng. Tiểu Quật Long cũng không tránh, nó tuy rằng chiến ý dâng cao, không ngại quyết đấu với thần thánh phượng hoàng. Thế nhưng phượng hoàng sâu không thể dò kia lại căn bản không nhìn ra tin tức khiêu chiến của nó, trái lại nở nụ cười nói: “ Chờ cháu gái của ta sinh ra, người cùng nó tranh cao thấp đi.” Trộm lén trứng phượng hoàng không thành lại còn bị mất ba bao linh vật. Kha Kha thở phì phì không một tiếng động hướng đến phượng hoàng huy động vuốt nhỏ. Sau đó quay đầu đi. Tiểu Quật Long tuy rằng chiến ý rất cao thế nhưng người ta căn bản không hề để ý đến nó. Cảm giác có lực nhưng không thể sử dụng được. Phượng hoàng vui vẻ nhìn chúng nó nói: “ Hai tên các người quấy nhiễu cháu gái ta, cư nhiên lại có bộ dáng ủy khuất như vậy, thật sự là đáng đánh.”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 137: Bá đạo.

Chương 137: Bá đạo. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Hai tia sáng năm màu lóng lánh bắn ra rất nhanh đem Tiểu Quật Long và Kha Kha lên không trung, hai tiểu thú bị đem vào bên trong tổ phượng hoàng. “ Mong phượng hoàng thánh nữ tha thứ cho bọn chúng.” Tiêu Thần cũng không muốn tiếp tục nán lại nữa mà muốn đem hai tiểu thú rời khỏi. Chỉ là phượng hoàng lại có dự định khác, âm thanh không còn lạnh lùng,

êm tai như tiên nhạc nói: “ Người ở nơi đây chờ một thời gian đi. Đều là thánh tộc như nhau, ta muốn ‘dạy’ chúng nó một phen thật tốt, không thì chúng nó sớm muộn gì cũng bị thiệt thòi.” Cái gọi là ‘dạy’ khiến cho Tiêu Thần ‘chết lặng’, làm cho Kha Kha và Tiểu Quật Long suýt nữa khạc máu. Hai tiểu thú dùng sức trợn trắng mắt, phượng hoàng lại muốn chúng nó ấp trứng phượng hoàng. Làm cho hai tiểu thú kia ấp trứng sao? Lập tức hai tiểu thú liền tức giận. Chúng nó đúng là loại dám phản thiên a. Ngay lúc đó liền muốn đập bể trứng phượng hoàng thế nhưng phát hiện ở trên nó có một tầng cầm cố. Căn bản không tổn hao chút nào, đem toàn bộ lực lượng của chúng nó hấp thu. Thành ra lại đang ấp trứng. Hai tiểu thú rất tức giận không ngừng kêu la lên. Hào sáng lấp lóe, phượng hoàng thánh nữ nhẹ nhàng huy động cánh thần. Một tiểu đảo trôi nổi trên không trung đột nhiên hiện ra. Ở trên đó hoa cỏ nở rộ, cây cỏ tràn ngập. Tiên hạc bay lượn. Một thế giới đầy hương hoa và tiếng chim hót. Có rất nhiều đình các lớn, nước chảy qua chiếc cầu nhỏ, rất giống một thiên đường. Thần thánh tiểu đảo trôi nổi lưu chuyển một ít ánh sáng, trôi nổi cách không xa tổ phượng hoàng. Phượng hoàng thánh nữ xoay người bay đến nơi đó. Sau khi lên trên tiểu đảo liền hóa thân thành một thiếu nữ. Bất quá bọn Tiêu Thần không cách nào nhìn thấy hình dáng, chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng mà thôi. Đáng thương cho hai tiểu tử kia lần đầu tiên bị như vậy, nhưng không có bất kỳ biện pháp nào, nguyên lực của thần thánh phượng hoàng đã cầm cố chúng nó. Muốn thoát khỏi tổ phượng hoàng này tuyệt đối không có khả năng, chúng nó không ngừng vận chuyển bốn nguyên lực tiềm ẩn bên trong cơ thể đối kháng lại mới không bị áp chế, nếu không thì vầng sáng bao phủ chúng nó sẽ không ngừng thu nhỏ lại. Đè ép chúng nó. Mà ánh sáng mờ nhạt chúng nó phát ra sau khi lưu chuyển một vòng trên tổ phượng hoàng thì toàn bộ bắt đầu hướng về trứng phượng hoàng, gián tiếp ấp trứng phượng hoàng. Hai tiểu thú bức mình phi thường, nhưng không thể làm được gì. Tiêu Thần lại khiếp sợ không thôi. Tổ phượng hoàng lại hơn xa vẻ đơn giản bên ngoài của nó. Có thể là một trận pháp cổ thần bí. Có thể tạo thành thiên địa linh vật. Chủ yếu là tập trung càng nhiều linh khí lại. Sau khi quan sát một hồi. Tiêu Thần cảm giác được sự ảo diệu trong đó. Hà thủ ô ngàn năm,

nhân sâm hoàng kim... cũng không hề chết đi, dưới sự giao hòa của thiên địa linh khí lại có sức sống phát triển vô cùng, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt. Ánh sáng của các vì sao, cuồn cuộn không ngừng hướng về trướng phượng hoàng bên trong tổ tập trung lại. Tổ phượng hoàng này quả thực là báu vật thu thập thiên địa linh khí. Tại vùng phụ cận quan sát cả ngày, suy nghĩ của Tiêu Thần được chứng thực. Ánh sáng mặt trời, mặt trăng, tinh khí trong cây cỏ giống như là nước không ngừng vận chuyển, thậm chí tinh khí của mặt đất cũng muốn vận chuyển. Đường nhiên bắt mắt nhất chính là hiện tượng vào buổi tối, đến lúc đó có thể thấy được từng tia ánh sáng từ các ngôi sao không ngừng hướng về tổ phượng hoàng tụ lại. Ánh sáng này giống như ngọc, dường như là một vầng trăng vậy. Thoáng cái đã trải qua hơn mười ngày, ba bộ xương khô lẳng lẳng tu luyện dưới gốc cây ngô đồng. Tiêu Thần trên cây phượng hoàng khổ tu. Thiên địa linh khí trên đây rất sung túc, thật sự là một nơi tu luyện tuyệt vời. Hai tiểu thú kia sớm đã hết cách, thật sự sợ phượng hoàng thiên nữ. Ấp trứng quả thật là một chuyện kinh khủng, mặc dù đó cũng giống như là tu luyện thể nhưng chúng nó hận không thể rời khỏi. Mấy ngày nay, tòa đảo trôi nổi trên không trung kia lúc ẩn lúc hiện, vị trí cũng không hề cố định. Giống như là đám mây vậy, trôi nổi cách mười dặm xung quanh. Tiêu Thần giật mình không thôi. Tu vi của vị phượng hoàng thánh nữ này thật sự là quá kinh khủng. Căn bản hẳn không thể đánh giá được cường đại bao nhiêu. Đến ngày thứ mười năm thì phượng hoàng cũng bay ra khỏi tiểu đảo. Cách rất xa liền hóa thành phượng hoàng chân thân. Sau đó ánh sáng chợt lóe lên, xuất hiện lên trên tổ phượng hoàng khẽ cười nói: “ Hai tiểu bất điểm này có phục không?” Thanh âm rất dễ nghe, êm tai vô cùng như trong tai của hai tiểu thú kia lại giống như là nụ cười của ác ma. Chúng nó cuống quýt gật đầu, không giám giận dữ lần nữa. “ Bây giờ mới thông minh. Hì hì.” Ánh sáng năm màu chợt lóe lên, Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long bị ánh sáng này cuốn đi, quay lại mặt đất. “ Ý...” Phượng hoàng phát hiện ra trướng phượng hoàng phát ra dao động sinh mệnh cường đại hơn nhiều. Vượt qua khỏi dự tính của nàng. Nhìn hai tiểu thú trên mặt đất nói: “ Ta thiếu chút nữa nhìn nhầm. À, các người so với tưởng tượng của ta còn bất phàm hơn rất nhiều. Chẳng lẽ lại

là...” Hai tiểu thú này trực tiếp không thèm để ý đến. Hận không thể lập tức rời khỏi nơi đây nhưng Tiêu Thần lại chăm chú nghe. Hắn muốn biết thân phận chính thức của Tiểu Quật Long và Kha Kha. Chỉ thấy phượng hoàng thánh nữ nhú mày, dường như không cách nào xác định được, không thể kết luận được điều gì. Ngược lại ánh mắt lại chú ý lên tiểu thụ trên đầu của Kha Kha. Ánh sáng năm màu lóe lên. Tiểu thụ bay lên không trung, phượng hoàng thánh nữ nhẹ nhàng huy động cánh thần, một mảnh thần quang bao phủ lấy tiểu thụ. Tiểu thụ trong nháy mắt phóng ra thần quang sáng chói. Ánh sáng trên lá ngọc sẫm, lá trắng ngọc, lá xanh ngọc, lá vàng ngọc càng đại thịnh. “A...” Phượng hoàng thánh nữ lần đầu tiên phát ra âm thanh kinh ngạc: “Đây là... gốc thánh thụ tái sinh trong truyền thuyết sao?” Hiển nhiên nàng bị giật mình vô cùng. Ngay khi Kha Kha sắp nổi điên lên thì tiểu thánh thụ đã bay trở lại. Dường như nàng có điều cố kỵ nào đó khiến cho tiểu thú kinh ngạc vô cùng. Còn cho rằng cường đạo trước mắt đang muốn cướp bảo thụ của nó chứ. Thật không ngờ là trả lại. “Các người đi đi.” Phượng hoàng dường như không muốn lưu bọn họ lại lâu. Tiêu Thần mở miệng nói: “Mong phượng hoàng thánh nữ chỉ cho chúng ta một con đường. Chúng ta muốn đi đến Thiên Đế thành nhưng lại bị lạc ở trong Nam Hoang.” “Được rồi, ta đem bọn người đến con đường cổ kia.” Nhưng ngay sau đó, đôi chân mày hơi nhú lại nhẹ giọng nói: “Lần này ta thật sự đã xem nhẹ các người.” Trong khi nói không hề để ý đến hai tiểu thú ở trên đất, ngược lại nhìn Tiêu Thần nói: “Đem tấm vải thánh trên người người cho ta xem.” Tấm vải liệm này không hề có bất cứ dao động sinh mệnh nào nhưng lại bị phượng hoàng thánh nữ phát hiện ra. Quả thực là tu vi thông thần, Tiêu Thần đem nó ra, nhẹ nhàng vung tay. Tấm vải liệm hóa thành một tia sáng bay lên trời. Phượng hoàng sau khi nắm trong tay thật lâu sau cũng không có nói sẽ trả lại cho Tiêu Thần. Đột nhiên, bọn Tiêu Thần lần nữa được bao phủ bên trong muôn vạn tia sáng. Sau đó âm thanh ù ù lần thứ hai vang lên bên tai. Nửa canh giờ sau bọn họ rơi xuống trên một con đường cổ. Một cây lông phượng hoàng xinh đẹp vô cùng từ trên không trung rơi xuống trên tay của Tiêu Thần. Dường như có sinh mệnh trong đó không ngừng lưu chuyển ánh sáng xung quanh. Trên đó mơ hồ còn có một

mùi hương thoang thoảng. “ Làm lỡ thời gian của các người. Tặng một ‘lông’, xem như là bồi thường.” Âm thanh như giữa thiên địa truyền đến. Trong nháy mắt phượng hoàng thánh nữ xoay người hóa thành một thiếu nữ như mộng như ảo. Bóng lưng xuất trần, nhẹ nhàng bay khỏi. Đôi mắt mang theo sự trông chờ của Kha Kha không chớp nhìn về bóng lưng của phượng hoàng. Không đoạt lại được thiên địa linh vật thật sự khiến nó thất vọng vô cùng. Cuối cùng nhìn lông thần ngũ sắc trong tay của Tiêu Thần lăm lăm vài tiếng. Dường như muốn nói không công bằng. Tiêu Thần suy nghĩ một chút. Ba ngày sau, bọn Tiêu Thần đã ở ngoài mấy trăm dặm. Lấy tốc độ của bọn họ cũng không tính là quá nhanh. Nguyên nhân chủ yếu là bọn họ không có nóng lòng đi nhanh. Trên đường đi, chủ yếu là bận tâm đến việc Tiểu Quật Long chém giết mãnh thú trong rừng. Thỉnh thoảng lại phải đợi Kha Kha đi tìm linh thảo. Bất quá, nhân nhĩ du ngoạn không duy trì được bao lâu thì bị đánh vỡ. Hiện tại cách Thiên Đế thành chỉ hơn tám trăm dặm. Tiểu Quật Long trong mảnh rừng phía trước phát ra âm thanh phản nộ. Dường như gặp phải nguy hiểm rất lớn. Tiêu Thần vội vàng đi nhanh về phía trước, cho rằng nó có thể đã gặp phải dị thú cường đại. Chỉ là vừa mới đi vào gần đó, hắn liền phủ định suy đoán khi nãy của mình, hắn thấy được năm tên tu giả vây quanh công kích Tiểu Quật Long. Đây tuyệt đối là một nhóm cao thủ, trong đó có ba nữ tử đều là linh sĩ, mỗi người đều trôi nổi trên không đánh xuống phía dưới ba tia thần quang bao phủ Tiểu Quật Long vào bên trong. Muốn cầm cố nó lại, khiến cho động tác của nó chậm chạp vô cùng. Mà trên mặt đất còn có hai người không hề cố kỵ nhắm vào Tiểu Quật Long ra tay, khiến trên người nó có rất nhiều vết thương. . . Trong lòng Tiêu Thần kinh ngạc, năm người trong đó đạt mà lại có một người đạt được . Đây chính là cao thủ trong lớp thanh niên đồng cấp đây. Có thể bắt được Tiểu Quật Long, khiến thân thể của nó nhiễm đầy máu tươi. Tiêu Thần nhanh như thiểm điện bay qua, trong rừng rậm lưu lại một tàn ảnh, một chưởng như đao đánh ra. Như là một đạo sấm sét đánh xuống, dưới ánh sáng chói mắt khiến cho cây rừng xung quanh bị đánh nát, cuồng phong nổi lên. Trình độ quả thật không thể nghi ngờ. Trong sát na đánh nát khu vực đó, đem Tiểu Quật Long thân thể nhiễm đầy máu từ trong nguy hiểm đi ra

ngoài. Tiêu Thần đứng ở giữa sân, bảo vệ bên cạnh Tiểu Quật Long, thân thể cao lớn đứng bất động, nhìn vào mấy người kia. Nhìn người khách không mời mà đến như gió như điện kia khiến cho mấy người này kinh ngạc. “Người nào? Bớt quản chuyện đi.” Một gã nam tử ở giữa đường như không hài lòng, có chút tức giận nhìn chằm chằm vào Tiêu Thần. Tiêu Thần cũng đang nhìn hắn, từ thần thái của mấy người này xem ra hắn chính là người cầm đầu ở đây. Bất quá tu vi lại rất bình thường. Bởi vì hắn mới chỉ mà thôi, bên cạnh còn có cao thủ lục trùng thiên. “Ta nghĩ giữa chúng ta đã có hiểu lầm.” Tiêu Thần trầm ngâm trong chốc lát liền nói: “Tiểu thú này là đồng bạn của ta, cũng không phải là mãnh thú trong hoang lâm. Hy vọng các vị có thể bỏ qua cho.” Tên nam tử dẫn đầu kia cười lạnh mở miệng nói: “Nực cười, đồng bạn của người? Hừ!” Thần thái của hắn rất kiêu căng, không để Tiêu Thần vào trong mắt lạnh lùng nói: “Đây chính là đấu thú bản gia coi trọng, mãnh thú trong hoang lâm đều vô chủ, nó thuộc về ta.” Tiêu Thần không có nói điều gì nhưng trong lòng bắt đầu tính toán. Nếu như phát sinh xung đột có thể hay không hoàn toàn giết chết hết bọn họ? Bởi vì những người này rất kiêu căng, dường như rất có thân phận. Có chút bá đạo, hòa giải thật sự không thể làm được.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 138: Ai có thể ngăn trở.

Chương 138: Ai có thể ngăn trở. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Người tuổi trẻ lại ngồi ở địa vị cao, thì sao mà không cuồng, có thể không cuồng sao. Keddy Luo thân là nhân vật hiển hách của một gia tộc trong

Thiên Đế thành, cho đến bây giờ đều là hấn thích tự mình hành sự. Lần này gạt gia tộc suất lĩnh thân tính đi tới Nam Hoang tìm kiếm một ít đấu thú trong truyền thuyết. Không nghĩ mới đến hoang lâm hơn mười ngày đã hao binh tổn tướng còn có năm người. Hôm nay thấy được Tiểu Quật Long, bằng ánh mắt của hấn làm sao mà không thể nhìn ra chỗ bất phàm của Tiểu Quật Long. Sau khi lén nhìn Tiểu Quật Long khiêu chiến thắng con man thú hung tàn. Keddy Luo đã có kết luận, đây tuyệt đối là một vương giả trong á long thú. Tối thiểu có một phần ba huyết thống Long tộc. Hoặc là đây vốn là một con Long tộc chân chính bị lưu lạc giữa Nam Hoang. Nghĩ đến Long tộc ở trong Nam Hoang, máu hấn đã sôi lên, truyền thuyết từ thời xa xưa dường như cũng có vài loài Long tộc vô cùng cường đại không bị phong ấn trên Long Đảo mà ẩn cư trong Nam Hoang. Nếu con Tiểu Quật Long này là con cháu của bọn chúng thì...

Keddy Luo kích động đến không tìm được mà run rẩy. Con cháu của Long tộc tối cường ở lục địa tránh được kiếp phong ấn quả thật là trời cao ban ân cho hấn. Nếu như có thể thu phục chính là không thua tiểu long vương đi ra từ Long Đảo a. Con cháu của Long tộc tối cường! Keddy Luo lúc suy đoán như vậy liền trước suất lĩnh đám thân tín ra tay. Từ các phương lặng lẽ đuổi vây Tiểu Quật Long. Khiến hấn mừng rỡ hơn là linh giác của Tiểu Quật Long nhạy cảm vô cùng, dĩ nhiên đã phát hiện bọn họ trước. Nhưng nó không trốn đi mà là nhìn bọn họ khiêu khích, chủ động ứng chiến. Cá tính cao ngạo như vậy càng thêm khiến Keddy Luo vững tin. Suy đoán có thể là thực! Ra tay quyết đoán, không thể bỏ qua, không thể để nó chạy. Một hồi chiến đấu thu phục con cháu Long tộc tối cường lúc này đã triển khai. Chỉ là, mắt thấy thời điểm đắc thủ cũng không nghĩ đến có người ngoài như vậy. Keddy Luo cực kỳ khó chịu, Thiên Đế thành chính là thành thì lớn nhất tại nh đại lục, mà gia tộc hấn lại là một trong đại gia tộc trong Thiên Đế thành. Cho tới bây giờ đều là kẻ khác khuất phục hấn, thế nào lại dễ dàng tha thứ kẻ khác quấy rầy chuyện tốt của hấn chứ. Mặc dù nhìn được tu vi

của Tiêu Thần hình như rất cao thâm, thế nhưng sinh cảm giác ưu việt khiến hắn không để mắt tới loại tu giả như thế. “ Ta nói chính là thật, người xem nó quen thuộc với ta như vậy. Nếu là một mãnh thú hoang dã tầm thường thì thế nào có thể chấp nhận ta đây.” Tiêu Thần thử nỗ lực cuối cùng, có thể tránh xung đột chứ hắn không muốn giết người chỉ vì tranh chấp. Thế nhưng thanh niên tóc vàng đối diện kia hiển nhiên không nhượng bộ mà vẫn như cũ kiêu căng vô cùng, nhìn không được nói: “ Bớt dong dài đi, thứ ta coi trọng người cũng muốn tranh? Nó rõ ràng là một con thú hoang thôi. Ta cũng không muốn làm khó người, đường cổ ở bên kia. Người có thể nhanh rời khỏi, chúng ta ai cũng không nên xía vào chuyện của đối phương.” Ý tứ của Keddy Luo rất rõ ràng. Người rút đi cho ta. Ta xem trọng con đấu thú này rồi, nếu không đi thì ngay cả người cũng không đi được. Tiêu Thần như thế nào không rõ ý tứ hắn chứ. Đối phương hiển nhiên cậy thân phận và cao thủ bên cạnh mà muốn cường đoạt Tiểu Quật Long. Đây là một thế giới hiện thực mà trong đó thực lực mới là đạo lý thép. Nếu như là tu giả cùng tuổi thì sẽ lập tức khuất phục, bởi vì bọn họ nhận ra tiêu ký trên tay áo trái của thanh niên mặc cẩm bào kia. Đó là tiêu ký của một thế lực lớn trong Thiên Đế thành, là siêu cấp đại gia tộc trong tay nắm đấu thú cung, là tồn tại mà tu giả cực kỳ không muốn chọc vào. Thế nhưng Tiêu Thần không biết mà huống hồ dù hắn biết thì sao chứ, với tâm tính của hắn và thực lực hiện tại mà nói cũng sẽ ra tay lãng lệ. Bởi vì Tiểu Quật Long là tuyệt đối không thể đưa cho đối phương. Theo sự hiểu biết về đấu thú ngày càng nhiều, hắn lại càng coi trọng Tiểu Quật Long. Trong lòng hắn một mực chờ mong một loại khả năng nào đó phát sinh. Chỉ cần có quyết định thì sẽ không dây dưa nữa. Đối phương đã không thể xoay chuyển tâm ý, Tiêu Thần lúc này đã bày ra tư thái chiến đấu. Ánh sáng chói mắt bắn ra như hỏa diễm rừng rực bộc phát, giống như được phủ thêm chiến giáp thần thánh. Lúc này Tiêu Thần khiến người ta không thể nhìn gần. “ Hắc. Tiểu tử cuồng vọng được a. Lại muốn chủ động ra tay.” Keddy Luo rất phần nộ. Cho tới bây giờ đều là hắn khiêu khích kẻ khác, rất ít người dám trêu chọc hắn. Nhất là tên trước mắt nhìn thế nào cũng giống tu giả lưu lạc này. Cư nhiên dám mạo phạm hắn như thế. Keddy Luo chính là cao thủ , tại trong

lớp trẻ tính ra cũng là cao thủ, nhất là ở trong lớp quý tộc. Chỉ là, cái ‘cao’ này còn muốn xem hẵn so với ai, hẵn không biết tu vi Tiêu Thần rốt cuộc thâm sâu tới đâu. Nhưng người bên cạnh lại mơ hồ cảm giác được. Đó là cái bóng của hẵn, là chiến vệ cùng lớn lên với hẵn. Cao thủ lục trùng thiên chuyên môn phụ trách bảo hộ an toàn của hẵn, là hộ vệ là gia tộc vì bọn họ mà bồi dưỡng từ nhỏ, trung tâm không đổi. “Thiếu gia...” chiến vệ của Keddy Luo nhẹ nhàng kéo góc áo hẵn, nhỏ giọng nói: “Tên này chiến lực so với ta mạnh hơn, còn lộ ra sát ý nữa.” Nói đến đây, chiến vệ nhìn về phía Tiêu Thần nói: “Chúng ta là gia tộc Reagan, bằng hữu có thể đem đấu thú này bán cho chúng ta. Chúng ta sẽ không bạc đãi người.” Hiển nhiên hẵn đã rõ ràng cảm giác được sát ý của Tiêu Thần, biết rõ người trước mắt cực kỳ đáng sợ nên không muốn động thủ với Tiêu Thần. Bởi vì chiến vệ đều cùng lớn lên với chủ nhân cho nên có đôi khi bọn họ có thể đại biểu chủ nhân lên tiếng. “Không được.” Tiêu Thần cự tuyệt vô cùng thẳng thắn. “Bắt hẵn!” Keddy Luo Reagan không thể chịu được mà trực tiếp ra lệnh. Ba nữ tử còn trẻ lơ lửng trên không đều là linh sĩ, dung mạo đều rất mỹ lệ, hình như là con lai. Vừa có nét đẹp cổ điển của phương đông lại có khí chất cao quý của phương tây. Chỉ là đôi mi cũng khó có thể che dấu nét mỉa mai hoặc, đôi mắt long lanh. Mái tóc màu lam nhạt như nước lất phất. Các nàng chính là một chi của gia tộc Reagan, huyết thống so với đại gia tộc tại Thiên Đế thành sớm đã mỏng nhiều. Chỉ là thực lực không tồi, dung mạo xuất chúng được gia tộc thưởng thức. Bình thường cùng một số con cháu trực hệ của gia tộc Reagan sống cùng một chỗ. Đối với loại quan hệ nam nữ loạn luân này, trưởng bối gia tộc Reagan trước giờ là mắt nhắm mắt mở. Ba nữ linh sĩ sớm đánh xuống tia sáng xanh, triển khai linh thuật bắt đầu công kích Tiêu Thần. Cùng lúc đó, Keddy Luo đã cầm một thanh lợi kiếm tự mình vọt tới. Tiêu Thần rất nhanh chột hiện về một phía, tránh được công kích của ba vị linh sĩ. Trực tiếp phóng về phía Keddy Luo, dùng chỉ như kiếm. Phát ra kiếm quang chói mắt, chém nghiêng về vị thanh niên gia tộc Reagan này. Kiếm quang phát ra âm hưởng phá không kinh khủng. Chiến vệ bên cạnh lộ ra kinh sắc. Tại giờ khắc này hẵn rõ ràng cảm ứng được chiến lực kinh khủng của Tiêu Thần. Hét lớn một tiếng tăng tốc độ lên cực hẵn, vượt qua

Keddy Luo. Thiết kiếm trong tay tập trung nguyên khí đã gần như trong suốt mà rung lên. Kiếm quang càng cường thịnh cực kỳ, nghênh hướng Tiêu Thần. Xích xích xích Thanh âm kiếm quang cắt hư không đặc biệt chói tai! Thế nhưng kiếm quang của chiến vệ căn bản không đỡ được kiếm quang phát ra từ ngón tay như đúc ra từ hoàng kim của Tiêu Thần. Ngón tay hoàng kim trực tiếp nghiền nát hơn mười luồng kiếm quang. Sáu đó đánh lên lợi kiếm trong tay của chiến vệ. Âm hưởng tan vỡ phát ra, lợi kiếm trong tay chiến vệ bạo nát như pháo hoa, luồng năng lượng bắn ra bốn phía. Chiến vệ như là gặp phải sóng trùng kích, thân thể chấn động mãnh liệt, có thể thấy một luồng sáng vàng chạy vào trong chuôi kiếm vỡ ra tung tóe trong tay hắn. Chiến vệ rất nhanh rút lui, ta phải càn run run không ngừng. Dùng một loại võ học cao siêu hóa giải luồng lực lượng đáng sợ nhập vào trong cơ thể. Tại giờ khắc này hắn bị trấn trụ sâu sắc, rõ ràng cảm giác được đối thủ Tiêu Thần ở đằng xa, kinh hô: “Người là Vũ Văn Phong hay là Độc Cô Kiếm Ma... hay là Triệu Trùng Dương?” Hắn liên tục nói ra mấy cao thủ thanh niên đỉnh cấp trên đại lục. Chiến lực như vậy khiến trong lòng hắn thực có chút sợ hãi. Mà thân hình Tiêu Thần lúc đó vẫn không ngừng, vẫn như một lưỡi đao tiến về phía trước. Ngón tay giống như kiếm đột nhiên nắm thành quyền, trực tiếp đánh về Keddy Luo. Lúc này, Keddy Luo cũng vừa đánh giết tới trước mắt. Một tiếng nổ vang, trường kiếm vỡ nát, nắm tay Tiêu Thần đánh vỡ màn ánh sáng. Trực tiếp đánh vào bàn tay nắm chuôi kiếm của Keddy Luo. “Crắc rắc...” Thanh âm xương vỡ phát ra, tại trường giao chiến lại đặc biệt chói tai. Một luồng lực lượng xoắn ốc trực tiếp đánh vào trong cánh tay phải của Keddy Luo. Lúc này cánh tay của hắn cũng đã rách bươm rồi. Tuy rằng không có tan vỡ, thế nhưng rõ ràng đã vặn vẹo biến dạng, hoàn toàn bị phế bỏ. “A...” Keddy Luo thống khổ kêu lớn. Khuôn mặt vặn vẹo. Một loạt động tác đều gần như phát sinh trong nháy mắt, nhanh khiến người ta hoa cả mắt. Vô luận là ba nữ linh sĩ trên không hay chiến vệ đã phát động một lần công kích đều căn bản không kịp cứu. “Đi mau!” Chiến vệ đẩy Keddy Luo đang ôm cánh tay phải, chính hắn lại vọt về phía trước, hắn biết địch nhân này thực sự đáng sợ. Căn bản đỡ không được, mà trên không ba linh sĩ trực tiếp đáp xuống, kéo Keddy Luo

lên không bay đi. Tiểu Quật Long đã ra tay. Một sừng bắn ra một tia thần quang. Xoát một tiếng đem một nữ linh sĩ từ trên không đánh rơi xuống. Sau đó hung mãnh vọt qua. Cùng lúc đó một nhân ảnh đang ở trên một thân cây quan sát nhảy lên cao, Luân Hồi Vương núp ở đâu đó chột nhảy lên. Đánh lén một nữ linh sĩ khiến nàng lung lay sắp ngã, nhưng cuối cùng cũng không có rơi xuống. Tiêu Thần như quỷ mỵ vọt tới trước, thẳng đến phía sau chiến vệ, không có bất luận cái chiêu số đẹp mắt nào. Chưởng đao sắc bén như thiên đao, ánh sáng chói mắt trực tiếp đánh vào năm tay của chiến vệ. Âm hưởng vỡ vụn của xương cốt vang lên, đồng thời một tiếng rên phát ra, chiến vệ bị đánh bay ra ngoài. “ Bằng hữu xin tha thứ.” Chiến vệ thống khổ ôm cánh tay đã bị vụn vụn. Tiêu Thần rất bình tĩnh nói: “ Người không phạm ta, ta không phạm người. Ta không phải đã cho các người cơ hội. Nhưng là các người không nên ép ta.” “ Người... người phải biết gia tộc Reagan cường đại, Keddy Luo là con thứ bảy của tộc trưởng... được tộc trưởng yêu mến.” “ Chính vì biết các người đến từ một gia tộc cường thế, cho nên ta càng không thể buông tha các người.” Chiến vệ trong nháy mắt đã rõ ý tứ của Tiêu Thần, nếu đã ra tay thì tuyệt không thể vãn hồi. Tất nhiên muốn diệt khẩu, đoạn tuyệt hậu hoạn. “ Giết!” Chiến vệ không sợ chết lần nữa vọt tới. Nhưng hiển nhiên là phí công. Cao thủ cảnh giới Thuế Phàm lục trùng thiên quyết đấu với bát trùng thiên, đó là không có may mắn phần thắng nào. Tiêu Thần như lướt qua, chưởng đao phía trước. Toàn thân hằn dờng như trong suốt, hóa thành thiên đao không gì không thể phá, xông thẳng qua. Tốc độ thật sự quá lớn, tăng lực đánh về chiến vệ, kết quả “ phốc” một tiếng, máu tươi bắn ra. Chiến vệ bị chém thành hai nửa, hai nửa thân thể ngã về hai bên trái phải. Tiêu Thần trực tiếp từ trong thân thể hằn xuyên qua. Thần quang hộ thể, cũng không nghiêm một vết máu, tốc độ và lực lượng như vậy nếu bị người cùng thế hệ thấy tất nhiên sẽ khiếp sợ. Tốc độ vẫn chưa dừng lại, Tiêu Thần đã triển khai Bất Tử Thiên Dực bay lên, đuổi về phía trước Một hình ảnh rất có ý tứ. Hai nữ linh sĩ đã bị một vòng ánh sáng định giữa không trung. Dĩ nhiên là Kha Kha tìm kiếm thiên địa linh túy đã trở về phát hiện các nàng đang chạy trốn liền ra tay vây khốn hai người. Mà Keddy Luo dĩ nhiên đã triển khai một quyền trực vọt lên cao, bỏ

chạy về phía Thiên Đế thành. Tiêu Thần cười nhạt, Bất Tử Thiên Dực trên người thì thế nào để hắn có thể chạy chứ. Phi hành cực nhanh, rất nhanh đã đuổi theo Keddy Luo. “ Người có thể chạy tới đâu chứ?” Nghe được thanh âm đột ngột phía sau. Keddy Luo nhìn lại, sớn đến vong hồn đều bay đi, sát khí tận trời của Tiêu Thần đã triển khai một đôi cánh thần, cách hắn không quá ba thước. Hắn thế nào cũng không ngờ Tiêu Thần dĩ nhiên có thể bay lên trời. Võ giả như vậy thực sự thật đáng sợ, giờ khắc này hắn đã không còn thần sắc kiêu căng. Trong mắt chỉ còn lại sợ hãi. “ Người.” Thần sắc sợ hãi lan ra, Keddy Luo tại giờ khắc này cực kỳ thống hận bản thân, vừa nãy nếu không cuồng vọng như vậy. Thì đã không phát sinh sự tình đáng sợ như vậy. Hắn nhớ lại lớp tiền bối đã cảnh báo. Đi ra khỏi Thiên Đế thành không nên tùy tiện cùng tu giả là địch. Căn cơ gia tộc tại Thiên Đế thành, thế giới bên ngoài không phải là bọn hắn hoàn toàn có thể nắm trong tay. “ Đừng giết ta!” “ Cho ta một lý do.” Nhìn thần sắc băng lãnh của Tiêu Thần. Keddy Luo thân thể run rẩy lên. Quyển trục đưa hắn phi hành đều lắc lư lên. “ Ta đến từ gia tộc Reagan, nếu người giết ta, sẽ có phiền phức rất lớn.” “ Không giết người mới có phiền phức chứ!” Không nói lời dư thừa nữa. Tiêu Thần trực tiếp ra tay, một tia thần quang lãnh liệt hiện lên. Máu bay tung tóe, đầu của Keddy Luo bay ra ngoài. Quyển trục đem thi thể không đầu nghiêng ngã hướng xuống đất. Tiêu Thần dọc theo đường về bay đi. Ý bảo Kha Kha buông ra một linh sĩ bị cấm cố, Tiêu Thần có ý định thử Bất Tử Thiên Dực có thể truy linh sĩ không. Nữ tử quyền rũ kia hét lên một tiếng, dán về rừng cây phía trước bay đi. Mới vừa rồi mắt nàng đã thấy tất cả, đối với Tiêu Thần sớm đã sợ đến cực điểm. Lúc này hận không thể lập tức chạy về Thiên Đế thành. Rất hiển nhiên Tiêu Thần không thể cấp nàng cơ hội này. Bất Tử Thiên Dực triển khai, phi hành cực nhanh, hầu như trong nháy mắt đã đuổi theo nữ linh sĩ. Tại giờ khắc này, không có bất luận cái gì nhân từ. Máu tươi bay ra, nữ linh sĩ xinh đẹp bị chặt đôi, xác rơi xuống trong rừng. Tiêu Thần đối với Bất Tử Thiên Dực cực kỳ thỏa mãn. Đây quả thực chính là khắc tinh của linh sĩ và chú sư, hắn tin tưởng nó sẽ thành ác mộng của đối thủ. Quét dọn tàn cục, ba nữ linh sĩ, chiến vệ, Keddy Luo toàn bộ bị chém. Tiêu Thần trong lòng hơi dao động, hắn cũng không cảm

thấy bản thân tàn nhẫn, bởi vì tất cả cũng đều là vì hắn có thể sống sót. Bởi vì giết những người đó. Tiêu Thần cũng không có nóng lòng ra đi. Cho đến nửa tháng sau mới chậm rãi đi tới. Sau đó lại qua năm ngày, bọn họ rốt cuộc ra khỏi Nam Hoang, Thiên Đế thành đã ở trong tầm mắt.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 139: Thiên Đế thành.

Chương 139: Thiên Đế thành. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Vùng núi Nam Hoang kéo dài vạn dặm, mênh mông vô bờ. Bọn Tiêu Thần băng qua trùng sơn vạn cốc, đi qua biển xanh lục vô tận, rốt cuộc cũng đã thấy được Thiên Đế thành. Thiên Đế thành hùng vĩ mà tràn ngập cảm giác tang thương của năm tháng. Tường thành nặng cao chừng hai ba mươi thước. Trên tường thành đủ cho đồng thời hơn mười con tuần mã chạy, cửa thành cao to càng rộng rãi bao la vô cùng, đây thật giống như vòm trời ập xuống. Phong cách cổ xưa mà lại hùng vĩ. Quả thật là danh thành thiên hạ. Hào thành rộng chừng hơn mười thước, sâu có thể hơn mười thước, bên trong tuy rằng rất nhiều hoa sen, đàn cá bơi lội. Nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện cá dữ nanh ác thường ẩn hiện. Không thể nghi ngờ, Thiên Đế thành là một tòa cổ thành bao la hùng vĩ, là thành lớn nổi tiếng nhất gần Nam Hoang. Cổ thành này tồn tại đủ loại truyền thuyết. Từ cái tên ‘Thiên Đế thành’ là có thể thấy được có dính dáng đến Thiên Đế, bao phủ một tấm màn huyền bí. “ Rốt cuộc cũng tới rồi.” Nhìn thành lớn phía trước, Tiêu Thần mang theo Tiểu Quật Long đi về trước. Đi qua cầu treo, qua con hào bảo vệ thành, tiến vào trong cửa thành, mà đối với người đi một mình như

vậy cũng không có người kiểm tra ngăn trở. Tiến vào Thiên Đế thành, đập vào mắt là vô tận phồn hoa và hưng thịnh, xe ngựa như nước, trên đường cái dòng người rộn ràng chen lấn. Hai bên con đường, cửa hàng san sát, tiếng rao hàng liên tiếp vang lên. “ Da á long tốt nhất đây. Giá một trăm mai kim tệ.” “ Nhân sâm ngàn năm, sâm vương chân chính đây.” “ Bản tửu lâu mới khai trương. Ngày đầu tiên ưu đãi đại hạ giá.” “ Đấu thú tối cường.” “ Bể đường hồ lô.” Thật là thành thị phồn hoa náo nhiệt, trên đường chen vai chúc cánh. Nam nữ già trẻ, muôn hình muôn vẻ, có thể nói là rất nhiều chủng tộc. Có người mắt màu vàng kim, có người tóc đen da vàng. Còn có chủng tộc tóc xanh lục, tóc tím, Man tộc rất cao to khôi vĩ sinh ra đã có tai thú. Bọn Tiêu Thần ngang qua đám người, thật sự là hoa cả mắt. Mấy ngày nay một mực di chuyển trong hoang lâm giờ tiến vào thành lớn như vậy thật như cách thế mấy đời rồi. Nhân khẩu trong Thiên Đế thành gần hai trăm vạn (2 triệu), là một tòa thành lớn xứng danh kỳ thực, mỗi ngày đều tiêu hao rất lớn. Ngoại trừ rất nhiều thành trấn xung quanh cung ứng ra, chính yếu chính là có một con kênh đào lớn từ phía bắc không ngừng cuộn cuộn đưa tới vật tư. “ Đi thôi, chúng ta sẽ thường trú ở đây.” Tiêu Thần rất thích sự phồn hoa của Thiên Đế thành, dẫn bọn Tần Quảng Vương đi tới. Thấy Tiểu Quật Long và Kha Kha, đoàn người lui tới cũng không có chút vẻ dị dạng nào. Bởi vì điều này thật quá bình thường rồi, đấu thú cung to lớn tại Thiên Đế thành cũng đã có vài tòa, mà tập tục đấu thú ăn sâu, người mang theo đấu thú đi trên đường cũng rất nhiều. Bọn Tiêu Thần tiến vào trong một tòa khách sạn lớn. Sau khi rửa mặt chải đầu một phen, định bụng đi ra ngoài dạo một chút, làm quen tòa thành lớn này. Ba bộ xương khô không có đi theo, bọn chúng đối với những thứ này cũng không hứng thú. Hai con tiểu thú đối với thành thị phồn hoa này tràn ngập chờ mong, đối với tất cả sự vật mới mẻ đều hiếu kỳ nên đi theo Tiêu Thần. Bọn họ tùy ý di chuyển, gặp người hỏi thăm một chút rồi đi đến phố đấu thú. Đi đến đó tất phải băng qua con đường cái bán đồ cổ, tới đây thì trung niên lão nhân chiếm đa số, toàn người yêu thích đồ cổ. Tiêu Thần cũng tiện tay mua mấy món trang sức, không để ý sự phản đối của Kha Kha và Tiểu Quật Long mà mang chúng lên người chúng nó. Cổ ngọc trong suốt lấp lánh hợp

với chúng nó ngược lại cũng có một chút thú vị. Đột nhiên, Tiêu Thần tại góc đường lớn thấy được bóng lưng quen thuộc. “ A. Nàng thế nào cũng tới.” Dĩ nhiên là Yến Khuynh Thành, đối phương hiển nhiên không thấy hấn. Tiêu Thần hơi trầm ngâm, đứng từ xa quan sát một lúc thì phát hiện tiệm đồ cổ kia tại một nơi bí ẩn có ẩn ký của Bất Tử Môn. Hiển nhiên đây là một điểm liên lạc nhỏ của Bất Tử Môn. Phổ đấu thú là nơi mà đấu thú trường mọc san sát hai bên. Bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng rống lớn. Trên đường cái càng nhiều người đi lại. Tiếng người ồn ào, hiển nhiên ở đây so với nơi khác phần hoa hơn rất nhiều.

Tuy rằng sắc trời đã gần đen, thế nhưng con phố đấu thú này hết thảy tựa hồ chỉ mới bắt đầu. Buổi chiều, người đấu thú càng nhiều. Tiêu Thần cảm giác hơi đói, mang theo hai con tiểu thú đi vào một tòa tửu lâu dựng sát đường, sinh ý ở đây cực kỳ tốt. Cũng không chọn một gian riêng, Tiêu Thần chọn một bàn gần cửa sổ, vừa dùng thức ăn vừa nghe những người khác ba hoa khoác lác. “ Hắc, thực sự là quá tà môn rồi. Con hổ long thú kia cũng không phải là long chân chính a. Thế nhưng quét ngang một tòa đấu thú trường đều không đối thủ. Bây giờ còn là đang ở giai đoạn phát triển nữa chứ.” “ Theo ta thấy con hổ long thú kia đánh không lại con kim mao thú* của đấu thú trường Hughes. Gia hỏa đó chính là hung tàn a, cùng là giai đoạn ấu thú lại đem á long vương trọng lượng gần gấp mười lần xé rách ra.” (* thú lông vàng) “ Trong đấu thú trường Mosi cũng xuất hiện một con tuyết long sư cực kì đáng sợ nha, thân dài không quá hai thước, mà lại đem con man thú dài mười lăm thước đánh nát bấy.” “ Đấu thú trường gần đây xuất hiện không ít linh thú, đều là dị chủng cực kỳ hiếm thấy. Ta phỏng chừng bởi dưỡng thật tốt, lúc trưởng thành có thể lột xác thành thánh thú ấy chứ.” “ Có thể sai sao, dị thú gần đây thực sự quá cường đại, hơn nữa đều là giai đoạn đang trưởng thành. Ta phỏng chừng đều có thể bán được giá trên trời, không biết chủ nhân có bán hay không thôi.” “ Chà, tuy rằng chúng nó đều rất cường đại nhưng dù sao đều là tại một số đấu thú trường đánh nhau mà

thôi. Chỉ có tiến vào vài tòa đấu thú cung đánh nhau một phen mà sống sót mới tính là bất phàm.” “ Các người không thấy kì quái sao, vì sao các loại linh thú đều cùng nhau xuất hiện tại Thiên Đế thành chứ? Đều là một số dị chủng hiếm thấy a. Theo hiểu biết của ta có một số là thánh thú còn nhỏ. Là chủng tộc cường thế có thể cùng long, phượng tranh cao thấp.” “ Hừ, nhỏ giọng chút, ta cũng nghe nói có thể có đến mấy con thánh thú non, không biết là thật hay giả. Có người nói là từ thành lớn ở phương bắc tới.” “ Ta biết một ít tin vĩa hè, có người nói là bởi vì có long vương còn nhỏ xuất hiện tại thành chúng ta, hình như là xuất hiện qua ở vài tòa đấu thú cung. Ta phỏng chừng người mang theo thánh thú đến là nhằm về tiểu long vương mà.” “ Thật hay giả? Là tiểu long vương đến từ Long Đảo sao. Mà lại xuất hiện ở đây, đến tột cùng là xuất hiện mấy con hả?” “ Không biết xuất hiện mấy con, nhưng khẳng định là đã xuất hiện. Những người mang theo tiểu thánh thú đều là vì tiểu long vương mà tới. Phải biết rằng để tiểu thánh thú chiến đấu kịch liệt với tiểu long vương tuyệt đối có thể xúc tiến nhanh sự phát triển của tiểu thánh thú a.” “ Thực sự khiến người ta chờ mong a. Càng chính là có long vương cùng với thánh thú mạnh mẽ chứ. Nếu không những người đó không có khả năng mạo hiểm rồi.” “ Thật chờ mong a, nếu tin tức là thật. Ta dám khẳng định các đấu thú cung tại các thành lớn trên đại lục mà nghe tin thì sẽ lập tức hành động, vọt đến Thiên Đế thành. Đến lúc đó khẳng định là cực kỳ đặc sắc a, ngấm lại đi, đấu thú cực mạnh của hơn mười ba tòa thành lớn... đến lúc đó thánh thú với thánh thú, long vương với long vương, thánh thú với long vương. Ta thật sự là rất mong chờ!” Mọi người trong tửu lâu đều nghị luận, hiện tại là thời gian ăn cơm, đây là lúc mà các loại tin tức truyền bá cấp tốc nhất. Tiêu Thần cảm giác bữa cơm này rất đáng giá, hẳn nghe được không ít tin tức hữu dụng. Long vương xuất hiện ở đây, sẽ là mấy con đây? Trên Long Đảo, hẳn đã gặp qua mười một con long vương, thậm chí ngay cả đi theo ai cũng biết. Chỉ là, sau khi nghe nói sau khi thần thuyền đưa bọn họ về Trường Sinh đại lục thì đã xảy ra một trận hỗn chiến lớn kịch liệt để tranh đoạt long vương. Ngay cả bán thần cũng ra tay thì có lẽ tiểu long vương sớm đã đổi chủ, không biết là bọn Liễu Mộ và Nhất Chân có bình yên vô sự hay không. Ngồi tại bàn sát cửa sổ có

thể thấy rõ tất cả ở bên dưới. Tuy rằng sắc trời đã đen, thế nhưng người đi trên con đường vẫn như mắc cửi. Rất nhiều đấu thú trường đã bắt đầu sáng đèn. “ Mập mập chết tiệt...” Tiêu Thần mở miệng kêu lên. Hẳn dĩ nhiên đã nhìn thấy mập mập chết tiệt Gia Cát Lượng. Gia hỏa kia ôm chính là một con mèo Lolan trắng muốt đi lom khom chứ, mà ở phía sau có mấy tên đại hán mang theo mấy con á long thú. Một bộ dáng ăn chơi trác táng. Ta xyz. Thằng nào giám chửi bốn đại gia đó? ‘Mập mập chết tiệt’ cụm từ này khẳng định là bị không ít người gọi, vừa nhắc đầu lên trên tửu lâu thì thấy Tiêu Thần. Ánh mắt Gia Cát Lượng nhất thời lấp lánh giống như là thấy một lượng lớn kim tệ vậy. “ Nguyên lai là Tiêu huynh đệ a. Ha ha ha...thật sự là quá tốt. Rốt cuộc đã gặp lại người rồi.” Thấy mập mập chết tiệt cực kỳ kinh hỉ, hai mắt bốc lên ánh xanh. Kêu lên: “ Tiểu Quật Long cũng mang đến chứ?” Khi Tiêu Thần và mập mập cùng rời khỏi tửu lâu thì nghe được có người nghị luận phía sau: “ Tiểu mập mập kia không phải là người của đấu thú cung Huyền Hoàng sao. Người này con mắt rất độc, lẽ nào tiểu thú của thanh niên vừa ăn ở đây chính là một con chiến thú hiếm có?” “ Ha ha...” Mập mập chết tiệt cười hết sức hài lòng, nhìn Tiểu Quật Long phảng phất như thấy được vô tận hoàng kim và mỹ nữ hướng đến hẳn, sau đó hẳn quay đầu nhìn về phía Tiêu Thần, nói: “ Huynh đệ, có thể nhìn thấy người thực sự là rất cao hứng. Lần trước thật là cửu tử nhất sinh a, con me nó chứ, chúng ta dĩ nhiên tại trong hoang lâm lạc đường, suýt nữa không về được. Tối hôm nay chúng ta gặp mặt vui vẻ, cùng tính đại kế làm giàu, mập ca ta hôm nay mời người chơi một bữa thật thống khoái.” Mập mập ôm con mèo Lolan trắng muốt, cùng đi với Tiêu Thần, thỉnh thoảng giới thiệu nói: “ Muốn nói phồn hoa. Khu vực này là tốt nhất Thiên Đế thành, không có nơi nào so được. Không chỉ có đấu thú cung, dù là tửu lâu tốt nhất, mỹ nữ có nhiều tình cảm nhất, hay là sông bạc tốt nhất đều ở chỗ này a. Hắc hắc, mập ca ta mang người đến một chỗ chơi đùa tuyệt nhất.” Nhìn khuôn mặt tươi cười của mập mập chết tiệt. Kha Kha hận không thể quấy phá một hai cái, nhưng bị Tiêu Thần nhanh tay lẹ mắt ngăn lại. Tiểu Quật Long cũng không ngừng nghiêng răng đối với mập mập. Không bao lâu sau, bọn họ đi đến trước một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ. Tiêu Thần có chút chết lặng,

đây... tại Nhân Gian Giới mà nói, tựa hồ là cung điện mà hoàng gia cho phép mới được kiến tạo a. Thực sự quá mức to lớn và mỹ lệ rồi. “ Hắc hắc, thế nào?” Mập mập cười, nhìn sao cũng thấy hơi dâm đãng, nói: Đây là ‘Bế Nguyệt Tu Hoa điện’*. Tối nay chúng ta ở đây tiêu dao, qua vài ngày lại mang người đến ‘Trầm Ngư Lạc Nhạn cung’** ngắm hoa. Hắc hắc... huỳnh đệ ta chính là đồ nhiều xương máu a. Phải biết rằng loại địa phương này chính ta cũng một năm rưỡi mới đến một hai lần a. Điều kiện tuyệt đối là cao nhất toàn đại lục. (* hoa nhường nguyệt thẹn) (** chim sa cá lặn)

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 140: Bế Nguyệt Tu Hoa.

Chương 140: Bế Nguyệt Tu Hoa. Người dịch : Hạo Thiên (TT-Bàn Long Chiến Đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Bế Nguyệt Tu Hoa điện chiếm diện tích cực lớn, quả thực là một toà thiên cung ở chốn nhân gian, các bậc thang cẩm thạch đều chạm trổ long phụng kéo dài từ hoàng kim đại môn ra ngoài phố lớn. Cái này nếu ở Nhân Gian Giới không được phép rồi, bậc thang cẩm thạch long phụng chỉ có duy nhất hoàng gia mới có thể sử dụng mà thôi. Ngói lợp lưu ly, cánh cửa hoàng kim phát ra hào quang chói lọi, cung khuyết to lớn khí thế phi phàm, nhưng không có cảm giác bức người. Trước cửa hoàng kim, mười sáu thiếu nữ dung mạo mỹ miều đứng ở hai bên bậc thang cẩm thạch, mỗi bên tám cô, có thể nói tư thái không người nào giống người nào. Có vóc người bốc lửa, có đường cong lả lướt, có thanh tú hoa lệ, có dịu dàng mềm mại, lại có cả vẻ quyến rũ, mị hoặc vô hạn, thái độ hết sức khêu gợi, quả nhiên là mỗi người một vẻ. “ Hắc hắc... Thế nào?” Mập mập đắc ý cười, nói: “ Đây chỉ

là những muội muội đón khách mà thôi, giai nhân chân chính còn ở trong điện kia.” Đường đi lót bạch ngọc, cánh cửa bằng hoàng kim, làm nổi bật lên sức sống tràn trề của những thiếu nữ mỹ miều này, phát ra tư thái mỉ hoặc huyền diệu làm say đắm lòng người, không hổ là cái động tiêu tiền mà mập mạp đã đề cập. Tiêu Thần cũng phải âm thầm chắc lưỡi, đi theo mập mạp cùng vào trong điện. Bên trong chỉ thấy rường cột chạm trổ xanh vàng rực rỡ. Ở Nhân Gian Giới không thể nào bì kịp, đây quả là hoàn chiếu theo hoàng cung mà xây dựng mà! Mập mạp đã đem con mèo Lolan cho thủ hạ, mà bọn thủ hạ đã tự động đứng chờ bên ngoài đại điện, không kẻ nào theo vào, dường như những người như bọn họ không được phép vào. Trong điện, bình hoa rực rỡ thật lớn mà trong suốt trang trí trước tấm bình phong, trên vách treo những bức tự hoạ cực kỳ trân quý của danh nhân, không có một tiếng ồn ào, cũng không có tiếng oanh yến vui đùa rầm rĩ, nơi đây căn bản không nhuốm chút bụi trần! “ Hóa ra là Gia Cát công tử giá lâm.” Một nữ tử xinh đẹp chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi bước ra nghênh đón, không chút nét phong trần mỉ hoặc, trên mặt chỉ hơi khẽ cười làm người ta thấy vô cùng thoải mái, răng trắng môi đỏ, đôi mắt trong veo hết sức động lòng người. Mặc dù lúc ở Nhân Gian Giới, Tiêu Thần cũng chưa từng đi qua những chốn phong trần (thanh lâu), hẳn vẫn giữ được tấm thân trong sạch. Nhưng hẳn cũng đã từng nghe nói qua, đây chính là tú bà trong truyền thuyết sao? Chỉ là nhìn thế nào cũng không giống, căn bản không có thái độ tục mỉ, ngược lại giống như một tài nữ Giang Nam ôn nhu dịu dàng hơn. “ Tú Lan đã lâu không gặp nàng vẫn nhớ ta sao? Tiểu đệ thật là nhớ nàng muốn chết!”. Gia Cát Lượng đôi mắt sáng ngời. “ Làm sao quên được Gia Cát công tử đây, ngài là khách quý của chúng ta mà!”. Trong nụ cười mang theo một tia mỉ hoặc, mập mạp một thân thịt béo run lên, nhin không được tiến về phía trước hai bước, tựa như lại muốn tiếp tục tiến thêm vài bước nữa. Có điều, cuối cùng hẳn cũng kìm lại, hình như có điều gì cố kỵ, cười hắc hắc nói: “ Tú Lan, nàng thật là biết nói chuyện, ta đây trong vòng một năm cũng không tới được mấy lần. Người tới đây không phải tài phiệt thì cũng là đại chủ một phương, ta không dám đương nổi hai chữ ‘khách quý’ đâu.” “ Ha ha, Gia Cát công tử quá khiêm nhường rồi, Gia Cát Lượng của

đấu thú cung Huyền Hoàng ai mà không biết chứ! Một đôi mắt tinh tường, có thể săn lùng kỳ tài tuyệt thế, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi đã đào tạo được hơn mười con đấu thú có chiến lực phi phàm, công tử chính là danh nhân của Thiên Đế thành nha!” Mập mập nở nụ cười ha hả, hiển nhiên rất là thưởng thức những lời này. “ Gia Cát công tử còn không giới thiệu bằng hữu cho ta sao, vị này là....” “ Bậy quá bậy quá, hử là Tiêu Thần, một tu giả có tiềm lực vô hạn, càng là một ông chủ lớn sở hữu đấu thú quý hiếm trên thế gian này.” Mập mập cười hắc hắc, lại quay qua Tiêu Thần nói: “ Đây là Tú Lan cô nương, một trong ‘bát đại hoa tướng’ của Bế Nguyệt Tu Hoa điện, một tài nữ đỉnh đỉnh đại danh của Thiên Đế thành đó!” Nghe được mấy chữ ‘đấu thú quý hiếm’, hoa tướng Tú Lan rõ ràng biến sắc, chỉ là vẻ khác thường chột thoáng qua rồi biến mất, nàng cười khẽ, nói: “ Ra mắt Tiêu công tử! Tiêu công tử vừa gặp đã thấy khí khái phi phàm, thật có thể nói là nhất biểu nhân tài nha! Chắc chắn không lâu sau sẽ danh chấn Thiên Đế thành.” “ Ra mắt Tú Lan tài nữ!”. Tiêu Thần rất bình tĩnh, có điều trong lòng lại ngầm quan sát vị nữ tử này. Bởi vì lúc vừa gặp mặt, nữ tử này vừa thấy hắn thì trên mặt liền hiện ra một tia khác thường rất khó xét đoán, chẳng lẽ nàng đã nghe nói về mình sao? Tiêu Thần bắt đầu ngầm lưu ý trong lòng. Đôi mắt trong trẻo của Tú Lan nhìn chăm chăm vào Tiểu Quạt Long, trong mắt khó che giấu được vẻ kinh ngạc, dường như giật mình, nói: “ Đây nhất định chính là con đấu thú quý hiếm sao? Mặc dù ta không hiểu học vấn về đấu thú lắm nhưng cũng ít nhiều nghe người ta nói qua. Dựa vào một loại cảm giác, ta dám khẳng định rằng, nếu chịu khó bồi dưỡng tiểu thú này thật tốt, sớm muộn cũng sẽ có ngày danh chấn thiên hạ. Xin chúc mừng Tiêu công tử!” “ Vậy mời Tú Lan cô nương vui lòng sắp xếp, cho phép chúng ta mang tiểu thú này đi vào.....” “ Không thành vấn đề, chuyện này nếu như là người khác thì tuyệt đối không được, Bế Nguyệt Tu Hoa điện không cho phép mang đấu thú tiến vào. Nhưng hôm nay có thể vì hai vị mà phá lệ một lần, quả thật là đấu thú quý hiếm có thể mang theo trên người.” Sau đó, nàng nở nụ cười dịu dàng, nói: “ Mời hai vị công tử tiến vào, không làm lãng phí thời gian quý giá của hai vị.” Bế Nguyệt Tu Hoa điện, đình viện trùng trùng, diện tích rộng lớn, xuyên qua tầng cung điện, bọn Tiêu

Thần được dẫn đến một đình viện cạnh đó có nước chảy qua cây cầu nhỏ, non bộ đầy hoa, có thể nói thanh nhã mà xinh đẹp. “ Hoa tướng lúc này là tú bà sao?” Tiêu Thần thấp giọng hỏi mập mập. Gia Cát Lượng thân hình run lên, nhìn tiểu nha đầu xinh đẹp đang dẫn đường phía trước, sau đó dùng thanh âm nhỏ gần như không thể nghe thấy mà nói với Tiêu Thần: “ Mẹ kiếp, ta khuyên huynh đệ người nên nhỏ tiếng một chút, biết là được rồi, nếu bị các nàng nghe được, hai ta không thể nào tránh khỏi bị lột da. Thế lực phía sau các nàng rất lớn, Bể Nguyệt Tu Hoa điện này tuyệt đối là tồn tại ngang với đấu thú cung.” Không ngờ ở đây cũng có thể xuất hiện ra thế lực to lớn như vậy, Tiêu Thần quả thật hơi giật mình, nhìn bộ dạng kiêu kỳ của mập mập. Rõ ràng có thể thấy cái ‘hoa điện’ này không chỉ có khí thế đế vương bên ngoài, mà thực lực bên trong cũng khẳng định là trong Thiên Đế thành ít có người dám trêu chọc. “Ồ, ta hiểu rồi, vị hoa tướng kia quả thật phi phàm, bất kể nhìn thế nào cũng không thấy chút phong trần mà ngược lại giống như một tài nữ tú lệ, căn bản là không giống tú bà!” Tiểu nha đầu đang dẫn đường phía trước tựa hồ nghe được những lời này, quay mặt không còn chút máu nhìn Tiêu Thần một cái. Mập mập nghe mấy lời này vội vã nắm tay Tiêu Thần, thấp giọng nói: “ Ta khuyên huynh đệ người không nên nói lung tung, nơi đây cũng không phải như trong tưởng tượng của người đâu. Hoa tướng ở đây thân phận không phải tầm thường, khách nhân bình thường các nàng không bao giờ tiếp, ngày thường chỉ tiếp khách quý một, hai câu mà thôi. Các nàng chính là không thể trêu chọc, chứ đừng nói là bán gì gì đó. Khu sau mới là động tiêu tiền chính thức.” Liên tục xuyên qua bốn toà điện lớn, bọn Tiêu Thần mới dừng lại, nơi này có thể nghe được âm thanh ca múa, nhưng không nghe tiếng ồn ào tranh cãi nào. Trong toà đại điện đã có người chờ sẵn tiếp đãi bọn họ. Một tiểu nha đầu tuyệt mỹ nâng một cái khay bên trong có một quyển sách nhỏ, đi tới trước mặt bọn họ, giọng hết sức trong trẻo nói: “ Mời hai vị điểm hoa!” Mập mập có chút kinh ngạc nói: “ Hôm nay có thể chọn sao?” “ Đúng vậy, Tú Lan hoa tướng phân phó, khu sau phải chiếu cố hai vị công tử thật tốt!” Tiểu nha đầu chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi thôi, chính đang độ thanh xuân tươi mát, tò mò đánh giá hai người. “ Huynh đệ chúng ta hôm nay

được nhận một mối đại nhân tình rồi.” Mập mập cười, nói với Tiêu Thần: “Bể Nguyệt Tu Hoa điện có mười vườn hoa lớn, ngày thường chính là vườn hoa chọn người, mà chúng ta không được chọn. Chỉ có khách quý đặc biệt mới có đặc quyền này!” Tiêu Thần cảm giác có chút không hiểu, sao lại ngược với lẽ thường như vậy? Nếu làm như thế thì làm sao có sinh ý chứ? Nam nhân tới đây thật sự rẻ mạt hay sao mà lại phải là vườn hoa chọn người, hẳn cảm thấy quá mức hoang đường rồi. Rốt cuộc, cuối cùng là ai hưởng thụ ai đây?” Dường như nhìn ra sự bất mãn của hắn, mập mập cười, nói: “Mặc dù nam nhân là người bị chọn, nhưng nữ tử nơi đó không một ai làm cho khách nhân thất vọng cả. Nếu không, sao lại dám làm như thế.”

Hắn lại thấp giọng nói tiếp: “Bất kể là nghề gì, nếu như đạt tới trình độ cao nhất, còn có quyết đoán và đảm lược sáng suốt, đương nhiên cuối cùng sẽ làm khách nhân mãn ý rồi!” “Hai vị đã lựa chọn được chưa?” Mập mập lật tới lật lui cuốn Quần Phương Phổ kia, sau đó nói: “Vậy thì chọn vườn hoa hồng say đắm lòng người đi!” Đi qua con đường nhỏ u ám quanh co, xuyên qua hai toà điện. Phía trước hoa thơm ngào ngạt thấm vào lòng người, suối chảy cuồn cuộn, các loại hoa cỏ đua nhau khoe sắc, đương nhiên nở rộ nhất chính là hoa hồng, hương thơm của trăm hoa bay khắp bên trong vườn hoa hồng. Mập mập giải thích cho Tiêu Thần: “Bể Nguyệt Tu Hoa điện chia ra mười vườn hoa lớn, mỗi vườn hoa lại chia thành một số nhà hoặc gác, ta muốn chọn là Tuý Nhân Cư của vườn hoa hồng. Sớm đã nghe đồn hai vị nữ tử ở đó, một người thì thiên kiều bá mị, một người lại thanh hoa tú lệ như ngọc như ngà. Chính là băng hoả song trọng đỉnh cấp tiên hoa nha! Tuyệt đối là hai vị hoa khôi trong vườn hoa hồng.” Nghe giải thích như vậy, thật sự khiến Tiêu Thần hết sức kinh ngạc, nơi này quả thật phi phàm. “Xin mời hai vị công tử!”. Một thanh âm có vẻ gian xảo vang lên bên cạnh bọn họ. Tiêu Thần nhìn lại thì thấy đó là một thiếu niên răng trắng môi hồng. Có điều thanh âm khiến người ta không dám khen ngợi vì quá mức ảo lá. Mập mập Gia Cát lén cười, nhỏ giọng giải thích: “Đây là tiểu thái giám trong vườn mân côi. Chỉ được quanh quẩn trong vườn, không được phép vào nhà hoặc gác.” Tiêu Thần cảm thấy hơi choáng. Đến cả thái giám cũng có, đây dường như hoàn toàn dựa theo quy cách của hoàng cung mà kiến tạo nên.

Vườn hoa hồng có ba điện: Tuý Nhân Cư, Thiên Kiều Các và Thanh Nhã Hiên, mặc dù hiện tại hoa khôi không nhiều lắm, thế nhưng nơi này chi phí rất cao, mỗi một gác một hiên chi phí tương đương với thu nhập trong nửa năm của một người bình thường. Dọc theo bờ giậu bên đường đi tràn ngập hương thơm ngào ngạt cả vườn hoa, đi đến cửa Tuý Nhân Cư trong vườn hoa hồng. Tiểu thái giám dừng lại, hai tiểu nha đầu đứng hai bên cửa vén rèm thụy ngọc, mời bọn Tiêu Thần vào trong. Lúc này trời đã tối, bất kể là trong viện hay trong nhà đều đã thắp đèn hoa hồng khiến người ngây ngất. Đối với hai người mang theo tiểu thú này, bọn tiểu nha hoàn rất là tò mò, tình thoảng lại thì thầm đánh giá. “ Mời vào Nghệ điện”. Tiểu nha hoàn phía trước dẫn đường. Mập mập lại bắt đầu giải thích: “ Nghệ điện chính là nơi thưởng thức nghệ thuật trong Tuý Nhân Cư, mặt sau mới là Tẩm điện, hắc hắc...Trước tiên chúng ta đi thưởng nghệ uống rượu đã.” Lúc Tiêu Thần cùng mập mập vừa tiến vào một gian điện xa hoa, tiếng đàn réo rắt vang lên, ôn nhu êm tai vô cùng, phảng phất như tiên âm trên chín tầng trời lượn lờ vang xuống. “ Thiên kiều bách mị, hồng trần tuý. Xuân phong khởi, liễu như phi, anh hùng khí đoản nhi nữ tình trường, trường kiếm hoá thành nhiều chỉ nhu....” * Tiếng đàn như tiếng suối bên tai, ca âm làm người mê mẩn cũng cùng lúc vang lên. (* Thiên kiều bá mị say hồng trần. Gió xuân nổi, bông liễu bay. Anh hùng thoái chí vì nhi nữ tình trường, trường kiếm hóa thành bàn tay ôn nhu...- dịch bừa thôi, các lão đừng chê cười ... demon >.<) Bên trong điện, hương thơm nhàn nhạt phiêu đảng, như lan như xạ, khiến người ta phải trầm mê. Bên cây đàn cổ kính, một nữ tử đầy vẻ thanh lệ, tóc đen tuyền, mắt trong như nước hồ thu, tràn đầy một cổ linh khí đang chuyên chú dạo đàn, không có chút nào lỗ mả, chính là thi thư lãng động mà phong nhã. “ Đây là Băng Cầm tiểu thư của Tuý Nhân Cư.” Mập mập nhỏ giọng giới thiệu với Tiêu Thần, đồng thời nở nụ cười hắc hắc, nói: “ Thế nào? Chuyển đi này thật là không uống chứ, nữ tử như vậy ngày thường đều ở sâu trong đình viện cao quý của bậc vương hầu, những nơi tầm thường sao có thể thấy được.” Tiêu Thần có chút cảm thán, nữ tử như thế quả thật là hiếm thấy. Đặt ở nơi khác, mới biết tiểu thư khuê các là như thế nào a! Hẳn là trong phủ trạch của vương hầu mới có thể bồi dưỡng ra

tiểu thư quận chúa, nhưng theo ý tứ của mập mạp, Băng Cầm chính là một trong hai hoa khôi của vườn hoa hồng trong Bể Nguyệt Tu Hoa điện, không thể không khiến người kinh ngạc và cảm thán. Hương thơm ngậy ngất lòng người, một thân ảnh uyển chuyển từ sau bức bình phong từ từ múa đi ra, thân thể thon thả cân đối, đẹp đến mức làm người ta hoa mắt, vóc người xinh xắn đến cực điểm. Một mái tóc đỏ như lửa, vũ động hết như một ngọn lửa thật sự đang cháy bùng bùng, dung nhan xinh đẹp kiều my không gì sánh được. Đôi mắt to hơi ngấn nước, phảng phất như có thể nói thành lời, chiếc mũi thon thả xinh xinh, môi đỏ căng mọng trơn bóng, đầu lưỡi khẽ liếm trên môi, có thể nói cực kỳ quyến rũ. Chiếc cổ trắng như khối ngọc, cặp ngọc phong sẵn chắc khê run theo điệu múa, eo thon mềm mại vô cùng, kiều đồn tròn trĩnh, đùi thật là thon thả. Đây tuyệt đối là một yêu tinh, nàng mặc một cái áo đen trông như chiếc lưới bó sát người, lộ ra từng mảng da thịt như tuyết, phô bày hết tất cả những đường cong lả lướt ra bên ngoài thân thể mềm mại. Bên ngoài lại khoác thêm một cái áo lụa trắng, bước chân duyên dáng theo gió mà vũ động, khiến nàng bộc lộ hết tất cả sức sống tràn trề cùng tuổi thanh xuân vô hạn. Mái tóc dài như lửa đỏ, da thịt như tuyết, quần áo lưới màu đen, lụa trắng mềm mại, sắc màu phong phú như vậy lại tập hợp ở cùng một chỗ, làm thị giác của người xem có cảm giác như bị mãnh liệt đánh sâu vào. “ Đây là Hoả Vũ và Băng Cầm, hai vị hoa khôi của vườn hoa hồng.” Nàng quả thật như một đám lửa rừng rực không gì ngăn nổi, thật bất đồng so với khí chất của Băng Cầm. Tiếng đàn réo rất vang vang, đôi mắt đẹp tràn ngập linh khí của Băng Cầm cũng đang đánh giá hai người Tiêu Thần. Những ngón tay ngọc của nàng nhẹ gảy như tinh linh đang múa trên đàn, mềm mại uyển chuyển vô cùng. Thật sự động lòng người đến mức á khẩu vô ngôn. Mà kỹ thuật múa của Hoả Vũ lại càng bộc phát ra vô cùng mãnh liệt, thân thể thướt tha mềm mại đã vũ động đến đây, quay chung quanh Tiêu Thần và mập mạp như bướm vờn hoa đẹp không bút nào tả xiết. Hai nàng hoa khôi đã mang tiếng đàn cùng điệu múa như một lời bắt chuyện tuyệt vời, tuy không có những lời hoa mỹ, cũng đã làm người ta điên đảo tâm hồn. Tiêu Thần đã nhìn ra Hoả Vũ chính là một tu giả, hơn nữa là một tu giả có tu vi không thấp, nếu không thân thể không

thể có được tính chất mềm dẻo đến bậc này. Tà áo bay phấp phới theo điệu múa, Hoả Vũ đã đến bên cạnh Tiêu Thần, quần quanh thân thể hắn, lại càng làm ra một động tác cực kỳ lớn mật, nhẹ nhàng ghé sát vào lỗ tai hắn hôn phớt qua. Ngọc thể của nàng nóng như lửa đốt, mang theo hương thơm dịu dịu, giống như một mỹ nữ đang quần chặt lấy Tiêu Thần, cạnh đó ánh mắt của mập mạp như muốn dựng lên, khó nhọc lắm mới nuốt được một ngụm nước miếng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 141: Mê say.

Chương 141: Mê say. Người dịch : Hạo Thiên (TT-Bàn Long Chiến Đội)

Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần cũng không hề kháng cự, thân thể buông lỏng. Hắn cũng không phải là một tên vệ sĩ cứng ngắt, mỉm cười đối mặt với mọi chuyện. Hắn cảm thụ được sức sống thanh xuân của Hoả Vũ đang quần quanh người, mái tóc đỏ rực như lửa nhẹ nhàng phe phẩy trên mặt hắn, cảm giác vừa ôn nhu, vừa ngứa ngáy, lại vừa uyển chuyển do cọ sát với thân thể nàng khiến hắn thấy lòng hơi rung động. Hoả Vũ như một tinh linh tràn trề sức sống, nụ cười đầy mỉa mai và quyến rũ. Nàng xoay tròn ngọc thể, ngã vào lồng ngực của Tiêu Thần, lại theo điệu múa nhẹ nhàng mà rời đi, nhìn mập mạp bên cạnh đã trợn mắt há mồm, nàng nở nụ cười ha hả, ngọc chương vỗ nhẹ. Tám nữ tử thanh xuân tinh khiết tuổi độ mười mấy nối nhau tiến vào, đây chính là đang độ tuổi phong hoa. Các nàng dọn bàn ăn ra, chia làm hai lần mà vào, mang đến mười sáu món ăn vô cùng tinh xảo, lại còn thêm hai bầu mỹ tửu. Hoả Vũ giãy dụa, vịn vịn chiếc lưng mềm mại tinh tế đi tới bên cạnh chiếc

bàn bằng ngọc, kéo Tiêu Thần xuống. Nàng cơ hồ ngồi hẳn vào trong lòng Tiêu Thần, nét gợi cảm của nữ tử xinh đẹp như vậy thật là cực kỳ dụ hoặc. Thấy mập mập bên cạnh đang cười ngây ngốc, Hoả Vũ lại vỗ ngọc chưởng của nàng, bốn nữ tử thanh xuân xuất hiện trong điện cùng điệu múa nhẹ nhàng phiêu hốt. Các nàng vây quanh mập mập, kéo hẳn cùng ngồi bên cạnh ngọc bàn, mập mập vui sướng cười hắc hắc. Đối mặt mỹ tửu giai nhân, tình cảnh này thật sự là một loại hưởng thụ cực hạn. Hoả Vũ nở nụ cười kiều mi, thân thể mềm mại phảng phất như nổi trên mặt nước mà đến, cánh tay ngọc rộng mở, cổ tay nhẹ giơ lên, ngọc thể trắng như tuyết cơ hồ dán sát trong lồng ngực Tiêu Thần, đoạn cầm chén rượu, ngón tay thon nhỏ đưa đến bên miệng Tiêu Thần, nói hết sức nhu mì: “ Mời công tử!”. Đôi mắt to ngân ngấn nước chớp chớp nhìn Tiêu Thần. Mập mập bên cạnh đó cũng bị bốn nữ tử vây quanh, một nàng ngồi trong lòng hẳn khiến mập mập say mê không thôi. Thấy Hoả Vũ quần trên thân Tiêu Thần như đang chờ đợi làm cho mập mập hết sức kinh ngạc, đồng thịt béo run lên không ngừng, phảng phất phút giây này hẳn đang hưởng thụ điểm phúc vô biên. Mặc dù có giai nhân làm bạn, ngồi bên khóm hoa nhưng trong lòng Tiêu Thần cũng rất bình lặng. Tu vi của Hoả Vũ không kém một chút nào, dĩ nhiên cũng đạt đến cảnh giới Thuế Phàm, mặc dù thực lực chân chính vẫn còn chưa đến mức thâm sâu, nhưng đủ để chứng tỏ rằng, một thân tu vi như vậy lại mang một vẻ mặt tươi cười tiếp khách, khẳng định là có vấn đề lớn. Có thể nói Bể Nguyệt Tu Hoa điện tuyệt đối không phải là một chỗ bình thường a! Mập mập chết tiệt ở bên cạnh sớm đã cùng các nàng chuốc chén liên tục, tiếng cười duyên dáng với tiếng chạm cốc khiến hai mắt mập mập bốc lên ánh xanh quét ngang quét dọc trên người bốn nữ tử có dung mạo mê hoặc thanh tươi mà khiêu gợi này. “ Tiêu công tử sao lại trầm mặc như thế, ta kính Tiêu công tử.” Hoả Vũ như một xà mỹ nữ, cánh tay ngọc trắng muốt giơ chén rượu trước mắt Tiêu Thần vẽ nên một đường vô cùng uyển chuyển. Mặc dù ngồi cạnh Tiêu Thần, tứ chi cũng có thể chuyển động ra tư thái tuyệt vời. “ Huynh đệ phải thông thả đi, không biết ca ca ta hâm mộ người tới mức nào sao? Thật muốn đổi chỗ với người a!”. Mập mập cười nói: “ Hoả Vũ cô nương, huynh đệ của ta phải hoàn toàn giao cho nàng

rồi!” Bốn nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi lượn lờ bên cạnh mập mạp cùng mở miệng nói: “ Chúng ta mỗi người qua kính Tiêu công tử một chén.” Lúc này nơi đây ngập tràn tiếng oanh yến, thật là náo nhiệt. Điệu múa uyển chuyển làm mê hoặc lòng người, cách đó không xa là tiếng đàn của Băng Cầm như từ cõi tiên réo rắt, thật là làm cho người ta say đắm. Xa thì có ngọc nữ với tư thái như băng như tuyết, gần thì có kiều nữ xinh đẹp dạt dào gợi cảm, trong Túy Nhân Cư là tiếng nói cười đùa, thật là một cảnh tượng say đắm lòng người. Tiêu Thần cũng không phải là người gỗ, chỉ là lúc này đang suy đoán năng lực của Bế Nguyệt Tu Hoa điện cường đại đến mức nào thôi, nên nhất thời thất thần. Hiện tại hắn đã khôi phục lại tinh thần, hoàn toàn buông thả. Cái gọi là thỉnh thoảng mua vui thì không gì hơn ở đây. Nếu như câu thúc quá, đối với mình với người đều không tốt. “ Thiên kiều bách mị, hồng trần tuý. Xuân phong khởi, liễu như phi, anh hùng khí đoán nhi nữ tình trường. Trường kiếm hoá thành nhiễu chỉ nhu...” Hoả Vũ phiêu hốt như con bướm, giọng hát ngọt ngào tươi mát khiến người ta ngây ngất cả người, nàng múa ngay cạnh bên người Tiêu Thần. Bốn nữ nhân bên kia cũng đang quần quít lấy mập mạp, bắt đầu múa lên, thậm chí lôi kéo tay mập mạp, làm cho hắn cùng múa theo một cách ngây ngốc. Mà trong lúc này, lại có thêm vài nữ tử đi ra, ngồi vào trước cây đàn trên đài, thay thế Băng Cầm bắt đầu đánh đàn. Băng Cầm chính mình cũng đã đi vào giữa điện, cũng bắt đầu múa, tà áo tung bay theo điệu múa, so với Hoả Vũ nóng bỏng khác nhau rất lớn, nàng như cơn gió nhẹ nhàng, tựa như đã bắt đầu xúc động. Đồng thời lại có thêm bốn nữ tử từ Tẩm điện đi tới phía sau Băng Cầm, thân thể mềm mại uyển chuyển cũng bắt đầu chuyển động, Hoả Vũ cũng từ bên này nghênh đón bốn nàng. Nhất thời trong điện tiếng ca bay bổng, kỹ thuật múa vô cùng uyển chuyển khiến người trầm mê không thoát. Nhất là ‘Hoa Vân’ Băng Cầm thi thư mà lại trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng cũng đột nhiên múa ở trước bàn, thật sự làm cho người ta cảm thấy thú vị phi thường. Nàng và Hoả Vũ tương phản đến như thế khiến người ta có những mỹ cảm khác biệt. Càng làm cho người ta có cảm giác mê say hơn chính là Băng Cầm cuối cùng cũng quần quanh người Tiêu Thần. Thoạt nhìn nữ tử có tư thái khí chất như tài nữ, nhưng hiện tại lại khiến người ta kinh ngạc. Có thể cảm

giác được thân thể mềm mại kia toả ra từng làn u hương ngào ngạt, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy khiến ai cũng phải có những suy nghĩ vẩn vơ. Mập mập bên cạnh rất kinh ngạc, dường như đang suy nghĩ một chút, tựa hồ nhìn ra chuyện gì đó. Đến khi Băng Cầm đi ra xa, hợp lại một chỗ cùng Hoả Vũ, múa tại trung tâm điện, mập mập mới hạ giọng mà đánh giá: “Không đúng a! Từ trước tới giờ các nàng đối với khách nhân chưa từng chủ động như thế!” Tiêu Thần cũng không nói gì, nhưng trong lòng cũng cẩn thận hơn một chút. Hắn suy đoán đến một khả năng, người ở đây có lẽ biết được sự tích của hắn trên Long Đảo. Bất quá đây cũng không phải chuyện lớn lao gì, mấy chuyện đó cũng không có gì là bí mật. Nếu như có đủ thực lực, cũng muốn giải quyết hết thảy mọi việc phát sinh trên Long Đảo. Mấy chuyện kia khẳng định đều đã bị người biết, chỉ không biết rốt cuộc chủ ý của các nàng là gì? Là muốn mượn lực của hắn, hay là đã nhìn ra sự bất phàm của Kha Kha và Tiểu Quật Long sao? Kha Kha cùng Tiểu Quật Long bên cạnh tựa hồ không hiểu hết thảy những chuyện này, ngồi trên chiếc ghế mềm tò mò xem các nữ nhân đang múa. Tiêu Thần và mập mập vừa nói chuyện, vừa thưởng thức điệu múa tuyệt vời của các mỹ nhân, chính là nói một ít đề tài về đấu thú. “Tình thế hiện tại của Thiên Đế thành rất phức tạp. Tự nhiên lại có bóng dáng của long vương thoáng hiện, lại có vài tiểu thánh thú bị người ta đưa đến đây, nếu Tiểu Quật Long có thể đánh bại bọn chúng, ôi, chuyện đó thật là...” Nói xong lời cuối cùng, mập mập gần như đang nói sáng vậy. “Có biết được là tổng cộng đã đến bao nhiêu long vương chưa?” “Dường như có hai con hay sao đó. Co điều ta tra xét rất lâu, cũng không tra được lai lịch của bọn chúng. Ngay cả thành tích thi đấu của chúng, ta cũng không thể tra xét được. Thành tích bị vài toà đấu thú cung liệt vào loại cơ mật. Ngay cả gia tộc của bọn ta cũng không ngoại lệ, mấy lão cổ hủ kia không muốn để cho ta tiếp xúc.” Tiêu Thần nghe đến đây thì nhíu nhíu mày, vốn hắn muốn theo đường lối của mập mập để tìm hiểu một chút về vấn đề này, thật không ngờ những người kia cũng quá cẩn thận. “Tiểu Quật Long hiện tại khẳng định không thể va chạm với mấy con thánh thú kia, hiện tại nên mau chóng kích phát tiềm lực của nó. Với ánh mắt chuyên nghiệp của ta mà xem thì năng lực của nó đang bị áp chế cao độ. Ta tin tưởng chỉ cần

khai phá thật tốt, nó tuyệt đối sẽ không kém hơn tiểu thánh thú.” Mập mập khó khăn nhìn chăm chú Tiểu Quật Long bên cạnh một lần rồi rút ra kết luận như vậy. Tiêu Thần bị mấy nữ tử của Tuý Nhân Cư chuốc rượu không dứt, hơi có chút choáng váng đầu óc. Đối phương tựa hồ biết hẳn là tu luyện giả, căn bản không cho hắn dùng huyền công giải rượu. Cuối cùng hắn bất đắc dĩ mượn cơ ra ngoài hít thở, muốn luyện hoá rượu thành nước đưa ra ngoài cơ thể. Ánh trăng nhu hoà, bầu trời đầy sao. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang cùng hắn đứng trong vườn hoa hồng thơm ngậy ngất tận đáy lòng này mà luyện hoá rượu thành nước. “ Là người, tên hỗn đản này!?”. Thanh âm thánh thót như tiên nữ, nhưng ngập tràn địch ý, mang theo một chút ngoài ý muốn, lại có một chút tức giận, tựa hồ có thù oán với Tiêu Thần. Tiêu Thần kinh ngạc, không ngờ là Yến Khuynh Thành cải nam trang, lúc ấy mới nở nụ cười, nói: “ Nguyên lai là tiểu nữ.” Yến Khuynh Thành tuyệt mỹ mặc dù đang mặc trang phục của nam nhân, thể dung mạo phong hoa tuyệt đại không thể nào che giấu được. Làn da nõn nà, mắt trong như nước, ngọc thể thon thả, dáng người uyển chuyển như một đoá hoa tươi trong tuyết, như một khối ngọc mỹ miều tự nhiên mà thành hình. Thật sự rất phiêu nhiên, phong thần như ngọc, trong lột nam trang lại có một vẻ đẹp khác hẳn. Lúc này nàng linh tuệ như sánh cùng thiên địa, khiến ánh trăng sáng trên cao cũng phải thêm vài phần âm đạm. Tiêu Thần dùng hai chữ ‘tiểu nữ’ thật vô cùng khiếm nhã, nhất là đang ở một nơi giống như hoàng cung như thế này, càng khiến ngụ ý của hắn trở nên quanh co bất nhất, chọc Yến Khuynh Thành tức giận đến cực điểm. “ Người...Cái tên gia hỏa này...Không biết xấu hổ!”. Yến Khuynh Thành tức giận phi thường, cảm giác đã bị trêu ghẹo. Tiêu Thần lại cảm thấy rất thú vị, lúc xưa không phải là cùng chung sinh tử với nàng, mà là lấy thực lực tuyệt đối áp chế nàng. Lần đầu tiên thấy bộ dáng của nàng như vậy, càng thêm đùa cợt nói: “ Như thế nào? Không phục sao? Yến cô nương cũng không có tư cách nói ta, nàng cũng không phải đến đây sao. Có điều ta kỳ quái chính là một nữ tử như nàng thế nào lại chạy đến đây, không phải là muốn tìm kiếm ‘khẩu vị’ đặc biệt chứ?” Yến Khuynh Thành tựa hồ uống không ít rượu, sắc mặt đỏ bừng bừng, mắt cũng ngân ngấn nước. Nghe Tiêu

Thần nói những lời này bước chân bất ổn, hự thoát lắc lư vài cái, rồi sau đó thấp giọng mắng: “ Người là một tên hỗn đản...Lưu manh! Người cho rằng ai cũng đến đây để làm chuyện xấu như người sao?” Vườn hoa hồng có Tuý Nhân Cư, Thiên Kiều Các, Thanh Nhã Hiên tam điện, Tiêu Thần nhìn qua thì phát hiện Yến Khuynh Thành là từ Thanh Nhã Hiên đi ra, hãnh cười nói: “ Vậy nàng tới động này làm gì? Theo người ta ngâm thơ vẽ tranh, hay uống trà luận đạo sao?”

“ Không cần người quản!” “ Ta xem ra là nàng có khẩu vị đặc thù rồi...” Soạt... Yến Khuynh Thành hoá thành một tia sáng tím, hướng về Tiêu Thần tung ra liên tục năm luồng chưởng đao, cạnh bụi hoa hồng lưu lại từng cái tàn ảnh, chỉ là liên tục mấy lần đều bị Tiêu Thần ngăn cản, cuối cùng bị hãnh bắt được cổ tay. “ Buông tay, ta không tranh chấp với người, nơi này không phải chỗ tầm thường, không ai dám làm càn ở đây.” Yến Khuynh Thành thấp giọng nói, vừa xấu hổ vừa tức giận khi bị nắm cổ tay, nhưng cũng không dám kêu la lớn tiếng. Nhìn kỹ quả thật nàng đã hơi say, sắc mặt ửng đỏ, mùi hương đặc biệt của thiếu nữ nhanh chóng bị mùi rượu che lấp, có thể thấy là nàng đã uống không ít rượu. “ Nàng không phải đối thủ của ta vì vậy đừng nên loạn động.” Tiêu Thần xoay người rời đi, đồng thời lăm bầm nói: “ Cẩn thận một chút, một nữ nhân không nên chạy loạn ở một nơi như thế này, trường bối của nàng đã đồng ý gả nàng cho ta rồi đó!” Thanh âm dù nhỏ, nhưng vẫn bị Yến Khuynh Thành nghe một cách rõ ràng, nàng đã gần như muốn hôn mê, lại hơi sáng suốt trở lại, cả giận nói: “ Người không nên nói lung tung, nếu không ta không tha cho người đâu!” “ Như thế nào là nói lung tung, nàng không phải đang tu luyện Toái Ma Chứng Thần sao, trường bối của nàng cũng đã nói cho ta biết cả rồi, nàng không thể rời ta quá xa... Đến lúc đó không gả cho ta thì gả cho ai chứ...” Tiêu Thần mặc dù đang nói với thanh âm nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, nhưng vẫn bị Yến Khuynh Thành nghe được, lập tức lại nổi giận: “ Trường bối sao có thể như vậy chứ! Ngay cả điều này cũng cho người biết...Tiêu Thần nếu người

còn nói lung tung, ta liều mạng với người!” “ Sợ nàng sao?!” Tiêu Thần nhìn nàng một cách khiêu khích, sau đó chạy trở về Tuý Nhân Cư. Vừa đi, trong lòng hắn vừa suy xét, Yến Khuynh Thành vì sao lại tới chỗ như vậy chứ? Nhất định là phải có nguyên nhân gì đó.” Một vòi rượu đã bị Yến Khuynh Thành bức ra khỏi cơ thể, sau đó nàng cũng chạy về phía Tuý Nhân Cư, nói: “ Được, hôm nay ta sẽ không tha cho người, chỉ là không dùng võ đấu. Đã tới đây, dĩ nhiên phải theo quy củ ở đây, chúng ta sẽ đấu một hồi rượu.” Tiêu Thần thấy Yến Khuynh Thành đuổi theo, biết rằng dù nàng đã bức rượu ra ngoài, nhưng nhất thời vẫn chưa thể tỉnh táo được, bèn nhìn nàng một cách khiêu khích, rồi sau đó buông một câu cợt nhả khiến nàng tức giận đuổi theo. “ Yến tiểu nữ nàng có đi được không vậy?” “ Không nghĩ rằng tên hỗn đản người lại ghê tởm như thế, ta muốn cho người phải say hơn một tháng!” Khi mập mạp thấy Tiêu Thần mang về một thanh niên phong hoa như ngọc, hắn có chút sững sờ. Băng Cầm và Hoả Vũ thì lộ ra vẻ khác thường, tựa hồ nhìn ra cái gì đó, tám nữ tử diễm lệ bên cạnh thì trong mắt bốc lửa vô tận. Bởi vì Yến Khuynh Thành thực sự quá tuấn tú và xinh đẹp. Qua hơn nửa ngày sau mập mạp mới nở nụ cười hắc hắc, hắn đã nhìn ra đây là một nữ nhân chân chính, liền nhỏ giọng nói với Tiêu Thần: “ Huynh đệ người thật là cao tay nha! Vẻ quốc sắc thiên hương như thế thật sự khiến người ta phải tự ti mặc cảm a! Một vẻ xinh đẹp khiến người hoa mắt, mà người tự nhiên vẫn có thể đem nàng vào nơi như thế này...” Yến Khuynh Thành sau khi đến cũng không có nhiều lời, không ngừng rót rượu, uống liên tục mười chén, rồi sau đó nhìn Tiêu Thần một cách khiêu khích. Mỗi một chén khoảng một lạng rượu, coi như là nàng đã uống một hơi hết một cân rượu mạnh. Tiêu Thần cũng không nói nhiều, uống liên tục mười chén, thấy hai người cùng nhau đấu rượu, Hoả Vũ và Băng Cầm cùng đám nữ tử lập tức cổ vũ trợ hứng, còn mập mạp thì chỉ sợ thiên hạ không loạn mà thôi! Đây là một trường đấu rượu vô cùng hỗn loạn, không bao lâu sau hơi thở thơm tho của Hoả Vũ đã pha mấy phần hơi rượu đi tới bên Tiêu Thần nói: “ Vị bằng hữu tuyệt vời này của người không biết lai lịch như thế nào, ta mới vừa qua Thanh Nhã Hiên xem qua, tất cả tỷ muội ở đó đều say bò trên đất, đều là bị một mình nàng chuốc rượu.” Mọi người trong điện

cũng cùng uống, Yến Khuynh Thành không có ý buông tha cho Tiêu Thần. Đồng thời, cũng không bỏ qua mấy người mập mạp, Băng Cầm và Hoả Vũ. Hoả Vũ và Băng Cầm ra hiệu với nhau, muốn cho các nữ nhân xinh đẹp hai bên chuẩn bị bức cho Yến Khuynh Thành phải say. Bất quá Yến Khuynh Thành ra tay tóm được bọn họ, không cho các nàng trốn thoát, tựa hồ hạ quyết tâm lấy rượu đánh gục Tiêu Thần, cũng làm cho các nàng phải cùng say. Về phần mập mạp, sớm đã uống đến mức trời đất quay cuồng rồi. “ Ta biết các người là tu giả, nhưng chúng ta đấu rượu là đấu rượu, ai cũng không được ra ngoài bức rượu!” Yến Khuynh Thành nhìn mọi người một cách khiêu khích, chỉ là sắc mặt cũng đã sớm đỏ bừng, hơi thở như lan như xạ, đôi mắt đẹp ngân ngấn nước. Trong Tuý Nhân Cư oanh oanh yến yến, ly qua chén lại, mập mạp là người đầu tiên chảy nước miếng mà cùng lúc ôm hai nữ nhân diễm lệ say ngã nằm xuống trên thảm đỏ cách đó không xa. Đây là một trận đấu rượu hết sức dị thường, một tuyệt sắc mỹ nhân cải nam trang, cùng với hai nữ tử vô cùng xinh đẹp nhưng khí chất bất đồng đấu với nhau, đồng thời cũng bắt Tiêu Thần đối ẩm, thật làm cho người say đắm. Tửu lượng của Yến Khuynh Thành thực sự khiến Tiêu Thần trợn mắt há mồm, cuối cùng hẳn cũng phải ngã lăn ra đất với một vẻ không cam lòng, một lời cuối cùng tức giận nói: “ Mẹ kiếp, nữ nhân này...Thật sự có thể uống...cho ta...say ngã...hay...sao?” Cuối cùng Yến Khuynh Thành quyết tâm hạ gục Băng Cầm và Hoả Vũ, trong mắt bắn ra hai tia sáng bén nhọn khác thường. Nếu Tiêu Thần còn tỉnh nhất định biết rằng đó là pháp môn không chế thần thức, có thể khiến người ta nói ra bí mật trong lòng mà không để lại chút dấu vết nào. Nàng đối diện với Băng Cầm, dùng thanh âm nhỏ gần như không thể nghe được mà nói: “ Nói, Bế Nguyệt Tu Hoa điện có giấu một con long vương không...” “ Có... Tất nhiên...” Yến Khuynh Thành cũng như cung giương hết cỡ, sau khi biết được đáp án hết sức hài lòng, cũng nhẹ nhàng ngã về phía Tiêu Thần... Trong điện dần trở nên yên tĩnh lại, ngoài ba nữ nhân ngồi đàn trên đài, mọi người đều say hết. Kha Kha và Tiểu Quạt Long có chút mơ hồ, chúng nó ở bên cạnh tự do thưởng thức các món ngon, lẳng lặng xem từ đầu đến cuối. Ba nữ nhân đánh đàn nhìn nhau, rồi từ từ đi tới. Trước tiên xem qua Tiêu Thần, một nữ nhân nói:

“ Thật là một nam nhân anh hùng khí khái, chỉ là không được anh tuấn!” Ánh mắt các nàng cùng lúc dừng lại trên người Yến Khuynh Thành, ngắm nhìn dung nhan như ảo mộng, một trong ba nữ nhân thở dài nói: “ Đây thực sự là một nam nhân sao, khiến một thân nữ nhân ta cũng có cảm giác tự ti, thực sự là quá đẹp.” Ngón tay ngọc thon nhỏ không nhịn được vuốt ve dung nhan như ngọc kia, không ngờ liền thu trở về như điện giật, cả kinh nói: “ Là nữ nhân, dĩ nhiên là một nữ nhân!” “ Không trách được, nam nhân sao có thể tuyệt vời như thế, thật sự quá đẹp mà!” “ Chỉ sợ chỉ có ‘Hoa Hoàng’ trong truyền thuyết của Bể Nguyệt Tu Hoa điện mới có thể so sánh...” “ Vị ‘Hoa Đế’ của Trầm Ngư Lạc Nhận cung cũng có dung mạo tuyệt sắc như vậy...” Nhìn ngọc thể của Yến Khuynh Thành đang nằm ngang ở đó, ba nữ nhân xinh đẹp này cảm thấy rất ghen ghét. “ Không khiến ta động tâm được đâu, đã là nữ nhân, hừ, không thể tha thứ...” Nghe nói như vậy, nữ nhân đẹp dễ chừng mười sáu, mười bảy tuổi đứng giữa ba người cười cười nói: “ Không bằng làm như vậy.” Nói tới đây, các nàng bắt đầu loay hoay sửa lại tư thế của Yến Khuynh Thành. Yến Khuynh Thành vốn nằm trên người Tiêu Thần, sau khi trải qua các nàng động tay động chân, tư thái của hai người từ rõ ràng đã trở thành ám muội. Yến Khuynh Thành không chỉ ôm Tiêu Thần, một tay càng bị đưa vào trong áo Tiêu Thần, mà bàn tay to của Tiêu Thần cũng bị cô gái đẹp dễ kia nắm lấy rồi đút vào trong áo lót ngực của Yến Khuynh Thành. (Ôi.... Thăng này ngủ rồi vẫn số hưởng a. Không biết là còn mạng để hưởng không thôi-demon ^^) “ Ha ha... Đến khi bọn họ tỉnh lại...” “ Chúng ta có phải là quá ác hay không? Hì hì!” “ Không đâu, đùa rất hay, ha ha...” Ba nữ nhân rời khỏi đại điện, Kha Kha và Tiểu Quật Long đôi mắt sáng rực lên, hướng về sâu bên trong Bể Nguyệt Tu Hoa điện mà rón rén mà tiến vào.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 142: Quá vô lại!

Chương 142: Quá vô lại! Người dịch : Hạo Thiên (TT-Bàn Long Chiến
Đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Không cần biết đêm nay có phải là một đêm bình lặng hay không, tiểu thú Kha Kha và Tiểu Quật Long nhanh như hai chiếc bóng thâm lặng. Chúng đều là dị chủng trời sinh, kết hợp linh giác của nhau để tránh hết thảm họa nguy hiểm mà tiến vào. Bể Nguyệt Tu Hoa điện hùng vĩ, đình viện nối nhau trùng trùng như mỹ nhân xinh đẹp hoa lệ, bao nhiêu cái đẹp đều tập trung hết vào đây. Nơi này tuyệt đối là thiên đường của nam nhân, hương thơm phảng phất thấm vào lòng người đang lan tỏa trong điện. Chỉ là, hai tiểu thú hoàn toàn không có cảm giác với những chuyện này, chúng chỉ biết dựa vào bản năng tiến về phía trước. Bởi vì lời của Yến Khuynh Thành hỏi được trước lúc hoàn toàn say đã lọt vào trong đôi tai nhạy bén của chúng, nên chúng muốn tìm được long vương giấu trong Bể Nguyệt Tu Hoa điện. Thật là quá mức rộng lớn như hoa viên và đền đài trong hoàng cung vậy, chúng hao tổn rất nhiều thời gian không ngừng tra xét mà vẫn mãi không tìm thấy mục tiêu, chỉ là thoáng có chút cảm ứng mà thôi. “ Nước...” Đêm khuya tĩnh lặng, trong đại điện của Tuý Nhân Cư, Yến Khuynh Thành tựa như đang nói mê, lúc này trạng thái của nàng và Tiểu Vũ quần lấy nhau quả là vô cùng ám muội! Những người khác đều đã sớm say sưa bất tỉnh, trong đại điện thoang thoảng từng làn hương hoa, vô cùng yên tĩnh. Sau nửa đêm, hai tiểu thú tìm được một cái cửa ngầm dưới đất, che giấu một cung điện bên dưới, chúng dùng cảm giác linh mẫn tra ra được phía dưới có khí tức của long vương. Mà lúc này, vài bóng đen từ trong thập đại hoa uyển cũng đã chạy về hướng này, sau khi hai tiểu thú phát hiện có người, chúng lập tức lui lại một cách êm thắm. Sau khi thấy bọn họ trước sau tiến vào cung điện phía dưới, chúng mới theo vào. Chỉ là không lâu sau chúng như con thỏ bị kinh hãi mà chạy trốn, trong địa cung truyền ra từng hồi tiếng thú gầm rống

trầm thấp, Kha Kha và Tiểu Quật Long chạy như bay trở về Tuý Nhân Cư. Bể Nguyệt Tu Hoa điện đã không còn yên tĩnh nữa, tại một nơi sâu trong đám đình viện, mặt đất và cả trên không có hơn mười nhân ảnh chớp động, chỉ là từ hỗn loạn đã bình tĩnh lại rất nhanh, yên lặng trở lại, có thể thấy thực lực Bể Nguyệt Tu Hoa điện thật là cường đại. Ánh dương sáng chói, chiếu xuyên qua lớp kính của Bể Nguyệt Tu Hoa điện hóa thành từng tia sáng mờ mà trải qua phản xạ không ngừng của những chiếc gương ở bên trong khiến cho ánh bình minh có thể chiếu khắp các ngõ ngách trong đại điện. Yến Khuynh Thành mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, cảm giác như mình đang ôm một cái gối ôm to tướng, nhưng hơi có chút kỳ quái, tại sao lại có nhiệt độ cơ thể chứ? Hiển nhiên nàng vẫn còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mơ hồ chừng hai giây sau, đôi mắt mềm mại đẹp mê hồn vừa mở ra, trong phút chốc nàng suýt nữa thét lên. Nàng dĩ nhiên đã ôm Tiêu Thần nằm trên thảm, ôm nhau mà ngủ một đêm, cảnh tượng này thật sự làm cho người ta phát điên lên được, đối với một nữ nhân kiêu ngạo như nàng lại càng không thể tưởng tượng. Thế nhưng rốt cuộc nàng cũng không phải loại nữ nhân tầm thường, nằm yên không nhúc nhích, trước hết quan sát một phen, phát hiện Tiêu Thần quả thật còn đang say ngủ. Nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ rút tay ngọc thon nhỏ của mình ra khỏi áo của Tiêu Thần, rồi sau đó giơ bàn tay phải lên, rất muốn chém phắt xuống một nhát, hoàn toàn giải quyết nam nhân đã áp chế nàng, làm cho nàng bao phen phải chịu uỷ khuất và nhục nhã. Thế nhưng, cuối cùng tay nàng như vô lực từ từ buông xuôi xuống, Toái Ma Chung Thần đã bắt đầu, đối phương chính là lò luyện của nàng, nếu như phát sinh chuyện ngoài ý muốn, như vậy nàng chắc chắn sẽ trọng thương, gần như tử vong. Hiện tại, vận mệnh đã kéo bọn họ lại với nhau, một người tổn hại thì cả hai cùng tổn hại, một người quang vinh thì cả hai cùng quang vinh. Yến Khuynh Thành tức giận nhích từ từ tay chân và thân thể ra khỏi người Tiêu Thần, nhưng cũng không dám có động tác quá mạnh, sợ làm đối phương tỉnh giấc, nếu như vậy lại càng thêm xấu hổ. Có điều, bàn tay to tướng kia có chút luồn vào trong áo của nàng, lại làm cho tiếng nghiến răng của nàng vang lên, trên trán xinh đẹp nổi đầy gân. Mặc dù giờ phút này hẳn chưa chạm đến thân thể của nàng, thế nhưng có trời mới biết

đêm mai có bình an hay không. “ Tên đầu heo này, ngủ say như chết vậy!” Yến Khuynh Thành cố sức đẩy cái đùi đang gác ngang trên người nàng qua một bên, nhưng ngay lúc đó Tiêu Thần tựa hồ như đã tỉnh, như muốn vươn vai, hai tay đều giơ lên. Còn chưa kịp đẩy tay của hắn ra khỏi áo mình, lúc này lại phát hiện bàn tay ấy đang... “ A...” Yến Khuynh Thành thất kinh kêu lên. Yến Khuynh Thành một cước đá văng Tiêu Thần ra, như con thỏ giật mình nhảy chồm lên, tư thái mặc dù cực kỳ ưu mỹ, nhưng thần sắc lại ngập tràn vẻ bối rối chật vật. Tiêu Thần mơ mơ màng màng mở mắt ra, dưới ánh mắt sống động có thể giết người của Yến Khuynh Thành, hoạt động cánh tay của mình một chút, mơ màng nói: “ Cả người đau nhức, có cảm giác như bị bạo long đè cả đêm a!” Yến Khuynh Thành tức giận đến cực điểm, quả thực là sắp nổi bão. “ Người... tên gia hỏa người, thật quá vô lại rồi!” Có điều, một câu kế tiếp của Tiêu Thần đã dồn nàng vào đường cùng, hận không thể chạy trốn ngay lập tức. “ Vừa rồi ta gặp một giấc mộng rất kỳ quái, rõ ràng bắt được một con thỏ....”. Tiêu Thần đưa tay phải lên nhìn nhìn, lấy làm kỳ mà lẩm bẫm : “ Tựa hồ có cảm giác rất là mềm mại và êm ái...” “ Tên gia hỏa khuyết đức này nên xuống địa ngục mới phải!” Mái tóc dài của Yến Khuynh Thành như dòng suối chảy, đen tuyền óng ả lấp lánh, chỉ là dung nhan ngọc ngà đã nổi lên đầy những vầng mây đỏ, sắc mặt ửng hồng, như đã uống say. Đôi mắt to đã gần như ngập nước, lúc tức giận dĩ nhiên cũng giậm chân như những thiếu nữ tầm thường, hai tay ôm sát ngực, phảng phất như sợ bị tấn công. “ Ta nằm mơ thấy bắt được thỏ thì quan hệ gì tới người?!”. Tiêu Thần còn đang nhìn tay phải của mình, tựa hồ đang hồi tưởng lại giấc mộng đẹp đã qua. “ Người đi chết đi!”. Yến Khuynh Thành xấu hổ và giận dữ lấy mâm đựng hoa quả bằng ngọc trên bàn ném tới Tiêu Thần, sau đó xoay ngọc thể thon dài, như một cơn gió bay ra khỏi Túy Nhân Cư, thanh âm còn văng vẳng: “ Tiêu Thần người hãy chờ đó, chỉ cần người còn ở Thiên Đế thành, bốn cô nương không tha cho người đâu!” “ Ha ha ha...” Nhìn Yến Khuynh Thành chạy trốn một cách chật vật, Tiêu Thần rũ bỏ trạng thái mơ màng vừa rồi, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng, hiển nhiên rất là thanh tỉnh, hắn cất tiếng cười oà. Cùng lúc này, Hoả Vũ và Băng Cầm cũng lần lượt tỉnh lại, các nàng cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, bắt

quá đường như có chút ám muội. Cách đó không xa mập mạp thoát khỏi nữ nhân đang quần quanh người cũng đã bò dậy, mơ màng nói: “Thiếu sót lớn rồi, tự nhiên lại uống say, ngủ ở đây hết một đêm. Không được đâu, Băng Cầm cô nương, Hoả Vũ cô nương, chúng ta lần này quá thiệt thòi rồi, tự nhiên lại không có vào Tẩm điện.” Băng Cầm khí chất thoát tục, dung nhan thanh lệ, Hoả Vũ diện mạo quyến rũ xinh đẹp đều nở nụ cười, cùng nói: “Cái này không thể trách chúng ta được, là vì công tử say ở nơi đây.” Sắc trời đã bừng sáng, sau khi rửa mặt, Tiêu Thần và mập mạp ra khỏi Tuý Nhân Cư. Vườn hoa hồng thoang thoáng từng luồng hương hoa, tiếng chim hót thánh thót uyển chuyển thật êm tai, đình đài lầu các, suối chảy dưới cầu, dưới ráng trời buổi sớm trông hết sức sinh động hài hoà. “Gia Cát công tử, xin mời lần sau lại ghé Bể Nguyệt Tu Hoa điện!” “Tiêu huynh, chúng ta khẳng định sẽ còn gặp lại nha!” Từ Tuý Nhân Cư truyền đến thanh âm êm ái của vưu vật Hoả Vũ và tài nữ Băng Cầm. Đi trên đường phố của nơi phần hoa bậc nhất này, mặc dù mới sáng sớm nhưng cũng đã có người qua kẻ lại, nơi đây bình thường lúc nào cũng như thế, ban ngày có tiếng ồn ào của ban ngày, ban đêm cũng có tiếng ồn ào của ban đêm. “Tiêu huynh, cô nương giả nam trang kia lai lịch ra sao mà lại có thể uống đến nỗi tất cả chúng ta đều quá chén, thật là đáng tiếc!” Mập mạp cho đến bây giờ vẫn còn hậm hực nuối tiếc không được vào Tẩm điện, tức giận nói: “Đợi ta lên chức rồi, nhất định mỗi ngày đều đến nơi đây, càng muốn gặp vị ‘Hoa Hoàng’ trong truyền thuyết. Ô ô.....Nhắc đến thì tất cả đều tại cô nương ấy, bất quá nàng đúng thật rất tà môn a! Sao lại không đi chung với người vậy?” Nghe những lời lải nhải của mập mạp, Tiêu Thần thật sự muốn cười to, thế nhưng lại có chút cười không nổi, bởi vì hắn lại thấy Yến Khuynh Thành đang đứng đối diện bên đường mà nghiêng răng trừng mắt nhìn hắn! “Chờ ở đây, ta đi một chút sẽ trở lại...” Tiêu Thần đi qua, nhìn vưu vật mỹ lệ không gì sánh được đến khiến ráng trời sáng lạn cũng phải trở nên một màu ảm đạm, nói: “Nàng đang đợi ta sao?” “Không có, ai lại chờ đợi tên lưu manh người chứ!” Tuy đang mặc nam trang, nhưng vẫn phong hoa như ngọc, Yến Khuynh Thành sắc mặt ửng hồng, tức giận nói: “Chường giáo truyền lời, nếu như người ở Thiên Đế thành này gặp phải nguy hiểm, nên

trực tiếp biểu lộ thân phận cho người khác biết, người là hộ pháp của Bát Tử Môn nhất mạch.” Nàng tựa như rất bất mãn với quyết định này của chương giáo, lại tức giận nói: “Chương giáo thật là có phần thái quá, không biết tại sao lại đối xử với người như vậy, ta thật muốn đập người một trận.” Tiêu Thần cười to, hẳn rất thích ngắm nhìn Yến Khuynh Thành trong bộ dáng buồn bực như thế này. “Người hãy chờ đó, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm người tính sổ!” Yến Khuynh Thành xấu hổ tức giận trừng Tiêu Thần một cái, rồi xoay người biến mất ở góc ngã tư đường. “Tiêu huynh ta có việc gấp, tối đến sẽ tìm người.” Mập mập ở bên kia đường vẫy tay, la lớn với Tiêu Thần: “Người nên ở tại khách sạn kia, ngàn vạn lần đừng có đổi chỗ khác!” Sau đó hẳn cùng một tên thủ hạ vội vã rời khỏi đó. Tiêu Thần mang theo hai tiểu thú, nhàn nhã dạo chơi trên đường phố ở nơi phồn hoa bậc nhất này. Nhìn dòng người đang ngược xuôi. Hẳn trong lòng thầm nghĩ, suy đoán tương lai sắp tới, Thiên Đế thành sẽ nổi lên sóng gió, long vương thánh thú tụ hợp ở đây. Như vậy, cao thủ cũng sẽ theo đó mà đến. Hẳn có một dự cảm, lúc này hiển nhiên mây từ tám phương đang tụ lại đây. Sau khi ăn điểm tâm, bọn Tiêu Thần đi vào một cái chợ có tiếng thú rống đầy trời, nơi đây người đông như kiến, đây là chỗ có thể tiến hành mua bán đấu thú tự do. Nơi đây tiếng động hết sức ồn ào, thanh âm hỗn tạp vô kể, mỗi chỗ có lồng sắt lớn đều tụ tập rất nhiều người, bên trong lồng chính là cự thú kỳ dị. “Những tên đó quá gian manh.” Một nam tử tóc vàng anh tuấn cùng một nữ nhân tóc lam tuyệt đẹp sóng vai nhau mà đi, phía sau bọn họ là một đám tùy tùng. Khoảng cách của Tiêu Thần với bọn họ không xa, nên có thể nghe được tiếng nói chuyện của họ rất rõ ràng. “Đấu thú tốt thật sự làm sao có thể nhốt trong những cái lồng như vậy, những cự thú khổng lồ lại càng không chịu nổi. Dài hơn mười thước thì sao chứ, chỉ có thể hù dọa những người không biết mà thôi!” Thanh âm của nam tử tóc vàng tràn ngập sự khinh thường. Nữ nhân tóc lam bĩu môi nói: “Vậy huynh còn đến đây làm gì?” Đôi mắt xanh biếc của mỹ nam tử tóc vàng nhìn về phía trước nói: “Đương nhiên là ta tới đây để tìm bảo vật rồi, ghé mỗi chỗ bán đấu thú nhìn qua một chút, nói không chừng vận khí tốt có thể gặp được một đấu thú thượng hạng a! Mấy người bán bên kia căn bản có thể không biết giá trị đấu

thú của bọn họ. Phải biết rằng mười năm nay, trước sau đã có hai người mua được thánh thú còn nhỏ ở đây.” “ Thật sao? Chuyện này sao có thể chứ?”. Đôi mắt to của nữ nhân tóc lam chớp chớp, tràn ngập vẻ kinh ngạc, tựa hồ không thể tin được. “ Biểu muội mới đến Thiên Đế thành lần đầu nên chưa biết hết tất cả tình huống, cũng không có gì lạ! Nam Hoang không giống những nơi khác, nơi này rừng rậm nguyên thủy hoang sơ trải dài mấy vạn dặm, thiên địa dị thú thường hay lui tới hoành hành. Đây là một trong những nơi sản sinh ra thú con trọng yếu nhất. Rất nhiều người dân miền núi bình thường cũng coi đây là kế sinh nhai, mỗi năm đều vào núi tìm dị thú. Bọn họ dĩ nhiên không thể bắt được những đầu thú cường đại, nhưng họ lại có phương pháp của mình, thường xuyên tìm được linh thú còn nhỏ, thậm chí đến lúc vận khí tốt có thể bắt được thú con quý hiếm. Nói ra có lẽ muội không tin, mười năm qua có hai thánh thú còn nhỏ đều là bị dân miền núi bình thường bắt được. Bọn họ không biết giá trị của chúng mà cứ tưởng là tiểu mãnh thú bình thường nên đem bán tại Thiên Đế thành. Nếu như bị người biết chuyện thấy được, cái đó coi như là phát hiện bảo tàng vô giá trong đồng giấy lộn vậy.” “ Thế nhưng, mười năm chỉ phát hiện được có hai tiểu thánh thú, huynh cũng muốn nhúng vào loại chuyện trông vào vận khí như thế này sao?” Nữ nhân tóc lam mặc dù đã bắt đầu động tâm, nhưng vẫn ngịch ngợm nói một cách đả kích. “ Ta cũng không nói là không nên thử thiên vận, tìm được tiểu thánh thú chính là chuyện chỉ có thể gặp mà không thể cầu, thế nhưng nơi này thường xuyên có người lòng được linh thú còn nhỏ có chiến lực không tồi.” Tiêu Thần nghe nói thầm gật đầu, nơi này tựa hồ vẫn là một chỗ tìm bảo vật rất tốt, xem ra cũng không có chuyện gì, hắn mang theo hai tiểu thú nhàn nhã đi theo hai người vào chợ mua bán giao dịch thú con. Nơi này rõ ràng chất lượng cao hơn rất nhiều, không có lồng sắt lớn, cũng không có tiếng thú gầm rống. Ngược lại có rất nhiều phòng kính nhỏ trong có nhiều động vật nhỏ thiên hình vạn trạng, thậm chí có con chỉ lớn bằng bàn tay, lại còn chưa mở mắt nữa! Choáng! Tiêu Thần có cảm giác không nói nên lời, xem ra nhóm hành nghề đầu thú này quả thật là chuẩn hóa chính xác triệt để, ngay cả thú con cũng ghi chú khi đem ra mua bán. Tiêu Thần phát hiện, sau khi hắn đến đây, có không ít người đi theo

đánh giá Kha Kha và Tiểu Quật Long bên cạnh hẳn. “ Đi, chúng ta cũng thử đi tìm bảo khố xem.” Tiêu Thần nở nụ cười, thấp giọng nói với hai tiểu thú: “ Hôm nay mọi việc phải trông vào nhãn quang của các ngươi rồi.” “ Đến xem đi, Bích Nhân Kim Mao Thần Lang non đây!”. Một con sói nhỏ lông vàng mắt xanh dài chừng một thước có ánh mắt hung dữ, bị nhốt trong một cái phòng thủy tinh, đang được chủ nhân của nó rao bán. “ Thượng cổ dị chủng Bạch Ngọc Tê Ngưu Vương non đây!” Cạnh đó, một con tê ngưu* nhỏ trắng như bạch ngọc, dài gần một thước gần như trong suốt. Toàn thân lấp lánh hào quang cũng đang bị người rao bán. (* bò tót) “ Tam Đầu Sư Vương, linh chủng trời sinh hiếm được chú thuật...” Một con sư tử nhỏ giống như được đúc từ hoàng kim, toàn thân từ trên xuống dưới ánh kim lóng lánh, phảng phất như một ngọn lửa đang rực cháy. Ba cái đầu giống nhau như đúc, uy vũ bất phàm, nó chỉ dài chừng nửa thước, chủ nhân của nó cũng đang rao bán. Tiêu Thần đã nhìn ra, những tiểu thú này cũng phi thường bất phàm. Dường như bị lực lượng nào đó phong trấn lại, nếu không chủ nhân chúng không dám đặt ở trong phòng thủy tinh như thế. Chính vì bất cứ ai nhìn những tiểu thú này cũng dễ dàng thấy được sự cường đại phi thường, cho nên rất nhiều người vây quanh tự nhiên cũng hết một cái giá cao đến tận trời. Tiêu Thần chỉ nhìn thoáng qua, xong thở dài một hơi. Tuyệt đối mua không nổi, thật sự là giá trên trời! Không ngờ đều là mười vạn kim tệ trở lên! Đột nhiên, Kha Kha chạy lên, không hề quay đầu lại phóng về phía trước, ở đó dòng người tương đối thưa thớt. Lúc Tiêu Thần đuổi tới, phát hiện Kha Kha đang lật tới lật lui một con tiểu ô quy* vô dụng to bằng nắm tay, lăn qua lăn lại trên tấm thảm trải trên mặt đất. (* con rùa đen nhỏ) Phát hiện không có đặt bên trong phòng thủy tinh, Tiêu Thần từ phía sau tiến đến lập tức kêu lên: “ Ông chủ, tiểu ô quy bao nhiêu tiền, ta mua!”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 143: Thắng được người hầu xinh đẹp.

Chương 143: Thắng được người hầu xinh đẹp. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần thấy Kha Kha như vậy, liền muốn mua con ô quy có mai trắng, phải biết rằng tiểu thú trắng muốt từ trước đến nay đều là khắc tinh của linh túy, ánh mắt của nó luôn có chỗ độc đáo. Có lẽ nó nhìn ra tiểu ô quy có điểm bất phàm, bằng không như thế nào lại thích thú bay tới nhìn xem chứ? Chỉ là, Tiêu Thần sợ khiến người mua chú ý nên cười ha ha nói: " Ta tìm thật lâu rồi, rốt cuộc đã tìm được con ô quy có mai trắng, ha ha, bạch quy thang chính là một loại đại bổ dược a." Trên mặt đất tiểu ô quy màu trắng run lên mãnh liệt, dường như đã bị hoảng sợ, nhưng không có ai chú ý đến. Một người người mua sau khi nghe được câu nói kế tiếp, lập tức không có hứng mà lui đi, chủ tiệm đảo cặp mắt trắng dã, uể oải nói: " Ta nói tiểu huynh đệ, ta đây là người bán đấu thú, không phải là thuốc bổ, người tới sai chỗ rồi đấy." " Không có, dù sao cũng là bán, người coi như là bán dược liệu đi. " Bất luận là lão bản, hay người bên cạnh nghe xong cũng không nói gì. " Được rồi, người dự định đưa ra bao nhiêu tiền? " " Tiểu ô quy lớn như vậy, hai kim tệ đi." " Người... Người mua rau à? Người đi mau đi!" Chủ tiệm bất đắc dĩ phát phát tay. " Hai kim tệ vẫn còn ít à, hai kim tệ đủ để mở một bàn tiệc rượu thịnh soạn rồi, tiểu ô quy trắng tuy là rất hiếm thấy, nhưng cũng không quá đắt chứ." Tiêu Thần không thèm để ý lật tới lật lui tiểu ô quy, phát hiện năm tay của nó lớn nhỏ thực sự có chút không như bình thường, cặp mắt như hắc bảo thạch lấp lánh thần quang rất có linh tính, đang sợ hãi nhìn hẩn như là sợ bị đem hầm cách thủy. " Chú em, đây là đấu thú. Người trả giá thực sự không đúng rồi, người cứ nhanh chóng bỏ đi đi." Chủ tiệm cho rằng gặp phải tên vô lại khốn nạn. " Con tiểu ô quy đấu thú này? Năm tay thì lớn nhỏ, vuốt không đủ sắc bén, lại không có răng nhọn, nó có thể đánh nhau cái gì? Người cũng lừa gạt người sao, thế nào tùy tiện

bắt một con vật như vậy mà đem bán. " Việc này lão bản tựa như cũng rất xấu hổ, nói: " Tuy rằng chiến lực không mạnh, nhưng dù sao nó cũng là đấu thú, có thể đánh bại kẻ địch so với nó lớn hơn gấp nhiều lần." Nghe được như thế, lập tức bảy tám người bắt đầu vây quanh. Tiêu Thần không để ý hỏi: " Đánh bại cái gì rồi?" " Đã đánh bại một bọn chó dữ cùng một con gà vàng." " Ngất, lão bản người hay nói đùa sao, người khác bán tiểu đấu thú đều là chủng loại quý có thể giết chết mãnh thú to lớn dài bảy tám thước. Người nói vậy, thực sự khiến người ta hết nói. Một tiểu ô quy hoá ra chỉ biết trộm cắp à, xem hình dáng nó co đầu rút cổ giống như một tiểu tặc." Mọi người bên cạnh cười vang lên. Người xem lại tản đi. Lão bản bị nói cho mặt đỏ tới mang tai, thanh minh nói: " Con tiểu ô quy này ban đầu đáng lẽ là chuẩn bị mua một tặng một để tổng khứ nó đi, thật sự là không dự định hãm hại người mà đem bán một mình nó. Nếu không. Người mua con lang vương nhé, miễn phí đem tiểu ô quy tặng cho người. Mặc kệ người lấy đi hầm cách thủy, hay là lừa tiểu cô nương nào dùng, đều là thứ tốt đấy." " Hắc, lão bản người thật có ý tứ. Một hơi trả giá năm kim tệ, ta mua tiểu ô quy để hầm cách thủy. Về phần con lang vương của người hay là thôi đi, ta không tính ăn thịt chó." " Lấy đi! Lấy đi mà!" Lão bản phát tay. Hắc thực sự chịu không nổi Tiêu Thần. Việc này khiến cho Tiêu Thần ở chỗ này một hồi, khó tránh người chung quanh cũng cho rằng hắc bán chính là thuốc bổ chứ không phải đấu thú. " Vậy mau mau mở dây xích đi, còn cái khóa trên đầu tiểu ô quy." Tiêu Thần phát hiện phía trên mai trắng của tiểu ô quy, gần cổ được xuyên qua một cái lỗ nhỏ, một dây xích đen thui tinh tế buộc qua nó. " Nói trước, sau khi ta mở ra nếu như mất cũng không liên quan đến ta." Lão bản bất mãn xem thường nói: " Tiểu ô quy này kỳ dị mà tà môn, chạy nhanh như một cơn gió, lúc đầu còn tưởng rằng là một thứ tốt, thật không ngờ chỉ biết trộm vật. " " Đúng là trộm vật à? "Tiêu Thần nở nụ cười. " Nếu không thì sao nó lấy của ta không ít kim tệ." " Hắc, chính là một tiểu thú tham tài." Tiêu Thần tinh tế đánh giá tiểu ô quy, hắc đã hiểu rõ tiểu bạch quy khẳng định không tầm thường, bởi vì cái xiềng xích xuyên qua cái lỗ nhỏ trên mai rùa kia nhìn thế nào cũng có chút niên đại. Mãi đến khi giao xong tiền đem tiểu ô quy cầm ở trong tay, Tiêu Thần mới tùy ý hỏi thăm: "

Lão bản, người là bắt được nó ở đâu?" " Ta là từ một người nhân công hái thuốc mua được." " Nó đúng là dùng dược liệu mà tiến hóa a." Ta đây lúc đầu không có nói sai . Lão bản khó khăn lộ ra thần thái ngại ngùng, xấu hổ nói: " Người hái thuốc khi đào một gốc lão tham vương quý hiếm thì cũng đồng thời đào được con tiểu ô quy này." " Ta ngắt, đào ra được?!" Tiêu Thần cân nhắc một chút, nói: " Cái xích kia là người đeo vào hả?" " Không phải, khi ta mua thì có rồi, việc đó hẳn là người hái thuốc đeo vào." Tiêu Thần không nói gì, dẫn theo tiểu ô quy, mang theo Kha Kha và Tiểu Quạt Long xoay người đi, dựa vào cảm giác hẳn mới có thể gặp ngày may mắn như vậy! Cái xích kia hẳn dĩ nhiên cũng bức ra không được, với tu vi của hẳn mà nói thật có chút khó tin, sau đó hẳn bằng linh giác tinh tế nhạy cảm phát hiện, trên dây xích sắt tinh vi đen nhánh dường như có khắc một vài chữ nhỏ mà mắt thường không cách nào thấy rõ, đây không thể do người hái thuốc đeo vào được. Đi không xa lắm, Tiêu Thần nhạy cảm bắt được một tia dị thường, phía sau dĩ nhiên có người theo dõi. " Người nào?" Tiêu Thần không biến sắc, vẫn như cũ dạo bước tản bộ. Thiên Đế thành thế lực khắp nơi phức tạp, không chỉ có vài toà đấu thú cung thực lực thâm bất khả trắc, còn có vài toà học phủ tu giả, càng có những chỗ thuộc bậc đế vương như Bể Nguyệt Tu Hoa điện và Trầm Ngư Lạc Nhạn cung. Quan trọng nhất là rất nhiều thế lực lớn ở Nam Hoang được an bài ở đây, bao gồm cả Bất Tử Môn và Nam Hoang đại giáo, thật là một nơi đặc biệt phức tạp. " Tiêu công tử xin dừng bước." Tiêu Thần xoay người lại, cũng không nhận ra thanh niên đuổi theo này, đây là một người con lai, mái tóc dài màu lam, đôi mắt đen, tựa như tồn tại một tia kiêu ngạo trời sinh cùng với cảm giác ưu việt. " Có việc gì sao?" " Lão gia nhà ta cho mời người." " Lão gia nhà người là ai?" " Gặp rồi sẽ biết." " Xin lỗi, nếu như không nói, ta căn bản sẽ không cân nhắc." Người thanh niên có chút ngạo khí, nói: " Trong Thiên Đế thành này không có mấy người dám cự tuyệt lời mời của nhà ta." Tiêu Thần xoay người không hề nhìn hẳn, tiếp tục đi về phía trước, nói: " Ta nói không đi chính là không đi." Đối mặt với lời mời có chút địch ý. Hẳn không thể tùy tiện xông loạn. " Người sẽ phải hối hận." Nói xong câu đó, người thanh niên rất nhanh rời đi. Trong một dãy cung điện quy mô lớn chiếm một

khoảng cực lớn tại Thiên Đế thành. Trong một đại điện truyền ra thanh âm của một lão nhân, nói: " Hẳn không đến?" " Vâng, hơn nữa còn vô cùng ngạo mạn." Người nói chính là nam tử từng mời Tiêu Thần. " Ủhm, tuổi trẻ khinh cuồng a." Thanh âm tuổi già không hề gợn sóng. " Đây là hẳn coi thường chúng ta, không thể dễ dàng buông tha cho hẳn." Thanh niên nam tử nói. Trong đại điện thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi vang lên: " Hẳn bây giờ là hộ pháp của Bất Tử nhất mạch, dựa theo quy định bất thành văn của các thế lực lớn, người đời trước không thể tùy tiện ra tay đối với thế hệ trẻ, nếu không sẽ nổi lên một trận sóng gió đại phiền toái. Umm, tên gia hỏa này rất phiền phức. Căn cứ vào những biểu hiện trên Long Đảo của hẳn, hẳn là tu vi đạt tới cảnh giới Thuế Phàm lục trùng thiên hoặc thất trùng thiên. Trong lớp thanh niên xem như là cao thủ." Một lát sau, thanh âm của lão nhân mới truyền ra: " Y theo tình hình thực tế phát sinh tại Long Đảo mà làm, huống hồ xem ra tiểu thú trắng muốt kia thực sự rất phi phàm, không kém với long vương. Cái ghế đấu thú cung này của chúng ta rất cần nó. Các nhân vật tiền bối khẳng định không thể ra tay, nếu không Bất Tử Môn sẽ không ngồi yên mà không lý đến, chỉ có thể giải quyết vấn đề với người thanh niên đó. Có lẽ các người cần phải nghĩ biện pháp lôi kéo hẳn một chút." Thanh niên nam tử nói: " Hừ, dù cho tu vi hẳn đạt đến thất trùng thiên thì sao chứ? Tên tuổi chúng ta ở đây cùng với Độc Cô Kiếm Ma tại Nam Hoang đều là ngang nhau, đều là thanh niên cường giả, giết hẳn như cắt rau, lấy thế hệ thanh niên giải quyết hẳn." Thanh âm của nữ tử trẻ tuổi vang lên: " Không thể, nếu như vạn bất đắc dĩ, không thì không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn." " Khoan đã. Khi ta trở về tiểu muội đã đi rồi..." Thanh niên nam tử giọng nói mang theo tia mỉm cười. " Với tu vi của nàng làm sao có thể ra ngoài. Người thế nào có thể khiến nàng đi, sự tình khẳng định sẽ âm ỉ lên..." Nữ tử trẻ tuổi dường như có chút bất mãn. " Hay là để nàng dùng tài năng của mình mời vị kia ra tay nha." Tiêu Thần vẫn như cũ tự do đi dạo. Quan sát những thần dị kì lạ của tiểu đấu thú. Nhưng vào lúc này, đột nhiên cảm giác trên bầu trời truyền đến trận trận chấn động khác thường. Không ít người cũng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con chim khổng lồ hình dáng như tiên hạc với màu sắc rực rỡ, thẳng hướng Tiêu Thần mà đến. Tiêu Thần

vừa trấn an tiểu quật long vừa giữ lại Kha Kha, tay đánh ra một đạo kiếm khí màu vàng hướng về phía không trung, chim khổng lồ màu sắc rực rỡ dốc sức né tránh, sau đó rơi xuống cách đó không xa, khiến người chung quanh nhao nhao tránh né. " Tiêu Thần người thật là cuồng vọng?" Một lam phát thiếu nữ kiêu ngạo giống như tiểu phượng hoàng, bộ ngực thẳng đầy đặn đi tới, vóc người nàng lại có đường cong lả lướt, người mảnh khảnh rất duyên dáng, lông mi dài, đôi mắt to trong veo như nước, chỉ là thần thái có chút kiêu căng. Tiêu Thần tin chắc chưa từng gặp qua nữ tử này. " A, kia không phải là tiểu nha đầu chuyên gây rắc rối của gia tộc Mander sao?" " Chính là nàng, gia tộc người ta chuộng quân đấu thú cung tượng trưng cho thực lực, có ngang ngược một chút cũng xem như bình thường." " Đúng là một người phiền phức a." " Người tìm ta có việc gì sao?" Tiêu Thần hỏi. " Thất ca ta mời người đến nhà của ta, nghe nói người không thèm đến?" Tiêu Thần dường như không nói gì, cũng không ngoảnh lại. " Hừ, đừng tưởng rằng là hộ pháp của Bất Tử Môn thì cho rằng không ai dám làm gì người, độ sức trong cùng thế hệ không cần cố kỵ chỗ nào. Ngày hôm nay ta cho người một chút giáo huấn." Thiếu nữ tóc lam bước chân thong thả đi tới. Tiêu Thần thoáng suy tư, suy nghĩ rất nhiều chuyện, giữa các thế lực lớn có điều kiêng kỵ rất sâu sắc, lớp tiền bối dường như không thể tùy tiện ra tay. Đã như vậy, hẳn hoàn toàn có thể nhân cơ hội! Nếu quả thật là người của thế hệ thanh niên tìm tới cửa, căn bản không cần lo lắng gặp phải lão bối.. Nghĩ tới đây, Tiêu Thần thờ ơ hỏi: " Tiểu nha đầu hư hỏng nhà người là ai hả? Cả ngày quấy rối như vậy, không sợ bị người bắt bán sao?" Thiếu nữ tóc lam rõ ràng có thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến, nghe được lời nói của Tiêu Thần, lông mi cong cong lập tức nhú lại, trách mắng: " Người, người thật đáng ghét, xem sự lợi hại của ta, nhất định phải cho người ăn giáo huấn thật tốt." Tiêu Thần thực sự là hết chỗ nói rồi, tiểu nha đầu này thật đúng là có thể đổi trắng thay đen, rốt cuộc ai là người hãm hại, ai là người bị hại đây? Chỉ là cùng với việc nâng cao tu vi, tâm cảnh hẳn cũng đã đề cao, rất khó khiến hắn nảy sinh tâm tình bất định, cười nói: " Tiểu nha đầu người, thực là không có học mà." Thiếu nữ tóc lam trừng đôi mắt to trong veo như nước, cả giận nói: " Người quả thực như lời thất ca nói, về

mặt kiêu căng như vậy. Hừ, bản tiểu thư tới giáo huấn người đây." "Đừng nói nhảm, nhanh qua đây đi, sớm chờ người ra tay rồi." Tiêu Thần thần sắc ung dung không thêm để ý khiến thiếu nữ càng nhìn càng giận, nói: "Ta rõ ràng không thể cùng người động thủ, chúng ta phải cựa vật. Nếu như đánh người răng rơi đầy đất, người phải đem con sư tử con trắng muốt khả ái kia đưa cho ta." Nàng nhìn Kha Kha không chút che giấu, trong mắt lộ ra thần sắc cực kỳ vui thích, hai mắt đã híp lại thành vầng trăng khuyết. "Nếu như người thua thì sao?" "Bản cô nương thế nào có thể thất bại chứ? Trong cùng thế hệ chưa từng có người hơn ta." "Là người ta không muốn thắng người thôi, ha ha..." Tiêu Thần cười to, cảm thấy tiểu nha đầu này rất có ý tứ. "Đến đây đi, nếu ta thua ta cầm con thái hạc này tặng cho người." Thiếu nữ chỉ vào tiên hạc năm màu cách đó không xa, nói: "Nó chính là một siêu cấp đấu thú." "Được, đến đây đi." "Người dám khinh thường ta như thế." Thiếu nữ tóc lam như u linh, động tác phi thường nhanh chóng, hướng về Tiêu Thần đánh tới. Tiêu Thần cả kinh, tu vi của thiếu nữ quả thực không kém, dĩ nhiên đạt tới cảnh giới Thuế Phàm tứ trùng thiên, chỉ là so với hắn vẫn còn kém xa. Thân hình hơi lay động, Tiêu Thần tại chỗ lưu lại một cái tàn ảnh. Thiếu nữ tóc lam cũng không hoảng loạn, lăng không bay lên, uyển chuyển như thiên sứ bay lượn, hướng về Tiêu Thần liên tục đánh ra một trăm lẻ tám cái chưởng ảnh. Chỉ là, hết thấy mọi thứ dưới tác dụng của một chưởng đao đều đình chỉ, Tiêu Thần nhẹ nhàng chưởng một đao đem nàng đánh bay ra ngoài, đồng thời bên tai nàng xẹt qua, một cái khuyên tai đã bị lấy xuống nằm trên bàn tay hắn. "A a a, thua thua. ..." "Nha đầu bảo bối nhà Mander thua. ..." Một đám người vây bên cạnh cũng đồng thời nháo nhào. Thiếu nữ tóc lam tức giận không ngừng giậm chân. "Được rồi, là ta không chú ý, lần này người may mắn thắng ta, thái hạc tạm thời thuộc về người. Chúng ta tiếp tục, lần này ta sẽ thắng." Tiêu Thần nhìn khuôn mặt vui vẻ nhưng thần sắc ảo não của tiểu nha đầu, thoáng nở nụ cười, nói: "Người còn có cái gì đáng giá để lấy chứ?" "Thua gả cho hắn!" "Thua gả cho hắn!" Người bên cạnh rõ sợ thiên hạ không loạn, cùng nhau giễu cợt, tiểu nha đầu tóc lam vô cùng tức giận, không ngừng trừng mắt nhìn mọi người. Nửa canh giờ sau, nội bộ gia tộc Mander, vài thanh niên bất đắc dĩ

ngộ luận. " Tiểu muội rước lấy phiền phức rồi, đem thái hạc yêu thích của nàng ra ngoài, kết quả bị tiểu tử thối kia ngay tại đấu thú trường lấy đi, chính là một siêu cấp đấu thú a!" " Tiểu muội dù sao cũng là người có dũng khí." " Mấy tay ăn chơi trong thành có cái gì không dám." " Gay go nhất chính là tiểu muội lại thua tiếp rồi." " Vậy đưa ra cái gì hả?" " Không rõ lắm, chỉ biết lúc này đã trở thành người hầu của tiểu tử vô liêm sỉ kia, đang cùng đi trên đường cái gần đây!"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 144: Sắc lang.

Chương 144: Sắc lang. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Ngắn ngủi nửa canh giờ, Tiêu Thần đã trở thành danh nhân đấu thú trên đường cái chính là nha đầu bảo bối Kanati của gia tộc Mander đi làm người hầu. Điều này khiến cho một đám người đang xem náo nhiệt phải trở mắt đứng nhìn, thầm than tiểu tử này thật có khí phách. Mọi người la hét, tiểu tử này cũng dám tới gần cản. Thực sự không muốn sống mà. Càng quá mức hơn là không biết lai lịch tiểu tử này thế nào mà lại ngênh ngang dẫn người hầu mỹ lệ đi dạo khắp nơi. Đáng vẽ tiêu diêu tự tại, khiến một nhóm thanh niên thêm không ngừng chảy nước miếng. " Tiểu tử cuồng vọng, người thực sự là quá ác độc!" Thiếu nữ tóc lam nhãn mặt làm lông mi xinh đẹp cong cong, mắt to trong veo như nước lóe ra lửa giận, nói: " Người dám để ta làm người hầu của người à?!" " Chấp nhận đánh cược thì phải nhận thua, người nên tỉnh ngộ. Muốn nuốt lời thì người có thể đi. Ta không ép buộc người. Nhưng mà muốn cho ta trực tiếp hủy bỏ đánh cược. Không có

cửa đâu!" Tiêu Thần với bộ dạng vô tư, thong thả tản bộ. Mang theo hai tiểu thú nhìn ngó xung quanh. " Thua thì phải nhận, thua thì phải nhận!" Phía sau một đám người đồng thời hét lên. " Tiểu tử được lắm. Người trước cứ cuồng đi, về sau sẽ chịu khổ." Thiếu nữ tóc lam trước giờ kiêu ngạo giống như tiểu phượng hoàng, bây giờ quả thực giống một con đà điểu, duyên dáng cuối đầu đi theo phía sau Tiêu Thần. Chỉ sợ kẻ khác nhận ra, thế nhưng có thể sao? Phía sau có một đám con cháu phú quý đi theo bọn họ, hi hi ha ha ầm ĩ. Chỉ sợ kẻ khác không biết. Đây đều là đám con cháu quyền quý từng gây sự cùng với thiếu nữ tóc lam. Tiêu Thần ngoảnh lại một chút nhìn đám đông đang đi theo phía sau. Hướng về một tiểu tử tướng mạo anh tuấn không tưởng hô: " Tiểu bạch kiểm* huynh đệ..... Có việc muốn nhờ." (* xinh đẹp – dùng để chế nhạo nam nhân) Người này quả thực là một thanh niên tuấn mỹ, tuổi tác xấp xỉ Tiêu Thần. Hình dáng chỉ hai mươi mấy tuổi, tóc dài như thác nước, da thịt như tuyết, con mắt như nước mùa thu. Vóc người thon dài, quả thực nếu không phải vì có hủ kết*, Tiêu Thần nhất định coi hắn là một nữ tử mỹ lệ cải nam trang. Khiến rất nhiều nữ tử đều phải ghen tị. (* nơi cuống họng đó... nam mới có nha >.<) " Huynh đệ. Ta là Hải Vân Thiên. Ta tên cũng đã nói nhưng người không thể tùy tiện làm loạn, nếu không ta sẽ không để yên cho người." Tay tướng mạo ăn chơi cực kỳ xinh đẹp đi lại. Tuy rằng nói như thế, nhưng vẻ mặt hắn cũng cười dịu dàng. Vừa rồi chính là hắn lấy sáu nghìn kim tệ mua tiên hạc năm màu kia, nhìn ra được hắn cũng là người có bối cảnh. Cố tình cùng với thiếu nữ tóc lam Kanati đối đầu đây mà. " Loại tiểu bạch kiểm người, ta sẽ không để yên cho người, người khác không dám mua, mà người dám mua thái hạc của ta. Hạ thấp mặt mũi ta, hừ, chờ đại ca của ta sau khi trở về. Nhất định nhờ hắn đánh bẹp người." Kanati tức giận hướng Hải Vân Thiên mà kêu.

Tiêu Thần nhìn ra được bọn họ trước kia dường như từng quen biết, có điều hắn cũng không quan tâm nhiều như vậy. Thân thiết với Hải Vân Thiên nói: " Bạch kiểm huynh, giúp ta chứ, ta lần đầu đến Thiên Đế thành nên chưa

quen cuộc sống. Muốn mua một chỗ ở. Giới thiệu cho ta một chỗ, thế nào?"

" Không thành vấn đề, ta bao hết." Mỹ nam tử Hải Vân Thiên là kẻ ăn chơi nên hoàn toàn đáp ứng, rất hiển nhiên hẳn không phải là người thường. Hắn đã nhìn ra thực lực Tiêu Thần rất cao. Bản thân hắn đến từ một đại gia tộc nên có ý định muốn kết giao với người như vậy. Nam Hoang trăm triệu dặm, không thiếu nhất chính là đất đai. Nhưng đây là ở ngoài Thiên Đế thành. Đối với bên trong Thiên Đế thành cũng là một phen tình cảnh khác. Có thể nói tắc đất tắc vàng. Không chỉ kẻ có tiền trong Nam Hoang muốn vào đây cư trú. Ngay cả rất nhiều cự phú vương công quý tộc khác cũng muốn đặt mua nhà đất ở đây, bởi vì Thiên Đế thành tồn tại rất nhiều truyền thuyết lâu đời, tương truyền nơi này là thành của bậc đế vương, đất đai tụ tập long khí, sống ở đây có rất nhiều lợi ích, chỉ là không ai có thể nói ra hết tình hình cụ thể và tỉ mỉ. Hai kim tệ là có thể đem lên một bàn tiệc rượu thượng hạng. Sáu nghìn kim tệ có thể nghĩ là giàu có cỡ nào. Tiêu Thần sau khi mua một tòa viện đã thiếu Hải Vân Thiên năm nghìn kim tệ. Giá cả đắt đỏ tròn một vạn một nghìn kim tệ. Có điều bên trong có ba sân, đình đài lầu các. Cách bố trí phong cảnh của lâm viên có cầu nhỏ, nước chảy. Quả thực khiến Tiêu Thần có chút thích thú. " Huynh đệ không nên đau lòng, nếu như không phải muốn kết giao bằng hữu với người. Vả lại biết người cùng tiểu mập mạp Gia Cát Lượng cũng là bằng hữu, nói cái gì ta cũng sẽ không đành lòng bỏ những thứ yêu thích cho người." Mỹ nam Hải Vân Thiên dường như không chút nào luyến tiếc, nói: " Người biết nơi này là chỗ nào không?" Nói đến đây hai mắt hắn tỏa sáng, cùng với dung mạo tuyệt mỹ cực kỳ không cân xứng, nhỏ giọng nói: " Đây chính là đường đến Thiên Đế thành học phủ. Nhìn bình đài trước mặt, người xem là cái gì kia." Trước mặt là một phiến tường cổ lão liên miên không dứt. Bên trong là một tòa cung điện cổ lão to lớn, giống như một tòa hoàng thành, đại môn hướng về nơi đây, cùng với cánh cửa nhà của Tiêu Thần gần như đối diện. Thông qua đại môn mở rộng có thể thấy một vài thanh niên nam nữ. " Đây là học viện Bắc Đẩu đại danh鼎鼎鼎鼎 đó. Tiếp giáp nó còn có học viện Đẩu Thần và học viện Bạch Lộc. Muốn hỏi đất đai ở đâu đắt nhất Thiên Đế thành. Nhất định là con đường học phủ này a, ba đại học viện đều ở chỗ

này. Bên trong mỹ nữ như mây a! Nếu không phải bà vợ cộp cái của ta đã biết chỗ này, đánh chết ta cũng sẽ không bán lại cho người, mỗi ngày chàng vạng tối ngồi ở cổng. Nhìn đám mỹ nữ trẻ tuổi kia đi đi lại lại, tuyệt đối là hưởng thụ lớn nhất thế gian. Rảnh rồi thì còn có thể trà trộn vào ba đại học viện. Ngắm lại thật vừa lòng đẹp ý a!" Phun máu. Tiêu Thần cảm giác đặc biệt nói không nên lời. Tiểu tử mỹ nam này thật đúng là một sắc lang, có điều nghe hắn nói đích xác trong lòng thật ngứa ngáy. Đối với nam nhân thì đây thật đúng là bảo địa. Trước cổng học viện yên lặng nhìn mỹ nữ lui tới đích xác đúng sự tình tuyệt vời. " Sắc lang!" Thiếu nữ tóc lam Kanati bĩu môi nói: " Người cùng với Gia Cát Lượng đầu heo ở chỗ này rình coi đã ở trên sổ đen của ba đại học viện rồi. Nếu như không phải biết sau lưng các người có đấu thú cung thì đã sớm bị đại hội đại biểu nhân dân xé thành tám mảnh rồi, loại tiểu bạch kiểm người, ta nhất định nói cho bà nương điên Lý Ngọc kia. Nói người mạng nàng là cộp cái." " Người dám. . ." Thiếu nữ tóc lam Kanati ảo não mà đi, mặc cho Hải Vân Thiên chế nhạo không giữ chữ tín. Nhưng nàng vẫn thoát được. Theo nha đầu kia mà nói thì nhìn Tiêu Thần không phải là người tốt, lại có thể cùng với tiểu bạch kiểm sắc lang ở cùng một chỗ. Tiếp tục ở đây sẽ uy hiếp đến an nguy của bản thân, chờ thêm vài ngày trở lại đòi nợ. " Nha đầu kia sao vào được học viện Bắc Đẩu?" " Nàng là học sinh của học viện Bắc Đẩu, có điều thân là bảo bối của gia tộc Mander. Tính tình vừa thô bạo lại vừa hoang dã. Trốn học là chuyện hàng ngày." Hải Vân Thiên cũng đi. Tiêu Thần rốt cuộc tại Thiên Đế thành an cư. Trong tòa viện này mọi thứ đều có sẵn. Hắn không cần trang trí, mọi thứ đều an tĩnh lại sau khi hắn bắt đầu loay hoay với tiểu bạch quy. Tĩnh tâm, nhắm mắt lại. Hai tay cẩn thận cầm dây xích sắt màu đen, thần thức phát ra, hướng về chỗ đó chìm vào. Dây xích sắt ngăm đen bất quá cỡ vài sợi tóc. Nhưng giờ khắc này phảng phất phóng đại nghìn vạn lần. Hướng về Tiêu Thần áp sát tới. Thần thức nhạy cảm của hắn phát hiện phía trước là một màu đen mênh mông bát ngát. Trong bóng đêm, rất nhiều chữ nhỏ dần dần phát ra ánh sáng rực rỡ. Tiêu Thần hoảng sợ, thần thức cảm thấy đôi mắt đau nhói vô cùng, có phần khó mà hiểu rõ những bút họa kia. Cắn chặt răng, tâm trạng Tiêu Thần không ngừng yên tĩnh trở lại. Khiến tình trạng

bản thân biến ảo khôn lường, cố gắng đem thần thức tìm về phía trước. Đau nhức! Vô cùng đau nhức! Thần thức giống như bị ăn mòn! Thân thể giống như bị xé rách ra! Mồ hôi không ngừng từ lỗ chân lông tuôn ra. Trong chớp mắt cả người Tiêu Thần đều ướt đẫm, so với trải qua một hồi đại chiến thảm liệt vẫn khiến hãn cảm thấy khó chịu hơn, thân thể kịch liệt rung lên, giống như bất cứ lúc nào đều có thể sụp đổ ngã xuống. " Long." Tiêu Thần rốt cuộc thấy rõ chữ trên dây xích sắt đen, nhưng ngoại trừ nhiều lần hiện ra chữ 'Long' ở ngoài. Còn lại tất cả đều không nhận ra! Kiểu chữ phức tạp, bút họa răn rỏi. Quả thực giống như là một bộ thần thư, cũng không biết là cổ tự này trước đây từng sử dụng vào niên đại nào, căn bản khó mà sáng tỏ kỳ ý. Dây xích sắt màu đen kích thước hết sức tinh vi cỡ bảy tám sợi tóc, dài chỉ khoảng một thước. Cổ tự dĩ nhiên cũng không biết thuộc niên đại nào. Mắt người bình thường căn bản không cách nào phát hiện ra. Dù cho Tiêu Thần tu vi đạt đến cảnh giới bậc này, nếu không phải thần thức đặc biệt cường đại, cũng khó mà nhìn thấy bí mật trong đó. Không tầm thường, tuyệt đối không tầm thường! Lúc thần thức Tiêu Thần khó khăn rời khỏi khu vực vô tận màu đen kia, thì hãn gần như hư thoát. Mãi đến khi điều tức khoảng một canh giờ mới khôi phục lại. Khiến hãn cảm thấy ngoài ý muốn chính là thần thức dường như cô đọng rất nhiều, tinh thần của hãn cực kỳ tốt! Thăm dò bí mật ẩn dấu của dây xích sắt, vậy mà có thể rèn luyện thần thức. Hãn cảm thấy mỗi ngày cần phải làm chuyện này. Sau khi tắm rửa xong. Tiêu Thần nhìn tiểu bạch quy to cỡ nắm tay. Không còn mảy may chút nào xem thường nó. " Chẳng lẽ là một tiểu long?!" Trong lòng hãn chẳng biết tại sao lại có một loại ý nghĩ như vậy. Có lối suy nghĩ hoang đường như vậy, nguyên nhân chủ yếu là do thấy được trên dây xích sắt có không ít chữ "Long ", mà dây xích sắt thì khóa tiểu bạch quy. " Quản người làm cái gì. Nếu được ta mua rồi thì sau này gọi người là Tiểu Tặc." Nhìn cái đầu của tiểu bạch quy lộ ra nhìn có chút lén lút khiến Tiêu Thần nổi hứng cấp cho nó một cái tên như vậy. Tiểu Quạt Long hồ hững. Nhưng Kha Kha lúc nào cũng thích thú bay đến nhìn nó. Dường như muốn từ trên người nó tìm ra bí mật hoặc bảo tàng nào đó. Thế nhưng, Kha Kha lại khoa tay múa chân không ra cái gì, dường như nó cũng chỉ có dự cảm nào đó mà thôi.

Chạng vạng tối, ánh tà dương nhuộm đỏ bầu trời. Mập mạp cùng với Hải Vân Thiên cười ha ha đi tới chỗ Tiêu Thần, thoải mái ngồi ở trên ban công lầu ba, cùng nhau lôi kéo Tiêu Thần nhìn đi nhìn lại cửa ra vào học viện Bắc Đẩu, con mắt không ngừng tỏa sáng. " Oa. Nữ tử chính giữa quá mảnh rồi, đường cong lung linh nhấp nhô, quá đỉnh!" " Ồ. Đi ra chỉ là dạng gái cứng, rất thanh thuần. Một phen mùi vị có khác. Ài, tiếc là cắm trên bãi phân trâu, đi theo bên cạnh là một thằng xấu trai chứ." " Mau nhìn! Tuyệt đối xứng là một bóng lưng duyên dáng hoàn mỹ a, nhìn sau lưng thôi cũng khiến người ta nghĩ bậy nghĩ bạ rồi. Ài, gót sen chậm chậm, mềm mại là lướt, thật khiến người ta chảy nước miếng mà. Ta ngất, làm sao lại là nàng. Mẹ nó. Nữ nhân khắp nơi đúng là câu kết làm bậy. Thực sự là xúi quẩy, không quay người lại rõ ràng là không nhận ra." Mập mạp cùng với tiểu bạch kiểm quả thực là hai tên sắc lang, nước bọt giàn giụa, không ngừng bình luận. " Huynh đệ người thật mạnh mẽ." Mập mạp hơn nữa ngày mới hồi phục lại tinh thần. Hưởng Tiêu Thần nói: " Lại có thể thăng khiến cho nha đầu bảo bối của gia tộc Mander chịu làm người hầu, thực sự là hả lòng hả dạ a. Ha ha... Ta cuối cùng đã chờ được người thu thập nàng. Lão Thiên cuối cùng đã mở mắt. Đáng tiếc là không có ở tại đó nếu không thế nào cũng phải chế ngạo nàng thật tốt. Ha ha... Nhưng mà huynh đệ phải cẩn thận nha, tiểu nha đầu này điêu ngoa lắm, người bình thường không ai dám trêu chọc nàng. Biết không, nàng cũng có một đại ca ruột đó. Được xưng là một trong những thanh niên cường giả cực mạnh, ngoại trừ mấy tên biến thái như Độc Cô Kiếm Ma ra, không ai là đối thủ. Té xui! Tiêu Thần bây giờ mới biết được. Dường như đã gặp phiền phức không nhỏ. Gia tộc Mander trong tay có ‘đấu thú cung Thú Vương’, một trong những thế lực lớn trong Thiên Đế thành xứng danh hào thực. Kanati là trực hệ của gia tộc Mander, chịu ảnh hưởng về những sở thích của lão tộc trưởng gia tộc Mander. Hơn nữa có một thế hệ thanh niên đánh dẹp Nam Hoang vô địch thủ. Tính tình cực kỳ hoang dã. " Mau nhìn. Có một vóc người cực phẩm xuất hiện." Hải Vân Thiên kêu lên. Mập mạp cùng với Tiêu Thần cũng không nhẫn nại nhanh chóng quan sát. " Ta té xui!" " Mẹ nó. Thế nào lại là cô nàng Kanati a, xui xẻo." Mập mạp cùng với Hải Vân Thiên hầu như

đồng thời kêu lên. " Đến đây. Ta chính thức giới thiệu một chút nào." Mập mập quay đầu hướng Tiêu Thần, nói: " Đây là 'đấu thú cung Hồng Hoang ' Hải Vân Thiên. Chính xác là con cháu nhà quyền quý, cùng với cô nàng Kanati kia thuộc về trực hệ trong gia tộc. Không giống ta có quan hệ xa trong gia tộc a." Sau một phen giới thiệu vắn tắt. Ba người không chút nào khách khí nói chuyện với nhau. " Bây giờ chúng ta cần phải huấn luyện kỹ Tiểu Quật Long. Nghe nói ba tháng sau Thiên Đế thành tổ chức một giải đấu thú với quy mô lớn, mỗi lần thắng lợi đều có tiền thưởng hết sức hậu hĩnh, một vài tòa đấu thú cung cũng đọ sức. Nghe nói vài tòa thành lớn ở phía bắc đều muốn cử người đến. Một trận thánh thú đại chiến là đương nhiên. Đúng là phân biệt cấp bậc mà, một ít tin tức nghe nói còn có tiểu long vương, tiểu thánh thú cấp bậc cường đại quyết đấu sinh tử....." " Thế nào bốn phương tám hướng cũng chuyển động. Cùng với chủ trương đấu thú đại chiến. Các thế lực lớn khác đối kháng với nhau, một lượt so đấu đều tự mình phô bày ra thực lực của riêng mình..." " Không thể nghi ngờ. Thiên Đế thành gió nổi mây bay! Ta cũng có nghe nói. Không ít thanh niên cường giả từng người đều đã theo trưởng lão gia tộc tới đây. Rất có thể sẽ phát sinh một trận đại quyết đấu giữa thanh niên cường giả đây." Tiêu Thần rất mong đợi mọi thứ bắt đầu. "Tiểu tử cuồng vọng ta lại tới rồi." Ba người đang nói chuyện. Thiếu nữ tóc lam Kanati xông vào, tay chống vào eo thon nhỏ. Đôi mắt to nhấp nháy chuyển động. Lớn tiếng hướng về trên lầu hô: " Tiêu Thần, đại ca ta đã trở về. Muốn cùng người quyết chiến, mau nhanh xuống nhận thất bại đi, địa điểm quảng trường học viện Bắc Đấu. Đừng quên mang theo tiểu sư tử màu trắng của người. " Ta ghét. Nha đầu kia thật đem ca nàng tìm tới, cái này thật là phiền toái lớn." Cái cổ của mập mập trực tiếp rút lại. Tay Hải Vân Thiên run lên. Nước trà rơi ra. " Có gì đáng sợ, chúng ta đi xem." Tiêu Thần bây giờ tu vi tiến nhanh, rất muốn tìm một đối thủ mạnh đại chiến một phen. Mà ca ca thiếu nữ tóc lam chính là tồn tại đồng cấp với Độc Cô Kiếm Ma, chính là hợp ý hần. "Đi, đến quảng trường học viện Bắc Đấu."

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 145: Tứ đại cao thủ.

Chương 145: Tứ đại cao thủ. Người dịch : ken_roses Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Học viện Bắc Đẩu đã truyền thừa tám trăm năm, là một trong những thế lực lớn mạnh nhất Thiên Đế thành. Nghe đâu, trước kia là do một số tán tu kiến lập nên. Người kiến lập đều có thực lực siêu tuyệt nhưng lại không có bối cảnh môn phái. Chính là ‘một cá thể’ có một chút bất phàm. Khi đối mặt với đại phái truyền thừa lâu đời thì thực cá nhân lộ ra có phần đơn bạc. Chính là bởi vì nguyên nhân ấy, một số người cùng chung chí hướng tụ tập lại, tại Nam Hoang Thiên Đế thành sáng lập Học viện Bắc Đẩu, trải qua hơn trăm năm phát triển, nghiễm nhiên đã trở thành đại phái trong Nam Hoang, có thể nói là sâu không thể dò. Tám trăm năm trở lại đây, Học viện Bắc Đẩu thu nạp đông đảo pháp môn tu luyện của các trường phái, được các trưởng lão trong viện nghiên cứu kỹ càng, tích lũy tinh hoa, sáng chế hơn mười bộ pháp môn đỉnh cấp. Về phần kiến lập Học viện Chiến Thần và Học viện Bạch Lộc cũng có những điển cố không giống nhau. Học viện Bắc Đẩu chiếm vị trí cực lớn, bức tường cổ lão chung quanh như là tường thành liên miên không dứt, cửa chính cao to hùng vĩ, đối diện với chỗ ở của Tiêu Thần, ngăn cách chỉ bởi một con đường. Đi theo bảo bối của gia tộc Mander ngang qua con đường học phủ này, bọn Tiêu Thần tiến vào Học viện Bắc Đẩu. Lúc này trời đã chạng vạng tối, chương trình học của Học viện Bắc Đẩu trong ngày cũng đã kết thúc. Đây là thời gian mà các học sinh thả lỏng người, nhiều thanh niên nam nữ đi qua đi lại. Thấy thiếu nữ tóc lam Kanati, rất nhiều người thân thiện tiến lại chào hỏi, nhìn ra được tiểu nha đầu này ở trong học viện cũng rất có tiếng tăm. Có không ít người đưa

ánh mắt không thiện ý hướng tới mập mạp và Hải Vân Thiên, nhìn ra được hai kẻ ăn chơi ở đây không hề được hoan nghênh khiến Tiêu Thần liên tục cũng bị trừng vài lần. " Đến đây, đến đây, muốn xem cao thủ quyết đấu không, cao thủ sắc lang bát trùng thiên không? Mời mọi người đi theo ta!" Thiếu nữ tóc lam Kanati sau khi tiến vào Học viện Bắc Đẩu bắt đầu hô to, hướng về phía mọi người vẫy tay. " Ngất, nha đầu nhà Mander người không đến mức tàn nhẫn như vậy chứ?" Mập mạp hơi quýnh. Hắc và Hải Vân Thiên đúng là mặc sức rình coi, hàng ngày ở chỗ này nhìn lén mỹ nữ, thậm chí còn đến học viện đi dạo, mặc dù không có làm ra chuyện gì khiến người tức giận, nhưng cũng không có danh tốt. Bây giờ có nhiều người vây xung quanh, nhất thời hơi chột dạ. Hải Vân Thiên trái lại không có sợ hãi, dù sao hắc cũng là một gã tu giả có thực lực rất mạnh. Tuy trong tư tưởng ít nhiều có chút suy nghĩ này nhưng trên gương mặt tuyệt mỹ lại mang theo nét cười đùa nhạt, một bộ dạng chẳng hề để ý. " Tiểu nha đầu, đại ca người ở đâu, nhanh dẫn đường cho chúng ta." Tiêu Thần cũng không ngại khi có người quan chiến, bất giác cao giọng lên. " Đi thôi, mọi người cùng theo ta đi xem tuyệt đỉnh cao thủ sắc lang của chúng ta đại bại như thế nào." Nha đầu bảo bối của gia tộc Mander ra sức mà hô, dường như đã dự liệu Tiêu Thần sẽ thất bại nặng nề, mượn cơ hội này một mực giải tỏa tức khí ban ngày.

Người ngày càng đông, mọi người đuổi theo bọn họ cùng nhau đi vào bên trong học viện. Không thể không nói, Học viện Bắc Đẩu khí thế phi phàm, dọc đường nơi đi qua cung điện trùng điệp, thấy được bảy tám diễn võ trường, lại có thêm ba khu vườn xinh đẹp hiếm thấy với các phong cách khác nhau. Núi đá với phong cách cổ xưa, nước trong cuộn cuộn, những gốc cây lớn xanh um, đình đài lầu các lúc ẩn lúc hiện như tiên cung. " Đến trung tâm diễn võ trường để tất cả mọi người đến xem." Thiếu nữ tóc lam thấy càng ngày càng nhiều người hướng về bọn họ vọt tới, nàng càng ngày càng hưng phấn, khiêu khích nhìn Tiêu Thần, nói: " Đồ ăn chơi ngạo mạn, ngày hôm nay ngươi phải thất bại thảm hại rồi, là người làm cho ta mất thể

diện, lát nữa lập tức trả lại bộ mặt đó cho người." Tiêu Thần cảm thấy có chút buồn cười. Tiểu nha đầu này thật đúng là điều ngoa tùy hứng a. Có điều mập mạp và Hải Vân Thiên đã bắt đầu nghi ngờ. Mập mạp nhỏ giọng xem thường nói: " Tên biến thái kia thực sự đã trở về sao, hình như không giống. Hắn không có phách lối như vậy, tuyệt sẽ không dính vào chuyện của tiểu nha đầu a." Hải Vân Thiên nghi hoặc nói: " Kanati, thật là đại ca người muốn cùng Tiêu Thần quyết đấu?" " Đương nhiên!" Trung tâm diễn võ trường cực kỳ trống trải, lân cận có một hồ nhỏ trong veo như ngọc bích, trang nghiêm không có một tia dao động. Trên hồ nhỏ là nhiều cánh sen, vài chiếc thuyền bập bênh khẽ trôi. Mà bên trong diễn võ trường lại tràn ngập một cỗ sát khí, đây là khí tức mà các tu giả của Học viện Bắc Đẩu quyết đấu quanh năm suốt tháng ở đây mà lưu lại. Kanati và Hải Vân Thiên cùng tất cả mọi người dừng bước, Tiêu Thần vóc người mạnh mẽ bước nhanh về phía giữa sân, đứng ở giữa sân cũng không nói cái gì, chỉ nhìn lướt qua mọi người. Lúc này, trong đám người bỗng nhiên truyền ra thanh âm hoảng hốt: " Là tứ đại cao thủ!" " Đúng là tứ đại cao thủ a!" Mập mạp và Hải Vân Thiên cũng có chút há hốc mồm hướng Kanati nói: " Có lầm hay không, thế nào mà là cao thủ Học viện Bắc Đẩu, hơn nữa lại đến bốn người lên sân thi đấu, đại ca người thế nào không có tới?" " Trong bốn người bọn họ có một người không phải là ca ta sao?" " Kia chỉ là đường huynh của người, cũng không phải đại ca ruột người." " Nhưng cũng tính là đại ca của ta mà, tạm thời kém hơn so với đại ca ruột của ta." Kanati cười hì hì. Mập mạp có chút buồn bực, nói: " Tiêu Thần chết chắc rồi." Hải Vân Thiên hướng về Kanati, nói: " Nha đầu nhà Mander người cũng quá vô sỉ rồi đó, lại có thể tìm hắn mang đến đây. Hắn đã ba mươi tuổi, bối phận cũng hơn một nửa trong đám chúng ta, người thế nào không trực tiếp đem luôn thúc thúc người đến đây." " Nói bừa, Lu Muda đại ca mới hai mươi chín tuổi mà thôi, dựa theo quy định bất thành văn của đại lục, phải coi như là trong lớp thế hệ thanh niên chứ. Đối phó Tiêu Thần cũng không tính là quá phận." Kanati vẻ cười bồn chột, một đôi mắt to xinh đẹp híp thành hình trăng khuyết. " Ta nhớ! Cao thủ trung niên... Gia tộc Mander người làm người không nên thái quá!" Mập mạp thấp đầu chửi bới một tiếng. Tứ đại cao thủ cũng không vội vã cũng

không chậm rãi tiến vào giữa sân, phân ra bốn hướng vây quanh Tiêu Thần. Lu Muda đứng chấp tay, thần tình cao ngạo, mặc dù không tính là anh tuấn bao nhiêu, nhưng cũng đủ phong phạm của nhất phái cao thủ. Ba người còn lại so với Tiêu Thần cũng lớn hơn sáu bảy tuổi, đều là hình dáng hai lăm, hai sáu tuổi, khí chất đều bất phàm. Nghe nói Lu Muda cùng ba đại cao thủ tề tụ ở giữa diễn võ trường, rất nhiều học sinh đã nhanh vọt đến đó, muốn nhìn một chút đến tột cùng là ai dám cùng với Lu Muda bát trùng thiên quyết đấu. " Các người cùng lên đi!" Thanh âm của Tiêu Thần mặc dù không lớn, thế nhưng lại rõ ràng truyền khắp diễn võ trường. Hiện trường đã tụ tập bảy tám trăm người, nghe được lời ấy một mảnh ồn ào nổi lên, tiểu tử này có phần quá ngạo mạn, lại muốn một mình đấu với tứ đại cao thủ, phải biết rằng tu vi Lu Muda là bát trùng thiên. Nếu như đưa hãn vào lớp thanh niên thì ít có người có thể địch nổi. " Người này là ai mà lại ngạo mạn như thế?" " Trước mắt nghe nói người này trước đây đã thắng nha đầu bảo bối của gia tộc Mander rồi đem nàng làm người hầu, rõ là gan lớn hơn trời, lại không sợ tên đại ca biến thái của nha đầu kia trở về tìm hãn tính sổ." " Không cần tên đại ca biến thái của Kanati trở về, việc này chỉ cần Lu Muda vậy cũng đủ rồi, hãn cũng là tu vi bát trùng thiên nha." " Không biết tên gia hỏa Tiêu Thần rốt cuộc có lai lịch gì!" Cái tên Tiêu Thần chỉ trong khoảng nửa khắc đã danh truyền khắp Học viện Bắc Đấu, rất nhiều nam nữ khán giả đều sôi nổi thăm dò lai lịch của hãn. Hải Vân Thiên và mập mập hai tên sắc lang cùng một nhóm, con mắt nhìn trái ngó phải, mập mập nhin không được nói: " Thì ra muốn hấp dẫn những muội muội xinh đẹp lại đơn giản như vậy, người xem những nữ tử xinh đẹp kia... Ài, khi nào ta mới có thể được người như vậy quan tâm đây." " Chờ người nghĩ biện pháp kế thừa đấu thú cung Huyền Hoàng, khi đó đông đảo mỹ nữ sẽ hướng về người thôi." Hải Vân Thiên nhật nhẽo đả kích nói. Trong sân, lông mi Lu Muda nhíu lại càng nhíu, bình tĩnh mở miệng nói: " Ta so với người lớn hơn gần mười tuổi, nếu như quả thật ra tay hóa ra là khi dễ người sao, để ba vị bằng hữu của ta phân công cùng người đo sức, nếu như người có thể thắng, ta sẽ không làm khó dễ người." Dáng vẻ của hãn hết sức tự phụ, dùng lời ngông cuồng trả lời Tiêu Thần như vậy, lại thấy hãn có vẻ phong phạm nhất phái

cao thủ. " Vậy ba người các người cùng lên đi." Tiêu Thần phi thường trầm tĩnh, trực tiếp nói thẳng. " Tiểu tử họ Tiêu người quá cuồng vọng rồi, Lu Muda nhường người như thế, người lại không biết tốt xấu, vậy ta Vương Minh là người đầu tiên hướng người khiêu chiến!" Một nam tử mặc áo lam, tóc đen như mực, hành động như gió, tại chỗ lưu lại một cái lam ảnh phóng về Tiêu Thần. "Vương Minh hai mươi lăm tuổi, đại cao thủ lục trùng thiên đã ra tay!" Ngoài trường âm thanh xôn xao, rất nhiều người đều biết hẳn là cao thủ trong Học viện Bắc Đẩu. " Cực kỳ am hiểu Hóa Huyết Thiên La Dao, mau nhìn, hẳn xuất đao rồi!" Một thanh huyết đao cuộn cuộn như huyết vân, bị huyết vụ lật phất bám vào, đem không gian trước mặt Vương Minh nuốt hết trở thành đỏ như máu, thiểm điện màu đỏ đan xen bên trong diễn võ trường, liên tục tám mươi một ánh đao xé ra, dải sóng đao đỏ như máu điên cuồng ngưng tụ, hình thành một màn đao huyết sát, bao phủ hướng về phía Tiêu Thần. Ngoài trường sớm đã truyền ra tiếng kinh hô, từng cái đao mang phá vỡ hư không, ánh sáng chói lọi sớm đã khiến hai mắt mọi người không mở ra được, khiến tâm trạng của tất cả mọi người chấn động, khẩn trương nhìn chăm chú vào bên trong trường đấu. Chiêu thức không đẹp mắt phức tạp, không tưởng lại va chạm kịch liệt, năng lượng óng ánh xao động khiến người ta sợ hãi, chỉ có một tia sáng không chói mắt tại trong huyết quang lóe lên, bàn tay Tiêu Thần xuyên qua màn đao trùng điệp, vô thanh vô tức phá nát toàn bộ đao mang! " Bất Diệt Ấn!" Chính là Bất Diệt Ấn của Bất Tử nhất mạch!" " Bất Tử nhất mạch khi nào lại xuất ra một vị cao thủ thế?!" Ngoài trường những người có kiến thức rộng rãi, kinh hoàng kêu lên. , vạn pháp không chạm vào người, tâm bất diệt, thân bất diệt! Lấy nhu khắc cương, huyền công hiểm có lấy yếu diệt mạnh. " Người này công lực so với Vương Minh cao thâm hơn, huyền môn cái thế lại dùng yếu chống mạnh, ưu thế quá cường đại!" Trong tiếng kinh hô của mọi người, Tiêu Thần từng bước tiến lên, tay lật lên Bất Diệt Ấn tách ra, huyết đao của Vương Minh như là đồ sứ vỡ nát, cả người càng giống như bị sét đánh, cuồng loạn rung động, bay ngược ra ngoài. Vừa vặn một kích, một gã cao thủ lục trùng thiên đã thất bại thảm hại! Đông đảo người đang xem cuộc chiến nhất loạt ồ lên, rất nhiều người đều có chút khó

tin nhìn chuyện xảy ra trước mắt. " Vương Minh lại có thể thất bại, một chiêu bại trận!" Nghe được tiếng xôn xao kinh hô đó, trong học viện càng nhiều người hướng về nơi đây đi tới.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 146: Hình mẫu bạo long.

Chương 146: Hình mẫu bạo long. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Một chiêu thắng địch! Tiêu Thần đứng yên tại giữa sân, mà Vương Minh đã bay lùi ra ngoài. Bên cạnh một tia ánh sáng thần tốc vọt tới đỡ được Vương Minh. Một tia máu từ khóe miệng Vương Minh tràn ra, mặc dù không có uy hiếp đến tính mệnh, nhưng hiển nhiên hắn đã mất đi chiến lực. Ngoài trường sớm đã cực kỳ rầm rĩ, tất cả mọi người vô cùng giật mình. Vương Minh là học viên của Học viện Bắc Đẩu, tu vi lục trùng thiên trong học viện xem như là đẳng cấp cao thủ. Không phải không có người hơn hắn, thế nhưng hôm nay lại bị một chiêu đánh bại khiến cho mọi người phải trở mắt mà nhìn. Tin tức rất nhanh truyền ra ngoài. Chỉ gần gũi khoảng nửa khắc tại trung tâm diễn võ trường đã tụ tập gần nghìn người. " Ta đến đấu với người!" Trong bốn đại cao thủ lại lần nữa đi ra một người, vóc người trung bình, có chút ốm yếu, tướng mạo bình thường, chỉ là trong ánh mắt có một tia sắc bén. Đi vào trong sân tự báo tên họ nói: " Ta là Từ Phong." Người này rất thẳng thắn, không nói lời dư thừa, thân hình trong sát na trở nên hư vô mờ mịt. Cả người dường như hóa thành một hình ảnh mờ nhạt khiến người khác không nắm được một tia khí tức. Người quan chiến cũng bắt đầu sôi nổi nghị luận. " Từ Phong trời sinh linh sĩ, tu vi lục trùng thiên,

trong viện ít có địch thủ, có thể nắm trong tay các thần thông kinh khủng!"

" Có thể làm hành tung của mình biến mất. Kẻ giết người vô hình!" Một vài người nhỏ giọng thảo luận, đương nhiên không có khả năng truyền tới tai hai người đang trong trận quyết đấu. Mọi người ở đây nhìn chăm chú thân ảnh của Từ Phong đột nhiên biến mất. Hóa thành không gian vô hình. Ánh nắng chiều nhuộm đỏ bầu trời, ánh hồng chiếu sáng khiến diễn võ trường cũng thành một phiến đỏ sậm, mọi người giương mắt nhìn cũng tìm không được bóng dáng Từ Phong. Ngay trong sát na, Tiêu Thần đột nhiên di chuyển, rất nhanh tự mình rời khỏi sân đấu, nhẹ nhàng bay ra xa năm thước, một tia sáng chói mắt cuốn tới chỗ hắn vừa đứng. Hiển nhiên là Từ Phong mạnh mẽ phát động công kích bất ngờ. Chỉ là không có đánh trúng sau lưng Tiêu Thần. Điểm ánh sáng trong nháy mắt tan biến, không hề lưu lại chút dao động nào. Tiêu Thần không khỏi nhíu mày. Hiện trường bỗng chốc yên tĩnh. Người quan chiến đình chỉ nghị luận, lẳng lặng nhìn tất cả mọi việc, đây là một trận đối chiến vô cùng đặc biệt. Tiêu Thần tuy rằng tu vi mạnh mẽ, thế nhưng địch thủ ẩn hình, đối với hắn nhất định có nhiều uy hiếp. "

Ầm!" Một tia thiểm điện to lớn chói lọi nổ ra. Một góc chéo áo của Tiêu Thần bị cắt đứt trong sát na hóa thành tro bụi, nếu như chậm trễ nửa bước chân thân thể hắn có thể cũng biến thành một khúc than đen. Không ai hoài nghi uy lực của tia thiểm điện vừa rồi. Trong không khí phiêu bạt một mùi cháy khét gay mũi. Vừa tránh khỏi nguy hiểm, lông mi Tiêu Thần lần nữa cau lại. Diễn võ trường rơi vào tình trạng cực kỳ yên tĩnh, ngay cả hơi thở cũng nghe được. Tất cả mọi người đang khẩn trương lo lắng. Bởi vì biết đâu một giây sau sẽ quyết định được thắng bại. " Xích" Một cái ánh đao rực rỡ từ trong hư không đột ngột chém ra. Trực tiếp hướng đến cổ của Tiêu Thần. Nhưng trong sát na gần kề, Tiêu Thần như cây mây mềm mại. Thân thể cong thành một vòng cung kỳ diệu, sai một ly tránh thoát ánh đao. Hắn nhanh nhẹn như báo săn xoay người chuyển thân, phóng ra đao mang hướng về chỗ đó đánh tới. Mặc dù ánh đao đã biến mất, Từ Phong sớm đã biến mất không thấy bóng dáng. Nhưng Tiêu Thần cũng đã tập trung về phía bên kia, trực tiếp hướng về một chỗ hư không, không có chút động tác dư thừa, một quyền oanh ra. Một quyền đơn giản trực tiếp đánh ra gần như

trong suốt. Phát ra ánh sáng mạnh mẽ chói mắt sau đó phát ra một âm thanh giòn tan "Ầm". Một tiếng kêu đau đớn phát ra, thân ảnh Từ Phong hiện ra. Nhanh chóng lùi lại, một cánh tay của hắn đã bị vụn vụn. Rất rõ ràng đã bị Tiêu Thần một quyền làm đứt đoạn xương cánh tay. "Rất tốt." Tiêu Thần hướng về Từ Phong đánh giá. Mặc dù đối phương đạt cảnh giới lục trùng thiên. Nhưng nắm giữ thần thông linh thuật ẩn thân như vậy, Tiêu Thần có chút coi trọng. Có điều nghe vào tai, Từ Phong lại vô cùng tức giận. Đối phương so với hắn còn muốn nhỏ hơn vài tuổi. Nhưng khẩu khí trong lời nói lại như trưởng bối chỉ điểm cho vãn bối, "Tiếp tục!" Hắn cũng hiểu được mình đã thất bại. Thân hình nhanh chóng biến mất ngay tại trường. "Người không phải là đối thủ của ta." Tiêu Thần hướng về một mảnh hư không lên tiếng. Kinh hãi, Từ Phong đang ẩn núp thân hình chợt chấn động. Vội vàng thay đổi phương hướng. Tiêu Thần thấy hắn không thu tay cũng không nói thêm gì. Lúc này hắn đã khai mở thần thông không nghe không thấy liền phát giác ra. Hết thấy hành động của Từ Phong đều hiện ra rõ ràng trong đầu hắn. Nếu như để Từ Phong biết Tiêu Thần vừa nảy cổ ý phong bế linh giác, nhất định ngăn người kinh hãi. Hắn không nghĩ đến Tiêu Thần lại có ý định rèn luyện tốc độ phản xạ của cơ thể như vậy. Hắn căn bản không có xem đẳng cấp của đối thủ ngang hàng với mình nên mới làm như vậy. Đương nhiên Tiêu Thần sẽ không nói ra bản thân có một môn thần thông như vậy, nếu không sẽ khiến người khác hiểu rõ khả năng năng lực giác ngộ mà không nghe không thấy. "Oanh" Cơ lốc năng lượng cuộn cuộn tại bên trong diễn võ trường, Tiêu Thần một quyền đem Từ Phong đang ẩn thân đánh bay ra ngoài, âm thanh rõ ràng của tiếng xương vỡ truyền khắp diễn võ trường. Một cánh tay khác của Từ Phong cũng buông xuống. Đồng thời hai chân cũng biến dạng, thân thể hắn rõ ràng đã xuất hiện nhiều khớp xương bị gãy. Ngoài trường người quan chiến một mảnh xôn xao, cái tên gia hỏa Tiêu Thần này quả thực là một hung đồ giết người. Thực lực của Từ Phong trong Học viện Bắc Đẩu là cực kỳ xuất chúng. Người có thể áp chế được hắn thật không nhiều. Thế nhưng, bây giờ lại bị Tiêu Thần đánh một trận như bù nhìn bay lên bay xuống. Dường như có chút không thể tưởng, lẽ nào tên gia hỏa kia từ sắt thép đúc thành hay sao? Nhìn vóc người rắn rỏi

của Tiêu Thần, dung mạo anh tuấn, căn bản không có nghĩ đến hắn đã luyện qua Kim Chung Trảo, Thiết Bối Sam, thế nhưng... Biểu hiện của hắn lại cực kỳ giống như một con mãnh thú, lần lượt rút gân bẻ xương kẻ khác! Hải Vân Thiên tuấn mỹ nhất thời hít một ngụm khí lạnh. Nói thầm: "Bạn thân ra tay thật tàn nhẫn!" Quay đầu lại nhìn Gia Cát Lượng bên cạnh, nói: "Mập mập, người cẩn thận một chút, đến lúc đó người ít ra chủ ý không đứng gần với Tiểu Quật Long đi, không phải người muốn tay chân heo của người lần lượt bị hắn bẻ gãy chứ. Đụng tới hắn thì chỉ có đứt, cẩn thận cái đầu heo cũng bị đánh cho bầm dập." "Quả thực không phải người!" Thiếu nữ tóc lam đứng bên cạnh con mắt trong veo trợn lên rất lớn. Hàm răng trắng bóng ra sức cắn môi hồng. Mũi đẹp xinh xắn nhúu lại. Hình dạng có chút đáng yêu. Bất mãn nhỏ giọng lầm bầm nói: "Cái tên gia hỏa kia chẳng lẽ là làm bằng sắt. Lợi hại như vậy, đường huynh cũng đánh không lại hắn chứ..." Lúc này. Học viện Bắc Đẩu sớm đã ồn ào tiếng người. Toàn bộ học viện, đại bộ phận mọi người đều chạy tới đây, ngoài diễn võ trường bị vây chặt như nêm cối. Học viện Bắc Đẩu cùng với Học viện Chiến Thần, Học viện Bạch Lộc ở gần nhau, không biết tin tức về tứ đại cao thủ quyết đấu như thế nào truyền đến hai tòa học viện kia, không ít học viên cũng trực tiếp leo tường qua, đi đến chỗ này. Muốn nhìn một chút rốt cuộc là kẻ nào ngông cuồng tới 'chọn bãi' Học viện Bắc Đẩu. Từ Phong không thể tiếp tục chiến đấu. Quả thực giống như là bị một bạo long giẫm lên, toàn thân xương cốt rạn nứt nhiều chỗ. Người thứ ba bước vào bên trong, người này thân hình cao lớn cường tráng. Tướng mạo thô lỗ. Có một cỗ khí chất cường đạo. Hắn dứt khoát. Nói: "Hứa Long, tiếp chiến với người!" "Oanh" Một quyền đánh tới. Quyền phong phá không. Cương khí bắt đầu khởi động, ánh tím như cầu vòng từ một kích phát ra. Tiêu Thần không né tránh, một quyền nghênh tiếp. Năm tay lấp lánh rực rỡ năm chặt, da dẻ lóng lánh như ngọc, mặc dù không có cương khí bắn ra, không có sắc sảo. Nhưng lại phát ra tiếng sấm ầm ầm. "Oanh" Trực tiếp đối kháng, hai quyền đồng thời va chạm. Tiêu Thần không chút mảy may di chuyển. Hứa Long gắng sức lay động cánh tay, lùi lại bảy tám bước. Hữu chương tuy rằng không bị gãy xương. Nhưng rõ ràng là sưng tấy lên. Máu bầm phân bố trong da thịt bàn

tay phải. Ngoài trường mọi người kinh hãi hít một ngụm khí lạnh. " Người này quả thực là một hình mẫu bạo long!" " Hứa Long tu vi thất trùng thiên. Có biệt danh ‘quả đấm thép’ , nhưng lại bị tên gia hỏa kia một quyền đánh lui, mãnh thú a!" " Hứa Long hiện nay là đệ tử cực mạnh trong học viện chúng ta. Lại có thể bị hấn dễ dàng áp chế, cái tên gia hỏa kia thực sự là mãnh thú sao!" " Sai. Hứa Long tu vi thất trùng thiên. Là đệ tử cực mạnh ngoại viện chúng ta, trong nội viện bí mật đào tạo những người so với hấn còn mạnh mẽ hơn nhiều." Không hề nghi ngờ, Tiêu Thần một quyền đem đệ tử cực mạnh của ngoại viện đẩy lùi đã trấn áp mọi người quan chiến. " Tên này hung hãn như đại tinh tinh, quả thực là một dã thú!" Nha đầu bảo bối của gia tộc Mander nhỏ giọng nói thầm. " Xoát" Tiếng vang phá không truyền ra, Hứa Long phóng lên cao. Hấn bay lên giữa không trung, tay đánh ra từng luồng ánh tím bắn nhanh về phía Tiêu Thần. Ngoài trường nhiều người phi thường kinh ngạc. Hiển nhiên ngoại trừ số ít người biết ra. Không ai biết hấn là một cao thủ võ học hay là một gã linh sĩ. Hứa Long không dám cùng với Tiêu Thần trực tiếp đối kháng. Không ngừng đáp xuống lại rất nhanh bay lên không. Muốn cùng với Tiêu Thần du đấu, nhằm tiêu hao lực lượng của hấn. Có điều khi hấn đang tìm cách thì trong đám người kinh hô lên. Hứa Long ngăn người, Tiêu Thần cũng triển khai một đôi cánh năng lượng phóng lên cao. Thẳng đến hấn. " Trời ạ. Hình mẫu bạo long này quả là vô địch. Lại có thể bay!" " Người biết cái gì. Đó là kỳ công của Bất Tử Môn, hấn vậy mà có thể tu thành Bất Tử Thiên Dực. Quả thực là khắc tinh của linh sĩ và chú sư mà, hình mẫu bạo long bay được thật là đáng sợ!" Nếu như Tiêu Thần tinh tế lắng nghe. Cái mũi nhất định sẽ lệch sang một bên, tất cả mọi người đều đem hấn trở thành một bạo long, một mãnh thú vô địch. Hứa Long muốn né tránh, nhưng Bất Tử Thiên Dực đã triển khai. Không có chỗ nào để hấn trốn tránh. Tiêu Thần tốc độ thực sự quá nhanh. Mọi người thấy cả hoa mắt. Cảm giác Tiêu Thần cùng với Hứa Long cảnh giới thất trùng thiên đồng thời đánh vào một chỗ, trong không gian của hai người kiếm khí ngang dọc, đao khí tràn ngập. Ánh sáng mạnh mẽ chói mắt. Kinh khí dâng trào. Trên không, năng lượng kịch liệt dao động bất định. Không ngừng mạnh mẽ cuộn trào, phát sinh từng trận sấm nổ vang. Hứa

Long dù sao cũng là cao thủ thất trùng thiên, cùng Tiêu Thần liên tiếp đánh ra hơn mười chiêu. Nhưng cuối cùng cũng chống đỡ không được, trong một mảnh quyền phong âm âm, bị đánh bay ngược ra ngoài. Một dải máu tươi rơi xuống. Quan chiến đều là tu giả, con mắt cũng vô cùng rõ ràng. Đã thấy hai cánh tay của Hứa Long biến dạng, rõ ràng lại bị đánh gãy xương. " Hứa Long cũng gãy xương rồi!" " Tên gia hỏa kia quá mạnh, ta đoán hai tên át chủ bài bí mật được bồi dưỡng trong nội viện cũng không hơn người này đâu." " Con mẹ nó, tên gia hỏa kia thực sự là xứng danh mãnh thú!" Lúc này, không ít học sinh của Học viện Chiến Thần cùng với Học viện Bạch Lộc cũng chạy tới đây, thấy loại hiện trường này. Đều nhao nhao lớn tiếng ồn ào kêu lên. " Bạn thân người thật mạnh. Đệ nhất cao thủ ngoại viện của Học viện Bắc Đẩu cũng do hấn hạ gục. Huynh đệ, ta càng thêm tôn kính người, dứt khoát đánh vào nội viện luôn đi." " Huynh đệ ta muốn kết giao bằng hữu với người, ta là người của Học viện Bạch Lộc." " Bạn thân, người thật đúng là hình mẫu bạo long đó. Quá mạnh mẽ. Đánh cao thủ của Học viện Bắc Đẩu không còn mặt mũi, tỷ tỷ ta ủng hộ người!" Mọi người Học viện Bắc Đẩu nghe được những lời nói của người này. Đều nhao nhao trợn mắt nhìn bọn họ. " Đây, nha đầu Học viện Chiến Thần người chuẩn bị la hét cái gì đó?" " Tên gia hỏa Học viện Bạch Lộc kia, người còn dám tới học viện chúng ta sao? Lần trước chạy tới ký túc xá nữ sinh của Học viện Bắc Đẩu chúng ta. Bị người ta đánh cho bỏ chạy người đã quên à." Một người nữ sinh tiếp lời nói: " Nhưng, Học viện Bắc Đẩu cũng không phải là cấm địa, sao không thể tới. Đây, huynh đệ bạo long trong sân tiếp tục tiến lên đi, chút nữa đi tới Học viện Bạch Lộc của chúng ta, tỷ tỷ giúp người giới thiệu một muội muội đồng học xinh đẹp." Ngoài diễn võ trường là một mảnh ồn ào. Trong tiếng rầm rĩ chịu không thấu, Lu Muda đi vào trong trường. Mặc dù không tính là anh tuấn bao nhiêu, nhưng có một cỗ khí chất khác lạ. Trầm ổn vô cùng, có phong phạm của nhất phái cao thủ. " Ta nói rồi, người có thể chiến thắng ba người bọn họ, ta hôm nay sẽ không làm khó dễ người." " Hôm nay không làm khó dễ. Chắc chắn ngày mai sẽ tìm tới ta." " Quả thực muốn cùng người ước hẹn thời gian độ sức khác." " Sớm biết người sẽ nói như vậy. Nói nhằm không bằng bạo lực. Cùng nhau chấm dứt

ngay hôm nay đi." Lời hai người nói truyền rõ tới ngoài trường, diễn võ trường bỗng chốc im lặng xuống. Lu Muda là ai chứ? Cao thủ bát trùng thiên, nếu như không phải mới học xong ở Học viện Bắc Đẩu. Ngoại viện tên tuổi đệ nhất cao thủ dám chắc sẽ là hắn. Lu Muda nở nụ cười nhạt, nói: " Được, rất thẳng thắn. Vậy hôm nay đi, người cần nghỉ ngơi không?" " Không cần, trực tiếp khai chiến!" Tiêu Thần từng bước tiến lên. Như là có đại thần thông Súc Địa Thành Thốn. Một bước nhỏ nhưng lại thuấn di ra xa mười thước. Cuồn phong cuồn cuộn, tay phải lóe ra ánh vàng kim rực rỡ chém đến, Tiêu Thần đối đầu với Lu Muda cũng không dám khinh thường, đây chân chính là cao thủ đồng cấp với hắn. " Xoát" Lu Muda nhẹ nhàng như lá trong gió, theo gió mà động. Di chuyển ra xa tám thước. Tiêu Thần lăng không vọt lên, hai chân phía trước tại trên không quét đến. Hai chân như được đúc ra từ kim loại, nếu như đánh trúng thân thể nhất định phải đứt gân gãy xương.

Hiển nhiên Lu Muda đã nhìn ra, Tiêu Thần vô cùng cuồng dã. Lực lượng mãnh liệt cường đại. Không muốn cùng với hắn ngạnh tiếp, hắn lướt ngang vài thước, sau đó bay lên trời. Tại không trung lộn một vòng. Hai chân giống như tiễn đao*, chia thành trên dưới hướng về phía thắt lưng Tiêu Thần. (* kéo) Hết thấy đều phát sinh như chớp, nhanh đến khó tin, rất nhiều người chỉ thấy được vài cái tàn ảnh mà thôi. Căn bản không có thấy rõ động tác đánh nhau tới chết sống. Tiêu Thần vô cùng bình tĩnh. Tiễn Đao Thối là một sát thức cơ bản nhất, đã là võ giả đều biết uy lực vô cùng lớn của nó, nhưng không có mấy người có thể dùng tốt. Tiêu Thần không chút kinh hoảng. Không có né tránh. Trái lại mãnh liệt tại không trung lướt ngang. Tăng nhanh tốc độ hướng về Lu Muda đánh tới. " Tiểu tử này quá ngoan độc rồi!" " Mạnh mẽ. Bạn thân thật lợi hại!" " Thực sự là hình mẫu bạo long, thật điên cuồng!" Ngoài trường cao thủ đều có thể thấy rõ. Không ít người nghị luận, đặc biệt người của Học viện Bạch Lộc và Học viện Chiến Thần mở miệng càng không hề cố kỵ. Tiêu Thần xông về phía trước, nhân

cơ hội đánh tới giữa hai chân Lu Muda, hóa giải thức Tiên Dao Thối quá mức tàn nhẫn kia. Lu Muda nhất định sẽ bị hấn đánh trúng. " Dã thú!" Kanati lầm bầm nói. Rất nhiều người cũng nhao nhao kinh hô. Lu Muda dù sao cũng là cao thủ. Thật không ngờ Tiêu Thần lại hung hãn như vậy, thân hình rất nhanh trầm ổn, thân thể như là du ngoạn trong vạn quân, rất nhanh hạ xuống mặt đất. Tiêu Thần tránh khỏi đòn công kích sắc bén. Cùng lúc đó. Tiêu Thần lao thẳng xuống dưới. Đôi thủ chưởng rực rỡ như ngọc lấp lánh lóe ra từ trong bảo khố. Năng lượng cuộn trào mãnh liệt như thực chất, như quả cân vạn quân nện xuống. Mặt đất ầm ầm răng rắc rung động. Kinh khí vô hình làm mặt đất xảy ra rạn nứt. Từng cái khe lớn mở rộng lan ra. Cổ cuồng phong khiến mái tóc dài của Lu Muda bay tán loạn. Hấn không đủ sức tránh né. Lực lượng như núi cao che phủ phía trên bản thân hấn. Chỉ có thể ngạnh tiếp. Căn bản không có cách nào lui lại. " Oanh." Giống như hai tòa núi lớn đồng thời đánh vào. Cuồng phong cuộn trào mãnh liệt, kinh khí dâng trào, ánh sáng rực rỡ chói mắt. Lực lượng vô hình đáng sợ như điên cuồng lan ra. Người quan chiến ở gần bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Thân thể chấn động mãnh liệt. Không tự chủ được phải lùi lại, không ít người bị ảnh hưởng, tại diễn võ trường một trận đại loạn. Trong sân, Tiêu Thần cùng với Lu Muda mãnh liệt ngạnh kháng một lúc. Hai người như hai tia điện dây dưa cùng một chỗ, lớp lớp tàn ảnh. Chưởng ảnh bay tán loạn. Từng tia sáng chói mắt liên tục bạo phát. Hai người kịch liệt đại chiến cùng một chỗ. " Bay lên. Đã bay lên!" " Là 'Phi Thiên vũ y' trên quý. Không ngờ Lu Muda cũng có loại y phục bảo bối như vậy." Ngoài trường kinh hô, Lu Muda phóng lên cao, bay lên trên trời, Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực cũng ngượng không bay lên. Tại không trung nổi lên trận đại chiến kịch liệt. Toàn bộ học sinh Học viện Bắc Đẩu hầu như đều chạy tới diễn võ trường. Cao thủ Học viện Bạch Lộc cùng với Học viện Chiến Thần cũng chạy tới không ít, trong học viện không ít cao thủ tiền bối cũng bị kinh động. Bắt đầu chú ý đến trận đấu độ sức này. " Tiêu Thần người xong rồi." Lu Muda tự tin nói không nên lời. Quát: " Âm Dương chi —————_ Tuyệt Diệt!" Tiêu Thần rõ ràng cảm giác được bất an. Cũng quát to: " Lục Thần Thức!"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 147: Ấn ký.

Chương 147: Ấn ký. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Lục Thần thức tuy rằng chỉ là một thức tán thủ nhưng tuyệt diệu đến kinh khủng, đây là một thức tán thủ đã qua trăm tôi ngàn luyện, là tinh hoa tổng quan cao cấp của đại đạo vô hình, theo cách nói khác cũng là một sát thức hoặc chính là một thức ‘ấn ký’ hữu hình! Tiêu Thần tu luyện Lục Thần, Nghịch Loạn, Trấn Ma, Băng Liệt bốn thức này với một đoạn thời gian, mặc dù đã có thể lĩnh hội một chút ảo nghĩa trong đó, có thể dùng để giết địch, nhưng còn chưa chân chính đem ấn ký khắc sâu vào trong linh hồn. Hắn sơ bộ nắm giữ pháp môn ấn ký giết người nhưng vẫn chưa lĩnh hội tinh túy trong đó, dù sao việc này thực sự quá khó. Đại đạo vô hình ký thác trong một thức dù là cảnh giới Trường Sinh cũng rất khó lĩnh hội hết chân nghĩa. Mặc dù nói ấn ký không lưu lại trong linh hồn, nhưng gần một năm tu hành khiến cho Tiêu Thần đối với pháp môn khắc địch có lĩnh ngộ sâu sắc, nhất là ấn ký của thức tán thủ Lục Thần càng thêm lĩnh ngộ tối đa. Từ khi bắt đầu quyết đấu đến bây giờ, đối mặt với cường địch cảnh giới bát trùng thiên Tiêu Thần không có chút ý nghĩ khinh địch. Giờ khắc này nghe đối phương hét lớn là lúc cảm giác được khí tức nguy hiểm phủ về hắn. Hắn không do dự, toàn lực triển khai Lục Thần thức trong tứ đại tán thủ. Càng nguy hiểm, trong lòng Tiêu Thần càng yên tĩnh, quên đi bản thân, sự vật, đối thủ. Thế giới nội tâm một phiên kỳ ảo giống như thoát khỏi chiến trường trở thành một trong những người quan chiến, nhưng trong tay đã vẽ

ra một cái ấn ký. Lục Thần thức long trời lở đất, thức thứ nhất trong tứ đại tán thủ thức cũng như tên, chủ yếu thể hiện một chữ "Lục", từng tia sáng nhỏ trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời. Tuy rằng tà dương đã lặn về phía tây, sắc trời hoàn toàn trở đen, nhưng trên bầu trời lại rực rỡ không gì sánh được, giống như có vô số ngôi sao tụ tập giữa không trung. Ánh sáng chói lọi như thần quang mỹ lệ chiếu sáng khắp nơi. Nhưng cũng không phải là mỹ lệ thần thánh mà là ánh sáng tử vong như sóng to gió lớn, ngăn ngui trong sát na bị đánh vỡ, trên bầu trời ánh sét bạo động, sát khí ngút trời. Năng lượng mệnh mông kịch liệt cuồng bạo như là sơn băng địa liệt, diễn võ trường cũng theo đó lay động mãnh liệt, có thể nghĩ lần quyết đấu trên bầu trời này có bao nhiêu dữ dội. Thức Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ của Lu Muda quả thực có thể nói là thiên hạ đỉnh cấp kỳ công, có đại năng lật gió chuyển mưa. Nếu như người bình thường bị một chưởng này phủ xuống thì thực sự là xương cốt không còn. Một chưởng của hắn đen như mực, một chưởng lại trong suốt long lanh như bạch ngọc, hai loại màu sắc bất đồng xuất hiện tại hai bên song chưởng. Kinh khí tung toé điên cuồng phách ra như mãnh long xuất hải, khuấy lên bảy tầng sóng năng lượng lớn. Hư không như bể nát, trên bầu trời tựa như mở ra một cánh cửa địa ngục, hướng về Tiêu Thần mà cắn nuốt. Trên mặt đất mọi người cảm giác được uy áp cường đại cùng với năng lượng rung chuyển, có thể nói theo Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ cuộn cuộn phủ xuống, mặt đất nơi diễn võ trường chấn động văng tung tóe. Một kích vô cùng đáng sợ, Lu Muda chỉ mới trở tay một chút đã tạo ra kết quả đáng sợ như vậy. Tiêu Thần rõ ràng chứng kiến một tòa địa ngục cung hiện ra trên hư không, trước địa ngục cung cổ lão thâm lương là một tòa ma phủ điều hung ác dữ tợn to lớn trông rất sống động, một cánh cửa màu đen to lớn như hướng về Tiêu Thần mở rộng ra. Đây tuyệt đối là một trận quý dị nhất mà Tiêu Thần từng gặp, một chiêu Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ vậy mà dẫn ra ảo cảnh đáng sợ như vậy, thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Lực hút sau cánh cửa đen như muốn đem hắn cắn nát. Ấn ký Lục Thần thức như là một vòng mặt trời màu vàng nhảy vào cung điện cổ lão hắc ám trên không, từ phiên ảo cảnh trên trời xé qua. Khiến cho khí tức có tính hủy diệt nguy hiểm không ngừng yếu đi! Ánh

sáng , phát ra hào quang tinh tế trong bóng đêm vô cùng nổi bật, dĩ nhiên chân thực như đao và kiếm, có đều là cỡ nhỏ, dài nhất không quá ba tấc, phong cách cổ hiên ngang! Nghìn vạn thần kiếm cùng với thiên đao, kiểu dáng bất đồng, tạo hình khác nhau. Như từ viễn cổ xé rách bầu trời mà đến. Quyết đấu quý dị, ảo cảnh cùng với ảo cảnh quyết đấu! Nhưng lực lượng là chân thật. Lu Muda kinh hãi không thôi Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ chính là căn cơ của gia tộc Mander, cho nên gia tộc mới đứng sừng sững trong Nam Hoang mấy trăm năm không ngã. Mà càng ngày càng mạnh thì việc nắm trong tay một thần học đúng là không thể tách rời, chỉ có lực lượng gia tộc cường đại, bọn hắn mới có thể đứng càng cao càng ổn. Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ chính là cổ lão kỳ công trong truyền thuyết, danh chấn Nam Hoang vô số năm, là bị người trong gia tộc trong lúc vô tình lấy được. Đồng cấp đối kháng, chỉ cần tuyệt học này vừa xuất ra, dù là thời gian linh sĩ cùng với không gian linh sĩ cấp bậc vương tộc tu giả xuất hiện, chỉ sợ cũng phải tránh lui, những người khác thì càng không nói, ít có người có thể đối kháng. Nhưng hôm nay Lu Muda hoàn toàn ngây dại, trong hư không hiện ra địa ngục cung ảo giác chậm rãi tan vỡ, ngàn vạn thanh trường kiếm cùng với đao ba tấc, trăm phá mọi ngăn cản, lực lượng khiến mọi thứ vỡ tan tành. Không trung đại tan vỡ! Liên tiếp hơn mười tiếng va chạm mạnh kịch liệt, tất cả đều biến thành ánh sáng lấp lánh, bầu trời chậm rãi khôi phục lại ban đầu, Tiêu Thần khòe miệng nhẹ nhẹ tràn ra vết máu, đây là lần đầu tiên hắn bị thụ thương sau khi huyền công đột nhiên tăng mạnh. Lu Muda sắc mặt tái nhợt, lảo lảo đứng ở trên không, sau đó đột nhiên ngửa mặt trở mình lộn ngược xuống, một ngụm lớn máu loăng phun ra, ngã xuống giữa không trung. Hiển nhiên là hắn thất bại, hoàn toàn thất bại! " Kết thúc!" " Lu Muda cảnh giới bát trùng thiên vậy mà bị thất bại!" " Bảng xếp hạn thanh niên Nam Hoang cao thủ sắp sửa được viết lại! Cái tên biến thái trong gia tộc Mander, Độc Cô Kiếm Ma cùng bọn người phía sau sắp sửa được khắc thêm cái tên Tiêu Thần rồi." " Hơn hai mươi tuổi lại đạt đến tu vi bát trùng thiên!" " Đáng sợ!" Trung tâm diễn võ trường của học viện Bắc Đẩu đã sôi lên, mọi người có cảm giác khiếp sợ không thôi, Tiêu Thần liên tiếp đánh bại tứ đại cao thủ, lại hạ cả Lu Muda, thanh niên cao thủ đỉnh cấp của Nam

Hoang chuẩn bị sửa lại kết cấu thứ bậc! " Ta ngất, tên này biến thái sợ rằng so với đại ca của Kanati hẳn là không kém bao nhiêu" Gia Cát Lượng nghĩ thoáng qua mà sợ rụt cổ lại. Hải Vân Thiên cũng thở dài một hơi, hẳn chính là tu giả có thực lực cao thâm, lý giải tình huống, nói: " Bây giờ người sợ chết sao? Hẳn thực lực mạnh mẽ như thế, khẳng định sau lưng có thể lực lớn chống đỡ, nếu không làm sao có được huyền công lợi hại như vậy chứ. Cao thủ tiền bối trong Nam Hoang cố kỵ qua lại không được tùy tiện ra tay. Dưới tình huống này, hẳn tiêu diệt vài người trong thế hệ thanh niên có lẽ rất dễ dàng, khuyên người đừng hướng Tiểu Quạt Long có lòng dạ sai lệch." " Ca!" Thiếu nữ tóc lam Kanati nhanh chóng chạy tới giữa sân. Lu Muda từ không trung rơi xuống được người tiếp lấy, Kanati chạy tới gần, có chút yếu ớt cười khổ nói: " Thật không ngờ hẳn cường hãn như vậy..." " Ca người không sao chứ, đều do ta không tốt, chờ sau khi đại ca trở về....." " Hẳn vừa rồi đã hạ thủ lưu tình, nếu không ta không thể sống sót..." Xa xa, vài tên lão nhân của học viện Bắc Đẩu nhìn nhau một chút, sau đó lộ ra thần thái suy tư, một người trong đó trầm ngâm một hồi, nói: " Vừa rồi là... Lục Thần thức sao?!" " Giống, cực kỳ giống!" " Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ danh chấn Nam Hoang không ngờ còn gặp khắc tinh." " Hẳn là Lu Muda công lực kém hơn một chút, nếu không sẽ không thua dễ như vậy." " Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ chính là tuyệt học quý báu của gia tộc Mander a!" Diễn võ trường sôi trào vô cùng, học viên của Học viện Bắc Đẩu cùng với Học viện Chiến Thần còn có Học viện Bạch Lộc nổi lên tranh chấp. Học viện Bắc Đẩu đại bại mà còn vì lời lẽ của học sinh hai học viện kia không thích đáng, suýt nữa dẫn phát xung đột. Có người còn khích tướng, muốn cao thủ nội viện trong Học viện Bắc Đẩu bí mật bồi dưỡng xuất chiến. Thấy Tiêu Thần từ giữa không trung hạ xuống, Hải Vân Thiên cùng với mập mập rất nhanh chạy tới. " Đi nhanh, hôm nay người đánh một trận thành danh, nhưng trước mắt chuyện phiến toái cũng không ít, hay là trước tiên tránh đầu sóng ngọn gió đi." Tiêu Thần gật đầu, mang theo Tiểu Quạt Long cùng với Kha Kha, hai người rất nhanh hướng về phía ngoài học viện Bắc Đẩu phóng đi. Không ai dám ngăn cản Tiêu Thần, biểu hiện của hình mẫu bạo long này khiến người ta nghĩ lại mà phát sợ, không ai muốn đứt tay gãy

chân. Ra khỏi cửa chính của Học viện Bắc Đẩu, mập mạp thở phào một cái, nói: " Huynh đệ người làm sao mạnh mẽ vậy, giấu diếm ta thật hay. Hắc hắc, về sau có thể quang minh chính đại tới đường học phủ mà ngắm các muội muội rồi, còn sợ gì chứ..." Nghĩ đến đây hắc nở nụ cười hắc hắc. Hải Thiên Vân tuần mỹ tay xoa nhẹ trán, có chút đau đầu nói thầm: " Thật không biết đem người an bài tại đường học phủ là đúng hay sai, sau này nhất định sẽ rất náo nhiệt." Hắc xoay người lại, nói: " Hôm nay lẽ ra ta muốn mời các người đi đến Trầm Ngư Lạc Nhạn cung, nhưng bây giờ còn đang tránh đầu sóng ngọn gió, nếu không sợ rằng sẽ gặp phiền phức, qua vài ngày nữa chúng ta lại tụ tập cùng một chỗ." Không hề nghi ngờ, tên của Tiêu Thần đã nằm trên bảng đen của ba đại học viện, được không ít người để ý tới. Mấy ngày tới hắc ít giao du với bên ngoài, cả ngày đều tu luyện. Dĩ nhiên, khẳng định hắc có ra ngoài một lúc, chẳng hạn như đi ăn cơm. Hắc không muốn dạ dày của mình ủy khuất, mỗi ngày đều đi ăn ở bên ngoài. Bất quá vẫn cứ đi điều tra một ít, tìm một vài địa phương không quá náo nhiệt, nhưng có chút phiền phức là không có cách nào để trốn tránh. " Người phía trước đứng lại." Vài tên quân lính chạy qua, toàn thân áo giáp lóe ra màu kim loại đặc biệt bóng loáng, trong tay trường đao sáng bóng. " Chúng ta nghi ngờ người cùng một vụ án nguy hiểm có liên quan, mời theo chúng ta đi một chuyến nào." Đây thuần túy là những kẻ chán ghét, nhìn vài tên quân binh trước mặt cười nhạt, Tiêu Thần dễ dàng dự đoán được mấy tên gia hỏa này đang cố tình chỉ trích hắc. " Các người có chứng cứ gì sao?" " Đi sẽ biết, đi nhanh đi." Mẹ nó, Tiêu Thần có chút nổi cáu, có người cố ý làm cho hắc không được thoải mái, mặc dù trước mắt không quan tâm đến mấy tên quân binh, nhưng hắc cũng không muốn làm kẻ giết người giữa đường phố. Đúng vậy, ngẫm lại kỹ lưỡng đúng là không thể làm càn, đây căn bản là một cỗ thể lực lớn nhất trong thành, dám chắc là thành chủ Thiên Đế thành. " Đi mau!" Bên cạnh một tên binh sĩ sốt ruột quát. Tiêu Thần lẳng lặng nhìn bọn chúng, trầm giọng nói: " Hy vọng các người vẫn tiếp tục kiêu ngạo như vậy." " Lão tử là sĩ binh của Lễ thân vương, dù trên đường phố giết người cũng không có tội!" Một gã binh sĩ ánh mắt lộ ra thần sắc hung ác. " Người có gan thì nói thêm một câu nữa đi?!" Tiêu Thần từng bước tiến

lên, khi ở Nhân Gian Giới, hấn ngay cả hoàng gia công chúa cũng dám giết, huống chi là một sĩ binh thân vương tại Trường Sinh đại lục. Những binh sĩ này tuy là ngang tàng hống hách, nhưng bị ánh mắt mạnh mẽ của Tiêu Thần đảo qua, cảm giác toàn thân phát lạnh, bọn chúng trợn mắt há hốc mồm, tức giận muốn mở miệng lên tiếng mắng chửi nhưng lại phải nuốt xuống.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 148: Cuồng nhân.

Chương 148: Cuồng nhân. Người dịch : doccokiemmt Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Giết người trên đường vốn là không thể, nhưng bị kẻ khác khiêu khích mà không hoàn thủ lại thì càng không có khả năng. Tiêu Thần bị ghen không thể phát tiết cơn giận theo bọn chúng đi đến bờ con sông trong thành. Chỗ đó có một gã giáo úy mang theo vài tên binh sĩ đang chờ đợi, vừa nhìn thấy Tiêu Thần thì không thềm lên tiếng mà rút ra một cây roi dây quất về phía mặt Tiêu Thần. Miệng cùng lúc quát : “ Không biết sống chết là gì!” “ Bốp” Tên giáo úy ngăn cả người ra. Ngọn roi của hấn còn chưa chạm được đến người đối phương thì trên mặt đã có thêm một dấu tay cực lớn, gã bị đánh cho một tát điếng người. “ Người...dám đánh ta sao?” Tên giáo úy dường như không thể tin. Gã điên tiết vô cùng, giơ roi lên định đánh lần nữa. “ Người tính đánh rắm gì vậy?” Dưới tình huống như vậy, Tiêu Thần cho rằng không thể biện minh, cũng không cần phải biện minh, càng không cần thiết phải biện minh gì hết. “ Bốp!” Cái miệng rộng của hấn bị hung hấn tát qua. Ngọn roi của tên giáo úy khó mà chạm đến gấu áo của Tiêu Thần . “ Chết tiệt!” Cái miệng rộng của gã bị đánh đến máu me tung tóe, thân là vệ

binh của Lễ thân vương. Chưa bao giờ hắn cảm thụ cảm giác bị đánh thế nào, từ trước đến giờ chỉ có hắn đánh kẻ khác. Chưa kẻ nào dám đụng đến hắn. “ Bốp!” Lại một cái tát vào cái miệng rộng, cặp mắt của hắn đã lóe kim tinh. "Leng keng leng keng" Âm thanh đao rút ra khỏi vỏ vang lên xung quanh. Tám tên binh sĩ, đao trong tay lấp lánh hàn quang, nhanh chóng ra tay. Không đợi mệnh lệnh của tên giáo úy kia mà hung hãn chém về phía người Tiêu Thần. " Đương đương đương." Bỗng có tiếng kim khí thanh thúy vang lên , tám thanh đao lấp lánh hàn quang đánh tới đều bị bẻ gãy, sắc mặt tám người lúc này cực kỳ khó coi, thấy Tiêu Thần dùng tay không mà đoạn đao, bọn họ xem ra cũng biết mình đã gặp đại phiền toái rồi. “ Bốp bốp!” Tên giáo úy kia bị Tiêu Thần nắm lấy áo, không một lời thừa thãi, Tiêu Thần liên tục đánh bốn phát vào cái miệng rộng. Hung tợn quát vào mặt hắn: “ Người nghĩ người là cái quái gì, vệ binh thân vương thì hay ho lắm sao?” “ Tiểu tử kia, người đã phạm vào tội phản nghịch còn không mau buông ta ra!” “ Phản nghịch ư?” Tiêu Thần cười nhạt : “ Người nghĩ người là ai chứ?” Nhìn ánh mắt độc địa của gã giáo úy kia, Tiêu Thần bắt đầu bực mình. Liền nhắm vào cái miệng rộng mà đánh cho gã đầu óc quay cuồng . “ Ta là binh sĩ của Lễ thân vương. Mạo phạm đến Lễ thân vương là tội chém đầu! “ Giáo úy vẫn như củ mạnh miệng ác độc hướng về phía Tiêu Thần rống to hơn đồng thời phản kháng giãy dụa yếu ớt. Nhưng hắn làm thế nào tránh được Tiêu Thân cảnh giới bát trùng thiên đây. “ Ta còn tưởng người là hoàng đế, có thể thay mặt một vương triều chứ!” Đánh cũng đã đánh, Tiêu Thần làm sao mà chịu khoanh tay nữa chứ, lại đánh vào hai bên cái miệng rộng khiến hàm răng của giáo úy sớm đã bay ra mấy cái. Tám gã binh sĩ bên cạnh hơi há hốc mồm cùng rụt rè sợ hãi. Tại thủ đô Thiên La thành họ chưa từng gặp phải cảnh tượng như thế này nên trong lòng sợ hãi không ngớt, thầm mong Nam Hoang quả nhiên là nơi dã man vô cùng. Ngay cả binh sĩ của hoàng thân còn dám đánh thì biết sợ gì chứ. Hàm răng trong miệng đã bay ra quá nửa, Giáo úy cũng đã chịu thua, không dám nói nữa... khúm núm trả lời. “ Thật sao? Là mưu kế của Vương gia bày ra, còn các người chỉ nhận lệnh hành sự?” “ Ta xin thề, những gì ta nói đều là thật, ta không nên tham năm trăm kim tệ kia, con lợn chết tiệt kia tự tìm đến ta.

Ta tưởng chỉ giáo huấn một tên vô lại bình thường nào có biết người lại là một cao thủ như vậy... “Hiện tại, giáo úy biết cái gì đều nói cái đó, hẳn biết mình đã đụng phải tên ngoan độc. Tại Nam Hoang này là nơi không phục vương triều nhất. Nếu đối phương ngang ngược giết chết hẳn thì hẳn quá oan uổng rồi.” Nói hình dáng đặc thù của người đó cùng một loạt tình tiết cụ thể và tỉ mỉ cho ta.” Vừa lúc giáo úy kể xong mọi chuyện, Tiêu Thần nắm hẳn ném mạnh ra giữa sông, cùng lúc đó tám người đằng sau vừa định bỏ chạy cũng được Tiêu Thần tiễn cho một đoạn. Ở trong thành không kiêng nể mà giết người quả thật rất quá đáng nên hẳn cũng không muốn làm tổn thương đến tính mạng của những người này. Nhưng trừng phạt nghiêm khắc khó mà tránh khỏi. Tuy đối phương là binh sĩ của thân vương nhưng hẳn cũng không sợ, Nam Hoang có thể nói là cách xa hoàng đế. Hoàn cảnh địa lý thực sự quá mức hoang vu. Mặc dù Thiên Đế thành nằm ở phía nam của Trường Sinh đại lục thuộc cường quốc Thiên La nhưng quyền thống trị tối cao lại ngoài tầm đế quốc. Bởi vậy Thiên Đế thành đang ở trạng thái bán độc lập, thành chủ Nam Hoang khống chế nửa số dân số, xây dựng thế lực lớn cũng không bị Thiên La quốc dòm ngó. Thiên Đế thành kinh hiện long vương, cũng có không ít tiểu thánh thủ ẩn hiện bóng dáng, ba tháng sau giải đấu đại thú gần bắt đầu, khiến mây ở bốn phương tám hướng di chuyển, người từ phía bắc đã đến đây không ít. Thiên La quốc Lễ thân vương Tôn Miếu đường quan bằng phẳng, rất thích đấu thú. Mặc dù đối với các làm của người chưởng quản Thiên Đế thành rất bất mãn nhưng nhóm đi tới Thiên Đế thành đầu tiên lại là một trong những nhân vật cường thế. Thiên Đế thành vốn nằm ở trạng thái bán tự lập nên thành chủ đối với hoàng tộc trước giờ không tôn kính, Lễ thân vương Tôn Miếu đối với thái độ của hẳn thật sự bất mãn, bởi vì Thiên Đế thành chủ giả vờ câm điếc không nghe tiếp hẳn nhưng Tôn Miếu vẫn âm thầm đi tới. Rất nhiều thế lực lớn trong thành đều biết, thành chủ làm sao có thể không biết được. Tôn Miếu bất quá chỉ mới 20 tuổi đời dễ dàng có chức lớn, được hưởng nhiều ưu đãi, làm sao có thể chịu được. Chẳng qua mấy ngày nay hẳn vẫn đang ăn nhẩn nhịn không phát tác. Ngoài ra hẳn còn tiếp xúc với một số gia chủ có thế lực lớn trong thành. Hôm nay lại mở tiệc thiết yến một số ít thanh niên của các đại

gia tộc để lấy lòng hảo hữu. Những gia tộc này mặc dù thế lực khổng lồ, thủ đoạn vô cùng đê tiện nhưng trên danh nghĩa vẫn là con dân của Thiên La quốc, cho nên khẳng định sẽ hăng hái đưa con em của mình tham dự bữa tiệc đó, cũng không sợ vì vậy mà đắc tội đến thành chủ. Đây là cuộc tụ hội nhỏ lén lút, thành phần tham gia toàn là những tinh anh tuổi đời còn rất trẻ của các đại gia tộc. Ở phía sau, Tôn Miếu nghe xong tin tức, sắc mặt đột biến nói : “ Quá đáng, không biết sống chết!” Tiệc chiêu đãi chỉ có mấy người, trong đó có một nữ tử nhìn sắc mặt Tôn Miếu có điều không tốt, mở miệng dò hỏi : “ Vương gia, chuyện gì vậy?” “ Có người dám ném thân binh của bản vương xuống sông.” Tôn Miếu mặc dù lời lẽ bình tĩnh, thế nhưng vài người trẻ tuổi ngồi gần hần cảm thấy áp lực chập chờn. “ Ồ, là ai dám lớn mật mạo phạm đến Vương gia thần thành chứ?” Một tên nam tử thoạt nhìn có chút say rượu lên tiếng. Tôn Miếu nhìn Thiên Đế thành chủ Lưu Đạo Minh mấy ngày liền lại phát sinh thêm sự việc ngày hôm nay thực là sức chịu đựng đã lên đến cực điểm. “ Người đâu.” Không hề nghi ngờ, người đã ném thân vương binh sĩ xuống sông chính là Tiêu Thần, lúc này hần đang ở trong thành, tìm kiếm tên du côn mặt sẹo mà giáo úy đã nói. Quả thực tìm hần không khó, bởi vì mặt sẹo ngày thường hay qua lại trên đường. Căn bản không hề tránh mặt ra ngoài, Tiêu Thần mơ hồ đoán được cái gì đó, nên không nóng lòng động thủ. Chặn hần tại một cái hẻm nhỏ, không để cho mặt theo thấy được hình dáng của hần. Khống chế một huyết của mặt theo, đầu tiên là cho ăn tát vào mồm vài cái rồi quát hỏi : “ Người hối lộ binh vệ của Lễ thân vương?” Mặt theo sớm đã bị đánh cho chân nguyên gân co, hai mắt hần hiện tại tạm thời bị mù trong khoảng ngắn, không nhìn thấy gì cả, Tiêu Thần hỏi gì cũng đều nói. Mặt theo đúng là tiểu đầu mục cho người có thế lực lớn trong thành, thế nhưng sai khiến mặt theo làm việc lại là một người khác. “ Quả nhiên là như vậy...” Tiêu Thần có chút phẫn nộ, hần không muốn tiếp tục tra khảo nữa, bởi vì hần biết người đứng phía sau khẳng định đã xóa sạch dấu vết. Binh sĩ của Lễ thân vương, mặt theo, cùng với đầu sỏ của mặt theo cũng chỉ là những tên râu ria tiểu tốt, chẳng qua bọn chúng đều bị khống chế bởi một thế lực không nhỏ. Vậy là có người cố ý khêu khích Tiêu Thần, gây khó dễ cho hần. Nếu như hần

nổi điên, trực tiếp điều tra rõ ràng, chắc chắn sẽ đắc tội với các tiểu nhân vật. Tiểu nhân vật thì cũng không đáng sợ, nhưng cũng có một ít tác dụng đặc biệt, nói không chừng sẽ đụng những thế lực lớn đứng sau chúng. Lúc này, Lễ thân vương Tôn Miếu đã nổi giận, hắn đã nhần nhịn thành chủ Lưu Đạo Minh nhiều lần, thế nhưng bây giờ có người trong thành dám ngang nhiên đụng đến binh sĩ của hắn. Thật sự không thể nhân nhượng nữa, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người đời cười chê một thân vương như hắn. Hắn thật không ngờ thành chủ lại khiêu khích như thế nên hắn cần phải đáp trả lại khiêu khích này. Đây chỉ là nhóm tiểu nhân vật, mà theo vài tên thân binh dĩ nhiên đã đem Tiêu Thần trở thành ‘ác bá’ trong thành. Khi hai tên thiếp thân thị vệ dẫn theo một đội binh sĩ tróc nã Tiêu Thần trên phố thì vị Lễ thân vương tuổi trẻ khí thịnh mới hối hận có đúng là chuyện bé xé ra to không? Chính lúc này, Tiêu Thân bị đội binh sĩ ngăn cản trên đường phố nhất thời nổi giận. Cái gọi là Thiên La cường quốc để cho Thiên Đế thành trở thành bán độc lập nhưng những người này dám ngang nhiên bắt người trên đường không cần phân biệt tốt xấu. Thật là bá đạo giống như lấy dững khí đem Thiên Đế thành thu hồi. “ Nói cho vị vương gia kia của các người, tra hỏi cẩn thận mấy tên binh sĩ bị ta đánh. Coi xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Ta và người không quen biết, không muốn gây thù, nhưng không có nghĩa là sợ gặp phiền phức.” Khách khí đúng là cách hòa hoãn huyền diệu tốt nhất ! Đây là cảm khái của thân vương tiểu đội. Con mẹ nó ‘khách khí’ thật quá đáng, ngay cả thân vương cũng không cũng không để vào mắt. Quá cuồng vọng! Không nói nhiều nữa mà trực tiếp bắt người, những người này đồng thời vọt lên. Lường ra tên ác ba trong thành này rất nhanh sẽ bị đánh đập. Chẳng qua ngoài hai gã thân vương thị vệ tứ trùng thiên cao thủ ra, những người khác đều là ‘tinh binh’. Cùng tu giả so sánh quả không đáng vào đâu, thế nào lại ngăm đánh Tiêu Thần. Một lát sau, trên đường thân người nằm la liệt, hai tên thân vương thị vệ cũng không ngoại lệ, Tiêu Thần không chút khách khí giẫm lên người bọn họ nói : “ Truyền lời của ta đến vương gia các người, con người của ta rất khách khí rồi, chớ chọc ta!” Đám người nằm trên mặt đất mắng chửi “Mẹ nó. Người là ai? Thật quá điên cuồng!” Nửa canh giờ sau, Lễ thân vương Tôn Miếu thấy đám người phía

sau mặt mũi bị đánh bầm dập. “ Hẳn nói hẳn đã rất khách khí. Nói ta chớ chọc hẳn sao?!” Tay đập mạnh xuống bàn trà bên cạnh cả giận nói : “ Một người trong thành dám to gan vô lễ với ta như thế. Muốn chết!” Có điều hẳn chợt nghĩ tới cái gì liền quay đầu lại hỏi gã thân vệ : “ Đi, hỏi những người khác cho kỹ. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Tôn Miếu biết tính tình của thân binh. Trước cái tên giáo úy trở về kia khẳng định là nói thật, chẳng qua hẳn cũng lười truy cứu, dù sao tên đó cũng là người ở đây, đánh chó phải nể mặt chủ, hẳn cũng muốn tìm tên ác bá đó tính sổ. Có điều lúc này tên kia nói hẳn hỏi lại mấy tên kia thật kỹ xem coi có nội tình gì bên trong. “ Vương gia, vì sao lại tức giận?” Một tên thanh niên nam tử hỏi. Bữa tiệc chiêu đãi có tám, chín người. Những người này đều là tinh anh của các đại gia tộc. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đều phi thường lão luyện. “ Một người trong thành coi rẻ uy nghiêm của bản vương!” Tôn Miếu đã khẳng định là do thành chủ sai khiến, sắc mặt vô cùng nhục nhã. Hướng về phía những người này dò hỏi : “ Các người là người của Thiên Đế thành, có nghe qua một người tên là Tiêu Thần không?” Đám nam nữ thanh niên đang ngồi nghe thần sắc khẽ động, nghe nói như thế thần thái mỗi người không giống nhau. “ A, là hẳn! “ Một thiếu nữ tóc lam kinh ngạc kêu lên. “ Kanati, nàng nghe qua cái tên này sao? Hẳn trong thành có rất nhiều danh xưng?” Tôn Miếu hỏi, hẳn đối với bảo bối của gia tộc Mander cực kỳ ưa thích. Nghĩ đến thiếu nữ xinh đẹp này rất thẳng thắn, không giống như chỉ được truyền thụ của gia tộc mà rất hiểu việc. “ Đương nhiên có nghe qua, chuyện này tuyệt đối lớn, ác bá nổi tiếng khắp thành!” Kanati thở phì phì nói, trên mặt có chút ửng đỏ. Các nam nữ của gia tộc khác đều cười nhạt, bất quá có người nói trước, bọn họ cũng thừa gió bẻ măng. Mọi người đều biết mấy ngày trước, nha đầu của gia tộc Mander làm mọi người kinh ngạc, đem bản thân làm người hầu cho người ta. Những người này đều nghe nói như vậy. Tôn Miếu không nhìn ra ý tứ của những người này, mắt liếc trái phải mở miệng hỏi một tên nam tử : “ Gia Cát Minh người biết người này sao?” Thoạt nhìn người này giống như là kẻ say rượu, sắc mặt tái nhợt, vành mắt biến thành màu đen, thế nhưng không ai dám khinh thường hẳn vì tất cả đều biết gia tộc hẳn lợi hại cỡ nào. “ À, ta có nghe qua về người này, hình như... rất

cuồng vọng nha!” Gia Cát Minh thản nhiên nói. Những người đang ngồi đây tâm tư đều không giống, chẳng qua đều biết ý của tên Gia Cát Minh muốn làm khó dễ tên Tiêu Thần kia. “ Láo xược, ác bá, cuồng vọng...” Tôn Miếu tuy rằng lúc đầu rất phẫn nộ, nhưng hiện tại tâm tình đã bình ổn, Những người đang ngồi ở đây đều có thể lực lớn tại Nam Hoang, bọn họ trong miệng khẳng định tên kia cuồng vọng chắc chắn không phải là một tên côn đồ đơn giản như vậy. “ Hải Vân Tuyết nàng biết người này chứ? “ Tôn Miếu lại đặt câu hỏi. Đây là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, nếu Tiêu Thần cũng ở chỗ này, nhất định vô cùng kinh ngạc. Vì nàng và Hải Vân Thiên tướng mạo rất giống nhau, dung mạo hoàn mỹ. Da thịt trắng như tuyết, con ngươi trong trẻo linh động, lông mi thật dài, mũi cao xinh đẹp cùng cặp môi hồng nhuận vô cùng kêu gọi... mái tóc đen dài như thác nước. Chính là biểu tỷ của Hải Vân Thiên. “ À, ta hình như có nghe qua.” Hải Vân Tuyết lông mi hơi cau lại. “ Báo, Yến Khuynh Thành tiểu thư tới.” “ Cho mời!” Hải Vân Tuyết lông mi giãn ra, khẽ cười nói : “ Vương gia hãy hỏi Khuynh Thành tiểu thư xem, chắc nàng ta biết.” Kinh diễm! Đây là cảm giác của Tôn Miếu khi thấy Khuynh Thành, từ cửa bước vào là một nữ tử thật sự xinh đẹp, có thể nói là chim sa cá lặn. dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, hơn nữa trong đại sảnh xuất hiện vài nữ tử xinh đẹp làm cả phòng khách dường như chói lên.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 149: Kiêu ngạo cuồng vọng.

Chương 149: Kiêu ngạo cuồng vọng. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Phượng bắc có giai nhân. Tuyệt thế mà cô độc. Một cái nhìn liễn khuynh thành, hai cái nhìn liễn khuynh quốc, mà ai biết được khuynh quốc cùng khuynh thành? Giai nhân rất khó gặp! Trong đại sảnh nhiều nữ tử xinh đẹp muôn vẻ. Nhưng nét linh tuệ hòa cùng trời đất, chính là tuyệt thế giai nhân tại Nam Hoang, Tôn Miểu là Lễ thân vương của Thiên La đế quốc dù đã gặp qua vô số mỹ nhân. Thế nhưng lúc này cũng có một loại rung động. Giang sơn như họa, mỹ nhân như thơ. Yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân. Mấy ngày nay, Thiên Đế thành thành chủ Lưu Đạo Minh cũng không có đến gặp hân, căn bản không có để vị thân vương như hân vào mắt, làm cho hân bức khí. Cho tới bây giờ khi thấy được mấy vị giai nhân của Nam Hoang cùng nhau tỏa sáng, tâm tư của hân mới có một tia khác thường, nếu như những nữ tử trong đại sảnh đều thu vào vương phủ. Hân thực sự là hưởng phúc a. Tâm tư hân lay chuyển, nhưng lại không nói tiếng nào thờ dài một hơi. Những nữ tử này là hạng nhân vật nào? Đều là tinh anh đời sau của các siêu cấp đại thế lực. Những đại thế lực này có thế lực tuyệt đối không đơn giản với Thiên Đế thành. Khắp Nam Hoang trăm triệu dặm đều là thiên hạ của bọn họ. Vùng đất Nam Hoang tràn ngập truyền kỳ sắc thái cổ lão. Dân chúng ở đây căn bản không phục Thiên La quốc. Đế quốc tuy cường đại nhưng lại nằm ngoài tầm tay. Vị vua không ngai của Nam Hoang chính là những người của gia tộc này, từ mức độ đó mà nói những người trẻ tuổi này cùng Lễ thân vương hân ngang hàng với nhau, ngay cả xuất ra các loại thủ đoạn cũng có thể từ trong đó có hai ba nữ tử đã quá cực hạn. Chiếm hữu được những đỉnh cấp mỹ nhân Nam Hoang này thu vào vương phủ, hân như là nằm mộng. Đế quốc hoàng đế cũng không có khả năng! Mọi người lại ngồi xuống, Tôn Miểu hướng Yến Khuynh Thành hỏi: " Khuynh Thành, nàng cũng biết tên Tiêu Thần này sao?" Nghe xưng hô cùng với ngữ khí bình thản như vậy của hân, mấy người trong đại sảnh cũng cảm thấy được điều gì. Hải Vân Tuyết khóe miệng mỉm cười. Như vậy nàng có khả năng vừa nghỉ ngơi vừa phân tâm. Nếu như thân vương trẻ tuổi này đưa ra hứa hẹn lớn với gia tộc nàng, nếu không tận lực mượn sức, nàng sẽ rất phiền phức. Thân là nữ tử của đại gia tộc có một số việc cần nghe theo gia tộc an bài. Nhất là nữ tử. Thoạt nhìn Gia Cát Minh tửu sắc quá độ. Vùng xung

quanh lông mày khẽ nhíu lại một ít. Giai nhân khuynh quốc ai lại không thích? Thân là nam nhân. Hẳn tự nhiên cũng có một phen tâm tư, đặc biệt là thực lực chân chính của Bất tử Môn đại phái này, nếu như có thể kết minh, thực sự là một cánh tay đắc lực. Bất quá hẳn suy nghĩ một chút thầm nghĩ quên đi, dù sao cũng là thân vương một nước. Sau này nếu muốn hướng về mặt bắc phát triển. Cần phải nhờ sự giúp đỡ của Tôn Miếu. Mỹ nhân Nam Hoang không chỉ có một người là Yến Khuynh Thành. Trong đại sảnh mấy cực phẩm nữ tử đều có bối cảnh cường đại. Những nam nữ này nhất thời đều lộ ra biểu tình bất đồng. Yến Khuynh Thành cho rằng Tôn Miếu biết sự tình trên Long Đảo. Nàng đã từng bị Tiêu Thần bắt được, đây là một sự tình khiến cho nàng mỗi khi nhớ lại đều rất xấu hổ. Hôm nay, đối mặt với nhiều người lại bị hỏi như vậy, nàng cảm giác gương mặt có chút nóng lên. Ở đây xác thực có hai ba người biết một ít tin tức về Long Đảo, dù sao bọn họ cũng là tử đệ của một số đại thế lực trung tâm. Rất nhiều điều cơ mật có thể tiếp xúc, nhưng cũng không phải mỗi người đều biết, mọi người thấy thần sắc nàng như vậy. Đều cảm giác vô cùng kinh ngạc. Mẫn cảm hiểu được có ‘cố sự’. "Tu vi người này không tồi, cũng không phải là người chịu thiệt." Yến Khuynh Thành nói như thế, làm cho tinh anh trẻ ở đây trong lúc nhất thời cũng không phỏng đoán ra ý vị trong đó, không biết nàng vì sao nói như vậy. " Nam Hoang ngoại hồ tàng long a. Hôm nay Tiêu Thần này dám đánh thân binh của bản vương." Tôn Miếu tuy rằng lời lẽ bình tĩnh. Thế nhưng người ở đây cảm giác được hấn đang tức giận, có lẽ bởi vì thần sắc ban đầu của Yến Khuynh Thành , làm cho thân vương trẻ tuổi này càng thêm bất mãn. " Vốn trong vương phủ cũng có vài tên tuấn kiệt, đối với một đường tu luyện rất có tâm đắc. Đi theo bản vương đi tới Nam Hoang, muốn kiến thức một chút kỳ công của Nam Hoang cao nhân, bản vương muốn để cho bọn họ cùng Tiêu Thần tỷ thí một phen. Chư vị nghĩ thế nào?" Tôn Miếu chính là thân vương của Thiên La quốc, ở vị trí lớn như hấn há lại là người tầm thường. Những lời này thể hiện rõ cường thế của hấn. Hướng Nam Hoang truyền đạt một số tin tức. Đồng thời, nói một vài lời sau cùng lại đề ra một tia trưng cầu ý kiến, hỏi xem những người này có hay không cùng Tiêu Thần liên kết. Tránh phải lỡ tay làm tổn thương người khác.

Kanati vẻ mặt vô hại hồn nhiên đáng vẻ tươi cười nói: " Hì hì. Đường nhiên được rồi, ta rất chờ mong trận chiến này." Tất cả mọi người cảm giác có chút không nói nên lời. Gia tộc Mander như thế nào lại phái tiểu nha đầu này tới, nàng rõ ràng không phải là người trẻ tuổi quản lý chủ sự trong gia tộc a. Có lẽ ở đây chỉ có nàng một người được phép hoàn toàn dựa vào sở thích cá nhân mà ‘nói lung tung’. Gia Cát Minh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói:" Biết đâu đó là một ý kiến hay sao. . . " Mặt khác có mấy người gật đầu, tuy rằng không nói gì thêm. Nhưng đã biểu thị đồng ý, mục đích của bọn họ không giống nhau, đều muốn làm sao để Tiêu Thần khiêu khích với vị vương gia này, Tiêu Thần khẳng định phía sau có thế lực lớn chống lưng, bọn họ mới phát sinh chuyện này. Hải Vân Tuyết mỉm cười nhìn mọi việc, cũng không có nói cái gì. Yến Khuynh Thành khẽ nhíu mày như muốn nói gì. Thế nhưng thấy thái độ mọi người như vậy. Sau khi suy nghĩ một chút liền không bày tỏ thái độ. Tôn Miếu cẩn thận quan sát thần thái của mọi người. Hết thấy nắm rõ thực hư. Bình thản cười, nói: " Đã như vậy, ta phải người mời tên Tiêu Thần kia." Hắn trong lòng có nhiều phỏng đoán, mặc kệ tên Tiêu Thần có đúng hay không do thành chủ Lưu Đạo Minh xúi giục. Hắn đều phải xoa dịu, dù sao thân vệ của hắn bị người ngược đãi không tranh được là thật. Hạn chế ở nhà tu luyện mấy ngày, ngày hôm nay chẳng biết tại sao rước lấy phiền phức. Tiêu Thần hôm nay nộ khí rất nặng, có chút bất tri bất giác lại đi tới một cái chợ đấu thú. Ba bộ xương khô, Kha Kha, Tiểu Quật Long đều lưu lại trong căn nhà. Đối với những điều mới nghe lần đầu về đấu thú. Bao giờ cũng có thể khiến người ta cảm thấy hiếu kỳ, Tiêu Thần không ngừng tính ra sức chiến đấu rất mạnh của tiểu ấu thú, tưởng tượng thấy chúng nó đến khi trưởng thành có thể đạt được cảnh giới nào. Nhưng ngay lúc này, lại có người phá hủy tâm tình của hắn, rõ ràng lại là Lễ thân vương mời hắn đi một chuyến. Bởi vì lần trước biết vị này không dễ chọc, lần này thân binh không dám ngang ngược hống hách, nhưng loại cảm giác về sự tự tôn này không che giấu được. Điều này làm cho Tiêu Thần phi thường phản cảm. Trực tiếp cự tuyệt, thân vương khá lăm sao, đây không phải Thiên La quốc, mà là Thiên Đế thành. Người có thể làm khó dễ được ta sao?! “ Không đi!” Những thân binh lúc này tròn tròn mắt, tên này

cũng quá ngạo khí tận trời. Đây là cái ‘khách khí’ mà tên kia nói, lại có thể không cho thân vương chút mặt mũi nào. Thật sự là kiêu ngạo cuồng vọng tới cực điểm a. " Vị huynh đệ mời theo chúng ta đi một chuyến . Vương gia chúng ta thật muốn gặp người." " Các người như vậy mời ta sao , lần đầu tiên tìm ta gây phiền toái. Lần thứ hai phái người bắt ta, chính là tượng đất cũng có ba phần nóng giận a!" " Lúc trước đều là hiểu lầm. Huynh đệ không nên lấy đó mà phiền lòng." Có thể khiến những thân binh này nói như thế xem như là phá lệ. Thường ngày đám người này tại Thiên La quốc đều quen ngang ngược kiêu ngạo, sao có thể cùng người hạ giọng như thế. " Ta thật không có thời gian." Tiêu thần xác thực không muốn đi, đi đến địa bàn của người ta, vạn nhất có thể phát sinh bất lợi. Nói xong, Tiêu Thần xoay người bỏ đi. " Có gì đặc biệt hơn người, không phải là một kẻ có thể đánh tên vô lại sao, mấy vị thống lĩnh nếu như đích thân đến, nhìn người còn có thể kiêu ngạo như thế." Hai bên trái phải có người nhỏ giọng đánh giá. Tiêu Thần nhất thời cảm tức, đám gia hỏa này thực sự thiếu ăn đòn a. " Các người hay nhất là cách xa ta một chút, đừng làm cho ta nhìn thấy đám chướng mắt các người nữa." Tiểu giáo úy giữa đám thân binh xấu hổ mà giận nộ. Nhưng tận lực bảo trì dáng vẻ tươi cười, bất quá hẩn ở phía sau đám kiêu binh cũng bất mãn tới cực điểm rồi, đều xấu hổ lắm lắm. " Chưa thấy qua ai ngông cuồng như thế." " Quả thật là tác phong của dân man di." " Vương gia thực sự là làm điều thừa, không nên gọi hẩn đi tới quyết đấu gì chứ. Trực tiếp phái mấy thống lĩnh đánh hẩn phế đi bắt trở lại so với một hồi còn tốt hơn." " Xem ra mấy vị thống lĩnh phải động thủ trên đường lớn." Con bà nó chứ! Tiêu Thần nhất thời giận, hẩn đã nghe rõ hết. Việc Lễ thân vương phái người gọi hẩn dĩ nhiên là muốn cho hẩn cùng với người quyết đấu. Gọi vào trong phủ để một ít thuộc hạ cùng hẩn chiến đấu kịch liệt, mà Lễ thân vương cùng đám khách quý ở bên uống rượu quan chiến. Diễn trò khi. Xem Tiêu Thần là ai chứ?! " Lộp bộp lách cách." Suốt trận đánh, Tiêu Thần không coi ai ra gì đem hơn mười tên lính đánh ngã. Sau đó hung hăng dùng cước giẫm lên. Đứt tay gãy chân không thể tránh khiến người đi đường lớn một trận đại loạn, rất nhiều người vây quanh nhìn. " Không phải là người lần trước cùng nha đầu bảo bối của gia tộc Mander sao? " " Tên gia

hỏa kia thực sự rất kinh khủng, lại có thể đem thân binh của Lễ thân vương đánh cho một trận." " Người này rốt cuộc lai lịch như thế nào a. Hành sự phách lối như thế." " Thực sự là thống khoái a. Nhìn rất là hả giận." Sau khi hơn mười tên thân binh mang gậy chạy về. Tôn Miếu lúc đó thiếu chút đã đá cái bàn, cũng quá mức không cấp mặt mũi cho hãn, liên tục ba lần đem thân binh của hãn đánh trở về. Tên gia hỏa này là ai chứ? Con mẹ nó, quả là ngông cuồng ngang trời, đúng là muốn nhin cũng không nhin được nữa. " Vương gia ta đi đem người đến cho ngài!" Đứng ở phía sau Tôn Miếu là một người thanh niên hai bảy, hai tám tuổi đi ra. Tướng mạo bình thường. Nhưng trên người có một cỗ khí tức lẫm liệt. " Tốt, Vương Tây Xuyên người đem hãn đến đây cho ta." Nói đến đây, Tôn Miếu vừa nhíu mày, tựa hồ nhớ tới cái gì, nói: " Lưu Hải Ba người cùng đi với hãn." Ngày hôm nay hãn làm trò trước mặt một số khách mời. Liên tiếp bị mất mặt, sớm đã nổi giận. Bất quá cũng biết đồ vô lại này tựa hồ không dễ chọc. Phái hai người đem thanh niên cao thủ tới. Lúc này, Tiêu Thần và Hải Vân Thiên cùng nhau đi tới, không thể không nói đấu thú cung Hồng Hoang có thể lực phi thường không lồ. Hải Vân Thiên thu được một ít tin tức, tìm được Tiêu Thần thì biết được chuyện gì xảy ra. Hãn nhíu mày, nói: " Người này rất cường thế. Ta đối hãn không có cảm tình , dĩ nhiên hãn chủ ý muốn đánh lên tỷ tỷ của ta, ta rất muốn giáo huấn hãn một lần." Hải Vân Thiên từ đâu mà hiểu rõ về vị thân vương này. Tiêu Thần suy nghĩ một lát, nói: " Mời ta trở lại thì tới kiến thức, xem hãn có thể làm khó dễ được ta không." " Ân, ta đi liên lạc mấy người ăn chơi trác táng dưới thành chủ phủ. Có thể hay không mời một người trong bọn họ ra đây. Khiến thành chủ công tử và tên cường thế kia đấu khẩu đi." Tiêu Thần nghe lời nói đó. Lập tức nở nụ cười. " Không nhất định thành công nha, mấy tên này mặc quần áo lụa thì không thể là người ngu ngốc a, cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, hơn phân nửa là đục nước béo cò." Hải Vân Thiên suy nghĩ một chút. Sau đó cáo biệt Tiêu Thần rời đi. Vương Tây Xuyên mới dẫn người đến thì phát hiện Tiêu Thần. Đang dọc theo hướng đường lớn đi tới. Thật sự là đau đầu. Tên gia hỏa này lẽ nào cố ý tại gần đó chờ đánh người chứ?! Nghĩ tới đây hãn cùng Lưu Hải Ba rất nhanh lên nghênh đón. " Người là Tiêu Thần?" " Là ta, nghe nói vương gia

các người muốn gặp ta. Ta đây phải đi gặp hần." " Hừ. Vương gia không phải người bình thường tùy tiện là có thể gặp." Vương Tây Xuyên rõ ràng muốn động thủ tại đường lớn. Người cho rằng người là ai, có tư cách để nói chuyện. Nếu như Vương gia các người không nhiều lần phái người đến quấy rầy ta, mời ta, ta thật không đến sao? Tiêu Thần không trực tiếp nhìn hần, đi về phía trước. " Lời nói của ta người không nghe được sao?!"

Wương Tây Xuyên tại phía sau hần quát hỏi. "Người là đầu mục sao? Người nói tính là cái lông gì!" Bởi vì ngày hôm nay liên tục xảy ra vài việc, Tiêu Thần trong lòng sớm đã tràn ngập lửa hận, bởi vậy nói chuyện rất thô thiển. Ngay cả quay đầu lại đều không có, không nhìn hần tiếp tục đi tới. Vương Tây Xuyên lập tức xông lên. Nộ hỏa xung thiên. Tên vô lại này thật càng rồ. Hần dám cùng Phó thống lĩnh thị vệ của Lễ thân vương nói như thế, quả thật là dân man di. Có điều Lưu Hải Ba bên cạnh một tay kéo hần lại. Nói: " Tên kia muốn vào vương phủ. Bây giờ không cần phải động thủ. Sau khi tiến vào làm cho hần thảm bại trước mặt đông đảo tân khách. Chẳng phải là càng thêm làm nhục hần." " Đúng!" Vương Tây Xuyên nghiêng rằng nghiêng lợi. Đoàn người tức tối đi về phía vương phủ. Thân Vương phủ. Chính là Tôn Miếu tại Thiên Đế thành mua được thông qua bất động sản, bởi vì tại Thiên Đế thành rất có danh tiếng. Các siêu cấp đại quý tộc ở phương Bắc, phương Tây đều sở hữu sản nghiệp ở đây. Thân Vương phủ chiếm diện tích rộng lớn, kết cấu phi thường chú trọng. Tòa phủ vừa có kiến trúc phương Tây lại có đình thai lâu các của phương Đông, cung điện nối tiếp, trung tâm hợp lại, phong cách sân vườn đặc biệt. Khiến người cảm giác rất mới lạ. Suối phun bốc lên cao. Đá nhô dưới chân cầu. Nước chảy chập chờn, cá chép vàng quẫy đuôi, đá lạ xếp đồng, cây đẹp xanh um. Kỳ hoa dị thảo tùy ý có thể thấy được. Vương Tây Xuyên và Tiêu Thần cùng tiến vào vương phủ. Song phương hỏa khí đều rất lớn. Dọc đường căn bản không có nói gì. Mà Tiêu Thần càng không cần dùng cái gì để thông báo, trực tiếp xông qua ngăn trở. Tiến vào tiệc chiêu đãi tân khách của Tôn Miếu trong đại sảnh. Trong đại sảnh. Trên mặt đất phô bày thảm tơ vàng dày, khách quý mỗi người một bàn, đều tự ngồi sắp bằng. Tôn Miếu thân là chủ nhân ngồi ở trung ương đại sảnh. Hai bên đại sảnh tổng cộng ngồi khoảng mười vị

khách quý. Thấy nữ tử thanh lệ Hải Vân Tuyết thì Tiêu Thần rõ ràng sửng sốt. Hắn biết nữ tử có màu da trắng muốt, mỹ lệ động nhân tất nhiên là tỷ tỷ của Hải Vân Thiên. Sau đó vừa thấy được tuyệt mỹ Yến Khuynh Thành. Tại trên đại sảnh liếc nhìn một cái, sau cùng dĩ nhiên cũng không hề cố kỵ ngồi bên cạnh thiếu nữ tóc lam Kanati. " Người hầu nhỏ, người chưa làm xong phận sự a. Mấy ngày nay thế nào cũng không thấy người đi quý phủ của ta đưa tin chứ?" Thấy Tiêu Thần ngồi ở bên cạnh nàng. Kanati cũng đã nhúu mày liễu. Bây giờ nghe được lời nói đó. Khuông mặt xinh đẹp nhất thời đỏ bừng, thở phì phì nói: : " Người. . . tên gia hỏa người, trở về ta tìm người tính sổ!" Cuồng vọng. Tuyệt đối quá cuồng vọng! Tên gia hỏa lại có thể như vậy xông vào. Nghênh ngang ngồi xuống, Lễ thân vương ở giữa đại sảnh cũng không có phản ứng, Gia Cát Minh, Hải Vân Tuyết, Yến Khuynh Thành cùng đám người thần sắc khác nhau. Mọi người biết có trò hay để xem rồi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 150: Thù dữ tranh phong.

Chương 150: Thù dữ tranh phong. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần hành động như thế ngoài dự liệu của Tôn Miếu, quả thực không đem Lễ thân vương hấn vào mắt, không coi ai ra gì, chính là Gia Cát Minh, Hải Vân Tuyết, Yến Khuynh Thành cũng kinh dị không ngớt. " Người không nên ngồi ở đây?" Thiếu nữ tóc lam Kanati nhỏ giọng lầm bầm nói, sắc mặt hồng hồng, nàng biết mấy ngày trước thua Tiêu Thần, chuyện nàng trở thành người hầu nhỏ sớm đã truyền khắp thành. Hiện tại lại bị tên gia

hỏa nhắc tới, thực sự có chút bận lòng. " Tốt, có đảm lược." Tôn Miếu chính là thân vương một nước, rất nhanh bình tĩnh lại. " Thường, thường thôi, chỉ là hạng ba trong Thiên Đế thành mà thôi. Thân binh trên đường giết người, không có phép tắc, nếu luận hạng hai, ai dám tranh nhất. Thiên La thân vương, thế lực lớn lâu đời, vùng tay trời kinh đất hoảng, hạng ba cũng phải sang bên thôi." Tiêu Thần chẳng hề để ý, vô phép ngồi bên cạnh Kanati, không chút khách khí cầm chén rượu lên. " Đây, chén rượu của ta!" Mỹ nữ tóc lam xấu hổ ảo não, nhưng không dám động thủ. Nàng biết sự lợi hại của Tiêu Thần, sợ sự tình khó xử lại bắt đầu. Hiện trường chúng nhân không người nào không kinh ngạc, tên gia hỏa này lá gan thực sự quá lớn, thực sự là tùy ý a, không hề cố kỵ châm chọc Lễ thân vương. Phó thống lĩnh thị vệ thân vương Vương Tây Xuyên rất muốn tiến lên, nhưng lại bị Tôn Miếu dùng ánh mắt ngăn lại, chỉ có thể miễn cưỡng thầm giận. " Vị huynh đệ này thật sự là tùy ý a. . ." Gia Cát Minh tự mình uống một chén rượu. Tiêu Thần nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy người này sắc mặt trắng bệch, tên gia hỏa này vành mắt sâu rất đen, rõ ràng là bộ dạng tửu sắc quá độ. " Vị huynh đệ này xưng hô như nào?" Tiêu Thần cảm thấy người này rất không vừa mắt, tựa hồ không phải là một người thích trước mặt chủ động thủ, mới vừa rồi lời nói rõ ràng là thủ đoạn mềm dẻo. " Đấu thú cung Hồng Hoang Gia Cát Minh." Gia Cát Minh tự mình báo tính danh cùng lai lịch. " À, ngươi và Gia Cát Lượng rất giống nhau." Tiêu Thần tùy ý nói ra. Nhất thời, mấy người bên trong thần sắc dị động, Kanati lén nở nụ cười, người này thật đúng là nói chuyện không lưu tình. Gia Cát Lượng là ai? Là tên mập mập cực kỳ nổi danh tại Thiên Đế thành. Mặt tròn, mũi to, đôi mắt nhỏ, môi dày, lớn lên tuy rằng rất vui tính nhưng quả thật là cách cái từ 'tuần mỹ' vài trăm dặm, điều này không phải mắng Gia Cát Minh cũng là tên mập xấu sao. Kỳ thực, dáng người của Gia Cát Minh cũng không phải béo mấy. Tướng mạo cũng là trên trung bình, bị đánh giá như vậy, rõ ràng là cố ý mắng chửi người a. Tiêu Thần nghe Gia Cát Lượng nói qua, Gia Cát Minh bên nhất mạch gia chủ tựa hồ cùng hấn bất đồng, lần này hơn phân nửa là có liên quan với nhau. " Người chính là Tiêu Thần?" Một gã thanh niên áo tím thản nhiên cười lạnh, nói: " Lần trước ngươi tới Học viện Bắc

Đầu, thật đáng tiếc không thể cùng người gặp nhau." " À, vị huynh đài này xưng hô thế nào?" Tiêu thần tịnh cũng không để ý, hân mừng rỡ nhìn thấy loại tình huống này, người có địch ý tốt nhất là có thể ra mặt. " Học viện Bắc đầu đệ tử nội viện Lý Phong." " À. Lần trước thực sự là tiếc nuối a. Có điều, ta sẽ thường tới Học viện Bắc Đầu." Kanati rốt cuộc chịu phục tên gia hỏa này, đánh người không sợ mất mặt, tên gia hỏa này lại cuồng vọng tiếp chiêu như thế, lần trước tại Học viện Bắc Đầu liên tục đánh bại tứ đại ca thủ thế mà lúc này lại nói như vậy, ý tứ rõ ràng a. Những người khác thần sắc bất định, ngày hôm nay tựa hồ so với dự liệu còn muốn đặc sắc hơn. Tôn Miếu yên lặng quan sát hết thấy, hân hiểu được sâu sắc sự việc, đây có thể là một tên vô lại sao? Mà vào lúc này, hân cũng đã nhận được mật báo, biết hết thấy sự việc gần đây về Tiêu Thần. Nếu không có dấu hiệu đáp lại, đó là không có khả năng, có điều hân không lập tức phát tác, trái lại vỗ vỗ bàn tay, nói: " Mời Hỏa Vũ cùng Băng Cầm tiểu thư." Trò hay còn ở phía sau. Vả lại hiện trường có người cũng bất mãn, sao không tiếp tục chuẩn bị một lát chứ. Người ở hiện trường lẳng lặng đánh giá hết thấy, vị vương gia trẻ tuổi này cũng không lập tức hướng Tiêu Thần làm khó dễ, dường như còn muốn mời mọi người thưởng thức ca múa, trong lúc nhất thời không thể suy đoán nội tâm hân có tính toán gì. Tiếng ngọc bội leng keng rung động. Một luồng hương thơm ngây ngất lòng người truyền đến, hai vị nữ tử, một có dáng người nóng bỏng không gì sánh được, một lại diễm tĩnh thanh lệ xuất trần. Gia Cát Minh cùng đám nam nhân ở hiện trường đều nhận biết hai người. Nữ tử có dáng người thon dài, đường cong uyển chuyển, mái tóc dài màu hỏa hồng như hỏa diễm rừng rực, dung nhan mỹ lệ xinh đẹp vô cùng, cặp mắt to long lanh dường như có thể nói ra lời chính là Hỏa Vũ. Một nữ tử khác thân mặc áo trắng như tuyết, thanh lệ muôn vẻ, tóc đen như thác. Con người như nước tràn ngập linh khí, ngây ngất lòng người chính là Băng Cầm. Đây chính là hai vị hoa khôi say đắm lòng người, thường ngày mặc dù là tiến vào Bể Nguyệt Tu Hoa điện cũng khó thấy được các nàng, nhưng lúc này các nàng dĩ nhiên đã đi ra Bể Nguyệt Tu Hoa điện tới thân vương phủ, có thể thấy được năng lực to lớn của Tôn Miếu. Hai vị nữ tử này có thể nói có danh khí không nhỏ, nhưng

bởi hiện trường có vài vị mỹ nữ Nam Hoang đang ngồi , khiến cho quang mang của các nàng nhiều ít bị che lấp, mặc dù như vậy, cơ thể Băng Hỏa hai người vẫn như cũ đặc biệt động nhân. Theo tiếng đàn của Băng Cầm vang lên, Hỏa Vũ cũng bắt đầu di động, tay áo phiêu phiêu như bướm, mắt to long lanh nhìn về phía mỗi người đều tràn ngập hỏa nhiệt, quyến rũ tới cực điểm, cổ trắng như ngọc, ngực ưỡn ra khê run, eo thon nhỏ nhẹ nhàng bó chặt, hông to tròn, chân ngọc thon dài. Không bao lâu, Băng Cầm cũng được người thay thế cầm thai, tới múa trong sân, dáng vẻ uyển chuyển, áo trắng như tuyết, giống như tiên tử nhẹ múa giữa đám mây. Sau đó, hai người vang lên tiếng ca động nhân, tiếng hát của Hỏa Vũ và Băng Cầm ngọt ngào hết sức: "Quốc sắc thiên hương, cửu mộng oanh. Lãnh vũ phiêu, ngô đồng lạc, mỹ nhân trì mộ phương hoa dĩ thệ, thực cầm tấu tác tời tâm can, kiếm đảm cầm tâm mộng y nhiên. . ." (Sắc nước hương trời, giấc mộng cũ. Nhẹ thối xuống cành ngô đồng. Mỹ nhân xế chiều sắc hương đã mất, tiếng cầm tấu dứt tận tâm can, kiếm đảm cầm tâm mộng như xưa... - bữa tập 2/demon^^) Cùng lúc đó, tám nữ tử thanh xuân làm dáng nổi đuôi nhau vào, sau đó triển khai kỹ thuật nhảy duyên dáng. Tám người tuy là phụ họa cho Băng Cầm và Hỏa Vũ, nhưng đều có phong thái. Tám người chủng tộc cũng hoàn toàn bất đồng, vú to hông bự, dáng người cao gầy, tóc vàng mắt xanh, da thịt trắng như ngọc, khiến người vô cùng mê hoặc. Dáng người thon dài, thân thể uyển chuyển, tóc đen như thác, cổ đẹp nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ nói không nên lời, giọng nói chất phát khó tả chính là nữ tử phương Đông. Còn có nàng sinh ra có đuôi mèo, một đôi tai lông xù khả ái, có thể nói trong quyến rũ mang theo một tia thanh thuần, một vẻ đẹp cổ không nói nên lời. Nữ tử Sâm Lâm tộc xanh biếc rực rỡ như ngọc, da dẻ mịn màng như nước, con mắt sáng ngời như sao, thực sự là xinh đẹp khiến lòng người ngây ngất. Tiêu Thần phát hiện ánh mắt Hỏa Vũ và Băng Cầm thỉnh thoảng lưu chuyển. Lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào ý nhìn về phía hắn. Tiêu Thần phi thường thả lỏng, ngồi bên cạnh Kanati, nhẹ giọng với bảo bối nha đầu của gia tộc Mander, nói: " Lúc nào trả nợ đây?" " Người. . ." " Người cái gì mà người, ta nói chính là nói thật. Ngày hôm nay có người tìm ta gây phiền phức, không phải gia tộc các

người phái người làm chứ?" " Nói vậy, gia tộc bọn ta muốn thu thập người cần gì gây phiền toái, trực tiếp phái ra một đại cao thủ đi tiêu diệt người." " Là cao thủ như Lu Muda sao?" " Hừ, người đừng đắc ý! Cao thủ của gia tộc Mander chúng ta nhiều như mây, đừng tưởng rằng người rất giỏi." " Quên đi, tiểu nha đầu, hôm nay ta không làm khó dễ người, trước mắt nói nhỏ cho ta biết về những người này, càng tỉ mỉ càng tốt." Thấy Tiêu Thần cùng Kanati nhẹ giọng nói chuyện với nhau, những người khác đều vô cùng kinh ngạc. Cảm thấy được cô gái xinh đẹp của gia tộc Mander có chút khác thường . Không bao lâu, Tiêu Thần kinh dị biết được thân phận trước mắt của những người này, Gia Cát Minh đại biểu đấu thú cung Huyền Hoàng, Hải Vân Tuyết đại biểu đấu thú cung Hồng Hoàng, Kanati đại biểu đấu thú cung Thú Vương, Lý Phong đại biểu Học viện Bắc Đấu. . . Mười thanh niên nam nữ đại biểu cho mười cỗ thể lực lớn. Nghe tiếng hát êm tai, nhìn kỹ thuật nhảy múa ưu mỹ uyển chuyển, Tiêu Thần dường như căn bản không cảm thấy chút nguy cơ nào, uống rượu, dùng bữa không coi ai ra gì. " Báo, có sứ giả thành chủ phủ tới." " Ô, Lưu Đạo Minh rốt cục biết ta đi tới Thiên Đế thành rồi sao?" Tôn Miếu hừ lạnh một tiếng, nói: " Cho vào đi." " Ha ha. . ." Tiếng cười to truyền đến, một thanh niên nam tử mặc áo choàng tím nhanh chóng tiến vào trong sảnh. Cười nói: " Lưu Vũ bá kiến Lễ thân vương." Nói là bá, bắt quá chấp tay mà thôi, căn bản là không có hành lễ. Tuy rằng Thiên Đế thành từ lâu một nửa không chịu lệ thuộc, nhưng trên danh nghĩa vẫn chịu sự quản lý của Thiên La quốc, thanh niên nam tử hành động như vậy, quả nhiên là không để cho Tôn Miếu một điểm mặt mũi. Thật có chút kiêu ngạo. " Người là con thứ ba của Thiên Đế thành thành chủ?" " Chính là Lưu Vũ." Lưu Vũ nói xong những lời này, không đợi Tôn Miếu nói gì nữa, ngoảnh đầu hướng Tiêu Thần đi tới, sau đó cười ha hả ngồi bên cạnh hắn. Kanati có chút phiền muộn, tên gia hỏa kia thể nào lại ngồi vào bàn của nàng. Hai đại nam nhân không nên tập trung đến đây, khiến nàng rất xấu hổ. Hai người này cũng đều là tới bởi mối sự tình a, trời mới biết bọn họ tính làm việc gì khác người. Những người khác lẳng lặng nhìn mọi việc, không hề nghi ngờ, Lưu Vũ tới, sự tình lại càng thêm náo nhiệt. " Vị này chính là Tiêu huynh, ta là đặc biệt tới làm quen." Lưu Vũ

quả thực cùng Tiêu Thần giống nhau. Đồng dạng cũng không coi ai ra gì. Tiêu Thần thân thiện đáp lại. Trước mắt thì thanh niên áo tím này rất có cá tính, nhất định là một đồng minh tốt. Lưu Vũ tướng mạo anh tuấn, dáng người khôi ngô, đặc biệt nổi bật chính là thần sắc có vẻ cương quyết bất tuân, nếu không thế nào có thể trực tiếp bỏ đi mặt mũi của Tôn Miếu chứ. Lễ thân vương sắc mặt tái nhợt, Lưu Vũ này bất quá chỉ là con thứ ba của Lưu Đạo Minh mà thôi, lại dám đối với hắn như thế, có thể nghĩ Lưu Đạo Minh ôm cái dạng tâm tính gì, khẳng định là muốn hoàn toàn thoát ly Thiên La quốc. " Lớn mật, dám vô lễ như vậy!" Phó thống lĩnh thị vệ Vương Tây Xuyên hét lớn, đồng thời rút ra Tuyết Lượng trường đao đi nhanh tới. Thấy Tôn Miếu không có ngăn cản, một vị Phó thống lĩnh thị vệ khác là Lưu Hải Ba cũng đi theo tới. Múa hát đã đình chỉ, Hỏa Vũ và Băng Cầm mang theo tám nữ tử thối lui, các nàng không muốn cuốn vào cuộc tranh chấp này. " Bỏ đi!" Tiêu Thần vẫn như cũ ngồi ngay ngắn, thế nhưng tay phải rút ra một cái đoạn đao màu đen, bổ nghiêng ra ngoài. Đao mang đen sẫm như tia sét đen cuồn cuộn xé ra, trong nháy mắt đánh vào trường đao Tuyết Lượng. Âm thanh băng toái gần như trong nháy mắt đồng thời vang lên, thanh đao trong tay Vương Tây Xuyên văng tung tóe, sau cùng chỉ còn lại chuôi đao. " Đao tốt a!" Lưu vũ tán thưởng. Tiêu Thần không nhìn Vương Tây Xuyên, trực tiếp hướng Tôn Miếu nói: " Đây là đạo đãi khách sao, không nên quấy rối ta cùng với băng hữu nói chuyện với nhau." Dứt lời, hắn cùng với Lưu Vũ đều phá lên cười. Hai người này đúng là điên cuồng, cho rằng đây là nơi nào, đây không phải là thành chủ phủ mà là thân vương phủ a. " Chỉ dựa vào thần binh lợi nhận mà thôi, chúng ta ra bên ngoài quyết đấu!" Vương Tây Xuyên vứt bỏ chuôi đao. " Mời ta đến thân vương phủ, không phải là muốn cùng ta quyết đấu lấy lại mặt mũi sao, sớm động thủ là tốt rồi, cần gì ngại ngần đến bây giờ. Có điều ta nghĩ ở chỗ này thu thập người như vậy là đủ rồi." Nói đến đây Tiêu Thần đứng lên, một quyền hướng về Vương Tây Xuyên oanh kích. Trận gió mãnh liệt như biển gầm, dĩ nhiên phát ra tiếng sấm vang ầm ầm, nhất thời làm bên trong đại sảnh một số vật dụng cổ kính bay tán loạn. Hải Vân Tuyết cùng đám tân khách đều giật mình không thôi. Tiêu Thần này thật đúng là không hề cố kỵ a, rõ ràng muốn đại náo

một hồi, lại có thể trực tiếp ở đây động thủ, không hề nghi ngờ muốn hủy đi căn phòng nha. " Ầm." Hữu chưởng Vương Tây Xuyên cùng nắm tay Tiêu Thần đánh vào nhau, phát sinh một tiếng rung trời vang lớn. Ngay sau đó Vương Tây Xuyên bị chấn lui ra ngoài bốn năm bước, thần sắc thay đổi liên tục. Tiêu Thần nhanh như thiểm điện tiến tới, đui phải quét ngang ra, một trận cuồng phong cuộn trào mãnh liệt, cửa sổ toàn bộ bị tan vỡ. Ở đây tất cả mọi người đều biến sắc, Tiêu Thần lực thể trầm lực trọng, lực lượng như vậy quá mức cuồng mãnh, trong lớp thanh niên ít có! Chuyện kể lại là sự thật, tên gia hỏa này đạt tới cảnh giới Thuế Phàm bát trùng thiên! Người ở đây vốn cho rằng Lu Muda thua rất khả nghi, có lẽ cũng không phải bởi vì nguyên nhân thực lực yếu. Nhưng bây giờ thì tin. Tiêu Thần là cao thủ chân chính bát trùng thiên, phóng mắt khắp Nam Hoang, những người trẻ tuổi ở đây đạt tới cảnh giới này, tuyệt đối sẽ không vượt quá năm người! " Bịch!" Vương Tây Xuyên bị quyền thứ hai của Tiêu Thần đánh văng ra ngoài mười bước, mặt đất dưới chân hắn đều văng tung tóe, từng rãnh khe lớn lan tràn ra xa mấy thước, mà sắc mặt càng ửng hồng, một tia máu từ khóe miệng tràn ra. " Bất quá chỉ như thế, ngươi không phải luôn mồm muốn cùng ta quyết đấu sao, loại thực lực này cũng không biết ngượng mà còn kiêu ngạo?" Tiêu Thần cười lạnh. Không che giấu sự xem thường. Vương Tây Xuyên giận dữ, há mồm phun ra một búng máu, hung quang trong mắt như hỏa diễm thiêu đốt, nhanh như báo săn lần nữa tấn công đến. Lúc này đây, Tiêu Thần vẫn như cũ không có bất luận chấn động phiền phức gì, trực tiếp huy quyền. " Ầm, Ầm. . ." Mỗi một quyền đánh ra. Phòng khách đều tan vỡ một phần, mà Vương Tây Xuyên càng không ngừng lùi lại. Sau bảy quyền, hắn đột nhiên không thể động đậy, sau đó song chưởng bỗng nhiên nổ tung. Thân thể tại trong sát na như mất đi đầu khớp xương, xụi lơ ở tại trên mặt đất. Người ở đây đều là tu giả, lập tức minh bạch Vương Tây Xuyên toàn thân cốt cách đều vỡ vụn, hoàn toàn bị phế bỏ, khẳng định không sống nổi. Thực sự đáng sợ, Vương Tây Xuyên thân là Phó thống lĩnh thị vệ thân vương, há lại là hạng tiểu tốt. Hắn một cao thủ thất trùng thiên, nhưng dĩ nhiên cũng bị Tiêu Thần bảy quyền đánh nát. Chiến tích như vậy, làm cho những thượng khách này thân là bạn cùng lứa cảm giác hơi sợ hãi, Tiêu

Thần tuyệt đối là một trong những thanh niên cường giả Nam Hoang đáng sợ nhất, ngoài Độc Cô Kiếm Ma cùng thế hệ thì ít ai có thể ngăn cản? Hai mươi năm sau tất nhiên là nhân vật phong vân tại Nam Hoang! Phó thống lĩnh thị vệ Lưu Hải Ba kiên trì tiến lên nghênh tiếp. Tiêu Thần lúc này trực tiếp rút ra đoạn đao, lưỡi đao đen thùi lạnh lẽo vô cùng vẽ ra một đạo quỹ tích tuyệt mỹ, phát sinh từng trận ánh sáng yêu dị, cả tòa đại sảnh vang lên trận trận cuồng lôi, tiếng động ầm ầm đình tai nhức óc. Lưu Hải Ba dường như biết lợi hại, không dám ngạnh tiếp, rất nhanh tránh né, theo cạnh sườn bổ ra một kiếm, thế nhưng Tiêu Thần tốc độ trên mặt đất thực sự quá nhanh, đoạn đao gập xuống, trong nháy mắt chặt đứt trường kiếm, thân thể lưu lại một tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện tại phía bên phải Lưu Hải Ba, một đao đánh xuống. Tia máu bắn ra, cánh tay phải của Lưu Hải Ba bị chém xuống. "A. . ." Tiếng kêu thảm thiết đặc biệt chói tai, thế nhưng thân thể hắn rất nhanh di động tới, muốn rút đi. Thế nhưng, Tiêu Thần không muốn cho hắn cơ hội, nhanh như sét, trong đại sảnh lần thứ hai vang lên âm thanh phong lôi, ngay sau đó máu tung tóe, một cánh tay nữa bị chém mất. Lưu Hải Ba tóc tai bù xù, cả người đầy máu rút lui. Đao mang đen thùi chọt lóe qua, một cái đầu bay lên, thi thể ngã quỵ trong vũng máu, máu tươi ào ạt phun ra. Tất cả thực sự diễn ra quá nhanh, vùn vụt bốn đao đã chém một gã Phó thống lĩnh thị vệ! Cái này khiến đám bạn cùng trang lứa trái tim cực kỳ băng giá, loại chiến lực này thật đáng sợ, Kanati thậm chí có chút hoài nghi, đại ca mình thực sự có thể dễ dàng thủ thắng trước mặt tên cuồng nhân này sao? Đoạn đao quét ngang, một luồng đao mang sáng lạn làm cả tòa phòng khách tan vỡ, sau khi mọi thứ yên tĩnh lại, Tiêu Thần cầm đoạn đao trong tay, lẳng lẳng đứng trên đồng phế tích, tóc dài không gió mà bay, lạnh lùng liếc nhìn Tôn Miếu. Quá cuồng vọng, trực tiếp đem phòng khách của thân vương phủ cấp dỡ xuống. Thanh niên nam nữ tại hiện trường đều là tinh anh đời sau của các thế lực lớn, yên lặng nhìn mọi thứ, không có bất luận kẻ nào tỏ thái độ. "Ngũ Hành Phong giết hắn cho ta!" Tôn Miếu sắc mặt vô cùng khó coi, giọng nói âm trầm vô cùng, hắn đã phẫn nộ. Một người nam tử tóc đen từ phía sau Tôn Miếu đi ra, mặt nhọn, mi dài đến tóc mai, đôi mắt như sao sáng ngời, đây là một thanh niên cao thủ cùng Tiêu Thần có tính chất đặc

biệt tương tự. " Ngũ Hành Phong, dĩ nhiên là hắc!" " Ngũ Hành Phong lại có thể đi tới Nam Hoang!" " Thanh niên phương Bắc một đời nhân tài kiệt xuất!" " Được xưng là thanh niên cường giả không thể chiến thắng!" Thanh âm hít sâu truyền ra, những thanh niên nam nữ Nam Hoang đều lộ ra thần sắc giật mình, kinh hô. Hải Vân Tuyết, Yến Khuynh Thành, Kanati bọn người lộ ra vẻ khác thường, quan sát đến vị thanh niên nhân tài kiệt xuất trong truyền thuyết này, mặc dù tại Nam Hoang đều nghe đồn về hắc, một đời thanh niên hầu như mọi người đều biết đến.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 151: Cường thế vô cùng.

Chương 151: Cường thế vô cùng. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Trên đời này mặc dù có người tài nhưng thành đạt muộn, nhưng tuyệt đại đa số mọi người đều không ở trong nhóm ấy. Thiên tài, khi còn trẻ thì tài hoa cao ngút, biểu lộ ra đủ loại bất phàm không giống thường nhân. Trên con đường tu luyện cũng vậy, phàm là người có đại thần thông, tuyệt đại đa số khi trẻ đều hơn hẳn những người cùng thế hệ, khó gặp đối thủ. Sở dĩ tại giới tu luyện mọi người đặc biệt coi trọng thế hệ thanh niên trước là người có duyên, sau biết đâu hai ba mươi năm sau bọn họ sẽ trở thành đại nhân vật phong vân một cõi. Nhất là hai mươi tu giả đứng đầu đều là hạng người kiệt xuất. Càng thêm nhiều người để ý tới. Loại đẳng cấp trong Nam Hoang như Vũ Văn Phong, Triệu Trùng Dương, Độc Cô Kiếm Ma. Thực lực của bọn họ là không thể nghi ngờ. Bọn cùng lứa tuổi khó gặp đối thủ. Bất trùng thiên Lu Muda tuy được coi là thanh niên cường giả, nhưng tuổi tác vẫn còn

chênh lệch lớn. Mọi người coi trọng chính là tiềm lực! Nếu khoảng hai mươi tuổi cho dù chống lại cường giả ba mươi tuổi cũng đủ lực đối kháng thì lúc đó mới là trọng điểm mọi người quan tâm tới! Ngũ Hành Phong. Tiếng tăm thực sự quá lớn, hẳn là truyền kỳ thanh niên cao thủ phía Bắc, trong cùng thế hệ thực sự khó gặp đối thủ. Đương nhiên, theo như lời nói thì ‘phía Bắc’ cũng không phải là phương Bắc của Trường Sinh đại lục. Mà là nói phía Bắc đối lập với Nam Hoang Thiên Đế thành, là vùng đất ngàn dặm của Thiên La quốc. Tuy rằng khu vực này tịnh không thể so với Nam Hoang, thế nhưng nơi đó không phải như Nam Hoang rừng già nguyên thủy rậm rạp, đó là một nước lớn cường đại. Dân cư đông đảo, thành trấn dày đặc. Đây thật sự mới là một quốc gia chân chính, vinh quang của cường giả cần phải vượt qua vô số người, dùng tài năng để lấy vòng nguyệt quế, dù sao dân cư ở đó cũng gấp nhiều lần tại đây. Ngũ Hành Phong, tại thế hệ thanh niên không ai biết thực lực chân chính của hắn, tuy cùng lứa nhưng hắn chưa hề bại. Đối địch cho tới bây giờ hầu như đều là trong giây lát! Với mấy chiêu không gian định Càn Khôn! Một nhân vật như vậy, trong mắt lớp tiền bối không coi ra gì. Thế nhưng trong thế hệ thanh niên xung quanh gần như thần hóa. Tại khu vực phía Bắc, thanh niên cường giả có thể chống đỡ với hắn bất quá chỉ có một hai người mà thôi. Không ai nghĩ đến Tôn Miếu lại đưa người này đến Nam Hoang. Ngũ Hành Phong, đáng người răn rỏi, mi dài tới mai, con người như sao, tuy rất bình tĩnh, nhưng khi hắn đi ra thì gây cho người ta cảm giác áp bách phi thường cường đại dù chưa hề xuất ra lực lượng cường đại nào, đây là một loại khí thế tự nhiên mà thành!

Nhìn thái độ bề ngoài dường như đối với Lễ thân vương cũng không chút nào khiêm tốn, hoàn toàn là bình đẳng đối đãi với nhau. Nam Hoang tinh anh ở đây đều tỉnh ngộ. Ngũ Hành Phong đến từ một gia tộc cổ lão, thế lực cực kỳ to lớn, xem tuổi hắn thì thuộc loại nhân tài kiệt xuất nên sẽ không chọn loại địa vị thống lĩnh thị vệ thân vương này. Mọi người thấy hắn xuất hiện liền ít nhiều suy tưởng. Có lẽ Lễ thân vương không chỉ vì ‘đấu thú’ mà

đến, rất có thể hãn mang theo sứ mệnh hoàng gia nào đó. Ngũ Hành Phong dường như chuyên đối phó với Nam Hoang thanh niên cường giả mà đến. Có lẽ là Thiên La đế quốc muốn lấy thanh niên đứng đầu áp chế thanh niên đứng đầu, từ đó thể hiện ra thực lực tuyệt đối áp đảo của một nước lớn. Có thể đó là tín hiệu bọn hãn muốn lần nữa đem Nam Hoang xác nhập vào bản đồ. Thanh niên quyết đấu. Lớp nhân vật tiền bối không thể nhúng tay vào. Đây là quy tắc ngầm của Trường Sinh đại lục. Nếu không rất nhiều thanh niên cường giả sợ rằng đều bị bóp chết từ trong trứng. Đây là quy tắc ngầm phi thường thiết yếu. " Tiêu Thần, ta đã nghe nói qua ngươi." Thần sắc bình thản, ánh mắt trong trẻo, Ngũ Hành Phong đi tới trước mặt Tiêu Thần. Lặng lặng đứng ở đó. " Ta thì không có nghe nói qua ngươi." Tiêu Thần tùy ý nói ra. Hãn cùng với Ngũ Hành Phong khí chất thực sự rất tương đồng, vóc người mạnh mẽ kiên cường, tóc đen như mực, mi dài tới mai, ánh mắt sắc bén như đao. Mọi người ở đây thần sắc lay động, Ngũ Hành Phong dĩ nhiên đã sớm nghe nói qua Tiêu Thần, mà Tôn Miếu lại không có biết rõ. Có thể thấy được trong mắt hãn thì Tôn Miếu tựa hồ cùng hãn không quan hệ, cũng không phải là một 'thống lĩnh thị vệ'. Như vậy cũng đủ nhìn ra, Tiêu Thần dường như bị người Nam Hoang đánh giá thấp. Bởi vì hãn dĩ nhiên lọt vào mắt Ngũ Hành Phong. Cùng lúc, mọi người cũng vì lời nói của Tiêu Thần mà kinh ngạc, Tiêu Thần này thật đúng là. . . Kiêu ngạo a! Lại có thái độ như vậy đối với Ngũ Hành Phong, nói thẳng ra chưa nghe nói qua. Đây cũng quá là cuồng vọng. Ngũ Hành Phong nở nụ cười. Hàm răng trắng muốt, khuôn mặt anh tuấn thoát nhìn phi thường xán lạn, khí thế bức nhân như sóng to gió lớn hướng về bốn phương. Mọi người đều không tự chủ lui về phía sau, mặt đất hoang tàn rung lên 'răng rắc, răng rắc', gạch ngói vụn dưới chân Ngũ Hành Phong, đứt đoạn không ngừng bật lên sau đó tan vỡ. Bên trong chỉ còn lại có hãn cùng với Tiêu Thần. " Được rồi, hôm nay ngươi biết được ta, từ nay về sau ngươi phải nhớ kỹ ta." Nghe hãn nói thế, hiện trường mọi người biết đây có ý gì. Biểu hiện này là khi hãn tương đối coi trọng đối thủ sẽ không giết chết đối phương. Muốn lưu lại mạng sống của đối phương, ngày sau sẽ cùng đọ sức với nhau. Tất nhiên, hoàn toàn là đứng ở góc độ của người thắng. Về phần thất bại, hãn chưa bao giờ lo lắng

về việc này. Khí thể bức nhân, thần thái ung dung, thậm chí ánh dương quang cũng tức giận với tư thái nam nhân như vậy. Bên ngoài mấy vị mỹ nữ Nam Hoang thần sắc đều biến đổi. Trong đôi mắt đẹp có kỳ quang lóe ra. "Muốn không nhận ra người cũng không được, đến đây đi, trận chiến này không cách nào tránh được." Tiêu Thần cũng không phải là ngạo mạng điên cuồng. Hắn cảm giác được áp lực trước nay chưa có. Mà đối thủ cường đại thật phi thường đáng sợ. Hôm nay hắn có thể phi thường nguy hiểm. Bình thần dấn ra một quyền, động tác của Ngũ Hành Phong phi thường thông thả, hắn một quyền chậm rãi đưa ra, thế nhưng cảm giác áp bách cường đại như lưỡi dao sắc bén. Khiến người xem lui xa ra ngoài cuộc chiến, gương mặt đều cảm giác phát sinh đau nhức. Hữu quyền hướng tới. Gió cuộn cuộn, ánh vàng như sóng biển, mãnh liệt đánh về hướng Tiêu Thần, khí thể hùng hồn, không thể ngăn cản. Đây là chân chính đại cao thủ, tối thiểu trong thế hệ thanh niên thật khó gặp đối thủ. Hắn khiến Tiêu Thần cảm giác được áp lực trước nay chưa có, nắm tay màu vàng của đối phương tuy rằng tiến lên rất chậm. Thế nhưng lại phong tỏa hết đường lui của hắn, nếu hắn tiến lên né tránh thì khó mà tưởng tượng được lực lượng ẩn chứa trong quyền trong sát na tăng đến cực điểm, đối với Tiêu Thần nhanh chóng tạo thành một kích trí mạng. Quả nhiên là không có kẽ hở để đột phá ra ngoài, một quyền áp lực mạnh mẽ, không thể né tránh. ! Tiêu Thần không chút do dự đánh ra một thức, hắn cảm giác được áp lực cường đại. Dem hết toàn lực ngạnh tiếp. Đây là Ngũ Hành Phong đang ép hắn làm như vậy. Từ đó đó có thể thấy được, Ngũ Hành Phong là một nhân vật cường thế, trong quyết đấu cũng muốn chủ động cường thế hết thảy, bắt đầu bức đối thủ liều mạng xuất toàn lực. Nghìn vạn luồng sóng màu vàng lóe ra, đao kiếm phóng to lên ba thốn, hoàn toàn là do ánh sáng vàng ngưng tụ mà thành, cổ ý hiên ngang tựa như thần binh lợi nhận cổ xưa vừa xuất ra, ngàn vạn thanh hội tụ cùng một chỗ. Hình thành biển đao kiếm màu vàng, cuộn trào mãnh liệt về phía trước, thanh thế cực kỳ to lớn. Tất cả mọi người biến sắc. Nam Hoang tinh anh sớm đã nghe nói qua, Tiêu Thần đã từng dùng một tuyệt học phá giải Nam Hoang kỳ công <Âm Dương Tuyệt Diệt Thủ> trong truyền thuyết, thanh thế bức này, nghìn đao vạn kiếm. Quả thực làm cho người ta sợ hãi. "Răng rắc,

răng rắc." Đồng gạch ngói vụn hoang tàn toàn bộ trôi đi, sau đó không ngừng bạo vỡ! Nghìn đao vạn kiếm chém đứt toàn bộ ngăn trở! Ngũ Hành Phong trong đôi mắt bắn ra thần quang lóng lánh, thông thả đẩy mạnh hữu quyền trong sát na mãnh lực dờ đi nhanh như điện. Làn sóng kinh hải màu vàng càng thêm mãnh liệt. Có xu thế phô thiên cái địa, hoàn toàn hóa thành sóng biển màu vàng có hình dạng tính chất, phong tỏa khắp không gian phía trước. Cùng nghìn đao vạn kiếm không ngừng khua kích. Va chạm mạnh! Đao kiếm màu vàng quyết đấu làn sóng kinh hải màu vàng! Mặt đất kịch liệt chấn động, toàn bộ mọi người quan chiến nhanh chóng lui ra. Trên mặt đất vỡ tung ra từng cái khe nứt thật lớn lan tràn hướng nơi xa. Mà bầu trời đã hóa thành một cơn lốc màu vàng, như là có một vòng thái dương màu vàng nứt ra. " trong , là ngũ hành thần thông chân chính!"

Ngoài trận, mọi người đều là hạng bất phàm nhưng mỗi người cũng khó mà bảo trì bình tĩnh. Người có ngũ hành thần thông rất nhiều nhưng có thể nắm giữ ảo nghĩa tối cao chỉ có một gia tộc cổ lão. Đó chính là gia tộc của Ngũ Hành Phong. Ngũ hành thần thông. Được xưng có thể bằng thiên liệt địa! Sóng biển màu vàng điên cuồng mạnh mẽ tàn sát bừa bãi khắp nơi giống như xảy ra động đất. Những vật hữu hình đều bị tan thành phần tử.. Tiêu Thần cùng Ngũ Hành Phong sau khi ngạnh tiếp một quyền. Hào quang màu vàng chói mắt nhanh như thiểm điện hoạt động lại. Kịch liệt giao phong. Lưu lại tầng tầng ảo ảnh, sau cùng chỉ có một cái bóng sáng. Hai người như hai luồng ánh sáng hủy diệt, nơi đi qua loại bỏ mọi thứ, tất cả nát bấy. Bể gãy nghiền nát. Không có gì thoát khỏi. Cung điện hóa thành bụi cát. Nước chảy bị bốc hơi, cây cối hoa cỏ xinh đẹp biến mất không tung tích. Khi cơn lốc màu vàng biến mất, thì hai người đứng yên ở giữa sân, chớp mắt nhìn chăm chăm vào người của đối phương. Ngũ Hành Phong thần sắc vẫn như trước không đổi. Tiêu Thần chiến ý lại dâng trào, mới vừa rồi hãn gặp nguy hiểm cực lớn. Trước mắt người này thực sự quá lợi hại, hãn suýt nữa tiếp không được công kích mãnh liệt mà lại cuồng phách kia. Nếu như không phải uy lực tuyệt đại vô cùng, liên tục che lại làn sóng kinh hải màu vàng này thì hậu quả của hãn thật không lường được. Đối thủ như vậy, hãn không e ngại. trái lại máu hãn nóng lên, đối phương kích phát ra chiến ý của hãn.

Một cổ cảm giác nhiệt huyết sôi trào, gập mạnh càng mạnh! Ngũ Hành Phong thần sắc ổn định. Lần thứ hai chậm rãi đẩy ra một quyền. Bụi mù khí thể như dờn núi lấp biển, nuốt về Tiêu Thần. " !" " Thực sự chính là thổ hành thần thông!" Ngoài trận có người kinh hô. Ngăn cản! Tiêu Thần thuận thể xuất ra < Bất Diệt Ấn >, dùng lực lượng ít nhất dẫn động lực lượng thổ tính, ngăn cản thể trầm lực trọng của . Thế nhưng. quá mức cường đại. Khắp thiên địa phảng phất bao phủ một mảng u xám, sắp sửa nuốt sống Tiêu Thần. Vô luận hấn ngăn cản thể nào, đều khó có thể hóa giải. " Rầm rầm oanh." Bắt đầu kịch liệt va chạm mạnh. Bụi đất khắp trời. Nhưng quyết không phải bụi cát thực sự. Đó là ánh sáng của biển thành. Tiêu Thần lui về phía sau, mà Ngũ Hành Phong trong sát na theo vào. Lại lần nữa huy quyền sáng xanh biếc lấp lánh, xuất kích! vẽ ra quỹ tích huyền bí khó lường, phảng phất tỏa sáng khắp nơi, phảng phất mượn sinh mệnh lực trong thiên địa. Toàn bộ cuồn cuộn hướng về Tiêu Thần. Dồi dào không thể ngăn cản, ánh sáng xanh biếc rực rỡ chói mắt. Mà Ngũ Hành Phong cũng đã trở nên to lớn không gì sánh được, Tiêu Thần lại lần nữa thối lui. Dường như khó có thể chống đỡ. Ngoài trận tất cả mọi người cảm giác được cường thế của Ngũ Hành Phong. Trong đôi mắt đẹp của mấy vị mỹ nhân Nam Hoang hiện ra tia sáng kỳ dị liên tục chớp động, Tôn Miếu càng lộ ra tiểu ý.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 152: Đột phá cứu trùng thiên.

Chương 152: Đột phá cứu trùng thiên. Người dịch : Hạo Thiên(TT-Bàn Long Chiến Đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Khắp nơi sinh cơ bùng bùng, thần quang xanh biếc chói mắt giống như một mảng biển xanh trôi nổi giữa không trung, thế nhưng cảnh tượng tràn ngập sinh cơ này chỉ đẹp đối với những người quan chiến, còn đối với Tiêu Thần thì chắc chắn là ánh sáng tử vong. Sinh mệnh lực vô tận ngưng tụ lại mà đến, khiến cho Tiêu Thần có cảm giác áp bức thật cường đại, không có kẽ hở để xâm nhập, không gì có thể đương đầu, muốn hoàn toàn nuốt lấy hắc, dung nhập hắc vào trong mảng ánh sáng sinh mệnh ấy. “ ” Tiêu Thần hét lớn, thức thứ hai trong Tứ Đại Tán Thủ lần đầu tiên xuất ra, một đạo ấn ký giống như một luồng thần quang ngoài trời phá vỡ hư không mà tiến vào. Trong ánh sáng sinh mệnh lực vô tận dường như có một bàn tay vô hình to lớn đang khuấy động mạnh mẽ. Sinh mệnh lực khắp nơi trong lúc này đã trở nên hỗn loạn, cuối cùng cũng bị xé ra một lỗ hổng thật lớn, Tiêu Thần từ trong biển xanh ấy đột phá mà ra, bàn tay vô hình trong thức đã xuất ra, hoá thành từng đợt sáng xám, khuấy động tiến vào trong sóng lãng màu xanh. Thế suy yếu cuối cùng đã dừng lại, ấn ký đã kiềm chế được . Tiêu Thần vô cùng kinh hãi, tên Ngũ Hành Phong này thế vô cùng mạnh mẽ, hắc chính là đã gặp phải địch thủ cực mạnh, không ngờ hắc không thể chiếm được chút thượng phong. Ngũ Hành Thần Thông quả không hổ là kỳ học ngàn xưa để lại! của Nhân Gian Giới gần như chỉ là lớp da bên ngoài, so với Trường Sinh Giới hiện tại kém quá xa, tại thế giới này kỳ công diệu pháp thật sự là tầng tầng lớp lớp vô cùng vô tận, hơn nữa đều là công pháp cao nhất, pháp môn lưu truyền ở nhân gian trong mắt của người ở thế giới này căn bản không là gì cả. Nếu như không phải hắc có được Tứ Đại Tán Thủ thì khó mà đặt chân vào thế giới này! Ngũ Hành Phong cũng kinh ngạc hết sức. Trong tưởng tượng của hắc, không mấy người có thể tiếp được Ngũ Hành Quyền của mình. Người trước mặt này đem lại cho hắc quá nhiều bất ngờ ngoài ý muốn, , tán thủ, tán thủ đều huyền ảo vô kể, tuyệt đối không dưới Ngũ Hành Thần Thông, nếu tu vi của đối phương cũng thâm hậu như hắc, uy lực phát ra hắc là phải mạnh hơn nữa. Hữu quyền lại xuất ra, không nhanh không chậm, một biển nước màu lam vô tận bao trùm khắp cả trời đất, Ngũ Hành Phong dường như đã dung nhập vào trong mảng sáng màu lam.

Phảng phất khắp trong trời đất nơi nơi đều là sóng nước, Ngũ Hành quyền kinh hoá thành thực thể hữu hình, giống như cơn sóng cuộn cuộn của biển Đông đã bị tiếp dẫn đến đây, mệnh mệnh khắp không trung thân vương phủ, hướng về Tiêu Thần với uy thế to lớn như trời đất mà bao phủ hẳn. Đây chính là uy lực kỳ tuyệt của Ngũ Hành Thần Thông. Không phải là chú thuật, cũng không phải là linh thuật, nhưng lại hơn cả ‘Thuật’, đây là một loại ‘Đạo’, ‘Đạo’ này hoàn toàn do ‘Võ’ mà tu luyện thành, giúp cho vũ kỹ thăng hoa thành ‘Vũ Đạo’, một loại đại đạo vô hình đã thể hiện ra. Ngũ Hành Thần Thông trong truyền thuyết, có thể thiên băng địa liệt, quỹ tích của nó hiện ra trước mắt mọi người tựa hồ chứng minh truyền thuyết này cũng không chỉ là lời sáo rỗng, trong tương lai Ngũ Hành Phong nếu có thể phát huy đến tận cùng, uy lực không thể nào tưởng tượng. Dường như có thiên quân vạn mã đang âm ầm xô tới, trên bầu trời tiếng sấm vang rền truyền xuống, đó là biển giận mà động, đó là sóng to gió lớn bốc lên. Vô tận ánh lam cuộn cuộn, như dải ngân hà từ trên chín tầng trời trút xuống. Tiêu Thần hét lớn: “ ” Hôm nay gặp phải đại địch mạnh nhất trong đời, làm cho Tứ Đại Tán Thủ của hắn cơ hồ xuất ra gần hết, thức thứ ba lần đầu ra tay trước địch nhân. Ánh sáng đen từ trong hỗn độn mệnh mệnh mà đánh tới, không một tiếng động, thế nhưng uy áp kinh người, chấn nhiếp nhân tâm mà trùng kích vào biển xanh vô tận, giống như một con rồng đen tuyền tràn tới. Rồng về biển lớn. thắm vào trong Thủy Hành Thần Thông, một chữ ‘Trấn’ đã đảo lộn toàn bộ tinh hoa của nước, bất quá Ngũ Hành thần lực bị tán loạn nhưng vẫn như cũ từ bốn phía không buông mạnh mẽ mà đến, hướng về Tiêu Thần mà thôn phệ. tán thủ màu đen huyền hoá thành một mảng không gian mệnh mệnh, giống như là một mảng tử địa, phảng phất có thể thấy trong đó xương trắng la liệt, tử khí lượn lờ, lực lượng của nước toàn bộ tiến nhập vào trong mảng huyền cảnh ấy. Như thật như không, không ai có thể phân biệt rõ ràng lực lượng đang kích động mà phá nát chung quanh. Tiêu Thần có cảm giác thân thể đau nhức vô kể, ngực buồn bực khó chịu, không ngừng lui lại, lúc này hắn hơi bị ép rơi xuống hạ

phong. Lúc mà tất cả huyền cảnh đều biến mất, Tiêu Thần như bị sét đánh, thân thể đã lui lại hơn mười thước, trên mặt đất để lại mười mấy dấu chân, mỗi dấu chân tạo ra từng vết nứt, thân thể hắn hơi loạng choạng, dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống giữa bụi bặm. Ngũ Hành Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề động, cũng không biến sắc, cao thấp đã phân! Tất cả những người quan chiến đều hoảng sợ, nhân tài đất Bắc xuất hiện thật quá mạnh mẽ, Tiêu Thần là bát trùng thiên mà cũng bị hắn vững vàng áp chế, rốt cục thực lực của hắn đạt tới cảnh giới nào đây? Mọi người trong lòng chấn động. Như phong như lôi, thanh niên cường giả truyền kỳ Ngũ Hành Phong hoá thành một luồng hư ảnh, xuất hiện sát cạnh Tiêu Thần, <Địa Thần Quyền> uy lực cường đại đã xuất ra. Lúc này cũng không phải là Ngũ Hành Thần Quyền, bởi vì hắn đã nhìn ra Tiêu Thần đã chống đỡ không nổi, một chiêu cuối cùng không cần phải xuất ra nữa. “Người như vậy đã rất là cường đại, trong lứa bạn cùng tuổi, số người có thể làm cho ta phải xuất ra bốn chiêu Ngũ Hành Thần Thông thật ra không có bao nhiêu.” Uy áp trầm trọng như núi, Ngũ Hành Phong như một toà thánh sơn cao không thể nào với tới, nhân tài đất Bắc kiệt xuất trong truyền thuyết có thể nói không phải tầm thường. Ầm.... Tiêu Thần bị đánh bay đi, đụng nát một hòn giả sơn, trên mép rỉ ra một dòng máu nhỏ, có chút uể oải, trong lòng lạnh ngắt, lực lượng dĩ nhiên cũng không thể chống nổi Ngũ Hành Phong, xem ra tu hành của đối phương thật sự cao hơn hắn. Đây là thể hiện thực lực tuyệt đối, thua cũng không oan uổng! Ngũ Hành Phong cũng không phải là người ngang ngược kiêu ngạo, mặc dù vững vàng áp chế đối phương, thế nhưng ra tay không chút nương tình, không hề buông lỏng, mỗi một quyền đều dùng toàn lực xuất ra, tuyệt đối không cho đối thủ cơ hội xoay chuyển. “Phịch!” Tiêu Thần giơ tay đón đỡ, một lần nữa bị đánh bay, xương cánh tay cơ hồ gãy nát, một toà điện bị thân thể hắn va vào kêu ầm một tiếng. Những kẻ tinh anh của Nam Hoang đứng quan chiến âm thầm kinh hãi, không người nào nghĩ đến Ngũ Hành Phong lại cường đại đến như vậy. Tiêu Thần một đường bại lui đã bị một cỗ lực lượng vô hình giam cầm lại, không ngừng đón đỡ một cách bị động, mỗi một kích như một nhát búa lớn nện vào ngực hắn, bất giác máu trên khoé miệng tràn ra nhiều hơn Ngũ

Hành Phong mặc dù thần sắc bình tĩnh, thậm chí trên mặt hơi có vẻ cười, thế nhưng ra tay hết sức tàn nhẫn, không cho đối thủ một chút cơ hội nào. “Ta đã nói qua sẽ không giết ngươi, xem ngươi có thể tiếp được bao nhiêu quyền như vậy mà không chết, như vậy khi đã đánh xong Ngũ Hành Quyền thì cũng thành toàn cho ngươi kinh nghiệm trải qua toàn bộ Ngũ Hành Quyền được thi triển mà không chết!” Đây không phải là lớn lối, cũng không phải là giễu cợt, đối với Ngũ Hành Phong mà nói, hãn ở phía Bắc của quốc gia quả thật có tư cách nói những lời này. Hãn là một thanh niên nhân tài kiệt xuất mang sắc thái truyền kỳ, bạn cùng lứa dù thua trong tay hãn cũng không có gì là sỉ nhục, nếu có thể đỡ được của hãn vài chiêu Ngũ Hành Quyền cũng đã là vinh dự rồi. Những lời tự tin cuồng ngạo này làm cho tinh anh của Nam Hoang tại đây có những cảm giác khác nhau. Bọn Gia Cát Minh, Lý Phong có chút mất mát, nam nhân như thế, đứng sừng sững trên đỉnh cao, ngạo nghễ thiên hạ. Đây thật là vinh quang cùng khoái lạc biết bao! Mà mỹ nhân của Nam Hoang như Yến Khuynh Thành, Hải Vân Tuyết, Kanati thì ánh mắt thoáng hiện nét kỳ dị, nam tử như vậy mặc dù đến từ đất Bắc đối với Nam Hoang có sự uy hiếp, cũng làm cho người ta động tâm, nam nhân nên mạnh mẽ và tự tin như thế, điều kiện tiên quyết là người phải có thực lực như vậy. Hai chân Tiêu Thần phảng phất như bước vào địa ngục, bị Ngũ Hành Thần Lực giam cầm chặt chẽ, muốn triển khai bay lên cũng không thể được, nghênh đón một cách thụ động một quyền kế tiếp của Ngũ Hành Phong.

Lửa lớn thiêu đốt đỏ cả chân trời, ánh đỏ lập loè chói mắt, phảng phất muốn đốt cháy rụi cả thế gian, bao trùm trời đất mà đến, che phủ cả Tiêu Thần. Tuyệt không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào! Đây là nguyên tắc đối địch trước sau như một của Ngũ Hành Phong, quyết đấu thì sẽ dốc hết toàn lực! Tiêu Thần cực kỳ phẫn nộ, đối với người khác mà nói, tiếp được năm chiêu Ngũ Hành Quyền coi như là khẳng định thực lực của mình, là một vinh dự, thế nhưng đối với hãn mà nói là một sỉ nhục! Hãn không muốn thua,

không thể thua được! Lực lượng bát trùng thiên đỉnh cấp, tại sao lại thua chứ?!

Thức cuối cùng trong Tứ Đại Tán Thủ bổ ra, một đạo ấn ký tựa hồ chảy xuôi qua tâm linh hắc, theo lửa giận của hắc mà phóng xuất ra một tia sáng kỳ ảo chói lọi, một luồng lực lượng cường đại bạo phát xuất ra. thức, chính là phá vỡ mọi vật chất hữu hình! Hoả diễm bao trùm trời đất bị phá vỡ thành từng luồng lưu quang lướt trên không trung như từng ngôi sao băng lóng lánh. Trên bầu trời vô cùng huyền lệ, nơi nơi đều là hoả quang, nơi nơi đều là phong mang. Kinh khí bành trướng vô kể, bắt đầu động, uy áp khổng lồ thổi quét khắp Thân vương phủ. đương nhiên cũng bị ngăn chặn! Điều này đã làm cho tất cả mọi người cảm thấy bất ngờ, Tiêu Thần thân đã trọng thương, bị Ngũ Hành Phong đánh cho thổ rất nhiều máu, sao lại có thể tiếp được một chiêu Khi ánh sáng bắt đầu nhạt đi, Ngũ Hành Phong vẫn đứng giữa trường bất động, Tiêu Thần đã bay ngửa ra xa, song chưởng gãy đoạn, nhưng đồng thời một luồng thần quang chói sáng từ thân thể hắc bạo phát, giống như lửa cháy bùng bùng đang thiêu đốt. Phần nộ và khuất nhục như liệt hoả bùng bùng thiêu cháy xuất ra ngoài cơ thể hắc, đồng thời có một luồng lực lượng bá đạo cực kỳ mạnh mẽ xuất ra ngoài thân thể hắc, làm cho toàn thân hắc bị ánh sáng bao trùm. Toàn thân run rẩy kịch liệt, phảng phất vừa phá nát một cái cấm chế nào đó, Tiêu Thần tựa hồ nghe được một tiếng nổ vang trong cơ thể, lực lượng bát trùng thiên đỉnh phong đã phá tan chưởng ngại, làm cho hắc sau một trận quyết đấu sinh tử đã hoàn thành một lần lột xác. Hao tổn tâm cơ muốn phá tan trở ngại để tấn thăng cửu trùng thiên mà không thành, nhưng trong khoảnh khắc này hắc đã thành công, một quyền cuối cùng của Ngũ Hành Phong đánh hắc hộc máu bay đi, song chưởng gãy đoạn, nhưng phảng phất đã mở ra một cánh cửa lớn của một bảo tàng trong cơ thể hắc. Đúng là đi rách gót giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng tốn chút công phu! Thời kỳ cửu trùng thiên đã đến rồi! Khớp xương kêu lên răng rắc, xương cốt toàn thân run lên mãnh liệt, xương cánh tay bị

gãy cũng liền lại với nhau, dưới sự chữa trị của quang mang chói mắt kia, cuối cùng đã hoàn hảo như lúc đầu, da tay trong suốt như ngọc bảo, lấp lánh sáng chói. Tiêu Thần phảng phất như vừa được tắm trong lửa mà tái sinh, những chỗ trọng thương trong phút chốc lại hoàn hảo như lúc ban đầu, trong đại chiến sinh tử hắn đã hoàn thành một lần lột xác! Một lực lượng cường đại vô kể bắt đầu khởi động trong cơ thể hắn, như sóng Trường Giang cuộn cuộn, như sông lớn dạt dào, muốn phóng xuất ra. Mỗi tấc da thịt cũng đều ẩn chứa năng lượng cực kỳ kinh khủng, thân thể như một khối thần thiết đã trải qua trăm tôi ngàn luyện, như biển rộng mênh mông, dung nhập vô tận tinh hoa trong trời đất, lấp lánh chói lọi. Lúc Tiêu Thần bị đánh bay đi, Ngũ Hành Phong biết là tình thế dường như hết sức không ổn, hắn đang đứng yên vội vàng lướt tới, không để cho đối thủ bất kỳ cơ hội nào chính là nguyên tắc của hắn. Thế nhưng, hết thấy vừa rồi đều phát sinh trong nháy mắt, muốn ngăn cản căn bản là không thể. Hữu quyền của hắn mặc dù xuất ra một chiêu mãnh liệt, không gian cũng bị xé rách, thế nhưng, lúc này Tiêu Thần đã lột xác hoàn thành, triển khai, phóng lên không. “Ha ha.....”. Tiếng cười to đình tai nhức óc truyền đến, âm thanh cuộn cuộn phá không gian, chấn động khiến cho phế tích ở dưới đều lung lay, Tiêu Thần tóc rối bời bay lên, mục quang sắc bén như lưỡi đao sáng chói, thân hình cao ngất thẳng đứng trên không, cảm giác áp bức cường đại mang theo khí tức thần thánh. Không nói một lời dư thừa, Tiêu Thần triển khai đáp xuống, một quyền cuộn lên cương phong mãnh liệt, giống như nối liền với thiên lô địa hoá, một mảng ánh sáng màu tím trút xuống. Một quyền rất bình thường, nhưng quyền này không hề giữ lại chút nào, ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại! Cứu trùng thiên đối với thanh niên mà nói là cao không thể với tới, thế nhưng Tiêu Thần rốt cuộc đã đột phá mà tiến vào cảnh giới này. Hắn xuất thủ vô tình, dốc hết toàn lực, không vì thực lực chênh lệch mà khinh suất. Hai quyền giao nhau, bộc phát ra âm thanh của sấm gió, Ngũ Hành Phong thân hình kịch chấn, mặt đất dưới chân đều vỡ nát, không ngừng lùi lại. Mỗi bước chân đặt xuống, phảng phất như muốn lay động toà núi lớn, lui lại liên tục năm bước, thân hình hắn mới ngừng lại được. Soạt. Ánh sáng chợt loé, Tiêu Thần rơi xuống đất, đối diện với Ngũ Hành Phong. Không

cần nói lời cuồng ngôn, như vậy là quá ngậy thơ, uy áp thật lớn, khí thế vô hình cũng đủ để nói rõ hết thảy. Tiêu Thần đã trải qua một lần lột xác mà tiến nhập cửu trùng thiên, hiện tại thực lực của hắn đã chiếm thượng phong. Lưu quang rất nhỏ không ngừng lập loè bên ngoài thân thể hắn, cả người vẫn như cũ thông thả hoàn thiện quá trình lột xác. Bên ngoài mọi người vô cùng kinh hãi, tình thế nghịch chuyển nhanh như vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người, bản thân bọn họ chứng kiến quá trình đột phá của cao thủ bát trùng thiên tiến vào cửu trùng thiên, đây là cảnh giới mà mọi người ước mơ tha thiết. Quyết đấu trong sinh tử, lột xác trong sinh tử, đây là việc mà cuồng nhân cùng cường giả chân chính không sợ sệt mới dám làm, hôm nay Tiêu Thần đã trải qua một phen tao ngộ như vậy. Cao thủ cửu trùng thiên, có nghĩa như thế nào? Cho dù dè dặt mà nói, cũng có thể đủ sức dòm ngó ngôi vị cao thủ Nam Hoang trong lớp thanh niên dưới ba mươi tuổi. Soạt.... Một cái tàn ảnh lưu lại tại chỗ, Tiêu Thần xuất hiện trước người Ngũ Hành Phong, mạnh mẽ huy động hữu quyền đánh về phía trước. Ngũ Hành Phong vẫn không kinh hoảng chút nào, trong mắt ngược lại phát ra thần quang dày đặc, một cỗ chiến ý kinh người bạo phát, giơ quyền đón đỡ. Nhìn thấy khí thế của hắn như vậy, những người quan chiến hoảng sợ, nhân tài kiệt xuất của đất Bắc quả thật là cao thủ cửu trùng thiên, không trách vừa rồi dễ dàng áp chế Tiêu Thần là bát trùng thiên đỉnh phong.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 153: Anh hùng ngã xuống.

Chương 153: Anh hùng ngã xuống. Người dịch : Hạo Thiên(TT-Bàn Long Chiến Đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần phá chướng ngại bước vào cảnh giới Thuế Phàm cửu trùng thiên làm cho mọi người giật mình kinh hãi. Trong tuyệt cảnh mà lột xác, trong sinh tử mà tấn cấp đến lĩnh vực mới, đây là ma luyện nguy hiểm nhất của tu giả, người không có đại dũng khí cùng đại nghị lực không thể thông qua. Tấn thăng lên cùng cảnh giới, Tiêu Thần đã không còn sợ hãi Ngũ Hành Phong, ra tay nhanh như sét đánh, thân ảnh như thiểm điện, ép sát từng bước, vừa khai lại hợp, tay chân không còn vướng víu. Soạt..... Nhanh như sao xẹt bức đến sát người, đầu quyền Tiêu Thần phóng xuất ánh vàng đánh tới ngực Ngũ Hành Phong, không gian cơ hồ vụn vỡ, hình ảnh hiện ra có chút mờ hồ, kinh phong bức người trực tiếp làm vỡ nát gạch đá trên mặt đất, phát ra âm thanh răng rắc.

Ngũ Hành Phong giơ quyền nghênh đón, hai quyền chạm nhau phát ra tiếng leng keng như kim loại va chạm. Quầng sáng chói lọi phát ra, hai người phản phát phủ thêm một tầng ánh sáng màu vàng, như hai vị đấu thần đang kịch chiến. Tách ra nhanh chóng, Ngũ Hành Phong có cảm giác cánh tay tê dại, thầm giật mình vì lực lượng của Tiêu Thần quá mạnh mẽ. Ngũ Hành bộ pháp tinh diệu vô song, hắn như có thể thuận di, mỗi bước đi như là biến mất trong hư không, sau vài bước liền thoát khỏi uy thế bức người của Tiêu Thần. Tài năng đã gần với đạo, thân pháp huyền bí khó lường, Ngũ Hành Phong hơi điều chỉnh, chân đạp Ngũ Hành Bộ, thân như mây trôi, tiếp tục công tới Tiêu Thần, hắn không muốn bị động. Từ khi xuất đạo tới nay, hắn luôn luôn ở thế thượng phong, trong chiến đấu luôn luôn chủ động xuất kích, hắn không muốn yếu kém hơn người khác. Ngũ Hành phá quyền cực kỳ hung mãnh, xuất ra hung hăng đánh về phía ngực Tiêu Thần. Thổ khí u ám chậm chậm xuất ra, lực lượng của muốn xuyên qua ngực Tiêu Thần, đồng thời, đuôi phải quỳ xuống, mạnh mẽ giơ lên, đầu gối thúc vào bụng Tiêu Thần. Dường như bụi đất mờ mịt, nhưng đây cũng không phải là đất

cát bay lên, đây là ánh sáng đáng sợ khi phóng xuất lực lượng thổ tính, nhanh như sấm chớp, tay và chân cùng lúc phóng ra, Ngũ Hành Phong đã ngăn cản các phương vị của Tiêu Thần. Tiêu Thần hơi nghiêng người, hai tay đón hướng quyền đầu của Ngũ Hành Phong, đồng thời eo lay động mà súc tích lực lượng rồi đột nhiên bộc phát. Hắn như đang kéo dây cung, mạnh mẽ kéo lại, hai tay kẹp lấy , đồng thời, đùi phải đánh ngược lên. Tiếng leng keng vang lên giống như hai khối sắt chạm nhau, đầu gối phải của Tiêu Thần cùng đầu gối trái của Ngũ Hành Phong va chạm với nhau, thổ khí mờ mịt cùng với ánh vàng đồng thời phá nát, như một mảng lưu quang đầy màu sắc rơi lả tả. Hai người động tác nhanh như chớp, cùng lúc hơi lùi lại, Tiêu Thần nhảy lên cách mặt đất hai thước, vừa hơi rút xuống thì eo và đùi xoay mạnh, quất ngang một cái. Chân trái như một cây roi cứng, trực tiếp quất vào huyệt Thái Dương bên phải của Ngũ Hành Phong. Ngũ Hành Phong thoáng cúi đầu, sau đó tránh né một kích này đồng thời cũng lộn một vòng trên không, đầu dưới chân trên, xoay đá vào ngực của Tiêu Thần khi thân hình hắn không kịp di động trên không, công kích sắc bén tàn nhẫn như thế làm người ta phải chắc lưỡi. Bản thân Tiêu Thần cũng không e ngại, nếu triển khai thì sẽ dễ dàng phóng lên cao, thế nhưng tránh né không phải là phong cách của hắn, bèn ở giữa không trung lướt ngang nửa thước, không chịu thối lui dù chỉ một phân, rồi hai chân chụm lại với nhau như một mũi dùi không gì không phá nổi, đầu dưới chân trên trực tiếp đâm vào ngực Ngũ Hành Phong. Ngũ Hành Phong bị bức phải lảo đảo không bay ngược ra ngoài, hết thấy xảy ra quá nhanh, từ lúc hai người giao thủ đến khi tách ra, chỉ phát sinh trong nháy mắt, lưu lại trên không trung một mảng tàn ảnh lớn. Sau đó, Tiêu Thần bước trên không, liên tục bước giữa không trung mười mấy bước đuổi theo, nghiêng thân quét ngang vào nửa người trên của Ngũ Hành Phong, muốn cắt đứt thân thể hắn. Ngũ Hành Phong lửa giận bốc lên, từ trước bây giờ chỉ có hắn bức bách đối thủ, nhưng hôm nay tựa hồ đã xoay chuyển ngược lại, địch thủ này còn hung hãn hơn hắn, vô cùng sắc bén. Hắn xoay mạnh người nhảy lên cao, không muốn lui lại, vận lực quét trả một cước, va chạm với cú quét của Tiêu Thần. Bịch..... Trên không phát ra quang mang sáng chói, hai người đã tách ra. “ ” Tiêu Thần hiện tại quá

nhANH, trong nháy mắt rơi xuống đất đã xông qua, trực tiếp triển khai thức trong Tứ Đại Tán Thủ. Hôm nay tấn nhập vào cảnh giới cửu trùng thiên, công lực không hề yếu hơn đối phương, vừa khai lại hợp, hẳn chính là muốn lấy thể mạnh mà áp đảo đối thủ, dùng gậy ông đập lưng ông. “ ” Ngũ Hành Phong hét lớn, mái tóc đen như con thác ngược dòng dựng đứng lên, tia sắc bén trong đôi mắt như lợi kiếm bức người, quyền phải mang theo ánh vàng chói mắt đánh ra. Cú chạm mãnh liệt phát ra âm thanh như động đất, làm cho mặt đất nổ tung, Ngũ Hành Phong bị chấn động phải lùi lại năm thước, nhưng Tiêu Thần không lùi mà tiến tới, đi từng bước mà tiến tới. “ ” Miệng quát vang, Tiêu Thần tiếp tục đối cứng với Ngũ Hành Phong. “ ”. Ngũ Hành Phong đôi mắt như điện, đầu quyền bộc phát ánh xanh sáng chói, hai quyền chạm nhau, hẳn cảm thấy hai tay tê dại, thân thể nhẹ nhàng rung động, một cỗ lực lượng mênh mông tựa hồ muốn xâm nhập vào thân thể hẳn. Ngũ Hành Phong kinh hãi lại tiếp tục thối lui, Tiêu Thần được thể không tha, hét lớn: “ ” Quyền phong vô cùng mạnh mẽ, đánh mạnh vào trước mặt Ngũ Hành Phong, hẳn bất đắc dĩ phải đón đỡ, xuất ra lạnh như băng. Không trung như có tiếng sấm nổ vang, hai người dùng sức mạnh mà đối cứng! Năng lượng sáng lạn như một cơn lốc quét tám phương, Ngũ Hành Phong lùi lại, Tiêu Thần tiếp tục tiến tới! Tứ Đại Tán Thủ cho đến liên tục xuất ra, Tiêu Thần rõ ràng muốn báo mỗi thù ‘ đối cứng’ khi này, lấy gậy ông đập lưng ông. Quyền sau mạnh như quyền trước! Năng lượng không ngừng bạo phát, vàng sáng chói lợi như một cái lồng bao phủ lấy hai người, như sóng gió cuồn cuộn. Những người quan chiến kinh hãi vô kể, sức mạnh của hai người làm cho bọn họ quá bất ngờ. Nhất là Tiêu Thần dĩ nhiên lại có thể thay đổi bại cuộc, vững vàng áp chế nhân tài kiệt xuất của đất Bắc là Ngũ Hành Phong, thật ngoài dự đoán. Tiếng nổ vang không ngừng bạo phát, Tiêu Thần nhanh như chớp, quyền sau càng mạnh hơn quyền trước, lúc đến quyền thứ mười tám, Ngũ Hành Phong rốt cuộc chịu không nổi, khoe miệng trào ra một tia máu. A... “ Sao lại có thể như thế?!” Từ tinh anh của Nam Hoang cho đến những người lạ mặt cũng đều lên tiếng kinh hô, nhân tài kiệt xuất của đất Bắc trong truyền thuyết dĩ nhiên cũng không địch lại Tiêu Thần. Từng bước ép tới, chiêu thức mau lẹ, mái tóc rối

bời của Tiêu Thần tung bay, vừa khai lại hợp, căn bản không để cho Ngũ Hành Phong có cơ hội tránh né. Toàn bộ công kích sắc bén liên tiếp xuất ra làm cho Ngũ Hành Phong chỉ có thể tiếp mà không thể tránh, trừ phi hãn liều mạng, bằng không vẫn phải ngạnh tiếp từng chiêu tử quyền đáng sợ kia. Sau khi xuất ra quyền thứ ba mươi sáu, Ngũ Hành Phong nổi giận rống lên một tiếng, rốt cuộc đã hoàn toàn chống đỡ không nổi, thân thể bị đánh bay ngược ra xa, trong miệng phun ra một ngụm máu rất lớn. “ Hắc!”, Tiêu Thần tiến tới, động tác cực kỳ mau lẹ, tính công kích vẫn hung mãnh như trước, không có kỹ xảo gì đáng nói mà là một cỗ ‘Thế’ vô hình bao phủ Ngũ Hành Phong, hãn chính là muốn bức đối phương ngạnh kháng, để cho đối phương không cách nào tránh né, không thể tránh né. Chín quyền liên tục xuất ra, Ngũ Hành Phong liên tục thổ huyết, Tiêu Thần cảm thấy cực kỳ vui sướng nhẹ nhàng. Đường đường nhân tài kiệt xuất của đất Bắc bị mình đánh cho hộc đầy máu, mỗi thù khi trước đã báo được, lấy đạo của người mà trả lại cho người. Trong lúc này, thần sắc mọi người bắt đầu khác hẳn, trong ánh mắt lộ ra ý tứ riêng rẽ bất đồng, lực lượng mạnh mẽ của Tiêu Thần đã khắc sâu trong đầu bọn họ. Bịch.... Lại xuất ra một quyền nữa, lần này Ngũ Hành Phong đã bị đánh bay đi! Một chuỗi máu tươi tắn mạn giữa không trung, thân thể Ngũ Hành Phong đã đung nát vài toà đại điện. Tiêu Thần phóng lên cao, sau đó đáp xuống, công kích mạnh mẽ, một quyền đánh Ngũ Hành Phong lún xuống đất, chỉ còn lộ trên mặt đất một nửa thân thể mà thôi. Sau đó đánh liên tục bảy lần nữa, đất văng tung toé, Ngũ Hành Phong bị đánh lún xuống, từng dòng máu tươi trào ngược lên trên. Mọi người trở mắt đứng nhìn, nhân tài kiệt xuất của Đất Bắc thất bại như vậy sao? Một truyền thuyết đã chấm dứt, một thanh niên cường giả mang đầy màu sắc truyền kỳ kết cuộc như vậy sao? Không thể nghi ngờ, hiện tại danh tiếng Ngũ Hành Phong quá lớn, mọi người có mặt tựa hồ có chút không tin được. Nhân tài kiệt xuất của đất Bắc chưa từng thất bại dĩ nhiên cũng bị người đánh lún xuống đất, hộc đầy máu tươi.... “ Là ngươi ép ta!”. Thanh âm lạnh như băng theo khe nứt dưới đất truyền lên, Ngũ Hành Phong như một con dã thú bị thương, điên cuồng hét lên một tiếng, đất văng tung toé, cả người đầy máu, nhảy ra khỏi mặt đất. “ Ngũ hành hợp nhất ta làm không

được, thế nhưng song hành hợp nhất thì có thể miễn cưỡng. Người phải trả giá thật đắt!”. Ngũ Hành Phong đã mất đi vẻ ung dung, song chưởng triển khai ra, tay trái , tay phải , thủy hoả đồng thời mãnh liệt xuất ra. Trong trời đất sấm gió từng hồi, như ngàn cơn sóng lớn! Ánh sáng màu xanh biển cùng lửa cháy bùng bùng bao phủ cả không trung, toàn bộ hướng về Tiêu Thần cuộn cuộn tới. Soạt.... triển khai, Tiêu Thần phóng lên không, khoé môi điểm nụ cười lạnh, nói: “ Đừng nói rằng người có song hành hợp nhất, dù cho thật sự là ngũ hành hợp nhất thì đã sao?” Triển khai , Tiêu Thần ngược dòng lên hướng về tâm của cơn lốc, xuất ra thức và thức chống lại thủy hoả đồng nguyên của Ngũ Hành Phong. Mọi người đều cực kỳ khiếp sợ, Tiêu Thần này thực sự quá mạnh mẽ, dĩ nhiên cũng dám đối cứng với ngũ hành hợp lực trong truyền thuyết. Mặc dù chỉ gần như là song hành hợp nhất nhưng uy lực cũng kinh người có thể sánh với song hành hợp nhất. Ngũ Hành Phong cũng chỉ là miễn cưỡng, nhưng cũng có thể đem tiềm lực của chúng không ngừng bạo phát.

Một cơn gió lốc truyền đến tiếng thét của Ngũ Hành Phong, cùng va chạm với nhau, Tiêu Thần và Ngũ Hành Phong liên tục chấn động kịch liệt, thân thể bọn họ không ngừng rung động. “ Bất quá chỉ có vậy mà thôi!”. Thanh âm Tiêu Thần vừa buông, sắc mặt lập tức biến đổi, bởi vì hắn phát hiện vừa rồi chỉ mới hoá giải được một tầng lực lượng mà thôi, hiện tại một tầng lực lượng mãnh liệt nữa đang tới. Cùng lúc, trong mắt bão, dưới chân Ngũ Hành Phong hai loại thủy hỏa lượn lờ hoá thành hai màu hồng lam nâng thân thể hắn trôi nổi trên không. Tầng năng lượng thứ hai như sóng dữ đang tới! Ánh mắt Tiêu Thần sắc bén, đánh mạnh một quyền, phá nát cơn sóng đó. Thế nhưng, Ngũ Hành Phong dĩ nhiên cũng từ hai lực lượng thủy hoả bay lên, được hai loại khí trong ngũ hành khí đẩy lên không, cùng lúc đó, hai quyền giao nhau phát ra tầng năng lượng thứ ba. Tiêu Thần thét lớn, , hai thức cùng lúc phóng ra, hai tay chấn động không ngừng, dùng phương thức xoắn ốc đem hai loại lực lượng bất đồng quấn lấy nhau đánh về phía

cơ sóng năng lượng thứ ba. Âm thanh vỡ nát phát ra, cơ sóng năng lượng tan biến. Chỉ là, tầng lực lượng thứ ba không phải là cuối cùng, tựa như mới bắt đầu, toàn thân Ngũ Hành Phong ánh sáng ngũ sắc lưu chuyển, giống như Ngũ Hành đấu thần sống lại, chiến ý tận trời, hai tay tiếp tục giao nhau, tầng lực lượng thứ tư bạo phát ra. Rất rõ ràng, tầng lực lượng sau càng mạnh hơn tầng lực lượng trước! Có điều cũng vì vậy Ngũ Hành Phong đã nỗ lực quá sức, hộc ra từng ngụm máu lớn, trạng thái của hắn đã rất không ổn. Lực lượng thủy hỏa hợp nhất này trước mắt không phải hắn có khả năng hoàn toàn khống chế, nếu không phải bị ép đến mức một mất một còn, hắn tuyệt không tùy tiện thi triển. Đa thương địch thủ nhưng chính mình cũng bị thương! Ánh mắt Tiêu Thần rất cuộc nghiêm trọng hắn lên, không biết rằng sẽ có bao nhiêu tầng năng lượng đây, hắn bắt đầu dĩ dụng hết toàn lực chống lại. Tất cả mọi người giật mình kinh hãi, Ngũ Hành Phong lại dĩ nhiên cũng có thể đi trên không, trước nay chưa từng nghe qua, nếu không phải ở Nam Hoang xuất hiện ra một Tiêu Thần biến hoá cường đại, làm cho Ngũ Hành Phong liều mạng triển khai tuyệt học mạnh nhất, sợ rằng không ai biết hắn có thần thông như thế này! Tầng lực lượng thứ tư rốt cục đã tới, Tiêu Thần thân giữa sóng năng lượng, tay trái , tay phải , vừa mở lại hợp, tiếp tục phá nát sóng năng lượng. Giao phong kịch liệt, từ dưới đất đã chuyển thành cuộc chiến trên không! Hai cái nhân ảnh bay giữa không trung ngày càng cao, tại không trung không ngừng giao kích. Cơ sóng thứ năm, cơ sóng thứ sáu, cơ sóng năng lượng thứ bảy, thứ tám..... Ngũ Hành Phong lại hộc máu tươi, mà Tiêu Thần cũng không ngừng ho ra máu, tên Ngũ Hành Phong này quá điên cuồng rồi, đã bộc phát tới tầng năng lượng thứ tám mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Đến khi cơ sóng thứ chín đánh tới, Tiêu Thần có cảm giác sụp đổ. Nếu không phải tiến nhập cửu trùng thiên, hắn sợ rằng đã bị đánh nát từ lâu, tên Ngũ Hành Phong này thực quá mức bá đạo rồi! Trong số bạn cùng lứa, thực quá cường đại, gần như vô địch rồi! Cuồng bạo! Tiêu Thần cả người đầy máu, áp lực vô cùng cường đại, làm da hắn xuất ra từng sợi tơ máu, hắn đã biến thành một người máu, rốt cuộc cũng đỡ được tầng năng lượng thứ chín. Chín tầng đã là con số cực hạn, nhưng sóng yên gió lặng như tường tượng vẫn chưa tới, cơ

sóng năng lượng thứ mười đang quét tới! Tiêu Thần cũng gần như điên cuồng rồi, không cách nào lùi bước, bèn triển khai toàn lực mà bạo phát. Rốt cuộc cũng đã chống đỡ được tầng năng lượng thứ mười! Miệng hộc từng ngụm máu lớn, Tiêu Thần đã bị thương không nhẹ. Đương nhiên, Ngũ Hành Phong nỗ lực bỏ ra còn lớn hơn nữa, hắn đã hộc máu từ đầu đến cuối, mạnh mẽ thi triển pháp môn cấm kỵ thủy hỏa hợp nhất, làm cho thân thể hắn bị thương trầm trọng. Tầng năng lượng thứ mười một đang bạo phát! Tiêu Thần uể oải vô cùng, cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt, hiện tại khiến hắn có cảm giác sụp đổ. Tên Ngũ Hành Phong này liều mạng với hắn hoàn toàn là dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương! Có điều cũng không thể không khiến hắn bội phục, thanh thể to lớn, công kích uy lực kỳ tuyệt, tầng sau cao hơn tầng trước, dĩ nhiên cũng thi triển tới tầng thứ mười một. Đại đạo vô hình. Một đạo ẩn ký như một tia nước nhỏ chảy qua tim Tiêu Thần, động tác cuồng bạo dần dần ổn định, hai tay vẽ ra từng đạo quỹ tích đẹp mắt. Tiêu Thần ở thời khắc nguy hiểm này, để cho thể xác và tinh thần dung nhập vào trong cảnh giới không linh, thể hiện ra tư thế hoàn toàn bất đồng. Không hề cuồng bạo, không hề mãnh liệt, thân thể hắn như mây trôi, như gió thổi, phiêu dật xuất trần. Thế nhưng, trong lúc xuất ra một kích tối hậu đó, hai tay chấn động ra năng lượng vẫn cuồng bạo vô cùng! Tan biến! Tầng năng lượng thứ mười một rốt cuộc tan biến! Cùng lúc đó, Ngũ Hành Phong rốt cuộc cũng gần như sụp đổ, thân thể xuất hiện từng vết thương đáng sợ, hắn đã không khống chế nổi lực lượng của mình mà bị thương ngược trở lại. Hết thấy sóng yên gió lặng, hắn đứng thẳng trên không, đối mặt Tiêu Thần khẽ thở dài: “ Truyền thuyết Nam Hoang có nhiều kỳ nhân, mặc dù là vùng đất hoang dã, thế nhưng tu giả cũng không hề yếu hơn đất Bắc a!” Trên mặt đất tất cả mọi người đều nhìn lên trời, bởi vì hai thanh niên cường giả đang ở trên không, cách mặt đất quá xa, bọn họ không thể nghe được lời nói của hai người, thế nhưng mơ hồ cảm giác cuộc chiến này đã đến hồi kết thúc. “ Khi tiến vào Nam Hoang, chúng ta gặp một gã thanh niên cường giả của Nam Hoang chặn đường, đánh nhau một trận ngang tay với ta, chúng ta đều bị trọng thương” Tiêu Thần kinh ngạc vô kể, hỏi: “ Hắn là ai?”. Không ngờ lại có thanh niên cường giả cừu trùng thiên dám chặn

đường nhóm thân vương, cùng Ngũ Hành Phong quyết đấu, thật sự là một kẻ cuồng ngạo. “ Không biết là ai”. Ngũ Hành Phong lắc đầu, nói:” Từ khi ta xuất đạo tới nay, cho tới bây giờ chưa từng bại, không nghĩ sau khi tiến vào Nam Hoang, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, một trận hoà một trận thua, thật không cam lòng mà”. Hãn bình thần nhìn Tiêu Thần, nói: “ Nếu không phải ta trong người trọng thương nên lúc ban đầu vẫn áp chế lực lượng, không dám dùng toàn lực ra tay thì trận thua hôm nay sẽ không có, ta sẽ không thua người!” Tiêu Thần rất cuộc đã hiểu rõ, vì sao lúc hãn còn ở bát trùng thiên có thể miễn cưỡng chống lại Ngũ Hành Phong, đối phương dĩ nhiên cũng trọng thương, nếu như khi đó Ngũ Hành Phong không phải vì áp chế thương thế, trực tiếp biểu hiện ra lực lượng tuyệt đối mạnh mẽ của cửu trùng thiên, sợ rằng căn bản không để cho hãn có cơ duyên mà tấn nhập cảnh giới cửu trùng thiên! “ Nếu như ta ở trạng thái đỉnh cao, mặc dù người tấn nhập cửu trùng thiên, ta cũng sẽ không bại, người tuyệt đối không phải là đối thủ của ta!”. Ngũ Hành Phong rất không cam lòng. Tiêu Thần quay qua Ngũ Hành Phong lắc đầu: “ Ta sẽ không thua!” Đến lúc này, Ngũ Hành Phong rất cuộc chống đỡ không nổi nữa, vừa dứt câu cuối cùng, ngửa mặt lên rồi ngã quỵ từ trên không xuống. Tiêu Thần chưa kịp có phản ứng gì, một luồng sáng xanh từ dưới đất vọt lên, một lão nhân ôm Ngũ Hành Phong bay vọt đi. Những người quan chiến biết rằng, kết thúc trận chiến này, Tiêu Thần là người thắng! Mọi người phi thường khiếp sợ, Ngũ Hành Phong vĩnh viễn bất bại trong truyền thuyết dĩ nhiên cũng bị Nam Hoang thanh niên là Tiêu Thần đánh bại. Bọn người Gia Cát Minh, Lý Phong, Yến Khuynh Thành, Hải Vân Tuyết, Kanati thần sắc cực kỳ phức tạp, bọn họ cảm thấy hết thảy đều khó hiểu. Nhất là vài mỹ nhân Nam Hoang, mỗi một thiếu nữ trong lòng đều có một vị anh hùng. Lúc còn thiếu niên Ngũ Hành Phong từng danh chấn Nam Hoang cùng đất Bắc, là tuyệt đại thanh niên cao thủ có màu sắc truyền kỳ nhất, không khỏi để lại dấu ấn trong lòng các nàng, thế nhưng anh hùng hôm nay lại ngã xuống trước mắt các nàng rồi...

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 154: Giác ngộ luyện thể.

Chương 154: Giác ngộ luyện thể. Người dịch : Hạo Thiên(TT-Bàn Long Chiến Đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Nhân tài kiệt xuất đất Bắc Ngũ Hành Phong đã thất bại! Một thanh niên cao thủ mang đầy sắc thái truyền kỳ bị một thanh niên Nam Hoang ngày thường không ai biết đến đánh bại. Kết quả hiện tại đều vượt ngoài dự đoán của mọi người. Nếu nói ra sợ rằng có rất nhiều người khó mà tin được. Tiêu Thần lẳng lặng đứng thẳng trên không, yên lặng điều tức một lúc, rồi sau đó lau sạch máu tươi trên khoé miệng, triển khai rời khỏi đây. Lão nhân có thể ngự không mà đi kia cũng không đuổi theo. Đây là vì quy củ bất thành văn của Trường Sinh đại lục có ảnh hưởng rất lớn, lớp lão bối cao thủ không thể tùy ý ra tay với lớp thanh niên. Thế nhưng, nghĩ đến nếu như hắn có can đảm công kích Lễ thân vương, như vậy, lớp lão bối cao thủ tất nhiên sẽ vô tình diệt sát hắn. Chỉ là, không biết vị lão nhân cao thủ kia là linh sĩ hay là thuật sĩ. Nếu như nói là võ giả thì thật là đáng sợ, dù sao cũng hiển lộ thực lực ngự không phi hành. Tiêu Thần đi rồi, sắc mặt Tôn Miếu lộ vẻ phi thường nhục nhã, đây thực sự vượt ngoài dự liệu của hắn. Làm sao Ngũ Hành Phong lại có thể thua được chứ? Tại sao lại thua? Không thể tưởng tượng được, Ngũ Hành Phong tại đất Bắc trong cùng thế hệ gần như vô địch, trừ một hai người ra không có ai là đối thủ của hắn. Một thanh niên tóc dài đen bóng thần sắc lạnh như băng, yên lặng không nói gì từ trong một toà lầu các đi ra, tới trước Tôn Miếu nói: “ Trong vòng mười ngày tới ta sẽ quyết đấu với Tiêu Thần.” Tôn Miếu quay đầu lại thấy là hắn, nói: “ Không được, Ngũ Hành Phong đã thất bại, người không thể tùy ý tiếp tục ra tay, dù sao bọn Vũ Văn Phong, Triệu Trọng Dương, Độc Cô Kiếm Ma cũng

còn chưa có ra tay.” Mặt khác, những tình anh của Nam Hoang cảm thấy phức tạp và khó hiểu, trận chiến này để lại ấn tượng rất sâu, Ngũ Hành Phong đại bại, Tiêu Thần thành tựu huy hoàng, trở thành một cao thủ Nam Hoang mới nổi. Không có anh hùng bất bại, thần thoại bất bại của vị nhân tài kiệt xuất đất Bắc đã bị đả kích như vậy, Tiêu Thần mượn chuyện này mà ra mắt thiên hạ, ngôi vị cao thủ mạnh nhất Nam Hoang dưới ba mươi chỉ sợ sẽ phải xếp lại rồi. Các mỹ nhân Nam Hoang như Hải Vân Tuyết, Kanati đều có chút cảm giác mất mát, nhân tài kiệt xuất đất Bắc ngày xưa đã ngã xuống ngay trước mắt các nàng. Bóng trăng dưới đáy nước đã từ trong giấc mộng ảo tri mà tan vỡ, hết thấy tựa hồ không có gì hơn, cũng không có anh hùng bất bại... Yến Khuynh Thành tâm tình rất là phức tạp, rất hy vọng Tiêu Thần đại bại trận chiến vừa rồi, nhưng không muốn hấn trọng thương, chỉ hy vọng mượn tay Ngũ Hành Phong trút giận thay mình, thế nhưng, trong quá trình kịch chiến nàng đột nhiên phát hiện nỗi lòng trăm mối ngổn ngang, thật là khó hiểu. Triển khai , trong thời gian ngắn nhất Tiêu Thần vượt qua hơn mười dặm về tới phòng mình, kéo Kha Kha đang ngáy khò khò tỉnh dậy, lại đem Tiểu Quạt Long cùng ba bộ xương khô tới, bảo bọn chúng bảo vệ ngoài cửa, còn hấn bắt đầu vận chuyển huyền công chữa thương. Mặc dù chiến thắng đối thủ, nhưng hấn cũng bị Ngũ Hành Phong điên cuồng đánh cho bị thương, hơn nữa thương thế rất nặng. cùng giao nhau một chỗ, hình thành mười một tầng năng lượng như sóng lớn vô cùng mạnh mẽ. Tuy Tiêu Thần tấn nhập cảnh giới Thuế Phàm cứu trùng thiên cũng khó mà thừa nhận. Trong quá trình giao chiến, đã liên tục ói ra bảy tám ngụm máu tươi. Ánh sáng chói lọi phát ra từ thân thể hấn, da tay rực rỡ lấp loé trong suốt, năng lượng chảy như vật chất hữu hình, bao vây thân thể hấn. Thiên địa tinh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, bắt đầu cuống về phía thân thể Tiêu Thần, tiếp nhận tinh hoa của nhật nguyệt, linh khí của cỏ cây chữa trị thân thể hấn. Có thể thấy rõ, hoa cỏ trong viện, thậm chí cây cối hai bên ngã tư phụ cận, đều có từng điểm sáng xanh trôi nổi. Đây là một trận cướp đoạt điên cuồng, thân thể Tiêu Thần giống như có thêm dẫn lực thật lớn, cướp đoạt hết thủy linh khí thiên địa. Sau hai canh giờ, thân thể hấn xuất ra ánh sáng bừng bừng, rực rỡ chói lọi như liệt hỏa

thieu đốt, thương thể mới hoàn toàn ổn định. Lần này bị thương rất nghiêm trọng, nếu không phải đã từng hấp thụ tinh hoa của mấy cái Long đản, sinh mạng lực mạnh mẽ vượt quá người thường, sợ rằng lần này đại sự không ổn, tu vi cũng có thể bị ảnh hưởng, phải tĩnh dưỡng trong thời gian dài. Thần hoá huyết đạo như là áp ủ vô cùng vô tận sinh mệnh lực, thân thể trong một thời gian ngắn đã trở nên ổn định, Tiêu Thần thở ra một hơi dài đẩy cửa bước ra ngoài. Phải mau chóng hồi phục lại như cũ, nếu không ở Thiên Đế thành này còn chưa biết sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa đây. Tiêu Thần ôm Kha Kha phóng lên cao, triển khai bay ra ngoài Thiên Đế thành. Nam Hoang mờ mịt, ngàn dặm không thấy người ở, trong vòng mấy vạn dặm chủ yếu là núi hoang đầm lầy, Thiên Đế thành giống như một viên ngọc minh châu toả sáng, tọa lạc trong vạn dặm sâu của Nam Hoang, bị vô tận biển xanh rừng rậm nguyên thủy bao vây xung quanh. Ngoài thành là rừng nguyên thủy liên miên không dứt, Tiêu Thần tìm được một mảnh đất bằng phẳng cảnh sắc đẹp đẽ trên đỉnh một ngọn núi cao bèn hạ xuống. Trên một ngọn núi hùng vĩ phía trước, một ngọn thác phát ra âm thanh đình tai nhức óc như động đất, thẳng xuống ba ngàn thước, từ trên vách đá dựng đứng đổ thẳng xuống chân núi. Ở ba hướng kia, núi xanh tươi tốt, tiếng dã thú gầm gừ bên tai không dứt, thỉnh thoảng lại có thú thoáng hiện thân ảnh. Thần sắc Tiêu Thần rất nghiêm túc, quay lại bảo Kha Kha: “ Ta muốn tu luyện ở đây, đừng cho các loại thú đến gần, bảo vệ ta cho an toàn!” Tiểu thú trắng muốt thờ ơ chớp chớp đôi mắt to rồi sau đó gật đầu, thân thể trắng như ngọc lưu tại mảnh đất trên đỉnh núi một cái tàn ảnh, đi xem xét hoàn cảnh chung quanh. Tiêu Thần buông lỏng để cho thân thể và tâm hồn đắm chìm trong một trạng thái kỳ ảo, hư vô mờ mịt khởi lên rất nhanh, phảng phất như dung nhập vào trong thiên nhiên, cùng ngọn núi hoà thành một thể. Tiểu thú trắng muốt Kha Kha xúc động chớp chớp đôi mắt to sáng ngời ra vẻ kỳ quái, thấy cây cối cỏ hoa bốn phía không ngừng rung động, rất nhiều tinh khí của cỏ cây xuất ra, phảng phất từng luồng ánh sáng màu xanh đang phiêu động. Khu rừng thật sum xuê, khắp nơi đều là thảo thực vật tràn ngập vô cùng vô tận tinh khí cỏ cây, từng luồng ánh sáng xanh biếc thật nhỏ bị Tiêu Thần dẫn vào trong cơ thể, bồng bồng sinh cơ chuyển động.

Máu huyết, xương cốt, phủ tạng của hắc giống như chìm ngập trong vô tận sinh mạng lực. Theo thời gian trôi qua, sinh mạng nguyên khí màu xanh biếc ở tám phương có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, một mảng sương mù màu xanh dày đặc lơ lửng quanh Tiêu Thần. Sau hai ngày thương thế Tiêu Thần đã hồi phục hoàn toàn, lực lượng trong cơ thể bành trướng minh mông, thế nhưng hắc vẫn tiếp tục tu luyện như trước. Buổi chiều, ánh trăng mờ lung, chiếu rọi sáng tỏ, mặc dù xa xa thú kêu rống từng hồi thế nhưng Tiêu Thần vẫn ngồi yên như bàn thạch. Giờ phút này trong lòng hắc là một mảng tĩnh lặng, Tứ Đại Tán Thủ: lạc ấn , , , không ngừng hướng về trong tâm hải của hắc, làm cho sự giác ngộ của hắc càng thêm sâu sắc. Đạo ấn ký, khó có thể suy xét, không thể nắm bắt, nhưng có thể chậm rãi tới gần, lấy tâm cảnh kỳ ảo mà dung nạp. Đây là một loại giác ngộ, một loại thể nghiệm, Tiêu Thần có cảm giác tâm cảnh đang thăng hoa, thân không động nhưng tâm động, khắp thế giới đều bừng sáng. Các loại cảm thụ dồn dập kéo đến. Không trung sáng chói, một vì sao xẹt ngang qua không trung, ngăn ngủi mà huyền lệ, tâm của Tiêu Thần tùy theo đó mà động, cảm giác đời người như giấc mộng, giống như vì sao băng, tính mạng tầm thường bất quá chỉ trăm năm, lúc đến vội vã, khi đi cũng là vội vã, so với thiên địa vũ trụ, thực sự là quá ngắn ngủi. Vật đổi sao dời, xưa nay vẫn đều đặn trôi đi, ai còn nhớ được tánh mạng ngắn ngủi kia, so sánh với thiên địa vĩnh hằng, đó chỉ là từng đoạn kinh nghiệm thực sự quá nhỏ bé không đáng kể. Nhưng, ngắn ngủi mà xinh đẹp, đời người như vì sao xẹt, cũng vì va chạm mà phát ra ánh sáng chói lọi, chiếu rọi về một hướng xa xôi. Đời người cũng vĩnh hằng! Cần phải bộc phát ra luồng ánh sáng mạnh mẽ về một phương hướng chính xác! Tiêu Thần tay bắt một đạo ấn ký, đã tìm được phương hướng vĩnh hằng mà tu luyện, phá vỡ được tâm cảnh dày đặc sương mê mà bước lên một nấc thang mới. Thời gian vội vã trôi qua. Chỉ trong chớp mắt mà đã bảy ngày. Ánh trăng như nước, cùng ở dưới bầu trời này, tâm cảnh của Tiêu Thần đã khác xa khi trước. Bảy ngày gần đây hắc không có cảm giác thời gian trôi qua, phẳng phất như hắc đã dung nhập vào trong thiên địa vạn vật tự nhiên, thể xác và tinh thần cùng mảnh đất này ngưng kết cùng một chỗ, cùng với mảng núi non nguyên thủy liên thông

cùng một chỗ, cùng cả thiên địa hoà nhập cùng một chỗ. Dường như hẳn có thể nghe được tiếng lòng của cây cối hoa cỏ, có thể hiểu được tiếng kêu của chim thú, có thể cảm ứng được cả nhịp đập của mặt đất rộng lớn. Hẳn tựa hồ thực sự dung nhập vào trong thế giới của quang vinh và tươi tốt, đã hoá thành một chiếc lá, một đoá hoa, một thân cây, một ngọn núi. Hẳn phảng phất đã ngồi tại chỗ này từ xưa đến nay. Gió nhẹ nhàng phiêu động, các loại cây cỏ hương hoa trong rừng chậm rãi mở ra, Tiêu Thần tựa như chàng Trang hoá bướm trong mộng, không biết thân mình là núi non, hay núi non chính là thân mình. (Trang Chu mộng hồ điệp: Trang Chu nằm mộng thấy mình hoá thành con bướm, đến khi tỉnh lại phân vân không biết mình hoá thành con bướm hay bướm hoá thành Trang Chu đây! .ND) Ánh trăng nhu hoà như sóng nước, làm cho cánh rừng như bao phủ một lớp lụa mỏng nhàn nhạt, Tiêu Thần đứng trên đỉnh núi, nhìn lên bầu trời vô tận, hẳn phảng phất xuyên qua cách trở của thời không, tiến nhập vào không trung vô tận kia. Một tia nắng sớm, vẽ nên ánh bình minh. Từng luồng sáng vàng chiếu rọi khắp cánh rừng nguyên thủy, mở ra sinh cơ vô hạn, vượn hú hổ gầm. Chim hót ve kêu, thế giới chân thật sinh động hiện lên trong mắt Tiêu Thần, hẳn đã hoàn toàn tỉnh táo. Ngửa mặt lên thét dài một tiếng, hàng tỷ tỷ năm đã qua chỉ là hư ảo, chân thật chỉ tại buổi sáng này. Thân thể Tiêu Thần giống như đại dương mênh mông, trăm sông về biển thu nạp nguyên khí bốn phương, tinh hoa nhật nguyệt, tinh khí cỏ cây, tất cả tụ lại mà đến. Từng luồng ánh sáng thánh khiết chói lọi nhỏ đến mức không thể thấy lưu chuyển trong cơ thể Tiêu Thần, giống như nước cam lộ tươi mát làm cho tạng phủ của hẳn dịu đi, xương cốt, máu thịt toát ra một tầng ánh sáng thánh thiện. Tâm cảnh đã tăng lên, hẳn hiện tại rèn luyện nhục thể! Thiên địa tinh khí vô tận phảng phất như nước chảy xuôi trong máu thịt hết lần này sang lần khác, cuối cùng thiên địa linh khí càng tụ càng nhiều, nước chảy dần dần đọng lại, hoá thành từng lưỡi dao sắc bén quét vào bên trong máu thịt của hẳn. Đau nhức! Nhẫn chịu! Phảng phất có hàng vạn mũi gươm đao không ngừng xuyên qua trong xương cốt, máu thịt của Tiêu Thần. Hẳn rèn luyện hết lần này đến lần khác, tựa hồ muốn đem huyết nhục trong thân thể chế tạo thành một tấm thân vĩnh hằng. Lại bảy ngày nữa trôi qua, bát phương

linh khí dần tản đi. Gió thổi mây bay, giống như là chưa từng phát sinh việc gì. “Đi thôi, chúng ta nên trở về Thiên Đế thành, tiểu thú người ham ăn, không chịu hộ pháp cho ta, không ngờ chạy đi tìm thiên địa linh túy.” Tiêu Thần ôm Kha Kha lên, mà Kha Kha thì đang ôm một đồng linh chi, nhân sâm lâu năm. “Y y nha nha...”. Tiểu thú trắng muốt kháng nghị. “Sau trận chiến ấy, ta đã biến mất hơn mười ngày rồi. Trong Thiên Đế thành nhất định có chuyện đặc sắc phát sinh.” Tiêu Thần triển khai bay về Thiên Đế thành.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 155: Kén rồng bảy màu.

Chương 155: Kén rồng bảy màu. Người dịch : Hạo Thiên(TT-Bàn Long Chiến Đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Thiên Đế thành rất cổ kính, không ai biết rằng nó được thành lập vào niên đại nào, thậm chí không ai biết làm thế nào mà nó xuất hiện ở Nam Hoang, nơi đây có rất nhiều truyền thuyết thần thoại khó mà tưởng tượng. Vả lại cũng vì quy mô của nó to lớn, truyền thuyết ảnh hưởng khắp nơi, làm cho nó trở thành một toà thành nổi tiếng ở Trường Sinh đại lục. Bay đến phụ cận Thiên Đế thành, linh giác bén nhạy của Tiêu Thần cảm giác được một cỗ khí tức tang thương cổ kính, tuy lần đầu tiên thấy Thiên Đế thành cũng có chút cảm giác, nhưng không thể so với cảm giác lúc này. Phía trước giống như một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa đang say ngủ, hoặc giống như một mảng không gian cổ đại tạo thành một thế giới khác. Giống như đại dương mênh mông bắt đầu dừng động sóng cuộn ngút trời, đại lục cổ xưa mênh mông vô tận dường như rung chuyển, xuyên thấu qua không gian cổ xưa, hướng về tương lai phát ra từng hồi làm cho người khác rung động

trong lòng. Cảm giác rất khó nói, chỉ có thể dùng tâm mà cảm nhận, mới nghe được nhịp đập làm người khác khó mà tin, Thiên Đế thành dường như là một thể sống khổng lồ mà cổ kính. Hơn mười ngày tu luyện, tâm tình Tiêu Thần đã bước lên một nấc thang mới, thần thức của hắn cô đọng hơn nhiều, linh giác tiến thêm một bước trở nên mạnh mẽ, đây là nguyên nhân chủ yếu mà hắn có thể cảm ứng được sự bất phàm của Thiên Đế thành rõ ràng hơn khi trước. Mặc dù không thể đột phá cảnh giới Thuế Phàm cửu trùng thiên, thế nhưng tu vi của hắn vẫn tăng lên rất cao. Nhất là chuyên chú vào tu luyện tinh thần làm cho hắn có cảm ngộ khác xa so với lúc trước. Đương nhiên, đối với sự tu luyện trong bảy ngày sau, cũng là người thường không thể tưởng tượng, linh khí ngưng tụ mà thành lưỡi dao trong máu thịt, không ngừng đánh sâu vào trong xương cốt. Phá hư, rồi hồi phục, rồi lại phá hư..... Lập đi lập lại như thế, giống như một khối sắt được trải qua trăm tôi nghìn luyện, tạp chất được loại ra, tinh hoa giữ lại, ngày càng cô đọng. Máu thịt trong thân thể thật sự trải qua một phen sống lại, thân thể Tiêu Thần dần tiến về cảnh giới bảo thể*. (* thân như kho báu) Tất nhiên, đây cũng không phải là nói quá, tình huống chân thật xác thực là như thế. Nếu có thể giữ được như vậy mà tiếp tục tu luyện, như vậy hắn sẽ biến thành một cái bảo thể, trở thành pháp bảo thân thể đúng như tên gọi. Nếu có thể tu luyện tới cảnh giới tận cùng, đừng nói là trực tiếp chống lại thần binh lợi khí, cho dù là chống đỡ với thánh khí trong truyền thuyết cũng không đến nỗi chết. Tiêu Thần tin tưởng, lần sau gặp phải cao thủ cửu trùng thiên, hắn sẽ có phần thắng rất lớn. Từ mấy hôm nay tinh thần cùng thể xác của hắn đã trải qua một lần thăng hoa, hơn phân nửa cao thủ cùng cấp sẽ không phải là đối thủ của hắn. Đương nhiên, thế giới này tuyệt không thiếu nhân tài, dạng người như Ngũ Hành Phong cũng không thể theo lẽ thường mà đánh giá được. Ngũ Hành Thần Thông tựa như có thể chống lại Tứ Đại Tán Thủ, nếu đối phương khôi phục đến trạng thái đỉnh cao, vả lại cũng trải qua một lần thăng hoa lột xác, như thế sẽ là một kình địch phi thường đáng sợ. Con đường Tiêu Thần phải đi còn dài đằng đẵng, mới vừa tấn nhập cảnh giới Thuế Phàm cửu trùng thiên không lâu mà phía sau lại còn Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh tứ đại cảnh giới, nếu muốn khám phá cảnh

cửa sinh tử, hắn còn phải xông qua từng đường lạch trời nữa. Thiên Đế thành phần hoa náo nhiệt vô cùng, từ trên cao nhìn xuống, dòng người qua lại rộn ràng nhộn nhịp. Trên đường phố tiếng người ồn ào, thương nhân đến từ đất Bắc, những người hái thuốc đến từ Nam Hoang, những người săn bắt thú, những tu sĩ lưu lạc từ bên Tây Thổ, đủ các dạng người trên đại lục qua lại trong thành. Đại hội đấu thú chỉ còn hai tháng nữa sẽ bắt đầu, tu giả từ bát phương đều tụ tập về đây. Nơi cửa lớn khí thế hoành tráng của Học viện Bắc Đấu, những nữ học trò xinh đẹp ra vào tấp nập, không ít những loại người như Gia Cát Lượng, Hải Thiên Vân đang ở phụ cận bồi hồi mà nhìn trộm mỹ nữ. Tiêu Thần đáp xuống trong sân viện, ba tầng viện đều yên tĩnh, dùng thần thức cường đại quét qua đã phát hiện ba bộ xương khô cùng Tiểu Quật Long, mở ra bay vào sân của viện thứ hai. Ba bộ xương khô cảm ứng được khí tức của hắn, mở cửa ra, thoát nhìn chật vật vô cùng, quần áo da nguy trang trên người cũng rách tả tơi, dường như đã trải qua một trận chiến cực kỳ nguy hiểm, linh quang từ trong mắt phát ra cũng có chút lờ mờ. Tiểu Quật Long không ra, được ba bộ xương khô ra hiệu chỉ, Tiêu Thần đi qua cây cầu nhỏ bắc ngang dòng nước, đến lương đình nằm giữa đám cây cối xanh um, thấy Tiểu Quật Long đang nằm trên mặt đất, một mình liễm liễm vết thương. Thương thế của nó rất nghiêm trọng, toàn thân trên dưới đầy những vết thương đáng sợ, như bị kiếm khí xé rách. Tuy biết rằng dù bị trọng thương, Tiểu Quật Long cũng khó có thể nguy hiểm đến tánh mạng, vả lại sau khi trải qua đau khổ, tiềm năng của nó còn có thể được kích phát, có thể có được chỗ tốt, thế nhưng Tiêu Thần vẫn cảm thấy có chút tức giận. Ai làm chuyện này? Dĩ nhiên là đã đi tới chỗ ở của hắn mà ra tay một cách vô tình. Có thể thấy rõ ràng, hòn giả sơn, đình đài lầu các nơi này cũng đều vỡ nát, lương đình, hòn giả sơn đều mới, chắc vừa gấp rút sửa chữa lại, ngay cả đám hoa cỏ bên kia cũng là mới vừa dời từ nơi khác đến trồng lại. Máu tươi chảy đầy mặt đất, làm cho nền toà lương đình lót bằng đá cẩm thạch dính một mảng đỏ đen loang lổ, có thể ngửi được mùi máu tanh bốc lên từng hồi. Tiêu Thần dạo quanh lương đình một vòng, phát hiện sự tình mang tính chất nghiêm trọng. Đôi mắt to của Tiểu Quật Long lờ mờ không có ánh sáng, dùng đầu lưỡi liễm liễm chi trước suýt nữa gãy rời một cách

vô lực, vết thương đáng sợ trên ngực bụng đến bây giờ vẫn còn chảy máu, có thể đoán được lúc ấy bị thương nghiêm trọng tới mức nào. Nếu như là linh thú khác chỉ sợ đã chết từ lâu. “ Y y nha nha...” Kha Kha phẫn nộ kêu lên, nhảy đến trước mặt Tiểu Quật Long, đôi mắt sáng ngời trừng lên hết cỡ, tựa hồ đang hỏi có chuyện gì. Tiêu Thần lấy ra một ít dược thảo linh chi, nhân sâm lâu năm trong người tiểu thú nghiền nát, xong đắp tất cả lên vết thương Tiểu Quật Long, kiên nhẫn giúp nó chữa thương. Chi nha... Tiếng vang từ cửa lớn ngoài tiền viện truyền đến, Hải Vân Thiên thập thò đi tới, động tác và dung mạo đẹp đẽ có chút không tương xứng, hắn đi cẩn thận vào trong viện. “ Ta cần một lời giải thích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Thanh âm đột ngột dọa cho Hải Vân Thiên giật mình, ngay sau đó trên gương mặt đẹp đẽ lộ vẻ tươi cười, nói: “ Tiêu huynh người... thật sự còn sống?” Tên gia hỏa này làm cho người ta cứng họng, vừa gặp mặt đã nói điềm xấu. “ Nói gì vậy, sao người lại nói cái kiểu như vậy hả?” “ Không thể trách ta được, sau khi người quyết đấu sinh tử với nhân tài kiệt xuất đất Bắc Ngũ Hành Phong thì lại mất tích hơn mười ngày, khắp hang cùng ngõ hẻm truyền nhau rằng mặc dù người thắng, nhưng cũng đã phải trả một cái giá vô cùng thâm trọng, có thể đã...” Mất tích hơn mười ngày, không ngờ lại có lời đồn như vậy truyền ra khiến Tiêu Thần cảm thấy hơi kinh ngạc. “ Là ai xông vào chỗ của ta đánh trọng thương Tiểu Quật Long, là người của gia tộc Mander hay là người của Tôn Miếu phái đến?” Sau khi Tiêu Thần tới Thiên Đế thành đã phát sinh xung đột với nha đầu bảo bối của gia tộc Mander. Lại còn đánh trọng thương đường huynh Lu Muda của nàng, có điều hắn cảm giác tiểu nha đầu kia tuy tinh nghịch nhưng tâm tính không đến nỗi tàn nhẫn như thế, hắn cảm giác người có khả năng ra tay nhất chính là Tôn Miếu. “ Hình như là...” Hải Vân Thiên có chút ấp a ấp úng. “ Rốt cuộc là ai?” Tiêu Thần đã nhìn thấy sự do dự của hắn. “ Là một tên tiểu tử không hiểu chuyện của Gia Cát gia cùng một tên bại hoại của gia tộc Reagan làm.” “ Gia Cát gia?!” Sắc mặt Tiêu Thần trầm xuống, hắn chỉ biết được tên mập mạp Gia Cát Lượng cùng với tên gia hỏa tửu sắc quá độ Gia Cát Minh của gia tộc này. “ Sự tình không liên quan đến mập mạp, dù hắn là hoả nhãn kim tinh, chuyên về khai thác đấu thú, có địa vị nhất định ở Gia

Cát gia, thế nhưng dựa vào huyết thống mà nói thì không được coi là đệ tử của dòng chính. Như vậy sao có thể làm ra việc càn quấy, chưa nói hẳn quen biết với người, lại càng không thể làm ra chuyện khiến người ta chán ghét như thế.” Hải Vân Thiên chậm rãi giải thích. Sự việc xảy ra rất đơn giản. Chuyện mập mạp coi trọng Tiểu Quật Long bị thủ hạ dưới tay hãn phong thanh tiết lộ, bởi vì ánh mắt của hãn từ trước tới nay vô cùng chuẩn xác. Bất luận là người trong Gia Cát gia hay là người ngoài đều rất tin tưởng, kết quả bị một tên đệ tử dòng chính của Gia Cát gia là Gia Cát Khôn phong thanh nghe được, muốn cướp Tiểu Quật Long đi trước. Thế nhưng Gia Cát Khôn cũng có nghe nói mấy ngày nay đang lan truyền chiến tích của Tiêu Thần đánh bại nhân tài kiệt xuất đất Bắc Ngũ Hành Phong, đây là mẫu hình long có danh hiệu là chiến thú sát tinh, một thanh niên cường giả xuất thế ngang trời như vậy không thể không làm hãn kiêng kỵ. Chỉ là không quá vài ngày hang cùng ngõ hẻm đều truyền rằng, Tiêu Thần dù thắng, nhưng cuối cùng do thương thế quá nặng vẫn ngã xuống. Chuyện này làm Gia Cát Khôn có chút đứng ngồi không yên, bởi vì hãn đã từng để cho lão đấu thú sư tinh mắt nhất trong gia tộc âm thầm quan sát qua Tiểu Quật Long, cuối cùng kết luận làm người ta thật là kinh hãi. Tiềm năng của Tiểu Quật Long thật là vô hạn! Có khả năng không yếu hơn ấu tiểu thánh thú và long vương. Tin tức này quả thật là trọng yếu, đây có nghĩa gì? Không cần nói cũng biết! Gia Cát Khôn hết sức kiêng kỵ Tiêu Thần là cửu trùng thiên, không dám khinh suất động thủ, đợi hơn mười ngày không thấy bóng dáng hãn, mới âm mưu bí mật đánh cắp Tiểu Quật Long. Cùng có mục đích như vậy còn có Hoffman của gia tộc Reagan. Trong cùng đêm đó, hai kẻ có cùng chí hướng này cùng lúc gặp nhau tại đây. Sau một hồi tranh đấu để đoạt tiểu thánh thú, kết quả là lại xuất hiện thêm hai kẻ như vậy nữa, Gia Cát Khôn và Hoffman của gia tộc Reagan tạm thời liên thủ, cùng hai kẻ kia kịch liệt hỗn chiến ngoài đường. Cuối cùng cao nhân của Bất Tử Môn lãnh đạo một đám người chạy tới, sau đó lại hấp dẫn sự chú ý của phủ thành chủ, trường phong ba này mới rất nhanh lắng xuống. Hết thủy đều phát sinh vào ban đêm, đến nhanh mà đi cũng rất nhanh. “ Gia tộc Reagan...” Tiêu Thần cảm thấy có chút quen quen, bỗng nhiên nghĩ tới lúc ở trên đường

cách Thiên Đế thành tám trăm dặm có gặp mấy người, cái tên gia hoả Keddy Luo không phải là người của gia tộc Reagan sao, lúc ấy ỷ mạnh muốn đoạt Tiểu Quật Long, kết quả bị Tiêu Thần giết chết cùng với bọn chiến vệ. “ Còn nhóm thứ hai nhân lúc cháy nhà mà hôi của là người như thế nào?” “ Không điều tra được, quá nửa không phải là người trong Thiên Đế thành, hẳn là cao thủ đất Bắc tới tham gia đại hội đấu thú, bằng không người của Bất Tử Môn và phủ thành chủ hẳn là có thể biết được.” Nói tới đây Hải Vân Thiên nở nụ cười, nói: “ Hiện tại người đã về, quá nửa sẽ làm người ta có chút kinh hãi khiếp sợ, hắc hắc...” Lớp cao thủ lão bối không thể tùy tiện ra tay, nếu Tiêu Thần bất kể hậu quả mà động thủ, quả thật sẽ làm người khác có chút sợ hãi. “ Kể ra con tiểu thánh thú này quả thật bất phàm, đêm đó cao thủ mấy phe đều muốn bắt được nó, sau lại cho rằng cái mà ta không được thì người khác cũng đừng mong đoạt được, muốn giết chết nó. Kết quả đã làm cho nó bị trọng thương, không người nào cho rằng nó có thể sống sót dưới tình huống bụng ngực bị xuyên thủng như vậy, thế nhưng nó đã làm nên kỳ tích.” Nói tới đây, Hải Vân Thiên lắc đầu, nói: “ Con Tiểu Quật Long này quá cao ngạo, không cho phép bất kỳ kẻ nào giúp nó băng bó vết thương.” Hôm nay Tiêu Thần đã bình an trở về, lời đồn đã sụp đổ, Hải Vân Thiên đã cho cao thủ bảo vệ chung quanh rút đi. “ Mập mập chết tiệt đâu?” “ Mập mập này xấu hổ không muốn gặp người, dù sao Gia Cát Khôn cũng là trong gia tộc của hắn...” “ Hãy nói cho ta biết hành tung của Gia Cát Khôn và Hoffman!” Lúc này Tiểu Quật Long bị thương cực kỳ nghiêm trọng, Tiêu Thần sau khi cẩn thận kiểm tra thì phát hiện, lục phủ ngũ tạng của nó cũng đều bị chấn nát, nói đơn giản thì phải chết không thể cứu vãn. Thế nhưng, nó thủy chung vẫn sống thoi thóp, nhìn trạng thái rất bi thương, thật là thê thảm. Tuy rằng sau khi tâm cảnh của Tiêu Thần đã tăng lên, tâm tư rất khó bị kích thích mà làm cho dao động mãnh liệt, thế nhưng hiện tại hắn vẫn hết sức tức giận, những tên đó thật tàn nhẫn quá mức, làm cho sát ý của hắn dâng lên mãnh liệt. Hải Vân Thiên đã đi khỏi, Tiêu Thần cẩn trọng chăm sóc Tiểu Quật Long, hy vọng nó có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Đã hai ngày trôi qua, ánh mắt Tiểu Quật Long thủy chung vẫn lác lõng vô thần, cúi đầu liếm liếm vết thương, làm cho người

khác nhìn qua cảm thấy cõi lòng se thắt. Tiêu Thần nghĩ tới một biện pháp để cứu Tiểu Quật Long, có lẽ chỉ có thánh thụ của long tộc mới có thể bảo đảm tánh mạng cho nó! Tiêu Thần đem thánh thụ bảy màu đặt trên bụng Tiểu Quật Long, sau khi thử qua một ngày một đêm, hẳn rồi cuộc lại làm một lần nữa như trên Long Đảo, cùng tiểu thánh thụ thực hiện ‘đồng bộ nhịp đập’. Có điều, lúc này cũng không phải đem tiểu thánh thụ nhét vào trong cơ thể hắn, mà muốn đem tiểu thánh thụ nhập vào trong tạng phủ của Tiểu Quật Long. Ánh sáng long lanh chiếu rọi, sương mù dày đặc lưu chuyển, dưới ánh sáng bảy màu lấp lánh, tiểu thánh thụ như đã hoà tan, thông thả từ miệng vết thương Tiểu Quật Long ‘chảy’ vào trong cơ thể nó. Giống như là được mở thiên nhãn, Tiêu Thần có thể thấy rõ ràng tiểu thánh thụ đang tan vào trong lục phủ ngũ tạng của Tiểu Quật Long, trên tàng cây lớn của thân cây cứng cỏi, một chiếc lá mặc ngọc, một chiếc lá bạch ngọc, một chiếc lá ngọc bích, một chiếc lá kim ngọc chớp động ra ánh sáng nhu hoà, chiếu rọi sáng rực toàn bộ phủ tạng tan nát của Tiểu Quật Long. Đôi mắt Kha Kha trợn lên tròn xoe như viên đạn, giật mình xem cảnh tượng trước mắt, tựa hồ không hiểu vì sao thánh thụ có thể sinh trưởng ở trên thân thể bằng máu thịt. Ánh sáng mênh mông chói lọi chậm rãi thoát khỏi tay Tiêu Thần, thánh thụ bảy màu hoàn toàn mất đi liên lạc với hắn, thánh thụ đã đơn độc thiết lập liên lạc mật thiết với cơ thể của Tiểu Quật Long. Trong lương đình ngập tràn ánh sáng đủ màu, ánh sáng lượn lờ bên ngoài cơ thể Tiểu Quật Long, từng đoàn sóng gợn rung động chậm rãi xuất ra. Thân thể đầy vết thương đáng sợ của Tiểu Quật Long trong lúc này cũng chảy ra chất lỏng trong suốt kia, đó không phải là máu, xem cẩn thận thì phát giác đó là chất lỏng bảy màu dính như keo vậy. Không lâu sau, chất lỏng trong suốt bao trùm khắp toàn thân Tiểu Quật Long, chuyện xảy ra tiếp theo làm người ta phải giật mình, chất lỏng bảy màu chảy ra cũng bao phủ Tiểu Quật Long, hình thành một quả cầu sáng bảy màu, cuối cùng thì thấy giống như là một cái kén thật lớn! Một cái kén rỗng bảy màu!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 156: Biến hoá kinh người của Tiểu Quật Long.

Chương 156: Biến hoá kinh người của Tiểu Quật Long. Người dịch : Hạo Thiên(TT-Bàn Long Chiến Đội) Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Thánh thụ bảy màu cùng Tiểu Quật Long hoà chung nhịp đập, hoà hợp thành một thể, thần kỳ đến mức không nói nên lời, dĩ nhiên là từng dòng chất lỏng bảy màu như keo dính kia chảy ra từ miệng những vết thương, hương thơm nhàn nhạt toả khắp không trung khiến người người được có cảm giác tinh thần sảng khoái. Giống như là một Vạn Niên Tham Quả đã thành thực, đây là một mùi hương thanh tú khiến người say mê, nương theo quá trình hình thành kén rồng bảy màu là chấn động nhẹ nhẹ, nền của lương đình dường như nhẹ rung. Đến khi tất cả đều ổn định, kén rồng bảy màu tràn đầy màu sắc, mùi hương nồng nặc khiến khắp viện thơm vô cùng. Kha Kha tham ăn hận không được cắn một miếng. Tiểu thú trắng muốt quay chung quanh kén rồng bảy màu, đôi mắt to sáng ngời tràn ngập vẻ kinh dị, lông mi dài không ngừng xúc động chớp chớp. Cuối nó bị hấp dẫn bởi luồng hương thơm ngát thấm tận ruột gan kia mà không thể nhìn được nữa, len lén nhìn Tiêu Thần một cái, rồi sau đó rút một miếng trên cái kén. Chất lỏng mặc ngọc, bạch ngọc, bích ngọc, kim ngọc, chất lỏng bảy màu trộn lẫn với nhau giống như là mật quánh, làm cho những chiếc móng của nó chiếu ra ánh sáng chói mắt. Nó trở nên mê mẩn nhắm hai mắt lại, thường thức hương thơm khiến người say mê, giống như đang say rượu đưa những chiếc móng dính đầy chất lỏng bảy màu kia vào trong miệng. Chỉ là, chuyện khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra, trong từng đợt ánh sáng lập loè, chất lỏng bảy màu chói lọi như đang bốc hơi, từ trên móng của nó bốc lên thành một đám sương mù, cuối cùng dung nhập vào trong kén rồng sáng chói.

Kha Kha rất không cam lòng, còn muốn lấy thêm một vốc chất lỏng như keo kia, thế nhưng đã bị Tiêu Thần ngăn cản. Tiểu thú trắng muốt tựa hồ cũng biết là không thể làm xằng làm bậy, lúc này cũng không có hồ đồ, bắt đầu đứng yên lặng một bên mà xem. Kén rồng bảy màu hoàn toàn là do chất lỏng sáng chói ngưng tụ mà thành, mặc dù ở trên mặt đá cẩm thạch của lương đình nhưng cũng không biến dạng. Kén rất tròn trĩnh, cũng không bị dính cát bụi gì, ánh sáng nhàn nhạt đem những tạp chất loại hết ra ngoài. Đại khái qua hai canh giờ, chất lỏng bảy màu bắt đầu cứng lại, hoá thành một cái vỏ cứng rắn sặc sỡ. Vẻ mặt Kha Kha rất phong phú, cái miệng nhỏ nhắn nhất thời chu lên thành hình chữ O. Đây mặc dù không phải là vỏ trứng ngọc bảy màu, nhưng giống cực kỳ, phải biết Kha Kha chân chính là từ trong vỏ trứng ngọc bảy màu mà sinh ra. Ngay cả Tiêu Thần cũng có chút giật mình, hiển nhiên là Tiểu Quật Long lại lột xác, nhưng xảy ra kết quả như vậy khiến người ta cảm thấy hết sức bất ngờ. Rắc rắc.... Một tiếng vỡ vang lên, hình như ở bên dưới kén rồng, nền đá cẩm thạch bắt đầu nứt ra, ngay cả nền móng của lương đình cũng lay động theo. Sau khi tất cả ổn định lại, từng tia sáng từ những khe nứt bắt đầu xuất ra, hướng về kén rồng bảy màu mà tụ lại. “Đại địa long khí!” Tiêu Thần giật mình nhìn luồng linh khí hữu hình này, hẳn nghĩ tới một truyền thuyết. Dưới đại địa có long mạch, trong mạch thai nghén hình dạng của rồng, đương nhiên không phải là rồng thật sự, mà hoàn toàn là do linh khí hoá thành hình. Vô luận người nào có thần thông quảng đại đến đâu cũng rất khó bắt được long mạch, nó là linh tuý của đại địa, trong một trăm dặm vuông cũng không thể tìm ra một luồng thai nghén như vậy. Vả lại nó không ngừng lưu động, dừng chân tại một chỗ mấy trăm năm liền coi như là rất hiếm thấy. Nếu có bậc thầy có năng khiếu về phong thủy, có thể nắm bắt được đường di chuyển của long mạch, đem người chôn ở chỗ long mạch dừng chân, truyền rằng con cháu đời sau của người được chôn sẽ có đại vận khí, mộ của đế vương trong truyền thuyết cùng với truyền thuyết này có liên quan với nhau. Đương nhiên, dù cho phát hiện được đường đi của long mạch, cũng không có cách bắt được vì không thể tìm nổi trong phạm vi trăm dặm. Tiêu Thần không thể không cảm thán, thánh thụ bảy màu không hổ là gốc

Thông Thiên Thần Mộc của Long tộc lột xác mà thành, dĩ nhiên cũng có thể thu hút linh khí long mạch trong đại địa. Nếu có thể dung hợp với long khí này, Long tộc sẽ được lợi rất lớn. Thánh thụ bảy màu rốt cục đã thể hiện ra tác dụng hạng nhất mà không người ngoài nào biết được. Không nghi ngờ rằng, ở dưới Thiên Đế thành trước mắt khẳng định có chứa một luồng long mạch, nếu không cho dù tiểu thánh thụ có thể thu hút long khí, dưới tình huống không có long khí cũng không thể tụ tập. Mặc dù long khí bị thu hút tới vô cùng yếu ớt mỏng manh, thế nhưng đối với Tiểu Quật Long đang lột xác thì như vậy là đủ rồi. Luồng long khí giống như khói lửa bốc lên nung kén rồng bảy màu, cuối cùng long khí cuộn cuộn không ngừng bắt đầu tiến vào bên trong kén. Tiêu Thần không dám rời khỏi nơi đây, sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Kha Kha sau khi hết kinh ngạc thì tràn ngập vẻ tò mò, cũng lẳng lặng mà bảo vệ nơi này. Trải qua một ngày một đêm như vậy, kén rồng bảy màu phát ra tiếng kêu răng rắc, bắt đầu chậm rãi nứt ra, lần lột xác này nhanh hơn tưởng tượng nhiều, chỉ cần mười hai canh giờ đã thành công. Trong lòng Tiêu Thần tràn ngập chờ mong, không biết thực lực Tiểu Quật Long lại tăng lên tới cảnh giới nào. Không nghi ngờ gì, bảo toàn tánh mạng đã không còn là vấn đề nữa. Ngay trong sát na này, vàng sáng bảy màu dao động kịch liệt, sáng chói đến mức người ta không thể mở mắt, kén rồng bảy màu vỡ ra, vàng sáng trên vỏ kén biến mất trong nháy mắt, rất nhanh thu liễm vào bên trong. Vỏ ngọc vốn lúc trước sáng chói hiện tại mờ mờ, cuối cùng cũng vỡ nát thành tro bụi. Ánh sáng lóng lánh, một con rồng trắng như bạch ngọc điêu khắc tinh tế mà thành, từ trong kén rồng giấy dựa mà ra. Tiểu Quật Long đã biến dạng rất lớn, khác xa trước kia, từ màu nâu đen biến thành màu trắng sữa như ngọc, lớp vảy có từng gợn sóng nước vô cùng chói lọi. Đầu nó càng giống Tổ Long, cái sừng trước kia biến mất, thay thế là một cặp sừng ngọc trắng giống như Long gia, cùng với sừng của Tổ Long là có một không hai. Thân vẫn như xưa là hồ bảo, nhưng bảo quang chói lọi biểu hiện ra lực lượng cường đại tràn ngập trong cơ thể nó, trong lúc giơ tay nhắc chân thì lực lượng kia dường như cũng toát ra, nhẹ nhàng rung động vài cái rất có tư thế long hành hồ bộ*. (* ý nói rất ra dáng rồng ấy mà ^^) Khiến người ta kinh hãi hơn là cái đuôi đầy vảy ngọc trắng

cũng không còn là đuôi cá sấu mà lột xác thành đuôi của Tổ Long! Đây thật quá khiến người ta giật mình, phải biết rằng lúc trên Long Đảo mười một con tiểu long vương đều là đuôi cá sấu, hiện tại không ngờ Tiểu Quật Long đã lột xác như vậy, không thể không làm cho người ta trở mắt nhìn. Trong phút chốc Tiêu Thần kết luận, Tiểu Quật Long đã lột xác thành long vương rồi! Đúng vậy, điều này thật sự không bình thường, nếu như mười một con tiểu long vương kia sau khi rời Long Đảo vẫn như cũ không có chút biến hoá thì Tiểu Quật Long so với bọn chúng có lẽ còn mạnh hơn. Bởi vì, nó còn lột xác nhiều hơn mười một tiểu long vương kia một ít, đó chính là đuôi của Tổ Long. Đầu Tổ Long, thân hổ báo, đuôi Tổ Long, toàn thân bao trùm vảy giáp bằng ngọc trắng, như một khối ngọc trắng như khêu léo điêu khắc mà thành, có thể nói là phi thường hoàn mỹ. Cái miệng nhỏ của Kha Kha há ra thật to, dùng sức chớp chớp đôi mắt to của mình, rồi sau đó chạy tới véo vào đuôi của Tiểu Quật Long, nghi ngờ nhìn con ngọc long sáng ngời dài một thước đang đứng ở trước mắt mình. Không nghi ngờ gì, Tiểu Quật Long trở nên đẹp hơn rất nhiều, không như lúc trước khó coi và không đẹp mắt. Có thể nói là vệt con xấu xí biến thành thiên nga trắng. Duy nhất không thay đổi là thần thái của nó, càng thêm cao ngạo hơn xưa, ánh mắt sắc bén vô cùng. Chính nó tựa hồ rất hài lòng về lần lột xác này, nhẹ nhàng chuyển mình, nhảy lên như cao hơn mười thước như một tia sáng, tốc độ nhanh đến cực điểm. Tiêu Thần đi tới, đặt tay lên thân hổ báo của Tiểu Quật Long, muốn cảm ứng mạch đập trong cơ thể nó. Năng lượng nhịp đập hùng hồn kinh khủng ngoài sức tưởng tượng, như sóng biển cuộn cuộn, làm cho bên ngoài thân nó không ngừng có gợn nước lấp lánh lưu chuyển. Cửu trùng thiên! Lực lượng của Tiểu Quật Long đã tương đương với một cao thủ cảnh giới Thuế Phàm cửu trùng thiên! Lúc trên Long Đảo, lực lượng của Tiểu Quật Long chỉ vào khoảng cảnh giới Thuế Phàm lục hoặc thất trùng thiên mà thôi. Một năm qua, nếu như bọn chúng không có biến hoá thì khẳng định đã bị Tiểu Quật Long vượt qua rồi. Chỉ là khả năng này cũng không lớn lắm, mười một tiểu long vương kia cũng phải có tiến bộ mới đúng, dù sao huyết mạch bọn chúng không tầm thường, quyết không thể giậm chân tại chỗ mà không có tiến bộ. Tiêu Thần có dự cảm, Tiểu Quật Long mặc dù

đã trải qua một lần lột xác làm kẻ khác phải giật mình, nhưng cũng không thể bỏ xa mười một tiểu long vương kia, sát với sự thật nhất là mười một tiểu long vương kia có thể cũng đã đạt tới cảnh giới cửu trùng thiên rồi, Tiểu Quật Long mặc dù có thể mạnh hơn chúng một ít nhưng cũng là không đáng kể. Tiêu Thần không thể không cảm thán, Long tộc quả thật là đáng sợ, điều kiện thiên phú của chúng thì những chủng tộc khác không thể so sánh được. Rất rõ ràng Tiểu Quật Long đã trở nên cường đại vô cùng, hơn nữa nó còn nắm giữ Long tộc cổ chiến kỹ. Dù có chống lại cao thủ cỡ như Ngũ Hành Phong thì cũng không đến nỗi thua thiệt. Liền sau đó, ánh sáng bảy màu nhu hoà chợt loé, thánh thụ bảy màu ra khỏi thân thể của Tiểu Quật Long. Kha Kha thật cao hứng, nhẹ nhàng huy động bàn tay nhỏ, bảo thụ bay qua, nó nhìn đi nhìn lại dường như muốn xem cho thật kỹ, như muốn tìm hiểu thật rõ. “ Người nên cố gắng nha, không nên ngủ suốt ngày nữa, nếu không thánh thụ ở trong tay người thật là vô ích.” “ Y nha...” Kha Kha bất mãn kháng nghị. Thật ra, Tiêu Thần cũng biết tiểu thú trắng muốt có nắm giữ pháp môn tu luyện đặc biệt, ngủ cũng như là tu luyện. Nó cũng có tiến bộ đáng kể, chỉ là không có cơ hội biểu hiện ra mà thôi. Kha Kha muốn bắt chước đem bảo thụ đặt ở khe nứt trên mặt đất trong lương đình, muốn thu hút đại địa long khí. Giờ phút này luồng linh khí kia vẫn chưa hoàn toàn tan hết. Nhưng là, chỉ trong phút chốc tiểu thú kinh hãi kêu lên, triển khai rất nhanh cấm cố thần thông giữ thánh thụ lại, chỉ thấy một luồng sáng hình rồng mờ mờ quấn quanh thánh thụ, đang lôi nó xuống đất. Tiêu Thần vội vàng vọt tới, mạnh mẽ chắn một chương về phía khe nứt, muốn làm cho luồng long khí tản đi. Như thế có thể hiểu, nếu muốn thu hút long khí nhất định sẽ có nguy hiểm, vô ý sẽ mất luôn thánh thụ. Làm Tiêu Thần hơi tiếc nuối chính là, trải qua trận chấn loạn đêm hôm đó, tiểu ô quy vó trắng nhốt trong nhà cũng đã chạy mất tiêu không thấy tung tích. Nghỉ ngơi hồi phục một ngày, ngày thứ hai Tiêu Thần chuẩn bị mang theo Tiểu Quật Long và Kha Kha đi ngoài, thế nhưng Tiêu Thần cảm thấy có chút phiền phức. Tiểu Quật Long dù sao cũng là một long vương chân chính, nếu đi ra ngoài như vậy sẽ làm người khác thêm muốn. Phải biết rằng đây cũng không phải là linh thú tầm thường, một con long vương có ý nghĩa gì? Tin

tức mà truyền ra đương nhiên là sẽ có trọng lượng đến mức nào. Cuối cùng, chuyện làm Tiêu Thần giật mình đã xảy ra, thân thể Tiểu Quật Long phát ra tiếng kêu răng rắc, khớp xương toàn thân đều chuyển động, cuối cùng cũng hoá thành một con long mã trắng ngọc. Hình dáng của tuần mã phủ đầy vảy giáp trắng ngọc toàn thân, cho đến trên đầu thì mọc một cặp sừng Tổ Long, đó là một tiểu thiên mã hết sức thần tuấn. Không ngờ Tiểu Quật Long lại có bản lĩnh như vậy, vượt ngoài dự liệu của Tiêu Thần. Cho dù như vậy, khi đi trên đường, long mã trắng ngọc vẫn bị không ít người dòm ngó trêu chọc. Con đường học phủ tấp nập, dòng người rộn ràng nhộn nháo, trong đó không ít đệ tử của học viện, Tiêu Thần nhân nhả chậm bước dạo chơi trên đường. Lần này Tiểu Quật Long nhân hoạ đắc phúc mà trải qua một lần lột xác trọng đại, làm cho lửa giận cùng sát ý trong lòng hắn đã biến mất. Tâm tình tuy đã yên lặng bình tĩnh trở lại, thế nhưng hắn không tuyệt vì vậy mà buông tha cho Gia Cát Khôn cùng tên tiểu tử bại hoại của gia tộc Reagan. “Đi tìm con rùa đen của gia tộc Reagan trước đã!” Hắn đã từ miệng của Hải Vân Thiên mà biết được, tên bại hoại của gia tộc Reagan kia là đệ tử của Học viện Bạch Lộc. Đi qua dòng người trên đường học phủ, rất nhanh đã tới Học viện Bạch Lộc uy danh hiển hách tại Thiên Đế thành. Bức tường cổ kính ngập tràn phong sương tuế nguyệt, cửa lầu của Học viện Bạch Lộc cao hai mươi mấy thước tràn đầy khí thế, kiến trúc cổ này có lịch sử tám trăm năm, tồn tại từ lúc xây dựng đến nay. Tuy rằng không ít đệ tử của Học viện Bắc Đẩu đã nhận biết Tiêu Thần từ lần quyết đấu trước với Lu Muda, thế nhưng cũng không có nghĩa là đệ tử của Học viện Bạch Lộc cũng nhận biết hắn, dù sao lần đó cũng chỉ có một ít đệ tử của Học viện Bạch Lộc chạy tới xem quyết đấu. Thấy Tiêu Thần mang theo một con dị thú thần tuấn giống như long mã đứng ở cửa, không ít đệ tử dừng lại ngắm nghía. “Anh bạn này muốn làm gì thế, dường như muốn tìm người đánh nhau phải không...” “Quả thật rất giống muốn đứng đây ngăn trở đệ tử của học viện chúng ta, không biết đã thu bao nhiêu kim tệ để trút giận cho người ta đây.” Nghe mấy tên đệ tử bên kia bàn luận, Tiêu Thần có chút nói không nên lời, chẳng lẽ có người thường xuyên mời cao thủ đến đây để đối phó đệ tử Học viện Bạch Lộc sao? Chuyện làm hắn ngạc nhiên hơn còn ở phía sau, một tên gia

hoả có chút anh tuấn đi tới, lôi kéo làm quen nói: “ Huynh đệ người vừa nhìn qua biết ngay là siêu cấp cao thủ, khẳng định là đạt tới Thuế Phàm ngũ trùng thiên, hôm nay chuẩn bị đánh ai vậy? Không bằng ta giới thiệu cho người một mối sinh ý nha, chúng ta rất nhiều người ở đây cũng muốn thu thập một tên gia hoả tên là Hải Vân Thiên, tên hỗn đản này thường xuyên tới đây quấy nhiễu nữ sinh, người nếu có thể thu thập tên mặt trắng này, ta ước chừng trả người cái giá một trăm kim tệ cũng không thành vấn đề. Được rồi, nếu thuận tiện thu thập luôn cái tên Gia Cát đầu heo kia, còn nhiều tiền hơn nữa.” Tiêu Thần có chút không biết nên khóc hay cười, chẳng lẽ hiện tại giúp người đánh cừu nhân đã hình thành một loại nghề nghiệp rồi hay sao? Thật là hay, danh tiếng hai tên kia cũng không được tốt đẹp cho lắm. “ Người biết Hoffman của gia tộc Reagan không?” “ A, người nói là tên bại hoại của gia tộc Reagan hả? Đánh đi, lấy nửa cái mạng của hắn đi, đây là một tên cặn bã, hắn tính rõ số lượng nữ đệ tử xinh đẹp, lại còn có mấy nhân mạng trong tay.” “ Vậy người có thể nói cho ta biết hắn ở nơi nào không?” “ Mấy ngày nay cũng không thấy hắn lộ diện, bất quá ta biết hắn thường xuyên lui tới một chỗ, bên trong thành có một địa phương tên là Ôn Tuyền Tiên Cảnh, hắn thường xuyên vào trong đó tiêu khiển...” Tiêu Thần lập tức rời khỏi nơi đây, tên học sinh phía sau hưng phấn nắm tay: “ Thật là có người dám động đến cái tên bại hoại Hoffman kia hả, chỉ mong có thể lấy được nửa cái mạng hắn. A, người này khẳng định là một nhân vật tàn nhẫn.” Ôn Tuyền Tiên Cảnh rất nổi danh ở Thiên Đế thành, nơi này cây cỏ xanh tươi, đình đài lầu các rất đẹp, hơi nước lượn lờ tựa như ảo mộng, cảnh đẹp như tranh. Ba toà núi thấp của Thiên Đế thành cũng tập trung ở nơi đây, cũng chỉ cao không quá một hai trăm thước, chung quanh có hàng rào gỗ, diện tích rất rộng, không hề nghi ngờ đây là sản nghiệp của thành chủ. Tiêu Thần rất nhanh đi tới Ôn Tuyền Tiên Cảnh, mặc dù người ra vào nơi này đều là hạng giàu sang phú quý, nhưng căn bản không cho sủng vật tiến vào. Tiêu Thần trước cửa gặp được một người quen, Lưu Vũ con trai thứ ba của thành chủ Thiên Đế thành Lưu Đạo Minh, lúc trước từng hợp tác với Tiêu Thần đánh Tôn Miếu tại phủ Lễ thân vương. “ Ha ha... Nguyên là Tiêu huynh, đại chiến nhân tài kiệt xuất đất Bắc Ngũ

Hành Phong thật là thống khoái, ta chính là xem từ đầu đến cuối. Nếu như người khác tới nơi này khẳng định không cho mang chiến thú, nhưng tuyệt đối sẽ vì người mà dễ dãi một chút. A, chẳng lẽ đây là long mã trong truyền thuyết, không phải là thánh thú sao?” Lưu Vũ hồ nghi nhìn Tiểu Quật Long thần tuấn. “Sao có thể là thánh thú chứ, chẳng qua là linh thú có chiến lực tương đối mạnh mẽ mà thôi.” Đúng lúc này, bên trong Ôn Tuyền Tiên Cảnh có vài lão già dường như mới vừa tắm trong suối nước nóng đi ra, sau khi Lưu Vũ thấy vậy bèn nói với Tiêu Thần: “Tiêu huynh, hôm nay ta phải chiêu đãi mấy vị khách nhân ở nơi này một phen, ngày khác sẽ cùng người nâng cốc trò chuyện.” “Được, người nhanh đi đi...” “Các người nhớ kỹ, sau này Tiêu công tử tới đây hết thấy đều miễn phí, hơn nữa phải mời vào khu khách quý.” Dặn dò thủ hạ ngoài cửa xong, Lưu Vũ vẻ mặt cung kính đi tới đón tiếp mấy lão già kia. Ôn Tuyền Tiên Cảnh trời quang mây tạnh, hoa cỏ thơm ngát, cây cối sum xuê, các khu suối nước nóng nhỏ bị rào gỗ phân ra, khắp nơi có thể thấy được đình đài lầu các. Tiêu Thần mang theo Tiểu Quật Long cùng Kha Kha đi vào, hết quẹo phải lại quẹo trái, đi vào nơi gọi là khu khách quý, sau đó đột nhiên phát hiện người quen, dĩ nhiên là Yến Khuynh Thành và Hải Vân Tuyết đang ngâm mình trong suối nước nóng trong rừng hoa cây cảnh ngay trước mặt, mùi hoa thấm vào lòng người từng hồi đưa tới, đồng thời còn có vài giọng nói của nữ nhân. “Ta đi lầm chỗ hay sao?” Tiêu Thần cảm thấy có chút không ổn, như thế nào lại xông vào khu suối nước nóng của mấy mỹ nhân Nam Hoang kia chứ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 157: Ôn Tuyền Tiên Cảnh.

Chương 157: Ôn Tuyền Tiên Cảnh. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Hơi nước mờ ảo, hương hoa ngào ngạt, trong Ôn Tuyền Tiên Cảnh trồng nhiều kỳ hoa dị thảo, có rất nhiều cây đậu tía quần trùng điệp quanh cây gỗ, hình thành một tầng che chắn tự nhiên đem khu khách quý phân biệt ra. Tiêu Thần đích xác vượt quá ranh giới. Khi thấy Yến Khuynh Thành, hẳn biết tình huống có chút không ổn, cũng may hắn tu vi cao thâm. nhẹ nhàng mở ra, rất nhanh bay lùi ra ngoài hơn mười thước. Kha Kha và Tiểu Quật Long hai mặt nhìn nhau. Cúi đầu cũng hướng trở về. Tốt rồi, không ai chú ý bên này, bằng không thì dám chắc một trường sóng gió ồn ào xảy ra... Tiêu Thần đem y phục bỏ đi. Sảng khoái đắm chìm vào trong làn nước nóng thì tỳ nữ xinh đẹp đưa tới rượu ngon. Đây là một nữ tử Man tộc, da dẻ trắng nõn mềm mại vô cùng, hai cái lỗ tai lông xù khả ái, phía sau còn mọc ra một cái đuôi cáo. Man tộc tiểu tỳ nữ xinh đẹp nhẹ nhàng đem rượu ngon đựng vào khay gỗ hương để vào trong hồ nước nóng, nhẹ nhàng nói: " Xin hỏi ngài còn cần phục vụ gì khác nữa không?" " Hả?" Tiêu Thần ngạc nhiên. Nhưng thấy tiểu tỳ nữ mắt to long lanh. Lập tức chột hiểu, nói: " Không cần." " Vâng, nếu có việc gì ngài có thể kéo dây chuông rung chuông. Chúng thiếp trước tiên sẽ tới đáp ứng yêu cầu của ngài." Tiểu tỳ nữ lắc hông lui ra. Sương mù mờ mờ lung. Tiêu Thần ngâm mình tại trong làn nước nóng menh menh ấm áp, ngửa người dựa vào vách hồ, hương hoa nhẹ thấm vào ruột gan, thuận tiện uống chút rượu trong khay. Cảm giác cả người đều thả lỏng xuống, thật là một loại hưởng thụ. " Trước làm cho cơ thể sảng khoái chút, sau đó tìm tên bại hoại kia tính sổ." Không thể không nói bố cục của Ôn Tuyền Tiên Cảnh rất đẹp và vui mắt, dựa núi mà xây. Vườn cây có phong cách, có hương thơm hoa cỏ so với Thiên Đế thành ồn ào thì thật không khác nào đang ở thiên đường. Phải biết rằng ở đây hơi nước lượn lờ rất khó để chăm sóc những cảnh hoa ngọn cỏ kia sống sót. Thế nhưng lúc này, nơi đây là trăm loài hoa quý tranh nhau khoe sắc, cây cao xanh um tươi tốt. Cây đậu tía quần trùng điệp. Rượu cố phẩm rất ngon miệng, Tiêu Thần khó có được cơ hội thả lỏng như vậy. Lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, cả người thư thái vô cùng, cho tới nay thân thể hắn đều

ở vào trạng thái căng thẳng cực độ. Lúc này uống một mình, tại trong hồ nước nóng dĩ nhiên hơi có men say. Tại giờ khắc này hẳn suy ngẫm, nghĩ tới rất nhiều rất nhiều. Ngoài ý muốn đi tới Trường Sinh Giới, sau này hẳn phải đi con đường nào? Thực sự rất muốn trở lại Nhân Gian Giới, nhớ đến cha mẹ, bằng hữu, nhớ tới tất cả người thân, ngay cả mấy tên cừu nhân ngày trước cũng hiện lên trước mắt, cũng thấy chúng cũng không ghê tởm như vậy. Làm sao mới có thể trở lại Nhân Gian Giới đây. Khi biết tin hẳn đi tới thế giới này thì có cảm giác vô lực. Chính là người có thể phá vỡ sinh tử, đạt đến cảnh giới Trường Sinh. Muốn phá toái hư không tiến nhập Nhân Gian Giới đều cừu tử nhất sinh. Nếu như từ Nhân Gian Giới có đủ thực lực phá toái hư không tiến vào Trường Sinh Giới thì như xuôi dòng nước chảy. Mà từ Trường Sinh Giới tiến vào Nhân Gian Giới lại như trong dòng nước xiết đi ngược chiều, độ trắc trở trong đó cũng không phải chỉ là một cấp bậc. " Ngay cả cừu tử nhất sinh ta cũng muốn quay về xem sao." Tiêu Thần tự tiến vào Trường Sinh Giới thì một mực theo phương hướng đó đi ra. Đó chính là không ngừng nỗ lực tu hành, tranh thủ một ngày kia đột phá mà tiến vào cảnh giới Trường Sinh. Một nghìn năm cũng không thấy xuất ra một người thì Ranno hơn ba mươi tuổi liền đạt đến cảnh giới Trường Sinh, dung nhan vĩnh trụ. Nhất là bối cảnh tại Nhân Gian Giới linh khí thiếu thốn, có thể tu đến cảnh giới kia thì Ranno càng thêm có vẻ siêu trần thoát tục. Đúng là xứng danh thiên kiêu tiên tử. Tiêu Thần không hy vọng xa vời hơn ba mươi tuổi liền tiến vào cảnh giới Trường Sinh. Hẳn định ra thời gian cho mình là trước bốn mươi lăm tuổi tiến vào Trường Sinh đỉnh phong. Đây là một mục tiêu đối với người bình thường mà nói chính là mơ ảo không thể thực hiện. Thế nhưng Tiêu Thần phải nghiêm khắc với bản thân như vậy, hẳn đã hai mươi một tuổi, mà cha mẹ đã gần năm mươi rồi. Hai mươi bốn năm sau không biết cha mẹ có còn trên đời hay không. Hẳn không cho phép bản thân có chút thời gian dư thừa mà phung phí. Hai mươi bốn năm kế tiếp là lúc rực rỡ nhất đời người, từ thanh niên nhất định trải qua thời kỳ trung niên, thiếu nữ kia tại nhân gian giới phải chăng sẽ trở thành một người vợ? Hoa đẹp sớm tàn, hồng nhan sớm phai. Đã từng rung động sẽ theo thời gian vô tình mà nghiền nát thành mảnh nhỏ. Tiêu thần không dám hy vọng xa

vời, sau hai mươi bốn năm, nếu như đối phương còn nhớ đã từng có một thanh niên gọi là Tiêu Thần, hẳn đã thỏa mãn rồi. " Hai mươi bốn năm đấy, ta dùng tuổi thanh xuân để tu hành, nhưng không cách nào thấy kết quả." Tiêu Thần trong lòng có một chút chua xót khổ sở. Bất đắc dĩ thở dài một hơi. Ánh mắt nàng trong trẻo, lông mi dài, miệng nàng cười hồn nhiên, bóng lưng nhỏ nhắn xinh đẹp, chậm rãi đi xa, chậm rãi phai dần, Tiêu Thần dùng sức kéo mái tóc dài đen bóng. Sau đó mạnh mẽ ngẩng đầu lên. " Tự tìm phiền não, đã từng yêu, đã từng rung động. Như vậy đủ rồi." Không thể không nói Tiêu Thần tâm chí phi thường kiên định. Hắn rất nhanh ép buộc chính mình thoát khỏi tâm tình yếu đuối kia. " Chúc nàng tìm được một người thực sự đáng giá trao thân gửi phận." Tiêu Thần ánh mắt như cắt thời không, như lại lần nữa thấy được tiếng cười của nàng, thiếu nữ với đôi mắt đẹp linh tuệ đang chờ mong. Sau đó, hắn đẩy khay gỗ hương ra, tại trong làn nước bắt đầu tu luyện. Nếu có người thấy hình dạng này của hắn. Nhất định sẽ thầm nói thực sự là một tên cuồng tu. Kha Kha thoải mái ngâm mình trong nước nóng. Mà Tiểu Quạt Long dường như cũng có cảm giác sáng khoái, chúng nó đều lộ ra thần thái thỏa mãn. Tại trong hồ nước bơi qua bơi lại, sau cùng Kha Kha hướng khay gỗ hương bơi tới. Năm lấy bầu rượu uống ực ực hai ngụm lớn, kết quả tiểu thú trắng muốt ho sặc sụa, đôi mắt to rưng rưng nước mắt. Tại chỗ ném bầu rượu. Sau đó nhanh như chớp chạy khỏi hồ nước. Tiêu Thần cũng không có tu luyện sâu. Rất nhanh hắn liền cảm thấy được có người tới gần, chính là tiểu tỳ nữ Man tộc có lỗi tai dài lông xù. " Công tử, ta là đến đưa rượu cho người." " Để ở chỗ này đi." Sau khi tiểu tỳ nữ đem khay để vào trong hồ nước, Tiêu Thần hỏi: " Cái tên bại hoại gia tộc Reagan ở chỗ này sao?" " Cái này. . . Ý ngài là nói thiếu gia Hoffman sao?" " Chính là cái tên bại hoại đó." " Cái này. . ." Tiểu tỳ nữ chần chừ do dự. Dường như rất khó xử. " Người yên tâm. Ta sẽ không đại náo ở đây, từ thần thái của người ta đã nhìn ra cái tên bại hoại kia ở chỗ này." Tiêu Thần lời nói rất bình tĩnh, nhưng khiến người ta có một cảm giác cực kỳ cường thế, nói: " Người đi nói cho hắn. Ta không đi tìm hắn, kêu hắn qua đây cho ta!" " Thế. . . . Cứ nói như vậy sao?" Tiểu tỳ nữ cảm thấy tim đập nhanh thành thịch, người kia là ai chứ? Đã vậy còn quá kiêu ngạo,

kia chính là cậu ấm của gia tộc Reagan a. Có mấy người dám trêu chọc tên gia hỏa kia chứ. " Đúng, chính là nói như vậy!" " Hắc muốn hỏi người là ai làm sao bây giờ?" " Hắc biết ta là ai. Nếu như hắc không biết nói hắc chết chắc rồi!" " Vâng, vâng. Tỳ nữ lập tức đi ngay." Tiểu tỳ nữ thất kinh mà chạy, cảm thấy đây tuyệt đối là một người mất trí. Khi tiểu tỳ nữ Man tộc đi tới khu khách quý số 7 thì mấy tên ăn chơi trác táng đang cùng vài ả nữ tử xinh đẹp thân thể mặc lụa mỏng tại trong hồ nước trêu đùa. " Hoffman thiếu gia còn đó không?" Tiểu tỳ nữ Man tộc biết rõ thói quen của đám cao lương đệ tử này, đối với những cậu ấm này giữa ban ngày ban mặt mạnh dạn trêu đùa trong lòng có chút sợ hãi. " Ha hả, thì ra là một tiểu nha đầu Man tộc, mau tới đây bồi bản thiếu gia." Một tiểu mập mạp hướng về phía tiểu tỳ nữ Man tộc lộ ra bộ dạng tươi cười không có ý tốt, nói: " Bản thiếu gia rất yêu mến nữ tử dị tộc." Tiểu tỳ nữ Man tộc vội vàng thấp giọng nói: " Gia Cát thiếu gia. Có người muốn tìm Hoffman thiếu gia, không biết thiếu gia có còn ở đây không?" " Hắc hắc. . ." Vài tên ăn chơi trác táng đều nở nụ cười. Vài ả nữ tử phong tao ở trong hồ nước cười ha ha. Cười run rẩy hết cả người, trong đó một nữ tử gần sức bữu môi. Nói: " Tại trong phòng đó." Cách hồ nước nóng không xa chính là gian nhà hoa và cây cảnh, đây là một loạt nhà gỗ nhỏ được sắp xếp tinh xảo, mặt trên quần đầy cây đậu tía có vẻ vô cùng hài hòa tự nhiên. Trong đó, từ một gian nhà gỗ nhỏ bên trong truyền đến tiếng rên rỉ như có như không khiến người khác nghe mà mặt đỏ tới mang tai. " Hoffman có người tìm người." Tiểu mập mạp không có ý tốt la lớn. " Không nên làm phiền ta!" Trong nhà gỗ nhỏ truyền ra thanh âm bức mình. " Thực sự không ra? Là thiếu nữ Man tộc xinh đẹp a. Không ra ta hưởng thụ mất thì quên đi." " Phanh!" Cánh cửa nhà gỗ nhỏ bị lực mạnh mẽ đẩy ra. Một nam tử tóc vàng vội vàng buộc khăn tắm quanh người bước nhanh đi ra, lông trên người rất nhiều, trên bắp đùi cùng với bộ ngực dài hơn chừng một tấc dày đặt đen kịt, có chút dọa người. Hắc thân hình cao lớn, giống như một đại tinh tinh. " Sách sách. Thực sự là một cô nàng Man tộc ngọt ngào a. Ha ha. . ." Hoffman phá lên cười, bước bước nhanh đi tới, đi theo phía sau là một nữ tử tóc đen quần áo không ngay ngắn. Đúng là một nữ tử quyến rũ. Bờ eo vụng vụng đứng lên như là rắn nước đang bơi lội

chuyển động. Về mặt xuân tình. " Hoffman thiếu gia, có người. . . Có người muốn mời người đi gặp mặt." " Sao. Chuyện gì xảy ra?!" Hoffman lập tức thu hồi nụ cười dâm đãng trên mặt, trong ánh mắt toát ra ánh sáng cảnh giác, nói: " Là ai?" " Tỳ nữ không biết rõ, hần nói. . . Kêu người đi tới. Tại khu khách quý số 2." Nghe đến đó, Hoffman hoàn toàn thu hồi suy nghĩ, trầm giọng hỏi: " Hần rốt cuộc nói những gì, người dựa theo lời nói ban đầu kể lại cho ta một lần." Khi nghe tiểu tỳ nữ Man tộc kể lại, ngay lúc đó con mắt Hoffman dựng lên, cả giận nói: " Mẹ nó, đến tột cùng là tên hỗn đản nào ngạo mạn. Là tên bại hoại nào dám chỉ đích danh tên họ ta mà mắng chửi, kêu ta cúi mình đi qua, thực sự là ngược đời! Lại còn dám xuất khẩu cuồng ngôn, mẹ nó thực sự là ăn gan hùm mật gấu rồi!" Trong hồ nước đến tiếng cười của tiểu mập mập: " Nhân phẩm tên gia hỏa người quá kém. Cừu gia nhiều lắm, rõ ràng cũng không biết đặc tội qua người nào." Hoffman trừng mắt nói: " Gia Cát Khôn người ít nói chuyện bóng gió đi. Người làm chuyện xằng bậy vẫn còn ít sao?! Không nói mỗi ngày hai ba vụ cũng không sai biệt lắm, mỗi ngày đều bị người trả thù. Người có thể nhớ được rõ ràng sao?" Trong hồ nước một công tử trẻ tuổi ôm một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, nói: " Người này quả thực quá điên cuồng, dám nói như thế tất có chỗ dựa. Ta nghĩ có thể là các người gần đây chọc phải kẻ nào rồi." " Ta chọc nhiều người lắm. Ta thế nào biết là kẻ nào muốn chết." Hoffman hung tợn chửi bới, mặc vào một cái áo tắm dài. Quay về vài tên công tử trong hồ, nói: " Đi. Chúng ta cùng đi xem. Giáo huấn cái tên chết tiệt chán ghét này một chút." Đẩy những nữ tử vóc người nóng bỏng kia ra, vài tên công tử đi ra hồ nước. Cùng nhau hướng khu khách quý số 2, chỗ Tiêu Thần đi đến. " Tên vương bát đản nào hung hăng càn quấy như vậy? Dám gọi Hoffman ta tới cửa tạ tội. Không muốn sống nữa sao?!" Người chưa tới nhưng thanh âm đã tới trước rồi, trước ngực phơi bày ra một mảnh lông đen, Hoffman cao to như một đại tinh tinh cường tráng. Tiêu Thần nhìn hần một cái. Ngoài ra phát hiện một người quen, trong bốn người công tử này dung mạo coi như không khó nhận biết lắm. Dĩ nhiên là người mà nha đầu bảo bối Kanati gia tộc Mander gọi là thất ca. Tên gia hỏa này đã từng tại đấu thú trường có chút kiêu ngạo mời Tiêu Thần tới gia tộc Mander làm khách, kết quả Tiêu

Thần không đi, do đó dẫn phát một ít sự việc. Tiêu Thần không có phản ứng với Hoffman, nhìn thất ca của Kanati. nói: " Trước kia đã gặp qua. Xưng hô như thế nào?" " Luo Gouau." Không biết vì sao. Luo Gouau không có vạch trần thân phận Tiêu Thần. " Cũng tự hạ mình báo danh hiệu đi." Tiêu Thần chính là lời nói rất lạnh nhạt, mang theo một cổ giọng điệu mệnh lệnh. Giống như quan tướng răn dạy tân binh. " Người con mẹ nó là ai hả?! Dám như thế nói khoác mà không biết ngượng. Tự tìm cái chết sao!" Một nam tử tóc đen ở giữa bốn người trên mặt không hề ít tàn nhang lộ vẻ dữ tợn, nói: " Nhớ kỹ thiếu gia ta là Lý Đông Ba, không phải người có thể chọc nổi. Không có việc gì không nên giả thâm trầm làm lão đại." Hắn nói rồi cất bước về phía trước. Đường như muốn đến chỗ Tiêu Thần mà tát vào mồm hắn. " Ba" Tiếng vang vô cùng trong trẻo. Một cú hung hăng đánh vào miệng rộng. Có điều không phải Lý Đông Ba đánh ra mà là Tiêu Thần hung hăng đánh ra. Một cái tát đem Lý Đông Ba đánh bay ngang ra ngoài. Ùm một tiếng rơi vào trong hồ nước nóng. " Ta!" Lý Đông Ba sau khi rơi xuống nước, tức khắc nhảy dựng lên. Thẹn quá hóa giận mà quát: " Người mẹ nó muốn chết. Tiểu tử người lần này chết chắc rồi." Tiêu Thần không phản ứng với hắn. Quay về Hoffman ba người nói: " Tự báo họ tên." " Ta, người nghĩ người là ai? Lão tử gọi là Hoffman." Hoffman thân ngựa to lớn kìm chế lửa giận. Bước từng bước vào trong hồ nước. Ngồi đối diện với Tiêu Thần, người cùng hắn kết thù kết oán rất nhiều. Hắn ngược lại giả bộ thâm trầm muốn nhìn một chút người trước mặt này có thể xuất ra thủ đoạn bịp bợm nào. " Ta là Gia Cát Khôn." Tiểu mập mập rất ung dung, chậm rãi bước vào trong hồ nước. Tiêu Thần suýt nữa bị chọc cười, thế nào mà nhà Gia Cát lại lắm người béo a. Tên này so với Gia Cát Lượng và Gia Cát Minh không có kém hơn. Khuôn mặt sọc béo ú lồi ra trực tiếp rung rung. Ban đầu Tiêu Thần còn muốn đi tìm tên gia hỏa này. Thật không ngờ hắn cùng một chỗ với Hoffman, cái này tránh được rất nhiều phiền phức. Sau cùng Luo Gouau cũng đi vào trong ôn tuyền. Trong bốn tên công tử thì Lý Đông Ba và Hoffman tức giận nhất, người trước mặt quá cuồng vọng, bọn chúng hận không thể ngay lập tức cho hắn ăn một trận tàn nhẫn. " Tiểu tử muốn tìm cái chết mà đùa như vậy thì tìm sai chỗ rồi!" Hoffman mang theo một tia

coi thường lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Thần. Chỉ cần hắt ra lệnh một tiếng, mười mấy tên cao thủ bảo vệ hắt bên ngoài sẽ chạy ào vào. Trước tiên sẽ đem Tiêu Thần băm vụn. Đây là nguyên nhân hắt không có sợ hãi. " Ta thực sự không cách nào hiểu, đại tinh tinh lông vàng người điên cuồng ngu xuẩn như vậy thế nào có thể sống đến bây giờ." Tiêu Thần thở dài một hơi khiến Hoffman thiếu chút nữa nghẹn tức chết. " Ta!" Hoffman lúc đó đã muốn nhảy dựng lên, bất quá lại nhịn xuống, tàn nhẫn cười nói: " Được, ta cùng người từ từ chơi đùa." " Kha Kha, đem mọi người bên ngoài chop tới cho ta. Hả?" Tiêu Thần sửng sốt, phát hiện tiểu thú trắng muốt không biết lúc nào sớm đã mất dáng. Hắt trong lòng cảm giác có chút không ổn. Tiểu thú này rất có thể làm bậy rồi, như thế nào một hồi công phu đã chạy đi đâu? Bên cạnh hình như có vài vị mỹ nhân Nam Hoang đang ngâm mình trong nước nóng. Sẽ không chạy qua bên kia gây rắc rối chứ? Trong hồ nước nóng bên cạnh, vài vị mỹ nhân Nam Hoang đang luống cuống tay chân, đồng loạt tụt trong nước vây kín tiểu thú trắng muốt. " Bắt nó, mau. Thiếu chút nữa thôi." " Bên kia bên kia, mau ngăn nó lại." " Ô kìa. Ta thiếu chút nữa bắt được." Tiểu thú trắng muốt tại trong nước ẩm ỉ rất vui thích, làm cho vài vị nữ tử chạy tới. Không để ý cảnh xuân tiết ra ngoài vây lấy nó. Đùi thon dài trắng như tuyết kia, cánh tay ngọc nòn nà mềm mại như mỡ. Eo thon siết chặt uyển chuyển. Lụa mỏng phát phới, ngọc thể đung đưa. Một cảnh tượng khiến người ta chảy máu mũi. Nếu có một nam tử đứng ở chỗ này, tất nhiên sẽ không chịu nổi, không phải máu huyết sôi trào dẫn đến huyết quản nứt toác mà chết thì cũng là kích động mà ngất đi. Kha Kha tội nghiệp, bởi hiếu kỳ mà uống hai ngụm rượu lớn. Cổ họng sặc sụa như bóc cháy. Chạy ra khu khách quý số 2 muốn tìm một chút thức ăn ngon. Kìm nén rượu cay kia xuống, không ngờ đi tới chỗ hồ nước của mấy vị nữ tử. Lập tức đem món điểm tâm ngọt của các nàng quét một hơi sạch sẽ, nhưng khiến một đám nữ tử vây đuổi chặn đường, hai mắt mỗi người đều lóe lên tia sáng, có vẻ hận không thể ra sức ôm nó vào trong ngực. Tiểu thú trắng muốt không ngờ có thể phân biệt tốt xấu, biết rõ các nàng không có ác ý. Nàng dường như rất yêu thích nó, nhưng như vậy càng khiến nó sợ hãi, không muốn dùng thần thông đối phó với các nàng. Tại trong hồ nước

trốn thoát bỏ chạy đi. Chỉ có Yến Khuynh Thành không có tham gia. Bởi vì nàng nhận ra Kha Kha. Biết rõ nó thuộc về ai, đôi mắt đẹp của nàng đảo qua rồi đảo lại. Khóe miệng dần dần mỉm cười lên. " Phù phù" " Ôi chao. Ta thế nào đột nhiên bị quăng bay lên tới trong nước vậy." Kha Kha cuối cùng không ngờ cũng ra tay, dùng cầm cổ thần thông trói buộc hai ả nữ tử, sau đó nhanh như chớp trốn trở về khu khách quý số 2.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 158: Gặp phải cuồng nhân.

Chương 158: Gặp phải cuồng nhân. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Không thể không nói Hoffman đích xác là tồi bại đáng chết, giết người phóng hỏa, cưỡng gian nữ học sinh, chiếm lấy tài sản người khác, không sai biệt lắm cách thời gian ngắn sẽ nháo ra một cái mạng người. Chuyện xấu gì đều đã làm, hầu như mỗi ngày đều có người tới đập cửa tìm hấn báo thù. mấy ngày trước khi có được tin, chuyện tình đi tranh đoạt Tiểu Quật Long căn bản hấn không để trong lòng, dù sao cũng không có thành công mà cũng không phải một mình hấn làm. Khi hấn ngẫm lại lần hành động này còn không biết cái tên ‘râu ria’ trước mắt là ai. “ Người mẹ nó là thằng nào? Hoffman mang vẻ mặt hung ác. Hấn thường ngày quen hoành hành ngang ngược, không cho phép người khác đứng trước mặt hấn bình thường nói chuyện mà phải cúi đầu khom lưng với hấn mới tính là bình thường.” “ Miệng của người rất thối!” Một tia lưu quang hiện lên, một tiếng vang thanh thúy phát sinh. Trên mặt Hoff man hiện rõ một cái vết tát, cả người suýt nữa ngã vào trong hồ nước. Một cú quệt mạnh mẽ a. “ Ta, người dám

đánh ta, con mẹ người muốn chết!” Hoffman cũng coi như là một cao thủ, tu vi Thuế Phàm tứ trùng thiên cũng đủ cho hắn tìm tu giả bình thường cường hoành rồi. Hắn bị một người như vậy quét một cái quả thực là vô cùng nhục nhã, vẻ mặt hắn hung sát tàn bạo đánh tới. Hiện tại Tiêu Thần là hạng tu vi nào? Thuế Phàm cửu trùng thiên! So với Hoffman quả là cách biệt một trời, căn bản không để vào mắt. Tiêu Thần đối với tên kia ác cảm lên đến đỉnh, cứ như vậy mà dựa vào bờ tường trong hồ nước, nhắc chân một cước đạp ra ngoài, cước ảnh trầm trọng hiện ở trước mặt Hoffman, khiến hắn vừa kinh vừa sợ. Tu vi tứ trùng thiên căn bản không thể tránh né một cước ấn tại trên mặt Hoffman. Nhất thời khiến hắn chảy máu mũi, thân thể bay ngược ra ngoài. Một tiếng “ Phốc” ngã quỵ tại trong suối nước. Hoffman đau nhức nước mắt giàn giụa, cảm giác mũi giống như đã vỡ vụn, con mắt đều không mở ra được. Hoffman kêu to: “ Mẹ nó, người đâu, đem hắn đạp thành tương cho ta!” Hắn chưa từng bị ăn đòn như vậy, từ trước đến nay đều là hắn ngược đãi người khác. Ngày hôm nay chuyện xảy ra với hắn mà nói là không tưởng. Lý Đông Ba gần đó cũng kêu to: “ Người đâu, giết tên hỗn đản này cho ta!” Nếu không phải Hoffman sớm kiềm chế hắn, hắn đã sớm gọi người. Mới vừa rồi hắn chính là ăn một cái tát mạnh mẽ a. Trong lúc hắn gọi người thì âm thầm oán giận: ‘Hoffman người con mẹ nó đáng kiếp, để lão tử chịu đòn thì người kiềm chế ta, hiện tại chính bản thân bị lại càng xấu hổ, đáng kiếp!’ Trong sát na, hơn mười nhân ảnh vọt vào, cùng lúc đó Kha Kha đã lén lút chạy thoát trở về. Nhìn nơi đây náo nhiệt như vậy còn tưởng rằng mấy nữ ma đầu phái người tới bắt nó chứ, mới vừa muốn trốn đã bị Tiêu Thần gọi lại. Tiêu Thần vốn muốn cho Tiểu Quạt Long thu thập những tên này, nhưng thấy Kha Kha trở về thì nhân tiện nói: “ Về rồi, đem những tên này định trụ lại cho ta, rồi mang bọn chúng ném vào trong hồ.” Trong lúc nhất thời hắn cũng quên hỏi nó mới vừa đến đâu, có gây họa hay không. Hào quang bảy màu lóe ra, hơn mười nhân ảnh toàn bộ bị định trụ thân hình, sau đó bị ném vào trong hồ nước. Tiếp đó một luồng lực lượng vô hình đem thân thể bọn chúng chìm vào trong nước, bọt khí không ngừng toát ra, từ bọt nước đã biến thành uống nước. Tiêu Thần nhàn nhã dựa vào vách hồ, tự rót rượu ngon mà thưởng thức “ Người rất

cuộc là ai?” Hoffman biến sắc, lần này người trả thù rõ ràng không giống với trước đây, tu vi sâu không thể dò, còn có tiểu thú kỳ quái như vậy, thoát nhìn là loại người ngoan tàn. “ Đến bây giờ người vẫn không biết ta là ai?!” Tiêu Thần cười lạnh nói: “ Mấy ngày trước người đúng là còn muốn cướp thánh thú của ta chứ!” “ Người... người là Tiêu Thần?!” Hoffman lại lần nữa biến sắc, hẩn nhìn một chút bạch ngọc thiên mã bên cạnh, có chút hồ nghi nhìn Tiêu Thần. Con ngựa này tuy rằng rất thần tuấn thể nhưng tuyệt không thể là con Tiểu Quật Long kia. Cũng là bởi vì nguyên nhân này mới khiến hẩn không ngờ được thân phận của người trước mắt. Tiêu Thần như nhìn ra nghi vấn của hẩn, điềm nhiên nói: “ Các người đã giết chết thánh thú của ta. Một con thánh thú tiềm lực vô hạn! Nói. Các người nghĩ nên bồi thường thế nào.” “ Người... nói bậy, nó thế nào có thể là thánh thú chứ. Bất quá là một con á long thú xấu xí mà thôi!” Ngữ khí của Hoffman rõ ràng không còn cường ngạnh như vậy nữa, miệng không giám phun ra từ ngữ thô tục. Hẩn chính là nghe qua chủ nhân trước mắt của nó, mấy ngày nay không ít người nghị luận. Cuồng nhân ngay cả Ngũ Hành Phong cũng đánh hạ, đây tuyệt đối là một loại siêu cấp nguy hiểm. Tiêu Thần tức khí cười lạnh nói: “ Á long thú xấu xí? Vậy các người vì sao còn chém giết đoạt nó!” Nói đến đây, một cái tát lại vụt qua khiến thân hình cao lớn của Hoffman nhất thời bị quất bay, phốc một tiếng ngã vào trong nước. Lý Đông Ba gần đó sắc mặt trắng bệch, hẩn thật không ngờ đã chọc tới cái loại bạo long trong truyền thuyết này, tên biến thái kia chính là cửu trùng thiên a! Hơn nữa, nếu luận gia thế mà nói, hẩn cũng không thể so với Hoffman, không có chỗ dựa quá mức cường ngạnh. “ Người con mẹ nó!” Sau khi Hoffman ngã sấp xuống thì tức giận hăng giọng, giơ ngón tay chỉ vào Tiêu Thần, nói: “ Mẹ nó, được lắm, ngày hôm nay ta nhớ rõ, tiểu tử chuyện này không thể bỏ qua, người chờ đó!” Dứt lời, hẩn xoay người đã muốn đi. Tiêu Thần lại vụt ra một cái tát, một tia sáng hiện lên, Hoffman lại lần nữa trúng một cú trời giáng, gương mặt kịch liệt sưng lên, chật vật té lăn quay vào trong hồ nước. “ Dám giở thói lưu manh với ta? Dám đùa giỡn với ta sao? Người còn chưa đủ tư cách!” Tiêu Thần lạnh giọng nói: “ Ai cho người đi, hôm nay ta không lên tiếng, người dám bước một bước thử xem!” Thế diện thường

ngày của Hoffman hoàn toàn đã bị đập vỡ, quả thực muốn phát cuồng rồi. Hắn đứng lên lại mắng: “ Mẹ ngươi muốn chết hả! Ta là gia tộc Reagan...” Lúc này Tiêu Thần không hề khách khí, mãnh lực vung tay lên, một luồng lưu quang hiện lên, Hoffman bị một luồng lực vô hình kéo đến gần Tiêu Thần. Tiêu Thần nắm hắn tát bạch bạch mười cái lên mặt hắn. Mà khuôn mặt hoàn toàn sừng gắt lên, tím bầm, tụ máu. “ Nói chuyện với ta dám dùng từ thô tục, ngươi chán sống sao...” Mà Lý Đông Ba, Gia Cát Khôn, Luo Gouau một trận phát lạnh. Tên này thực sự quá kiêu ngạo cuồng vọng rồi. Cứ thế mà đem cậu ấm của gia tộc Reagan ra mà đánh đập như đánh một con gà, điên cuồng ngút trời. Loại chuyện này khiến bọn họ giống như là kẻ yếu tầm thường nhục nhã, hoặc như khổ chủ tới ở rể trả thù, giống như địa vị và thực lực kém xa so với người khác. Bọn họ chính là lần đầu thấy hình tượng cuồng nhân như thế của Tiêu Thần. Nói thế nào thì gia tộc Reagan cũng là một trong vài cổ lão gia tộc tại Thiên Đế thành a, thực lực bao trùm Nam Hoang đều không phải người dám đắc tội. Thế mà hắn cư nhiên lại đánh cậu ấm của họ như vậy, thực sự quá càn rỡ rồi. “ Ta X...” Hoffman giận dữ, thế nhưng thấy nhãn thần băng lãnh của Tiêu Thần. Hắn đột nhiên tắt ngòi, hắn cảm giác được khí tức tử vong bao phủ hắn. Người trước mắt thật đáng sợ, cái loại băng hàn thẳng thấu đến xương cốt hắn. Không thể nghi ngờ, người trước mắt là một tên cuồng nhân. Căn bản không quan đến gia tộc ở sau hắn, lúc này nếu hắn còn giám kê gào thì khẳng định có thể sẽ không chút lưu tình mà bị giết. “ Thế nào không quát nữa? Tiếp tục cuồng vọng đi!” “ Ta...” Hoffman hoàn toàn ủ rũ, trong lòng dâng lên nỗi sợ sâu sắc. Tên Tiêu Thần này cũng không phải là thiện nam tín nữ, một lời không hợp có thể động thủ giết người, hắn làm sao còn dám tiếp tục xuất khẩu cuồng ngôn. “ Người nói phải làm sao đây. Ta muốn cùng người giải quyết hiểu lầm mấy ngày trước.” “ Hiểu lầm? Hừ!” Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, đem hắn cổ sức đẩy ra. Hoffman thoáng cái trở mình ngã xuống nước, chỉ là sau khi đứng lên cũng không lỗ mãng như trước nữa. “ Người đến đây!” Tiêu Thần một lần nữa ngồi xuống, uống một chén rượu ngon, hướng về phía Lý Đông Ba ngoéo... đầu ngón tay. Loại điệu bộ này khiến Hoffman, Lý Đông Ba và đám người muốn chửi mẹ. Người cho người là

lão đại của Thiên Đế thanh hả, cư nhiên lại cuồng vọng như thế. Lý Đông Ba kinh hồn táng đảm bước qua, không còn cuồng vẻ rầm rĩ như trước. Tên trước mặt tuyệt đối là loại ngoan tàn, sớm biết như vậy hẳn tuyệt không có gây họa. Tiêu Thần vỗ nhẹ lên mặt hắn nói: “ Người không phải vừa nãy rất kiêu ngạo muốn tát vào mặt ta sao, không phải nói ta muốn tìm chết sao? Thế nào hiện tại lại sợ như vậy?” “ Phịch.” Tiêu Thần một bước đá Lý Đông Ba đuổi bay ra ngoài. Bắn lên một mảng lớn bọt nước. “ Qua đây.” Sắc mặt Lý Đông Ba một trận trắng xanh, lại đi tới. “ Ba” Tiêu Thần một tát lại quất hắn bay ra ngoài. Mất sức hơn nửa ngày, Lý Đông Ba mới lại bò lên. Tiêu Thần cũng không phải là loại lấy mạnh hiếp yếu, càng không nói đến tâm tính tàn nhẫn. Chủ yếu là hắn muốn cho đám người một cái giáo huấn thật tốt, Hoffman thường ngày cường gian nữ học sinh, mưu tài sát mệnh, giết người phóng hỏa. Chuyện xấu gì hầu như đều làm, mà đám bạn chó của hắn có thể có tên nào tốt, nếu không phải tâm có điều cố kỵ, Tiêu Thần rất muốn cạo bọn chúng thành bã. Hắn vì nghĩ như thế nên rốt cuộc cũng đã nường tay, đối với lũ tán tận lương tâm còn có cái gì có thể lưu tình. Không quản đến Lý Đông Ba nữa, Tiêu Thần ngửa đầu uống một chén rượu ngon, quay qua tên Gia Cát Khôn ngoắc tay nói: “ Mập mập đến phiên ngươi rồi.” Gia Cát Khôn thân hình không cao giống như một quả thủy lô. Một thân thịt béo đi tới đều run lên, vẻ mặt tươi cười nói: “ Tiêu huynh, lần trước thật là hiểu lầm, xin hãy yên tâm ta nhất định sẽ cho người một lời giải thích vừa lòng.” “ Bớt nói lời thừa đi, chiến thú của ta đã chết, ngươi lấy cái gì đền, ngươi làm sao để ta thỏa mãn?!” Tiêu Thần hiện tại muốn giáo huấn đám ăn chơi này một chút. Chính là hắn nói quá lên để cho bọn chúng ăn một trận. Tiểu Quạt Long gần đó trầm tĩnh nhìn tất cả, nếu như không phải Tiêu Thần đang thu thập bọn chúng, nó chính là sớm đã xông lên rồi. “ Tiêu huynh, nghe ta giải thích...” Gia Cát Không thân là trực hệ đệ tử của gia tộc Gia Cát, thân phận có thể nói là rất không tầm thường, chưa từng có hạ mình như vậy. Thế nhưng hôm nay bị nhốt ở trong đây, buộc phải cúi mình, lập tức phải nghĩ biện pháp rời khỏi địa phương quý quái này mới được. "Ba" Tiêu Thần dường như thích tát vào mồm, một cái chưởng ấn trên khuôn mặt béo phí của Gia Cát Khôn. Tục ngữ nói đánh

người đánh mặt, nhưng Tiêu Thần chính là muốn nạo mặt bọn chúng. Máu mũi của Gia Cát Khôn nhất thời bị đánh chảy ra, thế nhưng vẻ mặt vẫn như cũ tươi cười nói: “ Tiêu huynh hạ thủ lưu tình a, ta là đường đệ của Gia Cát Lượng, lần trước thật sự là hiểu lầm. Xin kiên nhẫn lắng nghe ta giải thích, tin tưởng chúng ta sẽ trở thành bằng hữu...” “ Trở thành bằng hữu với các người, ta trực tiếp tự sát cho rồi, nhân phẩm của các người có thể nói sao?!” Vóc người Tiêu Thần cao ngất, ngồi trong hồ nước, thân thể rắn chắc lóe ra bảo huy cổ đồng, thân thể cân xứng thon dài phảng phất như cầu long quần lại, có vẻ tráng kiện hữu lực. Tóc đen dài tự nhiên rối tung trên đầu vai, mi dài tới mai, hai mắt sáng sủa có thần, ánh mắt sắc bén như đao. Tại trong mắt của Gia Cát Khôn và đám người cảm giác tràn ngập ma tính, giống như cảm giác bị sói theo dõi. Lưu manh gặp phải hung nhân nói lý cũng như không. Tất nhiên, nếu như bọn họ là lưu manh, như vậy Tiêu Thần chính là một tuyệt thế đại hung nhân khiến mấy người dâng lên một cảm giác vô lực. ‘ Hung nhân’ tại khu khách quý số 2 đang thu thập đám lưu manh thì tại khu khách quý số 1, mấy vị mỹ nữ đang nô đùa trong nước nhỏ giọng nghị luận. “ Tiểu thú vừa này rất cuộc đã chạy tới đâu, thật sự là quá khái ái.” “ Đúng a, hình dáng của tiểu thú trắng muốt như là từ bạch ngọc điêu khắc ra, một đoàn lông xù lóe ra lộng lẫy, thật muốn hết sức ôm vào trong ngực.” “ Đúng vậy, ta rất muốn nuôi một con bên người, tiểu thú trắng muốt kia rất có linh khi a.” Mấy nữ tử xinh đẹp rất say sưa giống như đã đem Kha Kha ôm vào trong lòng không chút nào che giấu nội tâm yêu thích. Dưới tình huống không có người ngoài, các nàng trơ trọi cảnh xuân tiết ra ngoài, chân ngọc như phấn, phong nhũ phì mông thật là sáng mắt. Bảo bối Kanati của gia tộc Mander mắt to thuyền chuyển liên tục, vẻ mặt thông minh nói: “ Không bằng chúng ta ra ngoài đi dạo, nói không chừng có thể tìm được nó. Mặc dù nó có thể có chủ nhân, chúng ta cũng có thể mua được. Chúng ta một đám nữ tử thanh xuân tươi đẹp như vậy, người ta sao lại từ chối chúng ta chứ?” Nàng sớm đã nhận ra đó là tiểu thú của Tiêu Thần, nói như thế bất quá là muốn mượn cơ hội đem phiền phức cho Tiêu Thần. Khi nói nàng dùng cánh tay ngọc huých vào Hải Vân Tuyết rất điềm tĩnh bên cạnh, lộ ra một tảng lớn da thịt trắng muốt, nói: “ Không nên giả

bộ nho nhã nữa, cũng không có người ngoài. Chủ ý của ta thế nào, có đi không?” “Đi, nhất định phải tìm được tiểu thú trắng muốt đó.” Hai nữ tử bên cạnh phi thường tán thành cái đề nghị này. Bên kia Yến Khuynh Thành mỉm cười nhìn hết thấy, nàng là mới gia tập tiểu đoàn thể này, cũng không tỏ thái độ. Có điều nội tâm rất đồng ý với đề nghị của thiếu nữ tóc lam Kanati. Dung nhan tuyệt mỹ lộ ra một tia thần sắc dị dạng, nàng có thể tưởng tượng hình dáng chật vật của Tiêu Thần khi gặp phiền phức, nàng cực kỳ muốn trả thù cái tên hỗn đản ghê tởm này.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 159: Điểm giới hạn.

Chương 159: Điểm giới hạn. Người dịch : demondance Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Khi đánh cú thứ sáu vào mồm của Gia Các Khôn thì hẳn biết nói cái gì cũng đã vô ích, trong lòng chửi bới: “Mẹ nó, người cho người là ai. Ngay cả thiếu gia nhà Gia Cát cũng giám chọc. Không nên để ta ra ngoài, một khi ta ra ngoài thì ta tìm người bóp chết người.” Tiêu Thần dường như có thể nghe được tâm ngữ của hắn, một hơi đánh hai mươi một cú mới ngừng tay lại. “Bản nhân đánh người, chuyên đánh vào mặt.” Nhìn đầu heo trước mắt, Tiêu Thần không thèm quan tâm phát ngôn bừa bãi. “Người... qua đây!” Tiêu Thần chỉ chỉ Hoffman. Hoffman tức giận hàm răng đều nghiến lên, thế nhưng lúc này đang đứng dưới hiên người ta cũng không thể không cúi đầu. Tiêu Thần đối với Gia Các Khôn và Hoffman nói: “Hai tên các người tát vào mồm lẫn nhau hai mươi cái. Nếu như khiến ta thỏa mãn thì dừng ở đây.” Hai người lập tức biến sắc, bọn họ là thân phận gì chứ, cư nhiên lại bị

làm nhục nhiều lần. Lửa giận trong bốn mắt phun ra. “ Thế nào, còn không phục? Để ta tự mình động thủ sao?!” “ Chúng ta tự làm.” Gia Các Khôn nói xong “ ba” một tiếng, một cái tát đánh vào mồm Hoffman. “ Chưa ăn hả, dùng sức lên!” "Ba!" “ Ai u, mẹ nó thẳng đầu heo Gia Các Khôn, người dám dùng sức sao?!” Hoffman trở tay một tát đánh trở lại. " Ba ba. . ."

Tiếng vang không ngừng, hai người đã quên mất thân phận của đối phương, hoàn toàn là phát tiết quất đối phương. Tiếng đồm độp không dứt bên tai, cuối cùng sau khi nhớ đã tát lẫn nhau ba mươi cái mới dừng lại. Lúc này con mắt hai người đều đã ‘phồng’ rồi. Vùng thịt xung quanh sưng tấy lên, đè lên con mắt khiến nó chỉ có thể mở thành một đường chỉ, dĩ nhiên đã trở thành hai cục máu. “ Được rồi, dừng ở đây đi, không nghĩ tới các người lại hận đối phương như vậy.” Tiêu Thần chế nhạo nói: “ Hiện tại chúng ta lại nói chuyện. Nhìn xem làm sao để giải quyết vấn đề lần trước.” Luo Gouau thở dài một hơi, Tiêu Thần dường như cũng không có ý tứ hướng hấn động thủ. Thế nhưng Hoffman và Gia Các Khôn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hiện tại nói thế nào giải quyết vấn đề lần trước? Thế vừa nãy là làm gì... lẽ nào rốt cuộc là đánh chay? Lẽ nào sự tình vừa mới bắt đầu. Căn bản còn chưa xong? Hai người suýt nữa nhảy dựng lên.

“ Tiểu Quật Long là một con thánh thú. Nhưng nó lại bị các người giết chết, hai người các người mỗi người đều chuẩn bị một trăm vạn kim tệ đi.” (1 vạn = 10.000) “ Ta x!” Hoffman lập tức bạo lên phun ra một câu thô tục. “ Một trăm vạn?!” Gia Các Khôn càn kinh hoàng thiếu chút nữa ngã vào trong hồ nước nóng. Một trăm vạn kim tệ là cái khái niệm gì? Đánh chết bọn họ cũng cầm không ra. Gia tộc bọn họ thực lực trải rộng Nam Hoang. Tuy rằng bọn họ đều không phải là người kế thừa hợp cách nhất, nhưng cũng là trực hệ. Chính là tài sản của bản thân bọn họ cũng bất quá tám, chín vạn kim tệ mà thôi. Một trăm vạn kim tệ với bọn họ là quá xa vời. Trừ phi là nắm gia tộc trong tay. Hai kim tệ cũng bày được một bàn tiệc rượu thượng đẳng. Một trăm vạn kim tệ có thể tưởng tượng lớn bao nhiêu. “ Thế

nào? Các người có ý kiến gì sao?” Tiêu Thần cười lạnh nói: “Thánh thú là vô giá, mặc dù tài lực có kinh người thì cũng không thể mua được! Núi non nguyên thủy tại Nam Hoang to như vậy mà trong mười năm bất quá cũng chỉ đi ra hai, ba con mà thôi.” Gia Các Khôn âm thầm chửi bới: “Mẹ nó công phu sử tử ngoạn của người. Con quý tài kia tin tưởng là một con thánh thú. Nhưng dù sao cũng khẳng định nó không chết. Nếu không người còn có thể an ổn như thế ngồi ở đây đập chúng ta sao? Rõ ràng là dọa người!”

Hoffman cũng đồng dạng cảm giác ghen ghét, từ trước đến nay là hãn toản đi dọa người, giết người, phóng hỏa, cưỡng gian. Ngày hôm nay thế nào lại xui như vậy, gặp phải cái tên biến thái này, hãn âm thầm phát thệ: đừng cho ta sống ra ngoài. Nếu không chết chính là người! “Ta toàn bộ cũng không quá tám vạn kim tệ.” Gia Các Khôn cắn răng nói: “Người chính là giết ta, ta cũng không có nhiều như vậy a.” “Ta cũng chỉ có hơn tám vạn kim tệ.” Hoffman ghen ghét muốn học máu, lời vừa nói này đúng là quen tai a, loại ngữ khí này điều không phải là người khác bình thường nói với hãn sao. Ngày hôm nay là sao vậy? Chính hãn thế nào lại trở thành đối tượng bị lừa đảo. Thực là phong thủy luân chuyển. “Vậy được rồi, mỗi người trước đưa tám vạn kim tệ đi. Cho người của các người đi lấy. Ta chờ ở đây.” Nói đến đây, Tiêu Thần từ trong nước vớt ra hai tên bụng bự. Hai cao thủ lực trùng thiên thường ngày tác quái tác quái là hai tên thiếp thân hộ vệ của thiếu gia hai nhà. Nhưng hôm nay thực quá thảm rồi, uống nguyên một bụng nước sôi. Tiêu Thần nói với hai tên nam tử ba mươi tuổi này một lần, hai người nuốt ngậm phần nộ mà nhìn hãn. Lại nhìn một chút thiếu gia của mình. “Còn không mau cút đi.” Tiêu Thần quát lạnh một tiếng. Thẳng đến khi hai người đi xa, Gia Các Khôn, Hoffman, Lý Đông Ba, Luo Gouau mới hồi phục tinh thần. Tên kia dĩ nhiên lấy đùa thành thật, thật dám phái người đến hai đại gia tộc lấy tiền?! Dĩ nhiên cũng chỉ là nói mà thôi. Lẽ nào tên kia điên rồi sao? Đem thiếu gia của hai đại gia tộc đánh

một trận còn chưa tính. Lớp lão bối bất đắc dĩ chỉ có thể mắt mở mắt nhắm. Dù sao đây là ân oán của tuổi trẻ. Thế nhưng tên kia lại dám tới cửa đòi một lượng lớn kim tệ. Thật chưa gặp qua tên nào càn rỡ như thế! Lớp lão bối cao thủ không thể nhúng tay vào ân oán của lớp thanh niên. Nhưng vậy cũng chỉ có một ‘mức’ thôi, cũng chỉ Tiêu Thần dân khách mới đến mới ‘hiếu biết nửa vời’ đối với Trường Sinh đại lục. Dám một dạng ‘án quy củ làm việc’ như thế. Lớp lão bối cao thủ không thể tùy ý nhúng tay, đó là bởi vì một số quy định bất thành văn, nhưng nếu như là đụng đến mặt mũi gia tộc thì bọn họ có thể mượn cớ ra tay rồi. Gia tộc Gia Các và gia tộc Reagan đều chính là đỉnh cấp vọng tộc tại Nam Hoang. Cả hai đều rất coi trọng mặt mũi, nếu Tiêu Thần từ đâu đó lén cướp lấy mấy vạn kim tệ của Gia Các Khôn hoặc Hoffman thì coi như thuộc về ân oán của thanh niên. Thế nhưng giống như hăn ngông nghênh phái người đến đòi một lượng lớn kim tệ, nhất nhất ‘án theo quy củ làm việc’ thì đó chính là đã chạm đến điểm giới hạn rồi. Một trung niên bên trong gia tộc Reagan sau khi nhận tin xong thì tại thư phòng khẽ cau mày, nói: “ Tên Tiêu Thần rốt cuộc lai lịch thế nào mà lại muốn cuồng vọng như vậy.” Một người bên cạnh phảng phất đã dung nhập vào trong bóng tối đưa tin: “ Căn cứ điều tra biểu hiện, hăn đến từ Nhân Gian Giới. Tại trên Long Đảo từng có biểu hiện bất phàm.” “ Đó chính là người tự nói ra. Ta không quá tin tưởng hăn đến từ Nhân Gian Giới. Phong cách hành sự bá đạo như vậy khiến ta có một dự cảm rất không tốt, biết đâu... hăn đến từ chỗ sâu nhất trong Nam Hoang!” Trung niên nhân trên mặt lộ ra một nét ưu tư. “ Căn cứ điều tra biểu hiện. Bọn họ từ một cổ trấn trong Nam Hoang đến Thiên Đế thành thì trên đường chẳng biết tại sao lại biến mất một tháng, khi đến Thiên Đế thành trễ đúng ba mươi ngày, đoạn chỗ trống đó không biết bọn họ đã đi đâu.” Người trong bóng đen hỏi đáp. Nét ưu tư trên khuôn mặt của người trung niên càng nặng thêm, lầm bầm: “ Một tháng trống, nhất định là trở lại chỗ sâu nhất trong Nam Hoang, ta đoán có thể là thật. Ba mươi năm trước người đến từ chỗ sâu nhất trong Nam Hoang kia đã khiến các đệ tử thế gia trong Thiên Đế thành chịu nhiều đau khổ, cuối cùng bởi vậy suýt gặp phải một hồi đại họa!” “ Đại nhân là nói... truyền thuyết cổ xưa của Nam Hoang là thật. Có vài vương giả cổ

xưa ẩn tại chỗ sâu nhất tại trong Nam Hoang?! Thế nhưng... không phải toàn tộc đó đã bị phong ẩn sao? Toàn bộ... đều bị phong ẩn từ thời thượng cổ sao?” Người trong bóng tối cảm giác lưỡi có chút khô khốc, nói đều lắp bắp cả lên. “ Bí mật cổ xưa tại chỗ sâu nhất trong Nam Hoang so với người tưởng tượng có lớn hơn nhiều!” Cùng lúc đó, phụ thân của Gia Các Khôn tại trong gia tộc Gia Các đang cau mày. “ Một tháng bỏ trống a. Lễ nào tiểu tử này thực đến từ chỗ sâu nhất trong Nam Hoang? Phong cách hành sự cùng người ba mươi năm trước kia giống nhau như đúc.” Người ở bên cạnh cung kính nói: “ Đại nhân, trong Nam Hoang thật có tồn tại mấy vị cổ lão trong thần thoại truyền thuyết sao? Bọn họ thật bị phong kín?!” “ Đó là mấy vị ‘vương’ của bộ tộc năm đó, việc có thể chạy trốn ra thật có khả năng. Mặc dù bọn họ đã không còn tồn tại ở hậu thế. Nhưng lưu lại huyết mạch tuyệt đối không thành vấn đề.” “ Trách không được chưa từng có người sống mà ra vào chỗ sâu trong Nam Hoang...” Người bên cạnh có chút sợ hãi. Phụ thân của Gia Các Khôn thở dài một hơi, nói: “ Bí mật tại chỗ sâu nhất trong Nam Hoang rất nhiều. Nói không chừng không chỉ có riêng bộ tộc họ a!” Nói đến đây hắn quay đầu nói: “ Tiểu súc sinh này chuyện xấu đều làm. Nên để hắn nhớ kỹ một lần giáo huấn đi. Nói với hắn cái mộng của mình thì tự lau khô đi. Ta sẽ không quản!” Khu khách quý số 2 tại Ôn Tuyền Tiên Cảnh, Gia Các Khôn và Hoffman lộ ra một tia tiểu ý mà thù hận. Tên Tiêu Thần thật sự là điên cuồng rồi. Dám trực tiếp phái người đến hai đại gia tộc đòi một lượng lớn kim tệ. Nói không chừng sẽ đem lão bất tử trong nhà của hai người đi ra. Đến lúc đó xem người còn cuồng hay không. Lý Đông Ba và Luo Gouau cũng một bộ xem kịch vui. Cuồng nhân, ta hiện tại không thể trêu vào người. Nhìn người có thể hay không cười đến phút cuối, vạn nhất gặp phải một lão bất tử. Người nhất định phải chết! Nhưng mà khi hai tên cao thủ lục trùng thiên mang tin trở lại đã trực tiếp khiến Gia Các Khôn và Hoffman trợn tròn mắt. Hai nhà chính là lời nói hầu như nhất trí, chính là tự lau cái mộng đi, đừng hy vọng gia tộc đứng ra giúp chùi dất. Khiến bọn họ kinh ngạc mà chết lặng, cho đến khi hai tên hộ vệ lục trùng thiên nói lại cho bọn họ lần thứ hai thì bọn họ mới phục hồi tinh thần lại. Tên Tiêu Thần này rốt cuộc lai lịch thế nào lại có thể khiến phụ thân bọn họ

có điều cố kỵ. Lễ nào bối cảnh của hắn rất sâu?! Nhìn thần thái của hai người, tâm thái xem trò của Lý Đông Ba và Luo Gouau bị phá hủy. Bọn họ chừng đã đoán được kết quả, thực có cảm giác hơi khó tin. “ Lại không có mang kim tệ tới, hai người các người tiếp tục đi uống nước đi!” Tiêu Thần trực tiếp đem hai hộ vệ lục trùng thiên ném vào trong suối nước, mà hơn mười tên hộ vệ bụng bụng gần đó đang không ngừng nôn nước ra. “ Dừng... dừng lại! Lần này nhất định phải người đưa kim tệ đến.” Gia Các Khôn cảnh giác hướng về một tên hộ vệ đang nôn nước, nói: “ Đi tìm quản gia của ta, kêu hắn mang kim tệ đến.” Việc đã đến nước này, Hoffman cũng nhanh phân phó thủ hạ làm theo, hắn ghen khuất muốn học máu. Âm thầm độc thệ, chỉ cần có thể thuận lợi rời khỏi địa phương quỷ quái này. Đến lúc đó lại tìm người giết chết tên hỗn đản bất kham điên cuồng hung ác này, một phân kim tệ cũng phải thu hồi lại. Trong lòng Gia Các Khôn và Hoffman đang đồng thời chảy máu cũng âm thầm buồn bực. Thế nào mà trong nhà đối bọn họ thật mặc kệ không hỏi, này thật không có đạo lý a! Bọn họ nào biết rằng, phong cách hành sự của Tiêu Thần cùng người nào đó tại ba mươi năm trước thật giống nhau như đúc. Lại nghi hoặc đến cùng một chỗ khiến phụ thân của hai người cực kỳ kiêng kỵ không thôi. Gần nửa canh giờ sau, chỉ thấy hai đội nhân mã mỗi người khiêng một túi kim tệ lớn đi về hướng khu khách quý số 2 của Ôn Tuyền Tiên Cảnh. Dọa không ít người ra vào Ôn Tuyền Tiên Cảnh kinh ngạc không thôi. Tiêu Thần cảm giác có chút hết nói, nhiều kim tệ như vậy hẳn một người vô luận thế nào cũng cầm không nổi. “ Các người có tật sao? Có phải cố ý muốn chinh ta sao, đều đổi thành kim phiếu mang tới cho ta.” Hai đội nhân mã rất nhanh rút lui, thở dốc “hồng hộc”. Thế nhưng, tin tức bởi vậy mà truyền ra, những người ra vào nơi đây đều là người có thân phận tại Thiên Đế thành. Rất nhiều người đều là người của Gia Các Khôn và Hoffman. Còn có đủ loại thiếu gia công tử, rất nhiều phu nhân tiểu thư cùng các nhân vật nổi tiếng. Thậm chí còn có không ít cường nhân có thực lực đến Thiên Đế thành tham gia giải đấu thú. “ Hắc, biết không, hai tên bại hoại hôm nay bị thiệt lớn rồi. Bị người ta chinh cho mấy vạn kim tệ đến chuộc thân.” “ Nghe gì chưa, hai gia tộc Gia Các và Reagan đều kinh ngạc!” “ Tin tức chấn động a. Gia Các Khôn và

Hoffman bị người đánh cho một trận, không biết đông tây nam bắc gì luôn. Bây giờ còn phải dùng kim tệ đổi mạng nữa.” “ Hai tên thường ngày quá càn rỡ, biết ngay sớm muộn gì cũng sẽ thiệt thòi lớn. Có điều Tiêu Thần kia quả thật là cuồng nhân trong cuồng nhân a.” “ Hai tên kia hoàn toàn bị mất mặt. Có điều Tiêu Thần này cũng thật là dũng mãnh a, cư nhiên dám hành sự như thế.” Ngăn ngủi nửa khắc, mọi người trong Ôn Tuyền Tiên Cảnh đều đã biết chuyện này, Tiêu Thần nghĩ không muốn nổi cũng khó. Hơn nữa, trận trước còn mạnh mẽ đem nhân tài đất Bắc là Ngũ Hành Phong đánh gục, danh tiếng một đường thẳng tắp tăng lên.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 160: Chúng mỹ nữ Nam Hoang.

Chương 160: Chúng mỹ nữ Nam Hoang. Người dịch : Minh Hi Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Lúc này, Tiêu Thần đã phân biệt đem tấm kim phiếu xán lạn ‘bảy vạn chín’ của Gia Cát Khôn và tấm kim phiếu chói mắt ‘tám vạn ba’ của Hoffman đưa cho Kha Kha bỏ vào y phục cách đó không xa. Thu hoạch thật lớn khiến trong lòng cảm giác thành công tràn trề, Tiêu Thần phá lệ nở nụ cười xán lạn, thế nhưng nhìn lại thấy Gia Cát Khôn và Hoffman trong lòng đều chảy máu. “ Kim tệ còn lại sau đó chậm rãi trả, ta tin tưởng nhân phẩm của các người không cần phải lưu giấy nợ chứ.” Chủ ý của Tiêu Thần là không muốn sự tình trở nên quá lớn, dù sao đây là ân oán của một đời tuổi trẻ. Đoạt được nhiều kim tệ như vậy đã vượt quá mong muốn của hắn, còn lại hắn căn bản không để ý, vạn nhất kinh động lớp tiền bối cao thủ sẽ không hay. Ai ngờ được hắn từ bên ngoài đến đối với Trường Sinh đại lục hiểu

biết nửa vời nên đã phá vỡ quy củ. Chỉ quá xui xẻo là trùng hợp với người mà phụ thân của hai tên bại hoại này rất cố kỵ. Gia Cát Khôn và Hoffman nghe đến chỗ này đều muốn học máu, còn muốn thêm kim tệ? Nằm mơ đi! Bọn họ đều phát thệ, sau khi ra ngoài lập tức tìm người giết tên hỗn đản kiêu ngạo này. “ Thanh toán của hai tên kia tính cũng không sai biệt lắm, thanh toán của hai người cũng nên tính đi.” Tiêu Thần quay đầu nhìn thẳng vào Lý Đông Ba và Luo Gouau. Lý Đông Ba cảm giác da đầu hơi tê dại, hai người bọn hắn đều là thiếu gia của hai đại gia tộc thế nhưng gia tộc hắn cũng không có nhiều kim tệ như vậy. “ Ta... ta không có bao nhiêu kim tệ a.” Lý Đông cảm giác hôm nay đặc biệt xui xẻo, hết chuyện làm tự nhiên ló đầu ra. “ Ta biết người cũng không có bao nhiêu, người viết cho ta một tờ giấy nợ, người thiếu ta hai vạn kim tệ!” “ Ta...” Thấy chân mày Tiêu Thần nhướng lên, hắn nhanh chóng gật đầu, nói : “ Ta lập tức viết.” “ Ừ, bút mực ta đều chuẩn bị cho người rồi.” Tiêu Thần vung tay nói, cách đó không xa có đầy đủ bút mực, hoàn toàn là có chuẩn bị mà đến, mấy người đứng xem đều há mồm ngây ngốc. “ Luo Gouau... Người cũng viết phiếu nợ cho ta, người thiếu ta hai vạn kim tệ.” “ Ta... vì sao phải viết? Ta không hề trêu chọc người.” Luo Gouau thấy thủ đoạn của Tiêu Thần trong lòng hơi chột dạ. “ Hừ, lần trước nếu như không phải người ly gián, Kanati thế nào lại tìm ta gây phiền phức, Lu Muda thế nào lại quyết đấu với ta ở Học viện Bắc Đẩu? Nhanh viết đi, người thiếu ba vạn kim tệ.” “ Không phải vừa nói hai vạn sao?” “ Thời gian là kim tệ. Nếu không viết là sẽ trở thành bốn vạn.” “ Ta viết!” Hai vị công tử đang viết giấy nợ đều hận chết Tiêu Thần. Đây là một lượng không hề nhỏ khiến bọn hắn đau lòng muốn chết. Chỉ là không phải lập tức trả tiền, nói không chừng sau khi rời khỏi đây, tên cuồng vọng này sẽ bị người khác tiêu diệt, khi đó sẽ không còn sợ nữa. Tiêu Thần đồng dạng kêu Kha Kha đem giấy nợ bỏ vào trong y phục. Đột nhiên, khu khách quý số 2 truyền đến từng trận oanh thanh yến ngữ. Sau đó một thiếu nữ tóc lam mỹ lệ mạnh mẽ xông vào. Tiêu Thần cả kinh ngẩn người, cả người ngồi ở suối nước bình tĩnh nhìn nàng. “ Kanati!” Luo Gouau cả kinh kêu lên: “ Người thế nào lại vào được?” Đúng là nhà đầu bảo bối của gia tộc Mander cực kỳ cường mãnh xông vào khu quý khách số 2. “ Ta nghe nói người và

hai tên bại hoại Gia Cát Khôn, Hoffman bị người thu thập, nên đến cứu các người.” Tiểu nha đầu thực sự là cường hãn! Mấy đại nam nhân trong hồ nước thần sắc thỏa mãn, thậm chí ai đó còn phô ra cơ ngực trắng kiện. Gia Cát Khôn và Hoffman đã từng có chủ ý với Kanati, đối với cô nương xinh đẹp đang tuổi thanh xuân này có thể nói là thèm nhỏ dãi. Nhưng vài lần ăn khổ cũng không thể đắc thủ. Hiện tại bọn hắn có một cảm giác muốn khóc, thế nào hết lần này đến lần khác lại gặp trong trường hợp bị hạ nhục này. Thực sự quá bế tắc, lại nghĩ đến thần thái lúc trước. Hận không thể đập đầu vào trong nước. “ Các tỷ tỷ nhanh tới đây. Bọn họ đều mặc y phục, tiểu thú khả ái ở chỗ này.” Kanati lộ ra vẻ tinh ranh. Tiếng bước chân truyền đến, bốn vị mỹ nhân của Nam Hoang đi tới. “ Kanati. Người muốn gì?” Luo Gouau biết vị đường muội này tính tình cổ quái, nhưng đây đâu phải là giúp hắn phân minh mà muốn làm xấu mặt nam nhân ở đây. Có điều tiểu nha đầu cũng ngày càng to gan, đây là suối nước nóng của nam nhân a! Vài vị mỹ nhân Nam Hoang thực ra đã sớm tới bên ngoài khu khách quý số 2, càng nghe được những lời kia. “ Kanati, người muốn chết, dám gạt chúng ta.” Vài vị mỹ nhân đều hờn dỗi, nhưng không ai rút đi đều cười hi hi nhìn những người ở trong nước. Y phục các nàng bó sát thân, đường cong ưu mỹ, dáng người thon dài, tay chân như ngọc lúc ẩn lúc hiện, có vẻ mỏng lung mê hoặc. Gia Cát Khôn, Hoffman, Lý Đông Ba, Luo Gouau hận không thể chạy đi, đầu hầu như chìm trong nước, thực quá mất mặt. Thế nào lại gặp các nàng trong trường hợp nhục nhã này, thực sự muốn ăn tươi nuốt sống Tiêu Thần. Tiêu Thần không nói gì nhìn Kanati, Hải Vân Tuyết, Yến Khuynh Thành cùng chúng nữ, những nữ tử này thật quá cường mãnh rồi! “ Ta van người, nơi này là khu nam, các vị tiểu thư đến nhầm chỗ rồi.” Tiêu Thần không ngại cùng mỹ nữ giao thiệp bởi vì đó cũng là một loại hưởng thụ. Thế nhưng, nếu bị vài vị mỹ nữ nhìn chăm chăm nghiên cứu vậy thì không phải là hưởng thụ nữa, cả người đều cảm thấy không tự nhiên. “ Hi hi...” Kanati cười hi hi đi tới, mái tóc dài màu lam ướt sũng rối tung trên đầu. Nàng mới từ suối nước đi ra không lâu, cả người ươn ướt toát ra một mùi hương thiếu nữ thơm ngát. “ Họ Tiêu kia, không nghĩ gặp người ở chỗ này, đúng là oan gia ngõ hẹp, thế nào, có sợ không?” Đôi mắt to đẹp của

Kanati mang theo thần sắc khiêu khích nhìn Tiêu Thần, có vài phần câu hồn đoạt phách. “Sợ người mới lạ chứ!” Tiêu Thần cười hắc hắc không có hảo ý, nói: “Kanati, người thiếu ta hai vạn kim tệ, hiện tại viết nợ đi.” Nghe nói thế Gia Cát Khôn, Hoffman, Lý Đông Ba, Luo Gouau trừng mắt há miệng. Tên kia điên rồi sao? Đoạt tiền cũng không thể đoạt như vậy a! “Ai thiếu người kim tệ chứ?” Cô nương tóc lam xinh đẹp Kanati tức giận chỉ Tiêu Thần nói: “Người tưởng ta là ai chứ? Ta chưa tìm người gây phiền phức người lại gây sự với ta, thực sự là đáng ghét.” “Người cũng đã vài lần tìm ta gây phiền phức, đã từng thất bại bởi ta mà phải làm người hầu một tháng nhưng người lại không thực hiện lời hứa. Bây giờ viết giấy nợ hai vạn kim tệ, ta với người thanh toán xong.” “Người đi chết đi!” Thiếu nữ tóc lam lại nghe tới việc làm người hầu thì giống như bị người giẫm phải đuôi mèo, hận không thể dương nhanh múa vuốt lập tức đánh tới. “Muốn chống chế, không có khả năng.” Tiêu Thần nói, vẫn ngồi yên ổn trong suối nước. Nhưng tay phải chém ra một dải thanh huy sáng chói phủ về Kanati, muốn kéo nàng trở lại. Phía bọn người Gia Cát Khôn và Hoffman há hốc mồm. Tên kia thật thích đùa! Ngay cả bảo bối của gia tộc Mander cũng dám hạ thủ... Quả là quá điên cuồng rồi, quá khó tin rồi! Kanati thét lên chói tai, nhanh chóng ra tay ngăn trở. Tuy rằng không hề ngại ngần mấy nam tử đang ở trong suối nước thế nhưng bị Tiêu Thần lôi vào suối nước lại xấu mặt về nhà. Nghĩ đến chuyện tình như vậy phát sinh sẽ rất đáng sợ. Phía sau, Yến Khuynh Thành, Hải Vân Tuyết cùng tứ nữ vội vàng ra tay tương trợ Kanati. Đỏ, xanh, lục, tím, vàng, năm màu rực rỡ đồng thời đánh đến dải thanh huy của Tiêu Thần, tại trên suối nước phát sáng lộng lẫy, tỏa sáng năng lượng. May mắn ra tay đúng lúc, Kanati tránh được một kiếp. Không bị Tiêu Thần bắt được, trong lòng còn sợ hãi, thở phà phò, trừng mắt nhìn Tiêu Thần nói: “Họ Tiêu nhà người lại dám làm thế. Sự việc hôm nay ta sẽ không để yên.” “Đi hết đi.” Tiêu Thần chẳng hề để ý trả lời. Áo tắm trắng tinh trên người Kanati bay lên, lộ ra một đôi chân ngọc như tuyết, thon dài mà thẳng tắp, cực kỳ chói mắt, thậm chí còn thấy được nội y nhỏ màu vàng. Kanati hét lên một tiếng, chính sửa lại y phục sau đó vươn ngón tay dài nhỏ chỉ vào Tiêu Thần nói: “Hảo tiểu tử, người lại chiếm tiện nghi của bản tiểu

thư, ta sẽ không bỏ qua cho người.” “ Ta van người, ai chiếm chiếm tiện nghi của ai đây, chính là các người xông vào khu suối nước của ta.” “ Người, ta ...” “ Người cái gì, ta cái gì, người thiếu ta hai vạn kim tệ.” “ Tức chết ta, các tỷ tỷ , chúng ta cùng nhau thu thập hắc!” Kanati mặt mũi đỏ bừng, thở phì phò, có điều lại đặc biệt lộ ra vẻ hồn nhiên ngây thơ động nhân của thiếu nữ. Chính ở phía sau, Lý Đông Ba đột nhiên nâng đầu lên hướng về Hải Vân Tuyết hô lớn: “ Biểu tỷ, cứu ta.” “ Lý Đông Ba, người... thế nào cũng ở chỗ này?” Hải Vân Tuyết tú lệ lộ ra vẻ rất kinh ngạc, mới rồi vẫn không chú ý tới tên giống đà điểu cúi đầu là biểu đệ của mình. “ Ta...” “ Được rồi, người ko cần nói, ta đã biết.” Hải Vân Tuyết có vóc người cao gầy, thướt tha tịnh lệ, thân thể ngọc nữ giống như từ thần ngọc điêu khắc mà ra, quay đầu hướng về phía Tiêu Thần nói: “ Tiêu huynh, để Lý Đông Ba rời đi được chăng?” “ Có thể, không thành vấn đề, vấn đề của ta và hắc đã giải quyết xong.” “ Biểu tỷ, hắc bắt ta viết giấy nợ hai vạn kim tệ.” “ Ách, Tiêu huynh, có chuyện gì xảy ra vậy?” Hải Vân Tuyết tuy bên ngoài đã nghe được một số tin tức nhưng thật không ngờ hành động mất mặt này biểu đệ của nàng cũng tham gia. “ À, không có gì , thiếu nợ thì trả tiền thôi.” Tiêu Thần đáp lại sau đó xoay người hướng về phía Lý Đông Ba cười nhạt, nói: “ Người thật đúng là có tiền đồ, một nam nhân trốn ở trong suối nước hướng biểu tỷ cầu cứu, hắc!” Ở phía sau, Kanati hiện vẻ tinh ranh hướng về hai mỹ nữ nhỏ giọng nói một trận. Sau đó cùng nhau hướng về tiểu thú trắng muốt xúm lại, tựa hồ bỏ qua mấy người ở trong suối nước. “ Vèo.” Kha Kha nhanh như chớp chạy tới bên người Tiêu Thần, hướng về mấy vị nữ tử dương nanh múa vuốt nhưng căn bản không hề dọa người ngược lại lại mang vẻ đặc biệt tinh nghịch khả ái. “ Các người muốn làm gì? Kha Kha là đồng bọn của ta.” Tiêu Thần cảnh giác nhìn các nàng. Đôi mắt to của Kanati chuyển động, đôi lông mi dài nhú liên tục, kêu lên: “ Bắt nó, tiểu thú là vật vô chủ, nó lần trước ở đấu thú trường chạy đi, kết quả bị người kia đoạt được.” Mọi người đều biết đây là lời nói dối thế nhưng mấy vị mỹ nhân Nam Hoang này vừa hay lại thiếu một cái cớ, không chỉ vì các nàng thực sự yêu thích tiểu thú trắng muốt mà còn vì các nàng cảm giác Tiêu Thần hành sự quá mức kiêu ngạo. Ở đây, bị thăm bị chà đạp không chỉ

có đường huynh của Kanati còn có biểu đệ của Hải Vân Tuyết, đường đệ của một mỹ nữ trong gia tộc Gia Cát, hơn nữa Yến Khuynh Thành vốn bất mãn với Tiêu Thần, vài mỹ nữ mượn cớ không chút khách khí ra tay. Cướp giết tiểu thú trắng muốt là thật, thuận tiện thu thập luôn Tiêu Thần càng tốt. Vài vị mỹ nữ có thể nói là thông tuệ lại còn giáo hoạt, nhất tề hướng Tiêu Thần công kích, nắm lấy y phục Tiêu Thần ném ra khỏi suối nước ý định làm cho Tiêu Thần xấu mặt. “Lũ mèo hoang!” Tiêu Thần nhin không được chửi một tiếng, trong quần áo có hơn mười vạn kim phiếu, còn có giấy nợ mấy vạn kim tệ, không thể đánh mất. Các người cường mãnh, ta so với các người còn cường mãnh hơn. Ngay lúc này, Tiêu Thần đánh ra một cái tuyệt học kinh thiên địa khiếp quỷ thần*. Trong sát na ngăn ngui, mấy vị mỹ nữ Nam Hoang há hốc mồm sau đó hoa dung thất sắc cùng thét lên. (* Tuyệt chiêu NHẤT TRỤ KINH THIÊN... Nam mô tại hạ lại bậy bạ rồi-demon) Tiêu Thần cực kỳ cường mãnh đứng lên ở giữa suối nước hét lớn: “Để lại y phục lại cho ta.” Hoffman và Gia Cát Khôn cả người ngậy như tượng như bị sét đánh! Tên kia.... quá hỗn đản, thế nào lại như vậy... thế nào có thể như vậy chứ?! Hoffman và Gia Cát Khôn đều không phải người tốt, chuyện xấu đầy mình, thế nhưng tựa hồ cũng không thái quá như vậy. Trước mắt là mấy nữ tử xinh đẹp nhất của Nam Hoang, thường ngày không ai dám khinh nhờn thế nhưng tên kia dĩ nhiên lại không hề sợ hãi dám đi trước thiên hạ, quả là quá anh dũng. Tiêu Thần phóng người lên, rất nhanh đem áo tắm mặc lên người sau đó phóng về phía trước đuổi theo. Hiện tại mọi người ba mặt đều rất cấp bách, Hoffman và Gia Cát khôn mấy người rất giận dữ là bởi tên cuồng vọng đó dám vô lễ như thế, mấy vị nữ tử kia là người mà bọn hắn một mực theo đuổi: Kanati, Hải Vân Tuyết, Yến Khuynh Thành, chính là bởi vì Tiêu Thần quá vô liêm sỉ, lại có thể ‘anh dũng’ như thế! Tiêu Thần lo lắng là bởi vì mấy nàng đã chạy đi nhưng y phục không buông, chính là có hơn mười vạn kim tệ nói cái gì cũng không để các nàng cướp đi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 161: Chỗ sâu nhất Nam Hoang.

Chương 161: Chỗ sâu nhất Nam Hoang. Người dịch : ken_roses Biên tập :
demondance Nguồn : 4vn.eu

Tiếng thét chói tai, tiếng chửi bới.... Một trường hỗn loạn. Tiêu Thần triển khai rất nhanh đuổi tới phía sau mấy nữ tử. Hắn phát hiện ra quần áo đều ở trong tay Kanati và Hải Vân Tuyết thì lập tức ra tay. Hai tia hào quang sáng chói hóa thành long trảo thật lớn chộp về eo thon của hai người. Kanati vận khí cực hạn, phát tay đánh ra một tia hào quang màu phấn hồng. Hải Vân Tuyết cũng đánh ra một tia sáng màu lục sắc bén. Bây giờ hai nàng thâm nghĩ cách trốn thoát, trong lòng sớm đã tức giận hoàn toàn không biết vật trong tay chính là nguyên nhân khiến Tiêu Thần theo sát. Vài tiếng vang tan vỡ truyền ra. Hai tia hào quang mông lung thành công đem Hải Vân Tuyết xinh đẹp lả lướt cùng với Kanati mỹ lệ thanh xuân cuốn lấy bắt trở về. “ Buông tay. Bỏ ra!” “ Đưa ta y phục!” Tiêu Thần xách hai nàng vừa bắt được, có điều tư thế có chút bất nhã, hai long quang hóa thành long trảo như càn liểu siết chặt quanh eo của hai nàng. Tuy rằng không có thật sự tiếp xúc nhưng đủ để hai nàng tức giận sắc mặt đỏ bừng mà nghiêng răng nghiêng lợi. “ Tiêu Thần ta liều mạng với người!” Kanati không ngừng giãy giụa. Chiếc áo tắm trắng muốt trượt xuống từng khúc. Lộ ra một mảnh tuyết trắng nhu hòa tinh tế trước ngực. Đường cong mỹ lệ rất là dụ nhân. “ Đi thôi.” Tiêu Thần chẳng hề để ý nói, một tay vươn ra ngoài nghiêm túc vì nàng kéo áo tắm lên. Nói: “ Rất có ' hàm ý '.” “ Người . . .” Thiếu nữ xinh đẹp tóc lam Kanati trực tiếp hôn mê bất tỉnh. “ Xin tiểu thư đem y phục đổi lại cho ta nào?” Tiêu Thần hướng về Hải Vân Tuyết lộ ra một hàm răng trắng, cười rất xán lạn. Nam Hoang đại mỹ nữ đoạt y phục hắn. Nghe thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Hải Vân Tuyết vốc người thon dài, đường

cong ưu mỹ, thân thể mềm mại lồi lõm nhấp nhô, duyên dáng tới cực điểm. Nàng vừa vặn so với Tiêu Thần thấp hơn một nắm tay, thân hình mềm mại thướt tha so với mỹ nữ tầm thường thon dài không ít. Có thể nói đẹp tới cực điểm, đúng là xứng danh siêu cấp đại mỹ nữ. Tóc dài ướt sũng phát ra từng luồng hương thơm, nước da trắng muốt mịn như ngọc. Đôi mắt như có một làn sương di động phảng phất che chắn. Đôi môi trơn bóng đỏ thắm dưới chiếc mũi quỳnh nhỏ nhắn thẳng tắp thoát nhìn gợi cảm không gì sánh được, hàm răng trắng khê cắn môi dưới, nàng gắng sức bảo trì ổn định nhẹ giọng hướng Tiêu Thần. Nói: " Người mau buông ta ra." Nàng đem y phục của Tiêu Thần vứt trên mặt đất, nàng thực sự sợ nam nhân dũng mãnh trước mắt, nhưng tại đây dù dưới loại hoàn cảnh rất tĩnh này vẫn chưa quá mức bừa bãi. Tiêu Thần còn chưa buông tay thì ngoài rừng hoa cây cảnh của khu khách quý số 2 truyền đến thanh âm hưng phấn của Hải Vân Thiên: " Tiêu Thần ta đến đây xem người làm sao thu tiền tham ô. . ." Thanh âm rất dồn dập. Hải Vân Thiên giống như bay từ bên ngoài đến. Nhưng ngay sau đó thanh âm liền im bật. Sau đó truyền đến tiếng kêu hỗn hển: " Tiêu Thần, ta và người liều mạng, người dám trêu ghẹo tỷ tỷ của ta!" Hải Vân Thiên băng qua rừng hoa cây cảnh rất nhanh vọt tới. Nếu như là người khác khẳng định cảm thấy nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch, nhưng Tiêu Thần cũng không hoảng hốt. Thu hồi vuốt sáng hình rồng. Quyết định từng bước tiến tới Hải Vân Tuyết. Nói: " Cẩn thận kéo ngã." Hải Vân Thiên vận khí cực hạn hét lớn: " Tiêu Thần người. . ." " Người cái gì mà người hả. Không nên suy đoán lung tung. Không phải như người tưởng đâu. Không tin hỏi tỷ tỷ người đi." Hải Vân Tuyết trước tiên giãy giụa thoát ra ngoài. Sau đó hướng Hải Vân Thiên nói: " Không có gì, ta về trước đi đây." Ngay cả có xảy ra cái gì nàng cũng không thể nói ra. Huống chi hình như không có gì. Chứng kiến hai người bình tĩnh như vậy, Hải Vân Thiên nghi ngờ vừa xem cái này vừa nhìn cái kia. Mãi đến khi bóng lưng Hải Vân Tuyết biến mất hẳn mới hồi phục lại tinh thần. Hung dữ hướng Tiêu Thần nói: " Ta vừa rồi tuyệt đối không có nhìn lầm, người muốn gây bất lợi với tỷ tỷ của ta, Tiêu Thần ta cảnh cáo người, chúng ta quen nhau đã lâu. Nhưng người dám có chủ ý đánh tỷ tỷ ta. Ta và người liều mạng!" " Rất có tính thách thức, chờ ta

ngày nào đó rồi rồi vô sự thì hãy đi khiêu chiến sau nha." " Người dám!" Nói đến đây. Hải Vân Thiên chùng lại nhìn Tiêu Thần. Nói: " Người đang làm gì sao?" Lúc này. Tiêu Thần đang thuần thực cầm bút mực từ chân đệm dưới đất, đem nước mực ấn lên bàn tay nhỏ bé trắng muốt của Kanati đang té xỉu trên đất rồi ấn dấu tay lên tờ giấy trắng. " Không có việc gì. Nàng thiếu ta tiền, để nàng lưu lại biên lai." Hải Vân Thiên ngẩn người. Phía sau, Gia Cát Khôn, Hoffman trở mắt đứng nhìn. Tiêu Thần này mẹ nó quả thực quá kiêu ngạo, ngay cả mỹ nữ cũng không tha, thật đúng là quái đản mà. Đây là đối xử bình đẳng đây sao! Ngay cả nha đầu bảo bối gia tộc Mander rõ ràng cũng dám đối đãi như thế. Mà khiến bọn họ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, chính là Tiêu Thần bắt được tay ngọc thon nhỏ của Kanati xoa bóp không chỉ ấn vào giấy trắng. Mà còn mở ra mở vào đủ tám chín lần. " Đi. Không có việc gì nữa rồi." Tiêu Thần dường như chưa phát giác ra mình quá đáng chút nào, thuần thực mặc y phục xong hết tẩy, mang theo Kha Kha cùng với Tiểu Quạt Long nghênh ngang mà đi. Hải Vân Thiên theo sát mà đuổi theo ra ngoài. Không ít người hướng về Ôn Tuyên Tiên Cảnh mà tới, Tiêu Thần nhẹ nhàng ly khai nơi đây tránh khỏi mọi người. Trên đường trở về, sau khi Hải Vân Thiên nghe được quá trình. Một luồng ý nghĩ xung động muốn học máu. " Tiêu huynh người. . . quá sính cường rồi! Đây là chơi đùa sao. Đúng là không thể như vậy. Người sẽ không sợ rước lấy một lão bất tử của gia tộc Gia Cát hoặc gia tộc Reagan nhảy ra diệt người ư?" Sau khi Tiêu Thần nghe xong lời giải thích của Hải Vân Thiên quả thực một bộ dạng khó tin, nói: " Người. . . Nghe ai nói?!" " Nhân vật tiền bối không ra tay là có hạn chế nhất định. Điều kiện trước tiên là người không thể quá phạm. Ta thực sự là hết nói rồi. . . Ta khuyên người hay là tranh thủ thời gian chạy trốn đi, nếu không người chết chắc!" " Chúng ta kết bạn một hồi. Ta giúp người chặn lại. Tìm cho người người nói một chút sự tình." Nói xong câu đó Hải Vân Thiên lao đi. Nhưng mà, rất nhanh Hải Vân Thiên lại nhớ tới chỗ ở Tiêu Thần. Trở vào la hét ầm ĩ nói: " Tiêu Thần. . . Người không nên suy nghĩ quá!" " Huynh đệ người không quá vậy chứ? Ta thật không làm gì tỷ người, ta chỉ dùng lực chộp lấy thắt lưng của tỷ người mà lực cũng nhẹ nhàng thôi..." " Tiêu Thần ta liều mạng với người! Người

chộp đầu không chộp lại lựa chọn thắt lưng tủy ấy làm gì?!" Hải Vân Thiên tuyệt mỹ lập tức nóng nảy. Tiêu Thần cảm giác có chút không nói nên lời, xem ra căn bản không cần giải thích, tên gia hỏa kia dường như không phải vì sự tình của tủy hãn mà đến đây hỏi tội. Đảo ngược như vậy tỏ ra có chút giấu đầu hở đuôi. Tâm tình Hải Vân Thiên kích động hơn nửa ngày mới bình tĩnh trở lại. Mà mãi đến lúc này. Tiêu Thần kinh ngạc nghe được lý giải từ trong miệng Hải Vân Thiên hình như hãn bị người ta có chút hiểu lầm. Dĩ nhiên có người cho rằng thân phận hãn không giống nhau. " Người tới từ chỗ sâu nhất Nam Hoang?!" Hải Vân Thiên bất mãn nói: " Thực sự không nên suy nghĩ quá, uống công ta cùng với người kết bạn, lại có thể không nói cho ta biết thân phận chân thật của người. Nói đến đây, Hải Vân Thiên hạ giọng. Thần bí như vậy nói: " Không lường được người đến từ chỗ sâu nhất Nam Hoang. Như vậy Tiểu Quạt Long khẳng định là một long vương sao? Tuyệt đối là hậu duệ của chúng nó!" Tiêu Thần rất nhanh tiêu hóa những thông tin này. Ít nhiều lý giải 'Thân phận' chính hãn. Lắm bẫm: " Đúng, ta đến từ chỗ sâu nhất Nam Hoang, hiện tại là thân phận này. Tương lai cũng là. . ." Lúc Tiêu Thần tự nói, ngoài khơi Nam Hoang như là xảy ra biến động. Một thanh niên cao lớn cường tráng cầm trong tay thiết kiếm, một kiếm bổ tới. Sóng lớn vỗ bờ. Loạn thạch xuyên không. Cuồn cuộn nổi lên nghìn lớp sóng to ngập trời. Một cỗ lực lượng kinh khủng bạo phát ra. Biển khơi liên miên tách biệt. Nước biển trút xuống hướng hai bên trái phải, một đường lớn bằng phẳng nổi thẳng chỗ sâu trong biển xanh. " Độc Cô Kiếm Ma ta có thể xuất quan rồi!" Chính là từ Long Đảo trở về. Độc Cô Kiếm Ma cường giả Nam Hoang khổ tu hơn một năm. Cách đó không xa, còn có một con long vương thân sư tử hổ báo, đầu Tổ Long còn nhỏ đang điên cuồng ngửa mặt lên trời gầm thét. Chính là Hồng Long Vương đi theo Độc Cô Kiếm Ma, là một con hung tàn nhất trong mười một tiểu long vương kia, lân giáp chiếu sáng rực rỡ đỏ như máu, toàn thân trên dưới hào quang màu đỏ hừng hực nhảy lên. Giống như hỏa thần hừng hực thiêu đốt. Thanh âm rống lên tựa như sấm đánh đình tai nhức óc. Có thể thấy lực lượng so với lúc trên Long Đảo rõ ràng cường đại rất nhiều. Cùng lúc đó, trong rừng già nguyên thủy trung bộ Nam Hoang, mãnh thú rít gào,

man thú bỏ chạy, một thanh niên tóc đen khác nào đúc từ sắt thép mà thành. Nửa thân trên xích lõa màu đồng cổ. Toàn thân là máu. Giữa man thú xông lên giết chóc. Dã tính mười phần! Mãnh thú dài bảy tám thước ở trong tay hăn giống như là bù nhìn. Đưa tay ra một trảo bị xé rách thành hai nửa, tùy ý vài lần trăm chém, man thú vỡ vụn thành mấy mảnh thật lớn. Ma tính mười phần! Cuồng dã khiến người sợ hãi. Da dẻ màu đồng cổ lấp lánh hoàn toàn bị máu loăng nhiễm đỏ. Đôi mắt so với dã thú còn muốn hung ác hơn như lóe ra đao phong sắc bén lạnh lẽo. Thân thể ma quỷ màu đồng cổ nhiễm máu như có thể súc địa thành thốn tại trong rừng hoang lưu lại một từng cái tàn ảnh. Nơi đi qua máu phun tuôn ra từng làn. Đàn mãnh thú không ngừng chạy trốn. Lưu lại một vùng xác chết thật lớn, mưa máu làm rừng rậm nhiễm đỏ. Sát tính mười phần! Cuối cùng. Thân thể ma quỷ đáng sợ trực tiếp từ trong thân thể một man thú dài mười thước băng qua. Hăn mới đình chỉ việc giết chóc. Đi tới trước một thác nước lớn. Dù cho dưới dòng nước xiết nghìn thước trực tiếp trùng kích thân thể ma quỷ màu đồng cổ đồ sộ của hăn. Ánh mắt băng lãnh tựa như có thể trăm phá thủy lâm. Phát ra hai tia sáng sắc bén đáng sợ, nhìn về hướng Thiên Đế thành.

" Vũ Văn Phong ta cần phải trở về!" Một quyền oanh ra. Thác nước lớn phát ra âm hưởng như sấm đánh, trong sát na chảy ngược lên trên. Phía bắc Thiên Đế thành, trong hoang mạch bên ngoài tám trăm dặm, một thanh niên như thạch điêu cổ lão. Lẳng lẳng ngồi xếp bằng tại trên một tòa núi đá. Trên người hăn không cảm thấy bất luận dao động sinh mệnh nào. Một mái tóc dài trắng xám tựa như hoa cỏ khô héo theo gió mà rung. Trên thân thể tràn ngập bụi đất như trải qua vô tận năm tháng mà hoàn toàn hóa đá. Mãi đến khi mây đen trên bầu trời bay đi. Ánh dương quang xua đi hắc ám, một tia sáng chiếu rọi trên người hăn. Trong núi rừng tiếng chim hót du dương vang lên. Hăn trong sát na bộc phát ra bùng bùng sinh cơ, từ trên người hăn phát bụi bay lên đầy trời. Mái tóc dài màu xám xơ xác theo gió mà phân tán, một mái tóc dài màu thủy lam trong nháy mắt được khăn choàng lên.

Lóe lên ánh lam sắc rực rỡ mỹ lệ. Hiện ra vẻ khỏe mạnh không gì sánh được. Đây đúng là một người thanh niên nam tử anh tuấn dị thường, thân dài dựng lên, trông về nơi xa Thiên Đế thành hướng đi. Lẩm bẩm: " Ngũ Hành Phong đã lĩnh giáo rồi, kế tiếp nên tìm người nào đây. . ."

Preview next chapter: - Đấu thú trường gần đến, phong vân tụ hội, anh tài bốn phương sắp đổ về Nam Hoang... cuộc chiến sắp tới sẽ như thế nào...? - Mọi người vẫn không quên con rùa Tiểu Tặc chứ... hì hì bí mật của nó là gì? >>>> Cụ thể thế nào xin đón xem chương kế tiếp: Ta là Long.

Xin mọi người cùng góp sức dịch bộ "Trường Sinh giới". Chi tiết liên hệ demondance: minherik@yahoo.com.vn Last edited by demondance; 15-12-2009 at 08:37 PM. Trả Lời Với Trích Dẫn

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 162 : Ta là Long.

Chương 162 : Ta là Long. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance
Nguồn: 4vn.eu

Trong trăm vạn núi non tại Nam Hoang cũng không biết ẩn tàng bao nhiêu bí mật, vô tận truyền thuyết thần thoại từng ở chỗ này truyền ra, vì hậu nhân để lại không ít cổ sự hoặc mỹ lệ hoặc kinh khủng. Lúc này, ba vị thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh Nam Hoang hầu như không hẹn mà cùng kết thúc quá trình tu luyện của họ, từ ba hướng khác nhau chia thành ba đường trở về,

mục tiêu Thiên Đế thành! Ngũ Hành Phong tới từ phương bắc mà theo một số tin tức kể lại, ngoài ra còn có hai đại thanh niên cường giả phương bắc trước sau cũng đi tới Thiên Đế thành, muốn tới ước chiến với người mạnh nhất trong thế hệ thanh niên Nam Hoang. Vũ Văn Phong, Độc Cô Kiếm Ma, ngay cả nam tử anh tuấn tóc lam kia cũng vì bọn họ mà xuất hiện. Trận thi đấu đấu thú tới gần, cũng là tới gần thời khắc đại quyết đấu của tu giả tuyệt đỉnh trong thế hệ thanh niên, trừ Nam Hoang, ngoài phương bắc ra, biết đâu còn có thể gặp phải thanh niên tài năng xuất chúng tại khu vực khác của Trường Sinh đại lục bao la. Không thể nghi ngờ, tiếp theo sẽ là một hồi gió lốc bao phủ Thiên Đế thành, trận thi đấu đấu thú, bát phương một hồi vận động e rằng sẽ biến thành một trận thi đấu lớn giữa các tu giả. Tranh đấu bắt nguồn từ người, trận thi đấu đấu thú do người dựng lên, đấu thú cũng là đấu người! Thế hệ thanh niên tinh thần trở nên phấn chấn bông bột, bọn họ đối kháng sẽ vô cùng hấp dẫn mọi người, có thanh niên cường giả tính mệnh như ánh sao băng ngăn ngui mà mỹ lệ, có thanh niên cường giả đã định trước như hăng tinh vĩnh cửu cùng với ánh sáng rực rỡ, bọn họ tử vong cùng với quật khởi không người nào có thể ngăn cản, người thắng bây giờ biết đâu vài chục năm sau chính là vương giả của một vùng đất, vài chục năm sau kết cấu của các thế lực lớn bây giờ e rằng sẽ khai sơ ra. Hải Vân Thiên đã rời đi, Tiêu Thần một mình lẳng lặng suy tư rất lâu, Hải Vân Thiên tiết lộ tin tức khiến hắn cực kỳ bất ngờ, hắn đã quyết định ‘giảng hòa không nguyên tắc’, để bọn họ tha hồ hiểu sai đi. Có lẽ hắn cần phải chủ động dẫn dắt hiểu lầm của bọn họ hơn nữa, có một thân phận như vậy thật rất trọng yếu! Chỗ ở tuy rằng bố cục không lớn, nhưng cách thức sắp xếp của khu vườn vẫn đẹp ý như cũ, Tiêu Thần đang dạo mát, đi ngang qua vài toà đình đài trong sân, băng qua một phiến giá đỡ cây đậu tía, bước lên cây cầu nhỏ cẩm thạch. Vài toà đá thú vật trong miệng cuộn cuộn chảy ra nguồn nước trong vắt, hội tụ vào hồ trong cây cầu nhỏ. Bỗng dưng, ánh mắt Tiêu Thần ngừng lại, hắn kinh ngạc thấy được tiểu ô quy mai trắng chạy mất. Dưới cây cầu nhỏ hình vòm cẩm thạch, một con rùa nhỏ mai trắng đuổi theo một đám cá vàng đang bơi lội vui vẻ. Khiến Tiêu Thần cảm thấy kinh ngạc chính là năm tay lớn của tiểu ô quy bơi lội có hình dạng thực sự tuyệt

không giống loài rùa, ngược lại giống một tinh linh mang mai rùa, động tác hết sức nhẹ nhàng và tự nhiên. " Đây là. . ." Sau cùng càng khiến Tiêu Thần ngẩn người chính là cái bụng nó lại có thể hướng lên trời, thích thú tại trong ao bơi ngửa. Bốn móng vuốt con rùa nhỏ hết sức nhẹ nhàng, không có một chút vụng về. " Đây. . . là rùa sao?" Tiêu Thần tựa như có chút không tin vào việc trước mắt, con rùa nhỏ giáo hoạt lại quá cổ quái như vậy! Cho đến khi nhìn chăm chú kỹ càng mất mấy phút hẳn mới không tự giác bật cười. Khi Tiêu Thần thử vớt nó lên nhưng lại thất kinh, con rùa nhỏ mai trắng lóe lên như một tia điện quang, nhẹ nhàng lay động một chút bắt đầu chạy trốn, tốc độ nhanh không thể tưởng. Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long thử bắt nó vài lần cũng không có kết quả. Quả thực có thể dùng hình dạng đến vô ảnh đi vô tung để miêu tả. Mà khiến Tiêu Thần khiếp sợ chính là thần xích sắt đen kia vậy mà không hề khóa nó lại, từ trên mai rùa rơi ra trên búp hoa sen trong hồ. Con rùa nhỏ mai trắng giáo hoạt mà nhìn hẳn, tựa như đang cười, không sai, chính là cười, tuyệt không khẩn trương sợ hãi! " Tại sao có thể như vậy, cái quái gì xảy ra vậy?" Cho đến khi, ba bộ khô lâu đi tới không ngừng khoa tay múa chân. Tiêu Thần mới hiểu được cái gì xảy ra, bởi một lần Tiểu Quật Long bị trọng thương gục xuống, con rùa nhỏ mai trắng này đã uống rất nhiều tiên huyết chảy ra của Tiểu Quật Long, sau đó thì giáo hoạt như vậy mà chạy đi, lần nữa xuất hiện thì cái xích kia đã rơi ra. Tiêu Thần vô cùng kinh dị, thoáng suy tư, sau đó như hướng tới người khác nói chuyện. Thản nhiên tự đắc tại trên cầu đá hình vòm dò hỏi con rùa nhỏ mai trắng. Nói: " Tiểu Tặc ngươi đã tự do rồi, thế nào lại chạy trở về?" Tiêu Thần thoát nhìn tuy rằng rất bình tĩnh. Nhưng trong lòng bốn bề lại dậy sóng, dù sao dựa theo suy đoán có thể đó là phong ấn của long! Bây giờ, bản thân đã đạt được tự do nhưng mà cuối cùng cũng không có khôi phục lại nguyên trạng long thể, không phải lo nó lực phá hoại mạnh mẽ. Nhẹ nhàng nhoáng một cái, năm tay lớn của con rùa nhỏ mai trắng như vượt qua không gian, xuất hiện trước mắt hẳn, sau đó giáo hoạt như vậy tại trên bảng đá khắc ba cổ tự. Điều này làm cho đôi mắt tiểu thú trắng muốt Kha Kha trợn tròn lên, sau đó tiểu thú vươn móng vuốt lông lá gắng sức xoa nhẹ đôi mắt to sáng rực của mình, Tiểu Quật Long đồng dạng cũng lộ

ra thần sắc giật mình. Trố mắt đứng nhìn! Nhìn hình dạng bút họa cổ lão của nó, cực kỳ giống thượng cổ thần văn trong truyền thuyết, Tiêu Thần vừa vận nhận thức một chữ "Long" từ xưa đến nay tới nay chưa bao giờ thay đổi qua. Quan sát khoảng thời gian rất lâu, Tiêu Thần giật mình thì thầm: "Ta . . . là . . . Long" "Người. . ." Khi Tiêu Thần hoài nghi suy nghĩ ra ý tứ khác của hai chữ thì nhất thời lộ ra bộ dạng không thể tin nổi, dù tâm cảnh hẩn cùng với ngày trước không giống nhau lắm đã đề thăng rất nhiều, nhưng vẫn nhìn không được mà chấn kinh. Hoá ra suy đoán được chứng minh là đúng! Nhẹ nhàng loáng một cái, con rùa nhỏ mai trắng tại trên cây cầu vòng cung lót đá cẩm thạch lưu lại một cái tàn ảnh biến mất. Sáng sớm ngày thứ hai, có người tới bái phỏng, là một lão nhân tóc bạc mặt hồng hào, rất khó suy đoán tuổi tác của lão, có lẽ chỉ khoảng năm sáu mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ lại giống như đã ngoài trăm tuổi, tuy là một lão nhân nhưng đôi mắt thâm thúy như đại dương. Lão nhân này đặc biệt bất phàm, đây là cảm nhận trực tiếp của Tiêu Thần. Hắn suy đoán có lẽ là gia chủ hoặc trưởng lão của một thế lực lớn nào đó, quá nửa là vì thân phận của hắn mà đến. Sau khi lão nhân nói rõ mục đích đến, Tiêu Thần phát hiện ra hắn đã đoán sai, lão nhân căn bản không phải vì hắn mà đến, dĩ nhiên là vì Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương mà đến. "Ta là một gã linh sĩ, đối với sinh mệnh linh thuật rất có nghiên cứu, ta muốn thường xuyên cùng với ba bộ khô lâu câu thông" Lão nhân rất nhã nhặn, khéo léo biểu đạt ý tứ của mình, tuy rằng nói là muốn cùng với ba bộ khô lâu câu thông nhưng Tiêu Thần dường như cảm giác lão nhân dường như muốn nhận đồ đệ, hắn hình như nổi lên tấm lòng ái tài, không sai, chính là ái tài! Cái thần tình loại này đúng là không thể che giấu nổi. Tiêu Thần có chút kinh ngạc, việc này... lão nhân thấy vừa ý chỗ nào trên ba bộ khô lâu nhỉ? Linh quang lóe lên, lão nhân dĩ nhiên có thể cùng với ba bộ khô lâu trực tiếp tiến hành đối thoại bằng linh hồn! Kết quả không hề hoi chút nào, ba bộ khô lâu muốn cùng lão nhân cùng đi tu hành. "Người không nên lo lắng, nếu như người muốn thấy bọn nó, bất cứ lúc nào có thể đi tới đối diện Học viện Bắc Đẩu, ta ở tại bên trong học viện." Lão nhân mặt mang dáng tươi cười, nói: "Linh hồn của bọn chúng vô cùng cường đại, mấy ngày nay mỗi

lần đến đêm khuya, ta dù một mình tĩnh tu vẫn có thể cảm giác được luồng chấn động, xuất phát từ hiếu kỳ mới tìm đến nơi này." Nghe xong lão nhân kể lại vắn tắt, Tiêu Thần đã minh bạch chuyện gì xảy ra, hẳn không có khả năng ngăn cản, đây là sự tình tốt, dựa theo cách nói của lão nhân, ba bộ khô lâu sau này có một ngày có thể sống lại, đây là một kỳ ngộ! Sau khi lão nhân mang theo ba bộ khô lâu rời khỏi, mập mạp chết tiệt Gia Cát Lượng đến đây với vẻ mặt tươi cười, hẳn nhìn bóng lưng lão nhân khi rời đi, nói thầm: " Tiêu huynh lão nhân kia là ai? Thế nào trong nhà ta lại có một bộ tranh vẽ chân dung rất giống nhỉ." Sau đó, Hải Vân Thiên dung mạo tuấn mỹ cũng đi tới đây. Sau khi bọn hắn nghe nói Tiêu Thần kể lại chuyện lão nhân kia, mập mạp kinh hãi suýt nữa cắn đầu ngã xuống. " Vị lão nhân gia kia?! Đây... Khẳng định là lão, chính là người trong bức họa nhà của ta." Ngữ khí của mập mạp cực kỳ khẳng định. " Rốt cuộc là ai hả?" Tiêu Thần bị hắn làm nổi lên hứng thú. " Chỉ biết là lão ở tại Học viện Bắc Đẩu, là một gã linh sĩ tinh thông nghiên cứu sinh mệnh linh thuật, đã từng cứu mạng gia gia của gia gia của gia gia ta. (Ồi mẹ nó tác giả... demon -,-) Hải Vân Thiên bị hắn quấy có chút hoa mắt, gia gia của gia gia của gia gia của hắn, đó là bao nhiêu tuổi rồi hả?! Tiêu Thần đối với việc này đồng thời có cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, hết sức vui mừng, ba bộ khô lâu dường như cùng đứng người. " Tiêu Thần người tốt nhất là cẩn thận một chút." Hải Vân Thiên cùng với Gia Cát Lượng hướng Tiêu Thần lời khuyên nhủ, Hoffman cùng với Gia Cát Khôn tuy rằng bị phụ thân bọn họ quở mắng một phen, nhưng không có xác thực biết rõ thân phận trước kia của Tiêu Thần, không cho phép bọn họ rước lấy họa nữa, nhưng hai tên cận bã kia làm sao có thể nghe theo khuyến cáo đây chứ, bí mật triệu tập bộ hạ muốn hướng Tiêu Thần hạ thủ. Sau đó hai người rời đi. Sau đó, Tiêu Thần mang theo Tiểu Quật Long cùng với Kha Kha bay về phía rặng núi bên ngoài Thiên Đế thành. Hắn muốn tiếp tục tu luyện, chuẩn bị sau khi trở về sẽ thu thập hai tên bại hoại kia. Quyết định này suýt nữa làm Hoffman cùng với Gia Cát Khôn ghen chết! Thật vất vả an bài được, nhưng tìm không được người, tựa như quả đấm dùng sức rất nhanh, nhưng phát hiện ra tiếp xúc với không khí, mất dáng của đối thủ. Nỗ lực nhưng không tìm ra, mấy ngày kế tiếp,

Hoffman cùng với Gia Cát Khôn phiên muện muốn học máu, rất là bức bối. Tại trong rừng núi hoang, Tiêu Thần đuổi theo Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long chạy vào trong dãy núi nguyên thủy, chính hắn tĩnh tọa tại một thác nước thật lớn, xích lõa nửa người trên, mặc cho dòng nước xiết ba nghìn thước âm vang như tiếng sấm đổ xuống từ trên sườn dốc nện lên trên thân thể màu đồng cổ của hắn. Thác nước lớn cao ba nghìn thước, treo trước vách đá dựng đứng, dòng nước xiết màu trắng như thiên quân vạn mã lao nhanh về phía trước, đình tai nhức óc. Từ độ cao như vậy, lực đánh xuống phía dưới đúng là không thể tưởng tượng, nhưng Tiêu Thần tựa như tảng đá không chút sụt mẻ, thác nước vĩ đại như luyện tập thiết chùy không ngừng nện lên thân thể hắn, từng đợt quang hoa óng ánh từ trong thân thể màu đồng cổ của hắn lóe ra. Mười ngày, sừng sững bất động! Tiêu Thần không chỉ có luyện thể, lại thêm luyện tâm, tâm như nước dừng lại trong tiếng thác đình tai nhức óc, thần thức cô đọng cùng thăng hoa. Ngày thứ mười một, Tiêu Thần mở mắt, ánh mắt sắc bén bức nhân tựa như đao phong, thân thể màu đồng cổ lóe ra hào quang rực rỡ, một tiếng hét trong trẻo, tóc dài đen nhánh cuồng loạn vũ động vùng lên, thác nước lớn bay thấp xuống trong sát na lại chảy ngược lên!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 163: Thần đảo giữa trời.

Chương 163: Thần đảo giữa trời. Người dịch : ken_roses Biên Tập: demondance Nguồn: 4vn.eu

Thác nước xung quanh Tiêu Thần nhất thời đảo lưu sau đó như bất động, linh khí bốn phương tụ lại mà đến, tại trong sóng nước ngưng tụ giao hòa

với hơi nước cùng một chỗ hình thành từng luồng hào quang thánh khiết dày đặc. Phá vỡ sóng nước, Tiêu Thần phi nhanh tới giữa sơn lâm, mười một ngày gần đây hần cảm ngộ thâm hậu, thần thức cô đọng tiến thêm một bước, thân thể càng thêm mạnh mẽ, tiến một bước mạnh mẽ đến bảo thể trong truyền thuyết, hần hiểu được bản thân sắp tiếp cận cảnh giới Thuế Phàm cửu trùng thiên đỉnh phong! Tựa như thân thể cùng thần thức càng cường đại hơn nhưng vẫn như cũ không đủ đột phá cảnh giới cửu trùng thiên. "Đại cảnh giới bình nguyên" trong truyền thuyết đã chắn phía trước, rất khó một lần trùng kích mà qua. Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh năm đại cảnh giới, mỗi một cảnh giới phân chia làm cửu trùng thiên. Tại bên trong một đại cảnh giới nào đó, mỗi lần xông lên một trùng thiên thì như từ một tòa núi thấp leo lên một ngọn núi cao, tuy rằng rất trắc trở nhưng quyết không thể không trèo, mỗi một lần đột phá đều có thể cảm giác được tu vi đề thăng rất nhanh. Nhưng cảnh giới đề thăng lại cực kỳ khó khăn, bởi cao thủ phổ thông tấn cấp vào cánh cửa Thuế Phàm này gặp phải trắc trở không có cách nào tưởng nổi, do vậy cảnh giới Thuế Phàm tiến vào cảnh giới Thức Tàng cũng như thế. Mặc dù Tiêu Thần đã tấn cấp vào cảnh giới Thuế Phàm cửu trùng thiên, cùng với cảnh giới Thức Tàng tựa như liền nhau, nhưng lúc này đây cũng không phải đơn giản xông lên một ngọn núi cao như vậy. Bây giờ hần phải vượt qua một 'Đỉnh núi' cửu trùng thiên ngang với chiều cao của đại bình nguyên, chân chính tiến vào cảnh giới Thức Tàng. Bởi trèo lên một ngọn núi hoá ra lại vượt qua một mảnh đại bình nguyên có độ cao ngang nhau, có thể tưởng tượng ra phải đi qua con đường bao xa, đại bình nguyên có thể lý giải làm một tòa "Cự sơn", hoặc là có rất nhiều "Đỉnh núi". Cửu trùng thiên của mỗi một đại cảnh giới đều là như vậy, con đường vô cùng gian nan. Nếu như là người khác, thời gian dài tu luyện đều không thể đột phá một đại cảnh giới này, khả năng sẽ chán nản cùng với thất vọng, nhưng linh giác của Tiêu Thần hết sức nhạy cảm, mặc dù không cách nào đột phá tiến vào cảnh giới Thức Tàng. Nhưng hần vẫn cảm giác được tu vi tịnh tiến, thuần túy bắt nguồn từ tinh thần cùng với thể xác, không hề nghiêng về lực lượng. Hần không cho mình mất tinh thần, càng khiến hần mừng rỡ, có cái gì so với tinh thần cùng với thể xác

thăng hoa và tiến hóa càng thêm khiến hấn kích động, Đây là trải qua một lần lột xác nhất định, chỉ tích lũy số lượng. Chất được tiềm ẩn biến hóa mới có thể chân chính phá vỡ tiến vào cảnh giới Thức Tàng. Cao thủ cửu trùng thiên đỉnh phong không ngừng thăng hoa như vậy mới đủ để cho hấn sừng sững giữa rừng thanh niên cao thủ, và lại đẳng cấp tuyệt đỉnh vốn không nhiều chỉ là vài cây gỗ tốt! Tại trong rừng hoang nghĩ ngơi một chút, vài canh giờ sau Tiêu Thần ôm một đồng lớn thiên địa linh túy tìm được khi Kha Kha đang ngủ, không thể không nói tiểu thú trắng muốt quả thực rất có linh tính, phạm là tích tụ tinh hoa thiên tài địa bảo đều khó có thể thoát khỏi pháp nhãn của nó, Nam Hoang tương đối lớn như vậy với nó mà nói quả thực chính là một bồn châu báu. Đây là một tràng cảnh khiến thượng thiên cũng phải đổ kị, trập trập ánh sáng không ngừng lấp lánh, Tử kim tham vương, Thất thái thần chi, Kim tiên lan quả khiến người chảy nước miếng đem Kha Kha phủ lấy. Trập trập hương thơm thấm vào ruột gan, nó như một đứa trẻ đang ngủ say. Sau đó, Tiêu Thần lại mất mấy thời gian canh giờ, tìm được Tiểu Quật Long rầu rĩ bị thương. Có thể khiến long vương cảnh giới cửu trùng thiên bị thương như vậy, có thể nghĩ nó đã trải qua một phen đại chiến kịch liệt như thế nào. Bất quá Tiêu Thần ngược lại cũng yên tâm, biết trong dãy núi phụ cận tuyệt đối không có mãnh thú mạnh mẽ có thể giết chết Tiểu Quật Long. Gia Cát Lượng đã từng hé ra cho hấn hoang mạch đồ xung quanh Thiên Đế thành, rất nhiều cấm địa trên bản đồ đều có ký hiệu nhắc nhở. Đây là mậ mậ Gia Cát Lượng lập ra sau khi đặt ra kế hoạch huấn luyện Tiểu Quật Long, hoàn toàn là tử chiến dã ngoại. Mà không phải hạn chế trong đấu thú cung. Không thể không nói việc này mậ mậ đối với đấu thú rất là tinh mắt, cũng rất có nghiên cứu, biết khả năng cực hạn lớn nhất thế nào để khai thác tiềm lực của chúng. Gia Cát mậ mậ cho rằng Tiểu Quật Long bất đồng với đấu thú bình thường, chỉ có đạt khả năng như vậy mới chân chính giúp nó không ngừng lột xác. Nghỉ ngơi một ngày. Tiêu Thần mang theo Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long bay trở về Thiên Đế thành. Trong nhà bị lục lọi, rõ ràng bị người chiếu cố qua. Tiêu Thần hiểu được hơn phân nửa là Hoffman cùng với Gia Cát Khôn. Tất nhiên, nhất định là bộ hạ của hai tên gây nên, hai tên bại hoại này hơn mười

ngày nay thiếu chút nữa bị Tiêu Thần làm cho nghẹn chết, bọn chúng nỗ lực nhưng tìm không ra, vất vả từ trong gia tộc tìm ra vài tên đường huynh lớn tuổi, nhưng lại phát hiện ra Tiêu Thần đã biến mất. Tiêu Thần không thèm để ý chút nào, mang theo Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long nghênh ngang ra ngoài, nhưng phát giác trong Thiên Đế thành dường như có chuyện gì phát sinh. Tu giả ít đi rất nhiều, ngay cả muốn thu thập Hoffman cùng với Gia Cát Khôn cũng không thể vì không thấy bóng dáng bọn chúng. Trải qua hỏi thăm mới biết được bên trong Nam Hoang truyền đến một tin tức gây náo động, có người phát hiện ra một di tích cung thiên thần, và lại hai thánh thú còn nhỏ cũng quanh quẩn một chỗ. Nam Hoang lớn như vậy trong thời gian mười năm bất quá cũng có thể tìm được ba thánh thú mà thôi, lúc này đây thoáng cái lại có thể xuất hiện hai con. Mà trân quý nhất là có thể yên tâm nuôi lớn thánh thú còn nhỏ. Đây tuyệt đối là một tin tức chấn động, hơn nữa lại có di tích cung thiên thần. Thì càng thêm chấn động hơn nữa. Thánh thú non quanh quẩn một chỗ tại di tích cung thiên thần, có thể sánh với thánh thú tầm thường sao? E rằng tổ tông chúng nó cùng với thiên thần có quan hệ, có thể chính là thiên thần nói cũng không chừng. Cái gọi là thượng cổ thiên thần cũng không nhất định là nhân thần, chỉ cần đủ cường đại khiến tiên thần run rẩy, đừng nói là huyết thống cao quý dù là thánh thú quý hiếm, hoặc ngay cả thảo mộc chi tinh cũng có thể được gọi như vậy. Nếu nói như vậy, hai thánh thú còn nhỏ kia tuyệt đối là thánh thú trong cực phẩm có chiến lực cực mạnh. Truyền thuyết nói rằng có mấy chủng loại thiên địa dị chủng có thể cùng Long tộc địa vị ngang nhau! Trước đây, Kha Kha đã từng được Nhất Chân hòa thượng cho là ấu thú của một trong mấy chủng tộc kia. Nếu như hai thánh thú còn nhỏ chính là chủng tộc như vậy, nếu có thể thu phục tương lai quả thật không thể tưởng. Chủng tộc cực mạnh, suy nghĩ một chút cũng đủ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Nam Hoang rất nhiều thế lực lớn cũng đã động, một vài tiền bối cao thủ cũng đứng ngồi không yên, không ít thanh niên đệ tử cũng đi theo cao thủ trong gia tộc tiến vào. Mà rất nhiều cao thủ đất khách tới tham gia trận thi đấu đấu thú cũng sôi nổi tiến về phía sâu trong Nam Hoang bên trong thập vạn đại sơn. Không hề nghi ngờ, sẽ có rất nhiều việc mất mạng do con người

gây ra, e rằng máu tươi sẽ nhiễm hồng núi hoang. Phải biết rằng lúc đầu Thần thuyền Tổ Long quay về là lúc dẫn phát huyết chiến dài đến mấy tháng, bờ biển ngoài khơi Nam Hoang đều bị máu tươi nhiễm đỏ. Mấy tháng sau, khi Tiêu Thần trở về còn có người tại cạnh bờ biển chiến đấu kịch liệt. Long Đảo có lực lượng cấm thần, tiền bối cao thủ không dám tự mình lên bờ, nhưng di tích cung thiên thần trong Nam Hoang không có hạn chế như vậy, trước tiên dẫn tới đông đảo cao thủ tập kích bất ngờ. Đường nhiên có thể dẫn một vài lão bất tử chạy đến. Di tích cung thiên thần cũng là nguyên nhân chính yếu, có thể tại trong di tích có phát hiện kinh người. "Đi, chúng ta cũng đi tụ tập giúp vui, chỉ theo ở phía sau xem trò, không tham dự." Trong Thiên Đế thành thế hệ thanh niên hầu như đều chạy tới, Tiêu Thần cũng không để ý. Hẳn tin rằng nhất định sẽ có rất nhiều chuyện tình đặc sắc phát sinh. Mục tiêu, sâu trong Nam Hoang! Không cần hướng người hỏi thăm phương hướng, dọc đường để lại vết tích rõ ràng. Biên giới Nam Hoang vạn dặm, thập vạn đại sơn, cây cối um tùm, cổ mộc cao ngất che phủ mặt trời ban ngày, vượn hót hổ gầm, các loại mãnh thú hoành hành thường lui tới, có rất nhiều thiên địa dị chủng, hồng hoang cổ thú. Tiêu Thần tại trong dãy núi nguyên thủy không nhanh không chậm tiêu sái. Lúc đầu cũng không có triển khai Bất Tử Thiên Kực ngự không mà đi. Bởi vì, hẳn căn bản không muốn tranh đoạt hai thánh thú còn nhỏ có khả năng là hậu duệ 'Thiên thần' kia, vì như vậy sẽ chết người! Tranh đoạt Long vương, huyết chiến mất mấy tháng, cho đến khi khắp nơi đều thừa nhận sở hữu mới lắng xuống, hai thánh thú thiên địa dị chủng còn nhỏ kia tuyệt đối không phải đơn giản là có thể quyết định quyền sở hữu, tối thiểu các thế lực lớn Nam Hoang phải phái người đấu võ một phen, trước mắt thực lực Tiêu Thần mà nói căn bản không cách nào lay động bọn họ. Vô cùng thuận lợi. Ven đường cũng không gặp phải bất luận cái gì ngoài ý muốn, Tiêu Thần thỉnh thoảng phi hành, thỉnh thoảng đi trong núi rừng, mấy ngày sau tiến nhập vào sâu trong hoang mạc. Đường nhiên. Cái gọi là 'sâu' tương đối mà nói cách Thiên Đế thành hai nghìn dặm mà thôi, không có khả năng chính thức tiến nhập khu cấm trong truyền thuyết, nơi sâu nhất Nam Hoang không ai dám chân chính tiến vào! Cổ mộc che trời, một gốc cây Chu Lão

Thụ cao trên trăm thước, che phủ mặt trời ban ngày, có một nhánh cây đậu tía lớn như cái chậu, đủ để có thể quán quanh hơn phân nửa một ngọn núi. Cảnh vật nguyên thủy nhất, thường ngày căn bản không thể có dấu tích con người. Di tích cung thiên thần lần đầu hiện bóng dáng! Một khối đá chặn đường thật lớn, đứng sừng sững tại trong rừng hoang, mặt trên điêu khắc vài cổ tự cực kỳ rắc rối, mỗi nét bút đều phẳng phất xuyên qua thời không mà đến, chính là trải qua khí tức của vô tận năm tháng lắng đọng. Tiêu Thần căn bản không nhận ra mấy chữ kia, bất quá hẳn tuyệt đối có thể khẳng định văn tự này cùng với khóa xích đen nằm trên mai trắng của con rùa nhỏ là cùng thời đại. Hoàn toàn là cùng một loại chữ. Là thượng cổ thần văn. Tới khu vực này rồi, rõ ràng có thể phát hiện ra. Trong rừng già nguyên thủy thỉnh thoảng có bóng người lay động, chứng tỏ gần tiếp cận mục tiêu. Vừa bay qua vài toà núi lớn, Tiêu Thần rốt cuộc cũng đi tới mục tiêu. Cảnh tượng trước mắt khiến hấn giật mình, một tòa đảo nhỏ lơ lửng trôi nổi trên không, mặc dù cỡ khoảng năm sáu dặm, nhưng cứ như vậy đột ngột treo giữa dãy núi nguyên thủy, có vẻ vô cùng khó tin. Đảo nhỏ màu nâu tro, như là một khối thiên thạch vĩ đại, mặt trước không có bất luận cái gì khí tức sinh mệnh đáng nói, cách mặt đất chỉ khoảng hơn trăm thước, càng không có dãy núi cao phụ cận. Tiêu Thần phóng lên cao, đứng cách đó không xa nhìn bao quát đảo nhỏ treo trên bầu trời, mặt trên cũng không có một điểm nổi bật, vền vền chỉ là một mảnh phế tích hoang vắng. Có thể thật lâu trước đây hẳn là một phiên cung điện hùng vĩ, đây là chỗ ở của thiên thần trước kia sao, hẳn là cái gọi là thần đảo đây. Vô tận năm tháng trôi qua, rất khó tưởng tượng nó vì sao còn có thể đủ trôi nổi tại không trung. Tại phía dưới thần đảo, mặt đất cũng là một mảnh phế tích, rõ ràng bị người thay đổi qua, bất quá lúc này đã không có mấy người vì mọi người đều đuổi theo hai thánh thú nhỏ kia. Tiêu Thần tại trên bầu trời hạ thấp xuống, mang theo Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long đi tới phế tích trên mặt đất. Gạch ngói vụn đổ nát, cự thạch tan vỡ, tất cả mọi thứ đều sáng tỏ, ở đây từng có một phiên công trình to lớn. Không biết những người đó có thu hoạch được gì hay không, phải chăng trong phiên phế tích tại đây tìm được cái gì, Tiêu Thần cũng không có suy tính thiệt hơn, đi tản mạn xung

quanh. Bỗng dừng, run rẩy! Run rẩy phát ra từ linh hồn! Khí tức phi thường kinh khủng trong nháy mắt bao phủ Tiêu Thần! Tất cả xảy ra quá đột ngột, phát sinh trong nháy mắt. Một cỗ cuồng phong đem gạch ngói vụn trên mặt đất toàn bộ thổi bay, tại phế tích gần đó bùng lên một luồng gió xoáy màu đen đáng sợ, với tốc độ kinh người vọt qua. Tiêu Thần vô cùng khiếp sợ, tốc độ của luồng gió đen kia thực sự quá nhanh, thoáng cái vọt qua đây, hắn trong nháy mắt đem lực lượng đề thăng tới cực hạn, nhưng hắn chưa xuất thủ thì đã nghe được tiếng kêu phẫn nộ của Kha Kha, cùng với tiếng gầm gừ của Tiểu Quật Long. Con gió lớn màu đen mang theo gạch ngói vụn cùng với cây rừng tan vỡ, dĩ nhiên đem Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long cuốn đi, từ bên cạnh Tiêu Thần mà qua, nhưng không chạm đến hắn, mục tiêu chỉ là hai tiểu thú. Tại trong nháy mắt, Tiêu Thần chỉ nhìn cơn gió lốc màu đen, có một thứ ảnh thật lớn với lân giáp màu đen hàn quang lóng lánh, mọi thứ còn lại cũng không thấy được. Cực độ khiếp sợ, tựa như loài thú đáng sợ, Tiêu Thần lập tức triển khai Bất Tử Thiên Dực đuổi theo. Vượt quá tưởng tượng của hắn, gió lớn màu đen kia quá mức cuồng bạo với tốc độ cao, sau khi phá tan vài dặm núi rừng, dĩ nhiên thoát ly mặt đất, sau đó bằng tốc độ mắt thường khó có thể thấy kịp nhắm phía phương xa, sau đó biến hóa vài phương vị rồi hoàn toàn biến mất. Quá nhanh! Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực cũng không thể đuổi theo, vả lại không biết luồng gió lốc màu đen kia rốt cuộc mang tất cả hướng về phương nào. Tiêu Thần giận dữ, lại có thể đem Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long cuốn đi, đây rốt cuộc là ai làm? Ngự không mà đi, sau khi triển khai Bất Tử Thiên Dực đã đem tốc độ của Tiêu Thần đề thăng tới cực hạn, vượt qua một phiến núi non, muốn tìm được tung tích của gió xoáy màu đen. Nhưng hắn thất vọng rồi, căn bản không cách nào tìm được. Cứ như vậy mà đoạt đi Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long, việc này quá mức khiến Tiêu Thần phẫn nộ, nghĩ đến nét hoảng hốt kia, hắn chậm rãi bình tĩnh lại, thứ ảnh thật lớn cùng với lân giáp màu đen hàn quang lấp lánh kia dường như biểu thị không phải nhân loại! Cái này... hắn suy nghĩ rất nhiều, sự tình e rằng rất phức tạp.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 164: Toại Nhân Toàn.

Chương 164: Toại Nhân Toàn. Người dịch : ken_roses Biên Tập:
demondance Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần yên lặng đứng giữa không trung nhìn lướt qua khắp nơi, thần tình tiu nghỉu vô cùng, hai tiểu thú cứ như vậy bị người cuốn đi. Cùng với hai tiểu thú ở chung thời gian dài như vậy, đột ngột ly biệt thực sự khiến hắn rất mất mát. Thú ảnh màu đen, lân giáp dày đặc, chỉ có một điểm tin tức như thế. Tiêu Thần ghi tạc trong lòng, hắn thầm hạ quyết tâm nhất định phải tu hành thật tốt. Nếu như một ngày kia có thể thành tựu, tất nhiên sẽ tới nơi này tìm kiếm hai tiểu thú. Lúc này hắn không hi vọng nhiều, rõ ràng có thể thấy được cường nhân trong cơn lốc màu đen kia không phải hắn có thể đối phó. Tiêu Thần đáp xuống Thần Đảo trôi nổi, lẳng lặng ở chỗ này ngắm nhìn núi xa. Mặc dù không ôm hy vọng gì, nhưng hắn vẫn muốn ở chỗ này chờ thêm vài ngày. Nếu như mấy lão bất tử tiến vào hoang mạch chống lại tên cường nhân kia thì tốt rồi, tuy hy vọng thắng lợi rất xa vời, nhưng tóm lại vẫn có một ít cơ hội. Bỗng nhiên, Tiêu Thần cảm thấy rất kỳ quái, cái bọc sau lưng đang rung rung, vừa mở ra nhìn dĩ nhiên là một tấm vải dài màu đen đậm, cũng không phải bởi vì nó không sạch sẽ, sở dĩ màu đen là vì mặt trên nhiễm đầy vết máu, do niên đại quá mức lâu đời mà hiện ra màu đen sẫm. Chính là tấm vải liệm của Toại Nhân! Có lẽ là vải thần nhiễm máu từ Long Đảo, đương nhiên cũng không thể hoàn toàn xác định là vải liệm của Toại Nhân, đây chỉ là suy đoán lúc trước của Ma Quỷ cùng với phỏng đoán của Tiêu Thần. Nếu như suy đoán là thật, không thể nghi ngờ Toại Nhân sớm đã chết. Nhưng trên Trường Sinh đại lục có rất nhiều truyền thuyết đều cùng chỉ về một chỗ, đó chính là Nam Hoang. Nghe nói Toại

Nhân vẫn ẩn cư tại trong Nam Hoang, nhìn vải thần nhiễm máu đen. Tiêu Thần kinh dị không ngớt, phải biết rằng từ khi có được nó cho tới bây giờ thì chưa thấy xuất hiện điều khác thường nào, cho dù khi di chuyển giữa vùng biển cấm. Mà tấm vải máu nhìn như bình thường không lạ này hôm nay lại lần đầu tiên xuất hiện chấn động dị thường. Khi cầm tấm vải máu màu đen ở trong tay, nó dĩ nhiên không gió mà động, sau đó "soạt phạch phạch" lay động lên như một lá cờ màu đen phấp phới giữa không trung. Bên trong núi rừng rất yên lặng, ngay cả một chút gió nhẹ cũng không có, Thần Đảo nổi giữa bầu trời cũng không có năng lượng chấn động khác thường nào, nhưng tấm vải máu màu đen cứ mãnh liệt lay động như có một đôi tay vô hình đang vũ động nó. Tiêu Thần dùng sức nắm lấy một góc. Mặc cho nó lay động "soạt phạch phạch". Vừa cẩn thận quan sát hết thủy xung quanh, thần thức phóng ra quét qua khắp nơi. Không có một chút tình huống dị thường nào nảy sinh, không ai tới gần, xung quanh ngoại trừ tiếng thú rừng lúc nào cũng truyền đến, ở đây cũng không có chút nào không ổn. Chuyện gì xảy ra? Lẽ nào có người đang âm thầm nhìn trộm sao? Cùng với tấm vải liệm có liên quan sao? Tiêu Thần yên lặng sau khi nhìn lướt xung quanh khoảng nửa khắc đồng hồ rồi phủ định loại suy đoán này. Vừa nghĩ tới một khả năng chẳng lẽ nguyên nhân là chỗ này sao, Thần Đảo nổi giữa bầu trời lẽ nào cùng với Toại Nhân có quan hệ sao? Thần Đảo màu nâu đen như một khối thiên thạch, phía trên cũng không có bất luận khí tức sinh mệnh gì, chỉ có gạch ngói vỡ vụn tựa như muốn kể về thời kỳ huy hoàng trước kia. "Soạt phạch phạch." Tấm vải liệm đột nhiên rung động mãnh liệt như muốn rời khỏi tay, Tiêu Thần vội vàng dùng sức kéo lấy, nhưng thân thể hẫng lại theo tấm vải liệm rung động tiến về trước. Mục tiêu, trung tâm phế tích! Vải thần màu đen nhiễm máu tựa như có linh hồn. Dẫn theo một phương hướng, mang theo Tiêu Thần từng bước tiếp cận trung tâm phế tích. Vào giờ khắc này, tim Tiêu Thần đập lên kịch liệt, tấm vải liệm của tổ thần điều khiển hẫng tiến tới, dường như sắp sửa có một phen tạo ngộ bất phàm. Hẫng chưa từng nghĩ đến tấm vải liệm tầm thường vậy mà có linh tính, hẫng vẫn luôn cho rằng nó bất quá chỉ là một tấm vải cổ xưa nhiễm chút máu thánh mà thôi. Lúc Tiêu Thần đi tới trung tâm Thần Đảo, sau khi đứng trên

đồng phế tích. Tắm vải máu đột nhiên chấn động mãnh liệt. Ngạnh kháng muốn thoát ly khống chế của hắn, bay ra khỏi lòng bàn tay. Sau đó tại trung tâm Thần Đảo tạo nên một trận cuồng phong. Vải thần màu đen lay động mãnh liệt giữa không trung, gạch ngói vỡ vụn trong đồng hoang tàn theo gió bốc lên, bay lượn lơ khấp khoảng không. Phế tích bị quét một trận sạch sẽ. Vải thần màu đen nhiễm máu kéo thẳng ra như một cây lao, đâm thẳng tới nền móng của phế tích. Nền móng hoàn toàn do núi đá cứng rắn đắp thành, có đều bị đánh bóng qua thể hiện ra sự sắc sảo mà không thô ráp, xây đắp chỉnh tề, khiến nền móng vừa dày vừa kiên cố. Tiêu Thần khẳng định, phía dưới tuyệt đối có cái gì đó! Có điều không biết có hung hiểm gì hay không, sau khi trải qua nhiều chuyện tình hắn càng cẩn thận dè dặt, bởi vì loại di tích thượng cổ này dễ dàng nảy sinh sự tình nhất. Từ sau khi trải qua một kiếp ở Tử Thành, mỗi khi hắn nhìn thấy công trình kiến trúc cổ bảo loại cổ đại này thì trong lòng bao giờ cũng cảm giác nghĩ lại mà phát sợ. Trận gió bắt đầu động lên, Tiêu Thần cách không bỏ xuống nền móng, Bất Tử Thiên Dực triển khai, hắn trôi nổi trên không, nếu có dị thường hắn trước tiên sẽ rút lui khỏi nơi đây. Cự thạch nứt toác, nền móng bị hắn đánh rách tả tơi, hai bên tầng đất màu đen đều bị năng lượng như sóng biển từ xa cuộn cuộn tới, nền móng bị phơi bày ra, phía dưới cũng không có chỗ đặc biệt, không có chút dị thường. Nhưng vào lúc này vải thần màu đen càng thêm rung động dữ dội, tạo nên một trận cuồng phong mãnh liệt sau đó đột nhiên yên lặng xuống, tiếp theo như nặng nghìn cân nhanh chóng rơi xuống. Cứ như vậy mà chìm xuống trong loạn thạch, bao phủ tại một chỗ trên nền móng. Lẳng lặng quan sát một hồi, Tiêu Thần không hề cảm thấy chút nào không ổn, đáp xuống phía trên vải thần cầm nó lên. " Rầm " Một tiếng, vải thần màu đen nhiễm máu đem một cái chêm đá trong nền móng mang ra. Tảng đá rất bình thường, màu nâu xám, kiểu dáng rất lỗi thời, độ dày hai đốt ngón tay, dài cỡ gan bàn tay, một đầu nhọn, chỉnh thể xem ra giống như một cái chui đá. Đương nhiên, càng giống như một cái chêm đá, ban đầu nó chính là được dùng để bổ khuyết vào khe hở của nền móng cự thạch, kết quả bị vải thần màu đen nhiễm máu đem ra. Tiêu Thần cũng không để ý, hắn cho rằng nền móng có bí ẩn khác, nhưng sau khi xốc cự

thạch lên cũng không có phát hiện bất luận cái gì. Trái lại tấm vải liệm không ngừng rung động, đem cái chêm đá phổ thông tầm thường bao phủ. Cái chêm đá! Cái này khiến Tiêu Thần có chút cảm giác vô cùng kinh ngạc, lẽ nào vải thần này có linh tính dĩ nhiên làm cho tảng đá dài tầm thường không hiếm này rung động? Đây chẳng qua chỉ là một tảng đá tầm thường! Trong núi lớn tùy ý có thể thấy được loại đá này, và lại người xây tòa cung điện chồng lên nền móng này rõ ràng cũng đem nó trở thành đồ lót chuồng bình thường. Căn bản không xem nó là vật liệu tốt mà sử dụng để lấp khe hở của cơ thạch. Tại sao có thể như vậy nhỉ? Tiêu Thần trăm nghĩ không lý giải được, quan sát rất lâu cũng không có phát hiện ra chút nào khác thường, linh giác nhạy cảm không có cảm nhận được khí tức năng lượng tồn tại, không có một chút nào dao động dị thường. Rất hiển nhiên, Tiêu Thần là người tới đây trẻ nhất, trước hắn đã có rất nhiều tu giả chạy đến. Di tích Thiên Thần Cung sớm đã bị xới lên, nếu thật có bảo vật gì cũng sợ rất khó giấu được mấy lão bất tử. Chỗ này bị mọi người tỉ mỉ tìm qua còn có cái gì tốt chứ? Có điều, tấm vải liệm thẳng chỉ tảng đá giống cái chui này, mặc dù nó bình thường nhưng Tiêu Thần cũng không thật mang nó trở về vị trí cũ rồi. Hắn nắm trong tay, tỉ mỉ nhìn qua nhìn lại mới phát hiện tựa hồ so với tảng đá bình thường nhẹ hơn một ít, có chút giống gỗ trầm. “ Ý, mãnh gỗ?” Nghĩ đến đây, Tiêu Thần kinh ngạc phát hiện, nó cũng rất giống một khối gỗ bị mài qua, càng nhìn càng giống như một cây gỗ cổ xám nâu. Quái thật, thế nào cùng với một tảng đá bình thường có chút phân không rõ chứ? Tựa đá tựa gỗ, khó có thể phân rõ. Cố sức ném về một khối cự thạch, viên cảnh cự thạch vang tung tóe cũng không có xuất hiện, chui đá bị ngã cách đó không xa, một chút kỳ quái cũng không có. Tiêu Thần cẩn thận thu lên, tuy rằng tạm thời nhìn không ra chỗ lợi hại nào, thế nhưng chắc cũng không phải là vật phạm. Phụ cận Thần đảo không hề có tu giả xuất hiện. Tất cả mọi người đang đuổi theo hai con thánh thú còn nhỏ. Tiêu Thần có chút tự giễu nói: “ Các người phía trước tranh đoạt chủng tộc thánh thú cực mạnh hư thực, ta ở chỗ này nhặt đá.” Lẳng lặng ở gần Thần đảo đợi hai ngày cũng không thấy Kha Kha và Tiểu Quạt Long trở về. Ảo tưởng của Tiêu Thần đã tan biến, hắn quyết định không chờ nữa, đi vào sâu trong hoang mạch nhìn

xem. Trong một ngày đêm kế tiếp, hắn thấy được một ít dấu vết của tu giả, chính là người đang truy tìm thánh thú còn nhỏ. Đường nhiên những người này đều là tu vi yếu kém rơi lại ở phía sau. Mà cường giả thì sớm đã biến mất ở sâu trong hoang mạch rồi. Đồng thời, Tiêu Thần ngoài ý muốn phát hiện một ít dân bản xứ sinh hoạt tại rừng núi, sinh hoạt rất nguyên thủy, giống như dã nhân. Mà khi hắn thấy một cảnh tượng trong một bộ lạc nhỏ thì lập tức như bị sét đánh, hắn thấy được cái bộ lạc nhỏ nguyên thủy này có người dùng gỗ cứng tại trên cây đánh lửa. Trong sát na, dường như có một tia thiểm điện chiếu sang tâm hải của Tiêu Thần, trong lúc nhất thời khiến hắn nhiệt huyết sôi trào! Cây đá lấy được trong phế tích kia nhìn như bình thường hiện tại đã không bình thường nữa, hắn đã biết đó là cái gì rồi, Toại Nhân do thế nào đó mà đặc đạo. Nguyên lai là thế a! Đây tựa hồ là thánh vật của hắn khi đặc đạo, Toại Nhân Toàn*! *Toàn: chui... (ở đây do tên của Item nên mình để Hán-Việt luôn cho nó hay...Do vậy toàn chương các bạn thấy là mình ghi là chui... cho dễ hình dung. Còn tên Item thì mình vẫn để là Toàn các bạn chú ý) Hiện tại suy nghĩ một chút về hình dạng của nó, tựa đá mà không phải đá, tựa gỗ mà không phải gỗ. Tiêu Thần thoáng cái liên tưởng đến Toại Nhân Toàn của tổ thần đặc đạo. Mọi người đều biết chuyện tình tổ thần năm đó đánh lửa. Nhưng hình như chưa từng miêu tả về cái thánh vật này, dường như cho tới bây giờ cũng không có người gặp qua thánh vật, nó không có bất luận cái uy lực gì vì năm đó tổ thần chưa từng dùng nó để đối phó địch thủ. Khi trong lòng Tiêu Thần đang bồn bễ sóng dậy khó có thể bình tĩnh thì ở sâu trong rừng núi nguyên thủy truyền đến từng trận long rống. Là Tiểu Quật Long! Tiêu Thần kinh hãi tột đỉnh, triển khai Bất Tử Thiên Dực nhanh như thiểm điện phóng về phía trước. Trong rừng rậm nguyên thủy tăm tối, tiếng long rống quanh quẩn ngay phía trước. Tiêu Thần rất nhanh vọt qua một phiến rừng chạy đến đó. Chỉ thấy Tiểu Quật Long và Kha Kha đều bình yên vô sự. Ngoài trừ chúng nó ra, dĩ nhiên còn có ba con tiểu thú đi theo, đầu Tổ Long, đuôi Tổ Long, cả người lân giáp thần quang sáng chói. Dĩ nhiên là ba con tiểu long vương! Nhưng ba con tiểu long vương tuyệt đối không phải là Tiêu Thần trước đã nhìn thấy qua trên Long Đảo. Tiêu Thần tuyệt đối sẽ không nhận sai, trước đây khẳng

định chưa thấy qua. Tiêu Thần quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, đây là một sự tình khiến hấn ngấn người, Tiểu Quật Long và Kha Kha dĩ nhiên không biết từ đâu lôi ra ba con tiểu long vương. Thật quá khiến người ta không nói lên lời rồi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 165: Đạo của kỳ nhân.

Chương 165: Đạo của kỳ nhân. Người dịch : Jy Biên Tập: demondance

Nguồn: 4vn.eu

Ba con rồng này Tiêu Thần chưa từng thấy qua. Chúng nó cùng với Tiểu Quật Long giống nhau, không chỉ có đầu Tổ Long rõ ràng mà ngay cả cái đuôi cũng thuế biến thành đuôi Tổ Long rồi. Chuyện này rốt cuộc là sao? Rõ ràng là từ trên Long Đảo mang về chỉ có mười một con Tiểu Long Vương. Hơn nữa Tiểu Quật Long sau này mới tiến hóa thành thì chỉ có mười hai con mà thôi. Vì sao đột nhiên lại nhiều hơn ba con đây? Trong lòng Tiêu Thần nghi hoặc, nhưng trong phút chốc hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra. Truyền thuyết nói rằng ở sâu trong Nam Hoang có vài con thượng cổ man long ẩn cư. Năm đó chúng chạy thoát khỏi phong ấn trên Long Đảo, chúng là vua của Long tộc. Hôm nay xem ra truyền thuyết có lẽ là sự thật, mặc kệ mấy vương giả kia có hay không còn sống nhưng khẳng định chúng nó có lưu lại huyết mạch, mà là huyết mạch cao quý phi thường. Ba con tiểu long vương này lai lịch thật lớn, từ ý nghĩ nào đó mà nói thì nó thậm chí cao hơn Tiểu Long Vương trên Long Đảo. Bối cảnh chúng rất sâu xa. Tiêu Thần trước tiên nghĩ đến chính là những gì mình có được. Không trải qua một loạt sự kiện khó mà có thể rõ ràng. Hai con tiểu thánh thú cũng đủ khiến cho các tu giả khác điên cuồng tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, huống chi là ba con long vương chứ. Nghĩ thì hay đó, nhưng vận dụng thực tế lại rất khó khăn. Tiêu Thần cảm giác được địch ý của ba con Tiểu Long Vương này. Long uy cường đại khiến cho các dã thú xung quanh không dám rống lên. Khu rừng này hoàn toàn yên tĩnh. Ba con Tiểu Long Vương đối với Kha Kha và Tiểu Quật Long rống lên thật lớn, lộ ra địch ý và chiến ý thật sâu. Rồi sau đó ba chúng nó nhìn lẫn nhau một cái rồi chia thành ba

hướng khác nhau đi vào trong khu rừng nguyên thủy. Tốc độ có thể nói là nhanh như thiểm điện. Từ trong rừng rậm nguyên thủy chỉ lưu lại ba tàn ảnh, trong chớp mắt đã biến mất. Dường như chúng phụng mệnh đưa tiễn hai tiểu thú mà thôi. Bây giờ chúng nó không có bất cứ lưu luyến nào mà rời khỏi. Mặc dù trong lòng hơi tiếc nuối nhưng Tiêu Thần lại không có bất cứ biện pháp gì, ba con Tiểu Long Vương này lai lịch bất phàm, hẳn không muốn rước thêm xui xẻo vào người. Cho đến bây giờ Tiêu Thần đã có thể suy đoán được là ai đã bắt Kha Kha và Tiểu Quật Long đi. Đối với ba con Tiểu Long Vương rời khỏi, Kha Kha với Tiểu Quật Long không hề để ý, ngược lại hướng đến một phương nào đó nhìn liên tục. Bộ dáng của tiểu thú trắng muốt này rất đáng yêu, trong lòng nó dường như còn sợ hãi mà rụt cổ lại. Không thể thấy được bộ dáng sợ hãi của nó, nó len lén nhìn về phía sau. Rất hiển nhiên là hai ngày nay nó đã trải qua chuyện tình rất kinh sợ. Còn Tiểu Quật Long cũng mang theo thần sắc khác thường. Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía sau. Dường như biết được ở một nơi không xa có người đang chăm chú nhìn chúng nó. Nghĩ đến cảnh cơn gió điên cuồng màu đen kia, thú ảnh cao lớn. Trên người lân giáp màu đen lấp lóe hàn quang. Trong lòng Tiêu Thần không rõ nó là thần thánh phương nào. Lúc này hẳn cũng không hỏi nhiều. Cũng không nghĩ đem hai tiểu thú nhanh chóng rời khỏi đây. Cho đến khi đi ra ngoài hơn trăm dặm. Hai tiểu thú mới trấn tĩnh lại khôi phục trạng thái trước kia. Linh giác của thánh thú rất nhạy cảm, Tiêu Thần biết được thứ không thể trêu vào ở phía sau kia đã rời đi. “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Cho đến bây giờ Tiêu Thần mới bắt đầu hỏi. Kha Kha lập tức ‘y y nha nha’ kể lại, dường như rất kích động. Tiêu Thần mất một thời gian rất lâu mới có thể hiểu được ý tứ mà tiểu thú muốn nói. Dựa theo sự biểu đạt của nó mà lý giải thì đó chính là một đại yêu ma, một Ma Vương siêu cấp! Dường như nó sợ rằng biểu đạt không đúng cách, Kha Kha bắt đầu hoa tay múa chân miêu tả, dường như đó chính là một tà ác tồn tại có thể gây nên tai họa tày trời. Biểu hiện của Tiểu Quật Long cũng rất kỳ quái. Dường như đang suy tư về điều gì đó. Mặc cho Tiêu Thần hỏi như thế nào nó cũng không trả lời. Hết cách, Tiêu Thần cũng chỉ có thể từ Kha Kha mà tìm hiểu tình huống khi đó. Cho đến khi có một tin tức làm

cho hắc cảm giác có chút kinh dị. Tiểu thú trắng muốt nói cho hắc Ma Vương siêu cấp kia cường đại vô cùng. Trong hai ngày đó đã mấy lần đe dọa nó. Lại từng nghiêm khắc giáo huấn Tiểu Quật Long. Dựa theo tiểu thú giải thích thì đó chính là một nhân vật ghê tởm. Kha Kha nói có chút phần nộ và ủy khuất, không ngừng ra dấu liên tục. Đại Ma Vương có thể bay, đem theo chúng nó đến một nơi rất xa. Đi qua một khu rừng rậm phát ra ánh sáng nhạt. Nơi đó có rất nhiều thiên địa linh túy khiến cho tiểu thú chảy nước miếng. Rồi sau đó chúng nó gặp được ba con tiểu long vương kia, chúng nó đã trải qua một hồi ác chiến. Kha Kha không hề lo lắng giam cầm ba con tiểu long vương như kết quả nó lại bị Đại Ma Vương giam cầm ngược lại. Còn Tiểu Quật Long cùng với ba con tiểu long vương kia phân biệt tử chiến một hồi. Bốn tiểu long bị trọng thương đều suýt chết. Nhưng được Đại Ma Vương dùng phương pháp trị liệu kỳ diệu chữa khỏi. Đại Ma Vương hung hăng giáo huấn năm tiểu thú một trận, cuối cùng cho hai chúng nó trở về, còn khiến cho ba con Tiểu Long Vương phải đưa tiễn một đoạn. Nửa ngày sau, Tiêu Thần dẫn hai tiểu thú quay về khu di tích Thiên Thần Cung. Ở nơi đây từng phát hiện ra một việc kinh người. Đây chính là một phát hiện làm người ta giật mình, Tiêu Thần quyết định tìm kiếm kỹ càng một phen. Chỉ là hai tiểu thú lại không hề có hứng thú gì, rất nhanh chia ra đi vào trong rừng rậm. Tiểu Quật Long đi tìm mãnh thú kịch chiến, Kha Kha đi tìm thiên địa linh túy. Gió nhẹ nhàng thổi, trong rừng rậm nguyên thủy truyền đến từng tiếng ‘sàn sạt’. Tiêu Thần ở trên thần đảo cũng không có bất cứ phát hiện gì liền đi đến trên một đồng đồ nát tìm kiếm. Ngay lúc này thì linh giác nhạy cảm của hắc phát hiện được một luồng sát ý rét lạnh. Vô thanh vô tức giống như một u linh đi đến bên cạnh đồng đồ nát này. Cả người như một bóng ma mờ ảo, lảng lảng đứng đó nhìn Tiêu Thần. Cùng lúc đó trên không trung nhộn nhạo một tia khí tức khác thường. Một làn sương như cơn mưa bụi lất phất bay đến. Một thân ảnh đang phiêu phù ẩn trong đó. Chỉ có hai mắt mở ra hai tia hàn quang xuyên qua làn sương lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Thần. Trong phút chốc từ trong rừng rậm bắt đầu xuất hiện hai luồng sát khí, hai tên cả người đều được phủ trong ánh sáng xanh đang chậm rãi đi đến. Bốn người từ trên không trung

và mặt đất đem Tiêu Thần vây vào giữa. Một cổ uy áp lớn lao trong nháy mắt bao phủ hẳn. Tiêu Thần cực kỳ hoảng sợ. Đây là cổ khí tức vô cùng kinh khủng, một loại ‘Vực’ đã bao trùm không gian này, hoàn toàn áp chế hẳn. Thân thể dường như đã bị trói buộc, căn bản không thể triển khai Bất Tử Thiên Dực phóng lên cao, hẳn đã bị nhốt trong khoảng không gian này. Mồ hôi lạnh chảy xuống, Tiêu Thần biết đã gặp cao thủ. Bốn tên kia đều là cao thủ bất phàm, bằng việc liên thủ đã tạo ra một ‘Vực’, phong tỏa cả không gian này. Loại tu vi này siêu việt hơn hẳn nhiều. Ít ra thì trước mắt hẳn không có được năng lực này. Xoát. Một tia sáng tím từ trong làn sương phóng xuống nhanh như một tia chớp. Không đợi cho sắc mặt Tiêu Thần thay đổi đã mạnh mẽ đem hẳn đánh bay ra ngoài. Vết máu nhè nhẹ tràn ra, dưới một kích kia đã làm hẳn bị thương. Rất rõ ràng là tu sĩ trên không trung có tu vi siêu việt hơn hẳn. Hẳn không thể nào chống lại được! Hai người trên mặt đất đã vây hẳn vào giữa, âm ảnh mờ mịt không thể nhìn rõ. Còn hai người khác phủ trong ánh sáng xanh cũng rất khó có thể thấy rõ hình dáng. Âm ảnh đột nhiên đánh ra một chưởng bổ về phía Tiêu Thần. Linh khí trong không trung giống như đã được tháo bỏ trói buộc, sau đó mạnh mẽ đánh lên người Tiêu Thần. “Ầm.” Lực lượng điên cuồng có mặt ở khắp nơi, căn bản không cho hẳn một cơ hội tránh né. Trực tiếp bị đánh bay đi, làm cho hẳn phun máu. Từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, lau khô vết máu trên khóe miệng, Tiêu Thần lạnh lùng nhìn bốn tên này nói: “Các người là ai, vì sao lại muốn giết ta?” “Người đáng chết!” Người trong làn sương trên không trung lạnh lùng mở miệng nói. “Chậm rãi giết thôi!” Hai người được phủ trong ánh sáng xanh cùng tiến lên, đồng thời giương hai tay ra, hai luồng ánh sáng xanh đan xen lẫn nhau đánh đến Tiêu Thần. Cứ việc bị giam cầm ở khoảng không gian đặc thù này không thể bay lên cao nhưng Tiêu Thần có thể hành động được. Nhưng giống như là di chuyển ở một khu vực lầy lội, Tiêu Thần tránh né một cách gian nan. Đồng thời Tứ Đại Tán Thủ - Băng Liệt đã được hẳn mãnh liệt đánh ra. Từng tia sáng chói mắt trực tiếp đánh ra ngoài. Nhưng là dưới lực lượng tuyệt đối trước mặt thì cho dù là thần công tinh diệu, huyền bí đi nữa cũng khó có thể chống đỡ. Địch nhân có tu vi cao hơn Tiêu Thần nhiều, hai luồng ánh sáng xanh kia trực

tiếp đánh bay Tiêu Thần. Một lần nữa khiến hãn học máu, Tiêu Thần cảm giác được lực phủ ngũ tạng đã hoàn toàn vỡ vụn, cả người đau nhức vô cùng. Tu vi bốn tên này siêu việt hơn hãn mà dường như cũng không muốn kết liễu tính mạng của hãn. Bốn đại cao thủ có tu vi như thế hướng hãn ra tay thì Tiêu Thần căn bản không thể chống lại được. Bốn địch nhân này tuyệt đối ở cảnh giới Thức Tàng, giết hãn một chút cũng không khó. Âm ảnh trên mặt đất giống như là u linh, hành động vô thanh vô tức, giống như quỷ mị đột ngột lao đến phía trước Tiêu Thần, nắm mái tóc dài của hãn rồi sao đó hung hăng tát một cái đánh bay hãn. Sĩ nhục! Tuyệt đối là sĩ nhục! Tiêu Thần cảm giác được máu nóng trong người đang dâng lên, không chỉ có đánh hãn mà còn sĩ nhục hãn như vậy khiến cho hãn muốn điên cuồng hét lên. Tia sáng trong đôi mắt rét lạnh của bóng người bên trong làn sương trên không trung kia giống như là hai thanh kiếm sắc bén. Thân hình chợt lóe lên giống như thiểm điện bay đến trước mặt Tiêu Thần đá một cước. Tiêu Thần mặt dù đem hết toàn lực tránh né, thức Nghịch Loạn trong Tứ Đại Tán Thủ hướng phía trước đánh ra những vẫn không thể đỡ được. Linh thuật cường đại hóa thành năng lượng bảo hộ phía trước chân phải của người kia. Trực tiếp đánh vỡ thức thủ của Tiêu Thần, hung hăng đá hãn bay ra ngoài. Hai người trên mặt đất được phủ trong ánh sáng xanh kia lại lần nữa cùng nhau tiến lên, hung hăng đạp lên thân thể Tiêu Thần. “Răng rắc” “Răng rắc” Hai âm thanh gãy vỡ vang lên, bọn họ lấy kinh lực lớn mạnh mẽ đạp lên hai tay Tiêu Thần. Vũ nhục rõ ràng, đều có thể giết hãn một cách nhanh chóng nhưng đối phương muốn chậm rãi hành hạ vũ nhục hãn. Chênh lệch thật sự rất lớn. Tiêu Thần biết bốn người này cường đại rồi, căn bản không cùng cấp độ với hãn. Ít nhất là cao thủ có tu vi cảnh giới Thức Tàng. Hành hạ hãn đến chết cũng không tốn bao nhiêu sức lực. Tuyệt đối không thể là người cùng tuổi của hãn được. Thanh niên bây giờ mặc dù là thiên tài tuyệt thế cũng không có khả năng thoải mái hành hạ hãn như vậy. Bốn tên cảnh giới Thức Tàng là cao thủ thần bí khó lường khiến Tiêu Thần lâm vào trong hiểm cảnh. “Bịch.” Âm ảnh trên mặt đất giống như là quỷ mị tiếng lên, hung hăng đá lên ngực hãn. Lực lượng của “Vực” giống như là một vùng lầy vầy khốn hãn, bây giờ hãn đã bị trọng thương thì căn bản

không có chút khí lực nào để tránh né. Dường như nghe được âm thanh xương cốt trước ngực vỡ nát, thân thể Tiêu Thần bị đá văng ra ngoài, trên không trung lưu lại một dải máu dài. Khuất nhục! Tiêu Thần cảm giác được sự uy hiếp của tử vong, trong lòng phần nộ đến cực điểm. Loại thất bại này là do chênh lệch năm tháng, bởi vì đối phương không phải là cao thủ đồng lứa với hắn, thời gian tu luyện hơn hắn. Vì vậy thực lực hơn xa nhưng hắn lại không có biện pháp nào. Người trong làn sương trên không trung đã xuống mặt đất, cùng với ba người bên dưới nhìn về một phía. Bốn ánh mắt phát ra tia sáng lạnh như băng, tiếng cười lạnh quanh quẩn vang lên trong đông đảo nát. “ Trong mắt các người ta đã là người chết, không cần tiếp tục che giấu nữa. Có thể cho ta xem khuôn mặt các người không? Để cho ta chết một cách rõ ràng.” Tiêu Thần đứng dậy lẳng lặng nhìn bọn chúng nói. “ Người cho người là ai? Không xứng thấy hình dáng của chúng ta. Người đã làm điều gì thì tự mình biết rõ!” Âm ảnh đột nhiên bước lên trước một bước, hung hăng đem Tiêu Thần đang bị “Vực” cầm cổ đánh bay ra ngoài. Sau đó bước ra bảy tám thước hung hăng đập lên cánh tay trái của Tiêu Thần. “ Răng rắc.” Âm thanh xương gãy truyền ra. Tiếp theo hai người phủ trong ánh sáng xanh cũng tiến đến đem Tiêu Thần bắt lên, đồng thời ra tay. Hai tiếng “ răng rắc” vang lên, xương cốt trên bờ vai của hắn đã bị chặt đứt khiến cho hai tay hắn vô lực buông xuống. “ Tiểu tử, chúng ta muốn giết người dễ như nghiền nát một con trùng!” Hai người hung hăng ném hắn ra ngoài. Tiêu Thần phun mạnh ra một ngụm máu tươi cười lạnh nói: “ Thì ra là người của gia tộc bại hoại a. Hôm nay các người tranh thủ trả thù cho đệ tử sao! Nếu như ta đoán không sai thì các người đều là trung niên hơn bốn mươi tuổi rồi. Tu vi bây giờ bất quá chỉ là cảnh giới Thức Tàng mà thôi. Có cái gì ở trước mặt ta mà khoe khoang. Nếu như các người lui về hai mươi năm trước cùng một tuổi như ta thì cho dù là bốn người các người cùng tiến lên cũng không đáng xách dép cho ta.” “ Người rất mạnh miệng!” Tên linh sĩ từ trên không trung đáp xuống, tạo ra một bức tường năng lượng tự phòng hộ chính mình. Bay đến nhanh như thiểm điện, hung hăng nắm mái tóc dài của Tiêu Thần mạnh mẽ tát một cái khiến cho mặt mũi Tiêu Thần phun máu bay ra ngoài. “ Bốn người các người bất quá chỉ là tạp nư mà

thôi. Tuổi tác bốn các người cộng lại cũng là mấy trăm tuổi rồi lại đi liên thủ đối phó một tiểu bối như ta. Các người cả đời cũng không thể trở thành một cao thủ chân chính, cũng chỉ có thể làm việc này trong bóng tối mà thôi. Tiêu Thần mặc dù bị thương không ngừng nhưng trong mắt không thể che giấu được sự khinh miệt. Hết thấy chỉ muốn trì hoãn thời gian, làm cho bốn người bọn họ phần nộ mà hành hạ hãn, không lập tức hạ sát thủ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 166: Lấy đạo của người trả lại cho người.

Chương 166: Lấy đạo của người trả lại cho người. Người dịch : Jy Biên
Tập: noland Nguồn: 4vn.eu

Ánh mắt này khiến cho bốn người bọn họ khó chịu vô cùng. Thân thể Tiêu Thần lại thêm những vết thương mới. “Người nghĩ người là ai chứ ? Thuế Phàm Cửu Trùng Thiên mà đã xem là vô địch ư ?” “Hôm nay sẽ là ngày chết của người!!!” Âm thanh hung tợn quanh quẩn trong đồng hồ nát. Tiêu Thần hộc ra một ngụm máu, miệng cười lạnh nói: “Ta mới đạt đến Thuế Phàm Cửu Trùng Thiên không tính là gì. Nhưng gia tộc các người có thể tìm ra được một thanh niên cao thủ như vậy không ? Ta có thể hoành tảo khắp các thanh niên cao thủ đồng trang lứa ở gia tộc các người. Cho ta thêm mấy năm nữa thì ngay cả các người khi đó ở trước mặt ta cũng giống như là một con gà đất mà thôi, con chó sủa mà thôi, không chịu nổi một kích.” Tiêu Thần thất bại không phải nguyên nhân do tu vi yếu kém mà là địch nhân quá cường đại. Mỗi một người đều có bối phận cao hơn hãn. Hãn không ngừng chống lại bốn người, chỉ muốn trì hoãn thêm một chút thời gian. Đường như bị chạm phải chỗ đau, bốn người một lần nữa hung hăng hạ độc

thủ, làm nhục Tiêu Thần khiến cho đầu khớp xương của hắn bị vỡ vụn thêm một vài chỗ. “Các nhân vật lão bối bình thường không ra tay với lớp hậu bối. Các người quả thực không để ý quy cũ này sao? Không biết xấu hổ à?” Trong ánh mắt Tiêu Thần tràn đầy sự khinh bỉ. “Hừ, quy củ là chết, người là sống. Bây giờ giết người ai còn có thể phát hiện ra chứ? Chu vi mười dặm quanh đây không có bóng người, chỉ có dã thú. Người nếu như chết thì là chết minh bạch. Đúng, tất cả mọi người đều cho rằng người vì tranh đoạt thánh thú trong Nam Hoang mà chết”. “Các người quả thực là vô sỉ mà! Bốn người trung niên các người như thế lại liên thủ đối phó với một thế hệ hậu bối như ta. Quả thực là gia tộc bại hoại, mọi phần tử cũng là bại hoại.” Tiếng cười lạnh quanh quần đồng đồ nát, ánh mắt bốn người lạnh như băng nhìn chằm chằm Tiêu Thần. “Người có miệng lưỡi rất lợi hại, chúng ta cứ chậm rãi hành hạ người, xem chút nữa rốt cuộc ai thống khổ hơn ai.” “Hôm nay ra mặc dù bị các người hành hạ. Nhưng bốn người các người cũng chết chắc rồi.” Tiêu Thần cười lạnh nói: “Gia tộc các người không phải vẫn hoài nghi thân phận của ta sao? Ta bây giờ có thể nói cho các người ta đến từ chỗ sâu nhất trong Nam Hoang!” “Không có khả năng!” Bên trong âm ảnh kia truyền đến âm thanh kinh hãi của trung niên nhân: “Chúng ta đã điều tra thật kỹ, người đến từ Nhân Gian Giới không phải là từ chỗ sâu nhất trong Nam Hoang kia.” “Các người có thể đi đến sâu bên trong đó mà hỏi một chút. Khẳng định có người chứng kiến ta mang theo bốn con Tiểu Long Vương từng xuất hiện quanh đây. Đó chính là Tiểu Long Vương ở sâu trong Nam Hoang này.” Âm thanh của Tiêu Thần rất lạnh lùng nói: “Các người tưởng rằng sỉ nhục ta như thế là không bị gì sao? Cứ chờ đi, các người sẽ bị thần hình câu diệt.” Nghe đến đây bốn người đều không tự chủ được mà ngừng lại, không tiếp tục ra tay nữa. Linh sĩ kia rất nhanh phóng lên cao bay vào sâu trong Nam Hoang. Ba người còn lại đứng yên giữa sân, yên lặng không một tiếng động. Gần một khắc sau, tên linh sĩ kia bay trở lại, nhìn ba người kia gật đầu nói: “Có người từng thấy hắn cùng với vài con Tiểu Long Vương tiếp xúc qua. Ta đã giết được hai người. Nhưng theo lời nói của hai người kia thì còn có hai người khác nhìn thấy nữa, rời khỏi đó đã lâu nên ta không tìm thấy.” Ánh mắt bốn người nhìn về Tiêu Thần không

giống nhau, có chút do dự, có chút dứt khoát... biến hóa không ngừng. Ngay lúc này thì Tiêu Thần đột nhiên quát to: “Giam cầm bốn người bọn họ!” Bốn người nghe vậy liền muốn ra tay nhưng mà thất thải quang mang sặc sỡ muốn nghiêng trời lệch đất đã phủ xuống. Chớp mắt đã bao trùm, đem bốn người giam cầm vào trong ánh sáng chói mắt kia. Tiểu thú tuyết trắng Kha Kha đã trở về, ôm theo một gốc hoàng kim lão tham vương dài hơn nửa thước. Đang phần nộ nhìn chăm chăm bọn họ. Cách đó không xa Tiểu Quạt Long đang cúi đầu gào thét, ánh mắt nhìn bọn họ lộ ra hung quang. “Hảo.” Tiêu Thần căn rằng nói: “Kha Kha cứ giam cầm họ như vậy đi, lát nữa ta sẽ tự mình ra tay.” “Vực” của bốn cao thủ Thức Tàng Cảnh Giới đã biến mất. Hoàn toàn bị lực lượng thần dị của Kha Kha bao phủ. Bị ‘Lao ngục’ này trấn áp hoàn toàn. Tiêu Thần căn rằng ngồi dậy rồi sau đó bắt đầu điều tức. Từng trận ánh sáng chói mắt từ trong thân thể phát ra. Đầu khớp xương phát ra âm thanh lách cách. Trải qua một thời gian ngắn ngủi vận chuyển huyền công, các đầu khớp xương đã tạm liền lại khiến cho Tiêu Thần có thể miễn cưỡng vận động được. Nắm chặt đoạn đao màu đen, thân thể của Tiêu Thần lão đảo tiến về phía trước, không chút nường tay chặt xuống bốn cánh tay trái. “A..” “A..” Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời khu đồ nát này. “Yên tâm, ta sẽ không cho các người chết liền đâu.” Bốn người cũng không ngờ được tiểu thú màu trắng bên cạnh Tiêu Thần có năng lực có thể giam cầm bốn người bọn họ. Điều này quả thực không thể tưởng tượng được. Máu từ cánh tay cụt tít tách nhỏ xuống khiến cho mồ hôi lạnh của bọn họ không ngừng chảy ra. “Bốn người các người không phải rất thích sỉ nhục người khác sao ? Hôm nay sẽ là lúc các người hưởng thụ một chút niềm vui này.” Tiêu Thần bây giờ thật sự rất hận bốn người này. Đoạn đao màu đen kia lần nữa chém ra. Bốn cái lỗ tai rơi xuống, cùng lúc đó ánh sáng mờ lung bao phủ bọn họ biến mất, lộ ra hình dáng thật sự của bọn họ. Bốn người đều có mái tóc vàng, khoảng bốn mươi tuổi. Vẻ mặt thống khổ vô cùng. “Thì ra là người của Reagan gia tộc. Lúc đầu ta cứ tưởng là người của Chư Cát gia tộc. Lần này ta nhất định sẽ không bỏ qua Hoffman.” Bốn người đều lộ ra vẻ mặt oán độc hung hăng nhìn chăm chăm Tiêu Thần. “Vẻ mặt này của các người, ta cực kỳ ghét. Nếu như cầu

xin tha thứ hoặc là kêu gào đau đớn. Ít ra có thể giảm bớt một chút cảm hận trong lòng ta.” Nói đến đây thì đoạn đao màu đen trong tay Tiêu Thần một lần nữa chém ra. “Phốc phốc.” Máu văng tung tóe, bốn chân trái đều bị Tiêu Thần chặt đứt. Lúc này trong lòng hắn không còn điều gì gọi là từ bi hay không đành lòng. Mới vừa rồi bị bốn người hạnh hạ khiến cho đầu khớp xương của hắn bị gãy vài chỗ, trong lòng hắn đang ngùn ngụt lửa giận.

“A..” “A..” “A..” Đau nhức khiến cho bốn người không thể không kêu thảm thiết. Căn bản không thể nào chịu đựng sự thống khổ này. “Ta vãi miệng của Hoffman, đó là hắn đáng bị như thế. Giết người phóng hỏa, cưỡng gian nữ đệ tử. Chuyện xấu nào hắn cũng dám làm. Nếu như không phải cố kỵ gia tộc của các người thì ngày đó ta đã giết hắn rồi!” Lời nói của Tiêu Thần rất lạnh lùng “Các người sĩ nhục ta, chẳng qua là vì một tên bại hoại mà báo thù thôi hay là vì lý do nào khác ? Bây giờ gây ông đập lưng ông rồi. Các người không phải muốn đày đoạ ta đến chết sao ? Ta sẽ cho các người nếm thử mùi vị này”. Tiêu Thần liên tục đánh ra bốn chưởng, đem các đầu khớp xương của bốn người đánh nát. Nếu như đã là tử địch rồi thì đương nhiên không có bất cứ sự nhân từ nào để nói đến. Nhân từ với kẻ khác là tàn ác với bản thân. Tiêu Thần quyết tâm không buông tha bọn họ. Giơ tay chém xuống, bốn chân phải của bọn họ cũng đã đoạn lìa khỏi thân thể. “Tiêu Thần người sẽ không chết tử tế.” Bốn người满眼 chửi rất ác độc. “Các người không phải nói là giết ta dễ dàng như nghiền nát một con trùng sao ?” Tiêu Thần lần nữa huy động đoạn đao. Hai tay cùng với hai chân của bọn họ đã đứt rời. Máu chảy lênh láng, mùi máu tanh tràn ngập trong rừng. Tiêu Thần mang theo bốn người trực tiếp ném vào trong ổ kiến. Kiến độc trong rừng rậm rất hung hãn, chỉ trong chốc lát đã bò đầu lên thân thể của bọn họ. Âm thanh thảm thiết làm cho da đầu người khác tê dại, hết sức thống khổ và tê lương. Một khắc sau Tiêu Thần đi đến nói: “Để cho ta các người thoải mái một chút!” Giơ tay chém xuống, sau khi bốn ánh sáng lóe lên thì bốn đầu người đã rời khỏi cổ. Bay lên trên một ngọn cây ở xa xa. Mùi máu tanh tràn ngập khu rừng. Tiêu Thần mang theo Kha Kha và Tiểu Quạt Long rời khỏi, đi đến một hang động bí ẩn bắt đầu chữa thương. Bị gãy đầu khớp xương đối với cảnh giới Thuế Phàm Cửu Trùng Thiên của Tiêu Thần mà

nói cũng không tính là thương thế đáng sợ. Hãn tu luyện chính là bảo thể chi thuật. Muốn đem thân thể của mình trở thành vũ khí có thể đối kháng với thần khí. Thân thể rất kiên cường và dẻo dai. Bất quá phải trải qua ba đêm mới có thể nối lại mấy đầu khớp xương bị gãy. Trong khoảng thời gian đó từng khớp xương của hãn vang lên âm thanh rất dọa người. Ba ngày này trong hoang mang xảy ra một sự kiện rung động không nhỏ. Bốn vị cao thủ của Reagan gia tộc bị chém đầu treo lên một ngọn cây, thu hút sự chú ý của không ít người. Lại trải qua thêm một ngày đêm điều tức nữa. Đến ngày thứ tư Tiêu Thần mới mang theo Kha Kha và Tiểu Quật Long quay về Thiên Đế Thành. Hãn đối với chủng tộc của hai tiểu thánh thú cực mạnh không chút hứng thú. Không muốn tiếp tục ở lại tìm hiểu nữa. Khi vừa tiến vào trong Thiên Đế Thành thì hãn đã gặp người quen. Độc Cô Kiếm Ma thân hình cao lớn đang cầm một thanh thiết kiếm cùng một người khác giằng co. Đó là một thanh niên ma tính, làm cho người khác cảm giác được sự ngang tàng vô cùng. Bên ngoài trận còn có một thanh niên tóc xanh đang mỉm cười nhìn hết thảy. Xung quanh tụ tập không ít tu giả. “Độc Cô Kiếm Ma cùng với Vũ Văn Phong đã khai chiến rồi!” Bên cạnh có người nhỏ giọng lên tiếng. Đến khi Tiêu Thần đi đến giữa sân thì Độc Cô Kiếm Ma, Vũ Văn Phong, lam phát thanh niên giống như có cảm ứng đều quay lại nhìn hãn. Tiêu Thần cảm giác được một cỗ áp lực cường đại, lực lượng trong cơ thể nháy mắt được kích phát ra. “Ầm.” Tứ đại cao thủ phóng ra năng lượng ba động cường đại khiến cho xung quanh đó xuất hiện ‘Vực’! Đúng lúc đó thì Ngũ Hành Phong cùng với hai người ở tại đây phát ra năng lượng ba động cực mạnh. “Ầm” “Vực” được xuất hiện vô hình kia đột nhiên được gia tăng mạnh thêm. “Có ý tứ!” Cách đó không xa truyền đến âm thanh kiêu ngạo. Lại có người từ một hướng khác đi đến. Ngay lúc này, do các thanh niên cao thủ kích phát ra ‘Vực’ khiến cho ‘Vực’ trong nháy mắt mạnh hơn rất nhiều.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 167 : Dữ Chúng Bất Đồng Đích Đạo.

Chương 167 : Dữ Chúng Bất Đồng Đích Đạo. Người dịch : Jy Biên Tập:
kindichi Nguồn: 4vn.eu

Trời đất đột nhiên trở nên đen tối, giống như là u minh chi vực sắp sửa phủ xuống. Chu vi trăm thước trở thành một mảnh đen tối, “Vực” đáng sợ đã bao phủ nơi đây. Ngay trong phút chốc này, hễ là người nào đi vào trong ‘Vực’ liền không thể nhìn cũng không thể nghe. Dường như trở thành người đui mù. Những tu giả bình thường bị vây trong đây sợ hãi vô cùng. Loại cảm giác này đối với các tu giả mà nói rất đáng sợ, bọn họ bị mạnh mẽ tước đoạt đi thính giác và thị giác. Điều này hoàn toàn do những thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh tạo thành. Mặc dù mỗi một người bọn họ không có thể phóng ‘Vực’ ra bên ngoài nhưng mấy người cùng nhau tụ tập lại một chỗ, ánh mắt địch ý nhìn lẫn nhau, phóng ra bên ngoài lực lượng và thần thức cực mạnh liền tạo ra cảnh tượng đáng sợ trước mắt này. Phải biết rằng bọn họ đều là những nhân vật kiệt xuất. Trong đồng cấp bậc khó có thể tìm được đối thủ. Tương lai đều là những nhân vật phong vân danh chấn một phương. Tiềm năng có thể nói là vô hạn. Bây giờ xuất hiện ‘Vực’ chính là tiềm năng ẩn bên trong cơ thể bọn họ. Tương lai chỉ cần sớm nắm vững thần thông là có thể mạnh mẽ kích phát bản lĩnh cao cường ẩn trong cơ thể ra ngoài. ‘Vực’ bắt đầu lay động kịch liệt, giống như từng cơn sóng ngoài biển rộng, rồi sau đó mạnh mẽ rung chuyển một cái, đem những tu giả bình thường ném ra ngoài. Ngay sau đó, bên trong khu vực đen nhánh kia có vài bóng người di chuyển rất nhanh rất quỷ mị. “Đương” Tiêu Thần giơ đoạn đao lên đón đỡ, cả người giống như bị sét đánh. Thân hình của đối thủ cũng rung động một trận, sau đó lưu lại một chuỗi tàn ảnh thoái lui. Độc Cô Kiếm Ma! Thiết kiếm che trời, thế mãnh lực trầm, uy áp Nam Hoang, trong các thanh niên

đồng trang lứa khó tìm được đối thủ. Mới vừa rồi là hắc cầm thiết kiếm trong tay cùng Tiêu Thần liều mạng một kích. Không gian xung quanh cũng vụn vẹo, mơ mơ hồ hồ. Như bị người mạnh mẽ đè ép khiến nó phải biến dạng. ‘Ầm.’ Như một ngọn núi đang chuyển động, lại có người hướng đến Tiêu Thần vọt đến, cước bộ sau khi hạ xuống khiến mặt đất văng tung tóe lên. Dường như một ma nhân được tạo ra từ sắt thép. Lực lượng mạnh mẽ khiến cho người khác không khỏi kinh hãi. Bóng người kia thon dài cao ngất, giống như vạn quân đang di chuyển nhưng lại giống như một ngọn núi đang xông đến. “Khanh” Không gian dường như đã bị tê liệt, không khí lưu chuyển với tốc độ cao phát ra âm thanh chói tai vô cùng. Người này đánh một quyền vào đầu Tiêu Thần, kêu ngạo và bá đạo vô cùng. Dường như chỉ có hắc làm tướng quân, còn thiên hạ không xứng đáng được hắc để vào mắt. Đương nhiên trong đó cũng có cả Tiêu Thần, có thể nói là bề nghệ thiên hạ, tùy ý ra tay. Đó chính là Vũ Văn Phong, là thanh niên của Nam Hoang tràn ngập ngang tàng và ma tính. Đem hết thảy không để vào trong mắt, thiên hạ này dường như chỉ có mình hắc, vì hắc mà tôn thờ. Tay nắm đao của Tiêu Thần kiếm chế Kha Kha đang muốn ra tay, tay kia thông dong đánh ra một quyền, lấy lực đánh lực, lấy mạnh mẽ đối mạnh mẽ! Một quyền xuất ra lập tức phát ra gió lốc ở khắp nơi. Một ánh sáng chói mắt dường như xé rách không gian đen tối của ‘Vực’. Năng lượng kịch liệt khiến cho mặt đất không ngừng nứt ra từng khe. “Đương” Hai quyền giao thủ cùng một chỗ lại phát ra âm thanh chói tai như kim loại va chạm với nhau, đỉnh tai nhức óc như sấm sét làm cho lỗ tai của rất nhiều tu giả ông ông. Vũ Văn Phong hoàn thành xong một kích đó cũng không lui lại, không tiếp tục trì hoãn, lại một kích tiếp theo hướng về đối thủ. Tiêu Thần bất động đứng giữa sân, chuẩn bị nghênh đón một kích cực mạnh kế tiếp của hắc. Tất cả những thanh niên của thủ đỉnh cấp tập trung lại một chỗ là chuyện khó gặp phi thường. Thân ở trong ‘Vực’ hắc ám này, tất cả mọi người đều tìm kiếm cơ hội ra tay, muốn xem thử những đại địch trong tương lai này có tu vi như thế nào. Bọn họ đều là những người mạnh nhất, sau này khẳng định sẽ đứng lên đỉnh cao nhìn thiên hạ bên dưới. Đương nhiên trong quá trình đi lên đỉnh cao đó nhất định bọn họ sẽ phải tranh đấu lẫn nhau. “Xích” Lại một

đạo ánh sáng chói mắt xé rách bóng tối hướng về Tiêu Thần bay đến, đây là một linh sĩ cường đại có được dị năng hiếm thấy phi thường – Hủy Diệt Chi Quang. Chỉ có một khả năng duy nhất là chuyên cướp đoạt táng mạng người khác, ánh sáng đáng sợ như lưỡi hái của tử thần. Bất quá, hẳn không có khả năng một kích này đã có thể thu thập tính mạng của Tiêu Thần. Ô hắc đoạn đao kia chém về phía trước, đoạn đao phát ra ánh sáng chói mắt giống như một con sóng lớn cuộn cuộn cùng với Hủy Diệt Chi Quang va chạm cùng một chỗ. Lập tức giống như băng tuyết tan chảy, hai cổ lực lượng trong nháy mắt tan vỡ giữa không trung. “Hô.” Lại là một đạo ánh sáng hướng đến Tiêu Thần, là một ánh sáng giết chóc từ một cao thủ đáng sợ ở một phương hướng khác đánh đến. Tiêu Thần không chút sợ hãi, thông dong đối phó, lấy bất biến ứng vạn biến, đối kháng với những người công kích ở bốn phương tám hướng. Trong ‘Vực’ đen tối kia rốt cuộc có bao nhiêu thanh niên cao thủ không một ai biết được, giờ phút này những bóng người bên trong đó lóe lên, nhanh như thiểm điện. Linh thuật đáng sợ, kiếm quang chói mắt, thỉnh thoảng xé rách bóng đêm của ‘Vực’. Ngăn ngùi trong phút chốc, những nhân tài xuất chúng khắp nơi ở bên trong đó đã biến hành một hồi va chạm cực mạnh nhưng đầy nguy hiểm. Giờ phút này thời gian như đang bất động, nhưng trong phút chốc đột nhiên gia tốc nhanh hơn mấy lần. “Ầm.” Một tiếng nổ vang lên, “Vực” đang dần dần mờ nhạt. Nhưng không biết ai là người đầu tiên bay đi, ngay sau đó những bóng người khác cũng bay lên hướng về khắp bốn phương tám hướng bay đi. Tất cả mọi người trong ‘Vực’ đều nhanh chóng rút lui, cho đến khi bóng tối toàn bộ tan biến đi thì trong đó chỉ còn lại Tiêu Thần cùng với hai tiểu thú. Gió nhẹ nhàng thổi qua, Tiêu Thần bình tĩnh đứng giữa sân, dáng người cao ngất không nhúc nhích, chỉ có mái tóc đón gió mà bay múa. Khóe miệng tràn ra vết máu nhẹ nhẹ. Tiêu Thần đứng yên một lúc lâu sau đó mới lau đi vết máu. Thân thể phát ra một trận ánh sáng chói mắt, những thương thể nhỏ rất nhanh khỏi hẳn. Đây là khả năng của bảo thể. Mỗi một lần bị thương thì thân thể càng trở nên kiên cường, dẻo dai. Hẳn biết được những người khác đều bị thương, sau khi triển khai những công kích lăng lệ thì không có một người nào có thể bình yên vô sự. “Hy vọng không có ai trong một thời gian

ngăn tiến nhập vào Thức Tàng Cảnh Giới...” Tiêu Thần tự nói. Những người này đã đạt đến Thuế Phàm Cửu Trọng Thiên đương nhiên đã cùng hãn giống như nhau đều đi đến trước cánh cửa kia. Chỉ kém một bước nhỏ đã đi vào một thiên địa mới rộng lớn hơn. Nhưng tất cả bọn họ đều biết được muốn tiến thêm một bước này rất khó khăn. Phía trước có một tấm chắn thật lớn ngăn cản bọn họ, muốn đột phá cần phải có thời gian lại càng cần kỳ ngộ thật lớn. “Đi.” Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực, mang theo Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long bay lên cao hướng về chỗ ở của mình bay đi. Cho đến lúc này thì những tu giả xem trận chiến mới giật mình kinh hô lên. “Long vương, đó là một con long vương.” “Một con long vương chưa từng nhìn thấy qua bao giờ.” “Chẳng lẽ không phải là mười một con long vương mà là mười hai con sao!” Tiêu Thần không muốn tiếp tục ủy khuất Tiểu Quật Long, ‘Long’ chính là ‘Long’! Không nên giả ngửa giả hổ nên hãn đã khôi phục lại diện mạo vốn có của nó, không cần che đậy duệ khí bên ngoài. Có chủ ý với Tiểu Quật Long sao ? Trước tiên đi hỏi vị Đại Ma Vương ở sâu trong Nam Hoang kia đã. Hãn tin rằng tin tức hãn đã được lưu truyền trong phạm vi nhỏ rồi. Có người truyền ra tin tức của ba con tiểu long vương cùng với Tiểu Quật Long rồi. Nếu như không thể đối phó được với vị kia ở sâu trong Nam Hoang. Có chủ ý đến nó cũng đành buồn bực cho qua như không hề biết. Khoảng cách với đấu thú đại tái còn không đầy hai tháng . Những người tham gia đều đã đến rồi. Hiện tại ở khắp Thiên Đế Thành đều tụ tập không ít cao thủ, đều là những tu giả khắp Nam Hoang. Sắp có một trận phong ba nổi lên. Tiêu Thần đóng cửa ba ngày, vài ngày này hãn đều tu luyện, muốn tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới. cảnh tượng bốn cao thủ của gia tộc Reagan hành hạ hãn lúc nào cũng kích thích hãn, hãn muốn nhanh chóng phá vỡ rào cản tiến vào một lĩnh vực rộng lớn hơn. Hãn biết những cao thủ Cửu Trọng Thiên đều có suy nghĩ giống như hãn, đều muốn là người đầu tiên tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới. Uy áp thanh niên cao thủ đồng lứa. “Tiêu Thần người điên rồi?” Hải Vân Thiên kinh ngạc nhìn hãn nói: “Người làm thế chẳng khác nào tự đào mộ cho mình!” Hải Vân Thiên là một gã tu giả, đối với những lại cấm kị trên đường tu luyện biết rất rõ. Nghe được Tiêu Thần muốn dùng thiên địa linh

túy trùng kích vào Thức Tàng Cảnh Giới hấn lập tức phản đối kịch liệt. “Ta rất bình thường, ta biết được mình đang làm gì”. Tiêu Thần rất bình tĩnh trả lời. “Người...Thật không biết hay là giả không biết ?” Hải Vân Thiên khó hiểu nhìn Tiêu Thần nói: “Con đường tu luyện rất kỳ đường tắt. Nhưng những tu giả muốn đại thành đều phải tự thân mình đột phá, khắc khổ tu hành, không thể nào mượn ngoại lực được, đây chính là tinh túy của tiền nhân đó.” Hải Vân Thiên nói: “Ta không tin người không biết đạo lý này. Thiên tài địa bảo có lẽ trong một thời gian ngắn khiến cho lực lượng của người cường đại hơn. Nhưng có được tất có mất, khi người mơ tưởng muốn đoạt được lực lượng như thế thì người đã vĩnh viễn mất tư cách trở thành một cường giả vô địch. Mượn ngoại lực bên ngoài không cách nào phá vỡ được những ràng buộc. Làm như thế là người đã tự cắt đứt con đường tiến phía trước. Người thật sự không biết những tinh túy của tiền nhân để lại sao ?” “Ta đương nhiên đã nghe nói qua.” Tiêu Thần rất bình tĩnh trả lời: “Nhưng ta nói là ta không giống người thường.” “Công pháp tu hành của người rất đặc biệt sao ? Người cho rằng người siêu việt hơn các tiền nhân sao ?” “Không , là do công pháp tu luyện của ta khá đặc thù.” Tiêu Thần dường như không muốn tiếp tục nói thêm điều gì. Nhìn thấy Tiêu Thần mang bộ dáng ‘chấp mê bất ngộ’ Hải Vân Thiên lắc đầu nói: “Nếu như là người ngoài thì ta căn bản không muốn khuyên bảo gì. Nhưng không phải là hạng người phạm tục gì mà lại cố chấp như thế. Giống như là đang chơi đùa với lửa. Cường giả ngoại trừ muốn có được thể chất siêu việt ra còn cần phải có một trái tim không biết khuất phục. Nếu không thì tu vi của người sẽ không bao giờ tiến bộ thêm nữa. Người như thế nào chịu được sự dày vò vĩnh viễn khi không có hy vọng, cuối cùng tự hủy hoại mình.” Hải Vân Thiên thở dài một hơi nói: “Toàn bộ những lời nói trong giới tu luyện đều là những tinh túy của các tiền nhân. Sự chân thật của những lời nói đó thì không cần nhắc đến nữa. Cường giả không sợ tịch mịch, chỉ sợ trên trước con đường truy tìm lực lượng cường đại không có lối đi. Nếu như người đã cố chấp như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày người hiểu rõ những lời nói này.” “Ta chỉ là muốn đi trên một con đường mà tiền nhân không dám đi mà thôi. Tại sao phải đi trên con đường mà những tiền nhân đã đi

rồi đây ? Tiêu Thần nhìn đám mây cuối chân trời nói: “Những điều theo lời người nói ta từng nghe qua. Ta biết như vậy không hề sai. Nhưng ta đã nói rồi, con đường ta tu luyện cũng không hề sai. Ta dùng sự thật để nói chuyện, ta cũng đã qua một ít thiên địa linh túy. Quả thực trong thời gian ngắn con đường tu luyện của ta bị phong bế lại. Nhưng ta không cho rằng đó chính là tuyệt lộ, tiếp tục khổ tu phá vỡ những chướng ngại đó. Kết quả sao đây ? Tu vi giống như là một con sông bị vỡ đê. Xu thế không thể ngăn cản, mạnh mẽ phá vỡ tất cả. Đánh vỡ những chướng ngại, phá ta những giam cầm, đi đến một đỉnh điểm hoàn toàn mới.” “Người quá mức chấp mê bất ngộ rồi.” Hải Vân Thiên cảm giác bất đắc dĩ, muốn khuyên giải lần cuối: “Lấy tu vi hiện tại của người mà nói thì các cao thủ đồng lứa đã không có đối thủ rồi. Cứ tiến từng bước đi, tiền đồ không thể nào lường được, cần gì sốt ruột như vậy chứ ?” “Người vẫn không tin lời ta nói. Nhưng mà người phải hiểu được lời ta ví dụ đâu không phải là không có căn cứ.” Tiêu Thần rất kiên nhẫn giải thích cho hẳn: “Điều mà các tiền nhân gọi là ràng buộc và xiềng xích chính là những bờ đê không phá vỡ được, là thành đồng vách sắt không thể phá hỏng chặn ngang dòng sông. Ngăn cản hướng chảy của dòng sông đó. Kết quả đầu tiên tạo thành chính là dòng chảy của con sông đó sẽ bị thay đổi, dâng lên phá hủy bờ đê kia tạo ra lỗ hổng chảy qua. Đây theo lời người nói chính là tự hủy diệt. Nhưng nếu có thể dựa vào bản thân mình, băng vào dòng chảy cuộn cuộn không dứt kia, một khi đánh vào bờ đê rắn chắc ấy không phải không có khả năng phá vỡ nó. Lúc này nếu như có một con sóng lớn ngập trời cuộn cuộn xuống không chỉ có thể phá tan được bờ đê ngăn cản kia còn có thể tạo nên những dòng chảy cuộn cuộn không dứt chảy nhanh xuống hạ lưu, có thể nói là tiến triển cực nhanh, xuôi dòng chảy xuống.” Hải Vân Thiên hoàn toàn không biết phải nói gì. Đương nhiên đã bị ‘ví dụ’ của Tiêu Thần thuyết phục rồi. Cảm giác bất đắc dĩ, hẳn biết được có tiếp tục khuyên nữa cũng không có kết quả gì nói: “Điều người chọn là tà đạo mà.” “Không có gì là tà đạo, đại đạo tam thiên. Cần gì phải đi theo con đường đã dọn sẵn ? Nếu như tất cả đều học theo những quỹ tích của tiền nhân mà đi sợ rằng rất khó có thể tiến bộ hơn người đầu tiên đi trên con đường ấy. Đương nhiên, con đường ta tu luyện bây giờ cũng không

phải là duy nhất, nó không ngừng biến hóa. Bởi vì ta tin tưởng đã có không ít người chọn lựa con đường giống vậy. Bây giờ ta muốn làm chính là đi trên một con đường hoàn khác, một con đường không giống với tiền nhân đã đi.” “Người tốt cuộc vẫn là đi vào con đường tà đạo.” “Đạo ta muốn tu hành cũng không phải là con đường nhỏ của một người. Ta muốn tu hành chính là đại đạo gồm có thiên địa vạn vật. Không giới hạn trong một thế giới nhỏ của con người, phải nắm giữ được cả thiên địa.” Tiêu Thần nói rất tùy ý: “Nhỏ như một cây cỏ, lớn thì như sông dài, núi to, biển sâu... đều sinh ra trong thiên địa rộng lớn ấy. Bất luận cái gì cũng là một bộ phận quan trọng trong đại thiên đại. Từ đại thiên địa mà xem thử tại sao lại phân chia lẫn nhau ? Phân chia ngoại vật và nội vật chứ ? Tiền nhân nói có một con đường đi ra ngoài, đi ra thiên địa đại đạo. Còn ta nói chính là bao dung khắp đại thiên địa. Dung nạp tất cả, bao phủ tất cả. Vì thế mà nói sau này sẽ cùng với thiên đại vạn vật dung hòa thành một thể...” Hải Vân Thiên quả thực không biết phải nói thêm điều gì. “Yên tâm, ta không có khả năng thoáng cái đã lớn mạnh như thế. Ta sẽ từng bước từng bước nhỏ đi đến, chậm rãi tiến lên, chậm rãi phá vỡ...” Để cho Chư Cát mập mạp đi mua thiên địa linh túy không có chút vấn đề nào. Lấy khả năng của hắn có thể đoạt được một ít thứ tốt. trong tay Tiêu Thần bây giờ có được mười mấy vạn kim tệ đều giao hết cho mập mạp. Đối với chuyện này cho dù cả thế giới có phản đối đi chăng nữa thì Tiêu Thần cũng có được một đồng minh kiên định. Đó chính là Kha Kha, tiểu thú vui vẻ giương bốn móng vuốt nhỏ lên tán thành. Không thể không nói hiệu suất làm việc của mập mạp rất cả. Ngày thứ hai đã đem đến một ít thiên đại linh túy. Đương nhiên tổn hao phải nói là rất kinh người. Một lần đã tiêu hết tám vạn kim tệ, một nửa kim tệ Tiêu Thần đưa đã dùng hết. Như thế có thể nhìn rõ muốn tu hành như vậy không có tiền là điều không thể. Trong các loại thiên địa linh túy mà mập mạp đem đến, xa hoa đắt tiền nhất chính là một gốc cây ‘tử kim lão tham vương’ được đánh giá đã tồn tại rất lâu năm, tổn gần năm vạn kim tệ. “Rất quá mức rồi, Chư Cát Lượng người không phải đã bị người khác hãm hại rồi sao ?” “Ít hơn một ít kim tệ cũng không bán, nghe nói cây lão tham này rất tà môn. Lúc đầu khi đi đến nhà người bán chuyên về lão tham có nói

động vật thủ hộ cây nhân sâm này chính là trường thọ bạch quy. Người phải biết rằng khi đào nó lên cần phải rất chú ý. Nếu như vật thủ hộ lão tham vương là động vật còn sống, chỉ cần là một con rắn, một con chuột cũng đủ để thấy rõ nó chính là linh vật hiếm thấy. Càng huống chi đây chính là trường thọ bạch quy hiếm thấy đây chứ ? Đó là linh quy trường thọ đó! Đáng tiếc lão nhân đó không biết đã đem nó bán cho người khác rồi. Nếu không bây giờ bạch quy đó mà còn có thể bán được ít nhất là mười vạn kim tệ đó.” Tiêu Thần có chút ngẩn người, sau đó trong lòng âm thầm giật mình. Đây phải là bạch quy thủ hộ đâu, đó rõ ràng là một ‘long’. Nói như vậy thì cây nhân sâm này không phải là vật thường rồi, là trân phẩm hiếm có đó. Không chỉ có Tiêu Thần hiểu rõ mà ngay cả Tiểu Quật Long cũng hiểu được. Không còn sự lãnh khốc trong quá khứ nữa, một đôi long nhãn nhu hòa cùng với Tiêu Thần nhìn về đồng thiên địa linh túy kia. Nhưng đã phát hiện ra nhân sâm đó đã biến mất, quay nhìn tiểu thú Kha Kha đã thấy nó ôm nhân sâm trong lòng rất say mê. Trên khóe miệng đã vương đầy nước miếng, thần sắc hạnh phúc và thỏa mãn vô cùng. Đường như sắp ngất đi do quá cao hứng rồi. Tiêu Thần vội vàng hô lên: “Để xuống!” Tiểu thú đã chuẩn bị ăn nó rồi, nghe được những lời này liền nghi hoặc quay đầu nhìn lại. Nhưng nó không kiềm được sự hấp dẫn ‘khái xích’ cắn một miếng nhỏ. Trong phút chốc, một cột ánh sáng phóng lên cao, khắp sân tràn ngập mùi thơm say lòng người. Đương nhiên tiểu thú sẽ không ăn một mình.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 168 : Uy Lực Của Long Tham

Chương 168 : Uy Lực Của Long Tham Người dịch : Jy Biên Tập: kindichi

Nguồn: 4vn.eu

Vẻ mặt của tiểu thú tuyết trắng tràn đầy sự thỏa mãn và hạnh phúc. Tử kim sắc lão tham (củ nhân sâm màu tím vàng) dài hơn nửa thước được nó ôm vào trong ngực, so với thân thể nó còn muốn nhìn hơn chút ít. Cái mũi nhỏ đáng yêu của nó khẽ nhú lại. “Khái xích” cắn xuống một miếng, trong nháy mắt một đạo ánh sáng phóng lên cao, khắp sân tràn ngập mùi thơm khiến người ta phải mê say. Như vậy thôi cũng đã quá kinh người rồi, ngũ thải quang mang (ánh sáng năm màu) bao phủ khắp sân, dường như Kha Kha đang ôm một mặt trời nhiều màu sắc vào trong lòng. Mùi thơm động lòng người khiến người khác mê say không thôi, không khí mang theo mùi hương nồng đậm chỉ trong chốc lát như đã thấm vào xương cốt khiến cho người ta phải ngây ngất. Bên ngoài lão tham này có màu tử kim nhưng bên trong lại lóe ra ngũ thải quang hoa. Bên trong cũng không phải là tham nhục mà là một loại chất lỏng như mật. Quang hoa (ánh sáng) lưu chuyển không ngừng, từng giọt dính ở bên ngoài chậm rãi chảy xuống. Lúc này những người đi trên đường đều cảm nhận được mùi thơm nồng nàn say đắm lòng người này. Tiêu Thần, Kha Kha, Tiểu Quạt Long bắt đầu mê say hưởng dụng. Đây quả thực không hổ là thiên địa linh túy do ‘long’ thủ hộ, quả thực khác xa với lão tham bình thường. Từng giọt chất lỏng ngũ sắc kia vừa vào miệng lập tức tan ra. Mùi vị này tuyệt diệu không thể tả được. Tiêu Thần cảm giác được từng lỗ chân lông của người đã mở ra, toàn thân thư thái vô cùng. Từng giọt từng giọt sau khi vào miệng liền hóa thành ngàn vạn tia sáng mờ ảo tiến vào trong tứ chi bách mạch. “Cô lỗ...” Mập mập dùng sức nuốt nước miếng một cái thật mạnh, hẳn thực sự rất hận không thể lập tức tiến lên đoạt lấy căn hai miếng. Hải Vân Thiên ngày thường rất chú ý đến hình dáng bên ngoài của mình giờ phút này cũng phải ép buộc chính mình xoay người qua chỗ khác len lén nuốt nước miếng xuống. “Các người cũng có phần. Hai người các người lại đây đi nào.” Tiêu Thần cười gọi mập mập cùng với Hải Vân Thiên đến. Tiểu thú tuyết trắng Kha Kha có chút không vui. Nó có thể cùng chia sẻ với Tiêu Thần và Tiểu Quạt Long nhưng với người bên ngoài thì nó đương nhiên không muốn rồi. Mở đôi mắt to nhìn hai người bọn họ. Rồi sau đó lại đi khoe khoang dùng sức nuốt mấy giọt chất lỏng năm màu kia xuống. Trong phút chốc nó đặc ý

không thể tự chủ được phải nhắm hai mắt lại, bộ dáng hưởng thụ vô cùng. “Không được, con đường tu luyện của ta tuyệt không thể mượn ngoại lực.” Hải Vân Thiên thẳng thẳng cự tuyệt. Mập mập dùng sức nuốt một ngụm nước miếng nói: “Ta cũng muốn ăn nhưng ta không phải là tu giả. Ta sợ chính mình không chịu nổi được lực của thiên địa linh túy này. Ngày thường ta ăn rất nhiều nhưng hôm nay lại không thể rồi. Thứ tốt bụng này xem ra ta vô phúc hưởng dụng nó rồi.” Hắc có chút tiếc nuối vừa nói lại vừa nuốt một ngụm nước miếng. Nhìn bộ dáng tham lam của hắc ngay cả Kha Kha cũng lộ ra thần sắc khinh bỉ. Còn Tiêu Thần nở nụ cười lấy một mảnh lão tham cỡ ngón tay cái đưa cho hắc nói: “Đến thử một ít đi.” “Được!” Mập mập dứt khoát vô cùng, sau khi nhận lấy liền vội vàng nuốt xuống. Ăn rất dứt khoát nhưng hắc ngã người xuống đất cũng dứt khoát không kém. Ngay khi vừa nuốt vào thì thân hình hắc đã nằm trên đất hô to gọi nhỏ không thôi: “Nóng chết ta rồi! Nóng chết ta rồi! cái thứ này của tên vương bát đản nào đây , sắp không chịu nổi rồi !” Nhìn lại đã thấy mập mập máu mũi chảy ra, cả người đỏ lên giống như bị luộc chín. Hải Vân Thiên vội vàng chạy qua hỗ trợ hắc. Còn Tiêu Thần lúc này cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đương nhiên không phải hắc chịu đựng không nổi được lực như mập mập mà trong cơ thể hắc sinh ra một cỗ dẫn lực lớn, mạnh mẽ đem tinh khí do những giọt ngũ sắc kia hóa thành đem thôn phệ. Hiện tượng huyết đạo thần hóa đã lâu không gặp xuất lại hiện một lần nữa rồi. Huyết Bách Hội trên đỉnh đầu chính là một trong những huyết đạo quan trọng nhất của mỗi người. Lúc này huyết Bách Hội của Tiêu Thần giống như một cái động không đáy, điên cuồng tranh đoạt nguồn linh khí khổng lồ trong cơ thể Tiêu Thần sau khi hắc ăn lão tham kia. Sinh mạng linh khí vô cùng vô tận giống như là ‘bách xuyên hồi hải’ (Trăm sông đổ biển) cùng hướng về một chỗ. Cuối cùng nơi đó đã ngưng kết thành một quang điểm (điểm sáng). Huyết Bách Hội nhanh chóng được thần hóa . Thời gian thần hóa so với vài đại thần huyết trước kia ngắn hơn rất nhiều. Tiêu Thần cảm giác được có chút bất đắc dĩ, chuyện này sao lại xảy ra như thế, linh khí khổng lồ kia không theo ý hắc vận chuyển mà toàn bộ lại ngưng tụ thành một điểm khiến huyết bách hội được thần hóa. Nhưng chuyện như vậy vẫn

chưa dừng lại. Huyệt Lao Cung ở trên hai tay Tiêu Thần lại xuất hiện thêm một dòng hắc tuyến điên cuồng cướp đoạt hơn phân nửa lão tham vương trên tay hắn. Kha Kha với Tiểu Quật Long hành động có thể xem như rất nhanh, cuối cùng đoạt lại được một nửa gốc. Một nửa còn lại trực tiếp hóa thành từng đạo ánh sáng chói mắt chảy vào dòng hắc tuyến trong lòng bàn tay của Tiêu Thần. Huyệt Lao Cung ở giữa lòng bàn tay. Vị trí này rất đặc biệt nhưng lúc này dòng hắc tuyến xuất hiện ở hai huyệt Lao Cung trên hai bàn tay của Tiêu Thần đã hóa thành vòng xoáy. Giống như ‘minh ma chi thủ’, tà dị vô cùng. Linh khí được tụ tập lại rất nhanh, từng giọt ngũ sắc kia rất nhanh hóa thành quang mang dung nhập vào trong dòng hắc tuyến đó. Mà dòng hắc tuyến kia đang chậm rãi mờ nhạt dần rồi cuối cùng biến mất. Trên lòng bàn tay của Tiêu Thần xuất hiện hai quang điểm ngũ sắc, dĩ nhiên hai huyệt Lao Cung ở hai bàn tay hoàn toàn được thần hóa rồi. So sánh với các huyệt đạo khác nó giống như một ngọn đèn tỏa sáng trong đêm đen. Kha Kha cùng với Tiểu Quật Long phân chia một nửa gốc lão tham vương. Một nửa còn lại bị tam đại huyệt đạo của Tiêu Thần trấn lột. Ba quang điểm cùng với huyệt đạo ngưng tụ lại một chỗ vô cùng hoàn mỹ. Quang điểm chính là huyệt đạo, huyệt đạo chính là quang điểm. Huyệt đạo hoàn toàn thần hóa. So sánh với các huyệt đạo khác chẳng khác nào ba vầng trăng sáng trên bầu trời đêm. Nửa gốc lão tham vương có thể khiến cho ba đại huyệt đạo được thần hóa có thể hiểu được nó ẩn chứa sinh mạng tinh khí khổng lồ như thế nào. Phải biết rằng ngay cả long đản của bạo long, bát tí ác long cường đại như thế cũng chỉ có thể thần hóa được một huyệt đạo mà thôi. Đây quả thực là một gốc long tham! Tiêu Thần một lần nữa cảm nhận sâu sắc sự thần bí về pháp quyết mà mình tu luyện. Luồng tinh khí khổng lồ này hắn không thể luyện hóa hoàn toàn được. Hắn muốn dùng để tăng cao tu vi của mình lên nhưng tinh khí lại cùng với huyệt đạo ngưng kết tại một chỗ. Hình thành một thần điểm phát ra ánh sáng chói mắt. Tiêu Thần cũng không có thất vọng nhiều. Dù sao thiên địa tinh khí tụ tập lại ở trong cơ thể hắn, cũng không có bị biến mất. Đúng lúc này giống như đã có một điều thần bí nào đó xuất hiện. Liên thông hết những huyệt đạo đã được hắn thần hóa. Huyệt Thương Khâu ở thân trái và chân phải. Huyệt Trung Đình ở

ngực, huyết Kiên Tĩnh ở hai bên vai. Huyết Lao Cung ở hai lòng bàn tay cùng với huyết Bách Hội ở đỉnh đầu. Tám đại huyết đạo ngưng kết thành tám quang điểm lúc này đang kịch liệt rung động, ánh sáng chói mắt trực tiếp phát ra bên ngoài cơ thể Tiêu Thần. Kha Kha cùng với Tiểu Quạt Long đang ở bên cạnh bị dọa nhảy dựng lên, tám đại huyết đạo dường như bị một điều không thể nhìn thấy liên thông lẫn nhau rồi. Sinh mệnh tinh nguyên ở tám đại huyết đạo bắt đầu di chuyển, nhìn kỹ không cách nào chứng kiến được sự liên thông này. Nhưng cẩn thận cảm giác có thể phát hiện được sinh mệnh tinh nguyên khí không ngừng lưu chuyển qua lại tám đại huyết đạo này. Sinh mệnh tinh nguyên rất dồi dào. Tiêu Thần cảm giác được hân hân bây giờ như có được chín tính mạng. Sinh mệnh tinh nguyên dồi dào làm cho da thịt của hân cũng toát ra ánh sáng mờ nhạt. Bên trong bộ xương và huyết nhục cũng tràn đầy ánh sáng mờ nhạt như vậy. Thân thể hân giống như đã trải qua một phen rèn luyện, toát ra ánh sáng sinh mệnh. Mỗi một tấc da thịt đều tràn đầy lực lượng, thân thể như được tạo thành từ tinh cương. Tiêu Thần mơ hồ cảm giác được hân đã thoát thai hoá cốt rồi. Bảo thể! Huyết đạo thần hóa đã giúp cho Tiêu Thần tu hành bảo thể. Lúc này mặc dù không có được nguồn sinh mệnh tinh khí khổng lồ kia, không thể phá nhập vào ‘Thức Tàng Cảnh Giới’ nhưng thân thể Tiêu Thần đã trải qua một lần lột xác. Dao kiếm sắc bén bình thường khó có thể khiến hân bị thương được. Thân thể càng thêm mạnh mẽ, đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi. Trong đám thanh niên đồng bối khó có ai có được thân thể mạnh mẽ hơn hân. Sinh mệnh tinh nguyên lại làm cho người khác giật mình không thôi. Bây giờ nếu như hân bị thương thì chỉ trong một thời gian ngắn liền có thể khôi phục lại như cũ. Thân mình chính là bảo thể, bên trong đó ẩn chứa bảo tàng. Chưa người nào có thể biết được thân thể nhân loại rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu bí mật, Cũng chưa có người nào có thể kích phát hoàn toàn tiềm năng của thân thể. ‘Thức Giác’ – khai quật bảo tàng của bản thân, mở ra cánh cửa phong ấn bảo khố, kích phát tiềm năng của cơ thể. Bảo tàng sinh mệnh này chờ đợi hân đi thăm dò khai thác. Để huyết đạo được thần hóa đòi hỏi rất hà khắc. Sau khi rời khỏi Long Đảo, Tiêu Thần cảm giác được dưới tình huống không có long đàn hân khó có thể có được cơ hội

thần hóa huyết đạo nữa rồi. Nhưng hôm nay hắn lại thấy được một hy vọng khác . Trong cơ thể người có ba trăm sáu mươi lăm chánh huyết. Nếu như mỗi chánh huyết đều ngưng kết thành một quang điểm thì ba trăm mười sáu huyết đã được thần hóa. Khi đó sẽ sinh ra biến hóa như thế nào đây ? Tiêu Thần càng ngày càng chờ đợi đến ngày đó. Đợi đến khi tất cả dần bình tĩnh trở lại thì trong đôi mắt của Tiêu Thần dường như có thần điểm khẽ bốc lên, thần quang lấp lánh !. Khi tĩnh thân thì như ngọn núi, nguy nga bất động. Khi động giống như vì sao rơi rụng, phát hủy tất cả những ngăn cản. Thân thể Tiêu Thần nhoáng lên một cái liền biến mất khỏi đình viện, các phương hướng trên bầu trời xuất hiện rất nhiều tàn ảnh. Không gian như bị tê liệt, hắn như đang phá toái hư không mà đi. Mập mạp rất cuộc cũng cầm máu mũi rồi, bộ dáng rất ảo não nói: “Không có thiên lý, hắn ăn lão tham xong đã bay nhảy được còn ta ăn xong thì máu mũi chảy ra là sao ?” Hai mắt của Hải Vân Thiên như bốc hỏa, hắn cảm giác được trạng thái của Tiêu Thần dường như có gì đó tăng tiến. “Tu vi của người tăng tiến à ?” “Không có, chỉ là thân thể mạnh mẽ hơn thôi. Lực lượng cùng tốc độ đều tăng lên trên diện rộng.” “Cái này cũng không gọi là tăng tiến sao ?” “Không tính. ‘Thức Tàng Cảnh Giới’ mới chính là kho tàng mà ta cần tự thân mở ra. Ta đây còn chưa mở được bất cứ cánh cửa nào.” Nói đến đây Tiêu Thần nhìn Hải Vân Thiên và mập mạp nói: “Các người có thể hay không gọi đám người Độc Cô Kiếm Ma, Vũ Văn Phong, đại ca biến thái của Kanati đến đây cho ta được chứ ?” Tiêu Thần kể vắn tắt cho hai người nghe một lần. Sau khi hiểu được hắn muốn gì thì khuôn mặt bọn họ đã trắng không còn chút máu. Hắn lại muốn tìm những thanh niên cao thủ mạnh nhất, không phải chỉ là mấy người của Nam Hoang thôi mà là toàn bộ. Ba ngày trước đây những thanh niên cao thủ mạnh nhất đã từng giao thủ với nhau tuy chỉ trong chút ít thời gian. Nhưng lại có thể kích phát ra một ‘Vực’ ngoài dự liệu. Mục tiêu của Tiêu Thần chính là những người này. “Người điên rồi ?” Hải Vân Thiên giật mình nhìn Tiêu Thần, bởi vì hắn phát hiện từ trong ánh mắt của đối phương toát ra chiến ý ngập trời. “Ta muốn tạo ra một trận đại chiến kịch liệt. Ta đã nhìn thấy một thiên địa mới rộng lớn hơn rồi. Bây giờ chỉ có thể trải qua một phen tử chiến cực hạn mới

có thể trong một thời gian ngắn tiến vào trong phiên thiên địa kia được.”

“Người muốn khiêu chiến cũng không cần phải tìm người ta chứ ?” Hải Vân Thiên nghi hoặc nhìn hắn, trong lòng có một ít dự cảm không tốt. Rốt cuộc lời nói của Tiêu Thần đã làm cho hoài nghi của Hải Vân Thiên trở thành sự thật. “Ta không phải đi khiêu chiến, ta muốn đi giết bọn chúng! Đánh xong một trận lại đánh tiếp một trận nữa. Mười trận đấu liên tục, cuối cùng có thể ta sẽ trọng thương quay về nơi đây.” Nói xong Tiêu Thần nhìn Kha Kha và Tiểu Quật Long bảo: “Đêm nay các người không được đi đâu hết, ở lại canh giữ nơi này chờ ta quay lại. Hừng đông ta chắc chắn sẽ trở về bế quan. Đến lúc đó nếu có ai cậy mạnh xông vào đây thì đến một người các người giết một người, đến hai người các người giết một đôi!” “Quá điên cuồng rồi!” Hải Vân Thiên trố mắt lên nhìn hắn.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 169 : Địa Ngục Tà Thi

Chương 169 : Địa Ngục Tà Thi Người dịch : Jy Biên Tập: Kindichi Nguồn: 4vn.eu

Quyết định của Tiêu Thần rất điên cuồng, không phải là đi khiêu chiến mà là đi giết người. Đánh một trận lại đánh tiếp một trận. Liên tục mười trận, hắn muốn trong cực hạn chiến đấu để kích phát tiềm năng của mình. Để tiến vào một thiên địa mới rộng lớn hơn, để thân thể và thần thức được lột xác, được thăng hoa. Chỉ là hắn có chút không thận trọng. Hôm nay có thể tính mạng của hắn sẽ ở lại Thiên Đế Thành này mãi mãi. Màn đêm rất nhanh buông xuống. người của mập mạp và Hải Vân Thiên phái đi đã dò xét được hầu hết chỗ ở của những mục tiêu của hắn. Tiêu Thần vẫn đứng trong đình

viện nhìn ánh mặt trời đang dần xuống núi. Sau khi đánh một trận này hẳn có thể mở ra được cánh cửa bảo tàng trên cơ thể nhưng lại càng có khả năng sẽ trở thành một người chết. Giống như ánh sáng mặt trời lúc này, không lưu lại được bao lâu đã nhường chỗ cho bóng đêm. Hẳn rất muốn đánh trận này thật nhanh, hẳn không cho rằng, hẳn không nghĩ rằng hôm nay hẳn không đạt được gì. Bốn mươi lăm tuổi đạt đến cảnh giới ‘Trường Sinh’ dễ dàng như vậy sao ? Thời gian không thể làm thay đổi được khuôn mặt của hẳn, sanh mệnh có hạn đương nhiên hẳn không thể nào đổi ý được. Hẳn muốn chỉ trong một thời gian ngắn nhất đạt đến cảnh giới tối cường. Sưu! Khí lưu trong đình viện lưu chuyển rất nhanh. Một đạo bạch quang phá không bay đến, một con bạch xác tiểu điều quy* . biểu hiện của bạch xác tiểu điều quy lúc này rất giống nhân loại. Lúc này dường như nó tức giận vô cùng. Bay một vòng quanh đình viện nhanh như cơn gió. Rồi sau đó một đôi mắt đen lấp lánh gắt gao nhìn thẳng vào lão tham trên mặt đất. Thông thả bay tới, biểu tình rất đa dạng, có sự không cam lòng, có tiếc nuối, có tức giận... Rồi sau đó nó bỗng nhiên đứng thẳng lên, lúc này nó cao khoảng một bàn tay nhỏ. Đôi mắt đảo qua rất nhanh những người ở trong đình viện. Đương nhiên có cả Kha Kha và Tiểu Quạt Long. “Ôi. Bạch xác tiểu điều quy này không phải là thủ hộ lão tham kia chứ?” Mập mập nhìn thấy tiểu điều lai lịch quý dị này có cảm giác ngạc nhiên vô cùng. Nghi hoặc nói: “Khi ta mua lão tham kia thì người bán đã nói bạch xác tiểu điều quy này sớm đã bị người đào cây lão tham ấy bán đi rồi. Như thế nào lại có thể xuất hiện ở đây chứ ? Quả thực rất tiếc nuối. Nếu như có thể đem bạch xác tiểu điều quy này cùng với lão tham nấu cùng một chỗ khăng định đó chính là đại bổ tuyệt thế.” Sưu! Bạch xác tiểu điều quy nhanh như thiểm điện. bay lên rồi sau đó đứng trên không trung giống như một nhân loại. Đánh ra hai quyền nhanh như chớp. “Phanh phanh.” “Ngao...” Hai quyền này toàn bộ đánh vào hốc mắt của mập mập. Chư Các mập mập nhất thời đau nhức không nhìn được phải la lên giống như sói. Lúc này hẳn tức giận quát lớn: “Con mẹ nó, đây là ‘quy’ gì đây ? Như thế nào lại có thể đánh quyền được chứ ?” Hai mắt của mập mập hiện lên một mảng đen thui. Hoàn toàn sừng phù lên. Ánh mắt như hùng miêu . “Mẹ kiếp! Ta tự nhiên lại bị điều quy này

đánh chứ.” Mập mập rất tức giận, chuyện khó tin như thế này lại xảy ra trên người hăn chứ. Hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Tiêu Thần cùng với Hải Vân Thiên cười lớn, Tiểu thú tuyết trắng Kha Kha cũng cười mãi không thôi. Chỉ có Tiểu Quật Long nhìn bạch xác tiểu điều quy không chớp mắt. “Ta đánh, ta giẫm!” Mập mập tức giận giơ chân lên giẫm xuống tiểu điều quy đang đứng thẳng trên mặt đất. “Sưu!” “Ngao...” Chư Các mập mập lại một lần nữa la lên đau đớn. Bạch xác tiểu điều quy bay lên nhanh như một cơn gió. Mạnh mẽ huy động tiểu trảo đánh vào cái mũi của mập mập. “Ta...Chảy máu rồi. Chảy máu rồi, ta lại bị một con tiểu điều quy đánh chảy máu?” Mập mập đau đến nỗi gào khóc lên. Cảnh tượng trước mắt này hăn không thể nào tưởng tượng ra nổi. Hăn có cảm giác không chút nào tin tưởng vào sự thật trước mắt này được. Ánh mắt đầy căm giận nhìn chăm chăm vào tiểu bạch quy đang đứng trên mặt đất. Còn tiểu bạch quy cũng thở hổn hển nhìn hăn, cảnh tượng này khiến cho người khác không thể nhìn được cười. “Người... Đồ vương bát đản. Đến cuối cùng người là yêu nghiệt từ đầu chạy ra. Ta kháo. Chưa từng nhìn thấy chuyện như thế này bao giờ.” Nói đến đây mập mập tức giận nhìn Tiêu Thần và Hải Vân Thiên: “Hai người các người còn cười sao? Còn không mau đến đây bắt rùa. Đây chính là một con yêu quái. Con mẹ nó, ta cứ nhiên lại bị một tiểu quy đánh chảy máu như thế. Các người còn không đến đây giúp ta thu thập nó.” “Được rồi, đây là tiểu quy của ta. Người mặc dù bị nó đánh nhưng cũng không tính là bẻ mặt.” Tiêu Thần biết được đây không phải là ‘quy’ mà là ‘long’. “Không được, không thể bỏ qua như thế.” Mập mập không muốn buông tha. Hải Vân Thiên cảm thấy thú vị tiến lên muốn bắt tiểu quy nhưng kết quả lại hai tiếng ‘phanh phanh’ vang lên. Trên mặt hăn cũng bị đánh hai quyền. Bạch xác tiểu điều quy này có tốc độ thật sự rất nhanh, khiến cho người ta hoa cả mắt không thể nắm bắt được quỹ tích di động của nó. “Yêu nghiệt mà, quả thực là yêu nghiệt. Ngay cả Hải tiểu bạch kiếm cũng bị nó đánh.” Mập mập kinh ngạc không biết phải nói điều gì cho phải. Tiêu Thần cũng rất kinh ngạc. Tốc độ của tiểu điều quy này đạt đến một trình độ không thể nào tin nổi. Nếu như nó cũng có được lực lượng mạnh mẽ thì nó đã trở thành một tồn tại rất kinh khủng rồi. Bạch xác tiểu điều quy tức giận bay vòng vòng

trong đình viện. Không cam lòng nhìn vào lão tham trên mặt đất một chút rồi lại chuyển ánh mắt qua Kha Kha và Tiểu Quật Long. Cuối cùng nhanh như thiểm điện rời khỏi nơi đây. Bị tiểu bạch quy này làm âm ỉ một hồi thì sắc trời cũng đã tối dần. Tiêu Thần đem bản thân điều chỉnh đến một trạng thái tốt nhất rồi sau đó bay lên không trung. Dưới bóng đêm phi hành cực nhanh. Mục tiêu đầu tiên chính là Thân vương phủ. Nơi đó có Ngũ Hành Phong, Lý Đạo Viễn cùng với Lưu Tử Lương – ba thiên tài xuất chúng. Chính là ba thanh niên cao thủ cực mạnh dưới hai mươi lăm tuổi của Thiên La Quốc. Đứng trên bầu trời quan sát Thiên Đế Thành. Bên dưới dường như được long khí bao phủ lại giống như một tòa ‘đế vương chi thành’ (Tòa thành đế vương). Vạn nhà toát ra ánh đèn rực rỡ. Hành động nhanh như gió. Tiêu Thần phá trường không lưu lại một đạo tàn ảnh tiến vào bên trong thân vương phủ. Không thể không nói khả năng làm việc của Chư Cát Gia và Hải Gia cường đại phi thường. Có thể thăm dò hoàn toàn bố cục bên trong vương phủ. Tiêu Thần dựa tin tức đó trực tiếp đi vào. Hắn bay nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi vào trong đình viện không phát ra một tiếng động. Dạ lan hương thơm ngát theo gió bay khắp nơi. Khắp sân đều mang mùi hương thơm ngát ấy. Tiêu Thần ngắt một chiếc lá rồi khắc lên đó mấy chữ: “Đi ra đánh một trận” sau đó khẽ run tay phóng nó đi. Xoát. Dường như cùng lúc đó một bóng người lao ra khỏi phòng. Giống như quỷ mị xuất hiện phía trước Tiêu Thần. Tiêu Thần trực tiếp bay lên cao còn thân ảnh kia theo sát phía sau cùng bay lên cao. Cùng lúc lại xuất hiện thêm một bóng người lặng lẽ bay lên bầu trời đêm. Sớm rời khỏi mặt đất, tiếng cười lạnh của bóng ảnh đó vang vọng khắp không trung: “Tiêu Thần ngươi đến tìm tử lộ sao ? Ba ngày trước ‘Tử vong chi quang’ không thể đoạt được tánh mạng ngươi vậy mà ba ngày sau ngươi đã không chờ đợi được đưa mạng lên cửa rồi sao ? Ta đang muốn đi tìm ngươi đây.” Người lên tiếng chính là Lý Đạo Viễn – một trong ba thanh niên cường đại của Thiên La Quốc. Gã chính là một linh sĩ đáng sợ có thực lực rất mạnh mẽ. “Ít nói nhảm đi. Hôm nay ta đến là giết ngươi, không thấy máu không quay về.” Hôm nay Tiêu Thần đến đây chính là muốn đánh nhau. Hắn không tiếp tục lên tiếng mà triển khai ‘Bất Tử Thiên Dực’ hóa thành một đạo lưu quang vọt tới. Đầu tiên chính là ‘Băng

Liệt Thức’ – Tứ đại tán thủ ẩn chứa ẩn ký vô thượng bên trong. Chính là tuyệt học đã thất truyền , uy lực cường đại vô cùng. “Khách nhường nhường.” Nhất thời từng đạo ánh sáng năng lượng bị phá nát thành trăm ngàn đạo thiểm điện bay loạn trên bầu trời. “Hừ. Trước ‘Tử Vong Chi Quang’ thì sát thức cực mạnh của người chỉ như là một con gà gỗ, một con chó sứ mà thôi, không chịu nổi một kích của ta.” Lý Đạo Viễn cười lạnh liên tục. Thân hình như quỷ mị bay lên quất lớn: “Hủy diệt chi quang.” Trên bầu trời đêm xuất hiện một đạo ánh sáng chói mắt xé rách bóng tối nhằm Tiêu Thần bay đến. Đây chính là dị năng hiếm thấy vô cùng - Hủy Diệt Chi Quang. Chuyên môn cướp đoạt sinh mạng . Kinh khủng như lưỡi hái tử thần. Va chạm không một tiếng động. Rồi sau đó từng cơn sóng năng lượng mạnh mẽ truyền ra. Trên bầu trời dường như hóa thành nước sôi, khắp bầu trời cũng bị lay động theo. Sóng năng lượng cường đại mạnh mẽ đem Tiêu Thần và Lý Đạo Viễn bắn ra xa . Ánh sáng chói mắt trên bầu trời đêm này giống như một mặt trời xuất hiện. Trong sát na Tiêu Thần bay ngược ra ngoài hần rất nhanh ổn định lại thân hình rồi sau đó cả người cùng với đoạn đao trong tay hợp nhất lại. Hoàn không bay tới, phá hủy hết mọi thứ ngăn cản, xuyên qua từng cơn sóng năng lượng lớn, nhằm thẳng vào Lý Đạo Viễn. Đao mang rực rỡ như ngân hà ở cửu thiên ,như một đạo ánh sáng chói mắt , chém xuống đầu của Lý Đạo Viễn, dường như muốn đem thân thể hần bổ làm đôi. Lý Đạo Viễn rất kinh ngạc trước tốc độ của Tiêu Thần. Rất nhanh tránh qua một bên rồi phóng ra ‘Hủy Diệt Chi Quang’, hơi thở tử vong nồng nặc tràn ra. Trên bầu trời phảng phất như có một mảng hủy diệt bao trùm. Đương nhiên Tiêu Thần không chút sợ hãi. Đoạn đao trong tay hoành tảo bát phương. Khí thể thôn phệ sơn hà. Nơi ánh sáng chói mắt đi qua khiến cho ‘Tử Vong Chi Quang’ biến mất hoàn toàn. “Chỉ có thể sao?” Tiêu Thần bình tĩnh lên tiếng . Tâm tình của Lý Đạo Viễn không chút ba động. Lúc này hai tròng mắt hần đột nhiên lóe ra quang mang đỏ như máu, ngay cả tròng trắng nơi mắt cũng biến mất chỉ còn lại hồng quang đáng sợ phát ra ngoài. Trong bầu trời đêm lại càng thêm vẻ tà dị . “Lực lượng đến từ u minh địa ngục hãy dung nhập vào thân thể ta đi!” Âm thanh của Lý Đạo Viễn rất thấp nhưng lại rất nặng nề. Như được truyền ra từ u minh địa ngục,

kinh khủng mà âm trầm không thể nói lên lời. Từng làn sương đen từ khắp bốn phương tám hướng bắt đầu di chuyển đến. Bao quanh thân thể Lý Đạo Viễn. Trong hắc ám vô tận chỉ còn hai điểm phát ra huyết quang. Ánh mắt nhìn vào Tiêu Thần lạnh như băng, không có một chút tình cảm của nhân loại. Chỉ còn hơi thở tịch mịch của hủy diệt. Hai con mắt đó dường như đã không phải là con mắt của nhân loại mà là một đôi mắt đến từ địa ngục – Tử vong chi nhãn. Lý Đạo Viễn phát ra một tiếng hồng trầm thấp, giống như ác quỷ đang rít gào trong địa ngục. Nhanh chóng bay trước mặt đến Tiêu Thần, minh vụ vô tận bao phủ hẳn, cả thân thể đã chìm vào trong hắc ám. Hắc vụ cuộn cuộn một cách mãnh liệt. Lý Đạo Viễn như trở thành một ác thi. Hắn cứ nhiên lại bỏ qua các loại pháp thuật của linh sĩ, giống như một vũ giả bay đến gần cùng với Tiêu Thần tử chiến. “Đương.” “Phanh.” “Khanh thương.” Thân thể hắn như được tạo thành từ tinh cương mà không phải là huyết nhục. Khi cánh tay của hắn cùng với đoạn đao của Tiêu Thần va chạm với nhau lại phát ra âm thanh như kim loại. Minh vụ bắt đầu chuyển động, linh giác của Tiêu Thần không có cách nào dò xét được Lý Đạo Viễn bên trong hắc vụ kia. Chỉ có thể xuyên qua hắc vụ nhìn thấy một đôi mắt đỏ như máu, lạnh băng nhìn hắn. Loại cảnh tượng này tà dị vô cùng, Tiêu Thần từ trên người của đối phương không cảm giác được sinh mệnh ba động. Dường như chỉ là một thi thể lạnh như băng mà thôi. Một tà thi đến từ địa ngục. “Đương đương đương.” Âm thanh va chạm vang lên liên tục, cánh tay lạnh như băng của Lý Đạo Viễn không ngừng va chạm với đoạn đao. Tốc độ của hắn và Tiêu Thần lúc này đã nhanh đến cực điểm. Chỉ thấy một đoàn hắc vụ mông lung cùng với một thân ảnh cao lớn không ngừng biến hóa phương hướng, lưu lại một chuỗi tàn ảnh dài. Băng lãnh như một thi thể! Sau khi Tiêu Thần thu đoạn đao lại liền dùng quyền đầu cùng với Lý Đạo Viễn đánh nhau không ngừng. Khi va chạm hắn phát hiện được nhiệt độ cơ thể của Lý Đạo Viễn rất thấp, căn bản không cảm giác được máu lưu động. Đây chính là điều đặc thù của một cỗ thi thể. Đây chính là một trận chiến ‘thể cùng lực địch’. Tiêu Thần mặc kệ hắn là người hay thi. Điều hắn cần chính là một đối thủ cường đại, lúc này hắn không vì đối thủ cường đại mà bất an. Ngược lại chiến ý càng được dâng cao. Tóc

bay loạn xạ, xuất thủ nhanh như thiểm điện. Mỗi khi đánh ra một quyền, đá ra một cước đều mang theo âm thanh lớn như sấm nổ. Nguyên khí của thiên địa như vì hấn mà bạo dâng. Lục thần thức! Ngàn vạn đao kiếm thực chất hóa nhưng bất quá chỉ dài hơn ba tấc mà thôi. Toàn bộ đâm về phía tà thi kia. Bầu trời như cũng run rẩy, hư không dường như đã băng toái. ‘Lục Thần Thức’ hôm nay so với trước kia đã mạnh hơn rất nhiều, dù sao thì tu vi của Tiêu Thần đều tăng tiến mỗi ngày. Đây chính là chiến ý được phát ra từ sâu trong linh hồn được ký thác trên vô số đao kiếm này. "Xích xích " Âm thanh phá không vang lên liên tục bên tai. Hắc vụ mệnh mông bao quanh thân thể Lý Đạo Viễn như một cái lồng bóng nhiên ngưng tụ thành một dòng suối màu đen. Lại giống như một ác thú từ viên cổ mở cái miệng khổng lồ đem vô số đao hà quang thôn phệ hoàn toàn. Trong đôi mắt Tiêu Thần bắn ra hai đạo kỳ quang. Lúc này hấn đã thấy rất rõ, mặc dù động tác của Lý Đạo Viễn nhanh vô cùng nhưng các đốt ngón tay cùng với những bộ phận khác lại không phối hợp với nhau một cách bình thường. Quả thực rất cứng nhắc giống như một lão thi. Mà không gian xung quanh hấn cư nhiên lại vỡ tan ra, bên trong từng vết rách thật nhỏ bắt đầu bay ra hắc khí, dường như thông với một thế giới khác – U minh địa ngục. Đây là dị năng gì ? Có thể mượn được lực lượng đến từ địa ngục đây chứ ? Không thể không làm cho Tiêu Thần giật mình nhưng hấn lại không hề e ngại, địch nhân như vậy mới xứng đáng trở thành một đối thủ cường đại để hấn đem hết toàn lực tử chiến. “Ha ha.” Cách đó không xa truyền đến một tiếng cười to. Bóng người trước kia theo sau Tiêu Thần và Lý Đạo Viễn lúc này đã lộ ra chân thân, hấn cười lớn nói: “Lý Đạo Viễn đã thi triển ra loại tuyệt học cấm kỵ ‘Địa Ngục Tà Thi’ này xem ra hấn đã nổi sát tâm với ngươi rồi. Tiêu Thần ngươi chết chắc rồi.” Tiêu Thần lạnh lùng liếc về phía sau một cái thì phát hiện ra đó là một gã chú sư. Ba ngày trước cũng ở cửa thành xuất thủ qua với hấn, đây chính là một trong ba đại cao thủ của Thiên La Quốc – Lưu Tử Lương. Lưu Tử Lương cũng không có ý định đứng ngoài cuộc liên thủ hồi lại nụ cười. Trong đôi mắt bắn ra hai đạo quang mang băng lãnh rồi sau đó hung ác xuất thủ. Chín đạo lôi điện lớn khoảng miệng chén theo chú ngữ trong miệng hấn cuồng bạo bay đến sau lưng Tiêu Thần. Ra tay vô tình.

Ngay khi bắt đầu đã muốn lấy mạng Tiêu Thần. Hắn không chút nào phát giác rằng vây công Tiêu Thần là một loại sỉ nhục, ngược lại còn nở nụ cười lạnh lùng nói: “Họ Tiêu kia, ta đã sớm muốn đánh chết người. Chỉ là không có cơ hội mà thôi. Hiện tại Lý Đạo Viễn đã hóa thành chiến đấu tà thi. Lại thêm ta nữa thì giết người dễ dàng chẳng khác nào giết chết một con chó vậy.” (Thề tác giả này nói nặng nhể) Xoát. Tiêu Thần triển khai ‘Bất Tử Thiên Dực’, di chuyển nhanh như thiểm điện chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh. Bỗng nhiên bỏ qua Lý Đạo Viễn rồi sau đó nhắm vào chín đạo lôi điện lớn như miệng chén kia bay đến. Lô quang đáng sợ đánh vào hắn. Trong mắt Tiêu Thần lúc này chỉ còn lại sát ý vô tận.

- bạch xác tiểu điều quy* : con này chả biết con gì , lúc thì tác giả kêu tiểu điều , lúc thì lại là tiểu quy nhưng theo Tiêu Thần thì lại là “long” nhưng ta chắc chắn một điều rằng nó có màu trắng

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 170: Nhất Vãng Vô Tiền!

Chương 170: Nhất Vãng Vô Tiền! Người dịch : Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Lý Đạo Viễn như đã hóa thành một cỗ thi thể hoàn toàn bị bản năng chiến đấu làm chủ cơ thể, những ý thức khác hoàn toàn biến mất. Bám sát theo Tiêu Thần không dứt muốn chém giết hắn. Chín đạo lôi quang lớn cỡ miệng chén đem hai người bọn họ bao phủ lại. Toàn bộ đều công kích lên hai người bọn họ. Tám đại thần huyết trên người Tiêu Thần đồng thời phát ra

ánh sáng rực rỡ, sinh mệnh chi năng vô cùng vô tận trong nháy mắt bao phủ khắp thân thể hắn. “Lục thần !” “Nghịch loạn!” Tay phải cầm đoạn đao đã được dung hợp hai đại tán thủ được Tiêu Thần mạnh mẽ bổ xuống. Đôi mắt của hắn lạnh như băng, lấy thân thể cường hãn cùng với sinh mạng chi năng khổng lồ ngăn cản chín đạo lôi quang đáng sợ kia. Trong nháy mắt đã bay đến phía trước người chú sư Lưu Tử Lương kia không đến ba trượng. Lưỡi đao lạnh như băng chém qua khiến cho huyết quang bắn tung tóe khiến cho một đoạn tay cụt phóng lên cao, huyết thủy nhiễm đỏ cả bầu trời. “Không có khả năng!” Lưu Tử Lương bay lùi lại rất nhanh, cánh tay cụt này khiến hắn đau đớn rên rỉ liên hồi. Máu chảy liên tục, sự đau đớn khiến cho khuôn mặt hắn vặn vẹo. Tiêu Thần hoàn toàn dùng phương pháp lấy mạng đổi mạng, mạnh mẽ để cho chín đạo lôi quang phong tỏa rồi sau đó mạnh mẽ phá vỡ bay đến trước người Lưu Tử Lương. Mặc dù khóe miệng đã xuất hiện một vết máu nhè nhẹ nhưng trong một thời gian ngắn đã có thể đánh Lưu Tử Lương trọng thương. Đương nhiên Tiêu Thần biết được ngay từ đầu đã có một cao thủ đang âm thầm ẩn nấp đi theo. Hắn không hề muốn một lúc phải chống lại hai cường giả đồng cấp bậc. Như thế nguy hiểm vô cùng. Cho nên lúc này phải dùng phương pháp liều mạng như vậy muốn trong thời gian ngắn giải quyết được một người. Mặc dù hắn không thể nào đánh chết Lưu Tử Lương nhưng đã làm cho lực chiến đấu của hắn hạ xuống mức thấp nhất. Địa ngục tà thi Lưu Đạo Viễn lúc này mới bay xuyên qua chín đạo lôi quang lớn cỡ miệng chén kia. Nhìn bộ dáng bên ngoài không thấy bị gì, ít nhất thì hành động của hắn lúc này không có bị ảnh hưởng. Trực tiếp đánh về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần liền trở tay chém đoạn đao về phía sau. Đao quang rực rỡ như sao băng rơi trên mặt đất, phát ra ánh sáng chói mắt chém về cổ Lưu Đạo Viễn. Lưu Đạo Viễn hoàn toàn bị ý chí chiến đấu khổng lồ chế thân thể, cảm giác mãnh liệt thấy được sự mạnh mẽ của một đao này, thân thể bay qua một bên hai trượng, tránh khỏi đao phong rồi sau đó lại tiếp tục từ mặt bên đó tấn công Tiêu Thần. Tiêu Thần sau khi phá vỡ lôi quang thì ‘Bất Tử Thiên Dực’ đã được hắn phát huy đến cảnh giới cực hạn. Tốc độ siêu việt chú sư và linh sĩ nên hoàn toàn tránh khỏi công kích tiếp theo của Lý Đạo Viễn. Mục đích của Tiêu Thần lúc này chính là Lưu Tử

Lương đang bị thương nặng muốn cố gắng tránh xa hắc kia. Xoát xoát xoát!! Từng đạo tàn ảnh xuất hiện trên bầu trời. Lưu Tử Lương cố gắng chịu đựng sự đau đớn không ngừng biến hóa phương vị để tránh né. Hắc muốn cùng với Lý Đạo Viễn đối phó Tiêu Thần nhưng lại bị thương nặng ngoài ý muốn. Lúc này lực chiến đấu của hắc cũng chỉ có thể đánh ra bảy thành mà thôi nên không dám tiếp tục tranh đấu với Tiêu Thần nữa. Tiêu Thần làm sao có thể cho hắc cơ hội chứ ? Tốc độ nhanh hơn Lưu Tử Lương và cũng nhanh hơn Lý Đạo Viễn. Vô luận là Lý Đạo Viễn theo sát phía sau truy kích như thế nào thì Tiêu Thần vẫn như sát thần không bỏ qua Lưu Tử Lương. Lưu Tử Lương tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ. Dưới các cao thủ đồng cấp khó tìm được ai chống lại nhưng đêm nay vận rủi của hắc đã đến rồi. Dưới sự khinh thường hắc không thể ngờ được Tiêu Thần lại dùng phương pháp lấy mạng đổi mạng. Vượt qua chín đạo lôi quang lớn khoảng miệng bát kia giáng cho hắc một đòn trí mạng. Dưới suy nghĩ của hắc thì Tiêu Thần hoàn toàn liều mạng làm một cuộc đánh cuộc khiến cho hắc bị thương nặng như thế làm hắc uất ức vô cùng. Dưới tình huống hai đánh một mà hắc không kịp thi triển ra thực lực mạnh mẽ nhất đã phải bị đuổi chạy như vậy. Chỉ là Lưu Tử Lương không biết Tiêu Thần không phải đang liều mạng đánh cuộc mà bởi vì hắc có được một thân thể tràn đầy sinh mệnh lực khiến cho một khi hắc bị thương thì những thương tích ấy sẽ áp chế đến một điểm thấp nhất. Có được sự khôi phục thực lực kinh người. Cứ việc hắc đã học máu rồi sao ? Thực lực chiến đấu của hắc vẫn chưa bị ảnh hưởng chút nào. Tám đại huyết đạo đồng thời lưu chuyển sinh mệnh tinh hoa rất nhanh chóng chữa trị những thương thế trên cơ thể hắc. Đây là một hình ảnh làm cho người khác phải kinh hãi khi nhìn thấy. Lý Đạo Viễn truy kích Tiêu Thần, còn Tiêu Thần lại đi đuổi giết Lưu Tử Lương không tha còn Lưu Tử Lương lại đang cố gắng tránh né Tiêu Thần. Ba người không một ai bỏ qua mục tiêu của mình. “Trảm” Tiêu Thần hét lớn một tiếng. “Trấn ma Thức” được hắc dung hợp vào đạo pháp chém ra, trực tiếp phá nát quang mạc do chú thuật hình thành. Một đạo ô quang nhắm vào cổ Lưu Tử Lương chém qua lập tức làm cho một mảnh tóc dài bị chém rớt xuống bay nhẹ nhàng theo gió. Một vết thương nhọt nhọt xuất hiện trên cổ Lưu Tử

Lương. Suýt nữa hãn đã bị chém bay đầu. “Sát!” Vừa hét lớn một tiếng Tiêu Thần vừa nắm lấy đoạn đao chém xuống. Lưu Tử Lương đọc chú ngữ phát ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng phô thiên cái địa phát ra tạo thành một cương tráo ngăn cản công kích hung ác của Tiêu Thần. Chỉ là đoạn đao giống như vô kiên bất tời (Không gì không phá) Đao mang chói mắt lấy xu thế phá vỡ mọi rào cản mạnh mẽ tạo ra một thông lộ. Tiêu Thần trong nháy mắt bay vào trong cương tráo chém vào người Lưu Tử Lương. Lưu Tử Lương sợ đến hồn lìa khỏi xác, không thể xuất ra lực chiến đấu vốn có. Sau khi mất đi một cánh tay thì sự đau đớn khiến hãn khó có thể tập trung tinh thần thi triển chú thuật. Thực lực phát huy ra không bằng lúc trước nên hãn không cách nào có thể chống lại Tiêu Thần. Khi cao thủ chiến đấu thì điều quan trọng nhất là tranh đoạt tiên cơ. Thực lực của Lưu Tử Lương giảm mạnh lại mất đi tiên cơ thì như thế nào có thể ngăn cản Tiêu Thần đây chứ? “Lực thần thức.” “Trấn ma thức!” “Nghịch Loạn Thức.” Tiêu Thần hét lớn, tam tán thủ trong tứ đại tán thủ đồng thời dung hợp vào trong đạo pháp. Đoạn đao lúc này như lưỡi hái tử thần chỉ chuyên môn thu thập tính mạng. Bề ngoài đoạn đao rất kinh khủng. Nó phát ánh sáng đen thui như muốn xé rách bầu trời. Một đao trí mệnh hung hăng chém vào Lưu Tử Lương. Cương tráo hộ thể đã không chịu nổi công kích này khiến Lưu Tử Lương tuyệt vọng vô cùng. Tốc độ hãn không bằng đối phương, thực lực bây giờ lại giảm mạnh, muôn vàn khó khăn hãn phải vượt qua để có thể ngăn cản được một đao này. “Phốc!” Một đao này của Tiêu Thần trực tiếp chém vào thắt lưng của Lưu Tử Lương khiến cho máu văng tung tóe. “Không có khả năng!” Lưu Tử Lương phát ra âm thanh cuối cùng đầy tuyệt vọng và thê lương. Hãn đến là muốn giết Tiêu Thần đây mà ? Như thế nào lại bị Tiêu Thần giết ngược lại đây ? Hãn không dám tin vào sự thật trước mắt. Dưới tình huống hai đại cao thủ đồng thời ra tay vậy mà đối phương chỉ tập trung đối phó hãn, đem hãn giết chết! Mang theo sự không cam lòng và không tin vào sự thật này, đôi mắt của Lưu Tử Lương dần dần ảm đạm. “Phốc” Máu văng ra bốn phía. Tiêu Thần đem đoạn đao chém xuống trực tiếp đem hai đoạn thi thể chém thành bốn! Dừng thân thể lại giữa không trung, Tiêu Thần lạnh lùng xoay người lại nhìn Lý Đạo Viễn đang đuổi theo phía xa.

Tiêu Thần giương đoạn đao chỉ lên trời quay ngược trở lại. Đã mở sát giới rồi nên Tiêu Thần bây giờ ra tay càng thêm lăng lẹ. Tiêu Thần đại khai đại hợp cùng chiến với địa ngục tà thi. Đoạn đao màu đen chém ngang trăm dọc, đao mang trùng thiên. Từng đạo đao mang chói mắt tạo nên từng con sóng năng lượng không ngừng phóng xuất ra ngoài. “Lục Thần.” “Trần Ma” “Băng Liệt” Tam đại tán thủ hợp nhất, Tiêu Thần đem lực lượng có tính chất hủy diệt này quán chú vào trong đoạn đao màu đen, lấy khí thế trước nay chưa từng có chém mạnh về phía Lý Đạo Viễn. Không gì có thể địch lại! Không lưu lại một con đường lui nào, hoàn toàn phong bế con đường chạy trốn của mình. Điều hăn muốn chính là dưới một kích này muốn phân ra kết quả trận chiến. Đây chính là trận sinh tử chiến đầy tàn nhẫn của nam nhân. Không chỉ tàn nhẫn với địch nhân mà đối với chính mình cũng tàn nhẫn không kém. Bức chính mình vào tuyệt cảnh để bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ nhất. Một đao phong bế mười phương hướng. Lý Đạo Viễn cũng không thể tránh được một đao này, thân ảnh quý mị của hăn ở trong hắc vụ liên tục làm ra các động tác khó tin được. Thân thể giống như đã biến dạng lấy hai tay cứng rắn như tinh cương tạo một góc độ cực kỳ xảo diệu bắt lấy đoạn đao. Nhưng tam đại tán thủ đồng thời dung nhập vào một chỗ tạo ra lực lượng hăn có thể ngăn cản sao! Hơn nữa Tiêu Thần đã đem đệ tứ tán thủ ‘Nghịch Loạn Thức’ đánh ra rồi. Thân thể mạnh mẽ như địa ngục tà thi cũng khó mà thừa nhận một lực lượng như thế. Hai tay không cánh nào giữ được đoạn đao. Nó mang theo lực lượng cường đại phá vỡ tất cả chém vào trong hắc vụ. Âm thanh ‘leng keng’ vang lên bên vai trái của Lý Đạo Viễn. Đoạn đao mạnh mẽ chém xuống nhưng không thể chém rơi cánh tay này. Tiêu Thần kinh sợ vô cùng, thân thể của Lý Đạo Viễn rốt cuộc là thân thể gì đây ? Đã dung hợp vài đại tán thủ rồi nhưng lại không thể đem một cánh tay chặt đứt ra được. Quả thực là một thân thể rất đáng sợ. Lục Thần Thức, Trần Ma Thức... Lực lượng cuộn cuộn không ngừng lại giống như một dòng sông lớn. Đoạn đao mang theo áp lực như vạn vạn quân đang di chuyển, không ngừng gia tăng lực lượng. Điều Tiêu Thần muốn bây giờ chính là đánh gãy một cánh tay của đối phương. “Hống...” Đây là lần đầu tiên địa ngục tà thi lên tiếng, ngửa mặt lên trời hống một tiếng chấn động

mọi người. Đầu tóc rối bời bay múa loạn dưới gió, huyết quang trong đôi mắt bắn ra càng thêm lạnh lẽo. Cố dùng sức giãy giụa thân người rồi sau đó mạnh mẽ chạy thoát ra ngoài. Cánh tay kia của Lý Đạo Viễn mặc dù không bị chặt ra khỏi thân thể, mặc dù bị Tiêu Thần đánh lên đó tạo ra một vết thương rất đáng sợ nhưng lại không có một giọt máu nào bắn ra. Thân thể hẳn hoàn toàn bị thi thể hóa rồi đã không hề có máu lưu chuyển nữa. Tiêu Thần cất bước đi trên không trung như đi trên mặt đất. Bầu trời theo cước bộ của Tiêu Thần mà rung động. Đó chính là sự rung động của thiên địa linh khí. Từng bước được bước ra khiến cho khí thể của Tiêu Thần càng ngày càng cao. Ngay sau đó, Tiêu Thần một đao tiếp một đao được chém ra, đao mang trùng thiên, liên tục mười tám đao chém về phía Lý Đạo Viễn. Mười tám đao ánh sáng rực rỡ như trận trận lưu tinh phá trường không. Nếu có người trong Thiên Đế Thành khi nhìn lên không trung sẽ giật mình phát hiện ra ánh sáng của những lưu tinh này quá mức rực rỡ rồi! Lại có thể chiếu sáng một phương bầu trời rộng lớn. “Đương đương đương...” Từng tiếng kim loại va chạm nhau không ngừng vang lên bên tai. Cánh tay của Lý Đạo Viễn không ngừng va chạm với đoạn đao của Tiêu Thần. Hẳn phá giải liên tục mười một đao nhưng đao mang cuối cùng cũng dần dần áp chế hẳn. Bảy đao cuối cùng như lôi quang giáng xuống, khí thể không gì có thể ngăn cản được. “Phốc.” Thân thể bị bảy đao chém trúng liên tục, bảy đao cuối cùng này mặc dù đều chém lên thân thể của Lý Đạo Viễn nhưng không chém vào cùng một vị trí. Bảy đao đều bị Lý Đạo Viễn phân tán không cho chém vào cùng một chỗ. Từng vết thương đáng sợ xuất hiện khắp thi thể tà thi. Hai đao cuối cùng lại có thể chém ra vết máu. Xem ra địa ngục tà thi sắp bị tuyên bố trảm phá rồi. Thân thể Lý Đạo Viễn sắp sửa khôi phục lại trạng thái bình thường. Tiêu Thần chuẩn bị ra tay một lần nữa nhưng bị một người chân đạp đám mây năm màu bay lên không trung ôm lấy thân thể Lý Đạo Viễn sắp sửa chống đỡ không nổi. “Ngũ Hành Phong!” Trong đôi mắt Tiêu Thần bắn ra hai đạo thần quang, đoạn đao chỉ lên trời. Nhìn đại địch trước mặt rồi sau đó phá không bay nhanh về phía trước. “Tiêu Thần ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt sao?” Thần sắc của Ngũ Hành Phong lạnh lùng vô cùng nói: “Ta rất muốn ra tay nhưng ngươi đã bị

thụ thương nhất định rồi nên chiến thắng người chẳng chút thú vị nào.” Tiêu Thần không hề lên tiếng, hẳn biết được không phải Ngũ Hành Phong cuồng vọng mà là đối phương quả thực có được thực lực để cuồng vọng. Cứ việc đã một lần đánh bại Ngũ Hành Phong rồi nhưng đối phương cũng đã tiến bộ. Muốn phân sinh tử sợ rằng mình sẽ phải trải qua một trận chiến đấu rất thống khổ. Tiêu Thần không thể quên được sự hung hiểm của trận chiến lần trước. “Sát!” Không có khả năng Tiêu Thần sẽ phải lui bước. Tiêu Thần giờ đoạn đao đã được Lục Thần Thức dung nhập vào trong đó chém xuống bụng Ngũ Hành Phong. Đôi mắt của Ngũ Hành Phong giống như điện, “Thổ Hành Quyền” được hãn xuất, ánh sáng màu vàng đất vô tận bay lên nhắm vào Tiêu Thần. “Đương.” Đao cùng quyền va chạm với nhau phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc. Giống như một đạo thiên lôi đánh lên không trung. Từng đạo tàn ảnh, ngàn vạn màu sắc xuất hiện liên tục. Tiêu Thần cùng với Ngũ Hành Phong đại chiến không ngừng khiến cho xung quanh đó xuất hiện từng cơn sóng năng lượng. Ánh đao lập lòe dường như đã trở thành một khu rừng đao, khắp nơi đều là đao mang. Ngũ hành thần quyền của Ngũ Hành Phong càng ngày càng ngưng luyện, một quyền đánh ra đều dung nạp vào Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ. Ngũ đại thần thông dung nạp cả vạn pháp là một thần thông huyền ảo và cổ xưa nhất dưới sự thi triển của thiên tài Ngũ Hành Phong càng được phát huy ra thực lực vốn có của nó. Thần thông ngũ hành này có thể tái hiện lại thời kỳ huy hoàng xưa kia. Xoay người lộn một vòng nhỏ, Tiêu Thần đá chân ra. Đùi phải cùng với Hỏa Hành Quyền của Ngũ Hành Phong va chạm với nhau khiến cho bầu trời nơi đại chiến dường như được bốc cháy. Thần diễm ừng hực thiêu đốt đầy trời. Kẻ tám lạng người nửa cân. Hai người vẫn là kình địch như cũ, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào phân ra thắng bại. Ngũ Hành Phong đem Lý Đạo Viễn đã thức tỉnh đây ra xa, toàn lực đại chiến với Tiêu Thần. Đoạn đao đã thu lại, Tiêu Thần dùng quyền đối kháng với Ngũ Hành Thần Quyền của Ngũ Hành Phong. Hai đại cao thủ đại chiến trên bầu trời nhưng chớp mắt đã trải qua trăm chiêu vẫn chưa phân được thắng bại. Từng cơn sóng năng lượng dưng mãnh tràn ra khắp tứ phía. Cuối cùng Ngũ Hành Phong quát to một tiếng: “Sát!” Liên tục năm quyền, quyền sau chậm hơn

nhieu so với quyền trước nhưng lực lượng một quyền đánh ra sau cường đại hơn quyền trước. Giống như một dây cựa sơn liên tục đánh về phía trước. Đây là ngũ hành thần thông được hãn lĩnh ngộ được. Tuyệt học được truyền thừa từ thời thượng cổ đang chờ đợi hậu nhân chậm rãi tìm hiểu. Tiêu Thần cũng đem hết toàn lực đánh ra năm quyền. Bất Diệt Ấn, Lục Thần, Nghịch Loạn, Trấn Ma, Băng Liệt. Năm quyền va chạm với nhau phát ra ánh sáng rực rỡ phía chân trời. Trên bầu trời phát ra từng trận sấm sét, lôi quang lập lòe, tử quang bộc phát ra thật đáng sợ. Đây nhất định sẽ là một đêm rất sôi nổi. Sau khi năm quyền trôi qua thì khóe miệng hai người đều phun ra máu đồng thời lui về phía sau không tiếp tục ra tay nữa. Sau khi giằng co hơn nửa khắc thì Ngũ Hành Phong rút lui không quay đầu trở lại. Tiêu Thần yên lặng đứng đó không đuổi theo. Sau khi điều tức nửa canh giờ liền hoành không bay đi. Mục tiêu thứ hai - Vũ Văn Phong! Phi hành cực nhanh, từng kiến trúc phía dưới trôi qua rất nhanh. Tiêu Thần bay đến trước một cung điện ở giữa. Chính là “Bế Nguyệt Tu Hoa Điện”. Vũ Văn Phong đang ở trong nơi đó tĩnh tu. Đây quả thực là một đêm rất dài. Nếu như người khác biết được Tiêu Thần liên tục tử chiến trong đêm nay chắc chắn sẽ gây nên một trận sóng to gió lớn. Một đêm náo nhiệt, một người điên cuồng, một hành động điên cuồng không kém!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 171: Hữu Ngã Vô Dịch

Chương 171: Hữu Ngã Vô Dịch Người dịch : Jy Biên Tập: Jy Nguồn:

4vn.eu

Bể Nguyệt Tu Hoa Điện như một nơi ở của đế vương. Từng dãy cung điện nổi lên nhau, những bức tường màu vàng sáng bóng được điêu khắc tỉ mỉ. Khắp nơi đều vang lên âm thanh hòa tấu giữa cầm và tiêu rất dịu dàng. Âm thanh say lòng người. Đây là một nơi mà những người đến đều vung tiền như rác. Nơi đây có mỹ tửu thơm ngon, có giai nhân xinh đẹp với những điệu múa và tiếng ca đầy mê hoặc. Đương nhiên những mỹ nữ nơi đây đều là những mỹ nữ tuyệt sắc của Thiên Đến Thành. Nơi đây có những mỹ nữ hoang dã như một con báo mạnh mẽ và tha thướt đầy dã tính. Cũng có những nữ nhân mãnh liệt nhất, như một con ngựa hoang không thể chinh phục, trinh liệt bất khuất. Và những mỹ nữ thơ phú tài tình nhất, có thể cùng nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, có thể cùng ngâm thơ vẽ tranh. Đêm khuya người tĩnh, tà áo ngát hương, luận bàn thơ họa. Những thiếu nữ ngây thơ, những vưu vật động lòng người, những nữ nhân tài ba cùng với những thiếu phụ thành thực tạo nên một khung cảnh mà ngay cả phật cũng muốn uống rượu ca hát với các nàng. Tiêu Thần lẳng lặng đứng trên một cung điện hùng vĩ nhìn bầu trời sao. Dường như cùng với thế giới náo nhiệt bên dưới ở hai không gian khác nhau. Phía trên là bầu trời đêm yên tĩnh, phía dưới là hồng trần rất náo nhiệt nhưng trong lòng Tiêu Thần lúc này chỉ là một mảng yên tĩnh. Tâm tư hẳn như đang đặt ở chín tầng trời nhưng thân lại đang ở trong hồng trần phồn hoa này. Tu hành không chỉ là đơn giản là luyện thể mà ở phương diện luyện tâm cũng quan trọng không kém. Thân ở trong hồng trần đầy phức tạp này có khi muốn tùy tâm sở dục, phát vỡ hết thảy mọi ngăn cản nhưng có khi lại muốn có khí độ siêu thoát, đứng lên cao nhìn xuống hồng trần này, xem tâm trạng của chúng sinh. Luyện thể luyện tâm. Trường đao luôn hướng về phía trước. Tiêu Thần đem thương thể bản thân điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Trong bầu trời đêm chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, vô thanh vô tức đi vào trong một tòa đình viện. Đây là địa phương hẳn quen thuộc. Chính là Túy Nhân Cư ở giữa một vườn hoa hồng của Bể Nguyệt Tu Hoa Điện. Chính là nơi cư ngụ của hoa khôi Băng Cầm và Hỏa Vũ. Hiện tại Vũ Văn Phong đang ở bên trong đó. Khắp sân đều là hoa hồng phát ra mùi hương thơm ngát. Tiêu Thần đi nhanh về phía trước, không thể nghi ngờ gì về cầm kỹ của Băng Cầm. tiếng đàn quanh quẩn

khắp nơi khiến cho người khác đắm chìm trong một ý cảnh kì diệu. Chim bay nhảy trên cây, hoa xuân nở rộ, một vài thiếu nữ đang cười đùa vui vẻ ở dưới một tán cây. Một hình ảnh đang múa những điệu múa rất uyển chuyển theo tiếng đàn. “Dừng lại!” Từ bên trong cung điện truyền ra âm thanh của Vũ Văn Phong. Tiếng đàn chợt ngưng lại, Hỏa Vũ cũng dừng lại điệu múa uyển chuyển của mình. Lúc này Vũ Văn Phong đang xích lõa nửa người trên ngai uống rượu một mình. Thân thể màu đồng tráng kiện như thân thể của cầu long. Cương mãnh đầy lực lượng, làn da lấp lóe bảo huy. Đây là một thanh niên tràn ngập dã tính có một đôi mắt giống như của dã thú. Phát ra quang mang làm cho người khác sợ hãi. Lạnh lùng, mạnh mẽ, hung ác! Vũ Văn Phong sau khi lên tiếng liền xoay người lại hướng về ngoài điện gọi: “Đã đến đây rồi thì xin mời vào!” Tiêu Thần đẩy cửa tiến vào trong, bộ dáng thông dong mà lại bình tĩnh ngồi lên trên long y. Đôi mắt như đao quang sắc bén nhìn thẳng vào Vũ Văn Phong. “À, ra là Tiêu huynh đến.” Vu vật Hỏa Vũ có vóc người lả lướt với những đường cong uyển chuyển. Trong khi cất bước đi đến chào hỏi Tiêu Thần thì chiếc eo thon nhỏ ấy giống như một con thủy xà đang di chuyển. Cất lên âm thanh đầy nhu mì và vui tươi: “Lan Nhi, các người còn không mau đi đến đây.” Không đợi nàng phân phó thì những thị nữ bên cạnh đã đem những bình mỹ tửu đến rót vào ly mời Tiêu Thần. Ánh mắt Vũ Văn Phong như man thú nhìn Tiêu Thần lạnh lùng vô cùng. Nhiệt độ trong đại điện vì ánh mắt này mà đột ngột hạ xuống thấp hơn nhiều khiến cho vài tên thị nữ không lạnh bị rét run, hần đứng lên nhìn Tiêu Thần lạnh lùng nói: “Muốn ra tay ở chỗ này sao?” “Nơi nào cũng được.” “Giết người không tính là làm nhục bàn tay của ta.” Vũ Văn Phong rất tự tin. Có bộ dáng bề ngễ thiên hạ. Ánh mắt nhìn Tiêu Thần rất kiêu ngạo. Ba ngày trước với phong thái như vậy hắn đã ở trước cửa thành oanh sát Tiêu Thần. Tràn đầy dã tính và ma tính vô cùng. “Chỉ có ta mới xứng đáng với hai từ 'Vô Địch'. Còn người... không xứng!” Tiêu Thần không muốn tiếp tục nói lời thừa liền đứng lên đi ra ngoài. Vũ Văn Phong rất dã tính, mái tóc dài không gió tự bay phất phơ. Một chiến ý đáng sợ từ trong cơ thể bạo phát ra. Nghe Tiêu Thần nói thế hắn liền lạnh lùng trả lời: “Tốt. Với ta mà nói người chẳng khác nào người chết. Hôm nay cho dù

người không đến tìm ta thì ta cũng sẽ đi tìm người thôi!” Dứt lời liền uống một chén rượu rồi sau đó hung hăng đập lên trên mặt đất cất bước đi ra ngoài. Băng Cầm với tài nghệ đạ cầm và Hỏa Vũ có vóc người thon dài rất uyển chuyển sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái liền theo hai người đi ra ngoài. “Hai vị đều là những anh kiệt của Nam Hoang. Cuộc chiến tối nay nhất định sẽ danh chấn khắp Nam Hoang. Bể Nguyệt Tu Hoa Điện ta có một ‘Minh Hồ’. Xin mời hai vị đến nơi đây tiến hành quyết đấu.” Băng Cầm với một thân bạch y bay nhẹ nhàng theo gió. Xinh đẹp xuất trần như tiên tử khe khẽ cất tiếng. Hỏa Vũ lại rất trực tiếp, nàng khẽ cử động thất lưng mềm mại cười cười nói: “Đánh một trận danh chấn Nam Hoang. Anh hùng nào lại không có mỹ nhân đi theo đây chứ ? Ta với Băng Cầm tỷ tỷ nguyện ý ở bên cạnh Minh Hồ lấy cầm tiêu trợ trận.” “Ta rất chờ mong thời gian trôi qua nhanh để có thể vào Khai Hương Các cùng hai nàng..” Vẻ mặt của Vũ Văn Phong rất điên cuồng khi cất tiếng nói. “Ha ha, ta cũng muốn cùng người chiến thắng tiến vào Khai Hương Các đây.” “Tốt, đêm nay hai nàng phải bồi tiếp ta rồi. Ha ha.” Thần sắc Vũ Văn Phong bắt đầu điên cuồng, quang mang trong đôi mắt ngày càng thịnh. Hắn quay đầu lại nhìn Tiêu Thần lạnh lùng nói: “Tối nay đánh một trận có mỹ nữ ở một bên thì người chiến thắng sẽ được một niềm vui lớn đó. Ha ha.” Mùi hương say lòng người khẽ theo gió truyền khắp nơi. Tiếng cười êm dịu của Hỏa Vũ từ xa xa truyền đến có vẻ phong tình vô cùng, rất mê hoặc lòng người. Ánh trăng đã lên đến đỉnh đầu. Tiêu Thần và Vũ Văn Phong đứng bên cạnh Minh Hồ lạnh lùng nhìn nhau. Ánh trăng mờ ảo như sương như khói khiến cho Minh Hồ này dường như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mờ lung mà rục rờ. Linh động mà mờ ảo vô cùng. Không lên một tiếng mà cũng chẳng có gì để nói. Vũ Văn Phong với nửa người trên xích lỏa, thân thể mạnh mẽ như được tạo thành từ cương thiết tràn đầy lực lượng. Lúc này hắn đang bước từng bước ra, thân thể dần mờ ảo rồi biến mất tại chỗ, chỉ để lại một đạo tàn ảnh như có như không trên không trung, tốc độ rất đáng sợ. Một quyền được đánh ra! Một quyền phi thường tùy ý hung hăng đánh lên đầu Tiêu Thần! Mặt đất vì một quyền này mà rung chuyển, từng cơ sóng cuộn cuộn trên mặt hồ. Một cơn sóng năng lượng mạnh mẽ bài sơn hải đảo

trong nháy mắt thấu phát ra ngoài. Vũ Văn Phong như một tòa thái cổ ma sơn, cả người phát ra lực lượng cường đại không thể đo lường được. Lúc này hắn giống như vạn vạn quân đang di chuyển, mặt đất vì một quyền tùy ý này của hắn mà xuất hiện từng khe nứt lấy hắn làm trung tâm lan truyền khắp nơi. Khi tàn ảnh dần dần biến mất thì Vũ Văn Phong đã đi đến trước mặt Tiêu Thần. Tiêu Thần không lùi mà tiến, đồng dạng đánh ra một quyền đầy lực lượng. “Ầm.” Hai quyền va chạm với nhau phát ra âm thanh như cửu thiên lôi bôn đánh xuống. Âm thanh đình tai nhức óc lan truyền khắp nơi. Những cung điện vùng phụ cận cũng rung chuyển nhẹ nhẹ. Mười mấy đạo tàn ảnh rất nhanh bay đến nơi đây nhưng khi Băng Cầm và Hỏa Vũ khẽ phát tay liền vô thanh vô tức rút lui. Vũ Văn Phong điên cuồng như dã thú, hung hăng như ác long. Thân thể nhanh như thiểm điện, đại khai đại hợp cùng Tiêu Thần kịch chiến không ngừng. Từng khe nứt lớn xuất hiện liên tục trên mặt đất, lực lượng của Vũ Văn Phong quá cường đại rồi. Mỗi một bước chân hạ xuống đều gây ra chấn động khắp nơi. Đây chính là đối thủ đầy cuồng dã mà Tiêu Thần gặp phải. Chẳng khác nào một dã thú hung mãnh rất khó đối phó. “Ầm.” Mỗi quyền của Vũ Văn Phong đều tràn đầy lực lượng, mỗi quyền xuất ra đều có ánh sáng đỏ sẫm xuất hiện. Giống như một cơn sóng máu đáng sợ, mỗi một lần di chuyển lại giống như một tòa cự sơn di động. Còn tốc độ của hắn lại nhanh đến tận cùng. Cường đại và mạnh mẽ vô cùng. Âm thanh cầm vang lên như âm thanh của đao kiếm va chạm với nhau. Ngay sau đó là âm thanh của tiêu cũng được truyền ra. Cầm tiêu giao nhau giống như có thiên quân vạn mã đang di chuyển. Cầm tiêu hoàn toàn đem hào khí trong trận chiến sinh tử này kích phát ra. (Chắc đang chơi bài ‘Thập diện mai phục’ quá ^^!) Tiêu Thần bay lên cao rồi sau đó từ trên dần hạ xuống. Cất bước trên không trung, mỗi một bước được bước ra nặng như vạn quân. Hung hăng đập vào trực ngực Vũ Văn Phong. Đây chính là ‘Thiên Sát Bộ’ nổi tiếng hung ác mà điên cuồng nhất của giới tu luyện. Mặc dù là chiêu pháp ai cũng biết nhưng không có mấy người có thể phát huy nó đến mức tận cùng. Dưới sự xác nhận của những cao thủ trong giới tu luyện thì đây chính là một tuyệt sát rất kinh khủng. Không dễ dàng thi triển ra bởi vì một khi xuất hiện sơ hở đều là những sơ hở chết

người. Thiên Sát Bộ - Từng bước được bước ra – Bể sơn địa liệt. Tiêu Thần bước ra ba bước khiến cho không gian bị bóp méo đi. Mặc dù chỉ cách mặt đất khoảng hai thước nhưng trên mặt đất không ngừng xuất hiện những vết nứt lan tràn khắp nơi. Mặt nước ở Minh Hồ bên cạnh lại sôi trào mãnh liệt. Khi bước thứ tư được Tiêu Thần bước ra trên không trung khiến cho bầu trời lập tức phát ra giông tố, từng cơn gió lớn nổi lên, âm thanh sấm chớp vang lên liên hồi. Một áp lực không nói nên lời tràn ngập khắp không gian. “Hồng...” Vũ Văn Phong cuồng dã như ác long. Hắn bỗng nhiên lấy nắm tay tiếp lấy chân phải đang bước ra của Tiêu Thần. Một nắm tay nặng như vạn ngọn núi, lực lượng cường đại phát ra khiến cho không gian rung chuyển kịch liệt dường như có thể vỡ nát bất kỳ lúc nào. Một quyền điên cuồng và mạnh mẽ cùng với chân phải của Tiêu Thần va chạm với nhau. Đôi mắt của Tiêu Thần khi này sắc bén như đao, đem lực lượng của bản thân tăng lên cực hạn. Căn bản không hề lùi bước bởi vì hắn không hề cấp cho mình một con đường lui nào. Trong chiến đấu chỉ có tiến chứ không lùi!!! Chân phải vừa thừa nhận cỗ lực lượng cường đại kia thì chân phải đã bước ra. Bước thứ năm này vẫn kiên định nhắm thẳng vào ngực của Vũ Văn Phong. Vũ Văn Phong bế qua ở sâu trong Nam Hoang hơn một năm đã đem công pháp của bản thân – Vạn Thú Ma Quyết – tu luyện đến một lĩnh vực hoàn toàn mới. Hắn đối với sự cường đại của bản thân mình mà tự tin vô cùng. Vẫn giơ quyền lên chống đỡ, mạnh mẽ ngăn cản một bước này của Tiêu Thần. Âm thanh vỡ nát không ngừng vang lên, mặt đất như bị một toàn núi to lớn đè lên khiến nó không ngừng vỡ nát. Tiêu Thần không ngừng bước ra Thiên Sát Bộ khiến cho không gian rung chuyển mạnh. Cuối cùng không gian cũng xuất hiện một vết rách rất nhỏ. Vũ Văn Phong không hề lui lại, từng quyền phát ra ngạnh kháng với Tiêu Thần. Cuối cùng hai chân bị lún vào trong mặt đất vỡ nát kia. Nửa thân thể bị Tiêu Thần mạnh mẽ đánh vào trong lòng đất. Không thể nói tu vi hắn yếu hơn Tiêu Thần được. Là do Tiêu Thần lúc này đang chủ công mà đòn công kích của Tiêu Thần quá mức sắc bén đi. Trong lúc nhất thời khiến cho hắn có chút bị động. Bất quá khi Thiên Sát Bộ của Tiêu Thần dần kết thúc thì Vũ Văn Phong lại sinh long hoạt hổ trở lại. Quát một tiếng lớn phá vỡ mặt đất xung

quanh bay lên. Nhắm Tiêu Thần tấn công một cách điên cuồng. Tiếng đàn vang lên như một chiến trường cổ xưa phủ xuống cạnh Minh Hồ. Giống như trăm vạn hùng binh đang công kích. Khắp chiến trường đầy máu, từng khúc xương trắng bị đập vỡ nát, kim qua thiết mã... Cầm tiêu hợp tấu hết sức phù hợp với trận chiến lúc này. “Ầm.” Như một ngôi sao băng rơi xuống Minh Hồ. Theo sự chiến đấu băng sơn liệt địa của hai đại cao thủ khiến cho ven hồ xuất hiện từng cơn sóng lớn, từng màn hơi nước bốc lên được ánh trăng chiếu sáng mờ ảo vô cùng. Vũ Văn Phong lạnh lùng như ác ma, cuồng dã như mãnh thú chỉ lưu lại một tàn ảnh đã cùng với Tiêu Thần tiến vào trong hồ nước. Bọn họ đập sóng đại chiến liên tục. Mỗi khi mặt hồ không tiếp nhận được sức nặng của thân thể thì bọn họ chỉ cần giẫm nhẹ lên lá sen một chút là có thể bay lên tiếp tục đại chiến. Gần như phi hành mà kịch chiến! Đập sóng mà đi dưới ánh trăng. Thanh niên cao thủ đỉnh cấp ở Nam Hoang quyết đấu sinh tử. Hai người kịch chiến đến bây giờ đã xuất ra toàn bộ lực lượng. Không gian xung quanh Vũ Văn Phong dần dần vạn vèo và mơ hồ. Một ánh sáng đỏ như máu bao phủ hẳn. Đây chính là một ‘Vực’ kỳ dị! Hơi thở tràn đầy máu tươi và tàn bạo. Mái tóc của Vũ Văn rơi bởi bay theo gió như một Tu La hạ thế. ‘Vực’ đều là thần thông mà cường giả có tu vi Thức Tàng Cảnh Giới mới đạt được. Tu giả ở Thuế Phàm Cảnh Giới rất khó đạt được, chỉ có rất ít nhân tài kích phát được thần thông này khi ở Thuế Phàm Cảnh Giới. Vũ Văn Phong đầy cuồng dã đã sớm phóng thích được tiềm năng này tuyệt đối chính là thanh niên cao thủ mạnh nhất. Tiêu Thần cũng từng nhìn thấy thanh niên cao thủ khác có thể phát ra ‘Vực’ nên cũng không ngạc nhiên lắm. Thật lâu trước kia, Độc Cô Kiếm Ma khi ở trên long mã đã xuất ra một ‘Vực’ thần bí. Ngoài ra Tiêu Thần còn có được ‘Linh Giác’ của chính mình. Coi như là tiềm năng của Thức Tàng Cảnh Giới sớm phóng thích ra ngoài. Không một ai là con cưng của thiên địa cả. Tất cả mọi người đều có những tao ngộ không giống nhau. Trên đường tu luyện của Tiêu Thần có thành tựu thì người khác cũng có cơ duyên phi phàm cũng tiến bộ. Hết thầy đều dựa vào tâm tính cứng cỏi của bản thân mà không ngừng cố gắng.

Vũ Văn Phong – Một thanh niên cao thủ cuồng dã quả thực có đủ tu vi để kiêu ngạo thiên hạ, có thể bề ngể những thanh niên đồng trang lứa. ‘Vực’ vừa phát ra huyết sắc lập tức phong vân cũng bị biến ảo bởi hơi thở đầy máu tanh này. Thiên địa thất sắc, khắp nơi đại động. Ngàn vạn thú ảnh hiện ra ở phía sau người Vũ Văn Phong. Hắc tu luyện chính là Vạn Thú Ma Quyết đã có được thành tựu rất lớn. Trong một năm bế quan này, cả ngày hắc đều chém giết với mãnh thú. Thậm chí còn chém giết một ít thú hồn thượng cổ trong truyền thuyết. Vạn Thú Ma Quyết – Luyện Thú Hồn! Do tính đặc thù của công pháp bản thân nên hắc tu luyện ra ‘Vực’ huyết sắc đáng sợ này --- Thú Vực. “Tiêu Thần, người đi tìm chết rồi!” Đứng ở trong ‘Vực’ nên Tiêu Thần không thể thấy được thân ảnh của Vũ Văn Phong, chỉ thấy được ‘Vực’ màu đỏ này đang bùng cháy như thần diễm. Lại giống như có ngàn vạn cơn sóng máu đang dừng động trong đó. Thú ảnh bên trong vô cùng vô tận giương nanh múa vuốt ngửa mặt lên trời rít gào. Đường như có thể ảnh hưởng đến linh hồn con người. Vũ Văn Phong mang theo một lực lượng đáng sợ đầy cuồng dã nhắm vào Tiêu Thần di chuyển đến. Dưới đêm trăng, vóc người Tiêu Thần cao ngất với đôi mắt phát ra hai đạo quang mang sắc bén. Hắc không hề e ngại phát ra chiến ý ngập trời. Một lực lượng cường đại bạo phát ra khiến cho hồ nước bên dưới xuất hiện từng cơn sóng lớn. Sát ý trùng thiên!!! Gặp mạnh càng mạnh!! Gặp được đối thủ có ‘Vực’ thì Tiêu Thần giống như một chiến thần tỉnh giấc. Toàn thân bộc phát ra ánh sáng rực rỡ như ngọc. ‘Bắc Đẩu Quang Mạc’ được nhập vào trong cơ thể trước kia bây giờ đã bay ra trước người hắc giống như là viễn cổ chiến giáp được phục hồi. Tràn ngập sát khí! Mỗi một bộ phận của chiến giáp khi bao phủ từng bộ phận của cơ thể Tiêu Thần không ngừng phát ra âm thanh ‘leng keng’. Cuối cùng bắc đẩu quang mạc cũng bao phủ cả người Tiêu Thần.

@Bắc Đẩu Quang Mạc: Mọi người có thể đọc lại chương này nói về nó ở trận chiến với linh sĩ trên Long Đảo

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 172: Trấn Áp Thú Ma

Chương 172: Trấn Áp Thú Ma Người dịch : Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

‘Bắc Đẩu Quang Mạc’ phát ra thần quang rực rỡ như một hoàng kim chiến giáp toát hơi thở sát phạt vô cùng vô tận. ‘Bắc Đẩu Quang Mạc’ được Tiêu Thần gọi là ‘Phong Thần Quang Mạc’ vốn được hãn cực kỳ coi trọng như sau khi tứ đại tán thủ xuất hiện thì bắc đẩu quang mạc bị Tiêu Thần bỏ qua một bên. Nhưng bây giờ sau khi huyết đạo được thần hóa khiến cho lực lượng tăng mạnh. Giữa tám đại thần huyết có sinh mệnh tinh nguyên tràn đầy không ngừng lưu chuyển liên tục. ‘Bắc Đẩu Quang Mạc’ như được nuôi dưỡng một thời gian dài, bây giờ nó xuất hiện so với trước kia cường thịnh hơn rất nhiều. Như một cỗ giáp thức tỉnh. Vừa hình thành bắc đẩu quang thuần vừa hóa thành chiến giáp phát ra ánh sáng chói mắt. ‘Phong Thần Quang Mạc’ sau khi được trọng tân lại thì đây là lần đầu tiên Tiêu Thần mặc giáp đối địch! Hãn cảm giác được sự cường đại và đáng sợ của Vũ Văn Phong. Đây là một thanh niên cao thủ tràn đầy ma tính tồn tại không theo lẽ thường. Chỉ có cao thủ ở Thức Tàng Cảnh Giới có được trận vực mới có thể chiến thắng hãn còn những tu giả bình thường không cách nào chống lại. Đúng lúc này thì công kích của Vũ Văn Phong đã đến phía trước Tiêu Thần rồi. Thú Vực đỏ sậm khiến cho người khác sợ hãi không thôi. Một hơi thở huyết sát kinh khủng truyền đến. Huyết lãng nhiễm đỏ cả bầu trời, thần diễm đỏ như máu bùng cháy mãnh liệt. Âm thanh vạn thú di chuyển đình tai nhức óc, lại có âm thanh rống giận của man thú truyền đến, âm thanh đáng sợ này lại có thể khiến cho mặt hồ không ngừng xuất hiện những bọt nước lớn. Ngay khi Tiêu Thần cảm thấy đau đầu vô cùng thì âm ba lại có thể bỏ qua thân thể hãn, trực tiếp công kích vào linh hồn. Cuối

cùng thì Bắc đẩu quang mạc đã bao phủ toàn bộ cơ thể hắn, chỉ chừa lại một đôi mắt lấp lóe hàn quang. “Ầm.” Bầu trời rung chuyển mãnh liệt. Vũ Văn Phong mang theo Thú Vực di chuyển tạo ra thanh thế quá mức kinh người rồi. Một quyền đánh ra khiến cho không gian vụn vụn, ‘Vực’ bộc phát ra một lực lượng đáng sợ có thể ảnh hưởng đến không gian. Tiêu Thần bay lên không trung không ngừng đánh ra Lục thần tán thủ. Những tia máu trong ‘Vực’ không ngừng bị Tiêu Thần chém nát. Rồi sau đó hắn bắt đầu từ trên trời hạ xuống, lấy mạnh mẽ đánh mạnh mẽ, không hề có một chút ý định lui lại nào. ‘Vực’ khi di chuyển đều mang theo một lực lượng kì dị. Trong phạm vi nó bao phủ thì tất cả những ngoại lực đều bị hóa giải đến một phạm vi lớn nhất. Còn lực lượng nó phát ra lại không ngừng tăng cao. “Ầm ầm.” Hồ nước sôi trào, huyết quang tận trời, vạn thú rít gào. Hồ nước bị ảnh hưởng bốc lên sương trắng vô cùng vô tận, khắp mặt hồ đều bị sương mù bao phủ. Tiêu Thần bị một lực lượng khổng lồ đánh bay ngược trở lại. Vũ Văn Phong đập sóng màu đi, thân thể như một đạo huyết ảnh nhanh như gió như điện. “Đi tìm chết!” Vũ Văn Phong cuồng ngạo vô cùng, Vạn Thú Ma Quyết di chuyển như thông thiên. Hắn ở bên trong huyết quang như một Ma Thần có lực lượng câu thông thiên địa. Thiên địa linh khí mệnh mệnh từ bốn phương tám hướng hội tụ lại. Vì vực mà tụ hợp, vì quyền hắn mà cuồng bạo. Hắn huy động quyền liên tục, mười ba quyền đánh ra quyền sau mạnh hơn quyền trước. Sóng nước trong Minh Hồ nâng cao tận trời, mặt hồ bị lực lượng công kích mạnh mẽ của hắn làm lộ ra bùn ở dưới đáy. Sáu phần nước hồ đều bị hắn đánh bay lên không trung. Tiêu Thần không chút sợ hãi thuận theo thế công của hắn lùi nhanh trở lại. Sau khi điều chỉnh một chút liền nhắm vào Vũ Văn Phong ở bên trong huyết quang bay thẳng vào. Hắn không phải là người lỗ mãng không biết sống chết mà là hắn cảm giác được có thể ngạnh kháng với Vũ Văn Phong. Chỉ là khoảng cách càng gần thì dễ tìm được cơ hội đột phá hơn thôi. Lục Thần! Trấn Ma! Băng Liệt! Tam đại tán thủ dung hợp làm một trên hai bàn tay của Tiêu Thần. Một lực lượng bài sơn hải đảo được xuất ra hết lần này đến lần khác. Như những cơn sóng lớn vô cùng vô tận lại như một ngôi sao vẫn lạc phá toái trường không. Thần quang vô cùng vô tận bao phủ cái hồ nhỏ này khiến cho ánh sáng của trăng

sao trên bầu trời đêm ảm đạm hơn rất nhiều. Phô thiên cái địa! Lúc này Tiêu Thần không hề giữ lại chút lực lượng nào, dùng tất cả lực lượng mà hắn có cùng đại chiến với Vũ Văn Phong. Chỉ là Thú Vực màu đỏ sậm này quá mức tà dị rồi. Đường như đã hình thành một thiên địa riêng biệt, bên trong như ẩn chứa pháp tắc. Xem như không nhìn thấy những cơn sóng năng lượng bài sơn hải đảo mà Tiêu Thần công kích đến này. Tầng tầng sóng năng lượng như đánh vào khoảng không. Từng tia máu đỏ sậm như bốc cháy lên mãnh liệt tạo ra huyết quang ngập trời phủ xuống. Vũ Văn Phong trực tiếp lướt qua từng cơn sóng năng lượng Tiêu Thần tạo nên, mỗi một bước điều xuất hiện những nơi khác nhau trên mặt hồ. Chỉ vài bước hắn đã xuất hiện trước mặt Tiêu Thần. ‘Bình Loạn Thức’ – một chiêu thức trong Vạn Thú Ma Quyết được đánh ra tạo nên những tiếng nổ đinh tai nhức óc. Huyết sắc quang mang bạo phát tạo ra một hư ảnh của thượng cổ man thú gào thét bay thẳng đến Tiêu Thần. Âm thanh vỡ nát vang lên không ngừng. Tiêu Thần mặc dù xuất toàn lực ngăn cản nhưng bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay ra ngoài khiến trong miệng phun ra một tia máu tươi. “Ha ha...” Vũ Văn Phong ngửa mặt lên trời phát ra những tiếng cười kiêu ngạo vô cùng. Thân ảnh của hắn từ trong huyết sắc thú vực xuất hiện lạnh lùng lên tiếng: “Ta đã tu luyện ra ‘Vực’, người dựa vào cái gì đòi đấu với ta ? Người có thể đấu lại sao ? Giết người không phải là chuyện khó khăn gì. Trước mặt huyết sắc thú vực của ta thì lực lượng của người bóng trắng in dưới nước mà thôi. Không tạo ra một chút tác dụng nào cho ta cả. Bởi vì người căn bản không thể phá vỡ thú vực của ta được. Người – không – thể.” Tiếng đàn âm trầm vang lên khắp nơi bên hồ. Tiêu Thần lau đi vết máu trên khóe miệng, quang mang trong đôi mắt càng thêm bốc cháy rừng rực. Trong lòng Tiêu Thần không một chút sợ hãi nào, người lại chiến ý dâng lên càng cao. Hiện tại điều hắn muốn chính là có một địch nhân như thế. Máu huyết trong cơ thể hắn đã sôi trào lên, hắn vốn là một cuồng nhân chỉ là ngày thường không biểu lộ ra mà thôi. Bình thường người không phạm ta thì ta không phạm người. Đây chính là quy tắc của hắn. Bây giờ ý chiến điên cuồng của hắn đã được kích phát ra hoàn toàn. Tiêu Thần đứng trên mặt hồ, đập sóng công kích Vũ Văn Phong, khí thế cả người càng ngày

càng thịnh. Cuối cùng thân thể hần như một cột ánh sáng bùng cháy mãnh liệt, như một thanh lợi kiếm bay lên không trung. Cả người được hần đưa vào trong trạng thái chiến đấu mạnh mẽ nhất. Lục Thần! Trấn Ma! Băng Liệt! Nghịch Loạn! Tứ đại tán thủ được hần đánh ra cùng lúc. Mục tiêu của hần cũng chỉ có một điểm-yết hầu của Vũ Văn Phong. Cứ việc đã có huyết vụ ngăn cản nhưng linh giác nhạy cảm của Tiêu Thần đã tập trung vào một điểm kia. Lục Thần Thức hóa thành ngàn vạn ánh sáng mờ ngưng tụ thành những thanh đao kiếm sắc bén. Trấn Ma Thức như một cánh cửa địa ngục được rộng mở. Từng đạo từng đạo văn tự cổ xưa to lớn xếp hàng tại không trung trấn áp về phía trước. Băng Liệt Thức dường như đã phát toái hư không hóa thành từng đạo từng đạo liệt ngân trải rộng khắp không trung. Dường như đã tạo nên một khoảng không gian mới. Nghịch Loạn Thức – lấy những thủ pháp phức tạp đánh ra những ấn ký huyền ảo khó hiểu. Điên đảo âm dương, từng chùm ánh sáng không ngừng đánh về phía huyết quang màu đỏ sậm kia. Nó muốn phá vỡ thú vực này. Tứ đại tán thủ chỉ tập trung vào một điểm là huyết hầu của Vũ Văn Phong. Tứ đại tán thủ bộc phát ra một lực lượng đáng sợ! Thâm sâu như biển lớn, mang một xu thế không gì ngăn cản được. Vượt qua hết thủy mọi ngăn cản, phá vỡ tất cả mọi vật. Vũ Văn Phong rốt cuộc cũng biến sắc, thú vực mạnh mẽ được hần tu luyện ra cũng cảm giác được sự áp bức đầy nguy hiểm. Nhất là yết hầu khiến cho trong lòng hần xuất hiện một sự sợ hãi khó hiểu. Thân hình hần lùi lại nhanh chóng như quỷ mị, biến mất tại chỗ nhanh như lưu tinh. Nhưng linh giác Tiêu Thần tập trung vào hần theo sát hần như bóng với hình., tứ đại tán thủ dung hợp lại một chỗ đồng thời bạo phát ra bay thẳng đến yết hầu của Vũ Văn Phong. Vũ Văn Phong biến sắc một lần nữa. Tính tình hần điên cuồng như dã thú, ở sâu trong nam hoang tu luyện hơn một năm thì ngày nào cũng làm bạn với dã thú cho nên hần cũng có được trực giác nhạy bén của dã thú đối với sự nguy hiểm đến tính mạng. Xoát xoát xoát. Hai người không ngừng thay đổi vị trí. Ở trên mặt nước Minh Hồ có hai bóng ảnh không ngừng dây dưa với nhau. “Ầm.” Lực lượng của tứ đại tán thủ dung nhập cùng một chỗ rốt cuộc cũng bạo phát ra. Một tay của Vũ Văn Phong bảo vệ yết hầu, một tay điều khiển thú vực tiếp một kích mạnh nhất của

Tiêu Thần. Hai người đều bị lực lượng phản chấn bay ra ngoài. Cả hai đều phun ra một ngụm máu. “Điều ta muốn chính là cảm giác này!” Tiêu Thần thì thảo tự nói. Cứ việc bị thương thì đã sao ? Ánh mắt của hắn lại càng thêm sáng ngời, hắn cảm giác được cánh cửa phong ấn của bảo tàng bên trong cơ thể đã xuất hiện một khe hở, cánh cửa phong ấn sắp được mở ra rồi. Vũ Văn Phong sau khi ổn định thân hình cũng không hề lên tiếng mà đạp nước trên mặt hồ đi đến Tiêu Thần. Tốc độ chậm chạp có vẻ nặng nề vô cùng. Phía trên hồ nước như bị một tòa núi lớn rơi xuống, một cảm giác áp lực rất khó chịu khiến cho người ta hít thở khó khăn vô cùng. Thú vực màu đỏ sậm không ngừng mở rộng ra, mỗi một hồ ảnh ác thú đều bay ra ngoài bao quanh Tiêu Thần, cả Minh Hồ đều bị bao phủ hoàn toàn. Từ xa nhìn lại nơi đây huyết quang tận trời, ‘Vực’ đỏ sậm mạnh mẽ vây Tiêu Thần vào bên trong. Tiêu Thần cũng không hề e ngại, trong sát na khi cánh cửa bảo tàng của cơ thể khẽ hé mở ra thì tám đại thần huyết phát ra quang quang chói mắt. Huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, hai huyết Thương Khâu ở hai chân, hai huyết Kiên Tinh ở hai bên vai, hai huyết Lao Cung ở hai tay, Trung Đình huyết ở ngực được mấy luồng sáng quán thông với nhau. Không giống như trước kia chỉ có thể cảm nhận mà không thể nhìn thấy được, bây giờ dùng mắt thường cũng có thể chứng kiến rõ. Đó như một sợi dây mà vàng rực rỡ đem tám đại thần huyết kết nối lại một chỗ. Thán thông đầu, tứ chi, ngực trở thành một chữ đại (大) thật lớn. Kim sắc từ trong cơ thể phát ra rực rỡ, bắc đẩu quang mạc càng cường thịnh. Hoàng kim chiến giáp được bắc đẩu quang mạc tạo nên như được thực thể hóa. Sinh mạng tinh nguyên như hồng thủy vỡ đê rít gào chảy cuộn cuộn. Chỉ trong chốc lát đã chạy khắp toàn thân Tiêu Thần. Lực lượng vốn tiêu hao như không còn gì chỉ trong chốc lát đã hồi phục như thời kì cường thịnh nhất, hơn nữa mạnh mẽ hơn nhiều. Quang mang rực rỡ đen toàn thân Tiêu Thần bao phủ vào bên trong. Thú vực màu đỏ sậm kia đã bao phủ hoàn toàn Tiêu Thần nhưng không cách nào có thể đến trước người hắn được. Đây là một cỗ sinh mạng tinh nguyên dồi dào như biển rộng. Thân thể Tiêu Thần chỉ trong chốc lát đã được tẩy lễ một lần, càng trở nên cường thịnh hơn rất nhiều. Một đôi mắt phát ra thần quang rực rỡ, người bạn hoàng kim thần giáp.

Những ngón tay Tiêu Thần như đao. Mỗi một bước được hấn bước ra đều di chuyển hơn tám trượng tiến thẳng đến Vũ Văn Phong. Dĩ nhiên có thể phá vỡ lực giam cầm của Thú Vực. “Không có khả năng!” Lần đầu tiên Vũ Văn Phong lộ ra vẻ mặt đầy khiếp sợ. “Ầm.” Tay Tiêu Thần như đao run lên liên tục. Lực lượng theo hình xoắn ốc từ nắm tay Vũ Văn Phong truyền vào cơ thể hấn, phá vỡ tầng máu đỏ sậm bên ngoài cơ thể hấn. “Phốc.” Vũ Văn Phong điên cuồng phun ra ba ngụm máu tươi, thân thể bị chấn bay ra ngoài. Đến bây giờ hấn vẫn không tin tưởng khiếp sợ nói: “‘Vực’. Người có thể tu luyện thành trận vực ngay vừa rồi?” Hấn cảm giác đây chính là lực lượng của ‘Vực’ đã mạnh mẽ phá tan Thú Vực màu đỏ này của hấn. “Vực đã là cái gì? Trên thế gian này không có thần thông vô địch mà chỉ có người vô địch thôi.” Tiêu Thần bước một bước lên, chưởng đao chém ra lần nữa phát ánh sáng rực rỡ nhắm vào vùng bụng của Vũ Văn Phong. “Đây tuyệt đối là ‘Vực’” Vũ Văn Phong từ trong Thú Vực đỏ sậm dùng quyền đầu của mình so với chưởng đao của Tiêu Thần. “Oanh oanh oanh.” Âm thanh vỡ nát vang lên không ngừng. Thần quang đầy trời đem cả Minh Hồ bao phủ vào trong. Vũ Văn Phong và Tiêu Thần đồng thời hộc máu nhưng Vũ Văn Phong thì lui ra sau từng bước còn Tiêu Thần thì từng bước tiến lên. Chỉ có tiến không lùi! Tiêu Thần mang theo xu thế đánh đến hơi thở cuối cùng, khí thế vô cùng. Những đường kim sắc quán thông tám đại huyết đạo được thần hóa dường như đã hình thành một thần chi tuần hoàn liên tục. Sinh ra lực lượng không ngừng, mô phỏng một ‘Vực’ chân thật. Mặc dù không phải là ‘Vực’ nhưng cũng không kém gì. Sinh mệnh tinh nguyên ẩn tàng trong các thần huyết mặc dù đã rút lui về bên trong thần huyết nhưng ‘Vực’ được mô phỏng này không biến mất theo mà hòa nhập vào Bắc đẩu quang mạng. Kim sắc thần giáp bộc phát ra tác dụng như Thú Vực màu đỏ sậm kia. Ảnh hưởng đến không gian xung quanh, những lực lượng khác rất khó có thể tiến vào bên trong ‘Vực’. Nhưng người sở hữu ‘Vực’ lại có thể phát huy được lực lượng của mình ở trạng thái mạnh nhất. Thực ra thu hoạch lớn nhất của Tiêu Thần là những đường màu vàng nối liền tám đại thần huyết với nhau. Tương lai có biến hóa như thế nào rất khó có thể đoán trước được. Chưởng đao như cầu vồng, khí thế của Tiêu Thần càng ngày càng

thịnh. Tiêu Thần lấy mạnh mẽ đối mạnh mẽ. Đại khai đại hợp công kích Vũ Văn Phong. Vũ Văn Phong luôn lấy lực lượng và sự cuồng dã mà nổi tiếng. Nhưng Tiêu Thần lúc này đã lấy những điểm mạnh của hãn công kích lại hãn, cuồng phách vô cùng, mãnh liệt vô cùng. Hai đại cao thủ trong nháy mắt đã kịch chiến hơn trăm hiệp khiến cho Minh Hồ nổi lên những cơn sóng tận trời. Vũ Văn Phong bị lực lượng mạnh mẽ của Tiêu Thần áp chế! Đây là một loại cảm giác thất bại khó diễn tả bởi vì Tiêu Thần hoàn toàn dùng lực lượng đối kháng lực lượng, lấy mạnh mẽ đối mạnh mẽ. Dùng sở trường của Vũ Văn Phong áp chế hãn. Điên cuồng, so với hãn điên cuồng hơn nhiều. Mạnh, so với người mạnh hơn nhiều. Lấy lĩnh vực mình mạnh mẽ nhất đánh bại mình, điều đó rất khó chịu. “Hống...” Vũ Văn Phong ngửa mặt lên trời rống giận. Hãn liền bay lên không trung cùng với Tiêu Thần ngang kháng ba quyền cuối cùng. “Ầm...” “Ầm...” “Ầm...” Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, ánh sáng chói mắt vô cùng. Tiếng xương cốt vỡ nát truyền ra từ nơi hai người giao chiến. Vũ Văn Phong bị đánh bay ra ngoài. Năm tay run rẩy rất nhỏ. Trong đó dĩ nhiên có bốn ngón đã bị gãy xương. Mà tay của Tiêu Thần cũng đau nhức vô cùng. Xương bàn tay đã xuất hiện những vết nứt, hãn có thể cảm giác được sự đau nhức nơi xương tay bị rạn nứt kia. Nhưng mà hãn không chút nào do dự giờ bàn tay xuất hiện vết nứt kia lên. Vẫn dùng tay như đao hướng về Vũ Văn Phong chém đến. Bất đắc dĩ! Phẫn nộ! Năm tay bị gãy của Vũ Văn Phong run rẩy không ngừng, hãn cố gắng nắm chặt lại nhưng cho dù cố gắng như thế nào cũng không thể khép năm ngón tay lại được. Cuối cùng ngửa mặt lên trời huyết sáo một tiếng dài, bay nhanh như điện ra bên ngoài Bể Nguyệt Tu Hoa Điện, điều hãn chỉ có thể làm bây giờ là bỏ chạy. Sát ý của Tiêu Thần sớm đã xuất hiện rồi, hãn triển khai Bất Tử Thiên Dực bay nhanh đuổi theo sau. Rất nhanh đã theo kịp Vũ Văn Phong. “Ầm.” Một chưởng đao được hãn chém ra, thân ảnh cao lớn của Vũ Văn Phong bị sóng năng lượng đánh bay phun máu tươi liên tục. Nhưng hãn cũng đã bay ra bên ngoài Bể Nguyệt Tu Hoa Điện. Hãn nhìn vào dòng sông phía trước rồi sau đó không chút do dự nhảy vào lòng sông. Tiêu Thần cũng gần như đồng thời tiến vào lòng sông cùng lúc nhưng thần thức nhạy cảm của hãn không cách nào tìm được bóng

dáng của Vũ Văn Phong. Linh giác của hắn đã mất đi hiệu lực rồi. Không hề trì hoãn chút nào. Tiêu Thần lao ra khỏi dòng sông đứng lẳng lẳng trên bầu trời yên lặng điều tức, chữa trị thương thế của cơ thể. Cho đến hơn nửa canh giờ sau hắn mới mở mắt một lần nữa. Cách đó không xa, thân thể là lướt mà uyển chuyển của Hỏa Vũ di chuyển đến gần Tiêu Thần. Còn Băng Cầm với một thân bạch y trắng đang đứng trước cửa lớn của Bể Nguyệt Tu Hoa Điện nhìn hắn. “Tiêu huynh, đêm nay chúng ta chuẩn bị tặng cho người thắng một phần đại lễ đây.” Thần thái của Hỏa Vũ quyến rũ vô cùng. Một đôi mắt long lanh như nước nhìn Tiêu Thần không chút nháy mắt, trong đó tràn đầy sự khiêu khích. “Đại lễ hôm nay ta xin ghi nhớ, ngày khác sẽ trở lại lấy sau.” Dứt lời, Tiêu Thần bay lên trời hướng một khu vực khác bay đi. “Kế tiếp, Độc Cô Kiếm Ma!” Cho đến rất lâu sau khi Tiêu Thần rời khỏi thì ở hạ lưu cách đó khoảng trăm thước, Vũ Văn Phong mới từ trong đáy bùn trồi lên. Cả người đều được bùn lầy bao phủ. Hắn như một dã thú bị thương, hung quang trong mắt lập lòe rồi sau đó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hống phẫn nộ vô cùng. Quá uất ức rồi. Đường đường là một Vũ Văn Phong, từ khi xuất tràng đến giờ luôn được xưng là thanh niên cao thủ vô địch Nam Hoang lại bị Tiêu Thần bức đến nỗi phải trốn vào trong bùn dưới đáy sông này thật sự là một đã kích không hề nhỏ chút nào! “Ta phải mạnh mẽ hơn! Ta - muốn - lực - lượng.” Cùng lúc đó bên trong Bể Nguyệt Tu Hoa Điện truyền đến như có như không âm thanh long khiếu. Ánh mắt của Vũ Văn Phong lạnh lùng như ánh đao nhìn vào cung điện nguy nga sừng sững kia.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 173: Kiếm Ma Cô Độc

Màn đêm mờ ảo như mặt nước, trên bầu trời lấp lánh ánh sao rực rỡ. Tiêu Thần bay cực nhanh ở trên bầu trời Thiên Đế Thành. Thân thể như một loài chim đêm bay lượn đi đến một cổ堡. Đây là một cổ堡 đã có hơn trăm năm lịch sử. Những bức tường cao lớn đều do những viên đá màu nâu tạo nên. Tường đá cao lớn thoạt nhìn rất thô thiển mà kiến trúc bên trong lại không chút nào đáng chú ý cả, hoàn toàn đều do những tảng đá lớn tạo nên. Không có ngạch vàng ngói xanh lại không có những bức tranh được treo lên tường. Phong cách cổ xưa vô cùng khiến cho người ta không thể tin được ở trong Thiên Đế Thành hùng vĩ đầy phồn hoa này lại có thể tồn tại một tòa nhà đơn giản như thế. Đây chính là nơi ở của Độc Cô Kiếm Ma ở Thiên Đế Thành. Độc Cô nhất mạch rất ít người. Vốn là nhất mạch đơn truyền nhưng khi đến đời Độc Cô Kiếm Ma này mới xảy ra một điều thay đổi cả lịch sử trước kia. Gia đình của Độc Cô Kiếm Ma lại có ba hài tử, mà tất cả đều là nam nhi. Đại ca của Độc Cô Kiếm Ma khi được mười lăm tuổi đã mang theo thiết kiếm rời khỏi nhà. Trải qua mười tám năm vẫn không hề có tin tức gì. Đến khi nhị ca của Độc Cô Kiếm Ma được mười ba tuổi cũng rời khỏi Nam Hoang. Một mình rời khỏi Thiên La Đế Quốc tiến vào thiên địa rộng lớn hơn ở phía bắc. Đi vào khu vực có nhân tài như biển cả. Đã rời khỏi được mười sáu năm nhưng lại chưa từng quay về Nam Hoang. Độc Cô Kiếm Ma khi nhỏ rất cô độc. Khi đại ca xông vào thiên nhai thì hắn mới bốn tuổi, khi nhị ca rời khỏi thì hắn cũng chỉ sáu tuổi. Cả tòa nhà cổ đều có tử khí trầm lắng. Bên trong không hề có một người hầu hạ nào. Càng không thể có người bầu bạn với hắn. Chỉ có phụ thân trầm mặc ít nói luôn ngồi trong kiếm các. Đến khi hắn được năm tuổi, không chỉ là quần áo và đồ dùng hằng ngày mà ngay cả thức ăn hắn đều phải tự lo liệu. Thiếu mất tình thân quan tâm, không có tình bạn. không có âm thanh vui cười. Hắn cứ sống như vậy mà lớn lên. Khi Độc Cô Kiếm Ma được mười lăm tuổi thì phụ

thân của hắc sau khi đem tất cả kiếm quyết truyền lại cho hắc liền biến mất giống như tổ phụ của hắc. Từ đó về sau không thấy tung tích. Còn mẫu thân của hắc thì cho đến hiện tại hắc cũng chưa từng thấy qua. Ba huynh đệ đều do phụ thân mang từ bên ngoài về. Độc Cô Kiếm Ma có thời niên thiếu rất u ám. Ngay cả tòa nhà cổ rộng lớn này cũng chỉ có hắc và phụ thân mà thôi. Từ mười tuổi về sau cũng chỉ có thiết kiếm bầu bạn với hắc. Hắc từ nhỏ đã cô độc như vậy. Với hắc mà nói thì thiết kiếm chính là tính mạng, là bằng hữu từ nhỏ đến lớn của hắc. Thiết kiếm chính là một nửa linh hồn của hắc. Tòa cổ堡 này rất âm u. Hoàn toàn do những tảng đá lớn tạo thành mà kiếm trúc kỳ lạ cao lớn vô cùng. Năng cảm hầu hết ánh trăng khiến cho nơi đây có vẻ âm trầm đáng sợ.

Phía trước cung điện ở bên trong bức tường cao lớn kia có một thân ảnh cao to đứng một mình. Xung quanh sân đều được tạo ra từ những tảng đá thô không hề có bông hoa nào mà chỉ có một thiết kiếm được cắm trước người. Độc Cô Kiếm Ma ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm. Cả người không nhúc nhích như được tạo ra từ gỗ.

Một lúc lâu sau hắc mới khoanh chân ngồi trên mặt đất đưa lưng về phía cung điện xa xưa mà cổ kính kia. Đem thiết kiếm đặt lên trên mặt đất kia đặt lên hai chân mình nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt vô cùng chuyên chú. Đêm nay Độc Cô Kiếm Ma rất bình tĩnh, tòa nhà cổ này đã khiến cho hắc nhớ lại rất nhiều, nhớ lại cuộc sống cô độc của mình. Những kí ức khi nhỏ tái hiện lại trong lòng hắc. Năm hai tuổi hắc té ngã xuống đất làm chảy máu đầu nhưng không có một ai quan tâm. Năm ba tuổi bị rơi vào trong dòng sông băng lạnh giá được phụ thân tìm thấy nhưng không nói một câu nào. Ở trong căn nhà cổ kính này nghẹn ngào một mình. Đến khi năm tuổi bị gia đình không cung cấp thức ăn cho nữa. Hắc đói đến nỗi ăn ngấu ngiến một nửa con thiên nga vẫn còn chảy máu. Sáu tuổi bị đau đớn do thiết kiếm đâm

xuyên xương. Bảy tuổi bị bỏ vào trong rừng hoang, một mình đối mặt với cả bầy dã lang. Cả người thị huyết điên cuồng trở về. Đường nhiên trong trí nhớ hẳn cũng chỉ có cô độc mà thôi. Sự cô độc đi theo hẳn suốt hai mươi hai năm! (Thì nói thẳng cha này cô độc 22 năm đi, làm mình ngồi gõ mỗi cả tay) Quá khứ u ám, quá khứ cô độc. Khi còn nhỏ điều mà Độc Cô Kiếm Ma ao ước là có một mẫu thân hiền lành và xinh đẹp ở bên cạnh lo lắng cho hẳn, còn có một tỷ tỷ hoạt bát mà thiện lương cùng hẳn nói chuyện cười đùa. Nhưng mà những điều này chỉ là ước muốn của hẳn mà thôi! Chỉ có thiết kiếm lạnh băng này làm bạn với hẳn suốt hai mươi hai năm. Tiêu Thần tiến vào bầu trời phía trên tòa nhà cổ kính này lắng lắng quan sát khắp nơi. Rất nhanh đã phát hiện được tòa cung điện rộng lớn và thân ảnh cô tịch của Độc Cô Kiếm Ma. Trong mơ hồ hẳn nhìn thấy hai giọt lệ chảy xuống trên gương mặt Độc Cô Kiếm Ma. Điều này khiến cho hẳn kinh dị vô cùng. Một Độc Cô Kiếm Ma vô tình như vậy, ngồi trên long mã đại khai sát giới lại có được một mặt như vậy. “Ai...” Bỗng nhiên Độc Cô Kiếm Ma ngẩng mặt lên trời gọi lớn. Trạng thái điên cuồng vô cùng, mái tóc đen đã dựng lên. Thiết kiếm trong tay dường như phá vỡ hư không, một ‘Vực’ thần bí trong phút chốc bao phủ cung điện. Khắp nơi trong cung điện cũng lay động mãnh liệt theo. “Thiên phát sát khí, vận đổi sao dời, địa phát sát khí, long xà trở mình, nhân phát sát khí, thiên địa phản phúc!” Độc Cô Kiếm Ma lúc này đã khôi phục lại thần sắc lạnh lùng trong quá khứ, âm thanh lạnh như băng quanh quẩn trong toàn nhà cổ kính này: “Kiếm là tánh mạng duy nhất của ta. Kiếm Vãn Thiên Hạ - Càn Khôn Diên Đảo!” Tiêu Thần chậm rãi hạ xuống đất đứng trước tòa cung điện cổ kính nhìn thẳng vào Độc Cô Kiếm Ma. Một thanh thiết kiếm uy áp khắp Nam Hoang, đồng lúa khó tìm thấy cao thủ. ‘Vực’ của Độc Cô Kiếm Ma đã được thu hồi lạnh, thiết kiếm cắm mạnh vào tảng đá trước người. Lạnh lùng nhìn Tiêu Thần. Không có bất cứ lời nói nào, hai người đều hiểu được tâm tính của đối phương. Lúc này bọn họ cũng đang ở giai đoạn phá quan tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới. Hữu ngã vô địch! Đây chính là tâm tính của bọn họ. Trước lực lượng rộng lớn này bọn họ đã đi đến cực hạn của Thuế Phàm Cảnh Giới. Điều bọn họ muốn làm bây giờ là tiêu diệt ma niệm trong lòng, chính thức thực hiện đột phá

mở ra cánh cửa bảo tàng của cơ thể. Đánh bại tất cả địch nhân, đây là ý nghĩ mà bọn họ tương thông với nhau. Lúc này căn bản không cần phải lên tiếng nói điều gì, chỉ đánh một trận mà thôi! Xích! Thiết kiếm cắm trên mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội. Rồi sau đó đột nhiên tự động bay lên trời. Thiết kiếm vốn không có chút ánh sáng nào giờ bỗng nhiên tỏa sáng rực rỡ như một cầu vồng chiếu sáng khắp bầu trời đêm. Ánh sáng quá rực rỡ. Thần quang chói mắt, nó như đã có linh tính từ trên bầu trời quay một vòng rồi sau đó chém thẳng đến Tiêu Thần. Kiếm quang như thất luyện, trên bầu trời xuất hiện từng cơn sấm sét đánh xuống, lôi quang rực rỡ chói mắt. Kiếm quang nóng cháy dệt thành một tử vong chi võng, thanh thế to lớn vô cùng. Trong đôi mắt Tiêu Thần bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh lùng cả kinh nói: “Đạo gia ngự kiếm thuật?” “Ngự kiếm thuật tính là cái gì? Dưới thiết kiếm của Độc Cô nhất mạch ta nó không đáng để nhắc đến.” Độc Cô Kiếm Ma giống như một pho tượng ma thần đứng trước cung điện nhìn Tiêu Thần lạnh lùng mà kiêu ngạo. Tiêu Thần rút ra đoạn đao ngăm đen chém ra liên tiếp mười tám đao. Ánh đao rực rỡ như lưu tinh trụ lạc chiếu sáng một khu vực cổ bảo. “Đương đương đương...” Âm thanh kim loại va chạm chấn thiên vang lên không ngừng. Đoạn đao cùng thiết kiếm không ngừng va chạm với nhau. Từng chuỗi hỏa tinh xuất hiện liên tục. Hết thấy những va chạm này xảy ra nhanh như thiểm điện. Tiêu Thần thiêu thân đã hóa thành một ánh sáng mờ nhạt. Còn đoạn đao và thiết kiếm lại hóa thành những tia sáng xé rách không gian bay lên không trung. Dường như từng thác nước thật lớn chảy ngược dòng. Đó chính là đao khí và kiếm quang hoành vũ khắp bầu trời. Khí thế to lớn, uy lực mạnh mẽ vô cùng. Mặt đất vỡ nát, cổ bảo bắt đầu rung chuyển. Khi đao thứ ba mươi ba chém ra thì thiết kiếm đã phá trường không bay trở lại trong tay của Độc Cô Kiếm Ma. Lúc này Độc Cô Kiếm Ma như được quán chú hai linh hồn với nhau, cả người như cao lớn hơn vài lần khiến cho người khác có cảm giác quái dị vô cùng.. Dường như có một người khổng lồ đột nhiên xuất hiện nơi đây mang đến người khác một áp bức cường đại vô cùng. “Ồ....” Hàn quang hiện ra cùng lúc với Độc Cô Kiếm Ma bước lên phía trước. Thiết kiếm được hẩn huy động phát ra âm thanh chói tai vô cùng. Đó là do tốc độ quá nhanh phát ra âm thanh

như quỷ khóc. Kiếm quang thô to như một cơn đại hồng thủy điên cuồng gào thét chảy đến. Xu thế không gì ngăn cản. Lực lượng mạnh mẽ muốn chém nứt cả không gian này. Ba tòa đình thai cách đó không xa trong nháy mắt đã bị lực lượng của kiếm quang đánh vỡ nát. Kiếm quang chói mắt quá mức mạnh mẽ rồi. Lực lượng mạnh mẽ không thể tưởng tượng được. Rung động mãnh liệt như có thể xé rách không gian bất kì lúc nào. Hàn quang trong mắt Tiêu Thần chợt hiện lên, hai tay cầm đoạn đao bay lên trời rồi sao đó nhắm kiếm quang chém xuống. “Leng keng...” Kiếm quang cùng với đao mang va chạm lẫn nhau như phát ra âm thanh như kim loại va chạm. Thậm chí còn mang theo âm thanh kim loại rung rẩy tạo nên. Trên không trung phát ra ánh sáng chói mắt khiến cho người khác không cách nào mở mắt quan sát được. Năng lượng kịch liệt hoành tảo thiên không, cuồng bạo như cơn sóng thần. Ngay cả mặt đất bên dưới cũng xuất hiện từng khe nứt thật lớn. Thiên điều địa động! (Bầu trời và mặt đất cùng rung chuyển!) Tiêu Thần hoành không bay qua, đoạn đao liên tục nhắm thẳng vào thắt lưng của Độc Cô Kiếm Ma chém xuống. Đánh với Vũ Văn Phong là dùng quyền đối quyền. Còn Độc Cô Kiếm Ma không có kiếm thì Tiêu Thần dùng đao! Đoạn đao như cầu vồng rơi xuống phát ra ánh sáng chói mắt vô cùng. Độc Cô Kiếm Ma giương kiếm lên đón đỡ, thiết kiếm va chạm với đoạn đao lập tức có một cỗ lực lượng dị thường theo hình xoắn ốc rung chuyển vào đoạn đao. Cánh tay của Tiêu Thần có cảm giác như bị sét đánh. Một mảnh ánh sáng chói mắt theo thiết kiếm bao phủ cánh tay của hắn khiến cho đoạn đao suýt nữa thì rời tay bay ra ngoài. “Đương...” Hộ thể cương khí đột nhiên bộc phát ra, quang mang trên đoạn đao càng thêm chói mắt. Tiêu Thần đã bức lùi được lực lượng cường đại kia. Chỉ trong sát na đã phong lên cao sau đó trở tay chém đoạn đao về phía cổ Độc Cô Kiếm Ma. Một tia sáng vụt lên nhưng chỉ chém vào tàn ảnh của Độc Cô Kiếm Ma. Thiết kiếm của Độc Cô Kiếm Ma chỉ lên trời. Thân ảnh đứng bất động trên mặt đất nhưng không gian xung quanh lại bắt đầu vặn vẹo. Ngay sau đó là một mảnh hắc ám, thân ảnh của hắn đã biến mất hoàn toàn. Thiết kiếm đã phóng xuất ra ‘Vực’. Tiêu Thần đang đứng trên không trung bắt đầu bay xuống. Cùng lúc đó phong thần quang mạc đã hóa thành chiến giáp bao phủ

khắp thân thể, khắp chiến giáp đều có thần diễm bùng cháy. Đây tuy không phải là ‘Vực’ nhưng nó lại không kém ‘Vực’ chân chính chút nào. Lục Thần Thức, Nghịch Loạn Thức, Băng Liệt Thức, Trấn Ma Thức – Tứ đại tán thủ Tiêu Thần đã có thể phát huy hoàn toàn trong chiến đấu. Bây giờ được hãn dung hợp vào trong đoạn đao. Từ trên không trung bay thẳng xuống, đoạn đao nhắm thẳng vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Độc Cô Kiếm Ma. Đao quang rực rỡ như hóa thành sóng biển vô cùng vô tận, phô thiên cái địa áp bức xuống khiến mặt đất không ngừng phát ra âm thanh ‘Oanh oanh oanh’. Chu vi mười trượng đều bị đao quang bao phủ đều bị vỡ nát lại có thể trầm xuống một chút. Thiết kiếm trong tay của Độc Cô Kiếm Ma chém ra rất nhanh. "Đương " Kiếm quang sắc bén vô cùng. Nhưng chuyện vẫn chưa ngừng lại như vậy. Thân ảnh của Độc Cô Kiếm Ma biến mất hoàn toàn. Cung điện cổ kính to lớn kia đã biến thành một đồng đồ nát. Khắp nơi chỉ có kiếm quang tận trời. Khắp nơi trong cổ堡 lúc này chỉ có kiếm khí tung hoành. Kiếm nhanh nhất thiên hạ, phóng xuất ra liên tục. Khắp nơi đều là hàn quang, không nhìn thấy được bóng người chỉ có thể thấy được kiếm quang xuất hiện liên tục. Âm thanh vỡ nát vang lên không ngừng. Mặt đất trầm xuống. Từng đạo kiếm khí phá vỡ mọi nơi. Quang mang tận trời chói mắt vô cùng. Từ xa nhìn lại tòa cổ堡 của Độc Cô Kiếm Ma như có ngàn vạn ánh sáng quán thông tận trời. Hoặc như là thiên hỏa rơi xuống nơi đây. Kiếm quang quá dày đặc, kiếm ma cuồng phách, kiếm pháp kinh khủng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 174: Pastuer Cổ Thần Mâu

Chương 174: Pastuer Cổ Thần Mâu Người dịch : Jy Biên Tập: Jy Nguồn:
4vn.eu

Tiêu Thần hoàn toàn dựa vào linh giác mà xuất đao, khi hấn cảm giác được nơi nào có nguy hiểm là hấn lập tức chém đoạn đao về hướng đó. Đao quang rực rỡ cùng với kiếm quang sáng chói cùng đan vào nhau tạo nên những cơn sóng năng lượng thật lớn tàn phá bừa bãi khắp sân. Ánh sáng của những vì sao và trăng trên bầu trời mờ ảo hơn nhiều. Nơi đây sát khí tận trời, ánh sáng phát ra rực rỡ. Độc Cô Kiếm Ma ở trong ngàn vạn kiếm khí mở miệng nói ra bốn chữ “Thiên hạ tối trọng!”. Đây chính là kiếm pháp nặng nhất của độc cô nhất mạch. Kiếm pháp nhanh nhất thiên hạ được Độc Cô Kiếm Ma dần dần thu lại. Thân ảnh Độc Cô Kiếm Ma hiện ra cầm thiết kiếm bổ về phía Tiêu Thần. Thiết kiếm lúc này như một tòa cự sơn thật lớn đang chậm rãi áp bức đến. Mặc dù có thể thấy rõ ràng nhưng lại không có cách nào tránh né được. Thiên hạ tối trọng. Một kiếm phong bế mười phương. “Ầm.” ‘Vực’ vô hình quá mức trầm trọng rồi. Mặt đất vỡ nát, những tòa cung điện ở bên cạnh không ngừng đổ vỡ. Một chùm sáng thật lớn bay thẳng vào trước người Tiêu Thần. Đây chính là kiếm mang của thiên hạ tối trọng kiếm. Thần sắc Tiêu Thần hiện ra sự ngưng trọng không dám khinh thường một chút nào. Tâm tình chậm rãi bình tĩnh trở lại. Trong lòng chỉ còn một mảnh không linh. Tất cả những biến đổi trước mắt đều biến mất hoàn toàn. Thậm chí thân ảnh của Độc Cô Kiếm Ma cũng biến mất. Trong mắt hấn lúc này chỉ còn lại một kiếm rất thông thả kia thôi. Chậm - Tiêu Thần rốt cuộc cũng chậm rãi đánh đoạn đao trong tay ra phía trước. Không phải là tứ đại tán thủ cũng không phải là bất diệt ấn mà là một đao rất bình thường được đánh ra khi hấn chìm đắm vào trong một trạng thái huyền ảo. Sau khi tiến vào trạng thái huyền ảo này hấn chỉ dựa vào bản năng mà đánh ra một đao, một đao trông rất bình thường. Không thể diễn tả thành lời được, trong hoàn cảnh chiến đấu ác liệt mà hấn dựa vào bản năng đánh ra một đao trông rất bình thường này lại là một đao có uy lực mạnh mẽ nhất! Động tác của hai người có vẻ thông thả vô cùng, thiết kiếm và đoạn đao chậm rãi va chạm với nhau. Ở trong thời khắc sinh tử này hai người như đang đặt mình ở ngoài cuộc chiến. Hai người không nhanh

không chậm lại không có chút lo lắng, không một chút bất an. Một tâm tình rất bình thường, một thần sắc rất bình tĩnh. Một kiếm nặng nhất thiên hạ và một đao của Tiêu Thần xuất ra trong trạng thái huyền ảo rồi cuộc cũng va chạm nhau. Đột nhiên xuất hiện một cỗ áp lực khó tả bao phủ khắp nơi. Đao mang cùng kiếm quang phóng lên trời cao! Dưới bóng đêm phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng. Tất cả mọi người trong Thiên Đế Thành ở khu vực này đều thấy được dị tượng trên bầu trời. “Ầm....” Giống như tiếng sấm nổ trên bầu trời! Đao mang và kiếm khí tận trời kia cùng với lôi quang không khác nhau bao nhiêu. Như đã quán thông thiên địa. Nếu như hai cột sáng thật lớn này không phải hướng lên bầu trời thì mảnh đất của Độc Cô Gia sẽ trở thành một mảnh đất bằng phẳng! Nhưng như vậy cũng khiến cho rất nhiều kiến trúc bị vỡ nát. Ngay cả những bức tường được tạo nên từ xa xưa cũng xuất hiện những vết nứt thật lớn. Một kích kinh thiên động địa. Tiêu Thần cùng với Độc Cô Kiếm Ma đều bị phản chấn đánh bay ra ngoài. Hai người bọn họ không ngừng phun máu, hai thân ảnh rơi xuống đất như một chiếc lá khô, không một chút lực lượng nào, yếu đuối nằm trong vũng máu. Nhưng mà ánh mắt của cả hai đều sáng ngời, cơ hồ đứng lên cùng lúc. Đoạn đao và thiết kiếm. Tiêu Thần cùng với Độc Cô Kiếm Ma lại tiếp tục giao đấu. Âm thanh ‘leng keng’ vang lên không ngừng. Tiêu Thần một lần nữa được đắm chìm trong cảnh giới huyền ảo kia. Hoàn toàn quên mất tứ đại tán thủ, chỉ dựa vào bản năng mà xuất đao. Đao mang rực rỡ chiếu sáng khắp bầu trời đêm như một cơn sóng đang cuộn cuộn rút gào. Tung hoành khắp nơi trên bầu trời. Độc Cô Kiếm Ma cũng thần dũng vô cùng, kiếm quyết vô địch được truyền thừa từ thời thượng cổ được hãn bỏ qua một bên. Kiếm ý đánh ra đã không còn là độc cô kiếm ý nữa mà đã hoàn toàn siêu thoát khỏi phạm trù đó. Hãn đi trên con đường kiếm đạo của mình. Kiếm quang rực rỡ, hàn quang chói mắt, ngàn vạn đóa hoa ánh sáng rực rỡ xuất hiện trên bầu trời đêm có vẻ sặc sỡ mà xinh đẹp vô cùng. Nhưng lại rất đáng sợ và kinh khủng. Mỗi một kiếm đánh ra đều phá nát một tòa cung điện lớn, phá vỡ hết thảy mọi vật ngăn cản nó. Đại chiến kịch liệt duy trì liên tục không ngừng nghỉ. Trong biển kiếm và đao này Tiêu Thần cùng đại chiến với Độc Cô Kiếm Ma hơn mấy trăm hiệp nhưng vẫn không cách nào phân ra thắng bại.

Tiêu Thần đắm chìm trong cảnh giới huyền ảo này đánh ra đao ý rất tự nhiên. Căn bản không hề yếu hơn tứ đại tán thủ. Đây chính là bản năng chiến đấu được phóng thích, đây là sự thăng hoa của võ cảnh, là sự lột xác và tiến bộ của bản thân trong chiến đấu. Cũng không phải nói đao ý trong cảnh giới huyền ảo này mạnh hơn tứ đại tán thủ mà là dưới tình huống như vậy đao ý phát ra uy lực lớn nhất, thích hợp nhất trong trận kịch chiến như thế này. Không có huyền công nào vô địch cả, tất cả chỉ dựa vào người thi triển huyền công. Trong chiến trường có vạn điều biến đổi. Chỉ có thể thi triển ra chiêu thức hợp lý nhất mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất. Một cái chiêu thức đơn giản nhất cũng có thể trở thành chiêu thức đoạt mệnh. Thế cùng lực địch!! ‘Vực’ của Độc Cô Kiếm Ma đối với phong thần quang mạc không có một chút tác dụng nào. Hai người lại có tu vi Thuế Phàm Cửu Trùng Thiên! Độc Cô Kiếm Ma có tính cách cương nghị, uy thế khắp các thanh niên ở Nam Hoang. Đồng cấp rất khó tìm được đối thủ. Kinh nghiệm chiến đấu không hề thiếu kém chút nào. Kiếm chính là sinh mệnh của hắn! Hai người kịch chiến hơn một canh giờ rồi. Cả người bọn họ đều là vết máu do đao kiếm tạo thành. Ngoại trừ những âm thanh như sấm sét và những kiếm khí, đao mang cuồn cuộn ra còn có một áp lực thật lớn. Mạch máu trên tay của hai người đều bị phá vỡ. Trong miệng không biết đã phun ra bao nhiêu ngụm máu tươi nhưng mà hai người đều thuộc dạng người rất kiên trì nên chưa một ai thối lui lại mà hình thành một cục diện không chết không thôi. “Đương...” Đao kiếm va chạm với nhau, đoạn đao của Tiêu Thần cùng với thiết kiếm của Độc Cô Kiếm Ma đồng thời rời khỏi tay họ bay ra ngoài. Cả hai đều bị gãy tay, bị thương rất nặng. Trong đôi mắt Tiêu Thần bắn ra thần quang rực rỡ. Dưới suy nghĩ của hắn thì Độc Cô Gia đều dùng thiết kiếm dài làm vũ khí. Bây giờ Độc Cô Kiếm Ma đã không còn thiết kiếm trong tay nữa giống như Độc Cô Kiếm Ma bị mất thế mạnh của mình. Sinh mệnh lực dồi dào bắt đầu đổ về nơi bị gãy xương ở tay phải rồi sau đó âm thanh ‘răng rắc răng rắc’ vang lên thì những đoạn xương gãy được chữa trị hết hoàn toàn. Đương nhiên không hoàn hảo như lúc đầu nhưng cũng đủ cho hắn tiếp tục chiến đấu. Bàn tay chưa hoàn toàn khỏi hắn kia liền hóa thành chưởng đao nhanh như thiểm điện bổ về phía

Độc Cô Kiếm Ma. Bàn tay của Độc Cô Kiếm Ma cũng phát ra âm thanh giống như của Tiêu Thần, bàn tay hắc giống như tay Tiêu Thần được chữa trị tạm thời. Thấy Tiêu Thần công kích đến hắc cũng dùng tay chưởng ra, không hề giảm chút lực chiến đấu nào. “Thân ta là kiếm!” Độc Cô Kiếm Ma cười lạnh nói: “Trong tay không có kiếm nhưng trong tâm lại có kiếm. Thiên địa vạn vật, một cọng cỏ một ngọn cây cũng trở thành thần binh cho ta!” Nói đến đây Độc Cô Kiếm Ma liền tăng tốc lên. Thân thể của hắc trong phút chốc đạt đến một tốc độ khó có thể tin được. Sau đó hai tay hợp lại làm một vọt đến Tiêu Thần. Lúc này Tiêu Thần chấn kinh vô cùng rồi, bởi vì lúc này trước mắt hắc xuất hiện ảo giác, thân thể Độc Cô Kiếm Ma bỗng nhiên hóa thành một thanh thần kiếm toát ra thần quang rực rỡ đang chém về hắc. Độc Cô Kiếm Ma không có khả năng hóa thành thần kiếm được. Đây chính là thần thông trong tương lai của hắc được kích phát ra sớm. Đây chính là hình dạng đầu tiên của thần thông này, tuy chỉ tạo thành ảo giác nhưng cũng đủ để thấy được sự đáng sợ của Độc Cô Kiếm Ma. Không thể không nói Tiêu Thần rất có thiên phú trong chiến đấu, dưới hoàn cảnh càng nguy hiểm hắc càng tỉnh táo. Tâm tình hắc rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, chỉ trong chốc lát đã tiến vào một trạng thái huyềnh ảo. Thiên địa vạn vật ở trước mắt hắc đã biến mất hoàn toàn. Lúc này hắc chỉ thấy một thanh thần kiếm không gì không thể phá. Hết thấy những hành động trong thiên địa trong lúc này như một cuộn phim chiếu chậm, ngay cả Độc Cô Kiếm Ma đem bản thân như một thanh kiếm dưới mắt hắc như đang chậm rãi chém đến. Tiêu Thần rất tỉnh táo đứng yên một chỗ vẫn không nhúc nhích. Cho đến khi thần kiếm đến trước mặt thì tay trái mới nhẹ nhàng đánh ra một chưởng đao rất thông thả. So với những chiêu thức đại khai đại hợp khí phách vô cùng khi này hoàn toàn khác nhau. Giống như một thần thuật của tiên nhân, kỳ ảo mà nhẹ nhàng vô cùng. Một chưởng đao huyền ảo khó lường, đây như là một đao của bản năng, rất tự nhiên và siêu trần thoát tục. “Đương...” Chưởng đao cùng với thần kiếm do thân thể Độc Cô Kiếm Ma hóa thành va chạm với nhau khiến cho hai người đều bị phản chấn bay ra ngoài. Độc Cô Kiếm Ma lau đi vết máu trên khóe miệng cười lạnh nói: “Không chỉ thân thể ta là kiếm mà ngay cả vạn vật trên thiên địa đều là

kiếm của ta! Sát – sát – sát – sát!” Từng viên ngói, từng tảng đá vỡ dưới đồng đổ nát kia bỗng nhiên khẽ rung nhẹ nhẹ rồi sau đó đều bay lên hóa thành từng đạo kiếm quang phát ra sát khí thâm liệt bắn về phía Tiêu Thần. Thiên địa vạn vật, mỗi một ngọn cỏ một cành cây đều trở thành những thần binh sắc bén vô cùng. Nếu như là một thanh niên cao thủ có cảnh giới Thuế Phàm Cửu Trùng Thiên sau khi đại chiến một canh giờ với lực lượng mạnh mẽ và uy thế to lớn như thế này sợ rằng không thể đánh tiếp một trận nữa rồi. Nhưng Tiêu Thần vẫn tĩnh táo như cũ, trong lòng biến ảo vô cùng, thân thể lạnh như lưỡi đao di chuyển tùy tâm. Thần thức nắm rõ mọi biến hóa xung quanh. Tâm cảnh kỳ ảo, hẳn nhìn rõ mọi biến hóa xung quanh, nhìn hoa nở hoa tàn, nhìn rõ mọi vinh quang và nhục nhã của thế gian. Một tâm cảnh rất kì quái, tâm tình của hắn như đã thoát khỏi chiến trường, linh hồn như một đám mây mờ ảo lấy tấm lòng bao dung nhìn hết thấy những biến hóa xung quanh. Nhưng động tác thân thể không một chút ảnh hưởng nào mà trôi chảy vô cùng. Thủ pháp huyền ảo, chiêu thức biến ảo vô cùng kết hợp với thân pháp rất phiêu dật giống như một cơn mưa làm mát sa mạc nóng cháy lại giống như một vùng quê rộng lớn đang đón ánh bình minh. Tất cả đều linh động và rất hài hòa.

Chiêu thức rất phiêu dật rất kỳ ảo. Không hề bỏ qua bất kì một mảnh ngói vỡ một tảng đá nào. Tất cả những vật đó thành kiếm quang công kích Tiêu Thần đều bị hắn đánh vỡ nát! Một thế giới phồn hoa biến mất chỉ còn lại sự tĩnh lặng vô cùng. Lúc này trong lòng Tiêu Thần cũng yên tĩnh như vậy, bình tĩnh và lạnh lùng vô cùng như hắn là người ngoài trận chiến này. Nhưng dùng một chiêu có thể phá vỡ trăm vật, hoàn toàn đem những thần kiếm do ngọn cỏ gốc cây, do thiên địa vạn vật hóa thành đánh vỡ nát tất cả. Độc Cô Kiếm Ma khẽ vẫy tay một cái khiến cho thanh thiết kiếm bay vào trong tay hắn. Sau đó lạnh lùng nhìn Tiêu Thần, hắn cảm giác được từ lúc hắn sinh ra đến hiện tại thì đây là một trận đánh nguy hiểm, hắn có thể cảm giác được sự uy hiếp sinh mạng hắn từ Tiêu Thần. Tiêu Thần sau một kích

phá vụn kiếm kia liền đứng một chỗ, mái tóc dài không gió mà bay. Bình tĩnh vô cùng nhìn Độc Cô Kiếm Ma phía trước. “Sát!” Độc Cô Kiếm Ma chuẩn bị cho một kích cuối cùng. Thắng thua của trận đánh hôm nay đều trông vào một kích cuối cùng này của hắn. Thiết kiếm phóng thích ra ‘Vực’ rất nhanh được phủ xuống chiến trường. Phong thần quang mặc của Tiêu Thần phát ra ánh sáng rực rỡ chống lại ‘Vực’ của thiết kiếm. Mái tóc đen của Độc Cô Kiếm Ma không gió tự bay múa loạn lên, thiết kiếm chỉ lên không trung. Một kiếm này giống như một cơn đại hồng thủy chém thẳng về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần vẫn đang ở trong trạng thái huyền ảo như cũ, bổ chưởng đao về kiếm quang rực rỡ kia. Mặc dù đang ở trong hoàn cảnh rất nguy hiểm nhưng hắn lại có vẻ rất bình tĩnh, trong mơ hồ hắn cảm giác được trạng thái này là cánh cửa tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới mà hắn đang tìm kiếm. Đột nhiên một dự cảm bất an xuất hiện trong lòng Tiêu Thần, mặc dù đang ở trong cảnh giới huyền ảo kia nhưng cảm giác bất an này khiến cho trái tim hắn khó có thể bình tĩnh trở lại, hắn cảm giác được âm ảnh tử vong đang xuất hiện trong lòng hắn. Tiêu Thần không một chút nghĩ ngợi liền tránh qua một bên, thân thể vẫn phiêu dật vô cùng. Nhưng vẫn chậm một chút, một cây thần mâu có màu đỏ sậm phát ra thần quang rực rỡ. Dường như có vô tận máu đang ở xung quanh nó bốc cháy lên, Hóa thành một tia máu nhiễm đỏ cả một bầu trời phá không bay đến. “Phốc!” Tiêu Thần mặc dù tránh được sự công kích của thần mâu khỏi ngực nhưng vẫn bị thần mâu công kích vào sau lưng, Một lực lượng thật lớn mang hắn bay ra ngoài hơn trăm thước rồi sau đó hung hãn đóng đinh lẫn lên mặt đất. Máu tươi văng tung tóe nhiễm đỏ cả mặt đất. Huyết sắc thần quang sau khi bùng cháy lên mãnh liệt quanh thần mâu cắm trên mặt đất kia mới dần dần bình tĩnh trở lại. Tiêu Thần bị thần mâu mạnh mẽ đóng đinh trên mặt đất.

“Pastuer cổ thần mâu ?” Độc Cô Kiếm Ma kinh hô một tiếng đầy kinh ngạc rồi sau đó xoay người nhìn về khu vực trong bóng tối cách đó không xa. Một thanh niên có mái tóc dài cất những bước trầm trọng từ trong khu vực đó đi ra, thân thể hắn rắn chắc vô cùng, cơ thể như cầu long với một cánh tay màu đồng mang theo một tia cười lạnh trên gương mặt nhìn Tiêu Thần và Độc Cô Kiếm Ma. “Đúng đó, đây là Pastuer cổ thần mâu, là thần mâu

từng thí thần diệt ma!” Thanh niên này vừa đi vừa lạnh lùng lên tiếng:

“Trên đó từng dính máu tươi không ít thần linh. Cho đến hiện tại vết máu đó cũng không có khô cạn đi, vẫn chảy xuôi trên cổ mâu.” Pastuer cổ thần mâu đem Tiêu Thần đóng đinh trên mặt đất quả thực là một cây thần mâu rất tà dị. Không biết được nó từ chất liệu nào tạo thành lại có được màu đỏ đậm vô cùng. Trên đó được khắc đầy những kí tự xa xưa đang lưu chuyển từng tia máu. Nhưng đáng sợ nhất là trên đó thật sự có máu tươi không ngừng nhỏ giọt xuống đất. Toàn thân cổ mâu phát ra ánh sáng đỏ như máu, những giọt máu chảy xuôi theo thân cổ mâu khó có thể khô cạn được.

“Người tại sao lại ở sau lưng đánh lén ?” Độc Cô Kiếm Ma không một chút kinh sợ lên tiếng hỏi. “Bởi vì hễ nhất định phải chết, quyết không thể để cho hễ sống sót qua khỏi đêm nay, thần mâu đã dẫn ta đến đây đến tru ma.” “Ta chỉ nghe nói là thần mâu đã từng thí thần nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghe nói qua nó có thể tru ma. Chẳng lẽ Tiêu Thần là thần sao ?” Độc Cô Kiếm Ma cất tiếng châm chọc thanh niên này ra tay đánh lén sau lưng. Trong mắt hễ hiện ra sự khinh thường không che giấu chút nào. Sau đó đem thiết kiếm cắm trên mặt đất lạnh lùng nhìn thanh niên xa lạ đó.

“Tóm lại là hễ phải chết. Đêm nay ta cùng với huynh trưởng chia nhau ra tìm hễ nhưng tốc độ của hễ lại nhanh đến đáng sợ. Chiến đấu liên tục ở mấy chiến trường khác nhau, cho đến bây giờ ta mới tìm được hễ.” Đúng lúc này thì một âm thanh lạnh như băng từ phía trước vang lên: “Người còn có một huynh trưởng sao ? Như vậy thì người khi xuống địa ngục sẽ không tịch mịch à.” Hai tay Tiêu Thần dính đầy máu, không biết được đây là máu của hễ hay là thần huyết của cổ mâu. Hễ dùng sức rút cổ mâu ra khỏi mặt đất rồi sau đó chậm rãi đứng lên, thần mâu xuyên qua xương sườn của hễ rung động theo từng động tác của hễ. “Người còn chưa chết sao ?” Thanh niên kia rất kinh ngạc nhưng sau đó sắc mặt lạnh lùng nói tiếp: “Đã vậy để ta tự mình đưa tiễn người đi vậy!” “Đáng tiếc rằng một kích vừa rồi vẫn chưa đem ta giết chết thì người không còn bất kỳ một cơ hội nào rồi!” Tiêu Thần đứng thẳng người lên, từ trong mắt bắn ra hàn quang lạnh như băng. Âm thanh của hễ lạnh lùng như âm thanh đến từ địa ngục: “Người....còn có huynh trưởng của người đều phải chết!”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 175: Thiên Nhân Hợp Nhất

Chương 175: Thiên Nhân Hợp Nhất Người dịch : Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Pastuer Cổ Mâu toàn thân đỏ như máu đã từng thí thần. Nhưng không phải là từng giết qua một vị thần khiến cho máu trên thần mâu không ngừng chảy xuôi vĩnh viễn không bao giờ rửa sạch được. Đây chính là cổ thần mâu từng thí thần trong truyền thuyết. Hôm nay nó xuất hiện nơi đây một cách đột ngột như vậy có vẻ không chút bình thường. Thanh niên kia cũng không tính là cao lớn nhưng cũng khá tráng kiện. Một cánh tay lộ ra bên ngoài tay áo có màu đồng nổi lên những cơ bắp cuộn cuộn. Có vẻ thanh niên này có lực lượng rất mạnh mẽ. Gương mặt cũng không tính là anh tuấn kia luôn lộ ra một nụ cười lạnh. Trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang nhìn chằm chằm Tiêu Thần chậm rãi cất bước. Lúc này, thân hình cao ngất của Tiêu Thần đều nhiễm máu. Cả quần áo đều nhiễm một màu đỏ đậm của máu. Pastuer Cổ Thần Mâu mạnh mẽ cắm trên ngực trái của hắn khiến cho xương sườn đều bị lực lượng mạnh mẽ làm gãy hai căn. Một lượng lớn máu lớn từ vết thương chảy xuống đất. Nhưng nhìn bộ dáng hắn lại không một chút nào tỏ vẻ đau đớn cả. Thông thả đi về phía trước. Cho dù là Cổ Mâu đỏ đậm kia không ngừng rung động theo từng bước chân của hắn. Bên ngoài huyết sắc cổ mâu được điêu khắc những thần văn từ xa xưa phát ra ánh sáng màu hồng rất tà dị chiếu lên khuôn mặt cương nghị của hắn. Một đôi mắt lạnh như băng dưới hàng chân mày nhìn thẳng vào thanh niên kia. Từ trên người Tiêu Thần phát ra ‘Thế’ vô hình nặng như cự sơn, to lớn như biển cả kèm

theo sát ý phô thiên cái địa tập trung vào thiếu niên xa lạ trước mắt.

“Đông!” “Đông!” Một một bước được bước ra khiến cho mặt đất rung động nhẹ nhẹ. Tiêu Thần như một tòa cự sơn đang chậm rãi di chuyển. Một khí thế to lớn mà trầm trọng áp bức khiến người khác hít thở rất khó khăn. Áp lực nặng nề khiến cho thanh niên kia biến sắc. Hắn giật mình vô cùng khi phát hiện ra mỗi bước chân của Tiêu Thần đều có một ma lực khó tả có thể khiến cho trái tim của hắn đập theo mỗi âm thanh ‘đông đông’ vang lên từ mặt đất khi mỗi bước chân Tiêu Thần bước đi. “Đông!” “Đông!” Đây là một loại công kích âm thanh vô hình nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đến người bị nó công kích. Tiêu Thần rốt cuộc cũng ra tay công kích thanh niên kia. Tiêu Thần lúc này như đã hoàn toàn dung nhập vào trong phiến thiên địa này, cảm nhận được mạch động của đại địa, dung hợp với nó làm một thể. Tiếng bước chân xuyên thấu vào mặt đất dẫn dắt nguyên lực được ẩn tàng bên dưới đưa lên trên mặt đất! Tiếng bước chân vang lên theo một nhịp điệu khó hiểu, tuy thông thả nhưng lại ẩn chứa một lực lượng cường đại trong đó. Mỗi một bước chân hạ xuống khiến cho không gian xung quanh phải chấn động thôi. Thanh niên kia bị ảnh hưởng nặng nề nhất khiến cho khí huyết trong cơ thể như đang sôi trào lên, khuôn mặt đỏ bừng như máu, ngay cả trái tim của hắn cũng muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Hắn đã không cách nào khống chế được trái tim của mình nữa rồi, như có một bàn tay vô hình mang theo lực lượng cường đại đang bóp chặt trái tim hắn. Thiên Địa Hợp Nhất! Tiêu Thần như đã dung nhập vào đạo, cảm nhận được thiên địa đại đạo. Dung nhập vào thiên địa, cảm nhận ấn ký của đạo. Bây giờ Tiêu Thần đạt được cảnh giới ‘Thiên Nhân Hợp Nhất’ khiến cho mọi động tác của hắn có vẻ hài hòa và tự nhiên vô cùng. Hắn như đang huy động mọi lực lượng của phiến thiên địa này, thân thể và thần thức dung nhập vào trong một lĩnh kỳ dị. “Ầm!” Bỗng nhiên Tiêu Thần hung hăng đạp xuống một cái thiết mạnh. So với trước kia nó nặng nề hơn rất nhiều. “Phốc!” Sắc mặt của thanh niên kia đỏ bừng, hai mắt như muốn bay ra ngoài há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể hắn run rẩy mãnh liệt khiến cho hắn suýt chút nữa phải ngã nhào vào trong bụi cây sau lưng. “Ầm!” Mặc dù bản thân của Tiêu Thần đã bị thương rất nặng nhưng khí thế của hắn lúc này đạt đến một

cảnh giới trước đây chưa từng có. Cả người đang ở trong phiên thiên địa này, hoàn toàn không chế tất cả như bản thân hẳn là ‘Đạo’! “Á.....” Thanh niên kia phát ra một tiếng kêu gào thống khổ, hẳn muốn thoát khỏi cảm giác áp bách này. Nếu như cứ tiếp tục như vậy khiến cho trái tim hẳn không thể không bạo liệt ra. Nhịp đập của trái tim hoàn toàn bị tiếng bước chân huyền ảo kia nắm chủ đạo. Để sống sót hẳn cần phải đột phá khỏi tình cảnh nguy hiểm này. “Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm...” Tiêu Thần bỗng nhiên bước về phía trước năm bước liên tục, bước sau nặng hơn bước trước. Mỗi một bước chân của hẳn đều hợp nhất với đại địa mạch động! Thanh niên kia sắp không chịu nổi cảm giác áp bách khó chịu này liền dùng hết khả năng ngăn mặt lên trời gào thét một cách giận dữ. Hẳn muốn dùng âm thanh giận dữ của mình thoát khỏi đại địa mạch động rất khó chịu này. Chỉ là năm bước này của Tiêu Thần nặng như những tòa cự sơn phát ra uy áp không gì có thể ngăn cản được. “Á.....” Thanh niên nọ lại tiếp tục phun ra một ngụm máu, thân thể như bị một tòa cự sơn va đập bay ra xa. Thân thể đầy máu của Tiêu Thần vẫn còn thanh thần mâu cảm trên người bước đi từng bước một. Mỗi một bước được bước ra khiến cho không gian này kích động vô cùng. Mà mỗi động tác di chuyển của hẳn đều dẫn dắt theo lực lượng của thiên địa. “Bịch!” Thanh niên kia sau khi ngã vào đồng đồ nát liền liên tục phun ra ba ngụm máu. Hẳn hung hăng đánh mạnh một quyền xuống mặt đất lập tức khiến cho thân thể hẳn như bị sét đánh tiếp tục bay ra ngoài. Cuối cùng hẳn cũng có thể trốn thoát khỏi cảm giác áp bức kinh khủng kia, thành công trốn thoát khoảng không gian đáng sợ. Chưa chính thức động thủ nhưng hẳn đã bị thương không nhẹ khiến cho hàn quang trong đôi mắt hẳn càng phát ra mãnh liệt hơn. Ánh mắt hung ác như dã thú nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần lạnh lùng nói: “Bị Pastuer Cổ Mâu xuyên thủng khiến người bị thương nặng như vậy thì người có khả năng ra tay lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư sao?” “Đủ giết người là được!” “Ha ha...” Thanh niên kia giận dữ cười lớn nói: “Mới vừa rồi ta quá sơ xuất nên mới rơi vào trong tiết tấu của người. Bây giờ người có thể làm gì được ta chứ?” Độc Cô Kiếm Ma ôm thiết kiếm của mình đứng một bên quan sát. Bộ dáng hờ hững vô cùng như mọi chuyện diễn ra không liên quan đến hẳn chút nào. Tiêu Thần chậm

rãi đi về phía trước với Pastuer Cổ Mâu vẫn còn cắm trên thân thể. Không phải là hấn không nghĩ đến phải rút nó ra mà là hấn không dám rút. Hấn sợ khi rút ra thì tinh – khí – thần của mình cũng sẽ bị hút ra theo. Cây thần mâu này khiến cho hấn bị thương rất nặng. Xương sườn bên trái bị đâm trúng khiến gãy vài cây, gân mạch tổn thương nghiêm trọng gây ảnh hưởng rất lớn đến tu vi của bản thân. Nếu không phải vì sinh mệnh tinh nguyên dồi dào thì thân thể của hấn đã bị Pastuer Cổ Mâu mạnh mẽ đâm nát rồi.

Pastuer Cổ Mâu này có rất nhiều truyền thuyết. Từ xa xưa tương truyền rằng cây Cổ Mâu đỏ như máu này là thần vật của một tiểu bộ lạc ở phương Tây. Tiểu bộ lạc này tồn tại từ rất xa xưa, mỗi một đời đều xuất hiện một bán thần. Truyền thuyết kể rằng bộ lạc đó chính là Cổ Chiến Tộc, là hậu duệ của thần linh. Cây cổ thần mâu này chính là một trong những vũ khí được lưu truyền từ xa xưa. Phải biết rằng chiến tộc này năm đó đã từng giết không ít thần linh. Có thể nói Pastuer Cổ Mâu này có lai lịch không hề nhỏ chút nào. Chỉ tiếc rằng tông phát thanh niên này khó có thể đánh ra uy lực chân chính của nó. “Ha ha. Người quả thực là sa cơ lỡ vận mà. Nếu như ta đoán không sai thì bây giờ người không dám rút thần mâu ra phải không?” Tông phát thanh niên lớn tiếng cười lạnh Tiêu Thần. Thương thế của Tiêu Thần quả thực rất nghiêm trọng nhưng thần thức vẫn cường đại như cũ. Thân thể mặc dù bị thương nặng như khí thể lại cường thịnh vô cùng. “Cảm tạ người đã tặng ta thí thần cổ mâu này. Ta chính thức tuyên bố Pastuer Thần Mâu này trở thành chiến lợi phẩm của ta. Yên tâm, người sẽ được chết dưới thần mâu này...” Nói đến đây thì thân ảnh Tiêu Thần đột nhiên biến mất tại chỗ. Chỉ một bước hấn đã xuất hiện trước người tông phát thanh niên kia giờ chưởng đao lên chém mạnh xuống. Đồng thời hấn cũng ổn định Pastuer Cổ Mâu khiến nó không thể rung động nửa nhăm vào tông phát thanh niên kia đâm mạnh vào thân thể hấn. Chương đao phát ra không một tiếng gió, rất nhẹ nhàng và tự nhiên như chỉ một cái phất tay mà thôi. Chỉ khác một chỗ là có ánh sáng nhàn nhạt bao phủ khắp chưởng đao, căn bản không phát ra một âm thanh sấm gió nào cả. Cổ thần mâu hoàn toàn trái ngược lại, huyết sắc quang mang chói mắt vô cùng. Một tia máu bắn ra ngoài mấy thước. Bay nhanh qua một bên thân thể của tông phát

thanh niên, suýt chút nữa đã đem hãn xuyên thủng. “Nhớ kỹ, người giết người gọi là Morley!” Tông phát thanh niên hét lớn một tiếng, thân hình như ủy mị bay thẳng đến phía trước Tiêu Thần muốn cầm lấy thần mâu rút ra khỏi người Tiêu Thần. Nhưng mà Tiêu Thần sao cho hãn cơ hội đây chứ ? Hãn không làm một động tác dư thừa nào. Mà hãn cũng không dám làm ra một động tác quá mức kịch liệt làm ảnh hưởng đến vết thương. Chân trái khê lùi về phía sau nửa bước, chân phải tiến về phía trước một bước. Tay trái cầm thần mâu khắc đầy những văn tự xa xưa đỏ như máu kia. Mũi mâu vẽ ra từng đạo huyết ảnh trong không trung, một mảnh huyết mạc phô thiên cái địa phủ xuống! Một màu hồng tươi đẹp mà thê lương chói mắt vô cùng. Tiêu Thần lại đem Pastuer Cổ Mâu đang xuyên thủng thân thể mình làm vũ khí. Phong bế mọi đường tiến công của Morley. “Hát!” Morley quát lạnh một tiếng, đánh ra một quyền vào Tiêu Thần. Hãn vốn là cao thủ Thuế Phàm Cửu Trùng Thiên tuy bị âm bộ của Tiêu Thần làm bị thương nhưng chiến lực cường đại không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Trên mặt hãn lộ ra vẻ tươi cười rất lạnh lùng, hãn muốn một quyền này ngạnh kháng với Tiêu Thần, muốn Tiêu Thần vốn đã bị thương nặng không thể tiếp tục chiến đấu nữa. Chỉ là hãn có chút thất vọng rồi. Động tác của Tiêu Thần rất tự nhiên như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng bay qua một bên tránh quyền này của hãn rồi tiếp tục tấn công đối phương bằng Pastuer Cổ Mâu. Một khi không cần phải cố gắng hết sức thì Tiêu Thần hoàn toàn có thể tự do đắm chìm vào trạng thái huyền ảo khi kịch chiến cùng Độc Cô Kiếm Ma. Một luồng đao khí lưu chuyển như ánh sao bao phủ khắp người Tiêu Thần như một làn sương mù. Lúc này cả người Tiêu Thần như hóa thành một thanh tuyệt thế bảo đao được rút ra khỏi vỏ. Trong mắt hãn lúc này chỉ có một mục tiêu duy nhất chính là đối thủ trước mặt. Hãn xem đối thủ như một con bù nhìn nên không có khiến cho trái tim hãn bị dao động. Đó chính là mục tiêu mà hãn muốn chém giết. Ánh mắt Tiêu Thần lạnh như băng rất đáng sợ, sau khi tiến vào trạng thái này thì thực lực chiến đấu của hãn tăng lên cao nhất, tất cả đều linh động vô cùng. Hãn không còn cuồng bạo cũng không còn khí phách nhưng khí thế sát phạt chỉ tăng chứ không hề giảm chút nào. “Phốc phốc.” Tiêu Thần né thân thể qua một bên, ống tay áo nhiễm đỏ máu khê

bay phấp phới, tay phải hung hăng va chạm với hai kích của Morley. Tông phát thanh niên Morley có chút không dám tin vào sự thật trước mắt mình. Tiêu Thần lại dám va chạm cùng với hắn ? Nhưng trên thực tế hắn đã biết được mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn. Trạng thái này của Tiêu Thần rất đáng sợ, hai kích giao nhau khiến cho hắn như bị sét đánh, bàn tay phải suýt chút nữa bị gãy nát. Thức Tàng Cảnh Giới như ánh sáng buổi bình minh! Tiêu Thần tuyệt đối sắp tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới, đây là kết luận của Morley lúc này! Hắn phải giết chết Tiêu Thần ngay lúc này, ngay giờ phút này, hắn không thể tiếp tục trì hoãn nữa nếu không có một địch nhân như vậy chính là cơn ác mộng của hắn ở tương lai. Một cuộc chiến dữ dội, một trận đại chiến rất thảm liệt. Sinh mệnh lực của Tiêu Thần tràn đầy như trước. Tâm tình hắn yên tĩnh như mặt nước, đôi mắt hắn lạnh như băng, thân thể như một tuyệt thế bảo đao! Mặc dù đã bị thương nặng nhưng hắn như đã bước vào một lĩnh vực hoàn toàn mới. Tất cả những động tác của Tiêu Thần đều nhịp nhàng và kín đáo vô cùng. Đứng trong phiên thiên địa này cùng với nó hợp nhất. Từ phía xa xa truyền đến một tiếng huýt sáo dài, một thân ảnh nhanh như tia chớp chỉ trong nháy mắt đã bay đến cổ bảo của Độc Cô Gia. Rồi sau đó bay qua bức tường lớn bao quanh cổ bảo. Một tông phát thanh niên điên cuồng bay đến khu vực Tiêu Thần đang chiến đấu. Đúng lúc này thì đôi mắt của Tiêu Thần bắn ra hai đạo thần quang đáng sợ. Tay trái buông lỏng Pastuer Cổ Mâu đang xuyên thủng thân thể mình sau đó dùng hai tay hóa thành chưởng đao bổ về phía Morley. Trong ánh mắt Morley tràn đầy ánh sáng đỏ như máu. Huynh trưởng của hắn đã đến đây rồi thì Tiêu Thần chết là cái chắc! Đường như không cần huynh trưởng hắn phải rat ay bởi vì lúc này hắn đã nắm được Pastuer Cổ Mâu đang xuyên qua thân thể TN rồi. Sau đó hắn dùng lực muốn rút mạnh ra, trên mặt tràn đầy nụ cười tàn nhẫn nhìn Tiêu Thần. Nhưng sự tươi cười của Morley rất nhanh biến mất, song chưởng của hắn rất nhanh bị lực lượng mạnh mẽ như thái cổ ma sơn của Tiêu Thần bẻ gãy. Hai tay Tiêu Thần vững vàng cầm cổ mâu hung hăng đâm mạnh về phía trước. Mũi mâu vốn xuyên qua từ phía sau thân thể Tiêu Thần đã không thể ngăn cản được sắp va chạm với bụng của hắn. Morley rất sợ hãi. “Dám dẫm thương đệ đệ của ta!!” Cách đó không xa

truyền đến một tiếng quát lớn. Đại ca Lanmu của Morley bay đến rất nhanh, đôi mắt lạnh lùng vô cùng. Hiện tại thiên địa vạn vật đã sớm biến mất trong lòng của Tiêu Thần. Bây giờ hắn chỉ có một ý niệm duy nhất là làm sao cho mũi mâu xuyên thủng qua thân thể Morley. Lực lượng mạnh mẽ không thể tưởng tượng được đang phủ xuống, mặc dù tâm cảnh đang rất yên tĩnh và kỳ ảo nhưng lực lượng trong cơ thể hắn lại giống như ngân hà rơi xuống cửu thiên. Cuồn cuồn không gì có thể ngăn cản được. Lanmu kêu to một cách thảm thiết: “Đệ đệ!” Mặc dù tốc độ của hắn nhanh vô cùng nhưng sao nhanh bằng tốc độ của Pastuer cổ mâu được. Thần mâu đỏ đậm như máu nhẹ nhàng đâm vào rồi sau đó ‘phốc’ một tiếng đâm vào thân thể Morley. Morley kinh hãi vô cùng. Hắn quả thực không ngờ rằng Tiêu Thần vốn đã bị thương nặng như thế mà lại đáng sợ như vậy khiến cho hắn không thể chống lại Lực lượng hắn không bằng Tiêu Thần, khí thế lại chói chênh lệch rất lớn. Hắn không phải là đối thủ của Tiêu Thần cho dù là đối phương đã bị thương rất nặng. Máu bắn tung tóe ra xung quanh. Pasteur cổ mâu đâm vào bụng của Morley. Tiêu Thần đứng thẳng trên mặt đất, mái tóc rối bời loạn vũ cố gắng chịu đựng đau nhức ngẩng mặt lên trời hống một tiếng dài sau đó dùng hai tay nắm Pastuer cổ mâu rút ra khỏi thân thể đâm mạnh vào bụng Morley mạnh mẽ nâng thân thể hắn lên cao.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 176: Cổ Chiến Tam Trọng

Chương 176: Cổ Chiến Tam Trọng Người dịch : Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần mạnh mẽ đưa thân thể Morley lên không trung khiến cho máu của hắn bắn tung tóe, không chỉ khiến cho ánh mắt của Lanmu vừa mới đuổi kịp muốn nổ tung ra mà ngay cả ánh mắt Độc Cô Kiếm Ma đang quan chiến ở phía xa xa cũng bắn ra hai đạo thần quang, ôm thiết kiếm phát ra một cỗ chiến ý lẫm lẫm. Morley đau đớn vô cùng, phần bụng của hắn hoàn toàn bị Pastuer cỗ mâu xuyên thủng. Mà bởi vì lực lượng của Tiêu Thần quá mạnh mẽ trực tiếp kích nát nội tạng trong bụng hắn. Hắn có sinh mệnh lực cường đại của cao thủ Cửu Trùng Thiên nên trong một thời gian ngắn không thể nào chết ngay được. Kể từ đó hắn được ‘hưởng thụ’ một loại hành hạ ‘sung sướng’ muốn chết. Tiếng kêu thảm thiết từ trong cổ bảo của Độc Cô Gia không ngừng vang vọng khắp không trung. Morley cả người ước dầm mồ hôi lạnh, máu chảy ướt dầm cả nửa người, vẻ mặt run sợ vô cùng. Vóc người của Lanmu rất cao to, dung mạo cùng với Morley có vài điểm tương đồng nhau. Mặc dù không thể nói là anh tuấn nhưng đã có một cỗ dã tính. Ánh mắt của hắn lạnh nhưng băng cảm tức nhìn Tiêu Thần nói: “Buông hắn ra...!” Đối với những lời nói như vậy Tiêu Thần không hề lên tiếng trả lời. Không có chút ý nghĩa nào cả! Hắn một tay nắm Pastuer cỗ mâu đang giữ Morley trên không trung kia tay còn lại khẽ điểm vài cái lên người làm cho miệng vết thương ngừng chảy máu dần. “Buông đệ đệ ta ra!” Cứ việc trong tai Tiêu Thần như không nghe lời hắn, cứ việc Tiêu Thần cho hắn nói nhảm đi nữa thì hắn vẫn tiếp tục lên tiếng. Mặc dù biết được những lời nói của hắn rất khó để cho Tiêu Thần thay đổi chủ ý nhưng hắn không thể không làm như thế. Đây chính là thân đệ đệ của hắn, hắn đang rất muốn thỏa hiệp với Tiêu Thần. “Nói! Các người vì sao lại muốn giết ta ? Nếu như muốn khiêu chiến ta thì đã không có khả năng đánh lén ở sau lưng rồi. Rốt cuộc là vì sao ?” Nói đến đây ánh mắt của Tiêu Thần sắc bén vô cùng nhìn thẳng vào mắt của Lanmu. “Không có tại sao cả, Pastuer cỗ mâu chỉ dẫn chúng ta đến đây tru ma!” “Người tốt nhất không nên lừa gạt ta!” Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng rồi sau đó khẽ run run huyết mâu khiến cho Morley phát ra âm thanh thảm thiết vô cùng. Sau đó hắn dùng âm thanh lạnh lùng như cũ nói: “Cỗ mâu từng thí thần nhưng ta chưa bao giờ nghe được nó có thể tru ma. Chẳng lẽ ta là thần sao ? Rốt cuộc vì sao phải ở sau lưng ám toán ta

đây ?” Nhìn thấy Morley bị chà đạp thống khổ vô cùng kia khiến cho Lanmu khó có thể bảo toàn được thần sắc bình tĩnh được mà mang theo vẻ mặt phức tạp vô cùng nói: “Là chúng ta không đúng, ta đây trình trọng xin lỗi người, mong người có thể buông đệ đệ ta ra!” “Nói!” Tiêu Thần chỉ nói một chữ rồi sau đó lại chấn động cổ mâu khiến cho máu của Morley chảy xuống như suối không ngừng kêu la thảm thiết. “Đệ đệ ta muốn kết hôn với Yến Khuynh Thành nhưng lại bị trưởng lão của Bất Tử Môn ở trong Thiên Đế Thành báo rằng nàng đã được gả cho người!” Nghe được lời giải thích như vậy khiến cho Tiêu Thần bất ngờ vô cùng. Sau đó hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi thầm nghĩ như vậy cũng có thể rút họa sát thân sao ? Điều này quá oan uổng rồi ? Tại sao tên kia lại cho rằng đây là sự thật chứ ? Hắn cảm giác được một mâu hãn chịu đựng này không có một chút giá trị nào. “Chỉ thế thôi sao ? Không có khả năng đơn giản như vậy ?” Tiêu Thần không tin rằng đây là lý do duy nhất. “Hoffman cùng với đệ đệ ta khi uống rượu luôn miệng nói nếu như có thể giết được người hãn sẽ tạ ơn vô cùng!” Lanmu không chút do dự nói ra kẻ gây họa này. “Là Hoffman của Reagan gia tộc sao ?” “Đúng vậy!” “Cái loại bại hoại này xem ra không thể lưu lại được rồi!” Sát khí trong mắt Tiêu Thần không chút che giấu tăng lên rất nhiều. Hiện tại thì cừu hận của hắn với Reagan gia tộc kết ngày một sâu rồi. Sau khi chém giết bốn Thức Tàng cao thủ thì hắn biết được người của gia tộc này nhất định sẽ rất hận hắn. Chỉ bất quá họ rất sợ tồn tại của ‘vị kia’ trong Nam Hoang mà không dám ra tay với hắn. “Còn không ?” Tiêu Thần lạnh lùng nhìn Lanmu nói: “Ta không tin chỉ có hai lý do này thôi. Điều này không thể làm ta tin tưởng được.” Lanmu không thêm đếm xỉa đến lời nói của Tiêu Thần chỉ lạnh lùng nhìn hắn nói: “Đệ đệ ta khi cầm Pastuer cổ mâu có được linh giác có thể tiên đoán trước tương lai. Hắn cảm giác được người chính là đại địch trong tương lai của chúng ta cho nên bây giờ không thể không tiêu diệt người tránh khỏi hậu hoạn sau này!” “Nói đến cùng là các người muốn giết ta chứ gì ?” Tiêu Thần nở một nụ cười lạnh lùng nói: “Khi hắn cầm Pastuer cổ mâu có thể tiên đoán được tương lai sao ? Điều này hoàn toàn là bịa đặt. Chỉ là lý do muốn giết ta mà thôi. Nếu như hắn có thể tiên đoán được tương lai như thế nào lại không đoán được hắn lại thế

thảm như vậy chứ ? Ngay cả tương lai của chính mình cũng không thể nắm chưa được thì dựa vào điều gì nói là tiên đoán được tương lai chứ ?” “Hừ!” Lanmu hừ lạnh một tiếng, nếu như không phải Morley bị khống chế thì hẳn đã không nhẫn nại như vậy rồi. “Ta đoán rằng Pastuer thần mâu vốn không phải là vũ khí của các người. Những trưởng bối trong gia tộc người tại sao lại có thể tùy tiện giao cho người đây chứ ?” Nhưng vào lúc này Morley cố gắng chịu sự đau đớn từ vết thương mà yếu ớt nói: “Ca, ta không sống nổi rồi, nội tạng của ta đã bị một mâu kích nát hoàn toàn!” “Cái gì ?” Hai mắt của Lanmu lúc này kinh hãi vô cùng. Hắn nói nhiều như vậy lại được một tin tức này khiến hắn chấn động vô cùng. “Điều này không thể tránh ta được.” Tiêu Thần bình tĩnh nói: “Mới vừa rồi sanh tử chiến đấu ai dám nhẹ tay cơ chứ ? Hắn vốn là đến đây giết ta nhưng lại bị ta giết ngược lại cho nên cũng không tính là oan uổng gì.” “Ta với người không chết không thôi!” Lanmu nổi giận vô cùng, hắn không tiếp tục nói những lời vô ích nữa. Thân hình di chuyển như quỷ mị vô thanh vô tức tiến đến gần Tiêu Thần đánh ra một chưởng khiến cho âm thanh sấm sét vang lên không dứt cùng với ánh sáng chói mắt. Pastuer cố mâu bị Tiêu Thần run mạnh huyền hóa thành một mảnh quang mạc đỏ sậm như một cơn sóng máu rít gào giận dữ, âm thanh đinh tai nhức óc vô cùng nghênh đón một kích của Lanmu. Hàm răng của Lanmu cắn chặt rất cảm giận, Tiêu Thần lại đem đệ đệ của hắn ra nghênh địch như một tấm chắn khiến cho thân thể đệ đệ hắn vỡ nát hoàn toàn. “A...” Hắn hét lên một tiếng điên cuồng rồi sau đó lui về sau. Cả người vì nổi giận mà run rẩy kịch liệt. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Thần nói: “Người hảo tàn nhẫn, người hảo tàn nhẫn!” (Cũng thường thôi) “Tàn nhẫn sao ? Mọi việc ta làm đều quang minh chính đại. Đệ đệ người lại dùng Pastuer cố mâu từng thí thần đánh lén ta thì người có cảm tưởng gì đây ?” Thần thái của Tiêu Thần rất bình tĩnh, dường như chuyện hắn vừa làm rất bình thường. “Cảm giác tàn nhẫn thì tốt nhất không gia nhập vào Tu Luyện Giới. Tu luyện chính là một khúc bi ca của bản thân mà thôi, giết người hoặc bị người giết để được giác ngộ!” Lanmuc gần như đã cuồng bạo rồi, mái tóc rậm nắng của hắn như dựng đứng lên, hai mắt đỏ rực như bị thị huyết nhìn Tiêu Thần phát ra âm thanh tàn nhẫn vô cùng: “Ta sẽ lấy tim

người để tế Morley. Nói thiết cho người biết người cầm Pastuer cổ mâu có dự cảm chính là ta đây. Là ta muốn giết người, bây giờ người nhất định phải chết!” “Người dựa vào điều gì đòi giết ta đây ? Người giết được ta sao ? Cũng như nhau cả thôi. Kết quả của đệ đệ người cũng đã thấy rồi. Xem ra kết cục của người cũng như hãn mà thôi!” Tiêu Thần trả lời hãn một cách tàn nhẫn không kém. Không nói những lời vô ý nghĩa nữa, tất cả chỉ xem vào hành động mà thôi. Lúc này hãn có sự tự tin tuyệt đối. Cứ việc thân thể hãn đã bị thương rồi sao ? Nhưng hãn đã chạm được biên giới để tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới. Lực chiến đấu có thể tăng lên một bậc. Trừ khi phải chống lại đối thủ như Độc Cô Kiếm Ma cũng sắp bước vào Thức Tàng Cảnh Giới thì hãn rất ít gặp phải uy hiếp. “Ầm” Lanmuc di chuyển như một dã thú, hai mắt đỏ bừng muốn đoạt lại Pastuer cổ mâu. Phía trên huyết mâu có thần diễm bừng cháy mãnh liệt. Tiêu Thần cầm chặt trong tay nhẹ nhàng vẽ ra một quỹ tích huyền ảo mang theo sát khí tận trời tiếp đón Lanmuc. Huyết quang tận trời, một phiến không gian chỉ tồn tại sát khí! Huyết mạc bao phủ mỗi một tắc khắp không gian rộng mười trượng này. Huyết sắc năng lượng như một cơn sóng lớn cuộn cuộn lại giống như loạn thạch phá vỡ không trung. “Phá!” Lanmuc hét một tiếng lớn: “Cổ phiến tam trọng phong!” Ba đạo thần quang đan xen vào nhau bay đến trực tiếp xóa sạch huyết mạc trùng thiên kia. Lanmuc mang theo thần sắc dữ tợn quát to: “Phong Thiên!” “Phong Địa!” “Phong Nhân!” Ba đạo thần quang phá vỡ tất cả những vật ngăn cản nó. Ngay cả Pastuer cổ mâu cũng bị định trụ lại. Phong Thiên – phong thiên chi tinh khí, nhật nguyệt tinh khí! Các tinh khí khác ở xung quanh Tiêu Thần cũng di chuyển một cách khó khăn. Tất cả đã bị giam cầm rồi, rất khó có thể tiếp tục hấp thu. Phong Địa – Phong đại địa mạch động, phong lực lượng của đại địa khiến cho nó không thể dâng lên. Hoàn toàn bị định trụ lại khiến cho Tiêu Thần không cách nào tiếp tục hấp thu lực lượng từ địa địa bên dưới. Phong Nhân – trực tiếp vây khốn bản thân của Tiêu Thần. Một chùm sáng mạnh mẽ không thể phỏng đoán được lực lượng của nó mang theo tử quang vô cùng vô tận bao phủ Tiêu Thần vào trong. Cổ chiến tam trọng phong chính là một trong những chiến kỹ có thể so với thần linh. Chính là chiến kỹ quý dị có thể điều khiển được lực

lượng của thiên địa. Chỉ bất quá không phải là chiến tộc thuần chính không cách nào phát huy được lực lượng chân chính của nó. Sư phụ của Lanmu chính là người từ một bộ lạc nhỏ ở phương tây. Tương truyền rằng bộ lạc đó chính là hậu duệ của Cổ Chiến Tộc. Bởi vậy hắn cũng học được một ít cổ chiến kỹ. Thiên phú của Lanmu không tồi chút nào, mặc dù còn chưa chính thức tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới nhưng đã mở ra gần hết bảo tàng của bản thân lại thêm sư phụ của hắn dùng lực lượng mạnh mẽ truyền thụ vào khiến cho hắn có thể vận dụng đơn giản “Cổ chiến tam trọng phong” này. Thoáng cái đã đem Tiêu Thần định trụ! Ánh mắt của Độc Cô Kiếm Ma bắn ra hai đạo hàn quang, nhìn không chớp mắt vào trận đánh này. Lúc này Tiêu Thần giống như một bức tượng làm từ bùn đất. Thân hình cao ngất đứng nơi đó không thể động cũng không thể di chuyển được. Pastuer cổ mâu trong tay phát ra hồng quang yêu dị, những thần văn cổ xưa trên thân mâu lưu chuyển ánh sáng như có sinh mạng riêng. Bên ngoài lại có thần huyết đang lưu chuyển chậm rãi. Lanmu như đã thoát hết tất cả lực lượng của bản thân. Lấy lực lượng của bản thân phong bế thiên địa lực lượng của phiến không gian xung quanh lại giam cầm Tiêu Thần nữa khiến cho nguyên khí của hắn tổn hao nghiêm trọng. Hắn không còn lại bao nhiêu lực lượng nữa. “Hắc hắc...hắc hắc.” Lanmu cười một cách lạnh lùng, chậm rãi đi đến phía trước Tiêu Thần nói: “Sự tự tin của người đâu ? Trước mặt ‘Cổ chiến tam trọng phong’ của ta thì tất cả chỉ như con gà đất con chó sứ mà thôi. Không chịu nổi một kích.” “Phá!” Theo một tiếng quát nhẹ của hắn Lực lượng của “Phong Nhân” mạnh mẽ đánh vào Tiêu Thần khiến cho hắn phun ra một ngụm máu tươi. Tử quang chói mắt bao vây lấy Tiêu Thần như muốn đem hắn ép nát thành ‘cám heo’. “Khanh thương.” Lanmu rút ra một thanh trường kiếm hung hăng đâm vào ngực của Tiêu Thần. “Phốc.” “Phốc.” Hai đạo huyết quang đồng thời văng ra xung quanh. Trường kiếm dừng lại trên thân thể của Tiêu Thần không thể nào di chuyển được nữa, máu tươi của Tiêu Thần bắn ra xung quanh. Trường kiếm không thể tiếp tục di chuyển nữa là do Pastuer cổ mâu đã cắm vào trái tim của Lanmuc, một phát xuyên tim! “Không có khả năng!” Lanmuc mang theo thần sắc không thể nào tin tưởng nổi thì thào tự nói: “Tuyệt không có khả năng này!” “Người quá mức

tin tưởng vào ‘Cổ chiến tam trọng phong’ của mình. Nếu như không phải thân thể ta bị trọng thương thì người không thể phong bế được ta dù chỉ là trong chốc lát. Ta đã chạm vào lĩnh vực Thức Tàng Cảnh Giới rồi!” Tử quang vô cùng vô tận tan thành mây khói, Tiêu Thần thoát khỏi giam cầm. Tay cầm Pastuer cổ mâu khẽ rung mạnh đem thân thể của lanmuc đánh vỡ nát trên không trung. “Đa tạ người thành toàn cho ta. “ Nói xong hắn kéo thân thể trọng thương quay đầu lại nhìn Độc Cô Kiếm Ma thật sâu rồi sau đó đi nhanh ra bên ngoài cổ bảo của Độc Cô Gia. Đêm nay hắn bị thương quá mức nghiêm trọng rồi. Xương tay bị Độc Cô Kiếm Ma đánh gãy, sườn trái bị Morley dùng Pastuer cổ mâu xuyên thủng, trong ngực bị Lanmu dùng trường kiếm đâm vào. Còn có nội thương rất đáng sợ nữa, ngũ tạng lục phủ đều xuất hiện vết rách cả rồi. Âm thanh lạnh như băng từ phía sau truyền đến: “Đi đi, đừng để nửa đường bị người khác giết chết!” Tiêu Thần không quay đầu lại mà trực tiếp triển khai ‘Bất Tử Thiên Dực’ phóng lên cao. Thật ra hắn đang chờ Độc Cô Kiếm Ma ra tay nhưng đối phương lại có phản ứng như thế khiến cho hắn rất vui mừng. Không còn bất kỳ kẻ nào ở đây khiến cho thân ảnh của Độc Cô Kiếm Ma có vẻ cô tịch vô cùng. Ôm thiết kiếm đi về đông đổ nát phía trước huy động. Muốn nhanh có nhanh muốn chậm có chậm. Một lần rồi lại một lần, mãi cho đến hơn trăm lần hắn như đã hiểu ra được điều gì. Sau đó bỗng nhiên hướng về mặt đất chém nhẹ xuống một kiếm. Kết quả một kiếm này vô thanh vô tức nhưng lại khiến cho tàn thi trên mặt đất như bị phong hóa. Theo làn gió nhẹ mà hơi phi yên diệt. Tiêu tán vô ảnh vô tung trong hư không. Tiêu Thần triển khai ‘Bất Tử Thiên Dực’ cầm Pastuer cổ mâu trong tay ngực không mà bay đi. Bây giờ hắn không còn khả năng tiếp tục chiến đấu nữa rồi, thương thế quá mức nghiêm trọng. Không phải là chiến đấu nhiều hay ít mà là kết quả trận chiến như thế nào. Mục đích của hắn đã đạt đến, bảo tàng chi môn của thân thể đã được rộng mở ra. Hắn bây giờ chỉ việc khai quật bảo tàng này mà thôi. Lúc này đã hơn nửa đêm rồi. Sau khi đáp xuống đình viện thì tiểu thú Kha Kha và Tiểu Quạt Long xuất hiện nhanh như thiểm điện. Ngoài ra còn có tiểu bạch quy kia ở trên một tòa nhà len lén đánh giá hắn. Tiêu Thần sờ tay vào ngực đem một cây ‘Ngũ Thái Phượng Hoàng Thần Vũ’ (Túm lại là cây

lông chim có năm màu) run rẩy cầm lên trên tòa giả sơn ở đình viện.
'Phượng Hoàng Thần Vũ' này có lẽ là bảo mệnh phù duy nhất của hãn tối nay.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 177: Khai Khải Thân Thể Bảo Tàng

Chương 177: Khai Khải Thân Thể Bảo Tàng Người dịch : Jy Biên Tập: Jy
Nguồn: 4vn.eu

Pastuer cố chiến đấu với thần huyết luôn luôn chảy xuôi được Tiêu Thần cắm vào tảng đá trước mặt. Thần huyết không ngừng nhỏ xuống rồi sau đó biến thành một điểm sáng nhỏ biến mất tại không trung. Một cổ sát ý đến từ thượng cổ chiến tộc lúc nào cũng tràn ra ngoài. Không thể nghi ngờ rằng Pastuer cố đấu này đã từng thí thần này có uy lực không thể nào tưởng tượng được. Chỉ là hai huynh đệ Lanmu không cách nào phát huy được uy lực chân chính của nó. Cổ chiến đấu bị bọn họ nắm trong tay thực sự có chút uổng phí. Tiêu Thần tin tưởng rằng cổ chiến đấu nhất định không phải là vật bọn họ có thể nắm giữ trong tay được mà trường bối hoặc sư phụ của bọn họ đang có một hành động lớn ở Thiên Đế Thành. Nếu không sao lại mang theo hung khí thí thần này đi đến nơi đây chứ ? Lúc này Tiêu Thần không tiếp tục lo lắng nhiều điều như vậy. Hắn lẳng lặng ngồi xếp bằng trong đình viện chậm rãi nhắm mắt lại tiến vào trạng thái huyền ảo. Ưc vạn tingle quanh rơi xuống, những ngôi sao đầy trời như đã đến gần trước mắt Tiêu Thần xẹt qua từng đạo ánh sáng chói mắt rồi biến mất. Đó chính là lưu tinh, là tính mạng vẫn lạc, đó chính là mộng cảnh bị vỡ nát.... Linh giác của Tiêu Thần như ở trên chín tầng trời, thần thức của hắn như xuyên khắp không gian tiến nhập vào trong biển tinh không. Thần thức ngưng luyện như hóa thành một khóa tinh thần sáng rực rỡ trong tinh không rộng lớn này. Hắn như đã gia nhập vào trong quần tinh này. Đây quả thực là cảm

giác rất kỳ quái, dường như mỗi một khóa tinh thần chính là một tính mạng của một người. Chẳng lẽ tinh thần này cùng với tính mạng bên dưới mặt đất có liên qua với nhau hay sao ? khẳng định không phải vậy, chỉ là do vạn vật trên thế gian này đều có liên hệ nhân quả mà thôi. Thần thức của Tiêu Thần đang phá vỡ từng đạo sương mù ở tinh không này, từ từ hướng về bảo tàng phát ra ánh sáng rực rỡ kia đi đến. Đúng rồi! Hẳn bỗng nhiên tỉnh ngộ ra. Nơi đây đâu phải là tinh không gì đâu mà chính là thần thức hải của hắc mà. Hắc đang tiếp cận bảo tàng đang phong ấn kia. Thần thức hải của tu giả chính là một vũ trụ nhỏ sao ? Vì sao lại có thiên địa huyền hoàng, tinh thần vũ trụ như vậy ? Chẳng lẽ mỗi một người chính là một vũ trụ độc lập sao ? Chẳng phải nói rằng mỗi người đều là một thiên địa sao ? Trong lòng Tiêu Thần xuất hiện ngàn vạn suy nghĩ thì thần thức của hắc đang du ngoạn khắp nơi trong thần thức hải. Đi lên bắc đẩu thất tinh, tử vi đế tinh. Quan sát khắp thiên hạ rộng lớn, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao. Ở nơi đây hắc cảm thấy mình thật nhỏ bé. Đâu chính là sâu trong thần thức hải bị phong ấn ? Không thể không phong ấn rồi, nó quá mức rộng lớn đi. Rất dễ khiến cho người ta bị lạc nơi đây. Cứ như vậy mà quan sát thì tiềm năng của mỗi người là vô cùng vô tận. Đối với đại thiên địa bên ngoài thì thiên địa ở bên trong thần thức hải rất giống nhau. Trong ‘tâm’ lớn bao nhiêu ? Thế giới to lớn như thế nào ? Thiên địa vạn vật đều ở trong lòng ta. Tiêu Thần nhìn lên bầu trời đầy sao có một tia cảm khái không nói nên lời. Bảo tàng chỉ môn ở trong bầu trời sao này. Đối diện với một thế giới rộng lớn này hắc không hề cảm giác được mình nhỏ bé chút nào. Bởi vì tất cả đều ở trong tâm của hắc, được hắc dung nạp, được hắc nắm trong tay. Một tòa cung điện nguy nga đứng sừng sững ở trong tinh hải, Tiêu Thần bay thẳng đến đó, khê mở cánh cửa lớn bên ngoài. Kha Kha một mỗi muốn ngủ gật, cái đầu đầy lông thỉnh thoảng gục lên mặt đất. Tiểu Quật Long chỉ lẳng lẳng nằm trong một vườn hoa nhỏ. Đôi mắt như hai khóa minh châu sáng rực trong đêm. Còn tiểu bạch quy kia lại có một bộ dáng khiến cho người khác phải phun máu. Mặc dù có hình dạng của một con rùa bình thường như động tác lại linh hoạt vô cùng, nằm trên nóc đình viện ngựa mặt nhìn trời. Còn hai chân thì bắt chéo nhau khê nhịp! Hai ‘cánh tay’ của nó rất dài, ‘tay trái’ gối dưới đầu, ‘tay phải’

cầm một gốc linh chi không biết đã trộm được từ nơi nào đang ăn rất ngon lành. Thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn khắp bốn phía. Hai con mắt sáng như bảo thạch, từ trong miệng không ngừng phát ra âm thanh ‘cô lô cô lô’. Đây căn bản không phải là hình dạng của một con rùa bình thường chút nào mà lại giống như một tên bại hoại. Ánh trăng đêm nay rất nhu hòa, ánh trăng hòa quyện với ánh sao chiếu sáng rực rỡ. Từng làn gió nhẹ thổi mang theo mùi hương hoa thơm ngát bay đi khắp nơi. Một âm thanh rất nhỏ từ bên ngoài ngoại viện truyền đến khiến cho đôi mắt đang nhắm nghiền của Kha Kha lập tức tỉnh lại. Đôi mắt to sáng ngời chăm chú nhìn thẳng phía trước. ‘Sưu Sưu’ hai tiếng nhẹ vang lên, hai bóng người phóng qua bức tường tiến vào trong đình viện. Tiểu Quạt Long liền di chuyển đến trước người Tiêu Thần. Huyết mâu đỏ sậm cắm trên mặt đất đột nhiên phát ra huyết quang chói mắt. Sát khí trùng thiên. Pastuer cổ mâu đột nhiên ‘Tranh’ một tiếng từ trong tảng đá bay ra ngoài rồi sau đó hóa thành một chuỗi ánh sáng màu hồng chỉ lưu lại một chuỗi ánh sáng dài ‘phốc’ một tiếng đem hai người vừa mới đi vào đình viện đâm xuyên qua. Máu tươi văng khắp nơi, Pastuer cổ mâu sau khi xuyên thủng hai người liền hóa thành một chuỗi ánh sáng màu đỏ bay trở về ‘khanh thương’ một tiếng cắm vào tảng đá trước người Tiêu Thần. “Ngự...Ngự kiểm thuật ?!” Hai người kia lộ ra thần sắc khó có thể tin vào sự thật trước mắt này. Trước khi chết hai đôi mắt mở ra thật lớn. Dù sao bọn họ cũng là tu giả Thuế Phàm Tứ Trùng Thiên. Mặc dù không cách nào có thể so sánh với Thuế Phàm Cửu Trùng Thiên của Tiêu Thần được nhưng chưa có đối mặt đã giết chết bọn họ chỉ trong một kích. Điều này khiến cho bọn họ khó có thể tin đây là sự thật. Chẳng lẽ Tiêu Thần đã chính thức tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới rồi sao ? Đây chính là một nghi vấn của hai bọn họ trước khi chết. Tiêu Thần mặc dù đang mở ra bảo tàng của thân thể nhưng tất cả những chuyện đang xảy ra ở ngoại giới hẳn điều biết rất rõ thông qua cảm ứng trong tâm. Có thể giết chết hai người bọn họ là nhờ gợi ý của Độc Cô Kiếm Ma: “Nếu như thần thức đủ cường đại có thể vận dụng tất cả mọi vật xung quanh trở thành vũ khí của bản thân.” Đây là lực lượng cường đại của thần thức. Thần thức của Tiêu Thần đang hấp thu tinh hoa của bảo tàng trong thân thể nên ngày càng ngưng

luyện và cường thịnh hơn rất nhiều. Tiêu Thần biết được chuyện đêm nay hãn chiến với các thanh niên cao thủ khác hẳn đã kinh động không ít người. Có người đoán được bây giờ hãn đang phá quan nên không muốn cho hãn thuận lợi tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới. Thậm chí đây chính là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt hãn. Gió nhẹ nhàng di chuyển, mùi hoa thơm ngát che đi mùi huyết tinh nồng nặc. Trong tâm Tiêu Thần rất bình tĩnh, trường sinh chi lộ bất trường sinh. Đây là một con đường tu hành rất đáng sợ, không biết đã có bao nhiêu người mất mạng trên con đường này.

Linh giác của Tiêu Thần so với quá khứ nhạy cảm hơn rất nhiều. Sau khi tiến vào trong cung điện nguy nga ở giữa thần thức hải rộng lớn hãn lặng lẽ cảm nhận những biến hóa kỳ diệu của bản thân. Tốc độ lưu động của máu nhanh hơn nhiều. Hãn còn thoang thoảng nghe được âm thanh ‘ù ù’ trong huyết mạch truyền ra. Đó chính là âm thanh do máu chảy mà phát ra. Còn có những tiếng nhè nhẹ được phát ra từ trong ngũ tạng lục phủ truyền ra. Giờ khắc này hãn cảm giác được từng đạo thần quang từ trong bảo tàng chi môn lao ra ngoài. Mục tiêu chính là huyết ngục của hãn, ngũ tạng lục phủ đều được tẩy lễ. Đương nhiên là bộ xương của hãn cũng không ngoại lệ, hoàn toàn được thần quang bao phủ vào trong. Đây là sự lột xác, sự thăng hoa, là sự tiến hóa của bản thân! Đây là một quá trình phá vỡ những ràng buộc của bản thân để bước vào một mảnh thiên địa mới rộng lớn hơn. Linh giác Tiêu Thần càng ngày càng nhạy cảm, hãn có thể thấy được một con kim ngư đang vẫy đuôi trong ao khiến cho một vài hạt cát rất nhỏ dưới đáy ao nổi lên. Hãn thấy được một đóa dạ lan hương trong vườn hoa nhẹ nhàng tỏa mùi thơm vào gió, thấy được những hạt phấn hoa đang nhẹ nhàng rơi xuống. Hãn lại nhìn thấy một con chim đi săn đêm bay một quỹ tích tuyệt đẹp, ở trên mỏ nó còn mang theo một con côn trùng. Cứ việc khoảng cách rất xa và những cảnh vật này hết sức nhỏ bé nhưng rất cả vẫn nằm trong tâm của hãn. Hãn có thể thấy những chuyển động rất nhỏ như tất cả đang xảy ra ngay trước mắt hãn. Tinh tiến! Lực lượng của bảo tàng đang được

mở ra! Hắn sắp sửa bước vào cánh cửa Thức Tàng Cảnh Giới. Nhưng trong lúc này ở trước cây bồ đào ở trong viện bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen. Không có bất cứ tia sanh mệnh ba động được truyền ra ngoài cũng không hề có bất kì hơi thở nào. Nếu như không phải nơi đó có một bóng người thì không cách nào làm cho người khác tin rằng có một người đang đứng nơi đó. Tiểu Quạt Long chậm rãi đi về phía trước, Kha Kha cũng cẩn thận đề phòng. Hai tiểu thánh thú đã cảm nhận được sự nguy hiểm quanh đây. Bỗng nhiên bóng người ở dưới gốc cây bồ đào bắn ra hai đạo thần quang rực rỡ bay thẳng đến tòa giả sơn ở trong đình viện. Khi nhìn thấy cây ngũ thải thần vũ thì một âm thanh của lão nhân được truyền ra ngoài: “Ngũ thải thần vũ. Phượng hoàng nhất tộc...” Áp lực cường đại như thái sơn áp đỉnh. Khắp nơi trong đình viện không hề có một tiếng động nào như bị một lực lượng kinh khủng định trụ tất cả. Cho đến một lúc lâu sau thì lực lượng to lớn ấy mới biến mất. Còn bóng người dưới gốc bồ đào giống như chưa từng xuất hiện nơi đây, biến mất hoàn toàn. Từng cơn gió mát thổi nhẹ nhàng khắp đình viện mang theo mùi hương hoa cỏ bay khắp nơi. Xoát xoát xoát! Ba bóng người bay vào trong đình viện phân làm ba phương hướng vây Tiêu Thần vào giữa. Xích! Thần quang chớp động, Kha Kha phát ra thất thải quang mạc bay về phía trước nhanh như một cơn gió đem ba người vừa tiến vào đình viện bao phủ vào trong. Tiểu Quạt Long lắc đầu quấy đuôi bay đến nhanh như thiểm điện. “A....” Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp đình viện, ba người vừa tiến vào đều bị Tiểu Quạt Long xé rách thân thể. Đến!!! Thời khắc nguy hiểm đã đến rồi! Tiêu Thần biết được những người nắm được tin tức đang sắp sửa ra tay. Huyết vụ nhẹ nhàng di chuyển, trên cây cầu nhỏ trong đình viện vô thanh vô tức xuất hiện một âm ảnh. Điều bất ngờ là bên cạnh hắn còn có một con long vương. Một con thanh long vương toàn thân màu xanh thần dị vô cùng. Chiến ý trùng thiên gắt gao nhìn Tiểu Quạt Long. Đây không phải là Thanh Long Vương của Liễu Mộ sao ? Như thế nào lại ở bên cạnh âm ảnh kia chứ ? Đó không phải là Liễu Mộ, hai khí tức không giống nhau chút nào. “Ha ha.” Một tiếng cười dài được truyền đến. Theo tiếng cười vang lên thì một bóng người khác đã tiến vào trong đình viện. Người đến là một trung niên nhân phát ra uy áp cường đại khiến

cho tòa đình thai bên cạnh hấn sụp đổ. “Hống...” Một tiếng thú hống trầm thấp vang lên, một con kim sắc hung viên từ một phương hướng khác nhảy vào trong đình viện. Nó tuy cao không đến một thước nhưng lại có được thân thể rất tráng kiện. Kim mao trên thân phát ra ánh sáng chói mắt. Đôi mắt lạnh như băng toát ra hai đạo hàn quang nhìn chăm chăm vào Kha Kha không chớp mắt. Bên người nó bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, toàn thân người vừa đến đều được một làn sương mù bao phủ nên không thể nhìn thấy rõ hình dáng. Xoát xoát xoát! Trong đình viện lại có thêm mấy người tiến vào.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 178: Hậu Duệ Của Thiên Thần

Chương 178: Hậu Duệ Của Thiên Thần Người dịch : Jy Biên Tập: Kindichi
Nguồn: 4vn.eu

Cuối cùng , mấy người còn lại đều không hề nói một tiếng nào lao thẳng đến Tiêu Thần, xuất thủ vô tình, muốn giết hấn. Vài đạo kiếm quang lóe lên trên bầu trời đêm thật chói mắt . Tiêu Thần không thể tiếp tục ngồi yên được, thân hình đứng lên, cầm trong tay Pastuer cổ mâu, bước lên một bước , lấy khí thế hoành tảo thiên quân , xuất ra phong lôi trận trận, huyết quang đầy trời . “Phốc phốc”. Vài đóa hoa máu bắn ra, bốn bộ thi thể rơi vào trong đình viện. Bốn họ khoảng ba mươi tuổi, yếu hầu giống như bị đao nhận bằng kim loại cắt qua khiến cho mạch máu bị xé rách. Bốn tên tu giả chỉ có tu vi lục trùng thiên đối với Tiêu Thần mà nói hiển nhiên có chút uy hiếp nào . “Hống...” Thanh long vương phát ra một tiếng hống rung trời, bay lên đánh tới. Mục tiêu của nó là --- Tiểu quật long. Thanh sắc thần quang chớp

động giống như là liệt hỏa đang bùng cháy. Vẻ băng lãnh vô tình hiện lên trong đôi mắt nó . Đường như đã quên đi người quen Tiêu Thần đang ở phía trước . Tiểu quật long cao ngạo lắc lắc đầu. Phát ra một tiếng long khiếu , nhảy lên nghênh đón . Xoát! Người bên trong bóng râm kia nhẹ nhàng bay lên, thoáng cái liền biến mất tại chỗ. Đường như chỉ vì đem thanh long vương đến đây mà thôi. Thanh long vương phát ra tiếng rít gào trầm thấp, huyết quang cứ nhiên hiện lên trong đôi mắt . Hai đầu long vương bắt đầu giao chiến kịch liệt, từng đạo từng đạo thanh sắc thần quang không ngừng xuất ra. Thanh long vương hiển nhiên đang triển khai ra không ít thần thông của long tộc. Đã hơn một năm trôi qua, thực lực của nó đột nhiên tăng mạnh, đã không giống như trên Long Đảo. Với lại, nó đã lột xác thành tổ long chi vĩ . Mà tiểu quật long không hề xuất ra một đạo thần quang nào, hoàn toàn dùng cổ chiến kỹ đặc thù của long tộc mà chém giết. Nó như là một tu giả lão luyện vậy, mỗi bước được bước ra đều rất huyền ảo, khiến cho người ta không thể không kinh hãi. Đây chính là một bộ pháp hữu hiệu nhất. Mà công kích của nó đồng dạng sắc bén vô cùng, trào, vĩ, đầu, giác đều được di chuyển, mỗi một địa phương trên thân thể nó đều là một vũ khí lợi hại nhất, giết người trong vô hình. Cùng với thanh long đại chiến cùng một chỗ, tuy nó phải đối mặt chính là thần thông đã từng biến mất của long tộc nhưng nó lại không bị rơi xuống hạ phong chút nào, vững vàng áp chế thanh long vương . Long tộc cổ chiến kỹ, kỹ tuyệt diệu nhất. Kha Kha tiến lùi bên cạnh Tiêu Thần, đôi mắt đen cẩn thận quan sát xung quanh. Hiện trường chỉ còn lại hai phe địch nhân, một bên là trung niên nhân với khuôn mặt hung ác kia, thực lực khẳng định ở cảnh giới thức tàng, nếu không thì ngay khi vừa xuất tràng sao có thể tạo ra năng lượng ba động có thể đánh nát một tòa nhà. Tên còn lại là một người còn trẻ tuổi, mặc dù thân hình nàng được hắc vụ bao phủ thể nhưng lấy thần thức ba động mạnh mẽ cùng với năng lượng của cơ thể tạo ra số lượng lớn sương mù che đậy thân thể lại. Tiêu Thần có thể nhìn thấy hình dáng bên ngoài, lúc này linh giác của hắn rất nhạy cảm , có thể cảm giác được đây là một nữ tử mỹ lệ vô cùng. Chỉ là đối phương có ý che giấu, không thể thấy rõ được dung mạo mờ ảo kia. Kim mao viên hầu bên cạnh nữ tử thần bí to lớn phi thường , chỉ bất

quá nhân thần quá hung lệ, lạnh lùng bức bách Kha Kha, dường như muốn đem Kha Kha nuốt chửng. “Y nha!” Tiểu thú tuyết trắng thở hỗn hển, kêu lên một tiếng bất mãn vô cùng, không chút khách khí huy động tiểu thú trào, thất thải quang mạc giống như là một đám mây nhanh chóng bay đến bao phủ kim sắc viên hầu cao hơn một thước kia. Trong sát na kim quang sáng chói lên, thân thể viên hầu dường như đã hóa thành kim loại, cứng với vô tận thần diễm bùng cháy. Nó phát ra một tiếng tê hống sau đó đồng dạng huy động một trào. Kim sắc quang mang hóa thành một đạo quang nhận, hung hăng hướng đến thất thải hà quang chém tới. “Phốc” Một trận âm thanh nặng nề vang lên trên không trung, thất thải quang mạc bị kim sắc quang nhận tạm thời ngăn cản lại. Điều này khiến cho Kha Kha nổi giận, đôi mắt to bắn ra hai đạo thần quang, không còn bộ dáng nghịch ngợm như trước kia nữa. Trong nháy mắt hóa thành trịnh trọng và nghiêm túc vô cùng. Tiểu thú trào mãnh liệt hướng đến phía trước huy động, thất thải quang mang trong sát na liền tăng vọt lên, thoáng cái liền đem kim quang áp chế xuống, sau đó hướng về kim sắc viên hầu chụp xuống. Tiêu Thần chấn kinh vô cùng, Kha Kha có thể chiếm được thượng phong nhưng cũng chứng kiến được sự cường đại và đáng sợ của Kim sắc viên hầu lại tạm thời ngăn cản được Kha Kha, đây quả là một sự tình chưa từng có. Phải biết rằng dưới cảnh giới bán thần đều bị Kha Kha nhất xoát bách xoát, chỉ cần thất thải thần quang rơi xuống thì căn bản không thể nào ngăn cản được. Đây là thánh thú gì? Dĩ nhiên lại có uy thế như vậy? Thần thông thật dị thường và cường đại. “Ngao hống...” Kim sắc thần viên ngửa mặt lên trời hống một tiếng dài, kim quang cả người đại thịnh, đem thất thải quang mạc sắp phủ xuống kia ngăn lại, khiến nó tạm thời không thể tiếp tục hạ xuống được. Một tiếng thở dài vang lên, nữ tử thần bí mỹ lệ kia mở miệng nói: “Có thể làm cho tiểu thú tuyết trắng kia dừng tay không, ta kỳ thật không có ác ý, chỉ là muốn thử xem uy thực của kim tử.” Thanh âm như của tự nhiên, dễ nghe lại êm tai vô cùng, dưới tình huống bình thường đây chính là một người con gái rất tuyệt mỹ. Chỉ là đêm đã rất nhay cảm rồi, ai có thể nói nàng ta không phải là địch nhân đây? Tuy là nữ tử phong hoa tuyệt đại thế nhưng trước mặt Tiêu Thần cũng là hồng phấn khô lâu, hấn căn bản không

có chút cử động nào, mọi người tới đây hẳn đều cho là địch nhân. Tiêu Thần không hề để ý lời nói của thần bí nữ tử. Xoát! Thất thải quang mang tráo hạ xuống, trong nháy mắt đem Kim sắc thần viên bao phủ vào trong, hung hăng cầm cố ở trong đó, khiến cho nó không thể nào di chuyển được. Tiếp theo Kha Kha huy động tiểu thú trảo đầy lông của nó cách không đem Kim sắc thần viên lên không trung, thất thải thần quang vững vàng giam cầm nó, ngay sau đó hung hăng đem nó đập mạnh xuống mặt đất. “Oanh” Bụi bay đầy trời, Kim sắc thần viên như là một người già, ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài, những sợi lông màu vàng bao phủ thân thể nó đều được dựng đứng lên, bộ dáng càng thêm hung hãn, mỗi một kim quang từ trong cơ thể nó bắn ra như từng đạo từng đạo kiếm khí. “Kim tử, không nên cử động!” Thần bí nữ tử chế trụ lại thần viên đang muốn nổi giận, vươn ra một đôi tay trắng như ngọc nhẹ nhàng an ủi nó mới khiến cho thần viên bình tĩnh trở lại. Bất quá Kha Kha lại không chút nào bình tĩnh được, thở hỗn hển huy động tiểu thú trảo muốn ra tay một lần nữa. Tiêu Thần vội vàng ngăn cản nó lại, chỉ cần thần bí nữ tử này không tiếp tục ra tay nữa thì hẳn cũng không muốn giết chóc thêm. Ngay lúc này, trung niên nhân ở bên cạnh cười nói: “Vốn tưởng rằng bên cạnh người chỉ có một con long vương hung hãn thôi, thật không ngờ tiểu thú màu trắng này lại lợi hại như vậy, thật sự đã đánh giá thấp người rồi.” “Y nha...” Kha Kha cảm giác được nó bị khinh thị, thở hỗn hển kêu lên, dường như đang muốn nói: “Người thì biết gì?” Sau đó tiếp tục huy động tiểu thú trảo, hô một tiếng thất thải quang mang lao ra ngoài muốn đem trung niên nhân chế trụ lại. Trung niên nhân mang theo vẻ mặt khó tin, hẳn thấy được tiểu thú này tuy lợi hại nhưng cũng không cho rằng nó có thể chế trụ được hẳn – một cao thủ Thức Tàng Cảnh Giới. Hiện tại hối hận đã muộn! “Điều này có thể sao? Nó mới nhỏ như vậy?” Thức tàng cao thủ cảm thán trong lòng. “Oanh long”. Kha Kha thoáng cái đem thức tàng cao thủ đập lên trên mặt đất, sau đó lại dùng thất thải thần quang chế trụ lại, đem lên giữa không trung đập xuống lần nữa. Như thế liên tục lên xuống, cho dù là người sắt cũng muốn bị vỡ nát ra. Sau mấy chục lần như vậy, trên mũi miệng trung niên nhân đã phun huyết ra. Tiêu Thần liền bảo Kha Kha dừng tay, lại hướng đến trung niên nhân hỏi:

“Người là người của gia tộc nào ? Ta chỉ hỏi một lần này thôi, không nói thì giết!” Dứt khoát vô cùng, không một chút dây dưa. “Hừ!” Trung niên nhân đáp lấy bằng một tiếng hừ lạnh. Tiêu Thần cũng không tiếp tục lên tiếng, trực tiếp đi đến trước thất thải quang mạc, huy động Pastuer cổ mâu đã từng diệt thần trong tay. “Phốc” một tiếng đâm vào trong ngực hắc, một vòi máu bắn ra ngoài. Không đâm trúng trái tim nhưng cơ hồ đã là đòn trí mạng rồi. “Đừng giết ta, ta là người của Reagan gia tộc, là thúc thúc của Hoffman, mấy cổ tử thi trong viện cũng là người của gia tộc bọn ta.” Đối diện với sự uy hiếp của tử vong, trung niên nhân không hề có chút ngạo khí nào, không chỉ nói ra thân phận của mình còn nói thêm tin tức dư thừa nữa. “Phốc” Tiêu Thần chấn cổ mâu trong tay, trực tiếp xuyên qua trái tim của hắc, trung niên nhân kêu thảm thiết một tiếng, quang mang trong đôi mắt dần dần phai nhạt xuống. Trong miệng thì ào ào nói: “Người... Ta đã nói rồi sao lại còn giết ta...?” “Ta nói rồi, chỉ hỏi người một lần, không muốn nói nhiều. Đã cho người cơ hội nhưng người đã không nắm lấy. Giết người, ta nói được làm được.” Tiêu Thần trực tiếp đem thần mâu chấn nát. Sau đó thì ào ào nói: “Cùng với gia tộc các người thù oán cũng đã kết rồi!” Tiểu quật long cùng với thanh long vương bên kia cũng đã phân ra thắng bại, tiểu quật long lấy long tộc cổ chiến kỹ đánh bại thanh long vương, xé xuống một tảng thịt lớn, cuối cùng đôi sừng của nó bằng ra một đạo thần quang, trực tiếp đem thanh long vương đánh bại. Trận chiến vừa rồi nó chỉ thi triển ra thần thuật của long tộc một lần, tiểu quật long quả thật ngạo khí vô cùng. “Kha Kha chế trụ nó, đừng cho nó chạy thoát” Tiêu Thần hô lên. Kha Kha xuất ra một đạo thần quang, trong nháy mắt đem thanh long vương bao phủ vào chế trụ nó lại. Tiêu Thần biết được Liễu Mộ nhất định đã có chuyện xảy ra. Mà dựa vào cảm giác của bản năng hắc cũng thấy rằng thanh long vương cũng đã xảy ra vấn đề, nhất định phải lưu nó lại, sau này truy tìm ra đầu mối. Trong đình viện yên tĩnh xuống. Âm thanh vô cùng êm tai của thần bí nữ tử vang lên: “Long vương này của người dường như cùng với các long vương khác không hề giống nhau.” Bất quá nàng lại càng để ý đến Kha Kha. Thở dài một tiếng nói: “Tiểu thú khả ái này cũng đồng dạng thần dị và phi phàm, nó có thể đánh bại kim tử.” Tiêu Thần không nói gì thêm,

bất quá Kha Kha lại bất mãn vô cùng, nhếch nhếch cái miệng nở nhả, rồi sau đó đôi mắt to lại liếc nhìn thần viên, tựa hồ rất bất mãn với nó. Thần thái này nhất thời khiến cho thần viên nổi giận, nếu như không phải bị thần bí nữ tử ngăn cản lại thì nó không thể không liều mạng với tiểu thú này.

“Nếu như người biết được lai lịch của kim tử này sẽ không có bộ dáng khi thị như vừa rồi.” Thần bí nữ tử dường như rất thích Kha Kha, ôn nhu nói: “Nó chính là hậu duệ của thiên thần.” Nghe nói như vậy Kha Kha cũng không thèm để ý đến, nhưng Tiêu Thần cũng rất giật mình hỏi: “Ở sâu bên trong Nam Hoang có một tòa thần đảo nổi lơ lửng trên không, người nói nó là hậu duệ của thiên thần. Nhưng trong di tích của thiên thần lại có đến hai đầu thánh thú đây?” “Không sai, kim tử chính là một trong đó.” Tiêu Thần không khỏi nhìn kỹ nữ tử này, nàng có thể thu phục được một hậu duệ của thiên thần, phải biết rằng lúc đó có không ít lão bối cao thủ đều đi tranh đoạt. Dường như nhìn được nghi hoặc của hắn, nữ tử giải thích: “Là trường bối của ta thu phục được, còn một thánh thú khác không phải là tộc của kim tử, bị người khác nhận đi.” “Tối nay người muốn kiểm tra thử thực lực của kim tử sao?” Tiêu Thần mở miệng hỏi. Thần bí nữ tử rất thản nhiên, âm thanh rất dễ nghe: “Tin tức của ta rất linh thông, ta biết được một tin tức rất chính xác rằng có một tiểu thú trắng như tuyết thần thông vô cùng, bởi vậy mới đem kim tử đến đây cùng nó đấu một phen.” Những lời này nói ra khiến cho Kha Kha hết sức thoải mái, lộ ra bộ dáng ‘có ý tứ’ rất ít thấy, đôi mắt lớn cố dùng sức mà chớp. “Lấy thực lực hiện tại của tiểu thú này mà nói, tại trên Trường Sinh Đại Lục có thể xếp trong mười tên đứng đầu của tất cả tiểu thánh thú.” Thần bí nữ tử đánh giá tiểu thú phi thường cao.

Nhưng Kha Kha lại không vui chút nào, mới trong mười thôi? Nếu như nói nó là đệ nhất thì không sai lắm, Kha Kha kiêu ngạo cố gắng ưỡn ngực. Kết quả bị vẻ mặt đầy tiểu ý của Tiêu Thần dùng sức vuốt đầu nó khiến nó lập tức phát ra âm thanh bất mãn. Tiêu Thần quả thật cao hứng vô cùng, hậu duệ của thiên thần cũng bị Kha Kha đánh bại, tiềm lực của tiểu thú này thật sự là vô hạn a. Nói không chừng nó có thể chính là thiên địa dị thú không yếu hơn tổ long. “Tiêu Thần người nguyện ý cùng ta đi phương bắc không? Ta có thể làm cho người phú quý vô cùng.” Thần bí nữ tử mở miệng nói

,tựa hồ trịnh trọng phi thường . “Phú quý là chính mình tìm kiếm, không phải là thứ người khác tặng cho” Tiêu Thần lắc đầu nói: “Ta đã quen với tự do rồi, không muốn bị người khác ước thúc.” Hắn đã phát hiện ra thân phận của thần bí nữ tử này không hề đơn giản, hắn không muốn có liên quan tới một thế lực to lớn hoặc một quốc gia nào. Chỉ là ý nghĩ tạm thời lúc này của hắn thôi, chuyện sau này ai có thể nói được đây ? Thần bí nữ tử gật gật đầu, sau đó vô thanh vô tức rút lui. Bên trong đình viện chỉ còn lại mấy bộ thi thể, sau đó lại lần nữa khôi phục lại sự bình yên. Tiêu Thần cầm thanh cổ chiến mâu mà đứng, máu của thần không ngừng từ trong tay hắn chảy xuống. Thần văn trên cổ mâu không ngừng phát ra quang mang,giao hòa với tinh quang trên bầu trời . Bạch xác tiêu ô quy trên đình viện không ngừng lưu chuyển đôi mắt, mắt không chớp nhìn thần văn này, sau đó gật gật đầu lộ ra bộ dáng như đã suy nghĩ ra điều gì. Dưới bầu trời đêm, thân thể của Tiêu Thần không ngừng phát ra từng đợt ánh sáng, cốt cách vang lên âm thanh “dác băng dác băng” không ngừng, huyết nhục nhúc nhích, cơ thể đang phát sinh ra một loại thuế biến. Chân chánh bắt đầu lột xác bước vào thức tàng cảnh giới. Quang hoa vô tận bao phủ thân thể hắn. Ngay lúc này khắp sân đều là hơi thở thần thánh, tinh quang trên bầu trời dường như cũng mờ nhạt đi rất nhiều. “Khụ...” Âm thanh ho khan già nua vang lên, trên cây bồ đào xuất hiện một hắc ảnh lẫm lẫm tự nói: “Ta đã trở về, phượng hoàng tộc che chở sao ? Ta không tin các nàng ấy lại có thần thông lớn như thế, có thể biết được hết thảy mọi chuyện phát sinh tối nay.” Khí tức khủng bố trong nháy mắt bao phủ khắp đình viện, ánh sáng trên thân thể Tiêu Thần dần dần bị áp chế trở nên ảm đạm. Sưu sưu sưu Ba thân ảnh tiến vào trong đình viện, dĩ nhiên là ba tên bọn Tần Quảng Vương, ngay sau đó hạc phát đồng nhan lão nhân cũng xuất hiện bước tới, đúng là lão linh sĩ mang theo ba bộ khô lâu. Cười tủm tỉm hướng đến âm ảnh trên cây bồ đào nói: “Người thật sự không tin vào thần thông của phượng hoàng tộc sao ? Tối nay nếu như ngươi đã động thủ, tất cả đều được ghi chép lại, phượng hoàng nữ nhất định sẽ tìm người tính toán.” “Ta rất không cam lòng! Tử tôn của ngươi rất ngang ngược rồi, thiếu sự quản giáo, nếu không thì vừa rồi lại chết đi năm tên thức tàng cao thủ đây ? Không phải là chẳng phân biệt tốt

xấu sao ?” Bộ dáng của lão nhân hiền lành cười tủm tủm nói tiếp: “Đương nhiên tiểu tử này cũng có chút quá phận, ra tay vô tình. Hẳn là nên trách phạt hẳn một trận.” Hắc ảnh trên cây bồ đào quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tiêu Thần nói: “Người quả thực từ sâu bên trong Nam Hoang đi ra ?” Sắc mặt Tiêu Thần bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Vị kia tồn tại ở sâu trong Nam Hoang, từng chỉ điểm qua một hai lần, quan hệ cũng không có bao nhiêu sâu xa.” Nghe được lời nói này, hắc ảnh trên cây bồ đào quay đầu đi, như một làn khói nhẹ bay lên không trung, chớp mắt liền biến mất không thấy đâu. “A a..” Lão linh sĩ hiền lành cười ha hả đi đến, vỗ lên đầu vai của Tiêu Thần rồi sau đó mang theo ba bộ xương khô rời đi. Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương hướng đến Tiêu Thần không ngừng múa máy, ý muốn nói sau khi học được đại thần thông sẽ đi tìm hắn, rồi sau đó phát tay cáo biệt với tiểu quật long cùng Kha Kha. Nhân vật ở trên cây bồ đào kia đã không có quay lại, xem ra lần này quả thực đã rời khỏi rồi. Tiêu Thần biết tối nay rốt cục cũng an toàn rồi. Tu giả thuế phàm, thức tàng cảnh giới không biết được căn ngữ thái thần vũ trên núi đại biểu cho điều gì nhưng người vừa rời trên cây bồ đào kia khẳng định biết rất rõ. Tối nay ánh sao rất sáng, Tiêu Thần đắm chìm trong ánh sáng thuế biến, cứ như vậy cầm Pastuer cổ thần mâu đứng trong sân một đêm. Một đêm này không phải là một đêm tầm thường, sự kiện Tiêu Thần một đêm khiêu chiến mấy tên cao thủ cửu trọng thiên sớm đã bị rất nhiều người trong thành biết được. Nhất định sẽ làm cho nhiệt huyết sôi trào. Quả nhiên, qua ngày thứ hai mập mạp đã sớm chạy đến hô to gọi nhỏ. “Huynh đệ người quá mạnh mẽ rồi! Quá mạnh mẽ! Người đã trải qua một đêm làm cho rất nhiều gia tộc trong thành không thể ngủ được rồi! Quá mạnh mẽ...” Mập mạp bị kích động không biết nói gì, trở lại cũng chỉ nói một câu: “Người quá mạnh mẽ rồi.” Sau đó tuyệt mỹ Hải Vân Thiên cũng đi đến, sau khi nhìn thấy Pastuer cổ mâu khiến cho đôi mắt đẹp xuýt phải trừng lên, phi thường thất lễ hô lớn: “Đây chính là Pastuer cổ chiến mâu ?” ‘Ngày mai có một yến hội trọng yếu, ta đến đây chính là đưa cho người thiếp mời, đêm mai cho người được nở mày nở mặt.’ Mập mạp nói liên tục, bộ dáng như những phụ nữ tới thời kì tiền mãn kinh. (Khó chịu, cáu kỉnh, cắn nhai....)

“Các người trước tiên giúp ta làm một việc đi.” Tiêu Thần mở miệng nói: “Đem thanh Pastuer cổ mâu này đi đấu giá đi.” “Người điên à ?” Hải Vân Thiên cùng mập mập đồng thời trợn mắt há mồm hét lên thất thanh.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 179: Phách Mại Chiến Tộc Cổ Binh

Chương 179: Phách Mại Chiến Tộc Cổ Binh Người dịch : Jy Biên Tập:
KinDiChi Nguồn: 4vn.eu

Hung danh của Pastuer cổ mâu rất lớn, chính là thần cổ chiến mâu hàng thật giá thật, đối với tu giả mà nói nó tuyệt đối chính là một chiến bảo vô giá, nếu như có nó có thể chém ra hai thành uy lực đương nhiên chiến lực sẽ tăng lên một tầng. Chiến tộc trong truyền thuyết là một chủng tộc thần bí và cường đại. Dân cư thưa thớt như là phượng mao lân giác. Nhưng bọn chúng có thể đối kháng với thần, cứ việc trải qua vô tận năm tháng chủng tộc này dần dần biệt tích, rất khó có thể tìm được một thân ảnh thuần chính chiến tộc. Nhưng bọn họ đã trải qua một thời huy hoàng, mọi người không thể nào quên được. Chiến tộc, cổ chiến kỹ danh chấn thiên hạ. Cổ binh bọn họ từng dùng qua đối với tu giả rất có lực hấp dẫn. Nghe nói thần binh của cổ chiến tộc không quá năm thanh, Pastuer cổ chiến mâu chính là một trong số đó. Nếu như muốn tiến hành đấu giá thì đây không thể nghi ngờ gì chính là một sự kiện rất lớn ! Rất nhiều nhân vật lão bối sẽ xuất thủ để cạnh tranh. Nói cách khác, sát khí lăng lệ của cổ chiến mâu trong truyền thuyết có bất diệt tinh thần ẩn kín. Nếu như có thể hiểu được một hai điều trong đó sẽ có tác dụng vô cùng, hơn nữa có thể phát huy ra toàn bộ uy lực. Được xưng là uy thế thí thần, có người nào không động tâm đây. “Các người cho rằng ta

có thể giữ được Pastuer cổ chiến mâu sao ?” Tiêu Thần rất bình tĩnh nói. Hắn biết rất rõ trong tay hắn chính là củ khoai lang nóng, không có bất cứ chỗ tốt nào, có thể còn mang đến họa sát thân nữa đây. Rất nhiều người đều cho rằng hắn đến từ nơi sâu nhất trong Nam Hoang, cùng với vị kia tồn tại trong truyền thuyết có liên quan với nhau. Nhưng không phải tất cả mọi người đều tin, phượng hoàng thần vũ có thể sẽ bức lui được một ít siêu cấp cường giả nữa, nhưng cũng không có nghĩa là ai thấy nó cũng phải thối lui. Nhất là các tu giả Thuế Phàm, Thức Tàng Cảnh Giới. Bọn họ không có đạt đến cao độ này, đối với sự tồn tại trong truyền thuyết kia không có kiêng kỵ sâu như các lão bối cao thủ. Năm giữ Pastuer cổ chiến mâu khẳng định sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái. Hơn nữa có người muốn bỏ qua huyết mâu sao ? Không có khả năng. Chỉ cần tin tức này truyền ra ngoài nhất định chủ chính thức của chiến mâu này sẽ xuất hiện, có thể bây giờ cũng đang đi trên đường tới rồi. “Rất đáng tiếc, chính là thí thần cổ binh a! Hung khí được lưu truyền từ trong chiến tộc, trên đại lục đều có rất nhiều người muốn cầu bảo, không thể giữ được nó quả thực là đáng tiếc vô cùng!” Rất hiển nhiên mập mạp sau khi kích động đã lập tức hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, chỉ là huyết mâu này thật sự quá rung động lòng người rồi, ngay cả hắn cũng không tránh khỏi cảm giác đáng tiếc, hơn nữa nhìn thần huyết không ngừng chảy trên thanh cổ mâu, có thể đem nó nắm trong tay thì quả thực là một cảm giác khó tả nên lời. Tiêu Thần cầm Pastuer cổ chiến mâu nói: “Tinh thần ấn ký của cổ chiến tộc dường như đã bị người khác xóa đi rồi. Ta chỉ cảm ứng được một đạo ấn ký yếu ớt, đã khắc thật sâu trong đầu rồi. Hiện tại nó đối với ta mà nói chỉ là một cổ binh khí không gì không phá mà thôi, cũng không có gì đặc biệt nữa.” “Uy lực của nó vô cùng lớn á. Có thể thí thần! Nếu như chân chính đem nó đấu giá nhất định sẽ tạo ra oanh động thật lớn.!” Tuyệt mỹ nam tử hiển nhiên cũng rất kích động, trên gương mặt trắng như ngọc kia xuất hiện một mảnh ửng hồng, như là một tuyệt sắc mỹ nữ. Sự tuần tú này khiến cho người ta cảm giác được lão thiên thật là bất công. Hải Vân Thiên cùng mập mạp không phải là hạng người ngu ngốc. Hiểu rất rõ sự lợi hại trong này. Quả thực đúng như lời Tiêu Thần nói, chủ nhân của thanh thanh cổ chiến mâu này có thể đang trên đường đi đến đây.

Bọn họ cũng là người quan hệ rất rộng, lập tức bắt đầu đi an bày. Dựa theo ý tứ của Tiêu Thần, càng nhanh càng tốt, về phần gia tộc bọn họ sẽ không ra tay cạnh tranh, như vậy không phải là chuyện bọn họ lo lắng. Rất hiển nhiên không chỉ muốn một đại bút đơn giản như vậy. Củ khoai lang nóng này nhất định sẽ tạo ra một cơn sóng lớn, rất nhiều đại thế lực đến cạnh tranh. Nói không chừng còn có người âm thầm ra tay đây. Tiêu Thần muốn tình cảnh càng hỗn loạn càng tốt. Ngày hôm nay, bên trong Thiên Đế Thành rung động một trận. Lại có người đi đấu giá di bảo của chiến tộc. Hung danh của Pastuer lưu truyền đã không biết bao nhiêu năm tháng, chính là chiến bảo rất nổi danh trong giới tu luyện, nó chính là vật mà vô số người mơ ước. Đấu thú đại tái cũng đã đến gần. Hiện tại các tu luyện giả trong Thiên Đế Thành rất phức tạp, có rất nhiều người bên ngoài đến. Hơn nữa các thế lực sớm đã có căn cơ vững chắc ở đây, tin tức này vừa xuất hiện quả thực là náo nhiệt vô cùng. “Chánh thông phách mại hành” Đã có lịch sử hơn trăm năm, sớm đã rời tới Nam Hoang nhưng tại đại lục cũng rất có uy danh. Chánh thông phách mại hành rất có phong cách. Hai con sư tử bằng đá nặng ngàn cân đỏ thắm ở hai bên cửa, cửa lớn cao lớn như là một cửa thành, người ra vào không dứt. Bên trong đại sảnh đấu giá rộng lớn có thể chứa được một ngàn chỗ ngồi. Mặc dù tin tức phát ra rất vội vàng thế nhưng đến buổi trưa đã không còn chỗ trống nữa. Tiếng người bên trong đại sảnh rất ồn ào. Nhiều đại gia tộc đều phái đại biểu đến. Đương nhiên đa số là tán tu, mọi người đi đến nơi đây cơ hồ đều là tu giả. “Quả thật muốn đấu giá Pastuer cổ mâu?” “Ta nghe nói cây hung binh này nằm trong tay của một tiểu bộ lạc ở phương tây. Bọn họ chính là hậu duệ của chiến tộc trong truyền thuyết. Như thế nào lại xuất hiện ở đây?” “Nhất định là có người đoạt đến đây, đến cùng là cuồn nhân nào làm?” “Người nào lại lớn gan như vậy? Có dũng khí đoạt được Pastuer cổ mâu? Và lại còn đấu giá công khai? Quả thực là rất điên cuồng.” “Tranh đoạt cổ chiến bảo này sẽ khiến cho đầu rơi máu chảy, khẳng định sẽ có sự kiện đổ máu xảy ra.” Vì thế, rất nhiều người đều đang bàn luận. Không hề nghi ngờ, nhân vật thần bí đấu giá này chính là tiêu điểm của được bàn luận này. Đêm qua Tiêu Thần liên tục khiêu chiến cao thủ cửu trọng thiên cũng được lưu truyền một ít rồi,

hành động điên cuồng này khiến cho nhiều người khiếp sợ không thôi. Bất quá, người biết rõ hẳn cướp đi Pastuer cổ mâu cũng không nhiều lắm. Không có lưu truyền ra ngoài. Năng lực hoạt động của ‘Chánh thông phách mại hành’ rất mạnh. Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã truyền tin tức đi khắp Thiên Đế Thành, còn có rất nhiều người đang đi đến. Trong đại sảnh đã hết chỗ ngồi, người đến sau chỉ có thể đứng mà thôi, người đến càng trễ thậm chí ngay cả địa phương đứng cũng không hề có..... ‘Chánh Thông Phách Mại Hành’ không tiếc xuất ra lực lượng lớn tuyên truyền ra ngoài, đâu chính là một món tiền lời to lớn có thể lấy được, đương nhiên càng trọng yếu hơn chính là thanh danh! Đấu giá Pastuer mâu sẽ đem đến cho bọn họ danh vọng khó có thể tưởng tượng được. Vì thế, bọn họ thậm chí còn an bày một ít mỹ tự trợ trận. Nam Hoang tuyệt sắc giai lệ Hải Vân Thiên lúc này đang đứng trên đài cao, vì mọi người giảng giải lai lịch và uy lực của Pastuer cổ mâu. Dáng người của Hải Vân Tuyết rất đẹp, đường cong rất thướt tha uyển chuyển. Mặc một chiếc quần dài màu trắng. Dem thân thể mềm mại và ôn nhu vô cùng bao phủ bên trong, khí chất siêu trần hoát tục khiến cho trăm hoa thất sắc. “Ta nghĩ tất cả mọi người đều đã nghe qua thí thần cổ mâu Pastuer..” Kỳ thật, căn bản không cần phải giải thích gì. Mọi người đến đây ai lại không biết ? Mỹ nữ bất quá chỉ hấp dẫn nhiều ánh mắt mà thôi, không thể không nói Chánh Thông Phách Mại Hành xuất ra rất nhiều lực lượng, ngay cả nữ tử xinh đẹp nhất của Hải gia cũng mời đến đây. Sau giờ ngọ, đấu giá chính thức được bắt đầu. “Giá khởi điểm là mười vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá ít nhất là một ngàn kim tệ...” Âm thanh của Hải Vân Tuyết rất dễ nghe, nhẹ nhàng di chuyển ống tay áo dài, sau đó ‘xoát’ một tiếng đem tấm rèm che màu vàng kéo xuống. Nhất thời Pastuer chiến mâu toàn thân đỏ như máu, quang mang yêu dị xuất hiện trước mắt mọi người. Một cổ sát ý mãnh liệt trong nháy mắt tràn ngập khắp đại sảnh, một người thân thể bao phủ bên trong màn sương trắng mang theo cổ tư đức chiến mâu đi đến trung tâm, không phát ra tiếng động huy động chiến bảo trong truyền thuyết để mọi người có thể chứng kiến uy lực của nó. Nhẹ nhàng huy động một cái, một đạo thần quang màu máu bay thẳng lên không trung, nháy mắt xuyên thủng cả nóc nhà. Xoát Nhẹ nhàng đảo một cái, một

mảng lớn sóng máu phô thiên cái địa xuất ra, khắp nơi trong đài cao đều bị huyết quang bao phủ. Xoát Trong sát na , cổ chiến mâu được thu hồi lại , toàn bộ huyết quang đều bị biến mất. “Ta vừa rồi không hề dùng bất cứ chân nguyên nào. Chỉ là nhẹ nhàng huy động vài cái. Sát ý và uy lực của nó mọi người đều có thể thấy được. Đây chính là Pastuer cổ chiến mâu, hung binh từng thí thần!” Âm thanh trầm thấp từ bên trong màn sương trắng truyền ra ngoài, khiến cho người ta khó có thể phân biệt được tuổi tác, thậm chí không thể phân biệt được là nam hay nữ. Không hề nghi ngờ đây chính là một cao thủ, vì bảo hộ Pastuer cổ chiến mâu mà xuất hiện. “Bây giờ ta thúc dục chân nguyên trong cơ thể, để cho mọi người nhìn uy lực chân chính của nó.” Nói xong lời này hắn hai tay nắm chặt Pastuer cổ mâu, lẳng không mà đứng, sau đó cả người xuất ra thần quang sáng chói như ngọc. Cùng lúc đó, Pastuer cổ mâu bắn ra một đạo huyết quang, trong nháy mắt khiến cho nóc nhà bị đánh nát, một đạo huyết sắc quang trụ đường kính khoảng hai mét bắn thẳng lên trời, dường như xuyên thấu vào trời cao. Tại lúc này, rất nhiều người trong Thiên Đế Thành thấy được quang trụ huyết sắc to lớn này, uy lực khiến cho người ta chấn động, rất nhiều người nơm nớp lo sợ, suýt nữa phải quỳ rạp xuống đất. Nhất là những người bên trong đại sảnh đấu giá càng lại cảm giác được sự sợ hãi sâu sắc. Cổ sát khí lẳng lẹ này cùng với chiến ý bất diệt kia khiến cho rất nhiều người trực tiếp ngã lăn trên mặt đất. Huyết quang trùng thiên, hung binh đã từng giết thần. Uy lực của chiến tộc cổ binh khó có thể tượng tượng ra . Trong đại sảnh không hề có tiếng động nào. Cho đến thật lâu sau khi huyết quang biến mất, mọi người mới hồi phục tinh thần trở lại. Máu của thần không ngừng chảy trên thanh cổ mâu khiến cho rất nhiều người phải nín thở. Đều có cảm giác áp bức và rung động. “Ta xuất mười một vạn kim tệ!” “Mười một vạn kim tệ muốn mua Pastuer ? Ta xuất mười lăm vạn.” “Mười sáu vạn!” “Mười tám vạn!” “Hai mươi vạn!” Hiện trường rất sôi động, căn bản không có một người nào dùng đơn vị ‘ngàn’ kim tệ đấu giá, trực tiếp dùng ‘vạn’ kim tệ là giới cách. Không ngừng có người tăng giá, chiến tộc cổ binh quả thực hấp dẫn rất nhiều người. Bên trong đây có rất nhiều người chỉ vì muốn xem nào nhiệt mà đến, bọn họ không có khả năng xuất ra một giá lớn như vậy, phía

trước cạnh tranh như lửa bỏng dầu sôi, phía sau không ít người nhỏ giọng nghị luận. “Con mẹ tên nào bại gia tử. Lại có thể đem Pastuer đi đấu giá ?” “Nếu như có thể đoạt được sao ? Dĩ nhiên phải nhanh tay một chút .”

“Người nào có lá gan dám đi ? Trong Nam Hoang chúng còn có dạng người như vậy sao ? Đi đến bộ lạc hậu duệ của chiến tộc đoạt Pastuer ?” “Nếu như người của bộ lạc đem Pastuer đến Thiên Đế Thành sao ?” “Đem Pastuer đến Thiên Đế Thành ? Đây chính là một kiện đại sát khí a. Chẳng lẽ có người muốn làm ra một trận oanh động sao ? Muốn tại đấu thú tràng cướp long vương ?” “Nói không chính xác.” “Rốt cuộc là ai hồ đồ như vậy ? Đem chiến tộc di bảo Pastuer đi đấu giá ?” Tất cả mọi người đều muốn biết người đấu giá này là ai. Bởi vì người này quá điên cuồng rồi. “Ta ra bốn mươi vạn kim tệ!” “Bốn mươi lăm vạn!” “Bốn mươi bảy vạn!” Trong khi trường đấu giá điên cuồng thì Tiêu Thần đang bình tĩnh kiểm tra thương thế của thanh long vương. Thanh long vương ngoại trừ bị tiểu quật long gây ra ngoại thương ra thì trong thể nội nó còn có vết thương rất nặng. Đây chính là lý do tối qua nó rất nhanh bị thua. Thương thế nghiêm trọng vô cùng, vả lại thần thức của nó lại tán loạn vô cùng. Dường như bị người nào đó khống chế ý thức. Tình thần bị đày đoạ cực độ. Tiêu Thần nhíu mày, người đến ngày hôm qua là ai ? Dường như chỉ là đem thanh long vương đến thôi, sau đó không quay đầu lại mà rời khỏi, cuối cùng hẳn có mục đích gì ? Mặc kệ như thế nào đi nữa thì hiện tại nên cứu thanh long vương mới là quan trọng nhất. Nửa canh giờ sau Tiêu Thần phong bế năm giác quan của thanh long vương, khiến nó tiến vào trong giấc ngủ say, rồi rời khỏi căn phòng . Đối với chuyện đấu giá này không phải do Tiêu Thần xúc động nhất thời, chẳng lẽ chờ đối phương cảm kích hẳn đã gọi lại Pastuer cổ mâu sao ? Đây chính là chuyện không có khả năng, ngay cả giết người cũng làm thì còn cái gì để nói đây ? Mặc dù biết được Tiêu Thần bán ra thì sao ? Đây chính là do huynh đệ bọn hắn giữ đồ không chặt, cầm hung khí thí thần này đi khắp nơi ‘làm loạn’. Cuối cùng bị Tiêu Thần đoạt được cổ chiến bảo này. Điều này cho dù là nói cũng không một ai nói nên lời cả. Đương nhiên, chủ nhân của nó hiện tại khẳng định đang nghĩ về nó đây. Nghĩ biện pháp đoạt lại cổ mâu mới là phải. Có thể đoán trước được, người đoạt được khẳng định là một

nhân vật cường thế. Nếu không không có khả năng từ trong tranh đoạt mà đoạt được đến tay. Như vậy chẳng khác nào nói tự tìm lấy đại họa rồi. Tiền ? Tiêu Thần cần lắm sao ? Không, tiền chỉ là một bộ phận mà thôi, điều hãn muốn chính là loạn. “Quá điên cuồng, lên đến sáu mươi vạn kim tệ rồi!” Lời nói này của mập mạp rất kích động. Khi đi đến thì ngay cả ‘tảng thịt’ trên người hãn đều bị rung động. Theo sau đó thì Hải Vân Thiên cũng đã trở về, kích động nói: “Cứ như vậy tiếp tục thì lên trăm vạn cũng không dừng lại! Quá điên cuồng rồi!” “Hiện tại đa số người đều không biết được là ai bán ra. Nhưng người bây giờ đã trở thành cự phú ở Thiên Đế Thành rồi.” Mập mạp chảy nước miếng xuống, nhìn Tiêu Thần cười nói: “Sau này người mỗi ngày phải mời ta đi đến “Bể Nguyệt Tu Hoa Điện” ba lần, Nếu không thì ta nhân tiện đem người bán ra ngoài luôn!” “Dâm tặc!” Hải Vân Thiên bĩu môi khinh thường. “Người không phải là dâm tặc sao ? Thường xuyên đi đến học viện nhìn xem nữ tử!” Mập mạp phản kích. “Ta chỉ là thường thức mà thôi, không hề có một tia tư tưởng xấu xa nào. Người chính là dâm tặc.” “Mập mạp người quả thực là dâm tặc!” Tiêu Thần gật gật đầu, hướng đến Hải Vân Thiên nói: “Tỷ tỷ của người bao nhiêu tuổi rồi ?” “Nói gì đây ? Đừng đánh lãng đi!” Hải Vân Thiên như bị giậm trúng cái đuôi, lập tức trừng mắt lên. “Ta chỉ là thường thức mà thôi, không có một tia tư tưởng xấu xa nào. Người mới chính là dâm tặc.” Tiêu Thần lơ đãng trả lời. Nghe được hãn dùng y nguyên lời nói của chính mình, dung nhan tuyệt mỹ của Hải Vân Thiên xuất hiện sự hung tợn nói: “Tiêu Thần, ta cảnh cáo người, không nên có chủ ý với tỷ tỷ ta.” Mập mạp người nhạo: “Mở miệng một cái là tỷ tỷ, gọi rất trịnh trọng, chỉ là sinh ra sau Hải Vân Tuyết nữa khắc mà thôi. Cũng không biết là ai mấy năm trước cãi không lại ‘muội muội’ của mình hận không thể đem nàng ta ra ngoài xuất giá.” “Mập mạp biến!” Mập mạp nhếch miệng hướng đến Tiêu Thần hắc hắc cười nói: “Hải Vân Tuyết chính là tuyệt đại giai nhân ở trong Nam Hoang. Cùng với Yến Khuynh Thành mới đi đến Thiên Đế Thành xưng là hai khóa minh châu của Nam Hoang. Huynh đệ ta thấy người rất có hi vọng trở thành tỷ phu của Hải Vân Thiên đó chứ.” “Ta giết người mập mạp.” Hải Vân Thiên nổi giận đùng đùng, đồng thời quay đầu nói với Tiêu Thần: “Dám có chủ ý với tỷ tỷ

ta thì ta sẽ liều mạng với người.” “Ta là người rất thích khiêu chiến, càng khó khăn ta càng hứng thú.” Đúng lúc này thì một mùi hương thoang thoảng từ trong gió nhẹ nhàng truyền đến. Yến Khuynh Thành phong hoa tuyệt đại đẩy cửa tiến vào, nhẹ nhàng đi đến. Bận một bộ trang phục màu tím tựa như là một đám mây. Khiến nàng giống như tiên nữ trong tranh, vóc người hoàn mỹ như một kiệt tác của thiên nhiên. Mái tóc màu đen giống như là một thác nước buông xuống. Con người thâm thúy vô cùng, da thịt trắng như ngọc. Nhiều ngày không gặp Yến Khuynh Thành càng xuất trần. Cả người như có một mối liên hệ với thiên nhiên, một cỗ linh khí kỳ lạ vờn quanh. “Ta phụng mệnh sư môn chuyển cho người một thiệp mời”. Rất xinh đẹp, mập mập vô thức đưa tay lên lau miệng, sợ nước miếng chảy xuống, cuối cùng ho kha mấy tiếng che giấu nói: “Thiệp mời này ta đã đưa cho Tiêu Thần rồi, đêm mai nhất định sẽ tham gia.” Nói đến đây hẳn quay về Tiêu Thần nhỏ giọng: “Yến hội chính là nơi giai nhân tụ tập, đến lúc đó Hải Vân Tuyết...” “Đầu heo đi chết đi!” Hải Vân Thiên một cước đem mập mập đá bay đi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 180: Phong Ba

Chương 180: Phong Ba Người dịch : Jy Biên Tập: KinDiChi Nguồn: 4vn.eu

Yến Khuynh Thành sau khi gặp phải Tiêu Thần có thể nói là xui xẻo cực độ. Đầu tiên là bị bắt làm nữ nô, làm việc chạt vật vô cùng, sau đó lại bị bức

phải tu luyện Toái Ma Chủng Thần Đại Pháp. Trên danh nghĩa thì Tiêu Thần chính là đỉnh lô của nàng nhưng thật ra nàng bị quản chế bởi Tiêu Thần. Từ đó về sau căn bản không cách nào có thể ra tay được. Mỗi khi nghĩ đến việc này, Yến Khuynh Thành mặc dù không có nổi lên sát ý nhưng cũng cảm hận nghiến hàm răng. Trước kia cũng từng có lý tưởng quang minh chính đại đi xa khỏi hẳn. Nhưng lúc này nàng chỉ có một nguyện vọng chính là sớm tu thành Toái Ma Thần Đại Pháp. Thoát khỏi những liên hệ xấu hổ với Tiêu Thần. Nhìn thấy đại địch này, tu vi mặc dù tinh thâm nhưng Yến Khuynh Thành lại xuất hiện một cảm giác vô lực. Nàng đã nghe nói qua hành động điên cuồng đêm qua của Tiêu Thần. Vì trùng phá Cửu Trùng Thiên lại đi khiêu chiến thanh niên cao thủ xung quanh, một đêm sanh tử đại chiến giải quyết cường địch. Mặc dù không có được tin tức xác thực nhưng Yến Khuynh Thành lại có một cảm giác mơ hồ rằng tên ghê tởm này hơn phân nửa đã thành công tiến giai. Nếu như vậy mà nói thì nàng muốn thoát khỏi Tiêu Thần đã khó lại càng thêm khó. Toái Ma Chủng Thần đại pháp muốn thoát khỏi đỉnh lô thì điều kiện đầu tiên là phải có công lực vượt qua khỏi đỉnh lô. “Cảm ơn!” Tiêu Thần nhận thiệp mời, nhìn Yến Khuynh Thành nói: “Hôm nào mời người đi ăn cơm.” Yến Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, đôi mắt như nước liếc nhìn hắn, thân thể ôn nhu chuẩn bị chuyển thân rời khỏi. Âm thanh lạnh như băng mang theo sự trào phúng nói: “Người không phải là muốn đến Bể Nguyệt Tu Hoa Điện ăn sao?” “A a...” Tiêu Thần lại không thèm để ý, biểu tình rất chân thành nói: “Đều là người nhà cả thôi, đi nơi nào cũng như nhau.” Thân thể kiêu diễm của Yến Khuynh Thành chợt run lên một cái, tức giận quay đầu nói: “Ai cùng một nhà với người?” Tiêu Thần rất bình thản trả lời: “Trưởng môn nhân của người đã mở miệng hứa đem người gả cho ta, vì thế có người dùng hung khí Pastuer cổ thần mâu đã từng giết thần đánh lén ta. Suýt nữa bị chiến tộc cổ binh đánh chết. Chuyện như vậy cũng xảy ra. Bất Tử Môn của các người còn muốn nhờ vả mà không được. Phải chăng người muốn lật lọng sao?” “Người...” Yến Khuynh Thành tức giận vô cùng nói: “Ta căn bản không từng nghe nói qua. Người lại còn muốn vui đùa nữa sao. Nếu không đừng trách Bất Tử Môn không khách khí.” “Tốt lắm, ta bây giờ cùng với người đi

Bất Tử Môn. Đi đến trường lão người nói một chút. Nếu như thật tâm không muốn gả người đi vì sao lại tính kế ta như vậy ?” Tiêu Thần không hề đỏ mặt chút nào, bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng. Yến Khuynh Thành nếu như có tu vi cao thâm thật sự muốn đánh Tiêu Thần gục xuống tại chỗ, cuối cùng tức giận hừ một tiếng triển khai Bất Tử Thiên Dực không quay đầu lại đi khỏi. “Nhanh đuổi theo!” Mập mập vừa lau nước dãi vừa nói. “Đuổi theo có gì tốt. Chờ thêm vài ngày nữa ta rảnh rồi rồi trực tiếp đi đến Bất Tử Môn nhận lão bà thôi.” Tiêu Thần trả lời rất dứt khoát nhưng lại mang theo một bộ dáng không cần. Thanh âm đó bị Yến Khuynh Thành ở trên không trung nghe rất rõ, nghe được lời đó phong thái tuyệt thế của nàng hoàn toàn biến mất, suýt chút nữa rớt từ trên không trung xuống. “Tiêu Thần người đi chết đi, mơ giấc mộng đẹp của người đi!” “Có phải hay không là nằm mơ, chờ thêm vài ngày nữa đến môn phái người liền biết rõ.” Nhìn thân ảnh tuyệt mỹ đang chạy trốn. mập mập mang theo vẻ mặt hâm mộ nói: “Có thể cùng nổi danh với Hải Vân Tuyết nổi danh là mỹ nữ, cho dù chết cũng đáng giá.” “Phanh” Hải Vân Thiên bên cạnh trực tiếp đá một cái, khiến cho mập mập bay đi “Mập mập người đồ... nhiều năm qua rồi vẫn còn có tâm ý với tỷ tỷ ta...” “Tục tũ! Đây chính là thâm mến. Người có hiểu hay không ?” Mập mập gã vào trong bụi rậm giải thích, một bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng, không hề đỏ mặt chút nào. Xế chiều, Chánh Thông Đấu Giá Phách Mại Hành đấu giá chiến tộc cổ binh ba tư đức cũng đã đến hồi kết. Kết quả cuối cùng là tám mươi vạn kim tệ. Ngay khi biết được tin tức này mập mập liền nhảy dựng lên nói: “Có điều mờ ám, nhất định có điều mờ ám trong đây.” Mập mập vỗ đùi khẳng định: “Dựa theo tình thế buổi trưa không phải sẽ vượt qua trăm vạn kim tệ sao, cho dù là vượt qua một trăm năm mươi vạn cũng không quá khó khăn lắm. Như thế nào lại giao hàng khi được có tám mươi vạn thôi. Chắc chắn bên trong đó có nội tình.” Hải Vân Thiên cũng rất tức giận, hẳn từng đi qua trường đấu giá nên hiểu rất rõ tình huống này. Biết được giá trị chân chính của Ba tư đức cổ mâu bị lệch đi rất nhiều. Kết quả sau khi phái người ra ngoài tìm hiểu sự tình. Hai người bọn họ lập tức ngậm miệng không nói gì. Bởi vì Chư cát gia tộc cùng với Reagan gia tộc là những kẻ khả nghi trong đó. Các

đại gia tộc ở Thiên Đế Thành liên hợp ra tay, phối hợp với nhau sử dụng mọi thủ đoạn trong bóng tối cùng với sự uy hiếp cường đại làm cho các người cạnh tranh bất đắc dĩ phải lựa chọn buông tha. Thiên Đế Thành. Vài lão bất tử trong các đại gia tộc liên hợp lại đoạt lấy thanh Pastuer cổ mâu. Chuẩn bị cùng nhau nghiên cứu thanh tuyệt thế hung binh được cổ chiến tộc lưu truyền lại. Dù sao, Pastuer cổ mâu có giá rất cao, cho dù là đại gia tộc cũng phải trắng dã mắt ra mà nhìn. Cuối cùng đành phải làm như vậy. Mập mập cùng Hải Vân Thiên có chút xấu hổ. Dù sao thì điều này cũng có dính dáng đến gia tộc bọn họ. Tiêu Thần cũng không có tức giận nhiều. Thế giới này có nhiều chuyện không thể xen vào được, nếu không sẽ phải chết rất khó coi. Bất quá các lão bất tử của vài đại gia tộc kia cũng như đã để cho Tiêu Thần một cái mặt mũi. Phái truyền nhân lưu truyền ra ngoài hẳn cùng với Tiêu Thần kết làm minh hữu, không cần phải lo lắng. Chủ nhân chính thức của Pastuer cổ mâu sẽ do nhiều lão bất tử đón tiếp. Chưa đạt đến trình độ như vậy nên Tiêu Thần cũng vô pháp hiểu được các lão bối này như thế nào để có thể giải quyết được vấn đề này. Tương đối mà nói thì kết quả này cũng đã xem như tốt lắm rồi, khi không có được tám mươi vạn kim tệ. Vô luận là ở nơi nào cũng là một giá trị lớn khiến cho người ta phải lú lờ. Nhưng là Tiêu Thần biết được số tiền này rất nhanh sẽ phải chảy ra ngoài, bởi vì hắn muốn mua thiên địa linh vật. Lúc này cũng không cần mua nhân sâm, linh chi nữa. Hắn toàn quyền ủy thác cho mập mập. Muốn hắn nhân tiện mua những linh vật quý giá. Nghe được Tiêu Thần nói như vậy mặc dù tiền này không phải là của mập mập nhưng hắn lại cảm giác được đau đớn cả người, khó khăn nói: “Thật sự là một bại gia tử mà, nhiều đại gia tộc có tài lực hùng hậu ở Nam Hoang cũng chưa nơi nào nhìn thấy qua một tên điên mua thiên tài địa bảo.” Không hề nghi ngờ trong mắt mập mập thì Tiêu Thần đúng là một bại gia tử chính nghĩa. Trong mắt của Hải Vân Thiên thì Tiêu Thần lại là một tên bị tẩu hỏa nhập ma, là một tu giả điên cuồng không thể nào cứu chữa được nữa. “Người có chắc rằng sẽ có những bảo vật chỉ trong trong truyền thuyết này chứ?” Nhiều kim tệ như vậy Tiêu Thần cũng sợ không cẩn thận sẽ mua trúng đồ giả. “Chỉ cần bại gia tử người dám bỏ tiền ra thì tuyệt đối sẽ không phải là hàng giả. Ít nhất có được năm sáu linh

vật hiếm thấy. Nam Hoang là nơi nào ? Ngàn dặm là núi rừng. Là phiến đất sinh tồn của thiên địa linh túy. Đương nhiên sẽ có linh vật tuyệt thế! Một ít mà ta nói kia chính là ‘trần điểm chi bảo’. Mỗi một cây cũng là hai ba mươi vạn kim tệ. Ngay cả một ít đại gia tộc cũng cho dù có mua được cũng cảm thấy đau xót. Khiến cho không có người mới nào dám hỏi mua. Cũng chỉ có một bại gia tử như người mới dám cầm tiền làm như vậy.” Theo dự tính sơ bộ , tám mươi kim tệ có thể làm cho Tiêu Thần có được ba huyết đạo được thần hóa, nhưng muốn làm được như vậy thì phải mua được linh vật quý hiếm. “Chuyện này đành giao lại cho người vậy, không sợ dùng nhiều tiền nhưng phải đảm bảo rằng đều là trân phẩm quý hiếm.” Những thiên địa linh vật bình thường đối với Tiêu Thần mà nói có tác dụng cực kì nhỏ , hẳn muốn chính là tuyệt phẩm như ‘long tham’. Nhưng đó là điều chỉ có thể ‘ngộ’ chứ không thể ‘cầu’. “Được rồi, ta đi trước giúp người mua ‘cửu phẩm liên thai’ đã. Hai hôm trước ta đã giúp người tìm hiểu giá cả của nó rồi” Mập mạp chính là lần đầu tiên nắm trong tay nhiều tiền như vậy. Tuy không phải là của chính mình nhưng trong nhất thời hẳn lại cảm giác được trong thất lưỡng hẳn rất nặng. Đêm đến, bên trong Thiên Đế Thành thêm một trận đại loạn, Pastuer cổ mâu bị người khác đoạt đi! Người được đại gia tộc đại biểu ra mua bị đánh thành một đồng thịt nát, cơ hồ ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng liền có một đạo điều quang* đem huyết mâu bay đi . Chấn động lớn như vậy khiến cho không ít cao thủ xuất động, nhưng căn bản không thể đuổi kịp điều quang kia. Thẳng đến cuối chiều hôm sau mới có lời đồn rằng chủ nhân chân chánh của Pastuer cổ mâu xuất thủ. Đoạt lấy huyết mâu rời khỏi Thiên Đế Thành. Một đêm này lại giống như hôm qua, náo nhiệt vô cùng. Đương nhiên, đêm nay chủ đạo không phải là Tiêu Thần mà là siêu cấp cường giả ở tiểu bộ lạc phương tây kia. Theo một tin tức nhỏ trong lưu truyền thì trong một đại gia tộc nào đó có một lão bất tử bị chủ nhân của Pastuer cổ mâu đánh trọng thương, thổ huyết khôn ngừng. Cứ cho rằng có rất nhiều người đuổi theo nhưng kết quả thật đáng tiếc, không một ai có thể đem Pastuer cổ mâu trở lại. Một đêm này có rất nhiều người không thể ngủ được. Bất quá Tiêu Thần lại ngủ rất tốt, số lượng kim tệ lớn đã đến tay. Ngay cả tiền thuê sàn đấu giá cũng được một vài đại gia tộc kia thanh

toán. Cổ binh chiến tộc bị mất đi không một chút nào liên quan đến hãn. Chủ nhân chân chính hướng đến người mua ra tay, có người chịu nạn thay đổi với hãn mà nói là một tin tức không gì tốt hơn. Ngày thứ hai, chuyện này được truyền trong Thiên Đế Thành không ai không biết. Một vài đại gia tộc cũng bị mất hết mặt mũi nhưng không hề có bất cứ biện pháp nào. Rồi khỏi Nam Hoang đi vào Tây bộ là điều không có khả năng. Bộ lạc nhỏ trong truyền thuyết kia tuy nhỏ nhưng là hậu duệ của chiến tộc, mặc dù huyết mạch đã không còn thuần chánh nhưng cũng không phải là chuyện có thể chọc vào. “Thú vị, thú vị thật!” “Ha ha, đây chính là chuyện chế nhạo lớn như trời.” Không ít người cười trên nỗi đau của người khác, đồng thời cũng không ít người tiếc hận vô cùng, một kiện hung binh đã giết thần không thể ở lại Nam Hoang thật là một chuyện rất đáng buồn. Chiều ngày thứ hai, yến hội quan trọng trong miệng của mập mập đã bắt đầu. Địa điểm chính là trong phủ của Mander gia tộc. Đấu thú đại tái sắp được bắt đầu. Mạn Đức gia tộc, Chư Cát gia tộc, Hải Gia chính là chủ nhân của ba đấu thú cung lớn nhất Thiên Đế Thành. Mạn Đức gia tộc nắm Thú Vương Đấu Thú Cung trong tay, Chư Cát gia tộc có Huyền Hoàng Đấu Thú Cung, Hải Gia có Hồng Hoang Đấu Thú Cung. Bọn họ chính là chủ trì của lần đấu thú đại tái này, trước đó họ mở một yến hội mời rất nhiều người cùng các đấu giả tham gia thi đấu. Ánh sao mờ ảo, ‘cổ bảo’ của Mạn Đức gia tộc mang theo khí phách to lớn, dưới bóng đêm như là một tòa núi lớn khiến cho người ta cảm thấy áp bức trầm trọng. “Xin đưa ra thiệp mời.” Thủ lĩnh thị vệ đứng trước cổ bảo cẩn thận kiểm tra từng tấm thiệp mời của khách nhân. Tiêu Thần cùng mập mập, Hải Vân Thiên đi đến thì vừa lúc đụng phải Hoffman cùng với Lý Đông Ba đi vào. Ngay khi Hoffman nhìn thấy Tiêu Thần thì đôi mắt nhuốm hồng, quay đầu lại hung hăng nhìn Tiêu Thần một cái. Người đi ra vào cổ bảo của Mander gia tộc liên miên không dứt. Tự nhiên là có một ít quý tộc có thể lực và các siêu cấp cường giả. Đương nhiên không thể hiểu được các thiếu phụ và các tiểu thư được. Đại sảnh rộng lớn được trang hoàng đẹp đẽ. Tính ra cả trăm người dự tiệc cũng không cảm giác chật chội chút nào. Khiến cho đại sảnh nổi bật vô cùng. Đông đảo quý tộc và các tu giả tùm năm tùm ba một chỗ, liên tiếp cụng chén, nói chuyện

rất vui vẻ. Phía trước, một thanh niên có thân hình cao lớn, tướng mạo cực kỳ anh tuấn vô cùng, một mái tóc màu xanh dường như có tia sáng lưu chuyển bên trên. Mặc dù đứng giữa đám đông nhưng lại có vẻ không giống như vậy, trên người có một cỗ khí chất đặc dị. Hiển nhiên hẳn chính là một người rất được hoan nghênh. Bên cạnh có không ít người nhưng hơn phân nửa đều là các tiểu thư xinh đẹp, thiếu phụ phong mĩ. Đem hẳn vây vào giữa. Mặc dù oanh oanh yến yến không ngừng, cử chỉ rất ưu nhã thể nhưng lửa nóng trong mắt của bọn họ lại có chút không hợp với thân phận chút nào. “Thấy sao ? Đó chính là tên biến thái của Mander gia tộc, là anh ruột của Kanati.” Hải Vân Thiên giới thiệu sơ lược với Tiêu Thần. Tiêu Thần cũng không phải là lần đầu tiên được nghe nói đến người được gọi là đại ca của Kanati nhưng đây rõ ràng là một thanh niên rất anh tuấn tiêu sái ,lại được các tu giả gọi là biến thái có thể thấy được sự đáng sợ và cường đại của hắn. Từng tại trước cửa Thiên Đế Thành gặp qua, cùng trình độ với các cửu trùng thiên cao thủ mà cùng đánh với Tiêu Thần. Nhưng lam phát thanh niên này lại chưa một lần phát động công kích khiến cho Tiêu Thần không biết rõ thực lực của hắn. “Người lại có dũng khí đi đến nhà của ta ?” Một cô gái tóc xanh với đôi mắt sáng hiên lành, mái tóc dài dập dờn đi đến gần Tiêu Thần. “Ta như thế nào không thể đến ? Ta chính là được mời đến đó.” Tiêu Thần nhìn T Kanati, không kìm hãm được nghĩ đến ngọc thể mờ ảo trong ôn tuyền kia. Trên mặt nổi lên một tia mỉm cười. Đôi mắt to của Kanati nhất thời nổi lên lửa giận, nàng từ trong ánh mắt Tiêu Thần có thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì. “Xú gia hỏa người rất xấu xa!” Nói xong nàng quay đầu lại hướng tên lam phát thanh niên kia gọi lớn: “Đại ca lại đây, người này khi dễ ta.” Lam phát thanh niên nghe vậy liền hướng đến các cô gái xung quanh mỉm cười, bước tới chỗ bọn Tiêu Thần . Cách đó không xa, Hoffman cùng với Lý Đông Ba đều lộ ra ánh mắt tươi cười đầy hả hê . Bên kia, Hải Vân Tuyết cùng với một vài giai nhân của Nam Hoang cũng quay đầu lại chú ý đến bên này.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 181: Hoan Hỉ Ranno

Chương 181: Hoan Hỉ Ranno Người dịch : Jy Biên Tập: KinDiChi Nguồn: 4vn.eu

Thủy tinh đăng bên trong đại sảnh nguy nga phát ra ánh sáng chập chờn như mộng như ảo, bữa tiệc rất linh đình, các quý tộc cùng các nhân vật nổi tiếng liên tục nâng chén . Ở đâu cũng có một vài người đang nhìn Tiêu Thần cùng với gã đại ca biến thái của Kanati. Kể cả đám người Cổ Áo, Hoffman, Lý Đông Ba, Chư Cát Không, Hải Vân Tuyết. Lam phát mỹ nam tử rất tiêu sái, hướng đến một vài thiếu nữ xung quanh mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi, rồi gót bước tới chỗ bọn Tiêu Thần. “Tên biến thái kia gọi là gì ?” Tiêu Thần nhìn Hải Vân Thiên hỏi, không chú ý đến Kanati đang trừng mắt nhìn hằm. “Cái này...khụ khụ. Hẳn gọi là Tề Lạp Áo.” Hải Vân Thiên ho khan một tiếng, dường như đang muốn nhắc nhở Tiêu Thần. Ngay trước mặt Kanati gọi đại ca của nàng là “Biến thái”, nếu khiến cho cô gái xinh đẹp này nổi giận sẽ rất nguy hiểm. “Người mới là biến thái, cả nhà người đều là biến thái.” Nha đầu bảo bối của Mander gia tộc trừng đôi mắt to nhìn Tiêu Thần, trong miệng không ngừng nguyên rủa, đương nhiên là âm thanh rất nhỏ. Dù sao đây cũng là yến hội cử hành tại nhà của nàng. Nàng cũng không muốn làm náo loạn. Tề Lạp Áo mỉm cười rất thoải mái đi đến, hướng đến Tiêu Thần nâng chén mời. Tiêu Thần cũng cười nâng chén, bất quá vẫn nhỏ giọng nói chuyện với Hải Vân Thiên: “Nhìn cũng không giống biến thái chút nào.” Nhìn Kanati lại nhìn đến tên biến thái dường như đã đi đến trước mắt. Hải Vân Thiên xấu hổ cười trừ, mà trên trán của Kanati đã xuất hiện một ít vết đen. Kéo Tề Lạp Áo làm nũng: “Đại ca... Hẳn khi phụ ta, lại còn gọi người là biến thái nữa.” Khí chất của Tề Lạp Áo rất phi phàm,

vóc người cao lớn, thân hình khỏe đẹp nhưng không phải là dạng người cơ bắp. Có thể gọi là một mỹ nam tử. Một mái tóc dài màu xanh có tia sáng mờ lưu chuyển. Đôi mắt sáng ngời rất có thần. Có một cổ khí chất rất ưu nhã và đặc biệt. Cho dù là đứng trong biển người cũng khiến cho người ta chỉ liếc mắt cũng liền chú ý đến. Không thể không nói, là người tài hoa cao cao chót vót cùng với người bình thường có khí chất không hề giống nhau. Không hề nghi ngờ Tề Lạp Áo chính là người như thế, hần mỉm cười rồi nhẹ nhàng vuốt cái mũi dễ thương của Kanati đang quát tháo kia: “Người khác không phải đều gọi ta là như vậy sao ? Khẳng định là do người đang làm loạn rồi.” “Đại ca.” Kanati kéo tay làm nũng nói: “Tên gia hỏa này xấu xa vô cùng, đã đả thương Lô Mộc Đạt đại ca ca. Xảo trá hơn Lu Muda đường huynh, tại ôn tuyền còn khi phụ ta nữa. Người nhất định phải thay ta giáo huấn hắn.” Đôi mắt trong veo như nước của thiếu nữ tóc xanh này ra sức trừng thật to, dùng sức cắn đôi môi hồng. Hàm răng trắng tinh, cái mũi xinh đẹp nhú nhú có chút đáng yêu. Nếu như không phải ít tuổi một chút, không thua Yến Khuynh Thành và Hải Vân Tuyết chút nào, chính là khóa minh châu thứ ba của Nam Hoang. Tề Lạp Áo không chút nào biến thái, nhìn bên ngoài rất có khí độ, khiến cho người ta rất dễ sinh hảo cảm. Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Tiêu Thần. “Vị này chính là Tiêu huynh đây sao ? Mấy ngày hôm nay tiếng tăm của huynh ta nghe rất nhiều.” “Ngưỡng mộ đã lâu đại danh của Tề Lạp huynh. Rất hân hạnh.” Thấy bộ dáng đầy hào khí của hai người, Kanati bất mãn nói: “Đại ca người lại không giúp ta...” Kanati vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của muội muội nói: “Tốt rồi, không nên nghịch ngợm nữa, ta cũng với Tiêu huynh nói chuyện một chút. Người qua bên kia nói chuyện với đám hảo tử muội đi.” “Đại ca...” Kanati bất mãn hô lên một tiếng. Thân thể mềm mại chuyển động rồi đi. Đám người Hoffman cùng Lý Đông Ba lộ ra sự thất vọng. Vốn cho rằng tên biến thái của Mander gia tộc sẽ ước chiến với Tiêu Thần. Thật không ngờ hai người lại khách khí với nhau. Đi đến bên cạnh đám người Hải Vân Tuyết, Kanatu thở hốt hển nói: “Cái tên gia hỏa kia thật ghê tởm. Vân Tuyết tử tử, mới vừa rồi Tiêu Thần còn nói vóc người của người quá dài đi.” “Hi hi...” Hải Vân Tuyết còn chưa nói gì thì bên cạnh đã có người cười nói: “Kanati

người vừa rồi chịu thiệt không ít mới đi đến bên đây tìm đồng minh. Tên gia hỏa kia ngay cả ánh mắt cũng không nhìn qua như thế nào lại nói vớ người Hải Vân Tuyết dài đây.”

Mấy nàng mỹ nữ còn lại cũng khẽ cười cười. “Tiêu huynh, chúng ta đi ra ngoài một chút ?” Tề Lạp Áo mở miệng yêu cầu. Ánh trăng nhu hòa, chiếu sáng rõ. Phía sau cổ bảo có một lâm viên , hương thơm của hoa cỏ nhẹ nhàng bay trong gió. “Tiêu huynh có phải là người đến từ nhân gian giới ?” “Vì sao lại đột nhiên hỏi như vậy ?” Tề Lạp Áo đứng trên một cây cầu nhỏ, nhìn ánh sáng lưu chuyển dưới dòng suối nhỏ nói: “Ta không có ác ý, ta chỉ là muốn hỏi thăm một người thôi.” “Ồ, Là ai ?” Tiêu Thần đi dạo dưới bóng đêm, đi qua cây cầu đá nhỏ, bay lên một tòa đài cao. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao kia phảng phất như đang nhớ về Nhân Gian Giới. “Một thiên kiêu tiên tử như mộng như ảo.” Tề Lạp Áo nói đến đây thì trên mặt xuất hiện một tia khác thường, tâm thần có chút say mê, nhẹ nhàng nói tiếp: “Nàng gọi là Ranno. Ta muốn biết quá khứ của nàng.” Dưới ánh trăng sáng, thần thái Tề Lạp Áo như thần, nếu như là các thiếu phụ cùng các thiếu nữ trong đại sảnh nhìn thất chần chẫn sẽ ghen ghét và say mê. Tiêu Thần có chút kinh ngạc. Tề Lạp Áo vậy mà đã gặp qua Ranno, hẳn bình tĩnh hỏi: “Người gặp nàng ta ở đâu ?” “Một năm trước, trong Thiên Đế Thành may mắn được gặp qua một lần. Nhưng đã mất đi dấu vết của nàng. Như là tiên tử từ chín tầng trời vậy, Vội vã gặp qua một lần sau đó không có bất cứ tin tức nào.” Tề Lạp Áo thấp giọng hồi tưởng lại. “Ta biết một nữ tử như nàng vĩnh viễn không có thuộc về bất cứ một ai, ngay cả thần cũng không xứng với nàng.” Được người trong giới tu luyện gọi là ‘biến thái’. Trước mặt mọi người mang theo một bộ dáng tiêu sái thế nhưng Tề Lạp Áo giờ phút này lại có khí chất rất khác thường ngày, có một tia tiếu nuối cùng mát mẻ, sự thương cảm không thể nào che giấu được. “Ranno. Anh kiệt của Viên Hoàng Cửu Châu. Phong tư tuyệt thế, kỳ tài ngút trời, hai mươi tuổi cầm kiếm hỏi thiên hạ, khó tìm được đối thủ.” Tiêu Thần nói không nhanh

không chậm, bình tĩnh vô cùng. Ngẩn đầu nhìn bầu trời như đã xuyên thấu không gian nhìn Nhân Gian Giới nói: “Tu luyện ‘Thần dẫn’ trong truyền thuyết, tu vi bị phế bỏ một nửa, gần như lâm vào trong tử cảnh. Sau đó lấy đại trí tuệ tìm phương pháp phá vỡ sanh tử kiếp. Dứt khoát đóng băng trong sâu dưới vạn trượng. mười ba năm sau kì tích phát sinh. Ranno phát ra sức sống vô tận, đi ra khỏi băng quật. Thanh xuân vĩnh trú. Công phá tử quan thành công, phảng phất như chỉ trong nháy mắt, đóng băng mười ba năm, năm tháng hữu tình, hồng nhan bất lão .” “Truyền thuyết, linh khí dưới nhân gian giới rất là thừa thớt. Nhưng nàng lại có thể trong một thời gian ngắn có thể phá toái hư không. Quả thật là một cô gái kỳ tài ngút trời!” Tề Lạp Áo cảm khái không thôi: “Hôm nay có thể đi vào Trường Sinh Đại Lục. Có thể nói là cá nơi biển rộng, chim trên trời cao. Không biết nàng rốt cuộc đạt đến trình độ nào. Nhưng ta tin tưởng chỉ trong vòng mười năm, nàng sẽ trở thành một thần của thế giới này. Có lẽ, không cần đến mười năm. Ba năm, hai năm, thậm chí là một năm cũng có thể.” Đây chính là sự thật. Nhân Gian Giới từ xưa đến nay có được bao nhiêu người có thể thoát khỏi sự trói buộc để đi vào Trường Sinh Giới đây ? Nhưng đã là người có thể phá toái hư không tất nhiên là kỳ tài thiên cổ.” Hiện nay rất nhiều thế lực danh tiếng trên Trường Sinh Giới đều có tổ sư khai phái đến từ Nhân Gian Giới. Mỗi khi nghĩ như vậy, Tiêu Thần tự hỏi Nhân Gian Giới thiếu thốn linh khí như vậy vì sao lại có thể sinh ra không ít nhân vật kinh thiên động địa đây ? Những người đó mặc dù đã đến Trường Sinh Giới cũng đồng dạng ngạo thị chúng nhân. Cuối cùng thì nhân gian giới mới thích hợp nhất sao ? Hoặc có thể nói trong quá khứ xa xôi kia Nhân Gian Giới đã từng là một thiên địa của các anh kiệt đây, linh căn tồn tại. “Còn nữa không, Ta đã biết được rất nhiều.” Tề Lạp Áo đứng trên cây cầu đá nhỏ kia. Nhìn đóa hoa hồng phía trước kia. Một đóa hoa nở rộ rực rỡ, mùi hương say người lưu động. “Không có. Ranno là một nữ tử bí ẩn.” “Đối mặt với một nữ tử như vậy. Tiêu Thần có động tâm không ?” “Chưa đến mức độ như vậy, không hi vọng xa vời. Tương lai của chính mình ta muốn từng bước tìm hiểu.” Tiêu Thần rất bình tĩnh, không muốn nói nhiều về vấn đề này. Tề Lạp Áo mỉm cười, rồi sau đó khí chất nhanh chóng biến đổi. Thần thái mát mẻ kia dần

dần biến mất, khôi phục lại thần thái ung dung tiêu sái nói: “Kỳ thật ta rất muốn cùng với người đánh một trận. Chỉ là hôm nay lại không phù hợp. Không bằng văn chiến một trận đi ?” “Được thôi!” Tiêu Thần trên quan tinh xoay người đối diện với Tề Lạp Áo. “Cuộc chiến thần thức!” Nói đến đây mái tóc dài màu xanh của Tề Lạp Áo bỗng nhiên bay về phía sau. Ánh mắt cả người trong nháy mắt trở nên lẫm liệt vô cùng, bắn ra hai đạo kiếm quang. Một cỗ áp lực từ tinh thần truyền đến. Như là áp lực của hồng hoang mãnh thú hướng đến Tiêu Thần bay đến. Cuồng bạo mà thảm liệt. Giống như có ngàn vạn linh hồn kêu rên lại giống như là có vạn vạn con sóng lớn đang gào thét. Thanh thế to lớn vô cùng. Tiêu Thần trong phút chốc liền hiểu được danh tiếng biến thái của Tề Lạp Áo. Bên ngoài rất nho nhã nhưng khi chiến ý bạo phát ra lại cuồng dã như một dã thú. Biến thái lẫm liệt và cường đại. Lấy tu vi thần thức mà nói thì Tề Lạp Áo đã không còn ở phạm trù của thuế phàm cảnh giới nữa, thần thức được ngưng luyện như được thực chất hóa. Không thể ngăn cản được. Tiêu Thần trầm tĩnh như núi. Thần thức lại giống như biển lớn. Trước cơn sóng lớn không hề sợ hãi. Cho dù người có ngàn thần kiếm, vạn cơn sóng lớn kéo đến thì tất cả đều giống như trăm sông đổ biển cả thôi. Thâm bất khả trắc. Uy lực không thể đo lường được. Hai người âm thầm đối chiến khiến cho cây cỏ xung quanh bị đánh nát. Sau đó vô thanh vô tức hóa thành tro bụi, nơi đây giống như chưa từng có bất cứ thực vật nào, chỉ là mảnh đất trần trụi mà thôi. “Ầm ầm!” Cây cầu nhỏ được tạo nên bởi những tảng đá trắng như ngọc đã hoàn toàn vỡ nát. Tề Lạp Áo bay ngược lại, khuôn mặt có chút tái nhợt. Quan tinh thai cũng bị vỡ nát, lưng lay muốn sụp xuống. Trên mặt Tiêu Thần đầy mồ hôi, bay lên một tòa đình khác. Tiếp theo một đạo thần quang sáng chói từ hai người bộc phát ra, đó chính là lực lượng thần thức. Thần quang sáng chói. Khiến cho ánh trăng sao trên bầu trời trở nên ảm đạm hơn nhiều. Tinh thần ba động giống như là sóng biển. Đây có thể nói chính là một trận đánh hung hiểm vô cùng, nếu như có gì ngoài ý muốn thì thần thức lập tức bị đập tan, từ nay về sau trở thành một người vô dụng. Qua hơn nửa khắc sau mới bình tĩnh trở lại. Hai người không còn bất kỳ cái gì có thể ngăn cản, đình thai hóa thành cát bụi, dòng suối khô cạn. Con đường lát đá trắng trở thành một phiến bình

địa, vô thanh vô tức lún xuống hơn mười mét. Chính giữa hai người là một cái rãnh thật lớn. “Thức tàng ?” Tề Lạp Áo kinh dị nhìn Tiêu Thần. Tiêu Thần không có trả lời, suy tư trong chốc lát liền nói: “Thần thức của người đã bước vào thức tàng lĩnh vực ?” “Thần thức của ta đương nhiên cường đại. Bởi vì ta chính là một linh sĩ.” Mấy thiếu gia của các đại gia tộc đều lắc đầu, Hoffman tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, như thế nào lại không tiếp tục. Con mẹ nó, tên hỗn đản này lại mạnh như vậy. Thật muốn cho hắn chết. Tên biến thái của Mander gia tộc lại không thể chiếm được tiện nghi chút nào. Thật sự khó tin được.” Lý Đông Ba thở dài nói: “Quả thực khiến cho người ta kinh hãi, người nào có thể thu thập hắn đây ? Nghe đồn nhân vật ở sâu trong Nam Hoang cùng hắn có chút giao tình.” “Có giao tình thì sao ?” Hung quang trong mắt của Hoffman chợt lóe lên nói: “Nếu muốn làm cho hắn chết đi vẫn có biện pháp mà vị kia trong Nam Hoang không hề biết được.” “Đừng khoác lác.” Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhạo, một công tử còn trẻ tuổi nói: “Ta từng nghe lão gia tử nhà ta nói các lão gia tử nhà các người vốn muốn ra tay nhưng tại sao lại rút lui lại đây ?” “.....” Tiếng nghiến răng của Hoffman truyền đến, hắn độc ác nói: “Gia tộc của ta chết năm vị Thức Tàng cao thủ, điều này không thể không bỏ qua được, sớm muộn gì ta cũng phải tìm hắn.” Bọn người Yến Khuynh Thành, Hải Vân Thiên, Chư Cát Lượng, Hải Vân Tuyết, Kanati cũng nhìn được cuộc chiến thần thức vừa rồi. Chư Cát mập mạp trêu chọc: “Nha đầu bảo bối của Mander gia tộc, đại ca người hôm nay dường như không có tâm trạng a. không hợp với danh tiếng vô địch biến thái.” “Mập mạp người ít khiêu khích đi, có tin hay không ta đánh cho người rơi răng đầy đất.” Kanati trừng mắt nhìn mập mạp. Bất quá bởi vì khuôn mặt vui vẻ cộng với dáng người mềm mại như nước làm bộ dáng hung ác quả thực có chút đáng yêu. “A. Kanati, đại ca người rõ ràng không có ý ra tay. Như thế nào lại có thể đánh bại được Tiêu Thần đây ?” Bên cạnh có cô gái đối với Tề Lạp Áo có sự sùng bái mù quáng. “Hoa si!” Một âm thanh lạnh lùng theo sau bóng người cao lớn ôm theo một thanh thiết kiếm đi đến đại sảnh. “Người...” Hai từ ‘đứng lại’ của cô gái kia liền bị Kanati ngăn cản lại. “Người không muốn sống nữa sao ? Có biết hắn là ai không ?” “Là tên hỗn đản nào ?” Thiếu nữ đó tức giận vô cùng. Vài tên

thiếu phụ cùng thiếu nữ khác cũng rất tức giận. “Hắn là Độc Cô Kiếm Ma! Yến hội hai năm trước, đại tiểu thư của Lưu Gia vênh mặt hất cằm với hắn bị hắn trực tiếp dùng kiếm chém rơi đầu.” Tạp Na Ti nhỏ giọng nói. “A. Là hắn!” Hiển nhiên tất cả các nữ nhân ở đây đều biết danh tiếng Độc Cô Kiếm Ma. Ngay lập tức liền im lặng không lên tiếng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 182: Sướng Sảng

Chương 182: Sướng Sảng Người dịch : Jy Biên Tập: KinDiChi Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần trở lại trong đại sảnh, thị nữ đem đến một chén rượu ngon, màu rượu màu vàng tươi như mật, khi vào trong yết hầu lập tức giống như một ngọn lửa thiêu đốt. Sau đó hóa thành một cỗ khí lưu thơm ngát theo hô hấp bay ra ngoài. Cảm giác này thật sự quá mỹ diệu đi. Mập mập đi đến tấm tắc nói: “Mander gia tộc thật sự là giàu có mà, một ly kim môn lộ này chính là tiền sinh hoạt của một gia đình bình thường.” Hải Vân Thiên cũng đã đi đến mở miệng nói: “Hoffman đang trừng mắt nhìn người kia.” Quả nhiên Hoffman đang hung hăng ác nhìn chăm chăm nơi này. Tiêu Thần ngấn đầu uống cạn chén rượu này, hướng đến bên kia đi lại. “Đừng làm loạn!” Hải Vân Thiên đề tỉnh hắn, nơi đây không phải là nơi bình thường. Khi đến gần trước mắt thì chúng nữ tử Kanati cũng vừa đến nơi đây, khuôn mặt của Kanati tinh quái, vừa nhìn liền biết được chuyện gì đã xảy ra, ngồi cười hi hi nhìn người khác đánh nhau. Hoffman cùng với đám thiếu gia công tử của các đại gia tộc đứng chung một chỗ, khiêu khích nhìn Tiêu Thần, miệng không ngừng mấp máy. “..., đám tạp chủng này đang mắng người mà.”

Mập mập rất tức giận. Tiêu Thần rất bình tĩnh nhìn Hoffman biểu diễn, khẩu hình của đối phương đều là ngôn ngữ xấu xa. “Hắn đang mắng à ? Hải Vân Thiên phiên dịch cho ta đi.” “Hắn đang mắng người hỗn đản, nói người có bản lãnh thì cứ qua. Câu tiếp theo nói rất khó nghe.” Hải Vân Thiên vô cùng khinh bỉ nhìn Hoffman. Mọi người xung quanh đều là người trẻ tuổi, rất nhiều người chú ý đến tình huống bên này. Tiêu Thần quay đầu lại nhìn Kanati nói: “Hoffman đang mắng ta sao ?” “Đương nhiên, có cần hay không chúng ta muối chúng ta phiên dịch cho người ? Không nghĩ đến người ngu như vậy, ngay cả khẩu hình cũng không hiểu.” Kanati vô tình đã kích hấn, sau đó cười hi hi bắt đầu phiên dịch. Nàng rất vui mừng khi Tiêu Thần phát điên lên, rất vui vẻ đổ thêm dầu vào lửa. Kanati cùng một vài thiếu nữ của các đại gia tộc, oanh oanh yến yến mở miệng phiên dịch giúp hấn, đương nhiên có thêm mắm thêm muối vào đã kích Tiêu Thần. “Hắn nói người là tên hỗn đản này, có ngon thì lại đây.” “Kẻ nhu nhược người lại đây đánh ta!” “Tiểu tử, sớm muộn gì ta cũng dạy dỗ người.” “Tiểu tử, người như thế nào lại sợ, như thế nào lại không dám lại đây ? Có gan cứ đến đánh ta này.” “Tiểu tử người đến đánh ta nha.” Nghe đến đó Tiêu Thần cười, hướng đến đám người Hải Vân Tuyết bên cạnh vẫn chưa mở miệng mà nói lớn: “Các người có nghe rõ không ? Hay là chính ta nghe lầm. Có nhiều người làm chứng như vậy, tên kia muốn ta đến đánh hấn. Chủ nhân của cổ bảo Kanati giúp ta phiên dịch đây. Tuyệt đối không thể là giả mạo được! Thịnh tình không thể chối từ được, nếu như hấn muốn vậy thì ta đành thỏa mãn nguyện vọng của hấn.” Vừa nói Tiêu Thần nhanh như lưu tinh đi đến. “Hả ?” Người bên cạnh trợn mắt nhìn. Mập mập cùng Hải Vân Thiên nở nụ cười. Kanati hét lớn: “Tiêu Thần, tên hỗn đản người, dám lợi dụng ta.” Ta nói tất cả các huynh đệ tử muối, có muốn đánh người không ? Đi cùng ta đi, không cần lo lắng gì, chính là người này muốn bị đánh mà.” Nói đến đây Tiêu Thần đã đi đến trong đám công tử kia, một tát đem Hoffman đánh xuống đất, rồi sau đó bắt đầu đánh điên cuồng. “Ngao ô...” Hoffman đau đớn phát ra âm thanh như sói tru, thê thảm vô cùng. Hấn vô luận như thế nào cũng không cho rằng Tiêu Thần dám ra tay. “Thật sự đánh được sao ?” Hoffman bình thường rất kiêu ngạo cho nên có không ít cừu gia, cách đó

không xa có một tên công tử mở miệng hỏi. “Đương nhiên, tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng!” “Hô!” một tiếng, nam nam nữ nữ đi lên mười mấy người, điên cuồng cùng với Tiêu Thần đánh Hoffman. Tiếng kêu bi thảm của Hoffman quả thực không hề giống tiếng người chút nào. Các tiểu thư tham gia ẩu đả so với các nam nhân còn độc ác hơn rất nhiều. Các nàng mang theo sự hưng phấn, dường như dưới chân chỉ là một cái bao cát mà thôi. Chiếc chân nhỏ hân hận không thể giẫm mạnh hơn. Dường như đây chính là một trò chơi thú vị vô cùng. Kanati dùng tay xoa huyệt thái dương, có chút đau đầu nói: “Người này hỗn đản rồi, lại dám lợi dụng cả ta.” “Ta cảm giác được tên này rất âm hiểm” “So với Độc cô kiếm ma còn hỗn đản hơn nhiều.” Mấy nữ tử bên cạnh Kanati bổ sung vào, bất quá giữa các nàng xuất hiện một ít phản đồ, ánh mắt hưng phấn vô cùng tiến lên tham gia hành động đánh Hoffman “Ta! Lưu Lão Thất người cũng dám đánh ta.” “Tiểu thiện nhân Vương gia cũng đến đây ? Muốn ta đoạn tử tuyệt tôn sao ? Ngao ô...” Hoffman trong khi rên rỉ đồng thời cũng không quên hung hăng độc ác nói, đương nhiên nhận lấy chính là những đòn đánh hung ác hơn. Mấy công tử bên cạnh thấy vậy sắc mặt liền biến đổi, có vài người muốn động thủ nhưng thấy Tiêu Thần giống như là một sát thần đứng đó. Đám người này lùi bước trở lại, bây giờ người nào cũng hiểu được đây là tên không dễ chọc chút nào, nếu không sẽ chết rất khó coi. Tiêu Thần ra tay căn bản không hề lưu tình chút nào, trong phút chốc liền chặt đứt mười ba đầu khớp xương của Hoffman, sau đó thông dong đi khỏi, để các các thiếu gia tiểu thư có cừu oán tiếp tục. Nhìn qua đám công tử bên cạnh ,tức thì đám người này tắt tiếng giống như là ve sầu. Trong lòng bọn họ Tiêu Thần so với Độc Cô Kiếm Ma còn đáng sợ hơn rất nhiều. “Lý Đông Ba. Người nợ ta hai vạn kim tệ khi nào trả lại ?” Tiêu Thần tựa cười mà không cười nhìn Lý Đông Ba đang trong đám người kia. “A. Ta sẽ nhanh chóng trả lại.” Lý Đông Ba nổi giận và sợ hãi vô cùng. “Không được, phải cho ta thời gian chính xác.” “Nội trong mười ngày!” Sắc mặt Lý Đông Ba thẹn quá mà đỏ bừng. “Tốt, một lời đã định. Ta là người rất giữ chữ tín, ghét nhất là bị người ta thất tín. Hi vọng người không làm ta thất vọng.” Lời nói này rất lạnh lùng, đây là uy

hiếp trần trụ. “ Luo Guao nợ ta ba vạn kim tệ khi nào trả ?” Tiêu Thần lại đem ánh mắt chuyển đến trên người của đường huynh của Kanati

Những công tử này đều cho rằng Tiêu Thần rất cuồng vọng, cứ nhiên ngay trong cổ堡 của mạn đức gia tộc đi đòi tiền của thiếu gia nhà họ. Rất là cuồng vọng. “Trong mười ngày trả lại cho người.” Nói xong Luo Guao o quay đầu rời đi. “Ngao ô... đau muốn chết được....” Âm thanh của Hoffman đã vượt qua phạm vi của tiếng người, giống như là quỷ khóc sói tru. Động tĩnh nơi đây sớm đã kinh động đến những người trong đại sảnh, bất quá nhiều người đều cho rằng đây là chuyện không liên quan đến mình. Ngay khi chủ nhân của Mander gia độc được mới vội vàng đi đến cản lại. Đúng là cha của Kanati và Tề Lạp Áo, là một trung niên nhân có thần thái uy nghiêm. Đồng dạng cũng có mái tóc xanh, mặc dù đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn rất anh vũ và tiêu sái. “Dừng lại, đây là chuyện gì ?” Mãi đến bây giờ cơn ác mộng của Hoffman mới kết thúc, cả người hắc huyết nhục mớ hồ, một bộ dạng không giống người, thâm trầm vô cùng. Những người của Reagan từ khu khách quý chạy đến thấy thảm trạng như vậy liền có một trung niên nhân giận dữ nhìn bốn phía nói: “Là người nào ? Dám đem yến hội của Mander gia tộc nào loạn như vậy, không xem mặt mũi của Mander gia tộc sao ?” Hắc thoáng cái liền đem Mander gia tộc che ở phía trước, liền muốn Mander gia tộc giải quyết vấn đề này, nghiêm trị hung thủ. Lúc này không ít nhân vật lão bối đang bàn bạc về đấu thú đại tái trong khu khách quý cũng đã đi ra. “Không trách người khác, chỉ trách chính Hoffman thôi, chính là hắn muốn bị đánh mà.” Một công tử trong đám người nhỏ giọng nói. “Người nói cái gì ? Đừng ra đây mà nói!” Người kia của Reagan gia tộc chính là thúc thúc của Hoffman, như thế nào lại không tức giận đây. “Quả thực chính là Hoffman muốn mọi người đánh hắn mà!” Lại có một tiểu thư nhỏ giọng nói. “Quả thực như vậy!” “Đúng như vậy!” “Chính là yêu cầu của hắn!” Tất cả mọi người tham gia đánh nhau đều kêu gọi lẫn nhau, sau lưng những người này đều là các gia tộc có thế lực, tuy từng bị

Hoffman ám toán nhưng nhiều người như vậy cũng không sợ gia tộc bọn họ. “Nếu như không tin có thể hỏi tiểu thư của Mander Gia tộc, thân là nữ nhi của chủ nhân yến hội, ta nghĩ nàng ta sẽ không có nói dối.” Có người đem Kanati đẩy ra phía trước. “Kanati người lại đây, rốt cuộc đây là chuyện gì ?” Cha nàng uy nghiêm nhìn một cái. Kanati buồn bực đi qua, quay đầu lại nhìn thoáng qua liền phát hiện ra Tiêu Thần giống như là người ngoài, nân cao chén rượu đang ở đám người xung quanh làm trò, không có chút ý tứ nào tham gia vào. Thật sự làm cho nàng không có chút biện pháp nào, bây giờ không thể đem chuyện nàng đại náo nói lại, tốt nhất bây giờ thừa dịp Hoffman hôn mê vội vàng hòa giải, lấy tốc độ nhanh nhất kể lại.

“Hoffman trúng tà rồi! Cho nên mới muốn người đánh hắc!” Âm thanh trong trẻo thốt ra, nhất thời vang lên một tràng cười. “Đem tên bất tài đó trở về cho ta!” Thức thức của Hoffman quát hai thủ hạ một tiếng, sau đó quay đầu đi vào trong khu khách quý. “Yến hội tiếp tục, hy vọng mọi người không vì chuyện vừa rồi mà không thoải mái!” Cha của Tạp Na Ti nói.

“Vừa rồi vui vẻ vô cùng!” Không thể không nói những người tham gia quần áo đều là những nhân tài, đối đáp lại như thế nhất thời khiến cho mọi người vui vẻ hơn nhiều, không khí khẩn trương hoàn toàn biến mất. Âm nhạc bắt đầu vang lên, những ngọn đèn trong đại sảnh mờ nhạt hơn. Chỉ có mọi người vui vẻ nhảy múa. Không ít nam nữ trẻ tuổi đã có kết quả. Tiêu Thần không thích ứng lắm, hắc đến từ Nhân Gian Giới. Lễ giáo của nam nữ bị ảnh hưởng rất lớn, bây giờ hắc nhìn thấy các nam nữ thân mật nhảy múa quả thực có chút không chân thật. “Tên gia hỏa ghê tởm kia, có dũng khí khiêu vũ với ta không ?” Kanati kiêu gạo tựa như một tiểu phượng hoàng, cố gắng vươn bầu ngực đầy đặn đi đến khiêu khích nhìn Tiêu Thần. Vóc người nàng nhỏ nhắn nhưng lại có những đường cong đầy lả lướt, cả người hoạt bát, đôi mi dài với đôi mắt trong như nước. Chỉ là thần thái rất kiêu ngạo. “....” Tiêu Thần không biết phải nói gì. Điều này có gì lại không dám đây ? Hắc trực tiếp kéo tay nàng, dựa theo tập tục ở Nhân Gian Giới mà nói thì hắc không hề có thiệt hại nào. Bất quá kỹ thuật nhảy múa của Tiêu Thần khiến cho người ta không dám khen ngợi, suýt chút nữa đã làm vắng đi Kanati “Người muốn chết sao ? Giống như là một dã thú!” Đi đến giữa sân,

Kanati nở một nụ cười đầy giả hoạt: “Tiêu Thần nếu như ta hô to người vô lễ thì không biết người khác nghĩ như thế nào đây ?” “Ta không cho rằng người lại nhàm chán như vậy.” Dưới ánh sáng mờ nhạt, Tiêu Thần mang theo một bộ dáng không có vấn đề gì.” “Nếu như có an bài nghiêm trọng hơn thì sao ?” Kanati nở nụ cười không chút hảo ý. Trong lòng Tiêu Thần phát sinh ra sự cảnh giác. Nếu như cùng với thiếu nữ này dính dáng vào thì hẳn vật không chịu nổi. Một đạo nguyên khí tinh thuần trong nháy mắt đi theo hai tay hắn đi vào thân thể của nàng, cầm cố khả năng nói chuyện của nàng cũng trói buộc luôn thân thể của nàng, hoàn toàn do Tiêu Thần điều khiển nàng nhảy múa. “Ai, nếu như người muốn phá hỏng danh tiếng của ta không bằng trước tiên giúp người hoàn thành đi vậy!” Tiêu Thần không chút hảo ý dùng lực nhéo mạnh lên trên kiều đồn của nàng, đau đớn khiến cho Kanati suýt chút nữa rơi nước mắt. Nàng rất biết rõ kiều đồn của nàng bị xanh tím rồi, mà rõ ràng tên hỗn đản Tiêu Thần này lại viết lên trên kiều đồn của nàng mấy chữ “Thị nữ của Tiêu Thần”. Kanati muốn phát điên lên. Ăn trộm gà không được ngược lại còn bị mất năm thóc, đêm nay quả thực nàng chịu thiệt thòi không ít, cảm giác này không thể tả được, không giống với ca ca nàng giảng giải. Buồn bực nhất chính là bây giờ không cách nào lên tiếng được. Gia hỏa này quá hỗn đản rồi, cứ nhiên lại dám nhéo nàng. Không, là ‘sờ’! Cảm nhận được mùi hương trên cơ thể của người ngọc trong ngực. Đây chính là cô gái muốn tính kế với mình, Tiêu Thần không phải là đầu gỗ, cho nên đạt được chút lợi ích thành ra hắn không khách khí chút nào. Ngay lúc này thì cha của Kanati bỗng nhiên đi đến nơi đây, vừa lúc gặp phải Kanati cùng với Tiêu Thần lập tức khuôn mặt tối đen lại. Tay tiểu tử người đang để chỗ nào ? Ngay trên hông của con gái ta rồi. Lại ngay nơi này, quả thực là chán sống rồi sao ?” Cứ việc cho tính tình của Belli rất hiền lành nhưng nhìn thấy loại tình cảnh này cũng muốn nói ra những lời thô tục, tiểu tử này quá hỗn đản rồi, lại đem tiểu bảo bối của Mander gia tộc ra đùa giỡn như vậy. Quả thực là có gan lớn vô cùng. Còn nữa, gia đầu Kanati này sao lại kì cục như vậy ? Có thể dung túng hắn đến vậy sao ? Đương nhiên điều này khẳng định rất oang uổng cho Kanati. Bởi vì có những người nhảy múa khác ngăn cản tầm nhìn đến Belli không thể

nào nhìn thấy rõ hình dáng lúc này của Kanati. Ngay khi khuôn mặt Belli bắt đầu đen lại thì Tiêu Thần thoải mái buông Kanati ra. Trong sát na Kanati được tự do liền giương nanh múa vuốt phóng đến. Kết quả nhìn thấy gương mặt khiêm khắc của cha mình nhất thời xấu hổ suýt khóc lớn lên. “Tiêu Thần người đi với ta đến khu khách quý.” Belli bỗng nhiên nói ,xong liền quay đầu đi thẳng. Kanati ở phía sau kêu lên: “Cha giúp ta giáo huấn hắn, là hắn khi dễ ta!” “Hừ!” Bellibỗng nhiên nghiêm mặt hừ một tiếng, ngay cả quay đầu cũng không quay lại. “Thông minh thì đừng làm loạn. Cũng không xem thử đây là trường hợp nào, chờ ta quay trở lại.” Tiêu Thần biết Belli hiểu lầm rồi,lập tức theo đó mà làm tới luôn, biểu hiện ra một bộ dáng rất cứng chiều. “Đi chết đi! Đi chết đi!” Nhìn vẻ mặt cười cợt của Tiêu Thần khi rời đi, Kanati muốn đánh một cái lên không trung hung tợn hô to lên: “Họ Tiêu kia ta chờ người quay lại, ta sẽ không để yên cho người đâu.” Sau khi đi vào trong khu khách quý. Belli bỗng nhiên không cấp cho Tiêu Thần ánh mắt để nhìn chút nào, lạnh lùng vô cùng nói: “Ta biết người có được một con long vương, hiện tại ta chỉ biết người có hay không muốn tham gia vào đấu thú đại tái ?” “Ta còn chưa quyết định được. Tiểu quật long của ta là đồng bọn, không muốn đi ngược lại ước muốn của nó. Không biết nó có nguyện ý hay không tham gia vào đấu thú đại tái.” Mặt Belli không chút thay đổi đưa cho Tiêu Thần một khối ngân bài nói: “Phàm là thánh thú đều không cần phải tham gia thi đấu đào thải, trực tiếp tiến vào chung cuộc vương chiến. Tham gia hay không tùy người. Trước tiên người đem ngân bài này đi đi. Nếu không muốn tham gia thì có thể vứt bỏ nó.” Rất hiển nhiên, sắc mặt rất khó coi của Belli hiện tại không muốn nói nhiều với Tiêu Thần, xong việc công trực tiếp hạ lệnh trục khách. Tiêu Thần hắc hắc cười, cũng không nói nhiều, cầm ngân bài rời khỏi. Đương nhiên hắn trực tiếp rời khỏi từ cửa sau, tránh không gặp mặt nha đầu bảo bối của Mander gia tộc. Trở lại chỗ ở, Kha Kha cũng đã trở về. Tiểu tử kia đêm nay có sứ mệnh trọng yếu chính là dò xét thú vương đấu thú cung của Mander gia tộc. Sau khi trở lại liền hưng phấn vẽ lại một bức tranh với Tiêu Thần, nói cho hắn nghe những điều nó nhìn thấy. Tiêu Thần chăm chú lắng nghe. “Tiểu quật long người có muốn tham gia đấu thú đại tái không ?” Tiểu quật

long cao ngạo gật gật đầu. Kha Kha cũng cố gắng vỗ vỗ cái bụng tròn của chính mình, sau đó kiêu gạo cố gắng ưỡn ngực lên. “Người cũng muốn tham gia ?” “Y nha!” Kha Kha nghiêm túc gật đầu. Thời gian vội vã trôi qua, Tiểu quật long ngày ngày đều cùng Thanh long vương đấu đá nhau. Đồng thời lợi dụng long tộc thần thông trợ giúp Thanh long vương khôi phục thần trí Đấu thú đại tái cũng đã bắt đầu khai mạc, trong Thiên Đế Thành ồn ào vô cùng, mỗi ngày đều có thú chiến rất đặc sắc.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 183: Đế Nhất Thần Thông - Dong Binh Luyện Thế

Chương 183: Đế Nhất Thần Thông - Dong Binh Luyện Thế Người dịch : Jy
Biên Tập: KinDiChi Nguồn: 4vn.eu

Hoàng hôn, mây đèn cuộn cuộn đổ về, từng đám mây hướng tới mặt đất đổ xuống. Nhìn thấy sắp có một cơn dông bão xảy ra Trên đường đã không còn một bóng người, Thiên Đế thành to lớn như vậy lại như lâm vào sự tĩnh mịch, tất cả âm thanh đều tiêu thất. Áp lực đè nén khôn tả, nhìn về phía chân trời chỉ toàn hắc ám, dường như có một cỗ hàn khí trong nháy mắt đã bao phủ khắp nơi. Tại nơi ở của Tiêu Thần, Hải Vân Thiên cũng Gia Cát mập mạp vội vã cáo từ, thần sắc bọn họ đều có vẻ không tốt, quay sang nhìn Tiêu Thần khuyên nhủ chiều nay khi có bão tố đã tới không nên đi ra ngoài. Hỏi lại vì sao thì hai người đều không biết rõ, chỉ biết rằng từ cổ đại Thiên Đế thành đã có truyền ngôn xuống hàng năm đều sẽ có một số cơn bão đặc thù, mọi người bất kể là bá tánh bình dân hay tu giả có thực lực cường đại tốt nhất đừng nên đi ra ngoài để tránh bị kinh hãi Trước khi đi Hải Vân Thiên còn nhỏ giọng dặn dò: “Các vị tiền bối đều nói truyền thuyết

của Thiên Đế thành có khả năng là có thật, không phải là truyền thuyết không căn cứ, dân cư trong thành đã thành thói quen hàng năm yên ổn ở trong nhà là không có sự tình gì phát sinh. Chuyện như thế này mỗi năm bất quá cũng chỉ hai lần mà thôi” Dứt lời, hắc cùng với lão mập vội vã rời đi. Mây đen càng ngày càng hạ thấp xuống, dường như đã chạm vào mặt đất. Thế nhưng vẫn không hề có một tiếng sấm nào, chỉ có một cỗ áp lực như mười vạn trọng sơn áp lực đang từ từ ép xuống. Phố lớn ngõ nhỏ vắng ngắt, trong Thiên Đế thành tựa như mất hết âm thanh, rồi lại phát ra vô tận âm hưởng. Tất trái tim đập loạn nhịp, run rẩy từ tận trong linh hồn! Kha Kha cùng tiểu quật long vô cùng bất an, bọn chúng như dự cảm được điềm xấu đang tới, ở trong đình viện không ngừng ngửa mặt lên nhìn bầu trời đen tối. Tiêu Thần thầm nghĩ loại cảm giác này có chút gì đó quen thuộc, lúc Tử Thành trên Long Đảo xuất hiện cũng có áp lực kinh khủng này. Tử Thành ? Thiên Đế thành ? Đang suy nghĩ, trong đầu Tiêu Thần bỗng nhiên có một tia sáng lóe lên, theo truyền thuyết thì không ai biết Thiên Đế thành có từ năm tháng nào, căn bản là không thể nào khảo chứng, chỉ biết nó đã có từ vô tận năm tháng thế nhưng tường thành to lớn không hề cần sửa chữa. Nói như vậy, Thiên Đế thành và Tử Thành trên Long Đảo là 2 tòa cổ thành cùng thời đại. Như vậy chẳng phải nói ngôi thành này đã tồn tại từ quá khứ xa xôi đến giờ. Đã trải qua bao nhiêu năm tháng rồi ? Có phải hay không từ thời thượng cổ đã xuất hiện cổ thành này rồi ? Tiêu Thần có một cảm giác suy đoán của hắc có thể là sự thật. Kha Kha và Tiểu quật long cảnh giác nhìn lên bầu trời hắc ám, thần sắc ngưng trọng vô cùng. Tiêu Thần cũng cảm thấy bất an mãnh liệt, bất quá loại cảm giác này có chút khác so với lúc Tử Thành xuất hiện, ít nhất là không cảm giác được khí tức của tử vong, chỉ làm cho sinh vật hết sức sợ hãi, phảng phất như có một sinh mệnh khổng lồ ngủ say từ xa xưa đang từ từ thức tỉnh. Ầm Ầm Ầm

Giữa trời đất đột nhiên vang lên tiếng sấm, từng đạo lôi điện lóe sáng cắt ngang hắc ám xé nát không khí nặng nề vừa rồi. Mưa bắt đầu rơi, trời đất

như một bức tranh thủy mặc, bão tố đã chính thức bắt đầu. Ô ô ! Tiếng gió thổi có chút dọa người làm mái nhà đều rung động, nước mưa liên tục trút xuống hình thành một thác nước thật lớn. Đương nhiên, tất cả chỉ nhìn thấy khi lôi điện chiếu rọi, sau khi lôi điện rơi vào hắc ám thì chỉ có thể nghe được những âm thanh khủng khiếp mà không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì. Tối đen như mực ! Trời đất dường như đã bị bịt kín bằng một miếng vải đen. Ngay sau đó thì đoạn đao đen ở thắt lưng của Tiêu Thần bỗng rung động kịch liệt như muốn phá không bay đi . Tiêu Thần hết sức kinh ngạc, thanh đao này phi thường nặng nề nhưng chưa bao giờ thể hiện là một thanh đoạn đao bất phàm. Hôm nay lại đột nhiên rung động quả thực có chút kì dị. Phải biết rằng đoạn đao này dài chưa quá một thước nhưng lại nặng tới mấy trăm cân. Thế nhưng nhìn kĩ mà nói nó không khác gì một khối sắt thường, càng không nói tới một khóa thần binh sắc bén. Cho tới nay đều mang vẻ hết sức bình thường chưa từng thể hiện ra những nét đặc thù. Đương nhiên ngay cả thần binh trong bảo khố cũng không chém đứt nổi đoạn đao này. Tựa hồ nó không sợ mềm cũng không sợ cứng. Tiêu Thần thi triển thân thủ bắt được chuôi đao, cố hết sức giữ chặt trong tay cảm giác được đoạn đao đen này đang chấn động. Một khí tức tang thương từ xa xưa toát ra, sau đó hẳn cảm giác được đao khí vô cùng sắc bén. Một đạo bạch quang trực tiếp phá nát hư không bắn, hòa vào hắc ám, hướng về phía bầu trời đen tối phía trên bố tới. Vô thanh vô tức, trên bầu trời truyền ra một ba động dị thường, vô tận hắc ám phát ra trực tiếp thôn phệ đao quang. Đúng lúc này, Tiêu Thần bỗng nhiên cảm giác được một cỗ chiến ý lạnh lẽ, từ đoạn đao nhập vào tâm can hẳn. Một cỗ bản năng thúc đẩy hẳn đi tới hậu viện sau đó bắt đầu luyện đao Xoát, xoát, xoát Trong bóng đêm mịt mù, đao mang như thiểm điện. Dưới mưa gió ào ạt, đoạn đao trong tay Tiêu Thần lại phát ra ánh sáng như có sinh mệnh, giống như mặc long bốc lên, bắn ra từng đạo thần quang Đoạn đao truyền cho Tiêu Thần không chỉ là chiến ý mà còn là đao ý ! Cũng không phải là một loại đao pháp chân chính nhưng lại biểu đạt một loại ý cảnh. Một ý cảnh thuộc về đao. Chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt, Tiêu Thần đang chìm đắm trong một trạng thái kì diệu, tuy rằng không có ai chỉ điểm cho hẳn luyện tập đao pháp, hẳn

hoàn toàn dựa vào sự cảm ngộ của đao ý, thoải mái xuất đao. Đoạn đao như cầu vồng, thanh đao đen kịt lại phát ra thần quang màu ngọc, Tiêu thần có cảm giác phải xuất đao. Một cỗ sát ý thấu trời phát ra ! “Ầm ầm long” Trong trời đất sấm rung chớp giạt. Tiêu Thần một mình đứng trong mưa xuất đao, từng đạo đao quang đánh thẳng vào vùng hắc ám phía chân trời, sát khí lăm lăm, không thể cản nổi ! Sau đó, cùng với tiếng sấm đình tai nhức óc, Tiêu Thần nghe được ẩn trong tiếng sấm là tiếng chém giết. Bầu trời đêm được lôi quang chiếu sáng xuất hiện một thân ảnh cổ lão, mặc cổ giáp năm thần binh trong tay. Trên bầu trời có rất nhiều cổ nhân đang tiến hành đại chiến. Kha Kha và tiểu quật long cũng đứng dưới mưa bão, khẩn trương vô cùng nhìn về phía chân trời. Đoàn đao trong tay Tiêu Thần vẫn chưa dừng lại, một mặt xuất đao một mặt quan sát trận đại chiến trên bầu trời. “Ông” một tiếng động nhỏ vang lên. Thất thái thánh thụ trên đầu Kha Kha đột nhiên phát ra quang mang đại thịnh, sau đó một đạo kim quang bắn lên cao, chính là hoàng kim thần kích phát sát khí xung thiên. Phía trên hoàng kim thần kích phát ra kim quang chói mắt như là hoàng kim thần diễm đang bùng cháy. Ngay sau đó một tiếng nổ vang lên, hắc vụ tràn ngập, một phương thiết ấn cũng từ thất thái thánh thụ bay ra. Trong sát na đã bay vào bầu trời hắc ám. Hoàng Kim thần kích cùng Ô hắc thiết ấn chính là hai thượng cổ thánh khí thất lạc tại Long Đảo. Hôm đó, Kha Kha phá rối lung tung, hai kiện cổ lão binh khí này đã từng phá nát một tòa núi suýt nữa gây ra đại họa Chưa từng nghĩ chúng nó theo đó mà thoát ly Long Đảo. Đây là điều ngoài sự tưởng tượng của tiểu thú, lúc này đang quá hưng phấn mà y nha kêu loạn. Tiêu Thần cũng khiếp sợ không thôi, hai kiện thánh khí lại ẩn trong thất thái thánh thụ, Thực sự là ko có nghĩ tới. Hoàng Kim thần kích và Ô hắc thiết ấn đều trùng nhập vào bầu trời đen tối, Trong không trung các hư ảnh đang kịch chiến đều phai nhạt, sau đó lôi quang tiêu thất, gió cũng ngừng thổi, trời đất lại rơi vào tăm tối. Hoàng Kim thần kích với Ô hắc thiết ấn, hai kiện thượng cổ đại sát khí dường như đã biến mất cùng lôi điện và cổ lão nhân ảnh, không thấy hiển hiện ra lần nữa. “Y nha y nha...” Kha Kha đội thất thái thánh thụ trên đỉnh đầu đứng dưới mưa to không ngừng lo lắng kêu lên. Thất thái thánh thụ phát ra thất thái thần quang bảo phủ không một

hạt mưa nào có thể chạm đến người Kha Kha. Soàn soạt! Ánh đao cuối cùng chớp động. Tiêu Thân thu đao mà đứng, cổ đao ý trong lòng đã triệt để rời đi. Nhìn lên bầu trời đen tối đang không ngừng mưa to, hắc hiện tại có thể khẳng định Thiên Đế Thành là một tòa thượng cổ cổ thành. Nếu không phải như thế thì sẽ không có các sự kiện thần bí như thế xuất hiện ! Tại thời khắc này, bao phủ khắp trời đất là một cỗ áp lực lớn vô cùng, có tính chất giống như Tử Thành trên Long Đảo chỉ là thiếu đi tử vong khí tức mà thôi. Áp lực thật dị thường ! Trên bầu trời không có tiếng sấm, mà mưa to rơi xuống đất cũng không hề có tiếng động. Tại mặt đất bỗng nhiên xuất hiện bọt nước , yên tĩnh dị thường. Một bầu không khí tĩnh mịch bao phủ trời đất. Nhưng ngay trong hoàn cảnh yên tĩnh này, Tiêu Thân cảm giác như trong cơ thể mình phát ra âm thanh như vật nào đó đã bị nghiền nát. Thức Tàng Cảnh Giới dưới áp bức hít thở không thông này lại đột ph.. Giống như một cấm chế đã được đánh tan. Vốn chỉ là sơ nhập vào Thức Tàng Cảnh Giới bây giờ đã triệt để tiến vào cảnh giới này. Cảnh giới không ổn định trước kia cũng được củng cố thăng hoa. Từng đạo ánh sáng lượn lờ quanh thân thể hắc, xương cốt phát ra từng đợt âm thanh kịch liệt, cốt nhục đều run rẩy một cách điên cuồng. Đây là phản ứng tự nhiên khi thân thể được biến hóa. Thức Tàng. Bắt đầu khai mở bảo tàng của bản thân, thần thông từ đó mà ra. Ngay sau đó, thần thông đầu tiên của Tiêu Thân sau khi đột phá tiến vào Thức Tàng cảnh giới xuất hiện thần thông đầu tiên. Dong binh luyện thể ! Đao trong tay dường như đang nóng chảy, hóa thành một cỗ đao khí màu sáng ngọc, dung nhập vào thân thể Tiêu Thân Tiêu Thân thất kinh vô cùng, không phải bởi vì không biết loại tình huống này mà là bởi vì loại thần thông này vô cùng hiếm thấy. Hắc vạn vạn lần không ngờ đây chính là đệ nhất đại thần thông của hắc. dĩ nhiên dong binh luyện thể trong truyền thuyết chính là mơ ước thiết tha của biết bao người tu luyện bảo thể. Bất quá giây phút kinh ngạc qua đi, nghĩ lại thì cũng không quá bất ngờ, bởi vì con đường hắc tu luyện là trong bảo thể mà, theo đường tu luyện đó mà đạt được đại thần thông. Trong truyền thuyết, Dong binh luyện thể có khả năng chuyển hóa tất cả mọi thần binh vào cơ thể. Đương nhiên đây chỉ là trong giai đoạn sơ cấp, dần dần tu vi tăng cao mà trở nên thâm

hậu hơn, triệt để luyện hóa thần binh hòa tan vào trong cốt nhục. Do đó các bộ phận trong thân thể được thay bằng các loại đặc tính của thần binh.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 184: Dong Luyện Tam Thánh Khí

Chương 184: Dong Luyện Tam Thánh Khí Người dịch : The Darkness Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Thiên nhân thông, thiên nhĩ thông là loại đại thần thông thông thường nhất. Tâm thông, bất tử thuật là tương đối hiếm thấy. Còn các loại thần thông trong truyền thuyết như thoát thai hoán cốt, thời gian pháp tắc hay cực hạn tốc độ lại càng hiếm thấy. Tiêu Thần đột phá tiến vào Thức tàng cảnh giới, xuất hiện dong binh luyện thể tuyệt đối là một đại thần thông vô cùng hiếm thấy. Rất thích hợp đối với hắc không còn loại thứ hai nào phù hợp hơn. Thức Tàng, từ từ mở ra các đạo phong ấn trong thân thể, các bảo tàng ẩn dấu trong cơ thể bắt đầu bộc lộ. Các loại thần thông trong truyền thuyết theo sự khổ tu và tu vi tăng tiến mà mở dần ra. Thần thông đầu tiên đã khiến cho Tiêu Thần kinh hỉ không thôi, hắc càng mong chờ ngày xuất hiện các loại thần thông khác. Đoạn đao màu đen hóa thành đao khí cuộn cuộn như dòng sông hóa thành một cỗ thanh lưu không ngừng lưu chuyển trong cơ thể Tiêu Thần. Tâm niệm vừa động, đoạn đao sắc bén lóe sáng xuất hiện trong tay hắc. Hiện tại, Tiêu Thần đương nhiên không có thực lực triệt để luyện hóa đoản đao, nếu như tu vi hắc thâm hậu hơn, hoàn toàn có khả năng dung hợp đoản đao vào huyết nhục. Từ nay về sau trên đời không còn đoản đao này nữa, mỗi bộ vị của thân thể đều được thay thế bằng đoản đao. Xoát ! Quang mang chói lóa. Đoản đao biến mất vào bàn tay Tiêu Thần, nhẹ nhàng vung

cánh tay trái. Một đạo đao quang chém ra, xuất hiện âm thanh ô ô rất kì dị, vô tận đao khí uy dũng bay ra hình thành một vòng sáng trắng xóa như tuyết, uy thế không thể ngăn trở, trực tiếp cắt đứt mưa gió trong trời đất. Tuy Tiêu Thần không thể luyện hóa hoàn toàn đoản đao nhưng đoản đao màu đen này đã nhập vào tay trái của hắn, giống như đang cầm đao trong tay, cơ hồ không e ngại một thần binh sắc bén nào chém vào, đồng dạng với có thể đả thương địch thủ trong vô hình. Dong binh luyện thể, thân thể như một thiên địa rộng lớn có thể luyện hóa tất cả, đạt được cảnh giới cao thâm sẽ có thể luyện hóa được thần binh sắc bén hay cả một toàn thái cổ ma sơn dung nhập vào cơ thể cũng không thành vấn đề, thậm chí ngay cả sông lớn hay biển rộng cũng vậy. Tiêu Thần đột phá vào cảnh giới Thức Tàng, lần đầu tiên mở phong ấn đã thu được năng lực này, tuyệt đối là một thần thông có uy lực cực lớn lại vô cùng hiếm thấy. Hiện tại không có khả năng luyện hóa đoản đao, Tiêu Thần vào phòng lấy ra một trủy thủ tầm thường, tâm niệm khẽ động đã lấy trủy thủ đó đưa vào lòng bàn tay. Trong sát na đó, trủy thủ đó triệt để tan dung hợp vào trong huyết nhục, nhện nhàng hướng về một cành cây chém tới, trong nháy mắt chặt đứt nó rơi xuống đất. Trủy thủ bị luyện hóa hoàn toàn, Tiêu Thần có cảm giác như hữu chưởng có đặc tính sắc bén của trủy thủ ấy, quả thật không thể tưởng tượng, nếu như có thể luyện hóa các loại thần binh sắc bén, chẳng phải hắn trở thành một nhân hình binh khí, một kho vũ khí di động ! Loại thần thông này quá biến thái ! Tiếp theo, Tiêu Thần liên tục luyện hóa thêm vài thanh đao kiếm bình thường, kết quả như trủy thủ kia hoàn toàn tan vào huyết nhục. Phía trên bầu trời tối đen kia đang toát ra áp lực vô tận bỗng nhiên phát ra một tiếng động lớn. Cả tòa Thiên Đế thành đều rung chuyển, tiếng gió rít gào đột ngột xuất hiện, dường như trên chín tầng trời như từ viễn cổ hồng hoang đang phá toái hư không tiến đến. Như để đón tiếp, trời đất vang lên tiếng sấm, hắc ám bầu trời xuất hiện từng đạo lôi quang chói sáng cả trời đất. Một cây thần kích, một phương thiết ấn tại bầu trời của Thiên Đế thành bộc phát ra ánh sáng trắng chói mắt, trùng kích ngang dọc, trong sát na đó vô tận hư ảnh đều băng nát chỉ còn lại một hư ảnh của thượng cổ nhân mang giáp trụ. Áo giáp ? Không ai biết! “Ai.....” Thiên Đế thành chấn động kịch liệt.

Dường như một sinh mệnh thật lớn phát ra một tiếng thở dài sau đó toàn bộ lôi quang đều đánh xuống đất không hề đánh vào trong Thượng Đế thành. Giữa lôi quang trở nên mờ nhạt, Tiêu Thần nhìn thấy rõ ràng hư ảnh của cổ nhân lần thứ hai rõ ràng hơn, hóa thành từng đạo lưu quang bay về phía Thượng Đế thành dung nhập vào bóng đêm. Bao tổ điên cuồng đứng lúc đó dừng lại, một mảng đen kịt bao trùm lên tất cả, không thể thấy những gì đang xảy ra trên thiên không. Nhưng so với Tử Thành trong Long Đảo mà nói căn bản không đáng nhắc tới, không có sự kinh khủng đáng sợ, cũng không có sự thần bí khó lường. Thế nhưng, Tiêu Thần cảm giác đây chỉ là biểu hiện bên ngoài. Hắn cảm giác được Thiên Đế thành bao phủ một lực lượng rất mạnh mẽ và một bí mật rất lớn không thua gì Tử thành trên Long Đảo. Có thể nói Thiên Đế thành này lưu trữ một bí mật trọng đại không muốn một ai biết đến. Nếu không phải vậy thì Hoàng Kim thần kích cùng Ô Hắc Thiết Ấn sẽ không ở trong bóng tối kia, bọn chúng chính là thông linh cổ vật nhất định ở trong đó có bí mật rất lớn. Điện quang ngập trời lóe sáng, Ô hắc thiết ấn từ thiên không hướng về thất thái thánh thụ trên đầu Kha Kha hạ xuống. Tiểu thú tuyết trắng bình thường nhìn rất mơ hồ nhưng kỳ thực cũng rất thông minh. Biết Ô hắc thiết ấn rất lợi hại nên khi nhìn thấy ô hắc thiết ấn hung hăng đánh xuống, sừ một tiếng hóa thành một đạo bạch quang thoát đi. Ô hắc thiết ấn cũng không hề công kích như trong suy nghĩ của Kha Kha. Đường như muốn ký thân ở thất thái thánh thụ nên tốc độ ngày một chậm, sau cùng lơ lửng ngay trong hậu viện Kha Kha hiểu kì nhìn một chút sau đó kinh hãi hóa thành một đạo bạch quang vọt tới muốn thu lại thiết ấn. Nhưng đúng lúc này trong lòng Tiêu Thần chợt động kêu to:”Kha Kha, chờ một chút” Tiểu thú nghi hoặc nhìn Tiêu Thần khó hiểu. “Để ta xem thử.” Vừa lĩnh ngộ được dong binh luyện thể, Tiêu Thần muốn xem có thể dung nhập thượng cổ sát khí này vào trong cơ thể có được hay không? Tâm niệm khẽ động, ánh sáng lấp lánh. Thiết ấn cũng không chống cự trực tiếp tiến nhập vào lòng bàn tay của Tiêu Thần. Trong sát na đó Tiêu Thần cảm giác tay trái của hắn truyền đến một trận đau đớn khiến hắn suýt nữa kêu lên, xương cốt không ngừng phát ra âm thanh, xương cốt tại tay trái như đang nổi loạn. Đồng thời đoạn đao màu đen đang ở trong tay trái bị bức

ra ngoài. Cùng lúc đó, trủy thủ và trường kiếm đã luyện hóa vào trong tả thủ chậm rãi trong cơ thể hấn tụ lại hình dáng một lần nữa, rồi bị ép ra bên ngoài cơ thể, bất quá khi rơi xuống mắt đất đã trở thành một đồng sắt vụn. Thiết ấn quá bá đạo, không hề dung hạ bất cứ phàm binh nào, ngay cả đoạn đao màu đen kia cũng bị bức ra Trên lòng bàn tay trái của Tiêu Thần xuất hiện một ấn ký của Ô Hắc Thiết Ấn. Hoàng Kim Thần Kích tràn ngập sát khí ở trên thiên không lại tỏa sáng kim quang sau đó như lưu tinh phá trường không bay thẳng xuống đất, tạo nên một đuôi ánh sáng thật lớn phía sau nó, bay thẳng vào đình viện. Tựa hồ cảm ứng được khí tức của thiết ấn. Hoàng Kim Thần Kích đứng giữa thất thái thánh thụ và Tiêu Thần rung động một trận, thần quang tỏa sáng chói mắt khiến người ta không thể mở mắt ra được, vô tận áp lực khiến cho Tiêu Thần, Kha Kha, tiểu quật long đều như bị cầm cố. Áp lực thật lớn khó có thể tưởng tượng được. Tiêu Thần cắn răng trong lòng hạ quyết tâm lần thứ hai thi triển dong binh luyện thể thần thông hướng tới hoàng kim thần kích xuất thủ. Thần quang không ngừng tỏa sáng. Tiêu Thần lần thứ hai cảm giác được tay phải vang lên âm thanh vỡ nát, đau đến mức hấn toát mồ hôi. Hoàng kim thần quang tỏa sáng, cuối cùng toàn bộ quang mang đều thu liễm, trên lòng bàn tay phải Tiêu Thần xuất hiện một đạo ấn ký của hoàng kim thần kích. Đem hai kiện thượng cổ thánh khí dung nhập vào song chưởng đúng là một việc làm liều mạng của Tiêu Thần. Bất quá hấn kinh dị khi nhận ra rằng rất khó khống chế hai kiện đại sát khí này, khó có thể thuận lợi đem chúng nó xuất ra ngoài. Đem hai kiện thánh khí dung nhập vào huyết nhục thật không có khả năng. Ít nhất bây giờ vẫn còn chưa được. Muốn sử dụng được uy lực của hai kiện đại sát khí này rõ ràng rằng Tiêu Thần còn phải nghiên cứu nhiều. Tuy phát hiện khó thể dùng được thần lực của hoàng kim thần kích cùng Ô hắc thiết ấn nhưng bất quá hai tay hấn nếu so độ cứng rắn đã ngang bằng với những thần binh bảo nhận. Có thể khẳng định rằng nếu không phải chống lại các kiện thần khí đồng cấp với hoàng kim thần kích và Ô hắc thiết ấn thì những thần binh còn lại khó có thể làm tổn thương song chưởng của hấn, chỉ sợ ngay cả Pastuer cổ mâu cũng không thể bị đâm thủng. “Y nha....” Kha Kha bất mãn kêu lên, phi thân tới vai Tiêu Thần nắm lấy một

nắm tóc dài của hắn, đôi mắt to chớp chớp biểu thị sự bất mãn. Tiêu Thần nở nụ cười nói: “Người muốn hai kiện hung binh này chứ gì ? Không bằng để trên người ta tối thiểu cũng có thể phát huy một chút tác dụng, đặt trong bảo thụ của người chỉ đơn thuần là dấu bảo vật mà thôi” Tiêu thú phát ra âm thanh bất mãn cuối cùng xù lông ra chìa móc vuốt trước mặt Tiêu Thần đung đưa hai lần. Tiêu Thần hiểu được nó muốn có hai tuyệt phẩm thiên địa linh túy đổi lại. “Ha ha, không thành vấn đề” Từ đầu đến cuối, Tiêu Quạt Long đều ở bên cạnh quan sát. Cho đến khi lôi quang biến mất, nó đã khôi phục lại thần thái cao ngạo. Tiêu Thần lần thứ hai cố gắng dung luyện các loại binh khí tầm thường. Kết quả là có thể dung hợp nhưng sau đó lại bị đẩy ra ngoài cơ thể trở thành 1 đồng sắt vụn Có hai thượng cổ thánh khí này không cho phép bất cứ phàm binh nào cùng ở trong một cơ thể, chỉ có thể bị ép ra. Binh khí tầm thường so với hai kiện thánh khí này có vẻ quá yếu đuối. Tiêu Thần đem toàn bộ bảo vật trên người ra có: vỏ quả trứng bảy màu của Kha Kha, đoạn đao màu đen, tấm khóa thi bố (vải liệm), Phượng Hoàng thần vũ, Toại nhân tỏa . Những bảo vật này đều ẩn chứa bí mật , ko thể đánh mất. Tiêu Thần cẩn thận thí nghiệm một phen, đem toàn bộ thu vào thể nhưng không có khả năng dung luyện đều bị mạnh mẽ đẩy ra ngoài cơ thể. Hoàn hảo là những vật này không bị vỡ nát như phàm binh. Một điều ngoài ý liệu của Tiêu Thần chính là toại nhân tỏa đã dung nhập vào cơ thể mà vẫn chưa bị hoàng kim thần kích và ô hắc thiết ấn bài xích. Đây rõ ràng là thánh khí có cùng đẳng cấp. Tiêu Thần cố gắng chịu cảnh đau nhức khi dung luyện, Ở lòng bàn chân trái xuất hiện toại nhân tỏa ẩn ký. Có chút bất khả tư nghị, không ngờ toại nhân tỏa thoát nhìn hết sức bình thường như vậy lại có thể ở trước hai thượng cổ đại sát khí này mà chiếm vị trí nhỏ nhoi ở trên người Tiêu Thần. Tiêu Thần khẳng định chính là một thánh khí, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài. Tất cả đều do tu vi của hắn còn chưa đủ để khám phá ra uy lực thật sự của thạch tỏa mà thôi. Đương nhiên, hiện tại cũng không thể chân chính dung hợp ba kiện thánh khí này, hắn chỉ mới là bắt đầu tu luyện mà thôi, muốn bọn chúng hoàn toàn dung hợp vào huyết nhục chỉ sợ không biết đến năm tháng nào. Mây tan gió tạnh, bầu trời ngập tràn tinh quang. Thiên địa quả nhiên không thể đoán nổi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 185: Bạch Hồ

Chương 185: Bạch Hồ Người dịch : The Darkness Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Chân trời nổi lên một dải ngân sắc, vàng thái dương đỏ rực từ từ nhô lên phía sau dãy núi Nam Hoang tỏa ánh sáng xuống Thiên Đế thành, vẻ tang thương nhường chỗ cho kim quang chiếu sáng, cả tòa Thiên Đế thành tràn ngập sinh cơ, giống như một gốc thông thiên cổ mộc đã héo khô lại một lần nữa sống dậy Một buổi sáng bắt đầu cho một ngày mới, khắp phố lớn ngõ nhỏ bên trong thành đều bắt đầu có người đi lại, không bao lâu âm thanh ồn ào lại cất lên, nét phồn hoa của Thiên Đế thành lại trở lại sau một đêm rầm rĩ Đêm qua bão tố ngoại trừ tẩy rửa khắp nơi ra còn khiến các loại thực vật lại càng thêm xanh tươi, cũng không mang đến bất cứ ảnh hưởng nào cho dân trong thành. Mọi người trong thành đã quen với việc mỗi năm hai lần Thiên Địa dị tượng này nên cũng ko bận tâm Tiêu Thần mang theo Kha Kha nhàn nhã tản bộ vào bắc đấu học viện ăn sáng. Đây là thói quen mỗi ngày của hắn, sinh hoạt ở học đường hết sức vừa ý, không khí ở học viện này rất thích hợp cho hắn tu hành. Đương nhiên, Hải Vân Thiên cùng Gia Cát mập mạp đều không cho rằng Tiêu Thần là thiện nam tín nữ gì mà cho rằng hắn vào bắc đấu học viện không phải vì cố tịch quán trong đó mà là vì mỹ nhân ở trong đó Tiêu Thần không quan tâm đến lời bọn họ nói. Học viện là một nơi an bình. Hắn tuy rằng còn rất trẻ nhưng đã thường xuyên cảm thán: tuổi trẻ thật sự rất tốt, trong học viện không hề có sự lừa lọc, tất cả đều rất hồn nhiên nhưng sau khi rời học viện tất cả sẽ trở nên hết sức

phức tạp Ăn xong bữa sáng, Tiêu Thần quay lại chỗ ở mang theo hai tảng thịt quay cho tiểu quật long và thanh long vương. Nếu mỗi ngày cứ đem theo hai con Long vương ra ngoài khẳng định sẽ gây chấn động rất lớn nên hẳn không thể làm gì khác ngoài cách làm trên. Tiêu Thần tu luyện đến lúc mặt trời lên cao, sau đó rời nhà đi đến đấu thú đại nhai. Tiếng thú gầm kinh thiên động địa, các khu vực đấu thú đều chật cứng người xem. Hiện tại đã tiến hành đến vòng loại cuối cùng, giai đoạn quan trọng để mỗi tiểu thú có thể tấn cấp thú vương hay không. Long Vương, Thánh thú không hề nghi ngờ chính là những tuyển chọn Thú Vương rồi nên không tham gia mà chỉ chờ vòng đấu loại hoàn thành là có thể trực tiếp tiến hành thú vương chi chiến. Thanh toán một khoản tiền lớn vào cửa, Tiêu Thần tiến vào khu vực của Hồng Hoang Đấu Thú Cung. Đăng cấp thi đấu nơi đây rất cao. Chỉ cần có thể thắng liên tiếp bảy trận lập tức tấn phong thú vương ko cần tiến hành tuần hoàn chiến. Đương nhiên, ở tại tam đại đấu thú cung có quy cách đào thải đấu thú rất cao, chỉ có chuẩn thú vương mới được tham chiến, mỗi ngày không thể vượt quá mười trận chiến. Không thể không nhắc đến cuộc ‘đấu thú tràng’ một khi tiến thêm một bước được gọi là ‘đấu thú cung’ quả thực có tính chất hết sức xa hoa, thực sự giống như cung điện hết sức rộng rãi. Sáu nghìn chỗ ngồi ko còn một chỗ trống nào tạo thành một vòng tròn xong quanh trường đấu thú, có thể làm cho cả sáu nghìn người nhìn thấy rõ cảnh những đấu thú đang tranh đoạt tiến vào thú vương đang chiến đấu kịch liệt Đương nhiên đã được danh xưng “đấu thú cung” thì cũng không chỉ có thế này, có ba trăm phòng riêng biệt dành cho khách quý, mỗi phòng đều ánh sáng rực rỡ. Trên bức tường có một màn hình lớn bằng thủy tinh do những linh sĩ dùng dị năng tạo thành. Ngồi ở khu vực khách quý có thể thấy toàn bộ thú chiến trên khán đài. Mà ba trăm phòng dành cho khách quý cũng phân chia đẳng cấp, cao cấp nhất là thiên cấp khách quý còn có rất nhiều dịch vụ đặc thù. Ở chỗ này có thể có mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn châm rượu lại có mỹ nữ chim sa cá lặn đắm lừng, phục vụ hết sức xa hoa khó thể tưởng tượng. Hồng Hoang đấu thú cung là sản nghiệp lớn nhất của Hải gia. Tiêu Thần sau khi tiến vào không hề kinh động một ai, sáu nghìn chỗ ngồi bình thường chỉ còn thừa khoảng mười chỗ, chẳng qua khi

hắn vừa ngồi xuống đã bị người khác nhận ra ngay. Quản gia của Hải Vân Thiên lập tức an bài Tiêu Thần vào một gian khách quý, Thiên cấp gian khách khẳng định ko còn một phòng trống nhưng gian khách thất này cũng có một cấu trúc hết sức chú ý. Bốn mặt tường đều được khảm thủy tinh trong suốt, có thể nhìn toàn bộ thú chiến, lại có mỹ nữ ở bên cạnh hầu hạ, quả thực bậc nhất tại tòa cung điện này. Mười mấy người cùng vào luận đàm, quan chiến cũng ko thành vấn đề Như vậy cũng có thể nhận ra Hồng Hoang đấu thú cung xa hoa đến mức nào. Dù sao, tổng cộng là ba trăm gian khách quý a ! “Hống..” Một tiếng gầm khiến cả gian khách rung lên, hoàn toàn được màn hình thủy tinh truyền tới. Một con bạch hổ thoát nhìn hết sức bình thường thế nhưng tiếng gầm cũng hết sức kinh nhân, mạnh mẽ tràn đầy sức sống. Hổ phác, hoàng hổ, bài vĩ. Tam đại tuyệt kĩ của hổ tộc thoát nhìn cũng ko có gì thần kì nhưng đối thủ của nó là con thần báo toàn thân phát ra ánh sáng hoàng quang lập lòe vừa bị hổ phác mạnh mẽ xé rách thân thể. Bạch hổ thoát nhìn rất tầm thường nhưng lại có thể biểu hiện ra chiến lực rất mạnh mẽ, dễ dàng xé nát một chuẩn thú vương nên có thể tưởng tượng được sự mạnh mẽ của nó lập tức khiến cho Tiêu Thần chú ý. Không hề nghi ngờ, đây là một con ấu linh đấu thú, chắc chắn sẽ được liệt vào nhóm ấu thú. Đối thủ của nó chính là thánh thú và Long Vương Đối thủ thứ hai của bạch hổ là một con kim sắc thần điêu dài hơn hai thước. Như một ngọn lửa bay qua bay lại trên đấu thú trường sau đó kêu lên một tiếng hóa thành một đạo kim quang phóng xuống, kim trào so với đao mang còn muốn rực rỡ hơn nhiều, so với kiếm khí sắc bén không kém lấy một thế công kỳ dị hướng tới đầu của bạch hổ. Tiểu hổ dài hơn một thước nhẹ nhàng nhảy qua một bên rất nhanh nhẹn tránh khỏi một kích này. “Khách nhường” Âm thanh vỡ nát truyền đến, thần quang tại ưng trào mạnh mẽ khiến cho sà thi đấu được tạo từ đá kim cương được xưng là còn cứng hơn cả tinh thiết kia xuất hiện từng vết nứt kéo dài bốn phía như đánh lên một nền đất bình thường. Thật là một kích khủng khiếp. Xoát! Kim quang chột lóe lên, thần điêu thi triển thiết cánh quét về phía bạch hổ nhưng tiểu hổ chỉ nhẹ nhàng nhảy qua một bên đã có thể tránh được công kích lần thứ hai này. Thần điêu lại bay lên, đột nhiên mở miệng ra phun xuống một đạo kim

quang. Quả thực Kim Điều đạt chuẩn thú vương, có khả năng điều khiển thiên địa linh khí so với chú sư và linh sĩ còn muốn cường đại hơn. Tiểu Hồ lại nhanh nhẹn nhảy lên tránh thoát. Kim sắc quang mang lại một lần nữa đánh lên sàn đấu. Năng lượng cuộn cuộn không kém Thuế Phàm Lục Trùng Thiên cao thủ đánh ra một kích, hoàn toàn có năng lực của một tiểu thánh thú. Bụi bay mù mịt, kim điều phóng xuống dùng chiếc mỏ cứng rắn như sắt của mình công kích đôi mắt của tiêu hồ, một đôi lợi trảo đầy hàn quang nhắm bụng của Tiểu hồ, chiêu thức hiểm độc không gì sánh nổi. Lúc này, Tiểu Bạch hồ không tránh né mà đứng đó lẳng lặng đợi kim điều tới gần. Cho đến khi đạo kim quang chỉ còn cách một thước thì đột ngột nhảy mạnh sang một bên rồi lập tức quay lại. Tốc độ bất khả tư nghị. Ngay cả tu vi hiện tại của Tiêu thần cũng cảm thấy chấn kinh. Tốc độ của Tiểu hồ quá nhanh, chỉ để lại hai đạo tàn ảnh đã cản đứt cổ họng của Kim Điều sau đó hóa thành đạo bạch quang bay ngược ra ngoài. Kim Điều mất đầu nằm trên mặt đất giãy dụa, lợi trảo để lại trên kim cương nham vô số vết rạch không ra hình dạng. “Có thể tra ra chủ nhân của Bạch hồ là ai ko ?” Tiêu Thần quay lại hỏi mỹ nữ bên cạnh. Bản năng cho hẳn biết, tiểu bạch hồ này nhìn thì bình thường nhưng năng lực tuyệt đối xếp vào hàng thánh thú, thậm chí còn so với một ít thánh thú còn mạnh hơn rất nhiều. “Đã từng tra xét nhưng mà không tìm được!” Nữ tử liếc mắt đưa tình với Tiêu Thần nhẹ nhàng nói trả lời. Đối thủ kế tiếp của tiểu bạch hồ là một ấu lang. Tuy rằng cũng chỉ dài hơn một thước nhưng lại kì dị vô cùng, toàn thân tử quang ẩn hiện, chỉ hơi chuyển động đã phát ra tử quang lấp lánh, khó có thể nhìn thẳng vào. Kỳ lạ nhất chính là không có cánh nhưng vẫn có thể trôi nổi trên không trung, có khả năng ngự không phi hành. Ấu lang này tuyệt đối mà man thú dị chủng. Một ấu thú như thế có chiến lực chắc chắn sẽ mạnh mẽ rất đáng sợ. Quả nhiên, tử sắc ấu lang gầm lên một tiếng cả tòa đấu thú cung cũng hơi rung chuyển, trên không trung di chuyển giống nhanh như một tia chớp không ngừng phát lôi điện hung hăng công kích tiểu bạch hồ trên mặt đất. Tử sắc ấu lang hết sức mạnh mẽ, tuy rằng bị giám định thành chuẩn thú vương nhưng nó đã có thực lực của tiểu thánh thú rồi, hoàn toàn có thể đứng vào hàng ngũ tiểu thánh thú vương. Oanh long long Bụi bay mù mịt, đấu thú

thai bị một kích của tử sắc ấu lang đánh vỡ nát. Thế nhưng tiểu Bạch hồ ko hề chịu một chút thương tích, hóa thành một đạo bạch quang di chuyển quỷ dị khắp đấu thú thai. Tránh thoát được công kích của những thần quang kia rất thần kì. Sau đó ngẩng đầu nhìn tử sắc ấu lang với ánh mắt đầy khiêu khích, hết sức nhân tính hóa vườn hồ trảo nhằm không trung vẫy vẫy . Ấu lang trên không trung hiển nhiên trí tuệ cũng cực cao, hai mắt nheo lại bắn ra hai đạo tử quang, cuối cùng lao thẳng xuống phía dưới bởi vì khả năng cận chiến của nó so với điều khiển thiên địa linh khí đáng sợ hơn nhiều. Chỉ thấy một đạo tử quang trong nháy mắt đã phóng xuống trong đồng đồ nát kia khiến cho bụi bay mù mịt. Từ trong sàn đấu vỡ nát kia không ngừng truyền ra những tiếng thú gầm. Cho đến khi tất cả yên tĩnh trở lại, bụi mù dần tan hết thì tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng được. Tử sắc ấu lang cường đại đến thế mà vùng bụng xuất hiện một lỗ hồng đáng sợ khiến cho máu màu tím không ngừng chảy xuống, thần quang trong mắt mờ dần mà tiểu Bạch hồ lại bình yên vô sự trên người ko có lấy một giọt máu. Tiểu bạch hồ nhìn có vẻ rất bình thường không thể thấy được sự thần kì nào nhưng lại thể hiện chiến lực mạnh mẽ đến đáng sợ. Một tiểu thánh thú lại có chiến lực đáng sợ như vậy sao ? Đây chính là suy nghĩ của tất cả mọi người. Không hiểu vì sao khi nhìn một loạt động tác của tiểu Bạch hồ Tiêu Thần lại nghĩ đến long tộc cổ chiến kỹ của tiểu quật long. Hẳn cảm giác được tiểu bạch hồ cũng có cùng loại truyền thừa. Các động tác tưởng như hết sức tầm thường nhưng lại quá mức bá đạo. Cẩn thận suy nghĩ lại thì đây tuyệt đối là một cao cấp cổ chiến kỹ của thú tộc nào đó.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 186: Khai Mạc Long Vương Chi Chiến

Chương 186: Khai Mạc Long Vương Chi Chiến Người dịch : The Darkness
Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Hôm nay là ngày đấu loại cuối cùng, Tiêu Thần muốn nhìn xem loại dị thú nào chiến thắng có khả năng tranh đấu với thánh thú, Long Vương hay không. Không ngờ gặp được con tiểu Bạch hổ phi phàm này, xem ra sẽ là kình địch của tiểu quật long. Các trận đấu kế tiếp cũng không có gì khác, tiểu Bạch hổ không phát ra một thánh thú thần quang nào mà chỉ dựa vào cổ chiến được truyền thừa mà tiêu diệt toàn bộ số chuẩn thú vương, xuất thủ nhanh gọn, căn bản không để lại một con nào sống sót. Cuối cùng không ngoài dự đoán của mọi người trở thành thánh thú tham gia thú vương chi chiến. Cuối cùng không có ai phái thú xuống đấu nữa, nếu đấu chỉ có một con đường chết Tiểu Bạch hổ vô cùng bình thường kia lại có thể dễ dàng tiến vào chung kết Hồng Hoang Đấu Thú Cung. Tiêu Thần lập tức rời khỏi phòng quan sát đi đến khu vực của Huyền Hoàng Đấu Thú Cung, hẳn muốn tìm hiểu một ít tin tức. Huyền Hoàng Đấu Thú Cung quy mô cũng ko hề thua kém Hồng Hoang Đấu Thú cung, đều cũng có một tòa khách quý đại diện khảm thủy tinh trong suốt, trong đó là mỹ nữ hoặc kiều mị hoặc thanh thuần chuộc rượu, thoạt nhìn không thể nhận ra rằng đây đây là đấu thú cung. Tới đó, Tiêu Thần hòa vào đám người quan sát thú chiến. Tìm kiếm một chiếc chỗ ngồi đơn giản ở khu bình dân có mấy ngàn ghế này. Khổng thể không nhắc đến việc long vương xuất hiện ảnh hưởng rất lớn đến lần đấu thú này. Có không ít người mang theo dị thú tham chiến muốn rèn luyện thêm đấu thú của mình. Trên đài bây giờ sư tử vương thú có thể nói đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, liên tiếp thắng liền ba trận, tất cả đều xé nát đối thủ, ưu thế tuyệt đối Đây là một con tiểu sư tử như được đúc bằng hoàng kim, toàn thân kim quang ẩn hiện giống như một ngọn lửa đang cháy. Ba đầu giống nhau như đúc, có chiều cao hơn một thước. Tuy lẳng lẳng ngồi yên đó nhưng lại toát ra uy áp cường đại không thể tưởng tượng nổi. Ngoài ra, chỗ kì lạ nhất trên mỗi cái đầu đều có một con mắt thứ ba

ngay giữ trán (Tương tự như con mắt của Dương Tiễn), trong mắt ẩn chứa kim quang rực rỡ. Có thể tưởng tượng ra lực lượng đáng sợ ẩn trong đó. Kỳ thú ! Tiêu Thần đã khẳng định sự tử vương tuyệt đối có thể xếp cùng một tổ với những ấu thú vương. Quả nhiên chỉ trong một ngày, Hoàng Kim Sư Tử vương tiến vào chung kết đấu thú vương ở Huyền Hoàng Đấu Thú Cung. Khi nó còn ở trên đài, vô luận kẻ nào cũng không dám phái thú vào đấu. Thật quá sức mạnh mẽ, xuất thủ không chừa một con đường sống cho đối thủ. Tiêu Thần rời Huyền Hoàng Đấu Thú Cung, tiến tới Thú Vương Đấu Thú Cung, đó là tâm huyết của Mander gia tộc suốt mấy thế hệ làm nên. Ban đầu Thiên Đế thành có bốn tòa đấu thú cung, Reagan gia tộc nằm trong tay “Thiên Đế Đấu Thú Cung” có danh tiếng vô cùng. Nhưng hơn mười năm trước đã hoàn toàn biến mất. Nguyên nhân là thời kì đó họ cùng với một thanh niên đến từ Nam Hoang xảy ra xung đột. Vị thanh niên kia tu vi quá sức biến thái, bất khả chiến bại trong lớp trẻ ở Thiên Đế thành, đánh cho các thiếu gia của Reagan gia tộc suýt nữa tử vong khiến cho các vị tiền bối trong gia tộc xuất thủ, đem vị thanh niên đến từ Nam Hoang suýt nữa phế bỏ. Không tưởng được bởi vậy nên đem đến một trường đại họa. Chỉ trong một đêm, một trận hắc phong thổi tới Thượng Đế thành, toàn bộ tiền bối trong Ronald Reagan gia tộc nháy mắt băng toái. Ngay cả Thiên Đế Đấu Thú cung cũng trong đêm đó biến mất. Lúc đó, trong đấu thú cung có một tam đầu thánh thú thanh niên có tu vi Niết Bàn Cảnh Giới mạnh mẽ đến mức có thể bức lui tu giả đồng cấp. Thực lực mạnh khó thể tưởng tượng được thế nhưng khi hắc phong thổi qua cũng triệt để biến mất. Đến sáng hôm sau nhìn lại chỉ còn một mảnh phế tích. Đã hơn mười năm qua, Ronald Reagan gia tộc vẫn cố gắng trùng kiến đấu thú cung. Hiện tại đã đủ thực lực chuẩn bị ‘đông sơn tái khởi’. Chỉ là còn thiếu vài con thánh thú mà thôi. Tiêu Thần đi nhanh tới đấu thú cung của Mander gia tộc. Nơi đây hết sức âm ỉ, thỉnh thoảng còn có những trận cười truyền ra. Khi hần tiến vào bên trong mới hiểu được nguyên do tại sao? Trên đấu thú đài có một con hắc sắc điều quy lớn khoảng một chậu rửa mặt nhỏ đang nghiêng đầu nhìn khắp mọi người, bộ dáng hết sức hoạt kê. Tiêu Thần muốn ngất. Thế nào mà lại đưa lão quy đến tham dự thi đấu ? Bất quá từ câu chuyện của mọi

người nên hẳn nghe cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Lão quy này đến từ phương bắc, chủ nhân của nó đã chứng minh nó mới chỉ năm tuổi mà ko ngờ lại nhìn gia nua đến thế. Nhưng điều quan trọng nhất chính là chiến lực của nó mạnh mẽ vô cùng. Lúc này bạch ngọc linh tê đã lên đài. Cả thân hình đều trong suốt như ngọc toát ra ánh sáng lấp lánh. Sừng của linh tê phóng ra một đạo thiểm điện nhằm hướng huyền quy đánh tới. Xoát Tốc độ của huyền quy khiến mọi người ngây ngốc. Thoáng cái đã biến mất sau đó xuất hiện ngay trên lưng của Bạch Ngọc Linh tê đánh gãy xương sống của bạch ngọc linh tê, tuy rằng ko chết nhưng cũng không thể tiếp tục chiến đấu được nữa. Mọi người đều biết nhục thể của Bạch Ngọc Linh tê hết sức cường đại, được xưng là thần binh cũng khó đả thương nhưng lại bị Huyền quy nhẹ nhàng đánh cho đến mức phải kêu lên một tiếng đau đớn. Trận đấu đầu tiên kết thúc, một con bạo viên phóng lên đài. Nó có thân thể cao 2 thước, toàn thân đều màu đỏ rất dọa người phát ra huyết quang lạnh lạnh, trong miệng bắn ra từng đạo lôi điện, có thể nói chính là thực lực của chuẩn thú vương. Thế nhưng biểu hiện của huyền quy lại khiến mọi người giật mình. Tốc độ của nó quá nhanh, trực tiếp bay lên sau đó đánh một tát khiến ngực của huyết sắc bạo viên lõm vào khiến bạo viên bay thẳng xuống mặt đất thú đài phát ra tiếng ầm ầm. Từ đó, không còn ai dám xem thường hắc sắc điều quy. Thực lực mạnh chính là đạo lý tốt nhất. Cuối cùng, huyền quy tiến vào chung kết thú vương chỉ sau một ngày chiến đấu. Sau một ngày đào thải, cuối cùng chọn ra năm con tiểu thú vương, bọn chúng thuận lợi tiến cấp có khả năng tham gia vương chiến kế tiếp. Sau khi nghỉ ngơi mười ngày, Nam Hoang đấu thú vương chiến đã bắt đầu. Tiến vào vương chiến này số tiền thưởng cho mỗi trận chiến thắng khiến người khác phải bốc hỏa. Tiểu Thánh thú chỉ cần chiến thắng đối thủ có thể thu được một vạn kim tệ tiền thưởng. Mà có thể vô địch tại Nam Hoang thú vương tiền thưởng lên tới sáu mươi vạn kim tệ, vị trí Á thú vương được thưởng năm mươi vạn kim tệ, vị trí thứ ba được thưởng bốn mươi vạn kim tệ. Một trăm năm mươi vạn kim tệ tiền thưởng có thể nói một con số rất lớn. Đương nhiên ban tổ chức cũng không thể lỗ vốn. Từ khi thú vương chiến bắt đầu,

vé vào cửa ở tam đại đầu thú cung đã lên tới 20 kim tệ, một ngày đêm như thế thu nhập sẽ không dưới mười vạn kim tệ.

Nếu như tổ chức liên tục bảy tám ngày, sau khi trừ đi các khoản chi ngoài khác thì tiền thu về chính là một món lời kếp sù. Đương nhiên, để thu hút mọi người đến quan sát thì tam đại đầu thú cung đã bỏ tiền mua bằng được một khóa xá lợi của thú vương trong truyền thuyết. Theo truyền thuyết, thánh thú đi theo phật đà đã lưu lại một khóa xá lợi tử. Viên xá lợi tử tử này sẽ được thưởng cho tiểu thánh thú nào dành được vị trí Nam Hoang thú vương. Mười ngày trôi qua nhanh chóng. Ba tòa đầu thú cung tiến hành rút thăm để xác định trình tự xuất chiến. Trận chiến đầu tiên lại là của Tiểu Quật Long. Mà đối thủ của nó chính là một con tiểu long vương. Cả người kim quang lấp lánh, chính là hoàng kim sư long vương như được tạo thành từ kim loại. Trận chiến này khiến mọi người lập tức sôi nổi vô cùng. Hai mươi kim tệ quả nhiên đáng giá. Không thể nghĩ ngờ rằng ba tòa đầu thú cung lại đen đến thế, nếu biết trận đầu tiên là trận giao chiến của hai long vương thì cho dù họ bán vé bao nhiêu kim tệ đi nữa thì những ‘khán giả’ kia đều bỏ tiền ra mua để được xem trận đấu gay cấn này. Tiêu Thần cũng thất kinh, thật không ngờ trận chiến đầu tiên của tiểu quật long lại gặp phải một đối thủ cường đại như vậy. Hắn đã từng gặp qua hoàng kim long vương, chính là hậu duệ của một hệ long tộc – sư long vương. Sau này những cao thủ tiền bối bắt đi. Đương nhiên, tiểu quật long lại càng không lạ lẫm gì, lúc trước tại long đảo ở vùng phụ cận thánh sơn long tộc, hoàng kim long vương này cùng hồng long vương kịch liệt chiến đấu. Tiểu quật long vô cùng cao ngạo không hề sợ chết hướng tới 2 con long vương khiêu chiến, kết quả suýt nữa đã chiến tử. Đã hơn một năm trôi qua, hoàng kim sư long vương đã lột xác ra tổ long chi vĩ. Thần hình dài hơn một thước năm rồi. Mà Tiểu Quật Long đã không còn là một tiểu hắc long yếu ớt tràn đầy máu chí kia nữa mà hiện tại đã xứng danh cường thế long vương. Cuối cùng, rất nhiều người đến xem long vương chi chiến. Tam đại đầu thú cung cho

dù phong bế cả đấu thú đài cũng không thể tiếp đủ 2 vạn khán giả, đến lúc này phải dùng đến mấy trăm màn hình thủy tinh khổng lồ mới giải quyết được vấn đề này. Về phần quý khách thất thì đã không có chỗ ngồi từ 3 ngày trước, tất cả đã được người đặt chỗ,. Hoàn hảo, Tiêu Thần trên danh nghĩa là chủ nhân của tiểu quật long cho nên có một quý khách thất để quan chiến. Nếu không phải nhờ cậy Hải Vân Thiên cũng Gia Cát mập mạp lia hỗ trợ mua vé, nếu không thì ngay cả một chỗ ngồi bình dân cũng đừng hòng tùy được vé vào cửa. Ngày hôm nay, vé vào cửa bị bọn buôn lậu nâng giá lên hơn mười lần nhưng nhiều người vẫn cam tâm tình nguyện mua. (Vé chợ đen) Đấu thú thai rộng khoảng mười mét, dài tám mươi mét đủ để hai long vương kịch chiến. Một sân đấu rộng rãi như vậy thì chúng nó mới có thể thoái mái di chuyển. Trên mặt đất quang hoa chói chang, đã được các cao thủ tiền bối phong ấn vào thần lực, ít nhất là bán thần lực lượng, bằng không đấu thú nhai có thể bị đánh nát,, mà cả tòa đấu thú nhai được năm mươi linh sĩ mang trong mình dị năng cùng khởi động một năng lượng tráo phòng hộ cường đại phong tỏa, để tránh khỏi khi long vương chém giết thần quang bắn ra khiến các quan chiến giả bị đánh chết. Tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa. Long vương chi chiến bắt đầu. Hoàng kim sư long vương thần quang quanh mình lấp lánh, như kim sắc thiên hỏa bốc cháy, mặc dù đã cách một lớp năng lượng tráo nhưng mọi người vẫn cảm giác được áp lực cường đại. Tuy rằng chỉ dài có một thước năm nhưng áp lực lại giống như một cỗ thái cổ ma sơn, ánh mắt vô cùng băng lãnh, không thể hiện bất cứ tình cảm gì. Đây chính là long vương tương lai trưởng thành khiến cả thần cũng run rẩy Chính là chân chính thánh thú vương. Tiêu Thần thấy hoàng kim sư long vương trong lòng trầm xuống, con long vương này quá mức bình tĩnh đi, đó chính là biểu hiện của sự tự tin với thực lực bản thân. Sư long vương đáng sợ, long tâm đã thức tỉnh, thân là cực mạnh siêu việt chủng tộc trong bách tộc vì vậy tất cả mọi chuyện trong mắt đều như có khả năng thực hiện, lúc này đang hết sức tự tin. Tiêu Thần rất hiểu tu vi của tiểu quật long liền cảm thấy lo lắng, mặc dù thực lực của tiểu quật long trong một năm nay đột ngột tăng mạnh, nhưng dù sao cũng yếu hơn một chút. Ngân sắc quang mang chớp động, tiểu quật long xuất hiện, thần tình vẫn

cao ngạo như cũ nhưng chiến ý lại sắc bén như một thanh thần kiếm, một khí thế vô hình khiến cho năng lượng tráo rung động, như có thể vỡ nát bất kỳ lúc nào. Tất cả mọi người quan chiến bên ngoài đều cảm giác có một thanh lợi kiếm đang ở ngay yếu hèn của mình, một cảm giác lạnh lạnh.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 187: Nghịch Long Thất Bộ Sát Long Vương

Chương 187: Nghịch Long Thất Bộ Sát Long Vương Người dịch : The Darkness Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Sư long vương trầm tĩnh đến đáng sợ. Đứng sừng sững như một tòa núi lớn lạnh lùng nhìn tiểu quật long. Tiểu quật long cũng nhìn hoàng kim long vương ko chớp mắt Chúng nó đều đã nhận ra đối phương, nhận ra khí tức của đối phương. Cổ chiến ý này sẽ không thay đổi, mỗi con long vương có một khí tức đặc thù ! Không có gì gọi là long ngữ, không có những tiếng rít gào đình tai nhức óc, giống như hai gã tuyệt đại kiếm tiên trầm ổn, lặng yên quan sát đối thủ. Không thể nghi ngờ, vốn là hoàng kim long vương không hề để tâm trong trận chiến này nhưng khi nhận ra tiểu quật long thì trong mắt xuất hiện một tia dao động nhẹ nhàng. Từ một con rồng yếu ớt như rắn không ngừng lột xác, tốc độ tăng tiến cực nhanh. Xoát Tiểu quật long chuyển động, chờ đúng lúc đối phương phân tâm thì thân thể ngân sắc tạo ra một đạo quỹ tích tuyệt đẹp nhắm phía hoàng kim long vương. Một đạo ngân quang trên đầu thú thai huyền hóa ra hơn mười đạo hư ảnh . Sư Long Vương mang vẻ lãnh tình như băng sơn, trong sát na đó nhảy lên, không tránh né mà xông tới tiểu quật long, kim sắc thần quang chiếu sáng cả đầu thú thai. Sư Thân thể tiểu quật long tại không trung lại có thể cải biến

phương hướng dùng tổ long chi vĩ đánh tới. Ba Một âm thanh thanh thúy vang lên truyền khắp toàn trường, tiểu quật long yên lành đáp xuống đất, còn Hoàng Kim Long Vương bị đánh trúng đầu, thân thể xoay vòng trên không rồi rơi xuống mặt đất. Một vết thương đáng sợ xuất hiện tại mặt của Sư Long Vương, thịt tróc da bong, kim sắc long lân trên cổ rơi ra hơn mười phiến, long huyết chảy xuôi xuống thân thể, trong máu đỏ tươi ấy lại mang theo một ít kim. Những người quan chiến chết lặng, các cao thủ tiền bối quan sát tinh tế 2 con Long Vương đến từng chi tiết ! Bọn họ biết rõ Long tộc là một chủng tộc bất phàm, tuy Long Vương còn nhỏ nhưng nhất định được truyền thừa những bí thuật ko thể cho ngoại nhân biết. Mà tất cả các thanh niên đều có thể dự đoán được , nếu đổi thành mình có thể tránh khỏi long vĩ vừa rồi ko ? Đáp án dĩ nhiên là phủ định ! Nếu như chưa đạt đến Thức Tàng Cảnh Giới thì rất khó có thể tránh được tốc độ nhanh như vậy ! Trên đấu thú đài cực kì an tĩnh. Hoàng Kim Long Vương dường như vẫn chưa ý thức được trên người mình có một vết thương kinh khủng , vẫn như cũ băng lãnh nhìn tiểu quật long, bất quá kim sắc quang mang ngày càng rực rỡ, đang chuẩn bị đánh ra một kích khinh khủng. Tiểu quật long trầm tĩnh , không phát ra một tâm tình ba động nào , lẳng lặng nhìn Sư Long Vương. Xoát, xoát. Hai con Long Vương đều hành động, Hoàng Kim Long Vương hữu trào hung hăng đánh tới ngực của tiểu quật long , tả trào hơi thu lại tựa hồ là phòng bị , lại tựa như chờ thời cơ mà phát ra một kích tựa sấm sét ! Có thể nói công thủ kiêm bị. Cùng lúc đó, long xỉ sắc bén đã mở ra, tàn bạo hướng tới cổ tiểu quật long , mà tổ long chi sừng trên đầu cũng phát ra kim quang, giống như chuẩn bị công kích, lại như tư thế phòng ngự. (Long xỉ: Răng rồng) Không thể không nói , hoàng kim long vương công có thủ có , phi thường hiểm độc, như một tông sư thân kinh bách chiến , làm cho người ta sợ hãi không thôi. Tiểu quật long đã vọt tới trước mắt, trước tiếp nghiêng thân thể, theo từ một bên công kích tới , sau đó hung hăng khu động long khu phi thường chính xác không những tránh được những công kích của đối phương mà còn phát ra những công kích phản kháng lại.

“Ba” Thân thể hai long vương va chạm với nhau khiến cả hai đều bị bắn về phía sau nhưng chỉ trong sát na đã lập tức lại phóng tới giằng co. “Hống....” Hai con Long Vương lần đầu tiên phát ra tiếng gầm. Thanh âm quả nhiên đình tai nhức óc, quang mạc được khởi động bởi năm mươi dị năng linh sĩ bị phá vỡ, long ngâm vang tới cửu thiên, như sấm nổ bên tai khiến cho gần một nửa số người quan chiến bị chấn ngất đi ! Các cao thủ vội vàng tiến lên, dùng linh thuật phong tỏa đầu thú nhai, khởi động lại quang mạc một lần nữa. Lúc này, hai con Long vương hai đã phóng tới gần nhau kịch liệt tranh đấu. Chỉ là tốc độ quá nhanh, mọi người không thể nhìn thấy rõ động tác của chúng, chỉ nhìn thấy kim sắc quang mang cùng ngân sắc quang mang quần lấy nhau, hai con Long Vương cùng không ngừng gầm rít. Thình thoảng có tiên huyết bắn ra, đó chính là long huyết. Tâm tư Tiêu Thần đều vì trên hai con Long Vương đang chiến đấu mà cảm thấy căng thẳng. Lấy tu vi của hắn có thể nhìn thấy rõ 2 con Long Vương đang chiến đấu kịch liệt, tiểu quật long đã bị trúng đòn ở cổ, có chỗ bị Tổ Long giác của Hoàng Kim Long Vương đâm vào tận xương cốt, thương thế cực kì nghiêm trọng. Thế nhưng tiểu quật long không hề đình chỉ công kích, mỗi một công kích phát ra ngày càng mãnh liệt, ngân sắc quang mang ngày càng rực rỡ, thi triển cổ chiến kỹ xuất thần nhập hóa, lực lượng không bằng Hoàng Kim Long Vương, chỉ có thể dùng kỹ xảo thủ thắng. Hoàng Kim Long Vương cũng có một ít long tộc cổ chiến kỹ nhưng rõ ràng không được đầy đủ, thế nhưng độ mạnh mẽ của lực lượng thì tiểu quật long không có khả năng sánh bằng được. Dù sao cũng đã dài một thước năm mà tiểu quật long chỉ dài hơn một thước một chút mà thôi nên lực lượng của nhục thể yếu hơn đối phương. “Hống “ Hoàng Kim Long Vương quá hung tàn, Tổ Long giác bắn là lưỡng đạo kim quang bao phủ cả người tiểu quật long. Xoát xoát xoát Tiểu Quật Long trong thời khắc sinh tử nguy cấp không thể tin được lại từ kim quang cuộn cuộn trốn thoát. Sau đó nó bước đi trên không trung rất, mỗi bước đều phát ra tiếng sấm nổ. Từng đạo ngân quang xuất hiện xung quanh nó. Từng đạo đồ án cổ xưa lúc ẩn lúc hiện, như phá tan cả vô tận năm tháng cách trở từ trong viễn cổ hiện ra. Xung quanh tiểu quật long xuất hiện từng đạo long ngữ ba động, Nơi nó đi qua không ngừng vang lên âm thanh vỡ nát. Sau đó xuất

hiện kỳ tích bất ngờ vô cùng. Bên dưới tiểu quật long xuất hiện những tinh quang sáng chói. Xoát xoát xoát Di chuyển với quỹ tích ko thể tư nghị với một tốc độ kinh khủng. Phốc Trong sát na phóng tới bên trái của Hoàng Kim Long Vương. Ngân sắc tổ long chi sừng hung hăng đâm vào bụng phải, long huyết bắn ra tung tóe Sau đó tiểu quật long lùi nhanh lại Hoàng Kim Long Vương gầm lên một tiếng xoay người lại. Từ trong long mục bắn ra lưỡng đạo kim sắc quang mang, kim quang tỏa sáng bao quanh người nó, bay lên trên ! Tốc độ như một tia sáng, chiến lực của Sư Long Vương được đề thăng lên rất nhiều, trên không trung lưu lại một đạo tàn ảnh , tấn công tiểu quật long đang đứng trên mặt đất. Tổ Long giác không ngừng bắn ra kim quang. Kim quang chói mắt bao phủ cả đầu thú đài, tiểu quật long dù sao cũng không thể phi hành, mặc dù có bộ pháp thần diệu thế nhưng vẫn ko thoát được khỏi mặt đất. Hoàng Kim Long Vương điên cuồng dùng lực lượng mạnh mẽ không ngừng đánh xuống và lao xuống liên tục tấn công ngân quang trên mặt đất. Lòng Tiêu Thần trầm xuống, hoàng kim long vương quá mạnh mẽ, hoàn toàn có thể cạy mạnh áp bức tiểu quật long , huống chi nó cũng có được một bộ phận long tộc cổ chiến kỹ và tinh thông thần thuật đáng sợ nhất của Long Tộc ? Oanh Nặng lượng kịch liệt phát ra , kim quang chói sáng cơ hồ không mở được hai mắt. Quang mạc do dị năng linh sĩ khởi động không ngừng rung chuyển , suýt nữa băng toái, các cao thủ vội vàng xuất thủ cùng cố. Kim quang lại một lần nữa bao phủ tiểu quật long, trước tiếp đánh bay lên trời, tiểu quật long cả người đều thấm đẫm tiên huyết, ngân quang mờ đi , da thịt nứt ra, long lân rớt xuống từng mảng lớn, huyết dịch nhiễm đỏ đầu thú thai. Cuộc chiến làm mọi người dừng hô hấp. Trong gian khách quý, Tiêu Thần lo lắng không thôi. Đôi mắt của Hoàng Kim long vương rất lạnh lùng, sát ý không cần che dấu , hóa thành một đạo kim quang phóng tới. Ở phía sau, tiểu quật long vừa bị đánh bay lên không trung đột nhiên tránh ra vài thước , khó khăn lắm mới tránh được tất sát nhất kích của Hoàng Kim Long Vương, hóa thành một đạo ngân quang nhảy lên lưng của Sư Long Vương. Long trào sắc bén trong nháy mắt phá khai bốn lỗ trên thân thể của Hoàng Kim long vương. Tiểu quật long không dừng lại ở đó mà gắt gao quấn quanh thân thể sư long vương. Suýt

nửa đã đánh gãy cổ của hoàng kim long vương. Hoàn toàn là dụ địch Tiểu quật long trước đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống! “Ngao hống.....” Hoàng Kim long vương bị thương rất nặng, phát ra một tràng long khiếu bi thảm, toàn thân kim quang chói mắt như thái dương. Một cỗ năng lượng cuồng bạo phát ra “Oanh” Hoàng Kim long vương dùng sức rung mạnh khiến tiểu quật long suýt bay ra ngoài , hoảng hốt khu động long khu yếu ớt bay lên không trung. Tiểu quật long bị đập xuống mặt đất, máu chảy như suối, loạng choạng đứng lên. Thế nhưng chiến ý vẫn tràn đầy , lãnh ngạo nhìn Hoàng Kim long vương trên trời. Bỗng lãnh sư long vương bắt đầu xuất hiện biến hóa, xuất hiện khí tức cuồng bạo vì tức giận. Trước kia tiểu Long còn xa mới là đối thủ của mình vậy mà hôm nay lại đánh cho bị thương nặng. Đây là một loại sỉ nhục. Cổ suýt nữa gãy, cách tử vong chỉ có một bước, Hoàng Kim Long Vương đã biết không thể dùng thân thể để giết chết ý chí chiến đấu của đối thủ, chỉ có thể dùng thần thuật đáng sợ của long tộc tàn sát đối phương. Nó lẳng lẳng trôi nổi trên không, không bao giờ đáp xuống, thoáng điều tức, song giác bắt đầu phát ra kim quang . Xích Xích Từng đạo kim quang cuộn cuộn phát ra,, so với đao mang sắc bén còn đáng sợ hơn, mỗi đạo kim quang đều ẩn chứa lực lượng vô tận. Đây là thần thuật của Long tộc Mặc dù đã nhìn thấy nhưng tiểu quật long không thể nào tránh khỏi ! Có thể nói chết đã đến nơi. Tiểu quật long bất khuất cũng không có vẻ gì là e ngại, mặc có thân thể trọng thương vẫn rất nhanh di chuyển, tốc độ so với trước lúc bị thương cũng chậm một ít. Mà lúc này đây, công pháp lại càng thêm cổ quái, tứ chi hạ xuống, ngân quang lóe sáng, từng đạo long ngữ không ngừng phát ra, một phiến tinh hải hiện lên dưới chân , quang mang lóa mắt. Mà trong lúc thực hiện điều này thì tiểu quật long dĩ nhiên cũng phải trả giá , mỗi ba bước lại xuất ra một ngụm tiên huyết. Sự việc tiếp theo lại khiến mọi người càng kinh dị, tiểu quật long bỗng nhiên sử dụng một loại bộ pháp thâm sâu khó dò, mỗi bước đạp không mà lên. Phiến tinh đồ dưới chân giống hệt như trên trời ! “Nghịch long thất bộ ! “ Trong quý khách thất một số nhân vật tiền bối hô lên “Cổ chiến kỹ kinh thiên trong truyền thuyết” “Ngay cả thần cũng có thể đạp xuống dưới chân !” Tiểu quật long một bước một phương bị phảng phất như xuyên qua không gian, từ

một vị trí này lại đột ngột xuất hiện tại vị trí khác, bốn bước xông lên Đệ ngũ bộ đập xuống lưng của Hoàng Kim Long Vương. Có âm thanh băng toái của xương cốt, thân thể của Hoàng Kim Long vương lập tức bị mở ra. Đệ lục bộ hạ xuống, kim quang chói mắt phát ra cùng lúc với huyết sắc bắn lên, thân thể hoàng kim long vương triệt để băng toái. Chỉ còn lại một đầu rồng từ trên cao rơi xuống. Tiểu quật long khắp người ngập trong ngân quang, đáp xuống như một cao thủ lạnh lùng quét khắp mọi người. Thương thế của nó hết sức nghiêm trọng, long lân bong ra ko ít, rất nhiều chỗ thậm chí còn lộ ra cả xương cốt, làm người ta kinh tâm. Tiểu quật long bước tới đầu của hoàng kim long vương cúi xuống như đang nói nhỏ điều gì. Đầu của hoàng kim long vương trên mặt đất bắn ra một đạo kim quang sau đó băng toái trên không trung hóa thành quang hoa dung nhập vào thân thể của tiểu quật long. Đó là tổ long khí thuần khiết. Dù không phải là lực lượng hay linh hồn, chỉ đơn thuần tượng trưng cho thân phận của Tổ long : “Khí” Trận chiến đấu cuồng bạo đã chấm dứt, đã chết một con long vương. Long vương trong truyền thuyết cứ thế trước mắt bọn họ mà băng toái, phải biết rằng đến khi nó trưởng thành thì chính là tồn tại khiến thần cũng phải run rẩy. Vạn nhân đều sôi trào, trận long vương chiến thất quá thảm liệt, cũng là quá đáng tiếc. Tại giờ khắc này, tiểu quật long không hề nghi ngờ đã trở thành ngôi sao chói sáng, là vương của vương, thắng lợi không một chút may mắn, hoàn toàn dựa vào thực lực thủ thắng

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 188: Nhân Chiến

Chương 188: Nhân Chiến Người dịch : Hạo Thiên - 2T Biên Tập: Kindichi
- 4vn Nguồn: 4vn.eu

Đều thấy được rằng sự tồn tại của Tiểu Quật Long sau này sẽ làm cho ngay cả thần cũng phải nhường bước, rất nhiều người hận không thể chiếm đoạt được để làm của riêng. Khi tới đây để tranh đoạt, không ít người cũng đã từng nghe qua, tên này không giống như những long vương khác, tựa hồ cùng với vị ở sâu trong Nam hoang có quan hệ thâm sâu khó lường, tất sẽ mang đến hoạ diệt môn. Âm thầm nhìn quét qua tám hướng, trong ánh mắt Tiểu Quật Long trừ sự cô tịch ra, lại còn một tia bi thương nhàn nhạt. Giết chết huynh đệ tỷ muội của mình, đạp lên thi thể của những long vương khác mà tiến về phía trước, đây chính là vận mệnh của bọn chúng! Duy nhất chỉ một tên mạnh nhất là có thể sống sót! Nếu không, chỉ có thể rời xa long vương chi lộ, lại càng không thể vọng tưởng trở thành Tổ Long. Trong lúc này, chỉ có Tiêu Thần có thể minh bạch được nỗi buồn của Tiểu Quật Long, đây là một chuyện tàn nhẫn trên con đường mà nó phải đi tới, ngoài ra không có đường khác để lui! Không phải vì chính bản thân nó, mà là vì cả Long tộc. Long tộc cần nhất là một Tổ Long chân chính, cần giải trừ phong ấn. Đại khái mỗi một đầu tiểu long vương đều phải gánh vác sứ mạng này, mặc dù cuối cùng chỉ có một đầu có thể sống sót, những kẻ đã chết đi cũng không hề hối hận. Tiêu Thần biết rằng, đầu thanh long trong nhà nếu hoàn toàn khôi phục thần trí, sẽ trở thành đối thủ tiếp theo của Tiểu Quật Long, trong trạng thái đỉnh phong quyết đấu riêng lẻ với nhau, quyết chiến sinh tử, giết chết huynh đệ tỷ muội đồng tộc, để có thể hấp thụ điểm Tổ Long chi khí ấy! Không chút trì hoãn, Tiêu Thần đi rất nhanh ra phòng khách quý, đi nghênh đón Tiểu Quật Long, muốn lập tức đem nó vào nhà trước đã. “Chúc mừng, chúc mừng Tiểu Quật Long thủ chiến đắc thắng”. Gia Cát Bàn Tử xông ra, nét mặt đùa cợt, hân phảng phất đã thấy quang

mang sáng lạn của một vạn kim tệ rồi. “ Không nói chuyện này nữa, ta kêu người mua tuyệt phẩm thiên địa linh túy đã một thời gian lâu như vậy sao còn chưa có? Hiện tại ta rất cần nó để cứu Tiểu Quạt Long.” Nhắc tới chuyện này Gia Cát Bàn Tử tỏ ra vô cùng tức giận, nói:” Lão già kia đầu cơ thật là quá đáng, lão biết ta muốn mua Cửu Phẩm Liên Thai, liền từ giá khi trước là hai mươi tám vạn kim tệ tăng vọt lên ba mươi tám vạn, nghĩ chắc ta là người tiêu tiền như nước! Quá đáng hơn nữa chính là, mấy nhà kia cũng đều tăng giá, cố ý bắt chẹt chúng ta mà! Bà mẹ nó, mấy ngày nay ta đeo theo bọn chúng mồm năm miệng mười nhưng chỉ là công cốc, đúng là một đám gian thương không ra gì!” “ Người nên mau chóng nghĩ ra cách gì đó đi.” Nói xong câu đó, Tiêu Thần chạy về phía hậu đài, ôm lấy thân thể Tiểu Quạt Long đi mất hút. Vừa lúc rời đi hẳn nghe thanh âm la mắng nổi giận và căm phẫn của một nam tử vang lên: “Ta phải giết chết đầu ngân long kia, ta phải giết tên tiểu tử kia! Thật tiếc cho hoàng kim long vương của ta long vương của ta a, làm sao ta có thể giao phó công đạo cho lão bất tử kia đây...” Tiêu Thần không muốn dây dưa với tên này, hiện tại hẳn không có thời gian và tâm tình làm chuyện đó, bèn ôm Tiểu Quạt Long trọng thương phóng lên, rất nhanh đã trở vào nhà. Kha Kha đang ngủ ngon lành bỗng tỉnh giấc, nhanh như sóc đem thất thái thánh thụ chạy đến. Tiêu Thần hết lần này đến lần khác câu thông bảo thụ, sau một thời thần cuối cùng cũng thành lập được liên kết hài hoà. Thánh thụ rực rỡ phát ra thất thái quang mang, sau đó truyền sang người Tiểu Quạt Long, ánh sáng bảy màu lập loè, thánh thụ từ từ nhập vào trong thân thể Tiểu Quạt Long, bắt đầu chữa trị thương thể cho nó. Đến lúc này, Tiêu Thần mới thở ra một hơi. Không lâu sau, Gia Cát Bàn Tử đến, tố cáo tên gian thương hỗn đản nào đó lại tăng giá nữa, dưới bốn mươi vạn kim tệ không bán, cũng tuyên bố hiện tại là thời kỳ không bình thường. Vạn nhất có một đầu thánh thú nào dự thi mà bị trọng thương, thì tuyệt phẩm thiên địa linh túy chính là tính mạng thứ hai, tính mạng thứ ba, tính mạng thứ tư! “ Mẹ nó, ta hận tại sao không có tên trộm nào ghé qua chỗ đó, trộm hết sạch của hắn đi”. Mập mập bất mãn than trách. Vù..... Tuyết Bạch tiểu thú hoá thành một đạo bạch quang rồi không thấy đâu nữa. “Ôi, ôi, ôi, ôi...”. Mập mập sợ quá kêu lên: “Trở lại đi, ta chỉ

nói vậy thôi!” Tiêu Thần cũng không kịp ngăn cản. Tuyết Bạch tiểu thú cứ vậy mà đi! Để lại mập mạp cùng Tiêu Thần á khẩu nhìn nhau. Rồi sau đó đồng thanh quát: “ Mẹ kiếp, đuổi theo mau!” Mập mạp một thân phì nhục phần khởi chạy ra khỏi sân, Tiêu Thần thì trực tiếp bay thẳng lên không. Lại nói Tuyết Bạch tiểu thú không chịu nổi kích thích. Lần trước đi theo mập mạp tới chỗ này đứng ngồi không yên, lần này không cần phải nói cũng biết nó muốn xuất thủ rồi. Mập mạp thật sự sợ hãi, lẩm bẩm:” Xong rồi, xong rồi, bị người ta nghe trộm rồi, phải bồi thường gấp đôi a!” Tiêu Thần không nói gì, Tuyết Bạch tiểu thú quá nhanh, chỉ trong chốc lát mà đã mất dạng, thật sự không phải là đèn cạn hết dầu. Hắn định tiếp tục đuổi theo, thế nhưng phát hiện là không thể, bởi vì đột nhiên có người phá cửa xông vào, suýt nữa đụng phải mập mạp đang chạy ra. “ Chính là ở đây. Dù cho phải đào từng tấc đất cũng phải lôi đầu ngân long kia ra đây, đền mạng cho hoàng kim long vương!” Một tên trung niên mang theo một đám thủ hạ phá cửa trước, một chiêu đã bắt giữ mập mạp, “ bốp, bốp” vả vào miệng mập mạp năm, sáu cái liên tiếp làm hắn đầu óc quay cuồng, thiếu chút nữa là té xuống. “ Thằng nhóc con người có ở đây không?” “ Ta can người đó nhị đại gia! Dám đánh mập mạp gia. Người không biết ta là ai sao? Buông cái tay chó của người ra!” Mập mạp lập tức nổi giận, dù không phải trực hệ của Gia Cát gia, nhưng vì năng lực xuất chúng nên cũng chưa từng có người dám khinh thường hắn, cho nên lại càng ăn to nói lớn.. “Người các người muốn tìm là ta. Buông hắn ra!” Tiêu Thần mở ra Bất Tử Thiên Dực. Trong khi đáp xuống, trong lòng hắn đã phản cảm lại càng thêm phản cảm. Tên trung niên này tác phong cũng quá mức vô sỉ, cũng không phải đứa con nít mười tuổi lỗ mãng không biết gì, đã hơn bốn mươi tuổi rồi, lại còn làm ra chuyện như thế, thật là làm cho người ta khó có thể sinh ra một tia hảo cảm. “ Tốt, đúng là người. Sau khi người đi rồi ta vẫn còn nhớ rõ hình dạng của người” Tên trung niên cười gằn, buông mập mạp ra đi nhanh tới, nói:” Thằng nhóc con người làm cho ta không có cách nào giao phó công đạo cho mấy lão bất tử kia, thành thật giao đầu ngân long kia ra đây thì ta bỏ qua!” “ Người thật là vô sỉ. Người tham gia đấu thú đại tái đương nhiên phải biết quy củ, đã lên lôi đài thì chuyện sống chết tự lo lấy, chuyện xảy ra rồi người

đến tìm ta không cảm thấy mất mặt hay sao?” “Ngân long ta nhất định phải bắt rồi, bằng không người tự tay giết nó trước mặt ta cũng được”. Tên trung niên nở nụ cười âm trầm lãnh khốc. “Muốn giết Tiểu Quật Long sao? Vậy người muốn rước tai họa cho người đứng sau người rồi. Nếu muốn giết nó, hãy đi hỏi coi vị tồn tại sâu trong Nam Hoang đáp ứng hay không đã!”. Tiêu Thần muốn làm cho hắn thấy khó mà lui. “Người dọa ta sao? Chỗ sâu nhất trong Nam Hoang có cái gì chứ? Chỉ toàn là man thú và man thú, người kêu ta đi hỏi hung thú hay sao?” “Người mới đến Nam Hoang chưa lâu phải không?” “Mới đến mấy ngày trước, đi mất mấy ngàn dặm” Tiêu Thần á khẩu nhìn hắn, nói: “Ta khuyên người nên đi tìm người hỏi thăm về vị ở nơi sâu nhất trong Nam Hoang đi, nếu không người sẽ ngay cả chết mà cũng không biết chết như thế nào đó. Gia tộc các người hẳn là có lão Bất Tử theo tới đây, người có thể đi hỏi thăm bọn họ. “Ta đang đợi bắt được ngân long để báo cáo kết quả công tác cùng Lão Bất Tử đây!”. Tên trung niên nhe răng cười, nói: “Tiểu tử, hay là người thành toàn cho ta đi, giao long vương cho ta rồi tự sát đi!” Nói trắng ra là muốn xử chết Tiêu Thần. “Ta chưa thấy ai vô sỉ như người, cũng chưa thấy ai ương ngạnh như người!” Tiêu Thần suýt nữa bị hắn chọc cười. Tên này hành sự hết sức hồ đồ, Tiêu Thần hận không thể một trào bắt hắn lại băm ra từng mảnh. Bất quá không đợi Tiêu Thần xuất chiêu, chiêu phong hùng hậu của đối phương đã đánh về phía hắn. Tiêu Thần cũng cảm thấy nhức hết nửa đầu, chiêu phong thật sự trầm trọng, phát ra từng trận sấm gió vang rền. Xoát.... Tiêu Thần đã bay ngược ra ngoài, đáp xuống nhẹ nhàng như chiếc lá. “Thức Tàng?!”. Tên trung niên nhíu mày, nói: “Tuổi còn trẻ như vậy...”. Hiển nhiên trong lòng có ít nhiều cố kỵ, hỏi: “Người thuộc môn phái nào?” “Bây giờ mới hỏi, không cảm thấy hơi muộn sao? Người đương nhiên biết ta có Bạn Sinh Long Vương, đúng ra nên hỏi vấn đề này sớm một chút. “Hừ, hộ vệ long vương thì có gì đặc biệt chứ, chúng ta đến đây là để cướp long vương mà!”. Tên trung niên sắc mặt trầm xuống, nhìn Tiêu Thần nói: “Mặc dù người xuất ra Bất Tử Thiên Dực, thế nhưng huyền công tuyệt không phải là nhất mạch của Bất Tử môn. Mặc dù người nội uẩn đao mang kiếm khí, nhưng tuyệt đối không phải Độc Cô nhất mạch, bởi vì lưng không có đeo thiết kiếm.

Trong Nam Hoang này, chỉ có hai môn phái này là ta có phần kiêng kỵ, thế nhưng Bất Tử môn vốn có mối thù cũ với chúng ta, cho dù người có chút liên hệ với Bất Tử môn, ta cũng xuất thủ không chút cố kỵ!” Soạt..... Tên trung niên vọt tới, chưởng lực cương mãnh làm người ta phải chặc lưỡi. Nguyên khí mệnh môn làm cho cả không gian rung chuyển hẳn lên, phạm vi trực tiếp bao phủ về hướng Tiêu Thần, muốn giam cầm thân hình hẳn lại. Tiêu Thần không ngạnh kháng, mở Bất Tử Thiên Dực bay thẳng lên không, yên lặng tập trung tinh thần cảm ứng hai kiện đại sát khí trong hai tay. Sau khi lần mò một hồi, hẳn phát hiện mặc dù không cách nào khống chế Điều Thiết Ẩn cùng Hoàng Kim Thần Kích, nhưng lại ngẫu nhiên có thể làm cho thủ chưởng “hung binh hoá” . “ Tiểu tử lăn xuống đây, không xuống ta đi vào trực tiếp giết chết đầu ngân long kia!”. Tên trung niên đứng dưới đất gào to.

Không cách nào cảm ứng được mảy may khí tức của Hoàng Kim Thần Kích, nhưng sau hai lần rung động của ô hắc thiết ấn trong tay trái, một luồng ô hắc quang mang đã bao phủ tay trái hẳn. Tiêu Thần không cần suy nghĩ lập tức xông xuống dưới, vì thời gian có hạn, luồng ô hắc quang mang này chỉ có thể duy trì trong chốc lát mà thôi. Thấy Tiêu Thần lao xuống, tên trung niên giơ tay hướng lên trên phách ra. Điều quang lóng lánh, tả chưởng Tiêu Thần phảng phất phóng đại gấp mấy lần. Ô hắc đại thủ cuốn lên tiếng gió vù vù, trực tiếp công phá vào phạm vi của tên trung niên, sau đó hung hăng bổ vào tay hẳn. “Óc óc” “A....” Tên trung niên kêu lên thảm thiết, ô hắc đại thủ trong nháy mắt thối tay phải của hẳn thành bụi phấn. Tiêu Thần thuận tay quét một cái, đại thủ hung hăng quét vào trên ngực tên trung niên, phịch một cái đánh hẳn bay ra ngoài, không trung còn lưu lại một chuỗi máu tươi. Đến lúc này, ô hắc thiết ấn đã hoàn toàn mất liên lạc với Tiêu Thần. Tên trung niên bị thương thật là nghiêm trọng, xương ngực gãy bảy,tám cái. Tiêu Thần lại có cảm giác thần trí sáng khoái, vốn chỉ muốn ngăn tên ỷ quyền cậy thế này lại , không ngờ ý tưởng vừa đến thì nguyện

vọng đã thành. Dù sao cũng là một cao thủ Thức Tàng cảnh giới, tuy rằng tên trung niên bị thương nặng, nhưng đã đứng lên rất nhanh. Mặc dù ngực bị đánh lồm vào, tay phải nát bấy, nhưng chiến lực vẫn còn mạnh như lúc trước. “Tiểu tử ngươi vừa rồi xuất chiêu gì vậy?” “Không cần nói nhảm nhiều như thế, ngươi không phải muốn giết chết ta, cướp đi ngân long của ta sao? Cứ việc phóng ngựa qua đây nào!”. Hiện tại Tiêu Thần đã chiếm phần chủ động. Tên trung niên cười nanh ác, bước nhanh về phía trước, tay còn lại xuất ra. Tiêu Thần chân không hề thối lui, giờ hữu chưởng lên nghênh đón. Phanh một tiếng, hai chưởng va chạm, Tiêu Thần lui về phía sau nửa bước, tên trung niên miệng phun ra một búng máu. Bản thân hắn hiện tại đã trọng thương, không thể nào vận dụng toàn lực, mặc dù chỉ dùng ba phần khí lực cũng đã khiến hắn học máu. Đương nhiên khi đã chiếm thượng phong, Tiêu Thần tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình. Sau khi luyện hai luồng đại thượng cổ sát khí, tuy rằng không có cách vận dụng, nhưng nhờ vào sự tồn tại của chúng, hai tay phảng phất như chiếc lưỡi sắc bén của thần binh, làm cho Tiêu Thần có thể cùng tên trung niên ngạnh kháng. Tiếng “bang bang” vang lên không ngừng bên tai, Tiêu Thần trực tiếp đánh tên trung niên đến nỗi không kịp thở, trong miệng không ngừng ho ra máu, thần sắc uể oải rũ rượi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Cuối cùng, Tiêu Thần đã thật sự đánh hôn mê tên trung niên, định lập tức bổ chết hắn, Gia Cát Bàn Tử vội lên tiếng:” Phong bế tu vi hắn để ta trút giận!” Tiêu Thần phong bế tu vi tên trung niên, sau đó lay tỉnh hắn, ném tới trước người mập mập. Mập mập không cần khách khí, cõng thẳng lên ngực tên trung niên bẻ gãy liên tiếp bảy, tám đầu khớp xương của hắn, lại vả vào cái miệng rộng của hắn bảy, tám cái nữa. “Dám đánh mập mập gia, biết ta là ai chưa? Gia Cát Lượng! Chưa nghe qua hả? Ta khinh ngươi. Đồ mù chữ! Chưa từng đọc qua truyện Tam Quốc diễn nghĩa của Nhân Gian giới sao? Đó là tác phẩm nổi tiếng a! Biết ta là ai chưa! Ngươi làm ta tức chết mà! Đồ mù chữ! Ta đánh đánh đánh.....” “Phách phách phách phách.....” Mập mập biết rằng Tiêu Thần đã động sát cơ rồi, tên này không thể sống được, hiện tại và miệng hắn là để xuất ra oán khí mà thôi, hắn cũng không cần phải lo lắng bị trả thù. “Soạt” Bóng người chớp lên, trước đình viện Tiêu Thần đột ngột

xuất hiện một lão già. “ Có thể tha được thì xin tha giùm!”. Bề ngoài lão già khoảng năm, sáu mươi tuổi, thoát nhìn có chút vẻ tiên phong đạo cốt. Tiêu Thần trong lòng nhất thời trầm xuống, không phải là sư trưởng của tên trung niên kia chứ? Nếu vậy thì phiền phức lớn rồi. “Ta là trưởng lão của Bất Tử môn tên Liễu Thanh Phong, chính là sư thúc của Yến Khuynh Thành. Mặc dù tên này không phải là người của phái ta, nhưng dù sao cũng cùng là Ma giáo, ngày thường cũng có tranh chấp với nhau nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, nhưng người không được hạ sát thủ”. Lão nhân nhẹ nhàng phất một cái, đẩy mập mạp bay ra ngoài. Lão nhặt tên trung niên lên, sau đó hướng về phía Tiêu Thần nói:” Đừng lo, ta sẽ giải thích rõ ràng tình huống với sư trưởng hửn”. Nhìn tất cả sự việc, Tiêu Thần thật sự chưa kịp nói một câu. Đến khi thân ảnh lão già sắp sửa biến mất, Gia Cát Bàn Tử hô lớn:”Bất Tử môn nợ Tiêu Thần một cô vợ đó nha!” Thân ảnh lão nhân hơi chệch choạng, suýt nữa té xuống, quay đầu lại nhìn chăm chăm một chút rồi mới tiếp tục bay đi. Tiêu Thần gật gật đầu, lẩm bẩm:” Không sai hôm nay ta muốn đi bãi phóng phân đà của Bất Tử môn trong Thiên Đế thành đây” Ngay lúc đó, bạch quang chợt hiện, Kha Kha vò đầu bứt cổ xuất hiện, từ trên xà nhà vù một tiếng chui vào trong viện “ Ta ...!” Mập mạp kinh hô:” Nó nó nó.....”. Hửn kích động đến mức không nói nên lời. Tiêu Thần cũng kinh ngạc đến nỗi hàm dưới muốn rớt ra, lập tức vọt vào trong đình viện.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 189: Cữu Phẩm Liên Thai

Chương 189: Cữu Phẩm Liên Thai Người dịch : Hạo Thiên - 2T Biên Tập:
Kindichi - 4vn Nguồn: 4vn.eu

Vào đến nhà, mập mập sợ đến suýt nữa hôn mê bất tỉnh, Tiêu Thần cũng giật mình há hốc mồm. Tuyết Bạch tiểu thú khoa trương quá mức rồi, cứ nhiên quay lưng lại, mở cái túi to ra, bên trong hào quang lóng lánh, cũng không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo trong đó. Cái túi miệng rộng đó còn cao hơn Kha Kha rất nhiều, cao hơn tiểu thú gần một thước, miệng túi rộng một thước rưỡi thật là quá khoa trương rồi ! Túi sớm đã mở ra, Tuyết Bạch tiểu thú ngây ngất say mê, đang cao hứng lẫn lộn ở bên trong, đôi mắt to đã cười híp lại thành hình lưỡi liềm. Mập mập khẩn trương đến nỗi suýt nữa ngồi bẹp xuống, lắp bắp nói:” Xong rồi, xong rồi. Nam Hoang Linh Tuý Điện đã bị trộm hết cả rồi, Kha Kha dọn sạch tất cả linh tuý trong Nhất Phẩm đường của chúng đến đây rồi. Mẹ ời....Giá trị khôn lường a! Nếu như bị điều tra ra, chúng ta chịu không nổi đâu, phải bồi thường gấp đôi đó!” Tiêu Thần cũng cảm thấy một trận đau đầu, trộm nhiều thiên tài địa bảo như vậy, tuyệt đối là đại sự kinh thiên động địa a! Có muốn bình tĩnh cũng căn bản là không thể được, chỗ này trị giá biết bao nhiêu a! Đôi mắt sáng ngời của Kha Kha đảo một vòng, sau đó nhảy dựng lên chắn ngang giữa Tiêu Thần và cái túi, ý nói rằng đừng nghĩ đến chuyện kêu ta trả lại, có đánh chết ta cũng không đi đâu! “ Con bà nó,Nam Hoang Linh Tuý Điện làm ăn thế nào vậy? Bảo bồi nhiều như thế mà không có lấy một cao thủ nào bảo vệ thành công hay sao? Vậy mới không sợ bị người ta cướp sạch chứ?!” Tiêu Thần áo não than vãn. Gia Cát mập mập cảm thấy nói không nên lời. Tuyết Bạch tiểu thú người coi Nhất Phẩm đường người ta như nhà cung cấp vậy. Làm sao lại trách ngược lại người ta kia chứ? Mập mập oán thầm một trận, đồng thời có cảm giác đau đầu như muốn vỡ tung, giải thích một cách yếu ớt:” Người đã quên hôm nay là ngày mấy rồi sao? Hôm nay là ngày thứ nhất của cuộc chiến Nam Hoang Thú Vương, trận đầu chính là hai đầu long vương quyết chiến, tất cả cao thủ trong Thiên Đế thành cơ hồ cũng chạy đến Đấu Thú Cung quan chiến, ngay cả ba lão bất tử trông coi Nhất Phẩm Đường cũng tạm rời cương vị công tác, ta đã tận mắt thấy bọn họ vào phòng quý khách của Đấu Thú Cung” “ Cuộc chiến của long vương không phải đã sớm kết thúc rồi sao?” Tiêu Thần bất đắc dĩ oán giận nói. “ Cuộc chiến của long vương quả thật đã kết thúc rồi, nhưng sau đó vẫn còn hai

trận chiến của thú vương, không lẽ người cho rằng bọn họ chỉ đi coi một chút rồi trở về sao?” “Kha Kha người..... Ôi!” Tiêu Thần thật sự bị chọc tức hết mức, không biết xử lý chuyện này như thế nào. Tuyết Bạch tiểu thú ngược lại hưng phấn không gì so sánh được, giống như vừa đại thắng một trận vậy, lại tiếp tục chui vào trong túi lăn qua lộn lại. “Không được a, nhất định phải trả lại thôi, nếu không sẽ làm cho người ta cảm phẫn” Tiêu Thần thở ra một hơi bất đắc dĩ. “Vớ lại, cần phải nhanh nhanh lên, thừa dịp ba lão bất tử kia còn chưa trở về mà trả lại đi”. Mập mập cũng cảm thấy rất khó giải quyết, Nam Hoang Linh Tuý Điện là đại tài phiệt một phương, tài lực hùng hậu phi thường, tiếng nói tại Nam Hoang rất có cân lượng. “Y y nha nha.....” Tuyết Bạch tiểu thú tỏ ý không vui, từ trong túi thò đầu ra thở phì phì mà lầm bầm, tựa hồ muốn nói đây là do nó bỏ sức lao động mà đoạt được, kiên quyết không chịu trả lại. Mập mập ngây người. Người coi chuyện này như là bỏ sức lao động mà đoạt được, vậy sao không trực tiếp đường hoàng tiến vào Linh Tuý Điện mà tính toán?! “Không được, Kha Kha người phải trả lại đi thôi, nếu không hậu quả sẽ phi thường nghiêm trọng, chúng ta sẽ có đại họa.” Tiêu Thần đành phải bất đắc dĩ giải thích cho tiểu thú này. Trải qua quá trình khuyên bảo, hứa hẹn đủ điều, Tuyết Bạch tiểu thú mới chịu cong miệng gật gật đầu một cách không tình nguyện. Đương nhiên không thể trả lại tất cả, gốc Cửu Phẩm Liên Thai đương nhiên phải giữ lại, ngoài ra Tuyết Bạch tiểu thú còn vơ vét trong túi một bọc nhỏ tinh phẩm, để dành lại một số thức ăn ngon. Vù...., Bạch quang chợt loé, Kha Kha mang theo túi biến mất. Ngập tràn lo âu mà chờ đợi, nửa canh giờ trôi qua cũng không thấy tiểu thú trở về, cuối cùng Tiêu Thần trực tiếp phóng lên không, chuẩn bị đi Nam Hoang Linh Tuý Điện liều mạng. Dù cho bại lộ cũng không sao, quyết không để cho tiểu thú xảy ra sơ xuất! Bất quá ngay lúc đó, Kha Kha đã lão đảo trở về. Tiểu thú cái bụng tròn vo, đã chén đầy bụng, chốc chốc lại quay đầu lại nhìn về phía sau tỏ ra rất lưu luyến. Ta ngất! Không cần suy nghĩ cũng biết, sau khi đem đồ trả lại nó còn ở chỗ của người ta cấp tốc ngốn một trận. Trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không bị căn bệnh “thèm linh tuý”! “Tốt rồi, rốt cục cũng đã trở về!” Mập mập thở ra một hơi, tuy rằng giữ lại Cửu Phẩm Liên Thai, nhưng dù

sao cũng chỉ là một gốc có chứa nhiều thiên địa linh túy mà thôi. Mặc dù có thể nói là tuyệt phẩm, nhưng tới nay đã tồn đọng ba năm rồi, vẫn không bán được, giá thành chỉ bất quá hơn mười vạn kim tệ mà thôi. Cho đến sát ngày khai mạc Đấu Thú Đại Tái, bọn chúng mới bắt đầu điên cuồng tăng giá. Như vậy xét về tổn thất mà nói, tuy rằng có một hồi sóng to gió lớn, nhưng chung quy so với việc cả toà Nhất Phẩm Đường bị vét sạch vẫn còn đỡ hơn nhiều. Nam Hoang Linh Tuý Điện dưới có Nhất Phẩm Đường, Thiên Tài Hiên, Địa Bảo Các tính ra trong các bảo vật trấn điểm, đều có tuyệt phẩm linh chi trấn điểm. Cửu Phẩm Liên Thai của Nhất Phẩm Đường chính là trấn gia chi bảo của bọn chúng Truyền thuyết kể Phật Đà vốn có một toà Cửu Phẩm Liên Thai, lúc đó thật không hổ danh là tuyệt thể trân phẩm, sau khi trải qua Phật Đà tế luyện, không những có thể cải tử hoàn sinh thịt mọc từ xương trắng, uy lực càng là một thân linh bảo công thủ kỳ tuyệt, chính là một trong những thánh khí mà giới tu luyện hằng mơ tưởng. Cửu Phẩm Liên Thai của Nhất Phẩm Đường đương nhiên không có thần dị đến mức như vậy, nhưng cũng là một gốc bảo vật do thiên địa tự nhiên sinh ra, là đài sen thành hình hiếm có. Điểm chút ngọc quang, toàn thân trong suốt như ngọc. Nó to cỡ cái chậu rửa mặt, cầm trên tay có một cảm giá ôn hoà, giống như một khối ngọc toả ra quang mang rực rỡ ấm áp. “ Ôi, thật là đáng tiếc, chỉ mới to bằng cái chậu rửa mặt. Nếu tiếp tục nuôi dưỡng thêm mấy vạn năm nữa, nói không chừng có thể trở thành thánh vật Phật Đà Liên Thai rồi!” Không nghi ngờ gì là chuyện này không thể nào thực hiện, ai có thể sống tới mấy vạn năm cơ chứ? Người nào có khả năng sống lâu như vậy? Cho dù có người trường sinh bất tử cũng không nguyện hao phí thời gian chờ đợi dài đằng đặc như vậy. Con buôn háms lợi, nếu phát hiện gốc linh túy này khẳng định sẽ không tha cho nó tuỳ ý tiếp tục sinh trưởng a! Gia Cát Bàn Tử nói:” Trong một cái hồ nhỏ trên đỉnh một ngọn núi lớn ở một nơi sâu trong Nam Hoang có một gốc sen cổ mấy ngàn năm đã kết thành đài sen. Trên ngọn núi lớn đó có một ít di tích của nhà Phật, có thể đoán rằng trước đó rất lâu đã từng có thần phật hiển hiện.” Nghe nói như vậy, lòng Tiêu Thần thầm có một chút nuối tiếc, nói không chừng thực sự có chút liên hệ với Cửu Phẩm Liên Thai của Phật Đà, có lẽ thật sự là thánh vật liên tử

(hạt sen) kết xuất của tông Phật giáo đây. Đài sen lộ ra trông như khối ngọc, một làn hương thơm ngào ngạt toả ra, bên trong có bốn khối hạt sen to như mắt rồng, toàn thân màu xanh lục như ngọc phi thủy. Quang hoa lóng lánh chói mắt vô kể, so với màu sắc của hạt sen thường khác xa, còn nữa, quả là một thần vật, hương thơm toát ra khiến cả đình viện ngập trong . Bốn khối tuyệt phẩm hạt sen phi thủy, nhất thời khiến cho Kha Kha mê mẩn hẳn,, hai mắt nhắm tít lại, cảm giác rằng tuy đem nhiều linh túy trả về như vậy, nhưng còn lưu lại bảo vật này cũng thật là đáng giá! Bất quá lúc này nó cũng không còn bao nhiêu hứng thú, bởi vì cũng đã chén một trận no nê ở Nhất Phẩm Đường . Tiêu Thần cảm giác có chuyện không lành, vội che bớt quang mang của bốn khối hạt sen phi thủy, rồi sau đó gọi Tiểu Quật Long, Kha Kha, Thanh Long vương lại, công bằng chia cho ba con thánh thú mỗi con một khối. Khối thứ tư Tiêu Thần để lại cho mình. “ Mau ăn đi, nếu không hương thơm lan ra, sẽ gây chú ý cho người khác!” Dứt lời, Tiêu Thần làm gương bỏ hạt sen phi thủy quang hoa lóng lánh vào miệng, trong phút chốc hạt sen hoá thành một khẩu linh khí bàng bạc, thấm vào trong lục phủ ngũ tạng lưu chuyển hội tụ vào trong trăm mạch. Nhưng cuối cùng lại bị huyết Trung Xu nằm ở trên xương sống cướp đoạt mất, thần quang sáng lạn ngưng tụ lại thành một điểm sáng ngời, huyết Trung Xu đã được thần hoá! Tràn trề sinh mệnh tinh nguyên phún xuất mạnh mẽ, trùng kích vào sâu trong cơ thể Tiêu Thần, sau đó thành lập liên hệ với huyết đạo đã bị thần hoá, những sợi kim sắc nối nhau như mạng lưới, câu thông bọn chúng lại với nhau. Nửa phút sau tất cả đều bình lặng trở lại, Tiêu Thần đã mở mắt ra, việc thần hoá huyết đạo đối với hắn đã không còn cảm giác ngạc nhiên nữa, có thể biết trước sau một thời gian dài tu luyện, chuyện như vậy phát sinh thường xuyên. Tuyết Bạch tiểu thú Kha Kha giống như ăn kẹo vậy, chóp chép một tiếng đã nhai nát hạt sen phi thủy. Bất quá nó chưa kịp nhắm nháp, một cỗ linh khí đã thấm vào trong cơ thể nó, điều này làm cho tiểu thú tiếc nuối vô cùng, chỉ có thể nhớ lại vị ngon lúc nãy mà chép chép miệng. Phần đài sen đã bị lộ ra trông như khối ngọc, Tiêu Thần cũng không lãng phí chút nào, đem đập nát ra, lấy toàn bộ đắp lên vết thương của Tiểu Quật Long, hiện lên từng điểm trơn bóng. Đài sen cũng ẩn chứa vô tận thiên

địa tinh hoa, cùng với bảo thụ trong cơ thể Tiểu Quật Long phát sinh cảm ứng, toàn bộ linh khí từ miệng vết thương của nó chảy thẳng vào bên trong cơ thể. Có thể thấy rõ ràng, những vết thương kinh khủng trên người Tiểu Quật Long đang khép lại, mà đài sen như ngọc thì héo rũ rất nhanh, cuối cùng hoá thành bột phấn mà rơi xuống. Hào quang bảy màu lóng lánh, Tiêu Thần mang Tiểu Quật Long tổng vào trong nhà, thăm nghĩ qua một đêm chắc nó không có việc gì nữa. Thanh Long vương mấy ngày qua thần trí đang từ từ khôi phục, bất quá lại trầm mặc phi thường, thậm chí hơi sa sút. Nó cũng không bài xích Tiêu Thần, hiển nhiên đã nhận ra bạn cũ ngày trước, sau khi hưởng dụng hạt sen phi thủy liền lẳng lặng trở lại phòng mình, tiếp tục chữa trị phần tâm linh bị thương. Mập mạp đứng xem từ đầu đến cuối, thèm muốn mà không được. Tiếc rằng thể chất của hắn quá kém, căn bản không có phúc hưởng dụng hạt sen phi thủy. Đêm đến, Đấu Thú Cung truyền đến tin tức, ngoài hai trận đấu của thú vương đã có kết quả, một trận của Hoàng Kim Sư Tử Vương, miếu sát đối thủ, trực tiếp tấn cấp. Tiểu Bạch Hồ cũng không phải tầm thường, trải qua một phen chiến đấu, đánh trọng thương một đầu tiểu thú vương khác mà thuận lợi thăng cấp. Nam Hoang Linh Tuý Điện bị mất trộm Cửu Phẩm Liên Thai. Phong ba đã nổi lên như dự tính, từ sau ngộ đến chiều tối ồn ào huyên náo. Gia Cát Bàn Tử đương nhiên trở thành đối tượng bị hoài nghi, ai kêu hắn mấy hôm nay thường xuyên đi khảo giá chứ! Mập mạp hết sức buồn bực, chỉ đứng kế bên ngửi chút hương thơm mà không được ăn lại còn bị hoài nghi, trong khi đó chính chủ xem như không có chuyện gì đi Bất Tử môn dự tiệc! Bất Tử môn trong Thiên Đế thành chiếm diện tích cực lớn, như một mảnh lâm viên, bên trong rừng cây xanh tốt, có rất nhiều đình đài lầu các, dưới cầu nước chảy, trên thác suối reo, cảnh sắc vô cùng xa hoa mỹ lệ, giống như là tiên cảnh vậy. Tiêu Thần thăm oán, ở cái Thiên Đế thành tắc đất tắc vàng này, cơ sở của mỗi đại thế lực, nếu không phải là cổ bảo, thì cũng là cung điện, hoa viên lại càng không thể thiếu, phòng ốc nối nhau san sát cùng hoa viên rộng lớn bao la, đây là một bậc tài phú đến cỡ nào? Thật là quá xa xỉ! “ Là người sao?” Vừa vào lâm viên của Bất Tử môn, Tiêu Thần liền chạm mặt với Yến Khuynh Thành. Yến Khuynh Thành thướt tha mỹ lệ trong bộ đồ lam bạch

hai màu, làm nổi bật lên ngọc thể của nàng thon thả uyển chuyển đầy nhựa sống không gì so sánh. Mặt hoa da ngọc không chút phấn son, nhưng lại trắng nõn nà đượm vẻ thanh lệ thoát tục, xinh đẹp vô song, dù cho người bằng đá cũng phải động lòng. “Không hoan nghênh ta sao?”. Tiêu Thần một vẻ nhàn nhã ơ hờ, nhớ lại chuyện trước kia, so với bộ dáng sắc sảo khi đối địch lúc ấy quả thật là một trời một vực. “Nơi này đương nhiên là không hoan nghênh ngươi rồi!”. Yến Khuynh Thành trong lòng tràn ngập mâu thuẫn, vì tu tập Toái Ma Chung Thần, hiện tại chỉ sợ không thể rời khỏi Tiêu Thần quá xa, tối thiểu cũng phải ở chung trong một toà thành thị. Nhưng đối mặt với đại địch ngày xưa đã từng bắt nàng làm tù binh, dù sao cũng không cảm thấy vừa mắt. “Biết nói thế nào đây? Cách tiếp đãi khách của ngươi như vậy hay sao hả? Ta chính là đến Bất Tử môn dẫn ngươi về chung sống đó!”

“Ngươi.....”. Yến Khuynh Thành tức đến nổi mặt ngọc bùng bùng, nhìn bộ dạng uế oải của Tiêu Thần, hận không thể tát cho hấn một cái. Thế nhưng nàng không thể không kiềm chế, khẽ hừ một tiếng, nói: “Ngươi cứ việc tự mình mơ mộng hão huyền đi!”. Nói xong, nàng xoay người bỏ đi. Soạt... Tiêu Thần mở Bất Tử Thiên Dực, theo sau Yến Khuynh Thành. Cũng không nói lời nào, chỉ là đi theo đường của nàng mà vào. “Ngươi đi theo ta làm gì vậy?” “Tại sao ta không thể đi theo ngươi?” Ngữ khí hoàn toàn lơ là, làm cho Yến Khuynh Thành vô cùng tức giận, bất luận kẻ nào cũng không dám vô lễ như thế với nàng. Chỉ là nhìn trộm dung nhan tuyệt đại của nàng trong lòng có quý, nhưng lại càng thêm khen ngợi nàng, không dám nghịch ý, duy có tên gia hoả này là dám làm càn, thật là ghê tởm không thể nói! “Tiêu Thần, ngươi.....”. Yến Khuynh Thành răng ngọc cắn môi hồng, cả giận: “Ngươi muốn tìm trưởng lão nói chuyện thì đi mau đi, nếu cùng ta quẩn quít đây đưa ta sẽ kêu người tới đó” “Sao ta có cảm giác giống như mỹ nữ đối đầu cùng ác bá nhỉ?” “Chẳng lẽ ngươi không phải ác bá hay sao?”. Yến Khuynh Thành nhẹ nhàng như hoa điệp, đột nhiên nhanh

nhẹn bay người lên không, muốn bay sâu vào trong hoa viên. “ Ý của người nói ta là ác bá? Cái đó cũng có một chút sự thật, bằng không cuối cùng ta có cảm giác như bị người nói oan rồi.”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 190: Đề Thân

Chương 190: Đề Thân Người dịch : Hạo Thiên - 2T Biên Tập: Kindichi - 4vn Nguồn: 4vn.eu

“ Người...Chết đi!”. Yến Khuynh Thành xấu hổ lườm Tiêu Thần một cái, bất quá Tiêu Thần lại phát hiện trong đôi mắt long lanh xinh đẹp của nàng xuất hiện một tia giảo hoạt. Soạt..... Tiêu Thần như phù quang lược ảnh, lưu tại chỗ một đạo tàn ảnh vọt đến bên người Yến Khuynh Thành, một tay nắm lấy bàn tay ngà ngọc thon dài của nàng, mà chỗ hấn vừa rời khỏi một đạo thiểm điện âm âm giáng xuống. “ Ta đã từng thấy qua trận pháp như vậy ở trung tâm bản doanh Bất Tử môn của các người, người còn muốn tính kế với ta sao?” “ Buông tay ta ra!” “ Không buông!” “ Tiêu Thần cái tên hỗn đản người.....” “ Nếu còn tiếp tục mắng ta, đừng trách ta trở thành ác bá thật sự, thoã mãn kỳ vọng của người!” “ Ai thèm kỳ vọng chứ! Chết đi chết đi! Tên gia hỏa người thật quá vô liêm sỉ mà!”. Yến Khuynh Thành giận dữ và xấu hổ vô kể, dùng sức giãy dụa. “ Đi thôi, đi gặp trưởng lão của các người...” “ Muốn đi người tự mình đi đi, buông ta ra!” “ Người không đi sao được? Hôm nay là ta vì người mà đến a!” “ Tiêu Thần hỗn đản!”. Yến Khuynh Thành đã thật sự có chút sợ hãi. Cái tên gia hỏa này dường như thật sự muốn đi gặp trưởng lão. “ Cũng vì Bất Tử môn các người phao truyền rằng cho phép người gả cho ta rồi, vì thế suýt nữa ta bị Pastuer Cỗ

Mâu giết chết...” Tiêu Thần cùng với Yến Khuynh Thành cùng lúc bay qua trên bầu trời lâm viên, tà áo phiêu hốt, nam thì anh tuấn tiêu sái, nữ thì dung mạo như tiên, nhìn qua cũng thấy rất là xứng đôi vừa lứa. “ Ôi chao, đó không phải là Yến sư muội sao? Như thế nào lại sát cánh bay cùng một nam tử a!” “ Yến sư muội cứ nhiên cùng một tên nam nhân sát cánh cùng bay...” “ Ta thật muốn quyết chiến với tên gia hỏa kia!” Phía dưới không ít tu giả của Bất Tử môn nhìn thấy tình cảnh diễm lệ này, mấy tên nam đệ tử đều cảm thấy cõi lòng mình tan nát. Yến Khuynh Thành đang bay nghe được những lời này, suýt nữa từ trên cao té xuống. “ Tiêu Thần tên hỗn đản người còn không mau buông tay ta ra!” “ Không buông!” Hai người đều tu thành Bất Tử Thiên Dực, bay nhanh trên không từ đám đỉnh đài lâu các giữa lâm viên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước đại điện của Bất Tử môn, nhẹ nhàng đáp xuống. Trưởng lão của Bất Tử môn đã được thông báo trước, liền cho người dẫn hai người vào trong đại điện Trong điện có vẻ cổ kính, thờ phụng không ít tượng của thần ma, ở trung tâm chính là kim thân pháp tướng của Bất Tử Tà Vương, thoạt nhìn khôi ngô tuấn tú hơn người, trong mắt có một tia cô tịch sinh động dị thường, phảng phất từ trăm ngàn năm trước xuyên qua thời không mà hiện, đem phần cô tịch đó chiếu vào lòng của hậu nhân. Đương nhiên thần thái ngạo nghễ thiên hạ được điêu khắc cực kỳ sinh động, trong sự tịch mịch lại thêm một tia cao ngạo, phảng phất như chúng sanh thiên hạ đều nằm dưới chân mình, thế gian không có đối thủ nào đáng giá để hấn xuất thủ! Tà Vương từng chấn nhiếp qua mấy thời kỳ, lúc mới vừa sáng lập môn phái, từng tàn sát không ít thần ma, có thể nói muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đơn độc sát nhập hầu hết Thần Đảo cung trước đây, thu lấy Thần Huyết Dục Thân, chính là thần tượng trong lòng mọi người của Bất Tử môn thành tâm lễ bái, không kể nam nữ, già trẻ lớn bé. Nam nhân phải là như vậy đó! Đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi cao quét mắt nhìn thiên hạ phía dưới. Đây là mộng tưởng của tất cả nam nhân trong Bất Tử môn, ai cũng muốn tái hiện phong tư tuyệt đại năm xưa của Tà Vương cả. Nữ tử cũng bởi nguyên nhân tồn tại của Tà Vương mà trở nên tâm cao khí ngạo, trong lòng các nàng, chỉ có nam tử bậc này mới xứng, mới đáng giá để phó thác chung thân đại sự. Tiêu Thần đứng trong

đại diện, yên lặng hướng về pho tượng của Tà Vương xá một cái. “ Trước mặt Tà Vương, người cũng cảm giác được thân mình nhỏ bé sao?”. Yến Khuynh Thành rất cục lợi dụng cơ hội này buông tay Tiêu Thần ra. “ Tà Vương rất đáng một xá. Nam nhân như thế, ở trên cao nhìn xuống thiên hạ, chí khí tràn trề trong lồng ngực, tung hoành trong trời đất, giận dữ sát thân ma, thật là hùng tâm tráng chí biết bao! Nhưng ta cũng không quá mê tín Tà Vương, hắn cũng bất quá là người tu luyện có tâm chí kiên định đạt tới độ cao này mà thôi. Mỗi người đều có con đường khác nhau, ta vẫn không muốn làm Tà Vương, ta chỉ muốn là Tiêu Thần mà thôi.” “ Khẩu khí rất lớn! Nhưng việc là do làm mà được, không phải do nói mà thành!”. Yến Khuynh Thành đã kích hấn không chút lưu tình. Tiêu Thần cười, nói:” Sau này người theo bên cạnh ta, có thể dần dần chứng kiến!”. Hắn lại khôi phục bộ dạng uể oải thờ ơ, thu hồi lại nhuệ khí sắc bén vừa rồi. “ Tiêu Thần, ta lập lại một lần nữa, ta với người không hề có nửa điểm quan hệ. Một ngày nào đó ta sẽ khiến người quỳ mọp dưới chân ta!”. Yến Khuynh Thành nhần nhin đã lâu. Nữ tử có trái tim cao ngạo như nàng, chưa từng có ai dám đùa nghịch như thế, rốt cục không chịu nổi mà bạo phát. “ Ha ha.....”. Tiêu Thần cười to nói:” Đến lúc đó rồi hãy nói,ta hiện tại muốn người quỳ dưới chân ta trước đã!” “ Người.... Ta muốn giết người!”. Tuyệt thể dung nhan của Yến Khuynh Thành như phủ thêm một tầng sương lạnh, thân thể phập phồng run lên nhẹ nhẹ. Ngay lúc đó, một gã đệ tử Bất Tử môn từ phía sau điện đi ra, nói:”Sư tôn cho mời Tiêu công tử” Nơi hậu điện. Một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi, bộ dáng tiên phong đạo cốt tĩnh lặng ngồi trên một cái bồ đoàn, dĩ nhiên lại là người tự xưng là trưởng lão của Bất Tử môn,đã từng cứu đi tên trung niên muốn báo thù cho hoàng kim long vương từ trong tay Tiêu Thần. Lão lặng lẽ ngồi trên bồ đoàn, phất tay áo một cái vô thanh vô tức, hai cái bồ đoàn nhất thời bay tới bên cạnh Tiêu Thần và Yến Khuynh Thành. “ Tiêu Thần người vì chuyện gì mà tới vậy?” Tiêu Thần đương nhiên không thể nói “ tới dẫn lão bà về”, như vậy thì vô liêm sỉ quá, lúc này chỉ là muốn chọc tức Yến Khuynh Thành cao ngạo kia mà thôi. “ Văn bối từng thừa ân chương giáo quan của quý môn chiếu cố, theo lẽ nên đến phân điện của Bất Tử môn ở Thiên Đế thành bái phỏng...” Liễu Thanh

Phong gật gật đầu, cùng Tiêu Thần bắt đầu tán gẫu.. Yến Khuynh Thành hận tới mức nổ đom đóm mắt. Tiêu Thần mới vừa cùng nàng cười cợt phóng đảng không kiềm chế, mà lúc này bộ dáng nghiêm trang. Nguyên lai nàng cứ tưởng, hẳn trước mặt Liễu Thanh Phong cũng sẽ ngạo mạn bất kính, không chút tôn trọng trưởng lão Bất Tử môn, đến lúc ấy khẳng định sẽ bị trừng phạt thật nặng. Nhưng thật không ngờ Tiêu Thần rất là quy củ, cũng không có gì bất kính, trò chuyện thật là hoà hợp với Liễu Thanh Phong. Liễu Thanh Phong tâm tình nghiêm trọng nói:” Gần đây người phong mang quá thịnh, phải biết rằng cương thì dễ gãy, rất nhiều chuyện không thể cứ theo cảm tính mà làm được” “ Tiền bối chỉ điểm rất đúng, ta sẽ chú ý cẩn thận.” “ Người tới Bất Tử môn gặp ta, thực sự là không có chuyện gì khác hay sao?” “Có chứ!”. Tiếp đó, Tiêu Thần uyển chuyển, nhưng biểu đạt ý đồ đến đây không chút lẩn tránh, mặc dù không có nói mấy chữ “ dẫn lão bà về”, nhưng ý tứ cũng đã rõ ràng phi thường. Yến Khuynh Thành suýt nữa đánh rơi chung trà đang cầm trong tay, tên gia hoả này cũng quá vô liêm sỉ rồi, cư nhiên thật sự có dũng khí đề cập tới chuyện này. Tay Liễu Thanh Phong cũng run rẩy một chút, tên gia hoả này cũng quá thẳng thắn rồi, hoặc là nói có chút bốc đồng, có chút nhuệ khí? Như thế nào cũng không thể có chút điểm khúc chiết đây! “ Chuyện này.....” “ Pastuer Cổ Mâu...” Yến Khuynh Thành xấu hổ không dứt, tên gia hoả này thật to gan lớn mật, bị Pastuer Cổ Mâu xuyên thủng, lại đem ý tứ đổ lên đầu Bất Tử môn, đây là lý do hẳn đến đây để cầu hôn. “ Sư phụ...”. Yến Khuynh Thành như ngồi trên đống lửa, thấy Liễu Thanh Phong mặt tươi cười, không khỏi lên tiếng nhắc nhở. Tiêu Thần cả kinh, Liễu Thanh Phong lại dĩ nhiên là sư phụ của Yến Khuynh Thành, chuyện này đúng là ngoài dự liệu của hắn! “ Trên nguyên tắc ta không phản đối hôn sự này”. Liễu Thanh Phong nói ra ý kiến của mình. Tiêu Thần rất kinh ngạc, hẳn chính là không nghĩ đến sẽ cầu hôn thành công, hết thảy chuyện này cũng chỉ là để phát tiết nổi bất mãn của mình. Lần trước Bất Tử môn kiên trì với Pastuer Cổ Mâu đối với huynh đệ thối thoát, rõ ràng là lấy hắn làm cái khiên che chắn. Mặc dù không dám hưng binh vãn tội, nhưng bắt chẹt một phen là không thể tránh khỏi, không nghĩ rằng đối phương lại không từ chối. “ Sư phó....”.

Lúc ấy Yến Khuynh Thành liền lộ vẻ nóng nảy, chuyện gả cho Tiêu Thần đối với nàng mà nói là ngoài sức tưởng tượng. Lúc trước thoả hiệp một lần còn chưa tính, bây giờ đã về tới Trường Sinh đại lục, làm sao lại có thể tiếp tục uỷ khuất chính mình đây? “Đừng, chuyện này cũng không thể quá sơ sài, ta có ý là đợi sau khi Yến Khuynh Thành tu thành Toái Ma Chung Thần Đại Pháp, đến lúc ấy chính là ngày rộng tháng dài, bên nhau sớm tối.” Nghe xong mấy câu này, Tiêu Thần thiếu chút nữa phun ra ngụm trà trong miệng. Lão nhân này nghĩ quá đơn giản rồi, muốn thoát thác thì thoát thác hay sao? Thật là ghê tởm chết đi được! Yến Khuynh Thành lại là nửa mừng nửa giận. Sư phó cũng nói quá đáng rồi, cái gì mà “ngày rộng tháng dài, bên nhau sớm tối” chứ. Ai thèm cùng tên gia hoả này “bên nhau sớm tối”? Tiêu Thần vốn chỉ muốn tới đây làm khó Yến Khuynh Thành, cho tới bây giờ hẳn cũng không ngu ngốc đến nỗi cho rằng có thể lấy được Yến Khuynh Thành. Thế nhưng hiệu quả đạt được trước mắt có thể nói là cũng tạm chấp nhận đi, liền cười ha hả nói: “Yến Khuynh Thành người thật sự không muốn gả cho ta sao? Nếu nói thật sự không lấy chồng chắc là ta phải chạy trốn thôi!” “Người cứ nằm mơ đi!”. Đẹp như Cửu Thiên Huyền Nữ, cao ngạo như Quảng Hàn tiên tử, Yến Khuynh Thành dung mạo thanh lệ vô song giờ đã trở nên lạnh lẽo, cao ngạo nói: “Ta thà gả cho tên khất cái, gả cho đứa du côn, cũng không gả cho người đâu!” Tiêu Thần vốn định xong việc là rời đi, thế nhưng bị lời nói của Yến Khuynh Thành chọc giận, cười nói: “Hảo, có chí khí, đủ thanh cao, không lâu sau ta phải rời khỏi Thiên Đế thành rồi, hy vọng Khuynh Thành tiểu thư chờ có lại tiếp tục chung đường với ta, ta cũng không muốn làm chậm trễ chuyện tốt của người.” Những lời này làm cho Yến Khuynh Thành trong lúc nhất thời mắc nghẹn nói không ra lời nói chưa xong, tu luyện Toái Ma Chung Thần, thật sự không thể ly khai cái lò này. “Người...” Lúc nói những lời này, Tiêu Thần đã hướng về phía Liễu Thanh Phong thi lễ cáo từ, đi ra đại điện hùng vĩ. “Họ Tiêu người bớt đặc ý đi, ta sẽ tìm được biện pháp giải quyết!” “Ta đây chúc mừng người trước, thật ra chúng ta cũng coi như người quen, nếu như không được thì tiếp tục theo ta làm người hầu đi, điều kiện là không được khóc sụt mướt, kêu rằng gả cho ta.” Tiêu Thần khôi phục lại bộ dạng uể oải làm cho Yến Khuynh

Thành cảm hận đến tận xương tuỷ, hắn cảm thấy vừa rồi không được phóng khoáng cho lắm, dù sao hắn cũng là nam nhân, bỏ qua ngạo khí của nữ nhân cũng không là gì cả, không đáng để so đo từng ly từng tý, bèn cười ha hả phóng lên cao, bay về phương xa. Yến Khuynh Thành nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể một tay chụp Tiêu Thần bắt lại. “ Họ Tiêu kia ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!” “ Lúc nào ta cũng chờ người đến tìm ta, ta đang chăm chú lo lắng nhân sinh đại sự đây, nếu như người đến quá muộn, chỉ có thể làm thiệp mà thôi...” . Lời nói vô cùng ác ý, bóng dáng Tiêu Thần đã khuất trên bầu trời. “ Đi chết đi!”. Trên trán Yến Khuynh Thành gân xanh nổi lên đầy. Ngày thứ hai, Tuyết Bạch tiểu thú Kha Kha vì ham ngủ mà lỡ mất thời gian lên đài, tư cách dự thi vô tình bị tước đoạt. Lúc Tiêu Thần tìm thấy nó, tiểu thú đang ngáy khò khò ở hậu đài, chỉ còn cách dẫn nó về nhà mà thôi. Bất quá, tiểu thú có ý rất không vui, trong mắt lại càng ánh lên vẻ không cam lòng. Tiêu Thần biết được phải giám sát nó chặt chẽ, nếu không chưa biết sẽ xảy ra chuyện náo loạn gì đây. Bốn ngày sau, cuộc chiến thú vương đã đến hồi gay cấn, mỗi ngày khán giả xem cuộc chiến tâm tình như sóng dậy tứ bề, Đấu Thú cung gần như chật ních. Vòng thứ nhất của thú vương chiến xem như đã hạ màn, vòng thứ hai vào ngày thứ năm thú vương chiến bắt đầu. Hôm nay là trận đấu kịch chiến giữa Hoàng Kim Sư Tử Vương quyết đấu với Huyền Quy. Thực lực của hai đầu ấu thú này lúc đầu bị đánh giá rất thấp, là từ chuẩn thú vương mạnh mẽ đánh ra đến vòng hiện tại. Trước mắt chân chính tiểu thú vương là tuyệt đối đỉnh cấp cường giả trong tổ đội, dòm ngó ngôi báu đứng đầu đấu thú Nam Hoang thú vương.

Hiện tại, hai đối thủ mạnh gặp nhau, chắc chắn phát sinh một hồi long tranh hổ đấu. Hoàng Kim Sư Tử Vương thoát nhìn cực kỳ thần võ, dù chỉ dài hơn một thước, nhưng khí độ của nó như là trời sinh vương giả, thân thể quang huy chói lọi như đúc từ hoàng kim ra. Kim quang chói mắt khiến người ta không mở mắt ra được, lẳng lặng ngồi một chỗ như một toà thái cổ thần sơn làm cho người ta có cảm giác cường đại mà áp bức. Hoàng Kim Sư Tử

Vương có ba đầu, mỗi một đầu tuy không giận mà uy, khiến người trông thấy phải kinh sợ. Đặc biệt ở giữa hai mắt của mỗi đầu đều là mắt dọc, toả ra điểm điểm quang mang, làm cho lớp lão bối cao thủ có cảm giác phát lạnh trong lòng. Mọi người nhất trí nhận định đây tuyệt đối là một đầu thiên địa dị thú, chỉ sợ là khi đối chiến với Long vương cũng có phần thắng. Về phần Huyền Quy kia, không người nào dám coi thường, bởi vì có lớp lão bối cường giả đã xác minh được đáp án, đây chính là đời sau trực hệ của chân chính Huyền Vũ, là thánh thú trời sinh, có tiềm lực vô hạn. Một tiếng trống vang lên, trận đấu bắt đầu. Hoàng Kim Sư Tử Vương toàn thân lóng lánh kim quang, mặc dù chưa di động chút nào nhưng không hề nghi ngờ đã trở thành mục tiêu hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ngoài kim quang chói mắt ra, Sư Tử Vương không giận mà uy, một cỗ trời sinh khí tức thú vương, làm cho khán giả đang xem bên ngoài cảm thấy áp lực nặng nề. Huyền Quy nhanh như thiểm điện, như một luân nhận sắc bén lừng không bỏ về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương. Soạt... Hoàng Kim Sư Tử Vương cũng nhanh không kém, xuất ra một trảo hung hăng vỗ vào Huyền Quy đang lao tới. Ầm... Tiếng vang đình tai nhức óc rung chuyển cả toà Đấu Thú cung, thế nhưng quy giáp của Huyền Quy không suy suyển, căn bản là không thể công phá. Hậu thổ chi khí cuồn cuộn dâng lên, quang mang màu vàng đất hiện xung quanh Huyền Quy, năng lượng kịch liệt ba động. Hậu thổ tinh hoa tạo nên một cỗ hoàng quang, quét về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương. Quy giáp đen một cách yêu dị, màu đen làm người ta phát lạnh, kích khởi năng lượng ba động. Năng lượng xuyên qua trước đài mà ra, làm cho tất cả người xem có cảm giác tim đập mạnh. Tiểu thánh thú còn nhỏ mà đã đáng sợ như vậy, bây giờ đã có uy thế bậc này, sau khi trưởng thành có trời mới biết cường đại đến cỡ nào. Ầm... Hoàng khí hậu thổ đại địa trùng điệp, thanh thế kinh nhân, trong nháy mắt đánh bay Hoàng Kim Sư Tử Vương, liền thoáng chạm vào vòng năng lượng bao phủ Đấu Thú đài. Một trận ba động năng lượng kịch liệt nổi lên, suýt làm vỡ tan bức tường năng lượng. Bên ngoài ồn ào một hồi, Huyền Quy không khỏi quá mức cường đại, đương nhiên có thể điều khiển thiên địa nguyên khí bá đạo như thế. Kết quả ra ngoài dự đoán của mọi người, cảnh tượng Hoàng Kim Sư Tử Vương tan

xương nát thịt cũng không xuất hiện. Kim quang chói lọi, Hoàng Kim Sư Tử Vương mạnh mẽ lắc bộ lông vàng sáng lạn, từ mặt đất nhảy lên, xem như không có việc gì. Nhanh như chớp, Hoàng Kim Sư Tử Vương lướt tới, cả toà Đấu Thú đài đều rung động. Trong nháy mắt nó đã vọt tới trước người Huyền Quy, huy động sư trao mạnh mẽ bổ xuống. Phịch.... Huyền Quy bị đánh bay đi, nhưng vẫn như cũ, quy giáp không thể đánh vỡ được. Ánh mắt Sư Vương như điện, bắn ra hai đạo hàn mang bức nhân, mạnh mẽ xông lên. Sau khi cản Huyền Quy một cái trên không, dùng sức lắc mạnh đầu, quăng huyền quy ra xa. Thế nhưng vẫn như cũ không thể phá được quy giáp. Huyền Quy một lần nữa xuất ra quang mang màu vàng, tạo nên đại địa tinh hoa mãnh liệt hơn lần trước, bao phủ lấy Hoàng Kim Sư Tử Vương. Ầm..... Hoàng Kim Sư Tử Vương bị đánh bay lên không, một ngụm máu màu vàng từ cái đầu giữa của nó phun ra. Thế nhưng, thân thể thần võ vẫn mạnh mẽ như cũ không gì so sánh, cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Nhưng chính vì thế, Hoàng Kim Sư Tử Vương đã nổi giận rồi! Rống lên một tiếng kinh thiên động địa làm cho màn năng lượng bao phủ Đấu Thú đài vỡ nát, con mắt dọc của cái đầu ở giữa của Hoàng Kim Sư Tử Vương phút chốc mở ra, một vòng huyết mang mạnh mẽ bắn ra, giống như ánh sáng huỷ diệt, trong khoảnh khắc phá nát quy giáp của Huyền Quy. Bịch.... Thân thể Huyền Quy vỡ nát văng khắp đài. Thảm bại rồi! Dùng thế công mạnh nhất đánh chết một đầu Huyền Quy thánh thú trên đài, Hoàng Kim Sư Tử Vương thực lực đáng sợ không cần tranh cãi mà chiến thắng. Toàn trường tĩnh mịch. Hoàng Kim Sư Tử Vương thật quá cường đại! Chỉ cần mở ra một con mắt dựng thẳng ấy, đã đánh nát thân thể Huyền Quy được xem là phòng ngự đệ nhất trong thú tộc, trong giới tiểu thánh thú còn ai là địch thủ của nó đây? Tiêu Thần trong lòng cũng là trầm xuống, bản thân hắn cũng không nắm chắc có thể tiếp được một kích huỷ diệt vừa rồi. Mà đó cũng chỉ là một con mắt dựng thẳng trong ba cái đầu nó mà thôi!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 191: Lục Thánh

Chương 191: Lục Thánh Người dịch : SirPMH - 2T Biên Tập: Kindichi - 4vn Nguồn: 4vn.eu

Biểu hiện của Hoàng kim Sư vương. Không thể nghi ngờ khiến toàn bộ người đang quan chiến chấn động giật mình, một đạo xích huyết quang đảo qua, mệnh danh Huyền Vũ Thú tộc phòng ngự đệ nhất đều phải băng toái (vỡ nát). Vô địch Sư vương! Không ít người thậm chí hô to lên. “Có thể cùng Long vương đánh một trận .Thậm chí còn là siêu việt Long vương” . Đây là đánh giá của tuyệt đại đa số người đứng ở đây. Hoàng kim Sư vương quả thực có thể nói là Thánh thú vương giả. Chiến lực của nó là không thể nghi ngờ . Càng đáng sợ hơn là. Nó sinh trưởng đã có tam đầu . Vẫn còn hai mắt dựng thẳng chưa từng mở, không biết còn ẩn tàng năng lực đáng sợ gì ?. Tiềm lực vô hạn của Hoàng kim Sư vương ! Rất nhiều người đều muốn suy đoán ra chủ nhân của nó là ai, nhưng đáng tiếc là không thể toại nguyện. Không cách nào tìm hiểu được . Hoàng Kim Sư vương trầm ổn như như thái sơn. Cả người lấp lánh ánh kim quang chói mắt. Từng bước một đi tới trước người Huyền Vũ Quy. Lực lượng hùng hồn của Sư vương trào nẩy xé rách tàn thi. Một cỗ thổ hoàng sắc quang mang lao ra , bị Hoàng kim Sư vương một hơi nuốt vào trong bụng , đây là chiến lợi phẩm của nó , Huyền vũ tinh khí đã bị nó chiếm đoạt. Đương nhiên. Hoàng kim Sư vương không có khả năng vì vậy mà tu luyện ra Huyền vũ thần thông. Nhưng mà không hề nghi ngờ cái này đối với việc tu luyện về sau có lợi ích lớn lao. Thú vương bách chiến bất tử. Mới có thể càng chiến càng mạnh , không ngừng trải qua chém giết sinh tử. Tiềm năng trong cơ thể sẽ được bộc lộ ra . Chỉ có Thú vương chi chiến mới có thể đẩy mạnh tốc độ trưởng thành của chúng. Đương nhiên, Thánh thú chết trận, tinh khí của nó nhất định biến

thành động lực giúp người chiến thắng đạt thành ước nguyện. Nhưng làm cho năng lượng sinh mệnh tinh nguyên càng thêm thịnh vượng. Giống như là tăng tiềm năng. Trước kia tới tham gia Nam Hoang đấu thú đại tái. Thánh thú cường thể còn nhỏ lấy mục tiêu chủ yếu là Long vương. Nếu như có năng lực chiếm đoạt sạch long khí. Vậy đối với chúng nó mà nói lợi ích đúng là cực kỳ to lớn mà. Tiêu Thần quay về chỗ ở. Hẳn biết Hoàng kim Sư vương trở thành đại địch của Tiểu quật lon, cuối cùng sẽ phát sinh dẫn đến uy hiếp sinh tử. Vậy đầu Hoàng kim Sư vương này thực lực thật sự quá mức cường thịnh mà. Tiểu quật long thân thể đã sớm phục hồi như cũ. Long khí cũng tăng lên chút ít. Chính bởi vì dùng thất thải thánh thụ điều trị . Chiều cao của Tiểu Quật Long từ hơn một thước đã hơn một thước năm rồi. Càng thêm oai phong. Tạm thời. Trên người của nó ngân sắc quang hoa cũng dần dần biến thành nhũ bạch ngọc quang sắc. Long thể như là một loại dương chi mỹ ngọc dẻo gọt ra vậy. Long lân quang hoa rực rỡ màu sắc chói mắt , một cỗ lực lượng cường đại lưu chuyển bên trên , không hề nghi ngờ Tiểu quật long sau khi hiểm tử hoàn sinh thực lực lại có tiến bộ mà. "Ha ha..." Tiểu thanh cười sảng sặc truyền đến sau cánh cửa. Gia Cát mập mạp cắp bên người một cái bọc gói bằng giấy dầu, mặt mày hớn hởi đi tới chỗ của Tiêu Thần. "Đêm nay ta mời các người ăn tiệc lớn !". "Có cái gì đặc sắc vậy? Mỹ vị trong Thiên Đế Thành đã đã nếm qua gần hết rồi". "Không thể nói là gan rộng tùy phượng. Nhưng tuyệt đối là trên đời thuộc mỹ vị hiếm có. Một thứ mà Đế vương muốn ăn đều là xơi tái không được". Mập mạp hí đôi mắt sáng . Phấn chấn toàn thân béo ú đều đang run động. "Mập mạp chết tiệt đừng nghĩ muốn ăn một mình". Ngoài cửa lại truyền tới một âm thanh của một thiếu nữ , Nha đầu Kanati - bảo bối của gia tộc Mander đẩy cửa tiến vào. Một thân đều vận thủy lam sắc trường y. Khiến nàng ta thoát nhìn vô cùng linh động. Sau lưng Kanati chính là đại ca Tề Lạp Áo với danh hiệu biến thái đi sau. Bây giờ cái phong thái mỹ nam tử như ngọc thạch thường ngày tao nhã , căn bản nhìn không ra khí chất của một tu luyện giả . Kanati dựa sát vào hẳn. Vẻ mặt hưng phấn, trong khi không quên hung hăng trợn mắt một cái nhìn Tiêu Thần. "Uy. Mander gia tiểu nha đầu , người cái mũi làm sao hiệu nghiệm như thế. Người làm như thế nào

mà có được thông tin vậy ?” Mập mập hồ nghi nhìn nàng . "Ta đã sớm muốn động thủ . Không nghĩ tới người đây mặt gian mày giảo ,thủ hạ thật lanh lẹ, đi trước một bước ". "Ha ha...Ta cũng tới". Hải Vân Thiên cũng chạy tới đây. Lúc này ba người hậu duệ của tam đại Đấu Thú Cung lại tụ hội. Tiêu Thần mơ hồ suy đoán được cái gì đó. Quả nhiên. Lời kể tiếp đã chứng minh hẳn suy đoán không có sai. "Các người cái mũi đều thần thông như linh khuyển thì làm sao sánh bằng!. Ta trước cũng được , cùng nhau có thể được hưởng món ăn ngon , nhưng nếu ai dám để lộ ra tin tức. Ta cùng hẳn liều mạng!". "Nhanh lên một chút đi. Ta có chút khẩn cấp đây. Kia chính là trong truyền thuyết Huyền Vũ Quy a !!!". Đôi mắt của Kanati phát sáng nhìn qua nhìn lại trên ngay cái túi giấy dầu của tên Mập mập. Không thể không nói Gia Cát mập mập quả thật thần thông quảng đại , vậy mà đem thân thể văng tung tóe của Huyền Vũ trộm ra gần một nửa. Ở trong đình viện Tiêu Thần vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc. Đem nấu Huyền Vũ!. Nếu mà làm cho người ta biết được, nhất định sẽ phát điên. Nấu thịt Huyền Vũ ? quá điên cuồng rồi!. Mùi thịt lay động theo chiều gió bay ra . Lại thêm từ trong tửu lâu đưa tới các loại sơn hào hải vị , bữa cơm này mọi người ăn uống hết sức vui vẻ. Dĩ nhiên. Trong bàn ăn khẳng định không thể thiếu Kha Kha cùng với Tiểu quật long được. Mập mập rốt cuộc vẫn là có chút hư nhược, vừa mới uống một ngụm Huyền Vũ thang mà bắt đầu mồm miệng máu chảy toán loạn. Hắn luôn mồm than thở mình bạc phúc. Tinh khí Huyền Vũ đã bị Hoàng kim Sư vương thôn phệ, thân thể của nó đã biến thành Tinh Quy thuần túy , đám người Hải Vân Thiên cũng không cần lo lắng linh lực bên ngoài cản trở mình rèn luyện tu hành. "Ngày mai một mình Tiểu Bạch Hồ phải ra sân đấu, thật hy vọng nó phải bị thua a, đến lúc đó không chỉ có thịt Hồ , rượu Hồ cốt , tối trọng yếu phải là hồ tiên a. Bạch hồ...nó đúng là báu vật thể gian!". Mập mập sau khi ngà ngà say bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ , Kanati nổi cáu lên dùng sức đập cho hắn hai cước , sau đó cầm lấy quy thang . Nhanh chân chạy mất. Ngày thứ sáu , Tiểu Bạch Hồ lần thứ hai lên sân đấu. Đối thủ của nó đầu sư tử , thân thể gấu , chân ngựa , đuôi cọp. Đúng là Tứ bất tượng loại thánh thú biến dị trong truyền thuyết, chiều dài có thể khoảng chừng một thước năm . Toàn thân trên dưới hoàng ,

bạch , tông , hắc bốn màu ánh sáng rực rỡ lóng lánh. Thoạt nhìn thần vũ vô cùng. Thực lực nó đúng là không thể nghi ngờ được, bốn chân vừa đạp xuống đất đã bốc cháy lên hỏa diễm hùng hực. Dục hỏa mà đứng. Đấu thú đài đều một trận lay động . Thiên địa linh khí nhanh nhóng tụ lại . Tiểu Bạch Hồ bình tĩnh vô cùng, lúc này đây bề ngoài của nó xảy ra biến hóa kinh người. Tựa hồ cảm nhận được lực lượng hùng mạnh của đối thủ. Nó liền xuất ra thực lực chân chính của mình. Đường hoa văn hắc bạch đan xen phát ra ánh sáng chói mắt, vô hình trung khiến người ta có một loại cảm giác bị áp chế. Bạch quang cùng Diệu quang hòa lẫn , mang Tiểu Bạch Hồ hoàn toàn bao phủ lại. "Thần văn? !" "Chính là Bạch Hồ Thần văn!" Dưới đài có người kinh hô. Bạch Hồ Thần văn này là Thiên tứ ban thưởng "Thần văn". Có lực lượng quý thần khó lường, truyền thuyết kể lại đó là một loại văn tự cổ xưa, được ẩn hàm Chung cực áo nghĩa. Đương nhiên , từ cổ chí kim. Kẻ có thể để lộ ra Thần văn , đó là như phượng mao lân giác. Xem chừng Tiểu Bạch Hồ rõ ràng không phải là thông thường. "Chao ôi, xem ra không có hồ tiên, tửu hồ rồi!" Trong phòng khách quý của Tiêu Thần, Gia Cát mập mạp lắc đầu thở dài. Tiểu trảo của tuyết bạch tiểu thú cầm một chùm tham vương kia, hoàn toàn là dùng cách xâu băng đường hồ lô làm ra . Nó mở to một đôi mắt, thông qua màn hình lớn bằng thủy tinh hiệu kỳ đánh giá Tiểu Bạch Hồ. "Thế nào? Có tự tin đánh bại nó không?. Người nếu có thể hạ nó, đừng nói xâu Nhân sâm Vương. Nếu là muốn ăn Thiên thần quả. Ta đều có thể mua cho người tới vài khóa". Thấy mập mạp vô lương tâm xúi giục như vậy. Tiêu Thần vội vàng xách cổ hắc đẫy ra khỏi phòng khách quý. Quay đầu hướng về Kha Kha nói: "Cấm không được nghe hắn nói càn. Thành thật ngồi yên ở chỗ này, nếu không thì tịch thu toàn bộ xâu nhân sâm vương, linh chi cao của ngươi ". "Y nha..." Kha kha ngoan ngoãn gật đầu , thế nhưng đôi mắt tràn ngập linh khí lại liếc cái bóng lưng mập mạp ở xa kia. Trên Đấu Thú thai. Thú Vương bắt đầu chiến đấu kịch liệt rồi. Tứ Bất Tượng bay vọt lên trời . Lơ lửng ở giữa không trung. Chung quanh bốn màu thần quang lượn lờ , từng đạo quang nhận mũi nhọn đáng sợ không ngừng bổ xuống. Mãnh liệt tấn công Tiểu Bạch Hồ trên mặt đất. Đây là Dị thú có thể điều khiển được thiên địa nguyên khí , so sánh với chú

sư hay Linh sĩ thì sự cường đại hơn nhiều. Xoát Tiểu Bạch Hổ đem Hoàng sắc thần quang bổ ra nhanh như tên bắn. Thần hỏa từ trên không trung ném xuống bao trùm toàn bộ sân đấu. Oanh Bạch sắc thần quang lấp lánh , mang Tiểu Bạch Hổ trôi buộc trên mặt đất. Quang mang bao phủ thân hình Tiểu Bạch Hổ. Xích xích Hoàng sắc thần quang bao bọc phía bên ngoài Điều quang rồi cùng đồng thời hạ thấp xuống, chém về phía cái cổ Tiểu Bạch Hổ ở trên mặt đất. Trên Đấu Thú đài bốn màu Thần quang lấp lánh , nguyên khí ba động cực kỳ kịch liệt. Mọi người mắt thấy Tiểu Bạch Hổ chạm bởi bốn màu thần quang đứng giữa sân quần quai ,tất cả mọi người cho rằng nó khó có thể trở mình, tựa hồ đã không tới được nửa phần thắng . Bất quá. Thời gian trôi qua. Mọi người phát hiện một chuyện kinh ngạc, mặc dù Tiểu Bạch Hổ thoát nhìn có vẻ rất chật vật. Bị bốn màu thần quang quét đánh bổ tới, thế nhưng cũng không có bởi vậy mà bị thương. Lúc này có thể nói là một chút kỳ tích. Tại nơi mặt đất rậm rạp , thần quang không ngừng lướt qua rồi rơi xuống đất . Dưới tình huống nó không thể tránh né toàn bộ. Làm sao có thể một điểm cũng không có bị thương tổn chứ?. Rốt cuộc mọi người phát hiện ra chuyện bí mật ở chỗ , Bạch hổ chi Thần văn dĩ nhiên hóa giải tất cả công kích!. Tứ Bất Tượng bốn màu thần quang điên cuồng mãnh liệt toàn bộ bị Thần văn làm cho tiêu tan. Theo đúng một tiếng Hổ gầm đinh tai nhức óc . Tiểu Bạch Hổ đứng thẳng lên. Khắp người trên dưới quang mang chói mắt. Nó đã động sát khí ! Nó không muốn tranh đấu một cách không có ý nghĩa nào cả, nó muốn thể hiện ra thần thông của bản thân rồi. Hắc bạch Thần văn giao nhau, dĩ nhiên ly thể rời đi . Tại không trung biến hóa hình thành một con thần hổ được ngưng tụ từ thần quang phát ra sấm gió kèm theo một tiếng hổ hồng kinh thiên! Một cái đầu đầy đủ tròn vẹn do thần quang ngưng tụ thành Thần Hổ . Bay lên trời , nhào đầu về phía trước nhảy lên hướng về phía Tứ Bất Tượng đang lơ lửng ở trên không trung kia. Quá nhanh, quả thực tựa như thiểm điện ! "Phốc " Huyết quang bắn tung tóe, Thần Hổ giống như xé nát Tứ Bất Tượng. Trên bầu trời rơi vãi một mảnh huyết vũ, tràn diện làm cho người ta có chút không nỡ xem . Quá tàn khốc . Biến dị Thánh thú Tứ Bất Tượng chết không toàn thân, toàn bộ thân thể hoàn toàn vỡ vụn. "Rống..." Kèm theo một tiếng Hổ gầm kinh

thiên động địa , Thần Hồ được hóa thành Thần Văn về tới trên người Tiểu Bạch Hồ. Một chút quang hoa lay động theo gió. Đó là tinh khí của Tứ Bất Tượng. Bị Tiểu Bạch Hồ một ngụm nuốt xuống, một hồi Thú vương chi chiến đến đây kết thúc. Dưới đài lặng ngắt như tờ. Tiểu Bạch hồ mạnh hơn rất nhiều so với dự liệu của mọi người!. "Đó là Thân ngoại Hóa thân sao?" Rốt cục có người run rẩy nói ra nghi vấn ở trong lòng. "Đó là thần thông so với Thân ngoại Hóa thân còn muốn đáng sợ hơn!". Dưới Đấu Thú đài mọi người âm ỉ không thôi. Kế tiếp Thú Vương chi chiến . Đồng dạng đặc sắc không gì sánh được. Độc Cô Kiếm Ma vẫn thả nuôi Hồng Long Vương ở sâu trong Nam Hoang , hoàn toàn trở thành cái loại Man thú dã tính tàn bạo. Cả ngày qua lại trong núi tiến hành chém giết các loại Man thú khác , sát khí trên người nó so với sát thủ thậm chí còn nặng hơn, lấy ưu thế tuyệt đối hành hạ đối thủ đến chết , thuận lợi tấn cấp. Tuy rằng Độc Cô Gia có vẻ rất xuống dốc. Cổ bảo to như thế quanh năm suốt tháng khó có thể thấy một thân ảnh. Thế nhưng không ai dám có ý chủ định đánh với Hồng Long Vương. Mọi người sẽ không quên một tràng diện hùng tráng hơn mười năm trước Độc Cô Gia tế tổ . Một đám người với lưng đeo thiết kiếm mà ngự không quay về... Tại Nam Hoang không ai nguyện ý trêu chọc gia tộc này. Kim Tử hậu duệ bởi vì ưu thế tuyệt đối không hề tranh cãi đánh bại đối thủ, đồng dạng thuận lợi thăng cấp. Đối với kết quả này. Tiêu Thần không hề có chút cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn . Phải biết rằng đầu Kim Tử nọ có thể trực tiếp ngạnh kháng Thất thải thần quang của Kha Kha . Nếu như nó trở hết tài năng , Thánh thú nọ gặp phải nó cho là thật có thể chịu đựng được cấp bậc nghịch thiên này à. Bây giờ luân phiên tiến hành Thú Vương chiến đấu, mỗi ngày ở giữa một cặp thường an bài tại một sân đấu mà thôi, bởi vì được mọi người quá quan tâm để ý tới mà dẫn tới phá lệ , sau cùng thành ra hai trận , khiến Đấu Thú Cung không còn một chỗ ngồi, bởi vì... nhân vật chủ yếu của hai trận này có lai lịch quá lớn!. Một trận chính là Dực Long Vương đại chiến một đầu Không Tước Vương. Một tràng...khác là Tiểu quật Long đại chiến Ác Long Vương. Xem đầu Ngân sắc Dực Long Vương kia , Tiêu Thần lập tức nghĩ tới mỹ lệ nữ Linh sĩ Lam Vũ ,xưa kia tại Long Đảo người đó kỳ vọng Long Vương sẽ đi theo nàng , lẽ nào nàng đi tới

Thượng Thiên thành hay sao?. Đường nhiên Tiêu Thần muốn đi bái phỏng chủ nhân Dực Long Vương , hỏi rõ chỗ gian phòng quý khách . Thì bất ngờ biết được Dực Long Vương bỏ cuộc ra khỏi tràng đấu, nó cùng với vị chủ nhân thần bí đã rời đi. Ly khai Thiên Đế Thành. Thông tin này làm cho không ít người thất vọng rồi. Dù sao Long Vương xuất hiện đúng là điểm sáng lớn nhất , trọng tâm của lần Đại tái này. Có một chút tin tức nói lại.Chủ nhân Long Vương gặp phải phiền phức , bởi vậy vội vã rời đi. Còn có một loại tin tức truyền ra , Khổng Tước Vương này trời sinh là Hoàng đế. Chủ nhân Dực Long Vương không muốn sủng thú chiến đấu sẽ trải qua nguy hiểm, bởi vậy mà bỏ cuộc. Trên Đấu Thú đài chì còn lại có Ngũ sắc Khổng Tước Vương , như nở rộ năm màu thần hoa mỹ lệ. Ngũ sắc Thần vũ quang mang lấp lánh. Tựa như là mộng chi huyền quang lưu động. Đối thủ bỏ cuộc. Nó chưa chiến nhưng thuận lợi thắng cấp. Đi theo cùng Hải Vân Thiên đến nơi nào cũng sẽ nhận được tin tức. Gia tộc bọn họ già dặn kinh nghiệm đã từng đi qua Thiên Thần di tích. Tận mắt tới đã từng được Thiên Thần hậu duệ, một con trong đó chính là Ngũ sắc Khổng Tước Vương. Truyền thuyết là thật , trên đài thực sự là Thiên Thần hậu duệ. Không hề nghi ngờ , thần quang hoa mỹ Ngũ sắc Khổng Tước Vương ,thực lực có thể phát sinh ra, tối thiểu sẽ không kém Kim Tử. Hay là có thể cùng Kha Kha ngạnh kháng cũng không chừng. Đợt thứ hai Thú Vương chiến đấu một hồi sau cùng . Là Tiểu quật Long đối chiến Ác Long Vương. Tiêu Thần hướng về Ác Long Vương tuyệt đối không xa lạ gì. Đó là Bát Tí Ác Long hậu duệ mà hắn đã từng hung ác luyện hóa một quả long đản. Có thể nói là giữa hắn và Bát Tí Ác Long đã kết thành nhân quả. Khiến người ta thất vọng tình trạng đó lần thứ hai xảy ra , Ác Long Vương bất chiến trở ra . Bị chủ nhân của nó mang rời khỏi Đấu Thú Cung. Tiểu quật Long chưa chiến nhưng thuật lợi thắng cấp. Tiêu thần cảm giác thật là kỳ quái. Hai đầu long vương vì sao lại hủy bỏ thi đấu nhỉ? Thật không phải vì lo lắng đối thủ quá mạnh mẽ ư? Hắn hồ nghi đoán rằng , lẽ nào có chuyện gì sắp sửa phát sinh, khiến chủ nhân Long Vương rút đi?. Mà mọi người tâm tình rất cuộc bạo phát , hai đầu Long Vương tự dưng rút khỏi thi đấu. Cái này thực sự quá mức làm cho người ta thất vọng rồi, mọi người vô cùng hết sức muốn nhìn thấy được

Long Vương chi chiến. Hoàng kim Sư Vương, Hồng Long Vương , Tiểu Bạch Hổ , Kim Tử , Khổng Tước Vương , Tiểu Quật Long . Sáu đầu thánh thú cuối cùng thành công thắng cấp. Sắp sửa đi vào vòng thi đấu Luân phiên quyết chiến , tranh đoạt danh hiệu đệ nhất Nam Hoang Thú Vương. Đến lúc này, Đấu Thú Đại Tái rốt cuộc bước vào tới giai đoạn tối hậu. Giờ phút quyết chiến đã tới, kế tiếp sẽ là Lục Thánh thú hỗn chiến, cuối cùng sừng sững không ngã chính là Vương giả, sẽ là năm nay Đấu Thú Đại Tái Vô thượng Vương. Chính xác phải là Vương Thượng Vương. Lục Tiểu Thánh Thú ai sẽ giành lấy thắng lợi sau cùng. Nhà cái gia tăng suy đoán so sánh kỹ càng tỉ mỉ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 192: Ngũ Sắc Thần Quang Xoát Tẩn Vạn Vật

Chương 192: Ngũ Sắc Thần Quang Xoát Tẩn Vạn Vật Người dịch :

SirPMH - 2T Biên Tập: Kindichi - 4vn Nguồn: 4vn.eu

Hoàng Kim Sư Vương, Hồng Long Vương, Tiểu Bạch Hổ, Kim Tử, Khổng Tước Vương, Tiểu Quật Long sáu đầu tiểu Thánh thú , tại giữa đợt thứ hai quyết chiến cũng không có bị tổn hại gì. Không cần tu dưỡng liền có thể tham gia trận quyết chiến tối hậu . Dưới một đêm này, trong Thiên Đế Thành các gian Tửu lâu toàn bộ đều chật ních, mọi người tâm tình đều là sôi động không gì sánh được, chờ đợi trận chung kết vào ngày mai. Mấy sòng bạc lớn toàn bộ mở ra thành nhà cái, cùng đánh cuộc tiểu thánh thú cuối cùng nhòm ngó ngôi báu Nam Hoang Thú Vương. Vô số người tất cả đều đi ném tiền vào đánh cuộc. Nhỏ nhất thì vài Mai Ngân Tệ , lớn thì đến mấy vạn Kim tệ. Lúc này đã là ban đêm nhưng ở trong Thiên Đế Thành một

mảnh tiếng động lớn tranh cãi ầm ĩ , náo nhiệt phi phàm. Phố lớn ngõ nhỏ, trà lâu , tửu quán đều đang nói chuyện bàn về tình hình của sáu đầu tiểu thánh thú, mặc dù là không có tiền để đi Đấu Thú Cung tự mình quan chiến thì dân chúng bình thường cũng đều là nhiệt tình tham gia thảo luận. Bởi vì, Đấu Thú Cung tuyên truyền với khí thế to lớn mạnh mẽ. Sau mỗi tràng quyết đấu Thành chủ Đô hội lại nhân cơ hội đó phái chuyên gia đi vào đầu đường cuối ngõ nói về quá trình tiểu Thú Vương quyết chiến một cách cực kỳ đặc sắc. Lúc này , Thiên Đế Thành hầu như đã trở thành Đấu Thú Thành. Không ít người tham gia phân tích tình hình chiến đấu đã qua. Suy đoán đầu tiểu thú vương nào đem mở một đường máu ,sừng sững không ngã. Đủ loại phân tích cùng bình xét giống như kiểu thủy triều bắt đầu khởi động, truyền bá tin tức. Vì thế, còn có người chuyên môn viết bình luận, Tiêu Thần thu tới trong tay một phần , chăm chú xem lại, thấy rằng bình luận có lẽ rất có kiến giải. Hoàng Kim Sư Vương thân thể mạnh mẽ, lực lượng cường đại. Vả lại tốc độ tuyệt luân, như là một đạo kim quang giống như tung hoành ngang dọc trên Đấu thú đài. Khiến cho đối thủ khó có thể nắm được tung tích, càng đáng sợ chính là , nó có thể mở ra một con mắt hủy diệt. Con mắt dựng thẳng ấy trong sát na mở ra khiến cho huyết quang băng hiện. Huyền Vũ Thú tộc được mệnh danh là phòng ngự đệ nhất cũng phải băng toái. Có thể nói là vô địch chi thể !. Tồi hậu đáng sợ chính là, nó sinh trưởng có tới ba cái đầu , cùng sở hữu ba con mắt dựng thẳng, đến giờ đây bất quá chỉ mới mở một con mà thôi, bất luận kẻ nào cũng không thể biết chính xác lực lượng cặp mắt dựng thẳng kia ra sao, không ai biết phía sau sẽ có bao nhiêu kinh khủng!. Có thể nói đây là biến số lớn nhất, khiến tất cả mọi người có thể chân chính phỏng đoán ra Hoàng Kim Sư Vương cuối cùng mạnh như thế nào. Trong mơ hồ nó đã trở thành trung tâm của sáu đầu tiểu thánh thú , nhòm ngó ngôi báu đứng đầu Nam Hoang Thú Vương Đấu Thú danh tiếng thịnh vượng. Hồng Long Vương. Ngoài tàn bạo xem ra rõ như ban ngày, lên sàn đấu nhất định hành hạ đến chết đối thủ. Căn bản không chút lưu tình. Thậm chí có người trực tiếp xưng danh nó là Huyết Long Vương. Với hồng quang lóng lánh của lân giáp, cùng sát khí tru thiên sát địa cũng phi thường xứng với nhau. Long tộc bản thân đã là

chúng tộc thế lực cực mạnh, nếu thơ ấu nhân lúc đó dễ dàng ở trong tộc xưng Vương, Hồng Long Vương có thực lực kinh khủng tự nhiên có quyền kiêu ngạo so với những con khác cùng thế hệ. Được nó phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, huyết quang vừa ra, nhất pháp phá, vạn pháp đều bị phá . Không gì có thể ngăn cản. Tiểu Bạch Hổ nhìn như bình thường. Thực tại lạ thường, tu thành thần thông Thân ngoại hóa thân, đồng dạng tinh thông chiến kỹ cổ xưa. Đúng là một Tiểu Thú Vương phi thường đáng sợ. Nhất là Thần Văn thuộc loại Thiên tứ ban tặng trên thân mình nó. Ẩn chứa Chung Cực Áo Nghĩa. Không ai biết nó tột cùng nắm giữ bao nhiêu thần thông đáng sợ nữa, rất nhiều người suy đoán. Ngoài Thân ngoại hóa thân cũng phải là thần thông duy nhất, hẳn là chuẩn bị ở sau sẽ xuất hiện ra còn kinh khủng hơn nữa . Kim Tử cùng Khổng Tước Vương hai đầu tiểu thánh thú, chính mình có huyết thống Thiên Thần. Thiên phú dị bẩm. Được gọi là Tương lai Siêu Việt Thần. Nắm giữ Chiến lược đó là không thể nghi ngờ cường đại vô song. Vả lại. Tổ tiên không chỉ có di truyền xuống dưới hân thế huyết mạch, lại còn biến đổi truyền thừa xuống tới rất nhiều pháp môn cấm kỵ. Đây chính lại là chỗ cường đại nhất của chúng nó. Rất khó suy đoán hai đầu Thiên Thần hậu đại này đến tột cùng trình độ hùng mạnh ra sao. Tiểu Quật Long. Cường đại ,cao ngạo phi phạm Long Vương , đây là người bình luận đánh giá đầu tiên. Chiến kỹ siêu quần, tính cách cứng cỏi. Tiềm lực vô hạn. Nghịch Long Thất Bộ bất quá nhìn tựa như tảng Băng sơn ngẫu nhiên lộ ra một góc, nếu như để cho đầu Tiểu Long Vương này phát cuồng, bày ra ra toàn bộ thực lực, e rằng Hoàng Kim Sư Vương ba mắt đồng thời mở ra , cũng không nhất định ngăn chặn được đầu Đấu Chiến Vương Giả này! Có thể nói người phân tích so sánh đánh giá Tiểu Quật Long rất cao. Nó xứng đáng là sáu đầu tiểu thánh thú trung tâm , rất có hi vọng đoạt giải nhất Tiểu Thú Vương. Các chỗ ngồi Đấu Thú Cung, các chốn Thanh lâu , các tòa Tù lâu , các Sòng bạc lớn. Cho đến quá nửa đêm. Vẫn như cũ tiếng động lớn rầm rĩ không thể tả. Một đêm này , rất nhiều người khó có thể đi vào giấc ngủ. Sáng tinh mơ, phương Đông tờ mờ sáng. Ánh bình minh đem Thiên Đế Thành nhuộm thành một mảnh vàng óng ả. Biểu thị ngày tốt lành này đem tới một chút trời trong nắng ấm. Buổi sáng.

Tiêu Thần đích thân động thủ vì Tiểu Quật Long chuẩn chiến xan cho nó trước trận chiến cho nó: xôi Nhân Sâm Vương, cháo cỏ Linh chi , nước ép Chu Quả , bánh ngọt quả nhân sâm ...Có thể nói cực kỳ xa xỉ, nếu như làm cho người ta biết được có cái loại thực đơn này, nhất định sẽ kinh sợ từ trên ngựa mà rớt xuống đất . @Chiến xan: Bữa ăn trước trận chiến. Như vậy, đủ để bảo chứng Tiểu Quật Long tinh lực thực sự dồi dào. Đương nhiên, chiến xan phong phú khẳng định không thể thiếu Kha Kha được, nhỏ bé thế nhưng ngồi chồm hổm ở nhà bếp coi giữ, đại bộ phận nước bọt tham ăn ào ào nhỏ xuống đất . Đôi mắt to tràn đầy linh khí đã mở ra thật lớn từ lâu. Đại chiến sắp xảy ra, Tiểu Quật Long rất bình tĩnh, phát ra từng đạo tinh khí như dương chi bạch ngọc mài dũa lưu chuyển khắp Long thể. Nó đã điều chỉnh chu đạo trạng thái đỉnh phong. Ánh dương quang chiếu sáng khắp Thiên Đế thành, mặt trời đã lên rất cao. Tiêu thần mang theo Tiểu Quật Long cùng Kha Kha hướng về Đấu Thú Cung đi đến. Hôm nay, đến lượt Huyền Hoàng Đấu Thú Cung của Gia Cát gia tộc tiến hành tối hậu quyết chiến, sắp sửa mở ra dấu vết hai mươi năm Thánh thú Đấu Thú Thai, đó là nơi chuyên môn trở thành Thánh thú trưởng thành sơn bãi đúng tiêu chuẩn!. Thông thường , tại Đấu Thú Cung sẽ không trình diễn Thánh thú trưởng thành quyết đấu , bất kể giá vé vào cửa được bán rất cao đều không đáng. Bởi vì ngộ nhờ ra một phe bị tử vong Thánh thú trưởng thành vậy tổn thất quá lớn, vô luận thực lực Đấu Thú Cung cường đại cỡ nào đều không thể chịu đựng cái giá của tổn thất. Phải biết rằng Thánh thú trưởng thành có tối thiểu đã ngoài trăm năm tu luyện thực lực sẽ đạt đến Niết Bàn Cảnh Giới. Cái loại đẳng cấp cao thủ này quá mức hiếm thấy, hoàn toàn phải là một loại có tính chất uy hiếp tồn tại! Riêng chỉ có ở một số ít gia tộc cực kỳ cổ xưa cùng với gia tộc hùng mạnh cường đại biết đâu mới có một hai đầu Thánh thú trưởng thành. Và lại. Thánh thú sau khi trưởng thành chẳng thế mà sẽ bị coi là dị tộc, khi đó sớm bị coi là Thần thánh một thứ trung tâm phụng dưỡng tại Gia tộc. Căn bản không có khả năng phải bị nô dịch, trên thực tế Thánh thú trưởng thành sớm đã có thể biến hóa hoàn thành. Khi đó sẽ bị Thế Gia Cổ xưa dùng các loại thủ đoạn lôi kéo trở thành một thành viên của Gia tộc, vì thế thậm chí không sợ thiết lập quan hệ thông

gia!. Thánh thú Đấu Thú Thai còn hơn là một tòa Đấu Thú Thai, khỏi cần nói là một tòa quảng trường, chiều rộng dài chừng năm trăm thước. Diện tích có thể nói cực kỳ rộng lớn, cũng đủ cho sáu đầu tiểu thánh thú cùng bay lượn kịch liệt chiến đấu. Thánh thú Đấu Thú Thai xung quanh cũng không có chỗ ngồi. Trên thực tế nếu như thật muốn bắt đầu sử dụng chỗ ngồi này tại Đấu Thú Thai, vậy nghĩa là làm một cái việc cực kỳ nguy hiểm rét run lập cập , chính vì vậy xung quanh không có khả năng tiếp nhận khán giả . Huyền hoàng Đấu Thú Cung không gian bốn phương trên dưới hợp lại thành một khối, ngoại trừ đã có thượng khách bên ngoài , bọn họ đến khi thu xếp khởi nguyên công trình cùng góp vốn lại. Tại rất nhiều gian phòng phía trong phủ lên xây dựng nhiều màn hình thủy tinh thật to lớn, cái này sẽ nhằm mục đích phát ảnh trực tiếp sự tình thi đấu. Đông nghet! Ngày hôm nay Huyền hoàng Đấu Thú Cung không khí quá sôi động kỳ lạ! Hết thảy gian phòng toàn bộ kín người hết chỗ, tổng cộng năm vạn người mua vé đến đây quan chiến. Bên ngoài Đấu Thú Cung càng vây quanh hằng hà sa số người, phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi đều là bóng người, mặc dù không có chỗ ngồi do không có khả năng để đi vào đó, rất nhiều người cũng không cam lòng rời đi, đều ở chỗ này tùy thời nghe tin chiến báo mới nhất. Dĩ nhiên. Ngoài Huyền hoàng Đấu Thú Cung không khí sôi động ra thì chỉ có, các Sòng bạc lớn từ lâu tiếng người cười nói ồn ào. Bị vây chặt như nêm cối. Hiện tại. Sáu đầu thánh thú tỉ lệ thắng thua cá cược không sai biệt nhau lắm. Bởi vì thực sự khó có thể lường trước đến tột cùng ai mạnh ai yếu, đương nhiên nếu như so sánh chính xác như công tác thống kê mà nói, mua Hoàng Kim Sư Vương có phần được lợi hơn như vậy một chút . Đương nhiên cũng gần đúng hơn như vậy một chút mà thôi. Tiêu Thần ngồi ở giữa phòng quý khách. Lẳng lặng đợi Tiểu Quật Long lên vũ đài, ở tại bên cạnh hẳn Kha Kha vò đầu bứt tai, giống hệt một tiểu hầu tử từ trên xuống dưới. Một khắc cũng ngồi không yên. Bởi vì nó đang rất không cam lòng, cực kỳ muốn tự mình xuống dưới đó đi quyết chiến với vài đầu tiểu thánh thú kia. Tiêu Thần rất sợ vấn đề có thể phát sinh ngoài ý muốn, tuyệt bạch tiểu thú để khiến cho người ta hao tổn tinh thần mà. Hẳn đem cái Thiết Liên Khốn Tòa Tiểu Bạch Quy thần bí tinh vi khóa ngay tiểu thú trào của Kha Kha ,

một đầu...khác khóa ở tại chính trên cổ tay hăn, vững vàng đem nó trói buộc ở tại bên người. "Y nha..." Kha Kha khua cánh tay khác lên tiểu thú trao chỉ chỗ phát bực . Trùng mắt một cái, đôi mắt to tràn ngập linh khí, mạnh mẽ kháng nghị. Thế nhưng, Tiêu Thần trực tiếp hướng tới nó dứt một quả Chu Quả vào trong miệng. Sau đó thì không đếm xỉa nó nữa. Thánh thú Đấu Thú Thai to lớn như vậy đột nhiên yên tĩnh. Cùng với đúng một tiếng ầm ầm rất lớn, sáu phương hướng sáu cánh cửa sắt thật lớn được mở rộng ra. Sáu đầu tiểu thánh thú hiển nhiên như sáu tòa Cung điện hùng vĩ đi ra, cùng lúc hướng về trước Đấu Thú đài tiến lên. Toàn trường lặng yên ! Trong nháy mắt này, một cỗ sát khí ghê gớm đã tại cả tòa Đấu thú đài mệnh mông cuồn cuộn dựng lên. Sáu đầu tiểu thánh thú toàn bộ điều chỉnh chu đáo trạng thái chiến đấu tốt nhất. Ánh sáng mờ ảo Hoàng Kim Sư Vương, Huyết quang xung thiên Xích Long Vương, Ngũ sắc thần quang lấp lánh Không Tước Vương...Sáu đầu tiểu thánh thú phân chia đứng tại sáu phương vị, khí thế bức nhân!. Chúng nó âm thầm giăng co. Không hề nghi ngờ. Kẻ nào động thủ ra tay trước khả năng phải trở thành đích nhắm mới cho bày tiểu thánh thú công kích. Tiểu Quật Long hành động trước hết. Hướng về trung tâm giữa sân bước đi, hoàn toàn là một bộ thần thái can đảm, tại trong lòng nó thẳng bại chẳng hề quan trọng, trọng yếu hơn là khiêu chiến với cường địch, siêu việt hơn mình. Tiến hành lột xác hóa thành Tổ Long. Tất nhiên. Đối với Tiểu Quật Long mà nói. Mặc dù chiến bại cũng không coi là cái gì, nó vốn là từ Tiểu Uy Long sở trường bách bại mà đứng dậy.Tại Long Đảo thì nó thậm chí ngay cả một loại Tiểu Long thông thường cũng đấu không lại, từng bước một đi tới , một hồi tràng cảnh sinh tử chiến đấu kịch liệt. Gặp mạnh càng mạnh. Vĩnh viễn không lùi bước. Mới có Tiểu Quật Long ngày hôm nay. Huyết quang xung thiên Xích Long Vương cũng động, bản thân nó chính là Vương giả Long tộc. Sao lại không rõ tâm tư của Tiểu Quật Long. Nó từ lâu nhận ra thủ hạ bại tướng Tiểu Quật Long ngày trước, sao lại chịu rút lại phía sau người ta ? Nó là Long Tộc trời sinh Vương giả. Khiêu chiến cực hạn sinh tồn này đều là bản năng, chiến ý trong lòng dâng lên vô hạn. Hai đầu Long Vương có thể gọi là hào khí xung thiên, mặc khác nhất thời kích động bốn đầu tiểu thánh thú đều như nhau xúc động. Cùng

lúc hướng về trung tâm giữa sân đi đến. Chúng nó đều là nhất phương cực mạnh Thánh thú. Có thể nào rút lại phía sau người ta ?. Trong quá trình tiến lên phía trước, xảy ra biến hóa vi diệu. Kim Tử cùng Khổng Tước Vương quyết định dựa sát cùng nhau chậm rãi tiếp cận, cái này cũng không có ngoài dự liệu của mọi người. Chúng nó đều là Thiên Thần hậu đại, đã từng lớn lên ở cùng một chỗ, lúc này liên thủ là xu thế tất nhiên. Hoàng Kim Sư Vương lạnh lùng liếc nhìn chúng nó . Sau đó lại nhìn về phía Tiểu Quạt Long cùng Xích Long Vương, Tiểu Bạch Hổ không hề bận tâm. Yên lặng liếc nhìn bốn phía. Khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn. Hai đầu Long Vương vẫn chưa đi cùng nhau. Tương phản giữa hai bọn nó địch ý càng sâu hơn thánh thú. Chúng nó tính cách cao ngạo cùng số phận đã định trước chỉ có thể có một kẻ sống sót, khiến chúng căn bản không có khả năng liên thủ. Thanh, hoàng, xích, hắc, bạch , ngũ sắc. thần quang lóng lánh. Khổng Tước Vương quanh thân ánh sáng lóng lánh, bay đến trên bầu trời. Xác lập thế lập phương với Kim Tử trên mặt đất trống không đồ sộ bất động. Hoàng Kim Sư Vương cường thế nhất. Một tiếng Sư gầm lên kinh thiên động địa, Hoàng kim thần quang ánh sáng chói mắt, nó chạy băng băng lên. Sau đó dĩ nhiên bay lên trời. Đánh về phía Khổng Tước Vương trên không trung. Phi thường kinh người! Hoàng Kim Sư Vương dĩ nhiên có thể chạy nhanh hướng trên bầu trời , hoàn toàn có thể ngự không mà đi , so sánh dự đoán còn mạnh hơn nhiều, Kim quang chiếu sáng bầu trời. Giống như hừng hực thiêu đốt Hoàng Kim Đại Hỏa giống nhau. Sư Vương nhanh như thiểm điện. Phách động sư trào hướng về Khổng Tước Vương âm thanh như xé rách đi, nguyên khí kịch liệt chấn động. Xoát Một đạo thanh quang lướt nhanh rơi xuống, Khổng Tước Vương quét tan một trào uy mãnh cực kỳ của Sư Vương. Ung dung giương cánh phóng lên cao. Toàn bộ người đang xem cuộc chiến thần sắc kích động không gì sánh được. Có người đã bắt đầu gào thét lên. Ngay cả lớp nhân vật lão luyện đều thần sắc rung động, Sư Vương chạy lên bầu trời uy thế cực nhanh . Cùng với Khổng Tước Vương quét xuống đất thần quang. Để cho bọn họ chứng kiến như đang chính diện tiếp xúc với lực lượng đáng sợ đó. Cùng là nghĩ tới đó là thần thông vô địch trong truyền thuyết!. "Rống..." Sư Vương thét lên. Âm thanh chấn động trời

cao. Hoàng Kim Sư Vương hiển nhiên đã động sát ý, thề phải làm tan rã cái tổ hợp Khổng Tước Vương cùng Kim Tử, muốn tại trước tiên giết chết Khổng Tước Vương. Nó dĩ nhiên trực tiếp mở ở chính giữa khối đầu trước dựng thẳng mắt!. Ngũ thái hà quang lóe ra, trên bầu trời màu sắc sương mù mờ mịt , Khổng Tước Vương đã nhận thấy nguy hiểm. Tốc độ nhanh như ánh chớp, hai cánh liên tục chấn động. Từng đạo quang sắc như là sóng to gió lớn đồng nhất hướng về Sư Vương lao thẳng đi. Như muốn nghiền nát Sư Vương, lúc này tại bốn phương tám hướng Thiên địa đều phảng phất rung động lên!. Màu sắc rực rỡ của năng lượng như sóng to gió lớn cũng vô pháp thoải mái đi qua , Sư Vương mở giới hạn tốc độ trên mặt đất, con mắt dựng thẳng đáng sợ kia rốt cuộc mở to! Một đạo huyết quang ánh sáng văng tung tóe ra, quét thẳng tới Khổng Tước Vương!. "A..." "Hủy diệt thần quang!" "Xong!" Rất nhiều người bất giác kinh động hô lên. Ai có thể mà ngăn cản cường thế Hoàng Kim Sư Vương? Ngoại trừ lớp cao thủ lão luyện ra. Ngay cả cảnh giới cường giả kiến thức ẩn tàng tự đánh giá đều khó có thể tại đây nói thần kì trốn chạy để khỏi chết!. Nhưng mà sự tình ngoài dự đoán của mọi người. Xoát Xoát Xoát Xoát Xoát Thanh, Hoàng , Xích , Hắc , Bạch. Ngũ sắc thần quang lóng lánh. Phá vỡ tất cả ngăn trở. Rầm rầm rơi xuống! Dĩ nhiên ở tại không gian gặp gỡ, tiêu diệt xóa bỏ huyết quang đỏ thẫm. Khiến khủng bố hủy diệt thần quang một kích trở thành hư không. Bây giờ không thể nghi ngờ chính xác là hình ảnh cực kỳ chấn động, được mệnh danh "Không có gì kiên cố mà không phá nổi , đánh đâu thắng đó". Không có gì phá hoại hủy diệt ánh sáng, rốt cuộc bị Khổng Tước Vương quét rụng xuống. Nhất thời khiến toàn bộ người đang xem cuộc chiến kinh hô, bậy bạ lên! "Không thể nào!" "Thật không thể tưởng tượng nổi!" "Ngũ sắc thần quang nọ rốt cuộc là hoàn mỹ!" "Chẳng lẽ là Thiên Thần cấm kỵ thần thông?" Hết thấy lớp tiền bối mọi người đã biến sắc. Sư Vương mắt dựng thẳng bắn ra hủy diệt ánh sáng. Bọn họ đã sớm gặp qua. Mặc dù biết đó là cấm kỵ thần thuật kinh khủng trong truyền thuyết. Thế nhưng lần thứ hai nhìn thấy đã không giống lần chấn động đầu tiên kia vậy, nhưng mà ngũ sắc thần quang lần đầu tiên thi triển ra, thế nào lại không khiến cho bọn họ trong lòng dâng lên đợt sóng kinh sợ ngập trời?. Vậy đúng là trước đây

trong truyền thuyết Thượng cổ thần linh vô địch thần thông, được mệnh danh có khả năng quét sạch thế gian vạn vật. Không có gì không trông thấy. Không có gì không quét được!. Đúng vậy, ngay cả Thần Linh đều khó có thể ngăn chặn!.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 193: Cửu Mệnh Bất Tử Thân - Luân Hồi

Chương 193: Cửu Mệnh Bất Tử Thân - Luân Hồi Người dịch : SirPMH -
2T Biên Tập: Kindichi - 4vn Nguồn: 4vn.eu

Trong thời Thượng cổ trước kia, Ngũ sắc thần quang quét ra, Thần linh cũng phải tránh xa, không có gì không thấy được, không có gì không quét được, không ai có thể ngăn chặn!. Có thể nói, Thượng Thiên Địa Hạ, Duy Ngã Độc Tôn một trong những phẩm chất tàn nhẫn nhất. Bởi vậy, khi Khổng Tước Vương bố ra Ngũ sắc thần quang, lập tức làm cho mọi người rung động. Đương nhiên, lứa thanh niên trẻ tuổi xa xa chấn động không cách nào so sánh với lớp tiền bối, dù sao bọn họ nhận thấy chỉ là thần thông uy lực cường đại, mà các lão nhân lại suy nghĩ phần chấn, thấy được mấu chốt căn bản, ở việc này suy đoán đủ loại!. Người trẻ tuổi đối với Thiên cổ thần thông có sự hiểu biết rất ít, hầu như cũng không có ý thức được Ngũ sắc thần quang đại biểu cho cái gì, càng không biết xuất xứ của nó. Lớp cao nhân tiền bối sẽ không tương đồng, bọn họ đã suy đoán ra Tổ Tiên của Khổng Tước Vương là ai! Đây là bối cảnh cường đại cỡ nào a, suy nghĩ không thôi cũng đã chấn động kinh người rồi, có thể nói bây giờ thu được nhân tài Khổng Tước Vương cùng Kim Tử, thật sự là vận số kết giao với Thiên Thần! Nếu như hảo hảo đối xử tử tế với Khổng Tước Vương

cùng Kim Tử, tương lai tất nhiên chẳng sợ tất cả uy hiếp của thế gian phàm tục. Toàn bộ người đang xem cuộc chiến đều sôi trào Ngũ sắc thần quang rồi cuộc làm hủy diệt thần quang mất tác dụng! Không thể không nói, ngay cả cao nhân tiền bối tâm tình đều đã kích động lên, không hề nghi ngờ bởi vì Hoàng Kim Sư Vương và Khổng Tước Vương thực lực mà nói, chỉ có cao nhân tiền bối trong phạm vi chân chính thực lực cường giả tài năng đủ hàng phục, ẩn giấu trình độ kiến thức thì rất khó chống lại hai đầu Thánh Thú Vương Giả!. Lần Đấu Thú Đại Tái này danh xứng với thực, cũng không phải là khoác một cái hư danh vơ vét của cải, mà thể hiện ra giá trị chân chính, hay là chuyện hai đầu Long Vương lúc trước rút khỏi thi đấu mà mỗi người rất không vừa lòng, hiện tại cũng đều hoàn toàn tiêu tan mất. "Sát!" "Sát sát sát!" Đứng giữa các tòa cung điện, trước mỗi cái màn hình thủy tinh lớn, không ít người đều tham gia hò hét. Đôi mắt của Hoàng Kim Sư Vương băng lãnh không gì sánh được, lẳng lặng dựng thân đứng thẳng trong phạm vi ở trên hư không. Lạnh lùng nhìn chăm chú Ngũ sắc Khổng Tước Vương. Hủy diệt chi quang lần đầu tiên gặp phải đối thủ, đây là tình trạng từ trước tới nay chưa từng có. Bởi vì, lai lịch của nó quá lớn, hiểu sâu sắc bản thân mình bản lĩnh cao cường mạnh mẽ cùng với thần thông đáng sợ, trong nội bộ tiểu thánh thú rất khó gặp được đối thủ! "Ngao rống..." Sư Vương gào thét rung trời, nó lần thứ hai mở to con mắt dựng thẳng, một đạo huyết quang băng huyết hiện rõ ra, hướng về Khổng Tước Vương đánh tới. Xoát Ngũ sắc thần quang quét xuống dưới. Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch. Năm màu thần quang ánh sáng lấp lánh, trực tiếp phóng thích lướt nhanh tới Hủy diệt thần quang. Còn thần quang liên tục rung động. Khổng Tước Vương bắt đầu phản kích. Tại giữa mũi nhọn ánh sáng màu sắc rực rỡ. Liên tiếp mấy tầng Ngũ sắc thần quang. Trong sát na đem Sư Vương nuốt hết, Hoàng Kim Sư Vương kịch liệt giãy giụa, phát ra tiếng hét đinh tai nhức óc giận dữ, Ngũ sắc thần quang không ngừng ba động. "Đem Hoàng Kim Sư Vương xoát đi nào!" "Ngũ sắc thần quang đem Hoàng Kim Sư Vương khống chế! Tại lúc mọi người lên tiếng tranh cãi ầm ĩ huyên náo. Hoàng Kim Sư Vương hủy diệt thần quang liên tục lia nhanh ra Huyết quang đỏ thắm, hao hết khí lực rốt cục thoát khỏi đi ra. Khổng Tước Vương

ung dung mà lại điềm tĩnh, lông vũ quang hoa lập lòe, tuy rằng định lúc đó bắt đầu phản kích, nhưng mà nó có phần kiêng kỵ hai con mắt dựng thẳng còn lại của Hoàng Kim Sư Vương. Sư Vương ánh mắt băng lãnh, một hồi trầm mặc, không hề phát động công kích, tại trên bầu trời cùng Ngũ sắc Khổng Tước Vương bắt đầu giằng co. Mà trên mặt đất. Tiểu Bạch Hổ cũng đã phát động công kích. Tiếng Hổ gầm xông thẳng lên tận trời, khắp người nó Thần văn quang mang lóng lánh. Trong sát na tạo nên một cỗ cuồng phong, sấm gió trận trận nổi đuôi nhau, mục tiêu là Kim Tử phía trước. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, bởi vì do Khổng Tước Vương cùng Kim Tử liên thủ, mới kích động sát ý của Hoàng Kim Sư Vương, nó lãnh ấn tiên phong công kích về Khổng Tước Vương. Mà Tiểu Bạch Hổ tâm tư tương đều cho là đúng, nhất định phải làm tan rã cái tổ hợp này, cho nên nó làm việc nghĩa không chùn bước nhằm phía Kim Tử tiến hành công kích. Thần văn bộc phát ra quang mang chói mắt không gì sánh được, Bạch Hổ Thân ngoại hóa thân trực tiếp bay ra, khủng bố tử vong khí tức tại mệnh môn cuộn cuộn, vươn thẳng dẫn đến trong ngực Kim Tử. Người đang xem cuộc chiến đều bị kinh động, khởi đầu nhất định là Bạch Hổ Thân ngoại hóa thân, vậy khẳng định là có chỗ cạy vào, nhất định còn có thể càng xuất hiện mạnh mẽ đáng sợ thần thông chưa từng thi triển. Kim Tử phi thường bình tĩnh, trực tiếp huy động thú trào về ra một đạo kim quang lóa mắt, trong sát na phủ kín ở tại trước người, ngăn cản Thân ngoại hóa thân một khoảng cách, vả lại quang mang càng lúc càng hưng thịnh, như muốn băng toái Thân ngoại hóa thân. "Thiên Thần đại thần thông?" "Hào quang mang!" hào quang sinh mệnh chói mắt, liên tục oanh sát trước mặt Kim sắc quang mang, nhưng mà sau cùng vô công vô ích bật trở ra. Kim Tử đặc chí không thềm nhân nhượng chút nào, Kim sắc quang hoa như là một loại tranh thủy mặc, chỗ nào cũng nhúng tay vào, phô thiên cái địa hướng về phía trước phóng đi. Xích Bạch Hổ bị đánh bay đi ra ngoài, Thần văn quang hoa lập lòe, mặc dù hóa giải được thế tấn công của Kim Tử, nhưng rõ ràng có thể thấy được, Bạch Hổ tại mới vừa rồi rơi xuống thế bất lợi. Kim Tử tính cách vốn là rất táo bạo, cùng với Kha Kha quyết đấu thì xác định đã từng thể hiện ra sơ suất, hiện tại càng lộ ra vẻ hung ác, như xuyên thủng không gian.

Trống rỗng xuất hiện ở mỗi địa phương khác nhau. Xích xích Vừa một mảnh quang ảnh bao phủ mà đến, trong đó dĩ nhiên xen lẫn chiêu Cửu Căn Thủy Càng lôi điện phẩm chất , điên cuồng săn đuổi Bạch Hổ. Cái thiểm điện này tuyệt không phải tầm thường, giữa kim sắc mang theo một tia trạm lam xanh da trời, rõ ràng chính xác là Thiên Lô!. "Oanh!" Bạch Hổ tránh né coi như đúng lúc, thế nhưng vẫn như cũ bị dư âm chấn động mà bay lên bay xuống, làm cho nó thoát nhìn hết sức thảm hại. "Ngao rống..." Tiếng Hổ gầm, âm thanh chấn động Đấu Thú Thai, Bạch Hổ quanh thân hiện ra từng đạo chú văn, đồng nhất mỗi cái văn tự uốn lượn đen nhánh như kim chúc đúc ra kim loại vậy, trống rỗng lại hiện ra, Như những cổ văn bằng kim loại mang Bạch Hổ bao quanh lại. Đó là Thần văn trên người nó, hoàn toàn biến hóa ra, toát ra một cỗ năng lượng cực kỳ cường đại dao động. Lúc này, trên người Bạch Hổ sáng bóng như ngọc, không còn có bất luận cái gì một đạo hoa văn, toàn bộ cùng một loại đen sẫm Kim chúc Văn tự giống như Thượng cổ Thần văn, sắp xếp rải ra tại bốn phía thân người nó, ô quang lóng lánh. Kim Tử đứng yên không di chuyển, phát tay phát chín đạo Thiên Lô bồ xuống, âm vang hướng về phía Bạch Hổ. Nhưng mà, lúc này đây Lô quang vô thanh vô tức dần dần mất hẳn, xung quanh Bạch Hổ Hắc sắc Kim chúc văn tự, quang mang không hề chói mắt, chỉ là chớp động vài cái mà thôi, sau đó bắt đầu đem toàn bộ Lô quang cắn nuốt thôn phệ . Mơ hồ có thể nhận thấy , mới vừa rồi tất cả Hắc sắc Kim Chúc tự phù, hiện ra từng đạo khe hở khoảng không. Lô quang theo đó chạy ào vào không gian xa lạ! Kim Tử giật dữ. Vọt tới trước mặt, Kim quang quét xuống, Lô quang bồ tới , trong lúc nhất thời nơi đây năng lượng như sóng biển cuộn cuộn, rất nhanh đem Bạch Hổ bao phủ lại. Chỉ là, khi tất cả yên lặng trở lại thì, phát hiện Bạch Hổ bình yên vô sự, trôi nổi tại bốn phía của nó Hắc sắc Kim chúc tự phù hóa giải tất cả năng lượng, không có cách gì may mắn tổn hại đến nó. Bạch Hổ lực lượng mạnh mẽ lay động ở trên thân hổ sáng bóng như ngọc, khí thế bức nhân đứng lên. Từng bước một hướng về Kim Tử áp sát khoảng cách. "Truyền hướng về phía dị không gian". "Bạch Hổ Tự phù chú văn. Xé ra rất nhiều khe hở nhỏ không gian trống rỗng không thể nhận ra. Mang tất cả năng lượng công kích đều chuyển hướng về phía không gian xa

lạ khác". Quan chiến thế hệ tiền bối cao thủ toàn bộ đều động dung, vừa rồi một loại phi thường hiếm thấy đồng thời với thần thông đáng sợ, không thể không nói lần tham gia thi đấu này, mấy đầu tiểu thánh thú không có một đầu nào tầm thường . Bạch Hổ dĩ nhiên xé rách không gian. Cứ như vậy thực chất hóa Kim chúc Tự phù gia tăng thân thể, chẳng khác nào xác lập vị thế - bất bại! Đối mặt với Bạch Hổ tới gần, Kim Tử không hề khẩn trương, bình tĩnh chờ đợi. Bạch Hổ huyết sát dài một cái, mãnh liệt bổ nhào mà lên, cổ chiến kỹ của nó tuyệt đối là cường hạng, rất thích hợp cận công chém giết. Kim Tử động tác mẫn tiệp mà lại thần tốc, đối mặt với Bạch Hổ bổ nhào đánh giết. Vậy mà dường như y hết là nhân loại giống nhau quét ngang một chân. Sau đó bay lên trời, lại đáp đi xuống phía dưới . Cước ảnh dĩ nhiên xuyên thủng vào giữa Kim chúc tự phù. Suýt nữa chạm đến tới thân thể Bạch Hổ, làm cho Bạch Hổ phải bay ngược ra sau. Không thể không khiến cho người ta sợ hãi than, Kim Tử đồng dạng tinh thông cổ chiến kỹ, tựa hồ không kém gì Bạch Hổ, vả lại thân thể có thể tiến nhập ở giữa Kim chúc Tự phù , tuyệt đối làm cho Bạch Hổ tạo thành áp lực cực lớn. Có điều là cuối cùng, đen sẫm Kim chúc Tự phù rất chặt chẽ, Kim Tử tưởng đột phá vào đây thì phát sinh rất nhiều khó khăn, hơn nữa Bạch Hổ cổ chiến kỹ huyền ảo không gì sánh được, rõ ràng chiếm thế thượng phong. Xoát Xoát Xoát Hai đầu tiểu thánh thú như là lưỡng đạo thiểm điện giống nhau đang di động, thuần túy là dùng thể xác ẩu đả, Kim Tử không có thi triển bất luận cái gì kỳ dị thần thông. Bang bang! Âm Thân thể tiếp xúc va chạm, phát sinh thanh âm thật lớn, giống như là hai tòa Cự sơn chạm vào nhau đỉnh tai nhức óc, mọi người quan chiến đều bị kinh hãi, cái lực lượng này e rằng là cao thủ ở Thức Tàng Cảnh Giới cũng khó mà chống đỡ a. Dù sao Bạch Hổ như không nhìn năng lượng công kích nơi Thần văn Tự phù, đã dần dần đạt được thượng phong. Nhưng ngay sau đó, Kim Tử đột nhiên quang mang đại thịnh, ở trong nháy mắt tách ra làm ba thân ảnh, sau đó đồng thời hóa thành cửu thân. Cửu đạo Kim quang xuất hiện ở giữa đây, chín Kim Tử đem Bạch Hổ vây bọc lại. Bang bang! Âm. Chín Kim Tử tham gia thể xác ẩu đả cùng Bạch Hổ thì, đều truyền ra âm thanh va chạm chân thật, nhất thời làm cho Bạch Hổ luống cuống tay chân. Mọi người

quan chiến như nhau ồ lên xông xáo, cái này điều không phải là nổi bật hơn so với Thân ngoại hóa thân ư, đây là Ngưng Hư Thành Thực đại thần thông trong truyền thuyết, có thể đem từng đạo hình ảnh mờ nhạt luyện thành chân thân. Luyện đến mức tận cùng cảnh giới, tu luyện ra Cửu thân không chỉ có xuất hiện ra chân thân ầu đã năng lực, hơn nữa còn có thể đạt Cửu tử tái sinh, mỗi một cái thân thể đều là một cái sinh mệnh. Nếu khi tranh đấu với đối thủ đồng cấp thì kết quả cũng có thể đoán trước được.

Đây là một môn biến thái có thể nói là Nghịch Thiên Thần Thông! "Biến thái!" "Không thể tưởng tượng, đây gần như là đầu tiểu thánh thú quá Nghịch Thiên, trăm năm khó có được một lần tương ngộ, phải trong đó tức khắc mà : than ôi, may thay! Như vậy tiểu thánh thú, chết ngay đều là tổn thất to lớn! Bất quá, chúng nó nếu muốn nhanh chóng trưởng thành và lột xác tiến hóa, cũng chỉ có chiếu theo cách thức Chi Chiến, bởi vì thông thường Thú Vương tinh khí đối với chúng nó xúc tiến tác dụng cũng không lớn. Tiềm lực vô hạn Thánh Thú, cần vật hi sinh đồng cấp mới thích hợp! Thú Vương càng chiến càng mạnh! Không trải qua sinh tử thánh thú chi chiến lúc còn nhỏ, mặc dù yên ổn lớn lên, cũng đem thánh thú đứng đầu tại danh sách từ dưới cùng đếm lên trên. Ở trong phòng thượng khách, bên cạnh Tiêu Thân, Kha Kha nhìn màn hình thủy tinh lớn, ngồi hay nằm đều cảm thấy khó yên, vút đi trong tay râu Nhân sâm Vương, hận không thể chạy vọt vào Đấu Thú tròng. "Bình tĩnh, không nên suy nghĩ lộn xộn, phải bình tĩnh..." Tiêu Thần gật gao kéo lại Hắc Thiết Liên Tỏa, lúc này cũng không thể để Kha Kha này chạy đi a, bằng không thì có trời mới biết được sẽ gặp phải cái tai vạ gì nữa. "Y nha" Tiểu thú trong tâm cảm thấy khó yên tĩnh, thở hển hển nảy sinh âm thanh cực mạnh kháng nghị, kia ý nghĩa muốn nói là, "Bình tĩnh? Đó là cái gì? Ta muốn đi hoành tảo Lục Thánh!". Mà ở phía sau, Tiểu Quật Long cùng Xích Huyết Long Vương rốt cuộc đã khai chiến. Long vương chi chiến kinh tâm động phách, tuyệt đối khác hai nhóm trước đó, không phải như vậy bắt đầu dò xét, mà là trực tiếp sinh tử

đối kháng!. Tiểu Quật Long Nghịch Long thất bộ đã xuất ra, cường đại lực lượng suýt nữa đem không gian băng liệt. Xích Huyết Long Vương toàn thân Huyết quang ngút trời, hoàn toàn là "Võ" lực lượng, khống chế Huyết quang bay trên trời, tung hoành trên trời dưới đất, làm cho Tiểu Quật Long từ đầu đến cuối khó có thể phát động Nghịch Long Thất Bộ! Hai đầu Long Vương tất cả đều tung bay tới bầu trời trên cao, mà riêng phần mình dùng Long Tộc cổ vũ kỹ khác biệt ngự không mà đi, đây là phi thường kinh khủng, phải biết rằng cái mà chúng nó thi triển phát ra đều không phải như là thần thuật của Sư Vương và Khổng Tước Vương kia, hoàn toàn chính xác dựa vào cổ chiến kỹ Phi Thiên!. Dùng "Võ" mà Phi Thiên Độn Địa, đây vốn là Bán Thần cảnh giới của loại người thiên tài thực lực chính mình khổ luyện, thế nhưng chúng nó lại nhờ vào manh mối Long tộc cổ chiến kỹ, sản sinh tiềm năng mang bản thân mình sớm khai quật phóng thích ra, do đó có khả năng bay lượn ở tại bầu trời. Ba Thần long bá vĩ, Xích Long Vương điều khiển Huyết quang bốc cháy, bị Tiểu Quật Long trong sát na đánh trượt, Long Vĩ giống như là một thanh Thiên Dao quét đến. Xoát Nghịch long thất bộ không có khả năng phát huy trọn vẹn, mỗi lần chỉ có thể đập được đệ ngũ bộ, Tiểu Quật Long hư không tiêu thất, thân ảnh biến hóa huyền ảo hiện ra ở một địa điểm khác trên bầu trời. Xích Long Vương như hình với bóng, thân thể co lại quay đầu vọt tới, Tiểu Quật Long Cổ vũ chiến kỹ Băng giá xuất ra, nhắc Long trảo hướng về phía lồng ngực Xích Long Vương, Long Giác vẽ lên hướng về phía sau gáy Xích Long Vương. Bang bang Hai đầu Long Vương tại trên bầu trời kịch liệt va chạm vài cái, động tác tốc hành khiến lớp cao nhân tiền bối một ít người thậm chí hoa cả mắt, sau đó trong sát na tách ra, xuất hiện tại phương hướng khác nhau. Long huyết bay lả tả, hai đầu Long vương trên người đều là xuất hiện thương tích. Đây là không có bất luận cái gì hoa mỹ mà chính là Sinh tử chém giết! Hoàn toàn là chân chính thể hiện thực lực. Xoát xoát Hai đầu Long Vương bay liệng ở tại trên bầu trời, hình tượng thân ảnh xuyên qua tại không gian như nhau, không ngừng lao vào một phương vị này lại đột ngột xuất hiện tại một phương vị khác, khiến người ta không thể nghĩ ra chúng nó chính xác thế nào lại được như vậy. Trong lòng Tiêu Thần giật mình phi thường,

Tiểu Quật Long giai đoạn trưởng thành nhanh phi thường, đối với Long Tộc cổ chiến kỹ lĩnh ngộ ngày càng sâu sắc mà, dường như thân pháp làm cho thích hợp phòng ngự chắc chắn? Hiện tại khiếm khuyết của nó chỉ là lực lượng, nếu như lực lượng đầy đủ, nó cũng có thể đủ mà xác lập nên vị thế - Bất bại. Nhìn cái sinh tử quyết đấu này phía trước màn hình thủy tinh mọi người đều thần trí ý động, Long Tộc không hổ là chủng tộc cực mạnh, Long Vương chi chiến tác động đến nhân tâm mỗi người, mặc dù hai đầu Long Vương còn không có bày ra thi triển bất luận cái thần thông gì khác, nhưng mà quang cảnh Ngự không mà đi chém giết này đủ để nói rõ sự cường đại của chúng nó rồi, nếu như là thi triển ra Long Tộc đại thần thông, như vậy mọi người tâm tình tất nhiên sẽ càng thêm kịch liệt phập phồng. "Rống..." Cách đó không xa một tiếng sư rống, Hoàng Kim Sư Vương cùng Khổng Tước Vương phá vỡ sự yên lặng, chúng nó lần thứ hai lần khai chiến. Khiến người ta không tưởng tượng được đích xác tình hình xảy ra, Hoàng Kim Sư Vương con mắt dựng thẳng thứ hai đã mở to ra, một đạo Ô quang trong sát na biến thành duy nhất ở trong Thiên địa! "Trời ạ, đây là Luân Hồi!" "Chính xác là Luân Hồi Chi Nhân!" "Mau nhìn, nó mở rộng Địa Ngục Chi Môn, trực tiếp cường bức tổng tiến đối thủ phải Luân Hồi a!". Hoàng Kim Sư Vương chiến lực vượt khỏi dự đoán của mọi người, Nhất Nhân đại diện Hủy Diệt, Nhất Nhân đại diện Luân Hồi, Tịch Nhân ở giữa ước chừng làm cho đối thủ hơi phi yên diệt! Bên trong phòng thượng khách, Kha Kha lại tiếp tục ngồi không yên, dùng sức lay động chạm vào cánh tay Tiêu Thần. "Không được, phải bình tĩnh..." Sưu Lúc này đây tuyết bạch tiểu thú vô cùng mạo phạm, không nghe Tiêu Thần tụng điệp khúc "lãi nhãi" xong, trực tiếp hư không tiêu thất. Tiêu Thần thất kinh, Kha Kha cái quái gì giống như Thử thần thông? Hẳn rõ ràng không biết "nhỏ em" sử dụng chính là loại Thần thuật, lại có thể cứ như vậy đột ngột biến mất. "Xong!" Hẳn khẩn trương nhìn về phía màn hình lớn, tìm kiếm bóng dáng dấu vết con Tiểu thú có hay không xuất hiện.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 194: Kha Kha Xuất Thủ

Chương 194: Kha Kha Xuất Thủ Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Sáu thánh thú đều thi triển đại thần thông, kịch chiến có thể nói là rất đặc sắc và khẩn trương, ngay cả tâm tình của các nhân vật lão bối đều đi theo những tình tiết phức tạp theo trận chiến, trái tim của mọi người kích động vô cùng. Ngay vào lúc này thì tiểu thú bên cạnh Tiêu Thần rốt cục cũng không nhịn được nữa, cứ im lặng mà chuồn mất, không cần suy nghĩ cũng biết rõ nó muốn đi làm gì. Đương nhiên tất cả mọi người sẽ không chú ý đến một tiểu thú trắng như tuyết đang đi dạo quanh đấu thú cung đây. Tất cả mọi người đều chú ý đến thời khắc quan trọng của trận đại chiến trên đấu đài, Hoàng Kim Sư Tử Vương đã mở ra Luân Hồi Chi Nhân! Ô quang đáng sợ đã trở thành màu sắc duy nhất trong thiên địa, đánh vỡ tất cả các màu sắc khác, ánh sáng trên bầu trời cũng trở nên mờ nhạt hơn rất nhiều. “Ồ... ô...” Bỗng nhiên có trận quỷ khiếu nổi lên. “Ầm.” Thiên đại chấn động, giống như là trời long đất lở, năng lượng cuồng bạo bắt đầu chuyển động. Ngay lúc này thì đạo ô quang kia như muốn xé rách cả không gian. Một cái cổng thật lớn được mở ra, một đường hầm âm trầm đột ngột xuất hiện trên bầu trời. Thời gian im lặng trôi qua, một trận âm thanh ù ù thật lớn từ trong hắc động truyền ra ngoài, dường như là một tấm cửa sắt cổ xưa đang được mở ra. “Hoa hoa lạp.” Âm thanh kim loại truyền ra ngoài, kinh khủng vô cùng, dường như là có ác quỷ từ địa ngục đến bắt người. “Trời ạ, đúng là địa ngục chi môn mà!” “Địa ngục chi môn đã được mở ra rồi!” “Lượng lượng thật đáng sợ, trực tiếp đánh vào trong luân hồi!” Rung động thật lớn, ngay cả các nhân vật lão bối cũng không có ngoại lệ, Hoàng Kim Sư Tử Vương khiến cho người ta cảm thấy thật sự quá khủng bố đi, thần thông như thế lại

có thể xuất hiện trên một thánh thú còn nhỏ như vậy sao ? Một ít lão nhân hơn trăm tuổi có nhớ một ít truyền thuyết liên rùng mình. Chỉ là bọn họ có chút không hiểu rõ vì sao hủy diệt cùng luân hồi hai loại thần thông cấm kỵ này lại tập trung trên người của Hoàng Kim Sư Tử Vương đây ? Không thể nào hiểu rõ không thể nào tưởng tượng và suy đoán được khiến cho người ta cảm giác được sống lưng có chút lạnh. Ngũ thải khổng tước trường minh, ngũ sắc quang hoa lấp lánh muốn bay đi về phương xa. Nhưng là con mắt dừng thẳng thứ hai của Hoàng Kim Sư Tử Vương thật đáng sợ, lại thành công mở được luân hồi chi môn. Cánh cửa liên thông với âm phủ phát ra từng trận âm thanh ù ù cùng với âm thanh kim loại vang lên thật kinh khủng. Mang theo một cỗ lực lượng cường đại mà đáng sợ. Hắc vụ chuyển động mạnh mẽ đem Khổng Tước Vương còn sống sờ sờ kia thôn phệ vào trong. Ánh sáng ngọc trong hắc vụ điểm vài lần, được xưng là ngũ sắc thần quang có thể thoát được vạn vật chắn đông liên tục muốn chống đỡ lực lượng cắn nuốt của luân hồi. Đây chính là một thời khắc khẩn trương vô cùng, khiến cho tất cả mọi người đang xem cuộc chiến màn hình thủy tinh lớn phải nín thở, tinh thần của mọi người đều tập trung lên chiến trường, dường như muốn theo Khổng Tước Vương rơi vào luân hồi. Ngũ sắc thần quang của vị kia năm đó một khi phóng xuất ra khiến cho thần phật cũng phải lui lại, không gì không thu được, không gì không đánh rơi. Không một ai có thể ngăn cản được! Trên trời dưới đất khó có thể gặp được đối thủ. Có thể nói, ngũ sắc thần quang được xưng là một loại thần thông vô địch, chỉ là Khổng Tước Vương lúc này quá nhỏ đi, ngũ sắc thần quang là một đại thần thông cấm kỵ, nó còn chưa tu luyện đến cảnh giới cuối cùng. Không có khả năng như vị thượng cổ kia có thể đánh rơi vạn vật. Phải biết rằng bây giờ nó đối kháng chính là lực lượng của địa ngục, đã không còn là lực lượng của Hoàng Kim Sư Tử Vương nữa. Luân Hồi Chi Nhân của Hoàng Kim Sư Tử Vương thành công mở ra luân hồi chi môn, phía sau đó chính là lực của âm phủ. Quang mang mờ dần đi, địa ngục môn dần đóng lại. Hắc động âm trầm kinh khủng kia dần dần nhỏ đi, sắp biến mất hoàn toàn. Đến giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm giác được sống lưng phát lạnh, ngay cả một vài lão bối nhân vật cũng hít một ngụm không khí lạnh. Hoàng Kim Sư Tử

Vương gia tuyệt đối không phải là cao thủ Thức Tàng Cảnh Giới có thể đối phó được! Đây là rất nghịch thiên rồi, đây là một thánh thú mà một khi nghĩ lại liền khiến cho người ta cảm thấy lạnh sống lưng. Nếu như nó có thể thuận lợi phát triển thì thực lực quả thực không thể tưởng tượng được.

“Nhanh, lập tức vận động lực lượng, nhất định phải đem chi tiết của Hoàng Kim Sư Tử Vương này điều tra ra cho ta. “Tra ra chủ nhân của nó là ai!”

“Không tiếc hết thái đại giới, đào ba thước đất cũng phải tìm ra tin tức có giá trị.” Trong khu vực dành cho khách quý, tất cả mọi người đều đưa ra những mệnh lệnh tương đồng với nhau. Mà càng nhiều người lại tiếc hận vô cùng, Ngũ Thái Khổng Tước Vương lại chết như vậy sao ? Bị Hoàng Kim Sư Tử Vương mạnh mẽ đánh vào trong luân hồi, đây chính là một tổn thất rất lớn. Rất nhiều lão nhân cảm thấy đau lòng vô cùng, nếu như tiểu Khổng Tước Vương này có thể thuận lợi trưởng thành, cấm kị thần thông ngũ sắc thần quang có lẽ sẽ tái hiện lại phong thái ở trận chiến từ thái cổ kia. Như vậy thật quá kích thích đi. Lực lượng của luân hồi tiêu thất, ánh mặt trời chiếu xuống, địa ngục chi môn trên không trung hoàn toàn đóng lại, hắc động cuối cùng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ là một điểm đen nho, sắp sửa tiêu thất hoàn toàn. Nhưng ngẩng đó, một điểm thanh quang tử trong hắc điểm phát ra, sau đó ba động một hồi, trên không trung nhộn nhạo liên tục, đem địa ngục chi môn sắp đóng lại kia đột nhiên bắt đầu rung chuyển, một đạo thanh quang không cách nào ngăn cản lao ra ngoài. Địa ngục chi môn hóa thành hắc điểm trong sát na bị mở ra trở lại. Thanh quang trở thành duy nhất trong thiên địa, mạnh mẽ phá vỡ lực lượng của luân hồi, thả ra ngàn vạn ánh sáng mờ nhạt, từng đạo màu sắc biến đổi trong thiên địa, từng đạo ánh sáng đầy màu sắc phô thiên cái địa rơi xuống. Theo một trường minh của Khổng Tước Vương giống như là vén mây tìm trăng vậy, thiên địa sáng chói vô cùng, ngũ thái không tước vương lại có thể thoát khỏi luân hồi, chạy ra khỏi địa ngục chi môn trở về hiện tại. Triển khai vĩ vũ, quang hoa chói mắt làm cho khắp thế gian đều phải buồn bã thất sắc. Mà trên đó lại có một cây vũ mao màu xanh không giống bình thường. Quang thái đầy trời gần một nửa là từ nó phóng ra ngoài, ánh sáng xanh lóng lánh, thanh vũ dài ba thước kia giống như là một cây thánh kiếm, quang mang không

ngừng lưu chuyển một cổ lực lượng bàng bạc nhưng cường đại, khí thế áp bức khiến người khó thở nổi. “Ngũ sắc hỗn độn thần vũ – hỗn độn thanh vũ!” “Này... không có khả năng.” “Đây có phải là của vị kia không?” Các nhân vật lão bối đều hoảng sợ vô cùng, rất nhiều người trong khu khách quý đều phát ra âm thanh sợ hãi. Năm đó, vị thượng cổ kia tồn tại, ngũ sắc thần quang có thể đánh rơi vạn vật, còn có một nguyên nhân trọng yếu khác chính là hắn có hỗn độn chi khí hóa thành ngũ hành thần vũ. Ngũ vũ như năm thánh kiếm có thể chém vỡ hết thảy mọi ngăn cản. Hỗn độn thanh vũ chặt đứt lực lượng của luân hồi đem Khổng Tước Vương phá vỡ cầm cố bay trở lại. Ngũ thải Khổng Tước Vương giống như là đục hỏa trùng sanh vậy, ánh sáng mờ phiêu động quanh thân. Như tái hiện lại phong thái bề ngỗ thiên hạ của tổ tiên. Chưa người nào dám có chủ ý đến hỗn độn thanh vũ, bởi vì đủ loại truyền thuyết cho thấy vị kia còn chưa có chết. Hậu duệ của hắn ai dám hạ thủ đây? Nhìn cây thanh vũ ở giữa kia, ánh mắt của Hoàng Kim Sư Tử Vương liên tục lưu chuyển, cuối cùng cũng không có mở ra Luân Hồi Chi Môn, cùng với Khổng Tước Vương giằng co thêm một lần nữa. “Hống...” Hoàng Kim Sư Tử Vương ngẩng đầu lên trời hống lớn, âm thanh giống như là thiên lôi phá không. Cường thế là tính cách của nó, là thể hiện thực lực của nó. Một con mắt lớn đại biểu hủy diệt, một con mắt đại biểu luân hồi, cho dù Khổng Tước Vương có hỗn độn thanh vũ thì như thế nào? Nó cũng đủ khả năng để chống lại. Đột nhiên sư tử vương hóa thành một đạo kim quang, hướng đến mặt đất đánh đến, lấy một tốc độ ngoài sự dự đoán của mọi người bỏ qua đối thủ hiện tại mà nhắm vào Kim Tử bay đến. Mục đích lúc đầu của nó là muốn đánh vỡ tổ hợp này, nhìn thấy Khổng Tước Vương không thể diệt sát được, nó thay đổi mục tiêu công kích, muốn đánh chết Kim Tử. Khổng Tước Vương muốn ngăn cản cũng không kịp rồi, cử việc ngũ sắc thần quang đại biểu cho thiên hạ đệ nhất tốc độ, nhưng Hoàng Kim Sư Tử Vương cũng được liệt trong nhóm này. Nó hành động trước nên rất khó mà đuổi theo kịp. Lúc này cửu mệnh bất tử thân hóa thành chín đạo quang mang, đang nhắm vào bạch hổ công kích điên cuồng, thỉnh thoảng còn đánh ra các phù tự cổ xưa màu vàng, tạo ra áp lực lớn đối với bạch hổ. Đối mặt với sư tử vương đột nhiên xuất hiện

này, Kim Tử có chút không đối phó được, nó đã thấy được đối phương đã mở ra con mắt thứ hai. Lực lượng của luân hồi phô thiên cái địa hạ xuống. Mặc dù là nó có chín mạng nhưng bây giờ đều ở trong phạm vi công kích nên rất khó mà toàn thân trở ra. Bạch hổ cũng phần nộ vô cùng, lực lượng của luân hồi cũng bao phủ cả nó rồi, ô quang phô thiên cái địa, địa ngục chỉ môn tại trên bầu trời chúng nó mở ra. Ngoài ra còn một tiểu thú bên ngoài rất bất mãn, đó chính là Kha Kha. Ở bên ngoài vòng vo một hồi lâu nó mới tiến vào được, tiểu thú nhìn thấy sư tử vương muốn đem đối thủ đánh vào luân hồi, mà nó lại ở trên biên giới của ô quang kia, lực lượng cường đại suýt chút nữa đã cắn nuốt nó. “Y nha!” Tuyết bạch tiểu thú bất mãn đến cực điểm, hô to gọi nhỏ với Hoàng Kim Sư Tử Vương, tiện tay đẩy ô quang ra ngoài. Trong khu khách quý, Tiêu Thần đầu đầu dựa vào thế, hai tay thông thả xoa huyết thái dương, tiểu thú này rốt cục cũng hạ tràng rồi. Bất quá hiện tại nó rất thái quá rồi, không còn bộ dáng trắng như tuyết kia nữa. Cực kì giống một con khỉ màu vàng, tử tế mà nhìn thì nó chính là một con khỉ hai màu đen vàng, nó vốn là có năng lực đứng thẳng như người, hiện tại lại khoát bên ngoài một bộ da khỉ, lại giống như là một người không mặc quần áo, không phân biệt rõ ràng. Đây chính là thành quả của Kha Kha khi nó vòng vo bên ngoài, Tiêu Thần không cho nó hạ tràng, sợ tiểu thú gặp phải tai nạn, có đôi khi nó rất mơ hồ, cũng có đôi khi nó rất cơ trí. Trong đấu thú cung mỗi ngày đều có đấu thú chiến tử, lông da quý giá được xử lý chính đáng bán đến phương bắc. Kha Kha tại đấu thú cung vòng vo một vòng lớn, liền chọn lấy một bộ da khỉ ngụy trang lên người của chính mình. Càng khiến người ta không nói gì là nó từ một tiểu thiếu gia nào đó ở khu khách quý ‘mượn’ một bộ quần áo mặc lên người chính mình, phòng ngừa da thú rơi ra. Ngụy trang như thế hơn nữa lại đứng thẳng người di chuyển, người bình thường không phân chỉ cho rằng đây là một con khỉ nhỏ cao một thước mà thôi. Nếu không phải Tiêu Thần quá quen thuộc với nó, nhìn với cặp mắt to linh động kia liền nhận ra nó. Nói không chừng sẽ bị nó lừa gạt đây. Trong khu khách quý, tất cả mọi người đang xem cuộc chiến trước màn hình thủy tinh lớn đều giật mình há to miệng ra, như thế nào đột nhiên lại xuất hiện một tiểu hầu tử đây ? Không phải chỉ là sáu con thánh thú thôi sao

? Như thế nào xuất hiện con thứ bảy đâu ?” “Tiểu hầu tử từ chỗ nào ra ?”

“Ảo giác, nhất định là ảo giác” “Không thể nào, ta nhìn rõ lắm rồi, như thế nào lại xuất hiện một tiểu thú đây ?” Lực lượng luân hồi muốn đem Kim Tử và bạch hổ thôn phệ khiến cho hai thú đã không còn ấu ả nữa. Cả hai đều bày ra thần thông chống lại hắc ám lực đáng sợ kia. Nếu như bị đánh vào luân hồi thì kiếp này cũng xong rồi, với ngạo khí của chúng nó thì như thế nào lại cam tâm tâng ? Hơn nữa đột nhiên bị ra ta bất ngờ như vậy. Hắc vụ đã đưa bọn họ bao phủ vào trong rồi, tiếng xích sắt cũng rõ ràng hơn nhiều. Nhưng là hai thú đang cố gắng tránh né, ánh sáng ngọc chiếu vào trong hắc ám, Kim Tử đánh ra từng đạo kim quang, cùng lúc đó những tự phù xung quanh tiểu bạch hổ cũng đã bắt đầu rung động lên, phát ra năng lượng ba động thật đáng sợ. Mà ngay lúc này, hoàng kim sư tử đã đi đến mặt đất, theo nó xuống đến gần, lực lượng luân hồi càng cường thịnh hơn nhiều, nó muốn đem hai thú đánh vào trong luân hồi. Nhưng lúc này Kha Kha đã di chuyển rồi, hóa thành một đạo kim quang vừa vọt rơi xuống phía trước Hoàng Kim Sư Tử Vương rồi sau đó liền tiêu thất giống như là thuận di. Lần thứ hai xuất hiện thì đã an ổn ngồi lên trên lưng của hoàng kim sư tử. Thở hỗn hển cầm lấy những sợi lông như tơ vàng trên sư tấn. Trong khu khách quý dường như truyền ra âm thanh của ‘cầm’ rơi trên mặt đất. Cơ hồ tất cả mọi người xem cuộc chiến đều há hốc mồm ra, đầu tiểu hầu tử này có lai lịch ra sao đột nhiên vừa đến đã cười lên lưng hoàng kim sư tử rồi ? Rất điên cuồng. Mọi người quả thực không thể tin vào cảnh tượng trước mắt được. Đệ thất thánh thú này như thế nào có thể đi vào trong sân đây ? Cũng có can đảm hướng đến sư tử vương ra tay. Mọi người quá mức kinh ngạc rồi. Hoàng Kim Sư Tử Vương bị người khác quấy rầy ngoài ý muốn khiến nó trong phút chốc liền đóng lại luân hồi chi nhãn ngay sau đó cả người phát ra kim quang chói mắt. Bộc phát ra hoàng kim thần hỏa, muốn đem Kha Kha đánh bay đi. Nhưng sau đó tất cả mọi người đều thấy được tiểu thú tại trong sát na bị đánh bay đi liền tùm được bờm của hoàng kim sư tử, giống như là ‘tựa lưng vào núi’ (Một thế vật) đánh ngược lại, đem Hoàng Kim Sư Tử Vương ném ra ngoài, còn nó nhẹ nhàng rơi xuống tại chỗ. Trong tay còn có hai nắm sư tấn chói mắt. Tất cả mọi người đang xem cuộc

chiến ở trước màn hình thủy tinh đều trợn tròn mắt. Lại có thể đem Hoàng Kim Sư Tử Vương ném bay ra ngoài ? Nếu như không phải trên đôi tay nhỏ của nó còn có hai năm lông sư tử rất trân quý kia thì mọi người không thể tin vào cảnh tượng trước mắt được. Tiểu thú to gan lớn mật này làm cho người khác cảm thấy không chân thật, làm cho tất cả mọi người cảm thấy phát ngốc đi. “Ta hôm nay uống nhiều quá hả ? Như thế nào cảm giác hôn mê đây ?” “Ta cũng cảm giác được hơi choáng đầu.” “Vừa rồi nhất định ta nhìn lầm rồi, nhất định là đang nằm mộng.” Người này vừa tự nói vừa hung hăng đánh chính mình một cái, kết quả là đau đến nổi la lớn lên. “Ảo giác, ảo giác đáng chết như thế nào lại xuất hiện rồi ?” Cố gắng ổn định lại tâm tình của mình. “Y nha nha nha...” Tiếp đó nó bắt đầu lầm bầm hô nhỏ. Âm thanh non nớt như là em bé đang tập nói rất rõ ràng thông qua màn hình thủy tinh truyền đến trong tai từng người.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 195: Hoàn Tảo Tứ Thánh

Chương 195: Hoàn Tảo Tứ Thánh

Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy nguồn 4vn.eu

Kha Kha xuất hiện như vậy làm cho rất nhiều người trước màn hình thủy tinh đều bị trật khớp cằm, biểu hiện của tiểu thú này khiến cho mọi người sợ ngây người. Âm thanh non nớt kia lại rõ ràng như vậy nhắc nhở mọi người đây không phải là ảo giác. “Trời ạ, đây không phải là ảo giác.”

“Chuyện gì đang xảy ra, từ chỗ nào xuất hiện đệ thất tiểu thú đây ? có phải

hay không chính là huynh đệ của hầu tử gọi là Kim Tử kia ?” “Truyền thuyết rằng Kim Tử kia chính là hậu duệ của thiên thần, chẳng lẽ tiểu kim hầu tử này cũng là hậu duệ của thiên thần sao ? Vô luận là trong khu khách quý hay là trong các phòng bình thường, tất cả mọi người đều sôi trào hẳn lên, tiểu thú thứ bảy này cường thế gia nhập vào như vậy khiến cho mọi người khó tin là thật. “Hống...” Trong chiến trường, Hoàng Kim Sư Tử Vương sau khi bay ngược ra sau liền lộn một vòng trên không trung mới ngừng thân hình lại rơi xuống đất, ngửa mặt lên trời rít dài chấn động lỗ tai của mọi người. Điều này đối với nó mà nói chính là một loại sỉ nhục. Cư nhiên lại bị một tiểu hầu tử nhỏ xíu vút bay lên, tổn hại tôn nghiêm của nó rất nghiêm trọng. Xoát Con mắt ở giữa đầu của hoàng kim sư tử vương trong sát na liền mở ra, huyết quang băng hiện lại, nhắm thẳng vào Kha Kha. Bầu trời bị một mãnh đỏ chói, hủy diệt chi quang xuất hiện khiến cho hết thảy các màu sắc khác ảm đạm hơn rất nhiều, trước cổ lực lượng hủy diệt này không vật nào có thể kháng cự được! Sưu Nhưng là ngoại sự dự đoán của mọi người, Kha Kha đột nhiên biến mất bóng dáng, từ một phương hướng khác xuất hiện lại thân ảnh, trốn khỏi ánh sáng hủy diệt kia. Điều này khiến cho mọi người quan chiến sợ hãi không thôi, ngũ sắc thần quang của không tước vương xuất ra khó khăn lắm mới có thể ngăn cản được hủy diệt chi nhãn của hoàng kim sư tử vương, còn tiểu thú này lại có thể dùng tốc độ tránh né. Trong khu khách quý, Tiêu Thần kinh ngạc một trận, từ lúc Kha Kha rời đi thì hẳn phát hiện ra tốc độ của tiểu thú này rất đáng ngờ, hiện tại có thể xác nhận được tiểu thú này đã nắm giữ một thần thông mới. Có lẽ nó cảm giác được tiểu quật long tiến bộ cho nên cũng cảm thấy gấp gáp rồi. Đôi mắt của sư vương lạnh vô cùng, đối với nó là nói thì tiểu thú này rất ngê tởm rồi. Tránh thoát không nói đến lại còn có thể hướng đến nó huy động tiểu trảo khiêu khích. Xoát Hủy diệt chi nhãn đóng mở liên tục, ánh sáng hồng huyết bao phủ khắp phiến không gian này, mà khu vực của Kha Kha hoàn toàn bị nhiễm đỏ, hoàng kim sư tử lạnh lùng đến đáng sợ, không ngừng phát ra huyết quang, không lưu tình đuổi giết. Tiểu thú tuyết trắng tức giận, mặc dù trang phục của nó như một tiểu hầu tử nhưng không nghĩ lại bị so sánh ngang hàng với kim hầu tử kia. Không tiếp

tục tránh né nữa mà tiểu thú trào nhẹ nhàng vẽ một cái, một đạo kim sắc quang mạc chắn trước người nó, rồi sau đó cứ nhiên lại đi đến vào trong huyết quang, nhắm vào hoàng kim sư tử vương. Mọi người đang xem cuộc chiến đều xôn xao hẳn lên, đây chính là kim quang gì lại có thể ở bên trong hủy diệt ánh sáng ? Làm cho huyết quang phô thiên cái địa kia mất đi tác dụng, hủy diệt ánh sáng không cách nào đánh vỡ nát nó ra. Sưu Kha Kha đi đến gần hoàng kim sư tử vương thì tiểu trào rất nhanh vẽ một đường, kim quang chói mắt liền bao phủ lấy sư tử vương. Sau đó quang mang chói mắt đem theo hoàng kim sư tử vương bị giam cầm lên trên không trung. Kha Kha dùng lực huy động tiểu trào, trực tiếp đem Hoàng Kim Sư Tử Vương ném ra ngoài. “Bịch” Đất cát bay lên, kim quang tiêu tán, hoàng kim sư tử vương bị nện xuống đất, mặt đất bị hãm sâu xuống, xuất hiện một cái hố to đầy khe nứt. Mọi người quan chiến trước màn hình thủy tinh đều kinh hô ra tiếng. Nếu như nói tiểu thú này lúc đầu tiên khi ra trận ném bay sư tử vương có thể xem như là may mắn thì bây giờ không phải là may mắn rồi, kim quang ngạnh phá hủy diệt chi quang, mạnh mẽ đánh ngã sư tử vương. Tuyệt đối chính là thực lực. Huyền hoàng đấu thú cung sôi trào hẳn lên. Đây không thể không làm cho người khác khiếp sợ, không thể không làm cho người khác xôn xao. Thực lực của hoàng kim sư tử vương kia quá rõ ràng rồi! Khổng tước vương tinh thông cấm kị thần quang trong truyền thuyết, cùng với một cây hỗn độn thần vũ trong tay khó khăn lắm mới có thể ngăn cản nó mà Kha Kha lại đem nó đánh ngã khiến cho người ta không thể không sợ hãi. Kha Kha thở hỗn hển, ồ a lầm bầm hai tiếng. Tất cả mọi người xem cuộc chiến không biết phải làm gì để biểu đạt tâm tình của chính mình rồi, thật sự có cảm giác không biết phải nói gì. Là người đem hoàng kim sư tử vương phóng ngã xuống lai còn thở hỗn hển như vậy nữa. Sư tử vương kia chỉ có thể nổi điên lên mà thôi. Ngoài sự liệu của mọi người, hoàng kim sư tử vương kia lạnh lùng để đáng sợ, không có phát ra âm thanh hống giận dữ, chỉ là ngồi chồm hổm trên không trung lạnh lùng nhìn Kha Kha, cũng không có phát động công kích nữa, không có bất cứ động tác nào. Tiểu thú bất mãn hô vài tiếng rồi không thèm để ý đến hoàng kim sư tử vương nữa mà nhắm về phía của kim tử cùng với bạch hổ đi đến. Bạch hổ

như lâm phải đại địch, lùi lại vài bước tách ra khỏi kim tử tinh tảo nhìn vào tiểu thú. Mà kim tử sớm đã nổi giận, tảo bạo chia ra là chín, chín đạo kim quang đem Kha Kha bao phủ vào trong. Kim tử rút gào một trận, đối với trang phục của Kha Kha như vậy điều đạt ra sự bất mãn của nó. Nhất là tiểu thú mới vừa rồi cố ý đem thất thải quang mang bỏ qua sáu màu, cuối cùng hiện ra một màu kim quang. Rõ ràng là giả tạo thần thông của nó, làm cho kim tử tức giận vô cùng. Mọi người đang xem cuộc chiến thấy hai con kim hầu tử chống lại nhau như vậy đều hết sắc kinh ngạc. Đúng vậy, bọn họ vốn đã nhận định Kha Kha cùng với kim tử có liên quan với nhau, thật không ngờ cuối cùng lại động thủ. Kim tử cao một thước, Kha Kha cao hơn một thước, quanh thân chúng nó đều có kim quang lập lòe, thần dị vô cùng. Sưu sưu. Chín đạo kim quang đều đồng thời di chuyển, cửu mệnh bất tử thân của kim tử từ các phương hướng khác nhau tấn công Kha Kha. Tốc độ nhanh như thiểm điện. Xoát... Kha Kha lại nhanh hơn, tiêu thất tại chỗ... Rồi sau đó trong sát na liền xuất hiện phía sau lưng một đạo kim quang. Gắt gao kéo một cái đuôi. Bạch Chân thân của kim tử bị Kha Kha nắm đuôi ném bay đi, nện trên mặt đất phía xa xa. Phát điên! Kim tử đã phát điên rồi, cửu thân đồng thời di chuyển, chín đạo kim quang nhắm Kha Kha đánh đến. Cho dù người có cửu mệnh bất tử thân hay là bốn tôn thì Kha Kha không chút nào e ngại, tiểu thú trao về một cái, một mảnh thần quang hiện ra, đem chín đạo kim quang toàn bộ tiêu diệt. Kim tử phần nộ vô cùng rồi, nó từng nhìn thấy qua thủ đoạn của tiểu thú, rõ ràng là thất thải quang mang nhưng bây giờ lại giả mạo kim quang của nó, đương nhiên là uy lực cũng không có nhỏ hơn bao nhiêu nhưng lực lượng lại càng thêm tập trung lại. Toàn bộ thông qua kim quang hiển thị ra. Sưu sưu sưu Kim tử liều mạng rồi, từng đạo kim quang bay đến, đồng thời cửu mệnh bất tử thân lại càng tấn công điên cuồng hơn. Kha Kha trong nhất thời trở nên có chút chật vật, bất quá tốc độ của nó lại nhanh hơn rất nhiều, tránh thoát cửu thân, quay đầu lại thờ hồn hèn chỉ vào kim tử có ý tứ như ta không sợ ngươi. Trong một mảnh quang mang sắc sỡ, người tinh mắt có thể phát hiện ra bảy màu được lóe lên nhưng lại rất nhanh hóa thành một đạo kim quang, phô thiên cái địa hướng kim tử bao phủ xuống. Đạo quang mạc này giống như là nó đối phó với sư

tử vương vậy, Kha Kha âm thầm huy động tiểu trảo liên tục, sử dụng tam trọng lực lượng thất thải hợp nhất thành kim quang. Cấm cố! Thần thông làm cho sư tử vương vô lực lại hiện ra, chín tên kim tử đều xuất hiện trên không trung, tiểu thú tuyết trắng đem chín tên bọn chúng nện trên mặt đất, cuối cùng chạy như bay đến phía trước một đạo kim quang, hung hăng giảm lên cái đuôi của đối phương. Hành động hề hề cuối cùng này lại làm cho tất cả mọi người quan chiến không thể hiểu nổi, đột nhiên đập lên đuôi của đối phương một cái ? Đây là sao ? Chẳng lẽ rút thần lực vào đó phong bế thân thể của đối phương ? Kim tử đau nhức gờ chân rống giận lên, chỉ có nó biết rõ hành động của tiểu thú nghê tằm này. Kim tử không chịu thua, lần nữa hóa thành chín vọt qua, cùng lúc đó khổng tước vương trên không trung phát hiện đồng bọn không địch lại cuối cùng cũng ra tay rồi, ngũ thải thần quang hạ xuống. Kha Kha đối với ngũ thải thần quang có chút coi trọng, tránh né công kích của kim tử, chăm chú huy động tiểu thú trảo nhằm bầu tránh đánh lên. Ngũ thải quang hoa lóe ra, tất cả mọi người đều kinh hô lên, Kha Kha lại có thể đánh ra ngũ thải thần quang, cùng với chùm sáng trên bầu trời giống nhau như đúc. “Tiểu thú này có lai lịch ra sao ?” “Chẳng lẽ cũng là hậu duệ của thiên thần, đồng thời tinh thông thần thông của kim tử và khổng tước ?” Điều này không thể không làm cho người ta giật mình. Xoát Xoát Xoát Ngũ thải thần quang chấn động liên tục, hai luồng thần quang va chạm liên tục trên bầu trời. Cuối cùng Kha Kha lại có thể đem ngũ thải thần quang của khổng tước vương đánh nát Khổng tước vương bị ngũ thải thần quang của Kha Kha đánh bay lên trời cao, bay xa hơn mười thước mới ổn định thân hình lại. Mọi người xôn xao không thôi, quá nghịch thiên rồi. Chỉ có sư tử vương trong sân tĩnh táo dị thường, đôi mắt lóe ra hai đạo ánh sáng lạnh như băng, chăm chú nhìn vào từng động tác của Kha Kha. Kha Kha bất mãn huy động tiểu thú trảo, giống như đang nói là không được tính là gì, thái độ như vậy quả thực là đang khảo nghiệm thần kinh của mọi người, làm cho mọi người đang xem cuộc chiến có cảm giác muốn phát điên. Ngay sau đó tiểu thú đánh lui kim tử, dừng dừng đi về phía bạch hổ. Mọi người quá sôi trào rồi. Không biết từ chỗ nào xuất hiện tiểu thú này, thật sự muốn ‘hoành tảo lục thánh’ sao ? Ngay khi mọi người đang kích

động thì trên màn hình thủy tinh xuất hiện sáu bóng người, sáu lão nhân như sáu làn khói nhẹ bay vào trong chiến trường, đem Kha Kha bao vào giữa. Trong khu khách quý Tiêu Thần đứng lên, hẳn biết xuất hiện vấn đề rồi. Bất quá hẳn còn chưa có hành động, tiếng động rầm rĩ vang lên trong huyền hoàng đấu thú cung, cơ hồ tất cả mọi người đang quang chiến đều quát to lên. “Tránh ra, không nên làm khó tiểu thú” “Để cho trận đấu được tiếp tục.” “Không nên gây khó khăn cho đệ thất tiểu thánh thú này.” Năm vạn người xem đều có hơn phân nửa gọi lên, bọn họ không có để ý đến quy cũ nữa rồi, khó lắm mới xuất hiện một tiểu thánh thú thần kì như vậy, mọi người muốn chứng kiến tiểu thú đại phát thần uy, hoành tảo lục thánh. Càng gây cản càng tốt, bọn họ cũng không có quan tâm đến quán quân cuối cùng là ai, chỉ cần trận đấu đặc sắc là đủ. Rất nhanh, mấy ngàn người lao ra khỏi phòng, hướng đến đấu thú thai kéo đến, đem nơi này bao quanh. Mà càng có người người đang kéo đến, rất nhanh tụ tập hơn vạn người. Ngoại trừ hai con long vương đang tranh đấu trên bầu trời ra, kim tử, bạch hổ, khổng tước vương, hoàng kim sư tử cương đều bình tĩnh nhìn tất cả, không có ra tay nữa. Bị sáu lão nhân bao vây vào giữa, Kha Kha mơ hồ nhìn bọn họ, thân thể đứng thẳng, vươn ra hai móng vuốt nhỏ, một bộ dáng khó hiểu. Thậm chí còn nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn một lão nhân lưng đeo thần kiếm. Bộ dáng ngây thơ và chân thật của nó khiến cho các nữ quan chiến đều cảm thấy đồng tình. “À, nhìn gần lại phát hiện ra nó lại có bộ dáng ngây thơ khờ khạo đến thế.” “Cặp mắt to linh động kia thật là rất đáng yêu.” “Này, mấy lão đầu các người mau tránh ra. Để cho tiểu thú đáng yêu này tiếp tục tranh đấu.” “Các người có phải hay không muốn ám toán ? Muốn đem thánh thú cường đại này đuổi đi ? Nếu như không có nó tham gia thì trường đấu thú đại tái này hữu danh vô thực rồi!” Sáu lão nhân đến đều là sáu cường giả được người khác mời đến, nhưng đối mặt với chúng nhân đang phần nộ kia có cảm giác vô lực. Ngay lúc này thì người phục trách ở tam đại đấu thú cung này này đã thống nhất ý kiến, để cho trận đấu được tiếp tục! Đồng thời phái người ra khuyên bảo, để cho mọi người nhanh chóng giải tán đi. Không thể không nói, quyết định đưa ra rất quyết đoán, trong khoảng thời gian ngắn làm ra phán đoán chính xác như vậy, nếu

không thì một khi tiểu thú không thể tiếp tục thi đấu thì mấy vạn người đang xem chiến khăng định sẽ bạo động. Nhưng là, ngay khi sáu đại cường giả vừa rời khỏi, mọi người quan chiến muốn thối lui về thì Kha Kha lại xuất hiện vấn đề. Nó cư hướng hướng đến mọi người gật gật đầu, bộ dáng ủy khuất đi ra ngoài trận chiến. “À, tiểu thú bị mất hứng đó mà.” “Biểu tình của tiểu thú này quả thực rất phong phú, tâm tình giống như là một người bình thường, rất đáng yêu.” “Tiểu thú cảm thấy ủy khuất, không muốn tham gia thi đấu.” “Thế sao được, ta còn muốn xem nó hoành tảo lục thánh đây.” Người phụ trách ở tam đại đấu thú cung liền nhanh chóng xuất hiện trước mặt Kha Kha. “Chúng ta cho phép người tham gia thi đấu.” Tiểu thú không nói lời nào, chỉ là ủy khuất lắc lắc đầu. “Tại sao người lại không tham gia ? Chủ nhân người là ai ?” Kha Kha vẫn mang theo bộ dáng ủy khuất, dùng sức lắc đầu. Mấy người phụ trách đã đổ mồ hôi rồi, một người trong đó lau mồ hôi nhỏ giọng tự nói: “Gặp quỷ rồi, nơi nào xuất hiện tiểu thú này, như thế nào nó mới chịu đi lên đấu thú thai đâu ? Nếu không chúng ta sẽ rất khó xử.” Nghe như vậy, đôi mắt sáng của tiểu thú lộ ra một tia giao hoạt, rất nhanh ngồi chồm hồm xuống, dùng móng vuốt nhỏ vẽ lên trên mặt đất. Trong đầu mấy người phụ trách nhất thời tối đen một mảnh. Mẹ à, đây là tiểu thú hay là một tiểu yêu tinh đây ? Làm gì có ủy khuất như vậy ? Rõ ràng là muốn đoạt lợi ích đây mà. Kha Kha vẽ lên trên mặt đất đúng là hình ảnh xá lợi thánh thú niết bàn của Phật đà mà bọn họ công bố ra bên ngoài. “Tiểu thú người đúng là tiểu quỷ mà. Người tham gia thi đấu là vì muốn lấy hạt xá lợi tử này sao ? Vì sao không tham gia sớm một chút ?” Hiện tại không riêng gì người phụ trách của tam đại đấu thú cung mà những người đang xem cuộc chiến khác cũng nhìn ra tâm tư của tiểu thú này. Kha Kha kiêu ngạo cố gắng ưỡng ngực, không nói điều gì, rất trầm ổn, rất yên tĩnh nhìn mấy người bọn họ. “Phiền toái!” Mọi người nhìn lẫn nhau, cuối cùng nói: “Người đi tiếp tục trận đấu đi.” Kha Kha không hề nói gì, quay đầu hướng đến bên ngoài đi ra. Trong đầu của mấy người phụ trách này lại được một mảnh đen tối. Tiểu thú này muốn bắt bí bọn họ rồi: “Hảo! Nếu như người đánh bại lục thánh thú thì vương xá lợi cho người!” Sau đó hắc nhỏ giọng: “Ta nghĩ không ai bắt mẫn...” Suir Kha Kha rất dứt khoát, nghe như

vây liền hóa thành một đạo kim quang, hướng đến trong chiến trường. Tiêu Thần ở đám người bên ngoài thấy tất cả, xoa xoa mồ hôi trên trán. Tiểu thú này thật là...Hắn từng dạy nó là khi nói điều kiện phải bình tĩnh, phải thông dong... Một khắc sau, trong đấu thu thai khôi phục lại bình tĩnh, tất cả mọi người đều lui ra ngoài, tiếng hoan hô hơn vạn người như tiếng sấm oanh tạc. Mà người của tam đại đấu thú cũng lại vội vàng hành động, hướng đến chủ nhân của lục thánh thú làm tốt công tác, dù sao con thánh thú thứ bảy này chen ngang tiến vào trận đấu đối với chủ nhân của lục thánh thú mà nói thì có chút quá phận. Nhưng trong chiến trường ngoại trừ hai con long vương ra thì bốn con thánh thú còn lại đều có ý liên thủ với nhau, lạnh lùng nhìn Kha Kha. Mà biểu hiện của Kha Kha lại làm cho người ta kinh ngạc vô cùng, tiểu thú nổi lên thần sắc không cần, nghiêm trang đi đến giữa sân, hướng về bốn phía chỉ một cái. Dĩ nhiên ý muốn nói là tứ thánh thú cùng lên một lượt. Có thể nói là kiêu ngạo vô cùng! Không còn là tiểu thú hay vui đùa ầm ĩ nữa, Kha Kha lúc này lại nghiêm túc rất hiếm thấy, ngay cả Tiêu Thần cũng cảm giác có chút khó tin. “Hống...” Bốn con thánh thú sau khi hống lớn hoặc trường minh đều động loạt di chuyển, hướng về Kha Kha đi đến. Con mắt của Sư Vương mở ra, huyết quang bắn tung tóe, hủy diệt chi quang quét ngang tiểu thú. Bạch hổ bay lên, thần vân phù hiện ra, phù chữ đầy trời hướng về Kha Kha bay đến. quanh thân kim tử phát sáng lập lòe, chín đạo ánh sáng kèm theo chín đạo lôi điện nhắm về phía Kha Kha. Khổng tước vương hót dài một tiếng, ngũ thải thần quang được xưng là vô vật bất xoát, vô vật bất phá bắn thẳng đến Kha Kha. Về mặt tiểu thú ngưng trọng, một đôi mắt to tràn ngập linh khí bắn ra hai đạo thất thải quang mang, lúc này không còn tiếp tục ẩn dấu lực lượng nữa. Xoát Thất thải quang mang thoáng hiện ra đồng thời phân tán ra khắp bốn phương tám hướng. Tiểu thú trào huy động liên tục, thất thải quang mang sắc sảo trở thành duy nhất của thiên địa, làm có tất cả ánh sáng khác cũng mất đi màu sắc vốn có của nó, nhất phá, bách phá, những công kích khủng bố xung quanh nó toàn bộ bị phá giải. Sư Tiểu thú trắng di chuyển, dĩ nhiên là giam cầm bạch hổ, sau đó đập lên đầu của nó bay lên trời. Xoát xoát xoát Liên tục tiêu thất giữa hư không, đột ngột xuất hiện trên thân thể của Sư Vương,

tại trong quá trình này nó đánh nát năm đạo hủy diệt chi quang, lại mạnh mẽ đem lực lượng luân hồi bức lui lại hai lần. Biểu hiện như vậy khiến cho mọi người sợ hãi quên cả kêu to, rất lâu sau mọi người trước màn hình thủy tinh vẫn chưa khỏi trạng thái hóa đá, quả thực làm cho người ta rất sợ hãi rồi. “Trời ạ!” “ Không thể tin được!” Cho đến khi tiểu thú an ổn ngồi trên lưng của sư vương, mọi người mới giật mình lên tiếng. Tiểu thú không phải cậy mạnh làm nhục sư tử vương, bởi vì nó cảm giác được sư tử vương vẫn chưa mở ra con mắt thứ ba, muốn mở con mắt đó ra quả thực rất khó khăn, Kha Kha cảm giác được sự uy hiếp của tử vong. Cho nên lúc này mục tiêu của nó chính là con mắt thứ ba kia.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 196: Thiên Địa Thất Âm

Chương 196: Thiên Địa Thất Âm Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy nguồn: 4vn.eu

Tiểu thú Kha Kha hoành không xuất thế, cường thế nhúng tay vào tranh đấu cùng lục thánh thú, lấy lực lượng bản thân thay đổi kết cục toàn bộ, làm cho mọi người quan chiến sôi trào. Tiểu thú đáng yêu này thi triển ra thần thông phi phàm, ngạnh kháng tứ thánh không bị rơi xuống hạ phong, giờ phút này lại càng mạnh mẽ, nhảy lên trên sống lưng của hoàng kim sư tử vương, công kích cường hãn đã hoàn toàn đốt cháy tâm tình của mọi người quan chiến, Vô luận là già hay trẻ đều không tự chủ được hô lớn lên, sau đó tiếng kinh hô hưởng ứng theo vang khắp huyền hoàng đấu thú cung. Sự cường hãn của Hoàng Kim Sư Tử Vương quá rõ ràng, nó có thể đánh bại cao thủ thức tàng cảnh giới, nhưng lúc này lại bị tiểu thú mạnh mẽ chiếm thượng phong, không thể không nói hành động của Kha Kha đã vượt qua mọi sự dự

liệu của mọi người. “Tiểu thú...” “Tiểu thú...” “Đệ thất thánh thú...” Giờ phút này Kha Kha không hề an tâm chút nào, hiện tại đang đối phó với con mắt thứ ba của Hoàng Kim Sư Tử Vương, xung quanh con mắt này có hỏa diễm bùng cháy, dường như có thể mở ra bất kì lúc nào. Một cỗ lực lượng kỳ dị đầy đáng sợ mặc dù còn chưa phát ra nhưng cũng đủ để làm cho người ta sợ hãi trong lòng. Tuyệt đối rất kinh khủng. Một con mắt đại biểu cho hủy diệt, một con đại biểu cho luân hồi thế con còn lại là lực lượng gì đây ? Không một ai có thể đoán ra, nhưng không thể nghi ngờ nó rất đáng sợ, rất mạnh mẽ. “Y nha...” Kha Kha dường như có chút lo lắng, mặc dù đã ngồi trên lưng của Hoàng Kim Sư Tử Vương nhưng con mắt thứ ba lại không bị thất thải quang mang giam cầm, có thể thay đổi thông thả. Mà xung quanh con mắt thứ ba kia lại khó có thể bị thất thải quang mang bao phủ, dường như đã tạo thành một mảnh thiên địa. Xung quanh ngoại trừ có hỏa diễm xuất hiện ra lại còn có rất nhiều kí tự phù chú. Lộ ra bộ dáng tang thương cổ lão, giống như là tế văn hướng về chốn u minh cung kính kêu gọi một lực lượng nào đó xuất thế. Xoát. Thất thải quang mang lóe lên, Kha Kha liên tục huy động tiểu thú trào, hung hăng nhắm vào con mắt thứ ba đánh đến, quang mang chói lóa, hà quang thiểm thiểm, sắc màu dày đặc, nhưng thần thánh hà quang lại khó có thể tiếp cận được, không thể cầm cố con mắt kia. Kinh địch! Tiểu thú Kha Kha lần đầu tiên gặp phải đối thủ không dễ dàng chiến thắng. Trong khu khách quý, trong lòng Tiêu Thần rất khẩn trương, sợ tiểu thú gặp chuyện ngoài ý muốn. Phải biết rằng Hoàng Kim Sư Tử Vương mặc dù còn nhỏ như thế nhưng lại có được thần thông kinh khủng như vậy. Cho là một ấu thú nghịch thiên cũng không quá đáng. Mới vừa rồi bên trong khu khách quý hẳn có nghe được một vài lão nhân này dường như đối với Hoàng Kim Sư Tử có lai lịch khó mà tưởng tượng được. Trong chiến trường, Hoàng Kim Sư Tử mặc dù đang đứng giữ không trung, cái đầu thứ ba không tính là có ảnh hưởng lớn nhưng con mắt thứ ba trên đó dường như sắp mở ra, xuất hiện một khe hở nhỏ. Tiểu thú đem thất thải quang mang hóa thành hình một thanh đao nhận, đang hung hăng đánh xuống, lưu quang lóe lên giống như là từng viên lưu tinh. Không ngừng hướng về khắp bốn phương tám hướng bắn đi. Tất cả mọi người đều cảm

thấy rất kích thích, đây mới chính là thánh thú đỉnh quyết đấu. “Y y nha nha...” Dường như cảm giác được rất khó khống chế được “Quy xác nhân” này, tiểu thú kêu lên sau đó nhảy xuống đất, huy động ánh sáng bảy màu đem hoàng kim sư tử vương đang bị cầm cổ hung hăng nện xuống đất. “Oanh” Đấu thú thai lay động kịch liệt, hoàng kim sư tử vương bị hung hăng nện trên mặt đất, đất cát bay lên, một cái hố sâu thật lớn xuất hiện bên trái giải đất. Từng khe nứt rộng khoảng nửa thước hướng về khắp bốn phương tám hướng lan tràn ra. Có thể tưởng tượng được lực đánh vào kinh khủng bao nhiêu. Đồng thời có thể thấy được thân thể của hoàng kim sư tử vương mạnh mẽ bao nhiêu. Dưới thần thông bất phàm của Kha Kha tác dụng, nó lại không có một chút thương tích nào, từng sợi lông như tơ tằm run lên mãnh liệt, thần uy lẫm liệt đứng lên. Nhưng mà Kha Kha như thế nào lại cho nó cơ hội hít thở đây, thất thải quang mang lần thứ hai lóe lên, không hề có động tác dư thừa nào đưa hoàng kim sư tử lên cao rồi sau đó mạnh mẽ đập xuống! Làm liên tục như thế khiến cho hoàng kim sư tử vương có thân thể cứng rắn hơn tinh thiết cũng khó có thể thừa nhận nổi. Cho đến lần thứ sáu mươi ba bị đập xuống mặt đất thì miệng mũi của sư tử vương đã xuất hiện một vết máu nhè nhẹ. Hoàng kim sư tử vương từng mạnh mẽ vô cùng như không gì có thể chiến thắng được lại bị tiểu thú đánh cho thổ huyết! Nó tuy rất muốn mở ro con mắt thứ ba kia, xung quanh con mắt đó có thần diễm bùng cháy, lại có những phù văn như ẩn như hiện nhưng lại không cách nào có thể mở ra được. Dường như để mở được nó ra tốn rất nhiều tinh nguyên. Hoàng kim sư tử vương lúc này bị tiểu thú đánh đến nỗi phải dừng lại ý định mở con mắt thứ ba kia ra. Ba con thánh thú khác trong khắp quá trình này đều trơ mắt nhìn mà không hề xuất thủ bởi vì hoàng kim sư tử vương quá cường thế rồi. Bị một tiểu thú lai lịch không rõ nhưng lại mạnh mẽ hơn nhiều đánh cho một trận rất phù hợp với tâm lý của nó. Oanh! Âm! Oanh! Lại thêm hai mươi mấy lần oanh tạc, Hoàn kim sư tử vương đã bị tiểu thú thu thập không còn gì rồi. Mặc dù đôi mắt của nó lạnh như băng nhưng đã không còn cố gắng tránh né nữa rồi. Nó cảm giác được thủ đoạn của tiểu thú này mạnh mẽ hơn nó. Căn bản không cách nào đột phát. Khắp miệng mũi đều tràn đầy máu, sư tấn màu vàng rực rỡ đều bị

máu tươi nhiễm đỏ, huyết thủy toát ra ánh sáng chói mắt, bên trong đó lại có màu vàng rực nhẹ nhàng toát ra. Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến ở trước màn hình thủy tinh lớn ở trong khu khách quý hay là khu vực phổ thông đều ngây người. Tiểu thú này quá nghịch thiên rồi, mạnh mẽ đánh ngã hoàng kim sư tử. Cứ tiếp tục như vậy thì đánh chết cũng không phải là vấn đề khó khăn gì. Đương nhiên mọi người cũng có chút tiếc nuối. Nếu như hoàng kim sư tử vương bị tiểu thú đánh chết thì rất đáng tiếc. Mọi người chưa được nhìn thấy con mắt thứ ba kia của nó rồi cuộc là có lực lượng kinh khủng nào thì bị tiểu thú dùng lực lượng mạnh mẽ ép buộc nó ngưng ý định mở con mắt kia ra. Thành công đánh vỡ uy hiếp rồi nên Kha Kha không còn khẩn trương nữa. Tùy tâm sở dụng mà đánh sư tử vương. Ba con thánh thú bên cạnh rốt cuộc cũng đã di chuyển rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không cách nào có thể khống chế tiểu thú mà sẽ bị nó đánh bại từng con một. Hoàng kim sư tử vương cũng bị giáo huấn đủ rồi. Bạch hổ tiến lên từ bên trái, thân ngoại hóa thân rời khỏi cơ thể vọt qua. Xung quanh thân thể phiêu phù vô số kim chúc văn tự tọa nên một lực lượng cuồng bạo đánh về phía tiểu thú. Kim tử cửu mệnh bất tử thân đồng thời di chuyển, bên trong kim quang có lẫn một ít tử sắc thiên lôi rồi sau đó đột nhiên hợp nhất bay thẳng đến tiểu thú. Khổng tước vương với ngũ thái thần quang rực rỡ từ trên bầu trời công kích xuống. Đương nhiên đây không phải là thần quang bình thường mà là thần quang từ trong cây hỗn độn thần vũ phá vỡ luân hồi. Ngay cả hủy diệt chi nhãn và luân hồi chi nhãn của sư tử vương cũng khó có thể khống chế được. Linh giác nhạy cảm của tiểu thú đã cảm giác được sự nguy hiểm liền ‘Sưu’ một tiếng biến mất tại chỗ mà không dám ngạnh kháng lại mà trốn khỏi sự vây kích kinh khủng kia. Mặt đất vững vàng bên dưới như là một trang giấy bị bỏ vào lò lửa. Chỉ trong nháy mắt đã hơi yên phi diệt, khu vực tiểu thú vừa đứng vô thanh vô tức bị công kích của tam thú làm xuất hiện một cái động sâu không thấy đáy. Kha Kha có vẻ nhân tính hóa vô cùng. Dùng tiểu thú trảo vỗ nhẹ lên ngực biểu lộ sự sợ hãi của mình. Đôi mắt to tròn ngập linh tính liếc nhìn sư tử vương đang ngồi ở một bên rồi sau đó vù một tiếng bay thẳng đến tam thú. Nó muốn chủ động xuất kích. Xoát! Thất thái quang mang xuất hiện đánh bay bạch

hồ rồi sau đó hóa thành năm tầng quang mạc bao phủ khổng tước vương vào bên trong. Linh giác của Kha Kha nhạy bén vô cùng, nó cảm giác được trong tam thú này thì khổng tước vương đối với nó có sự uy hiếp lớn nhất, thậm chí không chút nào thua kém hoàng kim sư tử. Ngũ thải thần quang rực rỡ, bên trong đó còn có một đạo kiếm khí chém thẳng đến thất thải quang mạc. Cư nhiên có thể đánh tan thất thải quang mạc của Kha Kha. Kiếm khí ẩn bên trong đó không phát ra âm thanh như tiếng gió mà là âm thanh ù ù như lưu tinh trụ lạc đình tai nhức óc lại giống như âm thanh hải khiếu sơn băng, thanh thế to lớn vô cùng. Mặt đất vô thanh vô tức lúc sâu xuống, bị thanh quang của hỗn độn thần vũ làm cho băng toái, yên diệt. Đây là nguyên nhân Kha Kha cảm thấy bất an – Hỗn độn thần vũ. Tiểu thú bay ngược lên không trung, thất thải quang mang chợt phát sáng đến một trình độ khiến người khác không thể tin được. Giống như mặt trời chánh Ngọ bao phủ tiểu thú vào trong bay thẳng đến kiếm khí do hỗn độn thần vũ phát ra. Đây là một quá trình nguy hiểm vô cùng, tất cả mọi người đang xem cuộc chiến bên ngoài đều thấy được thất thải quang mang bao phủ Kha Kha đang lấy một tốc độ nhanh nhất mờ nhạt dần. Mỗi người đều ngừng hô hấp của mình lại, khẩn trương chờ đợi kết quả. Trong một gian phòng ở khu khách quý, hai lòng bàn tay của Tiêu Thần đã xuất mồ hôi lạnh. Hắn không ngờ tiểu thú lại mạnh mẽ như vậy, lại dám nhắm vào hỗn độn thần vũ trong truyền thuyết không gì không phá vỡ kia mà công kích. Tiểu thú lúc này so với sự nghịch ngợm thường ngày không giống nhau chút nào. Đây là lần đầu tiên Tiêu Thần thấy được một mặt đầy ngạo khí này của nó. Thất thải quang mang chói mắt tiêu tán rất nhanh. Nhưng trong sát na nó sắp biến mất thì tiểu thú đã vượt qua kiếm khí hỗn độn kia đang tiến hành công kích khổng tước vương. Nhưng ngay lúc này thì năng lượng ba động đáng sợ từ mặt đất truyền lên. Một đạo huyết quang cùng với một đạo ô quang khiến cho thiên địa đều bị mất đi màu sắc. Tốc độ nhanh vô cùng, phá vỡ trường không, chỉ trong phút chốc đã bay đến tiểu thú. Hoàng kim sư tử vương đã ra tay. Sư tử vương mặc dù trong thời gian ngắn không cách nào mở được con mắt thứ ba kia nhưng hủy diệt chi nhãn và luân hồi chi nhãn luân hồi chi nhãn lại có thể mở ra bất kì lúc nào. Ngay lúc phòng ngự của tiểu thú

thấp nhất thì sư tử vương với ánh mắt lạnh như băng đang nhìn vào trận chiến rồi cuộc cũng rat ay. Huyết diệt chi nhãn cùng với luân hồi chi nhãn đều mở ra. Huyết quang đem tiểu thú bao phủ vào trong, ô quang mở ra luân hồi chi môn bao phủ hoàn toàn khu vực đó. Đột biến này khiến cho tất cả mọi người có một cảm giác hít thở không thông chút nào. Quát bất ngờ đi, hoàng kim sư tử vương có được năng lực chiến đấu đáng sợ. Dưới hoàng cảnh như thế thì tiểu thú sao có thể phòng ngự được đây ? Cả tòa huyền hoàng đấu thú cung lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Tất cả mọi người như đã hóa thạch, đều ngơ ngác nhìn lên màn hình thủy tinh. Thiên địa thất âm. Trong giờ khắc này yên tĩnh đến cực điểm. Trong lòng Tiêu Thần trầm xuống.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 197: Ngạo Cốt - Quy Lai

Chương 197: Ngạo Cốt - Quy Lai Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Huyết quang đem Kha Kha bao phủ vào trong. Ô quang mở ra địa ngục chi môn. Trên bầu trời hắc ám đã mất đi bóng dáng của tiểu thú. Ngũ thái khổng tước vương phát ra một tiếng trường minh, cả thân thể phát ra ánh sáng rực rỡ chạy thoát khỏi khoảng không gian hắc ám đáng sợ kia. Sự chú ý của hoàng kim sư tử vương không đặt trên người của khổng tước vương mà nó đang cố gắng hết sức đóng lại địa ngục chi môn. Bên trong hắc động to lớn truyền ra âm thanh xích sắt chuyển động âm ỉ. Trong hắc động truyền ra hơi thở âm trầm của chốn u minh khiến cho hoàng kim sư tử vương càng muốn đóng nó lại càng nhanh càng tốt. Vì vậy nó không tiếc hao tinh nguyên chút nào, muốn trong một thời gian ngắn nhất đóng hắc

động lại. Hoàng kim hỏa diễm bùng cháy quanh thân. Hoàng kim sư tử vương chậm rãi bay lên đứng trước địa ngục chi môn. Nắm chắc thời cơ, ra tay quyết đoán. Hoàng kim sư tử vương không muốn mọi công sức nó bỏ ra thành công dã tràng. Dựa vào cảm giác nhạy bén nó biết rằng hủy diệt chi nhân không thể tiêu diệt được tiểu thú mặc dù đã công kích trúng khi tiểu thú phòng thủ yếu nhất. Có lẽ chỉ có thể mượn lực lượng luân hồi mới có thể giải quyết sự phiền toái nhỏ nhoi này. Vĩnh viễn loại bỏ đại họa trong tương lai này. Huyền Hoàng Đấu Thú Cung sau khi bị mất âm trong một thời gian ngắn lại bắt đầu sôi trào trở lại. Trận chiến nghịch chuyển nhanh như vậy khiến cho tất cả mọi người có chút không thể tin tưởng đây là sự thật. Hoàng kim sư tử vương quả thực rất ác độc, có thể ra tay trong một thời gian mấu chốt này. “Quá vô sỉ đi!” “Đáng chết, tại sao lại có thể làm như vậy chứ?” “Sư tử âm ngoan!” (Âm độc và tàn nhẫn!) “Tiểu thú quá ngây thơ rồi. Trong chiến trường quyết không thể có sự khinh thường và nhân từ. Sớm đánh chết hoàng kim sư tử thì đâu có chuyện gì!” Trong lòng Tiêu Thần trầm xuống. Bất quá hẳn cũng không phải là hoàn toàn tuyệt vọng, hẳn tin tưởng vào thực lực của tiểu thú. Nếu không tước vương có thể trốn ra được thì tiểu thú nhất định cũng sẽ làm được!” Hẳn âm thầm cầu nguyện hủy diệt chi nhân của hoàng kim sư tử vương phát ra huyết quang ngàn vạn lần không làm cho tiểu thú bị thương nặng a. Nếu không sau khi bị đánh vào luân hồi Kha Kha như thế nào có đủ lực lượng thoát ra ngoài đây ? Trong miệng của hoàng kim sư tử vương phát ra tiếng hống trầm thấp. Kim quang quanh thân thể sáng rực rỡ. Cả thân thể nó như một mặt trời chói mắt. Năng lượng quanh thân cuộn cuộn như một dòng sông lớn bắt đầu chuyển động. Con mắt dựng thẳng trên trán đại biểu cho luân hồi bộc phát ra lực lượng càng thêm cường thịnh. Rất gian nan mới có thể đánh tiểu thú vào luân hồi nên quyết không thể thất bại được. Bây giờ nó phát ra lực lượng so với quá khứ mạnh mẽ hơn gấp mấy lần. Hy vọng có thể đóng lại hắc động trong thời gian ngắn nhất. “Oanh long long!” Hắc động sau khi phát ra âm thanh đình tai nhức óc liền biến mất rất nhanh. Tĩnh mịch vô tận bao phủ bầu trời, tất cả mọi âm thanh đều biến mất, chỉ còn lại địa ngục chi môn đang khép lại rất nhanh. Ngũ thải khổng tước vương huyền phù trên

không trung, kim tử cùng với bạch hổ bình tĩnh đứng trên mặt đất. Căn bản không có chút ý tứ ra tay ngăn cản nào, không muốn phá hỏng kết quả mà hoàng kim sư tử vương mong muốn. Dù sao từ một ý nghĩ nào đó mà nói thì tiểu thú mới đúng là đại địch lớn nhất của chúng nó. So với hoàng kim sư tử vương còn đáng sợ hơn nhiều. Là một đối thủ khó có thể chống cự nổi. Thánh thú đều rất thông minh. Thậm chí so với nhân loại lại thông minh hơn nhiều. Cùng với các đối thủ không hơn mình bao nhiêu chúng nó có thể có can đảm đi khiêu chiến để ma luyện chính mình. Nhưng nếu như biết được đó là một đối thủ cả đời nó khó có thể siêu việt hơn đối thủ thì chúng nó sẽ hạ quyết tâm tiêu diệt bằng được. Thậm chí so với nhân loại còn muốn dứt khoát và quyết tâm hơn nhiều. Nếu như có cơ hội thì nó liền ra tay. Không một thánh thú nào quấy nhiễu nên hoàng kim sư tử vương thuận lợi hơn rất nhiều. Địa ngục chi môn sắp sửa đóng lại. Rất nhiều thiếu nữ khi xem cuộc chiến rất yêu thích Kha Kha gần như đã tuyệt vọng. Không ít người phát ra những âm thanh sợ hãi. Tiêu Thần dùng sức nắm chặt đôi tay đến nỗi xương tay phát ra âm thanh. Đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào màn hình thủy tinh. Một tiếng long khiếu phá tan sự tĩnh mịch trên bầu trời như một vùng quê rộng lớn và trống trải vang lên một tiếng sấm sét. Trong phút chốc giải tỏa sự cô tịch và tử khí trầm lắng khắp Huyền Hoàng Đấu Thú Cung. Ngọc long trên bầu trời di chuyển nhanh như thiểm điện. Tiểu Quật Long liều mạng hứng chịu một kích của Huyết Long Vương. Nghịch Long Thất Bộ đã được nó bước ra bốn bước chỉ trong nháy mắt, mục tiêu công kích của nó chính là hoàng kim sư tử vương. Trên bầu trời cũng rung chuyển một cách mạnh mẽ. Năng lượng ba động mênh mông trùng trùng điệp điệp tản ra ngoài như những cơn sóng biển nối tiếp nhau lại giống như một tòa cự sơn lay động. Long tộc cổ chiến kỹ! Uy chấn thiên hạ từ thượng cổ! Tiểu Quật Long ngay trong thời khắc mấu chốt đã thoát khỏi đối thủ chạy đến cứu viện. Mặc dù khắp thân thể nó đều là những vết thương kinh khủng thậm chí đã có một vài nơi lộ ra xương trắng bên trong nhưng Tiểu Quật Long không chút sợ hãi nào. Đối mặt với hoàng kim sư tử vương! Chỉ tiến không lùi! Hoàng kim sư tử vương lạnh lùng nhìn Tiểu Quật Long một cái sau đó một đầu hướng về Tiểu Quật

Long. Hủy diệt chi nhãn trong nháy mắt đã mở ra, huyết quang phá trường không công kích thẳng đến Tiểu Quật Long. Tính cách quyết định vận mệnh. Một quyết định có thể là sự lựa chọn cả đời. Tiểu Quật Long vì chiến mà sinh, vì chiến mà sống. Mặc dù thân thể bị trọng thương rất nặng nhưng nó không có khả năng lùi bước. Bước thứ năm đã được nó bước ra. Tinh thần đồ hiện lên dưới chân phát ra ánh sáng rực rỡ mang theo một lực lượng cường đại truyền ra ngoài. Khi huyết quang sắp công kích thì Tiểu Quật Long đã bước thứ sáu ra, một bước trầm ổn vừa lúc giảm nát huyết quang. Ngạnh kháng hủy diệt chi quang. “Oanh” Thiên điều địa động! Phiến thiên địa này như muốn lật ngược lại. Ánh sáng đỏ như máu nhiễm đỏ cả bầu trời. Khắp nơi đều là lực lượng có tính chất hủy diệt. Bắt đầu cuồng bạo khởi động. Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều giật mình trợn mắt. Lại có thánh thú dám dùng huyết nhục ngạnh kháng lực lượng của hủy diệt chi quang. Điều này khiến cho mọi người có chút khó tin tưởng được. Cho đến khi quang mang tan dần thì thân ảnh của Tiểu Quật Long dần hiện ra. Mặc dù nó bị thương nặng thêm nhưng vẫn đứng trên bầu trời như cũ, không vì ngạnh kháng với hủy diệt chi quang mà bị giết chết. “Trời ạ! Nó còn sống kìa!” “Ngay cả Huyền Vũ được xưng là đệ nhất phòng thủ cũng bị vỡ nát thân thể thì nó như thế nào có thể sống sót?” Tất cả mọi người trong Huyền Hoàng Đấu Thú Cung đều lộ ra thần sắc khiếp sợ và khó tin vào sự thật trước mắt này. Tiểu Quật Long sau khi ngạnh kháng với hủy diệt chi quang vẫn còn sống!” “Không chết! Quả thực là không chết?!” Khắp đấu thú cung đều vang lên những âm thanh khiếp sợ vô cùng! Không chết được bởi vì nó chính là Long Vương! “Huyền Vũ có lực phòng ngự mạnh mẽ vô cùng vẫn rơi xuống hạ phong. Long tộc cho đến hiện tại đều lựa chọn tiến công, lấy công làm thủ, chiến lực được xưng là thiên hạ đệ nhất! Mới vừa rồi Nghịch Long Thất Bộ đã được xuất ra đã nói rõ tiểu long vương này đã lựa chọn tử chiến để tiến công cho nên đã phá giải được hủy diệt chi quang.” “Chúng tộc có chiến lực được xưng là thiên hạ đệ nhất như thế nào lại lùi bước đây chưa? Mới vừa rồi đã dùng long tộc cổ chiến kỹ thành công phá giải được hủy diệt chi quang đủ để nói rõ sự cường thịnh của long tộc.” Tính cách của Tiểu Quật Long vĩnh viễn không chịu thua. Sau khi đã

quyết định rồi nó không có khả năng lùi bước trở lại. Nhất là khi Kha Kha lâm vào trong hiểm cảnh sinh tử không rõ. Mặc dù nó đã kịch chiến với Huyết Long Vương đã lâu, cả người đều là những vết thương đáng sợ nhưng nó vẫn lựa chọn con đường rất khó khăn là giết chết sư tử vương. Chỉ là bước cuối cùng nó không có bước ra, không phải là nó không muốn mà là nó không còn năng lực cất bước nữa. Nó cùng với Huyết Long Vương đại chiến một thời gian dài như vậy nên đã hao phí rất nhiều tinh nguyên, nó hoàn toàn kiệt lực rồi. Bất quá hoàng kim sư tử vương cũng không cách nào phát ra đạo huyết quang thứ hai được nữa. Vì nó muốn khép lại địa ngục chi môn cũng hao phí rất nhiều tinh nguyên cho nên nó không còn lại bao nhiêu khí lực nữa. Tiểu Quật Long bắt đầu triển lại lại Nghịch Long Thất Bộ. Một tiến không lui! Nhắm thẳng đến hoàng kim sư tử vương bay đến. Nhưng ngay lúc này thì một tiếng hổ gầm vang vọng khắp chiến trường. Hóa thân của bạch hổ đã bay lên ngăn cản trước người Tiểu Quật Long. Khổng tước vương cũng phát ra một tiếng hét dài, một trào của nó mang theo kim tử phóng lên cao phối hợp với Bạch Hổ ngăn cản đường đi của Tiểu Quật Long khiến cho nó không cách nào triển khai được Nghịch Long Thất Bộ nữa. Nếu muốn tiếp tục tiến tới chỉ có thể kịch chiến với tam thánh thú trước. Sanh tử lưỡng trọng thiên. Tiểu Quật Long cao ngạo đứng giữa không trung không lui lại một bước cũng không tiến lên, chỉ yên lặng nhìn các đối thủ cường đại phía trước. Thời gian không thể chờ đợi nữa, nó không còn một lựa chọn nào khác ngoài tiến về phía trước. Mặc dù nó có thể đoán trước được kết quả nhưng nó không có khả năng lùi bước được! Một tiếng long khiếu chấn động cả bầu trời. Mặc dù nó còn rất nhỏ nhưng nó có sự cao ngạo của chính nó. Tiểu Quật Long chọn đi tới – Tử Chiến! Nghịch Long Thất Bộ lại được bước ra. Ngạnh kháng với tam thánh thú đang cản đường phía trước! Xoát xoát xoát! Quang mang chói mắt, ngũ thải thần quang đã được xuất ra. Hổ gầm liên tục, hóa thân của Bạch hổ đã tiến lên tấn công. Ánh sáng chói mắt, cửu mệnh bất tử thân của kim tử đã chém ra chín đạo lôi quang. Nghịch Long Thất Bộ có thể đập nát thần phạt chính là bí mật bất truyền của Long Tộc, là một trong những vũ kỹ mạnh nhất thiên hạ nhưng dù sao thì Tiểu Quật Long cũng còn quá nhỏ.

Còn rất xa mới đạt đến cảnh giới đập nát thần phật kia nên không có khả năng đối kháng với ba đối thủ cường đại này. Bịch!! Huyết quang bắn tung tóe, Tiểu Quật Long bị lực lượng cường đại của tam thánh thú đánh bay ra ngoài. Long huyết nhuộm đỏ cả bầu trời. Long huyết rơi xuống mặt đất như mưa. Trên thân thể của Tiểu Quật Long có rất nhiều chỗ bị lộ ra xương trắng. Nó còn một con đường rất dài phải đi, nó có được tiềm lực vô hạn, có thể chậm rãi phát triển. Hiện tại nó chưa có được thực lực độc chiến tam thánh thú nhưng nó không đành lòng nhìn Kha Kha đã cùng với nó rời khỏi Long Đảo bị đánh vào luân hồi nên nó đã lựa chọn đi tới! Tử Chiến! Tiểu Quật Long trong thương gần chết nhưng quang mang trong đôi mắt nó mờ nhạt dần đến khi gần tắt hẳn bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt vô cùng. Đợi chết sao? Đây không phải là tính cách của nó. Cho dù có chết nó cũng muốn chết trận! Tiểu Quật Long tiếp tục xuất ra Nghịch Long Thất bộ một cách gian nan. Thân ảnh cao ngạo đứng thẳng trên bầu trời khiến cho mọi người đang xem cuộc chiến chấn động.

Trong lòng của tất cả mọi người vì hành động này của Tiểu Quật Long mà xuất hiện một tư vị khó tả. Loại tâm tình này lan truyền rất nhanh khắp đấu thú cung. Một vài người yếu ớt đã cảm giác được trước đôi mắt mình xuất hiện màn nước. Chiến chiến chiến!!! Chỉ cần còn một hơi thở thì Tiểu Quật Long quyết không lùi bước. Tánh mạng chi hỏa đã được thiêu đốt phát ra chiến ý tận trời. Một tiếng long khiếu quang vọng khắp thiên địa. Tiểu Quật Long hóa thành một chuỗi ánh sáng ngọc lấy khí thể trước nay chưa từng có phóng về phía trước. Trong căn phòng ở khu khách quý. Tiêu Thần tuy yên lặng không nói gì nhưng quang mang trong đôi mắt lại sắc bén như đao. Hai tay nắm chặt lại khiến cho xương tay phát ra âm thanh, ngay cả mạch máu căng phồng lên có thể vỡ bất kỳ lúc nào. Lại thêm ba tầng quang mạc đánh về Tiểu Quật Long. Tất cả mọi người đều không đành lòng nhìn một màn này nữa. Tiểu long cao ngạo này mặc dù biết được nó không cách nào chống lại ba đối thủ phía trước nhưng lại tiếp tục làm như vậy. Chẳng lẽ

cùng với tiểu thú kia có tình cảm rất sâu nặng sao ? Tiêu Thần không có khả năng tránh né không quan sát, ánh mắt của hắn thủy chung vẫn nhìn thẳng vào màn hình thủy tinh, im lặng không nói một lời. Một đạo huyết quang từ phái khác bay nhanh đến. Tiếng long ngâm vang vọng khắp thiên địa. Xích Long Vương đã công kích đến. Dưới tình huống như vậy nó lựa chọn một kích trí mạng cuối cùng ? Rất nhiều người không muốn nhìn thấy bộ dáng Tiểu Quật Long tan xương nát thịt nhưng rất nhanh từ trong khu khách quý lẫn khu phổ thông đều truyền ra âm thanh kinh hô. Xích Long Vương không phải công kích Tiểu Quật Long mà là tam thánh thú. Huyết quang chói mắt cùng với ngọc quang của Tiểu Quật Long cùng nhau đón nhận công kích của tam thánh thú. Kết quả ngoài ý muốn của tất cả mọi người. Không một ai lại nghĩ rằng Xích Long Vương đến đây là để trợ giúp Tiểu Quật Long. Dù sao thì mới vừa rồi đây nó đã đại chiến sinh tử. Tại sao lúc này lại đột nhiên trợ giúp một đại địch sinh tử vậy chứ ?” Những người biết rõ tin tức của mười một con Long Vương đều cảm thấy giật mình vô cùng. Xích Long Vương là một con tàn bạo nhất trong các long vương, đây là điều mà hầu hết mọi người đều biết. Nhưng chưa một ai cho rằng nó có tấm lòng thương xót như thế.

Nhưng mọi người sẽ không hiểu được suy nghĩ của Xích Long Vương. Đây cũng không phải là nó thiện lương gì. Mặc dù các long vương khi gặp nhau sẽ đại chiến sinh tử không chút lưu tình nào nhưng khi nhìn thấy ngoại tộc liên thủ đánh huynh đệ đồng tộc thì nó cảm thấy phản nộ vô cùng. Nếu như một đánh một mà Tiểu Quật Long không đánh lại phải chết thảm thì nó không hề để ý đến. Nhưng Tiểu Quật Long lại bị ba con thánh thú khác liên thủ công kích thì sao nó có thể chịu đựng được. Sự tôn nghiêm của long vương không thể nào khinh nhờn được. Quyết không để cho một con long vương khác chết trận một cách ủy khuất như thế. Ánh sáng phát ra chói mắt, âm thanh đinh tai nhức óc, những cơn năng lượng phong bạo đáng sợ như núi lửa phun trào lan tràn khắp bầu trời khiến cho những người xem

cuộc chiến không khỏi hoảng sợ. Mấy con tiểu thánh thú này còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy, có được thần thông siêu phàm thế thì tương lai sau này sao có thể đoán trước được chứ ? Nếu như không chết non thì sau này nhất định sẽ trở thành những thiên địa dị thú được lưu lại trong lịch sử tu luyện giới. Tiểu Quạt Long cùng với Xích Long Vương đều bị đánh bay ra ngoài. Dù sao thì chúng nó đã tranh đấu trước kia quá mức thảm thiết rồi. Điều lường bại câu thương, bây giờ lại lấy hai chống ba thua cũng không bất ngờ lắm. Thương thế của Tiểu Quạt Long quá mức nghiêm trọng đi. Nhìn thấy tính mạng không còn nhiều lắm nhưng cuối cùng được Xích Long Vương chia sẻ đi một nửa công kích cho nên cũng không tan xương nát thịt ngay lập tức. Xích Long Vương ngẩn đầu lên trời hống lớn một cách giận dữ. Nó đã nổi điên rồi. Lúc này hoàng kim sư tử vương đã khép lại địa ngục chi môn thành công rồi. Một điểm sáng cuối cùng đã biến mất. Tiểu Quạt Long bắt đầu nhìn về hướng đó một lần cuối cùng rồi rơi xuống mặt đất. Xích Long Vương hống một tiếng phẫn nộ sau đó hóa thành một chuỗi huyết quang đuổi theo đỡ Tiểu Quạt Long xuống đất. Mặc dù Tiểu Quạt Long có lực khôi phục kinh người nhưng lúc này nó đã cảm giác được hơi thở tử vong bao phủ khắp người nó. Đến khi xuống mặt đất thì Tiểu Quạt Long hướng về Xích Long Vương nhẹ gật đầu. Khi thân thể nó được đặt lên mặt đất thì ngũ tạng lục phủ nó đã như cháo rồi. Hoàn toàn vỡ nát, không cách nào có thể chống đỡ thân thể được. Nhưng nó cố dùng hết sức lực cuối cùng đứng lên ngẩn đầu phát ra một tiếng hống dài chấn động thiên địa. Cho dù là những lão bối cao thủ đang xem cuộc chiến cũng cảm thương cho nó rồi. Tình nguyện đứng chết, một tiểu long cao ngạo như nó khiến cho nhiều người cảm giác được tâm hồn mình bị kích động không nhẹ. Xích Long Vương yên lặng đứng một bên. Tiêu Thần đứng lẳng lẳng trước màn hình thủy tinh, thân thể như đã hóa thạch không nhúc nhích chút nào. Bốn thánh thú trên bầu trời cùng nhau đáp xuống đất. Tiểu thú nghịch thiên bị chúng nó liên thủ đánh vào luân hồi rồi, Tiểu Quạt Long đã chết trận, Xích Long Vương bị trọng thương không thể làm gì. Đây là lúc chúng nó quyết chiến. Đương nhiên là kim tử cùng với không tước vương vẫn liên thủ như cũ. Hoàng kim sư tử vương cùng với bạch hổ không có bất cứ do dự nào phối

hợp với nhau. Trước khi bắt đầu đại chiến chúng nó đều nhìn qua Xích Long Vương. Chúng nó đều cho rằng trước tiên nên giải quyết nó cho ổn thỏa. Hơn nữa nơi đó đều tụ tập linh khí của hai đầu long vương, có thể hấp thu tinh khí của long vương đối với chúng nó có chỗ tốt rất lớn. Đông! Một âm thanh nặng nề vang lên trên bầu trời giống như được phát ra từ trong một thạch thất được phong kín. Âm thanh đột nhiên như vậy không chỉ là cho bốn thánh thú nhìn lên bầu trời cảnh giác mà tất cả mọi người xem cuộc chiến đều cảm thấy được sự rung động của tâm hồn chính họ. Tâm tình vốn tuyệt vọng đột nhiên trỗi dậy hi vọng một cách mãnh liệt. Phan! Âm thanh càng thêm rõ ràng từ trên cao truyền xuống. Có thể thấy được từng dòng năng lượng mơ hồ xuất hiện trên bầu trời, trong hư không như sắp có biến đổi rất lớn. “Không phải là ảo giác!” “Ta nghe được. Là tiểu thú kia...” Rất nhiều người không nhịn được kinh hô lên. Không thể không nghĩ đến tiểu thú bị đánh vào luân hồi kia. Oanh! Âm thanh lúc này càng ngày càng lớn, trong hư không có dấu hiệu sắp vỡ nát. Hoàng kim sư tử vương, khổng tước vương, thân ngoại hóa thân của bạch hổ bay thẳng lên không trung, cùng hướng về phía bầu trời kia bay đi. Oanh long long!!! Hư không băng toái, địa ngục chi môn tái hiện. Thất thải quang mang tỏa sáng khắp bầu trời. Một tiểu thú tuyết trắng bay ra. Bộ da khi Kha Kha dùng làm y phục đều bị nát bấy. Nó không ngừng phát ra thất thải quang mang tạo ra địa ngục chi môn. Thoát khỏi lực lượng luân hồi, dựa vào lực lượng của chính mình trở về. “Trời ạ!” “Không thể nào!” “Không thể tin tưởng được!” “Đây không phải là ảo giác chứ?” Tất cả mọi người đều bật lên tiếng kinh sợ. Chuyện trước mắt này khó có thể mà tin được. Không thể tưởng tượng được. Mặc dù Kha Kha đã lộ ra bản thể nhưng mọi người liệu mắt đều có thể nhận ra đôi mắt to linh động kia của nó liền. Đây rốt cuộc là thiên địa dị thú nào đây ? Như thế nào lại có được năng lực khó có thể tưởng tượng được ? Ngay cả địa ngục chi môn khi đã phong bế cũng có thể mạnh mẽ mở trở lại để quay về ? Đây là một sự việc khiến cho mọi người không biết phải nói gì!

Nó có thể dựa vào lực lượng của mình quay trở về có phải hay không cũng có nghĩa là nó có khả năng mở ra được lực lượng của luân hồi đây chứ ? Chẳng phải nó có được thần thông giống với luân hồi chi nhân của hoàng kim sư tử ? Cả tòa Huyền Hoàng Đẩu Thú Cung đều sôi trào lên, âm thanh vang vọng khắp Thiên Đế Thành. Hoàng kim sư tử vương, Ngũ Thái Khổng Tước Vương, thân ngoại hóa thân bạch hổ đều phát ra công kích cùng lúc. Từng đạo ánh sáng chói mắt nhắm vào tiểu thú đánh đến. năng lượng ba động đáng sợ khiến cho bầu trời rung chuyển kịch liệt. “Y y nha nha....” Tiểu thú rất tức giận, hơn nữa tức giận vô cùng. Thất thái thần quang hoành tảo thiên không, phá vỡ tất cả mọi ngăn cản. So với trước khi bị đánh vào luân hồi rõ ràng mạnh hơn không ít. Tất cả công kích đều bị đánh ta, hoàng kim sư tử vương, khổng tước vương cùng với bạch hổ đều bị đánh bay ra ngoài. Kha Kha tức giận vô cùng. Nó không có một chút ý tứ bỏ qua nào cả, tiếp tục công kích ba thánh thú kia. May là còn chưa nhìn thấy tình cảnh của Tiểu Quạt Long. Nếu không nó sẽ lập tức nổi điên lên, thể hiện ra một mặt kia của nó. Mặc dù như vậy nhưng nó cũng quá kinh khủng rồi. Nó trực tiếp bay thẳng đến khổng tước vương ở gần nhất, thất thái thần quang chói mắt tận diệt ngũ thái thần quang lại đột phát kiếm khí của hỗn độn thần vũ. Chỉ trong nháy mắt đã đến gần khổng tước vương.

Rút củ cải ?! Không! Là rút khổng tước linh! Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều trở mắt nhìn. Kha Kha lại đang dùng sức cố rút căn hỗn độn thần vũ kia. Tất cả mọi người như đang ngậm một con voi trong miệng vậy, không thể khép lại được.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 198: Phát Tiêu

Tiểu thú trắng tuyết lao ra khỏi luân hồi. mặc dù nhìn nó rất nhỏ nhưng biểu hiện lại không khác gì cơn lốc cấp mười hai khiến cho mọi người kinh động vô cùng. Mở ra luân hồi cần lực lượng lớn như thế nào ? Một tiểu thú cao không đến một thước làm được ? Đây là một cảm giác khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi. Là một tiểu thú nghịch thiên mà. Nhất là bây giờ mọi người đang trừng mắt nhìn ngậy cả người. Tiểu thú tuyết trắng đã nhảy lên lưng khổng tước vương dùng sức kéo căn hỗn độn thần vũ. Bộ dáng của nó như đang nhổ một củ cải lên vậy, không có chút nào ý thức rằng nó là vật có thể đánh nát cự sơn, là thần vật có thể đánh rơi vạn vật trên thế gian. Ngũ thải khổng tước vương phần nộ trường minh nhưng thân thể nó đã bị Kha Kha định trụ rồi. Thất thải thần quang đã bao phủ cả thân thể khiến nó không thể nào phát ra một chút lực lượng nào cả. Ngũ sắc thần quang được nó liều mạng triển khai nhưng khó có thể thoát khỏi sự giam cầm của thất thải thần quang. Kha Kha cố gắng một lúc lâu sau cũng không thể đem căn hỗn độn thần vũ rút ra nó đành dùng sức bẻ qua bẻ lại một phen khiến cho khổng tước vương suýt nữa bất tỉnh. Ngũ thải thần vũ bị nó làm hỗn độn một mảnh. Tiểu thú túm khổng tước bình của khổng tước vương thành hai bó lớn. Sát khí tiến đến gần tiểu thú, thân ngoại hóa thân của bạch hổ với những kim chú tự phù quanh thân đang hướng về tiểu thú tấn công. Tất cả những kim chú tự phù đều phát ra ánh sáng chói mắt vô cùng. Rõ ràng là cường thịnh hơn lúc trước mất lần. Bầu trời cũng bắt đầu rung chuyển, đó chính là sự bạo động của thiên địa nguyên khí. Năng lượng vô cùng vô tận bay thẳng đến khu vực tiểu thú đang đứng trên không trung. Hoàng kim sư tử vương cũng chọn thời khắc này ra tay. Hủy diệt chi nhãn cùng với luân hồi chi nhãn đồng thời mở ra. Hai chùm ánh sáng phát ra từ hai con mắt ấy mang theo lực lượng cường đại đột nhiên hợp lại làm một rồi bay thẳng đến Kha Kha. Huyết quang và ô quang đan xen một chỗ với nhau phát ra khí tức kinh khủng vô cùng. Lực lượng của nó mạnh mẽ mở ra

một cái tử vong thông đạo trên bầu trời. Lực lượng có tính chất hủy diệt cũng có lực lượng đến từ địa ngục luân hồi, hai lực lượng đan xen vào nhau phát vỡ mọi ngăn cản. Ngay cả thân ngoại hóa thân của bạch hổ cũng bị cơn sóng năng lượng cường đại này đánh tan tạo ra một thông lộ. Kha Kha đã bị một lần thua thiệt rồi, bị hấn ở sau lưng đánh vào trong luân hồi. Mặc dù thất thải quang mang hộ thể đã kịp thời hóa giải hủy diệt chi quang nhưng lúc ấy cũng bị ngậy ngốc một trận. Suýt chút nữa phải ở trong địa ngục không chút ánh sáng nào. Sau khi cố gắng lắm mới mạnh mẽ mở ra luân hồi theo đường cũ chạy trở về. Bây giờ nó không có khả năng phạm phải sai lầm lần thứ hai này. Một đôi mắt to cảnh giác nhìn khắp bốn phương hướng liên tục. Nhìn thấy bạch hổ bay lại đây liền không có một động tác dư thừa nào mà trực tiếp phát ra ngũ trọng quang mạc công kích trước. Bạch hổ mặc dù rất mạnh mẽ nhưng dù sao cũng không địch lại tiểu thú Kha Kha nghịch thiên này. Tất những công kích của nó đều bị hóa giải hoàn toàn. Thất thải hà quang như một ma chú không gì ngăn được, nhất phá bách phá. Phát ta tất cả những cơn sóng năng lượng công kích. Ngay cả những kim chúc tự phù quanh thân cũng bị lực lượng mạnh mẽ của Kha Kha đánh tan hơn một nửa khiến cho thân ngoại hóa thân của bạch hổ cũng bị tiểu thú giam cầm lại, sau đó tiểu thú hung hăng đập mạnh xuống mặt đất. Oanh. Bụi bay đầy trời, trên mặt đất xuất hiện một cái động lớn sâu không thấy đáy. Thân ngoại hóa thân của bạch hổ bị đánh thẳng vào trong lòng đất. Lúc này thì tử vong thông đạo do lực lượng của hủy diệt chi nhãn và luân hồi chi nhãn tạo thành đã công kích đến. Âm thanh băng toái của không gian vang lên, thanh thế đáng sợ cực kỳ. Kha Kha rất tức giận hoàng kim sư tử vương, suýt nữa lại bị nó đánh vào trong luân hồi. Bây giờ gặp lại khiến cho đôi mắt của nó lập tức trợn tròn lên. Xoát xoát xoát!!! Thất thải quang mạc hình thành cửu trọng liên tiếp nhau đồng thời được nó phát ra ngoài. Tử vong thông đạo kia bị cầm cố giữa không trung. Do không có được năng lượng duy trì nên chỉ trong một chốc đã âm một tiếng vỡ nát hoàn toàn. Trên bầu trời xuất hiện một đám ma vân âm trầm và kinh khủng vô cùng. Đó chính là lực lượng đến từ địa ngục. Ma vân bỗng nhiên tiêu tán khiến cho bầu trời xuất hiện cơn sóng năng lượng kịch liệt. Hoàn hảo đấu thú thai được dựng lộ thiên.

Nếu như có quang mạc do linh sĩ chống đỡ mà nói thì vô luận là quang mạc hay là linh sĩ nhất định bị đánh nát. Hắc vụ âm trầm bao phủ khắp bầu trời khiến cho tiểu thú có chút bất mãn, nó huy động hai tiểu trảo một trận phát ra quang mang sắc sở đem hắc vụ và âm khí khu trừ sạch sẽ. Hoàng kim sư tử ở ngay phía trước nên tiểu thú bỏ qua không tước vờng nó phát ra một tiếng hồng nhỏ rồi hóa thành một đạo bạch quang bay qua. Đường nhiên có thất thải hà quang bay trước. Nó không chút sợ hãi hủy diệt chi nhân và luân hồi chi nhân của hoàng kim sư tử vờng. Âm thanh ‘oanh oanh’ vang lên không dứt. Lực lượng đáng sợ của hủy diệt và luân hồi đều bị tiểu thú mạnh mẽ đánh vỡ nát. Chỉ trong phút chốc nó xuyên qua công kích của hoàng kim sư tử vờng liền nhảy lên trên chiếc đầu ở giữa của hoàng kim sư tử vờng. Một đôi tiểu cước dùng sức cào cào. Hung găng đập lên hủy diệt chi nhân của hoàng kim sư tử vờng. Hoàng kim sư tử vờng uất ức muốn rống giận nhưng con mắt dừng đứng ấy sau khi bị thất thải hà quang giam cầm khiến cho huyết quang không cách nào phát ra ngoài được. Nếu như nó muốn cậy mạnh mà phá vỡ mà nói thì đầu của nó sẽ là vật đầu tiên bị lực lượng hủy diệt đánh nát. Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến trước màn hình thủy tinh như đã hóa thạch hoàn toàn. Tiểu thú sau khi trở về từ luân hồi vẫn rất mạnh mẽ. Mạnh mẽ đến nỗi những thánh thú khác không còn chút lực phản kháng nào cả. Thất thải thần quang của tiểu thú so với trước đó lạng lẹ hơn không ít. “Y nha...” Kha Kha lên tiếng như đang muốn hỏi: “Phục hay không ?” Từ trong mắt của hoàng kim sư tử vờng nhìn thấy được nó rất tức giận, mặc dù có chút uất ức nhưng nó cũng bất lực. Đối với một tiểu thánh thú nghịch thiên như nó mà nói thì thất bại là điều không thể tưởng tượng được. Thiên phú cường đại khiến cho chủng tộc này của nó vẫn đứng ở trên đỉnh cao nhất. Đường như đã không có địch thủ. Chủng tộc này của nó đều là đơn truyền. Nếu như không tìm kiếm một bạn lữ từ một tộc khác thì chủng tộc của nó có nguy cơ sẽ bị diệt. Qua mấy ngàn năm cũng khó có thể tìm thấy một con xuất hiện trên thế giới này. Hiện tại chỉ còn có mỗi mình nó thôi, quả là một thiên địa dị thú rất mạnh mẽ. “Nhận được một chút tin tức rồi. Hoàng kim sư tử vờng kia không có chủ nhân, chỉ có một người hầu đi theo nó mà thôi. Bất quá người hầu kia

của nó có thực lực cường đại quá kinh khủng đi!” “Thú vi tôn, nhân vi phó. Có thể nói rõ ràng hoàng kim sư tử này là một chủng tộc có lai lịch rất lớn nên mới có một người với thực lực cường đại làm người hầu của nó.”

Chuyện này không có gì là lạ cả. Phải biết rằng trong truyền thuyết có một ít tộc thần thú. Những người trong khu khách quý chữ ‘Thiên’ đã lấy được một ít tin tức từ thủ hạ đưa lên. Biểu hiện trước kia của hoàng kim sư tử vương quá mức chói mắt đi khiến bọn họ phải ra rất nhiều người đi điều tra. Theo truyền thuyết thì trên thế gian này có một ít chủng tộc cường đại vô cùng có thể cùng với long tộc tranh phong. Thậm chí có thể đồ long. Sau khi có được tin tức thì không ít lão già đã đem hoàng kim sư tử vương đặt ở trong mắt chủng tộc đó. Nhưng bọn họ không thể nào khẳng định được bởi vì họ có rất ít những nghi chép từ những chủng tộc đó lưu lại. Tiêu Thần ở trong gian khách quý khu chữ ‘Thiên’ này nghe được một ít chuyện. Hắn không khỏi nghĩ đến Nhất Chân hòa thượng. Bọn họ có một quyển cổ thư như vậy, bên trong đó ghi lại rất nhiều thú vị. Nhất Chân hòa thượng từng nói qua Kha Kha có lẽ là một trong những thiên địa dị thú cường đại ấy. Chẳng lẽ nói hoàng kim sư tử vương cũng là một trong những dị thú đó ?

Mấy lão già trong khu khách quý chữ ‘Thiên’ này mặc dù có được một chút tin tức của hoàng kim sư tử vương nhưng do tuyết trắng tiểu thú hoàng không xuất thế cho nên lúc này lại càng coi trọng Kha Kha hơn. Lại tiếp tục phân phó thủ hạ cho dù phải đào xuống ba tấc đất cũng phải thăm dò cho bằng được lai lịch của Kha Kha. Điều này khiến cho Tiêu Thần âm thầm nhíu mày. Đương nhiên cũng có người càng coi trọng hoàng kim sư tử vương. Trong một gian khách quý truyền ra âm thanh già nua: “Ta cảm giác được hoàng kim sư tử vương này chưa đem tiềm lực của bản thân kích phát ra hết.” “Nó rốt cuộc có lai lịch gì ?” “Có một khả năng rất lớn chính là... Nhất Tôn Phật Đà.” Những lời Tiêu Thần không có khả năng nào nghe được. Trên thực thể thì âm thanh trong phòng rất lớn nhưng lại không phát ra ngoài một chút nào. Như bị một lực lượng kì dị cắn nuốt tất cả. Bên trong chiến trường, Kha Kha đã giẫm lên đầu hoàng kim sư tử vương khiến nó choáng váng. Rồi sau đó dùng sức đập mạnh xuống đất khiến cho mặt đất lại xuất hiện thêm một hố sâu khủng bố. Không thể không nói tiểu thú mặc

dù có chút ngoan độc nhưng nó cũng rất thiện lương. Dường như không xuất hiện một chút sát tâm nào cả. Mặc dù suýt nữa nó đã bị hoàng kim sư tử vương đánh thẳng vào trong luân hồi. Bất quá sau khi nó hết sức phấn khởi đáp xuống mặt đất thì sự phấn khởi ấy của nó đã biến mất hoàn toàn. Tiểu thú liếc mắt một cái liền nhận ra sự dị thường của Tiểu Quật Long. Thân thể mặc dù đang đứng thẳng ấy nhưng như đã đoạn tuyệt sinh cơ rồi. Kha Kha liền hóa thành một đạo bạch quang chỉ trong sát na bay thẳng đến trước người Tiểu Quật Long. “Y nha....” Nhẹ giọng gọi Tiểu Quật Long nhưng lại không có chút phản ứng nào. Kha Kha rất vội vàng và phần nộ nhìn vào những thánh thú trong sân. Nó kiềm nén sự phẫn nộ lại mà đem bảo thụ trên đầu xuống đặt vào trong ngực đã bị xé rách của Tiểu Quật Long. Sau đó dùng tiểu trảo di chuyển một chút, một chuỗi thất thải hà quang bị nó đánh vào trong cơ thể Tiểu Quật Long. Hoàng kim sư tử vương, khổng tước vương, kim tử, bạch hổ đều tụ tập lại cùng nhau đứng nhìn chăm chú vào tiểu thú. Kha Kha thông qua thất thải thần quang có thể cảm nhận được từ trong cơ thể của Tiểu Quật Long có khí tức của các thánh thú đứng đối diện. Bất quá nó cũng cảm giác được một cỗ sinh cơ như có như không. Nhìn thấy Tiểu Quật Long bị thương nặng như thế không biết có thể sống lại được hay không khiến cho Kha Kha nổi giận lôi đình. Tiểu thú này là lần đầu tiên nổi điên như vậy. Nó đứng giữa sân vườn một móng vuốt ra chỉ tất cả các thánh thú ở trong sân. Đương nhiên là Xích Long Vương ở một bên cũng được nó xếp vào chung một nhóm. Nó y nha không ngừng như đang muốn nói là sẽ không bỏ qua cho bất kỳ tên nào. Mục tiêu đầu tiên của Kha Kha chính là Xích Long Vương. Nhưng ngay khi nó muốn vọt tới tấn công thì hai mắt đang nhắm của Tiểu Quật Long khẽ run nhẹ. Sau đó một tia ba động kì dị được nó truyền ra ngoài do thần thức phát ra. Lập tức khiến cho Kha Kha đang nổi giận lôi đình dừng lại. Nó nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Quật Long. Nó không nghe nhầm, chính là âm thanh của Tiểu Quật Long truyền vào trong lòng muốn cho Kha Kha không đả thương Xích Long Vương. Kha Kha trừng mắt nhìn Xích Long Vương một cái sau đó nó tiện tay xuất ra thất thải thần quang đem Xích Long Vương bị trọng thương bao phủ vào trong sau đó ‘quăng’ ra bên

ngoài đầu thú thai. Xích Long Vương nhất giờ giận dữ vô cùng, ngay khi vừa tiếp đất nó muốn tiến lên nhưng phát hiện ra thần thông Kha Kha thi triển chính là đại thần thông của Long Tộc cho nên cuối cùng nó nhịn xuống. Thân hình Kha Kha chợt lóe lên một cái đã xuất hiện phía trước tứ đại thánh thú. Tiểu thú nổi điên rồi! Thất thái thần quang hoành tảo tứ thánh thú. Bây giờ nó không giữ lại chút lực lượng nào cả. Tứ thánh thú cứ việc hung hăng chống lại nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị đánh bay ra xa. Bọn chúng đều phun máu tươi ra. Trong lòng Tiêu Thần giật mình vô cùng. Trên Long Đảo hẳn đã từ Ranno và Tử Long Vương biết được Kha Kha có tu luyện thần thông của Long Tộc. Thần thông của Long Tộc một khi tu luyện đến cảnh giới đại thành có thể giam cầm tất cả, ‘Tảo lạc’ tất cả, tiêu diệt tất cả. Tiểu thú rõ ràng đã tiến bộ rất lớn, không chỉ là giam cầm đơn giản trong quá khứ nữa. Bây giờ nó đã học được thần thông ‘Tảo lạc’ rồi. Tứ thánh phần nộ vô cùng. Như thế nào lại bị một tên tiểu bất điểm đánh bay chứ. Tổn hại tôn nghiêm của bọn chúng trầm trọng. Bạch hổ phát ra một tiếng hồng dài, kim tử phát ra một tiếng bạo khiêu kinh thiên xông lên trước tiên. Khổng tước vương và hoàng kim sư tử vương cũng bay lên sau đó. “Y nha y nha....” Tiểu thú đã nổi điên lên nên khi ra tay không lưu tình chút nào. Nó như đang giận dữ hô lớn: “Đi chết đi....Các người đi tìm chết hết đi.” Dưới âm thanh vỡ nát vang lên thì những kim chúc tự phù quanh thân thể Bạch hổ bị vỡ nát hoàn toàn. Thân ngoại hóa thân của bạch hổ như bị một tòa cự sơn đè lên, thân thể nó bị mười tám đạo quang mạc đảo qua khiến nó nát bấy. Không còn tồn tại chút gì cả, bản thể của bạch hổ ngay lúc đó cũng học máu ngã xuống đất lẫn lộn liên tục. Cửu đạo bất tử thân của kim tử đem tiểu thú vây quanh đã bị Kha Kha nổi điên lên đánh tan ba đạo chân hồn. Ba bất tử thân bị hỏng ngay tại chỗ. Sáu thân ảnh còn lại vội vàng hợp nhất lại chật vật chạy thoát ra ngoài. Khổng tước vương cùng hoàng kim sư tử vương nhìn thấy tất cả liền cố gắng dừng thân hình lại đứng giữa không trung. Đây là một mặt Kha Kha chưa từng thể hiện ra lần nào. Sự phần nộ của tiểu thú rất đáng sợ. Sưu!!! Kha Kha hóa thành một đạo bạch quang truy kích kim tử liên tục. Đồng thời thuận tay đánh ra mười tám đạo quang mạc hung hăng bay về phía bạch hổ. Trong vô thanh vô tức khiến

cho nửa đoạn thân thể của Bạch Hổ bị hỏng mất rồi. Chỉ còn lại nửa đoạn thân thể huyết nhục mơ hồ không ngừng quay cuồng trên mặt đất. Mắt thấy không thể nào sống nổi nữa. Kha Kha chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp Kim Tử. Thất thải thần quang được phóng ra một lần nữa. Lại có hai đạo chân hồn từ trong kim tử bị nó mạnh mẽ đánh bay ra ngoài. Cả tòa đấu thú cung như đã nổi điên lên. Tất cả mọi người đều đứng lên la hét một cách điên cuồng. Chỉ trong một thời gian ngắn thôi tiểu thú lại có thể đánh chết bạch hổ. Chính là vương tộc trong thánh thú đó. Tiểu Bạch Hổ có vẻ hiểu rõ những chân truyền của bạch hổ nhất tộc, lại được ‘thiên’ ban thưởng thần văn trong người. Tương lai không thể nào đo lường được lại bị một tiểu thú trắng như tuyết mạnh mẽ đồ sát. Mà Kim Tử chính là hậu duệ của thiên thần cũng bị nó truy sát không thôi. Bị đánh ra bốn đạo chân hồn. Mặc dù có chín cái mạng cũng không đủ dùng. @Có nhầm không nhỉ ? Mình kiểm tra kỹ lại thì Kim Tử bị đánh chết năm chân hồn rồi mà ? Sao lại viết có bốn thể kia ?

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 199: Thắng Thua

Tiểu thú phát điên, hậu quả không thể tưởng tượng được! Chỉ trong nháy mắt đã ‘tiễn đưa’ Bạch Hổ về hoàng tuyền. Kim Tử chính là hậu duệ của Thiên Thần cũng bị đánh bay năm đạo chân hồn. Mặc dù nó có chín mạng cũng không đủ cho tiểu thú tàn sát. Tiểu thú lúc này rất có phong cách ‘gặp thần sát thần, gặp phật tru phật’. Tứ đại thánh thú căn bản không phảng kháng chút nào cả. Tất cả chúng nó không phải là đối thủ. Xoát! Thất thải thần quang một lần nữa đánh đến, đệ lục chân hồn của Kim Tử bị tiểu thú mạnh mẽ đánh bay khỏi thân thể. Lại hỏng thêm một bất tử thân nữa rồi. Tính cách của Kim Tử rất táo bạo, trước kia nó không phục Kha Kha lắm nhưng bây giờ nó lại bị Kha Kha đuổi chạy như vậy nên nó đã hiểu rõ sự chênh lệch của hai bên không nhỏ. Tiểu thú muốn giết nó thật sự là một chuyện không khó chút nào. Tốc độ của Kha Kha rất nhanh. Hóa thành một đạo bạch quang sau khi ‘sưu sưu’ vài tiếng đã đuổi kịp Kim Tử rồi. Mắt thấy thất thải hà quang sắp được nó xuất ra tiếp. Lúc này thì không tước vương trên bầu trời khó có thể bảo trì sự im lặng được nữa rồi. Nó cùng Kim Tử từ nhỏ lớn lên đến giờ nên không thể nhìn đồng bọn bị giết như vậy. Ngũ thải vũ dực phóng ra màu sắc rực rỡ mang theo thân thể năm màu (Ngũ thải chi khu) bay xuống. Ngũ thần quang kèm theo kiếm khí hỗn độn chém thẳng xuống tiểu thú. Kha Kha bây giờ rất phẫn nộ. Ai dám ngăn cản nó liền giết kẻ đó. Cho dù người đến là một thiên thần thì thất thải thần quang không bỏ qua. Xoát xoát. Quang mạc sắc sở phóng lên cao đánh tan tác ngũ thải thần quang của không tước vương được xưng là có thể đánh bay vạn vật. Lại có thể chặn lại kiếm khí được phát ra từ căn hồn độn thần vũ kia. “Y nha...” Tiểu thú tức giận kêu to. Tiếp theo thân thể nó chợt lóe lên liền xuất hiện trên lưng không tước vương ở không trung. Sau đó nó hung hăng đánh xuống hai đạo thần quang. Bịch! Ngũ thải không tước vương chống đỡ không nổi liền rơi thẳng xuống mặt đất. Kha Kha không chút nào lưu tình huy động tiểu thú trảo liên tục. Dùng thất thải hà quang

hung hăng đánh lên thân thể khổng tước vương. Sức sống của hậu duệ thiên thần mặc dù mạnh mẽ vô cùng nhưng khó có thể ngăn cản công kích liên tục của Kha Kha. Thất thải thần quang nối tiếp nhau rơi xuống thân thể khổng tước vương. Thải vũ bay tán loạn. Không tước vương chật vật vô cùng nhưng không bị đánh chết tại chỗ. Hỗn độn thần vũ trong thời khắc mấu chốt đã phóng ra thanh khí đem thân thể nó bao phủ vào trong. Năm xưa, ‘vị kia’ tồn tại thì ngũ thải thần quang vừa xuất ra thì không gì không xoát, không gì không phá. Tung hoành khắp thiên địa rất khó gặp được đối thủ, sau đó lại tế luyện ngũ thần vũ cho bản thân. Ngũ thần vũ trở thành pháp vật cực mạnh. Một khi ngũ vũ tề tụ lại lại thì đó chính là một kiện thánh khí kinh khủng nhất. (Ngũ vũ gồm: Thanh Vũ, Hoàng Vũ, Xích Vũ, Hắc Vũ, Bạch Vũ) Mặc dù hôm nay chỉ có một căn hỗn độn thần vũ nhưng cũng đủ để bảo toàn tánh mạng của khổng tước vương. Mặc dù khổng tước vương không thể phát ra hỗn độn thần vũ có thể đánh nát cự sơn, đánh tan uy lực của thần phật nhưng nó có thể dùng thần vũ để bảo toàn tính mạng của mình. Tiểu thú thấy không giết được khổng tước vương khiến nó càng thêm giận dữ. Lực lượng của nó như vô cùng vô tận, thất thải hà quang nối tiếp nhau đánh lên khổng tước linh. Khổng tước vương vốn rất xinh đẹp, rất huyền lệ nhưng bộ dáng bây giờ có thể nói là chật vật đến cực điểm. Rất nhiều địa phương trên thân thể bị trụi lông, loạn vũ bay tán loạn khiến cho khắp tòa đấu thú cung một mảnh yên tĩnh. Hoàng Kim Sư Tử Vương lặng lẽ ngồi trên không trung, từ trong con mắt bắn ra thần quang lạnh như băng nhưng nó không nhúc nhích chút nào. Chỉ là xung quanh con mắt thứ ba dựng thẳng lên hỏa diễm bùng cháy. Nó muốn mở ra công kích tiểu thú. Tiểu thú như có linh giác rất nhạy bén. Chỉ trong phút chốc nó đã quay đầu lại nhìn. Lập tức nó thấy được trạng thái lúc này của hoàng kim sư tử vương liền bỏ qua không tiếp tục công kích khổng tước vương nữa mà ‘sưu’ một tiếng biến mất tại chỗ. Sau đó xuất hiện trong không trung bay thẳng đến hoàng kim sư tử vương. Hoàng kim sư tử vương rất bình tĩnh. Nó sắp mở được con mắt thứ ba ấy rồi. Không thềm ngó ngang đến công kích của tiểu thú mà tiếp tục kiệt lực tích súc lực lượng. Nó tin tưởng vào sự cường đại của thân thể mình có thể năng cản mấy lần tiểu thú công kích.

Trong nháy mắt Kha Kha đã bay lại. Một phiến lớn quang mạc được phủ xuống. Hai mươi một tầng thần quang đều rơi lên trên thân thể hoàng kim sư tử vương. Hoàng kim sư tử vương tuy đánh giá rất cao thân thể của chính mình nhưng kết quả là máu tươi bắn ra xung quanh. Thân thể của hoàng kim sư tử vương xuất hiện hai mươi một vết thương đáng sợ, tất cả đều do thất thải thần quang mạnh mẽ đánh vỡ. Bên trong máu đỏ tươi ấy có trộn lẫn một chút kim quang, thậm chí có chút máu màu như hoàng kim. Nhưng rõ ràng có thể thấy được sự cường đại của thân thể chính nó. So với bạch hổ mạnh hơn rất nhiều. Hoàng kim sư tử vương lúc này đang cố gắng mở ra con mắt thứ ba kia bị Kha Kha ngăn cản một lần nữa. Nó không cam lòng phát ra tiếng hồng kinh thiên động địa. Nó chỉ kém một bước nhỏ nữa mà thôi. Dù sao cũng là một thiên địa dị chủng, sau khi tiếng rít gào giận dữ của hoàng kim sư tử vương trôi qua thì kim quang quanh thân phát ra rực rỡ. Máu tươi trộn lẫn ít tơ vàng ngưng chảy xuống. Toàn bộ vết thương đều được khép lại, thân thể vàng rực chói mắt. Kha Kha thở hồng hộc, tiểu trào vong lên trực tiếp giam cầm hoàng kim sư tử vương lại rồi sau đó hung hăng đập xuống không tước vương bán hôn mê dưới mặt đất. Một tiếng nổ vang lên khắp tòa đấu thú cung kèm theo âm thanh giận dữ của hai thánh thú. Không tước vương và hoàng kim sư tử vương đều thụ thương thêm. Tiểu thú hạ xuống mặt đất, đôi mắt cho chớp động hai cái như đang suy nghĩ điều gì đó. Xoát xoát!! Thất thải hà quang được xuất ra phân biệt đem hoàng kim sư tử vương cùng với không tước vương giam cầm lại. Sau đó điều khiển hai luồng quang mang cho chút nó va chạm lẫn nhau. Phan! Phan! Âm thanh chấn thiên vang vọng không dứt. Hai thánh thú đều bị đánh cho đầu óc choáng váng. Tiểu thú nhìn hỗn độn thanh vũ của không tước vương lại nhìn con mắt thứ ba dựng thẳng lên của hoàng kim sư tử vương sau đó khẽ tính kế trong lòng. Con mắt thứ ba đó cùng với thanh vũ đều là những thứ mà nó cảm thấy ‘khó chơi’ nên nó quyết định làm cho hai thánh thú va chạm với nhau. Quang mang chợt lóe lên, Kha Kha đem chúng nó giam cầm lại rồi sau đó điều khiển không tước vương triển khai tước

bình nhắm vào cái đầu thứ ba của hoàng kim sư tử vương. Chính xác mà nói là cho hỗn độn thanh vũ đâm vào con mắt thứ ba kia. Lạp lạp. Âm thanh vỡ nát vang lên không ngừng. Tiếp theo đó là một cỗ ba động khiến mọi người sợ hãi truyền ra ngoài. Đôi mắt Kha Kha nhất thời rực sáng lên. Không chớp mắt nhìn hai thánh thú va chạm với nhau. Nhưng đến khi năng lượng ba động đình chỉ thì nó thất vọng rồi. Hỗn độn thanh vũ lại không thể đâm vào phía trước, con mắt thứ ba ấy không tổn hao chút nào. Giữa hai thánh thú như có một cỗ lực lượng không rõ bài xích lẫn không, chống đỡ sự va chạm hủy diệt này. “Y nha...” Tiểu thú tức giận kêu lớn. Hai tiểu thú trong dùng sức huy động hà quang khổng chế hai điểm cực mạnh của song thú va chạm với nhau. Lạp lạp. Âm thanh vỡ nát của không gian tiếp tục truyền ra ngoài. Một lực lượng cường đại truyền ra khiến cho tâm tình mọi người quan chiến rất khó chịu. Giống như một quái vật sắp xuất thế hoặc giống như là một tòa cự sơn đè vào trái tim mọi người khiến họ có cảm giác sợ hãi không nhìn được phải run rẩy. Hỗn Độn Thần Vũ của Không Tước Vương và con mắt dựng thẳng thứ ba kia của Hoàng Kim Sư Tử Vương như ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận. Một khi bộc phát ra tựa hồ có thể phá vỡ hết thảy mọi ngăn cản. Loại lực lượng này khiến cho mọi người chấn kinh vô cùng.

Ở giữa nhị thú có một khoảng không gian hắc ám mang theo lực lượng không rõ năng cản hết thảy. Lực lượng chúng nó va chạm với nhau đều biến mất bên trong đó. Không giác hắc ám đột nhiên xuất hiện kia đến nhanh mà đi cũng nhanh. Tuyết trắng tiểu thú không hiểu được chuyện gì đang xảy ra nhưng mà thấy được hỗn độn thần vũ chưa bị hủy và con mắt thứ ba kia của Hoàng Kim Sư Tử Vương vẫn bình yên vô sợ, vẫn có thần diễm lượn lờ quanh đó. Thẳng đến lúc này thì mọi người quan chiến trước màn hình thủy tinh mới thở ra một hơi. Cảm giác vừa rồi rất áp lực. Tức giận!!! Tâm tư của tiểu thú rất đơn giản. Có thể nói là tính tình trẻ con, nó muốn vì tiểu quật long mà báo thù nhưng mà đối thủ nó có thể đánh bại nhưng khó có

thể tiêu diệt được. Không tiếp tục cho nhị thú va chạm với nhau nữa mà dùng thất thải thần quang giam cầm chúng nó sau đó lại đánh xuống khắp nơi trên mặt đất. Hà quan như đao nhận không ngừng quét qua. Khổng Tước Vương còn tốt một chút, có được Hỗn Độn Thanh Vũ bảo hộ nên miễn cưỡng có thể bảo vệ thân thể không đến tình trạng băng toái. Nhưng Hoàng Kim Sư Tử Vương lại không giống vậy, nó mặc dù có được sức khôi phục kinh người nhưng vô luận thế nào đi nữa cũng không nhanh bằng Kha Kha. Liên tiếp mười mấy tầng hà quang rơi xuống giống như là mười mấy thanh thiên kiếm bổ xuống khiến cho cả người nó máu tươi đầm đìa. Mặc dù chỉ trong phút chốc khi hoàng kim thần quang chớp động thì vết thương đã khép lại nhưng lại không nhanh bằng hà quang của tiểu thú không ngừng rơi xuống. Chỉ là tiểu thú có chút ‘sợ máu’. Nó chưa bao giờ sát sanh qua nên không thích ứng với tình cảnh tàn nhẫn này. Nhìn thấy tiên huyết của Hoàng Kim Sư Tử Vương chảy trên đầu thú thai nên nó có chút không đành lòng. Bất quá nó cũng là một tiểu thú phi phạm, biết rõ khi nào nên tha. Bây giờ không phải là lúc nó nhân từ. Nó hạ quyết tâm đáng xuống tầng tầng thần quang nối tiếp nhau. Công kích như vậy thì ngay cả Hoàng Kim Sư Tử Vương cũng không chịu được, có mất lần suýt nữa nó đã bị chém ngang bụng. Lộ cả xương trắng bên trong ra nhưng chỉ trong nháy mắt đã không phục trở lại. Sự cường đại của tiểu thú khiến mọi người ngây ngốc rồi mà thân thể mạnh mẽ của Hoàng Kim Sư Tử Vương cũng mạnh mẽ vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ rồi. Mọi người quan chiến trước màn hình thủy tinh lớn đều rất hoảng sợ. Phải biết rằng Bạch Hổ bị tiểu thú mạnh mẽ chặt đứt thân thể mà hoàng kim sư tử vương mỗi một lần bị chém ngang bụng liền khôi phục trở lại. Năng lực dị thường như vậy nếu như không phải đụng trúng tiểu thú này thì tiểu thánh thú nào có thể đánh bại nó đây chứ ? Thần thông trong con mắt dựng thẳng kia đã quá mức kinh người rồi lại thêm sự khôi phục đáng sợ này nữa quả nhiên là một biến thái nghịch thiên mà. Nhưng mà mọi người biết rằng cứ tiếp tục như vậy thì Hoàng Kim Sư Tử Vương phải chết không nghi ngờ gì. Nó có thể ngăn cản tiểu thú được bảy tám lần nhưng không thể ngăn cản được mười lăm mười sáu lần được. Sự khôi phục rõ ràng đang suy yếu đi rất nhiều.

Ngũ thái vũ dực của Khổng Tước Vương lúc này đã bị thất linh bát lạc cả rồi. Hết sức thê thảm khiến cho Kim Tử đang quan chiến ở phía xa không thể tiếp tục nhìn được nữa. Chỉ trong phút chốc nó đã vọt lại. Biết rõ rằng không địch lại Kha Kha nhưng không có nghĩa nó không quay lại. Nó cùng với Khổng Tước Vương lớn lên cùng một chỗ nên có cảm tình rất sâu. Xoát! Thất thái thần quang chợt lóe lên đã đem Kim Tử đang chạy đến giam cầm. Kha Kha đem Kim Tử ném vào bên cạnh Khổng Tước Vương đồng thời dùng thần quang tiếp tục công kích tam thú. Kim Tử đã bị đánh mất sáu đạo chân hồn. Cửu mệnh bất tử thân bây giờ chỉ còn tam mệnh mà thôi nên sao có thể ngăn cản được. Ngũ thái khổng tước vương ra sức vùng vẫy tập hợp lại lực lượng, lợi dụng trong sát na tiểu thú đối phó Hoàng Kim Sư Tử Vương liền lấy thanh khí nhẹ nhẹ từ Hồn Độn Thần Vũ dung nạp Kim Tử vào trong. Lấy thanh vũ bảo hộ hai chúng nó. Nhưng như vậy rất khó để bảo vệ chu toàn. Dù sao thì khổng tước vương cũng không phải là đang chính thức thúc dục hồn độn thần vũ mà là chỉ dựa vào khả năng tự động bảo hộ chủ mà thôi cho nên chỉ trong chốc lát lại có thêm một chân hồn của Kim Tử bị đánh ra sau đó chấn nát trên không trung. Mà khổng tước vương bị đánh chỉ còn nữa mạng thôi. Thất thái hà quang chớp động lần nữa. Mười mấy tầng quang mạc được Kha Kha đánh xuống. Lại thêm một chân hồn của Kim Tử bị đánh bay ra ngoài thân thể. Hiện tại nó chỉ còn lại một mạng cuối cùng mà thôi. Cùng với các thánh thú kia không khác bao nhiêu. Nếu tiếp tục bị đánh chết một lần nữa cũng không còn mạng. Mà khổng tước vương lại thê thảm vô cùng, lực lượng của hồn độn thần vũ bị phân chia ra một bộ phận nên nó không cách nào bảo hộ chính mình được nữa. Suýt chút nữa nó đã tán mệnh rồi. Nếu như không phải có được huyết mạch của thiên thần nên có được sức sống cường thịnh vô cùng thì nó sớm đã mất mạng. Kim Tử ra sức giãy giụa muốn thoát khỏi phạm vi bao phủ của Hồn Độn Thần Vũ, không muốn khổng tước vương bảo hộ nó nữa. Nhưng mà nó đã bị Kha Kha định trụ rồi nên không thể nào làm được như ý muốn cảm. Còn khổng tước vương lại không có ý định buông tha cho nó

nên cứ tiếp tục như vậy thì hai thánh thú rất khó có thể bảo toàn vận mệnh. Bất quá tâm tư của tiểu thú đã biến hóa. Nhìn thấy ý tứ của hai thánh thú kia nên nó không cách ra tiếp tục ra tay được nữa. Không thể không nói tiểu thú rất thiện lương, lại có thể trong hoàn cảnh này thương xót chúng nó. Tâm tư như vậy đã mang lại cho hai thánh thú một cơ hội tiếp tục sống sót. Từ xa có hai đạo nhân ảnh bay rất nhanh đến đây. Như không phi hành mà đến, nhanh như thiểm điện. “Hạ thủ lưu tình!” “Chúng ta nhận thua!” Từ lúc tiểu thú nổi điên đến giờ thì chỉ trong chốc lát mà thôi. Bạch Hồ chết đã gây một chấn động rất lớn với mọi người. Hai người này e sợ không tước vương và Kim Tử cũng bị giết nên trong thời khắc mấu chốt đã không để ý đến quy định của đấu thú đại tái mà tiến vào đấu thú thai muốn ngăn cản thảm kịch tiếp theo đó. Lúc này lửa giận của tiểu thú đã giảm đi phần lớn rồi. Một là do nó cảm ứng được sinh cơ của Tiểu Quật Long ở cách đó không xa đang chậm rãi khôi phục lại. Hai là vì tình cảm của khổng tước vương và Kim Tử. Bản tính thiện lương nên nó không đành lòng tiếp tục ra tay nữa. Cho nên khi hai lão nhân phạm quy tắc xuất hiện thì tiểu thú theo bản năng dừng tay lại. Rồi sau đó lại có thêm sáu lão giả xuất hiện, sáu người này chính là hộ pháp của đấu thú đại tái. Thấy tiểu thú dừng tay lại nên không có phát sinh thảm kịch nữa nên khiến cho hai lão nhân có chút kích động. Dù sao cũng đã có thể cứu được mạng sống của hai tiểu thánh thú này rồi. Kha Kha mang theo Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng nữa đoạn thân thể của Bạch Hồ ‘sư’ một tiếng rời khỏi nơi đó bay về hướng Tiểu Quật Long. Nhưng trong lúc này liền có một tiếng gầm vang lên khắp đấu thú cung: “Buông bạch hồ ra!” Ngay sau đó một lão bà phá không bay đến. Oanh Một lôi quang nhắm vào Kha Kha bổ xuống. Mọi người xôn xao vô cùng. Vi phạm quy định đấu thú cung thiên vào đã rồi lại có thể nhắm vào đấu thú tham chiến mà ra tay nữa khiến cho mọi người cảm giận vô cùng. Nhất thời khiến cho Huyền Hoàng Đấu Thú Cung ồn ào vô cùng. Kha Kha nhanh như điện mang theo Hoàng Kim Sư Tử và thân thể Bạch Hồ ‘sư’ một tiếng tránh khỏi công kích rồi sau đó tức giận vô cùng nhìn lên không trung. “Nghịch chướng....Buông ra thi thể của Bạch Hồ. Nếu không thì chịu chết đi!” Lão bà kia giận giữ vô cùng, hận không thể giết tiểu thú tại chỗ.

“Hộ pháp giả nhanh đi giết lão yêu bà kia đi!” “Nhanh chém chết lão yêu bà kia đi!” Mọi người đều tức giận vô cùng. Kha Kha không sợ mềm cũng không sợ cứng. Phần nộ vô cùng nhìn lão bà kia. Sau khi tránh né công kích một lần nữa liền giống như xuyên việt không gian xuất hiện trước người Tiểu Quật Long. Xoát Thân thể của Bạch Hồ bị thất thải thần quang tảo qua liền băng toái tại chỗ. Một cổ sinh mệnh tinh khí bộc phát ra bị Kha Kha mạnh mẽ đánh vào trong thân thể Tiểu Quật Long. “Nghịch chương...Ghe tởm!” Lão bà hung ác tiếp tục ra tay. “Y nha...” Tiểu thú lại nổi điên rồi. Đẩy Hoàng Kim Sư Tử Vương ra phía xa rồi sau đó hóa thành một đạo bạch quang phóng lên cao nhắm vào lão bà kia. Thất thải hà quang chỉ trong sát na đã được nó xuất ra. Phan Lão bà ngự không bay đến bị nó đánh một cái ngã bay ra ngoài. “Y nha...” Tiểu thú kêu lên một cách phần nộ. Lại một lần nữa phát ra thất thải thần quang đánh cho lão bà té ngã trên không trung khiến cho quần áo trên người lão bà bị rách một mảng lớn.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 200: Chung Khai Độ Tam Nhân

Chương 200: Chung Khai Độ Tam Nhân Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Lão bà đó cao lớn vô cùng, so với những nam tử bình thường không kém hơn bao nhiêu lại có vẻ khổng vũ hữu lực. Nếu không không phải có thêm một ít đặc thù của nữ tính đi theo thì có lẽ mọi người đã đối đãi như một ‘lão ông’ rồi. Những nếp nhăn trên mắt rất nhiều nhưng lại không có chút hiền lành của người già chút nào mà lại có khí chất bạo lệ khiến người ta có cảm giác dữ tợn và đáng sợ. Với tuổi tác như vậy lại thêm phi hành bay đến

đánh ra lôi quang nên rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến chính là cường giả Ngự Không Cảnh Giới. Mà tiểu thú tuyết trắng kia lại đánh ngã nàng hai lần khiến cho người khác giận mình không thôi. Đường nhiên tức giận và kinh ngạc nhất chính là chính lão bà kia. Bị một con tiểu thú non nớt kia đánh ngã quả thực là một chuyện mất mặt vô cùng. “Nghịch chướng...Muốn chết!” Lão bà hung dữ la lớn lên. Chính đạo quang nhận hình loan nguyệt từ trên không trung chém xuống. Đó chính là do năng lượng hóa thành nhưng lại toát ra hàn quang lạnh lạnh giống như một thần binh bảo khí khiến cho người khác kinh sợ vô cùng. Sát khí trùng thiên. “Y nha y nha....” Tiểu thú không chút nào yếu thế cả. Trợn tròn đôi mắt to tức giận kêu lên. Đồng thời lại lấy hành động trực tiếp công kích lão bà hung ác kia. Thất thải hà quang được tiểu thú đánh ra từng đạo từng đạo. Suốt hai mươi chín tầng ánh sáng tụ thành một ‘Thần Thánh Quang Huy’ nhắm vào lão bà bay đi. Đây là một lần va chạm trong vô thanh vô tức nhưng lại rất mạnh mẽ. Có thể thấy được ‘Thần Thánh Quang Huy’ cùng với quang nhận kia vỡ nát trong không trung mặc dù không có phát ra âm thanh đinh tai nhức óc nhưng mà ba động kinh khủng kia cũng làm rung động tâm hồn mọi người. Khiến cho tâm linh họ run rẩy như trời long đất lở. Không có âm thanh không có năng lượng nhưng những cơn sóng năng lượng mang tính chất hủy diệt lại không khách tán ra. Loại quyết đấu này rất đáng sợ, một khi phát ra một ít sóng năng lượng truyền ra ngoài thì hậu quả rất nghiêm trọng. Nhìn một mảnh không gian hắc ám vừa rồi mới đem phiến không gian xung quanh cầm cuốt khiến cho tất cả những người quan chiêm cảm thấy sống lưng đổ mồ hôi lạnh. Chính đạo quang nhận của lão bà bị tiểu thú đánh nát tại không trung mà ‘Thần Thánh Quang Huy’ của tiểu thú vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn bay qua đánh từ trên đầu lão bà xuống. Hung hăng đem lão bà đánh rơi xuống đất. Long Tộc đại thần thông một khi đạt đến cảnh giới cực trí có thể giam cầm tất cả, tảo lạc hết thủy, diệt sát hết thái. Không cách nào ngăn cản! Không thể ngăn cản được. Tiểu thú rõ ràng đã nắm giữ được một ít nhưng nó am hiểu nhất chính là giam cầm mà thôi. Còn ‘Tảo lạc’ cũng không tinh thâm quá. Đối với lĩnh vực ‘Diệt sát’ lại mới thoáng sơ nhập mà thôi. Nhưng như vậy thôi cũng đủ đánh lão bà kia rồi.

Sau khi đánh rơi lão bà liền giam cầm lão bà đó hung hăng đánh xuống mặt đất có hàng trăm lỗ hồng sau trận thú chiến kia. Oanh Bội mù tràn ngập khắp nơi. Nơi lão bà bị đánh rơi trên mặt đất xuất hiện một cái hố hình người thật sâu. “A...” Lão bà mang một thân thể đầy bụi bặm vọt ra. Hãn hoàn toàn phát điên rồi, hận không thể tự sát tại chỗ. Cư nhiên lại bị một tiểu thú non nớt đánh thê thảm như vậy, quả thực không còn chút mặt mũi nào nữa. Huyền Hoàng Đấu Thú Cung lại thêm một mảnh ồn ào nữa, sau đó là gần như đã cuồng bạo. Đệ nhất thánh thú liên tục khiêu chiến cực hạn. Đầu tiên là đánh bại tứ thánh thú, sau đó là mở ra Luân Hồi đào thoát. Lại tiếp tục sát thánh thú như thái rau. Bây giờ lại đem lão bà có tu vi Ngự Không Cảnh Giới đánh thê thảm. Tiểu thú này mạnh mẽ như thế nào ? Không một ai có thể đoán trước được. Điều quan trọng nhất là ánh mắt của nó: Ngây thơ, khờ khạo, non nớt... Không chút nào vì chuyện đánh bại lão bà kia mà hồng hách. Nó dường như chưa ý thức được hậu quả nó vừa gây ra. “Nghịch chướng...” Lão bà hoàn toàn nổi điên rồi, căn bản không cảm mọi người khiêu khích nữa mà phóng lên cao nhắm tiểu thú giết đến “Tiểu súc sanh. Ta nhất định giết ngươi!” Kha Kha tức giận vô cùng. Chưa một ai dám mắng nó là tiểu súc sanh. Cứ việ nó là một tiểu thú thôi nhưng lại có tâm tư của trẻ con. Sưu Bạch quang chột lóe lên. Tiểu thú tuyết trắng biến hóa vị trí liên tục trên không trung như đang xuyên việt không gian. Rồi sau đó đột nhiên xuất hiện bên cạnh lão bà. Nó phát ra một đạo thần quang đánh một cái lên mặt lão bà kia. Quang hoa chột lóe lên, một bên thân thể của lão bà lệch về một bên. Gương mặt chỉ trong nháy mắt đã sưng phù lên. Mặc dù chỉ bị thần quang đánh thôi cũng khiến cho miệng rộng hơn rất nhiều. “Tiểu súc sanh...” Lão bà then quá hóa giận. Xấu như vậy thì đâu còn gọi là người nữa. “Y nha...” Kha Kha hô lên phản đối. Đối với việc nó bị người khác mắng là tiểu súc sanh nó tức giận vô cùng. Sưu. Lại một lần nữa Kha Kha biết mất một cách đột ngột. Sau đó liền xuất hiện không xa phía sau lão bà phát ra thần quang như một cái mũ ụp xuống đầu lão bà xấu xí kia. Phan. Mạnh mẽ đem lão bà đánh từ không trung rơi thẳng xuống đất. Lại thêm một trận xôn xao nữa khiến cho lão bà hận không thể kiếm một cái lỗ mà chui xuống. Lúc này sáu gã hộ pháp của Nam Hoàng Đấu Thú Đại Tái

bay qua ngăn cản lão bà muốn nổi điên kia nữa. Kỳ thật sáu người này đã sớm đến đây rồi nhưng nhìn thấy tiểu thú lại có thể chiếm thượng phong. Lại thấy lão bà kia không vừa lòng chút nào nên mới khoanh tay đứng nhìn làm cho lão bà xấu xí kia mất đi mặt mũi. Sáu người này đối với lão bà kia cảm thấy rất hèn mọn. Rõ ràng đã bao nhiêu tuổi rồi mà lại có tâm tình như thế. So với bát phụ vô lễ còn muốn hơn nhiều. Không có một chút phong độ của cao thủ tiền bối chút nào. Trận phong ba trên đấu thú tạm thời được dẹp loạn rồi nhưng lại làm cho tâm tình mọi người quan chiến rất khó có thể bình phục trở lại. Mọi người đều nghị luận tiểu thú rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào rồi. “Không phải là cảnh giới bán thần chứ?” “Rất khó nói. Bất quá ta nghĩ không khoa trương như vậy đâu.” “Vài con thánh thú này có thần thông cường đại như vậy nhưng tu vi hẳn là ở Thức Tàng Cảnh Giới mà htooi. Bất quá không có cảnh giới bán thần thì rất khó có thể đối phó với thần thông dị thường như vậy.” Một khách nhân trong khu khách quý chữ ‘Thiên’ đưa ra một đánh giá chính xác như vậy. “Hoàng Kim Sư Tử đều ở vào cảnh giới Thức Tàng nhưng lại có được thần thông kinh khủng độc nhất vô nhị. Không phải là cường giả Ngự Không Cảnh Giới thì không thể áp chế được. Về phần tiểu thú tuyết trắng kia có lẽ sắp chạm vào Ngự Không Cảnh Giới rồi. Như thế mới có thể đánh ngã Ngự Không Cường Giả như vậy. Thần thông độc nhất vô nhị của thế gian có được uy năng rất lớn. Nếu như có thể phát ra toàn bộ lực lượng thì không thể nào tưởng tượng nổi nữa. Đây là điều duy nhất mà các thánh thú dựa vào trong các trận đại chiến. Khi mọi người khai mở bảo tàng của bản thân đều muốn có được những thần thông hi hãn. Cho nên cảnh giới này mới được mệnh danh là Thức Tàng. Nhưng mà tuyệt kỹ độc nhất vô nhị có được bao nhiêu đây chứ? Theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì ngoại trừ những thần thông trong các chủng tộc được truyền thừa ra thì tất cả thần thông đều có thể phục chế và phá giải. Tuyết bạch tiểu thú làm náo động một trận, lấy lực lượng cường hãn hoành tảo đấu thú đại tái khiến cho mọi người khiếp sợ không thôi. Đối với nó có hứng thú rất lớn. Đầu tiên, Kha Kha mặc bộ da khi ngựa trang chính mình nên không người nào nhận ra được. Nhưng khi nó chạy thoát khỏi luân hồi thì đã bại lộ thân phận rồi. Từ đó về sau có những biểu hiện

chói mắt thu hút tầm nhìn của mọi người, khiến cho những người quan chiến rung động không thôi. Độc Cô Kiếm Ma yên lặng nhìn nó rất lâu. Ngay cả Yến Khuynh Thành là người biết rất rõ nó cũng kinh ngạc không thôi. Nàng tuyệt đối không ngờ rằng Kha Kha lại cường thế đến vậy. Lúc đầu biết nó rất phi phàm nhưng nàng chỉ xem nó như là một tiểu bất điểm nghịch ngợm đáng yêu mà thôi. Gia Cát mập mạp càng không cần phải nói. Hắn giật mình đến nỗi há miệng rất to không thể ngậm lại được. Tử mập mạp này mặc dù ánh mắt rất độc đáo, sớm đã nhìn thấy Kha Kha bất phàm nhưng thật không ngờ lại phi phàm như vậy. Kanati, Tề Lạp Áo, Hải Vân Tuyết...đám người bọn họ đều gặp qua tiểu thú nhưng khi nhìn thấy nó hoành tảo cả tòa đấu thú cung thì bọn họ gần như chỉ biết hóa đá trở mắt mà nhìn thôi. Những người nhận ra tiểu thú gần như đã điên cuồng, cảm giác được đây không phải là sự thật. Những người từ Long Đảo trở về hoặc cố ý hoặc vô tình cũng không có tiết lộ ra từng có một tiểu thú tuyết trắng từng có dũng khí đi khiêu khích Long Vương vì vậy nên có người điều tra những việc xảy ra ở Long Đảo cũng không có biết được Kha Kha đến từ Long Đảo. Bất quá đến hiện tại muốn tiếp tục giữ bí mật thì không có khả năng rồi. Lúc này những người đến quan chiến đấu thú đại tái đều có không ít người từ Long Đảo trở về nên chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra tuyết trắng tiểu thú. Vì thế nên họ liền liên tưởng đến Tiêu Thần. Cho nên mấy lão nhân khu khách quý chữ ‘Thiên’ đã có được tin tức nên không còn gì là bí mật nữa. Lúc này thì lão bà đã bị đuổi ra ngoài rồi. Khổng Tước Vương và Kim Tử bị hai lão nhân mang đi. Một người thần bí có kim sắc hỏa diễm lượn lờ quanh thân đi đến giữa sân muốn khuyên bảo Hoàng Kim Sư Tử Vương rời đi nhưng lại bị nó cự tuyệt. Hai con long vương đã được người khác đưa đến giải đất an toàn rồi. Từ đó, trong đấu thú thai chỉ còn lại Kha Kha cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương. “Ngao hồng...” Hoàng Kim Sư Tử Vương ngửa đầu hồng kinh thiên động địa. Sau đó bay lên trời đứng giữa không trung. Từ trong mắt bắn ra lãnh quang khiến những người quan chiến cũng cảm thấy lạnh sống lưng. SU’ Tử Vương chưa từng bị thiệt thòi như hôm nay. Từ khi nó ra đời đến nay đã trải qua hơn mười trận sinh tử chiến. Có thể nói là phát triển trên những thi thể thánh thú khác, chưa từng bại qua

một ấu thú nào cả. Xung quanh con mắt dựng thẳng thứ ba kia luôn bốc lên thần diễm, dường như đã hình thành nên một mảnh thiên địa riêng biệt. Lại có thêm những chú văn tự phù thần bí trôi nổi xung quanh lộ ra sự tang thương và cổ lão. Giống như là tế văn đang hướng về chốn U Minh cung kính gọi về một lực lượng nào đó. Hôm nay Hoàng Kim Sư Tử Vương nếu không thể mở ra con mắt thứ ba dựng thẳng kia đánh bại Kha Kha thì nó khó có thể cam lòng được. Vì bảo đảm không bị quấy nhiễu nữa nên ánh mắt của Hoàng Kim Sư Tử Vương rất dữ tợn. Những kim ti quanh ba đầu của nó đều dựng thẳng lên. Một cỗ năng lượng như chất lỏng mà vàng đem toàn thân nó bao phủ vào trong. Máu cố gắng nhịn sự đau đớn làm một điều gì đó. Hoàng kim thần quang rực rỡ như một hỏa diễm đang bùng cháy. Ngay cả bầu trời cũng muốn thiêu đốt. Hủy diệt chi nhãn đột nhiên mở ra rồi sau đó đóng lại rất nhanh. Huyết mang trong nháy mắt ẩn đi rồi sau đó từ trong hủy diệt chi nhãn bắn ra một chuỗi huyết hoa mang theo lực lượng vô tận từ chảy đến con mắt thứ ba dựng thẳng kia. Luân hồi chi nhãn cũng được mở ra rất nhanh rồi lại đóng lại trong nháy mắt. Ô quang trong phút chốc ẩn đi rồi ngay sau đó một chuỗi huyết hoa hiện ra mang theo lực lượng vô tận chảy về con mắt thứ ba dựng thẳng kia. Hai con mắt đó sau khi hoàn thành liền tiến vào trạng thái phong ấn hoàn toàn. Chúng nó muốn tích súc lực lượng để con mắt thứ ba kia có thể mở ra. Xung quanh con mắt thứ ba ấy như đã hình thành nên một mảnh thiên địa, những tế văn thần bí không ngừng hiện ra, những tự phù cổ xưa căn bản khó có thể hiểu rõ được kèm theo âm thanh cầu nguyện như có như không vang lên. Phảng phất như đang xuyên qua thời không, từ thời thượng cổ truyền đến. Âm thanh đó càng lúc càng lớn, dần dần có thể nghe rõ. Không người nào có thể hiểu nổi, không một ai có thể lý giải được, chỉ biết rằng đó như là một đoạn chú văn tế bái. Tà dị vô cùng! Con mắt thứ ba của Hoàng Kim Sư Tử Vương mở ra lại có thể khiến cho thiên địa xuất hiện biến hóa theo khiến cho trong lòng mỗi người quan chiến đều xuất hiện một sự sợ hãi khó hiểu. Như là... một nghi thức... Âm thanh cầu nguyện, âm thanh tế bái, âm thanh đồ lục... Như những ma âm từ thời xa xưa truyền đến, tái hiện lại trên thế gian! Là âm thanh con người cầu cúng xuất hiện sao? Hoàng Kim Sư Tử Vương rất

cuộc có lai lịch như thế nào ? Chẳng lẽ chủng tộc này đã từng được nhân loại thờ cúng qua sao ? Trong vô thanh vô tức, con mắt thứ ba ấy của Hoàng Kim Sư Tử Vương đã xuất hiện một khe hở nhỏ. Trong quá trình những ma âm được truyền ra thì tiểu thú tuyết trắng như đã bị thất hồn lạc phách. Lại giống như bị xúc động lâm vào trong mê vọng. Đột nhiên, khe hở của con mắt thứ ba đó của Hoàng Kim Sư Tử Vương mở rộng ra rất nhanh. Như cảm giác được sự nguy hiểm kề cận nên tiểu thú trong phút chốc trở nên chăm chú vô cùng. So với trước kia hoàn toàn không giống nhau chút nào. Tất cả nguyên nhân đều do những ma âm tế tỵ kia dường như đã mở ra một cánh cửa phong ấn của tiểu thú. Ô! Một âm thanh đáng sợ phát ra. Nơi Hoàng Kim Sư Tử Vương đứng như đã hóa thành hư vô, không gian quanh đó như trở thành một điểm nhỏ rồi biến mất. Quy hự! Ngay cả Kha Kha cũng bị bao phủ vào bên trong. Thân ảnh Hoàng Kim Sư Tử Vương đã biến mất hoàn toàn mà Kha Kha cũng sắp sửa biến mất theo. Ngay lúc này, tiểu thú như đang đứng trước một cánh cửa mở ra một dòng sông lịch sử đầy huyền bí. Hai mắt bắn ra hai đạo quang mang rực rỡ vô cùng. Một đạo là điều quang lấp lánh như là ánh sáng địa ngục chiếu rọi khắp nhân gian mang theo một hơi thở mang tính chất hủy diệt. Một cái phát ra bạch quang như một hằng tinh đang đốt cháy vũ trụ mệnh mông lại như ước vạn tinh quang hạ lạc. Hai đạo quang mang chột hiện lên mang theo tiếng sấm gió trận trện, chỉ trong phút chốc đã khiến cho phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc. Toát ra một cỗ chi khí mang theo khí thể thôn phệ thiên hạ. Cảm giác rất cổ quái. Rõ ràng là hai đạo hắc bạch quang mang đó nhưng lại khiến cho người khác cảm giác như có thiên quân vạn mã đang di chuyển, thanh thế to lớn vô cùng. Lúc này, vẻ mặt của tiểu thú Kha Kha nghiêm túc vô cùng khiến cho người khác cảm giác có chút hoang đường. Tiểu thú như một chiến thần đỉnh thiên lập địa đầy trang nghiêm, thần thánh bất khả xâm phạm. Con mắt dựng thẳng của Hoàng Kim Sư Tử Vương kia có mở ra hay không thì không ai biết được nhưng tiểu thú lại mở ra đôi mắt hết sức khủng bố.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 201: Thế Giới - Nhân Nhân Nhi Tồn Tại

Chương 201: Thế Giới - Nhân Nhân Nhi Tồn Tại Dịch Giả: The Darkness

Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Trong hư không hiện ra không biết là ảo giác hay là một thế giới chân thật. Trong quá khứ vốn là một “điểm” sắp trở về hư vô bỗng nhiên bạo phát ra vô tận ánh sáng màu xám bao phủ hơn nửa bầu trời. Áp lực rất trầm trọng, mưa bụi bay lấp phấp, một mảnh tịch mịch làm cho tâm linh con người cũng bị ảnh hưởng, phảng phất như ở trong tuyệt vọng, chỉ toàn một màu xám ko có đến một sắc màu hy vọng. Đây là một thế giới cô tịch, tử khí trầm lắng, một thế giới không có đến một tia hy vọng ! Mây đen phiêu động, ở sâu bên trong đó xuất hiện âm ảnh của một tòa núi lớn, còn có mặt đất huyết sắc dần dần hiện ra hình dáng. Giống như mặt biển lớn bắt đầu khởi động. Đây là một cảnh diện vừa thần bí vừa đáng sợ, trên bầu trời cứ như vậy mà xuất hiện viễn cảnh, một thế giới màu xám lúc ẩn lúc hiện làm người ta khó phân biệt được thật giả, không biết đang ở phương nào. Đây là kết quả do con mắt thứ ba dựng thẳng của hoàng kim sư tử tạo thành Đường nhiên, cái này cũng không phải uy lực cuối cùng của con mắt thứ ba. Sức mạnh chân chính của con mắt thứ ba bây giờ không ai không biết. Nhưng cứ thế tạo thành một cảnh tượng đáng sợ, một mảnh thiên địa di động đã chiếm hơn phân nửa bầu trời đã vượt qua sự lý giải của mọi người. Đây thực sự chỉ là năng lực của một Hoàng Kim Sư Vương ở Thức Tàng Cảnh giới thể hiện ra sao ? Nếu như thật vậy thì chỉ có thể nói con thiên địa dị thú này thật đáng sợ, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người! “Đây không phải là một thế giới chân thực, đây là một mảnh huyền cảnh...” Trong một gian khách quý chữ ‘Thiên’ có thanh âm của một lão nhân truyền ra nhưng ngữ

khí không thực sự khẳng định. . Sau khi thế giới tịch mịch đột nhiên hiện ra, tiếng tụng kinh, tiếng cầu nguyện , tiếng tế bái, tiếng tàn sát lại một lần nữa xuất hiện. Âm thanh tang thương mà cổ lão Như ma âm từ thời thượng cổ truyền đến tái hiện nhân gian. “Chí thần khó có thể thấy đã từng tan biến lại xuất hiện ?” Một lão nhân kinh nghi nói ra sự nghi vấn trong lòng. Ô.... Âm thanh bi thảm đột ngột vang lên , lẫn át tất cả âm thanh khác, trở thành duy nhất trong thiên địa như sóng lớn đánh tới, như loạn thạch phá không ! Mưa lất phất tại thế giới không có hi vọng này, trong phút chốc tối đen như mực , cảnh vật bên trong cũng biến mất , vô tận hắc ám đem tiểu thú trắng muốt nuốt chửng. Từ đó, trong bóng tối tựa vĩnh hằng đó khiến cho lòng người xuất hiện một cổ cảm giác mất mát. Vô luận là tu vi cao thâm của lớp lão tiền bối cao thủ hay tu vi của các cao thủ trẻ tuổi , thậm chí các quý tộc không hề biết tu luyện là gì nhưng phàm là người ở Đấu Thú Cung đang xem cuộc chiến đều có cảm giác thế giới tan vỡ. Trực giác nói cho bọn họ biết trong bóng tối hoàng kim sư tử vương có khả năng đã mở ra con mắt thứ ba hướng tới tiểu thú trắng muốt ra tay. Không ít nhân vật có tu vi cao thâm đã bỏ qua màn hình thủy tinh mà trực tiếp xuất hiện tại tòa cung điện xa xa chờ đợi, bất quá không ai có thể nhìn thấu phiến hư không tuyệt đối hắc ám này. Phiến hư không này hoàn toàn hấp thu hết ánh sáng , mặc dù giữa trưa nhưng vầng thái dương rực rỡ từ lâu đã lờ mờ vô sắc, hóa thành một vòng hắc nhật. Vô tận hắc ám. Cho dù sở hữu thiên nhãn thần thông cũng khó có thể nhìn thấu. Sát na vĩnh hằng. Như thế, từng giây phút qua đi cứ như ngàn năm triệu năm vậy, mọi người nóng lòng muốn biết chuyện gì đang xảy ra bên trong. Xích lập lập Thanh âm băng toái đột ngột phát ra. Thân ảnh của tiểu thú trắng muốt tựa như thần đăng (đèn thần) trong đêm đen, chiếu sáng một khoảng lớn không gian, nó lẳng lặng đứng trong hư không. Toàn thân tỏa ra vô tận thần quang sáng chói, hào quang tỏa xuống. Hai mắt phóng xuất lưỡng đạo quang mang, trong nháy mắt bắn về phía bóng tối vô tận, điều quang lấp lánh , bạch quang tỏa sáng như ngân hà trên mặt đất. Trong hắc ám thế giới, ngay lúc lưỡng đạo thần quang của tiểu thú trắng muốt phát ra, cự sơn liên miên bất tuyệt hiện lên, hạo hãn cuộn trào vô tận, trời minh mờ không cùng và huyết sắc đại địa. Tất cả lại một lần

nữa lộ ra hình dáng. Cùng lúc đó, ánh mắt của tiểu thú trắng muốt nhìn đến liền xảy ra cảnh tượng vô cùng đáng sợ. Quần sơn liên miên bất tuyệt sụp đổ, đại hải bốc hơi, đại địa băng liệt. Sau cùng, một cỗ năng lượng bao phủ khắp thiên địa, ánh mắt của tiểu thú trắng muốt tạo thành hậu quả đáng sợ, làm mọi người rung động thật sâu. Nơi hai mắt quét qua, hết thảy ko còn tồn tại. Nhìn núi, núi tan, nhìn biển, biển cạn, xem đại địa, đại địa trầm hãm. Cự sơn như thế hồi yên phi diệt, đại hải như thế cạn khô, đại địa như thế trầm hãm, hoàn toàn là cảnh tượng diệt thế. Việc đã đến lúc này, cơ hồ tất cả mọi người đã hoàn toàn hóa đá. Tới cuối cùng, rất nhiều người không nhìn được quỳ rạp trên mặt đất, đây là tâm linh chấn động. “Đó là ảo giác, không phải sự thật” Một lão nhân đứng tại cung điện cất tiếng, bất quá xem ánh mắt cũng ko phải là tự tin. Hư hư thực thực, ai có thể nói rõ ràng, giả mà làm thật thì thật cũng giả, thật mà làm giả thì giả cũng thật. Bầu trời hắc ám lại hiện ra ánh sáng. Đôi mắt của tiểu thú trắng muốt hủy diệt hết trảy, thế giới màu xám không có chút hi vọng nào kia đã bị triệt để băng toái Thế giới, vì một con mắt mà tồn tại, cũng thế giới đó, vì đôi mắt khác mà diệt vong. Trong thiên địa một mảnh thanh minh, hết thảy phục hồi về nguyên dạng. Hắc bạch thần quang trong mắt của tiểu thú trắng muốt biến mất, thần thái trang nghiêm thần thánh cũng đã chuyển thành hoạt bát linh động, đôi mắt nhìn khắp nơi lại lộ ra thần sắc mơ hồ, đôi mắt linh động quan sát khắp mọi nơi, trong ngẫu nhiên nó lại lộ ra thần sắc mơ hồ. Đôi lông mi thật dài rung động tựa như hoài nghi vừa rồi tại sao đột nhiên có lực lượng như vậy. Trên bầu trời, thân ảnh của hoàng kim sư tử vương hiện ra, hoàng kim chi khu gần như bị phá nát, khắp người đều là vết thương đáng sợ, kim sắc huyết dịch không ngừng chảy ra, đầu khớp xương cũng bị chệch ra ngoài cơ thể, hết sức bi thảm. Con mắt thứ ba trên trán cùng trào ra máu đỏ tươi, cùng kim sắc huyết dịch trên cơ thể tạo nên vẻ tương phản, đôi mắt trên trán gần như đóng lại, chỉ có từng giọt huyết thủy rơi xuống. Hoàng Kim Sư Tử cuối cùng liếc về phía tiểu thú trắng muốt, đôi mắt lạnh băng chậm rãi đóng lại rồi sau đó từ trên cao rơi xuống. Phờ phạc, hoàn toàn thất bại. Không ai rõ hoàng kim sư tử vương có hay không mở ra con mắt thứ ba, càng không ai rõ con mắt đó rốt cuộc ẩn dấu loại năng lượng đáng sợ nào. Nhưng tất cả

mọi người đều biết tiểu thú trắng muốt càng thêm đáng sợ, trong khoảng khắc làm cho một thế giới huyền huyền tan nát , đồng thời làm cho tâm linh mọi người sinh ra cảm giác hồng mắt.

Bị hoàng kim sư tử vương bức phải xuất ra lực lượng như vậy, hoặc là như tiếng ma âm tụng niệm từ xa xưa gọi dậy lực lượng ẩn dấu của tiểu thú. Cả tòa đấu thú cung không hề có một tiếng động, mặc dù tất cả đã kết thúc nhưng mọi người khó thoát khỏi không khí loại này, lặng yên nhìn hiện trường. “Tồn tại loại này khiến thiên địa phải đổ kị sợ khó mà được yên ổn phát triển đến cuối cùng.” Một giọng già nua vang lên , truyền khắp một nửa huyền hoàng đấu thú cung. Tiêu Thần nghe được trong nháy mắt có một dự cảm xấu xuất hiện. Tất nhiên, tiểu thú trắng muốt thật quá mức bất phàm, thật sự sẽ sớm bị thiên địa đổ kị Từ xưa đến nay, anh hùng khí đoạn, hồng nhan bạc mệnh , bi kịch trên sẽ không phát sinh tại trên người Kha Kha ? trong sát na cảm ứng, một loại trực giác huyền diệu khó giải thích được làm cho Tiêu Thần không thể không cảnh giác. Mê tín ? đó không phải là không có khả năng. Tiêu Thần tin tưởng thực lực của chính mình quyết định tất cả nhưng hắn không thể không muốn nhanh chóng có một kế hoạch, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi sau lần đại thi đấu lần này. Trên thiên không, một đạo kim quang phá không nháy mắt đã tới phía dưới khu vực hoàng kim sư tử vương rơi xuống, một lão nhân uy mãnh hiện ra đỡ nó. Hoàng kim thần hỏa tại giữa không trung hừng hực thiêu đốt, bên trong có một thân ảnh cao lớn, một lão nhân mặc tàn phá kim giáp ôm lấy hoàng kim sư tử vương chậm rãi đáp xuống, ánh mắt hắn kích động gần như điên cuồng , run rẩy chỉ vào kha kha giống như thấy chuyện gì khó tin lắm , rồi sau đó đột nhiên quỳ rạp xuống đất dùng dáng điệu tiều tụy , ngữ khí run run, không ngừng hướng về phía phương tây mà quỳ lạy. Việc xảy ra khiến mọi người sợ ngây người. Rõ ràng hắn nhận ra được chủng tộc và biết được lai lịch của Kha Kha mới dẫn đến sự thất thố đến thế. “Hắn đang nói cái gì ?” “Không thể nào giải thích, không thể hiểu được” “Có phần giống như

ngôn ngữ của hậu duệ chiến tộc” Gian khách quý chữ thiên có một lão nhân giật mình vô cùng lên tiếng hỏi:”Không phải là ngôn ngữ của chiến tộc chứ ?” Trên không trung, tiểu thú trắng muốt lơ lửng nhìn thấy hết thấy , không biết tại sao lại xảy ra chuyện này liền hướng về lão nhân trên mặt đất phóng đi Nhưng là hoàng kim thần diễm lão nhân giống như bị chấn động ôm lấy hoàng kim sư tử vương cũng không quay đầu lại nhằm phía chân trời mà chạy. “Y nha” Kha Kha kêu lên muốn đuổi theo nhưng nó đã trải qua chiến đấu liên tục , đã không còn bao nhiêu khí lực cuối cùng ảo não đáp xuống hồ nghi gãi đầu. Huyền hoàng đấu thú cũng trải qua một mảnh tĩnh lặng, rồi sau đó đột nhiên vang lên tiếng động ầm ỹ , âm thanh vang vọng tận trời Cường thế ấu thú! Vô luận bạch hổ đã chết hay là không tước vương cùng với Kim Tử đã trọng thương đều là thiên địa kỳ thú, càng không nói đến hai đầu long vương. Mà hoàng kim sư tử vương và Kha Kha lại càng biểu hiện ra thần thông đáng sợ ngoài mức tưởng tượng. Nếu để chúng thuận lợi lớn lên , tương lai ai có thể đối địch ? Bây giờ ra tay có lẽ là cơ hội duy nhất , nhưng là người nào dám ra tay, dám đi giết nó đây ? Nghĩ đến vấn đề này tất cả mọi người đều trầm mặc, chúng nó bất quá chỉ là ấu thú mà thôi, phía sau còn có cha mẹ, nếu phải ra tay thật khó tưởng tượng ! Làm cho một đại gia tộc truyền thừa ngàn năm hồi yên phi diệt sợ rằng sẽ không phải là việc khó. Tối thiểu, ai cũng biết một số tin tức: hoàng kim sư tử vương ở bên cạnh một người giống như chiến tộc, tiểu thú trắng muốt từng bị vị kia ở chỗ sâu nhất Nam Hoang tồn tại thiên thần di tích mang đi , đủ để làm một cái cảnh báo.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 202: Phong Vân Tái Khởi

Chương 202: Phong Vân Tái Khởi Dịch Giả: The Darkness Biên Tập: Jy
Nguồn: 4vn.eu

Bạch hổ thảm bại, thân vỡ tử trận, kim tử cửu mệnh bất tử chi thân bị phá, chỉ còn một mạng chạy trốn, ngũ thải khổng tước vương trọng thương suýt chết, mượn hỗn độn thanh vũ giữ được tính mệnh; hoàng kim sư tử vương, ba mắt cường thế nghịch thiên, nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi thất bại, thất vọng rời tràng đấu. Tiểu thú trắng muốt tham dự thi đấu, hoàng không xuất thế, đánh bại tất cả đối thủ, cuối cùng trở thành Nam Hoang Thánh thú Vương. Chuyện này không thua gì một cơn lốc cuốn qua Thiên Đế thành, tên tuổi của Kha Kha trong sát na thi đấu chấm dứt gần như đã truyền khắp Thiên Đế thành, trực tiếp nhảy lên độ cao như một truyền thuyết. Trong mắt tuyệt đại đa số mọi người, tiểu thú trắng muốt vừa đáng yêu vừa cường thế nhưng lại có một số người thù nghịch tức giận mắng: tiểu hung thú. Nguyên nhân là nó cường thế xông vào làm thay đổi hoàn toàn cục diện, hoành tảo tất cả đối thủ làm cho không ít người kỳ vọng thất bại, sáu vị chủ nhân của thánh thú hận nó thấu xương. Tóm lại, Thiên Đế thành một mảnh hỗn loạn gần như sôi trào. Tại đấu thú đài, tiểu thú trắng muốt được mời lên một đài cao, đó chính là thần bàn tượng trưng cho Nam Hoang Thú Vương, đã qua bao nhiêu năm chưa từng sử dụng. Phúi đi tro bụi của năm tháng, quét hết bụi bặm lịch sử, thần bàn hơn mười năm lại xuất thế, cầu thang màu đen xoanh quanh dẫn tới đỉnh, tiểu thú trắng muốt tò mò đánh giá hết thấy thần bàn cao tới mấy chục thước như một tòa phong bi, bên trên có khắc tên của mười mấy thánh thú vương. Đôi mắt to khê chuyển động, đầy cảm giác mới lạ, kha kha dùng tiểu trảo ấn ấn một cái tên bên cạnh mình, người đi cùng muốn cười nhưng cười không nổi, đầu tiểu thú này hoàng không xuất thế làm cho tam đại đấu thú cung phi thường bị động vô cùng. Bởi vì nửa đường cho phép tiểu thú tham gia thi đấu vì thế làm ra một kết quả như vậy. Cuối cùng bọn họ bị chủ nhân của lục thánh thú kia nói không biết bao nhiêu lời không tốt đẹp gì. Chỉ sợ là trong lịch sử

Nam Hoang đây là thánh thú vương nhỏ nhất, bất quá trong tương lai thực lực tuyệt đối sẽ là cực mạnh ! Tiểu thú vừa mới rời đi, nơi nó lưu lại tiểu trảo xuất hiện một khe nứt lớn, nhất thời làm cho ý nghĩ muốn cười kia không phát ra nổi phải ngậm miệng lại. Chỉ qua một phen nghỉ ngơi đơn giản, tiểu thú đã vui sướng chạy nhảy khắp nơi, đại chiến mệt mỏi chỉ như thoáng qua,...không chút nào hoài nghi nó có thể tiếp tục đại chiến thêm một trận nữa, vô hạn tinh lực bậc này không thể không làm người ta sợ hãi. Kha Kha căn tham vương đi lên thần bàn làm cho rất nhiều người có cảm giác muốn ngất tại chỗ, căn lão tham đó sợ rằng đều đã ngoài hai ngàn năm, Không biết là bại gia nào cung cấp cho tiểu thú. Trên râu chuỗi nó đeo kia có tối thiểu sáu bảy chu tham vương.

Tại trên đỉnh thần bàn, Kha Kha ôm một bạch ngọc hộp thần sắc sung sướng, bên trong hộp ngọc lưu chuyển thần quang thánh khiết chói lọi, tiểu thú gần như say mê . Kha Kha trực tiếp mở hộp ngọc lấy xá lợi tử bên trong ra, nhất thời làm cho thần bàn màu nâu đen kia phát ra ánh sáng rực rỡ. Thánh thú từng đi theo Phật Đà ngoài thực lực có thể nghĩ. Xá lợi nó lưu lại há lại là phàm vật, ẩn chứa một cỗ lực lượng mang phật tính bàng bạc. Xá lợi tử to gần như long nhãn, tỏa ra ánh sáng như minh châu, lấp lánh như tinh hà, có gợn sóng xung quanh hình thành một cường thịnh trận vực, chiếu sáng xung quanh. Năng lượng ba động phức tạp, có thể thu dẫn động thiên địa linh khí, dẫn tới quang hoa toàn bộ tụ lại hình thành một hình ảnh vừa mỹ lệ lại vừa kì lạ, quang mang làm cho hết thảy linh vật đều cảm thấy tối đi. Tiểu thú trắng muốt hạnh phúc vứt bỏ hộp ngọc , sau đó làm một động tác khiến cho mọi người mắt chữ I miệng chữ O, trực tiếp đem xá lợi tử bỏ vào miệng như ăn một cục đường như nhau. Suy nghĩ của rất nhiều người suy nghĩ trở nên đình trệ, Đầu tiểu thú này có thể nào như vậy, nó hết sức cường thế là điều rõ ràng nhưng dù sao đây cũng chỉ là một đầu ấu thú,. Xá lợi tử ẩn chứa năng lượng khẳng định là hết sức khủng bố. Dù sao cũng là của thánh thú đi theo Phật Đà sau khi niết bàn để lại. Tiểu thú dĩ nhiên là

trực tiếp ăn tươi mà không cần phải chậm rãi luyện hóa. Cảnh tượng này khiến người ta á khẩu vô ngôn. Đương nhiên, chỉ vài người thấy được tiểu thú bất quả chỉ cắn một mảnh của xá lợi tử mà thôi còn lại hơn phân nửa nó tiểu thú trao giữ vững rồi lấy thất thải quang mang giam cầm phong ngừa quang mang tiết ra ngoài, đây là nó lưu lại cho tiểu quật long. Dát băng dát băng Kha Kha như là ăn đường, khai khẩu cắn nuốt xá lợi tử hơn nữa lại còn cau mũi tựa hồ nói mùi vị cái này ko phải là tốt lắm... Về mặt khiến cho mọi người muốn ngất tại chỗ. Hình ảnh bạo thể mà chết cũng không có xuất hiện, tiểu thú như không có việc gì, mắt to chuyển động quan sát tứ phương. Cuối cùng, Tiêu Thần cũng leo lên thần bàn, không cách nào ấn dấu, đã sớm bị bại lộ. Hẳn biết trong sát na đấu thú chấm dứt, Kha Kha và tiểu quật long đi theo hắc cơ hồ đã bị rất nhiều thế lực lớn tra ra được rồi. Tiêu Thần ôm lấy tiểu quật long cùng với Kha Kha vội vã rời đi, sau lưng có rất nhiều ánh mắt hàm nghĩa không rõ ràng trông theo. Đấu thú đại thi đấu mặc dù đã kết thúc nhưng phong ba không vì thế mà dừng lại. Cùng ngày hôm đó, xảy ra một sự kiện chấn động Trường Sinh đại lục khu vực Nam Bộ, lân cận Nam Hoang Thiên La đế quốc hiện ra một tòa Trường Sinh điện phủ. Một vùng thần bí mỹ lệ tiên cảnh di động trên bầu trời làm cho không ít người đến xem. Nghe nói, thiên cung trôi nổi từ hôm qua đã lộ ra trên thế gian rồi, chính là có người mãnh mẽ phong tỏa tin tức làm cho hơn một ngày mới lưu truyền tới Nam Hoang Thiên Đế thành. Trong một ngày thời gian đã xuất thế bốn thần binh: Trảm Long Nhận, Phong Ma Bảng, Tế Thần Bàn, Trường Sinh Thụ Không thể nghi ngờ tính chấn động của tin tức này, chỉ riêng bốn kiện thần binh này đủ để người ta điên cuồng, đều là những cổ vật có lai lịch lớn. Trảm Long Nhận không biết đã truyền lưu qua bao nhiêu năm tháng, nghe nói từng uống qua không ít máu tươi của Long Tộc, phải biết rằng Long tộc là một trong cực mạnh chủng tộc. Phong Ma Bảng, phong ma thối thần, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối, không phải là người sử dụng nên khó có thể biết được lực lượng kinh khủng tới bậc nào.. Tế Thần Thai chính là nhất kiện linh vật hi hãn thế giới, tương truyền chính là lão Tử và Phật Đà cùng liên thủ tế luyện mà thành, truyền thuyết nói rằng nếu như thành tâm hiến lễ cũng có thể gọi lại linh thức của vài vị

tổ thần. Trường Sinh Thụ , một gốc hắc thiết thụ trồng trong nhà có thể khiến con người trường sinh bất tử đối với người tu luyện thật không cần nói có bao nhiêu chỗ tốt không cần phải nói đến. Bốn kiện bảo vật có thể nói tùy tiện một kiện truyền lưu ra ngoài cũng có thể khiến một phương nào loạn, có nó chính cố bảo tồn tại từ thời thượng cổ , uy lực khó có thể tưởng tượng. Mà đó chỉ là sau khi phá trừ cấm chế đệ nhất tầng của phiến thiên cung mà thôi. Bên trong còn có bảo khố đến bậc nào rất khó tưởng tượng, nhất là nghĩ đến Trường Sinh điện phủ trung tâm buổi chiều ngưng tụ hàng vạn tinh quang hồ xuống, lại càng khiến cho người ta điên cuồng, rất nhiều lời đồn đại sẽ có một thánh vật xuất thế thậm chí là siêu việt thánh khí gì đó. Có người đoán là vị tổ thần nào đó lưu lại một tòa di tích này. Việc đã đến nước này rất nhiều người bỗng nhiên phát hiện Ác long vương thối lui , Dực long vương thối lui , một vài vị tuyệt đỉnh cao thủ đã vội vã rời khỏi Thiên Đế thành , không phải như mọi người tưởng tượng hết thảy vì Thiên La quốc xảy ra sự kiện trọng đại , bọn họ tin tức linh thông đã sớm lên đường mà thôi. Đấu thú đại thi đấu dư âm, thiên cung mờ ảo nhất thời khiến cho Thiên Đế thành sôi trào, vô số tu hành giả hướng về Thiên La Quốc phóng đi. Thiên La Quốc phía bắc là trung tâm của Trường Sinh Đại Lục - Trung Thổ. Theo lời đồn đại chính là địa phương có rất nhiều tu giả. Đã có không ít tu giả thành danh đã hướng về Thiên La Quốc đi đến. Trong lúc sự việc âm ỉ trong ba ngày qua, Tiêu Thần tận tâm chữa trị cho tiểu quật long, lấy thánh thú xá lợi tử cùng thất thải thánh thú điều trị thân thể nó. Hắn cũng không có đi tới Thiên La Quốc... Trên đời này bảo vật rất nhiều, ai có thể đem tất cả thần vật tập trung lại trong tay mình ? Hắn tự biết được lấy thực lực trước mắt của hắn căn bản vô lực đi tranh giành , cho dù là có mang theo Kha Kha cũng không được. So với đi mạo hiểm không công vứt bỏ tánh mạng, tốt hơn hết là ngồi xem loạn lạc. Không thể nghi ngờ tiểu quật long là một long vương đặc biệt, Sức khôi phục của nó vượt qua bất cứ thánh thú nào. Lúc đầu tại Long đảo Tiêu Thần cũng đã biết được, cho dù thập tử nhất sinh hắn phải chết cũng có thể hoàn toàn thay đổi. Mà lúc này đây kì tích một lần nữa lại phát sinh, bị chấn nát ngũ tạng vậy mà tân sinh, trọng tổ, dùng xá lợi tinh nguyên, dùng thất thải thánh thụ dẫn đạo, sinh cơ

bừng bừng phát ra từ thân thể . Tân sinh! Tiểu quật long từ tử cảnh thoát ra, đục hỏa trùng sinh đã trải qua một lần lột xác phi phạm , hoàn toàn hồi phục tỉnh dậy. Mặc dù còn không có thể cử động nhưng đã hồi phục như cũ , thậm chí còn đạt tới trạng thái siêu việt, đó là một kinh nghiệm trải qua một lần sinh tử tầy lể, nó trở nên càng mạnh hơn . Ngoại giới sớm đã long trời lở đất, đấu thú đại thi đấu dư âm chưa lắng xuống, Thiên La quốc xuất hiện Trường Sinh điện khiến cho phong vân tái khởi, Vùng Nam Bộ này khó có thể mà bình tĩnh. Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Tiêu Thần không muốn dẫn thân vào vũng nước đục này nhưng có thể không ? Đấu thú đại thi đã làm cho hắc ở đầu ngọn gió, mà ma lực của phiêu miểu cung trôi nổi kia cũng thật đáng sợ , mặc dù cách xa nhau mấy ngàn dặm nhưng đã làm cho đoạn đao đen bên người hắc mỗi ngày đều chấn động ko ngừng, sang ngày thứ ba lại trực tiếp phá không bay đi , hóa thành một đạo ô quang nhằm hướng Thiên La quốc. Nhìn đoạn đao bay đi, Tiêu Thần cũng không có đuổi theo. Ba ngày gần đây hắc một mực suy tư , con đường tu luyện sau này phải đi thế nào . Đấu thú đại thi đấu . vài đầu thánh thú biểu hiện làm hắc rung động, thần thông có thể đáng sợ như thế , làm cho ấu thú tại thức tàng cảnh giới có thể so cùng bán thần. Nghĩ một chút, hắc không thể không tán phục những chủng tộc có thiên phú, hoàng kim sư tử vương nhiều nhất không vượt quá năm tuổi, mà Kha Kha thì gần một tuổi là nhiều, mà chúng nó đã cường đại như vậy, đem so sánh với nhân loại thì chênh lệch rất xa làm cho người ta không thể không buồn bã. Ba ngày gần đây Tiêu Thần một mực thủy chung im lặng, làm sao mới có thể làm cho chính mình trở nên cường đại , có lẽ tu luyện ra thần thông hiếm có là mục tiêu của hắc. Chỉ là, chúng là thần thông bất đồng há có thể như vậy nắm trong tay. Phải đi con đường riêng của mình, Tiêu Thần một lần nữa suy nghĩ nhưng là làm sao mới có thể tạo ra một con đường. Mặc dù hắc mới ở Thức tàng cảnh giới nhưng Tiêu Thần lại muốn nghĩ sâu hơn , xa hơn, ba ngày qua , tư tưởng tu luyện của hắc một lần nữa thăng hoa, hắc muốn trở nên cường đại hơn, hắc muốn tiến xa hơn, hắc muốn trở về nhân gian....

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 203: Lựa Chọn

Chương 203: Lựa Chọn Dịch Giả: The Darkness Biên Tập: Jy Nguồn:
4vn.eu

Nam đại lục, Trường sinh điện phủ xuất hiện làm cho phong vân biến động. Mỗi khi đêm xuống, vạn đạo hào quang tỏa sáng tại đám mây lơ lửng trên không như có triệu vạn tinh quang rơi xuống, có người hoài nghi đó là thiên cung di tích của một vị tổ thần, làm cho thiên địa nguyên khí cũng vì nó mà rung động rất nhiều. Nam Hoang Thiên Đế thành cũng theo phong vân mà động. Rất nhiều thế lực phái cường giả tức tốc đi tới Thiên La quốc. Tới lúc lấy được tổ thần di bảo, không vọng tới những thánh khí siêu phàm, ví như có thể lấy được một kiện thánh khí như Trảm Long nhận, Phong Ma bảng, Tế Thần bàn, Trường Sinh thụ như vậy cũng được rồi. Chỉ là, những thần vật lưu truyền từ thượng cổ khẳng định sẽ không có nhiều, nếu quá nhiều thì đã không phải là bảo vật rồi, đó là rau chân vịt giữa trời thu (Ý nói những bảo vật hiếm có, độc nhất vô nhị.). Quá trình tranh đoạt bảo khố dĩ nhiên sẽ rất kịch liệt, không phải là người có đại pháp lực rất khó có thể làm của riêng. Tiêu Thần lúc này đang tĩnh tọa trong nhà. Như thế nào tìm ra một con đường tu hành của riêng mình ? Tiêu Thần tĩnh tọa suốt bảy ngày ròng rã, cuối cùng tâm lực tiêu tụy, thần thức gần như băng toái (vỡ nát). Một vầng trăng sáng nhô lên cao, ánh sáng như nước chiếu xuống, Tiêu Thần đi ra đình viện ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên không trung, suy nghĩ trong nhắm phảng phất như đã đi tới Nghiễm Hàn cung, trong chốc lát lại giống như đi tới tinh thần không gian vô cùng vô tận. Nở một nụ cười thản nhiên, những lo âu trong lòng Tiêu Thần hoàn toàn biến mất, tận lực quá mức khiến trong lòng tồn tại chấp niệm ngược lại lại trở nên

kém cỏi. Như thế nào là khác người ? Cưỡng ép sáng tạo ra một thiên lộ chưa từng ai đặt chân ? Lấy tu vi của hắc trước mắt cảnh giới đó thật quá xa vời. Hết thấy tự nhiên là tốt rồi. Chắc đứt được chấp niệm, làm cho trong lòng thanh khiết, Tiêu Thần lập tức cảm thấy tinh thần bảo mãn, nội tâm phát sinh một mảnh kì ảo. Giống như người ta thường nói: Phải vượt qua muôn ngàn khó khăn mới thấy thiên lộ Không vào thế gian trăm lần thì sao hiểu thói đời tang thương, Không xem qua ức vạn thiên kiều bách mị thì sao biết phồn hoa và phù phiếm, chỉ có thể trải qua những kinh nghiệm mới hiểu rõ tất cả, chỉ khi thất bại mới có thể thành công . Muốn tìm một con đường riêng phải bước qua con đường của tiền nhân, hiểu được trí tuệ của các tiền bối. là điều không thể thiếu . Trong lòng Tiên Thần yên tĩnh vô cùng, chấp niệm trong ba ngày qua là nguồn động lực làm cho tư tưởng tu luyện siêu thoát, đi trên một con đường không giống những tu giả bình thường, đánh vỡ hành trình tu hành vốn có. Bốn ngày khô tọa làm hắc hiểu ta, làm hắc sáng tỏ. (ND: Sao trên 3 dưới 4 thế -NB: 3 ngày chấp niệm, 4 ngày đã tọa.) Tu vi Tiểu Thần không hề tiến nhưng tâm cảnh lại một lần nữa lột xác , tâm hải bảo mãn có thể dung nạp vạn vật trong thiên địa, có thể dung nạp ức vạn tinh thần , hết thấy từ tâm hải tiến hành, đây là lực lượng từ cội nguồn là sự thăng hoa của bốn nguyên. Tu hành từ giờ trở đi là siêu việt bản thân. Ngoại giới phong khởi vân dừng, Tiêu Thần không hề quan tâm, ngoại vật khó có thể làm nản lòng ta. Tìm thần binh không bằng tu luyện chính mình, cơ thể mình chính là một bảo tàng , ẩn chứa vô tận lực lượng, nếu như có thể mở ra cánh cửa phong ấn chính bản thân, thì điều đạt được sẽ lớn hơn các loại bảo vật rất nhiều lần. Tìm kiếm thân thể bảo tàng. Mở ra thứ chân chính thuộc về bản thân. Tiêu Thần bình tĩnh thuận theo tự nhiên mà tu hành. Trong nháy mắt mười ngày đã trôi qua, Thiên cung mờ ảo ở Thiên La quốc vẫn như cũ không cách nào bị khai phá, tu luyện giả tụ tập ngày càng đông, rất nhiều nơi xảy ra các trận kịch chiến làm chết rất nhiều danh sĩ. Mà trong Thiên Đế Thành cũng tồn tại dòng chảy ngầm mãnh liệt Thiên cung xuất hiện tại Thiên La đế quốc xuất hiện được mười một ngày rồi. Trong Thiên Đế Thành có một người trẻ tuổi thoát nhìn rất uế oải, đang đi dạo trên đường, hắc như là một người hết sức rảnh rỗi, uế oải

đi tới đấu thú đại nhai, tại khu vực phụ cận tam đại đấu thú cung đi loạn. Gia chủ Reagan gia tộc vừa lúc từ trong cung điện to lớn đi ra, chính là đấu thú cung đã biến mất trước kia của gia tộc bọn họ sớm đã được xây dựng lại một lần nữa. Chỉ bất quá vẫn một lần nữa không được tổ chức Thiên Đế Đấu Thú mà thôi. Ngày gần đây, gia tộc bọn họ đang chuẩn bị cho Đông sơn tái khởi. Ngay lúc Tư Lạc đi ra khỏi đấu thú cung liền nhìn thấy thanh niên này dừng dừng quan sát xung quanh. Ngay lập tức khiến cho hô hấp của Tư Lạc cứng lại, hai mắt bắn ra hai đạo tinh quang. Khuôn mặt này hẳn vĩnh viễn không bao giờ quên. Cảnh tượng ba mươi năm trước lại như hiện ra trước mắt... Thần thái uể oải này, như một người rảnh rỗi, một kẻ không liên quan đến mọi việc, tại đấu thú đại nhai này đánh bại cao thủ thanh niên một đời của Thiên Đế thành khiến cho những lão bối cao thủ của Reagan gia tộc ra tay suýt nữa đem tên thanh niên này phế bỏ. Chưa từng nghĩ bởi vì vậy mà đã xảy ra một trường đại họa, trong một đêm, hắc phong thổi khắc Thiên Đế thành, lão cao thủ của Reagan gia tộc trong nháy mắt băng toái, kể cả Thiên Đế đấu thú cung của gia tộc bọn họ trong đêm đó hồi yên phi diệt. “Như thế nào lại là hắn ? “ Trong lòng Tư Lạc cảm giác như bị siết chặt, vết sẹo ngày xưa phảng phất hiện ra, năm đó trong lòng hắn đầy cảm giác sỉ nhục nhưng hắn giận mà không dám nói gì. “Hắn dĩ nhiên không hề có một nét thay đổi, cùng với năm đó giống nhau như đúc, tu vi tất nhiên đã siêu trần thoát tục” Trong lòng Tư Lạc chấn động vô cùng. Lão cúi đầu xuống rất nhanh, muốn làm bộ không phát hiện ra. Nhưng là thanh niên uể oải kia lại thấy được hắn, tựa cười như không cười rồi cất bước rời khỏi. Tư Lạc toát mồ hôi lạnh toàn thân, quay đầu nhìn lại thì thấy người thanh niên đã đi xa. “Tư Lạc, sao ngươi mô hồ lại như tắm vậy ?” Cách đó không xa, gia chủ Gia Cát gia tộc Gia Cát Thanh Vân vừa lúc đi ra khỏi Huyền Hoàng đấu thú cung. “Ta vừa thấy người kia!” Rất nhanh, những nhân vật trọng yếu của tam địa đấu thú cung đều được báo rằng người kia lại một lần nữa xuất hiện. Trong đình viện của Tiêu Thần, tiểu quật long đã gần như khôi phục hoàn toàn. Lần này so với trước đây dùng gần gấp đôi thời gian mới dần phục hồi như cũ nhưng như thế cũng để để cho những người không biết chi tiết khiếp sợ. Dù sao thương thế đó cũng là chết nhiều hơn sống. Như

được dự đoán trước, tiểu quật long sau khi trải qua tử kiếp một lần nữa lột xác, quang thân lưu chuyển quang hoa, có thể cảm nhận lực lượng mệnh môn, thực lực lại tăng thêm một bậc. Tiểu quật long rốt cục cũng có thể tự mình đi lại, Tiêu Thần quyết định ngày mai lập tức rời khỏi thành . Nếu không phải sợ đường khổ cực làm thương thể Tiểu quật long tái phát, Tiêu Thần đã sớm lên đường. Thiên Đế thành không thể ở lại , bây giờ hẳn đã đứng trên đầu ngọn gió, thêm một thời gian nữa sợ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Phan phanh. Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Tiêu Thần đi ra mở cửa lớn một người trẻ tuổi không quen mặt đứng trước cửa lười biếng đánh giá hắn. “Người là Tiêu Thần” “Đúng vậy!” Người trẻ tuổi trông giống như một thiếu gia ăn chơi nhàn rỗi , đi quanh Tiêu Thần hai vòng rồi bình luận:”Lá gan thật đúng là không nhỏ, cũng dám mượn danh tiếng lão nhân gia ở chỗ sâu nhất trong Nam Hoang Sách sách...” Tiêu Thần không nói gì chỉ lẳng lặng mà nhìn hắn. “Còn rất bình tĩnh a, người không sợ lão nhân gia trong Nam Hoang biết được sẽ xuất thủ khiến cho người hồi yên phi diệt ?” “Không có việc gì người tiếp tục đi dạo đi.” Nói xong Tiêu Thần đóng cửa lại “ầm” một tiếng, suýt nữa đập vào mũi của người trẻ tuổi. “Hắc. Tiểu tử này ..” Ánh mắt người trẻ tuổi thoáng lên sự kinh ngạc, rồi sau đó lắc đầu nở nụ cười lẩm bầm:”Quả không tầm thường a.” Nói tới đây, quang mang chợt lóe, hắn trực tiếp bay vào trong viện, hiện ra trước người Tiêu Thần. “Tiểu tử người không cần đề phòng, lấy thực lực ta mà nói không cần phải dọa người.” Nét mặt Tiêu Thần ngưng lại , hẳn quả đã cảm giác được ... người trẻ tuổi này sâu không thể lường, hẳn là không phải hạng người tầm thường, nhất là đôi mắt lại toát ra một cảm giác tang thương. “Người có chút giống ta ba mươi năm trước” Người trẻ tuổi vỗ vai Tiêu Thần tự giới thiệu:”Ta gọi là Long Đăng.” “Là người... Suýt nữa đem người nào đó của Regan gia tộc đánh cho trí tử ?” Tiêu Thần trong nháy mắt biết được người này là ai. Dĩ nhiên chính là người chính thức xuất thân từ trong Nam Hoang. “Hắc hắc, cho nên nói chúng ta rất giống nhau – hơn ba mươi năm sau người không phải đã làm gì đó với người trong gia tộc họ.” “Ta như thế nào có thể so với người. Người vừa xảy ra chuyện là có người chịu trách nhiệm. Ta nếu gặp chuyện không may là chết ngay” “Hắc.

Ta nói tiểu tử ngươi đã biết thân phận của ta cũng không kêu một tiếng tiền bối, cứ nhiên lại đáp trả ta bằng giọng điệu như thế ? “Long Đăng lười biếng ngồi xuống ghế trong đình viện liếc Tiêu Thần. “Nhìn ngươi trẻ như vậy ta cảm giác ngươi và ta cùng bối phận” “Chẳng muốn cùng ngươi so đo. Lần này ta đến chủ yếu vì ...” Xoát Một đạo hào quang trong phút chốt đánh tới, cắt đứt lời nói của của Long Đăng, bay nhanh tới chỗ hắn. Long Đăng biến mất tại chỗ , phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện, trong nháy mắt đứng ở cầu đá không xa chỗ đó nói: “Tiếng đồn về tiểu mãnh thú ngươi đúng là không sai. Lần này tiến bộ thật không nhỏ a, thiếu chút nữa bị ngươi đánh trúng” Kha Kha chẳng nói chẳng rằng, trừng mắt nhìn Long Đăng. Theo sau là tiểu quật long và thanh long vương cũng ra đến đình viện “Nói thẳng ra , ta đến nơi này là vì hai chúng nó. Biểu hiện của nó làm cho lão nhân gia trong Nam Hoang hài lòng. Lần này ta phụng mệnh mang chúng nó trở về.” Long Đăng chỉ Kha Kha và tiểu quật long rồi sau đó gật đầu nói:”Các ngươi còn nhớ tổ đối với các ngươi thí luyện ra sao trong lần trước. Miễn cưỡng coi như thông qua.” “Y nha !” tiểu thú trắng muốt nhe nanh múa vuốt , ý tứ rõ ràng là chết cũng không quay về. Tiểu quật long thì do dự rồi sau đó yên lặng gật đầu. “Hắc , tiểu mãnh thú đúng là tiếng đồn không sai. Lão nhân gia mời ngươi trở về cũng cự tuyệt, đối lại bất kì sinh vật có trí tuệ nào cũng đã cầu xin đi rồi.” Long Đăng cười cười trêu chọc Kha Kha Kha Kha làm điệu bộ quay lưng đi rồi ngay lập tức quay lại huy động tiểu trảo đánh ra liên tiếp hai mươi chín đạo quang mang về phía Long Đăng. “Còn có điểm kém. Ngươi bây giờ không thể giam cầm ta.” Tốc độ của Long Đăng như quang ảnh , trong nháy mắt đã lướt đi ra xa hơn mười thước. “Kha Kha không nên ra tay.” Tiêu Thần ngăn cản tiểu thú đang tức giận thở phì phò kia. “Tiểu hung thú, ta là muốn điều tốt cho ngươi a, ngươi cũng biết nếu ngươi không đi sẽ khó giữ được tánh mạng ?” Long Đăng tươi cười mang vẻ lười biếng trịnh trọng nói: “Ngay cả tiểu bạch hổ mang tiềm lực vô hạn ngươi cũng dám giết ? đã gây ra đại họa rồi! “ “Y nha” Kha Kha tức giận kêu lên , chỉ vào tiểu quật long rồi chỉ vào mình ý muốn nói ta không có sai, ta vì tiểu quật long mới ra tay. Tiểu quật long cũng phối hợp gật đầu. Long Đăng lắc đầu nói: “Mặc kệ nói như thế nhưng việc ngươi

đem tiểu bạch hồ giết chết là sự thật không thể nào thay đổi, ‘bà già’ hung ác kia cũng không phải đối thủ của người nhưng có một tên gia hỏa đang tiến tới Thiên Đế thành, nếu không chạy đến lúc đó hẳn nhất định sẽ hạ độc thủ.” Tiêu Thần rất chán ghét những kẻ như thế, rõ ràng là công bằng quyết chiến nhưng sau đó lại nhỏ mọn trả thù, nhưng đúng là hẳn cũng không có cách nào, nghe được tin này, hẳn cảm giác được chuyện trở nên rất nghiêm trọng. Kha Kha và tiểu quật long cũng rất tức giận đều lộ ra chiến ý. “Các người mặc dù bất phàm nhưng dù sao vẫn còn quá nhỏ. Bây giờ vẫn chưa phải là thiên hạ của các người. Trước mắt các người cần phải cố gắng đề tăng tu vi của mình.” Long Đăng nghiêm túc nói: “Chuẩn bị theo ta rời khỏi.” Kha Kha và tiểu quật long đồng thời lắc đầu. Hai tiểu gia hỏa đều hết sức cứng đầu. “Theo hẳn đi Nam Hoang tạm tránh một thời gian.” Tiêu Thần không hy vọng hai tiểu thù xảy ra chuyện ngoài ý muốn. “Các người không suy nghĩ cho mình, cũng nên vì hẳn mà ngẫm lại a.” Long Đăng chỉ Tiêu Thần nói tiếp: “Không đi, các người sẽ liên lụy hẳn, nếu các người đi, gió êm sóng lặng, đảm bảo không có ai tìm đến cửa. Hắc !” “Y nha” Kha Kha và tiểu quật long đồng thời chỉ Tiêu Thần lại chỉ về phía Nam Hoang, ý tứ rõ ràng muốn cũng Tiêu Thần cùng chạy. Hai đầu thú mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng không phải là một ấu thú không hiểu chuyện, bọn nó đều cảm thấy một mình Tiêu Thần lưu lại sẽ rất nguy hiểm. Long Đăng lắc đầu nói: “Không được, lão nhân gia đã sớm có lệnh, không có ngoại nhân nào được bước vào chỗ sâu nhất trong Nam Hoang nửa bước” Tiêu Thần vỗ nhẹ đầu hai tiểu thú nói: “Các người không cần lo lắng cho ta.” rồi sau đó hẳn quay đầu về phía Long Đăng nói: “Ta không cần các người che chở, nhưng ta có một điều thỉnh cầu, có thể đem thanh long vương mang vào chỗ sâu nhất trong Nam Hoang được không ?” Long Đăng nhìn thoáng qua Thanh long vương có chút sắc bệnh, trầm tư rồi sau đó gật đầu: “Được rồi” Bất quá, Kha Kha và Tiểu quật long không hề hợp tác, nếu như không mang Tiêu Thần theo, chúng nó quyết không theo Long Đăng vào chỗ sâu nhất trong Nam Hoang “Ta cho các người ba ngày thời gian suy nghĩ, nhớ kỹ trong lúc này ngàn vạn lần không nên bước ra khỏi Thiên Đế thành nửa bước, nếu không ta cũng không có cách che chở các người” Nói xong

những lời này, Long Đăng xoay người rời đi. Con đường phía trước có bốn lối đi. Tiêu Thần sẽ chọn phương hướng nào ?

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 204: Tinh Thái Kiếm Phổ

Chương 204: Tinh Thái Kiếm Phổ Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn:
4vn.eu

Long Đăng đi nhưng Tiêu Thần lâm vào trong trầm tư. Có người lại muốn ra tay với bọn họ, ngay cả Thiên Đế Thành cũng không được rời khỏi. Không phải nói là người vì tiểu bạch hổ trả thù còn đưa đến sao ? Xem ra còn có nhân vật lợi hại khác nữa. Là ai đây ?

"Ba ngày sau, hai người phải ngoan ngoãn rời khỏi đây. Không nên khiến ta phải tức giận." Tiêu Thần không muốn cho hai tiểu thú bị thương tổn chút nào. Bọn chúng cùng hấn rời khỏi Long Đảo đi đến Trường Sinh Đại Lục. Trải qua một thời gian dài như vậy nên Tiêu Thần đã xem bọn chúng như đồng bọn, thậm chí đối đãi như tiểu hài tử của chính mình. Tiểu Quật Long lắc đầu một cách cố chấp. Kha Kha lại trực tiếp nắm lấy một góc áo Tiêu Thần. Thái độ kiên quyết vô cùng. Nếu lão cổ đồng ở sâu trong Nam Hoang kia đã lên tiếng không cho bất luận kẻ nào tiến vào chỗ sâu trong Nam Hoang một bước thì Tiêu Thần cũng không ôm mong muốn sẽ nói một chút với nhân vật này. Ba ngày, ba ngày sau phải đi con đường nào, Tiêu Thần cũng không biết được nguy hiểm có hay không sẽ giáng xuống người hấn. Dịch nhân không rõ còn chưa lộ diện. Trong nhà hấn đột nhiên nhiều hơn

vài người khách. Đầu tiên là Gia Cát mập mạp chạy như điên đến nhà hăn báo tin rằng chiều nay Gia Cát gia tộc mời Tiêu Thần đến phủ dự tiệc. Gia Cát mập mạp vừa ngồi xuống thì Hải Vân Thiên cũng chạy đến nhanh như điện. Vừa tiến vào cửa liền hô thật lớn: "Tiêu Thần, xế chiều hôm nay mời người đến nhà ta uống trà." Sau đó, Tề Lạp Áo cũng xuất hiện. Hăn cũng đồng dạng phát ra một lời mời Tiêu Thần đi đến Mander gia tộc trong chốc lát. Thậm chí điều Tiêu Thần không tưởng tượng được chính là Reagan gia tộc cũng phái người đến. Hơn nữa là một trung niên, là thúc phụ của Hoffman. Miệng luôn nói trước kia xảy ra rất nhiều chuyện không thoải mái nên muốn mời Tiêu Thần đi đến phủ Mander gia tộc một chuyến. Muốn hóa giải những hiểu lầm trước kia. Nhưng ngoài ý muốn của Tiêu Thần là hai vị hoa khôi của Bể Nguyệt Hoa Điện Tu Mân Côi Uyển Túy Nhân Cư là Băng Cầm và Hỏa Vũ đích thân đến mời Tiêu Thần đi Túy Nhân Cư trong chốc lát. Hỏa Vũ liếc mắt Tiêu Thần một cách quyến rũ nói: "Tiêu Huynh sẽ không lỡ hẹn chứ ? Phải biết rằng sau khi người chiến thắng Vũ Văn Phong thì chúng ta đã đồng ý ..." Lời muốn nói lại dừng lại, ngữ khí mập mờ vô cùng. Làm cho người ta không khỏi suy nghĩ loạn cả lên. Đồng dạng, thành chủ phủ cũng cử người đến đây. Lưu Vũ tam công tử cũng yêu cầu Tiêu Thần chiều nay đi ôn tuyên tiên cảnh. Có rất nhiều thế lực trước giờ chưa kết gia đều phái người đến nơi ở Tiêu Thần đưa thiệp mời. Đầu Tiêu Thần tràn đầy sương mù. Nghi hoặc nhìn những người này. Chẳng lẽ đều uống nhầm thuốc sao ? Bộ dáng dường như không thể nào chờ đợi được nữa. Hăn biết được có rất nhiều gia tộc mời chào hăn. Đối với những một gia tộc mà nói nếu như có thể mời được Tiêu Thần vào đều có ý nghĩa rất lớn. Nếu Tiêu Thần gia nhập qua giống như đồng thời nắm trong tay Thanh Long Vương, Tiểu Quật Long và tiểu mãnh thú Kha Kha nghịch thiên. Nhất cử đạt được tam đầu thánh thú có tiềm lực vô hạn. Nhưng dù sao thì hăn không thể nào đáp ứng tất cả. Hiện tại hăn đang đứng đầu ngọn gió, đặc tội rất nhiều ác địch có lai lịch rất lớn. Đáng lẽ ra những thế lực này nên để ý hăn mới đúng. "Ta nói các người...." Tiêu Thần vừa mới mở miệng thì vị thúc thúc của Hoffman xuất thân từ Reagan gia tộc đã tiếp lời: "Tiêu tiểu huynh đệ ngàn vạn lần không nên khách khí. Mỗi quan hệ giữa chúng ta không

phải là mới đây thôi. Mặc dù trước kia đã phát sinh ra nhiều hiểu lầm! Đây mới là duyên phận. Người nếu còn tức giận Hoffman thì theo ta trở về giáo huấn hẳn một trận. Quánh cho mười mấy cái tát. Ta sớm đã xem tiểu tử kia không vừa mắt chút nào. Tiêu tiểu huynh đệ người nên ra tay giáo huấn hẳn một chút đi. Cũng vừa lúc thay ta quản giáo hẳn." Tiêu Thần có chút hết chỗ nói. Gia tộc này lúc đầu phái mấy tên Thúc Tàng cao thủ đến muốn giết hẳn, sau đó lại có một lão cổ đồng tự mình đến muốn lấy mệnh hẳn. Như thế nào bây giờ lại nói là rất có duyên phận đây ? Gia Cát mập mạp đi đến ôm một cánh tay Tiêu Thần khiến cho da thịt béo úc núc run rẩy lên quay đầu lại nói với những người kia: "Bàn gia nói cho các người biết, Tiêu huynh đệ cùng với ta quen nhau sớm nhất. Có thể nói là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. So với các người đều thân quen hơn." Lời này vừa nói ra khiến cho Tiêu Thần nổi da gà một trận. Hải Vân Thiên cũng đi đến bên cạnh kéo cánh tay khác của Tiêu Thần nói: "Căn phòng này là do ta đưa cho Tiêu huynh. Giao tình chúng ta không cần phải nói." "Mập mạp người đi chết đi!" Bên cạnh không biết được là ai nhỏ giọng mắng một câu. "Con mẹ nó, là người nào mắng bàn gia ?" Gia Cát mập mạp tức giận tìm kiếm người lên tiếng. "Người nào, đi ra ?" Hải Vân Thiên lại càng tức giận lớn tiếng quát. Trong đình viện trở nên một trận hỗn loạn, ngay cả Hỏa Vũ cùng Băng Cầm cũng tham gia theo. Tiêu Thần thở dài một hơi. Thế giới này thật là ...Những người này như thế nào lại làm như vậy.... Tất nhiên nguyên nhân là do Long Đăng. Có lẽ có người nhận ra thân phận của hẳn nên phát sinh ra suy nghĩ sai lầm. Tin tức Tư Lạc nhìn thấy Long Đăng đến Thiên Đế Thành rất nhanh đã truyền đi khắp Thiên Đế Thành. Rất nhiều đại gia tộc từ lúc biết được mật báo liền có không biết bao nhiêu ánh mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Long Đăng. Long Đăng là ai ? Làm sao không thể không chú ý đến hẳn đây ? Nhưng mà tên kia lại tỏ vẻ không biết gì, nghênh ngang đi đến nơi ở Tiêu Thần. Điều này khiến cho tất cả các thế lực lớn trong Thiên Đế Thành suy đoán một cách sai lầm. Tất cả đều cho rằng Tiêu Thần thật sự cùng với lão cổ đồng ở sâu trong Nam Hoang có quan hệ không bình thường. Trách không được trước kia hẳn có hành động giống Long Đăng như vậy. Hiện tại tự thân Long Đăng đi tìm hẳn đó thôi. Đối với

suy đoán sai lầm này khiến cho tất cả mọi người đều hiểu lầm. Những hoài nghi trước kia đối với Tiêu Thần đều tiêu trừ hoàn toàn. Trên thực tế không chỉ một nguyên nhân như vậy. Còn có một nguyên nhân mà Tiêu Thần không ngờ đến. Các thế lực lớn trong Thiên Đế Thành đều có tai mắt đông đảo. Dĩ nhiên lại có thể trong thời khắc mấu chốt này đào được một tin tức trọng đại: "Ma giáo giáo tổ trong truyền thuyết còn sống, hơn nữa cùng với Tiêu Thần có quan hệ không bình thường chút nào!" Các thế lực lớn trong Thiên Đế Thành đều biết Tiêu Thần cùng với Bất Tử Môn có mối quan hệ nào đó. Vừa vặn hôm nay lại từ trong Bất Tử Môn mua được một ít tin tức bên trong làm sao bọn họ không tin tưởng được chứ. Đây không thể nghi ngờ chính là tin tức rung động nhất! Nhưng mọi người đều biết rõ nhân quả trong đó. Căn bản không biết ma giáo giáo tổ đã hóa thân thành ma quỷ. Giờ đây còn đang ở Long Đảo. Đều là những suy đoán sai lầm. Ma giáo giáo tổ cùng với vị ở sâu trong Nam Hoang kia đều là những tuyệt thế đại cao thủ không xuất thế. Nếu như truyền thuyết không sai thì đó chính là nhân vật tàn nhẫn vô cùng. Hai tin tức này cùng một ngày xuất hiện làm sao không thể khiến cho các đại gia tộc chấn động. Càng cảm giác được Tiêu Thần cùng với hai tên tàn nhẫn kia có mối quan hệ không bình thường. Tất cả đều không hẹn mà lập tức phái người ra lôi kéo hãm. Ngay cả ác địch luôn chăm chú nhìn Tiêu Thần, muốn tiêu diệt hãm thì như thế nào ? Những đại gia tộc này căn bản không cần ngó ngang đến. Mặc dù có cả Bạch Hổ bộ tộc thì sao ? Có Long Tộc chống cự đó thôi! Vị cường nhân có thể thi triển ra ngũ thái thần quang và ma giáo giáo tổ ở sau lưng quan sát như vậy thì có gì lo lắng nữa chứ ? Thậm chí có một ít gia tộc cho rằng Phượng Hoàng Tộc cũng là hậu thuẫn của Tiêu Thần. Có rất nhiều người đều nhìn thấy trên người Tiêu Thần có một cây phượng hoàng thần vũ. Tiêu Thần chỉ biết được một điều, không biết được những ẩn tình khác nhưng hãm rất rõ ràng không thể nào vô duyên vô cớ 'thân cận' như vậy. Trường Sinh Giới này rất vô tình. Sau khi khách khí tiễn mọi người thì Tiêu Thần mới cười một tiếng tự giễu. Hiểm cảnh đã gần đến rồi nhưng bây giờ lại được mọi người thổi phồng lên như vậy. Thật không biết một khi mọi người biết được chân tướng thì sẽ như thế nào ? "Long Tộc. Hãm cùng với vị kia tồn

tại ở sâu trong Nam Hoang có giao tình không bình thường ?" Trong Bất Tử Môn, Liễu Thanh Phong - sư phụ của Yến Khuynh Thành rất khó bảo toàn được khí chất tiên phong đạo cốt kia. "Là ai thả tin tức này ra ngoài ?" Trong thời gian ngắn không thể nào điều tra rõ được. Ma giáo giáo tổ còn sống là một bí mật chỉ có rất ít lão bối nhân vật trong Bất Tử Môn mới biết được. "Gì ?" Liễu Thanh Phong đang trầm tư thì đột nhiên có bẩm báo rằng không ít người muốn mượn sức Tiêu Thần. Có chút người qua phận hơn thậm chí muốn gả con gái cho hắn. Liễu Thanh Phong lẩm bẩm: "Long Tộc ra mặt đủ để đảm bảo Tiêu Thần bình an không có chuyện gì. Nếu như một đại gia tộc có thể mượn sức hắn thì giống như đã nắm trong tay ba con thánh thú. Nhất là tiểu thú tuyết trắng kia lại không thể nào tưởng tượng được. Sâu xa hơn chính là cùng với Long Tộc có mối liên lạc nào đó. Gả con gái cho hắn cũng rất đáng giá. Gọi Yến Khuynh Thành đến đây cho ta. Tiêu Thần vốn rất thân cận với chúng ta. Đột nhiên xuất hiện tình huống này, một khi chúng ta không động thủ trước sợ rằng ba con thánh thú sẽ rơi vào tay người khác mất!" "Nhưng mà, sư huynh. Chương giáo sư huynh không phải nói rằng đối đãi với Tiêu Thần phải thật tốt, chớ nên trao đổi chỉ vì lợi ích...." Một lão nhân bên cạnh đó phát biểu một cách nhìn khác. "Nhân sinh chính là một vở kịch. Đáng biểu diễn sẽ biểu diễn. Rất khó có thể hoàn thành tốt tất cả." Nói đến đây, Liễu Thanh Phong bổ xung thêm: "Tóm lại là chúng ta không cần hại Tiêu Thần là được!" Không bao lâu sau, Yến Khuynh Thành xinh đẹp như tiên tử đi đến trong đại điện. Liễu Thanh Phong liền vẫy tay tiễn mọi người ra ngoài. Ở xa xa có một ít đệ tử nghe được âm thanh của Yến Khuynh Thành: "Ta không muốn...!" Người thính tai hơn nghe được âm thanh của Liễu Thanh Phong: "Khuynh Thành người phải đáp ứng...." Lúc này Tiêu Thần lại bị hai người quen lâu kéo khiến hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Tuy là bằng hữu nhưng lợi ích của gia tộc quan trọng hơn cả. Hải Vân Thiên cùng Gia Cát mập mạp đều muốn mời Tiêu Thần vào trong gia tộc mình. Không lâu sau thì một trong Nam Hoang song châu - Hải Vân Tuyết đi đến. Gia Cát mập mạp thầm thở dài một tiếng, hắn kéo Tiêu Thần qua một bên nhỏ giọng đầy chân thành nói: "Ta không phải là trực hệ của Gia Cát gia tộc. Làm như vậy cũng vì bất đắc dĩ mà thôi. Làm

bằng hữu nên ta cấp cho người một cảnh báo: "Ngàn vạn lần không nên bị Hải Vân Tuyết mê hoặc. Nữ tử này thật sự là....." Nói đến đây mập mạp liền im lặng. Bởi vì Hải Vân Tuyết đã đến gần nên hắt rời khỏi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 205: Hôn Nhân Đột Nhiên Đến (1)

Chương 205: Hôn Nhân Đột Nhiên Đến (1) Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy

Nguồn: 4vn.eu

Mỹ nhân như ngọc, xinh đẹp như tiên tử. Không thể không nói nhìn đẹp chính là bản tính không đổi của con người. Xinh đẹp thật sự là một loại tư sản, dung mạo Hải Vân Thiên so với những thiếu nữ đồng lứa xinh đẹp hơn rất nhiều. Nơi nàng đi qua khiến cho rất nhiều người phải chú ý. Trong tất cả các tiểu thư trong Thiên Đế Thành thì không hề nghi ngờ nàng chính là nhân vật rất có sức ảnh hưởng. Khiến cho rất nhiều thanh niên đồng lứa đều xem nàng là trung tâm. Hải Vân Tuyết với dáng điệu uyển chuyển lượn lờ bước đến. Nàng khẽ mỉm cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, âm thanh êm tai vô cùng: “Gia cát huynh cũng nên đi đến nhà ta đó. Ngàn vạn lần không nên đi muộn.” Tiếp theo nàng quay đầu lại nhìn Tiêu Thần cười nói: “Cho đến nay vẫn không cùng với Tiêu huynh trò chuyện nhiều lắm. Không biết hôm nay Tiêu huynh có thể đi đến Hải Gia Phủ không?” Hai người ngoại trừ lần ở ôn tuyền tiên cảnh từng có một lần tiếp xúc gần gũi ra thì cũng không có bất cứ lần nào gặp nhau nữa. Lúc này Hải Vân Tuyết dường như đã quên mất sự kiện lần trước rồi, một điểm xấu hổ cũng không hề có. Bộ dáng rất thông dong và diễm đạm. Tiêu Thần vốn muốn cự tuyệt nhưng mà một khi cự tuyệt đến Hải Gia thì cũng sẽ có gia tộc khác đến lôi kéo hẳn.

Huống chi Hải Gia cùng với Gia Cát gia tộc liên tục phái người đến mời như vậy nếu tiếp tục từ chối sợ rằng không tốt lắm. “Được. Ta sớm đã muốn đến bái phỏng rồi. Bất quá ta vẫn cảm giác được mạo muội quấy rầy như thế này không được tốt cho lắm.” “Đa tạ Tiêu huynh.” Nhìn thấy Tiêu Thần đáp ứng nhanh chóng như vậy khiến cho Hải Vân Tuyết nở nụ cười thật tươi. Sau đó rất chăm chú mà lại có vẻ chân thành nói: “Ta biết trong lòng huynh có một chút không hài lòng. Vài đại gia tộc hôm nay đến mời huynh có vẻ rất cổ quái. Huynh tất nhiên cũng biết được nguyên nhân trong đó. Nhưng ta muốn nói nhân sinh trên đời vốn là thế. Thế giới này rất thực tế. Không thể không có điều gì mà lại đến làm thân và lôi kéo cả. Rất nhiều sự tình sẽ bị lộ ra ngoài ánh sáng. Với thực lực của bản thân huynh khiến cho rất nhiều người chú ý đến nên sẽ nhận được sự ‘nhiệt tình’ của các đại gia tộc.” Nói đến đây thì dung mạo xuất chúng, xinh đẹp không vô cùng của Hải Vân Tuyết lộ ra một nụ cười tự giễu: “Huynh có phải hay không thấy ta rất hèn mọn ? Không cần phải trả lời. Bởi vì ta khẳng định huynh sẽ nói ra lời trái ngược với suy nghĩ trong lòng. Mặc kệ như thế nào thì cũng vậy. Ta chỉ có thể làm theo lệnh của gia tộc mà thôi, cũng có chút bất đắc dĩ. Nhưng mà sự đời vốn là thế. Ha ha, thiệt tình mà nói thì người trong tộc phái ta đến đây ta không chút phản cảm nào cả. Bởi vì ta cảm giác được cùng huynh ở cùng một chỗ không hề có chút bài xích nào cả. Những điều này đều là những lời thật tâm. Trong đôi mắt Hải Vân Thiên lộ ra sự chân thành, dung mạo tuyệt thế. Đương xưng là một trong song châu của Nam Hoang. Quả thực là khuynh thành khuynh quốc. Vẻ đẹp của nàng khiến cho người ta say mê không thể tự kiềm chế được. Sự thẳng thắn của nàng như vậy, trực tiếp làm lộ tẩy những điều mà các đại gia tộc khác muốn đến lợi dụng hẳn khiến cho trong lòng Tiêu Thần thầm nghĩ có một số việc cứ nói thẳng ra sẽ làm cho người khác thoải mái hơn nhiều. Còn Hải Vân Thiên đang đứng bên cạnh bỗng nhiên xấu hổ lấy cớ rời khỏi đây. Lúc này hẳn không giống như trong quá khứ, luôn ngăn cản Tiêu Thần ở chung với Hải Vân Tuyết. “Còn có rất nhiều điều phải nói nữa. Không biết Tiêu huynh nguyên ý cùng ta đi ‘Vọng Đế Sơn’ chứ ?” Hải Vân Tuyết đột nhiên nhàn nhạt cười. Dường như có chút không có ý tứ nhưng mà cũng không phải là làm bộ. Dường như rất

chân thành. Vọng Đế Sơn là một tòa núi nhỏ trong Thiên Đế Thành. Truyền thuyết rằng sau khi Thiên Đế Thành xuất hiện ở Nam Hoang thì tòa núi này mới từ trên trời rơi xuống. Truyền thuyết có rất nhiều nhưng mà chính là truyền thuyết được phổ biến nhiều nhất là nói về một thiếu nữ vì tưởng niệm Thiên Đế mà cuối cùng hóa thành thần sơn. Vĩnh viễn ở trong Thiên Đế Thành. Núi này cao không quá ba trăm mét, diện tích cũng không lớn lắm. Khắp sườn núi đều có thượng cổ mộc to lớn che cả trời, tất cả đều là những ‘danh quý giai mộc’. Kỳ hoa dị thảo trên núi đều là những loại hiếm có vô cùng. Dọc theo đường mòn đi lên Vọng Đế Sơn có thể từ xa xa nhìn thấy toàn cảnh Thiên Đế Thành. Nơi đây chính là một trong những địa điểm nổi danh nhất Thiên Đế Thành. Bóng đêm dần phủ xuống, Hải Vân Tuyết và Tiêu Thần sóng vai đứng nhìn xuống Thiên Đế Thành tỏa sáng trong đêm. Hai bóng người vẫn yên lặng đứng đó từ trưa đến giờ. Bầu không khí có chút quỷ dị. Thở dài một hơi, Hải Vân Tuyết có chút khổ sở nói: “Vô luận là bất kỳ ai cũng đều có nỗi khổ riêng. Thân là con gái của chủ nhân Hồng Hoang Đấu Thú Cung. Bên ngoài nhìn vào có vẻ phong quang vô hạn nhưng tư vị trong đó chỉ có mình ta hiểu thôi. Ngay cả hôn nhân của mình cũng không thể nào tự chủ được. Tất cả đều được gia tộc an bài.” Nói đến đây Hải Vân Thiên nở một nụ cười hiu quạnh: “Có phải hay không rất đáng thương hại ? Đây là số mạng của ta..” Tiêu Thần nhìn Nam Hoang mờ mịt ở xa xa, vừa gật đầu vừa lắc đầu nói: “Điều này phải suy nghĩ như thế nào ? Những người ở tầng lớp thấp nhất trong xã hội ngay cả cơm no áo ấm cũng không thể giải quyết được thì nói chi đến phiền não về khát vọng hạnh phúc của người.” “A a...” Hải Vân Tuyết nở một nụ cười: “Đúng, có phải hay không ta rất tham lam ? Nhưng mà ta quả thật không muốn như vậy. Giàu sang nghèo khó không sao cả. Ta chỉ muốn con đường của mình phải do chính mình chọn lựa. Không cần người khác mạnh mẽ thay đổi quỹ tích vốn có của nó.” “Sự xuất hiện của ta có phải khiến cho người gặp áp lực lớn hơn ?” Tiêu Thần cười cười nói: “Không hề quan hệ chút nào cả. Có muốn hay không ta giúp người ? Bọn họ cũng không nhất định sẽ làm như vậy.” Hải Vân Tuyết cười cười nói: “Khiến cho huynh chê cười rồi. Ta mới vừa rồi chỉ là bộc phát cảm xúc một chút mà thôi. Bây giờ không có người

ngoài nên ta muốn buông lỏng chính mình một chút. Lời nói mạnh dạn hơn một chút, không cần lo lắng gì cả.” Tiêu Thần tựa lên một gốc cây ngân hạnh thụ, trong miệng ngậm một nhánh cỏ: “Người cứ nói.” “Ta biết gia tộc có dụng ý cho ta lộ diện thay họ lôi kéo huynh. Bọn họ muốn huynh gia nhập vào Hải Gia. Viên minh châu trong Nam Hoang trong lời nói của mọi người ta đây đến lúc phải bán đi rồi. Bọn họ muốn lấy ta ra làm đám hỏi để lung lạc huynh. Mỗi một thiếu nữ đều có anh hùng trong mộng của riêng mình, đều hy vọng sẽ gặp phải người mà mình có thể chính thức phó thác cả đời. Sau khi biết dụng ý của họ khiến ta cảm thấy rất phản cảm và giận dữ. Thậm chí từng nghĩ đến rời nhà bỏ đi nhưng mà sau khi nghĩ kỹ lại ta liền bình thường. Bất kỳ đại gia tộc nào cũng như thế cả. Huống hồ sự xuất hiện của huynh không phải là gây thêm áp lực lên ta mà trái ngược lại. Ta cảm thấy có chút giải thoát và thoải mái hơn nhiều.” “Người cảm thấy thoải mái và giải thoát ?” “Đúng vậy, ít nhất thì huynh không phải dạng lưu manh ác ôn như Hoffman. Cũng không phải những đám người hèn mọn bỉ ổi của Gia Cát Gia. Tộc.” Tiêu Thần tức cười nói: “Thì ra đây là ưu thế của ta hả ? Đường như so với Hoffman và Gia Cát Khôn mạnh mẽ hơn một chút.” Hải Vân Thiên cũng nở một nụ cười thoải mái nói: “Đây chỉ là một loại đối lập mà thôi. Cũng không phải nói huynh giống như bọn chúng. Theo ta quan sát thì tiềm lực của huynh rất lớn. Tương lai phong quang vô hạn. Gia tộc ta có thể đem ta gả cho một người trong tương lai có thể danh chấn thiên hạ thì ta còn cầu không được đó chứ. Có lẽ, ban đầu thì không có tình cảm gì nhưng ta biết huynh không phải là hạng người vô tình gì. Từ thái độ huynh đối đãi với tiểu thú tuyết trắng và Tiểu Quạt Long có thể thấy được. Ta không sợ trong tương lai bị huynh thờ ơ. Ta phản cảm chỉ là vì gia tộc mạnh mẽ an bài tất cả. Nhưng chỉ cần giải khai những khúc mắc này thì không còn điều gì bài xích nữa. Nếu không thì kết cục của ta cũng giống như cô cô, bị ép gả cho một người giàu có ăn chơi trác táng. Cuối cùng buồn bực mà ra đi.” Tiêu Thần cảm giác được Hải Vân Tuyết đang suy tính hơn là đang tâm sự. Sờ dĩ hắn muốn theo nàng ta đến đây là muốn nhân tiện buông lỏng tinh thần bản thân. Buông bỏ những suy nghĩ rối như tơ vò vẫn không ngừng quanh quẩn trong lòng hắn. Biểu hiện của Hải Vân Tuyết quả thực

rất chân thành nhưng Tiêu Thần cảm nhận được những tâm tình này dường như đều được phát ra từ nội tâm. Nếu như không phải vậy thì Hải Vân Tuyết là một ‘diễn viên’ rất đáng sợ. Có thể ‘diễn’ đến ‘trình độ’ như thế này thì có thể thấy được tâm cơ thâm trầm ra sao. Đối với chuyện tổ chức đám hỏi Tiêu Thần cũng không hề tỏ rõ thái độ. Hắn chỉ cười cười, trên danh hiệu là hắn đang trợ giúp Hải Vân Tuyết nhưng thực tế vốn là vậy. Bây giờ mặc dù hắn là người rất ‘nổi tiếng’ nhưng mà ba ngày sau thì những ảo tưởng của các gia tộc khác chỉ có thể tan thành mây khói thôi. Chỉ là chuyện này há có thể yên ổn như hắn suy tính sao? Trên đời này luôn có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Buổi chiều, Tiêu Thần đi đến phủ đệ của Hải Gia khiến cho các thế lực khác đối với Hải gia rất là bất mãn nhưng mà không còn cách nào cả. Hải gia có Hải Vân Tuyết trói buộc Tiêu Thần còn những đại gia tộc khác có thiếu nữ nào có thể so sánh với nàng ta sao? Gia Cát gia tộc tự nhiên rất bất mãn, Gia Cát Lượng của gia tộc bọn họ cùng với Tiêu Thần quan hệ rất tốt. Dưới suy đoán của bọn họ thì Hải Gia có thể chiếm tiên cơ chỉ nhờ vào nữ tử khuynh quốc khuynh thành kia mà thôi. Bất Tử Môn cũng cảm giác được nguy cơ. Tiêu Thần mặc dù cũng có thân cận với Bất Tử Môn, cũng từng có chút thâm tình với Bất Tử Chương Giáo nhưng mà Hải Gia ra tay như vậy khiến cho bọn họ có chút bất an. Hải Vân Tuyết chính là nữ tử đẹp nhất Nam Hoang mà Tiêu Thần lại rất trẻ tuổi tất nhiên rất dễ bị hấp dẫn. Nhưng mà trong Bất Tử Môn của bọn họ mặc dù có Yến Khuynh Thành có thể so sánh với Hải Vân Tuyết nhưng mà giữa nàng ta cùng với Tiêu Thần xảy ra rất nhiều chuyện tình khúc mắt trong thời gian ngắn rất khó có thể giải khai. Trong ba ngày tiếp theo, Long Đăng cũng không có biến mất. Ngược lại mỗi ngày đều xuất hiện trong Thiên Đế Thành, rất nhiều lần đi đến nhà của Tiêu Thần. Càng có rất nhiều người nhìn thấy hắn lôi kéo Tiêu Thần đi uống rượu, nhiệt tình vô cùng. Một tín hiệu mạnh mẽ như vậy khiến cho các đại gia tộc càng thêm tin tưởng Tiêu Thần cùng với vị ở sâu trong Nam Hoang có quan hệ rất thân mật. Ba ngày này, của nhà Tiêu Thần bị giẫm muốn nát vụn ra. Điều này khiến cho hắn có chút cảm khái. Muốn rời khỏi Thiên Đế Thành cũng không được. Long Đăng đã xác minh cho hắn rằng một khi đi ra ngoài chỉ có đường chết mà

thôi. Nếu không có Long Đăng hản tọa trấn ở nơi đây thì người bên ngoài kia sớm đã tiến vào thành rồi. Ba ngày này dòng ám lưu bắt đầu dừng động. Liễu Thanh Phong của Bất Tử Môn đến chỗ Tiêu Thần nói cho hản là Bất Tử Môn đã đồng ý sự cầu hôn của Tiêu Thần lần trước. Một tháng sau hản sẽ cùng với Yến Khuynh Thành thành hôn. Điều này khiến cho Tiêu Thần ứng phó không kịp. Muốn ghe giải thích một chút nhưng Liễu Thanh Phong rất nhanh đã phất tay áo rời đi. Mà tin tức hản và Yến Khuynh Thành một tháng sau thành hôn rất nhanh đã truyền khắp Thiên Đế Thành. Hải Gia phản ứng cũng rất nhanh. Tích cực phát động thế lực của gia tộc khiến cho mọi người đều biết tin Tiêu Thần cùng Hải Vân Tuyết sẽ thành hôn nữa tháng sau. Đối với điều này Tiêu Thần cười không nổi. Chung quy trong lòng hản luôn có cảm giác mất mát....

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 206: Hôn Nhân Đột Nhiên Đến (2)

Chương 206: Hôn Nhân Đột Nhiên Đến (2) Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy
Nguồn: 4vn.eu

Nam Hoang hoang mạc cùng với Thiên La Quốc kéo dài mấy vạn dặm, hơn nữa còn có hai đế quốc khác có diện tích không nhỏ hơn Thiên La Quốc chút nào. Tất cả những khu vực này là Nam Bộ của Trường Sinh Đại Lục. Nhưng mà so với trung tâm đại lục vẫn không xứng đáng nói đến. Trung thổ rộng lớn vô cùng, là trung tâm của Trường Sinh Đại Lục. Hướng bắc của trung thổ chính là Cổ Thần Hoang Mạc trong truyền thuyết. Nơi đó rộng lớn như thế nào không một ai biết. Tóm lại là người từng đi vào đó rồi không hề có một ai quay lại. Phía tây trung thổ chính là trăm vạn đồng sơn.

Truyền thuyết kể lại rằng Tổ Thần Phục Hi từng ẩn cư ở nơi đây. Rộng lớn không xác định được biên giới, căn bản không có điểm cuối. Còn phía đông của trung thổ chính là mặt biển rộng lớn. Đông Hải rộng lớn với những cơn sóng nối tiếp lẫn nhau đánh vào bờ. Truyền thuyết nói rằng ngay cả thần cũng không thể bay hết Đông Hải. Đáng sợ nhất chính là khu vực không biết rõ. Phía bắc chính là Cổ Thần Hoang Mạc, phía tây là Bách vạn đồng sơn, phía đông chính là biển Đông Hải rộng khôn cùng. Phía nam chính là vạn hoang đảo. Đến tận cùng là khu vực như thế nào không một ai biết rõ. Truyền thuyết rằng ngay cả thần cũng không dám tiến vào khu vực này. Không thể không khiến người ta cảm thán. Trường Sinh Đại Địa Hạo Hãn vô biên, không có giới hạn. Người bình thường cho dù đi du lịch từ lúc mới sinh ra cũng không có khả năng đi hết. So với Nhân Gian Giới rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Ba ngày qua Tiêu Thần lợi dụng tư nguyên, mượn những đại gia tộc muốn lôi kéo hãn cũng đã thăm dò ra những địch nhân của hãn ở bên ngoài Thiên Đế Thành, những người muốn giết hãn và Kha Kha là Hồ Thị và Hồ Nô. Bọn họ đang đợi một người tên là Hồ Liệt - Một nhân vật rất lợi hại. Nếu tên kia không đến thì bọn họ không dám xuất hiện trước mặt Long Đăng. Nghe nói rằng bọn họ xuất thân từ một gia tộc cổ xưa vô cùng. Trong thân thể chảy xuôi huyết mạch của bạch hổ nhất mạch. Gia tộc bọn họ tại trung thổ là một thế lực lớn có lực lượng sâu không lường được. Hơn nữa, điều đáng sợ nhất chính là gia tộc này rất thần bí. Rất ít người biết được bọn họ cư ngụ nơi nào trên trung thổ. Lần này Hồ Nô và Hồ Thị mang theo Bạch Hổ đi đến Nam Hoang không phải đến vì Nam Hoang đấu thú đại tái. Bất quá chỉ là người ngoài hội tham gia cho vui thể thôi nhưng không ai nghĩ đến Tiểu Bạch Hổ lại chết thảm nơi đây. Như vậy sao không khiến cho bọn họ tức giận. Hồ Nô muốn ra tay giết Kha Kha nhưng kết quả bà ta tại Huyền Hoàng Đấu Thú Cung mất hết mặt mũi. Hồ Thị cũng muốn ra tay nhưng bị Long Đăng làm cho kinh sợ phải thối lui. Khi bọn họ biết được cao thủ Hồ Liệt trong gia tộc đi đến Thiên La Quốc liền lập tức cầu viện. Theo dự tính thì vài ngày nữa Hồ Liệt sẽ chạy đến. Hôn nhân như vậy mặc dù Tiêu Thần không muốn nhưng cũng không thể không chấp nhận. Đại gia tộc không phải là loại tốt gì, chỉ muốn lợi dụng, muốn

mượn lực lượng của hãn thôi. Nhưng mà hôn nhân là việc cả đời, hãn không muốn trở thành tên lừa gạt trong phương diện này. Chỉ là Bất Tử Môn Liễu Thanh Phong lại không cho hãn cơ hội giải thích. Hải Gia căn bản không tin lời hãn nói nên Tiêu Thần cũng không muốn nói thẳng gì cả. Dù sao đó cũng là đề bài của hãn. Như thế nào có thể trưng bày ra tất cả đây? Điều khiến Tiêu Thần không thể làm gì được chính là Long Đăng như trở thành tiền bối của hãn. Đối ngoại rất chiều cổ hãn, ba ngày mời hãn đi uống rượu bốn lần. Điều này rõ ràng là đang cấp cho những đại gia tộc những tín hiệu sai lầm. Tiêu Thần có thể cảm giác được dụng ý của hãn. Ba mươi năm trước, Long Đăng cùng với các công tử của vài đại gia tộc xảy ra tranh đấu. Cuối cùng suýt nữa phải chết trong tay các lão bối cao thủ của các đại gia tộc đó. Bây giờ hãn muốn hãm hại những đại gia tộc này mà Tiêu Thần chính là cái bẫy hãn giăng ra. Một nhân vật không hề có chút bối cảnh nào nhưng lại được thối phồng lên bọt biển. Các đại gia tộc đều tập trung vào hãn cuối cùng chỉ là ảo mộng mà thôi. Gây ra một trận chê cười khắp Thiên Đế Thành. "Ta là một cái bẫy!" Tiêu Thần cười cười tự giễu bản thân mình. Ba ngày trôi qua rất nhanh, Long Đăng đi đến chỗ Tiêu Thần một lần nữa. Kết quả có thể đoán trước được: Kha Kha và Tiểu Quật Long dứt khoát vô cùng, căn bản không thèm ngó đến Long Đăng. "Ha ha, ta cho các người thêm một đoạn thời gian nữa. Tên Hồ Liệt kia rất tham lam, đang ở Thiên La Quốc tầm bảo. Muốn tiến vào tòa Thiên Cung kia cho nên trong một thời gian ngắn nữa sợ rằng không đến được đây." Lại thêm một tuần nữa trôi qua. Hải Gia gả con gái đi dường như ai cũng biết. Bọn họ muốn việc này sớm thành sự thật. Mà Bất Tử Môn cũng không chút nào yếu thế, đả kích rất kịch liệt. Vài đại gia tộc đều đã hành động. Có người trợ giúp, có người âm thầm liên lạc với Tiêu Thần... Ngày đó gần đến thì Gia Cát mập mập và Hải Vân Thiên đến cũng càng nhiều. Nhưng cảm giác của Tiêu Thần không tốt chút nào. Loại lợi dụng Tiêu Thần này rất dễ dàng phá vỡ những hữu nghị mới được thành lập không lâu. Gia Cát mập mập mỗi ngày đều đi đến ba lần. "Hắc hắc huynh đệ người phải giúp ta Nếu như người có điểm quan hệ với vị trong Nam Hoang kia thì ta ngồi lên ghế gia chủ cũng không phải là chuyện không có khả năng. Nếu không người dẫn ta đi gặp

Long Đăng tiền bối. Gia chủ chúng ta muốn mời hãn thịnh yến." Ngay cả Reagan gia tộc cũng không ngừng phái người đến giao tiếp với Tiêu Thần. Luôn miệng nói với hãn trước kia đều là những chuyện hiểu lầm. Sau này chỉ cần hãn muốn thôi gia tộc bọn họ có thể toàn lực trợ giúp. Hơn nữa lại khéo léo hỏi hãn có muốn nạp thiếp? Tiêu Thần cảm giác rất hoang đường. Mấy ngày hôm nay hãn như cho rằng mọi người trong Thiên Đế Thành đang diễn một vở kịch, một vở kịch rất khôi hài.

Nửa tháng nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Thời gian đến rất nhanh, Tiêu Thần cũng không có khả năng sẽ đáp ứng một hôn nhân hoang đường như vậy. Hãn cảm giác được đây là một điều rất hoang đường, một điều rất khó hiểu. Nhưng mà Long Đăng lại ra tay sau lưng, phong bế tất cả huyết đạo của hãn thay mặt hãn đáp ứng Hải Gia. Hãn cũng lên tiếng là ngày hôn lễ hãn cũng sẽ ra mặt. Tin tức này vừa truyền ra lập tức khiến cho các đại gia tộc oanh động không thôi. Long Đăng sẽ có mặt trong hôn lễ? Ý nghĩa việc này có phải hay không Hải Gia sẽ thống nhất Nam Hoang? Cứ như vậy, các đại gia tộc khác đứng ngồi không yên. Đều muốn thông qua Tiêu Thần tạo một ít quan hệ với vị trong Nam Hoang kia. Bất Tử Môn Liễu Thanh Phong giận dữ vô cùng khiến cho các môn hạ nơm nớp lo sợ. Nhưng mà Yến Khuynh Thành lại không chịu khuất phục. "Tiêu Thần có điểm nào không xứng đáng với người? Có thể là trở thành thanh niên đệ nhất cường giả của Nam Hoang. Người tại sao lại không đáp ứng?" "Sư phụ. Trước kia người không phải như vậy." Khuôn mặt xinh đẹp của Yến Khuynh Thành đầm lệ: "Ta đã thỏa hiệp qua một lần rồi, từ nay về sau ta thề sẽ không thỏa hiệp thêm một lần nào nữa. Cho dù là chết! Ta thừa nhận hãn có tương lai rất rạng rỡ nhưng ta với hãn lại không có chút cảm tình nào cả. Chuyện này không thể nào cưỡng cầu được!" Hậu hoa viên của Hải Gia. Hải Vân Thiên nhìn Hải Vân Tuyết đang ngắm hoa thở dài một hơi: "Tỷ tỷ, kỳ thật người không cần phải diễn trò. Yến Khuynh Thành nàng ta căn bản không muốn cạnh tranh với người." "Không có ý nghĩa, ta tưởng rằng sẽ có

đối thủ chứ?" Hải Vân Tuyết cười rất lạnh lùng. Hải Vân Thiên nói: "Thật sự không ngờ Tiêu Thần lại phản đối chuyện này. Cuối cùng bị Long Đăng lấy vũ lực trói buộc, nếu không hẳn có thể sẽ lên tiếng cự tuyệt." Âm thanh Hải Vân Tuyết lạnh lùng như băng tuyết: "Nếu không phải hẳn cùng với Long Tộc có quan hệ thì ta sao lại phải gả cho hẳn? Trái tim ta đặt tại trung thổ!" Khí chất ngạo mạn của Hải Vân Tuyết lúc này hoàn toàn biến mất. Hiện tại rất dịu dàng, thoát nhìn càng thêm thanh lệ vô song. Công pháp của Hải Gia có tên là Liên Hoa Bảo Điển. Người tu luyện cho dù là nam hay nữ đều trở nên tuấn mỹ (Nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, mỹ lệ) vô cùng. Cũng là một bộ ma công có uy lực vô cùng. Theo một khía cạnh nào đó mà nói thì Hải Gia không hề có sủng nam sủng nữ. (Sủng: Xấu xí) Bộ công pháp có một khuyết điểm là tại Thuế Phàm Cảnh Giới tiến triển rất chậm. Nhưng một khi phá nhập vào Thức Tàng Cảnh Giới sẽ tăng tốc rất nhanh. Có thể nói đây là một bộ thiên công bảo điển sợ rằng không một ai biết. Hải Vân Tuyết gần đây đã phá vỡ Thuế PHàm Cửu Trùng Thiên tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới nhưng nàng ẩn dấu rất kỹ. Nếu như một khi tiến vào Thức Tàng Cảnh Giới thì tiền đồ sau này không thể hạn lượng. Loại công pháp này tại Nhân Gian Giới có tàn phổ truyền lưu. Sau này do hoàng gia đại nội nắm giữ trong tay, là bí mật bất truyền có tên là "Quỳ Hoa Bảo Điển" Uy lực của tàn phổ so với Liên Hoa Bảo Điển không kém hơn bao nhiêu. Thậm chí tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều. Chỉ là đại giới bỏ ra rất lớn. Muốn tu luyện thần công thì nhất định phải tự cung. (Nam: Tự thiên. Còn nữ thì mệnh chịu, chả biết phải cắt cái gì) Nửa tháng trôi qua rất nhanh, hôm nay là ngày cử hành hôn lễ. Những thiệp mời được Hải Gia lần lượt phát ra, thanh thế to lớn vô cùng. Đây được xem là những sự kiện trọng đại của Thiên Đế Thành. Lúc này chỗ ở của Tiêu Thần đang xảy ra biến cố. Long Đăng cười lớn nói: "Tốt lắm, không chơi với gia tộc này nữa. Không chút ý nghĩa." Mà ngay lúc này Long Đăng đột nhiên ra tay. Hẳn không những giam cầm Tiêu Thần mà ngay cả Tiểu Quật Long, Kha Kha, Thanh Long Vương đều bị giam cầm vào trong một mảnh ô quang. Sự cường đại của hẳn khiến người ta không cách nào thấy rõ nông sâu. Ngay cả thất thái hà quang của Kha Kha cũng bị áp chế. Khó có thể phát ra được. Khí chất của Long Đăng đại

biết, ánh mắt lạnh như bầu trời đêm đông giá rét. Lạnh lùng nhìn Kha Kha và Tiểu Quật Long nói: "Lão nhân gia muốn ta dạy cho các người khóa học đầu tiên. Chính là: Vô tình đoạn tuyệt các mối quan hệ với hã (Một đao chia đôi đường)!" Sau đó hã nâng tay lấy ra một thanh trường kiếm đặt lên cổ Tiêu Thần rồi nhìn Kha Kha với Tiểu Quật Long: "Nếu các người muốn có thành tựu thì vô tình là điều không thể không có. Hã là ai? Chỉ là một nhân loại mà thôi, hã muốn trở thành chủ nhân của các người, muốn nô dịch các người cả đời. Chém hã sẽ khiến cho các người khôi phục lại bản tính. Cho các người không còn điều gì úy kỵ. Nếu hã tồn tại thì các người khó có thể đem tiềm năng phát huy đến cực điểm!" Kha Kha cùng Tiểu Quật Long mặc dù không thể nhúc nhích nhưng vẫn có thể lên tiếng. Cả hai đều nộ hồng, ngay cả Thanh Long Vương cũng phát ra long khiếu chấn động cả bầu trời khu vực này. "Quên đi. Ta cũng không phải là dạng người lãnh huyết vô tình. Sẽ không cho các người ra tay giết hã." Nói đến đây thì đôi mắt lạnh như băng của hã dần dần ôn hòa xuống: "Các người yên tâm. Ta cũng không có ra tay giết hã. Để hã tại Thiên Đế Thành tự sinh tự diệt vậy!" Nói xong những lời này thì Long Đăng hóa thành một mảnh hắc vụ mang theo Kha Kha cùng hai con Long Vương phóng lên cao. Những người trong Thiên Đế Thành đều thấy được một đám mây đen to lớn bay về phương hướng sâu nhất trong Nam Hoang. Ra đi rồi... Cuối cùng ngày này cũng đã đến. Tiêu Thần cảm giác được trong lòng hã hoàn toàn trống rỗng. Hôm nay cùng với hai tiểu thú tách ra không biết kiếp này còn gặp lại không? Bởi vì hã cảm giác được vị kia ở trong Nam Hoang dường như rất 'bất cận nhân tình!' Mà ngay sau đó thì người của Hải Gia đến mời hã và Long Đăng đi Hải Phủ. Tiêu Thần yên lặng đứng lên giải khia những huyết đạo bị Long Đăng phong bế. Hải Gia và các thế lực khác có thể hay không vì vậy mà trở mặt? Còn có Hồ Nô và Hồ Thị bên ngoài Thiên Đế Thành có hay không đã nhận được tin tức? Sẽ vào thành giết hã chứ?

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 207: Hý giả thành chân

Chương 207: Hý giả thành chân Dịch Giả: The Darkness Biên Tập: Jy

Nguồn: 4vn.eu

Người Hải gia sắc diện cổ quái nhìn Tiêu Thần, các tọa viện phụ cận nhà Tiêu Thần đã sớm bị vài đại gia tộc mua đứt, mới vừa rồi tiếng long khiêu kinh động chúng nhân, mặc dù không nghe rõ tình hình chi tiết, cụ thể nhưng đại thể xảy ra chuyện gì họ cũng đoán được. Long Đăng chẳng khác gì hung hăng vả vào miệng của các đại gia tộc, giống như ba mươi năm trước, sau ba mươi năm vẫn như thế, Long Đăng làm việc không có chút gì cố kỵ. Chuyện xảy ra như vậy? Người của Hải gia vội vã rời đi, nhất định cần phải hướng về gia chủ bẩm báo. “Cái gì?” Hải Phiên Vân nghe đến mấy câu này biến sắc. Một chưởng đem cả tòa đại sảnh đánh vỡ, ngơ ngác đứng giữa đông đồ nhất, sắc mặt tái xanh, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói:”Long Đăng, người dám chơi đùa chúng ta như vậy, người bất quá là một tạp chủng, không phải người, không phải rồng. Nếu như không phải sau lưng có một lão long làm chỗ dựa đã sớm chết quá vạn lần.” Các đại gia tộc các sau khi nghe tin cũng đều thẹn quá hóa giận. Long Đăng làm cho các đại gia tộc này ghét cay ghét đắng, làm cho mọi người hy vọng cuối cùng đều tan như bọt biển, khiến cho họ như diễn một vở hài kịch. “Long Đăng này đáng chết” “Long tộc thật đáng tuyệt chủng, quá cuồng vọng. Khinh người quá đáng !” Rất nhiều gia tộc có cùng ý nghĩ như nhau chửi mắng. Vì chuyện này khiến họ hết sức mất mặt, tất cả đều bị Long Đăng đùa cợt. Nhất là Hải gia, bây giờ đã ở vào thế cười lên lưng hổ, nữ nhi lấy chồng? Thiếp mời cũng đá phát ra khắp Thiên Đế thành, tất cả những người có máu mặt đều nhận được tin tức. Người khác hả hê nhìn vào, cười giễu cợt. Bây giờ, bão táp của Thiên Đế thành đang ở vào thời khắc yên tĩnh.

Đều dựa vào tâm tình của các đại gia tộc mà có thể lại bạo phát. Đương nhiên Hải Gia cũng không dễ chịu gì, bị người khác chơi đùa. Bây giờ họ hận không thể đem Long Đăng một đao chém chết. Hải Phiên Vân đứng lặng yên trên đồng cỏ nát một lúc lâu, các đốt ngón tay cũng trắng bệch không còn một chút huyết sắc, cuối cùng oán hận thở dài một tiếng: "Long Đăng, chờ ta đột phát vào Trường Sinh chi cảnh sẽ cùng người tính rõ. Ta không tin cả đời người trốn ở chỗ sâu nhất trong Nam Hoang." "Gia chủ, kế tiếp phải làm sao bây giờ?" Người bên cạnh nơm nớp lo sợ cẩn thận hỏi. Mà lúc này thành viên trọng yếu của Hải gia cũng nghe được tin chạy tới nơi này, những nhân vật tiểu bối đương nhiên không có tư cách đứng ở đây, khoảng chừng mười mấy vị tiền bối đứng tuổi. "Thật mất mặt!" "Chuyện này đúng là như một cái tát vào mặt, sợ rằng đã trở thành chuyện cười lớn nhất Man Hoang." "Đại ca, lập tức hủy bỏ hôn lễ" "Đúng vậy, Vân Tuyết tuyệt đối không thể gả đi như thế, chẳng phải uổng phí lắm hay sao ... tiểu tử kia không hề có bối cảnh. Như thế này để ta đi giết hắn!" "Câm miệng!" Hải Phiên Vân lạnh lùng quát một tiếng, uy phong của gia chủ khiến mọi người trở nên an tĩnh: "Nếu như hồi hôn, mọi người trong Thiên Đế thành sẽ nhìn chúng ta với con mắt nào?" "Nhưng là ... tiểu tử kia không hề có bối cảnh, không đáng để cười về. Vả lại hắn làm gì có chỗ tốt nào cho gia tộc?" Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều phản đối hôn sự này, có người mở miệng nói: "Mặc dù không có Long tộc thì thế nào, không phải vẫn có một ma giáo giáo tổ sao? Hơn nữa còn có ba đầu thánh thú, Tiêu Thần có tư chất bất phàm, tương lai tất nhiên sẽ danh chấn một phương. Như thế đủ rồi." Nhưng tuyệt đại đa số mọi người đều cười lạnh. "Không cần suy nghĩ cũng biết, ma giáo giáo tổ tất nhiên cũng như Long tộc đều là lời đòi đại, ba đầu thánh thú đều bị Long Đăng mang vào chỗ sâu nhất trong Nam Hoang đã không thuộc về Tiêu Thần rồi. Hắn tư chất cao tuyệt thì thế nào đi nữa thì sao? Hiện tại hắn chọc vào người không nên dính vào, hắn còn có thể sống sót hay sao? Gia tộc chúng ta không cần vì hắn mà kết thù oán với đại địch." Mọi người đều nhất tề đồng ý muốn hồi hôn, Hải Phiên Vân nghe càng phiền lòng cuối cùng quát: "Đủ rồi, không làm ồn nữa. Hôn lễ tiếp tục!" "Đại ca. Huynh hồ đồ rồi à? Như thế nào lại tiếp tục?"

“Gia chủ...” Hải Phiên Vân lạnh lùng nhìn khắp chúng nhân nói: "Vân Tuyết làn nữ nhi của ta, chẳng lẽ ta so với các người lại không quan tâm nàng sao? Chuyện đến nước này nếu như chúng ta lập tức hồi hôn tất cả mọi người trong Nam Hoang đều cười nhạo xem thường chúng ta, như vậy ảnh hưởng sẽ thế nào.” “Nhưng gia chủ ... hai hung nhân ngoài thành đánh tới thì phải làm sao bây giờ?” Hải Phiên Vân phi thường quyết đoán nói: “Hôn lễ tiếp tục , chỉ là hình thức. Làm cho những người khác không thể xem thường chúng ta. Vân Tuyết sau này có thể tái giá” “Đại ca, huynh chính là muốn giải quyết sạch sẽ, đem Tiêu Thần ... ? Hải Phiên Vân tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng ma công tu luyện quả thật phi thường thần kì, hăn thoạt nhìn không có vẻ già nua, hơn nữa lại còn anh tuấn, giống như một nam tử mới hơn ba mươi mà thôi, bất quá, bên trong hết sức hiểm độc , chỉ là vẻ đẹp bên ngoài. Song mục Hải Phiên Vân phát ra hai đạo quang mang lạnh buốt, nói:”Làm như vậy quá mức rõ ràng. Không tránh được miệng lưỡi thiên hạ, các người lúc này hãy liên lạc với hồ nô , hồ tôn ngoài thành, nói rõ hết thảy, sau khi nói rõ xong họ tự nhiên phải làm thế nào. Chúng ta bảo vệ được mặt mũi mà Tiêu Thần muốn sống sót thì phải trông vào may mắn của hăn. Trên thực tế rất nhiều thế lực lớn đang chờ dịp chê cười Hải gia, hận không thể lập tức hướng về phía Tiêu Thần ra tay. Mà gia tộc bây giờ bảo trì khắc chế, nếu như Hải gia ra tay với Tiêu Thần, danh tiếng của Hải gia dĩ nhiên sẽ tụt xuống vạn trượng. Tiếng xấu truyền khắp Man Hoang, như vậy bọn hăn ra tay sau cũng sẽ không muộn. Hải gia vẫn tiếp tục cử hành hôn lễ làm cho nhiều đại gia tộc cảm thấy sững sờ, không ngờ Hải gia lại làm như vậy, chẳng lẽ thật muốn ngậm bồ hòn làm ngọt, bọn họ không sợ trung thổ hồ gian hận bọn hăn sao ? Trong hoa viên của Hải gia, Hải Vân Tuyết xinh đẹp vô song , trên khuôn mặt phủ một lớp hàn khí, ngọc thủ vung lên một đạo thần quang hiện ra, một mảng lớn hoa mộc bị phá vỡ, bay tại không trung. “Ta vậy mà phải gả cho hăn!” “Tỷ tỷ không nên tức giận” Hải Vân Thiên đi tới nói:”Tỷ hăn cũng biết phụ thân là bất đắc dĩ.” Hải Vân Tuyết cười lạnh , nhẹ nhàng như thiên tiên, giẫm lên thảm hoa đi về khuê phòng của mình. Tiêu Thần lẳng lặng nhìn khắp bốn phía, hăn rất trầm mặc, căn bản không nghĩ tiến vào Hải phủ, nhưng là một lão

nhân tám mươi tuổi đi theo hắc một tắc cũng không rời, đây là lão bối cao thủ của Hải gia, hoàn toàn tập trung vào hắc làm cho hắc không thể không tới tham gia hôn lễ hoang đường này. Tân khách tới mừng cũng mỉm cười đầy hàm ý, bọn họ biết trò hay vừa mới bắt đầu, xem Hải gia làm thế nào tiếp theo. Tiêu Thần hết sức bình tĩnh, hắc biết Hải gia không phải là thiện nam tín nữ gì. Các thế lực lớn trong thành lại càng không phải là thiện nhân, bây giờ không ra tay đối phó hắc đó là bởi vì còn chưa đến lúc, mà Hải gia làm như thế càng làm cho không có vẻ đồng nhất, hắc không tin đây là một hôn lễ đơn thuần. Nói không chừng hôn lễ đang tiến hành thì Hồ nô tiến vào giết hắc dưới kiếm, làm ngưng hôn lễ này. Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Thần cảm thấy lạnh lẽo, Hải gia cũng nghĩ vậy? Nếu như đã nghĩ mà muốn làm đẹp mắt một chút, sợ rằng bọn họ giờ phút này đã ra khỏi thành liên lạc Hồ Nô rồi, Tiêu Thần trong nháy mắt đã nghĩ thông vấn đề. Hải gia làm như vậy quả thật là diệu kế. Có thể hoàn toàn bảo vệ được mặt mũi của gia tộc rồi tự nhiên hóa giải nguy cơ! Tất nhiên nếu hắc chết ở hôn lễ mọi người chỉ biết hung thủ là bọn người Hồ Nô mà Hải gia cũng không giống tiểu nhân đòi hối hôn vì vậy danh tiếng lại càng tăng cao. Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách Tiêu Thần mệnh đoản, không có phúc phận lấy Hải Vân Tuyết. Tâm cơ thật đáng sợ. Hải gia tính kế rất tốt a! Tiêu Thần thở dài một hơi. Bây giờ hắc còn gì phải sợ nữa, chắc chắn phải chết, trước khi chết cũng phải làm Hải gia khốn đốn một phen. Ngay lúc hắc chuẩn bị có hành động, lão nhân phía sau vỗ nhẹ vào đầu vai hắc nhẹ giọng nói: "Chừa khí lực mà chạy trốn, gia tộc chúng ta quyết đối không ép người vào tử địa, sinh tử do mệnh, nhân tiện xem tạo hóa của người." Tiêu Thần lạnh lùng nhìn lão một cái, lại bắt đầu trầm mặc. Muốn cho Hải gia chật vật một phen cần bao nhiêu thời gian, mặc dù lão nhân là nói dối muốn ổn định tinh thần mình, kế tiếp hắc có rất nhiều cơ hội. Trong đại sảnh kim bích huy hoàng, bữa tiệc linh đình, sơn trân hải vị, mỹ tửu trăm tuổi không ngừng được đưa lên, không khí ấm áp, nhưng không khí mừng rỡ ấm áp này nhuộm màu giả dối. Khách chủ nói chuyện, thỉnh thoảng có người cùng Hải gia gia chủ trêu chọc, nói là cưới được một nữ tử tốt (con rể), nói không chừng Nam Hoang đệ nhất nhân của mười năm sau đã rơi vào tay Hải gia. Mọi người luôn

phiên hướng tới Hải Phiên Vân kính rượu, thỉnh thoảng nói vào câu chúc mừng. Hải Phiên Vân tuy bên ngoài cười nói nhưng bên trong lại hận không thể bóp nát chén rượu trên tay ném vào mặt mấy lão hỗn đản này. Đường nhiều, xung quanh Tiêu Thần cũng có rất nhiều người, rất nhiều người đều cùng hân nâng cốc, chúc mừng nhiệt liệt làm hân cảm giác như thế nào gọi là nói dối mà không đỏ mặt. Về mặt rất nhiều người làm hân cảm thấy ác cảm. Nhưng là hân phải lấy vẻ mặt tươi cười bồi tiếp bọn họ, hoàn thành buổi diễn. Tiêu Thần trong lòng buồn bực, khổ sở khó tả, từ nhỏ đến giờ hân cơ hồ chưa từng khóc, nhưng bây giờ đột nhiên có một cỗ cảm giác chua xót, có chút thê lương, đường đường là một nam nhi lại bị buộc tới tình trạng này. Như một đào kép, vừa vui mừng lại vừa buồn bực, đứng ở trên sân khấu biểu diễn, kỳ thật là một người đáng thương. Ngày thường, hân làm cho người ta cảm thấy hân có một trái tim bằng đá, hết sức quyết đoán, khi đối địch ra tay lạnh khốc vô tình nhưng lại có ai ngờ hân lạnh bên ngoài nhưng bên trong cũng như một người bình thường? Một hôn lễ hết sức trào phúng. Tất cả mọi người đều chờ xem trò vui nhưng bản thân lại không thể không cố sức diễn tròn vai. Song mãi đến tối, người Hải gia cử ra khỏi thành không có trở về, lại càng không nói tới thân ảnh Hồ nô hiện ra giết Tiêu Thần. Sắc mặt Hải Phiên Vân càng trở nên âm trầm, chẳng lẽ vẫn tiếp tục hôn lễ? Nếu tiếp tục nữa thì giả sẽ thành thật. Như thế chẳng phải sẽ giống như lấy đá đập gãy chân mình sao? Trực giác mách bảo hân đã có chuyện xảy ra; tìm được một cơ hội, hân bước nhanh ra ngoài, bí mật phân phó phái cao thủ khẩn cấp xuất thành tìm hiểu. Sao đây trời, đèn bằng thủy tinh đem đại sảnh chiếu sáng, mọi người liên tiếp nâng cốc, không khí càng mang vẻ ấm áp. Cũng không biết là ai hô lên một tiếng:”Đến giờ vào động phòng rồi. Chúng ta không thể làm chậm trễ được. Thế gian này đáng quý là đêm xuân a!” “Đúng, một khắc xuân tiêu đang giá nghìn vàng” “Xin mời tân lang tân nương vào động phòng” Rất nhiều người ôn ào, muốn đi nháo động phòng. Người trong các đại gia tộc còn lại đã nhìn ra. Hải gia là cố ý trì hoãn thời gian, chỉ sợ là một chuyện gì đó “ngoài ý muốn” đến ngưỡng hôn lễ này. Đã như vậy, họ làm sao để cho Hải gia được như ý nguyện. Người một câu, ta một câu đều âm ỉ yêu cầu phu thê vào động phòng. Hải

gia cuối cùng cũng biến sắc. Lấy kiếm tự đâm mình! Chuyện lại có thể diễn biến đến như vậy. Mấy cao thủ ra khỏi thành sao lại không quay lại, Hồ nô tại sao còn không tới giết Tiêu Thần. Đây thật sự là một thời khắc cấp bách. Căn bản không cách nào trì hoãn được. Vợ chồng đã bái thiên địa còn không cho vào động phòng thật là có chút không thể nói rõ. Cuối cùng Hải Phiên Vân cắn răng phất tay áo đi vào trong để cho đệ đệ của mình chủ trì. Một nhóm toàn lão hồ ly, là đám người đều đã thành tinh lên tiếng, lại thêm lớp thanh niên tiếp theo cười cợt, Hải gia không có cách nào khác chỉ có thể để cho đôi phu thê này tiến vào động phòng. “Chúng ta muốn náo loạn động phòng!” Không khí vui mừng, tâm tình mọi người tốt hẳn lên. Tiêu Thần tỉnh táo mà nhìn sự việc diễn ra, biểu hiện trầm mặc. Lúc này, một người lưng đeo thiết kiếm, thân ảnh cao lớn hướng hắn đi tới, không chút khách khí đẩy mấy thanh niên bên cạnh Tiêu Thần ra. “Ta kính người một chén, hy vọng người không chết!” Độc Cô Kiếm Ma dứt lời uống một hơi cạn sạch, nhìn Tiêu Thần cũng uống hết, sau đó hắn nhanh chóng rời đi. Tiêu Thần yên lặng không nói gì, đây có lẽ là chén rượu thật tình duy nhất trong hôn lễ này. Không một ai nguyện trêu chọc Độc Cô Kiếm Ma ... gia tộc này mặc dù hiện giờ yếu thế nhưng nói là Nam Hoang đệ nhất gia tộc cũng không sai biệt lắm, chính Long Đẳng ba mươi năm trước đại náo Thiên Đế thành cũng không tìm phụ thân của Độc Cô Kiếm Ma gây phiền toái. Nếu như quả thật động vào, lấy tính cách gia tộc cha truyền con nối như Độc cô gia, nói không chừng vài mươi người lưng đeo thiết kiếm không nói một lời đánh giết vào chỗ sâu nhất trong Nam Hoang, có lẽ Long tộc tọa trấn cũng vậy... Gia tộc này phong cách hành sự đúng là như thế, thủy tổ đời thứ nhất của Độc Cô gia hoàn toàn có năng lực ngạnh tiếp người mạnh nhất ở chỗ sâu trong Nam Hoang. Giữa sự đưa đẩy của mọi người, Tiêu Thần bước vào phía hậu viện, tiến vào động phòng. Mùi hoa thơm ngát, bố cục của lâm viên làm cho hậu viện ấm áp mà xinh xắn. Trên đường đi, có tiểu hồ phát sáng, lại vượt qua tiểu kiều xây bằng ngọc thạch, hành lang lát đầy hoa hồng, Tiêu Thần cuối cùng tiến vào tú lâu. “Ha .. Ha” Hắn đột nhiên phá lên cười, có một tia bi kinh nhưng chủ yếu là lãnh khốc

và dứt khoát. Được rồi, muốn chơi đùa ta cùng các người chơi đùa, muốn vào động phòng thì vào động phòng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 208: Đêm động phòng hoa chúc

Chương 208: Đêm động phòng hoa chúc Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Ngọc lâu lộng lẫy. Tòa tú lâu ba tầng hoa lệ và xinh đẹp được tạo thành từ ngọc thạch, cửa sổ tử đàn (Gỗ tử đàn) đồ vật trang trí được tạo thành từ mã não, khắp không gian tràn ngập mùi hương say đắm lòng người. Tiểu lâu mặc dù không hùng vĩ nhưng lại tinh xảo cực kỳ. Mọi người ồn ào không chịu rời khỏi luôn thúc giục Tiêu Thần đi lên lầu hai. Đẩy cánh cửa ngọc ra bước vào trong phòng tràn ngập ánh sáng nhu hòa, ấm áp. Nhưng tất cả chỉ là bề ngoài mà thôi, những nhân vật trung tâm trong sự kiện này có suy nghĩ không giống nhau. Hải Vân Tuyết với một thân hỉ y (Đồ cưới thời xưa) như một đóa mây hồng đang lẳng lặng ngồi trước giường được hai nha hoàn hầu hạ. Trên đầu đội khăn hoa vận chưa tháo xuống. Trong lòng nàng rất bình tĩnh, không một chút hồi hộp nào. Đúng vậy, đối với nàng mà nói thì hôn lễ ngày chỉ là một hình thức. Tiêu Thần không phải là người trong lòng nàng, tâm tư nàng đã bay khỏi Nam Hoang hướng về phương bắc xa xôi. Trung thổ rộng lớn, vùng đất của nhân kiệt có rất nhiều chuyện vui buồn lẫn lộn. Nàng không muốn kết thân với Tiêu Thần để rồi ở lại Nam Hoang này. Tiêu Thần không có bối cảnh thì sao có thể tranh chấp làm đế vương của thiên hạ? Sao có thể chống lại gia tộc được truyền thừa vạn năm? Hải Vân Tuyết là một phụ nữ bình thường, nàng muốn có một thế lực

đủ để hoành tảo thiên hạ làm chỗ dựa cho bản thân. Nàng muốn bản thân mình nổi tiếng, trở thành một nhân vật danh chấn thiên hạ. Nàng cảm giác được bản thân mình không thể thấp kém như những thiếu nữ khác. Nàng cảm giác được lựa chọn hiện tại không có thế lực nào cả. Nàng muốn đứng trên tòa 'cự sơn' để gần 'cao thiên' hơn một chút. Nàng muốn đứng trên đó chứ không phải cất bước đi lên từ từ. Tiêu Thần sớm đã mất đi thế mạnh của Long Vương, không thể thỏa mãn yêu cầu của nàng nên trong lòng âm thầm phán án tử hình cho Tiêu Thần. Sau khi Tiêu Thần chết đi thì hôn lễ này cũng biến mất theo hắn. Đẩy cửa phòng, vẻ mặt Tiêu Thần tươi cười thản nhiên đi vào trong. Mọi người phía sau la hét muốn tiến vào trong phòng. Thậm chí có không ít người đi vào xem động phòng. "Xốc khăn lụa lên nào!" "Ôm lấy tân nương tử!" Đúng, hiện tại hắn còn sợ gì? Đáng lo lắng chính là Hải Gia. Sau khi lấy khăn hồng ra liền lộ khuôn mặt xinh xắn, quốc sắc thiên hương. Hải Vân Tuyết với làn da trắng nõn, xinh đẹp như thiên tiên, duyên dáng khiến người ta phải ngây ngất. Những tên trẻ tuổi nháo loạn động phòng cảm giác miệng lưỡi khô khốc một trận. Tròng diện huyền não nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi người có chút ngây ngốc. "Đáng tiếc..." Cũng không biết ai nhỏ giọng nói thầm một câu: "Nếu như có thể thì cho dù biết trước sẽ chết nhưng ta cũng nguyện ý thay đổi thành Tiêu Thần đêm nay..." Mọi người chợt tỉnh mộng, đồng thời không tự chủ được lắc đầu, một lần nữa trở nên huyền não trở lại. Bọn họ biết được Tiêu Thần vô phúc hưởng thụ nữ tử xinh đẹp này. Hải Gia không có khả năng để cho hôn lễ này trở thành sự thật. "Giao bôi tửu!" "Giáo bình quả!" (Cẩn trái táo??) Dung nhan của bình tĩnh của Hải Vân Tuyết rốt cục cũng ba động. Nàng không biết gia tộc vì sao còn chưa liên lạc với Hồ Nô mà lại để cho Tiêu Thần còn sống đến bây giờ? Vì sao không ngăn cản những kẻ này lại mà để cho bọn chúng đến nháo loạn động phòng? Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Thần. Trong đôi mắt không có bất cứ tình cảm nào cả mà chỉ tràn ngập sự cảnh cáo. "Các người rất quá phận rồi..." Tiêu Thần cười ha hả. Nếu đã không còn cách nào để tránh thoát thì tại sao phải cố kỵ đây chứ? Thần quang trong mắt lúc ẩn lúc hiện, hắn lúc này rất bình tĩnh và thông dong.

Tiêu Thần không vì Hải Vân Tuyết xinh đẹp mà tâm tình ba động, Tiêu Thần dùng một ngữ khí tùy ý nói: "Các người có cảm thấy vị phu nhân của ta đẹp không?" Mọi người nháo loạn động phòng đều hâm mộ cực kỳ, ngữ khí có chút si mê: "Đẹp! Nàng có vẻ đẹp thiên tiên, là minh châu của Nam Hoang." "Chỉ có thần mới có thể so sánh được vẻ đẹp của nàng." "Xinh đẹp hơn Cửu Thiên Huyền Nữ." "Không hề nhiễm khí tức phàm trần Ánh mắt mọi người có chút hoảng hốt, cứ việc đến đây để náo loạn nhưng có hơn phân nửa người không nhìn được thành tâm nói. Lão bất tử của Hải Gia vẫn đi theo Tiêu Thần rất lo lắng. Đột nhiên có hai người lạ mặt rất mạnh chặn đường hãm làm cho hãm không thể tập trung vào Tiêu Thần được. Đáng chết! Hãm thầm mắng trong lòng. Hai người này mặc dù dùng huyền công hóa ra huyền cảnh để che đi hình dáng nhưng dựa vào bản năng hãm cảm giác được hai người này có tuổi không nhỏ. Tối thiểu cũng là năm sáu mươi tuổi. Người lớn tuổi như vậy thì sao còn tâm tư đi nháo động phòng? Rõ ràng là vì ngăn cản hãm mà đến. Lão nhân của Hải Gia nghiêng răng nghiêng lợi, lão biết được đây là chuyện do các gia tộc khác gây ra. Nhưng lúc này hãm lại không chút biện pháp nào. Hai người này có tu vi cao hơn hãm mà còn luôn tập trung vào bản thân khiến hãm không thể nào nhúc nhích được. Còn Tiêu Thần sao có thể bỏ qua cơ hội như thế nào được? Hãm mặc dù không biết ai chặn đường lão già Hải Gia kia nhưng khí tức tập trung hãm từ đầu đến giờ hoàn toàn biến mất. Ngay lúc hãm cảm ứng được liền không thể bỏ qua được. Mặc dù hành động rất tự nhiên nhưng lại tràn ngập lực lượng nắm lấy bàn tay Hải Vân Tuyết thản nhiên cười nói: "Từ nay về sau hai vợ chồng ta phải đồng tâm nàng nhé." Mọi người nghe vậy liền lớn tiếng la hét: "Hun một cái." Hải Vân Tuyết vẫn luôn mỉm cười rất thản nhiên nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra sát ý, tức giận, còn có một tia hèn mọn đều bị Tiêu Thần nhìn thấy rất rõ. Tiêu Thần cười lớn. Hiện tại hãm đang bị vây khốn thì hãm càng thêm phóng túng. Hồ Nô đến đây là muốn lấy mạng hãm nhưng hãm lại không thể chạy được thì tại sao không phóng túng để trả thù Hải Gia? Một tay nắm chặt tay Hải Vân Tuyết, tay kia nhẹ nhàng nâng cằm

Hải Vân Tuyết nói: "Thân nàng cũng không thể không nhìn được. Nhưng cứ cho nhiều người như vậy thấy thì có chút quá mức." Vừa nói Tiêu Thần vừa di chuyển bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt Hải Vân Tuyết rồi sau đó tỉ mỉ tách mái tóc che trước mặt nàng ra. Nếu như là vợ chồng thật sự thì động tác này rất thân mật và ấm áp nhưng mối quan hệ hai người có thể nói là vi diệu cực kỳ. Đôi mắt Hải Vân Tuyết muốn bốc lửa lên. Bị đùa giỡn như vậy khiến nàng rất tức giận nhưng nàng bình tĩnh lại rất nhanh. Thản nhiên nở nụ cười rất quyến rũ. Trong lòng Tiêu Thần rung mình. Nữ tử này thật đáng sợ. Bị như vậy mà còn có thể giữ bình tĩnh được? Tâm cơ không thể nói không thâm trầm được. "Không được. Hun một cái đi..." "Uống rượu giao môi đi..." Mọi người e sợ thiên hạ bất loạn đều không ngừng la hét, nháo loạn vô cùng. Tiêu Thần cười sang sảng: "Như thế này thì có là gì? Chỉ là thân mật chút mà thôi, còn có chuyện nào kích thích hơn không? Bằng không...Nếu đã đến náo loạn động phòng rồi thì mọi người đi ra ngoài khu vực rộng lớn hơn đi. Hai vợ chồng chúng ta biểu diễn 'bỉ dục tề phi' cho các người xem." @Bỉ dục tề phi: Mình không biết. Chắc có lẽ là hành động trong đêm tân hôn được biểu diễn công khai. Chưa có kinh nghiệm nên không biết dịch sao Nói đến đây thì một lực lượng cuồn cuộn mãnh mẽ từ trong lòng bàn tay Tiêu Thần truyền vào thân thể Hải Vân Tuyết khiến cho lực lượng Cửu Trùng Thiên của nàng không thể nào ngăn cản được. Tiêu Thần đẩy cánh cửa sổ tử đàn kéo Hải Vân Tuyết bay ra bầu trời đêm. Trước tiên cần phải thoát ly khỏi Hải Phủ rồi tính tiếp. Trong tay còn có một con tin này tin rằng bọn hắc không dám ra tay động thủ. Mọi người nháo loạn động phòng chấn kinh nhưng chỉ trong nháy mắt liền tĩnh lại. Bọn họ biết Tiêu Thần muốn mượn hành động này để rời khỏi. Tất cả náo nhiệt trở lại chạy ào ào ra khỏi tú lâu rồi bay lên mái đình. Bọn họ đến đây đêm nay chỉ muốn xem náo nhiệt, mà 'trò vui' bây giờ mới bắt đầu. Lão nhân phụ trách tập trung vào Tiêu Thần tức giận cực kỳ. Tiêu Thần to gan lớn mật này thật sự rất quá đáng. Trên thực tế thì khi Tiêu Thần chế trụ Hải Vân Tuyết thì hắc không dám vọng động chút nào cả, e sợ 'ném chuột vỡ đồ'. Hơn nữa lai lịch hai người trước mặt này lại không nhỏ chút nào. Hắc là người cường giả của đại gia tộc khác vẫn luôn tập trung vào hắc khiến

hắn không cách nào hành động được. Tiêu Thần không có bộ dáng bỏ chạy vội vàng mà lại rất thong dong mang theo Hải Vân Tuyết đứng trong hư không. Không phải hắn không muốn chạy trốn mà là Hải Gia đề phòng rất nghiêm ngặt. Đông tay nam bắc, bốn phương hướng trên không trung đều có một lão nhân lẳng lặng đứng đó. Nếu như lúc này đào tẩu khỏi nơi đây thì với Thiên Đế Thành rộng lớn vậy hắn tin rằng không thể không có cơ hội sống sót. Chậm rãi hạ xuống đất, một tay Tiêu Thần ôm eo nhỏ nhắn của Hải Vân Tuyết nhìn mọi người nói: "Chư vị xem trò đã đủ rồi. Kếp tiếp nên tiến đưa vợ chồng chúng ta một đoạn đường nào." Hải Vân Tuyết không thể nào di động được, cho dù Tiêu Thần nắm quyền sinh sát nhưng nàng không có chút thần sắc sợ hãi nào. Mọi người nháy xuống lâu các, bọn họ biết Tiêu Thần muốn lật bài rồi. Trước mặt đang chuẩn bị cho cuộc đào tẩu quyết liệt. Nếu cứ tiếp tục ở lại đây chỉ có duy nhất một kết cục: Hồ Nô và Hồ Thị sẽ giết chết hắn. Bất quá mọi người đều kinh hãi vô cùng, lá gan của Tiêu Thần thật lớn, dám bắt cóc quý nữ của Hải Gia. "Kết cục của ta chỉ có thể bị đánh trọng thương hoặc là chết mà thôi. Vô luận ta làm cái gì cũng không thể tránh thoát phải không?" Tiêu Thần cười lớn nhìn mấy lão nhân ở bốn phương hướng hô lớn: "Các người muốn hạ thủ thì cứ ra tay. Nhưng ta nhắc nhở trước, năng lực của ta đủ để đánh nát viên minh châu này trước khi chết đó. Ha ha..." "Tiêu Thần người... Hải gia ta đối với như thế nào? Còn đem nữ nhân xinh đẹp nhất Nam Hoang gả cho người mà người lại không biết tốt xấu. Lấy oán báo ân làm ra chuyện này. Rốt cục người muốn gì?" Một trung niên nhân của Hải Gia quát lớn. "Hừ. Ta mặc kệ, có một số việc không cần phải nhiều lời. Mọi người ở đây đều hiểu rất rõ chuyện gì đang xảy ra. Nếu như Hải Gia các người cứ tiếp tục như vậy thì hoàn toàn đang vũ nhục trí tuệ của ta. Mau tránh ra, muốn Hải Vân Tuyết sống thì phải tránh cho ta một con đường!" Mái tóc rối bời của Tiêu Thần không gió mà bay, trên người phát ra sát khí khiến cho bách hoa xung quanh tàn lụi, cánh hoa bay loạn như điệp vũ. (Điệp vũ: Bướm bướm bay) Lão già bị hai tên kia giám sát lúc này cũng có thể hành động trở lại. Hai tên sát thủ tập trung hắn đột nhiên biến mất trong đám người nhưng hắn khôi phục lại hành động cũng đã trễ.

Mọi người không thể không cảm thán. Tiểu tử Tiêu Thần này quả thực đủ tàn nhẫn và quyết đoán. Trong trường hợp này lại dám ra tay, mà là dưới tình huống có cao thủ đi theo giám sát nữa chứ. "Tiêu Thần ngươi muốn gì?" Hải gia gia chủ Hải Phiên Vân lạnh giọng. "Ta muốn sống. Mau tránh ra một con đường, ta không muốn nói nhảm làm gì!" Tiêu Thần vừa nói vừa vươn tay ra ngoắc một cái. Trường đao của một gã tu giả bên cạnh bay vào trong tay hắn. Đao phong lạnh như băng gác lên cổ trắng như tuyết của Hải Vân Tuyết. "Để cho hắn đi!" Hải Vân Thiên dứt khoát vô cùng. Tiêu Thần không quay đầu lại mang theo Hải Vân Tuyết không phải đi về cửa chính mà là hướng vào một bức tường đi đến. Trường đao chém xuống khiến cho bức tường cao lớn ầm ầm vỡ nát. Cứ như vậy, Tiêu Thần đi ra ngoài. Linh giác nhạy cảm của hắn được tăng đến cực hạn, chu vi trăm thước xung quanh đều được hắn nắm rõ trong lòng. Biến cố ngoài ý muốn này khiến cho tiệc rượu không thể nào tiếp tục được nữa. Mọi người vốn đến đây để xem náo nhiệt nhưng tràng cảnh hiện tại không đủ kịch liệt chút nào. Tất cả mọi người theo bước Tiêu Thần đi ra ngoài đường lớn. Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực bay lên cao nhưng vừa lên không trung hắn bị ngăn cản phải bay ngược trở xuống. "Muốn thoát khỏi Thiên Đế Thành? Hừ, trước tiên phải thả Hải Vân Tuyết ra. Nếu như ngươi muốn giết nàng thì có ngon cứ ra tay." Âm thanh già nua rất lạnh lẽo khiến cho người khác không thể nào hoài nghi lời nói của hắn được. Hải Gia quả thực không để cho Tiêu Thần rời khỏi Thiên Đế Thành. "Có gì không dám? Giết thì giết!" Tiêu Thần quyết đoán cực kỳ, trường đao trong tay đè xuống không chút lưu tình nào khiến cho một tia máu xuất hiện trên cổ Hải Vân Tuyết. "Dừng!" Lão nhân trong không trung liền biến sắc, lạnh giọng: "Ngươi rất tốt. Nếu như có thể trở thành nữ tể (Con rể) của Hải Gia ta nhưng thật sự là đáng tiếc... Rất đáng tiếc..." Tiêu Thần dừng tay, cái cổ trắng nõn của Hải Vân Tuyết cũng dừng chảy máu. Hắn không lên tiếng mà hóa thành một đạo thần quang phóng lên cao. Út: Cao trào cao trào rồi Nhưng mà có gì hót

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 209: Ngưng Hoa Châu

Chương 209: Ngưng Hoa Châu Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

Ánh sao mờ mờ, mặt trăng ẩn mình sau đám mây đen chỉ lộ ra một vầng sáng nhỏ. Từ trên không trung nhìn xuống Thiên Đế Thành xinh đẹp như một tòa tiên phủ sáng rực rỡ. Tiêu Thần bay nhanh như thần quang sớm biến mất trong tầm nhìn mọi người. Hắn triển khai Bất Tử Thiên Dực bay không ngừng, rời xa mặt đất, càng ngày càng cao. Cuối cùng biến mất hoàn toàn trong đám mây. Trốn sau đám mây lặng lẽ điều tức trong chốc lát. Tiêu Thần bắt đầu suy nghĩ có nên hay không chạy khỏi Thiên Đế Thành? Long Đăng từng nói chỉ cần hắn ra khỏi thành liền bị Hồ Thị và Hồ Nô hạ tử thủ. Tiêu Thần cũng không tin tưởng lắm, Thiên Đế Thành to lớn như vậy, bầu trời rộng lớn như thế thì người của Hồ Gia thật sự có thần thông phong ấn tứ phương sao? Tiêu Thần đứng trong đám mây, cả người ẩn hiện như tiên nhân trong bức tranh. Ánh mắt lạnh lùng nhìn vầng trăng, tâm tư chuyển biến không ngừng. Âm thầm tính toán phương án rời khỏi nơi đây. Làn da Hải Vân Tuyết dưới ánh trăng lộng lẫ như được tạo hình từ ngọc. Động lòng người vô cùng. Nhưng tuyệt đại giai nhân thế này trong mắt Tiêu Thần chẳng khác nào một bức tượng gỗ mục. Hoàn toàn không để ý đến, đôi mắt hắn sắc bén như đao phong. Ngưng thần nhìn bầu trời đầy sao... "Tiêu Thần người thả ta ra. Ta sẽ giúp người có được cơ hội bảo vệ mạng sống..." Khẩu khí của Hải Vân Tuyết rất bình tĩnh. Không vì bị bắt mà kinh hoảng, có vẻ tỉnh táo mà thông dong. "Muốn thoát ư?" Tiêu Thần nắm thật chặt bàn tay Hải Vân Tuyết cười giễu cợt: "Vốn là đêm động phòng hoa chúc,

phu thê chúng ta có lẽ rất sung sướng. Mặc dù có chút khác biệt nhưng có ánh sáng của trăng sao, có bóng đêm mong lung này xem ra cũng có một phen tình trí khác." "Người muốn giết ta?" Đôi mắt của Hải Vân Tuyết lạnh lùng nhìn Tiêu Thần. "Vì sao người lại nói vậy? Người là quốc sắc thiên hương thì sao ta có thể nhẫn tâm xuống tay đây?" Khóe miệng Tiêu Thần vểnh lên, cười rất sáng lạn lộ ra hàm răng trắng như tuyết dưới ánh trăng trông rất trong suốt lộng lẫy. Nhưng đôi mắt lại không có chút ý vui vẻ nào, chỉ có hàn quang lãnh khốc. "Bởi vì người biết được chính mình không thể đào tẩu!" "Nực cười. Thiên đại to lớn như thế thì ai có thể cản ta?" "Hỗ Nô và Hỗ Thị đã lưu lại tinh thần lạc ấn trên người của người. Mặc dù thiên địa rộng lớn nhưng cho dù người chạy đi đâu bọn họ cũng có thể tìm được người?" Hải Vân Tuyết rất bình tĩnh nói ra những lời khiến Tiêu Thần kinh hãi. "Như thế nào có thể?" Hải Vân Tuyết thản nhiên cười khiến cho tinh quang đầy trời phải thất sắc. Ngọc dung hấp dẫn: "Ta có thể nói cho người phải phá giải như thế nào nhưng người phải thả ta ra." Giống như là đưa ra một thỏa hiệp lại giống như đang yêu cầu trao đổi. Nhưng Tiêu Thần phòng bị với nàng quá sâu. Nữ nhân này có tâm cơ thâm trầm khó có thể khiến người ta tin tưởng được. "Ta như thế nào tin tưởng được đây?" Hải Vân Tuyết cười yếu ớt, đôi môi đỏ mọng bóng lưỡng hết sức mê người. Khẽ nhếch môi nói: "Vấn đề bây giờ là ta đang lo lắng người như thế nào buông tha ta. Người nắm giữ quyền chủ động thì sao còn lo lắng?" Tiêu Thần cười gật đầu nói: "Được rồi. Người nói đi." "Người dụng tâm cảm ứng thử trong thần thức hải có hay không có một làn sương mù trắng." Tiêu Thần tĩnh tâm cảm ứng. Quả nhiên liền phát hiện một điểm dị thường liền gật đầu nói: "Không sai." "Như vậy là được rồi. Đây là thủ đoạn đặc biệt của Hỗ Gia. Đem tinh thần lạc ấn nhập vào trong cơ thể, cho dù là chạy khắp chân trời góc bể cũng bị bọn họ tìm ra. Muốn phá vỡ nó ngoại trừ có được lực cường mạnh mẽ tuyệt đối để trùng kích tiêu tán mới được. Người ngoài không thể nào giúp đỡ được. Lực lượng hiện tại của người không thể nào mạnh hơn Hỗ Nô và Hỗ Thị được. Biện pháp còn lại chính là dùng thần châu chế trụ tinh thần lạc ấn kia, khiến cho nó mất đi cảm ứng với Hỗ Nô. Mà trong tay ta có một viên bảo châu tên là Ngưng Hoa. Không những có

thể định trụ được bất cứ ba động nào của tinh thần lạc ấn còn có thể giúp người tránh khỏi thần thức sủu tác. Người có thể bình an đào tẩu." "Người nghĩ thật chu đáo." Hải Vân Tuyết bình tĩnh mà nghiêm túc nói: "Bởi vì ta muốn sống sót. Ta biết một khi người nguy hiểm thì sẽ giết ta tại chỗ không lưu tình chút nào." Đêm khuya yên tĩnh, trong Hải phủ. Những tân khách đã rời đi nhưng người của Hải gia khó có thể ngủ ngon giấc được. Đúng lúc này thì mấy lão nhân liền mở mắt vài đã cảm ứng khí tức của Tiêu Thần. Xoát xoát. Vài đạo nhanh ảnh bay ra bao vây Tiêu Thần vào giữa. "Đừng khấn trương, ta muốn đem đi một vài thứ ở đây." Tiêu Thần đem trường đao đặt trước cổ Hải Vân Tuyết. Nhìn mấy lão nhân kia nói: "Ta biết các người có thể tạo ra một 'vực' giam cầm nhưng ta phải nói cho các người biết rõ linh giác của ta nhạy cảm hơn người thường rất nhiều. Nếu như cảm ứng được một chút năng lượng ba động nào ta liền chém rơi đầu Hải Vân Tuyết." Vài lão nhân cũng rút lui trong vô thanh vô tức. Tiêu Thần ở trong không trung lưu lại một chuỗi tàn ảnh, chỉ trong phút chốc đã nhắm vào khuê phòng của Hải Vân Tuyết. "Tiểu tử này đáng bị lăng trì..." "Cứ để cho hắn càn rỡ trước đi..." "Sớm muộn gì hắn cũng chết!" Trong âm thanh có vẻ tức giận vô cùng nhưng không thể làm gì hơn. Trong khuê phòng của Hải Vân Tuyết tràn ngập mùi hương thơm ngát giống như hoa lan. Bất quá bên trong tối đen không có ánh sáng. Tiêu Thần dẫn Hải Vân Tuyết đi đến nhưng chỉ trong phút chốc đã dừng lại bởi vì có một người đang đứng ở đó. "Các người đã tới rồi. Ta chờ rất lâu." Là Hải Vân Thiên. Trong mắt hắn có chút bất đắc dĩ, có chút thương cảm nhìn Tiêu Thần nói: "Ta chỉ biết tỷ tỷ sẽ đưa cho người Ngưng Hoa Châu mà." Lời vừa dứt hắn liền vươn tay ra, một viên minh châu từ trong lòng bàn tay tản ra ánh sáng nhu hòa đem bàn tay chiếu sáng gần như trong suốt. Tiêu Thần lặng yên không nói gì. Hải Vân Thiên dù sao cũng là bằng hữu của hắn trong thành này. Tình cảnh này không thể nói nhiều được. Trực tiếp đi đến, Hải Vân Thiên đưa minh châu trong tay mình cho Tiêu Thần nói: "Như thế thì người của Hồ Gia sẽ không bắt được hành tung của người. Hy vọng người không đã thương tỷ tỷ của ta." Nói đến đây thì Hải Vân Thiên đột nhiên xoay người, đưa lưng về Tiêu Thần nói: "Mặc kệ sau này như thế nào thì ta sẽ nhớ kỹ ta đã từng có một

bằng hữu như người!" "Ta cũng sẽ nhớ..." Nói đến đây thì thân hình Tiêu Thần lui nhanh về sau, một đạo huyết quang từ phía trước bắn nhanh đến. Hải Vân Thiên lại dùng trường kiếm đâm Tiêu Thần. Che giấu kỹ càng như vậy với không có chút năng lượng ba động nào. Quả thực đủ tàn nhẫn mà. Xoát. Quang mang trên trường đao thoáng hiện, Tiêu Thần vẽ trên cổ Hải Vân Tuyết một vết máu khiến cho mấy lão nhân đang âm thầm muốn triển khai 'Vực' muốn giam cầm Tiêu Thần vội vàng dừng lại. "Ta nói rồi, linh giác của ta vượt qua người bình thường. Các người ngàn vạn lần không nên thi triển thần thông làm gì. Như vậy chỉ khiến cho Hải Vân Tuyết chết nhanh hơn mà thôi. Hải Vân Thiên...Tốt lắm, người che giấu rất sâu. Rốt cuộc cũng đã hành động..." Tiêu Thần thu hồi Ngưng Hoa Châu rồi mang theo Hải Vân Tuyết bay lên cao. Chỉ trong chút chốc đã biến mất. "Hống..." Tiếng hổ gầm rung trời vang vọng khắp trời đất, phía trước truyền đến những cơn sóng năng lượng mạnh mẽ cực kỳ. Rồi sau đó phía sau cũng truyền đến một tiếng huýt sáo dài. Lại có thêm cao thủ phá không bay đến. "Tại sao hết lần này đến lần khác lại khéo như vậy? Dường như là đang chờ ta mà!" Tiêu Thần biến sắc, vội vàng mang theo Hải Vân Tuyết lao xuống đất. Thân thể di động nhanh như ánh sáng, chỉ nháy mắt đã tiếng vào khu dân cư phức tạp. Ngưng hoa châu vừa đạt được đến tay thì Hồ Nô và Hồ Thị cũng giết đến. Hai đạo thân ảnh nhanh như điện quang, chỉ trong nháy mắt đã đi đến trên bầu trời Hải Gia. "Như thế nào đột nhiên lại biến mất?" Lão ẩu Hồ Hồ tính cánh dữ dằn, đứng trên không trung nhìn khắp nơi. Một đôi mắt của lão nhân khoảng sáu bảy mươi tuổi phát ra tinh quang lờ lờ, trên bầu trời đêm vẽ ra từng tia điện quang lạnh lùng. "Tiêu Thần đoạt được ngưng hoa châu nên có thể chế ngự được tinh thần lạc ấn của các người." Hải Vân Thiên sau khi chăm sóc cho miệng vết thương thì đã không còn trở ngại nữa, ngẩn mặt nhìn hai đại cường giả trên bầu trời nói: "Bất quá ngưng hoa châu được được chúng ta động tay chân. Hải gia chúng ta có thể tìm được hãn. Các người không nên lỗ mạng, hãn trốn không thoát đâu." Bốn lão nhân của Hải Gia vô thanh vô tức xuất hiện trên không trung. "Hắc hắc, như lúc trước đã thỏa hiệp rồi, chúng ta biết sẽ phải làm gì. Long Đăng đáng chết, nếu như không có hãn là trở ngại thì việc này sao có thể phát

sinh được. Bất quá Tiêu Thần sống hay chết cũng không còn quan hệ gì với hắn nữa. Hắn cảm giác được cùng với mấy đại gia tộc các người chơi đùa đã không còn ý nghĩa gì." "Một tạp chủng mà!" Gia chủ Hải Gia Hải Phiến Vân oán giận. Tứ phương phóng đi. Người của Hải Gia bay về hướng tay không kinh động Tiêu Thần, bọn họ muốn đem hắn khống trụ lại. Một đêm này Thiên Đế Thành không có khả năng sẽ bình tĩnh được. Rất nhiều đại gia tộc đều chăm chú nhìn tất cả. Đối với bọn họ thì trò vui này mới bắt đầu thôi. Trong một khu bình dân, Tiêu Thần lạnh lùng lấy đao phong đặt lên cổ Hải Vân Tuyết nói: "Gia tộc các người có thể cảm giác được hành tung của ta? Các người đã động tay chân lên nhưng hoa châu rồi?" Máu tươi từ trên cổ Hải Vân Tuyết chậm rãi chảy xuống. Hải Vân Tuyết lẳng lặng nói: "Ngưng tụ lực lượng rót vào Ngưng hoa châu đánh nát quang đoàn bên trong liền có thể ngăn cản được liên lạc với ngoại giới." Tiêu Thần theo lời làm theo những lực lượng trong cơ thể giống như là nước sông vỡ đê, điên cuồng chảy vào trong Ngưng hoa châu. Muốn ngăn cản cũng không thể làm được. Nơi đó giống như là hắc động đang điên cuồng cắn nuốt lực lượng. Tiêu Thần giống như một bức tượng gỗ đứng yên tại chỗ. Hải Vân Tuyết không có bất cứ do dự nào, thân ảnh như ánh sáng lọt khỏi tầm tay của hắn. "Hừ! Công dụng của Ngưng hoa châu thật tốt. Chờ cho lực lượng của người khờ cạn ta sẽ cho người ném đủ trăm loại cực hình!" Hải Vân Tuyết lau đi vết máu trên cổ, dung nhan xinh đẹp vô cùng mà lại lạnh như băng. Thần quang trong đôi mắt rét lạnh. "Hừ!" Tiêu Thần phát ra một tiếng hừ lạnh, mạnh mẽ đánh vỡ ngưng hoa châu. "Như thế nào có thể? Người tu luyện chính là công pháp gì?" Hải Vân Tuyết giật mình vô cùng, vội vàng lui về phía sau nhưng nàng cũng không lo lắng quá. Bởi vì cao thủ trong gia tộc đã chạy đến. Một lão nhân đã thủ hộ trước người nàng. "Ngay cả ác long ta cũng có thể luyện hóa thì nói chi một hạt châu!" Hải Vân Tuyết cười tươi nói: "Quan trọng là nó đã tranh thủ thời gian cho ta. Tiêu Thần người chết chắc rồi!" "Hải Vân Tuyết người thật sự rất đang sợ. Hảo kế..." Tiêu Thần không chút kinh hoảng nào cả. Việc đã đến nước này rồi thì có hối hận cũng muộn. Hải Vân Tuyết trả lời một cách bình tĩnh mà lãnh khốc: "Người là một nhân tài khó có được. Nếu không phải vì đắc tội Hồ Gia thì

có thể cho ta sử dụng. Đáng tiếc..." "Ha ha..." Tiêu Thần cười lớn: "Xem ra tối nay người muốn giết chồng rồi. Chẳng lẽ người không sợ người không thiên hạ nhạo báng người ác độc sao?" Hải Vân Tuyết không tức giận, thân nahr giống như đám mây tiên mờ ảo, lẳng lặng trả lời: "Vốn muốn để cho người của Hồ gia đưa người đi. Nhưng ta cảm giác được người rất đáng sợ. Nhất định phải tận mắt nhìn người chết đi nếu không với thiên tư của người mà nói thì mười năm sau không chừng có thể danh chấn thiên hạ. Ta cũng không muốn cho chuyện này phát sinh cũng không muốn bị người khác nói này nọ." Bốn lão nhân của Hải Gia đã đến rồi, tứ phương bị phong vây. Tiêu Thần không có cơ hội đào tẩu nào cả. Tiếng cười to truyền đến. Hồ Nô và Hồ Thị cũng bay đến, lão ẩu hung tợn nói: "Mặc dù không thể bắt được tiểu thú kia nhưng bắt được người cũng đủ rồi!" "Các người xem ta là vật gì?" Tiêu Thần hừ lạnh nói: "Bối phận như vậy lại đi vây công một tiểu bối không sợ thiên hạ nhạo báng sao? Hồ gia danh chấn trung thổ? Các người thật sự là để mặt mũi ở đâu vậy?" Lão ẩu Hồ Nô nhất thời trở mặt, lạnh lùng nói: "Tiểu tử người miệng lưỡi lợi hại. Hồ gia làm việc luôn vậy thì ai dám nói gì?" "Thì ra là vô sỉ đã trở thành truyền thống của các người." Tiêu Thần tràn đầy kinh thường. Bị một hậu bối nhục nhã như vậy khiến cho người của Hồ gia giận dữ muốn tiêu diệt Tiêu Thần tại chỗ. "Còn có Hải Gia các người nữa? Một gia tộc xảo trá, bác danh trục lợi, tạo ra một chuyện chê cười lớn như vậy. Hắc hắc, ngày mai chuyện viên minh châu của Hải Gia sát chồng sẽ truyền khắp Nam Hoang. Vài đại gia tộc khác đang chờ để cười mặt mặt các người đó chứ. Ha ha..." Hải Phiên Vân nghe vậy liền lạnh lùng nói: "Tiêu Thần người bớt sàm ngôn đi. Người chia rẽ nhục mạ chúng ta có thể tránh được cái chết sao?" Tiêu Thần cười to nói: "Ta biết rõ sẽ chết nhưng ta không có sợ. Đáng tiếc không thể chém được các người. Thủy chung vẫn có chút tiếc nuối." Hồ Nô và người của Hải Gia đều quát lạnh. "Chỉ bằng người cũng muốn giết chúng ta?" "Người bắt quá chỉ mới vào Thức Tàng Cảnh Giới mà thôi. Muốn giết chúng ta sao? Chờ kiếp sau đi." Tiêu Thần giương trường đao lên trời, âm thanh lạnh như băng nói: "Nếu như thời gian lùi lại ba mươi năm, mấy lão bất tử các người có dám nói lời đó với ta? Nếu như chúng ta cùng thế hệ thì ta chỉ cần một tay thôi

cũng đủ giết chết tất cả các người." "Cuồng vọng!" "Tiểu tử không biết sống chết." Đám người Hồ Nô mặc dù phẫn nộ nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu thời gian thụt lùi lại ba mươi năm thì bọn họ không có can đảm động thủ với Tiêu Thần. Điều này cũng là lý do khiến bọn họ phải tru diệt Tiêu Thần, không cho tiểu tử này bất kỳ cơ hội nào. Nếu không tương lai sẽ là một phiền toái rất kinh khủng. "Ha ha..." Tiêu Thần cười to, miệt thị bọn họ: "Nếu như các người thụt lùi lại ba mươi năm trước thì ta giết các người dễ dàng như giết một con gà. Bây giờ, đám hậu duệ các người có ai dám tranh đấu với ta?" "Thức Tàng có gì hơn người? Hồ gia chúng ta cũng không thiếu thanh niên cao thủ như vậy đâu?" Hồ Nô tức giận nhìn Tiêu Thần nói: "Nhiều lời cũng vô ích. Bây giờ ta sẽ giết người!" "Chậm đã. Ta đi giết hắn!" Lúc này trong đám người có một thanh niên hét lớn tiến vào. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Thần nói: "Ta là Hồ gia thanh niên cao thủ Hồ Phong. Như người mong muốn. Đồng thế hệ đến giết người." Xoát. Kiếm quang toát ra ánh sáng rực rỡ như trăm ngàn lưu tinh trụ lạc, vẽ ra từng đạo quang quang sắc sở đoạt mắt. Phô thiên cái địa phủ xuống, trong nháy mắt đã bao phủ xung quanh Tiêu Thần. Mọi người đều kinh ngạc. Dĩ nhiên lại xuất hiện một thanh niên cao thủ như vậy? Rõ ràng là hắn đang sắp sửa hoặc là đã trùng kích vào Thức Tàng cảnh giới rồi. Nhưng mà mọi người còn chưa kịp than thở thì kinh biến đã xảy ra. Tiêu Thần đơn đởm trăm đạo kiếm quang kia vọt tới. Tất cả kiếm quang đều bị đánh bay ra ngoài không thể tổn thương hắn. Trường đao sở hướng không thể ngăn cản! Đao mang như là một đạo cầu vồng kinh thiên. Nhất phá bách phá, chặt đứt trăm ngàn kiesem quang. Huyết lãng trùng thiên, một đầu người phá không bay lên. Thi thể không đầu của Hồ Phong chỉ đứng trong chốc lát liền ngã xuống vũng máu. Máu tươi như dòng suối phun đang chảy. Tất cả những việc này xảy ra rất nhanh. Lưu loát phi thường, căn bản không thể để cho người ta tin tưởng vào ánh mắt. Một thanh niên cao thủ có tiềm lực vô hạn lại bị Tiêu Thần chém giết đơn giản vậy sao? "Ta nói rồi. Nếu là thụt lùi ba mươi năm thì ta giết tất cả các người dễ dàng như giết một con gà đất, một con chó sứ. Không chịu nổi một kích." Tiêu Thần đứng trong gió, tóc dài theo gió mà động nhưng trong lòng lại bình tĩnh vô cùng.

Trường đao hướng thiên, ánh mắt nhìn bọn họ. "Hỗ Phong..." Hồ Nô hét một tiếng. Nàng thật không ngờ một đời thanh niên cao thủ của gia tộc lại bị hãm giết dễ dàng như vậy, cả nàng cũng không kịp cứu viện. Nàng không phải là trực hệ của Hồ gia mà chỉ là một lão nô mà thôi. Bây giờ trực hệ đệ tử của Hồ gia đã chết mất một người. Tất cả những tội này đều rơi xuống thân thể nàng. Hơn nữa chuyện tiểu bạch hổ chết thảm lại khiến nàng hận Tiêu Thần vô cùng. Đôi mắt của Hồ Thị cũng lạnh lùng vô cùng, âm thanh âm hàn: "Người này tuyệt không thể lưu. Thần thông của hắn vừa mới lĩnh ngộ ra nếu ta đoán không nhầm thì chính là Dong Binh Luyện Thể. Một thần thông hi hãn. Nếu như tu vi đủ thâm sâu có thể dong luyện..." Tất cả mọi người của Hải Gia đều nhìn Tiêu Thần cảnh giác. Rất nhiều người đều đánh giá không thể mời chào thanh niên này vào gia tộc là một tổn thất rất lớn. Dĩ nhiên vừa mới phá nhập vào thức tàng cảnh giới lại có được thần thông đáng sợ như vậy. Nếu tu luyện nữa thì... Có lẽ mười năm sau thật sự không danh chấn thiên hạ là chuyện không có khả năng. Như vậy lại khiến cho bọn họ phải giết Tiêu Thần, quyết không thể để cho bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh. Xa xa, những cao thủ của đại gia tộc khác đều đứng lẳng lặng nhìn thấy tất cả.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 210: Một giọt nước mắt!

Tiêu Thần biết, nếu không có kỳ tích phát sinh thì hẳn phải chết. Dù sao cũng chỉ mới hai mươi một tuổi mà thôi. Cho dù thiên tư siêu phàm ra sao nhưng ở trước mặt thời gian cũng không chịu nổi một kích. Thời gian có thể hủy diệt tất cả, chế tạo tất cả. Những lão bối cao thủ đều được thời gian tẩy lễ có tu vi không phải là một thanh niên cao thủ như hắn so đo. Bốn phương đã bị phong tỏa, bầu trời cũng bị vây kín. Bán thần cao thủ có sáu vị thì sao hắn có thể thoát đi? “Ta sẽ giết hai hôm bảy phách, lưu lại một hồn vĩnh viễn trấn áp trước mộ bạch hổ!” Hổ Nô đã đáp xuống hướng thẳng chỗ Tiêu Thần đi đến. Trên mặt lạnh lùng như hàn băng không thể tan chảy được. Giọng nói âm trầm như đến từ cửu u địa ngục: “Trước khi người chết còn gì để nói không?” “Không có gì để nói cả.” Tuy đối diện với tử vong nhưng Tiêu Thần rất bình tĩnh. Ánh đèn bốn phía chiếu sáng khắp đường. Hơn trăm cao thủ của Hải Gia đang vây khốn nơi đây. Những đại gia tộc đều âm thầm phái người đứng xa xa nhìn đến. Hải Vân Thiên ở trong bóng tối, khuôn mặt nhìn không ra hỉ nộ ái ố, lạnh lùng vô cùng. Hải Vân Tuyết từ đầu đến cuối vẫn điềm tĩnh, thong dong như đang nhìn một hồi kịch vui không quan hệ gì đến mình. Lão ẩu Hổ Nô cười lạnh lùng: “Người rất đáng thương hại. Đến cuối cùng lại chết đi như vậy. Ngay cả một điểm lưu luyến trên thế giới này cũng không có.” “Biết rõ phải chết thì cần gì nhiều lời? Người muốn ta van cầu người sao? Thỏa mãn tâm lý ‘biến thái’ của người à? Sợ rằng người thất vọng rồi.” Tiêu Thần rất bình tĩnh, biểu hiện rất thản nhiên nhưng người sắp chết không phải là chính mình. “Ta đã rất thỏa mãn rồi. Cha mẹ cho ta tánh mạng để ta vui sướng lớn lên. Hai mươi năm qua ta rất hạnh phúc. Ngoại trừ tình yêu thương của cha mẹ còn có rất nhiều bằng hữu. Còn có một cô gái mà ta yêu thích. Nhân sinh trên đời, thâm tình, hữu tình, tình yêu ta đều có rồi. Còn có gì chưa thỏa mãn đây? Ta không phải là người tham lam. Đơn giản như vậy cũng đủ rồi. Đương nhiên đối với các người mà nói thì những điều này quá mức bình thường. Mỗi người các

người đều muốn địa vị cực cao, đứng trên đỉnh nhìn xuống thiên hạ thậm chí muốn hoành tảo cao thủ trên thế gian này. Các người vĩnh viễn sẽ không hiểu được niềm vui vẻ đơn giản này đâu.” Hải Vân Tuyết nở nụ cười, dưới ánh trăng như là một tiên tử hạ trần, mờ ảo linh động không nói nên lời: “Ta vẫn luôn cảm giác được người là một người quyết đoán đáng sợ vô cùng nhưng thật không ngờ người còn có một mặt đáng yêu như vậy. Vốn nghĩ rằng trong tương lai người sẽ là kình địch của ta nhưng thật không ngờ hả? Chỉ là đáng tiếc. Gia đình người, bằng hữu của người, cô gái người tích vĩnh viễn không thể thấy được người nữa.” Đối diện với tất cả những điều này Tiêu Thần không hề buồn bã, lời nói rất bình thản: “Trên thế gian này có gì là vĩnh viễn? Quan trọng là khi tính mạng ta kết thúc ta vẫn có thể cảm giác được thỏa mãn như cũ. Cha mẹ, bằng hữu luôn ở trong tâm ta. Mặc dù ta không còn trên thế giới này nữa nhưng cũng không vì thời gian trôi qua là phai nhạt. Cô gái ta từng thích mặc dù vĩnh viễn không thuộc về ta nữa nhưng khi chết đi ta cũng không cảm thấy nuối tiếc. Những tình cảm ấy vĩnh viễn ở sâu trong lòng ta.” “Vậy người đi chết đi.” Hồ Nô đi về phía trước, hắn không nhìn thấy hình ảnh cầu xinh tha thứ nhưng lại thấy Tiêu Thần thông dong bình tĩnh như vậy làm cho hắn thất vọng vô cùng. Ngoài sự dự đoán của mọi người, Tiêu Thần không chọn tự sát mà đưa trường đao đặt ngang trước người. “Ha ha. Người lại muốn đấu cùng ta? Không biết lượng sức.” “Vô luận là làm cái gì thì chưa đến thời khắc cuối cùng ta cũng sẽ không buông tha. Bằng người cũng muốn ta tự sát? Đó là vũ nhục ta! Tiêu Thần ta chỉ biết chết trận nhưng không chết một cách nhu nhược vậy.” Khí chất bình thản mà điềm tĩnh vừa rồi đã thu liễm. Tiêu Thần bây giờ biểu thị ra một mặt khác của nam nhân: Cường thế. Đôi mắt toát ra thần quang rực rỡ. mặc dù đối phương là một bán thần thể nhưng Tiêu Thần không có sợ hãi chút nào. Bị Tiêu Thần khinh thị như vậy khiến cho lão ẩu tức giận cực kỳ. Hận không thể một tát đánh Tiêu Thần nát thành thịt vụn nhưng nàng lại thay đổi ý nghĩ. Nếu một chiêu đoạt mạng tiêu thần thì quá tiện ghi cho hắn rồi. Muốn từ từ hành hạ hắn đến chết. Lưu lại một đạo tàn ảnh ngay tại chỗ, trong nháy mắt lão ẩu đã đứng trước người Tiêu Thần. Quỷ thảo xé không, tốc độ vượt qua sự tưởng tượng của mọi người. Rất

nhều người khó có thể bắt được bóng ảnh nàng di động. Tiêu Thần giơ đao lên đón đỡ. “Rắc” một tiếng, trường đao vỡ nát như một viên lưu tinh trụ lạc trên bầu trời bao la phát ra từng đạo ánh sáng sắc sỡ. Trảo thứ hai xé không mà đến, trong tay Tiêu Thần lúc này không có đao nhưng đao ý trong lòng thật mạnh. Cả người như hóa thành một thanh thiên đao. Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp bầu trời đêm chém về phái lão ẩu. “Phanh” Chương đao va chạm với quỹ trảo của lão ẩu phát ra âm thanh nặng nề. Tiêu Thần bị chấn động bay ngược ra ngoài nhưng lão ẩu không di chuyển chút nào, cười lạnh đi về phía trước. Lau khô vết máu trên khóe miệng, Tiêu Thần lạnh lùng đối mặt. Mới vừa rồi thần thông Dong Binh Luyện Thể đã hóa giải hơn phân nửa lực lượng rồi nhưng vẫn không thể nào chống cự lại cuồng trảo cuộn cuộn như hồng thủy của lão ẩu. Xích xích... Âm thanh phá không vang lên, hai tay lão ẩu di chuyển như hai quỹ trảo đang xé rách không gian vẽ ra từng đạo quỹ tích đáng sợ. Rồi sau đó lại giam cầm phiến không gian này lại. Đem Tiêu Thần phong tỏa trong ‘Vực’.

Sự thật là như thế. Tiêu Thần mặc dù là một đời thanh niên cao thủ khó gặp đối thủ trong đồng lứa nhưng so sánh với bán thành thì sự chênh lệch rất lớn. Căn bản không thể chống lại. Gian nan di động bàn tay, trong miệng Tiêu Thần tràn ra một tia máu. Vô cùng thống khổ thôi thúc Băng Liệt Thức. Quang hoa rực rỡ chiếu rõ khắp ọi, từ trong ‘vực’ truyền ra trận trận năng lượng ba động. Lão ẩu khẽ ‘di’ một tiếng rồi đi vào trong ‘Vực’. Oanh. Cuồng bạo như núi lửa phun trào, ánh sáng rực rỡ khiến cho bầu trời đem sáng tỏ. Tiêu Thần cuống quýt chấn động hai tay. Băng Liệt thức, Trấn Ma thức, Nghịch Loạn thức, Lục Thần thức... Tứ đại tán thủ toàn lực phóng ra. Mặc kệ kết quả như thế nào nhưng hắn vẫn cố gắng không ngừng. Quang mang chói mắt như vạn triệut inh quang trụ lạc chiếu sáng khắp ngã tư đường. Lão ẩu bị lực lượng mạnh mẽ này buộc phải lùi lại nửa bước nhưng cả người tràn đầy máu. Mạch máu toàn thân cũng bị vỡ nát. Bất quá thần quang vẫn chưa được dập tắt mà ngày càng rực rỡ như thiên hỏa đang

thieu đốt xông lên tận trời cao khiến cho bầu trời và mặt đất đều run rẩy. Ngay ngã tư đường phát ra lực lượng hủy diệt. Những đình viên, nhà cửa xung quanh chỉ trong nháy mắt đã hóa thành cát bụi. Chiến ý của Tiêu Thần trùng thiên, cứ việc hấn biết phải chết nhưng mà vẫn chống lại, không khuất nhục. Hấn muốn cơn giận trong lòng hoàn toàn bộc phát, thiêu đốt sinh mệnh ngạnh kháng với lão ẩu cũng như ngạnh kháng lại vận mệnh. Dưới sinh mệnh thần quang sắc sở khiến cho khu vực này hoàn toàn băng toái, hủy diệt. Những người còn ở trong phòng ốc hoàn toàn bị hôi yên phi diệt như nơi này chưa từng xuất hiện một ai cả. Hoàn toàn bị nghiền nát... Sinh mạng chi hỏa mờ nhạt, Tiêu Thần thua thảm bại nhưng ý chí bất khuất trong mắt hoàn toàn không che giấu. Thân ảnh cao lớn đứng yên nói đó, đôi mắt như một thanh thiên đao lạnh lùng nhìn địch nhân phía trước. Chết cũng không quá đáng sợ. Bấy quả chỉ là một hình thức chuyển đổi tính mạng mà thôi. Tiêu Thần cảm giác được linh hồn sắp sửa bay ra khỏi thân thể. Hấn cũng không tiếc nuôi, mặc kệ là kết quả thế nào đi nữa thì hấn cũng đã phân tranh hết khả năng. Từ phương xa, một tiếng địch (sáo) truyền đến. Thê mẽ vô cùng như chiêu hồn khúc đến từ địa ngục đưa linh hồn Tiêu Thần đi xa. Tất cả mọi người đều thấy mọi chuyện vừa xảy ra. Nếu như cùng chiến đấu với đối thủ là một bán thần chỉ sợ những tu giả Thức Tàng Cảnh Giới vừa nghĩ thôi đã bỏ chạy thật xa rồi. Với chiến ý bất khuất, cao ngạo của Tiêu Thần đủ để cho nội tâm họ run rẩy. Ngay cả lão ẩu cũng bị kích lui lại, phần lớn tay áo cũng bị xé nát. “Chết! Ta không sợ!” Tiêu Thần tức giận nhìn trời cao, đôi mắt như đao phong dần mờ... Không biết vì sao, mặc dù chỉ là giết chết một gã thanh niên có tu vi Thức Tàng cảnh giới mà khiến cho trong lòng mọi người nặng nề. Tiêu Thần bị giết họ cũng có cảm giác mất mát đôi chút. Một gã cao thủ Thức Tàng cảnh giới lại mang đến cho bọn họ nhiều mất mát như vậy khiến nhiều người sợ hãi và có chút áp lực. May là tên thanh niên này đã bị giết chết rồi. “Ha ha...” Xa xa truyền đến một tiếng cười to. Vài tên thanh niên trong các đại gia tộc đến xem cất bước đi đến. Lão ẩu vẫn không ngăn cản bọn họ đến gần mà chỉ yên lặng đánh giá Lục Thần, Nghịch Loạn, Trấn Ma, Băng Liệt tứ tán thủ. Chung quy hấn vẫn cảm giác được có chút không ổn. Nàng khó có thể tưởng tượng được vì sao Tiêu

Thần lại luyện thành tàn công trong truyền thuyết này. “Tiêu Thần người cũng có ngày hôm nay!” Hoffman cười lớn, hẳn là người thứ nhất đi đến. Phía sau là đám người Chư Cát Khôn, Lý Đông Ba, La Cổ Áo. Dường như nghe được âm thanh trào phúng của bọn họ. Ánh mắt vốn mờ dần của Tiêu Thần đột nhiên toát ra hai đạo ánh sáng sắc bén như là thiểm điện bức thẳng đến đám người Hoffman. “Không chết?” “Như thế nào còn sống.” Hoffman cùng với Chư Cát Khôn cuống quýt lui lại về phía sau khiến cho hai tên công tử ở phía sau phản ứng không kịp liền ngã xuống đất. “Ha ha. Thì ra là hồi quang phản chiếu.” Hoffman nhìn thấy như vậy kinh sợ một hồi, có chút dọa người nhưng khi tâm tình bình tĩnh trở lại liền quay qua Hồ Nô bên cạnh thì lễ thật sâu: “Tiền bối có thể để vãn bối lên đánh tan tam hồn bảy phách của hãn không?” Hồ Nô im lặng gật đầu. Đám người Hoffman, Chư Cát Khôn chậm rãi đi về phía trước. Nhìn đôi mắt dần ảm đạm của Tiêu Thần mà bọn họ cười lớn không kiêng nể gì. “Tiêu Thần người dựa vào cái gì cùng đấu với chúng ta?” “Người chỉ là một tu giả nho nhỏ ở Nhân Gian Giới mà thôi. Dám tranh phong cùng ta?” “Hôm nay cho dù người có chết cũng không thể cho người yên ổn được!” Hoffman lại điên cuồng cười một cách ác độc: “Người vẫn bị ta giẫm nát dưới chân!” Chư Cát Khôn can đảm tiến lên đá một cước khiến cho Tiêu Thần ngã xuống. Đám người Hoffman cười điên cuồng. Hoffman đá một cước lên ngực Tiêu Thần, hung hăng nói: “Ta giẫm người xuống chân thì người có thể làm như thế nào?” Chư Cát Khôn cũng đạp xuống một cái nói: “Ta đã sớm phát thệ trong tương lai phải trả lại gấp trăm lần những gì người gây ra!” Thần trí của Tiêu Thần đã mơ hồ, một vài hình ảnh ảm áp ở Nhân Gian Giới hiện lên trong tim hãn. Hãn thấy được cha mẹ đã bạc đầu, thấy được đám bạn khi xưa lại thấy được cô gái mà hãn từng yêu thương. Hãn cảm giác khoe mắt có một giọt lệ. Không thể khóc! Ta chưa bao giờ khó thì sao có thể? “Ta vốn cho rằng Trường Sinh Giới là một thế giới xuất trần, ta cho rằng Trường Sinh Giới là một nơi tịnh thổ của chúng tiên nhưng mà giấc mộng này của hãn vĩnh viễn không thể thực hiện được. Sinh mạng của Tiêu Thần dần táng loạn... Trường Sinh Giới tàn khốc so với Nhân Gian Giới còn hung hiểm hơn nhiều. Thực lực, bối cảnh đều tượng trưng cho tất cả. Cuối

cùng Tiêu Thần nghĩ đến Tiểu Quạt Long và Kha Kha. Trên thế giới này hẳn hoàn toàn cô độc. Chỉ có hai tiểu thú này cùng đồng tâm vượt mưa gió với hắn, cùng đồng hành... Đám người Ranno, Liễu Mộ, Nhất Chân, Ngưu Nhân, Liễu Như Yên từ biệt từ Long Đảo hiện đang ở nơi đâu? Những bằng hữu sinh tử trên thế giới này còn chưa kịp ở chung đã vĩnh viễn chia lìa.

“Ha ha. Người cảm giác được đau nhức rồi sao?” Hoffman cười lớn nắm áo Tiêu Thần đưa hắn từ vũng máu đứng lên. Cười trào phúng: “Đánh cho người chết. Khóe máu lại có một giọt lệ chảy xuôi. Ha ha...” Hải Vân Thiên hờ hững nhìn thất cả nhưng Hải Vân Tuyết lại biết được Tiêu Thần nhất định không vì mấy tên hung ác này nhục nhã mà rơi lệ. Hắn là một nam nhân ngay cả chết cũng không sợ thì tại sao lại rơi xuống một giọt lệ đây chứ? “Y nha....” Âm thanh nứt nở từ phương xa truyền đến. Một đạo bạch quang nhanh như thiểm điểm không ngừng lóe lên trên bầu trời. Một tiểu thú trắng như tuyết xuyên qua không gian mà bay đến.” “Ô ô.” Âm thanh nứt nở đầy thảm thiết như khúc bi ca lúc hoàng hôn khiến cho người nghe đau lòng. Kha Kha từ sâu trong Nam Hoang chạy trở về.. Khi bị bắt đi nó cũng biết được tình cảnh của Tiêu Thần nên nó bỏ mặt tất cả mà quay trở lại Thiên Đế Thành. Một tiểu thú trọng tình trọng nghĩa như vậy khiến cho bọn họ xúc động không thôi. “Ô ô...” Thấy được Tiêu Thần đang ngã trên vũng máu, Kha Kha lập tức hóa thành một đạo thần quang bay vào. Đột nhiên huy động tiểu thú trào toát ra Thất Thái Hà quang đem đám người Hoffman, Chư Cát Khôn “Y nha...Ô ô...” Tiểu thú kêu lên sợ hãi, dùng sức lay động đầu Tiêu Thần. Từng đạo từng đạo thất thái hà quang đánh lên người Tiêu Thần. Nó cạn kiệt khả năng muốn cứu sống lại tính mệnh đang muốn ngủ yên này. Tiểu thú cho đến bây giờ chưa từng tức giận lúc này lại khóc nước mắt. Lần đầu tiên nó lộ ra thần sắc sợ hãi như vậy. Nó sợ Tiêu Thần chết đi... “Tốt! Vốn đã muốn giết tiểu thú người rồi nhưng bây giờ lại tự động đưa lên cửa!” Hồ Nô cười lạnh như băng. Những Bán Thần cao thủ di chuyển, chặn tất cả những đường có thể chạy thoát. “Ô ô.” Tiểu thú khóc hu hu, dùng sức lay động Tiêu Thần. Dưới sự soi sáng của thất thái hà quang, Tiêu Thần dần dần mở hai mắt phun ra một ngụm máu tươi. Lặng lặng nhìn khắp nơi. Dùng bàn tay đầy máu vỗ vỗ đầu Kha Kha, yếu đuối

nói: “Đi nhanh đi. Người không cứu được ta đâu. Chờ người có thực lực rồi trở về.” “Y nha...” Kha Kha quật cường lắc đầu. Một đôi mắt to tràn ngập linh khí sớm đã tràn đầy lệ. Dùng thất thải thần quang bao phủ Tiêu Thần, nó muốn dùng thân thể nhỏ bé công Tiêu Thần bay lên. Nhưng “bịch” một tiếng đánh rơi trở xuống. Tứ phương giam cầm, sáu gã bán thần phong bế tất cả đường lui. “Buông ra. Nhanh đào tẩu đi. Tương lai phải báo thù cho ta. Người phải nhớ kỹ gương mặt của bọn họ...” Nói đến đây Tiêu Thần dừng lại mà những người có ở nơi đây lạnh cả người. Tiềm lực của Tiểu thú này mọi người đều thấy rất rõ. Bị nó nghi ngờ thì hậu quả sau này... Tiêu Thần dừng lại bởi vì hắn nghĩ đến một vấn đề khác. Tiểu thú thật sự rất nhỏ. Nếu như để cho nó đeo một mối huyết hải thâm thù trên lưng thì bộ dáng của nó sau này sẽ như thế nào? Hắn muốn giết tất cả những kẻ vây sát hôm nay nhưng lại suy nghĩ đến tương lai của tiểu thú sau này lại dừng lại. Thở dài nói: “Ta không hy vọng tiểu thú đáng yêu này hóa thành một ác ma giết người. Không muốn linh trí che đậy cừu hận của nó. “Tương lai người đưa hai lão già này cùng với đám người trẻ tuổi này giết thay ta. Không nên tạo nhiều sát nghiệp. Nếu không ta sẽ không tha thứ cho người.” Kha Kha còn rất nhỏ không có khả năng hiểu được Tiêu Thần trước khi chết vẫn còn quan tâm đến tương lai sau này của nó. Dụng tâm rất cực khổ nhưng rất nhiều người nhìn thấy sự tình sâu trong đó. “Ô ô.” Kha Kha dùng sức lắc đầu. Lưng công Tiêu Thần phóng lên cao một lần nữa, muốn xuyên qua không gian lần nữa nhưng bị sáu vị bán thần phong tỏa tất cả phương hướng khiến cho nó không thể hành động. Thần quang tảo lục đem nó đánh rơi xuống đất. “Buông ra. Nhớ kỹ lời ta nói.” Hồ Nô cười lạnh: “Hai người các ngươi không có khả năng rời khỏi nơi đây đâu. Toàn bộ phải chết.” “Chạy đi. Người phải chạy đi...”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 211: Thiên Địa Đồng Bi

Chương 211: Thiên Địa Đồng Bi Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn: 4vn.eu

“Ô ô...Y nha...” Tiểu thú thương tâm khóc rống lên, dùng sức lay Tiêu Thần đang ho ra máu, vô luận như thế nào cũng không chịu rời khỏi một mình. “Người không thể cứu được ta đâu. Nếu không đi thì người cũng sẽ phải chết ở nơi đây.” “Ô ô...” Tuyết bạch tiểu thú không chịu nghe lời Tiêu Thần khuyên bảo, đôi mắt to cứ không ngừng rơi lệ. Nó muốn bảo hộ Tiêu Thần an toàn liền dùng thất thải hà quang đem Tiêu Thần bao phủ vào trong rồi lấy thân thể nhỏ bé vác Tiêu Thần lên lưng muốn thử phóng lên cao một lần nữa. Nó muốn liều mạng xông ra ngoài, thoát khỏi không gian cầm cố. “Một khi đã tiến vào lưới rồi mà còn nghĩ có thể thoát khỏi ra ngoài sao?” Hồ Nô cười lạnh lùng. Quỷ trảo chém ra, đồng thời thì Hồ Thị cũng phóng xuất ra thần quang ngăn cản tiểu thú lại. Sau khi bị đánh rơi xuống đất, tiểu thú nhìn Tiêu Thần không ngừng ho ra máu khiến nó kêu lên một tiếng thê lương. Nó không muốn vì vậy mà buông tha, tiếp tục mang Tiêu Thần trên lưng vọt lên một lần nữa. Một lần, hai lần, ba lần... Mặc dù mạnh mẽ như tiểu thú, có tiềm lực vô hạn nhưng trong quá trình trùng kích liên tục này cũng bị thương nặng. Lấy thần thông của nó miễn cưỡng có thể đối phó với một kẻ bán thần nhưng mà ngạnh kháng với sáu bán thần liên kết với nhau xuất ra ‘Vực’ thì nó có vẻ quá mức yếu đuối và nhỏ bé. “Y nha...ô ô...” Như là đang hỏi tại sao lại như vậy? Kha Kha mang theo vẻ mặt lệ quang nhìn bọn họ. Nó không hiểu rõ những người này tại sao lại hung ác muốn dồn bọn nó vào chỗ chết. Lấy tâm tình đơn giản như trẻ em của nó lúc này thì sao có thể hiểu rõ được lòng người phức tạp đây chứ? Tiểu thú không ngừng cố gắng che chở cho Tiêu Thần, có chết cũng không chịu buông ra. Nó mang theo sự đau khổ nhằm vào lão ẩu trên không trung đánh đến. Nó muốn đánh bay lão ẩu ác độc này mở ra một đường máu chạy thoát. Trong đôi mắt sáu tên bán thần cao thủ phong tỏa bầu trời không mang theo một

chút tình cảm nào cả. Bốn tên cao thủ của Hải gia phụ trách giam cầm bốn phương, chủ sát chính là Hồ Nô và Hồ Thị. Chỉ có Trung Thổ Hồ Gia có dũng khí mạo phạm Nam Hoang Long Tộc mà thôi. Trong cơ thể người nhà Hồ gia đều chảy xuôi huyết mạch Bạch Hồ. Tương truyền rằng có một lão tổ tông của bọn họ được ‘thiên’ ban thưởng cho thần văn của Bạch Hồ Thánh Hoàng. Trong chiến tranh thời thượng cổ từng ngạnh hám tam kích của Phật Đà mà còn mạng trở ra. Thực lực cao thâm khó dò. Xoát. Thất thái thần quang lóng lánh, đại thần thông của Long Tộc phát ra quang huy rực rỡ đánh đến phía trước Hồ Nô và Hồ Thị. Xích xích. Hồ Nô đánh ra ánh sáng hình hồ trảo, quang nhận chân thật như thần binh xé rách không gian phát ra âm thanh sấm vang đinh tai nhức óc khiến cho phiến thiên địa này rung chuyển kịch liệt. Hồ Thị đánh ra một đạo quang nhận hình loan nguyệt cũng phát ra âm thanh ầm ừ như thiên binh vạn mã đang di chuyển lại giống như thiên địa rung chuyển kịch liệt. Gia tộc đã truyền đạt mệnh lệnh rằng nếu như có cơ hội thì vĩnh viễn không thể để cho tiểu thú này còn tồn tại trên thế gian này nữa. Nhiệm vụ cần phải diệt sát này được Hồ gia truyền ra cũng thấy rõ Hồ gia rất kiêng kỵ với Kha Kha. Bởi vì lão tổ đã từ người miêu tả đã đoán ra lai lịch bất phàm của Kha Kha. Quang mang thiểm thiểm vô thanh vô tức va chạm với nhau tuy không có năng lượng mang tính chất hủy diệt truyền ra xung quanh nhưng tại một ‘điểm’ trung tâm của sự va chạm đó lại giống như một bầu thái dương rực cháy phát ra ánh sáng chói mắt suýt làm cho nhiều người không thể nhìn thấy rõ. Rồi sau đó, một ‘điểm’ kia giống như là tinh quang của vũ trụ bị yên diệt (lần tỏa sáng cuối cùng của một vì sao) cuối cùng chỉ còn lại một mảnh đen nhánh trong hư không. Loại quyết đấu này rất hung hiểm, nếu như sơ sẩy liền bị hôi yên phi diệt. Khóe miệng của tuyết trắng tiểu thú tràn ra một vết máu bay ra ngoài. Tuy vậy nó vẫn liều mạng dùng thất thái hà quang bảo vệ Tiêu Thần không làm cho hãn bị thương tổn nữa. Nó mặc dù rất cường đại, thiên phú siêu thường, có được thần thông mà người thường không thể tưởng tượng ra nhưng đối mặt với nó chính là hai gã bán thần ở trong ‘Vực’ do bọn họ liên thủ tạo nên. Phải biết rằng đây là ‘Vực’ của sáu gã bán thần. Nó ở bên trong đó thì đã lâm vào thế yếu hơn, tuyết trắng tiểu thú vô luận như thế nào đi

nữa cũng không có khả năng đánh vỡ ‘Vực’ cường đại này. Bị trùng kính rơi xuống đất, Tiêu Thần phun ra một ngụm máu tươi di chuyển thân thể một cách khó khăn đi qua ôm tiểu thú trọng thương vào trong lòng, sau đó lẳng lặng nhìn sáu gã bán thần trên bầu trời. Tiêu Thần mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm máu tươi bình tĩnh nói: “Giết hai hồn bảy phách của ta, lưu lại một tia tàn hồn vĩnh viễn trấn trước mộ Bạch Hổ. Thả tuyết trắng tiểu thú rời đi.” “Ta vốn vì nó mà đến thì thể nào có thể bỏ qua được chứ?” Hồ Nô lạnh lùng cười nói. “”Nếu như các người giết nó thì Long Tộc sẽ không bỏ qua cho các người.” “Nam Hoang có Long Tộc, Hồ gia có lão tổ. Đến tột cùng thì ai mạnh ai yếu cũng khó mà nói rõ ràng!” Hồ Thị bất động thanh sắc trả lời. Ở một phương xa, trên bầu trời cổ bảo của Độc Cô Gia có một lão nhân lưng đeo thiết kiếm lẳng lặng nhìn về phương hướng này. Sau khi thở dài một tiếng liền lầm bầm: “Nó vốn không nên xuất hiện trên cõi đời này. Long Tộc đối với nó vừa mừng lại vừa sợ, tâm tình phức tạp vô cùng. Long Vương đã quá nhiều rồi, có tư cách trở thành Tổ Long cũng không dưới bốn tiểu long. Tiểu ấu thú này vốn không nên xuất thế làm gì. Nhưng mà nó không có bị chúng long trên Long Đảo giết chết mà lại thành công chạy đến đại lục thì lão cổ đồng trong Nam Hoang không thể không tỏ ra chút hành động nào. Nhưng bây giờ tiểu thú đã rời khỏi Nam Hoang rồi thì sợ rằng lão cổ đồng kia đã mắt nhắm mắt mở muốn cho nó tự sinh tự diệt.” Xích. Âm thanh phá không truyền đến, lão ẩu Hồ Nô sợ rằng có biến cố phát sinh nên phóng ra một đạo hàn quang từ trên trời giáng xuống nhằm thẳng vào Tiêu Thần và tiểu thú. Kha Kha từ trong lòng Tiêu Thần giãy thoát ra liều mạng bay lên bầu trời nghênh hướng lão ẩu. Mang theo ánh sáng chói mắt, thất thải quang mang lại một lần nữa hoành tảo thiên không, tiểu thú không ngừng liều mạng trùng kích muốn xé rách ‘Vực’ của bọn họ. Nhưng mà kết quả có thể đoán trước được. Kha Kha còn rất nhỏ, tuy nó có tiềm năng vô tận nhưng lúc này lại không thể nào độc kháng sáu tên bán thần được. Một chuỗi huyết hoa bắn lên, tiểu thú lại rơi xuống mặt đất làm bay lên một trận bụi đất. Tiêu Thần di chuyển thân thể chậm chậm bò qua, trên nền đất phía sau lưu lại một vết máu dài. Hắn từ trong quần áo lấy ra một căn ngũ thải thần vũ đặt lên trên người Kha Kha sau đó nhìn lên không

trung nói: “Các người không ngó ngang đến uy nghiêm của Long Tộc chẳng lẽ lúc này lại muốn cùng với Phượng Hoàng tộc kết oán sao ? Ta không có muốn điều gì chỉ muốn các người thả cho nó đi. Ta có thể thay nó thề độc rằng vĩnh viễn không được báo thù cho ta. Các người có thể xóa đi trí nhớ của nó, chỉ cần lưu lại cho nó một mạng.”

“Còn có cái gì an toàn hơn so với tiêu diệt nó hoàn toàn đây ? Lão tổ tông chúng ta không sợ lão long trong Nam Hoang. Thần vũ bảo vệ tánh mạng của Phượng Hoàng tộc chỉ là một cái nhân tình mang tính chất tượng trưng thôi, không có quan trọng như người tưởng tượng đâu.” Bây giờ muốn cho Kha Kha một mình rời khỏi cũng không có khả năng. Tiêu Thần lặng im không lên tiếng chỉ lạnh lùng nhìn bầu trời. Ai có thể cứu hãn cùng với Kha Kha đây ? Long Tộc sao ? Đường như Long Tộc đã tuyệt tình với bọn họ rồi, vốn nên xuất hiện rồi mới phải nhưng vì sao lại không hiện thân ra ? Bất Tử Môn sẽ ra tay sao ? Hy vọng quá xa vời, mặc dù Yến Khuynh Thành tu luyện Toái Ma Chủng Thần Đại Pháp mà đồng mệnh với hãn nhưng mà bọn hãn làm sao có thể vì một đệ tử trẻ tuổi mà cùng với một siêu cấp thế lực như thế đối địch đây ? Đối với một đại một phái mà nói thì không thể có quyết định như vậy được. “Y nha...” Kha Kha bò lên một cách suy yếu, cố gắng dùng thất thải thần quang đem Tiêu Thần bảo hộ vào trong sau đó lại dùng thân thể nhỏ bé của nó cõng Tiêu Thần nhắm phía bầu trời bay lên. “Bịch.” Thần quang thoáng hiện lên, tiểu thú lại bị đánh rơi trên mặt đất. “Buông ta ra...” “Y nha...” Kha Kha quật cường lắc đầu, khuôn mặt đầy lệ quang. Mặc dù nó đã ho ra máu rất nhiều nhưng vẫn cố chấp như cũ, cố gắng dùng thân thể yếu đuối mỏng manh đó mang theo Tiêu Thần bay lên một lần nữa. Một lần, hai lần, ba lần... Cũng không biết trải qua bao nhiêu lần bị lão ẩu kia tàn nhẫn đánh rơi xuống đất. Kha Kha không hề tức giận. Đến hiện tại, tiểu thú vốn trắng như ngọc đã hoàn toàn nhiễm đỏ màu máu nhưng vẫn như cũ lần lượt cố chấp mang theo Tiêu Thần không ngừng bay lên bầu trời. Có chết cũng không chịu buông tha

cho Tiêu Thần. Tiêu Thần chưa bao giờ rơi lệ nhưng lúc hàn hãn đã cảm giác được khóe mắt mình đã ươn ướt. Hãn chưa bao giờ tin tưởng vào thiên cũng chưa bao giờ tin tưởng vào vận mệnh mà chỉ tin tưởng vào lực lượng của mình lúc này như đang chảy máu trong tim. Hãn không ngừng cầu nguyện, cầu cho tiểu thú có thể chạy thoát an toàn. “Ô ô...” Tiểu thú khóc nức nở. Nó đã không còn chút khí lực nào nữa rồi. Cùng với Tiêu Thần nằm vào trong vũng máu nhưng vẫn quật cường mà lại cố chấp cố gắng bò về phía Tiêu Thần. Muốn cõng hãn lên lưng một lần nữa đào tẩu. Nhưng mà mặc cho tiểu thú cố gắng một hồi lâu nhưng cũng chỉ có thể đuổi tiểu trảo ra mà thôi, vô luận thế nào đi nữa cũng không thể phóng xuất ra thất thải hà quang. Cuối cùng nó đành khóc lên một cách thê lương, cố gắng di chuyển đến bên cạnh Tiêu Thần. Tiểu thú không ngừng khóc, lệ rơi ước đầm khuôn mặt. Tiêu Thần cố gắng hết khí lực ôm nó vào trong lòng. Cho đến bây giờ hãn không cần phải nói thêm điều gì nữa mà chỉ lạnh lùng nhìn Hồ Nô và Hồ Thị trên không trung. “Cầu xin đi, cầu xin ta tha thứ đi...” Lão ẩu cười rất lạnh lùng, tạng thái có chút điên cuồng. Trong lòng nàng có áp lực rất lớn. Tiểu bạch hổ chết đi, một trục hệ đệ tử của Hồ gia cũng tán mạng nơi đây khiến cho nàng không thể nào trốn tránh trách nhiệm được. Không có bất cứ lời nói nào mà chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ. “Vậy người cũng đi chết đi!” Rất hiển nhiên là lão ẩu rất hận ánh mắt này của Tiêu Thần nên từ trên cao phóng xuống, hữu chưởng như đao xé rách hư không hung hăng chém về phía Tiêu Thần. “Y nha...” Kha Kha cố gắng mở đôi mắt suy yếu lưu luyến nhìn Tiêu Thần một cái rồi sau đó bay vọt lên, dùng hết lực lượng nhắm về phía lão ẩu. Nhưng mà nó ngay cả thất thải hà quang cũng khó có thể phát ra thì làm sao có thể là đối thủ của lão ẩu. Một cao thủ bán thần đây chứ ? Trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu non nớt của tiểu thú rồi sau đó im bật đi. Chưởng đao của lão ẩu hung hăng đánh lên người nó khiến cho huyết quang tung tóe, sau đó thất thải hà quang chiếu sáng khắp bầu trời, quang huy sắc sở chiếu sáng khắp nơi, hơn phân nửa Thiên Đế Thành cũng được chiếu sáng. Tuy trái tim Tiêu Thần như thiết nhưng chỉ trong phút chốc phải thất thanh khóc thành tiếng. Đau đớn tê tâm liệt phế. Từ nhỏ đến hiện tại hãn rất ít rơi lệ nhưng lúc này lệ rơi như mưa. Cho đến

bây giờ hẳn không ngờ mình có một ngày yếu ớt như vậy. Ánh mắt lưu luyến cuối cùng của tiểu thú trước khi nghênh đón lão ẩu vĩnh viễn khắc sâu trong tim Tiêu Thần. “Y nha...y nha...” Âm thanh non nớt ấy phảng phất vẫn quanh quẩn bên tai như cũ. Tiểu thú đáng yêu, tiểu thú tham ăn, tiểu thú hoạt bát, tiểu thú cùng sinh cùng tử với mình lại chết như vậy. “A...” Tiêu Thần vì đau đớn mà phát cuồng lên như một dã thú không ngừng ngấn đầu lên trời hống lớn. Từ phương xa truyền đến âm thanh của tiếng sáo đầy ai oán, sự bi thương theo gió mà đưa đi xa. Âm thanh kêu khóc đau đớn như tiếng đồ quyên khi chiều tà lại giống như địa ngục trần hồn khúc đầy mê lương. “Ta không nên như vậy...” Tim Tiêu Thần đau đớn như bị dao cắt, lệ rơi như mưa, trong vũng máu không ngừng ngửa mặt lên trời khóc lớn. Hẳn lúc này lại khóc thất thanh giống như một tiểu hài tử. Mùi hương thơm ngát truyền theo gió, từng cánh hoa năm màu phiêu phù trên không trung sau đó rơi xuống, mỗi một cánh hoa trong suốt như ngọc. Trên bầu trời cứ nhiên lại xuất hiện hoa vũ. (Mưa hoa) Tiếp theo là âm thanh phật xuống vang lên, trên bầu trời vang lên âm thanh cổ kinh mờ ảo mà chân thật bao phủ khắp không gian. Sau đó thánh ca cũng đồng thời vang lên. Âm thanh mê lương như từ thượng cổ truyền đến. Sau cùng là cổ âm cúng tế phảng phất như xé rách thiên không truyền đến mang theo niềm bi thương vô tận. Thất thái hà quang bao phủ khắp thiên địa, hoa vũ từ từ rơi xuống. Tất cả mọi người sợ hãi không thôi. Sau khi tiểu thú bị giết liền dẫn đến thiên địa dị tượng làm cho người không thể nào giải thích được. Theo truyền thuyết thì chỉ có một ít tổ thần cấp như Phật Đà, Lão Tử ở tiền thế trước khi thành phật, ngộ đại đạo bị giết thì mới xuất hiện lại dị tượng này. Tiểu thú tuyết trắng rốt cuộc là có lai lịch như thế nào lại phát sinh chuyện như thế ? Có thể khiến cho thiên địa đồng bi, vạn hoa đồng khóc ? Như thế nào có thể ? Như thế nào có thể ? Tất cả mọi người sợ hãi người. Nhất là Hồ Nô, cảm giác được cả người lạnh lùng vô cùng. Chính mình đã giết một tiểu thú như thế nào? Sao lại dẫn đến thiên địa đồng bi? Dị tượng phủ xuống thế gian? Nàng cảm giác được linh hồn của mình không ngừng run rẩy.

“Bất nguyện trường sanh, chính nguyện cộng sanh, bất tranh bách thể, chính tranh nhất thể, bất cầu vĩnh hằng, chính cầu kim sanh... Dĩ ngã linh hồn hiến tế, thiên thể khốn khổ, bách thể ma nan, chính nguyện hoán tiểu thú nhất mệnh....” Tạm dịch: “Không nguyện trường sinh chỉ nguyện cộng sinh. Không tranh trăm đời chỉ muốn tranh một đời. Không cầu vĩnh hằng chỉ cầu kiếp này. Lấy linh hồn ta hiến tế, chịu sự khốn khổ của ngàn đời, chịu đau khổ muôn đời chỉ muốn đổi lại sinh mệnh tiểu thú.” Lúc này Tiêu Thần rất trịnh trọng phát ra thệ ngôn hướng đến tổ thần huyền bí cầu nguyện. Âm thanh quanh quẩn rõ ràng trong thiên địa, truyền hơn nữa Thiên Đế Thành khiến cho rất nhiều người động dung. Linh hồn lão ẩu lại càng run rẩy muốn đi diệt sát Tiêu Thần. Từ lúc vạn hoa phân lạc, phật âm, diệt thể âm, tế tự âm vang lên thì nàng đã biết mình đã gặp phải thiên địa đại họa rồi. @Diệt âm là âm thanh thánh ca ở trên đó :d Thi thể của tiểu thú vẫn chưa rơi xuống mặt đất liền biến mất. Trên bầu trời có bảy đạo thất thái hà quang không ngừng xoay quanh, mỗi một đạo như là một Tổ Long đang bay lượn. Cuối cùng hướng về một gốc cây nhỏ bay đến. Chỉ trong phút chốc khiến cho quang mang trùng thiên. Thất thái thánh thụ cao khoảng lòng bàn tay phóng xuất ra ‘Thần Thánh Quang Huy’ khiến cho thiên địa thất sắc, sau đó chậm rãi rơi xuống đất. Lão ẩu sợ hãi vô cùng liền hóa thành một đạo ô quang bay qua nhưng thất thái thánh thụ kia như có lực lượng cường đại vô cùng phá vỡ hết thảy mọi ngăn cản, phát ra ánh sáng rực rỡ chỉ trong nháy mắt đã đánh bay lão ẩu. Tiểu thụ chậm rãi rơi vào trong tay Tiêu Thần đang nằm trong vũng máu. Thất thái quang mang lấp lóe không ngừng. Trong mơ hồ hắt lại ghe được âm thanh ‘Y nha...’ đầy non nớt của tiểu thú khiến cho tim hắn đau đớn vô cùng. Lệ rơi như mưa.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 212: Hợp nhất

Từng cánh từng cánh hoa rực rỡ không ngừng tung bay, cánh hoa trong suốt lấp lánh như được điêu khắc ra từ ngọc bay khắp phối khắp bầu trời. Thiện xướng, diệt thế ca, tế tự âm vang lên không ngừng. "Bất nguyện trường sanh, chích nguyện cộng sanh, bất tranh bách thế, chích tranh nhất thế, bất cầu vĩnh hằng, chích cầu kim sanh..... Dĩ ngã linh hồn hiến tế, thiên thế khốn khổ, bách thế ma nan, chích nguyện hoán tiểu thú nhất mệnh....." Âm thanh quanh quẩn trong thiên địa thật lâu không tiêu tan. Thất thải thánh thụ không ngừng tỏa ra hào quang chiếu rọi bàn tay của Tiêu Thần gần như trong suốt. Từng điểm từng điểm Thần Thánh Quang Huy đem Tiêu Thần trong vũng máu bao phủ vào trong. Hà quang khiến cho đêm đen sáng tỏ như ban ngày, thiên địa đồng bị, tiểu thú chết đi khiến cho thiên địa phát sinh dị tượng chấn động cả Thiên Đế Thành. Tất cả tu giả đều cả kinh, rất nhiều người không tự chủ được mà đau buồn, không cách nào hiểu rõ tại sao cũng không thể nào giải thích được. Đây là do bản tổ thần sắp xếp sao? Có thể khiến cho thiên địa phát sinh dị tượng như vậy thì từ xưa đến nay số lần xuất hiện có thể dùng ngón tay để đếm. Điều này đủ để thấy rằng tiểu thú này là một chủng tộc cường đại vô cùng. Trong lòng không ít người đã phát sinh hàn ý. Không ít người nghị luận rằng nguyên nhân của trường phong ba này là do Bạch Hổ bị diệt vong nên mới xảy ra chuyện như vậy. "Trung thổ Hổ gia quá bá đạo rồi. Tiểu Bạch Hổ chết trong đấu thú đại tái thì oán trách được sao?" "Một khi tham gia thi đấu thì phải có sự chuẩn bị cho tử vong. Trong đấu thú đại tái được viết rất rõ ràng rằng sanh tử do mệnh. Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng hiểu rõ nhưng bọn hãn lại muốn trả thù nữa chứ. Quá mức vô sỉ." "Nguyên nhân tất cả mọi chuyện này đều do gia tộc vô sỉ này gây nên. Ngay cả thượng thiên cũng tức giận rồi." "Hải gia cũng không phải là thứ tốt đẹp gì. Vì e ngại trung thổ Hổ gia mà lại phối hợp với bọn chúng đem nữ tế (con rể) của nhà mình cho ngoại nhân chém giết." Tất cả mọi người đều biết rằng trường phong ba này không vì tiểu thú

chết đi mà được đẹp loạn. Thệ ngôn đã phát, Tiêu Thần như đã lâm vào trong tử tịch. Lẳng lẳng cầm tiểu thụ trong tay, từ đôi mắt không có một chút tâm tình ba động nào. Thất thái hào quang đưa hắc bao phủ vào trong, những huyết đạo được thần hóa trong thân thể phát ra ánh sáng chói mắt như ngôi sao. Mỗi một huyết đạo thần hóa lúc này không ngừng tỏa ra sinh mệnh chi năng mệnh môn chữa trị thương thế của Tiêu Thần. Mặc dù trầm lặng không lên tiếng nhưng Tiêu Thần lại rơi lệ không ngừng. Hắc không biết rằng hắc có thể hay không còn gặp lại tiểu thú nghịch ngợm kia nữa. Mặc dù thất thái thánh thụ dường như đã thu nạp bảy đạo linh khí của Kha Kha nhưng mà ai có thể nói rằng tiểu thú sẽ tái hiện lại trên đời đây? Thất thái thánh thụ rung động giống như tiểu thú hô hấp khi ngủ khiến cho trái tim Tiêu Thần run rẩy không ngừng. Thánh thụ phát ra quang huy không ngừng câu thông với tính mạng chi nguyên âm tàng trong các đại huyết được thần hóa khiến cho cả thân thể hắc rất nhanh đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ. Mạch máu vỡ nát được nối liền, da thịt bị nghiền nát được khép lại, bộ xương gãy nát được trọng tổ. Da tay trong suốt không ngừng phát ra từng điểm hà quang. Vết máu, vết sẹo cả người đều bị rơi xuống đất như vảy cá. Thất thái hà quang giống như thần hỏa đang ‘tôi luyện’ lại thân thể hắc. Tiêu Thần như được ‘dục hỏa trùng sinh’. Sinh mệnh chi năng lại một lần nữa tràn đầy trong cơ thể. Chỉ trong nháy mắt ngăn ngủi đã hồi phục lại như cũ. Nhưng mà tiểu thú đáng yêu kia...vẫn như cũ không có xuất hiện trở lại. Trong lòng Hồ Nô cùng với Hồ Thị đều sinh ra sự sợ hãi vô cùng. Đối mặt với thiên địa dị tượng hôm nay khiến cho bọn họ dự cảm được một điều bất hảo. Mặc dù hiện tại không có việc gì nhưng sợ rằng tương lai sẽ có đại nạn lâm đầu. Không có bất kỳ lời nói dư thừa nào, hai người cùng hướng về Tiêu Thần phóng đi. Quang nhận hình hổ trảo chém ngang cổ Tiêu Thần. Cả hai đều muốn trong một thời gian ngắn có thể diệt sát được Tiêu Thần. Từng cánh hoa bay tán lạn khắp bầu trời, mỗi một cánh hoa đều khẽ rung động tạo nên những cơn sóng nhỏ truyền ra ngoài, hào quang lấy thất thái thánh thụ trong tay Tiêu Thần làm trung tâm phát tán ra ngoài, quang vụ dày đặc. Bảy màu sắc khác nhau chợt lóe lên liền đem hai người bọn họ đánh bay ra xa. “Sao có thể như vậy?” Hồ Nô và Hồ Thị sợ hãi vô cùng.

Sau khi bay ngược ra sau mấy chục thước mới ổn định lại thân hình trên không trung liền một lần nữa nhắm Tiêu Thần phóng tới. Thất thái thánh thụ rời khỏi tay Tiêu Thần liền trôi lơ lửng giữa bầu trời. Sau đó phát ra chùm sáng giống như sao chổi bay qua. Nếu như không phải động tác của Hồ Nô và Hồ Thị nhanh chóng thì có khả năng vì hành động của chính mình mà bị trả giá rất lớn. Nhưng dù là vậy thì bọn họ cũng bị dư quang chắn cho huyết khí dâng lên. Suýt chút nữa đã rơi xuống đất. Quang mang lóe lên, thất thái thánh thụ lại một lần nữa rơi xuống lơ lửng trước ngực Tiêu Thần lay động không ngừng. Sau đó nó như hòa tan vào cơ thể Tiêu Thần. Trong giây phút ngắn ngủi này, thần thụ giống như là thần đăng không ngừng mở rộng trong cơ thể Tiêu Thần. Rễ cây bám vào trăm mạch khắp tứ chi của hắn. Mặc ngọc diệp, bạch ngọc diệp, bích ngọc diệp, kim ngọc diệp không ngừng rung động đem ngũ tạng lục phủ của hắn chiếu sáng rực rỡ. Chín đại thần huyết được thần hóa như chín bảo tàng cùng với thất thái thánh thụ quán thông với nhau. Toàn bộ đều được những rễ cây của thánh thụ quán thông với nhau. Quang mang sắc sỡ, thân thể Tiêu Thần phóng xuất ra ánh sáng nghìn màu, vạn đạo hà quang. Tiêu Thần với hai mắt nhắm lại biết rằng thánh thụ của tiểu thú cứu hắn nhưng mà...tiểu thú đâu? Tiểu thú không có trong thánh thụ sao? Tiểu thú sẽ còn tái hiện thế gian này chứ? Tim đau như dao cắt.... Hơn nữa, chỉ trong nháy mắt hắn đã cảm giác được chính bản thân mình và thánh thụ đã đồng mệnh. Thất thái thánh thụ quán thông chín thần huyết, như được trồng từ ngũ tạng lục phủ của chính mình, kết rễ khắp trăm mạch trên tứ chi. Lại giống như một sinh mệnh linh căn cùng hắn lập nên mối liên hệ không thể phân biệt rõ ràng. Hắn khẽ huy động bàn tay liền có một đạo hào quang phóng ra. Cư nhiên là đại thần thông của Long Tộc – Cầm Cố! (Giam cầm) Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều chấn kinh vô cùng. Sắc mặt rất nhiều người trở nên khó coi vô cùng. Vốn là trọng thương như người chết nhưng như thế nào lại cùng với tiểu thụ dung hợp lại đây chứ? Còn có thể nắm giữ đại thần thông của Kha Kha nữa chứ? Sáu bán thần ở hiện trường ngoại trừ Hồ Nô và Hồ Thị dám giết Kha Kha ra thì mấy người khác đều đến đây muốn giết Tiêu Thần. Nhưng một người hắn phải chết không ngờ lại có được một phen kỳ

ngộ như vậy khiến cho họ ngồi đứng không yên. Sáu bán thần trên không trung trong nháy mắt đã xông đến công kích Tiêu Thần. ‘Vực’ được kích phát một cách nhanh chóng bao vây Tiêu Thần trên mặt đất. Chuyện đã phát sinh đến mức này rồi khiến cho bọn họ không có khả năng để cho Tiêu Thần chạy thoát được. Chỉ có thể diệt sát hẳn hoàn toàn mới có thể giải trừ vĩnh viễn hậu hoạn này. Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực cố sức phóng lên cao, chưởng đao lấy xu thế hoành tảo thiên quân phát ra quang hoa rực rỡ. Mười bảy tầng thần quang phô thiên cái địa cuốn về phía Hồ Nô và Hồ Thị. Hồ Nô và Hồ Thị càng ra tay vô tình hơn. Năng lượng hình thành nên Bạch Hồ giống như là thân ngoại hóa thân không trùng kích đến, lại còn có quang nhận trăm phá hư không cùng đối kháng với đại thần thông của Long Tộc. Bầu trời đêm chỉ trong phút chốc đã phát sáng rực rỡ như ban ngày, từng cơn sóng năng lượng mênh mông không ngừng lan ra khắp mười phương, khí lãng phá vỡ không ít phòng ốc vùng phụ cận. Đây là thần thông va chạm với nhau, là quyết đấu lực lượng. Tiêu Thần bị chấn rơi xuống mặt đất nhưng thân thể lại không bị gì. Ánh mắt lạnh lùng nhìn lên không trung. Đám người Hồ Nô khiếp sợ không thôi. Tiêu Thần như thế nào có thể đối kháng với bọn họ đây? Mặc dù hẳn đã nắm giữ được thần thông của tiểu thú nhưng cũng tuyệt đối không thể nào đạt được cảnh giới mạnh mẽ như vậy. Phải biết rằng dưới tình huống bị giam cầm trong ‘Vực’ của họ thì chính tiểu thú cũng khó có thể chống chọi lại được bọn họ. Nhưng mà Tiêu Thần lúc này bất quá chỉ là mượn lực lượng thần thông mà thôi. Làm sao có thể mạnh hơn tuyệt bạch tiểu thú đây chứ? Trên thực tế thì Tiêu Thần cũng rất kinh ngạc. Nhưng chỉ trong chốc lát đã hiểu rõ rất cả. Lực lượng trong cơ thể hẳn hiện tại không chỉ có lực lượng của tiểu thú mà còn có lực lượng cường đại của thất thải thánh thụ và lực lượng của chín đại thần huyết trong cơ thể chính mình nữa. “Mặc dù có thể nắm giữ được thần thông của tiểu thú thì như thế nào? Người có thể phá vỡ ‘Vực’ này chạy thoát sao?” Hồ Nô âm ngoan nhìn chăm chăm Tiêu Thần. Mọi việc tới bây giờ đã quá mức chịu đựng của nàng rồi. Chuyện ngoài ý muốn không ngừng phát sinh khiến nàng mất đi kiên nhẫn mà sự sợ hãi lại không ngừng gia tăng, sợ sẽ có biến cố nào đó phát sinh. Tiêu Thần lạnh lùng nhìn đối

phương không ngừng trùng kích muốn phá vỡ ‘Vực’ của sáu bán thần. Sanh tử chiến. Va chạm kịch liệt! Tiêu Thần có thể ngạnh chống ‘Vực’ nhưng hẳn lại không cách nào có thể đột phát được. Sáu bị bán thần trong không trung có chút nóng lòng. Bọn họ mặc dù ở thế bất bại nhưng muốn trong một thời gian tiêu diệt Tiêu Thần. Do hẳn có được thánh thụ trong cơ thể nên không thể không làm cho tinh thần họ lo lắng. Ai biết được có hay không có biến cố phát sinh! “Phòng thủ có thừa nhưng tiến công lại không thể.” Trong lòng Tiêu Thần thầm than không thôi. Trước mắt hẳn nắm giữ chỉ là ‘Cấm cố’ và ‘Tảo lạc’ hai đại thần thông của Long Tộc mà thôi. Đối với ‘Diệt sát’ hẳn không hiểu một chút nào. Hẳn rất hận. Hận không thể chém sáu tên trước mắt này. Mặc dù thánh thụ đã nhập thể, mặc dù hẳn đã nắm giữ được thần thông của Kha Kha nhưng Tiêu Thần vẫn như cũng không cách nào đối kháng với sáu người trên không trung. Chỉ có thể đứng trên mặt đất chống đỡ. “Chẳng lẽ cuối cùng ta phải chết ở nơi đây sao?” Trái tim Tiêu Thần không khỏi trầm xuống. Hẳn căn bản không thể nào tìm được sự trợ giúp từ bên ngoài. Trong những người hẳn biết cũng chỉ có Ma Quỷ và Ranno có được thực lực này. Nhưng mà nước xa khó cứu được lửa gần. Nhưng vào lúc này thì từ âm thanh truyền ra tiếng sáo thê lương kia đột nhiên đình chỉ. Rồi bỗng nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang giống như là thiên ngoại phi thiên phá trường không hướng về sáu vị bán thần bày ra ‘Vực’ phóng đến. Giống như lưu tinh trụ lạc lại giống như sóng biển nơi chín tầng trời, một kiếm khí thế kinh người! Kiếm quang chỉ trong phút chốc đã xé rách ‘Vực’, mạnh mẽ đánh ra một cái thông đạo. Không một ai có thể đoán được lại có một cường giả như vậy nhúng tay vào. Một kiếm kinh tài tuyệt đỉnh xuyên thủng ‘Vực’ phá vỡ sự cân bằng vốn có. Tiêu Thần đối với chiến đấu có thiên phú kinh người. Chỉ trong phút chốc liền phóng lên cao, thần thông Long Tộc – Tảo Lạc được hẳn chém ra, thần quang thông thiên. Đám người Hồ Nô cùng Hồ Thị bị mười mấy chùm sáng liên tiếp ‘tảo lạc’. Tiêu Thần chỉ trong phút chốc đã chạy ra khỏi ‘Vực’ đứng giữa bầu trời. Sau khi liếc mắt nhìn thật sâu về phương hướng truyền ra tiếng sáo kia liền lạnh lùng nhìn mọi người ở hiện trường. Xoát. Bất Tử Thiên Dực triển khai, Tiêu Thần chỉ trong nháy mắt đã vọt qua chém ra một đạo thần quang

khiến cho Hồ Nô bị ngã xuống. Hồ Nô then quá hóa giận, không có sáu vị bán thần bày ra ‘Vực’ thì cô ta không có khả năng đối kháng được thần thông của tiểu mãnh thú này. Liền tức giận hét lớn: “Nhanh mở ra ‘Vực’.” Quyết không thể để cho hắc đào thoát được. Tối nay phải đem hắc tru diệt.” Trên thực tế thì sáu người này ai nguyện ý để cho Tiêu Thần chạy thoát đây chứ ? Nếu không thì tương lai hắc sẽ trở thành một mối đại họa. Tiêu Thần như thế nào có thể để cho bọn họ vây khốn nữa chứ ? Thân thể như giao long hoành không nhắm phương xa bay đi. “Đuổi theo!” “Tuyệt không thể để cho hắc chạy thoát được. Nhất định phải giết hắc.” Hoa vũ trên bầu trời dần thưa thớt đi, thiện xướng, diệt thế ca, tế tự âm đã biến mất hoàn toàn. Tiêu Thần nhanh như gió như điện rời khỏi Thiên Đế Thành. Trốn vào trong trăm vạn hoang mạch của Nam Hoang. Sáu vị bán thần mặc dù đuổi theo không buông tha, dùng hết mọi thủ đoạn nhưng trong khu rừng này lại dần dần mất đi bóng dáng Tiêu Thần. Tiêu Thần cười lạnh không ngừng. Cuối cùng vô thanh vô tức tránh sáu người theo đường cũ tìm hành về Thiên Đế Thành. Đại khai sát giới! Đây là xúc động mà hắc khó có thể kiềm né trong lòng được. Cứ việc biết rằng bây giờ đào tẩu là tốt nhất nhưng mà hắc có thể chịu đựng được. Nếu như không thể giết được Hồ Nô và Hồ Thị thì hắc cảm giác được không còn mặt mũi nào nhìn Kha Kha. Tiểu thú không thể chết như vậy được! Bây giờ hắc muốn đi vào Thiên Đế Thành tạo ra hỗn loạn. Người của Hải Gia vẫn tìm tòi như cũ. Tiêu Thần chỉ trong phút chốc đã gặp phải một đội nhân mã. Đại thần thông của long tộc - ‘Tảo Lạc’ được phóng ra một cách vô tình. Chỉ trong nháy mắt đã khiến cho mấy người này vỡ nát thân thể. Cứ việc đây không phải là thần thông chuyên môn diệt sát nhưng để đối phó với mấy người này cũng đủ rồi. “Người đâu...” “Hắc ở chỗ này...” “Tiêu Thần đã giết ngược trở lại rồi!” Không đợi cho bọn họ quát tháo. Tiêu Thần đã giết thẳng đến nhà Hải Gia. Chưởng đao chém ngang, chỉ trong nháy mắt đã khiến cho bảy tám người bị chém ngang bụng. Máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Tiêu Thần tìm kiếm Hải Vân Tuyết và Hải Phiên Vân trong đám người này. Nâng tay phát ra một đạo thần quang lập tức khiến cho mười mấy đầu người bay ra ngoài, máu bắn khắp nơi. Trên người lớn đều bị nhiễm đỏ máu. Không tìm được Hải

Vân Tuyết và Hải Phiên Vân, Tiêu Thần liền bay không trung rời khỏi Thiên Đế Thành một lần nữa. Trốn vào trong hắc ám vô tận. Sáu vị bán thần tiến vào trong sơn mạch vội vàng trở về. Bốn cao thủ của Hải gia cấp bách vô cùng. Mới vừa chết đi hai mươi mấy cao thủ Thức Tàng Cảnh Giới rồi, giờ lại thêm bảy tám người nữa. Đây là một tổn thất đáng lẽ không nên có! Bốn người liền không hề để ý đến Hồ Nô và Hồ thị nữa mà bay đi bốn phía muốn tụ tập đệ tử của gia tộc. Bốn người vừa rời đi trong phút chốc thì Tiêu Thần từ trong hư không mang theo âm thanh xé gió vọt đến phát ra một kích kinh thiên nhằm vào Hồ Nô. “Tiểu tử đáng chết!” Hồ Nô cùng Hồ Thị đều giận dữ xoay người lại muốn giết Tiêu Thần. Không thể không nói rằng đại thần thông của Long Tộc có uy lực vô cùng. Sau khi né qua khỏi Hồ Thị thì Tiêu Thần thoáng cái đã đem Hồ Nô quét bay đi. Hắn liền triển khai Bất Tử Thiên Dực, dưới lực lượng của thất thải thánh thụ thúc dục khiến cho động tác của hắn nhanh như thiểm điện, trực tiếp đuổi giết đến nơi. Thần quang hiện lên, xoát một tiếng, Tiêu Thần đã chém ra một đạo thần quang. Hồ Nô muốn ngăn cản nhưng căn bản hắn không có khả năng đó. Theo tiếng vỡ nát vang, thần quang lay chuyển thì Tiêu Thần đã vượt qua mười mấy mảnh thần quang kia vọt tới. Phốc Huyết quang bắn khắp nơi, một đao của Tiêu Thần đã khiến cho tay phải của Hồ Nô vỡ nát. Hắn lại chấn động chưởng đao một lần nữa liền đánh nát cánh tay còn lại của Hồ Nô khiến cho Hồ Thị đang truy đuổi theo phía sau tuy tức giận vô cùng nhưng lại không kịp cứu viện. “A....” Lão ẩu Hồ Nô kêu thảm thiết, cố gắng hết khả năng muốn bay ra ngoài thoát khỏi Tiêu Thần. Nhưng trong sát na Tiêu Thần tránh khỏi Hồ Thị liền quét một chân ra, thần quang rừng rực suýt nữa đem đầu Hồ Nô rời khỏi cổ. Khiến cho cằm của hắn bị ‘cắt’ đi một miếng nhỏ. Sau đó Tiêu Thần cũng không quay đầu lại mà bay đi xa. Hắn biết được một khi hai người tụ hợp lại thì hắn muốn chiến thắng không dễ chút nào. Chỉ có thể thừa dịp bọn họ tách ra mà phát động công kích. “Như thế nào có thể ? Như thế nào có thể ?” Âm thanh Hồ Nô kêu lên kèm theo khuôn mặt đầu dữ tợn, đôi mắt phát ra hung quang nhìn bóng lưng dần biến mất kia lạnh lùng nói: “Quyết không để cho tiểu tử này có chút thành tựu nào. Đêm nay nhất định phải giết hắn.” Hắn cùng với Hồ Thị liền đuổi

theo phía sau. Một kích liền lui lại. Đây chính là sách lược của Tiêu Thần. Lúc này hắn liền một lần nữa trốn vào trong Thiên Đế Thành. Mục tiêu của hắn chính là một vị bán thần đơn độc của Hải Gia. Xoát. Thần quang rực rỡ, đại thần thông của Long Tộc – Cấm Cố được hắn thi triển ra. Chỉ trong phút chốc đã đem một lão nhân vây vào trong. Mặc dù không thể trói buộc hoàn toàn nhưng rõ ràng là tốc độ của lão ta chậm hơn rất nhiều, như đang di chuyển giữa đầm lầy. Từng đạo thần quang nối tiếp nhau được hắn chém ra. Liên tục ba mươi sáu đạo thần quang phát ra thì rốt cục Tiêu Thần cũng vây khốn được lão nhân nọ. Không có bất cứ do dự nào. Tiêu Thần bay qua nhanh như điện. Toàn lực đá ra một cước, quang mang bốc cháy rùng rục như thần diễm chiếu sáng khắp bầu trời khiến cho tất cả mọi người đều cảm giác được năng lượng ba động ở khu vực này. “Phốc.” Huyết bắn tung tóe, hai cánh tay của một cường giả bán thần chỉ trong phút chốc đã rời khỏi cơ thể. Một cước hung ác này của Tiêu Thần vốn là quét về thắt lưng của hắn nhưng tên bán thần này có năng lực ứng biến rất mạnh. Mặc dù hắn bị vây khốn nhưng chỉ trong phút chốc đã có thể dốc cạn lực lấy hai tay ra đón đỡ. Trong sát na hai tay vỡ nát thì Tiêu Thần đã quay lưng về phía bán thần rồi. Hắn không chút do dự hung hăng đánh khủy tay về phía sau. Vị trí chính là trước ngực của lão nhân. Phốc. Huyết quang lại hiện ra kèm theo một tiếng hét thảm thiết. trước ngực của tên bán thần đó đã bị lún vào. Tiêu Thần không quay đầu lại mà đá ngược lại một cước liền bay khỏi. Một cái đầu vỡ nát, thi thể từ trên trời cao rơi xuống đất. Tiêu Thần cực kỳ có thiên phú chiến đấu. Kinh nghiệm sanh tử chiến cũng rất phong phú. Điều hắn thiếu chính là tu vi và lực lượng. Hôm nay, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hắn có thể thu được lực lượng của thánh thụ liền đem bản năng này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. “Tiêu Thần. Người đáng chết!” Trong sát na Tiêu Thần chạy trốn sau khi một kích đắc thủ thì Hải Phiên Vân cùng một lão nhân chạy đến khu vực này. Hắn phần nộ rống giận rồi quay đầu đuổi theo. “Không nghĩ đến Hải Phiên Vân ngươi đã trở thành Ngự Không Cường Giả đã lâu. Hảo! Ta sẽ nhớ kỹ đồng thời cũng mời người nhớ kỹ rằng đầu của ngươi và đầu của nữ nhi ngươi - Hải Vân Tuyết ta nhất định sẽ lấy!” Âm thanh truyền đến thì thân ảnh của Tiêu Thần cũng biến mất trên bầu trời hắc

ám. Tiêu Thần không dám thâm nhập vào trong Thiên Đế Thành mà chỉ có thể ở trong hư không chờ đợi chờ hội. Bởi vì hắn có chút lo lắng, hắn biết rõ những đại gia tộc này đáng sợ ra sao. Nếu như xuất hiện một cao thủ ở cảnh giới Trường Sanh thì cũng không phải là một sự kiện đáng kinh ngạc chút nào. Một khi điều đó xảy ra thì hắn chết là cái chắc. Có hay không vì vậy mà rời khỏi đây? Nhưng mà hắn không cam lòng chút nào. Hắn hận, Kha Kha bị giết chết. Nếu như không vì nó mà báo thù mà rời đi xa nơi này thì hắn cảm giác được trong lòng hắn đau đớn vô cùng. Nhưng mà... Trường Sanh... Nếu như trong thành thật sự có cao thủ Trường Sanh cảnh giới thì đó chính là một tồn tại không cách nào có thể khiêu chiến được. Chẳng lẽ phải ẩn nhẫn nhiều năm để tu hành rồi mới có thể báo thù? Trong lòng Tiêu Thần rất uất ức và khó chịu. “Muốn lực lượng sao? Ta có thể cho ngươi. Bất quá ta có một điều kiện.” Một âm thanh như ma quỷ đột ngột vang lên trong lòng của Tiêu Thần, hấp dẫn hắn chọn lựa. “Ta cũng có thể cho ngươi.” Lại thêm một âm thanh đột ngột vang lên trong tim hắn, lời nói mang theo ma lực khó có thể cưỡng lại: “Trên thế giới này hết thảy đều công bình. Muốn có lực lượng tất nhiên phải nỗ lực trước...” “Mau mau quyết định đi. Long Tộc thánh thụ sẽ không ở trong cơ thể ngươi lâu được.” “Thật sự rất công bình. Ta chỉ cần...” “Đại khai sát giới...” “Huyết tẩy Thiên Đế Thành đi...” Hai âm thanh ma quỷ tràn ngập sự dụ hoặc.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 213: Huyết tính của nam nhân

Chương 213: Huyết tính của nam nhân Dịch Giả: Jy Biên Tập: Jy Nguồn:
4vn.eu

Hắc sắc thiết ấn và Hoàng kim thần kích ở trong hai tay Tiêu Thần cư nhiên lại có linh tính riêng biệt. Âm thanh là từ chúng nó phát ra. “Muốn báo thù sao ? Ta có thể cho người lực lượng đánh đâu thắng đó không gì có thể ngăn cản được.” “Trước mặt lực lượng tuyệt đối thì không hề có chân lý hay đạo đức nào cả. Những suy nghĩ đen tối, những tâm tư ác độc đều dễ vỡ như thủy tinh mà thôi. Hết thấy trên thế gian này đều là hư ảo, tại trước mặt lực lượng đều như một giấc mộng không thật mà thôi. Không điều gì có thể tồn tại lâu dài được. Muốn tuy tâm sở dục tung hoành thiên địa sao ? Ta có thể cho người tất cả.” “Chỉ cần có lực lượng trong tay thì người muốn làm gì cũng được. Là chúa tể của tất cả.” Dưới sự hấp dẫn của hai âm thanh ma quỷ kia đều kèm theo một lực lượng ma quái không ngừng quanh quẩn trong lòng Tiêu Thần. Muốn dẫn dắt hân hưởng đến dục niệm ẩn sâu trong lòng hân. Tiêu Thần lắng lắng lắng nghe, trải qua một thời gian thật lâu mới đột nhiên mở miệng nói : “Các người có thần thông to lớn như vậy, không điều gì không thể làm được thì cần gì phải cùng ta giao dịch chứ ?” Lời này vừa nói ra khiến cho hai âm thanh ma quỷ kia không trả lời ngay mà trải qua một lúc lâu sau mới nói: “Trong thiên địa này khổ sở nhất chính là phải vượt qua cánh cửa của chính mình.” “Ta bị chính mình vây khốn cho nên mới phải cùng người giao dịch.” Tiêu Thần trầm mặc thật lâu mới mở miệng nói: “Đến cùng là ta phải làm gì ?” “Hôm nay người cùng với thánh thụ đồng mệnh cho nên có thể khống chế thất thải hà quang bên trong đó. Chỉ cần đem nó hiến tế cho ta là được.” “Đem thất thải hà quang hiến tế cho ta. Hân không có cường đại như người tưởng tượng đâu. Ta tuyệt đối có thể giúp người tiêu diệt tất cả những bán thần cừu địch kia.” “Chỉ mấy bán thần thì tính là cái gì ? Trước mặt ta bọn họ chỉ yếu ớt như con kiến hôi như con thỏ mà thôi, cho dù là tiêu diệt Trường Sinh cường giả cũng không tốn chút sức lực nào.” Hai âm thanh ma quỷ ấy đột nhiên đấu khẩu lẫn nhau. Cả hai đều muốn thất thải thần quang bên trong thánh thụ. “Điều kiện các người ta không cách nào đáp ứng được!” Tiêu Thần không nói thêm điều gì nữa mà trực tiếp triển khai Bất Tử Thiên Dực biến mất trong bóng tối. Điều Thiết Ấn và Hoàng Kim Thần Kích cường đại không thể nghi ngờ gì. Nhưng mà điều kiện chúng nó Tiêu Thần không thể nào tiếp nhận được. Rất có khả

năng Kha Kha ẩn trong thất thái thánh thụ này. Nếu như đem thất thái thần quang hiển tế cho chúng thì có trời mới biết sẽ phát sinh sự tình thảm thiết nào. Loại kết quả này khiến cho hắc không cách nào thừa nhận được.

“Chẳng lẽ người vì vậy mà rút lui sao ? Không muốn báo thù cho tiểu thú sao ?” “Đại trượng phu sinh ra trên thế giới này một khi giận dữ liền giết thần, phần nộ liền sát phật. Người cứ ẩn nhẫn như vậy còn coi là một nam nhân sao ?” Tiêu Thần căn bản không hề để ý đến chúng nó nữa. Hắc vốn cho rằng dung luyện hai kiện thần binh vào cơ thể là một cơ duyên rất lớn nhưng mà bây giờ mới biết được hắc đã đưa vào hai ma quỷ tham lam vô cùng. Xoát. Đột nhiên Tiêu Thần cảm giác được đã tiến nhập vào trong huyễn cảnh, vô tận cự sơn cao đưng mây. Bầu trời và mặt đất mênh mông có vẻ tiêu điều vô cùng, không tìm thấy nửa điểm dấu vết của sinh mệnh nào cả. Mây trắng lơ lửng trên bầu trời, vài tòa thiên cung ẩn sau đám mây. Trong phút chốc Tiêu Thần đã bay lên đám mây. Hoàng Kim Thần Kích và Hắc Sắc Thiết Ẩn liền di chuyển về phía trước phân biệt đến trước cửa một tòa thiên cung. “Ta không muốn cùng các người giao dịch.” Tiêu Thần không chút kinh hoảng nào, bình tĩnh đứng trên mây lẳng lặng nhìn thiên cung nguy nga hùng vĩ trước mặt. Lúc này, Hắc sắc Thiết Ẩn lớn như tòa núi trôi nổi lơ lửng trên bầu trời khiến cho người ta cảm thấy áp bức khó chịu vô cùng. Nó thật to lớn và có vẻ nặng nề vô cùng, đám mây dưới chân nó in một cái bóng âm ảnh thật lớn. Hắc sắc Thiết Ẩn phát ra ô quang lạnh giá, đồng thời còn có hắc vụ ngập trời lượn lờ xung quanh. Hoàng Kim Thần Kích như một tòa cự phong cắm vào bầu trời, cũng rất to lớn, nhìn không thấy được điểm cuối, lơ lửng phía trên thiên cung. Hoàng kim thần quang khiến cho tòa thiên cung vô tận dưới nó phát ra ánh sáng rực rỡ, như là ước vạn tinh quang cùng chiếu sáng trên bầu trời. “Người lo lắng một khi hiển tế thất thái thần quang sẽ không còn khả năng làm sống lại tiểu thú sao ? Tiểu thú của người đã chết hoàn toàn rồi. Vô luận là người có cố gắng thế nào đi nữa cũng là phí sức mà thôi. Cùng với chúng ta giao dịch thôi. Vì tiểu thú mà báo thù để cho linh hồn nó được ngủ yên.” “Tất cả đều công bình mà thôi. Muốn đoạt được điều gì đó thì trước hết cần phải nỗ lực chính mình. Âm thanh của bọn chúng quanh quẩn không ngừng trên bầu trời. Hai

cổ thánh khí như hai người khổng lồ toát ra uy thế kinh người. Bi thương trôi qua, Tiêu Thần mặc dù đối mặt với đột biến như vậy cũng có vẻ trầm tĩnh vô cùng. Hắn yên lặng một lúc lâu sau mới nói: “Các người có lai lịch như thế nào ?” “Người không tin vào thực lực chúng ta sao ?” Thánh khí to lớn như tòa cự sơn phát ra âm thanh đình tai nhức óc. Hắc sắc Thiết Ẩn dường như đã lâm vào trong hồi ức xa xưa. Trong giọng nói đầy tang thương có sự tự tin tuyệt đối: “Thật lâu trước kia ta từng đem tiền thế của Lão Tử đập bể nát, khiến cho hồn phách của hắn tám trăm năm sau cũng khó mà phục nguyên được. Người cho rằng ta có cường đại không ?” Hoàng kim thần kích cũng rung động như vậy. Nó khó thể khống chế bản thân mà lâm vào hồi ức xa xưa, sau đó phát ra âm thanh ù ù khắp thiên địa: “Ta đã từng đem tiền thế của Phật Đà ‘đóng đinh’ trên thông thiên phong bảy bảy bốn chín ngày, khiến cho hắn chảy cạn phật huyết mà chết.” Mặc dù vừa mới trải qua một phen bi thương khiến cho nội tâm hắn như chết lặng đi nhưng Tiêu Thần vẫn cảm giác được rung động như trước. Hai kiện thánh khí này rốt cuộc là có tồn tại như thế nào lại có lai lịch đáng sợ như vậy ? Từ thời thượng cổ rốt cuộc là phát sinh đại chiến thảm thiết ra sao ? “Các người rất cường đại. Nhưng mà càng cường đại thì càng khó sai bảo.” Tiêu Thần lại cự tuyệt một lần nữa nói: “Ta nói rồi, ta không muốn cùng các người giao dịch.” Việc đã đến mức này thì hắn đã hiểu rõ ràng rằng hai kiện thánh khí này từ Long Đảo theo hắn đến đây cũng chỉ vì thánh thụ mà thôi. Chẳng qua chúng nó đã từng tiến vào thánh thụ nhưng không có thu hoạch nào nên muốn tìm phương pháp khác. “Như vậy thì đổi điều kiện đi...” Hắc sắc Thiết Ẩn phát ra âm thanh ù ù nói: “Lấy trăm năm thọ nguyên của người giao dịch. Người sẽ có được sự cường đại trong nửa đêm.” “Một trăm năm tuổi thọ chỉ đổi lấy nửa đêm huy hoàng thôi sao ? Có thể nói rằng đây là phương pháp thiêu đốt sinh mệnh rất xa xỉ.” Tiêu Thần thở dài nói. Hoàng kim thần kích cũng mở miệng nói: “Giao dịch rất công bình. Chỉ trong nửa đêm người có thể làm được rất nhiều chuyện.” “Người bình thường có tám mươi năm thọ nguyên. Tu giả Thuế Phàm có một trăm sáu mươi năm thọ nguyên, Thức Tàng cảnh giới có hai trăm bốn mươi năm thọ nguyên. Người trả chúng ta mỗi bên một trăm năm thọ nguyên. Trừ đi

người đã hao phí hai mươi một năm thọ nguyên thì người chỉ còn mười chín năm thọ nguyên mà thôi.” “Các người rất tham lam. Nếu khi không có gì khó làm thì sao các người không tự lấy đi ?” Tiêu Thần cảm giác được hai kiện thánh khí này rất giống ma quỷ. “Nếu như có thể thì không cần người nói, tất cả mọi thứ trên thế gian trước mặt ta giống như con kiến hôi mà thôi. Không cần phải lưu tình chút nào.” Hoàng kim thần kích phát ra âm thanh rung trời. “Nếu như ta có thực lực thì ta chắc chắn sẽ dung luyện các người thành hai khối sắc vụn.” Tiêu Thần cảm giác được đây là hai kiện hung khí, chúng nó có chỗ nào gọi là ‘thánh khí’ chứ ? Hắc sắc Thiết Ấn với hắc vụ lượn lờ xung quanh phát ra áp lực cường đại nói: “Giao dịch hay không tùy người. Chúng ta cũng không có miễn cưỡng .” Hoàng kim thần kích cũng lên tiếng nói: “Nếu như đối với chính mình có sự tự tin thì chỉ trong mười chín năm cũng đủ để tiến vào Ngự Không Cảnh Giới. Đến khi đó thì thọ nguyên cũng gia tăng lên.” Tiêu Thần không hề hồi hận đáp ứng: “Ta chấp nhận giao dịch này.” Hắc tự tin chỉ trong mười chín năm sẽ tiến vào Ngự Không Cảnh Giới. Nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến cho Tiêu Thần đáp ứng chính là do huyết tính của nam nhân. Nếu như bỏ đi như vậy thì hẳn khó có thể nào tha thứ cho chính mình được. Một khi rời khỏi có thể trọng sinh lại, sau đó tính kế chậm rãi báo thù. Nhưng có cơ hội rõ ràng như vậy trước mắt mà bỏ đi thì hẳn đã không còn là một nam nhân. (Quân tử 10 năm báo thù chưa muốn tên này hâm quá NB) Nhìn hẳn không chút do dự đáp ứng thì hai kiện hung binh liền khuyên giải ngược lại. “Kỳ thật người có thể dùng thất thải thần quang giao ra. Dù sao thì chỉ trong một thời gian không lâu sau nó đã rời khỏi thân thể người rồi. Không thể để cho người sử dụng lâu dài được. “Dùng thánh thụ để giao dịch đó là chuyện không có khả năng.” Tiêu Thần cự tuyệt thẳng thừng. “Người nghĩ tốt lắm. Hai trăm năm thọ nguyên đó, đối với bất kì ai mà nói thì không thể nào thừa nhận nổi. Con đường tu luyện rất khó khăn. Thọ nguyên không phải là vật có thể tùy ý trao đổi. mặc dù người có thể chỉ trong mười chín năm tiến vào Ngự Không cảnh giới nhưng một khi người trùng kích vào Niết Bàn cảnh giới, Trường Sinh cảnh giới so với người khác yếu hơn rất nhiều. Thời gian cũng gấp gáp hơn những người khác!” “Vì một tiểu thú đã chết đi đáng giá sao ?”

“Đương nhiên là đáng giá!” Tiêu Thần trả lời dứt khoát. Mặc dù bên ngoài hẳn biểu hiện ra rất bình thường như trong lòng lại buồn bã vô cùng. Tiểu thù vì hắn mà hi sinh táng mạng đó. Hai trăm năm thọ nguyên có đáng là bao ? “Không thể nào hiểu nổi.” Hai kiện hung binh phát ra âm thanh chấn thiên địa. “Bởi thì ta là một nam nhân trong lòng đầy nhiệt huyết không thể nào dập tắt được!” Tiêu Thần thản nhiên nói: “Mời các người bắt đầu giao dịch đi thôi!” “Được rồi. Nhưng ta phải nhắc nhở một chút là lấy hai trăm năm thọ nguyên không có khả năng cho người nhiều lực lượng được. Đủ để người báo thù và bảo mệnh thôi. Huyết tẩy Thiên Đế Thành là điều không có khả năng.” “Ta không phải là ác ma giết người. Không cần phải huyết tẩy Thiên Đế Thành mà chỉ cần diệt trừ mấy cừu nhân là đủ rồi.” “Được rồi, giao dịch bắt đầu. Thiêu đốt sinh mệnh của người rồi quán chú tinh nguyên về song chưởng....” Trên bầu trời xuất hiện sinh mệnh chi quang. Từng đạo hào quang bắt đầu hướng về song chưởng Tiêu Thần truyền đi khiến cho phiến không gian này xinh đẹp vô cùng. Nhưng vẻ đẹp này là do sinh mệnh chi năng thiết đốt tạo nên. Thần Thánh Quang Huy chiếu sáng khắp bầu trời đêm khiến cho tinh quang càng thêm buồn bã thất sắc. Tiêu Thần đang ở trên không trung ngoài Thiên Đế Thành, ánh sáng chói mắt truyền đi khắp thập phương khiến cho rất nhiều tu giả trong Thiên Đế Thành cảm nhận được. Những bán thần cao thủ chỉ trong phút chốc đã hành động, nhắm vào khu vực này bay đi. Tiêu Thần đứng bên trong Thần Thánh Quang Huy với mái tóc đen dài bằng bành như thác nước, màu đen rất nhanh chuyển biến thành hoa râm. Cuối cùng trở thành trắng như tuyết. Chỉ trong một phút chốc ngắn ngủi, mái tóc của hắn đã bạc như tuyết. Da tay mặc dù không có thay đổi gì nhưng không còn lộng lẫy như trước kia nữa. Thân thể cứng rắn như sắt thép mặt dù cố gắng đứng thẳng nhưng vẫn toát ra một tia sương gió của năm tháng. Tóc bạc như tuyết. Dung mạo mặc dù chưa biến đổi nhiều lắm nhưng đôi mắt sắc bén như đao phong kia đã phai nhạt đi không ít. Cả người thoát nhìn có vẻ tang thương và tiêu tụy vô cùng. Không hề tiêu tan nhuệ khí, không hề có buồn phiền, không hề có tiếc hận, cho dù là có thì là càng thêm cương nghị mà thôi. Đợi cho đến khi kết thúc thì Tiêu Thần đứng thẳng giữa bầu trời lạnh lùng nhìn mấy bán thần đang vọt đến.

Hồ Nô lạnh lùng nói: “Trong một đêm tóc đã bạc. Có cấp bách cũng vô dụng mà thôi. Hôm nay Tiêu Thần ngươi phải để mệnh lại nơi đây.” Mặc dù bên ngoài nói vậy nhưng trong lòng có một tia hoài nghi. Tiêu Thần có dũng khí đứng đợi bọn họ đến khẳng định là có nơi ỷ vào. Lão bà đã kích một cách vô tình nói: “Già yếu trước tuổi sao ? Mặc dù không thể nào giết người thì người cũng sống không được bao lâu.” Hồ Truyện cũng lạnh lùng nói: “Hắc hắc. Già à ? Người đã phế đi một nửa rồi. Con đường tu luyện đã không còn thích hợp với người nữa rồi. Để tối nay ta tiễn ngươi về phương tây đi!” Tiêu Thần rất bình tĩnh mở miệng nói: “Tâm nguyện chưa đạt được thì sao hoa có thể tàn chứ ? Lúc này là một lần lột xác lớn nhất của ta. Biểu hiện bên ngoài có vẻ yếu đuối thế thôi. Trọng sinh chính là tấm lòng chân chính của mỗi tu giả. Ta. Hôm nay phát thệ rằng sẽ đem năm người các ngươi tiêu diệt.” Tàn ảnh xuất hiện liên tục, năm vị bán thần đồng thời phong tỏa năm phương hướng trên bầu trời, nhắm vào Tiêu Thần bức qua. Năm đạo thần quang bốc cháy rừng rực đồng loạt nhắm vào Tiêu Thần. Năm vị bán thần không hề có chút tâm tư nương tay nào. Trong đôi mắt lơ mơ của Tiêu Thần bỗng nhiên phát ra quang mang rực rỡ. Đại thần thông của Long Tộc hoành tỏa thập phương. Một đạo thất thải hào quang trong phút chốc phát ra đánh vỡ thần quang năm phương. Năm vị bán thần có chút không thể tin vào sự thật này . Tiêu Thần có thể ở trong ‘Vực’ của bọn họ mà không chút ảnh hưởng nào, lại còn có thể phát ra công kích đáng sợ như vậy. Sát! Sát! Năm người đồng thời hét lớn lên, cùng nhau thi triển đại thần thông hướng về Tiêu Thần tấn công. Hồ Nô thi triển ra ba đạo thân ngoại hóa thân đánh về Tiêu Thần, ba đạo thân ngoại hóa thân đều âm trầm và dữ tợn như chân thân. Từng cơn sóng năng lượng khiến cho bầu trời rung chuyển. Hồ Nô thi triển thính là thần thông ‘Hỗ hóa’. Vốn là thân thể loài người nhưng do tổ tiên là một con bạch hổ thánh hoàng, trong máu có huyết mạch của bạch hổ nên hẳn có thể tu thành Bạch hổ chân thân. Hồ Truyện lúc này có thể hóa thành một con cự hổ dài bảy tám thước ngấn mặt lên trời trường khiếu. Âm thanh chấn động bầu trời, sau đó liền lắc đầu vẩy đuôi công kích Tiêu Thần. Hải gia đã chết đi một vị bán thần rồi nên ba người còn lại càng thêm thống hận Tiêu Thần. Một người hóa thành hắc vụ dung

nhập vào bầu trời đêm tạo nên những trận gió ngập trời công kích Tiêu Thần. Một người không ngừng bành trướng thân hình lên. Cuối cùng to lớn như một người khổng lồ cao hơn mười lăm thước. Đây chính là thần thông đáng sợ “Kim cương bất hoại” có lực lượng cương mãnh vô cùng, uy lực không thể nào ngăn cản được. Cự thủ phô thiên cái địa đánh về phía Tiêu Thần. Tên còn lại dùng thân hóa nhận. Trên bầu trời như có trăm ngàn thần kiếm trùng kích khắp nơi hình thành một kiếm trận hướng vào Tiêu Thần. Năm vị bán thần đồng thời ra tay không giữ lại chút lực lượng nào. Thanh thể to lớn vô cùng, kinh động tất cả các tu giả trong Thiên Đế Thành. Rất nhiều người đều trèo lên những kiến trúc cao lớn nhìn về khu vực này. Nghĩ đến tiểu thú chạy ra khỏi Nam Hoang, vì cứu hãn mà phải chết thảm trong Thiên Đế Thành khiến cho Tiêu Thần như một dã thú bị thương phát ra tiếng hống kinh thiên động địa. Tiêu Thần với mái tóc bạc như tuyết vài đôi mắt kiên nghị vô cùng. Chỉ trong phút chốc hãn đã nắm hoàng kim thần kích trong tay, nhất thời sát khí trùng thiên. Rất nhiều đóa hoa trên mặt đất ở trong hoang lâm chỉ trong phút chốc đã tàn lụi, ngay cả trong Thiên Đế Thành cũng cảm giác được sự sợ hãi phát ra từ linh hồn. “Nạp mạnh đi!” Tiêu Thần vũ động hoàng kim thần kích, từ trong đôi mắt bắn ra hai đạo quang mang chói lòa. Mái tóc bạc điên cuồng loạn vũ như một sát thần cầm thần kích vọt qua. Một kích tuyệt thế, kiếm khí ba ngàn trượng, nhất kích động cửu thiên chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Nhưng lúc này Tiêu Thần lại có được khí thế đáng sợ ấy. Thần kích được xưng là ‘sát binh chi hồn’ phát ra sát khí phá tan mây trên trời. Nơi hoàng kim thần quang đi qua không gì có thể ngăn cản được, không gì có thể kháng cự. Tiêu Thần với sát kích trong tay hoành tảo tứ phương. Một thân ngoại hóa cẩu Hồ Nô hóa thành bị chém ngang bụng chỉ trong nháy mắt. Hồ Truyện hóa thành cự hổ phát ra âm thanh thảm thiết, một lỗ tai hồ cực lớn bị lực lượng cường đại đánh rơi xuống khiến cho máu tươi phun ước dặm cả bầu trời. Vị bán thần hóa thành hắc vụ kia của Hải gia bị chém rơi một cánh tay liền trở về chân thân chật vật lui về phía sau để lại huyết hoa khắp bầu trời. Còn vị bán thần hóa thành kiếm trận liền bị vỡ nát hơn mười thanh trường kiếm trên không trung cũng lộ ra chân thân với một thân thể khắp đầu vết thương với máu

me bê bết. Huyết thủy chảy cuồn cuộn, lộ ra vẻ đau đớn lui lại. Vị bán thần cuối cùng của Hải gia hóa thành người khổng lồ kia cũng nhanh chóng bị đánh bay ngược ra sau hơn trăm thước. Trước ngực xuất hiện một vết thương kinh khủng, huyết nhuộm trường không. Tiêu Thần cầm hoàng kim thần kích hoành tảo thập phương. Chỉ trong phút chốc đã bức lui tất cả công kích của năm bán thần. Hắn cũng không hề trì hoãn nữa mà nhắm vào vị bán thần gần nhất chính là vị ngưng kết thành kiếm trận kia giết tới. Thần kích sắc bén phát ra ánh sáng rực rỡ mà lạnh lùng, sát khí khiến cho bầu trời rét lạnh như đêm đông. “Nhất tự kiếm trận khốn thập phương!” Sau khi hét lớn một tiếng liền hóa thành ngàn đạo kiếm quang phóng đến Tiêu Thần. Chỉ trong nháy mắt kiếm quang đã bao phủ khắp bầu trời. Nhưng mà cũng chỉ trong nháy mắt thần kích của Tiêu Thần bộc phát ra hoàng kim sát điểm với ánh sáng chói mắt. Trên bầu trời không ngừng truyền ra âm thanh vỡ nát. Hơn một ngàn kiếm quang kia chỉ trong nháy mắt bị đánh nát hoàn toàn. Vị bán thần đó của Hải gia sợ hãi vô cùng, sắc mặt tái nhợt vội vàng lưu lại nhưng Tiêu Thần sao có thể cho hắn cơ hội đây ? Hắn liền triển khai Bất Tử Thiên Dực bay qua nhanh như điện. Đôi mắt toát ra hàn quang lạnh lùng như tu la. Hoàng kim thần kích trong tay trầm qua khiếm một cái đầu người mang theo tia máu thật dài bay ra ngoài, máu tươi bắn cao tận trời. Một thi thể không đầu rơi xuống đất. Chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui thôi, Tiêu Thần đã cầm hung kích trong tay chém chết một gã bán thần! Điên cuồng vì được tắm máu, Tiêu Thần bị phần hống dài. Nhớ đến cái chết của Kha Kha hắn khó có thể kiềm chế được sát ý trong lòng. Không dừng lại chút nào, Tiêu Thần lại nhắm vào Hồ Nô và Hồ Thị mà hắn hận nhất bay qua. Hai đại thân ngoại hóa thân còn lại của Hồ Nô nhắm vào Tiêu Thần tạo lên hai cỗ năng lượng cuồng bạo như hai cơn sóng lớn đang trở mình. Tiêu Thần không chút nào úy kỵ bay vọt qua. Ô quang chột lóe trên bàn tay trái, một chiếc hắc sắc thiết ấn thật lớn được hắn nắm trong tay nhắm vào hai đại thân ngoại hóa thân đập xuống. Âm thanh vỡ nát vang lên khắp bầu trời, cơn sóng năng lượng cuồng bạo truyền ra xa. Hai đại hóa thân bị nghiền nát tại chỗ khiến cho bốn tôn là Hồ Nô học máu lui lại. Trong đôi mắt Tiêu Thần phát ra ánh sáng lạnh như băng nhìn vào bạch hổ thật lớn ở phía

trước. Thần kích trong tay dựng thẳng bổ xuống phát ra hoàng kim lãnh quang truyền khắp tám phương. Huy kích vũ thiên phong! Bạch hổ căn bản không thể nào ngăn cản liền hóa thành nhân hình muốn thoát khỏi chiến trường. Nhưng Tiêu Thần có thể cho hắn cơ hội sao ? Đáp án đương nhiên là không, Tiêu Thần hóa thành một chuỗi sáng dài màu hồng đuổi theo. Kích nhận lạnh lùng chiếu sáng cả bầu trời đồng thời cũng chiếu sáng cả nét mặt già nua của hổ thị. Thân hình hắn run rẩy không ngừng, dốc cạn khả năng xoay người lại công kích Tiêu Thần. Lãnh khốc vô tình. Trái tim Tiêu Thần kiên định như sắt như đao. Khuôn mặt anh tuấn không chút thay đổi, đôi mắt lạnh như băng mang theo hàn quang đầy vô tình chém thần kích trong tay xuống. “Phốc.” Huyết quang bắn tung tóe, trong sát na hoàng kim thần va chạm với Hổ Thị khiến cho máu tươi nhuộm đỏ cả bầu trời. “A...” Tiêu Thần ngẩn đầu hét lớn, mái tóc bạc tung bay. Cứ như vậy nhắm vào Hổ Thị đang giãy dụa phía trước bay đi. Phía trước chính là Thiên Đế Thành với không ít kiến trúc cao lớn. Tiêu Thần dùng thần kích đánh Hổ Thị vào một tòa lầu cao, sau đó lại dùng lực di chuyển về trước. Cái chết của Kha Kha khiến cho hắn nổi điên lên. Máu tươi theo cán kích mà chảy xuống, Tiêu Thần lạnh lùng gần như tàn khốc.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 214: Mất mát

Chương 214: Mất mát Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison Nguồn: 4vn.eu

Máu tươi theo thân kích từng giọt chảy xuống nền đất, Tiêu Thần lạnh lùng ánh mắt tàn khốc. Hắn dùng Hoàng Kim Thần kích hất mạnh Hổ Truyền lên

cao. Thân hình của Hồ Truyền bắn vọt lên trời, va vào ba tòa nhà lớn khiến chúng vỡ tung. Cuối cùng hắt hét to một tiếng, chém ra một kích thật hung ác. Thương thay cho Hồ Truyền, lục phủ ngũ tạng, tứ chi, đầu lâu đều bắn tung tóe, máu tanh đầy trời. Mùi máu tanh nồng nặc khiến kẻ thì nhức mũi, người lại buồn nôn. Trên bầu trời còn đỏ máu, một đạo quang ảnh từ giữa đám máu thịt vội vàng trốn chạy về phương xa, đó là linh hồn chưa bị tiêu diệt của Hồ Truyền. Đôi mắt Tiêu Thần lóe lên ánh lạnh lùng, Bất Tử Thiên Dực nhanh chóng giương lên. Chỉ trong phút chốc, hắt lập tức nhanh như chớp đuổi theo đạo linh hồn kia. Tay trái hắt xuất hiện một cái Thiết Ấn đen thui (Ô Hắc Thiết Ấn). Thiết Ấn nhanh chóng từ nhỏ hóa thành lớn như một căn phòng, giáng mạnh xuống tạo nên một đám hắc vụ vô tận. Trong tiếng ù ù đến nhức óc đám hắc vụ ập xuống, linh hồn của Hồ Truyền liền “Hồi phi yên diệt” trong nháy mắt, một chút linh thức cũng không còn. Sự mạnh mẽ của Tiêu Thần khiến mọi người có mặt chấn kinh. Mọi người không thể lý giải được vì sao thực lực của hắt lại tăng nhanh như vậy. Mà hai thứ vũ khí trong tay hắt lại càng kinh khủng tà quái, cơ bản làm không thể nào ngăn cản được, lại có sức mạnh nghiền nát tất cả!!!! Xa xa Hồ Nô thấy rõ từ đầu đến cuối, mặt giận dữ gào lên. Vốn chỉ là tiểu tử vô danh tiểu tốt, cuối cùng lại giết được bán thần khiến bọn chúng bị tổn thất trầm trọng. Người của Hải gia lại càng phẫn nộ, có đến hai vị bán thần chết trong tay Tiêu Thần. Thất bại thảm hại như vậy khiến bọn họ không thể nào tin nổi. Bán thần nữa của Hải gia đột nhiên hóa thân thành một Cự Nhân (người khổng lồ) cao hơn mười thước rít lên bị phẫn. Chỉ một bước nhảy đã phóng qua hơn mười thước trong nháy mắt đã như từ trên trời sa xuống, Cự Linh chưởng âm âm đánh tới Tiêu Thần. Hoàng Kim Thần Kích phát ra ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả trời đất, như xuyên qua cả chín tầng trời. Trên trời xuất hiện rất nhiều hoa băng trong suốt long lanh rơi xuống như mưa. Tiêu Thần phóng lên trời, rồi từ trên trời cao hai tay vung kích bổ mạnh xuống, Hoàng Kim Thần kích lạnh lẽo xé rách không gian, phút chốc máu lại bay đầy trời, thần kích đã chém bay một tay của Cự Nhân, cánh tay to lớn phun đầy máu từ trên bầu trời đêm tối đen rớt xuống. “Hả ..” Bán thần của Hải gia rú lên thê thảm. Chỉ trong phút chốc thu mình trở lại bản thể, khôi phục lại vóc

dáng cũ. Mất đi một tay đau thấu tâm can, mặt mũi hằn méo mó cả lại, khoe miệng tứa máu. Tiêu Thần bình tĩnh như không, lạnh lùng vung thần kích. Lại một lần nữa xông lên. Cuồng phong nổi lên. Một mảng hắc vụ như đám mây ma quái tràn đến bao phủ Tiêu Thần, một bán thần khác của Hải gia xông lên cứu viện, thân thể hoàn toàn biến thành hắc vụ có thể ăn mòn một cao thủ bán thần. Nhưng đối mặt với ánh sáng mà Hoàng Kim Thần kích phát ra thì chiêu này của vị bán thần lại có vẻ vô dụng. Phút chốc, bị Tiêu Thần vung thần kích chém ngang một cái, liền trọng thương khiến hắc vụ bị chặt đứt. Vị bán thần này há miệng, máu tươi phun thành vòi, lộ rõ chân thân vòi bay ngược trở lại. Tiêu Thần cũng không muốn bức kẻ khác quá liền thu kích lại, lui về phía sau. Tên bán thần có thần thông hóa thành Cự Nhân Kim Cương cười tàn nhẫn thân thể bốc lửa, phát sáng chói mắt nhảy vọt về phía Tiêu Thần. Đây là đòn tấn công tự sát thảm thiết nhất, hẳn sẽ sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình để bạo thể. Nhìn gương mặt lạnh lùng đó. Tiêu Thần không chút lo lắng, Hoàng Kim Thần kích lập tức bổ xuống. Một vòi máu bắn vọt lên cao, hoàn toàn nằm trong sự định liệu của hắn, Cự Nhân Kim Cương lập tức bị chém thành hai mảnh. Máu chảy xối xả, hai mảnh thi thể cũng nổ tung. Tiêu Thần động tác nhanh như chớp, lấy cái Thiết Ấn đen thui ở tay trái ra, Thiết Ấn nhanh chóng hóa thành không lồ. Bàn đầu nhỏ bằng nắm tay, chỉ một lát đã lớn bằng căn nhà nghiền nát thân thể vừa nổ tung đó thành thịt vụn, tất cả năng lượng của những đợt sóng xung kích đều bị quang mang đen thui đó bóp vụn. Khi Tiêu Thần quay đầu lại, bán thần tạo hắc vụ của Hải gia đã hoàn toàn biến mất. Hồ Nô sớm đã càn chạy vào sâu trong Thiên Đế Thành. Bán thần cũng là người, càng lo lắng cho tính mạng mình hơn. Tu luyện liên tục mới có được ngày nay. Trả giá quá nhiều, nếu như không có cách nào kháng cự thì cũng chẳng ai nguyện ý chịu tử vong. Ba gã bán thần đã chết thảm, chỉ còn lại hai người đã hoàn toàn mất tinh thần. Cơ bản không có cách nào chống lại được, họ rất nhanh quyết định bỏ chạy. Việc đã đến nước này, Tiêu Thần sao có thể dừng tay được, hắn liền xòe Bát Tử Thiên Dực đuổi theo, dù có việc gì đi chăng nữa hắn cũng không muốn buông tha Hồ Nô. Mụ đã liên quan trực tiếp đến rất nhiều chuyện. Ba đại hóa thân của Hồ Truyền đều đã bị nghiền

nát, mũ cũng vội chạy như chó nhà có tang, không còn có chút nào đáng vẻ kiêu ngạo ngang ngược như trước. Chạy trốn chết là điều quan trọng nhất. Từ trên trời hạ xuống mũ phóng thật nhanh về phía Thiên Đế Thành, mũ nghĩ muốn trốn thoát khỏi tay sát thần kia chỉ có cách trốn vào nơi có kiến trúc phức tạp đó mà thôi. Nhưng mà Tiêu Thần sao có thể để cho mũ cơ hội ấy? Từ khi khai chiến tới nay hắn vẫn dùng thần niệm theo dõi. Ai có thể thoát thì được, chỉ có mũ thì tuyệt đối không thể để chạy thoát. Cùng với tiếng sấm sét vang rền, Tiêu Thần phát mệnh Điều Thiết Ẩn ra, mây đen cuộn cuộn tràn ngập trời đất, điều quang rực rỡ. Điều Thiết Ẩn lưu lại trên trời một cái vết sáng thật dài. Chỉ trong khoảnh khắc đã đuổi kịp mũ gian ác đang chạy phía trước. Trong tiếng sấm nổ kinh thiên động địa, một tia chớp màu đen xé rách không gian, Thiết Ẩn bay tới đánh mạnh vào hai chân mũ. Ngay lập tức có tiếng kêu thảm phát ra hai chân mũ già bị đánh gãy vụn, hóa thành thịt vụn. Cái đau nhức đến tận xương tủy khiến mũ gần như phát cuồng. Tiêu Thần nhanh chóng đuổi đến, tới nơi không nói một lời nào, cực kỳ tàn nhẫn lập tức vùng Hoàng Kim Thần Kích chém xuống. Phập Máu bắn tung tóe. Mũ già cánh tay vốn đã tàn phế lại bị chém rụng. Cơn đau khiến mũ đầu óc quay cuồng, mái tóc dài bạc trắng xổ ra tung tóe. Ánh mắt cực kỳ hung tợn. Mũ độc ác quay về phía Tiêu Thần nguyên rủa: “Người cuối cùng sẽ chết thảm ... Hồ gia sẽ không tha cho người đâu, kẻ có khả năng tầm thường như người ở Trung thổ không đáng để Hồ gia để mắt đến. Người với loại kiến hôi cũng chỉ như nhau thôi thật nhỏ bé đến đáng thương ...” Hàn quang lóe lên, máu bắn đầy trời lập tức ngưng tụ thành băng. Những mảnh băng màu máu đó nhanh chóng rơi xuống, càng nhiều bông tuyết như vậy lại ngưng tụ trên bầu trời. Phập Hoàng Kim Thần kích chém xuống một nhát nữa, cánh tay còn lại của mũ già lại bị chém bay khiến mũ lại gào lên thảm thiết, máu theo thân kích chảy xuống đỏ cả hai tay Tiêu Thần nhưng hắn vẫn bình lặng như nước, tỉnh táo đến đáng sợ. Đôi mắt vẫn lạnh lẽo như băng. Toàn bộ cao thủ mạnh nhất của Hồ gia lúc này đang ở Nam hoang ... Người sẽ không sống được bao lâu nữa đâu. Bọn họ sẽ thay ta báo thù, sẽ dùng những phương pháp độc ác nhất hành hạ người đến chết!” Mũ già nhìn Tiêu Thần cười độc địa, đồng thời thân thể phát sáng

muốn tự bạo. Xoạt Thắt Thái Hà quang lóe lên, Tiêu Thần thi triển đại thần thông ‘Cấm cố’ của Long tộc, phút chốc đã khống chế không để mục có cơ hội tự sát. Đôi mắt Tiêu Thần bắn ra hai tia lạnh lẽo, vung kích hung ác đâm vào ngực mục già. Cao thủ bán thần cũng không vì thế dễ dàng chết đi, thân hình mục run rẩy kịch liệt, một đạo quang ảnh bay vọt ra. Chịu một kích như vậy, ba hồn bảy vía của mục già bị chấn động rồi tách khỏi thân thể bay ra. Tiêu Thần lại vung kích một cái nữa, đầu lâu mục già bay ra ngoài, thân thể thì rơi tự do xuống đất. Lục thần thức! Tiêu Thần vung thanh đao đỏ lòm lên, tóm lấy hồn của mục già, rồi dùng chưởng đao đánh nát hoàn toàn ba hồn bảy vía của mục. Mục già chết rồi, nhưng tâm tình của Tiêu Thần lại rất trống trải, không có một chút khoái cảm nào của việc báo thù được. Ha ha đúng là kẻ thù đã chết. Cho dù có giết sạch cừu nhân thì sao, có thể thay đổi được mọi việc không? Nhưng mà, hắn vẫn phải làm đến cùng, không thể vì vậy mà dừng tay. Hắn lại bay lên cao, đuổi theo hướng bán thần của Hải gia đang chạy trốn. Trong phủ của Hải gia, hoàn toàn đại loạn. Hải Phiên Vân đang bay trên trời, thân hình run rẩy. Gia tộc bị tổn thất tới ba vị bán thần, sự tổn thất này thật không tưởng tượng nổi. Bán thần hóa thành hắc vụ bay tới trên không trung của Hải phủ. Tới gần Hải Phiên Vân hắc lau khóe miệng còn vương máu tươi mà nói: “Đi xin lão tổ hãy ra tay thôi.” Hải Phiên Vân nhú mày nói: “Ngài đang bế quan, đã dặn lại, nếu không phải lúc có việc liên quan đến sự sinh tử tồn vong của gia tộc thì không được quấy rầy.” Bán thần cười bi thảm nói: “Thực lực của Tiêu Thần thì bán thần không thể kháng cự nổi. Ta lo rằng hắn sắp tới đây lúc đó gia tộc sẽ gặp đại họa...” Lúc này Tiêu Thần đang nhắm hướng Hải gia phóng đến giống như gã bán thần đó lo ngại, sát khí không vì giết được Hồ Truyền và Hồ Nô mà bớt đi. Hải gia đã có mấy người chết trong tay hắn, hắn đang chuẩn bị tàn nhẫn giết sạch cả phủ. Nhưng khi đến gần bầu trời Hải gia, Hoàng Kim Thần kích và Thiết Ấn đột nhiên bắt đầu rung động, truyền ra những đợt sóng tinh thần. Phiên phức “Phía trước có nguy hiểm.” Nghe vậy, Tiêu Thần dừng lại trên bầu trời, thoáng trầm mặc rồi sau đó hỏi lại: “Không thể chống nổi sao?” “Người bây giờ vừa mới bước vào cảnh giới cao thủ bán thần, miễn cưỡng có thể giết được các cường giả cỡ bán thần

đỉnh phong. Nhưng mà nếu gặp những kẻ mạnh hơn một chút, sợ rằng có chút phiền phức. Còn muốn liều lĩnh thì hiến cho chúng ta hai trăm năm tuổi thọ vẫn còn ít, chúng ta không bao giờ làm ăn lỗ vốn như vậy đâu”

“Hai khối sắt vụn các người định lừa ta hả?” “Chúng ta nói rồi, báo thù thì cũng phải giữ tính mạng của mình. Kẻ thù của người không ai có sức mạnh hơn bán thân đỉnh phong cả. Nhưng chúng ta cũng không lừa người, nếu bây giờ người muốn đi về phía Hải phủ thì sự tình sẽ không hay chút nào. Nơi đó có dấu hiệu của một kẻ rất mạnh. Mặc dù đang trong trạng thái ngủ say, nhưng lúc nào cũng có thể tỉnh lại.” “Hai khối sắt vụn, tham lam vô sỉ.”

Tiêu Thần cúi đầu mắng một câu rồi lãnh khốc vô tình nói: “Nếu bây giờ ta đánh một đòn rồi bỏ chạy. Liệu có chạy thoát không?” “Cái ... này. Có thể được!” Lúc này hai thứ binh khí hung ác đáp lại một cách chắc chắn. Ngay lập tức, Tiêu Thần rút Điều Thiết Ấn ra rồi ném mạnh về phía Hải phủ. Sau đó, quay đầu bỏ chạy thẳng về phía tây bắc. “Mẹ nó chứ! Hẳn coi ta là cái gì đây ...” Điều Thiết Ấn tức giận mà truyền ra chút sóng tinh thần. Nhưng nó cũng không chuyển hướng quay trở lại mà hóa thành to như ngọn núi từ trên trời rơi xuống. “Ầm!” Mặt đất nứt toác, Hải phủ nguy nga hùng vĩ như cung điện phút chốc nát bấy, hầu hết các phòng ốc đều bị chấn động mà sập xuống, mặt đất xuất hiện từng khe nứt lớn. Một nửa Hải phủ hóa thành đồng đổ nát. Trên bầu trời Hải Phiên Vân thấy hết mọi việc từ đầu đến cuối, lập tức mặt trắng bệch như tờ giấy. “Ta nhất định phải giết tên nhãi này!”

“Nhất định phải giết nó!” Ô Hắc Thiết Ấn lại vọt lên trời, rồi tự động bay đi. Chạy trốn đến nam hoang! Mặc dù đã giết được một vài đại địch nhưng Tiêu Thần vẫn cảm thấy mất mát vô cùng. Trong lòng vẫn cảm thấy thống khổ vô cùng. Lúc này hẳn cảm thấy thất bại hoàn toàn ... tại đây hẳn đã mất rất nhiều. Đừng nghĩ tới những lời thề nguyền thơ, chớ mơ tưởng nuốt lại những lời khoa trương âm ỉ mà mỗi mình hẳn biết. Suốt dọc đường hẳn chỉ lặng thinh nhắm phía tây bắc bay đi. Rời khỏi Thiên Đế Thành, không biết ngày nào mới có thể quay về. Nhanh chóng bỏ lại đằng sau những dải đất hoang liên tiếp vô tận phía dưới, Tiêu Thần mệt mỏi bay đi không nói nửa lời. Đi cách Thiên Đế Thành năm trăm dặm. Một đạo quang ảnh xuất hiện phía trước cản đường của Tiêu Thần. Dĩ nhiên là tên Long Đẳng thoát nhìn

như có vẻ rất vật vờ. Tiêu Thần dừng lại, tay cầm Hoàng Kim Thần kích, nếu như không phải hai kiện thần binh đã nhắc nhở với hãn về nguy hiểm thì hãn đã khiêu khích tên chết dẫm ngay trước mắt này rồi. Long Đăng nhấp nháy mưa gió quanh mình. Vì không chịu giúp trong việc lần này nên Tiêu Thần hoàn toàn mất đi thiện cảm đối với Long Tộc Nam hoang. Bọn họ đã quá mức tuyệt tình rồi, lại chịu trơ mắt mà nhìn Kha Kha chết đi không chút động lòng. "Không có ý tứ, người hình như đang cầm thứ gì đó không nên cầm" Long Đăng uể oải đứng ở đó, dáng vẻ hoàn toàn không chút cảm xúc. Mặc dù là đang nói chuyện với Tiêu Thần nhưng ánh mắt của hãn vẫn đảo quanh tứ phương. Tiêu Thần không nói gì. Xoay người lập tức bay sang hướng khác. Xoạt Quang mang chọt lóe lên. Long Đăng lại đã chặn lối đi của hãn nói: "Có một số chuyện không như ý khiến ta cũng rất khổ tâm. Nhưng mà nếu việc đã xảy ra thì dù thế nào cũng không có cách vãn hồi. Ta nhân danh lão nhân gia tới đây thu hồi thánh thụ của Long tộc. Mong người giúp ta mà phối hợp" Cổ hết sức áp chế xúc động để không rút Thiết Ấn ra. Tiêu Thần gắng làm dịu sự bức tức nói: "Đó là thuộc về tiểu thú mà, ta sẽ không giao cho kẻ khác." "Đừng, việc này thật khiến ta đau đầu. Ta nhất định phải đem nó về. Ta thật không muốn giết người, tuy nhiên chẳng phải tiểu thú rõ ràng đã chết rồi sao ... Có điều người đừng ép ta phải ra tay, ta cũng không còn biện pháp nào khác" Long Đăng thoát nhìn như thông thả chậm rãi không để ý tới gì mà như đang dạo chơi trong không trung nhắm phía Tiêu Thần bước tới. Đúng lúc này một tiếng hổ gầm truyền đến, một bóng trắng phóng tới như tia chớp. Một kẻ tướng mạo tục tằn, nhấp mắt đã phóng tới gần. "Cuối cùng cũng đuổi kịp rồi. Giết cao thủ Hồ gia ta mà muốn đi sao? Tiểu tử người mau tự tử, để lại thánh thụ bồi thường cho ta." "Hổ Liệt, cánh tay người vươn quá xa rồi!" Long Đăng quay sang, sắc mặt đã trở nên lạnh lùng. "Dài à? Sao ta không cảm thấy thế nhỉ. Hãn đã giết cao thủ của Hồ gia ta. Hôm nay hãn phải chết. Về phần thánh thụ không phải thuộc về Long tộc, nó thuộc về Tuyết Bạch tiểu thú, Long tộc vốn không phải là chủ của nó" Chỉ trong khoảnh khắc nhờ tương thông với hai kiện thần binh hung ác, Tiêu Thần đã biết hai kẻ trước mắt này đều đã đạt đến cảnh giới trường sinh cao thủ rồi. Hoàn toàn không thể đánh lại

được. Nhưng mà hai kiện thần binh hung ác đã đáp ứng sẽ bay đi để trốn khỏi nơi này. Vì không cách nào đối kháng nên Tiêu Thần cười thần kích cùng thiết ấn. Trong phút chốc trên không trung lưu lại hai đạo hào quang đáng sợ. Bóng sáng lập lòe, ánh vàng lấp lánh như xé rách không trung. Đường như có hai luồng cầu vồng cùng nhau lướt đi trong nháy mắt đã không còn tung tích. So với trước kia cũng không biết đã nhanh hơn gấp bao nhiêu lần. Mạnh như Long Đẳng và hổ Liệt , mặc dù tăng tốc lên cực hạn nhưng vẫn không thể đuổi kịp. Tiêu Thần cũng không biết mình bay đến đâu, cũng chẳng biết bay trong bao lâu. Mặt trời mọc rồi lại lặn thì cũng vẫn chỉ là vầng dương chói lọi kia thôi. Đến cuối cùng kiệt sức hẳn liền từ không trung hạ xuống. Bầu trời trong xanh, không một gợn mây như đã có ai lấy nước lau sạch không còn một vết gợn nào nữa. Giống như một khối lam bảo thạch thật lớn cách mặt đất rất gần, làm cho người ta tự nhiên cảm thấy như vô hạn. Đường như từ trời xanh đến mặt đất bao la đều có sinh khí bừng bừng, các loại cây cỏ thực vật hình như đã trang điểm cho mặt đất không chỉ điểm lệ hơn mà còn dồi dào sức sống. Một dòng sông nhỏ trong xanh như ngọc, uốn lượn uyển chuyển qua muôn ngàn tầng cây ngọn cỏ. Trên mặt đất trăm hoa đua nở vang vọng những tiếng nhạc rộn rã vui tai. Nằm bất tỉnh không biết bao lâu. Đột nhiên Tiêu Thần như thấy mình trở về cố hương. Cha mẹ tóc đã bạc dựa vào cửa thôn nhìn về phía con đường đất ở xa thông ra thế giới bên ngoài. Trong không gian lơ lửng, hẳn thấy dung nhan của cha mẹ ngày càng già yếu. Tóc đã bạc trắng đôi mắt đầm lệ, bọn họ ngày ngày chờ mong đêm đêm ngóng đợi vọng tưởng lúc hẳn trở về. Lệ tuôn ròn ròn tóc bay toán loạn, người ấy ngâm khúc bi thương nhìn về dãy Côn Lôn xa xa. Từng ngày trôi qua, năm ròn kế tiếp, năm tháng vô tình đã làm hồng nhan rạn vết chân chim ... Lâu thực là lâu, hình dáng tươi đẹp đó đã bị tháng năm in hẳn dấu vết. Mái tóc đã sớm điểm bạc, hàng năm trông ngóng dãy Côn Lôn. Cuối cùng chỉ còn lại dòng sông xanh chảy hoài, trên bờ sông cỏ cây che mất tầm nhìn ... Trong cuộc huyết chiến tại Thiên Đế Thành. Tuyết bạch tiểu thú lưu luyến quay lại nhìn hẳn một cái rồi phóng lên cao. Trên trời huyết quang băng hiện ra, vì vậy nó không hiện ra nữa ... Trong khi hôn mê Tiêu Thần có cảm giác đau đầu vô cùng. Bỗng

dừng hét lớn một tiếng từ dưới bãi cỏ ngồi bật dậy, trán đầy mồ hôi lạnh, đưa mắt nhìn khu đất thanh bình. Xa xa có một thôn làng, có hai cụ già đứng cạnh nhau tóc tung bay theo gió. Ở bờ sông xanh phía trước, có một cô gái xinh đẹp đang đứng. “Tiêu Thần.” Một tiếng gọi rõ ràng mà quen thuộc truyền đến tai Tiêu Thần. Tiêu Thần như bị sét đánh mà rơi lệ, lắp bắp nói: “Ta đã về đến quê nhà ...”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 215: Thiếu Nữ Thanh Thanh

Chương 215: Thiếu Nữ Thanh Thanh Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:

Maison Nguồn: 4vn.eu

Đã ba ngày trôi qua kể từ cái đêm hỗn loạn, dòng chảy ngầm của Thiên Đế thành bắt đầu khởi động. Đối với chuyện đã xảy ra hôm đó thì mỗi người lại có những ý kiến khác nhau, mặc dù đại gia tộc có thế lực đã mạnh mẽ trấn áp nhưng vẫn không thể ngăn chặn. Hải gia chắc chắn là bị bôi tro trát trấu (hôi đầu thổ kiếm), bên trong thì ba vị bán thần bị giết có thể nói là tổn thất nặng nề, bề ngoài chịu cảnh một nửa phủ đệ bị san bằng, không còn mặt mũi. Hồ gia thế lực cường hoành là quá rõ ràng, mặc dù ở xa tại trung thổ nhưng khiến cho các thế lực lớn của Nam Hoang cũng phải cẩn thận khi sống chung. Trừ những gia tộc cùng phe với Độc Cô gia ra cơ hồ không có gia tộc nào có thể chống lại Hồ gia. Trong những chuyện lần này thì điều khó coi là Hồ gia không những không chiếm được một ít tiện nghi lại còn tổn hại uy danh kế thừa từ mấy ngàn năm. Như phong ba mãnh liệt, tin tức nhanh chóng truyền đến Nam Hoang, mọi người đều có ý kiến nhao nhao. Đại gia tộc đối mặt với các tin tức xấu thì không có biện pháp, muốn ngăn

chặn đó là không có khả năng. Tiêu Thần cuối cùng đại sát tứ phương dĩ nhiên là tiêu điểm để mọi người bàn luận, nhưng lại có càng nhiều chuyện khác như Tuyết Bạch tiểu thú, thiên tượng khác thường, bán Tổ thần vôi vàng bố trận nhưng lại gặp phải tình trạng bất ổn. Rất nhiều người vôi vàng phỏng đoán hơn mười năm sau Trường Sinh Giới sẽ đại loạn. Con tiểu thú lai lịch rất không tầm thường! Năm đó, các vị Phật Đà và Lão Tử trước khi bị giết cũng xuất hiện những dị biến khác thường như vậy, cũng dẫn tới hoạ hoạn trong một trăm năm của đời trước. Lần này chắc chắn sẽ mở đầu một cái tai hoạ gia tộc lớn hơn nữa. Tin đồn từ Nam Man truyền đi mà hiểu được sự tình trong đó chỉ có Hồ gia lão tổ tông cùng Nam Hoang lão Cổ Đồng thì chỉ trầm mặc lắc đầu. Tại khắp Nam Hoang xôn xao, Tiêu Thần biệt tích không thấy tăm hơi, trong Thiên Đế Thành không ai biết cuối cùng hẳn đi về phương nào.

Hoa tươi khắp nơi, cỏ cây thơm ngát pha trộn một chút vị bùn đất làm cho người ta thấy sống động và chân thật. Tiêu Thần tuôn dòng lệ nóng bỏng đứng nhìn phụ mẫu, nhìn song thân tóc bạc, những bóng dáng quen thuộc mà cũng không thể tin đây là sự thật. Chẳng lẽ đã phá toái hư không lại trở về cố hương? Tiêu Thần tập trung tinh thần đi về phía trước, bỗng dừng, tất cả biến mất. Bầu trời vẫn như cũ, bốn phía cảnh sắc không đổi, cùng nhà của hắn vẫn như cũ chỉ là phụ mẫu cùng cái thân ảnh quen thuộc kia đã biến mất, thôn xóm cũ cũng vậy. “Thì ra là mơ” Tiêu Thần ngẩng đầu lên nhìn trời xanh mà than: “Tại sao lại chân thật như vậy?” (như xem phim HD) Cất bước đi đến phía trước, đây là một bình nguyên xinh đẹp, mệnh mệnh ngút ngàn, đủ các loại hoa thơm cỏ lạ, làm cho khắp bình nguyên tràn đầy linh khí. Có rất nhiều loại động vật kì lạ, chúng dường như không sợ Tiêu Thần mà đưa mắt đánh giá hắn, thỏ Tuyết Bạch Trường Nhĩ, hươu Sắc Thái Ban Lan Ngũ Sắc chạy tới chạy lui xung quanh hắn. Linh khí như khói bạc lượn lờ trên những loại cây cỏ, ánh dương chiếu xuống như tiên cảnh. “Đây là địa phương gì?” Tiêu Thần đầy nghi hoặc. Nơi đây như là chốn bồng lai

tiên cảnh, không một chút tục khí. Ngay cả tiểu động vật gặp người cũng không sợ hãi, thật sự có chút làm người ta kinh dị. Tiên cảnh đích thực chẳng qua cũng chỉ đến như thế mà thôi, linh khí nhẹ nhàng phiêu động đẹp như là trong một bức tranh vậy. Tiêu Thần bay lên trời muốn nhìn tất cả xung quanh. Bỗng nhiên trong khoảnh khắc hần cảm nhận được tới ba thái dương, bốn phía đều có mặt trời làm hần mất đi phương hướng. Mê Loạn!!! Nơi này không phải tầm thường, làm cho người ta có cảm giác bị lạc trong một sức mạnh thần bí. Tiêu Thần cảm thấy sắc thái rực rỡ trên bầu trời, cây cỏ rùng rú bây giờ di động xung quanh hần. Làm cho hần kinh ngạc vô cùng là thực vật lơ lửng giữa không trung, giống như trên mặt đất đều có linh khí. Chẳng lẽ nơi này có một cái ảo trận thật lớn? Tiêu Thần cẩn thận chậm rãi đáp xuống, lại ngửa đầu nhìn lại. Chỉ có một Mặt Trời đỏ rực trên cao, cảnh vật lúc này cũng đã biến mất. “Nơi đây thật không đơn giản” Tiêu Thần cảm thán rồi chọn một phương hướng đi nhanh tới. Có điều là đi đã mấy canh giờ nhưng hần phát hiện lại trở về chỗ lúc đầu, nơi ấy còn có dấu vết khi hần nằm mơ. “Rốt cuộc ta đã đến nơi nào?” Tiêu Thần nhíu mày. Tỉnh táo dùng tâm cảm nhận, lúc này trong thân thể hần đột nhiên xuất hiện một điểm sáng mờ, Thất Thái Thánh thụ trong cơ thể hần khe khẽ lay động, dĩ nhiên là không rời cơ thể hần mà đi, nhưng lại mất liên lạc với chín đạo thần huyết, Tiêu Thần không thể khu động thần lực. Suy tư trong chốc lát, Tiêu Thần dẫn đạo Thánh Thụ hiện ra. Bảo thụ trong tay hần rung lên, lớp linh khí dày đặc uốn lượn xung quanh bị đánh tan như mặt trời lên làm sương tan ra. Tiêu Thần cảm thấy trước mắt thông suốt, hần lại có cảm giác được phương hướng. Không chần chừ, Tiêu Thần tay nâng bảo thụ lập tức bay về phía trước. Phi hành 500 dặm thì trước mặt cũng thấy rừng rậm, cuối cùng đã thoát ra khỏi Hoa Hải. Tại dải đất bên bờ Hoa Hải, một ngọn núi đá thấp đứng sừng sững trên có bốn chữ “Mê Loạn Hoa Hải” Dùng bút sắt mà vạch được dòng chữ lấp lánh, nghị lực cao làm sao. Đây đều là nhận xét của Tiêu Thần sau khi suy tư mới phân biệt ra vì dáng chữ viết đã cổ xưa lắm rồi. “Nguyên lai sau cửa ải này là Mê Loạn Hoa Hải, cũng có chút thoả đáng.” Phía trước là rừng rậm xanh ngắt nhưng không có vẻ âm u, ngược lại có chút yên tĩnh thái bình. “Người là từ Mê Loạn Hoa Hải đi ra à?” Một

hình bóng yêu kiều, mềm mại mang theo âm thanh dễ nghe vang lên cách đó không xa. Tiêu Thần quay đầu nhìn chỉ thấy một thiếu nữ dân tộc trẻ tuổi thanh nhã, khí chất siêu phàm đang lảng lảng đứng ở đó. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn của con người, con người tinh khiết vô cùng, lông mi dài chớp chớp khiến nàng có vẻ hồn nhiên mà ngây thơ, khờ khạo, cánh mũi xinh xinh, đôi môi mọng đỏ trơn bóng, hàm răng trắng như ngọc. Thân thể nàng mềm mại như nhung nhẹ nhàng mà mơn mớn, nói là hoàn mỹ cũng không quá lời. Mái tóc đen tuyền như dòng suối nhỏ chảy đến tận thắt lưng nàng, một thân bạch y tựa như tiên tử hạ phàm. Nàng có thể nói là thướt tha tú lệ đến cực điểm, nàng vừa nhìn Tiêu Thần đôi long mi vừa chớp hiện lên một đôi mắt to mê người, điểm một chút hồn nhiên mà tràn ngập linh khí quang mang. Như một làn gió nhẹ lướt qua, khí chất của nàng khiến người ta thấy kinh diễm, như một đoá tiên hoa trắng nõn trong màn sương mờ ảo trên núi, nàng tựa như không giống người thường. “Đại thúc, tại sao người không nói gì vậy?” Thanh âm như tiên nhạc mang theo một nghi hoặc nho nhỏ. Đại thúc? Tiêu Thần cảm thấy sững sờ, sờ mái tóc trắng như tuyết của mình mà cười khở. “Đại thúc, người đã đi qua Mê Loạn Hoa Hải rồi không còn ảo giác nữa đâu” Cô gái nói xong liền lấy ra một cái bình ngọc từ trong giỏ trúc khoác trên tay “Người uống một ít Thanh Thần Thủy đi, sẽ nhanh chóng thoát khỏi ảo giác nhanh hơn” Nàng cẩn thận đưa bình ngọc lại, nhìn ra được nàng có chút đề phòng không dám lại quá gần. Tiêu Thần nhặt bình ngọc lên, vừa mở nút đậy thì cảm giác được một mùi hương thơm mát lòng người. “Ừng ực, ừng ực” đã ba ngày hãn chưa uống nước thật sự có chút khát. Sau khi uống hết hãn cảm thấy toàn thân thư thái, cả lỗ chân lông cũng mở ra. Thanh Thần Thủy quả nhiên không phải vật phàm đã làm tiêu hết sự mệt nhọc của hãn. “Đại thúc, người quả thật có thể uống?” Cô gái cười khẽ làm cho người ta có cảm giác như cây khô gặp mùa xuân, nụ cười có sức cuốn hút phi thường, giống như tại sa mạc gặp được ốc đảo vậy khiến người khác trước mắt sáng ngời. Tiêu Thần đem bình ngọc trả lại rồi hỏi rất bình thản: “Nàng cảm thấy ta già như thế sao? Cùng lắm ta chỉ hơn nàng vài tuổi thôi” Cô gái thanh nhã vừa gật vừa lắc đầu mà nói: “Đại Thúc còn trẻ mà” Tiêu Thần lắc đầu cười khở, cô gái này rất đặc biệt, dễ dàng

làm cho người ta sinh hảo cảm. Trải qua đủ loại hiểm ác trong Thiên Đế Thành, rồi chứng kiến một người tràn ngập linh khí như vậy thật khiến cho người ta thoải mái, như mặt đất khô hạn được sinh mệnh chi tuyền tưới tắm vậy. “Đây là đâu vậy?” “Đây là Thiên Đường mà” Cô gái lộ ra một tia nghịch ngợm trong nụ cười, hai má hiện ra hai lúm đồng tiền thoát nhìn có chút đáng yêu. “Vậy nàng là ai?” “Ta đương nhiên là Thiên Sư chốn thiên đường” Nhìn thấy cô gái nghịch ngợm như vậy Tiêu Thần cũng lộ ra nụ cười nói « Nhanh lên, nói cho ta biết, điều này rất quan trọng với ta » « Hảo, nơi đây là Tịnh Thổ, là chỗ gia gia ta ẩn cư, người làm sao tới nơi này ? » Cô gái lộ vẻ mơ hồ chớp chớp mắt, hàng mi dài rung lên phối hợp với cái mũi dọc dừa xinh đẹp nhìn rất hoạt bát đáng yêu. « Ta cũng không biết như thế nào đến nơi này, nơi đây cách Thiên Đế Thành ở Nam Hoang có xa không ? » « Xa lắm nha » cô gái kinh ngạc nhìn Tiêu Thần nói : « Nam Hoang cách nơi này năm ngàn dặm. Đại thúc, người như thế nào chạy đi xa đến như vậy?» Vuốt vuốt huyệt Thái Dương, Tiêu Thần có chút ủ rũ, mặc dù vừa mới uống Thanh Thần Thủy nhưng mà hắn vẫn cảm thấy như cũ. Hắn biết thân thể không khoẻ nhưng phần lớn là trong lòng hắn cảm giác khó chịu. « Đại thúc, đến thôn của ta đi, hình như người không được khoẻ lắm » « Cám ơn » Tiêu Thần lặng lẽ đi theo bạch y thiếu nữ đi xuyên qua một khu rừng rậm xinh đẹp phớt phớt linh khí thần kì. « Đại thúc, phải chăng người có tâm sự, nếu không nói ra thì khi đi sẽ húc phải cây đó» Được cô gái nhắc nhở, Tiêu Thần theo bản năng tránh đi, nhưng cô gái lại cười nói : « Đại thúc, người đừng để ý. Là ta gạt người đó, làm sao người lại không nhìn đường nha » «Đại thúc rất mệt » « Đại thúc còn trẻ thì cứ phấn chấn lên được không ? Đừng mang dáng vẻ ảo não như vậy, người xem, khu rừng này thật đẹp phải không ? Gia gia nói rằng mỗi một cây cỏ thụ đều thông linh, có một cái cây mà linh căn của nó được Phục Hy tổ thần đã trồng xuống năm đó. Nếu tìm được nó thì có thể giải trừ mọi phiền muộn trong lòng và thực hiện được những nguyện vọng của người đó » Dọc theo đường đi, cô gái cười hát vui vẻ, chạy tới chạy lui nên đụng phải một con nai, lại lên tiếng gọi là bằng hữu, trong cái giỏ trúc ngoài một số dược thảo thì phần lớn là các loại hoa dại. « Đại thúc, ta khó khăn lắm mới được gặp

một người lạ, người hãy nói cho ta một ít chuyện gì thú vị đi » Nàng rất hoạt bát y như là tinh linh vậy, từ đầu đến cuối rất vui vẻ thực tràn trề vẻ thơ ngây. « Đại thúc, người sao vậy , sao không nói gì?» « Phù phù » Tiêu Thần trước mắt tối sầm ngã xuống một bụi hoa. « Ồi, đại thúc, người làm sao vậy » Nàng nhẹ nhàng chạy qua mấy cây cổ thụ nhanh chóng chạy đến nâng Tiêu Thần dậy : « Đại thúc, năng lượng sinh mệnh rất yếu, tính mạng khó bảo toàn đây» Cô gái nhẹ nhàng chuyển động ngón tay, một mảng quang huy trong suốt lập tức hạ xuống bao bọc kín quanh Tiêu Thần. Sau đó nàng xướng lên một ca khúc không tên, âm thanh trong trẻo tựa như âm thanh của tự nhiên, rồi nhẹ nhàng đi về phía trước, Tiêu Thần nằm trong mảng quang huy cũng từ từ bay theo nàng. Ước chừng mười mấy dặm thì rừng rậm thưa dần, phía trước hiện ra một cái thôn nhỏ yên tĩnh. Linh khí phiêu động, ánh sáng lấp lánh tựa như là tiên cảnh. Những mái nhà nhấp nhô, một cây cầu nhỏ, hoa thơm cỏ lạ, cảnh sắc xinh đẹp vô cùng. Thôn nhỏ chỉ có mấy chục hộ gia đình, nhà toàn làm bằng gỗ, như là mấy cây nấm lớn đứng cạnh nhau. Phía trên có dây leo, lá cây xanh mướt, hoa trắng như tuyết, chập chờn phát ra muôn vàn ánh sáng thần tiên. Cô gái chạy đến sân trước của một ngôi nhà nhỏ, nàng đẩy cửa ra rồi kêu lên có vẻ rất vui sướng : “Gia gia, ta đã về !” “Thanh Thanh về rồi à” Một ông lão đẩy cửa đi vào “Vâng, ta nhặt được một vị đại thúc nè” Tiêu Thần hôn mê vì tính mạng tinh nguyên trôi đi quá nhanh. Các bộ vị quan trọng trên cơ thể đã bị lão hoá, mặc dù không biểu hiện ra nhưng khí huyết của hãn suy yếu rất rõ ràng. Lúc này ngất đi đủ cho hãn hôn mê nửa tháng, trong khi hôn mê hãn mơ hồ nghe được thanh âm của một lão nhân “Nếu không phải có bảo thụ trong cơ thể hãn giờ này có thể đã ô hô ai tai rồi, ngoài ra còn có chín cái huyết đạo kỳ quái cung cấp năng lượng sinh mệnh cho hãn. Nếu không, lấy tính mạng còn lại của hãn cũng khó giữ được tất cả khí quan vận hành bình thường.” “Tiểu thúc thật đáng thương a” Qua nửa tháng Tiêu Thần mới có dấu hiệu thức tỉnh. Mà lúc này sau đêm đó được một tháng, Thiên Đế Thành vừa mới bình thường trở lại thì lại có tin tức truyền ra là Hải gia và Hồ Gia kết thông gia. Mặc dù hai nhà chưa chính thức công bố nhưng bên ngoài đã nghị luận sôi nổi. Một trong hai hòn ngọc của Nam Hoang Hải

Vân Tuyết cùng con trai thứ bảy của Hồ gia từ Trung thổ đích hôn, trong năm sẽ làm lễ cưới. Tin tức kích động không thể nghi ngờ đã khiến mưa gió tại Thiên Đế Thành lại bắt đầu sôi trào mãnh liệt. Rất nhiều người đã nhìn ra sự bá đạo của Hồ gia, đã vươn từ Trung thổ xa xôi đến tận Nam Hoang, là mở rộng thế lực hay thăm dò Long tộc? Điều này thì không ai rõ cả. Tiêu Thần bất tỉnh đã một tháng rồi cục cũng sắp tỉnh lại. Lúc này, từ bên ngoài thôn nhỏ đẹp như tiên cảnh vọng đến một trận Long ngâm. Âm thanh cuộn cuộn như sấm, phá tan sự yên tĩnh nơi đây. Nhưng mà các lão nhân ở đây lại coi như không có gì, ai đọc sách cứ đọc sách, ai chơi chim thì tìm nơi yên tĩnh, ai tu luyện vẫn chăm chỉ như mọi ngày. Cô gái đem Tiêu Thần trở về thì lại cao hứng chạy mở cửa chạy ra ngoài tiểu thôn. Tại đây, xuất hiện một con hắc long dài hai thước, quanh thân lập lòe phát ra những chùm sáng đen như đám mây đen rất nhanh vọt lại. Con hắc long này có đầu rồng, mình hổ, long vĩ và trên thân phủ đầy hắc giáp trông rất thần võ. “Tiểu Hắc, tại sao lâu như vậy người mới quay lại đây?” Thanh Thanh đi tới vỗ nhẹ lên đầu rồng rồi cao hứng nhảy lên người. Rồng là loài vật rất cao ngạo chưa bao giờ cho người cưỡi nhưng lần này lại không tức giận còn mang theo Thanh Thanh bay lên ngọn cây. Sau đó dậm lên tàng cây lướt đi như bay, trên bầu trời của rừng rậm chỉ còn lưu lại những vết bóng hình. Xa xa một tên béo đầu đầy mồ hôi đang thô lỗ chạy tới. Hắn vẫy tay với Hắc long đang bay lên. “Tiểu Bàn ca(anh mập), sao người giữ Tiểu Hắc lâu như thế mà không cho nó đến gặp ta?” “Gần đây ta cùng nó mới trải qua kiếp nạn a” Tiểu bàn tử thở hổn hển nói “Chúng ta đi thánh sơn, bây giờ ngũ hồn hợp nhất. Tiểu Hắc lại được thêm Long khí cùng với một hồn của một thú vương cổ” Chú mập không che nổi vẻ hưng phấn nói. Thanh Thanh há hốc miệng kinh ngạc nói: “Các Người đi đàn tế cổ thánh sơn rồi à? Thật là đã nhận được hồn của thú vương cổ sao? Tiểu bàn ca, huynh quả thật lợi hại, ngũ hồn hợp nhất rồi” “Hắc Hắc, vận khí mà thôi, Tiểu Hắc so với ta còn thu hoạch được nhiều hơn, lần trước nó dài có một thước rưỡi bây giờ đã hai thước rồi” “Đúng, khi nó theo huynh từ Long đảo đến đây thì mới có một thước thôi. Một năm mà tiến bộ như vậy thì thật là ghê gớm” Thanh Thanh gật gật đầu nói: “Tiểu bàn ca, ta nhận được một vị thúc thúc rất kì lạ”

“Nhặt được?” Tiểu bàn tử lộ vẻ mặt nghi ngờ “Là ai mà có thể đến được Tịch Thổ này?” “Hắn là từ Mê Loạn Hoa Hải xông tới đây” “Cái gì, hẳn lợi hại như vậy à, có thể xông qua cái địa phương nguy hiểm như vậy” “Hi Hi, ta dẫn huynh đi xem, tiểu thúc còn rất tuần tú a” Vào trong ngôi nhà gỗ tiểu bàn tử kinh ngạc kêu lên: “Tiêu Thần, tại sao lại là hắn?” “Ừa, huynh biết tiểu thúc?” “Biết chứ, là huynh đệ kết giao sinh tử, nếu không có hắn thì toàn bộ chúng ta chết trong tay ma quỷ rồi” Lúc này Tiêu Thần cũng tỉnh lại. Hắn mơ hồ mở hai mắt thấy được một khuôn mặt quen thuộc đang hướng về hắn mà cười: “Ngưu ...Nhân?” “Là ta ! Tiêu Thần, người làm sao vậy ? Là kẻ nào làm người thành như vậy, nói đi, Ngưu gia ta sẽ giết hắn ! » Thanh Thanh kéo ống tay áo Ngưu Nhân truyền âm : « Tính mạng tính nguyên của hắn giờ còn rất ít » « Không việc gì, có gì phải sợ ! Đi thần bí thánh sơn, nói không chừng lại có thể tìm được một hồn tổ thần nào đó. Đến lúc đó thì sinh mệnh dồi dào dùng mấy đời cũng không hết » Ngưu Nhân nhìn Tiêu Thần rồi vỗ ngực an ủi. Bên ngoài truyền đến một trận ho khan, gia gia của Thanh Thanh đi đến vỗ mặt của Ngưu Nhân như là đùa tiểu hài tử : « Lời trẻ nhỏ chẳng cố kị gì, gió lớn lại thổi bay thôi. Trẻ con không biết không nên nói loạn, làm kinh động hồn thú thượng cổ ở Thánh sơn thần bí cũng chưa chắc là tốt »

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 216: Tịch Thổ

Chương 216: Tịch Thổ Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison Nguồn:
4vn.eu

Chim én nhỏ dưới mái hiên nhà, tiếng kêu chiêm chiếp chờ mớm mồi. Bờ sông trắng cánh hoa phong, những sợi bông vút thoáng qua, hoa thơm cỏ lạ theo gió bay xa. Trong thôn nhỏ linh khí dày đặc, đồng thời cũng tràn đầy khí tức đồng quê mộc mạc. Mọi thứ đều là sinh động như vậy, phảng phất như một xóm núi nhỏ bên bờ sông Hoàng Hà khiến Tiêu Thần nghĩ mình đang trong giấc mộng. Chớp mắt đã trôi qua hai tháng. Thân thể Tiêu Thần cũng đã dần dần khôi phục lại. Mặc dù tuổi thọ đã mất đi nghiêm trọng, nhưng mà trong chín đại huyết vẫn ẩn chứa tràn đầy linh khí sinh mạng. Mặc dù không hề ồ ạt xuất ra, nhưng mỗi ngày lại có chút ít tinh khí nhẹ tràn ra để xoa dịu các cơ quan nội tạng vốn đã bị lão hóa. Điều đó khiến cho cơ thể của Tiêu Thần duy trì một loại cân bằng hết sức tinh tế. Ngọn lửa sinh mạng vẫn còn cháy, chiến lực cũng vẫn còn. Trong lòng Tiêu Thần trào dâng một chiến ý ..., hận không thể lập tức quay về Thiên Đế Thành. Nhưng mà hăn biết trước mắt thì còn lâu mới có thực lực để quay trở về được. Sau khi tỉnh táo suy nghĩ thì sự xao động trong lòng rồi cũng dần dần bình ổn trở lại. Đứng trên vòm cầu đá nhỏ ngắm nhìn mái tóc bạc trắng của mình phản chiếu trong nước, Tiêu Thần lẳng lặng không nói gì. Lúc này đây hăn thật sự thấy mình đã hoàn toàn thất bại ... Tại Thiên Đế Thành hăn đã mất đi rất, rất nhiều thứ, trong lòng là cả một khoảng trống rỗng. Mất mát sự thừa nhận của mọi người. Danh, lợi, quyền lực, tình cảm, yêu thương, căm ghét, thù hận là vì nguyên cớ gì? Cái mất mát chính là tình nghĩa. Đến có tình như Hải Vân Thiên vẫn rút kiếm lạnh lùng chống lại mà đâm ngược hăn. Thân tình như Kha Kha thì người chết hồn tan. Thú thần cũng mất mạng, thân thể đã tan tác. Cái mất mát cũng là hai trăm năm tuổi thọ, tương đương với hai kiếp trong thế giới loài người trôi đi mà không hề được nếm trải chút nào trong hành trình bất diệt của sinh mạng. Nhưng mà những cái đó không có chút dấu hiệu còn con nào, chỉ còn một hình bóng tái nhợt vô biên đang dần dần nhợt nhạt trầm bại đêm đó. Thua chạy khỏi Thiên Đế Thành! Tiêu Thần mất đi rất nhiều, có một nỗi đau đớn xé ruột xé gan. Đừng mơ tưởng đến những câu thề nguyền thơ, chớ nghĩ đến thốt ra những lời nói hùng hồn, nỗi đau trong lòng chỉ có tự biết. Giờ đây hăn yên lặng ngẫm nghĩ lại, hăn bình tĩnh tự hỏi mình. Tuổi trẻ nông cuồng đó là

cá tính dễ thấy. Hắn đã từng chấp nhận với bản tính của con người, quá mức để ý đến bề ngoài. Nào danh lợi quyền lực, nào tình ái hận thù ... Tất cả đan xen vào với nhau thành mạng nhện chẳng chặt. Trên thế gian này chưa có người nào có thể tránh thoát, hắn cần phải rèn luyện nữa. Điều đó có ý nghĩa sẽ phải ẩn nhẫn và trốn tránh sao? Không! Tuổi thanh xuân phải bay bổng, đừng có tự đè nén bản tính của mình. Hắn là một người tự do hào hiệp. Nếu tự giam hãm mình lại thì chỉ có thể giết chết cả tính mạng và linh hồn của hắn mà thôi. Nếu như để cho hắn nghĩ lại thì hắn chỉ muốn có thêm sự lão luyện, thậm chí có thể nói là thâm độc hơn. Để cho sự non nớt trong dĩ vãng trở nên thành thực hơn, khiến cho sự oai nghiêm của ngày xưa lại thêm bóng bẩy. Không phải thỏa hiệp, không cần nổi giận mà là lột xác để làm cho cuộc sống càng thêm huy hoàng. Hắn muốn từ trong thảm bại mà rút ra kinh nghiệm. Lão luyện cũng không có ý nghĩa mất đi nhuệ khí. Đúng là tuổi trẻ đang tràn trề phong nhã hào hoa, tình cảm mãnh liệt sẽ không dập tắt. Sự sôi sục trong lòng tin tưởng rằng sẽ làm ý chí phấn đấu tiến thủ lại càng thêm kiên định. Cái phải thay đổi chỉ là thủ đoạn, còn trái tim vĩnh viễn sẽ không thay đổi! Tiêu Thần lẳng lặng mà đứng trên đỉnh vòm cong của cầu đá với suy nghĩ bay bổng. Diệp lão gia tử đẹp lão nhân nhã đang thông thả bước tới rồi đi lên trên vòm cong của cầu đá. Ông lão cả ngày cười tủm tỉm nói một cách rất ôn tồn và hiền lành: " Cậu đang có tâm sự à?" "Cháu chỉ đang ngẫm nghĩ mà thôi." Lão nhân cười ha hả nói:"Phải trải qua thất bại cũng không đáng sợ, điều mấu chốt chính là đối mặt với thất bại như thế nào. Người có năng lực xuất chúng nếu không từng bị thất bại thì cả đời cũng có thể chỉ là xuất chúng mà thôi. Con người suốt đời cần phải không ngừng rèn luyện, phải qua những trận phong ba bão táp mới có thể hiểu được ý nghĩa chân chính trong đó. Khi ta tuổi còn trẻ thì cũng đã từng ngạo mạn như vậy, phải biết rằng cây đứng một mình thì ắt phải chịu gió lớn, cho nên ta đã trải qua không ít lần giáo huấn đau đớn. Có năng lực là một chuyện, nhưng mấu chốt là xem người làm thế nào phát huy năng lực của mình. Giống như cây cỏ đầu tường bị khinh rẻ vì không ngừng lắc lư. Nhưng là quả thật đó là thủ đoạn cao cường để đối phó với phong ba bão táp" Tiêu Thần nở nụ cười sẵn sàng lắng nghe. "Lão gia tử ta xin mời ngài

đi quán uống rượu" "Tốt thôi. Nhưng thật ra ta đã quên rồi, Thanh Thanh nhà ta rõ ràng đã cứu thoát một đại phú ông có mang theo người ngân phiếu mấy chục vạn lạng vàng. Vì vậy nhân tiện đi mua loại loại rượu thượng đẳng của Vương tiên bà có lẽ cũng đủ uống đến mấy năm" Sáu mươi vạn lạng vàng, đó là tiền thưởng của Kha Kha sau khi thắng được danh hiệu Nam hoang thú vương. Mỗi khi chứng kiến chỗ ngân phiếu này thì Tiêu Thần lại nhớ tới con vật nhỏ đó mà có một nỗi đau xé ruột xé gan. Nói cho đúng thì hắn cũng đã từng là người giàu có. Lúc bán cây trường mâu Ba tư cổ được tám mươi vạn lạng vàng thì hắn cũng chẳng tiêu pha gì. Có điều bây giờ số tiền đó còn ở trong tay Gia Cát bàn tử (tròn xoay). "Chẳng phải là ta hẹp hòi, mấy chục vạn lạng vàng thật sự là ta không muốn đi lấy, điều đó làm cho lòng ta sinh xấu hổ. Nhưng mà ngài yên tâm, ngày hôm qua ta đi qua rừng thấy một gốc cây Cửu diệp long thảo thì đã đưa đến cho Vương tiên bà. Cái đó đổi lấy mười mấy vò cực phẩm tiên thì không thành vấn đề" "Ha ha ... Được đó, vậy cũng đủ cho chúng ta uống." Lão nhân thoải mái cười lớn. Tiêu Thần đối với lão nhân ân cần vô tư này có một lòng kính trọng từ đáy lòng. Lão nhân vô cùng hiền lành nhưng tu vi lại cao thâm đến không thể hình dung được, không cách nào ước lượng nổi sự bí ẩn đó. Điều làm cho Tiêu Thần khiếp sợ chính là, trong cả thôn này có chừng mấy chục người cao tuổi như vậy. Từ nhóc Ngưu Nhân tiểu bàn tử thì hắn được biết ở trong Tịnh Thổ chỉ có tộc người rừng và man tộc ẩn cư. Còn làm sao bọn họ đến được đây thì rốt cuộc cũng chẳng có ai biết. Theo Ngưu Nhân nói thì bà của hắn sau khi chạy thoát khỏi vòng vây ở Long Đảo về đây, khi gặp những người này cũng đều rất cung kính. Theo như tiểu bàn tử (nhóc tròn xoay) nói thì ở đây đều là những nhân vật cực kì "Khó lường". Tiêu Thần phỏng đoán những lão nhân sống ở Tịnh Thổ đều có thể có quá khứ vô cùng chói lọi, có điều bọn họ tâm tính không màng danh lợi nên mới cùng nhau ẩn cư ở chỗ này. Có rất ít người đến Tịnh Thổ quấy rầy những lão nhân này. Ngoại trừ những người đặc biệt được phép thì mảnh đất Tịnh Thổ này đích thực là thiên đường đối với những người rừng và man tộc. Bên ngoài Tịnh Thổ có đông đảo các bộ lạc thuộc về man tộc hay tộc người rừng. Trong khu vực miên man ngút ngàn đến hàng vạn dặm thực rất khó

biết rõ rốt cuộc có bao nhiêu bộ lạc từ thời xa xưa. Thiên Đế Thành của Nam hoang là nằm ở phía tây bắc của nơi này. Nhưng so với cả đại lục Trường sanh mà nói thì vùng này nằm ở biên giới phía tây nam, đã gần đến vùng đồng bằng ven biển phía đó rồi. Nếu như có thể ngự không phi hành thì muốn đi tới vùng đồng bằng đó cũng phải mất đến một ngày rông. Tửu quán nhỏ của Vương tiên bà nằm ngoài trời. Chỉ có một ít bàn ghế bày biện ở bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ, mỗi ngày đều có không ít lão nhân tới thăm. Nếu xuôi gió thì từ cách rất xa đã có thể ngửi thấy được những đợt hương rượu thơm ngát làm say lòng người. Quả đó không thể là rượu bình thường. Tiêu Thần tự mình nếm qua, có thể nói chén nào chén nấy đều là tiên phẩm, men rượu như thấm sâu vào tận đáy lòng. Cho dù những lão nhân này cũng rất ân cần và hiền lành, nhưng mà Tiêu Thần cũng không dám chậm trễ, nhìn thấy mỗi vị lão nhân đều phải mỉm cười tỏ vẻ kính trọng. "Tiêu Thần, thân thể của người quá suy nhược rồi, tinh nguyên tính mạng còn ít đến đáng thương. Hôm nay ta truyền thụ một lần. Cứ thế luyện thân thì đảm bảo tinh nguyên của người sẽ dần dần ngưng tụ lại" Quy lão gia tử chính là một vị man tộc, bởi vì bản mạng thú hồn là quy nên Tiêu Thần ngày thường cũng theo người khác gọi là Quy lão gia tử như vậy. Có điều là tu vi bọn họ đã đến cảnh giới đó nên sớm đã không có mấy may mắn hiệu thú hóa. So với người bình thường cũng không có gì khác biệt. ***.

Dáng dấp đi lại của Quy lão gia tử cũng không được ... tự nhiên. Tựa như một con rùa khổng lồ hơi cúi đầu về phía trước. Chỉ có cái miệng không ngừng mấp máy, những luồng linh khí đất trời li ti thành dòng không ngừng chảy vào trong miệng của lão. Diệp lão gia tử nhắc nhở: "Tiêu Thần mau chóng học được điều này là đoạt kì công dưỡng sinh của đất trời tạo hóa. Có thể nói là trường sinh tuyệt học hiếm có trên thế giới" Tiêu Thần vội vàng cảm tạ rồi lắc lư người thả lỏng tâm thức vào cõi hư vô, dùng tâm linh để nghe Quy lão gia tử hết lòng truyền thụ. Cẩn thận nghiền ngẫm thực hành một lượt. Hắn không thể không sợ hãi mà than, kì công bậc này tuyệt đối không sao tả nổi. "Hì hì Tại sao tiểu thúc lại có bộ dạng như vậy?" Thanh Thanh lanh lẹn thông minh đến kỳ ảo, hàng mi khiến người ta phải vội tìm vãn, đôi mắt như hàm chứa cả hồn thơ. Cả người giống như một

tinh linh, nàng cười hì hì từ bên ngoài thôn đi tới. "Phù phù " Nghĩ đến tư thế lúc này, Tiêu Thần cả kinh ngồi phịch trên mặt đất. "Hì hì, đại thúc không nên kích động. Ồ, kỳ thật tư thế vừa rồi của thúc thật đúng tiêu chuẩn. Cho tới bây giờ ta cũng không học được" Quy lão gia tử vuốt ve chòm râu trắng như cước mà cười nói:"Tiểu nha đầu đừng có chòng ghẹo. Mặc dù tư thế không thuận mắt lắm, nhưng quả thật là tuyệt học có thể bảo vệ tánh mạng. Ta cũng muốn dạy cho người, nhưng lần nào người cũng chạy mất" Chẳng phải cũng chỉ nói đơn giản như vậy. Thanh Thanh có thể nói là thông minh vô cùng. Như một viên ngọc long lanh rung động trái tim, cô gái thông minh lanh lẹ như vậy khiến cho tất cả lão nhân trong thôn đều rất yêu thích và cưng chiều. Nàng nở nụ cười rạng rỡ:"Vâng. Sau này chắc chắn sẽ phải tìm Quy lão để học rồi" Nói tới đây, nàng quay người lại nhìn Tiêu Thần nói:"Đại thúc. Thúc thật sự muốn đi cùng Tiểu bàn ca đến Thánh Sơn? Ở đó rất nguy hiểm, thúc đang suy yếu như vậy thì không nên mạo hiểm tới đó". Nghe thấy mấy câu này, các lão nhân trong quán rượu nhỏ cùng nhìn về phía Tiêu Thần. Diệp lão gia tử nói:" Người đi vào đó đều là cử tử nhất sinh. Rất ít người có dũng khí mạo hiểm tới đó, quá nguy hiểm mà." Quy lão gia tử cũng nói:"Rất nguy hiểm đấy, nếu năm đó ta không bị dồn đến tuyệt cảnh, thì cũng không muốn liều mạng đi vào trong đó tìm gặp cơ duyên" Thánh sơn của man tộc chính là một nơi thần bí nhất. Tương truyền Tổ thần là thần lửa đã tế luyện thành một cái " Thiên Địa Đồng Lô " có thể dùng để luyện vạn vật trong đất trời. Có điều sau này không biết xảy ra chuyện gì mà Thiên Địa Đồng Lô hóa thành một tòa thánh sơn trở thành nơi gửi gắm thánh hồn ở trong trời đất. Rất nhiều cường giả sau khi bị mất sức mạnh (hồn lực) đều đã quy về nơi đây. Đương nhiên điều này chỉ có một nhóm người bí mật biết đến mà thôi, truyền thuyết nào cũng chứa rất nhiều điều bí ẩn không thừa nhận từ thời thượng cổ. Mặc dù là thầy cúng hay nhà tiên tri các bộ lạc man tộc cũng không biết hết. "Ta thật sự muốn tới đó Ta muốn thử xem ở đây có thể gọi về linh hồn của Kha Kha" Tiêu Thần không hề giấu diếm lai lịch của mình. Những lão nhân này đều biết vì sao mà hắn lại chạy đến Tịnh Thổ rồi. Vương tiên bà đi từ trong căn nhà gỗ nhỏ ra. Mặc dù tóc bà bạc trắng nhưng dung nhan lại vẫn xinh đẹp như

ngọc. Nếu nói già thì khẳng định là sai lầm còn nói trẻ thì cũng rất không thích hợp. Bà cười nói với Tiêu Thần: "Hôm qua, cậu mang tới Cửu diệp long thảo công hiệu rất mạnh, đủ để nấu ra năm mươi vò tiên tửu." Rồi sau đó bà nói đầy vẻ quan tâm: "Nếu cậu đã muốn xông pha chốn mạo hiểm thì chẳng ai ở đây ngăn cản cậu. Nhưng chúng ta không thể không nhắc nhở cậu lần nữa, nơi đó thật sự rất nguy hiểm. Ta truyền thụ cho cậu một phép thuật phòng ngự" Nói tới đây, Vương tiên bà trở nên vô cùng trang nghiêm, trong miệng thì thầm: "Hoàn vũ vi hư, tâm tàng thiên địa, tương hựu tâm sanh, ấn do thân kết ..." Giờ phút này Vương tiên bà có vẻ trông vô cùng thần thánh trang nghiêm, liền phát tán lốc xoáy lên không trung, làm ra đủ các loại động tác phức tạp huyền ảo. Hai tay không ngừng kết ấn, một cái Bảo Bình trống rỗng lơ lửng ở trên đỉnh đầu bà. Từ trán tỏa ra muôn vàn ánh hào quang chói lọi làm cho người ta không thể nhìn thẳng vào được! Diệp lão gia tử nói với Tiêu Thần, nói: "Mau, hãy mau ghi nhớ. Đây chính là loại ấn pháp cao cấp nhất Áo Nghĩa Bảo Bình ẩn trong truyền thuyết đó!" Tiêu Thần hài lòng di chuyển cả người, lắng nghe Vương tiên bà truyền âm, thử nghiệm cảnh sắc tuyệt vời bắt đầu kết lại trong Bảo Bình ấn. Vương tiên bà thuộc tộc người rừng, đối với loại pháp ấn tự nhiên có thể nói tinh thông cực kỳ. Có thể thi triển phép thuật mà đoạt lực tạo hóa thiên địa. Trong Bảo Bình ấn chính là bà đã kết hợp trọn vẹn Phật gia và Bảo Bình thành một pháp ấn tối cao. Tiêu Thần đắm chìm trong một trạng thái kỳ ảo, cảm nhận được sự mạnh mẽ đáng sợ trong Bảo Bình ấn. Hắn có một loại cảm giác đã đạt đến mức cảnh giới tận cùng. Bảo Bình vừa động, quyền thế chấn động trời đất xuất ra. Bên kia, Thanh Thanh cũng như nàng bướm vờn hoa khoa chân múa tay, ngón tay ngọc thon thả không ngừng kết ấn, một cái Bảo Bình pha lê hiện ra trên đỉnh đầu nàng. Thoạt nhìn thì nàng cũng giống như một nữ thần thánh khiết, nàng lầm bầm: "Mỗi lần xem Vương bà bà kết ấn, đều khiến cho ta có cảm nhận vô cùng, không biết khi nào ta cũng có thể tự nghĩ ra ấn pháp bậc đấy" "Tư chất coi như không tệ" Sau khi Vương tiên bà chứng kiến Tiêu Thần ghi các ý nghĩa thì đưa ra đánh giá như vậy. Phải biết rằng Tiêu Thần trên con đường tu luyện có năng khiếu rất cao. Nhưng ở trong mắt các lão nhân này thì dường như mới vừa đạt tiêu chuẩn

mà thôi. Điều này đủ để nói rõ sức mạnh của bọn họ thật thâm sau khó lường được. Cũng chẳng ai biết đến quá khứ của các lão nhân này. Bọn họ cũng đã ít nhiều gặp tu chân giả thiên phú rất cao, còn chính bọn họ tất nhiên lại càng là những kẻ tài ba trong số đó. Thanh Thanh quả thực là rất thông minh liền cười hì hì nói với Tiêu Thần:" Đại thúc còn không mau mua rượu mời mọi người vui vẻ uống mấy chén tiên tửu. Đến lúc đó bọn họ thuận tiện truyền thụ cho thúc, đủ để cho thúc dùng đến cả đời" Tiêu Thần biết nàng có ý tốt muốn giúp mình, đương nhiên không giống như đầu đất nghe mà không hiểu. Hắn lập tức mua rượu mời các lão nhân nhấm nháp. "Lạch cạch " Rất nhiều cánh cửa các nhà gỗ nhỏ trong thôn được mở ra. Vừa nghe có người muốn mời khách thì rất nhiều lão nhân đều cười ha hả không mời cũng đến. Trên thực tế, nhưng lão nhân này căn bản khinh thường vụ lợi. Việc tu luyện bất biến kể cả kiến thức huyền ảo sâu sắc đối với bọn họ mà nói thì không coi là cái gì. Phàm là những thanh niên trai tráng man tộc hay tộc người rừng khi đến thôn xóm thì bọn họ đều hết sức tận tâm chỉ bảo. Tiêu Thần cho dù đã thông tỏ những Thiên bí cổ pháp huyền ảo, nhưng khi chứng kiến những lão nhân này ngẫu nhiên thi triển pháp quyết thì hắn vẫn cảm thấy sự huyền diệu tối cao. Nếu như có thể học được những điều đó rồi kết hợp với nhau thì không chừng cũng sẽ có những kết quả lớn lao đối với việc tu luyện của hắn. Cuộc sống thật thà chất phác tại Tịnh Thổ cũng chẳng màu mè, vô cùng dồi dào khí tức. Nơi này không hề có cảnh đấu đá lẫn nhau, không có tranh quyền đoạt lợi. Nếu so với Thiên Đế Thành thì quả thật Tịnh Thổ là thiên đường chốn nhân gian khiến cho Tiêu Thần đột nhiên có một cảm giác đã quay trở về thế giới xa xăm. Suốt một tháng kế tiếp, Tiêu Thần cũng học được một cách thần kì từ các lão nhân mấy loại pháp thuật khó hiểu. Mỗi khi hắn chính thức thực hành thì đều sợ hãi sinh ra một loại liên tưởng, những lão nhân này liệu có thể là thần hay không đây? Làm sao có thể sáng chế ra những pháp quyết tuyệt diệu thiên tài như vậy? Dường như thật sự không kém một chút nào so với Thiên bí cổ pháp rồi! Thời gian nhanh trôi, Tiêu Thần thấm thoắt đã tới Tịnh Thổ được bốn tháng. Chức năng thân thể cũng đã khôi phục gần xong và đạt đến một loại trạng thái thăng bằng tinh tế. Hắn quyết định ra tay, gọi

Tiểu bản tử Ngưu Nhân đi Thánh Sơn của man tộc để gọi về hồn phách của Kha Kha.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 217: Thánh sơn

Chương 217: Thánh sơn Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison Nguồn: 4vn.eu

Trên khắp những dải đất hoang liên miên vô tận, trong những vùng rừng núi rồit cuộc có bao nhiêu bộ lạc từ thời xa xưa, không một ai có thể nói rõ. Căn bản mà kể ra thì vô cùng. Đây là một vùng đất thần bí với vô vàn những điều còn chưa biết, vẫn còn giữ lại những điều hiếm lạ từ thời cổ xưa. Tổ thần các triều đại Toại Nhân, Hữu Sào, Phục Hi đều cũng đã từng để lại bóng dáng ở trên vùng đất này. Cả một vùng lãnh thổ ở tây bắc đến mấy vạn dặm không chỉ có lãnh địa thần thánh của Sâm Lâm tộc và Man tộc, cũng còn rất nhiều tu chân giả trung thổ bị thu hút đến đây. Năm này qua năm khác đều có những đoàn thám xâm nhập vùng đất vừa nguy hiểm lại vừa có nhiều truyền thuyết từ xưa này. Nhưng đại bộ phận những người vào đó đều là có đi không về. Sâm Lâm tộc và Man tộc đối với người ngoài tiến vào thì không có địch ý gì nhiều lắm, nhưng cũng chẳng có bao nhiêu hảo cảm. Có nhiều bộ tộc truyền lại từ thời xa xưa rất thần bí nên họ không cho phép người ngoài nghiên cứu tìm tòi. Trên thực tế, đa phần các mạo hiểm gia chỉ là di chuyển ở ngoại vi mà thôi thì cũng đã thấy chốn thần bí này đầy rẫy nguy hiểm rồi. Tiêu Thần và Ngưu Nhân muốn đi Thánh Sơn của Man tộc, đó là một nơi thần bí và nguy hiểm nhất trong Cương Vực. Lúc này, bọn họ đã xuất phát được hai ngày, cách Tịnh Thổ hai ngàn dặm, đối

với người bình thường mà nói thì có lẽ là rất xa. Nhưng đối với Bất Tử Thiên Dực của Tiêu Thần và Ngưu Nhân có Tiểu Hắc mà nói thì không có vấn đề. Nếu như không phải bái kiến không ít các bộ lạc trên đường đi, và gặp các lão nhân từ Long Đảo trở về mất gần nửa ngày thì sợ rằng đám người Tiêu Thần đã tới Thánh Sơn rồi. Hắc Long Vương hiển nhiên là nhớ rõ Tiêu Thần, mặc dù tính cách nó cao ngạo nhưng vẫn cho phép Tiêu Thần ngồi trên lưng cùng Tiểu Bàn Tử (nhóc Tròn xoay) Ngưu Nhân. Sau đó từ trên đỉnh tán cây bay vọt lên hoá thành một đạo ô quang hồi hải phóng về phía trước. Làm cho người ta kinh hãi chính là trong nhân loại có rất nhiều cường giả nhưng mà cũng không ai có tu vi đạp Diệp Thái hoa bay lên. Hắc Long Vương của Tiểu Bàn Tử và Lan Nặc của Tử Long Vương chính là hai con rồng đầu tiên của Long Đảo, hiển nhiên kế thừa sức mạnh rất cường đại của Long Vương, lại tích tụ thêm sự thâm hậu của Tổ Long. Ngày trước mặc dù nó không tranh được Tổ Long nhưng cũng có thể giống như trong truyền thuyết thời kỳ thượng cổ, đã tránh khỏi bị phong ấn trong Long Đảo do Long Vương hai đầu của Man tộc áp chế. Mấy vạn dặm trong Cường Vực, bình nguyên hoang dã và rừng già nguyên thủy nhiều vô kể. Lúc này, Tiêu Thần đang hướng tới một vùng hoang nguyên đỏ rực như máu, rộng mênh mông không một ngọn cỏ. Truyền thuyết nói rằng nơi đây từng xảy ra thần chiến đáng sợ nên nhiễm vô số thần huyết, tập trung vô tận sát khí khiến cho thực vật vĩnh viễn không cách nào sinh sôi. Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân giải thích: “Truyền thuyết nói đúng hay không thì ta không biết, nhưng ta cùng Tiểu Hắc tại đây đã từng gặp qua Huyết thi, nếu lúc ấy không phải tốc độ của Tiểu Hắc nhanh thì ta đã không gặp được người nữa rồi.” “Kinh khủng như vậy ư?” Tiêu Thần kinh ngạc nói: “Bây giờ chúng ta đi qua nơi này có cần phải cẩn thận một chút hay không?” “Yên tâm, ban ngày thì không có gì, lão tổ tự của Man tộc đã nói cho ta, đêm tối ngàn vạn lần không nên xông qua nơi này. Lúc ấy ta không chịu nghe kết quả là gặp phải Huyết thi. Ta tận mắt nhìn thấy dưới bề mặt của hoang nguyên này có rất nhiều thi thể, cảnh tượng muốn bao nhiêu kinh khủng thì có bấy nhiêu! Mà thi thể toàn mang trên mình trang phục thượng cổ, có rất nhiều Trường Sí (cánh dài) tổ tông, rồi Trường Giác (sừng dài) lão cổ đồng, lúc ấy ta sợ

đến dựng tóc gáy. Giống như là địa ngục hiện ra vậy, mặc dù ta chạy rất nhanh nhưng mà thiếu chút nữa bị một Huyết quang đuổi theo. Ngay lúc đó, ta xuất ra một Thần lang hồn nên trong nháy mắt đã được một lực lượng ma tính xuất ra hỗ trợ bên ngoài cơ thể, mạnh mẽ phóng ra ngoài bóp vụn nó, như thế mới chạy ra được hoang nguyên này” Khi đang nói chuyện, bọn họ đã đi được hơn trăm dặm trong huyết nguyên. Phía trước lam vụ lượn lờ, mơ mơ hồ hồ thoát ẩn thoát hiện bên trong một ngọn núi. Tiêu Thần không khỏi nhú mày, Man tộc và Sâm Lâm tộc cổ đại quả nhiên là một nơi tràn đầy sự huyền bí. Dọc đường đi các cảnh tượng kì dị cũng đã thấy rất nhiều, trong đó ẩn dấu không biết bao nhiêu nguy hiểm. Ngưu Nhân rụt cổ nói: “Chúng ta phải mau chóng vượt qua. Nơi này là lam vụ sơn, bất kể là ngày hay đêm đều rất kì quái, truyền thuyết nói rằng trong đó đã chết rất nhiều Lam Huyết tổ tông, sát khí quá nặng, từ thượng cổ đến nay vẫn chưa tan. Các lão nhân vẫn nói đùa là làm gì có cái gì.” Cứ như vậy, đến ngày thứ ba thì bọn Tiêu Thần rốt cục cũng đã tiếp cận Thánh Sơn, mặc dù còn hai trăm dặm nhưng cũng đã cảm giác được sự dị thường ở nơi này. Nhưng mà cảnh tượng nơi đây khác nhiều so với Tiêu Thần tưởng tượng. Theo suy nghĩ của Tiêu Thần, nếu Thánh Sơn là nơi rất cổ xưa, từng là Thiên Địa Đồng Lô bị Tổ Thần tế luyện qua có thể luyện hoá vạn vật. Mặc dù lò lửa đã tắt nhưng sẽ có khói đen cuộn cuộn như cũ bay lên cao. Mà sau này trở thành nơi Thánh Hồn ký thân, không nói ma khí ngập trời, âm vụ dày đặc, thì hẳn là cũng có thể thấy hắc vụ lượn lờ. Còn cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn bất đồng với suy nghĩ của hắn. Hàng ngàn đạo hào quang, cả biển sắc màu vạn kiểu. Mặc dù cách xa hơn mười dặm, nhưng mà ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc cùng nhau bay ra, đẹp như là một ngôi sao băng với đuôi dài rực rỡ loé sáng trong đêm. Lại còn tiên nhạc thấp thoáng như có như không, đình đông rung động, tựa như một người thiếu nữ đa tình biểu diễn bằng cả tấm lòng của mình. “Ngàn vạn lần đừng để cảnh tượng trước mắt mê hoặc” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân thấp giọng nhắc nhở. Tiêu Thần có vẻ hiểu rõ, dù sao Ngưu Nhân cũng đã từng đến nơi này. Tiểu Bàn Tử mặc dù thoạt nhìn có vẻ thô lỗ nhưng thực ra là người vô cùng khôn khéo. Nếu không làm sao được mấy lão nhân trong Tịnh Thổ yêu thích. Hắc Long Vương đến đây thì

cẩn thận cảm nhận xung quanh, không hề bay nhanh như trước mà bắt đầu giảm tốc độ. Khi còn cách xa năm mươi dặm thì đã có thể chứng kiến vết tích của Thiên Địa Đồng Lô còn lưu lại, tiến vào thêm mười mấy dặm thì có thể chứng kiến rõ ràng. Tiêu Thần thật sự rung động rồi, đây mà là ngọn núi sao? Rộng lớn vô hạn, như là một khối đá vươn thẳng lên trời, Thánh Sơn hùng vĩ chiếm cứ một khoảng không gian phía trước, nếu như hình dung thì có thể nói là rộng lớn vô cùng, độ cao thì như là đã chạm vào bầu trời vậy. Nhìn ngọn núi trước mặt, nó làm cho người ta có cảm giác mình rất nhỏ bé, giống như con kiến đang nhìn trời vậy. Thân thể, tính mạng so với ngọn núi cổ mang khí thế bức nhân trước mặt này dường như không còn quan trọng. “Cảm giác thật kỳ quái, rõ ràng là một ngọn núi nhưng sao ta có cảm giác so với thiên địa còn lớn hơn?” Tiêu Thần nghi hoặc, đây là cảm giác chân thật trong lòng hắn. Hắc Long cẩn thận dừng lại, Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân nhảy khỏi lưng rồng ngựa đầu nhìn vô tận cự sơn nói: “Ta nghe Quy lão nói rằng đây là một toà Thiên Địa Đồng Lô, không chỉ có thể luyện vạn vật mà ngay cả thiên địa cũng có thể luyện.” “Có truyền thuyết như vậy ư?” Tiêu Thần trong lòng có chút giật mình, đối với truyền thuyết này hắn cũng không phải hoàn toàn không tin, không chừng có thể ẩn giấu một ít chân tướng. Cách Thánh Sơn không đến hai mươi dặm thì có thể chứng kiến hết toàn bộ, từng luồng ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc không ngừng tỏa ra, làm cho phía trước là một vầng rạng rỡ, khói sáng dày đặc. Đương nhiên, nếu tập trung thần thức, cẩn thận nhìn thì vẫn thấy được hình dáng của ngọn núi. Cự sơn cao lớn, khí thế dồi dào, rất nhiều nơi trơ trụi, không có một chút sắc thái của sự sống. Trên vùng đất màu xám có rất nhiều vết máu loang lổ. Xa xa nhìn lại, khu vực màu đỏ đậm này nhìn như vết máu loang lổ, phía trên còn có âm vụ lượn lờ. Lại có rất nhiều nơi kim quang chói lọi, phảng phất như đồng nóng chảy sôi trào, quay cuồng phát ra trận trận quang mang nóng cháy. Mà có chỗ thì lại đen thui như đáy động, không rõ nông sâu, hấp thu hết mọi quang mang bên ngoài. Khu vực đó không có ngũ sắc quang mang lượn lờ mà toàn là bóng ma vô tận. Đương nhiên, cự sơn này cũng không phải là không có một chút sự sống. Cẩn thận nhìn thì sẽ thấy một ít điểm màu lục như là ốc đảo của sự sống cô lập tại một sườn núi trụi

lủi. “Ngươi Nhân ngươi ở lại đây chờ ta” Tiêu Thần không muốn đưa Ngưu Nhân theo mạo hiểm. “Nói gì vậy, đã đến đây rồi, ta có thể nào không đi tiếp. Ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không yếu hơn ngươi. Mà đã có Tiểu Hắc ở đây, thực lực của ta cũng xem như là ghê gớm chứ” Thực lực của Ngưu Nhân có thể nói là đột nhiên tăng mạnh. Khi ở Long Đảo so với Tiêu Thần có lẽ kém hơn một ít, nhưng sau khi thoát khốn, cơ duyên của Tiểu Bàn Tử có thể nói là vô cùng tốt. Gặp được một lão tổ tủy của một bộ lạc lớn ban cho hắc hai thú hồn hùng mạnh. Cùng với thú hồn của hắc và từ trên long Đảo đoạt được thêm hai thú hồn của Man tộc Thanh Niên Khải Áo Na Lý là Thần Lang hồn và Ác Hồ hồn. Tổng cộng có năm cái, đáng tiếc là hắc không chịu nghe lời khuyên, tại bình nguyên Xích Huyết hiểm tử hoàn sinh, mặc dù tránh được một kiếp nhưng Thần Lang hồn lại thay hắc chịu chết. Nửa năm trước, hắc sắp đột phá vào Thức Tàng cảnh giới, nhưng vất vả cực nhọc tận lực mà không làm được. Đi tới Thánh Sơn hắc mới thu được một cái cổ thú hồn, luyện vào cơ thể, ngũ hồn hợp nhất mới đột phá được Thức Tàng cảnh giới. Nói tóm lại, bây giờ Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân cũng không yếu hơn Tiêu Thần là mấy. Tiêu Thần biết con đường tu luyện của hắc mới cảm thán, chưa có ai được trời cao ưu đãi cả. Ở tại nơi hoang tịch này lại có một người có Thức Tàng cảnh giới, mà tại bên ngoài lại không có chút danh khí nào cả, Sâm Lâm tộc và Man tộc trong cương vực lại càng không biết có bao nhiêu tên quái thai như vậy. “Mấy tháng trước, ngươi đến đây đã tìm được thứ ngươi cần, bây giờ không cần phải theo ta mạo hiểm, tâm ý của ngươi ta nhận.” Ngưu Nhân lắc đầu nói: “Không có người thì ta cũng phải đi vào Thánh Sơn một lần nữa. Cách tu luyện của Man tộc cùng các người bất đồng, nhất định phải có một cái thú hồn có tiềm lực vô hạn mới luyện được đến Cực Trí cảnh giới. Ta mặc dù ngũ hồn hợp nhất, nhưng chỉ có một cái thú hồn mà ta thu thập được tại Thánh Sơn là mạnh. Nhưng mà cũng không phải là thú hồn có tiềm lực lớn, lúc này có thể hợp với ta nhưng sau này chắc chắn sẽ liên lụy đến ta. Bởi vậy ta mới đi theo ngươi vào tìm được một thú hồn bản mệnh đích thực hợp với ta.” Không cách nào khuyên can, Tiêu Thần cũng không nói gì thêm. Nam nhân chính là vậy, một câu nói là đủ rồi. Hai người đi tới chân núi liền cảm giác

được sự ngột ngạt và kinh khủng. Khi đến gần thì nhìn về phía đám ngũ sắc lượn lờ lại không giống quan sát từ chốn xa. Những ráng ngũ sắc đó tất cả đều ở trên cao cách xa Thánh Sơn. Còn xung quanh Thánh Sơn cảnh vật thê lương và hoang tàn, chẳng có chút tráng lệ nào cả. Ngưu Nhân nói: “Mấy lão tể tự của các bộ lạc nói rằng năm đó Tổ Thần triều Toại Nhân tế luyện Thiên Địa Đồng Lô không thành mà ruồng bỏ nó ở nơi này. Nếu thành công thì thế giới này sẽ phát sinh biến hóa trời long đất lở. Dù sao truyền thuyết nói Đồng Lô của Tổ Thần có thể luyện hóa thiên địa! Không biết nguyên nhân vì sao Thánh Hồn bất diệt cường đại lại như con thiêu thân nhảy vào, đến bây giờ cũng không ai có thể nói rõ.” Sương mù lảng vảng. Dưới chân núi Thánh Sơn hoang vu, mặt đất xám có hắc khí nhẹ thoát ra. Tiêu Thần không thể không phát ra hộ thể cương khí bảo vệ mình. Đi về phía cự sơn được hơn ba trăm thước, không giống như leo núi mà là đi trên đất bằng nào đó. Bởi vì Thánh Sơn quá hùng vĩ, quá cao lớn nên mới có cảm giác như vậy.

Không bao lâu, bọn họ đã lên cao được hơn ngàn thước, bắt đầu tiến nhập vào khu vực nguy hiểm. Thịnh thoảng có một đám sương mù huyết sắc bay đến, phủ lên bọn họ một mảng bóng râm lớn, còn có mùi huyết tinh rõ ràng. "Phía trước rất nguy hiểm. Lần trước ta nhân tiện dừng lại ở chỗ này." Trong Thiên Địa Đồng Lô này đã ngẫu nhiên phát sinh cuộc kịch chiến thảm khốc, những hồn phách cường đại chiến bại thường bị truy đuổi chạy trốn xung quanh. Lần trước Tiểu Bàn Tử tại chỗ này ôm cây đợi thỏ theo phương pháp mà lão tể ti đưa cho nên thu được thú hồn cường đại đã lạc mất bản thể. “Đừng lên tiếng!” Tiêu Thần nghe được âm thanh di chuyển kỳ quái, vội hướng Ngưu Nhân nhắc nhở. Còn Hắc Long Vương đã sớm đề phòng. Lúc đầu, âm thanh vọng lại rất nhỏ, sau đó càng ngày càng lớn, cuối cùng như long trời lở đất. Trong tiếng ầm ì vang dội hết mức như là con sóng lớn vừa phá vỡ đê mang theo đất đá đập vào cự sơn. “Chết ta rồi! Chạy mau” Ngưu Nhân kéo Tiêu Thần lên lưng Tiểu Hắc xoay người bỏ

chạy. Trên núi, một cơn sóng lớn màu đen mang theo khí thể long trời chuyển đất ập xuống. Sát khí vô tận, uy thế ma quái ngập trời giống như là do một con đại yêu ma có một không hai gây ra sóng gió. “Ta khát, đây tuyệt đối là đại chiến của siêu cấp thánh hồn. Đừng nói chúng ta mà ngay cả mấy lão nhân ở Tịnh Thổ chưa chắc đã chống đỡ được.” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân giọng đã nghẹn ngào nói: “Sao lại xui như vậy chứ!” Con sóng màu đen vô tận che phủ một nửa bầu trời mà ngăn cản hết thấy, còn có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có mấy con quái vật dữ tợn đang kịch chiến. Đó là cỡ nào lực lượng, nó làm cho Thánh Sơn cũng phải rung động lên. Phải biết rằng đây là Thiên Địa Đồng Lô do Tổ Thần triều Toại Nhân tế luyện ra. Lực lượng bình thường cũng không làm cho nó mảy may rung chuyển. “Chuyển hướng, nhanh!” Tiêu Thần hô lớn. Nếu như cứ thẳng hướng chạy xuống dưới thì cho dù như thế nào cũng không nhanh hơn được con sóng như cơn hồng thủy ngút trời này. Hắc Long Vương như một tia chớp chỉ lưu lại một dải ô quang (sáng đen) thật dài, quay đầu hướng về phía bên phải chạy đi. Tốc độ của rồng đại biểu cho cực hạn tốc độ. Mặc dù Tiểu Hắc còn nhỏ nhưng tốc độ của nó cũng không thể coi thường. Nguy hiểm và nguy hiểm, làn sóng đen lớn vô tận lướt qua sát người bọn Tiêu Thần, mấy cái hồn phách thật lớn và dữ tợn như người khổng lồ bên trong sóng năng lượng màu đen vẫn không ngừng chiến đấu kịch liệt. “Trời ạ!” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân hét lên một tiếng kinh hãi nói: “Ta vừa mới thấy một con bạo long! Lại còn có cả long hồn, thật không thể tin được. Lại còn có cả mấy Thánh hồn cường đại như thế nữa! Nếu như ... ta có thể tế luyện một cái hồn phách Vương tướng như vậy, ha ha ... tương lai của ta không là mộng nữa!” Đôi mắt đen nhánh của Hắc Long Vương cũng nhìn không chớp vào cơn sóng màu đen mang năng lượng vô tận vừa mới đi qua, hiển nhiên là cũng thấy được long hồn. “Lấy thực lực của người bây giờ thì không cách nào khống chế được hồn Vương tướng. Nếu như có thể tìm được một cái hồn thú vương có tiềm lực cường đại vậy là đủ rồi. Tu luyện phải dựa vào chính mình thôi” “Đạo lý này ta biết, ta chỉ là nói thế thôi mà.” Nói tới đây Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân biến sắc nói: “Không tốt, bọn chúng lại đánh trở lại đây.” Đường xuống núi bị cắt đứt, mà mấy cái thánh hồn kinh khủng

không tưởng tượng nổi đã tạo nên con sóng năng lượng màu đen vô tận lại hướng phía họ quay cuồng mà đến. Tiêu Thần muốn dẫn Ngưu Nhân lên cao, nhưng lại phát hiện không có khả năng. Trên cao toàn những vòng sáng lấp lánh đủ màu, mặc dù còn cách Thánh Sơn một khoảng nhưng mà giống như không gian bị giam cầm, không cách nào bay lên. “Không có cách rồi, cứ xông lên núi đi!” “Được, Tiểu Hắc, nhanh thêm chút nữa!” Hướng về phía đỉnh Thánh Sơn không nghi ngờ là càng thêm nguy hiểm. Càng lên cao, thánh hồn cường đại sẽ càng nhiều. Đột nhiên, Tiêu Thần thấy được một mảng xanh biếc hiện ra phía trước liền hô lên: “Phía trước có ốc đảo, trốn nhanh vào đó!” Vùng ốc đảo trên ngọn núi cổ hoang vu này tất nhiên là chưa chắc đã tốt. Vừa rồi nó không bị con sóng năng lượng màu đen phá hủy đã đủ để nói lên sự nguy hiểm của nó. Bởi vì lúc này quá khẩn cấp nên Tiêu Thần cũng không có biện pháp, chỉ có thể lo lắng trốn khỏi nguy hiểm phía sau, hơi đâu mà có thời gian để mà lo lắng điều này. Đây là một mảnh rừng rậm rất an tĩnh, cây cối thụ rợp trời. Mỗi gốc cũng phải mười mấy người ôm, cũng không biết đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng. Sự yên tĩnh đến đáng sợ. Phía sau mặc dù con sóng năng lượng đen cuộn cuộn, nhưng nơi này một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, làm cho người ta cảm thấy phi thường cô đơn cùng sợ hãi. Sau khi tiến vào, Tiêu Thần mới phát hiện con sóng năng lượng đằng sau lưng đi vòng qua mà không tràn vào ốc đảo. “Nơi này rất kỳ dị! Máy cái siêu cấp thánh hồn cũng không lấn vào mà đi vòng qua, chúng ra tốt nhất là đi ngoài thôi.” Ngưu Nhân sắc mặt không tốt lắm, tại nơi cực kì yên tĩnh như thế này hẳn dường như có thể nghe được tiếng run rẩy của linh hồn mình. “Đúng, tốt nhất là rời đi.” Tiêu thần cũng có dự cảm không tốt. Có điều Hắc Long Vương không biết tại sao, toàn thân phát ra trận trận ô quang, nghịch lân (vảy ngược – tử huyết của rồng) dưới cổ cũng mở ra. Đôi mắt bắn ra hai đạo quang mang đáng sợ, cắm đầu hướng vào trong sâm lâm mà chạy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

Chương 218: Đại Địa Huyết Mạch

Chương 218: Đại Địa Huyết Mạch Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Hắc Long Vương như một tia chớp lao về phía trước, Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân tất nhiên không thể bỏ nó chạy một mình, Tiêu Thần thì không do dự tiến vào. Rừng sâu không hề có một âm thanh, sự tĩnh lặng khiến cho người ta sợ hãi. Ngoài tiếng gió do mình chạy gây ra thì không hề có bất cứ một chút âm thanh nào khác. Áp lực trầm trọng tác dụng lên tâm thần của Tiêu Thần và Ngưu Nhân khiến họ có cảm giác muốn hét lên. Trong rừng sâu luôn có một luồng áp lực vô hình khó lòng tưởng tượng nổi. Nếu như bị khốn lâu dài tại đây chắc chắn sẽ khiến người ta phát điên. “Tiểu Hắc, Ngươi làm sao vậy?” Ngưu Nhân nhận ra được có cái gì đó không ổn. Hắc Long Vương không thèm để ý đến họ mà tiếp tục tiến nữa vào trong rừng thẳm. Đi được khoảng một dặm thì Hắc Long Vương dừng lại trước một gốc cây cổ thụ cực lớn. Xung quanh là vô số hài cốt trắng lóa như tuyết xếp chồng lên nhau thành một ngọn núi nhỏ. Tiêu Thần và Ngưu Nhân giật mình. Bọn họ thấy một bộ long cốt rất lớn, rất giống hài cốt của Tổ Long nằm uốn quanh gốc cây cổ thụ hơn mười người ôm làm thành một vòng trắng hếu. Nếu như kéo dài ra thì độ dài ít nhất cũng phải đến trăm thước. Cái đầu của Tổ Long ngẩng cao, cho dù đã chết cũng không chịu cúi xuống. Bộ xương quanh thân nhiều chỗ đã hư hại, còn có hơn mười chỗ đã gãy hoàn toàn. Chắc chắn là trước khi chết nó đã bị trọng thương nghiêm trọng, chắc là bị chặt thành mười đoạn mà chết. Chẳng lẽ đây là một Tổ Long? Tiêu Thần và Ngưu Nhân cùng lộ ra vẻ trịnh trọng. Hắc Long Vương hai mắt đã lờn tròng, quỳ gối dưới bộ xương của con rồng. Phải nói rằng Long Vương rất kiêu ngạo, ngay cả nhìn trời cũng không lễ kính mà lúc này lại

rơi lệ quỳ xuống đã đủ chứng tỏ được sự thương cảm của nó. Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân im lặng không nói gì. Rốt cuộc thì bọn họ cũng đã phát hiện đây là một Long Vương chí cường, mặc dù không tiến hóa thành Tổ Long nhưng cũng chỉ còn thiếu bước cuối cùng. Chỉ có hai chân phía sau là không giống nhau, mặc dù khác vị trí nhưng mà so với Tổ Long thì không khác mấy. Hắc Long Vương yên lặng không nói gì, lặng lẽ bay một vòng quanh bộ hài cốt không biết đã bao nhiêu năm tháng, rồi sau đó há miệng phun ra một luồng ô quang đốt cháy bộ hài cốt. Một ngọn lửa cao tận trời bốc lên nhưng cổ mộc xung quanh lại không hề bị ảnh hưởng. Tất cả hắc diễm hỏa như có linh tính, mặc dù có bao cây rừng xung quanh nhưng lại không mấy may tổn thương chúng. Đúng lúc này thì bộ xương bỗng nhiên biến hóa, hài cốt long vương phát ra quang mang chói mắt rồi thu nhỏ lại rất nhanh. Các vết nứt trên bộ xương cũng khép lại, cuối cùng bộ xương vốn trăm thước chỉ dài còn một thước thì dừng lại lơ lửng giữa không trung. Bộ hài cốt lúc này không còn màu trắng mà lại xuất ra từng đạo quang thái trong suốt óng ánh như viên ngọc được đánh bóng. Nhưng sự việc làm cho Tiêu Thần và Ngưu Nhân kinh dị không thôi diễn ra sau đó. Từ đôi mắt Hắc Long Vương bắn ra lưỡng đạo lãnh điện, hai sừng trên đầu cũng bắn ra hai đạo thần quang trong phút chốc đã bao phủ long cốt. “Leng keng!” Âm thanh vang lên như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ. Một đạo quang mang rạng rỡ chậm rãi chiếu sáng cả ốc đảo, làm cho tất cả thánh hồn ở bên ngoài ốc đảo phát ra tiếng rống rung trời. Rất nhiều hồn phách tụ tập bên ngoài muốn xông vào nhưng lại không dám. Một thanh tuyệt thế bảo kiếm từ long cốt chậm rãi hiện ra. Chất liệu của thanh kiếm tựa như ngọc mà không phải ngọc, cũng hơi giống xương, nhưng long cốt sáng long lanh lại đột nhiên hóa thành phấn tử tả tơi xuống, trên không chỉ còn nhìn thấy thánh kiếm. Hắc Long Vương vô cùng trân trọng quỳ rạp trên đất, thánh kiếm dài hơn nửa thước trên không trung tựa như có linh tính, hóa thành một đạo thần quang bay vào cột sống của nó. “Leng keng!” Lại một âm thanh trong trẻo vang lên, lần này là như bảo kiếm thu vào vỏ phát ra tiếng vang rất chân thật. Trái tim Ngưu Nhân không khỏi nhảy lên vài cái, hẳn rất sợ là Hắc Long Vương sẽ bị chém. “Tiểu Hắc, chuyện gì xảy ra?” Ngưu Nhân

vừa có chút kinh ngạc vừa có chút khó hiểu hỏi. Hắc Long Vương cúi đầu trầm mặc, cuối cùng cũng rống lên vài tiếng: “Nó nói đây là thánh vật của long tộc, chỉ có Long Vương mới sử dụng được, nếu người muốn ...” Hắc Long Vương lại lâm vào trầm mặc. Như thế nào? Tiêu Thần và Ngưu Nhân trong lòng kích động, bọn hắn đồng thời nghĩ đến một loại khả năng, nhưng không thể nào nói ra. Hắc Long Vương đã tin tưởng bọn hắn như thế, mặc dù biết nhưng vĩnh viễn cũng chỉ để trong bụng chứ không dám nói ra. Thánh kiếm biến mất thì các thánh hồn bên ngoài cũng đã giải tán, nơi này lại khôi phục sự tĩnh mịch. “Tại sao nơi này lại bốc lên huyết khí?” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân kinh ngạc nhìn phía trước. Tại nơi long cốt lúc này đã hiện ra một cái động khẩu đen ngòm, vì long cốt bị luyện hóa nên hiện ra, đang phun ra hắc vụ cùng với huyết khí. Hắc vụ lạnh lạnh, huyết khí khiến người ta liên tưởng đến máu tươi nhưng nó lại không có một chút âm sát khí tức, ngược lại còn đích thực có một linh lực oai vệ. Hắc Long Vương đi tới chỗ đó, từ trên sườn Tổ Long trên trán nhẹ nhàng xuất ra quang mang bắn lên huyết khí rồi không ngừng dẫn nó đến bên cạnh mình. Dần dần Hắc Long Vương đã bị bao phủ bởi một mảnh huyết sắc. “Linh khí này rất tinh khiết đó!” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân hưng phấn hẳn lên: “Ta có nghe một lão tổ tự nói là đại địa có linh, đây có thể là Đại Địa Huyết mạch trong truyền thuyết. Nếu là nó ... thì đây là đại cơ duyên của chúng ta.” Tiêu Thần có chút cảm thán, trên đời thật sự có người có vận khí tốt. Như Ngưu Nhân chẳng hạn, vận khí từ đầu đến cuối phải nói là cực tốt. Hắn nghe qua truyền thuyết huyết mạch thì miêu tả cực giống với cảnh tượng trước mắt, có lẽ nơi này là chỗ mà Thiên Địa Đồng Lô giao tiếp với Đại Địa Huyết mạch không chừng. Dù sao đây cũng là nơi mà Tổ Thần triều Toại Nhân tế luyện đồng lô. Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân ngồi xuống bên cạnh cái động sâu không đáy mà bắt đầu tu luyện. Lúc này, Thất Thái Thánh Thụ ẩn trong người Tiêu Thần bắt đầu rung động. Huyết khí đều hướng về phía nó mà tụ hợp, Tiêu Thần cũng nhanh chóng đến bên cái động ngồi xuống đất bắt đầu tu luyện. Thất Thái Thánh Thụ vừa hiện ra, khiến cho huyết sắc tinh khí tuôn ra. Trong bảo thụ như có một lực lượng lạ thường từ Đại Địa Huyết mạch dẫn đi ra không ngừng làm cho xung quanh huyết quang chói mắt, đỏ

thăm một mảnh. Quang mang khởi động làm cho tốc độ hấp thụ linh khí của bọn Tiêu Thần Ngưu Nhân và Hắc Long Vương càng nhanh. Cảnh tượng này rất hiếm thấy, nếu người nào có thiên nhãn chứng kiến cảnh này thì có thể thấy Đại Địa Huyết mạch không ngừng bốc lên, cuộn cuộn hướng về phía bảo thụ mà tụ lại, ba người bên cạnh cũng như được bao bọc trong một tầng huyết khí. Lúc này, thời gian như ngừng trôi, bọn Tiêu Thần cũng đắm chìm vào vô ngã cảnh giới. Không cảm giác được thời gian trôi qua, tất cả lỗ chân lông trên người cũng mở ra, thân mình cùng huyết sắc linh khí như hợp nhất lại với nhau. Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân cũng rất khoa trương, sau khi ngũ hồn hợp nhất thì tạo thành một cái thú hồn quái thai trực tiếp hiện lên phía sau mà điên cuồng hấp thụ Huyết sắc linh khí. Nó là một cái thú ảnh thật lớn, như một tòa tiểu sơn, cao hơn mười thước. Đường nhiên thu hoạch lớn nhất phải nói đến bảo thụ. Huyết quang cuộn cuộn không ngừng giao tiếp với nó và Đại Địa Huyết mạch, cả hai nối thông với nhau, đạt đến một trạng thái cân bằng. Một ngày trôi qua, tiểu thụ cuối cùng cũng lột xác. Một chồi non huyết sắc nhú ra, trông như một viên huyết ngọc trong suốt, sáng long lanh. Phiến thần điệp thứ năm cuối cùng cũng sắp sửa trưởng thành! Nơi đây huyết sắc tinh khí dày đặc, không có cảm giác về thời gian, bọn Tiêu Thần vẫn bất động như núi, tiếp nhận cảnh giới vô dục vô cầu, mà lúc này bên ngoài lại xảy ra biến hóa kinh người. Tất cả cổ mộc cũng phát ra lục quang, khắp nơi như là một viên lục bảo thạch, có không ít hồn phách đến gần nơi này đều bị lá cây quy tụ quây quanh rồi nuốt sạch! Xung quanh đám người Tiêu Thần, các loại cổ mộc như sống dậy, vươn ra các cành cây, rễ cây tựa như tay người bao bọc bọn người Tiêu Thần lại, như là đang hút lấy hồn phách của họ. Có điều, đám rễ cây vừa đến gần thì Thất Thái Thánh Thụ lại phát ra quang mang khiến toàn bộ đám rễ cây nát thành từng mảnh trong phút chốc. Suốt một tháng liên tục, Tiêu Thần và Ngưu Nhân luôn ở trong trạng thái kỳ ảo này, linh khí từ Đại Địa Huyết mạch không ngừng tiến vào cơ thể, cải tạo lại cơ thể của bọn họ. Mà trong một tháng này thì phiến xích ngọc điệp của thánh thụ cũng đã trưởng thành, phát ra huyết sắc long lanh trong suốt như hồng mã não, giống như là thần ngọc. Đến lúc này thì trên thánh thụ đã có mặc ngọc điệp, bạch ngọc điệp,

bích ngọc điệp, kim ngọc điệp, xích ngọc điệp(đen, trắng, xanh, vàng , đỏ)! Năm phiến thần điệp lưu động tỏa ra quang mang dịu dàng mà thần thánh. Phiến thánh điệp thứ năm trưởng thành thì bảo thụ cũng dần mất đi liên lạc với đại địa huyết mạch. Huyết sắc tinh khí cũng không trào lên nữa, khôi phục lại sự yên lặng của rừng thẳm. Thú hồn của Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân từ mười thước cao nay đã phát triển lên đến hai mươi thước, khí thể như núi đè làm người ta có cảm giác bức bách. Một tháng tĩnh tu làm cho Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân trực tiếp từ cảnh giới Nhất trọng thiên đột phá vào cảnh giới Tam trọng thiên! Chỉ một tháng ngắn ngủi, hắn đã đột phá được lưỡng trọng thiên. Mà Hắc Long Vương lại lớn thêm nửa thước, thân mình giờ đã dài hai thước rưỡi. Thực lực hùng mạnh đó là chắc chắn không phải nghi ngờ. Về phần Tiêu Thần thì tỉnh lại sau Ngưu Nhân một ngày, lúc hắn tỉnh lại thì thấy một gương mặt béo núc ních đang ở trước mặt hắn mà cười khúc khích. “Ngưu Nhân, người làm sao vậy?” “Ta ... Hắc hắc ... hà hà ... ta đã tiến vào cảnh giới Tam trọng thiên rồi.” Tiểu bàn tử cười có chút thô lỗ, lại có chút ngu ngu, nhưng rất thành thật và đáng yêu. “Tiêu Thần, người đột phá được bao nhiêu trọng thiên?” “Ta ... tựa hồ rất đặc biệt” Tiêu Thần đã phát hiện ra tình trạng của mình, có chút ngạc nhiên nói: “Rõ ràng ta đang ở từ Nhất trọng thiên đến Tam trọng thiên, nhưng lại không ngừng thay đổi, rất không ổn định” “Làm sao lại phát sinh chuyện này, còn có thể dao động?” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân nói tiếp: “Không phải là chỉ có cao thủ ở Hữu Niết cảnh giới mới có tình trạng như thế sao. Tu vi không ổn định liên tục dao động biến đổi” “Ta cũng không biết, nhưng quả thật là như vậy. Luôn dao động, không ổn định chút nào” Nhưng Tiêu Thần cũng không chán nản, dựa vào loại pháp quyết của hắn mà nói thì dẫn đạo tinh khí của Đại Địa Huyết mạch vào thân thể rồi tu luyện một tháng tiến vào cảnh giới Tam trọng thiên cũng đã là kì tích. Vì càng nhiều huyết sắc tinh khí đi vào thì càng bị các huyết đạo trong cơ thể hắn đoạt lấy. Một tháng thời gian, toàn bộ thất đại huyết đạo đã thần hóa! Thiên Tinh huyết ở khuỷu tay, Dương Quan huyết ở đầu gối, Hoàn Khiêu huyết ở đùi, Hội Âm huyết ở hai chân, toàn bộ ngưng tụ thành ánh sáng chói mắt. Đây là thu hoạch lớn không thể tưởng được. Vậy trên người hắn đã có mười sáu huyết đạo được

thần hóa. Chủ yếu là nằm ở các đốt ngón tay, các huyết đạo nối liền với nhau, giống như đã nối thông toàn thân hần. Trên thực tế, các thần huyết đều có kim tuyến tương liên, phẳng phất hình thành một bộ thần mạch. Đối với một người thì nó là một bộ máy tuần hoàn chưa được hoàn thiện. Mặc dù không giống Ngưu Nhân tiến thẳng vào cảnh giới Tam trọng thiên rồi ổn định lại. Nhưng Tiêu Thần biết hần còn có thể có thu hoạch lớn hơn nữa, hần biết thần mạch hình thành thì lực lượng vô tận ẩn chứa trong cơ thể hần lại một lần nữa sống dậy. Đến lúc đó rất khó để tưởng tượng sẽ phát sinh biến hóa như thế nào. Thánh Thụ Thái Hà không ngừng rung động. Tiêu Thần cẩn thận nâng lên, chứng kiến phiến thần điệp thứ năm trưởng thành khiến hần còn cao hứng hơn lúc biết bảy huyết đạo thần hóa. Một mảnh ngọc điệp còn trân quý hơn một toà kim sơn. Bảo thụ sinh ra phiến ngọc điệp thứ năm quả thật là một chuyện may mắn. Lúc này, Tiêu Thần và Ngưu Nhân mới phát hiện sự đáng sợ của rừng thẳm. Cứ một đoạn thời gian thì rừng già này sẽ phát ra lục quang mãnh liệt chuyên thu lấy hồn phách. Nếu như không có Thất Thái Thánh Thụ thì họ có thể đã chết từ lâu. Đi ra ốc đảo, Tiêu Thần nói với Ngưu Nhân: “Ta không nghĩ người sẽ cùng ta đi mạo hiểm” “Không cần nói nhiều, người chẳng lẽ không thấy ta một lần gặp nguy mà tu vi lại tiến hai tầng sao, như vậy rất đáng giá.” Tiểu Bàn Tử thô lỗ cười nói: “Người hiểu rất ít về phương pháp chiêu hồn của Man tộc tặc tử chứ không được tinh thông như ta. Mặc dù người tìm được một tế đàn cũng chưa chắc đã gọi về được hồn phách tiểu thú Tuyết Bạch” Không cần phải nói nhiều, bọn họ lại tiếp tục lên đường, qua mấy lần hữu kinh vô hiểm, tránh qua mấy địa phương có cường đại hồn lực di động, bọn họ cũng đi thêm được một ngàn thước thì phát hiện một cái tế đàn. Đến trên tế đàn, hai người nhanh chóng bố trí. Thời gian chính là tính mạng, ai biết khi nào bỗng nhiên xông đến một thánh hồn đáng sợ. Từng nét đồ án phức tạp được Tiểu Bàn Tử khắc lên trên tế đàn. Tiêu Thần tóc trắng như tuyết đứng ở giữa tế đàn, tay nâng Thất Thái Thánh Thụ, bắt đầu cầu khẩn gọi về tiểu thú Tuyết Bạch.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 219: Tiến nhập địa phủ

Chương 219: Tiến nhập địa phủ Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Khu vực này chung quanh đều là vùng đất đỏ hoang vu, đất đỏ thẫm như máu. Tế đàn cổ đã rách nát hoang tàn, theo năm tháng trôi qua đã gần như suy sụp sắp biến mất. Tiểu Bàn Tử ở trên tế đàn đã vẽ xong. Tiêu Thần trên tay cầm Thất Thái Thánh Thụ chân tình cầu khẩn, nguyện cho hồn phách đã đi xa sẽ hiện ra trước mắt. Mặc dù không biết Kha Kha thuộc chủng tộc nào. Nhưng ngoài tiềm năng cường đại không thể nghi ngờ, với hồn lực cường đại vô cùng như vậy thì theo lý thuyết sau khi chết rất có khả năng sẽ đi tới Thiên Địa Đồng Lô. Phương pháp chiêu hồn của Man tộc, tuy đã được giảng giải đầy đủ, nhưng dưới sự trợ giúp của Tiểu Bàn Tử (mập mập) Ngưu Nhân, Tiêu Thần đã gắng sức hoàn tất việc chủ trì cầu nguyện xong. Ô ô..... Gần tế đàn Huyết Sắc truyền đến những hồi tru dài kì quái đáng sợ, từng đoàn hồn ảnh nhảy múa từ bốn phương tám hướng tụ tập bay tới. “Hồng rồi, không được, sao lại gọi nhiều hồn phách như vậy?” Tiểu Bàn Tử kinh hô: “Có vấn đề chỗ nào rồi, những cô hồn dã quỷ này sẽ không cho là ta bái tế chúng chứ, chẳng lẽ lại coi chúng ta thành một bữa thịnh yến?” Hồn phách xung quanh tụ tập lại nhanh vô cùng. Trong đó có một hồn phách hình người cao chừng năm sáu thước, lại càng nhe nanh múa vuốt lao thẳng tới tế đàn. Trước khi Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân có phản ứng, Hắc Long Vương đã ra tay. “Leng keng” Âm thanh của tuyệt thế bảo kiếm xuất vỏ, từ trên tế đàn vang lên. Xoẹt. Một đạo thần quang rạch trời hung hăng bổ xuống, trúng ngay hồn ảnh hung ác kia. Trên bầu trời bộc phát một đoàn âm hỏa, hồn ảnh hình người to lớn trong phút chốc đã hơi phi yên diệt (hóa

thành tro bụi). “Leng keng” Âm thanh của thánh kiếm chạm vỏ bao lại vang lên, một đạo kiếm quang lại nhập vào sống lưng Hắc Long Vương. Thủ đoạn như thế, làm cho không chỉ những hồn ảnh này, mà ngay cả Tiêu Thần và Ngưu Nhân cũng giật mình vô cùng. Thánh kiếm của Hắc Long Vương quá mức sắc bén, chỉ sợ bản thân cũng không đỡ nổi. Từ xa lại có cơn gió ma quái mạnh mẽ mang từng trận khí tức huyết sát thối tới. Một cái hồn ảnh khổng lồ hiện ra, toàn bộ hồn ảnh hung ác quanh tể đàn lập tức trốn chạy. “Trời ạ, đó là vật gì vậy?” Ngưu Nhân kinh ngạc há mồm trợn mắt. Một quái vật cao chừng năm mươi thước, xung quanh có từng ráng mây huyết sát đỏ bầm từ xa vọt tới. Không ngờ nó có thể từ trên cao điều khiển đám mây đầy màu sắc mà phi hành. “Ầm ầm” Từ các phương hướng khác có mấy quái vật lớn như vậy điều khiển mây đen bay lại. Trong đám mây có vài con thú giớ trảo (móng vuốt) thật lớn dò xét lộ ra, to như mấy gian phòng ốc vậy. Rõ ràng các thánh hồn cực mạnh từ phụ cận chạy tới, Tiêu Thần và Ngưu Nhân đã bị vây khốn. “Nghĩ thức chiêu hồn không có kết quả sao? Sao hồn phách của Tuyết Bạch tiểu thú còn chưa tới thì đã lại gọi đến mấy cái hồn vương hung ác này?” Tiểu Bàn Tử khóc không ra nước mắt. Tiêu Thần cũng nhú mày, đám lão nhân ở Tịnh Thổ kia nói đúng. Nơi này thật quá nguy hiểm, thực đúng là cử tử nhất sinh. Có điều đúng lúc này, Huyết sắc tể đàn đột nhiên lóe lên từng đạo quyết quang. Không gian vặn vẹo, một thông đạo hắc ám liền hiện ra rành rành. “Nghĩ thức triệu hoán có tác dụng rồi.” Tiểu Bàn Tử kinh ngạc hô lên: “Đây không phải không gian thông đạo sao?” Mà lúc này, ma vân quay cuồng, huyết quang dồn dập, mấy đại quái vật đáng sợ đã tới sát, lợi trảo đã phô thiên cái địa áp xuống. Nếu như bị chụp trúng, tất nhiên sẽ hồn phi phách tán, đây toàn là loại ác hồn trong ác hồn. “Không có cách nào, chả lẽ làm chúng ta không vào được hắc ám thông đạo?!” Ngưu Nhân nói đầy lo lắng. Nhưng mà lúc này, khi sắc mặt họ còn chưa kịp đổi thì cả tể đàn cổ xưa đột nhiên sụp xuống rồi trong phút chốc chìm vào trong đất. Ngay cả hắc ám thông đạo đã cũng chìm luôn xuống đất. Tể đàn rất nhanh sụt xuống như long trời lở đất không ngừng phát ra tiếng ầm ì. Rồi ngay sau đó, mặt đất vốn bị nghiền nát liền chậm rãi khép lại trở thành một mảnh huyết thổ đỏ đậm vuông thành

sắc cạnh hết mức. Mấy quái vật kinh ngạc không thôi bèn nhìn một chút, rồi đề phòng lẫn nhau mà dần lui về phía sau, cuối cùng tự rời đi. Dưới mặt đất, Tiểu Bàn Tử kinh ngạc nói lớn: “Chúng ta đang rơi xuống nơi nào vậy?”

Tiêu Thần yên lặng một hồi mới nói: “Nếu như ta đoán không sai, chúng ta chính thức tiến vào trong Thiên Địa Đồng Lô”. “Người nói đây là bên trong Đồng Lô?” Tiêu Thần gật đầu, nói: “Đúng ra phải như vậy, chúng ta từ ngoài Đồng Lô tiến vào trong Đồng Lô.” “Vậy...” Tiểu Bàn Tử muốn khóc rồi, hăn run rẩy nói: “Người Man tộc chưa từng có kẻ nào dám vào trong Đồng Lô cả, thậm chí truyền thuyết có liên quan cũng rất ít. Bên ngoài đã kinh khủng như vậy rồi, bên trong ... Chúng ta lại còn tiến vào bên trong Đồng Lô nữa...” “Là ai ... muốn mở cánh cửa âm phủ?” Đúng vào lúc này, khi tinh thần đang dao động u ám thì từ không gian của hắc ám thông đạo đi vào lòng đất truyền ra. “Ta chết mất, gặp quỷ rồi!” Tiểu Bàn Tử sợ hãi suýt nữa nhảy dựng lên. Lúc ở trên Long Đảo, ma quỷ chính là cơn ác mộng của bộ tộc hăn. Ma khí hắc ám trước mắt làm cho hăn lập tức liên tưởng đến hồi ức sợ hãi trước kia. “Các người vì sao mở cánh cửa âm phủ?” Tinh thần âm ỉ lại dao động một lần nữa mà vọng đến. Tiêu Thần đáp lại: “Chúng ta dựa vào phương pháp được ghi lại, muốn gọi về linh hồn của một người đã đi xa” “Chỉ có tế đàn gần Thiên Địa Đồng Lô mới có thể trong thời gian ngắn nhất mở ra cánh cửa âm phủ. Đã nhiều năm qua, có rất ít người dùng tế đàn này rồi.” Lúc này Ngưu Nhân rốt cục mới tỉnh táo, mở miệng nói: “Man tộc cho đến giờ có dùng lại cũng không phải để mở cánh cửa âm phủ.” “Ta biết họ dùng làm gì, tế luyện thú hồn...” Tiêu Thần tỉnh táo hỏi: “Người là ai?” “Ta là một vong hồn đã lang thang trong bao năm tháng vô tận” “Vậy không phải là quỷ hồn sao? Cùng những cường đại hồn phách ở ngoài đồng lô có gì khác?” Sau một hồi trầm tĩnh, không gian thông đạo bên kia vọng đến một tiếng thở dài cô đơn, tinh thần dao động một lần nữa truyền đến: “Một lần sa vào hắc ám, trọn đời khó thoát ...” “Có ý tứ gì?” Ngưu Nhân hỏi. Lại một hồi tĩnh mịch rất dài trôi qua, âm hồn trong hắc ám thông đạo hỏi ngược lại: “Các người có tin là có âm phủ địa ngục, có luân hồi không?” “Chẳng lẽ không có sao?” Ngưu Nhân cũng hỏi ngược lại. “Nếu như nói có, thì các người bây giờ cũng đang ở âm phủ địa ngục rồi.”

Vong linh lạnh lẽo đáp lời. “Đây không phải là bên trong Thiên Địa Đồng Lô sao, như thế nào lại là âm phủ địa ngục?” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân phản bác. Tiêu Thần lại giật mình lạnh tóc gáy, vô cùng khiếp sợ hỏi: “Chẳng lẽ nói Tổ Thần triều Toại Nhân tế luyện một tòa Thiên Địa Đồng Lô, thật ra là muốn tế luyện một tòa âm phủ địa ngục?” Lão vong hồn thở dài một hơi, nói: “Vài lĩnh vực đại hắc ám đang hỗn loạn vô cùng, rơi vào trong đó suốt đời sẽ khó trở về dương gian. Tổ Thần muốn đặt ra quy tắc thiết lập trật tự, bởi vậy mới có chuyện tế luyện chung Thiên Địa Đồng Lô vào vài đại hắc ám lĩnh vực, có thể nói là việc chấn động thiên cổ. Nhưng mà cuối cùng tế luyện ... Ai!” “Chúng ta xuống địa ngục rồi. Chúng ta tiến vào âm phủ rồi, chúng ta... sẽ không chết chứ?” Ngưu Nhân kêu lên. “Đây là âm phủ đảo ngược, thông đạo liên kết với vài đại hắc ám lĩnh vực đã bị đóng rồi” Lão vong hồn nói lạnh giá: “Nhưng mà một khe hở giữa âm phủ đảo ngược và không gian hắc ám do các người mở ra, nó sẽ rất nhanh bị phong bế lại.” “Phía bên kia của người là dạng không gian như thế nào?” “Là vùng đất hắc ám chỉ thích hợp cho linh hồn ẩn cư. Lực lượng dương tính rất khó giữ lại mà toàn bộ trôi đi, chỉ còn lực lượng có tính chất thuần âm. Nếu như muốn trở lại dương gian bên các người, kết quả hơn phân nửa là hôi phi yên diệt. Rơi vào hắc ám, thân khó quay về. Trừ phi tu luyện đến mức đặc biệt cường đại, mới có khả năng nghịch chuyển đi ra.” “Nhưng là ... rõ ràng có truyền thuyết thập điện Diêm vương mà!” Tiêu Thần vô cùng khó hiểu. “Đó là không gian âm phủ lý tưởng của Tổ Thần triều Toại Nhân, đã bị người đời sau truyền đi sai ý rồi ...” Tin tức này vô cùng rung động, Tiêu Thần cảm giác khó mà tin được. Nói như vậy lần trước Kha Kha cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương tranh đấu, bị đánh vào luân hồi, chẳng phải là bị đẩy vào hắc ám lĩnh vực này? Nói như thế, tiểu tử kia quá cường hãn rồi! Dĩ nhiên có thể tồn tại ở vùng đất hắc ám chỉ có lực lượng âm tính lâu như vậy, rồi bình yên vô sự trở về. Trách không được sau khi trở về thì bão tố nổi lên, khẳng định nó đã hứng chịu không ít khổ đau. Lão vong hồn tựa hồ đã lâu không cùng người nói chuyện, chủ động nói: “Đạt tới trường sinh cảnh giới, đối với mấy vấn đề này tự nhiên sẽ hiểu rõ, bởi vì bọn họ phải va chạm vào lĩnh vực này.” Ngưu Nhân cũng có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách

Thánh Sơn tụ tập vô số hồn phách cường đại, nguyên lai là âm phủ đảo ngược này đúng là có lực hấp dẫn tự nhiên với bọn chúng.” Chính lúc này, âm thanh ừ ừ truyền đến, thông đạo giữa hắc ám lĩnh vực cùng âm phủ đảo ngược đã muốn đóng lại. “Chúng ta mở ra thông đạo, là vì gọi về một tiểu thú tên là Kha Kha, như thế nào lại là người...” “Ta trùng hợp ở bên cạnh thông đạo mà thôi Nếu như các người thường dùng tế đàn kia mở ra thông đạo này thì cứ đến nói chuyện phiếm với ta. Ta có thể giúp các người tìm hiểu...” “Àm” Hắc ám thông đạo đã hoàn toàn phong bế. Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân có chút ngẩn người, làm sao ra ngoài đây? Phía trên phẳng phất có vô tận hư không, căn bản không có tầng đất. Cái Thiên Địa Đồng Lô này như tạo thành một mảnh thiên địa phẳng phất vô biên vô hạn, âm u, sương mù lảng bảng di động, vô cùng u ám kinh khủng. Hướng lên trên không có đường về, bọn họ không thể không tìm kiếm quanh Thiên Địa Đồng Lô theo lương để tìm đường ra. Chỉ là, có thể tìm được nơi nào. Dẫm trên đám hài cốt vô tận đi vài ngày cũng không có chút phát hiện, càng không thấy điểm cuối. Nơi này tựa hồ như một thế giới độc lập. Ở chỗ này đụng phải không ít ác hồn lang thang. Nếu như không phải có ánh sáng thánh khiết của Thất Thái Thánh Thụ bảo hộ, đám Tiêu Thần sợ đã sớm là hài cốt vô tồn rồi. Ngày thứ bảy, nhóm Tiêu Thần phát hiện ra một khu đồ nát. Tiếp tục tiến vào, tới một cổ điện vô cùng hùng vĩ đã bị tàn phá, hai người một rùng đều cảm giác vô cùng sợ hãi. Ở giữa đại điện trôi nổi một chiếc ghế bằng xương, bên trên chiếc ghế có một khối khô lâu (xương) trắng nhợt ngồi ngay ngắn. Chứng kiến bọn họ tiến vào, thần quan trong hốc mắt khô lâu liền sáng lên, nhìn về phía bọn họ. “Người... là ai?” Ngưu Nhân thối lui mấy bước “Sở Giang Vương, thập điện Minh vương” Tinh thần dao động rõ ràng truyền vào trong lòng bọn Tiêu Thần làm bọn họ hít một hơi khí lạnh. Đợi sau khi bọn họ đỡ khiếp sợ, Sở Giang Vương run rẩy ném một cái Âm Mộc lệnh, nói: “Nơi này có một phong thư cho Tiêu Thần người đó ... thư cầu cứu” Tiêu Thần khó hiểu nhất Âm Mộc lệnh trên mặt đất, lập tức như bị sét đánh, lớp trên có một dấu vết móng vuốt nhỏ méo mó, cùng với ấn ký do Kha Kha nghịch ngợm ấn bậy có vẻ giống như đúc.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 220: Thiên Địa Đồng Lô đích thực

Chương 220: Thiên Địa Đồng Lô đích thực Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
Eclipse Nguồn: 4vn.eu

Âm Mộc, có linh tính cực cao là loại cây rất hiếm có khó gặp. Bất kể là để luyện thuốc trường sinh bất lão, hay là chế tạo tuyệt thế thần binh, chỉ cần để vào một chút Âm Mộc đều có thể gia tăng xác suất thành công đáng kể.

Truyền thuyết nói Âm Mộc sinh trưởng tại âm phủ, trăm năm lớn một tấc, ngàn năm cao một thước, vạn năm chỉ một trượng cao. Khi cao một trượng có màu đỏ sậm như màu mã não, ba trượng cao lại trong suốt như tử toản, năm thág càng lâu linh tính càng nồng đậm.

Có điều chính là Âm Mộc trong truyền thuyết cũng rất ít thấy, càng không nói đến huyết mã não trong suốt cùng tử sắc ngọc bích. Miếng Âm Mộc nhỏ tầm bàn tay, toàn thân trong suốt sáng long lanh, như một khối ngọc bích màu tím bình thường. Nếu như không phải vẻ ngoài lúc ẩn lúc hiện vòng tuổi không rõ, rất khó làm cho người ta tưởng tượng đây là mộc chế. Cầm vật nặng khác thường trong tay, Tiêu Thần cẩn thận ngắm nhìn. Không sai, mặt trên thật rõ ràng thấy được dấu móng tay nhỏ méo mó xiêu xiêu vẹo vẹo chính là của tiểu thú Kha Kha lưu lại. Trong thoáng chốc hấn lại lần nữa cảm ứng được khí tức của tiểu thú. Công dụng lớn nhất của cực

phẩm Âm Mộc lệnh tại âm phủ đó là dùng để truyền tin. Khắc viết văn tự này nọ vậy tuyệt đối là lãng phí, chủ yếu là dùng để lưu lại dấu ấn tinh thần, truyền tải chân thật mọi biến động của tinh thần. Tiêu Thần dụng tâm để cảm ứng, "Linh ứng" mọi dao động tinh thần trong Tử Toàn Âm Mộc. Những dao động đến từ bên trong Âm Mộc vô cùng kịch liệt giống như thanh âm đích thực vọng ra. Nhưng lại chỉ nghe âm thanh cầu cứu vô cùng ồn ào của người khác chứ không có âm thanh của tiểu thú, sự xung khắc đầy vẻ đe dọa lộn xộn với nhau. Xa xa thậm chí còn có âm thanh của tiếng kêu thảm thiết. Từ trong Tử Toàn Âm Mộc truyền đến một thế giới hỗn loạn như nồi nước sôi đang bốc lên sùng sục làm cho Tiêu Thần có cảm giác vô cùng lo lắng. Kha Kha tựa hồ đang ở hoàn cảnh vô cùng loạn lạc, tình hình đáng lo ngại. Kì quái như thế nào lại không nghe thấy tiếng của tiểu thú tuyết trắng? Đây không phải là tin cầu cứu của nó sao? Nghĩ tới đây Tiêu Thần không khỏi có chút nghi hoặc, phong thư này tại sao lại rơi vào tay Sở Giang Vương? Hiển nhiên mọi thứ trước mắt này đều khiến Tiểu mập mập (Bàn Tử) Ngưu Nhân chăm chú. Sở Giang vương, một trong Thập Điện Diêm vương truyền thuyết đang ngồi ngay ngắn trên ghế Bạc Cốt Bảo Y trôi nổi trong không trung. Gần ngay trước mắt hắn ở trong cổ điện như thế thì làm sao lại không khiến cho hắn thấy kinh ngạc và khiếp sợ cơ chứ? Thập Diêm vương của Âm phủ là truyền thuyết xâm nhập lòng người. Điều này ngay cả tiểu hài tử đều biết chuyện, Tiểu Mập Mập nhìn khối bạch cốt khô lâu này, cảm giác có chút sờn gai ốc Mặc dù lão âm linh có nói qua. Tổ thần triều Toại Nhân tế luyện địa ngục âm phủ thất bại, nhưng dù sao thật sự luyện ra Thiên Địa Đồng Lô thì mặc dù thất bại trong gang tấc cũng đã là có chút thành quả. Nếu như Bạch Cốt khô lâu trước mặt không có nói sai thì cũng đã là sự quái dị lớn lao rồi! " Người..... Có thật là Sở Giang vương?" Ngưu Nhân cố gắng duy trì trấn tĩnh. " Hắc hắc....." Toàn thân bộ khô lâu trắng nõn như ngọc truyền ra âm của tinh thần dao động vù vù, phảng phất như có một trận âm phong thổi qua cổ điện hoang tàn. Khí tức lạnh lạnh làm cho nhiệt độ trong đại điện đột nhiên giảm xuống. Trong hốc mắt khô lâu. hai đạo thần quang như sao băng chiếu qua đại điện mờ tối. Có một cổ uy áp khó tả thốt lên: " Âm phủ cuối cùng mặc dù không thể hình

thành, nhưng mà Sở Giang vương thì không phải ai cũng có thể giả mạo." Thập điện Diêm Vương trong truyền thuyết quản lý mọi linh hồn không nổi danh bởi chiến lược. Thậm chí còn có lời đồn bọn họ coi như dùng chiến lược là tương đương như tự hạ thấp bản thân. Đương nhiên nói vậy cũng phải xem là so sánh với kẻ nào. Còn với hai chàng trai hậu thế trước mắt này mà nói thì đó tuyệt đối vẫn là cao thủ đáng sợ. Ngưu Nhân lạnh buốt sống lưng, thể này thật đúng là gặp Tổ tông tái thế rồi! Hắn không tự chủ được mà lui thêm về phía sau vài bước. Hắc long vương vẫn không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt phát ra hai đạo quang mang lạnh lẽo chăm chú nhìn Sở Giang vương đang ngồi ngay ngắn trên Bạch Cốt Bảo Y đang trôi nổi. Tiêu Thần mặc dù cũng rất giật mình, nhưng nhiều hơn vẫn là mỗi nghi hoặc. Hắn cảm giác trên cơ thể Sở Giang vương có một cỗ khí tức quen thuộc. Cái loại dao động linh hồn này giống như đã từng quen biết. Trong thoáng chốc. Hắn cảm giác được Sở Giang vương cùng Tần Nghiễm vương, Diêm La vương, Luân Hồi vương mà hắn tự phong có dao động tinh thần giống nhau khác thường, phảng phất như cùng một loại. Điều này làm cho hắn vô cùng kinh ngạc. Nhưng lúc này cũng không phải thời điểm để tra xét, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn muốn hỏi. " Ta tin tưởng ngài là Sở Giang vương trong truyền thuyết. Tiêu Thần bái kiến Diêm vương." Dứt lời, hắn liền thi lễ rồi thật nghiêm túc và thành khẩn hỏi: "Thỉnh Diêm Vương cho biết Âm Mộc lệnh rốt cuộc làm thế nào lại được chuyển đến tay ngài?" " Lí tưởng âm phủ của Tổ Thần triều Toại Nhân mặc dù thất bại trong gang tấc, nhưng dù sao đã thành hình. Trên danh nghĩa Thiên tử âm phủ thì ta ít nhiều vẫn phải dẫn đường cho một ít vong hồn. Đại quý tiểu quý trong tay mặc dù không nhiều lắm, nhưng mà cũng có mấy tên. Âm phủ này cùng mấy Hắc ám lĩnh vực ngay cả khi bị phong bế nhưng vẫn có thể truyền chút tin tức khi cần". " Thỉnh Diêm vương kể lại rõ ràng chi tiết" Bạch Cốt Bảo Y trong không trung chậm rãi lượn một vòng quanh cổ điện, cuối cùng quyết định dừng giữa đại điện, Sở Giang vương truyền ra dao động tinh thần: " Các người đi Cửu U đài đi." " Cửu U đài ở nơi nào?" " Ra khỏi Sâm La điện cứ đi thẳng về phía trước. Với tốc độ của con Hắc Long này mà nói, nửa tháng sau hắn là có thể thấy đài Thông U như một tòa núi. Trên đường đi nên

tránh những vong hồn, có mấy ác hồn trong âm phủ không người nào có thể trị. Nếu như đụng với những chỗ không biết trong âm phủ thì nên tránh đi thật xa, một vài chỗ dưới này đến ta cũng muốn tránh" Tiêu Thần bái tạ, mang theo Tiểu mập mập đã có chút ngây ngốc đi ra khỏi đại điện. Khi tới cửa điện hần đột nhiên ngừng lại rồi hỏi:" Thập Điện Diêm Vương đều ở tại âm phủ sao?" Sở Giang vương rõ ràng sửng sốt rồi lắc đầu, dao động tinh thần có chút thương cảm nhộn nhạo mà nói:" Có lẽ chỉ còn lại có chính ta" Tiêu Thần trong lòng lại động nói:" Ta từng gặp qua tại Long đảo ba khối khô lâu, khí tức của bọn họ cùng ngài giống nhau đến kinh ngạc" " Chín vị Diêm Vương âm phủ khác sao? Đây là điều khó có khả năng ! Đến như Tổ Thần triều Toại Nhân mà sinh tử chưa biết, thì càng không nói tới bọn họ. Năm đó ta ta từng tận mắt thấy bọn họ hình thần cụ diệt " Sở Giang vương vô lực phát phát tay, mặc dù chỉ là một bộ bạch cốt (xương khô), nhưng Tiêu Thần lại rõ ràng cảm giác được lão có cảm giác kiệt lực nói không nên lời. Dường như nhớ lại câu chuyện thương tâm xưa cũ nên không muốn nói chuyện nhiều. Cả đám Tiêu Thần cáo lui. Đi ra khỏi đại điện tối mờ mờ, Hắc Long Vương phóng vội như chớp cho đến đi ra ngoài mấy trăm dặm thì Ngưu Nhân mới thở phào một cái mà than:" Khó mà tin nổi cứ như ở kiếp khác vậy, chúng ta rõ ràng đã tiến vào âm phủ, vừa mới rồi lại đi một chuyến đến điện Sâm La. Cái này mà nói ra thì ai cũng không tin. Ta hiện tại thật sự có điểm hoài nghi, có lẽ khi tể đàn cổ kia rơi xuống Thiên Địa Đồng Lô thì liệu có phải chúng ta đã chết hay không?" Tiểu Mập Mập vẻ mặt rất nghiêm nghị, thực nghiêm túc. Điều này làm cho trong lòng Tiêu Thần thoáng sinh ra một nỗi hoài nghi. " Là Quỷ thì không có bóng" Tiêu Thần cười chỉ chỉ, ánh sáng của Thất Thái Thánh Thụ tỏa ra từng chùm, như cành nhỏ mang điềm lành hiện lên trong hai tay Tiêu Thần để lại sau lưng bọn họ những bóng hình run rẩy. " Nói thế thì là ta suy nghĩ nhiều quá" Ngưu Nhân thật thà cười, nói:" Ta cũng chưa sống được là bao, thế giới trên kia thiếu ta thì còn gì thú vị nữa" " Đúng vậy, mặt trời hàng ngày còn phải chờ người rồi mới đi, mỗi đêm trăng sao đợi người để tỏa sáng tới đây." Đúng lúc này, Hắc Long Vương đột nhiên ngừng lại. Từ cực nhanh đến đứng yên khiến suýt nữa Tiêu Thần và Ngưu Nhân từ trên lưng

lộn nhào xuống. Trong địa phủ mờ mờ ảo ảo như dưới ánh sáng ban đêm phảng phất được bao phủ bởi lớp sương mù đen. Cho dù mờ tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy đằng xa thấp thoáng hư ảo một kiến trúc có khí thế hoành tráng xứng đáng được gọi là những dãy cung điện. Nơi đó mặc dù thoát nhìn thì hoàn toàn tĩnh mịch, nhưng lại phát ra một dao động yếu ớt làm cho trong lòng người ta cảm thấy bị đè nén. Ngưu Nhân nói nhỏ: " Chỗ này nhất định là một người tàn nhẫn, đại diện lại có khí phái như vậy, e là chỗ tổ tông còn sống nào đó ở." Tiêu Thần gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Sở Giang vương từng báo cho bọn họ, nếu thấy cung điện, gặp động phủ thì nhất định phải đi vòng qua. Bọn họ không dám bỏ ngoài tai. Lập tức Hắc Long Vương như một đạo ô quang (chớp đen) lượn vòng quanh hơn mười dặm mới vượt qua chỗ đó. " Chỗ vừa rồi tuyệt đối phải là Tổ tông của Quỷ. Chỉ cách điện Sâm La của Sở Giang vương chưa đến nghìn dặm, hiển nhiên không thềm nhìn đến Minh Vương" Tiêu Thần tỏ vẻ đồng ý, âm phủ so với bọn hắn tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều. Căn bản là không có quy tắc trật tự, có thể phỏng đoán đây là một thế giới hỗn loạn đáng sợ. Liên tục bảy ngày đêm Tiêu Thần tránh né hơn mười pháo đài cổ kính ảm đạm, cung điện, động phủ, lại càng gặp được hằng hà sa số cô hồn dã quỷ. Nếu như không phải có sự tồn tại của Bảo Thụ thì e là bọn họ đã bị đám Quỷ Hồn này xé xác từ lâu. Ngoài ra, âm khí dưới địa phủ rất nặng, mặc dù không có không gian Hắc ám quái dị như lời lão Âm Linh nói, nhưng thời gian dài cứ ở lại tiếp cũng sẽ gây thương tổn cực lớn cho thân thể. Nếu không phải có Thất Thái Thánh Thụ bảo hộ thì bọn họ rất khó tiếp tục cầm cự. Ngưu Nhân trong lòng có nghi hoặc nói: " Lúc đầu chúng ta trên mặt đất phát hiện thấy Đại Địa Huyết mạch là từ dưới này ra, hẳn là từ dưới đất phun lên. Nhưng mà phía dưới là địa tào âm phủ thì làm sao có thể có được linh khí như vậy chứ?" Tiêu Thần lắc đầu, nói: " Khó mà nói, cái này đúng ra cũng không phải có nghĩa là từ dưới đất phun lên. Đây hẳn là một mảng Thiên Địa đại thế giới, là một không gian bao la thực sự nào đó" Ngưu Nhân suy nghĩ một chút rồi tỏ vẻ đồng ý, Hắc Long Vương mặc dù mỗi ngày chỉ có bay một nửa thời gian, nhưng là có thể hình dung mỗi ngày hàng vạn dặm, tốc độ có thể nói nhanh như chớp. Như thế, cứ đi một hướng suốt bảy ngày thì đã hơn

bầy vạn dặm đường. Nhưng ở âm tào địa phủ này cũng chỉ có thể dùng cách nói " một đoạn đường" để hình dung mà thôi. Xem ra có vẻ thật sự không phải là đang ở dưới đất nữa. Tiểu mập mập Ngưu Nhân cảm thán:" Tổ Thần triều Toại Nhân quả thật thần thông vô biên. Lại còn tế luyện ra một không gian mênh mông vô bờ, một địa phủ vô tận không ranh giới" Một Thiên Địa Đồng Lô bao hàm cả một thế giới đích thực! Ngày thứ mười, đám Tiêu Thần đang đi trên đường đột nhiên phát hiện phía trước có ánh sáng lấp lánh tỏa ra. Dưới địa phủ mờ tối này thì có vẻ là vô cùng không hợp lý Bọn họ cần phải đi đường vòng lượn qua. Nhưng mà Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân đều cảm ứng được ở nơi đó dường như cũng không có bất cứ lực lượng âm tính nào, ngược lại còn có khí tức thần thánh. Dõi mắt trông về phía xa, chỉ thấy một đồng đồ nát, ánh sáng nhạt như đàn đom đóm đúng là đến từ nơi đó. " Là một đồng đồ nát, không phải là phủ đệ, hẳn là không có gì nguy hiểm. Chúng ta đi qua xem một chút." Ngưu Nhân đề nghị. Tiêu Thần gật đầu, cho dù ở đó có linh thể, cũng không phải là ác quỷ và ác hồn. Hắc Long Vương quật đuôi một cái, hơn hai mươi dặm trong phút chốc tới ngay . " Miếu thờ?!" Ngưu Nhân vô cùng giật mình nói:" Trong Âm tào địa phủ làm sao lại có miếu thờ?" Chỉ là một miếu cổ đã hoang tàn xơ xác, sớm đã đổ rạp xuống trên mặt đất. Hẳn là lâu năm không hề được tu sửa, năm tháng thời gian đã vô tình khiến nó đổ sụp . Những chùm ánh sáng thần thánh chính là phát ra từ tượng Phật đã vỡ tan. Trong địa phủ mờ tối thì ngay cả ánh sáng đom đóm cũng có vẻ khác thường lắm rồi, càng không nói đến ánh sáng có tính thần thánh như Phật quang này. Tiêu Thần đi tới nâng dậy mấy tượng phật đã vỡ mà nói:" Người quên à, trong truyền thuyết phật giáo có nói đến một cường giả thần thông quảng đại tọa trấn dưới địa ngục không?" " Người không phải là nói đến Địa Tạng vương sao?" " Là ngài, địa ngục một ngày trống vắng là một ngày không có phật. Ngài từng phát hạ ý nguyện như thế mà vĩnh viễn trấn giữ trong địa ngục. Phải biết rằng với tu vi của ngài cũng không kém hơn bao nhiêu so với Phật đà. Trong phật giáo đều biết mấy vị cao thủ này. Nếu ngài không có tư cách thành phật thì phật giáo hầu như sẽ không có phật ." Ngưu Nhân gật đầu, nói:" Nghĩ lại thì quả thật có vậy một lão tổ tông sống như vậy. Chiến lược

cao tựa trời cao, trong thời thượng cổ từng dùng thân đón đỡ ba kích của Nguyên Thủy Thiên tôn. Trong mấy cao thủ phật giáo từng biết thì Thập Điện Diêm Vương không có đủ chiến lực đấy" Hoài bão lớn lao của Địa Tạng vương cả thiên hạ đều biết. Năm đó từng gây chấn động trời đất, cười trên liên hoa (hoa sen) như diêm lành giáng trần, có thể nói là thiên hạ đại từ đại bi cực kì trí dũng. " Nhưng mà địa ngục chưa từng trở thành sự thật, vậy chuyện này trong truyền thuyết liệu có đáng tin không?" Ngưu Nhân lại tỏ ra nghi vấn như vậy. Tiêu Thần gật đầu, nói:" Không thể hoàn toàn tin, cũng không thể không tin, truyền thuyết hoặc ít hoặc nhiều có thể truyền lại cho chúng ta một ít tin tức chân thật" Tiểu mập mập cười ha hả nói:" Chúng ta tìm dưới này, biết đâu ở đây lại tìm thấy vài viên xá lợi tử đấy chứ. Xem ra tượng phật này không giống như là vật phàm, nếu không làm sao có thể tỏa ánh sáng được chứ." Mập mập đào sâu ba thước như thế, nhưng không làm sao tìm được xá lợi tử. Tượng phật sở dĩ sáng lên đó là bởi vì bên trên có khắc vài đạo chú văn, tụ tập một điểm tàn dư của phật lực. Nhưng thật ra Tiêu Thần cảm giác từ chân trái truyền đến những trận rung động rất nhỏ. Toại Nhân Toàn giống như thoát thân ra ngoài mà dùng phương pháp rèn luyện dong binh khiến cho các khóa Thi Bồ trong cơ thể dao động. Toại Nhân Toàn vẫn chưa ra hoàn toàn, Tiêu Thần tâm niệm vừa động, khóa Thi Bồ hiện ra. Vào đúng khoảnh khắc rời khỏi thân thể, Huyết bồ hắc sắc lập tức dao động mãnh liệt, suýt nữa thoát khỏi sự khống chế của Tiêu Thần. Cát bụi bay mù, đá loạn quay cuồng, toàn bộ nền cổ miếu bị Huyết bồ đánh vỡ làm đá vụn tung bay. Hắc Long Vương như lúc lâm đại địch. Leng keng một tiếng, thánh kiếm của long tộc hóa thành một đạo quang mang chói mắt từ trong cột sống xuất ra. Tiêu Thần và Tiểu Mập Mập cùng nhau nhìn về dưới đồng nền đổ nát, chỉ thấy có một chân

*** Dưới không hề nữa nhận được phí chữ kể ra chi liệt. muốn bộc phát các huynh đệ, không nên tái xoát thư bình . Ta đã trở về, đã chứng kiến. Ngày mai hai chương, các huynh đệ ủng hộ nói, hội liên tục . Như vậy..... Hiện

tại, xin mời đầu nguyệt phiếu, đề cử phiếu ủng hộ đi! Mặt khác thuyết hạ, trường sinh giới theo thần mộ không có bất cứ gì liên hệ, không phải tục tập. Này quyển sách không có vì đích thiên cùng thiên đạo, thần mộ trung thiên đạo đã viết đích đủ minh bạch , muốn nhìn nghịch thiên, chinh chiến thiên đạo đích thư hữu đi xem ta thượng quyển sách(Thần mộ) đi. Còn có, tiêu thần sẽ không là ai ai ai chuyển thể, muốn nhìn chuyển thể đích thư hữu, đi xem ta đệ nhất quyển sách(Bất tử bất diệt) đi, nọ vậy quyển sách đích diễn viên chuyển thể mười lần

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 221: Tru Tiên Kiếm

Chương 221: Tru Tiên Kiếm Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Iceteazz

Nguồn: 4vn.eu

Một cái chân..... Tiêu Thần và Ngưu Nhân không hề có cảm giác hoảng sợ mà chỉ thấy kinh ngạc. Trong suy nghĩ của Tiêu Thần, nếu như phần thân thể dao động kịch liệt thì nhất định có báu vật phi phàm bị trấn áp ở phía dưới. Nhưng mà Chỉ có một cái chân, một ngón cái chân đá nhô lên, không có tí thần lực dao động nào, không có nửa điểm khí tức linh thiêng phi phàm. Hoàn toàn thông thường như mọi vật phàm, không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt Ở bên cạnh, Hắc Long Vương với sự mẫn cảm nhạy bén trời sinh cũng thu hồi thánh kiếm long tộc. Nó nghi ngờ nhìn lại cái chân đá dưới đất mà có một chút khó hiểu, bởi vì vừa mới rồi rõ ràng có cảm giác kinh sợ, nhưng mà hiện tại lại không hề thấy gì nữa. Tiêu Thần cầm chân đá lên, thổi hết bùn đất tro bụi trên bề mặt, lật đi lật lại trong lòng bàn tay cẩn thận quan sát. Người thợ làm cái này vô cùng ẩu. Tuy rằng có thể nhìn ra hình dạng một cái chân, nhưng không thể nào gọi là chính xác và xinh xắn. Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân vô cùng thất vọng nói:"Vốn ta đang nghĩ miếu cổ ba gian này dường như cực kỳ lâu đời. Biết đâu chính là nơi mà Địa Tạng vương ngồi tĩnh tọa, dưới đất hẳn là có báu vật phi phàm có thể trấn áp cả tòa địa ngục. Cuối cùng làm cho người ta thực hết chỗ nói rồi....." Tiêu Thần cũng không nói gì, cứ thu hồi đoạn thân thể lại rồi sau đó chăm chú quan sát mẫu chân đá. Hẳn biết đây không phải vật bình thường, lúc trước tìm được Toại Nhân Toàn thì cũng chẳng phải như thế sao chứ? Thoạt nhìn bình thường nhưng lại không phải là vật phàm. Đến như Hoàng Kim Thần kích và Ô Hắc Thiết ấn đều không thể ép được Toại Nhân Toàn ra ngoài cơ thể. "Đi thôi, nói không chừng về sau sẽ có chỗ cần dùng" Tiêu Thần thu hồi chân đá rồi vỗ vai Tiểu Mập Mập. Trong mấy ngày kế tiếp, Tiêu Thần và Ngưu Nhân cảm giác sâu sắc được sự hỗn loạn và phức tạp của âm phủ. Rất nhiều cung điện hùng vĩ chiếm không biết bao nhiêu diện tích mặt bằng. So với cung điện dưới Âm phủ của Diêm vương Sở Giang vương hay Sở Minh vương thì hẳn là uống công vô ích nhiều lắm. Có thể tưởng tượng âm phủ đã thành chốn tuyệt diệu cho ác hồn tu luyện. Căn bản

không dùng được quy tắc trật tự để nói, nơi này phải dựa vào thực lực để nói chuyện. Mười ba ngày, trong địa ngục mờ tối không ánh sáng, bọn Tiêu Thần tránh né mấy chỗ quỷ vực. Sau khi tránh được hơn mười ác hồn thì đến được một vùng đất vắng vẻ đỏ bầm, tiến vào trong một dải hoang mạc. Rộng vô biên. Không thấy ranh giới đâu nữa. Nhưng mà bên bờ khoảng không đó phẳng phất có một ngọn núi cao hùng vĩ, vươn thẳng lên đến bầu trời hắc ám cao vô tận, sát khí ngập trời đè nén dữ dội thật đáng sợ! Cho dù là cách đó rất xa, Tiêu Thần và Ngưu Nhân đều cùng có cảm giác như đang trong thảng chập ngày đông buốt giá. Cả người lạnh toát, hơi thở đều biến thành sương trắng. "Như thế nào lại có cảm giác như bị binh khí tuyệt thế kề ở yết hầu làm cho người ta không thể thở nổi." Ngưu Nhân kinh ngạc vô cùng. Tiêu Thần cũng cảm giác cực kỳ lạ thường, nhìn tới đỉnh núi chọc trời phía trước mà nói: "Làm sao ta lại nghĩ cái này như là một thanh kiếm, một thanh ác kiếm mà sát khí lớn lao tỏa đến trời xanh!" "Ôi chao, thật đúng là như vậy!" Ngưu Nhân đột nhiên có một cảm giác giật mình hiểu ra điều gì mà nói: "Đi, chúng ta đi xem. Cả địa phủ này chính là do Tổ Thần triều Toại Nhân luyện chế ra. Biết đâu còn sót lại ở trong này thánh khí gì đó của Tổ Thần cũng không biết chừng" Hai người một rồng thông thả đi về phía trước vào trong đám sát ý lạnh thấu xương. Đi chưa được ba dặm thì đã rõ ràng thấy đây là một thanh thạch kiếm (kiếm đá) khổng lồ cao chừng ba ngàn thước cắm thẳng đứng trên vùng đất vô cùng hoang vu màu đỏ sẫm này. Thanh thạch kiếm khổng lồ nên thật khó tưởng tượng làm thế nào điêu khắc thành ra như vậy. Hơn nữa làm cho người ta khó hiểu chính là mũi kiếm tựa như lưỡi thực, sắc bén vô cùng. Lại còn có một đạo sát khí ngút trời kia. Khi đến cách chưa đầy một dặm thì rất khó tới gần thêm. Sát khí tựa như hóa thành mũi kiếm thật cắt ngang cổ cả đám Tiêu Thần. Da tay như bị dao cắt đau đớn vô cùng. "Cái thanh thạch kiếm này làm sao lại dữ tợn như vậy?" Ngưu Nhân cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Tiêu Thần nghiêm nghị nói: "Ta nghĩ cái này không nhất thiết là thạch kiếm, xem ra có vẻ là một thanh đại hung khí đáng sợ đời đời!" Ngưu Nhân kinh ngạc không thôi chỉ vào thạch kiếm khổng lồ có âm vụ lượn lờ xung quanh nói: "Phía trên thanh kiếm khổng lồ hình như có chữ viết....." Cũng chỉ có đạt tới cảnh giới

Thức Tàng Tam trọng thiên thì mới có thể trong ánh sáng lơ mờ của địa ngục nhìn ra một vài dấu khắc chữ mơ hồ. " Cứ đi tới gần một đoạn xem sao" Đáng tiếc là khi đến cách thanh thạch kiếm hơn nửa dặm thì bọn họ rất khó khăn bước tiếp thêm một bước. Sát khí lớn lao do thạch kiếm phát ra hoàn toàn được thực thể hóa mà hình thành một trường tử vong không thể đột phá đáng sợ vô cùng. Đến lúc này, Hắc Long Vương không thể không rút ra thánh kiếm long tộc. Một đạo thần quang chói lọi lơ lửng trôi nổi trên đỉnh đầu hai người và một rồng. Nhờ ánh sáng yếu ớt phản lại, bọn họ thấy rõ ràng trên thân kiếm có ba chữ được khắc từ thời xa xưa:Tru Tiên Kiếm " Ta" Ngưu Nhân lúc ấy như là cường điệu, sợ hãi kêu lên mang theo âm thanh lắp bắp:"Thực sự gặp gỡ cái này Không phải nằm mơ sao? Làm sao lại là Tru Tiên kiếm trong truyền thuyết! Đằng sau nó là cả một cụ nội Tổ tông đích thực đây!" Tiêu Thần tuy nhiên là đến từ nhân gian giới, nhưng cũng nghe nói qua Tru Tiên, Lục Tiên trong tứ đại tuyệt kiếm hung tàn. Trong thời đại chiến thượng cổ đã chém chết không biết hồn phách của thần tiên. Hung danh hiển hách của nó chấn động đất trời, tuyệt đối được coi là hung binh hàng đầu trong thiên địa. " Ta chết mất, ông chủ của nó cũng không ở trong địa ngục đấy chứ?" Ngưu Nhân cảm giác lưng đổ mồ lạnh còn da đầu có chút tê dại, run rẩy nói:" Ông chủ đó mà nổi điên lên thì lục thân không nhận, không sợ trời chẳng kính đất! Đã từng dám đấu kiếm với Tổ Thần, dưới gầm trời là kẻ điên cuồng nhất!" Trong mắt Hắc Long Vương hào quang sắc bén vô cùng, một cỗ chiến ý trào dâng cao ngất. Nếu không phải bởi vì quá mức nhỏ tuổi thì e là nó đã rút long tộc thánh kiếm để thử xem uy lực của Tru Tiên kiếm trong truyền thuyết. Thông Thiên, một cái tên làm cho cả thần lẫn tiên đều kiêng kỵ! Năm đó lão từng lấy Tru Tiên, Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hãm Tiên tứ hung kiếm để khiêu chiến với Tổ Thần triều Hữu Sào. Mặc dù không hề quyết định thắng bại rõ ràng, nhưng mà cái đó cũng đủ làm chấn động thiên địa. Nổi giận sát thần diệt ma! Cũng không biết có bao nhiêu thần tiên chết ở trong tay hắn. Tứ kiếm Tru Tiên kia đã hoàn toàn đắm máu thần tiên mà tôi luyện ra. Nghe đến hai chữ Thông Thiên thì mọi tiên thần đều phải run rẩy. Sau đó Thông Thiên dần dần từ bỏ hung tính, không hề ngang ngược nữa.

Lão quảng bá thu nạp môn đồ lập ra Tiệt Giáo uy danh hiển hách, đệ tử môn đồ trải rộng khắp thiên hạ. Đối với người ngoài mà nói thì Thông Thiên là tổ sư của sát thần. Đối với đệ tử bản môn mà nói thì lão là bậc sư phụ nghiêm nghị mà lại hiền từ như cha. Vì đệ tử lão từng nổi giận xông lên Linh Sơn, bổ vỡ mười hai đài sen của Phật Đà. Ngài cũng từng đại chiến với Lão Tử. Dưới tình huống lưỡng bại câu thương Ngài đã xuất động Lục Tiên Kiếm cắt đứt cả chòm râu bạc trắng của Lão Tử. Có thể nói Thông Thiên là một trong những nhân vật hung tàn nhất trong trời đất. Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân có chút choáng vàng nói lắp bắp: "Kẻ hung ác này Làm sao Cũng đến địa ngục. Biết đâu là vẫn còn lảng vảng ... ở xung quanh?!" Tiêu Thần cảm giác Thiên Địa Đồng Lô hẳn là có ý nghĩa phi phàm, bằng không Tru Tiên kiếm của Thông Thiên làm sao có thể ở trong này được? Cẩn thận quan sát, Tiêu Thần suy nghĩ một chút rồi nói: "Kiếm này ít nhất mấy ngàn năm chưa từng có người động vào. Người nhìn trên thân thạch kiếm có dấu vết phong sương..." " Kỳ quái thật" Ngưu Nhân nghi hoặc nói: " Kiếm này cắm thẳng xuống đất, như là bị phong ấn lại. Hoặc như một đồ vật bị phong ấn có chút làm người ta nhìn không thấu". Ngay lúc đó cả ba thứ đồ vật trên người Tiêu Thần đều chấn động. Khóa thi bố, Toại Nhân Toàn, chân đá đều có một loại cảm ứng. Cuối cùng, Toại Nhân Toàn mà ngày thường không hề có chút xử sự đặc biệt lại từ trong người Tiêu Thần hiện ra. Nó để lại một đạo tàn ảnh hướng về phía thạch kiếm khổng lồ. Không có tạo năng lượng dao động, không có chút khí tức thần thánh, hoàn toàn chỉ là một vật nho nhỏ mà thôi, nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt. Thế nhưng nó lại nhắm thẳng về phần Tru Tiên kiếm cắm ở dưới đất chính là chỗ mũi kiếm. Hoàn toàn lặng lẽ, Toại Nhân Toàn chìm xuống mặt đất đỏ bầm như máu kia. Thế nhưng ngay sau đó thì Tru Tiên kiếm cao ba ngàn thước rung động kịch liệt, còn vùng đất đỏ đồng đồng đỏ cũng ầm ầm rung động. " Mau lui ra!" Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực kéo Tiểu Mập Mập trực tiếp xé gió lao đi, còn Hắc Long Vương lại hóa thành một đạo ô quang nhắm phía phương xa mà trốn. Đằng sau bọn họ, kiếm khí sắc bén như là núi lửa bùng nổ bắt đầu phun trào. Những chùm sáng mãnh liệt quét ngang mười phương, ngàn ánh sắc màu, vạn đạo hào

quang chiếu sáng khắp mọi góc ngách của địa ngục. Vùng đất đỏ bầm không ngừng tan rã giống như là đã xảy ra động đất sóng thần. Bầu trời hoàn toàn bị kiếm khí bao phủ! Nếu không phải bọn Tiêu Thần có tốc độ rất nhanh đã vọt ra ngoài trăm dặm thì e là giờ phút này đã hóa thành tro bụi. Vùng đất xung quanh Tru Tiên kiếm đã hoàn toàn sụt xuống, bị phá hủy. Thạch kiếm cao ba ngàn thước không ngừng nứt ra. Những tảng đá lớn liên tục rơi xuống để lộ ra hào quang sáng chói vô cùng. Thân kiếm đích thực đã hiện ra, cây kiếm dữ sắc bén tuyệt trần trông như một bảo vật thông thường! Đây mới là hình dáng thực sự của nó. Ở ngoài trăm dặm, Tiêu Thần và Ngưu Nhân đưa mắt nhìn nhau, Tru Tiên kiếm quả nhiên là đáng sợ. Có thể tưởng tượng Thông Thiên sử dụng bốn thanh kiếm dữ thần uy như vậy. "Không phải là đã thoát khỏi nguy khốn rồi sao, cho nên mới làm ra náo động lớn như vậy? Cuồng cái gì mà cuồng, năm đó lại chưa từng giao phong, chân chính đánh với nhau một phen còn chưa biết ai chết bởi tay ai" Tiêu Thần kinh dị vô cùng, hẳn rõ ràng nghe được âm thanh ma quái của Hoàng Kim Thần kích, thanh hung kích bị Tru Tiên kiếm đánh thức khỏi giấc ngủ say. Tiêu Thần nhìn ngó Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân thì phát hiện hẳn thực sự không nghe được âm thanh của hung kích. "Trên chiến trường chúng ta sẽ lại gặp nhau!" Hoàng Kim Thần kích phát ra một câu bất mãn cuối cùng rồi lại một lần nữa chìm vào trong giấc ngủ say. Thanh Tru Tiên kiếm cao ba ngàn thước sau khi chấn vỡ vùng đất thì phóng lên cao, hóa thành một đạo cầu vồng chấn vỡ không trung rồi biến mất khỏi chốn âm tào địa phủ. Cũng vào ngày này, trên đại lục Trường Sinh rộng mênh mông có rất nhiều tu giả đều cảm giác được ở biên thùy tây bắc có biến cố trọng đại phát sinh. Không ít cường giả cảm thấy được một cỗ kiếm khí ngất trời lao thẳng đến chín tầng mây. Không ít người Man tộc và Sâm Lâm tộc lại chính mắt thấy từ Thánh Sơn của bọn họ bay vọt lên một đạo cầu vồng khiến cho nhật nguyệt tối sầm, ánh sao tắt ngóm. Xa xôi tận phía chân trời, cũng không biết là ở địa phương nào có một hòn đảo thật lớn lơ lửng trong không rung. Bề mặt của đảo sinh cơ dồi dào, tiên khí dày đặc. Hòn đảo rộng lớn như là một đại lục đang trôi nổi. Trên đảo sinh cơ bừng bừng, cỏ cây xanh biếc rung rinh tỏa ra ngàn vạn ráng xanh tươi. Hoa tiên đua

nhau khoe sắc muôn hồng ngàn tía. Những đóa hoa trong suốt long lanh phát ra đủ các loại màu sắc sắc sỡ. Cây cỏ tỏa hương thơm, màu xanh dạt dào. Tiên hạc múa lượn, bạch viên (vườn trắng) vui mừng nhảy nhót, hươu nai gặm linh chi (hàm ý điềm lành). Cũng có tiên nữ bay múa, đồng tử chế thuốc..... Thật sự là một chốn thần tiên thoát tục. Một chàng trai diện mạo cực kỳ tuấn tú mặc cẩm y cười một đám mây nhìn lên trời cao, ha ha cười to rồi vung tay phải lên. Lập tức một bàn tay khổng lồ trùm kín trời đất trong phút chốc vươn tới phương xa bao trùm lên hòn đảo kia. Bàn tay lớn màu vàng muốn bắt lấy Tru tiên kiếm đang bay vọt lên trời. Thanh hung kiếm cao ba ngàn thước tỏa ra ngàn vạn ánh hào quang, hàng tỉ sắc màu khiến cho tỉ tỉ tinh tú trong vòm trời đều ảm đạm thất sắc. Nó không ngừng chấn động, muốn thoát ra khỏi bàn tay lớn màu vàng kia. Có điều dù thanh kiếm lắc lư như thế nào, ngay cả ngàn vạn đạo kiếm quang cũng không thể làm thương tổn bàn tay lấy mảy may mà bị tóm chặt. Bàn tay lớn dùng sức cầm lấy mũi kiếm, căn bản không sợ mũi kiếm sắc bén gây ra thương tổn. Rồi giống như một con rồng khổng lồ nhanh chóng hướng hòn đảo đang lơ lửng trong không trung bao la mà tóm nốt. Tru tiên kiếm tiên như vậy bị người thanh niên tuấn tú thu về, cuối cùng hẩn mạnh mẽ nắm lấy mũi kiếm. Tỉ tỉ đạo hào quang chạy ào, vọt vào trong thân kiếm, Tru tiên kiếm không hề tránh né, chậm rãi từ từ hạ xuống rồi sau đó không ngừng thu nhỏ lại. Bàn tay lớn màu vàng trong không trung cũng không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành bàn tay bình thường. Khi đó trong bàn tay là một thanh Tru Tiên kiếm bình thường dài hơn một thước. " Chúc mừng sư tôn thu được Tru Tiên!" Ba nữ tử xinh đẹp động lòng người thi lễ với thanh niên tuấn tú. Chàng trai tuấn tú mặc cẩm y, không nói gì chỉ gật gật đầu, nhẹ nhàng bắn ra Tru tiên kiếm. Phảng phất như một tiếng rồng ngâm, âm thanh của kiếm âm vọng lại rõ ràng từ giữa vòm trời bao la. Thanh hung kiếm Tru Tiên tuyệt vời hóa thành một chùm ánh sáng nhập vào trong thân thể hẩn. Cùng lúc đó, đôi mắt của chàng trai tuấn tú trở nên thâm thúy vô cùng. Giờ phút này thân thể hẩn phảng phất hóa thành trời cao, ngạo nghễ nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Hẩn lạnh lùng liếc chéo đến không gian vô tận. Một chiến ý sắc bén lập tức tỏa ra mười phương " Thông Thiên ta nên phải vài

đệ tử đi ra ngoài....." Trong địa ngục của Thiên Địa Đồng Lô, đợi cho bụi mù ngập trời tan hết, Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân kinh ngạc há hốc mồm tợn mắt. Vùng đất đỏ bầm đã bị phá tan không còn hình dạng gì. Phảng phất như đã phát sinh tai kiếp ngày tận thế khiến cho mặt đất bị phá hủy. Toại Nhân Toàn không biết từ khi nào đã bay trở về, lẳng lặng nằm ở dưới chân Tiêu Thần trên nền cát đỏ bầm. Còn bên cạnh nó là một cái chân đá hẵn là thứ đã phát hiện trời ra từ dưới nền cổ miếu. Cả hai đối xứng nhau một cách khác thường tạo thành hai chân phải trái. Ngưu Nhân giật mình há hốc miệng nói: "Gây ra động tĩnh lớn như vậy chẳng qua lại là cái mẫu chân đá cón con này. Tru Tiên kiểm trấn áp nó? Không, là nó phong bế Tru Tiên kiểm?!" Tiêu Thần bình tĩnh đem hai mẫu chân đá xếp lại cạnh nhau. "Cạch" một tiếng vang lên, hai mẫu chân đá như bị nam châm hút dính vào nhau xếp thành nửa người dưới hoàn chỉnh. Trừ cái đó ra thì mọi thứ vẫn bình thản không gì khác lạ, không có gì đặc biệt. Thế nhưng Tiêu Thần lại vô cùng trân trọng cầm chúng lên.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 222: Cửu Phân Thạch Nhân

Chương 222: Cửu Phân Thạch Nhân Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:

Iceteazz Nguồn: 4vn.eu

Trong thời thượng cổ, tại đây từng có lần xuất hiện một cột sáng kì dị, Tru Tiên kiếm hung hãn chấn động trời đất, đã tự phá vỡ phong ấn từ địa ngục bay ra, đủ để chứng minh đây quả thật là vùng đất đáng sợ và huyền bí. Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân hơn nửa ngày không nói gì cả, rất nhiều chuyện cũng không phải loại người như bọn hắn có thể hiểu rõ. Nhưng mà

điều đó cũng đúng, bởi vì cảm giác đầy thần bí này, bọn họ càng thêm khát vọng trở nên mạnh mẽ, hi vọng sẽ đến một ngày có thể đạt tới lĩnh vực đó, tiến tới cảnh giới này. Lướt qua mặt đất màu máu đầy hoang vu, hai người Tiêu Thần di chuyển trong âm phủ tối tăm đã mười lăm ngày rồi, dựa theo hướng dẫn của Sở Giang Vương, hẳn là sắp tới Cửu U đài rồi. Hai người phóng nhanh như chớp suốt dọc theo đường đi, Tiêu Thần hận không thể lập tức chạy tới đó, không hiểu Kha Kha bây giờ hiện ra sao. Đại khái đến ngày thứ mười sáu, hai người Tiêu Thần đã đi được mười mấy vạn dặm. Mặc dù vẫn không phát hiện ra Cửu U đài, nhưng họ biết vẫn đang tiếp cận tới vô hạn. Mà ngay lúc này, ầm ầm hiện hiện có âm thanh rất nhỏ truyền vào tai hai người, dường như ở hướng Tây Bắc đang có cao tăng tụng kinh, một luồng lực thần thánh dao động khiến cả địa ngục chấn động nho nhỏ. Tại nơi âm tào địa phủ tối tăm này, lực lượng thần thánh quả thực hiện ra vô cùng rõ ràng, khiến hai người Tiêu Thần lập tức cảm nhận được. “Đi, xem thử thế nào.” Ngưu Nhân từ khi sinh ra đã không phải một người thích an phận, liền không chế Hắc Long vương, cùng với Tiêu Thần hướng về phía Tây Bắc lao đi. Đi được khoảng hơn mười dặm, tầng tầng kim quang chuyển động. Ở phía trước một mảng ánh sáng rực rỡ, phảng phất như bình minh chiếu rọi địa ngục tối tăm. Tiếng tụng kinh cầu nguyện hóa ra xuất phát từ nơi đó. Một ngôi miếu cổ hiện ra. Ánh sáng bình minh sắc sỡ chói lọi, phảng phất như một tầng ánh sáng hoàng kim phủ lên trên miếu cổ, Phật lực liên miên không dứt từ nơi đó phát ra. “Địa ngục cổ miếu!” Mập Mạp (Bàn Tử) như nghĩ tới một người nào đó, vội nói: “Địa Tạng Vương đang trấn giữ nơi này.” Hai người Tiêu Thần cũng không chính thức lại gần, khi còn cách xa hơn hai mươi dặm liền đứng trên một ngọn núi đá màu nâu ở bên ngoài quan sát “Đức Phật từ bi!” Đột nhiên, một tiếng động phát ra tại núi đá phía sau lưng bọn Tiêu Thần mà bọn họ lại không có bất cứ cảm ứng gì trước đó. “Leng keng...” Trong phút chốc thần kiếm như xuất khỏi lưng Hắc long vương phát ra thánh quang liền bao phủ cả bọn vào bên trong. Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân xoay người nhìn lại, chỉ thấy ở chỗ vách núi cheo leo phía sau họ, xuất hiện một lão tăng gầy đến nỗi da bọc xương, lông mi dài trắng như tuyết rủ xuống khóe mắt tới tận hai má. Da tay vàng khè

khô héo, giống như một cây gậy trúc lằng lạng đứng nó, hai tay chấp lại miệng tụng phật hiệu. Trên người lão tăng mặc tăng bào màu xám xịt, như hàng trăm năm liền không giặt lấy một lần, bẩn thiu không thể chịu nổi. Trên mặt dính đầy dấu vết theo năm tháng, nhất là chiếc áo cà sa rách nát đã sớm không nhìn ra hình dạng gì, cứ như một cái lưới rách phủ lên người. (DG: tiết kiệm \$ gồm, đồng phục cũng không chịu mua mới :))) Ngay nơi địa ngục âm trầm tối tăm này, đột nhiên nhìn thấy một lão tăng như vậy, cho dù là ai cũng bị dọa cho giật mình. Tiêu Thần và Ngưu Nhân vừa nhìn thấy, ý nghĩ đầu tiên chính là : lão là người hay quỷ? “Lão là sư thật, hay là quỷ tăng(sư đã chết)? “ Ngưu Nhân cẩn thận đề phòng hỏi. “ Bần tăng đã xuống tóc hơn hai trăm năm có thừa, năm đó chính là một khổ hạnh tăng, hiện tại đang tạm cư trong miếu Địa Tạng vương.” “ Khổ hạnh tăng? Lão khổ hạnh thế nào lại ở trong miếu Địa Tạng vương? “ Ngưu Nhân kinh ngạc hỏi. “ Địa Tạng vương mấy ngàn năm nay không thấy chân thân rồi, địa ngục lại có vô số âm hồn hung ác cùng đại yêu ma, khiến rất nhiều cổ miếu bị yêu ma chiếm lĩnh rồi. Bần tăng không có chỗ ở, lang thang, chạy trốn rồi tới nơi cổ miếu từng được Địa Tạng vương đích thân dựng lên này” Lão tăng chỉ về phía mảng cổ miếu rực rỡ ánh sáng thần thánh, nói: “ Nơi này là mảnh đất phật cuối cùng rồi, tất cả các cổ miếu nơi khác đều trở thành sào huyệt của ma rồi. Dù là Địa Tạng vương tái hiện, chỉ sợ cũng khó có thể thu hồi. Bởi vì không riêng gì vấn đề quỷ hồn hung tàn, ngay cả một số tuyệt thế yêu ma trên dương gian cũng mang thân thể tiến vào địa ngục. Các vị thí chủ có muốn theo lão nạp trở lại cổ miếu không? “ “ Không không, không. Hảo ý của ông, chúng ta xin nhận, chúng ta không đi đâu” Ngưu Nhân vội vàng khoát tay từ chối. Theo một quỷ tăng đi như vậy, dù đánh chết hãn cũng không dám. Lão tăng cười cười, nói: “Hai vị không cần sợ hãi, ta cũng không phải ác quỷ hung dữ, chỉ là một tăng hồn trọn đời hướng phật mà thôi. Trong miếu Địa Tạng vương cũng không phải tất cả là quỷ tăng, bên trong có hai tăng nhân còn sống thuộc huyết thống Địa Tạng vương mà thôi. “ “ Không không, không, chúng ta lại đang có việc gấp, thật sự không nghĩ tới quấy rầy. “ Ngưu Nhân bất kể nói gì cũng không muốn đi theo. “ Được rồi, bần tăng sẽ không miễn cưỡng. Nhưng có một chuyện

muốn nhờ, thỉnh ba vị thí chủ tặng lại vài giọt chân dương huyết của mình. Trong chốn địa ngục này, quỷ hồn quá mực hung ác, gần đây những chốn cổ miếu đều không thể ở được “ “ Cái này .. được rồi. “ Ngưu Nhân và Tiêu Thần nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ đành phải đáp ứng. Lão quỷ tăng này dường như có thực lực sâu không thể lường. Nếu như muốn mưu hại bọn họ, về căn bản không cần phí lời nói nhiều như thế. Thực sự, lão tăng chủ yếu là muốn lấy máu Long Vương, sau khi dùng bình ngọc đựng vài giọt thì tụng niệm Phật hiệu tỏ vẻ cảm tạ. Cuối cùng, lão tăng lại một lần nữa nghiêm túc và thành khẩn mà nói: “ Bần tăng khi mà thân thể chưa tàn lụi có tu luyện thuật tiên đoán. Đối với chuyện tương lai sắp sửa xảy ra, mặc dù không thể hoàn toàn dự đoán trước, nhưng ít nhiều cũng có chút linh cảm. Ta có cảm giác ở trong miếu Địa Tạng vương sắp có một kiện bảo vật hiện lên, nó cùng các vị thí chủ có liên quan. Vì vậy một lần nữa mời hai vị ở lại, cũng xem như bần tăng báo đáp ân tình biểu tặng chân dương huyết vừa rồi” Mặc dù là cổ miếu thần thánh thì bây giờ cũng bị quỷ tăng bu kín. Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân quả thật không muốn đi tí nào. Nhưng vì Tiêu Thần sau khi suy tư một chút thì quyết định đi thử một chuyến, nên hắn cũng đành theo. Ngay khi tới gần vầng ánh sáng rực rỡ trập trùng và tường miếu thần thánh kia, Tiêu Thần cũng biết lão tăng không hề nói dối. Bởi vì khóa Thi Bồ, Toại Nhân Toàn, cả hai khối chân đá cùng lúc rung động bay lên. Điều này không khỏi khiến hắn nhìn lão tăng dưới ánh mắt khác. Xem ra, lão tăng này khi còn sống sợ rằng Phật lực thật phi phàm, phải biết rằng thuật tiên đoán này là một trong những thần thông huyền ảo nhất. Trong lòng Tiêu Thần rất không bình tĩnh, liên tiếp hiện ra hai chân đá thần bí rồi, chẳng lẽ là lần này lại có phát hiện gì nữa sao? Mặc dù là cổ miếu chốn âm phủ, nhưng tiếng tụng kinh vẫn vang vọng. Phật âm bao la, dù đại đa số đều là quỷ tăng, tuy bọn họ trở thành âm hồn nhưng vẫn giữ lại được một thân Phật lực. Theo ý đó mà nói, bọn họ có thể xem như âm linh ứng với một loại linh thể có Phật lực tinh khiết. Rất nhiều lão tăng chứng kiến cả bọn tiến vào miếu, nhưng cũng không nói nhiều. Tất cả đều ngồi xếp bằng trong cổ miếu, lớn tiếng tụng kinh. Tuy là quỷ tăng nhưng so với rất nhiều vị “ cao tăng đắc đạo “ trên nhân gian còn có khí tức thần Phật hơn, điều này

quả thực là sự thực đáng cười. Có rung động rất nhỏ, Toại Nhân Toàn rời khỏi thân thể Tiêu Thần, lặng lẽ bay về phía mấy gian cổ miếu hoang dại. “ Ầm ầm ù ù “ Không lâu sau thì âm thanh rung động truyền ra, mấy gian cổ miếu liền đổ sụp xuống. Toại Nhân Toàn bay ngược lại rơi vào tay Tiêu Thần. Hắn kinh ngạc phát hiện trong tay có thêm một cánh tay đá. Rất nhiều quỷ tăng nghe âm thanh mà chạy lại, có cả hai lão tăng lúc trước cũng bay tới. “ Là ai dám phá hủy cổ miếu mà Địa Tạng vương đã tự mình dựng lên rồi? “ Hai lão tăng thân thể gầy như da bọc xương giống nhau, hóa ra là hai La Hán thuộc huyết thống Địa Tạng vương. Theo sóng tinh thần rung động nhẹ nhàng hướng về hai người Tiêu Thần mà quỷ tăng đi đến, liền sáng tỏ. Trong mắt hai lão tăng bắn ra hai tia quang mang dừng lại trên cánh tay đá trong tay Tiêu Thần, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Một trong hai người run rẩy nói: “Từng có lời đồn, Địa tạng vương đại từ đại bi trí tuệ vô biên đã từng bị mê sảng, từ chính miệng tự lẩm bẩm nói có một Thạch nhân (người đá) gồm chín phần. Có ba mẫu rớt xuống địa ngục. Trừ lẫn đó ra, chưa ai biết lai lịch gì về cánh tay này. Truyền thuyết năm đó, Địa Tạng vương vừa dâng lễ cúng bái, vừa đem thờ trở thành thánh vật đặt trong miếu thờ. Nghe nói, Thông Thiên giáo chủ có dũng khí khiêu chiến Tổ Thần triều Hữu Sào, sau khi cùng Lão Tử kịch chiến thì Tru Tiên kiếm bị rơi xuống địa ngục, trùng hợp rơi xuống di thể của Thạch nhân. Cuối cùng đành thờ dài một tiếng mà không thể mang Tru Tiên kiếm đi.” Nghe được tin tức như thế, Tiêu Thần trong lòng khó có thể bình tĩnh, một Thạch nhân thoát nhìn bình thường thế mà có lai lịch lớn tới vậy? Đột nhiên hắn nảy ra ý nghĩ, không nhìn được mở miệng nói: “ Liệu Thạch nhân không phải là xá lợi của Tổ Thần triều Toại Nhân sao? “ Tuy Thạch nhân rất nhỏ, nhưng mà thần thông của Tổ Thần không thể tưởng tượng được. Nếu dù là chết đi, sau khi hóa thạch biến thành hình dạng như vậy, cũng không phải không có khả năng. Huống hồ đây là do thạch khí của Toại Nhân Toàn tự tìm đến. Đường như cả khóa Thi Bố cũng có cảm ứng. Điều khiến đám Tiêu Thần nghĩ tới, chính là quỷ tăng này khi còn sống, có thể nói là sức mạnh phi phàm, đã tu được cả đại thần thông là thuật tiên tri. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì người như vậy có thể thành Phật, không biết vì sao sau khi chết lại bị

đầy xuống địa ngục. Lão lắc đầu nói: “ Cũng không phải, khi thạch nhân chia thành chín phần thì Tổ Thần triều Toại Nhân còn chưa gặp chuyện không may. Ngược lại trong câu chuyện từ cổ kinh vô danh nào đó có thể dẫn đến đầu mối. Ta trên dương gian từng đọc qua một bộ cổ kinh không nguyên vẹn, không phải kinh văn Phật giáo. Chỉ còn lại có vài tờ cuối cùng, trong đó có ghi một số thứ vô cùng mơ hồ. Đại khái là mấy vị Tổ Thần triều Toại Nhân, triều Hữu Sào này từng được chia đều mấy khóa đá có khí chất do Thạch nhân vỡ ra. Cũng không biết có phải là toàn thể chín mẫu của Thạch nhân hay không. Vật nằm trong tay tiểu thí chủ rất giống một mẫu thạch chất có khí vật mà trong cổ kinh kia từng nhắc tới. “ Nghe xong những lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc giật mình. Mà ngoại trừ hai lão tăng thuộc huyết mạch Địa Tạng vương thì chỉ có lão quỷ tăng đến từ dương gian kia hai tay chập lại lễ kính, giờ phút này nhìn lão rất không bình thường. Tiêu Thần khiếp sợ vô cùng, nguyên tưởng rằng Toại Nhân Toàn là thánh vật do Tổ Thần triều Toại Nhân đặc đạo. Nhưng thật không ngờ lại có cơ duyên đoạt được Toại Nhân. Như thế xem ra, cái Thạch nhân này quả thực không hề đơn giản đây! Khiến người ta dễ tưởng tượng phong phú ... “ Phật gia chú ý hữu duyên, nếu là các người đoạt được, chính là đáng cho nó xuất thế.” Hai lão tăng thuộc huyết mạch Địa tạng vương cũng không làm khó cho hai người Tiêu Thần. Được quỷ tăng chỉ điểm, ba ngày sau bọn Tiêu Thần rốt cục đã tới Cửu U đài. Từ xa xa đã có thể trông thấy bóng đen khổng lồ như núi. Trong ba ngày này, Tiêu Thần giật mình phát hiện, di thể của Thạch nhân ẩn vào lục phủ ngũ tạng hắn thì xảy ra biến hóa kinh người. Hai mẫu chân đá tổ hợp thành nửa thân dưới đã không còn đứng nữa, tự nhiên biến thành dạng ngồi xuống khoanh chân. Mà hai chân này cùng cánh tay trái tự nhiên có quang hoa nhàn nhạt nổi lên. Quang hoa còn làm nổi lên các bộ phận hư cấu khác của di thể nổi lên tạo thành thân ảnh một người. Ngoại trừ hai chân và tay trái là thật còn những chỗ khác đều mơ hồ không rõ. Nó lẳng lặng ngồi xếp bằng trong lồng ngực Tiêu Thần, như là đang lặng yên tu hành. Thoạt nhìn tưởng không một chút dính dáng gì, mà giờ nó phảng phất như cùng Tiêu Thần hợp thành toàn thể, vô cùng tự nhiên hài hòa. Càng làm Tiêu Thần không thể tin được, chính là ngay cả Hoàng

Kim Thần kích và Ô Hắc Thiết ấn cũng không thể tránh được Toại Nhân Toàn, tự nhiên thu nhỏ lại cỡ như đầu móng tay rồi chui vào tay trái Thạch nhân, lòng bàn tay hướng lên trời lặng im nâng nó lên.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 223: Cửu U Đài

Chương 223: Cửu U Đài Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Iceteazz Nguồn: 4vn.eu

Thạch nhân (người đá) nâng hai tay, chân khoanh lại ngồi xếp bằng, cùng với Tiêu Thần nhẹ nhàng hòa thành một thể. Nó ngồi ở giữa đan điền của hắn giống như đang lắng lắng tu hành, khiến Tiêu Thần vừa có chút khẩn trương vừa có chút mong chờ. Ngước mắt nhìn lên chỉ thấy Cửu U đài cao lớn như núi, ma vân phủ kín, khí thế nguy nga. Trong địa ngục u ám này các ngọn núi khổng lồ cũng không hiểm thấy, như núi Bạch Cốt cao tới ngàn trượng cũng có. Nhưng nếu bàn về khí thế, uy áp thì có rất ít ngọn có thể so với Cửu U đài cao tới ngàn trượng ở trước mắt này. Đài Cửu U có hình dáng như một ngọn hoả sơn đứng sừng sững, phảng phất như tồn tại một linh hồn, thậm chí có thể cảm giác nó có nhịp đập. Bề ngoài núi có màu đỏ sẫm, giống như ngưng kết ngàn vạn hồn phách cùng máu tươi, có một áp lực hung dữ trấn trụ khó có thể nói nên lời. “Sao ta lại cảm thấy nó giống như một đại yêu ma còn sống nhỉ?” Ngươi Nhân không kịp được rung mình một cái. “ Đây không phải nơi tốt lành gì, chúng ta cần cẩn thận một chút.” Hai người Tiêu Thần đã đi tới chân đài Cửu U, không thể hiểu nổi tại sao nói lại được gọi là đài. Nhìn thế nào cũng như một ngọn núi khổng lồ được người ta dùng pháp lực thông thiên chặt đứt. Xoẹt. Triển khai Bất Tử Thiên

Dực, Tiêu thần liền phóng thẳng lên cao. “Chờ một chút, mang chúng ta cùng theo chứ! “ Ngưu Nhân cũng muốn lên đài Cửu U xem xét. Tiêu Thần mang theo Ngưu Nhân cùng Hắc Long Vương bay thẳng lên, đối diện với sát khí, xuyên qua tầng tầng ma vụ rồi xuất hiện trong đám mây đen lừng lờ trên đỉnh của ngọn núi. Khi tới nơi, Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân nhất thời phải hít mạnh một hơi. Ngọn núi này thế mà trống rỗng, giống như ngọn núi lửa đang hoạt động, có một cái lỗ đen sâu thăm thẳm. Nhưng so với núi lửa phải u ám hơn rất rất nhiều, mây đen không ngừng cuộn cuộn từ trong miệng núi bay ra. “ Đây là cửa lớn thông tới địa ngục sao? Không đúng, nơi này vốn chính là địa ngục mà ! “ Ngưu Nhân béo tròn cảm giác thấy hàn khí âm u lạnh lẽo vây quanh, không tự chủ được lùi lại vài bước. Tiêu Thần cũng nhíu đôi mày, Sở Giang vương bảo hấn tới nơi này, vậy có thể phát hiện được cái gì đây? Cẩn thận nhìn xuống ngục tối sâu không thấy đáy, từng hồi âm thanh bi thảm theo tiếng gió từ phía dưới truyền đến, như thể có ác quỷ đang nước nở kêu rên. “ Khụ Khụ ... “ Tiếng ho khan già nua âm trầm từ phía sau hai người vang lên. Kết hợp với âm vụ lượn lờ quanh đỉnh núi, tiếng ho khan càng khiến khung cảnh trở nên rùng rợn, kinh hoàng, đầy vẻ khủng bố. “Ta chết mất “ Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân lập tức nhảy dựng lên, xoay người cuống quýt lùi lại mấy bước, suýt nữa rơi xuống cái lỗ đen sâu không thấy đáy kia. “Roẹt ... “ Long Tộc thánh kiếm giấu sau lưng Hắc Long Vương liền bay ra, thánh quang rùng rục chiếu sáng màn sương khói u ám lượn lờ quanh đỉnh núi. Tiêu Thần cũng cẩn thận đề phòng, linh giác nhạy cảm của hấn ở trong địa ngục tự nhiên bị mất đi tác dụng, điều đó chứng tỏ nơi này có cao thủ cực kì lợi hại đang ẩn nấp. Một bà già héo tàn giống như ngọn nến sắp tắt, lại gầy như ngọn cỏ khô. Trên người mang một cái áo tang lễ cũ nát đến thảm hại màu vàng lợt, da dẻ như không còn chút máu nào, y hệt một cương thi mới từ quan tài nhảy ra. Mái tóc xám trắng thưa thớt, xơ xác như cỏ dại nghiêng ngả theo gió. Một đôi mắt như ánh lửa ma trời, từ đôi tròng mắt toát ra vẻ bi thảm khôn cùng. Sống mũi dường như đã sụp hẳn, đôi môi khô héo, gương mặt nếp nhăn chồng chất như vỏ cây tùng ngàn tuổi. Da dẻ khô héo đến nứt toác, không có chút hơi ấm nào. Bà già này nhìn thế nào cũng giống một xác ướp! (DG:

sao biết là bà già nhỉ ?) Trong địa ngục mà chứng kiến một bà già như vậy, rõ ràng không thể khiến người ta có liên tưởng tốt được. Càng làm cho người ta sợ hãi chính là trong tay bà cầm một cây Khốc Tang bổng (gậy chống để đi sau quan tài) to lớn, run rẩy bước tới. Cây Khốc Tang bổng này lại còn có thêm mấy âm hồn quần quanh, phát ra tiếng rên như có như không. “ Người ... là ... ai ..? “ Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân sợ đến lông tóc dựng ngược hẳn là đề khí không nổi. “ Khắc khắc ... Ta ... là tổ tông của người đây ...! “ Tiểu Mập Mập dù có chút sợ hãi, nhưng lòng cam đảm cũng không mất hết, vừa nghe vậy lập tức nổi giận mắng: “ Ta kháo ... dám chiếm tiện nghi của Ngưu gia ta hả? Ta mới là tổ tiên người í! “ “ Ô ..ô ...” Khốc Tang bổng múa lên, trong không gian u ám liền lưu lại một tàn ảnh trắng bệch hung hăng quất lên người Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân, lập tức khiến hắn bay vèo ra ngoài suýt nữa chui tọt xuống vực. Mạnh mẽ như Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân mà cũng không kịp tránh khỏi. Hắc Long Vương rống lớn một tiếng, thánh kiếm bay trên đỉnh đầu hóa thành một chùm tia sáng, xoẹt một tiếng bổ mạnh về phía trước. Kiếm quang cực kì sắc bén khiến ruột gan tim phổi mật dạ dày cũng phải lộn tùng phèo cả lên ! Mặc dù Hắc Long Vương tuổi còn nhỏ, không thể chính thức phát huy thánh kiếm. Nhưng dấu sao đó cũng là thánh khí của Long tộc, uy lực không thể xem thường. Bà già kia không chút tiếng động nào, ngay tại chỗ biến mất không lưu lại chút ảo ảnh. Thánh kiếm bổ vào khoảng không, lập tức trở lại đỉnh đầu Hắc long vương, ở phía trên phun ra từng đạo ánh sáng lấp lánh, bao phủ lấy hai người Ngưu Nhân. “ Ái chà, mù già sắp xuống lỗ như người lại dám đánh lén ta! “ Tiểu Mập Mập cả người đau đớn tới nghiến răng nghiến lợi, cố sức đứng lên, cũng may không hoàn toàn bị thương. “ Khắc khắc khắc ... “ Bà già cất tiếng cười như chim lợn buổi đêm, cực kì khó nghe. Tiểu Thần vội ngăn cản Hắc Long Vương, giữ Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân lại. Hắn cũng nhìn ra bà già kia không có sát ý, nếu không cú đánh vừa rồi, Ngưu Nhân chỉ sợ đã gặp nguy hiểm. “ Thằng nhóc nhà người không thể không phục được. Ta không chiếm tiện nghi của người. Người tuy không phải là man tộc chính thức, nhưng vẫn là hậu duệ của chúng. Ta có thể cảm thấy trong cơ thể người có huyết dịch khí tức đồng nguyên với ta. Người tất

nhiên là một chi con cháu của ta rồi, ***** “. “ Ta ... “ Tiểu Mập Mập lập tức có ý muốn mắng chửi lại, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã cố nuốt xuống, buồn bực hỏi: “ Vậy người là ai? Đừng nghĩ dễ dàng chiếm tiện nghi của ta “ “ Ta bây giờ chỉ là một mục quỷ già, trợ giúp Sở Giang Vương quản lý một ít công việc mà thôi, khi còn sống từng là tộc nhân man tộc. “ “ Ừm “ Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân buồn bực gật đầu, nói không chừng mục già kia thật sự là tổ tiên của hắn. “ Đài Cửu U là do ta phụ trách trông coi, nơi này có chuyện gì sẽ do ta bẩm báo Sở Giang Vương. Chuyện của các người ta tự nhiên đã được Sở Giang Vương thông báo rồi.” Tiêu Thần tiến lên một bước, thi lễ thật sâu rồi nói: “ Vậy xin lão bà bà chỉ giáo cho, sự tình Tử Toàn Âm Mộc rốt cuộc là thế nào? “ Người có biết tại sao nơi này gọi là đài Cửu U không? “ Bà già hỏi lại. “ Không biết ... “ “ Nơi này, năm đó từng là chỗ liên thông với Hắc ám lĩnh vực, xuyên suốt cả Cửu U mười tám tầng địa ngục. Mặc dù con đường sớm đã bị sụp đổ rồi, nhưng vẫn còn một khe hở chưa bị đóng kín. Các âm hồn cường đại, hung ác rất khó xuyên qua, nhưng truyền đi một số tin tức thì có thể. Từ nơi này nhảy xuống như rơi từ đài cao vạn trượng, tiến vào Cửu U không đáy, từ đó có thể thấy một cánh cửa đã phong ấn. Ý đồ về âm phủ lí tưởng của Tổ Thần triều Toại Nhân vẫn chưa chính thức xuất hiện, nhưng Thập điện Diêm Vương thay nhau quản lí âm phủ từng đoạn thời gian. Ngay cả trong Hắc ám lĩnh vực cũng từng có quan lại âm phủ trông coi. Chuyện Tử Toàn Âm Mộc lần trước là do bọn hắn truyền tin tới. Hy vọng người có thể mang tiểu thú có linh hồn ẩn ký không thể bị ma diệt mang đi. “ Không phải chính là tin cầu cứu của Kha Kha sao? “ Tiêu Thần nghi hoặc hỏi. “ Từ nơi này nhảy xuống đến trước cánh cửa bị phong ấn cùng bên kia chính là âm linh liên thông, người sẽ biết được toàn bộ thôi. “ Vì tiểu thú Tuyết Bạch, dù là tiến vào địa ngục, xuống Cửu U thì Tiêu Thần cũng không mấy may mắn. Sau khi suy tư một phen hắn cảm thấy bà già kia sẽ không lừa hắn. “ Được, bây giờ ta sẽ xuống Cửu U. “ “ Chờ một chút, trước tiên ta cần nhắc nhở người, xuống thì dễ, lên mới khó. Trong Cửu U vô cùng nguy hiểm, có vô tận ác hồn, người nên suy nghĩ kỹ. “ “Không sao “ Tiêu Thần ngay cả địa ngục cũng đã xuống, còn sợ ác hồn sao? Dọc đường đi cũng không biết phải liều

mạng với bao nhiêu quỷ hồn rồi. “ Ta cũng đi với người” Ngưu Nhân dừng cảm nói. “ Không cần thiết. Ta có thể đi một mình” Tiêu Thần biết chuyển đi lần này sẽ có rất nhiều nguy hiểm, hẳn không nghĩ sẽ mang Ngưu Nhân theo để mạo hiểm “ Người không thể đi” Bà già này ngay cả khi cười cũng vô cùng âm trầm đáng sợ, cả người âm vụ bao quanh: “ Người tới Thánh Sơn của man tộc không phải để đi tìm một bản mạng thú hồn sao? Ta là tổ tông của người, làm sao có thể để người tay trắng ra về. Hẳn xuống Cửu U, thì người nhân tiện ở lại đây. Lão tổ tông ta đây rất thích gã béo mũm mĩm nhà người. Chuẩn bị theo ta đi tìm thú hồn hàng khủng để nhập thể, hoàn thành tâm nguyện của người đi. “ Nói đến đây, bà già kia không một tiếng động, bay vèo một cái tới gần Tiểu Mập Mập, véo yêu cái má mũm mĩm của hắn. Bị mục quỷ già dùng ma trảo vuốt ve, Tiểu Mập Mập lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên (DG: lông toàn thân nhá >:)) sợ hãi nghĩ thầm, chẳng lẽ mục quỷ này thực sự là tổ tông của mình? Tiêu Thần như tráng sĩ đi không ngoái đầu, nhảy vèo xuống vực thẳm trong Cửu U đài. Bóng tối vô tận nháy mắt đã nuốt chửng hắn. “ Óa óa ! Đợi tí đã! “ Ngưu Nhân cũng muốn đuổi theo, nhưng mục quỷ già lại cản trước mặt, nói:” Người đi theo cũng vô dụng thôi, hay là theo ta đi luyện hồn thôi“ Thế là Ngưu Nhân bị mục quỷ già cưỡng ép kéo đi, rời khỏi đài Cửu U, nghe chừng là vì cái thưởng cổ thú hồn vương kia. Ngay sau đó, một tiếng thét giận dữ đầy vẻ liều mạng phát ra. “ Đầu trâu mặt ngựa ... lại mang ra cho ta chọn? Có lắm không đấy?! “ “Ây da, đấy chính là thú hồn vương cực khủng đó nha! “ “Đừng có lừa ta, dù chết ta cũng không thèm chọn đầu trâu mặt ngựa đâu! “ “ Ây da, đầu trâu chẳng phải là thích hợp nhất còn gì? “ Nhìn gã béo đang thở hồng hộc vì tức giận, mục quỷ già cười phe phé: “ Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết thôi, có khi sự thực lại lệch đi mười vạn tám ngàn dặm đấy. Người sao biết đầu trâu này năm đó uy mãnh như thế nào? Chính là một chiến hồn cực khủng trong man tộc chúng ta năm đó. Mấy vị man tộc thánh hiền cũng từng tế luyện dung hợp với hồn của ngưu vương đó. Cũng không giống trong truyền thuyết**, đầu trâu này cũng không phải tiểu tốt ở âm phủ đâu. Nếu như người không phải con cháu của ta, ta liền mặc kệ nhà người, lại càng không nói đem anh hồn (kiệt xuất) đang ngủ say

nhập vào cơ thể người. “ Từ trong một tòa cổ động (DG: cái hang động cổ) sâu thăm thẳm thối ra từng luồng từng luồng linh hồn ba động khủng khiếp có thể khiến kẻ khác sợ vỡ mật, luồng lực lượng cường đại này làm Tiểu Mập Mập có cảm giác khó thở. “ Trên người người có rất nhiều thú hồn loạn xà ngầu, vừa hay cấp cho Ngưu Vương hồn. “ Mụ quỷ già cười nói:” Nếu có một ngày người tu luyện thành công, chắc chắn trên dương thế mỗi ngày người sẽ thành tâm cúng bái, nhớ tới công ơn của ta.” Trong đám đầu trâu mặt ngựa kia, cái chiến hồn to lớn của con trâu già ... Tiểu Mập Mập khóc không ra nước mắt. Trong âm phong gào thét ghê rợn, Tiêu Thần rơi nhanh xuống Cửu U mười tám tầng địa ngục. Trong vực sâu vô tận, bóng tối đen kịt không chút tia sáng nào, các âm hồn kêu rên. Nếu như không có Thất Thái Thánh Thụ tỏa ra ánh sáng, Tiêu Thần sợ rằng đã bị vô số hồn ảnh rợn tóc gáy cắn xé tan thân rồi. Cũng không biết Cửu U này sâu bao nhiêu, thời gian đủ hai canh giờ, Tiêu Thần mới chạm đáy. Nơi này âm khí rất nặng, làm cho trái tim có cảm giác áp lực cực lớn. Thậm chí ngàn vạn hồn phách kia cũng không có cái nào đuổi tới nơi này. (DG: nếu gia tốc 10m/s cố định, bỏ qua ma sát với âm phong, TT không cố tình vận công rơi chậm lại, thì Cửu U sâu khoảng 1.036.800 Km,(từ trái đất đến mặt trăng chỉ có 384.403 Km), khi đến đáy, tốc độ rơi đạt đỉnh là ... 144 Km/s hay 518.400 Km/h , nếu TT nặng 80Kg, lực va chạm tương đương 1 chiếc xe tải 40 tấn lao đến với tốc độ ... 1037 Km/h, đâm vào 1 diện tích ~ 500 cm vuông của 2 bàn chân, trừ khi hấn tiếp đất bằng 1 bàn chân ... vô đối.com) Trong lòng núi, khắp nơi trên mặt đất là xương trắng, không biết tích tụ thế nào mà thành, khí tức tử vong chính là thứ duy nhất ở đây, không còn có bất cứ thứ gì khác. Tiêu Thần lấy linh giác thay cho thị giác, trong bóng tối vô tận này, cẩn thận đánh giá, quan sát (DG: cảm nhận thì đúng hơn) một phen. Hắn dọc theo con đường ngập xương trắng đi tới. Sau khoảng một canh giờ, phía trước xuất hiện một cánh cửa phong ấn, bên trên lấp lánh ánh sáng huyết sắc, toát ra vẻ đẹp lạnh lẽo uy nghiêm dựng tóc gáy. Một hư ảnh hiện ra phía trước cánh cửa màu máu đáng sợ kia. Trong khung cảnh kinh khủng nơi này, tiếng nói già nua vang lên lại thêm phần khủng bố: “ Người ... đã ... đến ... rồi ... “ “ Người là ai? “ Tiêu Thần vội dừng lại, cố gắng

tỉnh táo nhìn chăm chăm vào quỹ ảnh mơ hồ trước mặt. “ Ta ... là ... một lão quỷ trầm luân nơi Cửu U năm tháng vô tận này... là ai không quan trọng... Người tới vừa đúng lúc... Con thú nhỏ có linh hồn không thể bị ma diệt kia còn đang ở sau cánh cửa nói chuyện đó ...” “ Sao cơ? Người nói Kha Kha ở ngay phía sau cánh cửa ? “ “ Vừa rồi, lúc đang chờ người, ta liền cùng âm linh câu thông. “ Huyết vụ lan tràn đến, quanh thân lão quỷ huyết quang bay lượn. Cánh cửa đối diện lại không ngừng có những dòng máu đỏ sậm chảy xuôi xuống, đối với hoàn cảnh trước mắt lại càng tăng thêm vẻ quỷ dị, đáng sợ. Qua cả một canh giờ, lão quỷ dường như mới thở phào một hơi dài, nói: “ Có âm linh tới tìm nó rồi. “ Ngay lúc này, Tiêu Thần trong nháy mắt cảm giác được một khí tức quen thuộc xuyên qua cánh cửa, nghe được thanh âm của tiểu thú. Tiêu Thần quá chú ý nên nóng lòng, hận không thể lập tức nhìn thấy tiểu thú. Tinh thần chấn động trong nháy mắt nhận nhạo mở ra, sau chút chần chừ liền đem suy nghĩ trong lòng xuyên qua khe hở nhỏ nhỏ giữa cánh cửa bị phong ấn. “ Bọn họ lừa người đấy ... ta ở bên này sống rất thích ... “ Đây là lần đầu tiên Tiêu Thần cảm giác được giao động tinh thần của Tiểu Thú. Phảng phất như nó thực sự mở miệng nói chuyện. Loại giao động nhẹ nhàng này có thể nói là khá ngập ngừng, vô cùng non nớt, như một lời nói thầm bên tai, khiến lỗ tai có cảm giác ngứa ngứa. Tiêu Thần vừa cảm thấy chua xót, vừa cảm thấy nhớ nhung. Buồn cười, Tiểu thú giờ phút này nhất định đang lơ mơ, nói không chừng vừa mới tỉnh ngủ, mơ màng trở dậy . “ Kha Kha mau trở lại thôi. “ “ Ta muốn ăn quả Sâm Tử Toàn Âm Mộc, nhưng bọn hắc tặc tìm mấy tháng mới được tám quả bọ. Ta còn ăn chưa đã mà” Thanh âm Kha Kha có chút ngọng nghịu, lại mang chút tiếc nuối và bất mãn. Tiêu Thần thật không biết nói gì cho phải, dường như ... mọi thứ không giống như hắc tưởng tượng! Tiểu thú ở bên kia có vẻ như không chỉ không có nguy hiểm, mà ngược lại vô cùng dễ chịu, khoan khoái! Sợ rằng tìm khắp âm phủ cũng không ra bao nhiêu cây Sâm Tử Toàn Âm Mộc, mà có thể kết tinh thành quả, lại càng như phượng mao lân giác. Nếu không phải Sâm Tử Toàn Âm Mộc sinh trưởng hơn mười vạn năm thì không thể ra quả. Mà dù ra quả cũng vô cùng khó khăn, thế mới nói quả Sâm của Sâm Tử Toàn Âm Mộc so với Thiên thần quả còn khó tìm hơn.

**** Trong truyền thuyết thì đầu trâu mặt ngựa là lũ tay sai ở âm phủ.**

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 224: Khổng Tuyên

Chương 224: Khổng Tuyên Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison Nguồn: 4vn.eu

“Kha Kha, nói cho ta biết như thế nào mới có thể cứu người ra?” Lúc này Tiêu Thần vô cùng kích động, Tiểu Thú cũng chưa chắc đã biến mất, hẳn còn có hi vọng. “Ta cũng nhớ người lắm, nhưng mà ta còn muốn ăn thêm một quả Sâm nữa.” Nghe tiếng nói có vẻ non nớt, lão quỷ bên cạnh dường như hộc máu, hướng về phía Tiêu Thần hành lễ nói: “Xin người nương tay, giờ cao đánh khề hộ” Đến lúc này thì mọi chuyện đã rõ ràng, Tử Toàn Âm một lần trước chính là thư cầu cứu. Nhưng lại không phải do Kha Kha cầu cứu mà do một tên quỷ từng chịu sự quản lý của Sở Giang Vương hướng về hắn cầu cứu. Trong Hắc ám lĩnh vực, các thế lực lớn luôn chém giết nhau. Mặc dù từng là quỷ Soái của âm phủ, nhưng Âm Soa Dương Thác được phong một lãnh địa nên cuộc sống lại không một ngày bình yên, hắn luôn phải chiến đấu với những thế lực khác. Mà tiểu thú nghịch thiên Kha Kha lại đột nhiên xông vào địa bàn của hắn rồi ở lì không chịu đi làm cho hắn càng bị công kích nặng nề. Hắn nghĩ muốn tiêu diệt linh hồn của Kha Kha nhưng không cách nào làm được. Hắn mơ hồ đoán được chủng tộc của Kha Kha nên sợ đến mức không dám ra tay. Làm cho Tiêu Thần đau xót chính là thân thể của Kha Kha bị mất, linh hồn bị đánh vào lĩnh vực Hắc ám, không

có thân thể như lần đối chiến với Hoàng Kim Sư tử. Tiểu thú mặc dù còn nhỏ, nhưng linh tính rất cao, nó biết được muốn quay về thì nó phải tích tụ được vô tận linh khí, nếu không lực lượng thuần âm của lĩnh vực Hắc ám sẽ ảnh hưởng đến sự trở về dương gian của nó. Cho nên, cũng không thể nói tiểu thú vì tham ăn mà ở lại trong tầng địa ngục mười tám Cửu U không chịu đi. Quả Sâm Tử Toàn Âm Mộc thì lại chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đó là loại duy nhất ở Hắc ám lĩnh vực có thể dùng để ngưng tụ các loại thuộc tính linh khí mà nó thì đã ăn tám quả rồi. Nếu truyền ra chắc chắn sẽ dọa cho quý Soái phải sợ. Không có thân thể thì Kha Kha trở về bằng cách nào đây? Trên mặt Tiêu Thần hiện ra vẻ ưu tư. Tuyệt bạch tiểu thú lại đứng đờ, hồn nhiên ngáp, rồi lại ngây thơ nói: “Ta rất mệt ... ta rất nhớ người ... ta sẽ nhanh chóng cười lên Thất Thái tường vân mà về.” Chỉ một lúc sau thì tiếng ngáy nhẹ nhàng đã vang lên. Tiêu Thần rời đi với tâm trạng phức tạp. Kha Kha vẫn còn sống thì hẳn rất vui, nhưng nghĩ đến tiểu thú hoạt bát nay đã không còn thân thể thì hẳn lại khổ sở. “U u ...” Ngàn vạn hồn phách giãy dụa, ùn ùn kéo xuống. Tiêu Thần khi vào thì dễ, nhưng lúc ra lại có phần khó khăn. May mắn là có quang huy của Bảo Thụ lượn lờ, nếu không hẳn sẽ chết chỉ trong nháy mắt. Ngàn vạn hồn phách như thiêu thân lao vào lửa, không ngừng bay tới thong thả thấp thoáng. Vô tận hồn ảnh phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, làm cho sồn tóc gáy. Tuy nhiên Tiêu Thần có thể nói từng cận kề cái chết, đã ở đây mười mấy ngày lại gặp được rất nhiều hồn phách nên cũng dần thành thói quen. “Chết đi!” Tiêu Thần còn chưa gặp nguy hiểm thì hai món hung khí ngủ trong người hẳn đã tức giận rồi. Khi bị kích động, sát khí của chúng từ lòng bàn tay Tiêu Thần mà thoát ra, làm cho không ít linh hồn bị tiêu diệt trong nháy mắt. Đối với chúng mà nói, ngoại trừ bản thân mình ra thì tất cả có thể giết. Vô tình là bản tính của chúng, tàn nhẫn là bản chất. Có điều hai kiện hung khí đang phát uy không biết tại sao bỗng thu lại tính chất hung ác mà giữ bốn phận hết sức yên tĩnh. Tiêu Thần cảm thấy được Thạch Toàn nằm trong tiểu Thạch Nhân phát ra quang mang ôn nhu rung rinh tỏa ra từ trong ngực Tiêu Thần khiến cho linh hồn bốn phía như nghe được trấn hồn khúc mà dần dần bình tĩnh lại. Đây là lần đầu tiên Tiêu Thần thấy Thạch Toàn lộ ra vẻ phi phạm. Ngàn vạn hồn

phách như chìm vào giấc ngủ say, trong màn đêm vô tận đều chỉ thấy vô số hồn ảnh bất động. Tiêu Thần triển khai Bát Tử Thiên Dực phóng lên cao, bay ngang qua khu vực bị phong tỏa. Hơn hai canh giờ sau, Tiêu Thần thuận lợi xông lên Cửu U Thai, Thạch Toản lại một lần nữa trở nên bình thường. Khi Tiêu Thần gặp lại Ngưu Nhân thì cả kinh, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hẩn. Tiểu Bàn Tử (mập mập) Ngưu Nhân thì khóc không ra nước mắt. Hẩn bị buộc dung hợp với Ngưu Vương chiến hồn nên sinh ra một đôi sừng trâu trên đầu. “Hu hu ... lão tổ tông, người đừng gạt ta chứ. Đây thật sự là cực mạnh chiến hồn sao? Ta sẽ không biến thành ngưu đầu đại thúc chứ?” “Hắc hắc ...” Lão ấu thoải mái cười lớn: “Yên tâm đi, người là hậu nhân của ta, ta hại người làm cái gì? Từ nay về sau, con đường tu luyện của người sẽ rất bằng phẳng, như cá quẫy trong biển rộng, tựa cánh chim lượn trời cao, thành tựu không thể hạn lượng” “Người ta sẽ không hiểu lầm ta là ác ma sao, chỉ có ác ma mới có sừng” Tiểu Bàn Tử rất chi là buồn bực. “Yên tâm, không ai hoài nghi người là ác ma đâu, nhìn đi nhìn lại thì người trông giống con nghé con thôi.” Lão ấu cao hứng cười to. “Ta chết đây!” Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân lấy đầu đập mạnh vào thạch bích, chỉ nghe thấy âm thanh của một khối thạch bích mấy ngàn cân vỡ loảng xoảng, còn đầu của mình thì bình yên vô sự. Nhìn thấy kết quả này Ngưu Nhân tròn miệng trợn mắt có cảm giác muốn học máu. Nếu lão ấu không phải tổ tông của hẩn thì hẩn thật muốn đi tới mà liều mạng rồi. “Đùa người thôi, yên tâm, khi nào tu vi ngày càng đề cao, cái sừng sẽ dần biến mất mà. Thấy đủ chưa, đây chính là thượng cổ ngưu vương thánh hồn đó” Cuối cùng cũng phải rời địa ngục, Tiêu Thần và Ngưu Nhân và thêm Hắc Long Vương được lão ấu đưa đến một sa mạc hoang vu, sau đó phất tay một cái liền biến mất. Theo như lời lão ấu thì đi vào sa mạc, cứ kiên định đi theo một hướng thì sẽ rời khỏi địa ngục ra tới Thánh Sơn của Man tộc. Đây là lối ra duy nhất còn lại chưa bị phong ấn. Sa mạc mờ mịt nhìn trông mênh mông tí tắp, bọn người Tiêu Thần đi liên tục mười ba ngày, cuối cùng cũng thấy ánh rạng đông lấp lóe lên ở phía trước. “Kia là tận cùng của âm phủ rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng lên dương gian thôi!” Ngưu Nhân hưng phấn nói. Nhưng lại nhanh chóng xẹp xuống, rồi sờ sờ hai cái sừng trên đầu mình mà thở dài:

“Ta chắc chắn là bọn họ sẽ cười vào mặt ta đây, ôi đâu còn thanh danh của ta nữa” «Im lặng, đừng lên tiếng » Tiêu Thần ngăn Ngưu Nhân lại. Ngay lúc đó, phía sau bọn họ như nổi lên màn sương đen ngòm vô tận lao đến. Một cơn lốc sa mạc cực lớn cuốn theo cả những hòn đá to như cối xay, bay càng ngày càng cao. Sa mạc chết không ngờ lại xuất hiện cảnh tượng như thế, cực kì quái dị. Sau đó, một cỗ uy áp to lớn nghiêng trời lệch đất từ phía sau tiến đến, mang theo khí tức trù mìn kín đất trời không buồn che dấu một chút nào. Phảng phất như trên trời dưới đất chỉ có mình nó bá chủ, như nắm cả thế giới trong lòng bàn tay. Tổ tông sống lại xuất thế ! Đây là ý nghĩ đầu tiên của Ngưu Nhân. Tiêu Thần sắc mặt nghiêm lại, hẳn biết đây nhất định là một cao thủ đỉnh cấp không sao tưởng tượng nổi ! Từ phía xa, năm đạo thần quang bay đến, như sao sa ngang trời, uy thế kinh động đất trời. Mà ở dưới Ngũ Thái thần quang lại có một tòa cự sơn cao hơn ngàn thước phi hành theo như một bóng ma di động trên bầu trời. «Ngũ sắc thần quang ? » Tiêu Thần kinh hãi kêu lên. Ngưu Nhân lại càng khiếp sợ, nói không nên lời : « Hành trình dưới địa ngục quả là làm cho ta mở mắt. Chẳng lẽ ta lại gặp một Đại Yêu thánh bản lĩnh vô địch tung hoành thiên hạ, không gì không nghiền nát, chẳng gì không phá tan? » Ngũ sắc thần quang mang theo tòa cự sơn cao hơn ngàn thước bay qua đầu bọn Tiêu Thần, một đạo thần niệm cường đại quét xuống, chỉ có điều là vẫn không dừng lại, trong phút chốc đã đi xa. Tiêu Thần lẩm bẩm : « Chẳng lẽ đây là tổ tông của Tiểu Khổng Tước ở đầu thú đại tái Nam Hoang sao ? Hẳn không phải đem Hỗn Độn Thanh vũ để lại cho con cháu rồi sao? Sao bây giờ Ngũ Vũ đều tề tụ tại đây, chẳng lẽ tu vi một lần nữa đột phá sao ? » Khổng Tuyên, một tuyệt thế cường giả nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Thanh, hoàng, xích, hắc bạch, Ngũ Sắc thần quang được gọi là cơn ác mộng của chư thần, tung hoành thiên địa, không có địch thủ. Sau đó, tại tây bộ trung thổ bị trọng thương. Nhưng sau khi may mắn thoát được một kiếp, hẳn càng đánh càng mạnh, trên thế gian người có thể giết hẳn cơ hồ đã không tồn tại, sau đó lại diệt luôn tam tôn phạt. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Khổng Tuyên chính là đại diện cho nam nhân cùng cường giả. Lưu quang nhiều màu sắc bay đi khiến cho sa mạc trở nên sáng chói. Bọn người Tiêu Thần đã đi đến lối ra, hiển nhiên là Khổng

Tuyên cũng muốn đi ra từ nơi này. Đám Tiêu Thần thấy được trên ngọn cự sơn có hơn mười gốc Âm Mộc chói mắt, trên hai gốc còn có quả Sâm. « Bình tĩnh nào, Âm mộc là thánh phẩm vậy mà hắn lại có thể tìm được nhiều như vậy ! Quả thật xứng danh thượng cổ yêu thánh nghịch thiên. Nếu cần Âm Mộc thì hắn dễ dàng tróc đi một tòa cự sơn từ âm phủ » Ngưu Nhân kinh dị không biết nói gì. Đối với cường giả thượng cổ vô địch này dường như không có việc gì là hắn không làm được. Thông đạo nối âm phủ với dương gian đương nhiên là rộng rãi, nhưng mà để cho một tòa cự sơn đi qua thì quả thật là có chút hẹp. Xoẹt một tiếng, xích quang lóe lên, một nửa tòa cự sơn bị chém đứt rơi xuống. Mặt đất chấn động kịch liệt, ngũ sắc thần quang mang theo một nửa tòa cự sơn còn lại đi ra âm phủ. « Ôi ! » Ngưu Nhân thở dài nói : « Ta phải mạnh hơn để nhìn xem thái độ của thiên hạ ra sao ... » Ta cũng phải mạnh lên, nhất định phải mạnh hơn! Tiêu Thần thấy được Tru Tiên kiểm thông thiên, lại thấy Ngũ Sắc thần quang của yêu thánh, trong lòng hắn khó có thể bình tĩnh. Trong lòng hắn bây giờ có cảm giác sắp tới sẽ có nguy cơ nghiêm trọng, các loại bóng ma chỉ tồn tại trong truyền thuyết cũng đã xuất hiện, nhân gian sắp tới sẽ nổi cơn bão tố.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 225: Tam Niên, Vân Mộng

Chương 225: Tam Niên, Vân Mộng Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần đi qua đại sa mạc hoang vu cuối cùng cũng đến được lối ra khỏi âm phủ. Trong bóng tối mịt mù loé lên những tia sáng chói mắt, khí tức trần thế khiến cho Tiêu Thần và Ngưu Nhân sau hơn một tháng trong địa ngục

có cảm giác như đã qua mấy đời người. “Kìa, ở đó ...” Tiêu Thần nhìn thấy trên nửa quả núi bị Khổng Tuyên chém rơi xuống phát ra ánh sáng màu tím trong suốt. Xoẹt! Tiêu Thần triển khai Bát Tử Thiên Dực bay lên quả núi cao hơn ngàn thước. Một gốc Tử Toàn Âm Mộc cao tầm một trượng, nhưng theo lý thuyết thì làm sao có màu tím trong suốt được. Âm mộc, sinh trưởng tại Âm Ti, một trăm tuổi cao một tấc, một ngàn tuổi cao một thước, một vạn tuổi cao một trượng. Cao một trượng thì có màu đỏ hồng như huyết mã não, ba trượng thì có màu tím trong suốt, càng lâu năm linh tính càng mạnh. Tiêu Thần nhìn kỹ, cuối cùng phát hiện ra vấn đề. Mặc dù chỉ cao chưa đến một trượng nhưng đó là phần thân cây nhô ra từ sườn núi, còn gốc Tử Toàn Âm Mộc bò ngang thì dài tới mười trượng! Toàn thân tử quang (tia tím) loé sáng, thân cây gần như trong suốt giống hệt Kim Cương. Khổng Tuyên không có khả năng không phát hiện được một gốc Tử Toàn Âm Mộc cực phẩm như vậy, nhưng trong mắt lão thì một gốc bảo thụ chưa chắc đã là gì to tát. Bình thường thì Âm Mộc rất khó gặp, nhưng Khổng Tuyên lại cắt một ngọn núi lấy đi không dưới mười mấy gốc liếc qua đã tạm thấy hai quả Sâm. Triển khai thần thông Dong Bình Luyện Thể, Tiêu Thần thu gốc Tử Toàn Âm Mộc vào. Gốc Âm Mộc này trên đại lục Trường Sinh Giới tuyệt đối là cực phẩm. Cho dù là chế thuốc hay luyện chế vũ khí thần binh mà có nó đều tăng cao khả năng thành công. Báu vật tuyệt đối hiếm có là toàn bộ gốc Tử Toàn Âm Mộc dài mười trượng bay lên khỏi mặt đất từ từ nhập vào trong người Tiêu Thần. Lúc toàn bộ gốc rễ màu tím nhô lên khỏi mặt đất thì “Keng” một tiếng giòn tan, trong bùn đất lóe lên thần quang màu trong suốt. Một quả Sâm của gốc Tử Toàn Âm Mộc bị kéo theo ra ngoài. Lúc này Mập Mập Ngưu Nhân cười Hắc Long Vương cũng đã bay lên nhìn thấy thì kinh ngạc thốt lên: “Quả Sâm Tử Toàn Âm Mộc” Không sai, đích thực là một quả của Tử Toàn Âm Mộc lộng lẫy trong suốt màu tím nhưng lại sinh trưởng ở rễ cây. “Sao có thể, rễ cây làm sao sinh ra quả Sâm cơ chứ, không phải là Âm Mộc chỉ khai hoa kết quả trên ngọn sao?” Ngưu Nhân trợn mắt há hốc mồm mà hỏi. Tuyệt đối không sai. Đây đúng là một cái quả Sâm của gốc Âm Mộc nhưng mà chỗ sinh trưởng lại có chút cổ quái. Tiêu Thần cười toe toét. Mặc kệ thế nào, cứ thu được một quả Sâm Tử Toàn Âm là cơ duyên

khó ngờ rồi. “Mập Mạp (Bàn Tử), xin lỗi, quả Sâm này ta lưu lại cho tiểu thú. Nó không có thân thể, không biết có thể thuận lợi đi được đến được thế giới này không?” Ngưu Nhân cũng biết trạng thái của Kha Kha, đương nhiên sẽ không có ý định với quả Sâm mà cười ha hả: “Khổng Tuyên mà biết sợ rằng hối hận không thôi, hơn mười gốc Âm Mộc mà nhón được hai quả, lão bỏ lại một gốc thì người lại có một quả, ha ha” Nói tới đây Ngưu Nhân có chút cảm khái nói: “Thần Thông của Khổng Tuyên thật không thể tưởng tượng được. Dưới Âm Phủ tìm được một gốc Âm Mộc cũng vô cùng khó khăn, vậy mà Khổng Tuyên lại tìm được hơn chục gốc, nhổ lên cả một toà cự sơn. Ta phỏng chừng lão muốn đưa đến địa phương đang tu luyện.” Ra khỏi thông đạo, Tiêu Thần và Ngưu Nhân lại hiện lên ở ốc đảo trên sườn núi của Thánh Sơn. Bọn họ bốn ba mạo hiểm cuối cùng cũng xuống đến chân núi. Sau hai ngày họ về đến Tịnh Thổ. Hoa tiên rực rỡ, cây xanh rập rờn, cỏ non chớm nhú. Khắp Tịnh Thổ hào quang lấp lánh, linh khí dày đặc quả đúng là rất êm dịu và thanh bình. Không có sự ồn ào của trần thế, chẳng thấy sự tranh đấu chốn hồng trần, ai đến nơi này linh hồn tựa như là đang được tinh lọc. “Ta, Ngưu Nhân đã về đây, ha ha ha.” Ngưu Nhân tìm sự sống trong cái chết, lại dung hợp được Ngưu Vương Chiến Hồn trong truyền thuyết nên cao hứng mà kêu to. Thanh Thanh, thanh cao thoát tục, gương mặt như tranh, dáng điệu thướt tha, nhanh nhẹn như bướm lượn chạy từ trong thôn ra. Toàn thân vận bạch y trắng như tuyết phấp phới trong gió, tóc dài tung bay tựa như lạc thần. Nàng như do Thơ Ca ngàn năm đúc kết ra, hoặc là do thiên địa linh khí ngưng tụ thành Tinh Linh. Có thể nói là đứa con yêu hoàn mỹ của trời cao. Nhìn nàng từ trong thôn Tịnh Thổ như chốn bồng lai bay tới, phảng phất như Lãng Ba Tiên Tử. Cảnh đẹp tuyệt trần như vậy không pha tạp một chút dục vọng, hoàn toàn là một loại hưởng thụ cái đẹp. “Đại mi ngưng hoa vận, thu thủy uẩn thi tình ...” ** Tiêu Thần không kìm nổi mà nói: “Thanh Thanh, nếu nàng lạc đến chốn hồng trần thì chắc chắn các bậc đế vương đại lục phải vì nàng mà phát động chiến tranh mất.” Thanh Thanh chun mũi, đôi mắt sáng lấp lánh toát ra vẻ thông minh: “Đại thúc, thúc mắng ta hay khen ta vậy?” “Thực sự là mằm tai họa mà (hống nhan họa thủy***)” Ngưu Nhân tức giận nói thêm vào: “Những nữ tử

khuyh quốc khuyh thành thì ta từng gặp qua ba người. Triệu Lâm Nhi và Yến Khuynh Thành đúng là trăm hoa đua thắm, nhưng mà so với Thanh Thanh thì vẫn còn kém một bậc. Mà ngay nàng Liễu Như Yên mà ta thích nhất với vẻ đẹp diên đảo chúng sinh, quyến rũ trăm bề thì mặc dù là một vưu vật hiếm có nhưng mà trước Thanh Thanh thì vẫn có chút như phàm trần”. “Hi hi...” Thanh Thanh một thân bạch y trắng như tuyết, thông minh kỳ ảo, nhẹ nhàng lướt quanh Ngưu Nhân một vòng, cười nói: “Tiểu Mập Mập, người ngày thường nhìn ngốc nghếch thế mà cái miệng cũng ngọt xớt đó!” Rồi nàng xoay người lại Tiêu Thần: “Đại thúc, nhìn khí sắc của thúc có vẻ tốt hơn rồi. Mái tóc cũng có một chút đen lại rồi, xem ra thọ mệnh của thúc lại tăng rồi.” Với thân thể huyết mạch được rèn luyện ở địa cầu, tình trạng thân thể của Tiêu Thần quả thật tốt hơn nhiều. Quan trọng là những huyết đạo được thần hoá lại không ngừng toả ra linh khí thông thả cải thiện thể chất của hắn. Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua nửa năm, Tiêu Thần tới Tịnh Thổ đã quá một năm. Trong lúc này hắn đã hạ quyết tâm, không ngừng khổ tu nên tu vi ngày càng tịnh tiến, đã ổn định được Thức Tàng cảnh giới Tam trọng thiên không để biến động như trong quá khứ. Hắn đã từ Ngưu Nhân biết được Hải Vân Tuyết phải gả vào Hồ gia ở Trung thổ, đội rước dâu đã xuất phát. Tiêu Thần trầm mặc kháng cự, mặc dù hắn rất muốn ra tay nhưng mà thực lực còn chưa đủ. Im lặng tu hành, một mình lặng lẽ tiến bước, đây là con đường duy nhất mà hắn có thể làm. “Đại thúc!” Thanh Thanh như một Tinh Linh thông minh vào rừng tìm được Tiêu Thần, nhẹ nhàng từ Tham Thiên Cổ mộ hạ xuống khẽ cười mà nói: “Đại thúc, thúc sẽ nhanh chóng biến thành đầu gỗ thôi. Suốt ngày đêm tu luyện, ba ngày cũng không thấy thúc nói một câu. Thúc cứ tiếp tục như vậy là không được. Tu hành cũng là tu tâm, thúc bế quan tu luyện như vậy chưa chắc đã tốt” Tiêu Thần chợt hiểu đồng thời có chút cảm thán. Thế gian thật sự có thiên tài tồn tại. Thiên phú của hắn đã tốt rồi nhưng so với Thanh Thanh thì còn kém một chút. Thanh Thanh mới chỉ mười tám tuổi nhưng mà tu vi so với hắn còn cao hơn, Ngưu Nhân từng không phục mà tỉ thí với Thanh Thanh, kết quả là thảm bại, chật vật mà chạy. Thanh Thanh linh hoạt đến kì ảo, rốt cuộc cảnh giới của nàng cao đến mức nào thì Tiêu Thần cũng

không biết được. Hắc chỉ biết, nếu so sánh về thiên phú thì sợ rằng chỉ có Lan Nặc mới so sánh được. “Đại thúc, thúc lại ngờ ngẩn rồi, hi hi ...” Thanh Thanh cười khẽ rồi giống như ảo thuật giơ ra một bát ngọc nhỏ mà nói: “Đây là Hắc Linh Chi cùng với Hắc Chi Ma luyện thành. Thúc uống vào thì tóc trắng sẽ sớm chuyển sang màu đen” Tiêu Thần cười cười rồi tiếp nhận bát ngọc, hắc cảm thấy ấm áp trong lòng. “Thúc uống nhanh, Quy gia nói là rất công hiệu, sau này mỗi ngày ta nấu cho thúc một bát.” Thanh Thanh lướt trên lớp lá rụng rồi nhẹ nhàng bay đi. Tiêu Thần được Thanh Thanh chỉ điểm, hắc luôn đi Man tộc và Sâm Lâm tộc du lịch, Man tộc phong tục chất phác, đối với hắc luôn luôn hữu hảo. Ban đêm, tại Man tộc bộ lạc trên hoang nguyên, rất nhiều lều vải sáng lên. Trên một khoảnh đất lộ thiên thoáng đãng, khi Tiêu Thần đang ngồi quanh đồng lửa ăn miếng to uống ngụm lớn với một nhóm trai tráng Man tộc thì Tiểu Mập Mập Ngưu Nhân hấp tấp chạy đến. “Tiêu Thần, nói cho người biết một tin tốt, Hải Vân Tuyết vừa mới bái thiên bái địa xong thì trượng phu đoán mệnh của nàng lại bị người ta ám sát rồi. Ha Ha ...” Tiêu Thần buông chén rượu và chân hươu xuống, lau miệng rồi hỏi: “Rốt cục là xảy ra chuyện gì?” “Hắc hắc, nghe nói đến tổ chức sát thủ bậc nhất trên đại lục Trường Sinh là Thường Kim Tam Ưc chưa?” Tiểu Mập Mập đắc ý nói. Ngồi xung quanh đồng lửa đều là thanh niên Man tộc, tính tình thẳng thắn, một người trong đó liền nói: “Ngưu đầu huynh đệ, có gì thì nói đi, đừng có dè dặt nữa.” Ngưu Nhân buồn bực, sau khi mọc sừng thì mọi người quen gọi hắc là Ngưu đầu. Cầm lấy một chén rượu lớn và một khối lộc bo (thịt phơi khô), Ngưu Nhân nói tiếp: “Nghe nói tổ chức Thường Kim Tam Ưc này đã tồn tại từ rất lâu, có ân oán rất sâu với Hồ gia ở trung thổ. Tương truyền, ban đầu người sáng lập tổ chức này đã từng ám sát Hồ gia lão tổ tông, lão đầu Bạch Hồ Thánh Hoàng tí nữa là mất mạng. Từ đó về sau, song phương ân oán vẫn dây dưa không rõ. Lần này tổ chức sát thủ lại cho ra đời một thiên tài, tự đặt tên cho mình là Kim Tam Ưc. Chính hắc tại Nam Hoang giết sống đứa con thứ bảy của gia chủ Hồ gia cũng là trượng phu của Hải Vân Tuyết” “Hay quá!” Thanh niên Man tộc bên cạnh cùng hô lớn. Bọn họ bái phục nhất là người vũ dũng, ai cũng nhao nhao chạm chén uống rượu. Thường Kim Tam Ưc thành lập

đã lâu, đã sớm không còn bằng chứng về năm bọn họ thành lập. Đó gần như là một tổ chức truyền kỳ, thời kỳ cường thịnh ngay cả ám sát cao thủ của Trường Sinh Giới cũng dám nhận thi hành. Mà truyền thuyết thì họ đã làm vài cái đại án khiến cho thiên hạ khiếp sợ, lần ám sát Bạch Hồ Thánh Hoàng là một trong số đó. Mặc dù không thành công nhưng mà cũng khiến cho vị trí đệ nhất sát thủ tổ chức không cách nào lay chuyển. “Mặc dù trượng phu đã chết nhưng Hải Vân Tuyết vẫn gả vào Hồ gia. Người phụ nữ này quả thật làm người ta nhìn không thấu, sống như một quả phụ đó!” Ngưu Nhân cảm thán. Nói tới đây, Ngưu Nhân quay sang nói với Tiêu Thần: “Nếu không ... ta liên lạc vài huynh đệ đi cướp Hải Vân Tuyết, hoặc là để trao đổi?” “Đúng, đi cướp! Nghe nói đó là một trong Nam Hoang song châu hả, đoạt về cho Tiêu huynh đệ hoặc Ngưu huynh đệ làm vợ cũng được”

Mấy thanh niên Man tộc chỉ sợ thiên hạ không loạn. Bọn họ ngày thường chỉ đấu với nhau nên khi nghe tin này thì cũng muốn đi để thử bản lĩnh của mình. Tiêu Thần lắc đầu nói: “Với thực lực chúng ta thì đánh lớp trẻ không có gì, nhưng mà họ xuất ra một lão bất tử thì chúng ta chết là cái chắc! Sợ rằng Hải gia cùng Hồ gia đang chờ ta trở về, bây giờ chưa phải lúc. Không ra tay thì thôi, đã làm thì phải cho bọn họ thống khổ một phen. Việc này tuyệt không thể lỡ mãng.” Thời gian trôi qua như nước chảy mây trôi, thấm thoát Tiêu Thần ở Tịnh Thổ đã ba năm. Hắn đã qua hai mươi tư tuổi, nơi này đã thành nhà của hắn. Các bộ lạc Man tộc và Sâm Lâm tộc đã trở thành quê hương thứ hai của hắn. Mái đầu bạc trắng đã dần dần biến thành màu đen. Hai năm qua, mỗi ngày Tiêu Thần đều uống một chén Hắc Chi Ma nóng hôi hổi. Tiêu Thần rất cảm động nhưng hắn biết là không có gì để báo đáp. Còn Thanh Thanh thì lại không thiếu thứ gì lại cũng không cần cái gì. Hắn sẽ không tự ki mà cho rằng nữ tử như tinh linh này lại thích mình. Thanh Thanh siêu trần thoát tục, như là ánh trăng sáng chói tập hợp những điều tốt lành của con người. Nàng giúp đỡ hắn là do bản tính thiện lương,

đổi lại là người khác, nàng cũng sẽ như thế. Thiện lương cũng không phải đơn giản, trên thực tế Thanh Thanh làm cho Tiêu Thần rất đau đầu. Đối với vị đại thúc nhất được này, nàng thường xuyên trêu đùa hắc. Mà một số thanh niên cùng lứa tuổi ở các bộ lạc khác cũng thường xuyên bị sự thiện lương của nàng gây các trò đùa quái đản. Bảo Bình Ấn! Quy Thọ Quyết! Phi Thiên Quyết! Là những kỳ thuật học được ở nơi đây. Bây giờ Tiêu Thần phải rời khỏi nơi này, tu hành cũng là luyện tâm, hắc phải đi vào thế giới hồng trần sục sôi. “Đại thúc, thúc thật sự muốn đi sao?” Thanh Thanh đang đu giữa những khóm hoa thở dài: “Ôi, lại không có ai chơi với ta nữa rồi. Vậy ta đi tìm gia gia thương lượng, sau này đi Trung thổ tìm thúc vậy!” “Người có Lã Bố, ngựa ắt có Xích Thổ”. Hai năm trước Lã Bố trong truyền thuyết cười bảo mã Xích Thổ đã từng hiện thân tại chiến trường Trung thổ. Một năm rưỡi trước, sát thần Bạch Khởi từng lừa giết mấy chục vạn quân hồn đã lấy lại thân thể rồi mang theo hai mươi vạn binh hồn từ âm phủ về dương gian. Chín tháng trước, Nhiên Đăng Cổ Phật tiến vào trong bờ cõi của vương triều Đại Thương ở Trung thổ để phát dương Phật pháp. Tám tháng trước, Thông Thiên giáo chủ điều khiển không ít môn hạ đệ tử xâm nhập vào lãnh thổ của Đại Hạ Quốc. Bảy tháng trước, Nguyên Thủy từng phái Vân Trung Tử vượt biên giới vào Đại Chu quốc. Nửa năm trước, Tà Vương đã mất tích ngàn năm lại xuất hiện tại Nam Hoang. Ba tháng trước, Giáo tổ Ma Giáo gần như bị lãng quên lại xuất hiện chân thân ở Trung thổ. Hai tháng trước, trong mười hai Tọa hạ đệ tử của nho thánh Khổng Tử thì có chín người xuất hiện tại Trung thổ. Một tháng trước, Thái Cực Trương Tam Phong xuất hiện thân ảnh tại hồng trần. Hơn hai mươi ngày trước, Trang Chu hóa bướm lại tái hiện trên cõi thế gian. Hơn mười ngày trước, Tiểu Lý Phi Dao, dùng đao chấn vỡ không trung đến tây bộ Trung thổ chém đủ bảy thiên sứ Thất Cự. Không biết vì sao lại lộ ra ảnh tích, mà đây dường như lại như mới bắt đầu. Tiêu Thần thấy rằng phải đi vào Trung thổ để học hỏi. “Tạm biệt, ta sẽ nhớ các người” Lưu lại một nửa gốc Tử Toàn Âm Mộc, Tiêu Thần li khai Tịnh Thổ, sắp sửa tiến vào Trung thổ bao la.

****Đại mi ngưng hoa vận, Thu thủy uẩn thi tình Tạm dịch : Mây ngài tụ hoa lệ Mắt ngọc đắm hồn thơ *** Hồng nhan họa thủy : tương truyền Đắc Kỷ sinh ra giữa trận mưa to.**

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 226: Đạo hữu xin dừng bước

Chương 226: Đạo hữu xin dừng bước Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
Maison Nguồn: 4vn.eu

Bị rịn chia tay, Tiêu Thần từ biệt vùng đất Tịnh Thổ. Ba năm ngắn ngủi tĩnh lặng này nhất định đã lưu lại những ấn tượng không thể xóa nhòa trong kí ức của hắn. Trên biên giới tây nam, núi non kéo dài mấy vạn dặm. Rất nhiều bộ lạc cổ xưa của Sâm Lâm tộc và Man tộc đã sống ở chỗ này, trên một trong những dải đất thần bí nhất của đại lục. Vùng đất Tịnh Thổ cũng không nằm ở miền cùng cực của phía tây nam, khoảng cách đến Trung thổ cũng rất gần. Nếu như Tiêu Thần triển khai Bát Tử Thiên Dực rồi toàn lực phi hành thì chỉ cần một ngày là đủ để vào đến Trung thổ. Nhưng hắn cũng không phi hành, mà là lựa chọn cách đi bộ. Biết đến bao giờ mới lại có thể đặt chân lên miền đất này lần nữa. Hắn là người trọng tình cảm nên ít nhiều cảm thấy lưu luyến. Đặt chân bước trên đường sạn đạo* cũ kĩ đầy nguy hiểm, đi qua sơn đạo (đường núi) do tổ tiên Thượng Cổ của Man tộc mở ra, Tiêu Thần phảng phất có thể thấy được những bóng hình từ thời xa xưa. Khi đi trên đại bình nguyên Toại Nhân chỉ thấy vùng đất bằng phẳng mênh mông ngút ngàn cây lá, từ xa nhìn lại đã thấy sinh cơ bừng bừng. Tương truyền Tổ Thần đã từng làm nhà ẩn cư ở chỗ này nên khiến cho chốn đó trở thành một vùng trù phú. Cho dù có trồng bất kì loại cây nào thì nó đều sẽ

tăng trưởng khác thường. Khi xuyên Táng Thần cốc, nhìn những dãy núi non hùng vĩ trập trùng, Tiêu Thần không thể kìm nổi tâm tư dạt dào, trận kịch chiến năm đó ở nơi này thực kinh hoàng xiết bao. Hơn mười ngày sau thì Tiêu Thần đi ra khỏi vùng đất hoang vô tận mà tiến vào Trung thổ rộng lớn. Trung thổ mệnh mông, rộng lớn vô biên. Nơi này đích thực là nằm giữa đại lục Trường Sinh, là chốn địa linh nhân kiệt từ xa xưa, nơi đã nuôi dưỡng vô số nhân vật kiệt xuất. Đại Trung thổ có năm quốc gia bá chủ là Hạ, Thương, Chu, Phạm, La Mã. Năm đế quốc khổng lồ chiếm cứ tám phần mười Trung thổ rộng lớn, diện tích lãnh thổ rộng lớn vô biên. Ví như Đại Hạ Quốc, biên giới nam bắc theo đường chim bay ước chừng năm vạn dặm. Biên giới đông tây cũng đến bốn vạn dặm. Bất cứ một quốc gia bá chủ nào đều đã lớn hơn Nhân Gian Giới rất nhiều. Điều này làm cho Tiêu Thần không thể không giật mình vô bờ. Hạ, Thương, Chu là nước đa phần tộc người phương đông. La Mã dĩ nhiên tộc người phương tây làm chủ. Nước Phạm là sắc tộc hỗn hợp chiếm đa số, dân cư theo tín ngưỡng Phật giáo chiếm gần nửa dân số. Trừ năm nước đại bá chủ thì còn có rất nhiều nước chư hầu. Lớn thì rộng đến ngàn vạn ki-lô-mét vuông, nhỏ nhất chỉ có độ một thành trì. Ước chừng có trên trăm nước nhỏ, nhưng số đó chỉ có thể tồn tại kẹp giữa năm nước đại bá chủ thôi. Mà trong đông đảo các nước chư hầu thì rất ít có thể hoàn toàn độc lập. Nổi danh nhất thì có Tần, Hán, Tùy, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh tám nước. Tám nước lâu đời này mặc dù không sao có thể so sánh được với Hạ, Thương, Chu, Phạm, La Mã, nhưng vẫn có ngàn vạn ki-lô-mét vuông. Diện tích lãnh thổ vẫn lớn hơn Cửu Châu ở Nhân Gian Giới rất nhiều. Nói vậy đủ để hiểu được Trung thổ rộng lớn thế nào. Như vậy ở gần Trung thổ mà nói thì căn bản không thể đại biểu cho cả đại lục Trường Sinh. Rõ là, về phía bắc là hoang mạc Cổ Thần ở cực bắc, về phía tây có Bách Vạn Đồng Sơn ở cực tây, về phía đông là biển Đông hải bao la sóng vỗ, về phía nam là ngàn vạn hoang đảo chốn cực nam. Đến tột cùng còn có thế giới nào chưa được biết đến thì cũng không ai rõ nữa. Theo truyền thuyết thì ngay cả thiên thần đều rất khó tiến vào những khu vực không biết này. Sau khi đi vào đại Trung thổ, đường xuyên núi không còn hiểm trở nữa. Không giống Nam hoang cùng với biên thù tây

nam hoang vu, mặc dù ở trong Trung thổ vẫn còn núi cao, sông lớn rất nhiều nhưng mà phần lớn lại có vẻ xinh đẹp ngập tràn linh khí thần vận.

Những tòa núi cao nối tiếp mờ ảo trong sương mù, giống như Tiên Sơn rơi xuống nhân gian. Những con sông lớn cuộn cuộn thét gào như có Ngọc long vẫy vùng trong đó. Những bình nguyên rộng lớn vô ngần, sinh cơ bừng bừng tựa như chín tầng trời hạ xuống chốn nhân gian. Núi Tiên, thảo nguyên Thần thánh, cốc động Linh thiêng, sông như dải ngọc. Phảng phất như chốn thiên cung giữa tầng mây. Non sông gấm vóc như tranh tráng lệ muôn màu. Tiêu Thần đi vào vùng tây nam Trung thổ, nơi này là lãnh thổ nước Đại Thương. Hiện giờ quốc gia bá chủ này thực lực cường thịnh, bốn phương yên bình. Trải qua nhiều ngày đi xuyên qua rừng hoang, nay chợt thấy phía trước đứng sừng sững một tòa thành lớn. Tiêu Thần cảm thấy thật thân thiết, rốt cục lại hòa vào trong xã hội loài người phồn hoa. Đây là một thành lớn ở biên giới Tây Nam của nước Đại Thương. Bên trong thành ngựa xe như nước, cửa hàng san sát, tiếng rao hàng chào bán vang lên không ngớt bên tai. Dòng người lui tới tấp nập như nước chảy thực phồn hoa vô cùng. Tiêu Thần đi thẳng đến một tửu lâu rồi chọn vị trí gần cửa sổ tại lầu hai ngồi xuống ăn cơm đồng thời nghe mọi người ở đó đàm luận các loại giai thoại kỳ quái. Trong chốn tửu lâu thế này, lại ở trong một thành phồn hoa nhất vùng, khách vãng lai ngược bắc xuôi nam rất nhiều, tin tức truyền đi rất mau lẹ. Mấy năm qua không ít tu giả có thực lực cường đại đều từng nghe tin ở chỗ này mà đi tìm được kì trân dị bảo. Vang lên giọng nói bất mãn của một người nào đó: "Còn chờ người nói nữa sao, người trên đại lục Trường Sinh thì ai mà chả biết! Nhưng mà rốt cuộc thì căn bản không có cách nào mở được đường vào bên trong cung điện. Lộn xà lộn xộn đã hơn ba năm rồi, khó lòng mà còn có thể thu hoạch được gì nữa. Ta đã tự mình đi tới, nhưng mà ngay cả bay lên ta cũng không làm được, cũng chỉ có lại gần xem một chút mà thôi." Đạo sĩ trung niên cười cười, mặt vàng như nghệ, ánh mắt thất thần đầy vẻ tàn tạ mà nói: "Hôm nay, nghe nói đám

người Khổng Tuyên, Thông Thiên vốn chỉ thấy trong truyền thuyết cũng đều chạy tới nơi đó để chuẩn bị phá vỡ cấm chế cuối cùng" "Cái gì? !" Trên lầu, lập tức xôn xao những tiếng hô kinh ngạc. Đạo sĩ trung niên mỉm cười tự mình bắt đầu ăn uống mà tiếp: "Các đại nhân vật rốt cục đã hiện diện. Không được, dù sao thì cũng phải mau chân đến xem." "Nhất định phải đi." Quả thực là mọi người thực phần chần, đều muốn đi xem Thiên cung trong truyền thuyết sau khi bị phá vỡ thì rốt cuộc có bảo vật gì xuất hiện. Dù sao ba năm qua, trên vùng trời đỏ của Thiên La quốc đêm ngày tỏa ra ngàn vạn ánh hào quang đủ sắc màu đã tác động đến tâm tư của rất nhiều người. "Được, Đạo trưởng, liệu Thiên cung đó có bị Thông Thiên chí tôn nhìn ra lai lịch chẳng, nếu không làm sao lại khiến ngài ra tay?" Đạo sĩ còm nhom cười cười nói: "Đương nhiên, đó là Thiên cung do chính Tổ Thần triều Hữu Sào dựng lên" "Di chỉ cung điện của Tổ Thần? !" Tất cả mọi người bị khuấy động, tiếp theo rất nhiều người liền bỏ lại bát, lập tức định lên đường. Trong lầu lớn như thế chỉ còn lại có hai người là đạo sĩ gầy còm và Tiêu Thần. Tiêu Thần cũng không vội đứng dậy. Nếu các đại nhân vật đều phải ra tay thì mặc dù có chí bảo hiện ra cũng không tới phiên hắn được cầm, vậy thì còn có gì mà phải gấp gáp? Muốn đi xem náo nhiệt thì cứ từ từ đi bộ cũng tới. Đạo sĩ với gương mặt tàn tạ liếc nhìn Tiêu Thần rồi tiếp tục ăn cơm, sau đó vội vã rời đi. Sau khi ăn xong, Tiêu Thần đang du ngoạn trong thành cổ thì đột nhiên lại phát hiện đạo sĩ trung niên. Hắn đang ở ra sức tuyên truyền cho một số tu giả về Di cung của Tổ Thần triều Toại Nhân, rồi sau đó dẫn hơn phân nửa tu giả trong thành lên đường. Tiêu Thần cũng đi theo. "Phải xưng hô với Đạo trưởng như thế nào đây?" "Bần đạo là Thân Tây Báo." "Làm sao nghe có vẻ không được tự nhiên cho lắm" Có người nhỏ giọng nói thầm. Còn có người cảm thấy quen tai bèn hỏi: "Sao quen thế nhỉ, hình như đã nghe qua tên này." Bên cạnh có người đạo: "Người quen sao, Thượng Cổ thì có Bại Thần tên là Thân Công Báo. Tọa hạ đệ tử của Nguyên Thủy và Thông Thiên vì hắn mà tử thương vô số. Thực lực không cao lắm, nhưng ai gặp hắn đều không may" "Đạo trưởng, tên ngài lạ như vậy, liệu có quan hệ gì với Thân Công Báo không?" "Đó là gia tổ." Đạo sĩ có vẻ mặt tàn tạ chớp mắt đáp. "Cái gì? Hậu duệ của Bại Thần? Mịa ời ..."

Lập tức một nửa số người liền quay đầu chạy. "Đạo hữu xin dừng bước." Lời này vừa nói ra, đám người vừa mới chạy đi mấy chục thước lập tức đứng sững lại rồi không tự chủ được mà quay trở về. Chuyện tà quái như vậy khiến cho rất nhiều người đều trợn mắt hốc mồm. Lập tức, bọn họ nghĩ tới vị Bại Thần truyền thuyết trong thời Thượng Cổ. Một câu "Đạo hữu xin dừng bước" đã hãm hại biết bao cường giả thời Thượng Cổ? Đối với nhiều tu giả mà nói thì câu này so với Tru tiên tứ kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ còn đáng sợ hơn!

* sạn đạo : đường sà gỗ nhô ra từ sườn núi có cọc cắm xiên chống đỡ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 227:Hữu Sào thiên cung

Chương 227:Hữu Sào thiên cung Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Mọi người đều há hốc mồm, không phải là Bại Thần (Suy Thần) tái hiện hậu thế sao? Một câu “Đạo hữu xin dừng bước” như thế nào so với vị thần Thượng cổ cũng lại hiệu quả vậy, làm một đám người đã rút lui còn quay lại. “Bần đạo không có ác ý, chỉ là phụng mệnh thỉnh mọi người đi Thiên cung ở Thiên La quốc thôi. Muốn mở ra di cung của Tổ Thần cần sự trợ giúp niệm lực của đông đảo tu giả.” Bại thần! Mặc kệ hắc là Thân Công Báo, hay là hậu duệ của Thân Công Báo là Thân Tây Báo, mọi người đều nhất trí là không thể đi cùng đường với hắc. Nhìn cái bộ dạng của hắc, đảm bảo ở chung đi cùng thì cam đoan không có kết cục tốt. Rất nhiều người

muốn đào tẩu, nhưng một câu “Đạo hữu xin dừng bước” vừa cất lên, không hiểu sao mọi người lại không thể cất bước. Lúc đầu, Tiêu Thần cảm giác trong đầu hỗn loạn. Bất quá giây phút Huyền Công vận chuyển, hần liền thanh tỉnh lại thềm biết lão đạo hữu sắp chết trước mắt này phi thường kì dị, tuyệt không phải người bình thường. Có điều tuy Tiêu Thần đã tỉnh lại, nhưng cũng không rời đi mà theo mọi người tiếp tục dẫn bước. Bại Thần tay bấm quyết, lăm lăm một hồi, rồi quát lên: “Ngũ Hành Phá Trần Thổ Độn!” Mọi người cảm thấy thân thể rung lên một cái rồi tiến nhập vào trong lòng đất. Quanh người có quang mang màu thổ hoàng lóng lánh, mọi người như đang xuyên qua một không gian, di chuyển cực nhanh. Thổ độn thuật không phải là đại thần thông gì, rất nhiều tu giả Thức Tàng cảnh giới có khả năng làm được. Nhưng mà mang theo mấy trăm người đi cùng thì có chút dọa người. Ở trong lòng đất một ngày, mọi người mới lần nữa trở lại mặt đất. Lúc này bọn họ đã tiến vào bên trong lãnh thổ Thiên La quốc. Đây là một đại thảo nguyên rộng lớn ngút ngàn hết tầm nhìn. Cây cối xanh tươi um tùm, mặt đất tràn ngập sinh cơ. Giờ phút này, trên thảo nguyên, tu giả tụ tập ước chừng đến mấy vạn người. Mà trên bầu trời, một tòa cung điện tỏa hào quang mờ ảo đăng lừng lơ trôi nổi. Từng đám mây trắng lượn lờ xung quanh, nhẹ nhàng trôi dạt dưới ánh mặt trời. Thiên cung này rất sôi động, trong ba năm đã làm được việc lôi kéo đông đảo tu giả đại lục tới đây. Trảm Long nhận, Phong Ma bảng, Tế Thần đài, Trường Sinh thụ, những bảo vật cổ xưa lần lượt từng kiện một xuất thế. Đến nay đã hơn mười kiện dị bảo bị tu giả cường đại lấy đi. Từ đó, không còn ai lấy được gì nữa. Chỗ chính giữa nhất của cổ điện không ai có thể phá vỡ. Mặc dù trên mặt đất có thể thấy ước vạn tinh quang ngưng tụ, tỏa sáng rực rỡ. Bại Thần đưa mọi người đến nơi này liền biến mất. Trên thảo nguyên nhấp nhô khắp nơi toàn bóng người. Đại đa số là không biết phi hành, phân nửa là đến để xem náo nhiệt. Mà trên bầu trời thì cũng lơ lửng không ít bóng người như thế. Trong đó không chỉ có loài người, còn có rất nhiều dị tộc. Hơn mười Đọa Lạc Thiên sứ sau lưng có đôi cánh đen, quanh thân hắc vụ lượn lờ. Bọn họ lẳng lẳng trôi nổi tại một góc nhỏ, lạnh lùng quét mắt nhìn khắp Thiên cung giữa trời. Mà bên cạnh còn có bảy tám đầu Dực long to lớn cỡ vài chục thước, lân

giáp quanh thân lóng lánh chói lọi. Long khí tỏa ra hình thành luồng áp lực khổng lồ. Gần phía trước một chút có ba đầu Man thú, khí thế ghê người. Dù chúng đang đứng trên mặt đất, nhưng mọi người đều cảm ứng rõ ràng luồng áp lực. Có rất ít người nhận ra thân phận đám này, nhưng phàm là nhận ra đều vô cùng kinh hãi. Một con thú lớn kenh càng cỡ độ mười trượng trông tựa sài lang, quanh thân phủ lớp hắc (mặc = mực, cũng đen như nhau ^^) sắc lân giáp. Chung quanh huyết vụ lượn lờ, sát khí ngất trời. Vài lão tu giả già đời nhận ra, chính là Nhai Tí trong truyền thuyết. Nhai Tí, có ơn tất trả, có oán tất báo. Khi báo phục lại không khỏi đồ sát, bởi vì chịu trách nhiệm giết chóc nên thường bị điêu khắc trên hung binh. Ngay sát Nhai Tí là một đầu man thú cỡ chín trượng, trông như sư tử gầm. Chung quanh yêu vụ lượn lờ, toàn thân lân giáp dày đặc. Đầu man thú này cũng được nhận ra, chính là Toan Nghê trong truyền thuyết, thường được người điêu khắc trên lư hương. Bên cạnh đó, một đầu man thú cao mười trượng, đầu rồng, mình ngựa, chân lân, hình dạng như sư tử. Quanh thân bạch sắc lân giáp lạnh lạnh, trông hung mãnh uy vũ. Hung thú này tuyệt đại đa số đều nhận ra là Tỳ Hưu trong truyền thuyết, cũng gọi là Thiên Lộc, trừ tà, thường được người điêu khắc thành đồ trang sức bằng ngọc đeo bên mình. (Hình như ngọc Tỳ hưu này để vợ chồng đeo thì phải) Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu đều là man thú trong truyền thuyết, lai lịch cực kì quái dị, trước nay rất ít khi xuất hiện. Thậm chí có người nói rằng bọn họ là con của Tổ Long, do Tổ Long thông hôn với chủng tộc của chúng mà sinh ra. Có thể kinh động man thú cường đại như vậy, chứng tỏ lời đồn có thể là sự thật. Thiên cung này rất có khả năng là di cung của Tổ Thần Hữu Sào. “Ta đoán Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu không có khả năng là con của rồng như truyền thuyết, có lẽ chỉ là hậu duệ của chúng mà thôi.” “Việc này không nhất định, không nên nói lung tung!” Uy áp mạnh mẽ bao phủ xuống, làm mấy người đang nhỏ giọng nghị luận lập tức ngậm miệng. Ở xa hơn lại có quái vật khổng lồ cưỡi trên đám âm vân đang bay tới. Tuy khó có thể nhìn ra hình dáng trên đó, nhưng chỉ biết tuyệt không phải là nhân tộc. Rất rõ ràng bọn chúng có năng lực hóa thành hình người, chỉ là khinh thường làm vậy. Dám đến nơi này tuyệt đối đều là cường giả thú tộc siêu cấp, hoặc thượng cổ đại

yêu ma. Thần quang lóe ra, hỏa quang sáng rực, Tiêu Thần thấy được một người quen, hóa ra là Ngũ Thái Phượng Hoàng, là vị phượng hoàng nữ đã từng được thấy ở Nam Hoang. Bên cạnh nàng còn có một tiểu phượng hoàng khả ái. Bọn họ cũng không tới gần, chỉ đứng xa nhìn, hiển nhiên không phải vì đoạt bảo mà đến. Tiêu Thần phỏng đoán hơn phân nửa là phượng hoàng nữ muốn cho tiểu phượng hoàng thêm một chút kiến thức. Tựa hồ bởi vì có liên quan đến chiếc lông phượng hoàng, Ngũ Thái Phượng Hoàng nữ có cảm ứng, đôi mắt đẹp hướng về phía Tiêu Thần, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Đồng thời một đạo âm thanh vang lên trong đầu hắn: “Chuyện phát sinh ở Thiên Đế thành, ta đã biết. Bọn họ dám miệt thị thần vũ của ta, ngày khác ta sẽ giúp ngươi xuất đầu một lần.” Nói xong những lời này, phượng hoàng nữ liền mang tiểu phượng hoàng bay sang một bên. Dị tộc mặc dù không ít, nhưng cũng không tới quá gần, tựa hồ không muốn phát sinh tranh đoạt tử vong. Chân chính gần Thiên cung là một ít tu giả nhân loại. Có không ít đạo nhân cùng hòa thượng, nhưng nhiều nhất vẫn là người mặc trang phục tục gia, còn có vài tên võ tướng tu giả lại cười thiên mã bay lượn trên bầu trời. Chỉ là bởi vì ở quá xa, hình bóng trập trùng, khó có thể thấy rõ hình dáng những người đó. “Mịa nó, vừa rồi nghe nói Nam Hoang Bất Tử Tà Vương cũng lên rồi, đây là một tên tàn nhẫn đó! Có ngàn năm không xuất hiện trên đời.” “Người mới biết được? Ngay cả người thờ ơ lười nhác như Trương Tam Phong chân nhân cũng bị kinh động mà đã tới rồi.” “Chẳng lẽ thật sự là di cung của Tổ Thần triều Hữu Sào? Nếu không làm sao lại có nhiều đại nhân vật bị kinh động vậy. Mới rồi ta tận mắt thấy Nhiên Đăng Cổ Phật bay tới, tuyệt đối không sai, giống y như tượng Phật trong chùa đó.” Ngàn vạn tu giả tứ phía nhao nhao nghị luận, đây tuyệt đối là một cuộc tụ tập khó gặp, rất nhiều đại nhân vật đều hiện thân. “Mau nhìn, đạo nhân đang bay kia là ai?” “Không biết được, trong tay hắn là cái gì? Ngân quang thật chói mắt.” “Đây không phải là Nguyên Thủy lệnh phù trong truyền thuyết sao?” Đang lúc mọi người nói chuyện, một tu giả tay thủ phương ấn, giống như thần tiên, mang theo mấy người bay trên bầu trời. “Trời ạ, ta như thế nào cảm thấy thủ ấn của đạo sĩ kia giống như Phiên Thiên Ấn lừng danh thượng cổ vậy? Bộ dạng giống y như trong truyền

thuyết.” Tiên hà lóng lánh, lại một đám tu giả bay tới. Ba canh giờ sau, bầu trời đã tụ đầy nhân ảnh. Vừa lúc đó, ánh mặt trời chói lọi, năm đạo thần quang chiếu sáng phía chân trời, rọi thẳng tới Thiên cung. Mặc dù các cường giả đang trôi nổi trên bầu trời, đều không thể không lui bước nhường đường. “Nhân vật hung dữ siêu cấp tới rồi, chẳng lẽ là Khổng...” “Hử, người không nhận được, tên người này mà người cũng dám nói?!” Tiêu Thần biết, tất nhiên là Ngũ Sắc Thần quang độc chiến thiên hạ Khổng Tuyên đã tới. Ở địa ngục đã từng thấy nhân vật hùng mạnh này. Ngũ Sắc Thần quang vừa mới dừng trên bầu trời, xa trên không lại có đạo Thất Thái hà bay tới, giống như cầu vồng lớn giắt mình chiếu sáng khắp bầu trời. “Hử, không phải là Thất Bảo Diệu thụ trong truyền thuyết sao?” “Người chán sống rồi, còn không mau im miệng.” “Hử, cấm nói, chủ của Ngũ Sắc Thần quang đó cùng Thất Bảo Diệu thụ là địch đó!” Khổng Tuyên vừa đến hừ lạnh một tiếng, nhất thời mọi người chấn động như bị sấm sét đánh trong lòng vậy. Tiêu Thần vừa mới gặp gỡ Thất Bảo Diệu thụ, nhất thời nghĩ tới Thất Thái Thánh thụ trong người mình, có chút tương tự, đều là Thất Thái (bảy màu), nhưng bản chất lại không giống nhau. Chủ nhân chưa tới, bảo thụ đã bay tới, đủ để nói rõ thân phận hiển hách, chính là tuyệt thế cường giả khiến mọi người đều phải tránh lui. Tới giờ, không còn ai nghi ngờ nữa, thiên cung này tuyệt đối là di cung của Tổ Thần Hữu Sào. Nếu không, các loại bảo vật khác tuyệt đối không thể kinh động những đại nhân vật nghịch thiên như vậy. “Tập trung niệm lực, phá quan!” Âm thanh ung dung, không biết là của người nào không ngừng cuộn cuộn mênh mênh trong trời đất như Hoàng Chung Đại Lữ *, làm mọi người cảnh tỉnh, chấn nhiếp tâm phách. Tất cả mọi người cảm giác đều phóng thần lực của mình nhắm lên trời cao. Mấu chốt để phá vỡ lối vào Tổ Thần di cung không phải dựa vào niệm lực mạnh yếu, mà tùy vào nhiều ít. Một luồng quang huy thánh khiết như Ngân hà, cuộn cuộn lao về phía Thiên cung. Một tiếng ù ù vang lên, truyền khắp chân trời, như tiếng mở một cách cửa vô cùng lớn. Vừa lúc đó, trên bầu trời thần quang lóng lánh, rất nhiều cường giả thân hình di động, lập tức phóng về phía Thiên cung. Một người cười thiên mã, không giận mà uy, tay không cầm binh khí, nhưng sát khí phóng thẳng tới tận chín tầng trời

(phóng lên mây vẫn chưa đủ cao ^^). Ngũ Sắc Thần quang chói mắt, được xưng là che lấp vạn vật, không ai ngăn nổi mà phóng về phía cổ điện trước tiên. Một con bướm thật lớn, nhanh nhẹn phá vỡ hư không, thoáng hiện tại cửa Thiên cung. Mà Thất Bảo Diệu thụ nọ lại càng xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện trước điện, phát ra Thất Thái Thần quang chói mắt. Vừa lúc đó, trên trời cao đột nhiên có bốn thanh kiếm khổng lồ dài ngàn trượng, từ hư không xuất hiện với sát khí ngập trời. Tru Tiên tứ kiếm lập tức chém xuống, lực lượng nghiêng trời lệch đất, thâm sâu như biển, cuộn cuộn không ngừng quét xuống!

* Hoàng Chung Đại Lữ : tên một chuông báu

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 228: Ngũ cự đầu – Năm đại cao thủ

Chương 228: Ngũ cự đầu – Năm đại cao thủ Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên

Tập: Maison Nguồn: 4vn.eu

Thông Thiên, một người khiến cho chư thần phải khiếp sợ; bốn thanh hung kiếm đều là dùng thần huyết mà luyện thành. Giờ phút này, bốn thanh hung kiếm của Thông Thiên giáo chủ ở trên trời bổ xuống, làm người trên trời cũng phải táng đờm kinh hồn. Tru Tiên, Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hãm Tiên bốn thanh kiếm đều dài đến ngàn thước, như bốn ngọn núi lớn đổ xuống. Kiếm khí vô tận trực tiếp chấn nát không gian. “Chết rồi!” “Thông Thiên điên rồi!” Các tu giả thực lực cường đại, trước tiên ... Bỏ chạy đã! Chạy thực mạng, hi vọng rời xa vùng không gian này. Uy lực của tứ kiếm chấn

động thiên địa, không có mấy người có thể đỡ được, nếu muốn còn sống thì phải lui tránh. Nhưng nhiều người không có thực lực, có muốn chạy khỏi không gian bao phủ bởi tứ kiếm cũng không có khả năng nên chỉ còn chờ chết. Uy lực tuyệt đối đã làm rất nhiều tu giả bình thường trên đại thảo nguyên trực tiếp xụi lơ trên mặt đất. Trên bầu trời tứ kiếm đem vùng không gian bị bao vây đánh nát bấy, tựa hồ muốn đen nơi đó hóa thành chốn hỗn độn. Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, cảnh tượng thảm thiết về bầu trời nhuộm đỏ máu đó lại không xuất hiện. Tứ kiếm của Thông Thiên không chém về phía mọi người, mà là khống chế vừa đúng chỉ đánh vỡ di cung của Tổ Thần triều Hữu Sào. Thiên cung ba năm qua không bị công hãm, giờ khắc này đã hóa thành đồng đổ nát. Trong tiếng ầm ì phát ra, gạch ngói vụn không ngừng rơi từ trên trời xuống. Thông Thiên thì dám không có chút kính trọng nào với di cung của Tổ Thần, còn những người vì tìm bảo vật mà đến thì không dám trắng trợn thể hiện như vậy. Thực ra cũng chẳng ai có dũng khí nói Thông Thiên không kính trời, nể đất, coi mình là chúa tể. Ngay từ thời xa xưa lão đã trực tiếp khiêu chiến Tổ Thần triều Hữu Sào, giờ có làm như vậy hẳn cũng chưa tính là gì. Tứ kiếm mau thu nhỏ lại, hướng về khối gạch vụn đang trôi nổi ở không gian vô tận, không hề nghi ngờ là muốn chiếm dị bảo của Tổ Thần. Cũng không phải tất cả mọi người đều e ngại Thông Thiên. Một con bướm sắc sỡ (thái điệp) nhanh nhẹn xuất hiện trên đồng phế tích không kiêng dè gì tứ kiếm của Thông Thiên. Giống như đang múa giữa vụn hoa mà bay vào giữa khu đổ nát. Cùng lúc đó, Thất Bảo Diệu thụ cũng đang không bay vào, Khổng Tuyền cũng hóa thành năm đạo thần quang vọt tới. Bên ngoài còn không ít người, nhưng không mấy ai có dũng khí tiến gần. Vào trong khu đổ nát đều là những nhân vật tàn nhẫn trong truyền thuyết, là cuồng nhân mà một cơn phẫn nộ thì máu tươi ngàn dặm. Bây giờ mà tiến lên tranh giành với bọn họ, vậy thuận túy là đi tìm cái chết. Rất hiển nhiên Thông Thiên đã biết trong thiên cung của Hữu Sào có cất giấu chí bảo, tứ kiếm liền chém dọc ngang không hề dừng lại phút nào làm rất nhiều đao kiếm trong bảo khố hóa thành bụi. “Canh” một tiếng giòn vang, Tuyệt Tiên kiếm chém vào một vật cứng tế, nhưng một kích đó không hủy được vật mà ngược lại làm thân kiếm rung lên một trận. Ba thanh hung

kiếm còn lại lập tức xông tới vây lấy vật cúng tế đó muốn bảo hộ nó đem ra ngoài. Đây là một con dao găm đá (Thạch Chủy) cổ xưa đơn sơ. Nếu không nhìn kỹ thì không nhìn ra hình dáng chủy thủ dài không quá nửa thước. Nó giống đao nhưng không phải đao, giống kiếm nhưng không phải kiếm, cực kỳ giống như vũ khí đồ đá của người cổ đại ăn lông ở lỗ. Không có một chút năng lượng dao động. Ngay cả Thông Thiên biết nơi này có chỉ bảo trấn trụ mà cũng không thể cảm ứng được. Lão hoàn toàn chỉ dùng bốn thanh hung kiếm chém đến khi nào tìm thấy. Thất Bảo Diệu thụ một mực nhìn chăm chăm. Khi chứng kiến tứ kiếm của Thông Thiên tìm được Thạch Chủy liền hóa thành một đạo quang mang bay tới có ý đồ tranh đoạt. Tru Tiên tứ kiếm chấn động mãnh liệt, kiếm khí hỗn độn phóng lên cao hướng về Thất Bảo Diệu thụ quét tới. Thất Bảo Diệu thụ liên tiếp di động, ngăn cản kiếm khí, đồng thời ngoằn ngoèo tiến tới. Bên cạnh, Ngũ Sắc Thần quang di động, Khổng Tuyên vọt tới. Tuy nhiên, Lục Tiên kiếm lắc mạnh một cái trong phút chốc đã đánh tan Ngũ Sắc Thần quang, ngay cả thân hình của Khổng Tuyên cũng suýt nữa hiện ra. Bên kia, con bướm màu vân vũ cánh chấp chới đột phá qua kiếm khí của Tru Tiên kiếm, lượn qua kiếm quang của Tuyệt Tiên kiếm mà không ngừng xông tới. Biến cố này làm người xem thất kinh, không biết con bướm sắc sỡ này có lai lịch gì mà có thể vượt qua hai kiếm của Thông Thiên giáo chủ, thực lực thật khó lường. Ở xa, Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu ba đại man thú đều lộ vẻ khiếp sợ, Nhai Tí trừng mắt nói: “Không ngờ có người có thể chống lại Thông Thiên...” Toan Nghê mắt lộ thần quang nói: “Nếu như người biết lai lịch của nó thì sẽ không kinh ngạc đâu, đó là Trang Chu” Trang Tử, chẳng để ý đến mình, không màng công danh lợi lộc, tiêu dao trong chốn hồng trần. Mặc dù tu thành đạo muện, nhưng được cho là có nhiều khả năng nhất đạt tới cảnh giới của Tổ Thần. Quên đi bản thân, quên hết thảy, không chút ràng buộc, là người tự do tiêu dao nhàn tản. Kỳ pháp, mặc dù lưu truyền hậu thế chỉ có nửa bộ, nhưng đối với giới tu luyện ảnh hưởng lớn vô cùng. Biển khổ sáng tỏ, lập khuôn phép cho ngàn phương, thành công sau mọi người, nhưng chẳng ai hơn được. Trang Tử thực sự siêu trần thoát tục, chân chính đạt đến mức vạn vật cùng sinh tồn, thần người hợp nhất. Nói về cấp độ tu luyện tinh

thần thì có thể nói là đạt gần đến đến mức của Tổ Thần nhất. Ngài đã chính thức đạt đến cấp độ tinh thần “Trời đất tồn tại cùng ta, vạn vật cùng ta hòa làm một” Phía dưới đại thảo nguyên, tâm thần của Tiêu Thần kích động vô cùng. Nếu như hỏi người nào hãnh kính nể nhất, vậy nhất định là Trang Tử. Hệ thống tu luyện tư tưởng đó tuyệt đối là vượt qua thời đại. Mặc dù lực lượng không địch lại đám người Thông Thiên, nhưng lấy tinh thần cảnh giới đền bù, tuyệt không yếu hơn bao nhiêu. Trang Tử cũng tới lập tức làm chấn động người xem. Sau khi liên tục xông qua Tru Tiên, Tuyệt Tiên hai kiếm, Trang Chu hóa bướm lại nhẹ nhàng trở ra, tựa hồ không muốn đoạt Thạch Chủ. Điều này làm mọi người có chút khó hiểu, bất quá trong phút chốc liền hiểu rõ. Đây mới chân chính là Trang tử, cho tới giờ đều là tiêu dao trong đất trời, tuyệt không phải vì chí bảo của Tổ Thần mà đến, chỉ tình cờ thấy buổi gặp gỡ mà tiêu dao thôi. Không giống người thường, Trang Chu độc nhất vô nhị hóa bướm mà đến. Không để ý tới kịch chiến trong di cung, tung bay giữa đồng đồ nát, giống như tới viếng di tích của Tổ Thần thôi. Đối với lần xâm nhập vừa rồi của Trang Tử, Thông Thiên giáo chủ cũng không thêm để ý. Lão biết đối phương cũng không phải khiêu khích, hiển nhiên bẩm sinh thì bản tính đã như vậy, tùy tiện đi lại chỉ vậy mà thôi. Mà đây chẳng qua cũng chỉ là do tinh thần của Trang Chu biến thành, không phải bản thể. Dù lão có dùng Tru Tiên tứ kiếm chém giết cũng không gây hại tới bản thể của đối phương được. Tru Tiên, Tuyệt Tiên kiếm vây khốn Thạch Chủ; Hâm Tiên, Lục Tiên kiếm phá không bay tới tiếp tục chém xuống đồng đồ nát. So với Thông Thiên không ai rõ ràng hơn, năm đó hẳn từng khiêu chiến Tổ Thần triều Hữu Sào. Tổ Thần có hai thanh binh khí gây cho lão ấn tượng sâu đậm. Một cái Thạch Chủ thô lậu, một quả Thạch Cầu không hề mượt mà, thậm chí có chút thô sơ vô cùng buồn cười, nhưng lại có uy lực không thể tưởng tượng. Lại căn bản không thể lấy thần niệm truy tìm, bởi vì chúng không có một điểm năng lượng dao động. Nếu như lẫn trong đồng đá, căn bản không thể nhận ra được chỗ thần kỳ. Hâm Tiên cũng Lục Tiên kiếm đập tan hết thủy, tại một góc tối phát ra tiếng “Cạch” giòn tan. Một quả thạch cầu thô sơ cỡ nắm tay bị chém ra. Lục Tiên kiếm mạnh mẽ không từng bại cũng chưa lưu được chút ấn ký nào trên đó. Hai

thanh hung kiếm từng nhiễm vô số thần huyết lại vây khốn Thạch Cầu chuyển hướng về Tru Tiên cũng Tuyệt Tiên kiếm. Nhưng vào lúc này, một bàn tay to đột nhiên từ trên trời bay tới, che lấp toàn bộ khoảng đất trời trực tiếp hướng Lục Tiên và Hâm Tiên kiếm đang bao vây Thạch Cầu mà chớp tới. Uy áp không thể tưởng tượng, làm cho bầu trời phía trên khu đổ nát kịch liệt rung chuyển, không ngừng phá vỡ. Mặc dù là cung điện do Tổ Thần kiến tạo cũng khó chịu đựng nổi, lại làm vô số gạch ngói từ trên bầu trời rơi xuống. Ở vùng đất trông phía xa, vài tên Đọa Lạc Thiên sứ cường đại đều lộ ra gương mặt khiếp sợ. Một tên trong đó nói: “Đó tựa hồ là một trong những cự đầu của phương tây... Chân chủ An Lạp (Allah) Hồi giáo Tây Phương, chân chủ Allah tuyệt đối là cự đầu nổi danh trời đất, một trong số ít cường giả có thể cùng Thông Thiên, Nguyên Thủy đối kháng. Chí bảo của triều Hữu Sào khiến ngài từ xa tới, có thể thấy địa vị của Thạch Chủ và Thạch Cầu trong mắt của các cường giả này. Bàn tay khổng lồ lóe ra quang mang thủy lam, phảng phất như có vô tận dịch thể phóng tới. Lục Tiên và Hâm Tiên kiếm tuy phát ra từng đạo hỗn độn kiếm khí, nhưng cũng không thể phá được bàn tay lớn này, đều bị quang mang thủy lam hóa giải. Hai bên xung đột, tạo ra từng đạo tia chớp, không gian không ngừng phá vỡ. Có thể thấy nơi này có bao nhiêu nguy hiểm. Nếu bọn họ không tạo cấm chế giữ cho lực lượng không phát ra ngoài, sợ rằng một chùm ánh sáng tràn ra cũng có thể nghiền nát một đám người đang xem cuộc chiến. “Kịch” Cánh tay của chân chủ Allah chuyển động, triệt để nghiền nát di tích Tổ Thần. Đống đổ nát cuối cùng hoàn toàn rơi từ trên cao xuống, cùng mười mấy kiện dị bảo dấu trong đó toàn bộ rơi xuống. Những người xem có thể phi hành lập tức sôi trào. Bọn họ căn bản không thể tranh đoạt hai kiện chí bảo của Tổ Thần. Nhưng lúc này nhiều bảo vật xuất thế như vậy, dù là Thông Thiên giáo chủ cùng chân chủ Allah cũng không thể quản hết, hỗn chiến lập tức bộc phát. Khổng Tuyên bắt đầu dĩ thử dài. Hắn biết có Thông Thiên tứ kiếm, Thất Bảo Diệu thụ, cùng chân chủ Allah thì một kiện Tổ Thần chí bảo hắn cũng không thể đoạt được nên đành hướng về mười mấy kiện dị bảo phóng đi. Lúc này, một bóng ma to như núi hướng về phía Khổng Tuyên từ phía sau đánh tới. “Bịch” một tiếng, một thứ rắn chắc đập

tới. Khổng Tuyên giận dữ, đúng lúc tâm không yên lại bị người đánh trộm. Hắc liên ở trong Ngũ Sắc Thần quang phóng ra hai đạo lãnh điện, quát: “Phiên Thiên Ấn có thể làm gì được ta?!” Xoẹt Ngũ Sắc Thần quang di chuyển, một đám tu giả lập tức bị nghiền nát, máu tươi bắn tung tóe, bầu trời nhuộm đỏ. Tu giả đại loạn, cuộc giết chóc chính thức bắt đầu. Toàn bộ đều biết tu vi bản thân phải do tự cố gắng tranh giành dị bảo nên đều bắt đầu xuất thủ. Man thú Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu trực tiếp chống lại mấy Đọa Lạc Thiên sứ. Ma vân bạo động, hắc vụ ngập trời, cùng Đọa Lạc Thiên sứ đại chiến kịch liệt. Vài đầu dực long khổng lồ cùng hơn mười tu giả cũng bắt đầu đại chiến, tiếng rống ngâm vang trời. Các tu giả bình thường trên mặt đất trợn mắt há hốc mồm, cảnh tượng này lần đầu tiên họ được nhìn thấy. Tiêu Thần lẳng lặng quan sát. Mặc dù hắc có thể ngự không phi hành, nhưng căn bản không định tới tranh đoạt. Hắc biết ở đó toàn những kẻ tàn nhẫn mà hiện giờ hắc không đánh được. Đúng lúc này, Thạch Nhân trong cơ thể Tiêu Thần rung lên, Thạch Toàn (cái khoan đá) càng như nóng lòng xông ra. Hắc liền giật mình vô bờ, chẳng lẽ là chí bảo mà đám người Thông Thiên đã bỏ qua? Nhìn về khu đổ nát bao la phía trước, Tiêu Thần nhanh chóng đi vào ... Trên bầu trời, chân chủ Allah đánh với Lục Tiên và Hãm Tiên kiếm, Thất Bảo Diệu thụ đánh với Tru Tiên và Tuyệt Tiên kiếm. Cuộc chiến hoàn toàn được vây kín trên bầu trời, nếu không sợ rằng đã lan xuống mặt đất. Hỗn độn quang mang long lánh, ba đại cường giả chiến đấu vô cùng kịch liệt. “Bịch” Tru Tiên cùng Tuyệt Tiên kiếm trực tiếp tạo ra một đường hầm xuyên qua không gian đẩy Thất Bảo Diệu thụ ra ngoài theo lối đó rồi hướng chân chủ Allah áp tới. Tuy nhiên Thất Bảo Diệu thụ trong nháy mắt lại phá vỡ cấm chế xuyên qua không gian quay trở về, phóng ra một đạo thái quang giam cầm tứ kiếm vừa hội tụ. Cùng lúc đó, một bàn tay khổng lồ khác của Allah cũng từ trên trời đánh tới, cùng nhau tấn công Thông Thiên giáo chủ. Một tiếng huýt sáo dài, bảy con thiên mã đạp không đi tới. Một võ tướng mặc Hoàng Kim chiến giáp, tạo nên luồng năng lượng cuộn cuộn menh mông đánh tới không gian giam cầm của Thất Thái Thần quang. Người này giống như một thanh thiên đao, trực tiếp xé không đánh tới. Mặc dù trong tay không có binh khí gì, nhưng sát khí ngưng kết thành

trăm ngàn thanh đao kiếm đánh tới tay trái của chân chủ Allah. Những tu giả không tham chiến, từ xa nhìn thấy phải lạnh buốt sống lưng. Người này cực kỳ giống ... võ thánh Tôn Vũ trong truyền thuyết! Tại nhân giới, Quan Vũ được tôn là võ thánh trong miếu. Nhưng nếu nói rõ từ đầu, thì võ thánh thực sự phải là Tôn Vũ. Người này thực sự là tổ sư binh pháp, chiến lược vô song, hồn lực nghịch thiên. Một quyền xuất ra như trời long đất lở đánh lui Allah, rồi vươn bàn tay lớn hướng tới Tru Tiên tứ kiếm muốn đoạt lấy Thạch Chủy. Tru Tiên tứ kiếm phá vỡ hư không, định xuyên không gian bỏ chạy. Tuy nhiên ba đại cao thủ cùng thể hiện thân thủ. Ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng không địch lại, đường hầm xuyên không gian đã bị phá vỡ lại một lần nữa xuất hiện trong hư không. “Thì ra võ thánh cũng không ngoại lệ nhỉ ...” Từ trong Tru Tiên tứ kiếm truyền ra tiếng cười lạnh. Quanh thân Tôn Vũ sát khí ngập trời. Cả người lẫn trong sát khí chỉ lộ ra một bóng dáng cường tráng, âm thanh lạnh lùng truyền ra: “Đạo nhà binh, đạo sinh tử, đạo tồn vong, không thể không quán. Ta thống lĩnh nghiệp binh của thiên hạ, thạch binh này ta nhất định phải lấy.” “Vũ khí này không phải của ngươi, tay ngươi vươn quá dài đó.” Chân chủ Allah mặc dù chưa hiện chân thân, chỉ lộ ra hai cái tay khổng lồ, nhưng tiếng cười gằn vang vọng trên không trung. Tôn Vũ ngồi ngay ngắn trên thiên mã, lạnh lùng vô tình nói: “Đây là cổ bảo của Đông phương tộc ta, cũng coi là của ta, là các ngươi đang vi phạm đó.” Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, bốn vị tuyệt thế cao thủ ở không trung phát ra một vùng quang mang lóa mắt, rồi quay trở về với hỗn độn! Bốn người trong hỗn độn lại chiến đấu kịch liệt. Trang Chu hóa bướm nhẹ nhàng bay xuống, xuyên qua không trung trên cao đang kịch liệt tranh đoạt dị bảo, rời xa chiến trường rồi trực tiếp hướng khu đồ nát trên mặt đất mà đến. Thạch Toàn trong cơ thể Tiêu Thần bay ra, từ trong đồng đồ nát lại tìm về một cánh tay cụt dài cỡ nửa ngón tay, đó là phần tay bị cắt từ bả vai.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 229 :Đạo ở nơi nào

Chương 229 :Đạo ở nơi nào Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison

Nguồn: 4vn.eu

Không phải chỉ có đến khuỷu tay mà là cả cánh tay nguyên vẹn, mặc dù chỉ dài độ nửa đốt ngón tay, nhưng trong lòng Tiêu Thần lại coi trọng tựa núi Thái Sơn. Không có tẹo tẹo lực lượng xung động, cũng không có một thần lực xiu xiu. Đoạn tay cụt hoàn toàn lặng lẽ nhập vào cơ thể Tiêu Thần, phát ra một tiếng " keng" giòn tan rồi như có lực hấp dẫn của nam châm mà nó bị hút vào chỗ Thạch Nhân vẫn còn khiếm khuyết ở trong cơ thể Tiêu Thần. Mặc dù là không trọn vẹn, nhưng chân đá và tay đá đều có quang hoa mờ ảo nổi lên. Còn những phần vẫn khiếm khuyết như được hào quang mô phỏng bổ khuyết lại. Cả Thạch Nhân lẳng lặng ngồi ngay ngắn trong thân thể Tiêu Thần. Con bướm màu lơ lửng chấp chới rồi nhẹ nhàng giảm bớt ánh hào quang đi mấy phần. Trang Chu rời xa chiến trường bay về phía trước mặt Tiêu Thần. Như đang nằm trong mộng, Tiêu Thần tận mắt nhìn con người trong truyền thuyết với tài năng chói lọi đủ để coi thường cả bậc thánh nhân thượng cổ mà có cảm giác như trong mơ. Hẳn lại được ở gần Trang tử như thế sao. Tâm thần đang bay bổng chợt rung động, Tiêu Thần phát giác đồng phệ tích trước mắt đã biến mất, đại thảo nguyên mênh mông cũng chẳng thấy đâu. Còn hẳn lại đang ở trên không trung, chỉ có hẳn và con bướm sắc sỡ mà thôi. " Đạo là gì?" Một thanh âm vô cảm vo ve ở bên tai Tiêu Thần. Tiêu Thần cũng chẳng biết tại sao bậc Thánh nhân có tinh thần đạt đến mức vô cùng gần gũi với Tổ Thần lại đặt câu hỏi cho hẳn. Không hề suy nghĩ hẳn thật thà đáp:" Không môn phái, là nơi Trời Đất bắt đầu" Con bướm màu nhẹ nhàng vỗ cánh, âm thanh lạnh lùng từ không trung vang lên rành rọt:" Có đúng không?" " Không môn phái mới là đạo. Đạo vô

hình, vì vậy không thể có môn phái. Ngay từ khai thiên lập địa thì đạo đã có rồi. Khí tức hình thành cũng xuất phát từ hư vô, vì đất trời ban đầu vốn đã như vậy" " Người chân chính hiểu rõ đạo sao? Đó là đạo của người sao?" Đối mặt với vấn đề này, Tiêu Thần không nói gì để phản bác, trầm mặc chỉ chốc lát rồi mới mở miệng: " Cái này....." " Trời đất tồn tại cùng ta, vạn vật cùng ta là một. Còn người thì sao?" Trang Chu lạnh nhạt nói. Cảnh giới tinh thần của Trang tử đã gần đạt đến mức của Tổ Thần, dường như Ngài cố ý chỉ điểm. Tiêu Thần nhanh chóng làm cho chính mình trầm tĩnh lại để yên lặng suy nghĩ. Nhưng mà cảnh giới của Trang Chu quá mức cao siêu, Tiêu Thần không cách nào nắm bắt nổi. Mà ngay lúc này, một âm thanh hờ hững lại truyền đến: " Đạo ở nơi nào?" Tiêu Thần như đang rơi xuống cái vực u ám, chìm sâu vào thế giới mù mịt mà không thấy được một chút ánh sáng, điều bộ vô cùng hoảng hốt. Còn ở nơi cao nhất phía trên bầu trời. Tứ kiếm Thông Thiên, Thất Bảo Diệu thụ, bàn tay khổng lồ của An Lạc (Allah), võ thánh Tôn Vô đã đắm chìm vào một khoảng không Hỗn Độn. Nơi đó chấn động vô cùng kinh khủng, mỗi phương đều liệu mạng tùy tiện xuất ra lực lượng Hỗn Độn, sợ rằng đều có thể chấn vỡ một đồng tu giả. Nhưng mà tứ đại tuyệt thế cường giả cũng không muốn tạo sát nghiệt. Các ngài phong bế chốn không gian đó lại nên lực lượng phá vỡ đất trời kia hoàn toàn bị cấm cố ở trong đồng Hỗn Độn mà bọn họ mở ra. Còn ở phía dưới bọn họ, đám tu giả vì tranh đoạt hơn mười kiện dị bảo rơi xuống cũng đang tiến hành đại chiến kịch liệt. Mặc dù uy lực so ra không bằng đám người Thông Thiên, nhưng mức độ thảm khốc thì không kém chút nào. Nhai Tí, con rồng trong truyền thuyết trông tựa kẻ sài lang, hắc sắc lân giáp quanh người lóe lên rờn rợn. Huyết vụ lượn lờ, nó đang lao vào tung hoành giữa đám Đọa Lạc Thiên sứ. Đọa Lạc Thiên sứ trời sinh chiến lực cường đại. Chỉ cần trưởng thành thì có tu vi bán thần trở lên, được coi là chủng tộc thần linh hạng nhược tiểu đôi chút. Đôi cánh đen sì khế vổ, sương mù đen kịt liền lan tràn vô tận, trên bầu trời lập tức tối đen như mực. " Gừm" Một tiếng rống to lay trời chuyển đất, Nhai Tí mặc dù thân thể khổng lồ vô cùng, nhưng tốc độ lại càng lúc càng nhanh, cuối cùng dĩ nhiên hóa thành một đạo huyết quang. Con thú mười trượng như một đạo huyết đao trong phút chốc đảo qua vài

tên Đọa Lạc Thiên sứ." Phốc phốc" vài tiếng, huyết quang bắn lên tung tóe. Đã thấy Nhai Tí bổ đôi hai gã Đọa Lạc Thiên sứ, lông đen bay tán loạn, máu tươi tung tóe, trên bầu trời xuất hiện một vùng đẫm máu. Bên kia, Ngũ Sắc Thần quan chiếu rọi, Khổng Tuyên căn bản không lộ ra chân thân. Hắc ấn trong thần quang quét qua một đám tu giả. So với sự hung dữ của Nhai Tí thì hắc ấn còn đáng sợ hơn rất nhiều. Ngũ Sắc Thần quang giống như là cối xay thịt, những nơi nó đi qua thì không ngừng có tu giả nát bấy, không người nào có thể ngăn cản. Đường như để phát tiết sự bất mãn trong lòng vì không cách nào tham gia tranh đoạt chí bảo của Tổ Thần, hiện tại hắc ấn ra tay không chút nào dung tình. Vù một cái, Khổng Tuyên xuất hiện bên cạnh một con Dực Long khổng lồ lớn mấy chục thước. Xanh, vàng, đỏ, đen, trắng Ngũ Quang cùng quét qua, trên bầu trời lập tức vang lên những tiếng kêu gào thảm thiết.

Long lân (vảy rồng) tung tóe ra bay khắp bầu trời, máu phun thành vòi, bầu trời bao la nhuộm máu. Thân thể khổng lồ của Dực Long trong phút chốc hóa thành mảnh vụn, con rồng khổng lồ mang theo dáng vẻ không cam lòng rơi xuống đất. Một con Dực Long chiến lực cường đại trong phút chốc đã bị chém. Khổng Tuyên như Ma vương giết người tái thế làm cho tất cả mọi người không ngừng trốn tránh, không còn người nào dám tới gần. Trên bầu trời kiếm khí tung hoành đối kháng lẫn nhau, máu đào ngập tràn. Cung điện của Tổ Thần xuất hiện dị bảo đã làm cho rất nhiều tu giả quên hết sống chết tranh đoạt, trên không trung sát khí ngút trời. Mà ngay cả trên mặt đất mọi người cũng đều nho nhỏ chộn rộn. Mấy vạn người ngược nhìn lên trời cao, thế nhưng bọn họ bản lĩnh thấp kém, căn bản khó có khả năng đi tới tranh hùng. Cuối cùng không ít tu giả bắt đầu lao đến đông phế tích rớt từ trên bầu trời xuống dưới mặt đất, hy vọng có thể kiếm được gì đó.

Trên bầu trời xa xôi, Thông Thiên giáo chủ thoát nhìn anh tuấn phi phàm đang đứng trên một tòa thần đảo cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi. Đồng thời chống lại Thất Bảo Diệu thụ cùng chân chủ An Lạp, mặc dù thực lực cường đại như Ngài cũng không có thể ngăn cản. Bây giờ lại vừa xông tới võ thánh Tôn Vô chiến lực vô song nên càng chống không lại. Vốn đã cố tình đem phối hợp trận đồ Tru Tiên, Tuyệt Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên tứ kiếm đánh ra. Nhưng rồi cuối cùng nghĩ đến có thể còn người nào đó âm thầm chưa ra tay đang như hổ rình mồi nên ngài quyết định rút lui. Hai kiện chí bảo có thể lọt vào tay một kiện cũng đã đủ tốt rồi.

Từ trong đồng đồ nát trên không trung, Tru Tiên kiếm và Tuyệt Tiên kiếm chém ra mảnh liệt, cuối cùng lại đưa Thạch Chủ bị chúng chế trụ bay đi ra ngoài mà không hề để ý gì nữa. Võ thánh rộng to phá vỡ Hỗn Độn, cười Thiên mã vung tay chộp về phía Thạch Chủ. Thất Bảo Diệu thụ và bàn tay khổng lồ của chân chủ An Lạp không cam chịu tụt lại phía sau đồng thời tiến lên.

Tru Tiên, Tuyệt Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên bốn thanh hung kiếm đồng lòng bảo vệ Thạch Cầu. Kiếm khí hỗn độn chấn nát không trung rồi theo một đường hầm thông thiên mở ra từ trong Hỗn Độn trong phút chốc đi xa mà biến mất. Thất Bảo Diệu thụ muốn ngăn lại, nhưng cuối cùng đành phải buông tha. Thông Thiên giáo chủ không phải là người dễ chọc vào, nếu như buộc Ngài phải bỏ lại cả hai kiện chí bảo thì cuối cùng sẽ tuyệt đối còn náo động đến trời mây.

Trong Hỗn Độn ba cường giả tiếp tục tranh đoạt Thạch Chủ, tình hình chiến đấu càng thêm kịch liệt. Đứng giữa không trung chẳng theo ai, Tiêu Thần vẫn cứ ngây người.

" Đạo của người ở nơi nào?" Âm thanh lạnh lùng không chút cảm tình, lại vang lên ở trên không trung một lần nữa. " Đạo của ta ở phương xa, cần phải tìm hiểu nữa" Tiêu Thần đang vắt óc suy nghĩ. Trên bia đá cổ ở Hoàng hà, trên Long đảo dường như đều từng ghi lại dấu ấn của đạo. Các lão nhân ở Tịnh Thổ cũng từng nói dài dòng với hắn về " Đạo " rất khác nhau. Nhưng là đều rất mờ ảo, tựa hồ tại phương xa, rất khó nắm bắt.

Con bướm sắc sỡ nhanh nhẹn vỗ đôi cánh gần như trong suốt gây ra rung động lan tràn. Hư không như là đang bị nghiền nát mà một đạo hào quang thần thánh cũng vì vậy xuyên qua bóng tối của màn sương đen kịt. Tiêu Thần có vẻ tỉnh táo lại một ít mà nói:" Đạo ở phía trước, chỉ cần đi tới."

Trang Chu thở dài khiến cho Tiêu Thần lại lâm vào vẻ mơ hồ khi nói:" Đạo ở phía sau, quay người lại là gặp" Hắn nghĩ tới từng mấy lần rơi vào Không Linh cảnh giới, cái loại này cùng đạo hợp nhất, cảm giác cùng tồn tại với đất trời thực huyền diệu khó giải thích. Nói không nên lời, mà đạo cũng không rõ, nếu như có thể quay đầu lại là thấy được thì có vẻ đã nắm bắt được bản chất rồi. " Đạo của người đến tột cùng ở đâu?" Trang Chu vẫn hỏi như thế. Lúc này đây, Tiêu Thần dường như thật sự hoàn toàn bình tĩnh. Suốt một hồi lâu hắn rơi vào trạng thái trầm mặc cuối cùng mới mở miệng:" Đạo dưới chân ta, đường ta đi qua chính là đạo." (cả trong tiếng việt lẫn hán thì đạo cũng là đường đi).

Giọng nói vô cùng kiên định, như là hoàn toàn phá tan được màn sương mù trong lòng, hắn biết chính mình nên tiếp tục như thế nào. " Tốt lắm. Còn gì nữa không?" Ánh mắt Tiêu Thần càng kiên định, nói:" Đạo trên người các người, ta vượt qua các người chính là nhập đạo."

Tiếng cười của Trang tử truyền ra, ngài cũng không phản đối cách nhìn về "Đạo" của Tiêu Thần." Thánh nhân bất tử, đạo còn hơn thế" Ngài cũng từng nói qua những câu chần động bao đời như vậy. Vì thế gian thiết lập chuẩn mực hành động, trở thành khuôn phép cho loài người. Điều này đã trở thành một loại lực lượng kìm hãm " Trời sinh ra thánh nhân, vì đời xây phép tắc" Phải phá cái cũ đi thì mới có thể mở rộng hơn được. Con bướm nhẹ nhàng chấp chới đôi cánh, hư không vỡ vụn, bóng dáng Trang Chu biến mất.

Còn Tiêu Thần phát hiện hắc đã lần nữa đứng ở mặt đất đông đảo nát trên, nhãn quang kiên định nhìn phương xa. Khoảnh khắc ngộ ra đạo đã làm cho hắc cảm thụ phi phàm, hiểu rõ con đường tương lai của mình. Hắc vẫn không nhúc nhích giống như đã dung nhập vào trong đất trời đó. Tiếng chém giết trên bầu trời phảng phất đã câm lặng, mấy vạn người trên mặt đất dường như cũng đã biến mất. Trong đất trời này chỉ còn lại chính hắc.

Như lạc vào cõi thần tiên, tựa hồ đang đứng trên bầu trời cao nhìn bao quát xuống dưới. Một con sông lớn đang gầm thét lao nhanh, hơi nước mịt mờ tỏa ra ngàn dặm. Một tấm bia đá cổ như ẩn như hiện trong nước sông, lập lờ chìm nổi. Một hòn đảo đơn độc, lẻ loi giữa biển, tiếng rống ngâm vang vọng. Một tòa thành chết như ẩn như hiện, một khối bia đá cổ chậm rãi từ trong thành bắt đầu bay lên.

Những dòng phù ấn khắc trên bia cổ hiện lên trong người Tiêu Thần, Huyền Công tự động vận chuyển, trong ý thức hải đột nhiên ngộ ra điều huyền diệu một cách khác thường. Cùng lúc đó mười sáu đại thần huyết cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ vô biên mà tuôn trào một luồng Tinh nguyên sinh mạng hướng về tứ chi bát mạch của hắc mà chảy đến. Trong huyết đạo

được Thần hóa, từng chùm ánh sáng chói mắt liên tiếp tỏa ra. Thần mạch đang ngừng luyện, Tinh nguyên sinh mạng trào ra tràn trề thấm đẫm thân thể Tiêu Thần đang gần như khô cạn thọ mệnh. Như là đã vượt qua được thử thách chí mạng, lục phủ ngũ tạng, tứ chi bách mạch, gân cốt toàn thân, từng làn da thớ thịt trên người đều được Tinh Nguyên sinh mạng bù đắp. Như hoang mạc hoang vu nay được một dòng sông Sinh mạng rộng lớn chảy qua tận tình bù đắp. Quá trình tu hành bị đình trệ hơn hai năm vào giờ khắc này như hồng thủy làm vỡ con đê Phá! Phá! Phá!

Phá rồi lại lập, không ngừng đột phá cửa ải. Thần mạch hiển hiện, Tinh nguyên tính mạng trong máu thịt lại tràn đầy. Hai trăm năm tuổi thọ bị mất đi nay hoàn toàn được Tinh nguyên từ trong Thần huyết bắt đầu tràn ra tưới tẩm bù đắp lại cả. Trong khoảnh khắc này, Tiêu Thần rõ ràng cảm nhận được trong cơ thể có tiếng vỡ của thứ gì đó, như là hàng rào bị đánh vỡ. Trong phút chốc, hắc tử Thức Tàng cảnh giới Tam trọng thiên liên tiếp đột phá qua ba cửa ải thẳng tiến thẳng tới Thức Tàng cảnh giới Lục trọng thiên

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 230 :Toạ Tinh Quan Thiên

Chương 230 :Toạ Tinh Quan Thiên Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Gần hai năm nay, tu vi của Tiêu Thần tiến triển rất nhanh. Lĩnh vực tinh thần đã đạt tới cảnh giới Ngũ trọng thiên, nhưng lực lượng cơ thể vẫn đình trệ tại Tam trọng thiên. Bởi vì hấp nạp tinh hoa của đại địa huyết mạch làm

cho tu vi tăng quá nhanh do đó đình trệ lại. Nhưng Ngưu Nhân lại chẳng có chút ảnh hưởng nào. Các lão nhân tại Tịnh Thổ nghiên cứu thân thể Tiêu Thần thì phát hiện ra nguyên nhân là do ngày trước thọ nguyên của hắn giảm mạnh nên lực lượng cơ thể không cường đại bằng lĩnh vực tinh thần. Tiêu Thần đã tu luyện thành bảo thể nhưng vì vậy mà suýt nữa bại vong, cũng may là đã ổn định lại. Các lão nhân cùng với Tiêu Thần cũng không có quá mức lo lắng, bởi vì trong huyết đạo đã Thần hóa của Tiêu Thần ẩn tàng một nguồn tinh nguyên rất lớn. Một khi có thể sử dụng thì lực lượng cơ thể sẽ vượt xa lĩnh vực tinh thần. Hôm nay, hắn liên tiếp phá ba điểm nghẽn trên huyết đạo, lực lượng cơ thể lẫn tinh thần lĩnh vực đều tiến vào cảnh giới Lục trọng thiên. Thọ nguyên khôi phục, thể chất được cải thiện, đây xác thực là một lần lột xác. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ biến hoá không ngừng của cơ thể hắn. Những cơ quan bị lão hoá lại hiện ra sức sống, nhìn kỹ có thể thấy được lục phủ ngũ tạng như được tái sinh, loé ra trận trận quang huy, như pha lê điêu khắc mà thành. Bộ xương như kim cương, xương cốt dần ngưng tụ, mật độ càng ngày càng dày đặc. Da dẻ thì ngày càng bằng phẳng, cuối cùng mềm mại như da em bé, rất chi là bóng loáng. Thể chất cấp bách đề cao, không chỉ có khôi phục đơn giản như vậy mà là xảy ra sự biến hoá siêu việt hơn hẳn so với dĩ vãng, bảo thể lại được cải tạo thêm lần nữa. Đây đích thực là một lần lột xác toàn thân. Mái tóc dài màu đen như thác nước xõa ra, mặc dù ngày nào hắn cũng ăn Hắc Chi Ma của Thanh Thanh nên mái tóc đã chuyển sang màu đen nhưng lại thiếu đi một phần trơn bóng và sức sống, hôm nay lại thay đổi không giống như trước. Tiêu Thần cảm nhận được mỗi thớ thịt đều ẩn chứa lực lượng cường đại, có cảm giác chỉ một cái phất tay đủ để hủy thiên diệt địa. “Tu hành cũng là tu tâm, xem ra ta thật sự muốn đi khắp thiên hạ” Lúc này đây, Tiêu Thần đã hiểu ra, hắn cảm nhận được rất nhiều, chỉ một chữ “Đạo” nhưng lại chứa rất nhiều huyền ảo, “Đạo lộ” lại càng dài, càng cao thâm, huyền bí. Trang Chu, người có sức mạnh tinh thần đạt gần tới cấp bậc Tổ Thần, đã cho Tiêu Thần một bài học tốt nhất. Khi Tiêu Thần từ Huyền Cảnh tỉnh lại thì hắn phát hiện các tu giả lúc trước đang kịch chiến trên bầu trời tất cả đều biến mất không thấy. Mấy vạn người đã rút lui chỉ còn mỗi

mình hẳn với thảo nguyên hoang vắng. Thiên cung Hữu Sào đã hoàn toàn vỡ nát mà rơi xuống, trên không chỉ còn lại một mảnh đổ nát, dị bảo thì bị các cường giả lấy đi. Có một việc khiến người ta tiếc nuối chính là Tà vương Trương Tam Phong trong truyền thuyết lại không xuất thủ. Nhìn lên bầu trời hư vô, Tiêu Thần yên lặng trầm tư. Đừng nói so sánh với Không Tuyên, ngay cả so với Đọa Lạc Thiên sứ, Nhai Tí, Toan Nghê thì Tiêu Thần cũng kém hơn không biết bao nhiêu lần. Với Đại cảnh giới Cửu trọng thiên, nếu bọn họ đạt tới cảnh giới Trường Sinh thì ít nhất cũng phải kém hơn mười mấy trọng thiên, thậm chí là mấy chục trọng thiên. Nhưng mà hẳn cũng không tức giận, tất cả cao thủ đều phải qua một quá trình khổ tu mới có được sức mạnh, đều từ một người nhỏ bé mà phát triển đi lên. Không có gì lưu luyến, Tiêu Thần triển khai Bất Tử Thiên Dực hướng về phía đế quốc Đại Thương bay đi. Nam Hoang Thiên Đế thành ngày hôm nay có vẻ vắng lặng, đã có rất nhiều thanh niên đã tiến vào Trung thổ. Hai năm qua, các nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết không ngừng xuất hiện làm cho vô số thanh niên hướng đến. Nói là theo đuổi giấc mộng thì có vẻ hơi ngây thơ, nói là nghe theo lí tưởng thì lại lộ vẻ cuồng dại. Nhưng thật sự là đã có không ít người đã tiến về phía bắc trong hai năm qua. Ba năm qua, chương môn Bất Tử Môn vẫn tọa trấn Thiên Đế thành. Trong một đêm ba năm về trước, lão đã chém một kiếm giải vây cho Tiêu Thần. Hai năm trước, lão lại một lần nữa xuất kiếm, lần này người được cứu là Yến Khuynh Thành. Một kiếm xuất ra, chém đứt ấn kí của Toái Ma Chủng thần trong người Yến Khuynh Thành, lấy kiếm khí mạnh mẽ giúp nàng độ qua cửa ải khó khăn. “Sư huynh, cảm ơn người!” Sư phụ của Yến Khuynh Thành là Liễu Thanh Phong run giọng nói với chương môn Bất Tử Giáo. “Ta không sao, ta cũng đang muốn đột phá nên giúp Khuynh Thành một lần” Bất Tử chương giáo thần sắc lạnh nhạt, rất khó nhìn ra là lão lại có tuyệt thế kiếm quang, rốt cục lão nhân này đã đạt đến cảnh giới nào thì chẳng ai biết. Liễu Thanh Phong có chút thất thần, sư huynh của mình lại gián tiếp tu luyện đại pháp Toái Ma Chủng thần nên mới trừ bỏ được chủng thần trong người Yến Khuynh Thành. Nếu như lão đột phá thì sẽ đạt tới cảnh giới nào, có lẽ sẽ là Tà Vương thứ hai. Nhưng đại pháp Toái Ma Chủng thần của lão dù kế thừa

Toái Ma Chủng thần Đại pháp thì cũng đã rất khác với Ma công nguyên bản. Lão tự lấy thân mình làm đỉnh, lấy trái tim làm lô, không cần đến đỉnh lô bên ngoài giống như đại pháp Thần Căn Tái Chủng khiến cho pháp môn của Toái Ma Chủng thần đại pháp tiến thêm một bước. Trong quá khứ thì chỉ có hai người tu luyện loại ma công này, một người là Ma giáo Giáo Tổ, người còn lại là Bất Tử Tà vương. Vì luôn cố gắng để cường đại hơn thì bọn họ chọn con đường tu luyện vừa đáng sợ vừa gian nan hơn cả Toái Ma Chủng thần đại pháp này. Bất Tử Chưởng giáo thân ảnh nhìn có vẻ mông lung, ngửa mặt lên trời nói: “Khuyhnh Thành tựa hồ đã chọn pháp quyết Thần Căn Tái chủng trước khi đi Trung Thổ.” “Nha đầu này thật sự là không biết trời cao đất rộng!” Liễu Thanh Phong tức giận mắng. Bế Nguyệt Tu Hoa điện, tiếng địch sâu kín lại lần nữa vang lên, một lão phụ nhân mang thần sắc bi thương buông ngọc địch: “Thanh Long Vương bị trọng thương đã hồi phục rồi đi rồi, mà mộ của tôn nhi ta ...” Hải gia, Hải Vân Tuyết đã tiến vào trung thổ. Hải Vân Thiên thiên phú cũng rất cao, nhưng từ khi bị tẩu hỏa nhập ma vào ba năm trước, đành phải tiến vào con đường tu luyện Liên Hoa Bảo Điển Ma Thiên, đã bế quan được ba năm. Ngay hôm nay, tại nơi hãn tu luyện lại xuất hiện đóa đóa đại nhật kim quỳ, theo một tiếng nổ vang, bụi bay mù mịt, đầy trời đều là hoa ảnh, Hải Vân Thiên đã xuất quan. Gia Cát Bàn Tử (mập mập) mặc dù có rất nhiều ý tưởng kinh doanh, nhưng lại không phải gia tộc trực hệ nên phải đi đến Trung Thổ. Tên nhị thế tử Hoắc Phu Mạn của gia tộc Lý Căn nhìn bọn người cùng lứa ra đi, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, trong tâm đã có ý làm ra một phen đại sự. Về phần Độc Cô Kiếm Ma, Vũ Văn Phong, Tề Lạp Áo, thì đã ở Trung Thổ từ sớm. Mà trước bọn họ lại còn có một Triệu Trọng Dương, Nam Hoang thanh niên cao thủ duy nhất chưa từng giao chiến cùng Tiêu Thần.

Nhà Thương đóng Quốc đô ở Ân là một trong năm đại quốc gia, nằm về phía tây nam Trung Thổ, rộng hơn ức vạn (trăm triệu) dặm vuông, rộng lớn khôn cùng. Một tháng sau, Tiêu Thần đi tới đô thành Ân Thương vô cùng

phồn hoa. Trên con đường tu luyện tại hồng trần, Tiêu Thần lĩnh hội thâm sâu, tâm cảnh đã rất khác với quá khứ. Đạt tới Thức Tàng cảnh giới, không chỉ có đại thần thông hiện lên, tiểu pháp thuật của Chư Bàn cũng lộ ra. Thay đổi tướng mạo là một trong những tiểu pháp thuật mà Tiêu Thần luyện được trong bảo thể, nhưng chỉ là di động huyết nhục mà thôi, chưa thấm vào đâu cả. Không lo lắng bị Hồ gia phát hiện, Tiêu Thần đã ở lại Ân đô đã nửa tháng. Hôm nay, hắn đi tới Vọng Nguyệt lâu, nơi này vô cùng nổi tiếng. Truyền thuyết nói rằng tuyệt thế kiếm tiên Lý Bạch từng ở đây say rượu rồi viết một trăm bài thơ, làm nơi này không chỉ là đất thánh để các tài tử văn nhân lui tới mà còn là cõi thiêng cho các tu giả tụ hội. Ngày thường, quốc đô Đại Thương quốc có không ít đệ tử cao môn đại phiệt (thế lớn) thường xuyên tụ tập tại chỗ này, mà những tu giả đi ngang qua cũng không ít. Vọng Nguyệt Lâu chín tầng là một trong những kiến trúc cao nhất tại đây, ngày nào cũng có khách quý ghé thăm. Vài tên đệ tử đang ở lầu chín bàn luận: “Nghe nói Tôn giả Thông Thiên đoạt được một kiện chí bảo của Tổ Thần, còn kiện Thạch Chủ thì ai đoạt được?” “Nghe nói là Vô Thánh lấy được” “Cũng chưa chắc, Chân Chủ An Lạp (giáo chủ Allah) cùng với chủ nhân của Thất Bảo Diệu thụ ai mà không có võ công lay trời chuyển đất. Mặc dù Vô Thánh có hồn lực nghịch thiên nhưng cũng chưa chắc đã chống lại được hai người liên thủ” “Cuối cùng thì trong ba người cũng phải có một người đoạt được. Bị Vô Thánh đoạt được thì có gì ngạc nhiên. Phải biết rằng năm đó Vô Thánh tung hoành ngang dọc, đứng đầu vô địch thiên hạ. Lấy đầu địch trong trăm vạn đại quân như lấy đồ trong túi, không sợ nhất chính là quần chiến”. “Những người đó cách chúng ta rất xa xôi, hay là nói về các thanh niên cao thủ gần đây có nhân vật nào xuất sắc” “Trung thổ đại địa, địa linh nhân kiệt, các cao thủ mới xuất thế gần đây phần lớn đều ở ngũ đại bá chủ quốc nội, được chỉ dạy đủ điều. Thanh niên chúng ta tùy tiện lấy ra một vị cao thủ cũng có thể quét ngang Nam Hoang, Tây Cương, Mạc Bắc” “Hừ” Một tiếng hừ lạnh truyền đến, một người thanh niên thần sắc lạnh lùng đang ngồi tựa vào cửa sổ, rất bất mãn với lời của mấy người thanh niên, hắn lạnh lùng nói: “Một bọn ăn chơi trác táng cũng dám bàn luận thanh niên cao thủ?” Mấy tên thanh niên cao thủ xuất thân từ các đại gia tộc

cũng xem như không, chỉ lạnh lùng liếc mắt, nhìn hẩn, tiếp tục nói chuyện mà không để ý. “Cũng không thể nói như vậy được, Trung Thổ cũng có không ít mỹ nhân a, ha ha” “Nói rất đúng, Nam Hoang có song châu đại danh đỉnh đỉnh, tú lệ vô song, đáng tiếc một người đã gả vào Hồ gia, đàn hồ này không dễ trêu chọc” “Sợ cái gì, dù sao cũng là góa phụ, nói không chừng sẽ tái giá đây. Ha ha Được rồi, nghe nói Yến Khuynh Thành cũng tiến vào Trung Thổ rồi, không chừng đã đến Ân đô rồi cũng nên.” “Ừ, Mạc Bắc cùng Tây Cương cũng có mỹ nữ mà, phỏng chừng đang ở trong Vọng Nguyệt Lâu này a” Vài tên thanh niên phá lên cười, không ngừng nhìn về phía phía mấy đôi mắt đang soi mói. “Mạc Bắc Cô Lang lãnh giáo!” Thanh niên ngồi cạnh cửa sổ tức giận nhìn mấy tên kia, tay khẽ vung lên, một đạo đao khí phá không bay đi, chém về phía mấy tên đệ tử Ân đô. “Hạt gạo mà cũng biết phát sáng à” Trong khi nói chuyện, một gã thế gia đệ tử nhẹ nhàng vung tay lên, Minh Hỏa thiêu đốt, linh thuật đáng sợ trong phút chốc đem thanh niên kia vây quanh, hắc sắc hỏa diễm bùng lên dữ dội. Gần như trong nháy mắt, nam tử tên là Cô Lang đã biến mất, ngay cả một ít huyết nhục cũng bị Minh Hỏa luyện hóa sạch sẽ. Chương quỹ Vọng Nguyệt Lâu tựa hồ đã biết thân phận của mấy tên này nên không dám hỏi han gì, cuối cùng cũng chỉ sai hai tên tiểu nhị lặng lẽ dọn dẹp sạch sẽ tro bụi. “Hừ, đừng trách ta, là hẩn ra tay trước” Tên linh sĩ sắc mặt không đổi, tiếp tục cùng đám bạn cười đùa. “Ân Phong, Minh Hỏa của người lại có tiến bộ rồi, bây giờ chắc là đã đạt tới Thức Tàng cảnh giới Ngũ trọng thiên rồi chứ? Ha ha, với thân thủ như vậy thì thừa sức quét ngang Nam Hoang, Tây Cương thanh niên cao thủ. Hết lần này tới lần khác, bọn man di cứ như ếch ngồi đáy giếng, tưởng rằng mình là nhân vật số một số hai ở mấy tiểu khu vực mà nghĩ thiên hạ muốn đi đâu thì đi, thật là buồn cười quá mức.” Người này vừa nói xong, nhất thời làm cho người tại đây biến sắc, trong đó cũng có Nam Hoang cao thủ là Yến Khuynh Thành và Tề Lạp Áo cùng nhau đến Ân đô. “Bọn họ thật quá cuồng vọng rồi!” Mặc dù Yến Khuynh Thành là nữ tử nhưng cũng tức giận không thôi. Nam nhân áo lam là Tề Lạp Áo lắc đầu nói: “Mấy người này thật sự mạnh, không nên để ý đến bọn họ” Mà ở trong một gian phòng khác, Nam Hoang cao thủ Vũ Văn Phong điên cuồng như

đã thú đã tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, con người bắn ra lưỡng đạo quang mang đáng sợ. “Ta có cảm giác như có người đang nguyên rửa chúng ta.” Một trong các thể gia đệ tử liếc sang phòng bao của Vũ Văn Phong lầm bầm: “Chớ để giống tên lúc này, tại địa phương của các người xưng hùng xưng bá thì được. Nhưng khi tới Trung Thổ thì kêu ngạo cùng vinh dự sẽ bị giày xéo cho không còn manh giáp.” Vũ Văn Phong đẩy cái bàn đi ra, nói với mấy người kia: “Hào, Nam Hoang Vũ Văn Phong thử xem cân lượng của các người.” Nhưng nay lúc đó, một người phái tên tiểu nhị đưa đến cho Vũ Văn Phong một phong thư, trên đó viết một câu: qua nhất tự. “Hừ, chút nữa tái chiến.” Vũ Văn Phong phất tay áo bỏ đi. “Ha ha, không tiễn, đó là có người cứu người khỏi phải chết dưới tay chúng ta.” Một tên thể gia đệ tử không chút lưu tình tiếp tục đả kích: “Nam Hoang có cao thủ sao? Đến bây giờ chưa nghe nói qua.” “Không, có một người” “Ồ, Nam Hoang thanh niên có cao thủ khi nào?” Tên thể gia đệ tử cười lên. Người bên cạnh giải thích nói: “Đúng, có một người, nhưng quá nửa là đã chết” “Có một người tên là Tiêu Thần, hơn người cũng chỉ chút thôi. Hẳn dường như là một đoản mệnh quý, không chừng đã chết ba năm trước rồi.” “A, ta nhớ rồi, cái đêm huyết tinh tại Thiên Đế Thành ba năm trước hả. Người này cũng được coi như một nhân vật, nếu như còn sống có lẽ có thể cùng cao thủ Ân đô chúng ta đánh một trận. Trừ người đó ra thì không có một ai, thật đáng buồn, đường đường là Nam Hoang Thiên Đế Thành ...”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 231:Thực lực

Chương 231:Thực lực Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison Nguồn:
4vn.eu

“Thật đáng buồn đường đường là Nam Hoang Thiên Đế Thành....” “Đúng là dải Man Hoang đã từng sản sinh ra một thanh niên cao thủ cũng coi là không tệ, có chút gì đó thật đáng buồn?” Trên Cửu Lô, vài tên thế gia đệ tử đả kích không chút lưu tình, căn bản là không coi cao thủ bên ngoài Trung thổ đáng để vào trong mắt. “Ân Phong, người quả thực đã luyện Minh Hỏa tới Ngũ trọng thiên sao?” “Còn chưa tới, mới đạt Tứ trọng thiên đỉnh phong thôi. Nhưng mà thu thập vài tên man di này thì có thừa.” Đại Thương quốc cũng không phải là nơi mà Thiên La quốc phía nam có thể so sánh được. Bọn họ dùng võ lập quốc, tất cả môn phiệt thế gia đều xuất thân từ người tu luyện, mà tử tôn của bọn họ nhất định đều là cường giả. Có lẽ những người có thành kiến với bọn thế gia đệ tử này đều cho rằng chúng thuộc loại nhị thế tổ ** bất học vô thuật. Đích xác trong số này có người như vậy, nhưng trong hoàn cảnh tu luyện tôn sùng cường giả như thế này thì đó chỉ là số ít. Số còn lại mặc dù tư cách thì cũng vậy nhưng tu vi chân chính thực sự rất khá. Bọn họ khởi điểm tốt hơn người khác vì thu được những pháp môn tu luyện mặc dù không thể xem là Thiên Công Bảo Điển nhưng cũng không sai biệt nhiều lắm. Hơn nữa nền tảng gia tộc thâm hậu bởi vậy tu vi cao hơn so với người bên cạnh chẳng có gì là lạ. Cũng giống như đạo lý đem một người công chúa so sánh với một nữ nhân thường dân xinh đẹp, đó cũng không phải là cố ý tô điểm cho đẹp thêm. Chỉ bởi vì hoàng đế đầu tiên có thể không anh tuấn nhưng ngài nạp phi tần đều là thiên hạ tuyệt sắc, như vậy con gái ngài làm sao có thể xấu xí được? Cứ như thế đời đời kế tiếp, người con gái xuất thân trong hoàng gia theo lý thuyết dung mạo tất nhiên

không quá khó coi. Chân chánh môn phiệt thế gia, tổ tiên của bọn họ đều là kỳ tài tu luyện, tử tôn hậu bối nếu được dạy dỗ có quy cách tu vi tự nhiên sẽ không quá kém, đây chính là bản chất của người có tiên thiên khởi điểm cao. “Cái tên gia hỏa Tiêu Thần kia chết có phần đáng tiếc, nếu không sống tới bây giờ nói không chừng sẽ là nhân tài.” “Sao vậy? Lão gia hỏa nhà người bắt đầu tìm kiếm môn khách trẻ tuổi sao? Người có thể đi vùng đất Đại Tần, cổ Hán tìm xem. Nghe nói nơi đó có nhiều thanh niên cao thủ có tiềm lực không tệ, Ân gia các người nếu mời chào bọn họ nhất định sẽ như thiêu thân lao vào lửa sẵn sàng góp sức cho các người” “Coi như hết rồi, nếu thật sự là cao thủ có tiềm lực thì dù người không nói, ta cũng sớm mời chào rồi” “Ôi, Nam Hoang, Tây Cương, Mạc Bắc xác thật đã xuống dốc, hôm nay không còn một người đáng lưu ý” Mấy tên thế gia đệ tử như thế vô tình phê phán, cố ý hướng về mấy gian phòng trên lầu cười mát. Càng làm ra vẻ mặt trào phúng đảo qua tất cả mọi người ngồi ở gian ngoài khiến cho rất nhiều người tức giận không thôi. Nhưng cũng không còn cách nào khác. Không nói tới mấy người này tu vi thật sự phi thường, phía sau họ còn có thế lực môn phiệt to lớn, không phải người bình thường có thể đụng đến. Thương quốc chính là một trong năm nước đại bá chủ, ở đây lại là kinh đô của nước Thương. Có nói đó là những đại thế gia ở trên đỉnh cao nhất của thiên hạ cũng không khác nhiều lắm. “Thật ghê tởm, toàn bọn nhị thế tổ bất học vô thuật!” Gương mặt ngọc của Yến Khuynh Thanh phát nộ ngiên rãng, khiến da thịt trắng như tuyết bởi vì kích động mà nổi lên như một rặng mây đỏ, ngọc thủ nắm chặt chuôi trường kiếm. Tề Lạp Áo có thể nói là mỹ nam tử trong vạn người, tóc xanh như một làn sóng gợn, dung nhan tuấn mỹ khiến cho rất nhiều thiếu nữ lộ vẻ điên cuồng. Tại đại Thương quốc nam tử này ngày thường luôn lộ phong thái tự tin nay cũng khó có thể bảo trì vẻ bình tĩnh nên để lộ ra một nét giận dữ trên sắc mặt. Đến cuối cùng hẳn cũng không thể ngăn chặn được lửa giận đành nói: “Đếm xia gì, nhin được là tốt. Tuyệt đỉnh thanh niên cao thủ Nam Hoang chúng ta chẳng qua cùng bọn họ xấp xỉ với nhau mà thôi. Nếu ở Ân đô đại chiến với bọn chúng ắt sẽ chịu thiệt thòi lớn.” “Nếu như có Độc Cô Kiếm Ma ở chỗ này, tất nhiên bọn chúng tuyệt không dám nói bừa bãi như thế.”

Yến Khuynh Thành rất tức giận kỳ thật nàng muốn nói ra một cái tên khác nhưng lời nói tới miệng lại đổi thành Độc Cô Kiếm Ma. “Độc Cô Kiếm Ma sao, có lẽ được....” Tề Lạp Áo không khẳng định nhưng cũng không phủ nhận. Hiển nhiên trong lòng hắn cũng nổi lên danh xưng của một kẻ khác. Đó là một người khiến máu chảy một đêm làm cả tòa Thiên Đế Thành phải chấn động, cao thủ Thức Tàng cảnh giới chết mười mấy người, bán thần cảnh giới sơ sơ có năm người bị đánh gục. Tất cả đều do một thanh niên gây ra làm khiếp sợ cả Nam Hoang. Từ đó về sau không có người nào gặp lại hắn. Nghe nói hắn đánh một trận cuối cùng dùng hết thọ nguyên, căn bản là vô phương sống sót. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã sớm không còn sống trên đời này. Nghĩ tới đây Tề Lạp Áo thở dài một hơi. Mà Yến Khuynh Thành cũng có chút ngẩn ngơ, cái tên kia khiến cho nàng hận tới tận xương tủy thật sự đã chết rồi sao? Mặc kệ tất cả những phần hận hắn gây ra, nhưng có một điểm nàng không thể không thừa nhận là hắn trường thành với tốc độ thật quá nhanh. Nếu đêm hôm đó hắn không chết, có lẽ tu vi của hắn đại để có thể cùng thanh niên cao thủ đỉnh phong của Trung thổ tranh hơn thua. Trong một gian riêng ở Cửu lâu, Vũ Văn Phong đang nhíu mày nói:” Đa tạ các người đã có ý tốt, nhưng mấy tên kia thật quá càn rỡ. Nếu ta không thể đem trăm giết một tên thật khó có thể nuốt trôi mỗi hận trong lòng!” Hiện tại, Vũ Văn Phong đang đứng đối mặt với một cặp huynh muội, nam tướng mạo anh hùng, cặp lông mày rậm rạp như một đôi trường đao, hai mắt lấp lánh thần quang hiển nhiên là một cao thủ. Mà bên cạnh hắn là một nữ tử cực kỳ mỹ lệ giống như một cây liễu giữa rừng thanh phong khiến người ta cảm giác nhẹ nhàng quyến rũ. Da thịt trắng như tuyết, hai mắt lấp lánh như sóng thu dập dờn, kiều diễm mỹ lệ động lòng khiến người khác thốt không nên lời. Hai người này xưng hô huynh muội, tự xưng A Thủy, A Băng là người đến từ Tây Cương cũng tương tự mà có cảm giác khó chịu với mấy tên thế gia đệ tử, nhưng lại biết kìm chế được. Hai năm trước bọn họ từng cùng Vũ Văn Phong có vài lần gặp mặt nên liền cảm Vũ Văn Phong không muốn hắn đi chịu chết. Nhưng thấy vô phương ngăn cản nên hai huynh muội cũng không muốn nói gì thêm. “Rầm” Sau khi Vũ Văn Phong đi ra khỏi gian thì một cước đá văng cái bàn bay về phía mấy

tên thế gia đệ tử. Mặc dù chỉ là một cái bàn gỗ nhưng trên mặt bàn có quang hoa lưu chuyển tựa như đã hoàn toàn hóa thành kim khí. Cứ như thế mặt bàn ngàn cân trọng lượng do Vũ Văn Phong ngưng tụ lực lượng đánh ra . Nếu như chính xác bị bàn này đập lên thì xương đồng da sắt cũng phải gãy rời. “Hắc!” Tên Ân Phong trong đám thế gia đệ tử cười gằn không cần quay mặt nhìn lại tùy ý phất tay áo bào. Một đạo ô quang lập tức bao trùm kín cái bàn gỗ. Chiếc bàn gỗ mà Vũ Văn Phong ngưng tụ lực lượng tạo thành trong phút chốc lạng lế hóa thành tro bụi, cảnh tượng như thế khiến người trên lầu phải kinh hãi. Hắc sắc Minh Hỏa đáng sợ ngoài dự liệu của mọi người. Mấy tên cùng tán gẫu với Ân Phong vô cùng kinh ngạc hỏi: “ Không có khả năng là vẫn còn ở Tứ trọng thiên được?” “ Làm sao mà ta có cảm giác đã đi vào Ngũ trọng thiên rồi” Vũ Văn Phong bước nhanh về phía trước nói: “ Các người quá khinh thường cao thủ nam hoang chúng ta, như vậy hãy đánh với ta một trận đi” Đã ba năm trôi qua, Vũ Văn Phong hôm nay cũng không còn dừng lại ở cảnh giới Thuế Phàm Cửu trọng thiên nữa. Người khác trưởng thành rất nhanh,tu vi của hắn tiến bộ cũng cực nhanh. Nếu không hắn cũng không tùy tiện hướng đám thế gia đệ tử tuyên chiến. “ Hừ, Minh Hỏa mà thôi, dù sao cũng chỉ là cái tài vật.” Tại chỗ cũ có vài đạo tàn ảnh còn lưu lại, Vũ Văn Phong từ hư vô biến ảo ra từng đợt huyết sắc phủ xuống vùng phụ cận nơi Ân Phong đang đứng. Tiếng Man thú gầm thét trong phút chốc vang động Vọng Nguyệt lâu, phảng phất như có mấy luồng sấm sét đang giáng xuống. Ân Phong vẫn thản nhiên vui vẻ, xoát một tiếng thoát khỏi nguy hiểm lao ra. Trong phút chốc bay ra ngoài ngạo nghễ lơ lửng ở trên Cửu lâu đối mặt với Vũ Văn Phong cất tiếng:”Nơi đây chính là chỗ tuyệt thế kiếm tiên Lý thái bạch đề thơ lên, chớ có phá hủy nơi này. Ta và người lên trên Cửu lâu quyết chiến một phen. “Hừ” Vũ Văn Phong hừ lạnh một tiếng, giống như luồng sáng nhẹ nhàng lướt lên một lần nữa. Có thể thấy rõ ràng hơn mười đầu man thú hồn đang xoay quanh người hắn. Từ thân hình to lớn của chúng như muốn phá nát tầng gác tòa ra sát khí kinh hoàng, động tác giống hệt chủ nhân cùng đồng thời bật mạnh đến chỗ Ân Phong. “ Ha ha” Ân Phong cười khẩy, động tác như mây trôi nước chảy giống như người đã tập qua võ kỹ mặc dù hắn là một tên linh sĩ. Những

động tác cực kỳ tiêu sái giúp hắn né tránh thoát được mấy lần công kích của Vũ Văn Phong. Xoẹt. Hắn vẩy tay một cái, U Minh hỏa từ bốn phương tám hướng tập trung lại vây Vũ Văn Phong vào trong. Hắc sắc hỏa diễm (ngọn lửa đen) tựa như có thể nấu gang luyện thép phàm là những vật hữu hình đều có thể bị hóa thành tro. Mặc dù là một loại linh thuật nhưng tu luyện tới bậc này cũng biến hóa thành một loại thần thông chân chính. Xoẹt xoẹt. Vũ Văn Phong bị bất ngờ chưa kịp đề phòng, Hắc sắc hỏa diễm đã thiêu đốt khu vực huyết sắc xung quanh hắn làm cho ba đầu man thú bên cạnh hắn bị đột thành tro bụi. Vừa đổi mặt một lần đã bị tổn thất nặng nề điều này làm tâm thần hắn không khỏi chấn động. Nếu nói về tu vi hắn tuyệt không thua kém đối phương nhưng thần thông của Ân Phong quá kỳ lạ ngay cả hồn phách cũng có thể luyện hóa thật vô cùng đáng sợ. Lúc này A Thủy, A Băng, Yến Khuynh Thành, Tề Áo Lạp đều đi ra khỏi phòng. Trên Cửu lâu hơn mười người toàn bộ lui ra hai bên lắng lắng quan sát trận quyết đấu. “Đại Nhật U Minh Liên!” Ân Phong nhẹ nhàng quát thần thái lộ vẻ nhẹ nhàng tuyệt không có chút căng thẳng nào. Một vòng thái dương màu đen xuất hiện tại Cửu lâu. Mặc dù chưa chạm vào Vũ Văn Phong nhưng một lần nữa thiêu đốt khu vực huyết sắc xung quanh hắn.

Hắc thái dương tà dị vô cùng hóa thành một nụ hoa sen có một không hai. Nó nở rộ phát ra một vòng hắc sắc, cánh hoa màu đen làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi. “Không tốt, đó là tuyệt học của Ân gia, có thể thiêu đốt chân nguyên linh khí của tu giả.” Hai huynh muội a Thủy a Băng cùng nhỏ giọng nói. Sau đó bọn họ hướng tới Vũ Văn Phong hô:”Vũ Văn huynh coi như bỏ qua đi, không cần phải cố tranh đấu quá làm gì.” “Hắc!” Vũ Văn Phong không chút kinh hoảng nhỏ giọng quát lạnh:”Vạn thú ma quyết, họa loạn thiên địa”. Xung quanh hắn xuất hiện vô tận thú ảnh giương nanh múa vuốt phát ra những tiếng gầm rống rung trời khiến cả tòa Vọng Nguyệt lâu rung động. U Minh Hỏa diễm đụng độ với vô tận thú ảnh, mặc dù không ít thú ảnh bị đột thành tro nhưng vẫn có không ít thú ảnh lao tới Ân Phong.

“Ngàn đóa Liên Hoa!” Cùng với âm thanh do Ân Phong phát ra, nhiều đóa hắc liên nở rộ mang theo những tiếng phụt phụt. Ân Phong lùi về phía sau, còn Hắc sắc liên hoa liên tục phá bảy tầng thú hồn thiêu đốt đến chéo áo khiến hắc không thể không lui lại phía sau. “Ha ha... Ánh sáng đom đóm mà cũng đòi tranh sáng với ánh trăng sao” Ân phong cười lớn nói. Bên cạnh hắc mấy tên thế gia đệ tử cũng đứng lên tùy tiện cười phụ họa. “ Ân huynh quả nhiên bất phàm, mặc dù tu vi thật sự còn ở cảnh giới Thức Tàng Tứ trọng thiên nhưng uy lực của Minh Hỏa đã hoàn toàn biến hóa thành thần thông thật sự quả thực làm cho lòng người kinh sợ. Có thần thông bậc này chỉ sợ chiến đấu với cao thủ Thức tàng Lục trọng thiên cũng chỉ có thắng không bại” “Nam hoang đúng thật là hết nhân tài ,haha....” Mấy người này hoàn toàn không để ý tới sắc mặt tái xanh của Vũ Văn Phong càng không lưu lại cho hắc một chút thể diện nào mà cố ý hướng mắt về Tề Lạp Áo quét tới. Khi nhìn thấy Yến Khuynh Thành, ngọn lửa trong mắt bọn họ không thể che dấu nhưng cũng chưa có hành động gì khác. Với họ dù sao những kẻ này cũng không phải là sao sáng Nam Hoang, dù thấy sắc đẹp vô song cũng đích thực không có khả năng tranh đoạt. Nếu làm như vậy sẽ bị những thế gia đệ tử khác xem thường, hạ giá cơm túi áo khi nam phách nữ cũng không phải không có nhưng là loại người này sẽ bị thế gia đệ tử chân chính khinh miệt coi thường. Đối với bọn hắc quang minh chính đại chinh phục mới thực sự là thủ đoạn đúng đắn nhất. Ta thừa nhận bọn ta có chút ngông cuồng nhưng bọn ta có thực lực chân chính đánh bại người để người không còn gì để nói.Chúng ta có thể háo sắc nhưng sẽ bằng thủ đoạn chân chính chinh phục chứ không dùng thủ đoạn bức hiếp người khác. “Tái chiến” Vũ Văn Phong cực kỳ phẫn nộ bước lên phía trước. “Người sao... không được” Ân Phong phe phẩy lắc ngón tay nói:”Nói thật cho người biết, ta hiện tại ở cảnh giới Thức Tàng Tứ trọng thiên nhưng thực lực chân chính có thể đối kháng cao thủ Lục trọng thiên. Thấy người cũng là một nhân tài hãy góp sức cho Ân gia ta đi. Sau này đi theo ta, ta bảo đảm vinh hoa phú quý hưởng không hết.” Vũ Văn Phong giận dữ tiến tới một bước, vạn thú rít gào vô tận thú ảnh từ người hắc lao ra hướng tới Ân Phong quét tới. “Hắc liên trản phóng(nở rộ)!” Ân Phong nhẹ nhàng quát một tiếng. Một đóa Hắc

sắc liên hoa xuất hiện trên không trung. Tiếng xoẹt xoẹt không ngừng bên tai, tất cả thú hồn đều bị luyện hóa sạch sẽ. Vũ Văn Phong bị Minh Hỏa đánh bay ra ngoài. Phía sau bọn thể gia đệ tử cười lớn, bọn họ đích thực có thực lực để tùy tiện. Ân Phong thần sắc lạnh nhạt nói: “Ta muốn thu phục người nhưng người không chịu thì chớ trách ta hạ sát thủ!” Lúc này a Thủy a Băng bước tới tóm lấy Vũ Văn Phong đang giận dữ nói:” Đừng hành động theo cảm tính. Người này rất đáng sợ, mặc dù cảnh giới của người không thua kém hẳn nhưng thần thông lại có chỗ không giống địch” “ A, nguyên lai là huynh muội a Thủy a Băng đến từ Tây Cương. Ha ha, hạnh ngộ ngưỡng mộ đại danh của a Băng tiểu thư đã lâu, sớm biết được tiểu thư chính là quốc sắc thiên hương mỹ nữ. Hôm nay gặp mặt so sánh với bức họa còn muốn đẹp hơn vài phần.” Phía sau mấy tên thể gia đệ tử ngả ngón nở nụ cười. Tiêu Thần ngồi tại chỗ cách mấy tên đó không xa, thu tất cả sự việc vào trong mắt. Nhưng mà hắn cũng không tỏ vẻ gì, tựa hồ tất cả chuyện này cùng hắn không chút quan hệ.

**** nhị thế tổ :** Phá gia chi tử, xuất phát từ danh xưng đứa con của Tần Thủy Hoàng làm nhà Tần diệt vong.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 232:Viên Mãn Bảo Bình Ấn

Chương 232:Viên Mãn Bảo Bình Ấn Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:

SirPMH Nguồn: 4vn.eu

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng. Cộng với dáng vẻ duyên dáng yêu kiều của Yến Khuynh Thành. Đường nhiên rất dễ bị người ta chú ý tới. Một vài tên Thế gia Tử đệ (1) ánh mắt dừng lại ở trên người Yến Khuynh Thành. Nói: "Vị này là Yến Khuynh Thành tiểu thư một trong Nam Hoang Song châu thì phải, quả nhiên phong hoa tuyệt đại (2), quả thật là tuyệt thế mỹ nhân." Ân Phong ở phía trước nghe mấy tên bạn tốt nói như thế, liền thu hồi sát ý, hướng về phía Vũ Văn Phong nói: "Hôm nay coi như nể mặt hai vị mỹ nữ này. Ta không giết người." Liền sau đó, vài tên Thế gia Tử đệ hướng về mọi người ở trên lầu lầu hô: "Giải tán. Chúng ta muốn mời hai vị tiểu mỹ nữ bồi tiếp một phen. Xin mời các vị đi ngay nào." Mấy gã này mặc dù không có kiêu ngạo trực tiếp động thủ đuổi người. Chỉ là trong giọng cười hi hi ha ha lại mang một chút thách thức. Rất dễ nhận thấy nếu như nghịch ý với họ, nhất định là phát sinh một trận đánh nhau. "Các người quá mức hỗn xược đi?" Một gã Nam tử gầy ốm gạt đám đông đi ra, khắp người hồng quang lập lòe, ắt là Hỏa diễm chân thật, không phải là cương khí hộ thể. "Hỗn lảo chỗ nào. Chúng ta chẳng phải thương lượng cùng các vị sao? Hắc hắc, chư vị yên tâm, chúng ta tuyệt không dùng đến thế lực của gia tộc, như vậy rất không có phẩm giá. Chi bằng cứ coi chúng ta như những người bình thường đi. Mọi người đều là Tu luyện Giả, nếu như người đủ sức đánh bại chúng ta, chẳng những cừu này sẽ không ghi nhớ, đồng thời còn dâng tặng trân bảo lẫn mỹ nữ. Từ nay về sau sẽ là thượng khách của bọn ta." Mấy tên Thế gia Tử đệ này còn giải thích cực kỳ thẳng thắn. "Hào a! Để ta đánh với người một trận." Gã nam tử gầy ốm đi ra hồi này. Thoạt nhìn cực kỳ điềm đạm nho nhã, không cao lớn lắm, nhưng cũng rất tuấn tú. Thái độ nho nhã, gã chỉ Ân Phong nói: "Ta muốn đánh với người một trận. Người tu luyện Minh Hỏa. Ta tu luyện Thần Hỏa. Vậy thì đến đây phân tài cao hạ đi." "Thần Hỏa?" Con người của mấy tên Thế gia Tử đệ này đều phát ra quang mang nghi hoặc. Trên mặt Ân Phong lộ rõ vẻ trang nghiêm mà hỏi: "Người đến từ Tây Cương Hỏa Vân Điện.?" "Không sai. " "Tên của người là gì?" "Người có thể gọi ta là Hỏa Niếu." Nam tử gầy ốm nhưng rất nho nhã tuấn tú đi thẳng sang một bên, cùng Ân Phong dẫn ra thành một khoảng cách. "Đại Nhật Hắc Liên!" Ân Phong mới bắt đầu liền thi triển ngay tuyệt

học, có thể thấy gã đối với Hỏa Niếu đích thực coi trọng. Hắc sắc Thái dương. Trong chớp mắt liền hóa thành một đóa Liên hoa (Hoa sen). Trung tâm cánh hoa bị rung động. Nhiều đóa tách ra, hướng về phía Hỏa Niếu bao phủ lại. "Hồng Liên Diệu Thiên Hạ!" Hỏa Niếu khẽ quát, xích hồng Hỏa diễm, từ trong thân thể gã bắt đầu tuôn ra, tại trên đỉnh đầu tụ thành một đóa Hồng liên. Cùng với động tác của gã. Cánh hoa liên tục bay ra công kích Minh Hỏa. Sau khi nó cùng Hắc sắc Diễm hỏa đó va chạm vào nhau thì phát ra âm hưởng 'Phốc Phốc.' Tất cả mọi người thần sắc hết sức ngưng trọng, đối kháng như thế nguy hiểm phi thường. Nếu như có một chút Hỏa diễm bắn tung tóe ra đây. Sẽ thiêu hủy cả tòa tửu lâu này ngay. Thật là không thể tưởng tượng ra uy lực của Thần Hỏa cùng Minh Hỏa lại như vậy. Hai loại Hỏa diễm tương sinh tương khắc. Siêu việt hơn hẳn tam muội chân hỏa, chạm vào là chết, vốn dĩ là thần thông cực kỳ đáng sợ ! Tiếng 'Phốc phốc' không ngừng vang lên bên tai. Tất cả mọi người không thể không thối lui về phía sau. Hắc sắc Minh hỏa khiến cho ở chỗ của Ân Phong như rơi vào một mảng đen kịt, tựa như tu la địa ngục. Hỏa hồng Thần hỏa quang mang rực rỡ, lại khiến cho chỗ của Hỏa Niếu như rơi vào một vùng sáng rực. Hai người ở giữa Hỏa diễm cuộn trào mãnh liệt. Cuối cùng bọn họ trực tiếp từ cửa sổ bay ra. Ở trên bầu trời tiếp tục kịch chiến. Bởi vì Hỏa diễm mãnh liệt, sắp vượt quá sự kiểm soát của bọn họ rồi, nếu không ra khỏi Vọng Nguyệt Lâu. E rằng tòa tửu lâu nổi tiếng này sẽ hoàn toàn bị thiêu rụi. Lửa lớn cuộn cuộn ngất trời, một bên nhiễm hồng như vầng dương mới mọc. Mà bên kia lại đen nhánh như mực. Đây chính là xu thế đại chiến biểu hiện lực lượng tương đương nhau. "Không biết ai chính thị ếch ngồi đáy giếng vậy. Tưởng rằng cao thủ Ân Đô mình là trùm thiên hạ à. Hắc!" Bây giờ đến phiên cao thủ không phải người Trung thổ châm chọc khiêu khích lại. Rốt cục đã xuất hiện cao thủ không thuộc tầng lớp Thế gia Tử đệ rồi. "Chư vị không nên coi. Đây là một hồi chiến đấu rất nguy hiểm, mời các người xuống lầu đi." Những tên Thế gia Tử đệ còn lại không thèm để ý đến trận chiến ở trên trời. Hướng về phía mọi người nói một cách tùy tiện. Đang khi nói chuyện, mấy người này liền đi tới phía trước, bạo phát ra vô hình lĩnh vực của mình. Làm cho mọi người không tự chủ được bị bức thụt lùi

lại. Sắc mặt của Vũ Văn Phong khó coi tới cực điểm. Nếu không phải A Thủy và A Bằng kéo lại, gã nhất định đã xông lên rồi. Ở bên cạnh, thần sắc của Tề Lạp Áo và Yến Khuynh Thành cũng thật là khó coi. Bọn họ tại Nam Hoang Thiên Đế Thành chưa từng bị người ta khinh thường qua, vô luận đi tới nơi nào cũng đều là tiêu điểm chính, đến Quốc đô Đại Thương này. Hết thầy đều đã thay đổi hẳn. Đúng lúc này. Lửa lớn cuồn cuộn ngất trời ở trên không trung đột nhiên dụi tắt. Hỏa Niếu đảo quay trở về. Sắc mặt hơi tái nhợt. Mà thần sắc của Ân Phong vẫn như thường bay vào, trận chiến của hai gã Linh sĩ cứ như vậy chấm dứt. Hiển nhiên Hỏa Niếu đã thua cuộc. "Người rất mạnh mẽ, không bằng đi theo ta. Ta tất sẽ lấy lễ đối đãi." Ân Phong hướng về phía Hỏa Niếu nói. "Hừm." Hỏa Niếu vừa vịn hừ lạnh lên một tiếng, liền tiến vào trong đám người mất dạng.

"Kẻ bại tướng dưới tay. Sao còn dám vô lễ như thế?" Một tên Thế gia Tử đệ đả kích không thương tiếc nói. "Nam Hoang và Tây Cương bất quá cũng chỉ có vậy!" Ân Phong ngăn bọn họ lại, nói: "Tu vi tên Hỏa Niếu này rất mạnh. Ta chỉ hơn gã một chút mà thôi." Mấy tên Thế gia Tử đệ biến sắc mặt, bất quá rất nhanh khôi phục lại như cũ, hướng về phía mọi người hô: "Xin mời chư vị xuống lầu cho, ha ha ... A Bằng cô nương. Khuynh Thành tiểu thư, xin hãy dừng bước. Chúng ta thành tâm mời hai nàng lưu lại." Giọng cười cợt nhả một cách láo xược truyền đi khắp cả tầng lầu thứ chín. A Thủy phản nộ bừng bừng, dám trêu ghẹo muội muội của ta, gã bước dài tiến lên phía trước. Vũ Văn Phong một lần nữa cũng đi ra khỏi đám người. Yến Khuynh Thành nghiêng răng nghiêng lợi. Rút tuột trường kiếm ra. Thấy nàng như vậy. Tề Lạp Áo cũng bước ra khỏi đám người. A Thủy, A Bằng, Vũ Văn Phong, Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo năm người như một triển khai, đối mặt với năm tên Thế gia Tử đệ ở phía trước. "Ha ha... Mỹ nữ có tính cách như vậy, ta thích !" "Hắc hắc... Tuyệt sắc mỹ nữ sở dĩ xinh đẹp tuyệt trần, đó là bởi vì có tính cách. Nếu giống như cái bình hoa. Không có nửa điểm linh tính, đến cả nhìn ta cũng không thèm liếc mắt một cái nữa

là." Trước mặt đám đông mà bọn họ bàn luận bình phẩm . Ngôn ngữ lại cực kỳ lỗ mãng. Căn bản không có kiêng nể bất cứ điều gì. A Băng cùng Yến Khuynh Thành cực kỳ tức giận. Khi đó liền xuất thủ. Vô hình Lĩnh vực tán phát ra, song phương Lĩnh vực hòa hợp cùng một chỗ. Mười vị cao thủ trong chớp mắt biến mất ở bên trong, trận đại chiến kịch liệt đã bắt đầu.

Nếu như không có Lĩnh vực, tất nhiên Vọng Nguyệt Lô sẽ bị chấn thành phần nát. Cao thủ Thức Tàng Cảnh Giới đều rất mạnh mẽ, phát ra lực lượng để phá hủy tòa Cao lâu này chỉ là chuyện nhỏ nhất. Trong Lĩnh vực mệnh mệnh lực lượng xung động vô cùng kịch liệt. Mặc dù bị Hắc Sắc Quang Mang che phủ lại, chỉ có thể nhìn thấy bóng người đang di động mờ nhạt. Nhưng tất cả mọi người đều biết đó là một hồi đại chiến rất kịch liệt. Đang lúc mọi người ở đây căng thẳng chú ý và phỏng đoán thì Lĩnh vực đột nhiên tan vỡ. Vũ Văn Phong ngã bay ra ngoài, trên khóe miệng thổ huyết. Tiếp đó huynh muội A Thủy cùng A Băng cũng bị chấn ra, sắc mặt bọn họ vô cùng trắng bệch, không có một chút huyết sắc.

Cuối cùng, lam phát mỹ nam tử Tề Lạp Áo cũng bị đánh bật ra, một nửa mái tóc dài màu lam bị chặt đứt, trên cổ hiện rõ một vết máu. Gã suýt nữa đã bị bổ đứt cả đầu. Lĩnh vực biến mất, thân ảnh Yến Khuynh Thành cũng hiện rõ ra. Thân thể uyển chuyển mềm mại hoàn toàn bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, chân sau của nàng quỳ trên mặt đất, tay chống trường kiếm, sắc mặt trắng bệch, song mục phần nộ như phát ra Hỏa diễm. Gian nan đứng lên. Cao thủ Tây Cương và Nam Hoang đều thảm bại ! Không ai có thể ngờ, ở trung tâm Ân Đô lại có vài tên Thế gia Tử đệ lực lượng cường đại như thế. Rõ ràng toàn thắng trước đối thủ ! Năm gã cố nhin cười, một tên trong số đó nói: "Xin lỗi! Làm cho hai vị mỹ nữ bị thụ thương rồi. Nhưng trên chiến trường chúng ta là kẻ địch. Không thể lưu tình a. Để chút nữa ta bồi tội với hai vị mỹ nữ vậy." Nghe có vẻ kiêu ngạo, nhưng mấy người này quả thật có

cái để mà kiêu ngạo, đám người Vũ Văn Phong càng giận dữ hơn, nhưng lại biết nói gì đây. Mọi người ở đằng sau cũng đồng dạng đè nén cảm giác rất giận dữ của mình lại. Mấy tên này thực lực đích thật có phần cường đại đáng sợ. Có người còn suy đoán bọn chúng có lẽ chính là lớp thanh niên cao thủ cực mạnh của Ân Đô.

Tề Lạp Áo ngoác mồm ra. Nhưng cũng chẳng biết nói gì, quả thật gã chẳng sợ gì mấy cái tên kia. Trong trận hỗn chiến mới vừa rồi. Cá nhân gã chiến lực mặc dù cường đại nhất. Nhưng chiến hữu bên mình lại thiếu mạnh mẽ. Gã cũng đành thúc thủ vô pháp. "Xin mời chư vị đi cho!" Năm tên này hướng về phía trước đe dọa. "Hai vị tiểu thư này là khách quý của chúng ta có thể lưu lại, những người khác mời xuống lầu cho." Tu luyện giả đều là kẻ có huyết tính. Chưa có người nào di động cước bộ rời đi. "Bất quá chỉ toàn là Nhị thể tổ (3) mà thôi, nếu như gia tộc của các người chẳng cường đại, có dám kiêu ngạo như thế sao?" "Vị huynh đệ này, người nói sai rồi đó. Chúng ta chưa hề dựa vào gia tộc. Cũng chẳng có cây mạnh hiếp yếu, mới vừa rồi người có xem được mà, không phải chúng ta chẳng hề động thủ trước à. Đó chỉ là sự phòng vệ chính đáng mà thôi. Nếu như người không phục, chi bằng tới giết ta đi. Bọn ta sẽ hoàn toàn không dùng tới lực lượng của Gia tộc, nếu người có thể đánh bại chúng ta, tất sẽ được tôn sùng là thượng khách." Năm người không thèm đếm xỉa gì tới ngôn luận, rõ ràng là kiêu ngạo khinh người. Cường đại Lĩnh vực dồn ép về phía trước, làm mọi người không thể không lui ra phía sau. "Hảo a! Nếu các người không muốn đi. Ta đích thân tiễn các người một đoạn vậy." Ân Phong nói tới đây. Minh Hỏa trực tiếp chém đến. Nhất thời khiến Tu luyện giả ở trên lầu kinh hãi. Đều ào ào trốn tránh.

Tiêu Thần rất bình tĩnh, chủ yếu là vì không muốn xuất thủ. Nam Hoang, Tây Cương cùng hẳn chẳng có quan hệ gì. Bại thì thua, hẳn không có ý định

vì bọn họ mà xuất đầu lộ diện. Từ trong Tịnh Thổ đi ra. Hắc thâm nghĩ sẽ đi chu du khắp cả thiên hạ, tại cõi hồng trần luyện tâm - tu hành. Không muốn gây chuyện thị phi. Nhưng đối phương hiển nhiên linh giác nhạy cảm dị thường. Tựa hồ nhìn ra tu vi của hắc bất phàm. Một đạo Minh Hỏa trực tiếp kích đến. Định buộc hắc phải xuất thủ. Xoát. Lưu lại một đạo tàn ảnh. Tiêu Thần lẫn vào trong đám người, tưởng có thể yên thân xuống lầu mà rời đi. Nhưng. Ân Phong như xiềng xích khóa chặt lại. U minh Hỏa diễm, theo sát như hình với bóng. Rồi sau đó vượt qua Tiêu Thần chặn đứng ở lối đi. Tu luyện giả ở sát bên cạnh đều không ngừng trốn tránh, sợ sẽ bị một ít Minh Hỏa dính vào. Tiêu Thần không rời đi được. Liền xoay người lại lẳng lẳng nhìn Ân Phong. Hắc chẳng sợ phiền phức, nếu như lại phát sinh thêm sự kiện lưu huyết một đêm như hồi ở Thiên Đế Thành. Đối phương đã cố ý muốn thử xem cân lượng của hắc. Tiêu Thần dĩ nhiên chẳng sợ gì mà cự tuyệt. Âm Hắc sắc Minh hỏa. Giống như một cơn hồng thủy. Dâng trào mãnh liệt hướng về phía Tiêu Thần điên cuồng vọt tới. Hai tay Tiêu Thần rất nhanh vẽ lên. Thân tùy Tâm động. Ấn do Tâm sinh. Áo nghĩa Viên Mãn Bảo Bình Ấn tối cao của Sâm lâm Tộc hình thành ở giữa song thủ của hắc. Một cái Thủy Tinh Bảo Bình ánh sáng rực rỡ chói lọi xuất hiện ở giữa song thủ của hắc. Toàn bộ U Minh Hỏa Diễm giống như bị hấp dẫn, hướng về cái Thủy tinh Bảo bình sáng long lanh ấy mà lao vọt đến, như trăm sông đổ về biển rộng. Thủy Tinh Bảo Bình cứ vậy mà đem tất cả Minh Hỏa hấp thu sạch.

Bảo bình gần như trong suốt nhưng quang mang lập lòe, có thể thấy rõ Minh Hỏa ở bên trong nó như con sóng lớn cuộn cuộn chảy, cuối cùng bị nén lại thành một khối hình cầu màu đen. Tất cả mọi người đều hít vào một hơi lạnh khí !

Minh Hỏa lúc này không gì không phá, đánh đâu thắng đó, vậy mà bị người ta thu lấy đơn giản như thế. Cái này hơi kinh khủng thật sự, Minh Hỏa thần thông đó rất lợi hại, tất cả đều thấy quá rõ ràng. Ngay cả đám người Vũ Văn Phong và Hỏa Niếu cũng thua, tên Ân Phong Thế gia Tử đệ này bộc lộ ra, hoàn toàn có thể chống cự được với cao thủ Thức Tàng Lục Trọng Thiên. Mà lúc này... Tất cả mọi người nhìn về phía Tiêu Thần, thấy hình dáng của hắn cũng bình phàm phổ thông. Nào ngờ đâu đó lại là một cao thủ lợi hại như vậy. Vũ Văn Phong và Tề Lạp Áo đều cau mày, tựa như có chút cảm giác quen thuộc, nhưng lại vô pháp tìm kiếm được bóng dáng đó ở trong trí nhớ, bọn họ rất nhanh thoát khỏi cái loại tâm tình này. Viên mãn Bảo Bình Ấn của đối phương. Uy lực thật lớn như vậy, từ trước đến giờ bọn họ chưa từng kiến thức qua, không thể là người quen được. Trong lòng Yến Khuynh Thành dâng lên một cảm giác kỳ dị. Cái bóng dáng phía đối diện kia ngay cả một vết tích ở trong trí nhớ cũng không có, nhưng không biết vì sao nàng cứ cảm thấy giống như đã từng quen biết hắn vậy. Giờ đây. Bảo thể của Tiêu Thần đại thành. Chuyện thay hình đổi dạng vốn dễ như trở bàn tay, bộ dáng tầm thường như lúc này, so với trước đây đã khác nhau rất nhiều. Còn pháp quyết thi triển cũng huyền ảo như thế, người quen cũ trước kia cũng không có khả năng liên tưởng đến hắn được. "Ta nhìn sai ư!" Ân Phong vẫn như cũ cười nhạt, nói: "Thì ra là một cao thủ thật sự. Hãy thử lại xem nào." Đại Nhật Hắc Liên. Đón gió tách ra bắn tới. Hắc Sắc Hỏa Diễm tối đen như mực, trong chớp mắt khiến trên tòa lầu như hóa thành lĩnh vực U minh Hắc ám. Như thủy triều quay cuồng. Hướng về phía Tiêu Thần bao phủ lại. Song thủ giương lên, cầm Bảo bình trong tay. Tiêu Thần ung dung sai khiến miệng Bảo bình nhắm ngay về phía trước. Minh Hỏa thu được lúc trước trong phút chốc tự nhiên bắn phụt ra. Âm Tiếng va chạm rất dữ dội. Minh Hỏa đối địch Minh Hỏa. Tất cả mọi người cực kỳ hoảng sợ. Như thế...Há chẳng phải muốn cho cả tòa Vọng Nguyệt Lâu này hóa thành tro bụi ư. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người. Tiêu Thần khống chế Bảo bình rất thỏa đáng, chỉ đánh cho Đại Nhật Hắc Liên tan tác mà thôi. Không để một tí Hỏa diễm nào bắn tung tóe ra bên ngoài. Ân Phong sắc mặt hơi trắng bệch, liên tục thối lui bảy bước, gã khó tin nhìn tên thanh niên vóc người cao ráo phía

trước, thật không ngờ đối phương lại mạnh mẽ như vậy. "Rất mạnh! Nhưng ta không phải là tấm đệm lớn để lót nền cho người, ta sẽ hạ đòn sát thủ. Tốt nhất người nên triển khai tuyệt học mạnh nhất của mình đi. Nếu không hối hận không kịp đâu." Giọng Ân Phong phát lãnh. Thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng. Nhiều đám Hắc Liên từ người gã tách ra phóng tới. Hắc Sắc Hỏa Diễm đáng sợ đang thiêu đốt hừng hực. Một cây Tử Thần Liêm Dao xuất hiện ở trong tay gã, nó vốn hoàn toàn do tinh hoa của Minh Hỏa ngưng tụ mà thành, đủ khiến cho người ta tim đập mạnh và loạn nhịp.

Không chỉ Tiêu Thần mà mọi người phía sau cũng biến sắc, ngay cả mấy tên Thế gia Tử đệ ở phía sau Ân Phong, cũng lộ ra thần sắc sợ hãi. Bọn họ đích xác cũng vô cùng cường đại, nhưng rất ít khi dốc sức đánh liều mạng như vậy. Chứng kiến Ân Phong trình trọng như thế, sắp sửa giở ra tuyệt học cực mạnh. Bọn họ biết đã gặp phải một địch thủ rất mạnh mẽ. Mấy tên này vốn hiếu chiến cũng đã chuẩn bị, nếu như Ân Phong không địch lại. Nhất định bọn họ sẽ xuất thủ. Tử Thần Liêm Dao dần dần ngưng tụ thành hình, đó là tinh hoa của Minh Hỏa. Sự cường đại và kinh khủng của nó thì không cần phải nhiều lời. Mọi người đều trải qua cảm giác rất chân thật, không ít người tu vi kém một chút còn cảm thấy run cầm cập. Tiêu Thần vẫn như cũ rất bình tĩnh, song thủ vẽ lên, lấy tâm để dẫn, lấy thân làm ấn, thi triển ra Viên mãn Bảo Bình Ấn hoàn chỉnh. Một cái Bảo bình cực lớn tái hiện ở trên đầu hắn, ngọc bình trong suốt sáng óng ánh tuy không có chút năng lượng xao động nhộn nhạo, nhưng tất cả mọi người đều không dám khinh thường nó chút nào.

Quang mang chói lọi rực rỡ, chiếu sáng cả tòa Vọng Nguyệt Lô. Cự đại Bảo bình trôi nổi ở trên đỉnh đầu Tiêu Thần. Nó thẩm thấu nhẹ nhẹ phát ra quang thái làm nổi bật lên vẻ thần thánh. Lúc này, gã Ân Phong hoàn toàn ngưng tụ xong tinh hoa của Minh Hỏa, cầm trong tay cự đại Hắc Sắc Liêm

Đao. Vung lên ném về phía Tiêu Thần, cự đại Hắc Nhận thoát nhìn vô cùng u ám đáng sợ, ba động của Minh Hỏa phát ra làm cho người ta tim đập mạnh và loạn nhịp. Tất cả mọi người đều biết rõ. Cái tinh hoa của Minh Hỏa này dù chỉ bắn tóe một điểm nhỏ lên người thôi, chỉ sợ sẽ đục thành một cái lỗ máu, xương cốt sẽ tan rã mất. Ầm. Cự đại Bảo Bình trên đỉnh đầu của Tiêu Thần sớm đã thực chất hóa. Nó đột nhiên trút xuống một cỗ quang hoa rực rỡ óng ánh. Cuộn trào mãnh liệt hướng thẳng về phía trước. Cả tòa Vọng Nguyệt Lô đều lay động! Mà Hắc Sắc Liêm Đao. Trong chớp mắt đã bị nó đập tan thành bụi phấn. Còn vô tận Minh Hỏa giống như gặp phải một thứ Thánh thủy, trong nháy mắt liền bị dập tắt hoàn toàn.

Mà Ân Phong thì như bị sét đánh trúng. Bay ngược trở lại, một tên Thế gia Tử đệ phía sau vội vàng đuổi cánh tay định ôm gã lại. Chỉ là, tên này đã chạm phải cự đại lực lượng mạnh không thể tưởng. Ngay cả tên Thế gia Tử đệ ấy cũng bị chấn bay theo. Ầm. Cửa sổ nát bấy. Hóa thành tro bụi. Hai gã đều bị Bảo Bình Ấn chấn "Ầm" oanh kích. Quay cuồng lăn lộn bắn ra rất xa ở trên bầu trời.

Ba gã Thế gia Tử đệ ở bên cạnh cũng bị ảnh hưởng đến, trong đó có một tên ngã quỵ xuống tầng lầu, hai tên khác cũng lung lay muốn ngã, vội vàng ba chân bốn cẳng chuyển vận thần lực mới đứng vững được thân mình. Tất cả mọi người đều cực kỳ hoảng sợ, cái này quả thực không thể tưởng tượng. Bảo Bình Ấn vậy mà uy lực lại cự đại như thế. Thoáng cái đã đem cái tên Ân Phong vô cùng mạnh mẽ lúc này đánh bay đi mất, cơ hồ khiến cho người ta không thể tin. Vả lại. Ngay cả vài tên Thế gia Tử đệ khác cũng đã bị dính vào. Bảo bình chỉ một kích. Đánh bại cả năm gã. Ân Phong miệng thổ huyết. Cùng một gã Thế gia Tử đệ khác vẻ mặt chẳng hay ho gì từ bên ngoài cửa sổ bay về. Bốn gã Thế gia Tử đệ chưa tham chiến, tất cả đều nhìn Tiêu Thần chòng chọc, đều muốn đánh nhau với hắn một trận.

Ân Phong lắc đầu, nói: "Đừng thử nữa, chúng ta không phải là đối thủ của hãn. Bảo Bình Ẩn... Ta đã suy đoán ra. Viên mẫn Bảo Bình Ẩn ... Không thể dùng lực để đối kháng!" Tiếp đó gã quay đầu hướng về Tiêu Thần nói: "Ta từng nói qua, nếu có thể đánh bại bọn ta, nhất định sẽ là thượng khách của chúng ta, xin người yên tâm. Ân Phong ta tuyệt đối thủ tín, chẳng phải hạng người không biết phân biệt tốt xấu đâu." Bốn tên bên cạnh tựa hồ sức tỉnh lại. Một gã giành nói: "Thân thủ của các hạ như thế, e rằng ở trong thế hệ trẻ của Đại Thương Đế Quốc ta. Có thể được xếp vào hạng đứng đầu, chúng ta khâm phục nhất là loại người vũ dũng, nếu người không chê. Hãy kết giao bằng hữu với ta nào?" "Hãy đem sức lực phục vụ cho Quốc gia ta nào?" Mọi người phía sau Tiêu Thần đều trợn mắt há hốc mồm, lũ Thế gia Tử đệ này rốt cuộc đang toan tính nghĩ ra cái quái quỷ gì nữa đây? Vũ Văn Phong, Tề Lạp Áo, A Băng, A Thủy, Hỏa Niều tất cả đều ngó thử xem Tiêu Thần, mới vừa này Bảo Bình Ẩn cấp cho bọn họ chấn động quá lớn, uy lực không thể tưởng tượng. Mà Yến Khuynh Thành lại càng thêm mê hoặc, cảm giác như đã từng rất quen biết hơn với tên thanh niên tuyệt đỉnh cao thủ này. Tiêu Thần ngậm miệng như thóc, bình tĩnh lắc đầu, xoay người rời đi. Mọi người bất giác vì hãn tránh ra thành một đường đi. Thanh niên cao thủ như vậy. Cho dù im lặng không nói gì, nhưng cũng tạo thành áp lực tâm lý rất mạnh mẽ cho người khác rồi, có một số Tu luyện giả tự mình cũng không biết. Tại giờ phút này dĩ nhiên đang... Ngưỡng mộ. Ân Phong ở phía sau hô lên: "Chúng ta thật sự không ý tứ gì khác, chỉ muốn kết giao bằng hữu với người thôi." Thấy Tiêu Thần không quay đầu lại mà vẫn đang đi xuống lầu. Ân Phong lại hô lên tiếp: "Ba ngày sau, tam Công chúa của Đại Thương Quốc ta ở tại Hải Thượng Minh Nguyệt Viên chủ trì Thư Kiếm Trà Hội, mời huynh đài nhất định phải đi đấy." Kế tiếp, gã lại quay đầu hướng về mọi người trên lầu nói: "Nếu chư vị cảm thấy mình có tài. Vậy ba ngày sau có thể đến tham gia." Cho đến khi thân ảnh của Tiêu Thần biến mất mãi một lúc lâu sau. Mọi người trên lầu dường như mới hồi phục lại tinh thần.

"Đi thôi...." A Thủy lôi kéo ống tay áo A Bằng. Đến lúc này các Tu luyện giả mới bắt đầu rời khỏi tiểu lâu. Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong ba vị cao thủ Nam Hoang sắc mặt vốn không được tốt cho lắm. Ân Phong cùng năm tên Thế gia Tử đệ. Thần sắc cũng rất phức tạp, ở trên lầu ngậy ngốc trơ mặt ra, một lúc lâu sau mới chịu cùng nhau xuống lầu. "Ta đoán chắc hẳn sẽ đi, Tam Công chúa của Đại Thương Quốc ta xinh đẹp nhất thiên hạ, lại tự mình chủ trì Thư Kiếm Trà Hội. Nếu nói theo lẽ thường tình thì khẳng định sẽ dẫn dụ tất cả tài tử giai nhân ở Đô thành này đến. Mà hẳn ... Rốt cuộc cũng là một tên trẻ người non dạ. Hẳn là không bỏ lỡ dịp thịnh hội như thế đâu nhỉ."

Chú thích: (1) thế gia tử đệ : chỉ con em của Gia Tộc có quyền thế. (2) phong hoa tuyệt đại: Chỉ người phong nhã tài hoa. (3) Nhị thế tử Hồ Hợi, con trai của Tần Thủy Hoàng , ý nghĩa của nó là ám chỉ những loại kẻ bất tài, tương đương với thành ngữ phá gia chi tử vậy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 233: Thế giới Bát Tướng

Chương 233: Thế giới Bát Tướng Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: SirPMH
Nguồn: 4vn.eu

Nhà Thương, biên cảnh Nam - Bắc trải dài bốn vạn dặm (1), từ Đông sang Tây là năm vạn dặm, lãnh thổ rộng lớn không thể tưởng. Diện tích lãnh thổ

trải rộng mệnh mông khôn cùng chính là một quốc gia bá chủ. Đô thành (2) của nó đương nhiên là bao la hùng vĩ, nơi này không chỉ tập hợp hơn phân nửa tài sản, còn là nơi tập trung của hơn một nửa Siêu cấp Thế gia Môn phiệt của Đại Thương Quốc. Ân Đô chính là một trong thập đại danh thành trong thiên hạ, nhân khẩu trong và ngoài thành chừng mấy trăm vạn dân. Nó thật xứng với danh xưng Cự thành hùng vĩ. Tiêu Thần đến Ân Đô đã nửa tháng rồi, nhưng vẫn chưa có đi dạo qua tòa cự thành đó lấy một lần, danh lam thắng cảnh ở Ân Đô phần hoa này nhiều không kể xiết, lại có Di chỉ của Thần và rất nhiều di tích cổ thần bí. Riêng về những chốn phần hoa ở trong thành đó lại càng nhiều vô số kể, nào là Tiêu kim quật (3), lầu hồng, Giác đấu trường, Mĩ thực Cung điện... Từng loại nghề nghiệp riêng biệt ở khắp mọi nơi đều tập trung cùng một chỗ, chiếm cứ liền mấy dãy phố lớn. Mà một số trong đó thậm chí có thể nói là cao cấp nhất, ví như: Thệ Thủy Đấu Thú Cung danh chấn thiên hạ, vào thời Đại Thương khai quốc thì đã lập cung, truyền thừa mấy ngàn năm, truyền thuyết kể đệ nhất Cung chủ của Thệ Thủy Đấu Thú Cung đời thứ nhất chính là một gã Thần thú. Lưu Vân Đồ Thành, cũng đồng dạng truyền thừa mấy ngàn năm, là một nơi phần hoa nhất ở Ân Đô. Nghe nói ở đây đánh cuộc cực lớn, từng dẫn tới một cao thủ ở Trường Sinh Giới thậm chí đã đánh cuộc cả bản mệnh pháp bảo của mình. Đại bản doanh của Trầm Ngư Lạc Nhạn Cung và Bế Nguyệt Tu Hoa Điện đóng ngay tại Ân Đô, hai tòa cung điện ở Thiên Đế Thành chẳng qua chỉ là phân Cung phân Điện chi nhánh của họ mà thôi. Hoa Đế và Hoa Hoàng xinh đẹp nhất thiên hạ đều sống ở Ân Đô, hồi đó các nàng bắt quá tại phân Cung phân Điện ở Thiên Đế Thành chỉ thoáng lộ ra một nửa khuôn mặt, liền gây nên một hồi náo động thật lớn rồi.

Hải Thượng Minh Nguyệt Viên, thanh tú đẹp đẽ và tráng lệ cùng tồn tại... Vẫn còn rất nhiều rất nhiều... Tiếng chuông du dương phiêu đăng, phật âm giản dị được truyền đi từ trong Hoàng Long Tự, ngôi chùa cổ kính ngàn năm ở trong nội thành Ân Đô này, thường ngày hương khói hưng thịnh,

mây khói lượn lờ, như miền Cực lạc của Phật quốc vậy. Tiêu Thần tới nơi này không phải để thắp hương bái Phật, vòng qua ngôi chùa liền nhau thành một khối ở phía trước, hấn đi tới phía sau núi. Phía sau núi. Điều ngữ hoa hương (4), phong cảnh tú lệ, nhưng cái này tại cự thành Ân Đô cũng chẳng phải hiếm lạ gì. Không ít di tích cổ đều sơn thủy hữu tình, phảng phất giống như tiên cảnh. Tiêu Thần sờ dĩ đến nơi đây, là bởi vì tương truyền ở đó có bức tượng Tổ Thần Phục Hi phía trước chạm trổ một bức Bát Quái Đồ. Đây chẳng phải là bí mật gì, phàm là Tu luyện giả Ân Đô đều biết, mà từ cổ chí kim có không ít Tu luyện giả từng ở chỗ này đều có chút thu hoạch cả. Đối diện phía trước là một ngọn thạch sơn cao hơn ba trăm thước, trên đỉnh núi phẳng phiu có một tảng đá xanh dựng đứng sừng sững, một tia linh khí cổ xưa sóng sánh ở giữa nó, càng ngóng nhìn càng phát ra cảm giác bất phàm. Mà cùng với thời gian trôi qua, dĩ nhiên nó trở nên mơ hồ hơn. Cự thạch màu xanh, tựa hồ đã dung nhập vào trong phiến thiên địa này, phảng phất biến hóa thành "Đạo", như có một luồng linh vận cổ lạng lẽ thoảng qua. Điều này khiến cho Tiêu Thần ngẫm kinh ngạc lưỡng lự, thầm than nó quả nhiên không phải là phàm vật. Không hề bị tình cảnh này tác động. Tiêu Thần tiếp tục sải bước, đi tới khối cự thạch màu xanh ở trước. Bay vọt lên trời, nhảy lên bên trên cự thạch, dùng tâm tư bình thường mà nhìn kỹ, chẳng vì nguyên nhân đó là khắc ấn của Tổ Thần, mà sinh lòng ngưỡng mộ nó. Vết khắc cổ xưa vụng về mặc dù trải qua những năm tháng vô tận, nhưng chính xác vẫn thấy rõ như cũ. Thông Thiên triệt Địa (tương thông đất trời), bát quái dùng để tính cho cả thiên hạ. Từ những dấu vết khắc này, có thể nghĩ ra cảnh tượng Phục Hi ngồi xếp bằng trước đây. Trong Bát quái. Càn tượng trưng cho Trời, Khôn tượng trưng cho Đất, Khảm tiêu biểu cho Thủy, Ly tiêu biểu cho Hỏa, Chấn đại biểu cho Lôi. Cấn đại diện cho Núi, Tốn đại biểu cho Gió, Đoài đại diện cho Sông. Tiêu Thần ngồi tọa thiền trên tảng đá xanh. Ngón tay vuốt ve vết khắc ấy, đầu ngón tay phất lên mô phỏng bắt chước theo dấu vết của Phục Hi ngày đó. Rất nhiều người đều ở đây có chút thu hoạch cả, đương nhiên mỗi người một kiểu khác nhau, mỗi cá nhân cảm ngộ cũng không giống nhau. Tiêu Thần thản nhiên hướng về nó, vuốt ve vết khắc Bát quái thêm một lần nữa. Hấn cảm giác hết thảy cảnh

tượng ở trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, như đại dương bao la rộng lớn, như hư không trống trải, mênh mông vờ bờ bến. Hẳn phảng phất giống như lạc tới một phiến không gian khác. Núi đá, tảng đá xanh, hoa cỏ, Hoàng Long Tự, ánh nắng chiều ở trước mắt hẳn cũng biến mất. Tiêu Thần yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở chỗ ấy. Gần như hóa đá. Màn đêm buông xuống, rơi vãi tinh quang sáng rực.

Tiêu Thần vẫn như cũ không nhúc nhích. Hẳn mờ mịt đắm chìm trong một mảnh hư vô ảo ảnh, chỉ biết không ngừng tiến tới tiến tới nữa, nhưng thủy chung tìm không được lối ra. Mỗi đến khi, một luồng sao băng phá vỡ mảnh hư không đó, vết khắc Bát Quái lại tái hiện ở trên bầu trời mênh mông bát ngát, hẳn như người nằm mộng mới tỉnh mà ngẩng đầu nhìn lên trên hư không mênh mông vô biên ấy. Càn, Khôn, Khảm, Ly, Chấn, Cấn, Tốn, Đoài tám cái Ấn ký, ấy vậy mà liên thông cả tám cửa Bát Phiến Môn, quỷ dị hiển hiện ở trên bầu trời. Trong lòng Tiêu Thần vô cùng kinh ngạc, cảm giác phía sau Bát Phiến Môn liên thông tới tám thế giới riêng biệt. Hẳn không hề xông lên đó, chỉ lẳng lặng ở chỗ này nhìn lên. Bát Quái trở nên mờ nhạt đi, quay trở lại nguyên thủy, sau đó từ trạng thái lúc đầu tiên mà bắt đầu chuyển vận hoạt động, nó cứ như vậy vô cùng rõ rệt. Từ không sinh Có, từ Có lại trở về Không, cứ biến đổi như thế. Tiêu Thần bất động không nhúc nhích, tĩnh lặng quan sát. Tất cả điều này, phải dùng đến bác đại tinh thâm (5) mới có thể hình dung ra, càng quan sát. Tiêu Thần càng phát hiện ra sự huyền ảo phức tạp của nó. Bát Quái bao hàm Thiên Địa Chi Lý (6), đó chính là tinh hoa chi Đạo (7) của Tổ Thần Phục Hi. Mỗi cho đến lúc phương Đông tờ mờ sáng. Tiêu Thần mới chịu rời khỏi Huyền cảnh. Núi đó vẫn là núi, nước ấy vẫn là nước, tảng đá xanh nọ vẫn chính là tảng đá xanh. Điều khác biệt giờ đây chính là trạng thái tinh thần của Tiêu Thần, hẳn cảm thấy Thần thức mở rộng hơn nhưng cô đọng xúc tích, hẳn từ trong biến đổi của Bát Quái chứng kiến ấn ký của Tổ Thần chi Đạo, đây là chuyện có ý nghĩa vô cùng trọng đại đối với hẳn.

Trong Truyền thuyết, rất nhiều Tu luyện giả cũng từng ở chỗ này thu hoạch được rất nhiều điều bổ ích, bây giờ Tiêu Thần vì muốn khắc sâu hơn, hẳn từ chỗ này liền khai triển. Nhảy xuống tảng đá màu xanh, đứng ở trên núi, song thủ vẽ lên, diễn hóa quỹ tích Bát Quái, đó chính là thành quả do hắn cảm ngộ được, so với giá trị nguyên bốn trên Bát Quái khác biệt rất lớn. Thiên, Địa, Thủy, Hỏa, Lôi, Phong, Sơn, Trạch lộ ra tám tướng, liên tục hiển hiện ở xung quanh Tiêu Thần, cuối cùng phảng phất như có tám cái thể giới hư ảo lơ lửng ở xung quanh Tiêu Thần. Càng diễn luyện, trong lòng Tiêu Thần càng giác ngộ rõ ràng hơn, cuối cùng cả tòa thạch sơn đó đều bị bao phủ che lấp trong ánh sáng chói lọi rực rỡ. Thần thông ! Tiêu Thần kinh ngạc phát hiện, tám tướng của Bát Quái đó lại có thể diễn hóa thành thần thông, có lẽ hắn sẽ có thêm một đại Thần thông mới. Mặt trời mọc, rồi mặt trời lại lặn. Tiêu Thần tĩnh lặng ngồi xếp bằng ở trên tòa thạch sơn ba ngày liền. Thiên, Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Sơn, Trạch. Chân thực như tám cái thể giới bất đồng, dần dần từ không biến thành có, hiện ra khắp bốn phương tám hướng của hắn. Đến buổi tối ngày thứ ba. Tiêu Thần mở to hai mắt, vết khắc Bát Quái từ trong trái tim hắn đã bị xóa đi, chỉ còn lại thể giới bát tướng. Giống như Phù Quang Lược Ảnh (8), trong chớp mắt Tiêu Thần từ thạch sơn biến mất. Sau đó đột ngột xuất hiện ở trên đường phố phồn hoa ở Ân Đô, thần thông "Thế Giới Bát Tướng" mới thành, uy lực vẫn chưa thể biết được, nhưng tốc độ lại tăng lên rất khó mà tưởng tượng được. Thế Giới Bát Tướng, tựa hồ có thể nối liền với không gian chân thật, hắn chỉ cần ở trong tám cái thể giới hư ảo đó cất bước di chuyển, thì hết như ở trên bầu trời chân thực chạy nhảy phi hành, có thể nói là cực nhanh! Đó là thần thông không thể tưởng tượng nổi, cùng Phục Hi chi tướng đại đạo, hoàn toàn bất đồng so với Bát Quái chân ý. Ấy là do Tiêu Thần từ trong linh quang chớp mắt mà cảm ngộ ra, cuối cùng diễn hóa thành 'Đạo' của chính mình, trở thành một loại thần thông mới uy lực không thể phỏng đoán.

Giờ đây không cần tới Bất Tử Thiên Dực, hãn cũng có thể bay nhảy ở trên hư không rồi. Tiêu Thần nhẹ nhàng cất bước, bay nhảy cực nhanh ở trên bầu trời. Thế Giới Bát Tướng, uy năng của thần thông là không thể tưởng tượng, bây giờ bất quá chỉ mới sơ thành, nhưng nó thuộc về loại thể gian hãn hữu Tiên Thiên Thần thông ! Ban đêm ở Ân Đô rực rỡ mọi sắc màu. Lưu Vân Đồ Thành, Trầm Ngư Lạc Nhạn Cung, Bể Nguyệt Tu Hoa Điện... Đúng là lúc Chỉ Túy Kim Mê (9), tiếng oanh lời yến xa hoa trụy lạc.

Tiêu Thần quay về lữ quán, tiếp tục tham ngộ, rơi vào cảnh giới kỳ ảo. Trong Truyền thuyết, có một loại Thần thông nổi danh gọi là Lục Đạo Luân Hồi, tu luyện đến mức tận cùng thì uy năng không thể tưởng tượng. Tiêu Thần dốc hết một lòng, chỉ muốn sao cho Thế Giới Bát Tướng của mình siêu việt hơn hãn Lục Đạo Luân Hồi. Sáng sớm tinh mơ, ráng trời sắc màu rực rỡ soi sáng cả Ân Đô, báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu. Hôm nay rất khác biệt so với thường ngày, trên đường phố rõ ràng có không ít thanh niên trẻ tuổi. Rất nhiều tài tử giai nhân đều hướng về Hải Thượng Minh Nguyệt viên mà chạy tới, sợ chậm một bước sẽ không có một chỗ để ngồi.

Hải Thượng Minh Nguyệt viên, chính là một lâm viên tràn ngập một mảnh Thi Tình Họa Ý, ở giữa Nguyệt Hồ danh dương thiên hạ. Nếu đến Ân Đô mà không đi Nguyệt Hồ ngắm trăng, thì giống như đã uống công đi một chuyến vô ích vậy. Hôm nay. Tam Công chúa xinh đẹp nhất thiên hạ Đại Thương Quốc ở Hải Thượng Minh Nguyệt viên đích thân chủ trì Thư Kiếm Trà Hội. Mời tuần kiệt anh tài khắp cả Ân Đô, có không ít Thế Gia Quý Nữ cũng tham dự, khiến cho lần Trà Hội này trở nên vô cùng nổi bật. Mọi người đều biết. Tam Công chúa sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành tự mình ra mặt, chính là vì chiêu lãm nhân tài cho Đại Thương Quốc. Vô luận là định trở thành một người nổi bật, hay muốn Hiển thánh (10) ngạo thị quần hùng, đều đổ xô về đây. Vào buổi sáng sớm. Hải Thượng Minh

Nguyệt Viên người đã đông nghìn nghịt, cũng may là Lâm viên này quy mô rất to lớn. Nhiều điểm tham quan, đủ sức dung nạp hết những người này. Ân Đô của Đại Thương Quốc tập trung hơn một nửa Siêu cấp Đại Thế Gia Môn Phiệt, những Thế gia Tử đệ này đương nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Không kể những thanh niên tướng lĩnh đóng ở nơi xa xôi, phàm là thanh niên con cái của thế gia ở kinh đô cũng đều đến.

Đám người Ân Phong đang thân thiện chào hỏi với một số Thế gia Tử đệ khác ở bên cạnh, giống như là họ đang tìm kiếm thân ảnh của Tiêu Thần ở trong đám người đó vậy, nhưng mặt trời đã lên rất cao, Thư Kiếm Trà Hội sắp lập tức bắt đầu, lại vẫn y như cũ không cách nào tìm kiếm được tung tích của Tiêu Thần. "Ân huynh mắt nhìn khắp nơi, thủ hạ của người cũng là một đám lén lút thậm thụt, đầu trâu mặt ngựa, chẳng lẽ đang tìm người nào sao? Người có cần ta cho mượn một đầu thần khuyển không, ha ha..." Một người vóc dáng vạm vỡ, trên mặt tên thanh niên này có một vết sẹo đi tới bên cạnh cười to láo xược nói. Ở phía sau gã, đồng dạng đi theo mấy tên Thế gia Tử đệ khác, hiển nhiên là bọn người này cùng đám người Ân Phong chẳng phải hảo hữu gì.

"Bạc Sĩ thiếu gia người muốn gây hấn, sớm muộn gì người cũng mất mặt !" Một người ở phía sau Ân Phong tức giận đáp lại. "Ha ha... Dựa vào các người à? Tu luyện thêm vài năm nữa đi nhé." Thanh niên bị gọi đích danh Bạc Sĩ, ngoảnh đầu nhìn lại như điều hâu lang sói, đôi mắt vô cùng sắc bén, cộng với vết sẹo như đao ở trên khuôn mặt phụ trợ, khiến gã có một cỗ khí chất lăng lệ không thể tả. Thấy Bạc Sĩ dẫn mấy người đi ra xa mất. Ân Phong dùng sức xiết chặt quyền đầu, mấy tên Thế gia Tử đệ phía sau gã cũng tức giận xì khói, một người trong đó mở miệng chửi: "Cái tên Nhị ngốc tử cuồng vọng!" Bạc Sĩ ở trung tâm Ân Đô được coi là thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh, ở trong Thế gia Tử đệ ít có kẻ nào dám trêu vào, chính là bá

chủ cả Ân Đô. Gã vốn có một vị Ca Ca hơn mình một tuổi, vừa sinh ra không lâu liền bị một Phật Môn Cao Tăng ẵm đi mất. Mà cũng vì lí do đó gã bị đặt cho một cái danh hiệu ----- Nhị hòa thượng. Dần dà lâu ngày, gã rất hận kẻ nào ở sau lưng gọi gã bằng cái danh hiệu nhị ngốc tử đó.

Cuối cùng cũng không thấy Tiêu Thần chạy đến, đám người Ân Phong thất vọng vô cùng. Bọn họ thật không thể hiểu ra, cái tên thanh niên ấy vậy mà không ham danh lợi như thế sao. Ngay cả thịnh hội đẳng cấp này cũng không thể hấp dẫn hẳn được, chẳng lẽ đó là tính cách của cao thủ ? Bọn họ nhìn thấy đám người Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong, A Thủy, A Băng, Hỏa Niếu đi vào, nhưng giờ phút này hai đại mỹ nữ ở trong mắt bọn họ lại không hấp dẫn bằng Tiêu Thần. (Bọn này bị Ái Nam rồi bà con , khừ khừ - lời của DG) "Ài! Đi thôi, hôm nay phần lớn chỉ thấy được Nhị Ngốc tử cùng với mấy tên diêu vũ dương oai khác." Cả đám thất vọng lẫn mất vào Hải Thượng Minh Nguyệt viên. Tiêu Thần quả thật cơ hồ quên mất Thư Kiếm Trà Hội của ngày hôm nay, đối với hắn mà nói thì đây là một chuyện không quan trọng gì. Hắn từ Tịnh Thổ đi ra, định đi chu du khắp cả thiên hạ, tại cõi hồng trần thế gian tu tâm luyện tính, hoàn toàn không có cái ý niệm cống hiến báo ân một quốc gia gì đó ở trong đầu.

Hắn hướng về Thế Giới Bát Tướng tham ngộ. Đến khi mặt trời lên cao quá ba con sào hắn mới nhàn nhã đi ra khỏi lữ quán, ăn uống một vài thứ, đi tùy ý trên đường phố. Mãi cho đến lúc giữa trưa, hắn mới chợt nhớ tới lời của Ân Phong nói, hôm nay quả có một hồi thịnh hội, tất cả thanh niên kiệt xuất ở Ân Đô đều tụ hội tại Hải Thượng Minh Nguyệt viên. Hắn muốn xem thanh niên Cường giả của Quốc đô Đại Thương rốt cuộc có tu vi cao thâm ra sao, lúc này Tiêu Thần mới không nhanh không chậm hướng về Hải Thượng Minh Nguyệt mà đi đến. Tịnh không có người nào bị ngăn cản, hôm nay Hải Thượng Minh Nguyệt viên mở cửa cho tất cả mọi người, đi

qua một vườn ngự uyển mân côi (11), ghé qua một đám Thạch Lâm. Leo qua hai tòa núi thấp, thông qua một hẻm núi, tiến vào một mảnh vườn hoa cỏ, cuối cùng còn đi tới trước thêm hai dặm, rốt cục Tiêu Thần mới đi tới bên bờ Nguyệt Hồ đó.

Hải Thượng Minh Nguyệt viên chiếm cứ một vùng đất cực lớn, đó là địa phương không thể tầm thường, trong nội thành ở Ân Đô có thể nói tất đất tất vàng, điều này làm cho Tiêu Thần cũng không nén nổi mà tặc lưỡi than thầm. Bên bờ Nguyệt Hồ. Tụ tập chừng mấy ngàn người, mọi người đều ngồi cả xuống đất. Tiêu Thần không thể tiến về đám người đang chen chúc nhau phía trước, hẳn đành ngồi xuống ở tít xa phía sau, ở chỗ này thì căn bản vô pháp thấy rõ cảnh tượng bên trong, lại càng không thể thấy được nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của vị Tam Công chúa nọ. Tài tử Giai nhân ngâm thơ vẽ tranh, hẳn có hứng thú thưởng thức, nhưng không có hứng thú tỷ thí. Tu luyện giả quyết đấu, hẳn đồng dạng nguyện ý làm khán giả, không muốn Xuất thủ. Hôm nay hoàn toàn là vì náo nhiệt mà đến. Chính tại lúc này. Tiêu Thần chứng kiến một hình ảnh quen thuộc. Một đầu kim sắc thân ảnh từ bên bờ Nguyệt Hồ lao tới, mặc dù còn cách đám người nơi này rất xa, nhưng Tiêu Thần liếc mắt một cái liền nhận ra, quả nhiên là có mặt ở trong trận chung kết Nam Hoang Đấu Thú Đại Tái, hậu duệ của Thiên Thần - Kim Tử! Ba năm trôi qua, nó cũng không có cao lớn lên bao nhiêu. Nhưng xung quanh thân thể của nó lại xuất hiện mười mấy đạo kim ảnh, vậy chẳng phải là Cửu Mệnh Bất Tử Thân sao? Nó không chỉ có trọng tu lại, hơn nữa còn khiến cho số lượng bất tử thân càng nhiều. Sau đó. Tiêu Thần còn phát hiện một đầu Ngũ Thái Khổng Tước Vương ở cách đó không xa bay lượn nhảy múa. "Chúng nó làm sao lại ở chỗ này được nhỉ?" Trong lòng Tiêu Thần có chút nghi hoặc. Hai đầu Thánh Thú Vương như cảm ứng được, cùng 'Xoát xoát' nhìn về hướng Tiêu Thần, lộ ra thần sắc nghi hoặc. Đang lúc này đây, ở đám người phía trước truyền đến tiếng gậy rỏi, tiếp theo Tiêu Thần nghe được giọng phẫn nộ của Vũ Văn Phong. "Các người

dám xỉ nhục Nam Hoang ta..." Bên trong sớm đã xảy ra đánh nhau. Tiêu Thần vội vàng đứng lên, đi đến chỗ đó. Nhìn từ xa xa, khắp người Vũ Văn Phong đều là vết máu, thân hình run rẩy chỉ về một đám thanh niên ở trước mặt. Nói: "Con người chẳng phân biệt sang hèn. Các người tự cho mình là siêu phàm, khinh thường Nam Hoang. Ngày khác sẽ có anh hùng hào kiệt khác của Nam Hoang tất sẽ đánh bại hết tất cả thanh niên cao thủ Ân Đô các người! Ếch ngồi đáy giếng thật sự không phải chúng ta, mà chính là các người, gieo gió chắc chắn sẽ gặt được bão." Đó hiển nhiên là tính cách nóng nảy bộp chộp của Vũ Văn Phong rồi, lại cùng với Ân Đô Thế gia Tử đệ khác đại chiến một hồi nữa, nhưng vẫn như cũ thất bại thảm bại, bị người ta nhấn tâm làm nhục.

Tiêu Thần im lặng. Vũ Văn Phong vốn là một Cao thủ đầy bi thương, trước kia tranh vị trí đứng đầu Nam Hoang tứ cường, kết quả tại cảnh giới Cửu Trọng Thiên đại bại về tay Tiêu Thần. Rồi sau đó tu vi đại thành lại đến Ân Đô, tại Thức Tàng Cảnh Giới Ngũ Trọng Thiên lại vẫn như cũ thảm bại dưới tay Tứ Trọng Thiên Minh Hỏa. Bây giờ, còn thảm bại thêm một lần nữa, không phải là tu vi của gã không mạnh, mà do địch thủ của gã người này so với người kia đều khủng bố cả.

Giọng cười kiêu ngạo lại vang lên: "Ha ha... Đây là câu nói buồn cười nhất mà ta nghe được. Hảo a! Hôm nay ta sẽ phá lệ tha cho người một mạng, cho người một cơ hội nha, khi nào mà người đến Ân Đô tìm ta báo thù. Nhớ kỹ, tên của ta gọi là Bạc Sĩ." "Gọi hẳn là Nhị Ngốc tử đi." Cũng không biết là ai giỡn cợt, từ trong đám người hô to lên một tiếng.

"Ha ha..." Tất cả mọi người đều cười sảng sặc như điên. Không ít Cung nữ ở xa xa cũng không nhịn được che miệng cười khúc khích, đó vốn là chỗ

của vị mỹ nhân Tam Công chúa của Ân Đô Đại Thương Quốc ngồi. Bạc Sĩ giận dữ, vết sẹo hình dao trên mặt rung động kịch liệt lên, đôi mắt gã phóng ra quang mang thật đáng sợ, nhất thời khiến cho tất cả mọi người ở đây ngừng hẳn tiếng cười, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh lại. "Hừ! Không phải ta khinh thường gì Nam Hoang, nhưng cả một thế hệ thanh niên thật chẳng có lấy một Cường giả nào đáng để ta Xuất thủ." Bạc Sĩ không thèm đếm xỉa gì tới sắc mặt xanh mét của Vũ Văn Phong, tự ý trở lại chỗ ngồi của mình. Yến Khuynh Thành cùng Tề Lạp Áo tiến lên đỡ lấy Vũ Văn Phong, đỡ gã đi về chỗ ngồi. "Một trong Nam Hoang song châu Yến Khuynh Thành, quả nhiên là tuyệt sắc a..." "Ha ha... Mỹ nữ Nam Hoang quả thật là danh bất hư truyền. Mời Khuynh Thành tiểu thư qua bên này đi, nam nhi Đại Thương ta nhiều hào kiệt, nhất định sẽ có chân mệnh thiên tử của riêng người ấy." Thế gia Tử đệ ở Ân Đô đều cười to không kiêng nể gì. Dù gì đi nữa, Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo và Vũ Văn Phong đi cùng từ Nam Hoang tới, giờ phút này có thể nói họ đều có cùng một mối thù, bọn họ đều tức giận như muốn xì khói. "Sĩ nhục hôm nay Vũ Văn Phong ta sẽ ghi lại, ta thua chỉ vì không có Thú Hồn thích hợp để phối hợp cùng Vạn Thú Ma Quyết, ngày sau nếu ta tìm được Thú Hồn thích hợp, nhất định sẽ đến Ân Đô rửa sạch nỗi nhục này!" Vũ Văn Phong tức giận không thôi, gã đã phát thệ ở trong lòng rồi, có lẽ phải đi xa một chuyến đến thâm sơn Man Tộc, nhất định phải đi tới chỗ ấy để tìm cho bằng được một cái thượng cổ Thú Hồn. Cho dù gã không phải là người Man Tộc, nhưng muốn tu luyện Vạn Thú Ma Quyết đồng dạng cũng cần Đỉnh Lô Thú Hồn cường đại hơn. Nếu có thể tìm được Thượng Cổ Thú Vương Hồn làm Đỉnh Lô, thì tu vi của gã so với bây giờ có thể tăng kinh khủng nhất, dù sao Vạn Thú Ma Quyết thời trước đã từng danh chấn thiên hạ. "Ha ha... Bạc Sĩ Huynh mặc dù có nói không giết người, nhưng chỉ cần dựa vào câu nói hung hãn của người lúc nãy, thì hi vọng ta sẽ bỏ qua cho người à, hay là để ta tổng tiền cái mạng của tên Man di Nam Hoang này đi. Không sợ bị trả thù, ta chẳng muốn sau này Bạc Sĩ Huynh lại Xuất thủ thêm một lần nữa đâu." Một tên Ân Đô Thế gia Tử đệ, cười to cất bước đi ra, trên mặt lộ rõ vẻ trào phúng. Chỉ là, giọng cười của gã trong nháy mắt đã tắt hẳn, bởi vì một đạo kiếm quang hiện lên, đầu lâu

của gã bay mất, tiên huyết bắn lên tung tóe, thi thể ngã xấp xuống đất. Tất cả mọi người cực kỳ hoảng sợ, dẫn tới một trận hỗn loạn. Một vài tên Thế gia Tử đệ đứng vọt lên, một tên trong đó bước dài đi vào trong sân tràng, quát: "Là ai? Ra đây! Dám sau lưng đả thương người, có ngon ra đây đánh một trận với ta!" "Phốc." Huyết quang bắn lên tung tóe, tên Thế gia Tử đệ này, cũng bị một đạo kiếm quang chém bay đầu, tử thi ngã xấp xuống đất. "Đồ ngu! Thanh kiếm của ta đây đã quá đủ rồi, nếu như người tới, người lại càng đỡ không được!" Giọng nói lãnh lạnh vang lên tại sân tràng, nhưng chỉ có một thanh Thiết kiếm trôi nổi ở giữa sân tràng mà thôi. "Người là ai?" Một vài tên Ân Đô Thế gia Tử đệ, đều như gặp phải đại địch, ánh mắt quét tới quét lui ở trong đám người. Ngay cả Bạc Sĩ vừa mới quay về chỗ ngồi cũng thu hồi nụ cười hiểm có của mình lại. Gã đã đứng bật lên, cảm giác được tên thanh niên này nhất định là một cao thủ tuyệt đỉnh. Ngự kiếm thuật, đạt tới đẳng cấp cảnh giới sát nhân vô hình, tuyệt đối là kinh địch. Ở xa xa. Ân Phong cùng mấy tên Thế gia Tử đệ cũng nhìn chăm chăm lại, bất quá bọn họ cũng không tỏ vẻ gì ngưng trọng cả, dù sao người nọ chỉ chống đối với nhóm người của tên Bạc Sĩ mà thôi. Tất cả mọi người đều đang tìm chủ nhân của thanh Thiết kiếm. Ngay cả Tam Công chúa của Đại Thương Quốc cũng đều bị kinh động, cùng với mấy giai nhân khuynh thành ở phía xa nhìn lại. "Rốt cuộc người là ai? Mau ra đây, đánh với ta một trận nào." "Ta cũng là cái tên Man di Nam Hoang như lời trong miệng các người vừa nói ra đấy. Song ta muốn đem câu nói đó hoàn trả lại cho các người, các người chỉ là loại ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao bao nhiêu thì đất dày bấy nhiêu à (12)!"

Thanh âm băng lãnh vang dội ở bên bờ Nguyệt Hồ. "Ha ha..." Bạc Sĩ nổi cáu cười to nói: "Ta thừa nhận người là một cao thủ, chỉ có điều nếu so với ta thì cũng sần sần như nhau thôi, thật thất lễ tuy ta chẳng phải là thanh niên cao thủ mạnh nhất Ân Đô xin được nói thẳng. Ở trong mắt của chúng ta. Nam Hoang thực sự quá kém cỏi!"

Chú thích (1) Đơn vị đo chiều dài cổ của TQ, 1 dặm bằng 500m , bằng ½ Km (2) Thủ Đô (3) Chính là Động tiêu tiền hay còn gọi là Lầu xanh kĩ viện ấy. (4) miêu tả cảnh đẹp của mùa xuân. (5) thành ngữ chỉ học thức hoặc tư tưởng uyên bác. (6) Là cái Đạo tự nhiên của Trời – Đất. (7) Đạo: hệ thống tư tưởng tôn giáo hoặc học thuật. (8) Thành ngữ chỉ sự thoáng qua . (9) Một câu Thổ ngữ , từ đồng nghĩa là phóng đảng, lãng phí, ăn uống. (10) Nhân vật thần thánh. (11) Hoa Hồng. (12) Nguyên văn là: Thiên Hữu Đa Cao, Địa Hữu Đa Hậu , bạn nào biết ý nghĩa câu thành ngữ này vui lòng nhắn tin hỗ trợ, để mình sửa lại. Thanks

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 234: Thiết Kiếm Hoàn Không

Chương 234: Thiết Kiếm Hoàn Không Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
Maison Nguồn: 4vn.eu

“Ta cũng không phải là đệ nhất cao thủ trong lớp thanh niên Nam Hoang”. Thanh âm lãnh khốc vô tình nhưng không thiếu phần ngạo nghễ. Lời này vừa xuất ra, làm cho mọi người cực kỳ hoảng sợ, như thế này còn không phải Nam Hoang đệ nhất cao thủ sao? Nam Hoang xem ra không đơn giản giống như mặt ngoài của nó, vẫn còn tuyệt đỉnh cao thủ đang tiềm phục chưa xuất hiện à? Bất quá họ cũng đều là thế gia tử đệ nên không muốn làm giảm đi danh tiếng của mình. “Ha ha” rất nhiều thế gia tử đệ cười lớn. “Không phải Nam Hoang đệ nhất cao thủ mà cũng dám cao ngạo sao?” Ngoài miệng nói cứng như vậy, nhưng trong lòng mỗi người cũng không

dám khinh thường, dù sao vừa rồi họ cũng bị mất đi hai tên cao thủ. Vài tên thế gia tử đệ vung tay lên, tụ tập mấy tên môn khách thủ hạ lại hướng tới phía trước bước đi, tiếp đến vài tên linh sĩ bay lên không trung muốn đem thiết kiếm phong bế. Trong lúc hai tên môn khách vọt tới, trước tiên định thi triển thần thông phóng kiếm về phía không trung tựa như muốn bao vây thiết kiếm bức thần bí nhân hiện thân. Không nói lời nào, chủ nhân của thiết kiếm tựa hồ không để đám môn khách vào mắt, trực tiếp tiếp thúc dục thiết kiếm phóng lên không trung. “Xoẹt” Quang mang chợt lóe, thiết kiếm giữa không trung như một con giao long quẫy đuôi hướng xuống hai tên môn khách. Thần thông của chúng phóng tới mang ánh sáng rực rỡ như thủy tinh trong phút chốc vỡ vụn. Ngay sau đó, thiết kiếm hoành không vang lên âm thanh “phập phập” làm huyết quang nổ rộ, máu tươi nhuộm đỏ một đám cỏ. Hai tên môn khách bị chém ngang eo khiến tử thi rơi thẳng xuống đất. Những tên môn khách còn lại hô to đồng thời vọt tới phóng ra những kiếm quang chói mắt hoặc xuất ra những linh thuật quý dị bao quang thiết kiếm. Tuy nhiên kết quả khiến cho mọi người thất vọng. Thiết kiếm tựa như không gì không phá được hóa thành một đạo thần mang giữa bầu trời phóng xuất kiếm khí tung hoành chém tới đám môn khách. Tất cả mọi người chỉ kịp nhìn thấy một đạo kiếm quang sáng chói thì lập tức huyết quang bắn tung tóe. Huyết quang nhuộm đỏ cả bầu trời. Cho dù là linh thuật huyền hoặc làm rối loạn thị giác hay lực lượng mạnh mẽ vô cùng cũng không thể ngăn một kích của thiết kiếm! Thiết kiếm hoành tảo bốn phương, trong phút chốc chém giết hơn mười môn khách thế gia lưu lại một đồng tử thi. Máu tươi chảy ròng ròng làm nhuộm đỏ cả mặt cỏ, huyết vụ lượn lờ ở trên không trung. Sát khí nặng nề khiến tất cả mọi người phải biến sắc, thư kiếm trà hội lần thứ nhất diễn ra mặc dù đã dự kiến đến sự kiện phát sinh khiến máu chảy, nhưng không ai có thể ngờ đến trường hợp có người hành sự giết người không một chút cố kỵ. Xa xa, nhiều cung nữ hoa dung thất sắc tất cả đều bị hù dọa đến nỗi không dám thở mạnh. Đại Thương Tam công chúa cùng mười người trong Ân Đô mỹ nữ đều bị tràng chiến đấu bên trong của thiết kiếm hấp dẫn. Mặc dù bọn họ là đều là mỹ nữ quốc sắc thiên hương nhưng cũng không phải là những cô gái được nuông chiều. Họ đều

nhìn thấy những cuộc chiến đấu tương tự vì thân nhân họ đều là cao thủ nên cũng không e ngại. Một gã thị vệ hướng về Đại Thương tam công chúa nói : “ Công chúa !Người xem có cần phải đem cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia giáo huấn buộc hắn phải dừng tay lại không?” Vị tam công chúa che mặt xoay đầu liếc về phía tên thị vệ lạnh lùng nói : “ Ai dám động vào hắn ta chém đầu, những cao thủ như vậy chỉ được lôi kéo không được đối đầu”.

Tên thị vệ ngượng ngùng lui xuống. Không chỉ có tam công chúa nổi lên lòng mến tiếc nhân tài, các quý nữ bên cạnh cùng với các thế gia cao thủ cũng có tâm tư đồng dạng muốn lôi kéo tuyệt đỉnh thanh niên cao thủ về thế lực của mình. Vào lúc đó, Bạc Sĩ phá lên cười cất tiếng : ” Người có dám chiến với ta một trận không?” Vừa nói hắn vừa bước tới tràng chiến đấu bên trong, cao thủ các phái ngoài thương vong đã nói chỉ có thể tăng thêm tạo thành một trò cười cho mọi người. “Chậm đã!” Một người bước tới kéo tay hắn lạiặng nói: “ Bạc Sĩ, để ta xem hắn có bao nhiêu phân lượng” Bạc Sĩ nhìn lại thì ra chính là Hứa Sơn người bạn tốt của hắn, biết gã sợ chính mình có sự sơ xuất nên Hứa Sơn định xuất thủ trước để thăm dò thực lực của đối phương. “ Ta xem không cần”. “ Không, người này rất đáng sợ, người trước hết hãy để ta đánh với hắn một trận trước”. Hứa Sơn chừng hai mươi tuổi, diện mạo rất bình thường, mặc dù là người phương đông nhưng sợi tóc đã có pha chút vàng, tuy nhiên ánh mắt hắn rất sắc bén. Gã nói: “ Hãy để cho đánh trước đi, vài phương gia tộc ở đây đều chê cười chúng ta, người là đệ nhất nhân trong hàng ngũ thanh niên cao thủ chúng ta mà để thua trong tay tên cao thủ Nam Hoang để bọn họ chê cười làm mất mặt mũi chúng ta mất.” Cuối cùng Bạc Sĩ cũng gật đầu đồng ý. Sự phân chia thế lực ở Ân Đô rất phức tạp, mặc dù tất cả các thế lực đó đều thuần phục nhà Ân , nhưng giữa bọn họ luôn không hòa thuận thường xuyên xảy ra những cuộc tranh đấu không ngớt mà chia thành vài phe phái lớn. Năm đó nhà Ân bất quá chỉ dám xưng Vương mà thôi. Nhưng cùng với lãnh thổ quốc gia ngày

càng rộng lớn nên tự xưng Hoàng. Tiếp đó vài siêu cấp thế gia đã có thừa kế mấy ngàn năm liền được phong làm vương tộc. Ở đâu có con người thì ắt xảy ra tranh chấp, huống hồ triều đình luôn là võ đài tranh đấu kịch liệt nhất. Mấy Đại vương tộc trải qua ngàn năm hợp hợp tan tan nhưng cũng không ngừng minh tranh ám đấu với nhau. Vài đại vương tộc có thực lực hùng hậu, mỗi nhà truyền thừa đến vài ngàn năm đều có những cao thủ cái thế, lực lượng hùng hậu khó có thể tưởng tượng được. Nếu không phải sau lưng nhà Ân có những tuyệt thế nhân vật duy trì chỉ sợ vài đại vương tộc đã sớm có dị tâm cướp lấy giang sơn. Bạc gia này là một trong số vài đại vương tộc trong đó mà Bạc Sĩ là người thống lĩnh trong lớp thanh niên cao thủ một phương. Hứa Sơn bước vào sân giữa hướng về phía thiết kiếm nói:” Mời hiện ra chân thân chiến đấu với ta một trận” “ Không cần”, giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền khắp toàn trường, lời nói ngắn gọn nhưng thể hiện sự tự tin to lớn tựa như không muốn nhiều lời. Hứa Sơn thật sự giận dữ. Hắn không phải là kẻ vô danh nào đó mà là loại nhân vật cao thủ phe Bạc Sĩ, xuất thân từ một gia tộc danh tiếng. Hắn bay lên trời song thủ huy động tạo ra một cảnh tượng kỳ dị, thế đánh như một phiến ô vân (mây đen) cuốn tới. Hai tay áo Hứa Sơn phình to ra vô hạn bay xuống phía dưới định bao bọc lấy thiết kiếm. Gã chính là một linh sĩ cường đại , thần thông này tên là Tụ Lý Càn Khôn, tu luyện tới cảnh giới cực hạn có thể dời non lấp bể, trích tinh tróc nguyệt (nuốt sao bắt trăng) quả thật là một cấm thuật kinh khủng không thể tưởng tượng. Nhờ vào thần thông này mà gã được đông đảo các vị tiền bối xem trọng, không thể nghi ngờ là tiền đồ tươi sáng vô cùng. Tương lai có thể sẽ trở thành một cao thủ kiệt xuất danh chấn thiên hạ. Hiện tại tu vi của gã ở mức Thức Tàng cảnh giới Tứ trọng thiên nhưng chân chính có thể chiến đấu với cao thủ Lục trọng thiên. “Dát bang dát bang”

Thế đánh như ô vân phê nhật, tựa như Thái Sơn áp đỉnh uy lực lớn lao làm cho đất đá bên dưới văng tung tóe. Hai ống tay áo hắn tựa như Thiết Tụ (

tay áo thép) đã hóa thành hòn tiểu sơn tạo thành trận trận hắc sắc vân vụ quay cuồng phủ xuống phía dưới. Sự đáng sợ giống như đại ma đầu ngàn năm xuất thế, có thể tưởng tượng uy lực to lớn của Tụ Lý Càn Khôn. Rất nhiều người quan sát xung quanh chiến trường trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. Điều này làm cho chiến trường đại loạn một hồi . Tuy nhiên mọi người ở đây cũng không phải hạng tầm thường, cảnh hỗn loạn nhanh chóng ổn định trở lại. Mặc cho cảnh tượng khiến mọi người há mồm trợn mắt. Thiết kiếm mang một lực lượng cường đại vẫn bất động trước áp lực to lớn do Thiết Tụ ép xuống bỗng vọt lên thẳng không trung hóa thành đạo cầu vòng phá tan đám vân vụ quay cuồng. “Hừ” Hứa Sơn hừ lạnh một tiếng, thần thông Tụ Lý Càn Khôn uy lực không thể đoán được. Hai Thiết Tụ mãnh liệt thi triển hóa thành ngọn đại sơn, vô tận u minh hắc vụ (sương mù đen) trong nháy mắt triển khai bao phủ thiết kiếm. Một loạt sấm sét bạo phát vang rền, Thiết Tụ nghiêng trời lệch đất trong khoảnh khắc bay vọt tới cuối cùng nuốt luôn đạo trường hồng. Thiết Tụ có hắc vụ lượn lờ xung quanh đang che nửa bầu trời từ từ thu nhỏ lại. Mây đen dần tan đi. “Ha ha” Con em của các thế gia Ân Đô đều cười to. “ Chỉ có vậy thôi sao, thật là buồn cười quá” “ Đây là Nam Hoang cao thủ sao?” “ Bị thu lấy thần binh đơn giản như vậy sao, ta còn tưởng hẳn có bao nhiêu cường đại hơn chứ!” Tiếng cười nói còn lại bỗng im bật. Một đạo hư quang chém tan hư không rồi thiết kiếm từ trong Thiết Tụ bổ ra. Thiết Tụ vỡ vụn bay tán loạn trên không trung. Thiết kiếm sắc bén linh hoạt như hồ điệp trực tiếp chém đến. Phá tan hoàn toàn thần thông Tụ Lý Càn Khôn Thiết kiếm như cầu vòng sau khi phá xong Tụ Lý Càn Khôn hóa thành một chùm tia sáng hướng về phía Hứa Sơn bổ tới. Hứa Sơn mặc dù là cao thủ nhưng dưới Vô song thiết kiếm bị đánh cho không còn lực hoàn thủ, đành dùng mảnh Thiết Tụ còn lại không ngừng ngăn cản thiết kiếm chém tới khiến phát ra một loạt tiếng vang như sấm sét giống như cự chùy đánh vào một khối thần thiết phát ra âm thanh leng keng không dứt. Kết quả này khiến cho đông đảo người quan chiến phải ồ lên xôn xao bàn tán. Chủ nhân Thiết kiếm thật quá mạnh mẽ có thể dễ dàng phá tan Tụ Lý Càn Khôn. Sự cường đại cùng lòng tự tin khiến mọi người không thể không thán phục. “Lui” Bạc Sĩ ở bên dưới hét lên

chuẩn bị vọt lên nhưng một người bên cạnh kéo hẳn lại rồi tự mình vọt lên cao trước. Dù sao Bạc Sĩ cũng là thủ lĩnh một phương trong số những người trẻ tuổi, nên gã không thể dễ dàng bại trận được. Tất cả bọn họ đều không muốn gã tiến hành đại chiến mà không nắm chắc. Người này xông lên nhanh chóng vô cùng, nhưng không cách nào nhanh bằng thiết kiếm. Kiếm quang trùng thiên, sát khí lạnh lạnh, từng đạo kiếm khí chói mắt phát ra. Hứa Sơn đầu tóc rối bời, nửa mái tóc dài bị chém đứt khiến những sợi tóc bay tán loạn rơi xuống đất. Thân thể xuất hiện hai vết thương đáng sợ, mặc dù chỉ bị kiếm khí sót qua mà thôi nhưng đã khiến máu chảy không ngừng miệng vết thương lộ cả xương trắng. “Phụt” Hứa Sơn há to mồm thổ ra một ngụm máu, dùng Tụ Lý Càn Khôn bổ tới đạo kiếm quang sang chói. Sau đó gã bị luồng kiếm cương mạnh mẽ chém bay ra ngoài lưu lại trên bầu trời một chuỗi huyết hoa. “Phù phù” Hứa Sơn rơi thẳng xuống đất. Bay lên không trung là một linh sĩ thế gia tử đệ, người đó tu vi không thể nghi ngờ cùng một cấp bậc với Bạc Sĩ đều là nhân vật tinh anh của các đại gia tộc. Không nói lời dư thừa, khi thấy lại một lần nữa có một người bay tới, Thiết kiếm liền triển khai một luồng kiếm cương mạnh liệt cuồng bạo nặng như đại sơn phá nát hư không bổ xuống phía dưới cùng tên linh sĩ đại chiến. “Phốc” Tên linh sĩ kia tỏ ra run sợ, mặc dù chỉ là một thanh thiết kiếm nhưng lại ẩn chứa một lực lượng không thể tưởng tượng chấn hấn thổ huyết tại chỗ, khiến linh thuật càng ngày càng khó kiểm soát được. Cuối cùng, khi thần kiếm bổ tới gã sợ hãi nhìn trên bầu trời cả người quay cuồng căn bản không để ý đến tư thế bất nhã cứ như vậy lăn ra ngoài. Nguy hiểm tránh thoát một kiếm đoạt mệnh, đầu tóc rối bời bay tán loạn, cần cổ của gã thấm đẫm tiên huyết đang chảy xuống, một lần vết thương vòng quanh, chỉ thiếu một chút nữa là đầu đã lìa khỏi cổ. Mí mắt trĩu nặng, gã từ trên cao rơi xuống. Thiết kiếm vô tình chém thẳng vào người tưởng chừng đã chém chết gã ở giữa không trung rồi. Phía dưới vài bóng người vọt lên tất cả nhao nhao xuất thủ miễn cưỡng chặn thiết kiếm lại. Mấy người bọn họ may mắn cứu thoát được đồng bọn. “Các người không cần phải vội, cùng nhau lên cả đi” Một giọng nói lạnh lùng trần ngập sự tự tin cường đại. Thiết kiếm tại bầu trời xoay quanh chém ra tứ phía, kiếm quang mãnh liệt bắn ra mang

theo sát khí ngất trời. “Thực cuồng vọng!” “ Người cũng thật quá kiêu ngạo!” Mấy người nghe được lời này, tất cả đều cảm thấy phần nộ cùng nhau vọt tới. Rốt cuộc đây là nhân vật như thế nào? Tất cả mọi người đang quan chiến đều cảm thấy sững sờ, vị tuyệt đỉnh thanh niên cao thủ này chỉ sợ tại Đại Thương quốc cũng có thể xem là nhân vật hàng đầu. Mà chính miệng hắn nói ra hẳn không phải là Nam Hoang đệ nhất cao thủ . Yển Khuynh Thành, Tề Áo Lạp, Vũ Văn Phong đều tỏ ra kích động vô cùng, Vũ Văn Phong là người tỏ ra kích động nhất, thân thể hắn bắt đầu run rẩy giống như chính gã tại Ân Đô đại chiến đông đảo cao thủ. Nổi sĩ nhục phảng phất như được rửa sạch. Xa xa, Tam công chúa của Đại Thương và Ân Đô thập đại mỹ nhân nhân thần đều phát ra những tia sáng kỳ dị ,nhất định là muốn lôi kéo vị tuyệt đỉnh thanh niên cao thủ này. Một vài tiểu thư quý tộc thậm chí đã sinh ra mơ mộng, dường như người này nhất định có thể lực sau lưng còn phải Trường chiến đấu trên trời vô cùng kịch liệt nhưng lại rất ngắn ngủi. Thiết kiếm hoành không, không người nào có thể ngăn cản được. Mười mấy người đối mặt đã có ba người bị chấn đến miệng phun máu rơi từ không trung xuống. Tuy nhiên, lúc này thiết kiếm cũng bị một hư ảo thân ảnh nắm trong tay. Chủ nhân thần bí cuối cùng cũng phải lộ ra chút ít vết tích. Bất quá điều này càng làm cho mọi người kinh hãi bởi vì thân hình người nọ hoàn toàn biến ảo từ tinh khí mà thành, đây cũng không phải là thân ngoại hóa thân mà hoàn toàn hình thành từ kiếm ý và kiếm khí ngưng tụ mà thành. Một kiếm trong tay chém đứt thập phương. Kiếm ý cùng kiếm khí dung hợp thành thân ảnh cầm thiết kiếm đại sát tứ phương trong phút chốc đánh rơi cả mười mấy thân ảnh xuống đất. Uy thế của hắn làm cho mọi người kinh sợ. Bạc Sĩ dù là đệ tử thế gia hàng đầu cũng không phải là cao thủ có thể chống lại được hắn.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 235: Tranh phong! (1)

Chương 235: Tranh phong! (1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison

Nguồn: 4vn.eu

Một vài tên cao thủ bị đánh rớt từ trên trời xuống không rõ sinh tử, Bạc Sĩ vội vàng sai người tới cứu. Cho đến khi có tin chính xác báo lại, gã mới thở một hơi dài. Xem ra đối phương cũng là người có chừng mực, không muốn làm cho Ân Đô và Nam Hoang hoàn toàn đối lập nhau. Bạc Sĩ bước ra giữa đấu trường, gã biết chỉ có thể tự mình xuất thủ. Nếu như cứ tiếp tục phái người xuất chiến chỉ tổ tăng thêm thương vong thôi. “Xuống đây đánh với ta một trận đi!” Bạc Sĩ ngửa mặt lên trời hét lớn. Gã không phải là linh sĩ, nên trước mắt vẫn không thể ngự không phi hành được. Trên không trung, một hư ảnh cầm Thiết kiếm phóng tới, một nhát kiếm kinh tài tuyệt diệu bổ ra như thiên ngoại phi thiên, một vết sáng như cầu vồng mỹ lệ rực rỡ đồ sộ, chém thẳng về phía Bạc Sĩ. Căn bản không cần dùng một lời nói nào. Thiết Kiếm đã đủ đại biểu cho cái tâm ý đó. “Keng keng” Âm thanh đinh tai nhức óc truyền khắp tràng chiến. Song thủ của Bạc Sĩ bảo quang lập lòe, tay nắm lại thành quyền, không ngừng oanh kích Thiết Kiếm. Hai người luân phiên nhau xuất ra (gian kích chàng xuất) một chuỗi hỏa tinh, năng lượng biến động mạnh mẽ làm người xem xung quanh phải không ngừng thối lui. Cuộc quyết đấu đỉnh cao, thanh thế thực kinh người. Bạc Sĩ tu vi cao cường, tại Ân Đô có tiếng tăm lừng lẫy, chính là bá vương của một phương. Mặc dù không phải đệ nhất cao thủ, nhưng tuyệt đối cũng thuộc nhóm đứng đầu. “Hiện ra chân thân đi, nếu không người chẳng phải là đối thủ của ta.” Bạc Sĩ lạnh lùng quát, xung quanh toàn thân ngưng tụ vô tận quang hoa, như một thanh thiên đao sắc bén vô bì. Không chút biểu tình, ảo ảnh bên cạnh Thiết Kiếm dần mờ đi, một bóng người từ bên ngoài bước vào tràng đấu. Mọi người vô cùng sợ hãi, thật không ngờ chủ nhân của Thiết Kiếm cường đại lại ở ngay bên cạnh, họ liền nhao nhao nhường đường. Người vừa đến

thân hình cao lớn phương phi, tóc đen như mực, mực quang sắc bén như kiếm, thần tình lạnh lùng, có một cỗ khí chất cực kỳ đặc biệt. Thiết Kiếm đang trôi nổi trên hư không phảng phất giống như do kiếm hồn biến thành. “Ta tên Bạc Sĩ, xin hỏi các hạ là người phương nào?” “Nam Hoang Độc Cô Kiếm Ma.” Trong lúc nói chuyện, Thiết Kiếm đã bay vào bàn tay hắn. “Quả nhiên là người của Độc Cô gia!” Bạc Sĩ gật đầu. Xa xa, đám người Yến Khuynh Thành rất kích động. Mặc dù sớm đoán ra là hắn, nhưng bọn họ khó có thể bình tĩnh. Mặc kệ ngày thường giao tình như thế nào, dù sao cũng đến từ Nam Hoang. Trước đây Vũ Văn Phong thảm bại, Ân Đô thế gia tử đệ vô tình chế nhạo Nam Hoang cao thủ khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khuất nhục và phẫn nộ. Hôm nay Độc Cô Kiếm Ma một thanh Thiết Kiếm mạnh mẽ xuất hiện, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, làm bọn họ đều cảm thấy phấn chấn kích động không thôi. Yến Khuynh Thành dùng sức vung vung nắm tay, Tề Lạp Áo thở ra một hơi dài. Vũ Văn Phong lại càng cười lớn, có mừng rỡ, có kích động, nhưng trong lòng lại càng thêm nhiều chua xót. Ân Đô làm gã chịu sỉ nhục cùng khổ sở, gã thề một ngày nhất định sẽ trở lại đánh một trận! Xa xa, Đại Thương tam công chúa đã đứng lên, rất rõ ràng, nàng cực kỳ coi trọng Độc Cô Kiếm Ma. Mà những thế gia tiểu thư ở bên cạnh cũng có những toan tính riêng của mình. Cao thủ thanh niên đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi như vậy, dù có tam công chúa cạnh tranh thì bọn họ cũng muốn ra tay tranh giành. Nếu như gia tộc của mình có một vị khách khanh như thế, vậy tương lai sẽ xuất ra một tuyệt đỉnh cao thủ. Chiêu mộ người này cũng không phải là không có khả năng, dù sao Nam Hoang Độc Cô gia cũng không phải là loại gia tộc hùng cứ một phương gì. Tiêu Thần thu tất cả vào trong mắt, lòng rất bình tĩnh, không chút xao động nào. Ba năm trước đây hắn cùng Độc Cô Kiếm Ma không phân cao thấp, với thiên phú và tâm tính của gã nếu không đạt tới cảnh giới này thì đó mới là chuyện lạ. Sau ba năm này, Tiêu Thần bởi vì thọ nguyên mất đi, tu vi tiến triển rất không thuận lợi. Bất quá bởi vậy nên tâm cảnh của hắn được trải qua một lần tôi luyện, rất khó nói là được hay mất nhiều hơn. Nhưng mà Tiêu Thần so với ba năm trước đây càng tự tin hơn, cho dù là đối chiến với Độc Cô Kiếm Ma thực lực đại tiên kia đi nữa. Hai người có

khả năng đối đầu sao? Rất khó nói... Không cần nhiều lời, đại chiến giữa Độc Cô Kiếm Ma và Bạc Sĩ đã bắt đầu. Đây là một trận quyết đấu đỉnh cao! Cảnh giới và có được thần thông đều là nhân tố mấu chốt cho thắng bại. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, tiến vào Thức Tàng cảnh giới, thần thông xuất hiện, chính là chìa khóa cho chiến thắng. Hoàn toàn không phải là mộng tưởng, bởi thần thông mạnh mẽ có thể bóp chết cường giả có cảnh giới cao hơn. Ở chiến trường, thực lực hai đại cao thủ ngang nhau, kiếm khí trùng thiên, đao phá hư không, đại chiến vô cùng kịch liệt. Từ trong đôi mắt Bạc Sĩ bắn ra hai đạo tử mang, gã di chuyển nhanh như lôi điện, tử khí mênh mông lượn lờ quanh khắp châu thân. Trường đao vạch lên từng đạo bạch quang, như sóng lớn cuộn cuộn, thế không thể chống đỡ. Mà Độc Cô Kiếm Ma với thanh kiếm trong tay lại càng mạnh mẽ như kiếm thần tái sinh. Thiết Kiếm trong tay đánh vỡ hư không, từng đạo kiếm quang như sao băng xẹt qua bầu trời, sáng lạn như ngọc. Trong nháy mắt, trăm hiệp đã trôi qua, hai người vẫn đang duy trì thế ngang nhau. Xa xa, mấy vương tộc tử đệ cùng một vài phương thế gia tử đệ đang nghị luận. “Nam Hoang Độc Cô gia vĩnh viễn không thể xem thường được.” “Độc Cô Kiếm Ma dù ở trong Đại Thương quốc cũng tính là thanh niên cao thủ đứng hàng đầu.” “Nhị ngốc tử tu vi lại tinh tiến, Tử Khí Đông Lai Huyền công gia truyền quả nhiên danh bất hư truyền.” “Ai mạnh ai yếu rất khó đoán trước a.” Sau hai trăm hiệp, Bạc Sĩ nở nụ cười lạnh nói: “Người không có thần thông sao?” Độc Cô Kiếm Ma lạnh lùng nói: “Một thanh Thiết Kiếm này đủ để ta trăm phá tất cả thần thông trên đời rồi.” “Ha ha...” Bạc Sĩ cười to, sau đó lạnh lùng nói: “Vây, cuộc chiến này có thể kết thúc!” Trong phút chốc, Tử Khí đầy trời, ngàn vạn đạo hào quang, tỏa ra muôn ngàn màu sắc. Vô tận Tử Khí Đông Lai bao phủ cả chiến trường. Chỉ thấy âm thanh Bạc Sĩ lạnh như băng quát: “Tử Ngục Không gian!” Không gian như lắng đọng, vô tận Tử Khí vây lấy Độc Cô Kiếm Ma lại. Mặc dù Bạc Sĩ không hề tinh thông không gian pháp tắc, nhưng thần thông này lại có quan hệ chặt chẽ với không gian pháp thuật, có thể vây khốn một phương không gian. Độc Cô Kiếm Ma đã bị vây khốn. Bên ngoài truyền lại rất nhiều tiếng kinh hô. “Đó là độc môn thần thông của Nhị ngốc tử.” “Đã có không ít cao thủ từng nuốt hận bên trong Tử Ngục

Khôn gian. Thật đáng ngại a, Độc Cô Kiếm Ma bị vây khốn như thế, chẳng phải sẽ như cá ở trên thớt sao?” Xa xa, ngay cả Đại Thương quốc tam công chúa cùng mấy giai nhân đều lộ rõ thần sắc lo lắng. Bọn họ không muốn Độc Cô Kiếm Ma gặp chuyện không may, dù sao hắn đã thể hiện ra tu vi siêu phàm. Nếu bại chết trong tay Bạc Sĩ, vậy quả thật là đáng tiếc. Tiêu Thần lẳng lặng nhìn tất cả, hữu thủ giương lên, chuẩn bị thời khắc mấu chốt bắn ra Linh Tê kiếm ba. Đó là thần kỹ mà Tê Ngưu lão nhân ở Tịnh Thổ đã truyền thụ cho hắn. Bất quá rất nhanh hắn buông lỏng ngón tay ra. “Kiếm chính là sinh mệnh của người. Nay Thiết Kiếm đã rời tay, Độc Cô Kiếm Ma người đã bại rồi!” Âm thanh lãnh khốc của Bạc Sĩ truyền ra, gã tăng sức đè ép của Tử Ngục Không gian càng thêm mãnh liệt. Trong Tử Ngục Không gian, tử sắc quang hoa đã gần như hóa thành dịch thể lỏng, Thiết Kiếm đã bị đánh rơi xuống đất, giam ở một góc nhỏ. Độc Cô Kiếm Ma giống như hoàn toàn bị vây khốn, khó có thể động đậy một chút nào. Mái tóc dài đen nhánh cũng dựng thẳng đứng, mũi mồm của gã đã tràn ra từng tia máu. Lực lượng tử ngục không ngừng đè ép, khiến xương cốt toàn thân gã đều “Kêu kẹt” kêu vang rung động. Ai ai cũng nhận định Độc Cô Kiếm Ma đã bại, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết. Nhưng vừa lúc đó, Độc Cô Kiếm Ma lại há mồm ra quát lên như sấm: “Phá!” Không thềm để ý tới Thiết Kiếm trôi nổi ở bên cạnh, thân ảnh hắn đột nhiên nhạt dần nhạt dần, rồi trong nháy mắt nở rộ quang mang trùng thiên. “Dát băng dát băng!” Âm thanh xương cốt kịch liệt va chạm vang lên. Trong phút chốc, mọi người đều thấy thân thể của Độc Cô Kiếm Ma đã thay hình đổi trạng. Thân thể máu thịt đột nhiên trở nên trắng như giấy bạc, tất cả mọi người đều á khẩu vô ngôn. Ngàn vạn đạo quang mang, ngàn vạn tia ánh sáng, thân thể trắng như giấy bạc của Độc Cô Kiếm Ma bỗng nhiên nở rộ quang mang trùng thiên, vô cùng chói mắt, giống như thần kiếm đã xuất khỏi vỏ! Trong Tử Ngục Không Gian xuất hiện một cái khe hở. Đúng vậy, dùng Thân làm Kiếm, thân ảnh Độc Cô Kiếm Ma như một dải cầu vồng, từ trong Tử Ngục Không Gian gã lao ra. Khí thế cương mãnh vô bì nhanh như sao băng rơi xuống! Thẳng tắp hướng về phía Bạc Sĩ bổ tới, lấy thân làm kiếm, thân quang trùng thiên, quang mang mãnh liệt phút chốc chiếu sáng toàn mặt đất. “Phanh” Bạc Sĩ trúng

phải một kích kinh thiên, trực tiếp bị chấn bay ra ngoài. “Phốc” Bạc Sĩ bay ra ngoài, đồng thời còn phụt ra một đồng máu, rồi gã gục ngã ở ngay trong đồng máu đó. Biến cố này làm cho mọi người trợn mắt há mồm, khiếp sợ không thôi. Uy thế vừa rồi của Độc Cô Kiếm Ma, thật là không thể chống đỡ. Ngay sau đó bên bờ Nguyệt hồ vừa mới hoàn toàn câm lặng, mọi người bỗng ồn ào náo động vô cùng. Hôm nay đến Hải Thượng Minh Nguyệt, ngoài tài tử giai nhân ra, phần lớn là các tu luyện giả. Vừa rồi đại chiến ở ngay gần, không ai so với bọn họ rõ ràng hơn Độc Cô Kiếm Ma kinh khủng thế nào. Dù là Ân Đô, mấy phương cao thủ vương tộc cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng. “Nhị ngốc tử lại bại thua, thật không tưởng tượng được!” “Tử Ngục Không gian, dù Ân Đô cũng không có mấy người dám thử phá, hôm nay lại...” Bạc Sĩ gắng hết sức chậm rãi đứng lên, lau vệt máu ở trên khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Vết sẹo trên mặt cùng vết máu phụ trợ làm gã trông có chút đáng sợ. Ánh mắt như ưng sói quét nhìn khắp bốn phía, chung quanh đang ồn ào náo động lập tức bình ổn trở lại. Thân là hậu đại của vương tộc tại Ân Đô, Bạc Sĩ trong đám thanh niên đã xây dựng ảnh hưởng quá sâu sắc ấn tượng, lại là kẻ mạnh mẽ tàn nhẫn. Đối với người thường thì đây là kẻ nên đi đường vòng mà tránh. “Độc Cô Kiếm Ma, người rất mạnh. Đó là thần thông của người sao?” Độc Cô Kiếm Ma lạnh nhạt nói: “Thần thông sao? Ta cũng không biết, chỉ biết thiên địa vạn vật, từng cọng cây ngọn cỏ, đều là kiếm của ta, bao gồm chính mình, khi cần cũng bao gồm cả người.” Hiếm có, kẻ trầm mặc ít lời như gã lại nói nhiều như vậy.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 235: Tranh phong! (2)

“Dát bằng dát bằng” Huyết nhục cùng xương cốt va chạm kịch liệt, Độc Cô Kiếm Ma trong phút chốc khôi phục lại nguyên trạng, rất khó tưởng tượng hẳn làm sao lại khiến cho thân thể trắng như giấy bạc vậy. Xa xa, Đại Thương quốc tam công chúa ánh mắt lóe sáng kỳ dị. Nàng đã sớm đứng lên, phân phó mấy tên cung nữ bên cạnh vài câu. Mà bên cạnh, những Ân Đô danh nữ cũng có tính toán, muốn mời chào Độc Cô Kiếm Ma. Vừa lúc đó, một tiểu cung nữ chạy tới, tay bưng khay ngọc, phía trên có một chiếc chén trà ngọc, cung kính đi tới trước Độc Cô Kiếm Ma, nói: “Tam công chúa ban thưởng một chén ngưng hình ngọc trà.” “Ban thưởng? Ta không cần bất cứ kẻ nào ban thưởng!” Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên. Tất cả mọi người đều cảm thấy gia hỏa này quá mức kiêu ngạo. Đại Thương đế quốc tam công chúa ban thưởng trà cũng không tiếp. Phải biết rằng đối với thường nhân mà nói, đó là vinh hạnh bằng trời đó, ấy vậy mà gã lại có thái độ này. Độc Cô Kiếm Ma là người thích tự do và khổ hạnh, sinh ra vì kiếm mà sống, công chúa hay thường nhân trong mắt gã đều giống như nhau, lúc điên lên thì lại càng lục thân bất nhận. Gã chán ghét cái mỹ từ ‘ban thưởng’ này, trừ Thiết Kiếm trong tay, gã không thích tôn trọng bất cứ kẻ nào. Xa xa, vị tam công chúa xinh đẹp tuyệt trần của Đại Thương đế quốc lại nở nụ cười, mặc dù có khăn che mặt nhưng cũng có thể lờ mờ thấy nụ cười khuynh quốc đó. Những giai nhân đế quốc bên cạnh khẽ che chiếc miện nhỏ, rồi nhìn nhau, hiểu ý cũng cười một tiếng. Độc Cô Kiếm Ma không tôn trọng công chúa, như vậy gia tộc bọn họ càng có cơ hội lôi kéo. Lại một tiểu cung nữ vội vã chạy tới, cung kính nói: “Tam công chúa thỉnh Độc Cô công tử uống một chén trà Ngưng Hình Ngọc.” Không nói một lời, Độc Cô Kiếm Ma tiếp nhận chén ngọc, ngửa đầu uống cạn, lưng đeo Thiết Kiếm sải bước rời đi. Sao có thể để hắn rời đi chứ? Rất nhiều người rất coi trọng một thân tu vi ngạo nhân của hắn. Tam công chúa còn chưa kịp sai người truyền

lời, Bạc Sĩ đã mở miệng: “Chậm đã, thỉnh Độc Cô huynh dừng bước.” Độc Cô Kiếm Ma không nói gì, lưng vẫn hướng về phía Bạc Sĩ, dừng bước.

“Độc Cô huynh thực là một trang hào kiệt, nếu bỏ qua hiềm khích, ta xin cùng Độc Cô huynh kết giao thành bằng hữu.” Độc Cô Kiếm Ma không nói gì, nhưng Vũ Văn Phong ở xa xa lại quát: “Chúng ta chính là Nam Hoang man di.” “Ha ha...” Bạc Sĩ phá lên cười, nói: “Độc Cô huynh đã có tu vi như thế, ta cũng thu lại lời nói ngông cuồng khi nãy. Nam Hoang ngọa hổ tàng long, có Độc Cô huynh, ai dám nói không có cao thủ?!” Độc Cô Kiếm Ma cũng không nói lời nào, tiếp tục bước dài về phía trước. Bạc Sĩ phía sau la lớn: “Độc Cô huynh chớ vội, xin hãy nghe ta nói hết lời đã.” Hắn vô cùng chân thành giải thích: “Đại Thương quốc ta phong tục rộng rãi, nam nhân đều có tính tình hào sảng, nói chuyện có chút ngay thẳng, nên khó tránh khỏi làm méch lòng người khác. Nhưng ta có thể nói, chúng ta trước sau như một, không giờ âm mưu quỷ kế, chỉ là ngay thẳng mà dễ đắc tội với người mà thôi. Lúc trước là do ta sai, thỉnh Độc Cô huynh không để bụng. Ta thực tâm muốn kết giao bằng hữu với người, Bạc Sĩ ta từ nay sẽ không coi thường Nam Hoang nữa.” Thân là hậu nhân của vương tộc một phương, cầm được thì cũng buông được. Bạc Sĩ mặc dù đại bại, nhưng lại có lòng mến tài, muốn chiêu mộ Độc Cô Kiếm Ma. Mặc dù khẩu khí rất lớn, nhưng phối hợp với khuôn mặt sẹ, cùng ánh mắt sắc bén, tổng lại làm cho người ta cảm thấy Bạc Sĩ là loại nhân vật kiêu hùng. “Cuộc đời ta vì kiếm mà sống.” Tựa hồ căn bản không muốn nói gì thêm, chỉ phun ra một câu, Độc Cô Kiếm Ma tức khắc rời đi. Xa xa, rất nhiều thế gia tử đệ cũng đang nghị luận. “Xem ra Độc Cô Kiếm Ma này thật không dễ thu phục a.” “Không dễ cho chúng ta sử dụng, vậy không bằng tìm một lão gia hỏa làm thịt hắn đi” “Đánh rằm, đầu óc người bị con lừa nó đá phải à? Đến lúc cả chục tên biến thái lưng đeo Thiết Kiếm xông tới giết, người nhắm có đỡ nổi không?!”

Nam Hoang Độc Cô, gia tộc này tuy khiêm tốn, nhưng mọi người đều không dám khinh thường. Hậu đại của bọn họ nhập thế lịch lãm, nếu như bị người của thế hệ thanh niên quang minh chính đại giết chết, bọn họ sẽ không hỏi đến, cũng không thèm quản. Nhưng nếu là cao thủ tiền bối xuất thủ diệt sát, như vậy thì chuẩn bị mà đón chờ cuồng phong bạo vũ đi. Từng

có vài gia tộc thử động đến Độc Cô gia, kết quả vài chục người lưng đeo Thiết Kiếm, tìm đến gia tộc đó, làm cho gia tộc đó tuyệt diệt hẳn. Gia tộc biến thái như thế, cho dù là siêu cấp đại thế gia môn phiệt truyền thừa mấy ngàn năm của Đại Thương quốc cũng không ai nguyện ý mà trêu vào. Cũng không phải bao che khuyết điểm, nhưng nếu không theo quy cũ, xuất thủ lung tung ư, Độc Cô gia từ trước đến giờ đều chiếu theo phương châm: giết người, không cần thương lượng! Đại Thương quốc tam công chúa phái người ngăn cản Độc Cô Kiếm Ma, muốn mới hẳn tới chùa ven Nguyệt hồ. Bên cạnh càng có không ít người chờ để lôi kéo thanh niên cao thủ có tiềm lực vô hạn này. Mặc khác, mấy phương Vương tộc tất cả cũng nhao nhao nghị luận. Lúc này, Đại Thương quốc tam công chúa đang chuẩn bị tự mình đi tới cùng Độc Cô Kiếm Ma nói chuyện. Nhưng vừa lúc đó, một tiếng quát to truyền đến: “Độc Cô Kiếm Ma chậm hẵng đi!” Một đạo lam quang từ trong đám người bay ra, xông vào giữa đấu tràng. Độc Cô Kiếm Ma xoay người lại, hờ hững nhìn tên này, không nói một câu. “Đánh bại Bạc Sĩ không phải là đánh bại cao thủ chân chính của Ân Đô. Hôm nay ta sẽ đánh bại ngươi!” Nam tử áo lam diện mạo tuấn mỹ, một số nữ tử nếu mà so sánh với gã cũng phải buồn bã thất sắc. Xa xa, Bạc Sĩ vô cùng ảo não. “Là người của Tề vương nhất mạch. Đây không phải mắng chửi ngươi ta sao.” Bạc Sĩ mặc dù thua, nhưng cũng là cao thủ hàng đầu của Ân Đô. Gã rửa thầm: “Tên gia hỏa này nói thật là khó nghe.” “Hôm nay ta muốn đánh với ngươi một trận, nhớ kỹ tên của ta gọi là...” Mỹ nam tử áo lam còn chưa nói xong, Độc Cô Kiếm Ma đã đánh tới, như một vệt lưu quang, chiếu sáng khắp cả bầu trời. “Đang đang đang” Vài tiếng Thiết Kiếm giao kích vang lên, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Thiết Kiếm đem nam tử áo lam chém làm hai nửa, thi thể ngã quỵ trên đám cỏ, máu tươi tuôn ra ồ ạt. Cho đến lúc này, Độc Cô Kiếm Ma mới mở miệng ra nói: “Người chết thì không cần phải biết tên.” “Giết hay lắm!” “Sớm nhìn cái Nhị thế tử này không thuận mắt. Tên ngu ngốc này cả ngày lên mặt ra oai, rõ ràng thực lực rỗng tuếch, lại luôn cho rằng mình không có ai xứng là đối thủ.” Đối với nam tử vừa bị giết, ngay cả Ân Đô thế gia tử đệ cũng không có mấy người đồng tình với gã. Mấy phương Vương tộc trừ thế lực Trần Vương ra, thấy kết quả đó đều

là cười rộ lên. Trần Hàng Cầm giọng lạnh lùng nói: “Ai cho cái tên hỗn đản này ra ngoài?” “Là hần tự náo động, mới vừa rồi không ngăn cản kịp.” “Đồ chết tiệt!” Trần Hàng Cầm có chút tức giận. Ngay cả Bạc Sĩ cũng không phải đối thủ của Độc Cô Kiếm Ma, cái tên gia hỏa này lại đến gây loạn, thật sự làm người bên cạnh thấy xấu hổ. Trần Hàng Cầm ngưng trọng nhìn thanh huyết kiếm của Độc Cô Kiếm Ma, tối hậu liền làm một quyết định ngoài dự đoán của mọi người, bước dài tiến vào tràng đấu. “Trần huynh, người không nên đi” “Không sao đâu!” Trần Hàng Cầm quyết đoán cắt đứt lời của mấy người phía sau, bước dài về phía trước. Trần Hàng Cầm thoát nhìn không giống tu luyện giả, chưa nói tới tướng mạo tuấn tú, da dẻ thì trắng nõn, dáng người lại nho nhã như một tên bạch diện thư sinh. Những người hiểu gã đều biết, tuy trẻ tuổi nhưng hành sự vô cùng độc địa. “Độc Cô Kiếm Ma, ta muốn đánh một cuộc với ngươi.” Độc Cô Kiếm Ma lạnh lùng nhìn hần, không nói gì. “Người thua phải vô điều kiện làm một chuyện trong khả năng cho người thắng, thế nào?” Trần Hàng Cầm trấn tĩnh thông dong nói ra chuyện cá cược. Việc này, Độc Cô Kiếm Ma trực tiếp dùng Thiết Kiếm để đáp lại, lập tức bổ tới một kiếm, hàn quang chiếu rọi tứ phương. Xa xa, sắc mặt Bạc Sĩ vô cùng khó coi, gã tức giận chửi: “Đồ vô sỉ, Trần Hàng Cầm đã nhìn ra, Độc Cô Kiếm Ma mặc dù phá được Tử Ngục Không Gian của ta, nhưng bản thân hần cũng bị thương không nhẹ. Con mẹ nó chứ” “Cái gì, Độc Cô Kiếm Ma đã bị thương ư? Cái tên tiểu bạch kiếm này thật là kẻ giỏi lợi dụng sơ hở a.” Người ở phe Bạc Sĩ tất cả đều tức giận không thôi, trong đó có một người tức giận hô to: “Tiểu Hàng Hàng, mười tuổi vẫn dài dầm...” Lời nói vang lên rõ ràng bên tai mấy ngàn người, nhất thời chúng nhân đều được một dịp cười to khoái trá. Tỷ như Bạc Sĩ có biệt hiệu không hay là Nhị ngốc tử, Trần Hàng Cầm cũng bị người ta nắm đuôi, bởi vì năm đó lên mười tuổi rồi mà vẫn còn dài dầm, cho nên Ân Đô thế gia tử đệ ở sau lưng vẫn dùng lời như vậy để cười gã. “Tiểu Hàng Hàng, mười tuổi vẫn dài dầm...” Người ở xung quanh, cũng có người nhân đó giễu cợt thêm nữa. Ân Đô thế gia tử đệ khác cũng cười ngả cười nghiêng, mà Đại Thương quốc tam công chúa cũng cố nén cười lại. Giai nhân mỹ lệ bên cạnh càng không cần phải nói, đã sớm cười rung người, nước mắt cũng nhanh

chảy cả ra. Giữa sân tràng, gương mặt trắng nõn của Trần Hàng Cầm trong phút chốc bỗng trở nên tím tái, quét ánh mắt lạnh lùng về phía mấy ngàn người đang xem. Nhất thời rất nhiều người cổ kị cúi đầu, không dám cười đùa. Phân tâm như vậy, trực tiếp bị Độc Cô Kiếm Ma chém rớt nửa đoạn ống tay áo, một cánh tay suýt nữa cũng bị chém rơi. “Cửu U Minh Vương Bảo luân!” Trần Hàng Cầm đã thực sự nổi giận. Tiếng cười vừa rồi làm hấn bức tức vô cùng, trực tiếp dùng thần thông cực mạnh của mình. Ma vân cuộn cuộn như ô vân phệ nhật, hắc vụ trong phút chốc bao phủ cả chiến trường. Một cái bảo luân (vòng ngọc) to như cối xay, như mặt trời trong bóng đêm u tối, xuất ra ngàn vạn đạo quang hoa mãnh liệt, đánh về phía Độc Cô Kiếm Ma. Mấy phương Vương tộc tất cả đều giật mình đứng lên. Cửu U Minh Vương công, chính là tuyệt học bí truyền của Trần gia, mà Trần Hàng Cầm này lại tu luyện thành thần thông của mình – Minh Vương Bảo Luân. Từ khi luyện thành, các đối thủ đều khó có thể đỡ được Bảo Luân chỉ trong chớp lát. Bảo Luân ở trong minh vụ phát ra quang mang sắc bén như đao, đạo đạo ánh sáng phô thiên cái địa chụp xuống, đem Độc Cô Kiếm Ma bao phủ lại. Thiết kiếm ngang trời, không ngừng chém xuống, chống đỡ những tia thần quang quét qua. Độc Cô Kiếm Ma trong lòng kinh hoàng, gã biết nếu để một đạo quang mang đó chạm vào, thì đồng nghĩa gặp nguy cơ sinh tử. “Minh Vương Bảo Luân!” Trần Hàng Cầm hét lớn, gương mặt trắng nõn tràn ngập huyết sắc. Trên bầu trời, Bảo Luân to như cối xay nháy mắt phình to như căn phòng, chậm rãi ép xuống. Chấn động kịch liệt vang lên, sau đó trong nháy mắt sản sinh ra từng đạo khe hở lớn, nó hoàn toàn do áp lực to lớn ở trên không trung mà tạo thành. Minh Vương Bảo Luân treo trên đỉnh đầu Độc Cô Kiếm Ma không quá ba thước, tất cả quang mang vừa xuất hiện liền tụ lại, bao phủ Độc Cô Kiếm Ma ở bên trong đó. Thiết Kiếm đã sớm văng ra ngoài, nếu không phải hộ thể cương khí đã khởi động, thân thể của gã sớm đã bị biến thành một cái bánh thịt nát rồi. (Thiết Kiếm của tay này như đồ chơi vậy, hơi tý là vỡ) Trần Hàng Cầm cười lạnh nói: “”Độc Cô Kiếm Ma, ngươi bại rồi!” Những người đang xem đều cảm thấy ngạc nhiên. Minh Vương Bảo Luân thật sự quá cường đại, mấy phương Vương tộc tất cả đều biến sắc. “Trước kia tiểu bạch kiếm này cùng

Nhị ngọc tử không phân cao thấp, xem ra gần đây hẳn lại có đột phá, sợ rằng đã tới Thức Tàng cảnh giới Ngũ trọng thiên đỉnh phong, có lẽ đã tiến vào Lục trọng thiên, hiện giờ chỉ sợ mạnh hơn Nhị ngọc tử không ít.” “Quả nhiên là vậy, Minh Vương Bảo Luân quả thật kinh khủng.” Đối với chuyện này, Bạc Sĩ cũng không thêm để ý. Bọn họ là Ân Đô tử đệ, trước giờ đều là cạnh tranh mà tiến bộ. Hôm nay kém một chút tịnh không có nghĩa là ngày mai cũng thế. Gã đang muốn xem xem Độc Cô Kiếm Ma có thể chống đỡ nổi hay không. Độc Cô Kiếm Ma thân thể lại trở nên nhàn nhạt, xương cốt phát ra kéo kẹt, thân thể rất nhanh biến thành bạc. “Muốn dùng thân làm kiếm sao? Vô dụng thôi, người chém không được đâu!” “Phốc” Độc Cô Kiếm Ma phun ra một ngụm máu lớn, lấy thân làm kiếm thất bại, áp lực cường đại không ngừng nghiền áp, bức bách gã một lần nữa hiện ra chân thân. “Người bại rồi!” Trần Hàng Cầm cười lạnh. “Là người bại!” Vừa lúc đó, Độc Cô Kiếm Ma lại mở miệng. Trần Hàng Cầm quát to một tiếng “không hay” rồi đột nhiên rút lui, đồng thời đánh vỡ trường bào. Mặc dù như thế, trường bào vỡ vụn của chính mình lại giống như vô số phi kiếm trăm về phía gã. Hộ thể cương khí hiện ra, ngăn chặn vô số thanh ‘tiểu kiếm’, nhưng giờ khắc này Minh Vương Bảo Luân đã mất đi khống chế, trong nháy mắt trở nên mờ nhạt, tiêu tán mất dạng. Độc Cô Kiếm Ma như một đạo ánh sáng tử vong vọt tới, trong phút chốc đánh bay Trần Hàng Cầm. Chúng nhân满眼 chờ đợi, Độc Cô Kiếm Ma dĩ nhiên đang lúc nguy cấp lại chuyển bại thành thắng, thắng hoàn toàn, làm rất nhiều người đều phấn khích hò hét. “Hự ...” Thốt ra một ngụm máu, Trần Hàng Cầm lão đảo đứng lên, lộ vẻ sầu thảm nói: “Người đến tốt cùng là người như thế nào?” “Thiên địa vạn vật, từng cọng cây ngọn cỏ đều là kiếm của ta, không chỉ bao gồm thân thể ta, thậm chí bao gồm thân thể người.” Độc Cô Kiếm Ma lau vết máu trên khóe miệng, đem Thiết Kiếm trôi nổi bên cạnh nắm trong tay. Tu luyện đến cảnh giới cực hạn, ngay cả thân thể người khác cũng có khả năng thành kiếm của mình, vậy quả là biến thái và kinh khủng! Mọi người đều biết đó chính là kiếm ý chân chính thăng hoa. “Nói đi, muốn ta làm chuyện gì.” Độc Cô Kiếm Ma cũng không nói gì, lần này lưng đeo Thiết Kiếm, trực tiếp hướng ra ngoài tràng đấu. Thắng liên tiếp hai

thanh niên cao thủ hàng đầu, hãn quả thật đã bị trọng thương, vô phương tái chiến. Xa xa, Đại Thương quốc tam công chúa tự mình đến đón, toàn bộ những Ân Đô quý nữ cũng đi tới. Hiện khắp toàn tràng vô cùng ồn áo náo nhiệt, không ít tu luyện giả gần như sùng bái nhìn Độc Cô Kiếm Ma. “Ha ha... Tam công chúa tổ chức Thư Kiếm Trà hội, ta sao có thể không đến.” Từ Hải Thượng Minh Nguyệt truyền đến một tiếng cười to, một đám thể gia tử đệ như quần tinh ứng nguyệt (sao vây quanh trăng), đang cùng một thanh niên đi tới. Âm thanh hít một ngụm khí lạnh nhất thời vang lên, hiển nhiên rất nhiều người biết và vô cùng cố kỵ tên này. “Sao hãn lại về đế đô được nhỉ? Không phải là đang lãnh binh xuất chiến sao?” “Nhân vật tàn nhẫn đó là một trong đế đô tứ kiệt!” “Sở Hành Cuồng, một trong bốn thanh niên đáng sợ nhất Ân Đô. Hãn theo đuổi tam công chúa không phải chỉ một hai năm. Lần này hãn trở về là muốn gây chuyện, hắc hắc, cứ chờ mà xem kịch đi!” “Sở Hành Cuồng, sao ngươi lại trở về?” Đại Thương quốc tam công chúa chân nhẹ nhàng cất bước, ngọc thể thon thả, thể hiện những đường cong vô cùng mỹ diệu. Mặc dù có khăn che mặt, nhưng từ đôi mắt trong như thu thủy, có thể tưởng tượng ra dung mạo tuyệt diệu. “Ha ha... Khẩu kiến tam công chúa. Ta được đặc ân của Đại soái phê chuẩn cho trở về Ân Đô, chính là vì không muốn bỏ qua Thư Kiếm Trà hội của công chúa.” Sở Hành Cuồng tướng mạo anh vũ, thân hình đường đường, tiêu sái mang theo vài phần hào khí, khí chất rất sát phạt. Bất quá Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm tựa hồ đối với hãn đều không có hảo cảm, ngậm hừ lạnh vài tiếng. Tam công chúa khẽ cười, nói: “Người đường xa mệt nhọc, trước tiên ngồi một bên nghỉ ngơi đi.” “Không mệt, nhìn thấy công chúa, một thân phong trần của mặt tướng đều tựa hồ biến mất.” Tên gia hỏa này có thể nói là to gan lớn mật, làm rất nhiều người bất mãn hừ lạnh, nhưng không ai dám trực diện đối đầu. Đế đô tứ kiệt, đây chính là nhân vật tàn nhẫn trong những người tàn nhẫn. Đừng nói là vô địch trong đám thanh niên Đại Thương quốc, mà thiên hạ vô địch thủ cũng không sai biệt lắm. Tam công chúa không để ý đến hãn, cũng một vài mỹ nữ Ân Đô, hướng về phía Độc Cô Kiếm Ma đi tới. Sở Hành Cuồng cười to, bước nhanh tới trước, nói: “Người chính là Nam Hoang Độc Cô Kiếm Ma sao? Đánh bại cả Ân Đô cao thủ...” Nói đến

đây, gã quét mắt nhìn về bốn phía, hừ lạnh nói: “Sau khi tứ kiệt chúng ta rời Ân Đô, các người thật làm cho Đại Thương quốc ta mất mặt quá thể, lại bị Nam Hoang man di đánh bại, đúng là phế vật!” Lời này vừa nói ra, lập tức làm rất nhiều người tức giận. “Con mẹ nó, có ý gì. Ca ca lão tử nếu còn sống sẽ làm thịt ngươi.” “Vênh váo cái đếch gì, hần cũng không phải Ân Đô đệ nhất cao thủ.” Tức giận không thôi, nhưng mặc dù mọi người bất mãn, cũng không ai dám trực tiếp đấu với hần. Mặc dù rời Ân Đô một đoạn thời gian, nhưng ảnh hưởng vẫn còn đó. Sở Hành Cuồng quét nhìn khắp bốn phía, không có người nào dám đối lại ánh mắt khiêu khích của gã. “Ta mà không trở lại, mặt mũi Đại Thương quốc đã bị đám tiểu tử các người làm mất sạch.” Sở Hành Cuồng cười lạnh, rồi xoay người lại, đối mặt với Độc Cô Kiếm Ma nói: “Trong vòng tám chục chiêu, nếu ta không chém được ngươi, sẽ tự tuyệt trước mặt mọi người.” Nhìn Sở Hành Cuồng phía trước, Độc Cô Kiếm Ma trầm mặc chỉ lạnh lùng nhìn hần một cái, rồi hướng mục quang về phía đám người bên ngoài trường đấu. “Cái đồ không biết xấu hổ, Nhị ngốc tử cùng tên đái dầm đã làm Độc Cô Kiếm Ma bị thương nặng, hiện tại ngươi mới đến đòi đấu, thật là công bằng quá a.” “Giờ phút này đến nhặt tiện nghi, đồ vô sỉ.” “Bọn Ân Đô tứ kiệt chó chết.” Không biết bởi vì Đại Thương quốc phong tục thoải mái, mọi người ngay thẳng, hay vì những người này vô cùng hận Sở Hành Cuồng. Mặc dù gã này vì Ân Đô thế gia tử đệ mà lấy lại thể diện, lại bị mọi người mắng chửi té tát. Sở Hành Cuồng không tức giận như mọi người tưởng, hần hừ lạnh nói: “Ta Sở Hành Cuồng cùng người khác quyết đấu, có bao giờ không công bình sao?” Mọi người lập tức trầm mặc. “Hừ, đem Thất Chuyển Kim đan đến đây, đưa cho Độc Cô Kiếm Ma. Đảm bảo hần trong nháy mắt phục hồi như cũ, khi đó ta sẽ cùng hần đánh một trận!” Tất cả mọi người đều yên tĩnh lại. Mặc dù không ít người ghen ghét Ân Đô tứ kiệt, nhưng không thể không thừa nhận thực lực cường đại của họ. “Không cần.” Vừa lúc đó, Độc Cô Kiếm Ma đang yên lặng không nói gì đột nhiên mở miệng: “Ta nói rồi, ta không phải Nam Hoang đệ nhất cao thủ. Các người muốn tranh hư danh đó ư, ta nhường cho người mạnh hơn ta cùng đánh với ngươi.” Toàn trường lập tức một trận ồn ào xôn xao cả lên. Mọi người vô cùng giật mình. Thân thủ

Độc Cô Kiếm Ma như thế đã làm cho mọi người chấn động rồi, vậy sức mạnh của Nam Hoang đệ nhất cao thủ như thế nào, chẳng lẽ thật sự có thể địch lại Ân Đô tứ kiệt sao? Trọng yếu là Nam Hoang đệ nhất thanh niên cao thủ cũng đã tới đây sao? Giờ phút này, ngay cả Đại Thương quốc tam công chúa đều lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt đẹp tựa như sóng gợn, quét qua đám người ở bên ngoài. Những đôi mắt đẹp khác của Ân Đô quý nữ cũng không ngừng quét tới quét lui trong đám người. Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong đều ngạc nhiên. Bọn họ khó mà tưởng tượng ra được người Độc Cô Kiếm Ma đang nói là ai, chẳng lẽ là người thần bí nhất Triệu Trùng Dương? Tin tức kia quả nhiên ngoài dự liệu! Sau một hồi ồn ào, toàn trường lại trở nên yên tĩnh. “A? Nam Hoang đệ nhất thanh niên cao thủ cũng đến à, sao ta chưa nghe qua người này vậy?” Sở Hành Cuồng cặp mắt phát ra hai đạo quang mang như điện, giờ phút này chiến ý trùng thiên, gã nói: “Hắn ở nơi nào?” “Ở nơi này!” Độc Cô Kiếm Ma chỉ Thiết Kiếm về phía trước. Xoẹt Nơi đó, người đang quan chiến liền lui hết sang hai bên cạnh. Nói giỡn sao, nếu bị nhận lầm, chết không có chỗ chôn chôn a! Sân tràng, chỉ lưu lại một thanh niên vóc dáng cao ngất. Ánh mắt của mọi người đều tập trung lại đó.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 236 Đại chiến sôi trào!(1)

Chương 236 Đại chiến sôi trào!(1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

[Viết rồi lại biên tập, cho nên chậm, nhiều chương dài hợp lại rồi thả bom.
Mấy ngày nay rất có cảm giác, viết rất trot lọt, nên viết cũng không muốn

dừng] Độc Cô Kiếm Ma từ nhỏ vốn chịu cực chịu khổ. Suốt cuộc đời gã chỉ truy cầu kiếm đạo. Nay cũng vì cường giả Nam Hoang bị người ta sỉ nhục mà đành hiện thân. Thiết Kiếm ngang trời, đại chiến quần hùng, phá Tử Ngục Không Gian, đánh vỡ Minh Vương Bảo Luân (vòng ngọc), đả bại mấy người đứng đầu vài phương thế lực Vương tộc ở Ân Đô, trấn trụ toàn bộ cao thủ. Mà giờ phút này, một trong Ân Đô tứ kiệt đã trở lại, gã này tuyên bố trong vòng tám mươi chiêu sẽ chém chết tên Nam Hoang man tộc Độc Cô Kiếm Ma, quả thật rất có khí khái. Sở Hành Cuồng khoác áo bào tím, quanh thân nguyên khí mênh mông làm áo khoác không gió lại tung bay phất phới. Đám thế gia tử đệ bên cạnh đều bị chấn lui. Đôi mắt gã bắn ra hai đạo tử quang, phát ra tới hai thước, gần như thực thể hóa, khí thế bức nhân như hai thanh thần kiếm. Rất nhiều tu luyện giả chung quanh có tu vi hơi yếu liền kêu lên một tiếng thảm thiết, vội vàng nhắm chặt hai mắt lại. Mới vừa rồi, chẳng biết là vì hai đạo thần quang nọ, hay bởi sát ý trùng thiên của Sở Hành Cuồng, làm không ít người xung quanh giống như bị sét đánh trúng, toàn thân run lẩy bẩy. Có thể tưởng tượng ra được Sở Hành Cuồng cường đại và đáng sợ như thế nào. Ân Đô tứ kiệt danh chấn đế đô, tuyệt chẳng phải hạng hư danh ảo! Tiêu Thần bất động như núi, nhìn tràng diện xung quanh mà vô cùng bình tĩnh. Mặc dù sát khí đằng đằng như biển giận sóng gầm, mãnh liệt hướng đến hắn, sát khí lạnh lạnh gần như thực chất hóa đó dường như muốn ăn tươi nuốt sống cả hắn. Nhưng hắn vẫn ngang nhiên đứng vững như bàn thạch, sừng sững bất động. Vào giờ phút này đây, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên trên người hắn. Đại Thương quốc Tam công chúa lại càng khó tin hơn vén khăn che mặt lên, lộ ra nửa khuôn mặt tú lệ như thần ngọc, quang mang rực rỡ. Đôi mắt mơ huyền của nàng tỏa ra tia sáng kỳ dị, chăm chú nhìn vị cường giả được Độc Cô Kiếm Ma sùng bái đó. Những đôi mắt đẹp khác của các mỹ nữ có tiếng nơi đế đô cũng đều nhìn chăm chăm về phía vị cao thủ thần bí này. Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm, cùng mấy phương Vương tộc khác càng nhìn không chớp mắt về phía Tiêu Thần. Vốn dĩ Độc Cô Kiếm Ma một thanh Thiết Kiếm hoành tảo Thư Kiếm Trà hội, đã chấn động lòng người rồi. Hiện giờ gã lại nói người này còn mạnh hơn gã, nhân vật này là rốt cuộc là người như thế nào đây? Ánh

mắt của bọn họ sáng rực, tựa hồ như xuyên nhập thân thể của Tiêu Thần, cân đo đong đếm xem hắn là hạng người nào. Toàn trường một mảnh an tĩnh, chỉ có âm thanh yếu ớt truyền ra. Ánh mắt mọi người đều đang tập trung ở trên người kia. Xa xa, hồ mục của Ân Phong lóe lên, nói: “Là hắn, rốt cục đã đến.” Từng đánh một trận ở Vọng Nguyệt lâu, Ân Phong biết rõ vị thần bí cao thủ này cường đại và đáng sợ như thế nào. Dù đối thủ là Sở Hành Cuồng cũng có thể kịch chiến một phen. Còn vấn đề có thể thắng hay không, gã cũng không dám tin tưởng lắm. Dù sao Ân Đô tứ kiệt có tầm ảnh hưởng quá sâu sắc, thực lực cường đại đã tạo nên ấn tượng không thể xóa nhòa trong tâm trí của các Ân Đô thế gia tử đệ. Đôi mắt huyền tuyệt đẹp của Yến Khuynh Thành toát lên một tia nghi hoặc, như thế nào lại là hắn? Người này là cao thủ Nam Hoang ư, vì sao nàng chưa gặp bao giờ nhỉ? Chẳng lẽ chính là người thần bí nhất Nam Hoang tứ cường, Triệu Trọng Dương?. Tiêu Thần đã thay hình đổi dáng, thu liễm khí chất sắc bén của mình lại, so với trước kia thì khác nhau một trời một vực. Nên nàng căn bản vô phương nhận ra hắn. Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong trong lòng một bụng nghi hoặc, bọn họ biết người này tuyệt không phải là Triệu Trọng Dương. Bởi cả hai gã đều đã từng gặp qua Triệu Trọng Dương rồi. Vô phương suy đoán, đến cả cao thủ Nam Hoang cũng chẳng thể nhận biết được thân phận của tên thanh niên này. “Người chính là Nam Hoang đệ nhất cao thủ?!” Sở Hành Cuồng nhướn mày xếch lên, đôi mắt quang mang chói lọi, toàn thân phát ra một cỗ khí chất khó tả. Quả thật là cỗ khí chất đã trải qua sát phạt bất diệt ở trên chiến trường, nó làm mọi người không khỏi tim đập rộn rã. Điều đó càng làm cho những đôi mắt của mỹ nữ tiếng tăm đề đô sáng ngời. Dù sao hắn là Ân Đô tứ kiệt, từng làm xao xuyến không ít trái tim nữ tử. “Không phải” Tiêu Thần bình thản đáp. Đối mặt với cái nhìn chăm chú của tứ phương cao thủ, hắn vẫn lộ ra vẻ thản nhiên thông dong, vững vàng như tùng bách đã dạn tuyết sương, đứng yên tại dương tràng. “Không phải sao?!” Sở Hành Cuồng mày kiếm dựng thẳng lên. Mấy ngàn người cùng ồ lên, chẳng lẽ nhận nhầm người ư, hay là Độc Cô Kiếm Ma trêu đùa chúng nhân? Toàn trường rơi vào một mảnh hỗn loạn. Ngay cả Đại Thương quốc Tam công chúa cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc. Càng có không ít người la hét

âm ỉ, rất nhiều nhân ảnh quét mắt về phía Thiết Kiếm sau lưng Độc Cô Kiếm Ma. “Ta là hải ngoại tán tu” Vừa lúc đó, Tiêu Thần nói tiếp. Lời vừa nói ra, hần một lần nữa lại trở thành tiêu điểm của mọi người. Hải ngoại tán tu, hơn mười năm nay chẳng thấy một móng nào đặt chân đến Trường Sinh đại lục, ở trong mắt chúng nhân đó là loại người cực kỳ thần bí. Độc Cô Kiếm Ma phụ họa: “Ta không có nói hần là Nam Hoang đệ nhất cao thủ, ta chỉ nói hần mạnh hơn ta. Hần từng cùng Nam Hoang đệ nhất cao thủ kịch chiến một đêm, bất phân thắng bại đó”. Bên bờ Nguyệt Hồ một mảnh ồn ào náo động, Mọi người nhao nhao nghị luận với nhau, tất cả đều mang tâm trạng kinh hãi nhìn Tiêu Thần. Thử nghĩ mà xem, hình như Độc Cô Kiếm Ma thật sự không có nói người này là Nam Hoang đệ nhất cao thủ, chỉ nói người này mạnh hơn hần thôi, mọi người suy diễn lung tung hoàn toàn rầm rối cả lên. Cùng đánh ngang ngửa với Nam Hoang đệ nhất cao thủ, mà chính bản thân Độc Cô Kiếm Ma cũng thừa nhận không địch lại. Tiêu Thần đã bị dẫn tới chú ý, trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người. Tiêu Thần đối với những lời này không tiếp tục phủ nhận, chỉ lẳng lặng nhìn Độc Cô Kiếm Ma. “Ha ha, điều này cũng đồng nghĩa nếu ta đánh bại hần, sẽ như đánh bại được Nam Hoang đệ nhất cao thủ rồi?” Sở Hành Cuồng cười to, tràn ngập cường đại tự tin. Mấy ngàn người tâm tư khẽ động, họ đều chờ mong để thấy Ân Đô tứ kiệt Sở Hành Cuồng đại chiến cùng hải ngoại tán tu đã từng bất phân thắng bại với vị Nam Hoang đệ nhất cao thủ nọ, đây chắc chắn sẽ là một trận quyết đấu đỉnh cao. “Nam Hoang đệ nhất cao thủ là ai?” Tựa hồ như có chút tiếc nuối, Sở Hành Cuồng cười to xong quay đầu về phía Độc Cô Kiếm Ma hỏi. “Hần đã mất.” Đã lâu rồi Độc Cô Kiếm Ma không nói nhiều như hôm nay, nhất là nhắc tới vị Nam Hoang đệ nhất cao thủ này, gã như không hề tiếc lời vàng ngọc. “Là ai?” Sở Hành Cuồng tựa hồ vô cùng hứng thú. Tất cả mọi người ở hiện trường cũng bị lời nói của Độc Cô Kiếm Ma khêu gợi lòng hiếu kỳ. Bên bờ Nguyệt Hồ, mọi người đều muốn biết người kia rốt cục là ai, dù sao Độc Cô Kiếm Ma cũng thừa nhận không địch lại vị đệ nhất cao thủ kia. Ngay cả Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong đều phá lệ chú ý, cũng muốn biết cái đáp án kia. “Tiêu Thần”. Chỉ phun ra hai chữ ngắn ngủn, nói xong Độc Cô Kiếm Ma

liền đeo Thiết Kiếm lên lưng, sải bước rời đi. “Tiêu Thần...”. Tất cả mọi người khi nhắc đến cái danh tự này, đều kinh ngạc ồ lên một tiếng. Nhất là Ân Đô thế gia tử đệ. Bọn họ tin tức linh thông, tự nhiên đều biết đó chính là một cái tên đã từng danh chấn khắp cả Nam Hoang. Ân Phong cũng từng ở Vọng Nguyệt lâu nói qua, ở Nam Hoang duy nhất chỉ có Tiêu Thần là có thể cùng tối cường cao thủ của Ân Đô đánh một trận. Đám người Bạc Sĩ cùng Trần Hàng Cầm lại càng kinh ngạc, mấy nhà Vương tộc này đều biết đến sự kiện lưu huyết một đêm ở Thiên Đế thành... Đại Thương quốc Tam công chúa càng như nhớ lại chuyện cũ, tiếc hận thở dài một hơi, lầm bầm: “Thì ra là hãn...” Ở xung quanh mỹ nhân Ân Đô này đều toàn là những nhân vật tinh ranh. Một người trong đó cười nói: “Công chúa đã từng gặp người kia à?” Tam công chúa mỉm cười lắc đầu, không nói một lời nào. Yến Khuynh Thành vừa nghe thấy, lâm vào một hồi ngẩn ngẩn ngơ ngơ, hồi ức xưa lại hiện về, là người đó sao ... Tâm tình nàng có chút phức tạp, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Tề Lạp Áo và Vũ Văn Phong lại càng kinh ngạc, nhất là Vũ Văn Phong từng thảm bại dưới tay Tiêu Thần. Nhưng tình táo nghĩ lại, hãn không thể không thừa nhận, trận chiến năm đó hãn bại không oan. “Ha ha...” Sở Hành Cuồng ngửa mặt lên trời cười to nói: “Ta tưởng là ai, nguyên lai là hãn, ta từng nghe nói qua. Nếu là hãn, ta chỉ có thể nói, Nam Hoang bất quá cũng chỉ có vậy thôi!” “Quá cuồng vọng!” “Tên này quá kiêu ngạo!” Đến Hải Thượng Minh Nguyệt viên tham gia Thư Kiếm Trà hội (hội thơ, trà, kiếm), có không ít người của Tây Cương, Mạc Bắc, Nam Hoang, bọn họ nghe vậy đều vô cùng phản cảm và phẫn nộ. Lãnh quang lưu chuyển trong mắt quét nhìn khắp bốn phía, Sở Hành Cuồng cất giọng lạnh lùng nói: “Ta nghe nói hãn năm giữ một loại bí thuật thiêu đốt tính mệnh của mình. Giết được vài tên bán thần có là cái gì đâu? Đó chẳng phải tu vi chân chính. Nếu không dùng phương pháp tự hại mình hại người như vậy, hãn tính là thứ gì? Dám đến cùng ta đánh một trận, trong vòng chín chục chiêu ta sẽ chém rớt cái đầu của hãn xuống! Chẳng qua chỉ là một tên man di!”. Bản tính của Sở Hành Cuồng vốn là vậy, cùng hợp với cái tên vô cùng xứng đôi. Tuy nhiên gã quyết không phải là loại người lỗ mãng. Tuy bề ngoài gã luôn coi rẻ địch nhân, tin tưởng vào sức mạnh bản thân,

nhưng đến khi chân chính đại chiến thì lại không hề coi thường bất cứ một địch thủ nào. “Hừ” Gã hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lãnh đạm quét qua mọi người, nói: “Các người không phục sao? Mở to mắt ra mà xem ta đánh bại hăn.” Vừa nói, gã vừa chỉ tay về phía Tiêu Thần. Giờ phút này, Độc Cô Kiếm Ma lưng đeo Thiết Kiếm tới gần Tiêu Thần, âm thanh như có như không vang bên tai hăn: “Hiện tại ta đã xác định... hăn là người.” Mới ba ngày trước Độc Cô Kiếm Ma gặp Tiêu Thần ở Vọng Nguyệt Lâu, cũng đã sinh nghi. Hôm nay gã xuất hiện ở bên bờ Nguyệt Hồ từ rất sớm, đợi cho đến khi Tiêu Thần xuất hiện. Người ta nói hiểu rõ mình nhất chẳng phải bằng hữu, không phải địch nhân, mà chính là đối thủ. Có lẽ đó thật sự có chút đạo lý. Độc Cô Kiếm Ma và Tiêu Thần không thể nói là tình bằng hữu gì gì đó. Ở trong lòng Độc Cô Kiếm Ma, Tiêu Thần chỉ là một đối thủ cường đại. Cũng không phải từ khí tức của Tiêu Thần, càng không phải từ hình dáng mà đoán ra. Độc Cô Kiếm Ma hoàn toàn chỉ dựa vào trực giác để nhận ra hăn. Tiêu Thần im lặng. Độc Cô Kiếm Ma rời đi, trở thành một vị khách quan chiến (không phải mua vé ^_^). Sở Hành Cuồng bước dài tiến lên phía trước, đối diện với Tiêu Thần, rồi quét mắt về phía Ân Đô thể gia tử đệ, nói: “Ta sẽ lấy lại thể diện cho các người, hôm nay ta sẽ chém đầu hăn.” Toàn trường lập tức yên tĩnh trở lại. Sở Hành Cuồng đối chiến với hải ngoại tán tu, đó quả thật đáng để kì vọng a. “Người sẵn sàng chưa?” Sở Hành Cuồng chăm chú nhìn Tiêu Thần, hùng hổ nói. “Tại sao ta phải đánh với người? Ta tịnh không muốn động thủ.” Mặc dù thân ở trong vùng nước xoáy, Tiêu Thần vẫn thong dong tự tại. “Bởi vì ta muốn đánh người!” Sở Hành Cuồng khí thế bức nhân, ánh mắt nhìn chăm chăm. “Người không thể không chiến!” “Người tính là thứ gì?” Như cột đũa, như khinh thường, Tiêu Thần nhàn nhạt nói, rồi quay người bỏ đi. “Ha ha...” Sở Hành Cuồng cười rộ lên nói: “Muốn chạy à, không có cửa đâu!” Oanh Giống như sấm sét, gã lập tức bổ ra một chưởng. Nguyên khí lóe lên như chớp giật, năng lượng màu tím như sóng to gió lớn, cuồn cuộn ập tới, sát khí mạnh mẽ đổ cả lên người Tiêu Thần. Tiêu Thần không quay đầu lại, ngón trỏ tay phải đưa lên, nhẹ nhàng bắn ra. Linh Tê kiếm ba, truyền thừa từ lão nhân Man tộc Tê Ngưu, kiếm khí thực không tầm thường. Lấy Tiêu Thần làm trung tâm mà

dập dờn chuyển động, như đại hải dậy sóng đầy tới. Cảm giác rất nhu nhược, nhưng khi va chạm vào tử sắc lực lượng, kiếm ba lập tức trở cuồng bạo, như ngàn vạn con sóng bạc cùng ập xuống, bên bờ Nguyệt hồ phát ra âm thanh ầm ầm rung trời chuyển đất. Có thể thấy rõ một luồng sáng năng lượng đường kính hơn mười trượng bốc lên như biển động dữ dội, lấy trung tâm là Tiêu Thần. Toàn bộ tử sắc năng lượng bị chấn thành tán loạn, Sở Hành Cuồng lộn một vòng rồi bị chấn bay ra ngoài, lui khỏi đường kính hơn mười trượng đó. Mặc dù động tác của gã rất nhanh, nhưng nửa ống tay áo không kịp lui khỏi vòng tròn đó, trong chớp mắt liền bị đánh nát, hóa thành phần mạt biến mất ở trên không trung. Một chiêu bức lui Sở Hành Cuồng, làm cho mọi người khiếp sợ không thôi, mấy ngàn người đều á khẩu vô ngôn. Một tu luyện giả cơ trí liền làm một cái thí nghiệm nhỏ, tên này ném bội kiếm tới. Kiếm quang lao vào đường kính hơn mười trượng còn chưa hoàn toàn biến mất đó. Tuy chấn động của nó vô cùng nhẹ nhàng, nhưng thanh bội kiếm trong nháy mắt cũng bị chấn nát, lập tức hóa thành mạt phần. Mấy ngàn người đều là trợn mắt há hốc mồm. Linh Tê kiếm ba quả thật đáng sợ, tựa hồ có thể hủy diệt tất cả! Khó trách ... Sở Hành Cuồng cũng bị chấn bay ra ngoài.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 236 Đại chiến sôi trào!(2)

Chương 236 Đại chiến sôi trào!(2) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Đây là cao thủ được Độc Cô Kiếm Ma sùng bái sao? Cường giả có thể đánh ngang tay cùng Nam Hoang đệ nhất cao thủ Tiêu Thần? Đại Thương quốc Tam công chúa cùng hơn mười siêu mỹ nữ Ân Đô, toàn bộ đều từ chỗ ngồi đứng hẳn cả lên. Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm cùng vài phương Vương tộc thế gia tử đệ tất cả đều kinh hãi tiến tới vài bước. Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong càng lộ ra vẻ mặt kinh sợ. A Thủy, A Băng, Hỏa Niếu của Tây Cương cũng kinh dị mãi không thôi. Mọi người đang quan chiến không khỏi một phen kinh hãi, toàn trường một lần nữa trở nên im lặng. Thần bí hải ngoại tán tu này tựa hồ sâu không thể lường được, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người. Sở Hành Cuồng cũng không có vẻ xấu hổ gì, ngược lại gật đầu nói: “Ta đã xem thường ngươi, vậy mới xứng là đối thủ ta.” “Xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ?” Đến giờ Sở Hành Cuồng mới hỏi tên của Tiêu Thần. Mọi người thầm nghĩ, Sở cuồng nhân (kẻ điên) đúng là cuồng vọng, đến giờ mới hỏi tên đối thủ. Mọi người cũng muốn biết tên vị cao thủ thần bí này. Tiêu Thần nhìn khắp bốn phía, nói: “Ta tên Tiêu Thệ Thủy. Bất quá ta tới đây không phải để đánh nhau, cùng người khác động thủ xin miễn cho.” “Linh Tê kiếm ba mỗi thời đều từng chấn nhiếp thiên hạ. Hôm nay nếu một lần nữa hiện thế, sao có thể để ta thất vọng kia chứ!” Sở Hành Cuồng cười lạnh nói: “Bây giờ ta chính thức thu lại lời nói khi nãy, không chém đầu, lưu lại một mạng, ngươi yên tâm mà ra tay đi.” Sở Hành Cuồng kiêu ngạo cùng tự tin, sẵn sàng gây chiến. Tiêu Thần lạnh lùng nhìn gã. Không muốn gặp thị phi, nhưng tịnh không có nghĩa là sợ phiền phức. Hiện nay hắn tu luyện Thế Giới Bát Tướng, thần thông sơ thành. Không nói uy lực, chỉ riêng tốc độ mà nói, kể cả cao thủ Trường Sinh cảnh giới cũng khó giữ được. Nếu thực sự gặp phải bất lợi, hắn cũng tự tin sẽ bỏ chạy được. “Đừng ép ta giết ngươi.” Năm chữ như thế, từ miệng Tiêu Thần thốt ra, không chỉ làm Sở Hành Cuồng ngẩn ngơ, càng làm mấy ngàn người ở hiện trường trợn mắt há hốc mồm. Người này ... tựa hồ càng cường thế bá đạo hơn! Chỉ năm chữ liền sáng tỏ tâm ý,

không phải sợ chiến, chẳng qua không muốn chiến. Động thủ sẽ trực tiếp giết người! Mọi người đều sợ hãi ngây người. Vị hải ngoại tán tu này thật đúng là so với Độc Cô Kiếm Ma còn lạnh lùng tàn nhẫn hơn, so với Sở Hành Cuồng còn cuồng hơn hẳn. Bên trong vẻ bình tĩnh đó hẳn là một trái tim của một chiến võ giả. Tiêu Thệ Thủy, cái tên lúc này được mọi người ghi nhớ thật sâu. “Chiến đi!” “Hải ngoại tán tu đại chiến Sở Hành Cuồng” Mọi người hô vang, càng thêm chờ mong trận đại chiến này. Sở Hành Cuồng cười lạnh, cũng không thèm để ý, phóng như bay về phía trước, quát: “Để ta xem ngươi có linh ngộ được chân ý Linh Tê kiếm ba không.” Trong phút chốc vọt tới, Sở Hành Cuồng thân thể như xoắn ốc, phi vọt lên trên không trung, toàn thân tử quang lượn lờ, tử sắc quang hoa ngưng tụ thành một thanh thần kiếm trên tay, gã ngay lập tức chém xuống. Tiêu Thần vững như bàn thạch đồ sộ, đứng yên bất động, nhưng đôi mắt phát ra hai đạo quang mang lăng lệ, như hai đạo thiểm điện rạch ngang qua bầu trời. Lần này Linh tê kiếm ba cũng không có tái hiện. Tiêu Thần thân tùy tâm động, song thủ vẽ ra quỹ tích kỳ dị, thân kết tâm ngữ, pháp ấn tự nhiên thành. Vô Úy Sư Tử Ấn! Cương mãnh như sao băng, vạch nên một đạo quang mang sáng lạn, hướng thẳng lên trời, bổ tới tử sắc thần kiếm. Tĩnh như núi, động như gió. Tiêu Thần phóng lên cao, phút chốc cùng Sở Hành Cuồng đánh trăm chiêu, lưu lại từng đạo tàn ảnh. Vô Úy Sư Tử Ấn cuồng mãnh phát huy tới cực hạn. Hai người sau trăm chiêu đều tự đáp xuống đất. Sở Hành Cuồng nâng kiếm vọt lên phía trước, khi tụ khi tán, kiếm khí bức về phía Tiêu Thần. Thần kiếm không ngừng chấn vỡ hư không, lực lượng đó không cần phải nói, phát ra từng đạo âm thanh thê lương, bầu trời rung chuyển. Tiêu Thần đương nhiên chẳng sợ gì. Vô Úy Sư Tử Ấn quét ngang, thân thể như ảo ảnh, nhanh nhẹn như gió, mạnh mẽ tựa sấm. Keng. Keng Thủ ấn của Tiêu Thần va chạm thần kiếm, phát ra từng chuỗi quang hoa sáng lạn như sao băng rơi rụng, liên tục cường công, uy thế vô bì. Cuối cùng, Tiêu Thần song thủ hợp ấn, một tiếng sư gầm kinh thiên động địa truyền ra. Một hình ảnh Hoàng Kim sư tử vương ba đầu hiển hiện, hướng về phía Sở Hành Cuồng đánh tới. Đây là chân ý của Vô Úy Sư Tử ấn sao! Hư ảnh Sư tử cực kỳ giống Hoàng Kim sư tử vương ba đầu tại Nam Hoang

thú vương quyết chiến ba năm trước đó. Ấn pháp này là thần kỹ Tiêu Thần học được ở Tịnh Thổ, gần như là thần thông. Người truyền cho hắn là Vương Tiên bà, năm đó từng dùng Phật pháp vô thượng áo nghĩa, kết hợp với bí pháp của Sâm Lâm tộc, đã sáng tạo nên một hân thể tuyệt học. Tuy nhiên bà ta cũng không quên những thần thông Phật giáo, liền truyền cho Tiêu Thần. Sau khi tu tập Vô Úy sư tử ấn, Tiêu Thần từng hoài nghi, Hoàng Kim Sư Tử vương tại Nam Hoang thú vương quyết chiến năm đó có khi nào lại chính là một pho tượng Phật! “Hống...” Hoàng Kim Sư Tử gần như chân thực hóa, ba đầu ngửa mặt lên trời gầm lớn, đánh về phía Sở Hành Cuồng. Hoàng Kim thần quang bạo phát làm tất cả mọi người phải nhắm mắt lại. Thiên địa rung chuyển, bầu trời đảo lộn, năng lượng không ngừng bạo phát. Ngay cả nước trong Nguyệt Hồ cũng cuộn cuộn sôi sục. Xa xa nhiều người xem đều lung lay nghiêng ngã, không ít người ngã quỵ ngổn bệt cả trên mặt đất. Đến khi quang mang tan hết, Hoàng Kim Sư vương biến mất, thì tử sắc thần kiếm trong tay Sở Hành Cuồng cũng bị chấn nát. Mọi người đều khiếp sợ vô cùng. Hải ngoại tán tu Tiêu Thệ Thủy này quá cường đại. Nguyên tưởng rằng hắn cạy vào Linh Tê kiếm ba, bây giờ xem ra đó cũng không phải thần thông duy nhất của hắn. “Hừ” Sở Hành Cuồng hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước bước dài, trong tay “Leng keng” một tiếng, tử sắc quang hoa lưu chuyển, một thanh tử sắc thần kiếm lại được ngưng tụ lại. Bất động như núi, Tiêu Thần lạnh lùng nhìn Sở Hành Cuồng. Song thủ lại một lần nữa kết xuất pháp ấn. Bất Động Minh Vương ấn! Lần này, Tiêu Thần trực tiếp dùng song thủ để hợp ấn. Hình ảnh Chủ tôn Minh Vương hiện ra, thân ảnh chống đỡ nửa bầu trời, xuất cự chưởng ầm ầm đánh xuống, chấn động mười phương. Oanh đánh vỡ tử sắc thần kiếm của Sở Hành Cuồng, chấn gã chặt vật té bay ra ngoài. Một tràng ồ lên. Không nghi ngờ là Tiêu Thần mạnh mẽ, nhưng thân thủ kinh khủng như thế, mọi người đều không thể tin được. Sở Hành Cuồng rơi xuống đất, không chút uể oải, chiến ý lại càng thêm lăng lệ. Mặt mày gã lúc này vô cùng ngưng trọng, thấy Tiêu Thần liên tiếp thi triển thần thông, gã quyết định không hề cố kỵ nữa, định giở ra pháp môn đại thần thông ngạo thị thanh niên. “Cấp báo!” Đúng lúc đó, xa xa truyền tới một tiếng la, một quân binh thân mặc khải

giáp vọt tới bên đấu trường, chân sau quỳ trên mặt đất, hướng về Sở Hành Cuồng bẩm báo: “Có tin khẩn cấp!” Sở Hành Cuồng lui về phía sau, rồi bước ra khỏi đấu trường. Đại chiến bị cắt đứt. Không chờ Sở Hành Cuồng mở thư tín, hai tên tu luyện giả khác đã vây lấy hắn. “Sở huynh, để chúng ta giải quyết tên mao đầu tiểu tử kia đi.” Một người thân hình cao lớn, hơn hẳn người thường tận ba cái đầu, ánh mắt lạnh khốc, vừa nhìn đã biết là loại kiêu ngạo bất tuân. Tên còn lại mặt trắng không râu, vóc người cao gầy, thoạt nhìn có chút gầy yếu, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy âm nhu lạnh lạnh. “Không được, chờ ta xem xong thư tín, sẽ cùng hắn tiếp tục quyết chiến.” Sở Hành Cuồng quả quyết cự tuyệt. “Chúng ta không đánh mà chờ, chờ cái...” (Chửi quá hay T__T) Tất cả mọi người thấy ba gã tranh luận, không khỏi hoài nghi thân phận của hai người kia. Dám ăn nói như vậy với Sở Hành Cuồng, tất nhiên đó không phải người thường. Ngay lúc đó, có một tên càng không để ý đến lời ngăn cản của Sở Hành Cuồng, rất nhanh gã đó tiến vào đấu tràng, đối diện với Tiêu Thần. Bên ngoài tràng đấu, Sở Hành Cuồng tái mặt vì giận dữ, nhưng cuối cùng gã cũng đành bấm bụng mà cưỡng chế lửa giận ở trong lòng xuống. Hai người này làm khách của gã không lâu, thân phận tuyệt không phải tầm thường, chính là con em đi ra ngoài lịch lãm của Hồ gia thần bí. Bạch Lão Hồ ở Trung thổ rất khó dây vào. Nếu không phải cố kỵ thân phận của bọn họ, đồng thời thực lực bọn chúng xác thực phi thường cường đại, Sở Hành Cuồng hiện tại hận không thể sai người chém đầu bọn họ xuống rồi. Bất quá, sau khi xé mở phong thư, tâm tình của hắn lại tốt hẳn lên, cười ha ha nói: “Cái tên hỗn đản này cũng trở về a, lại còn dùng tin khẩn cấp này trêu ta, để đồ nhất định sẽ càng thêm phần nhiệt náo đây. Hắc hắc...” Hồ Tử Thông thân hình cao lớn, kiêu ngạo bất tuân, vừa nhìn đã biết là nhân vật khó dây. Gã khinh khỉnh ngăm Tiêu Thần, nói: “Ba năm trước ngươi từng cùng với Tiêu Thần giao thủ sao?” “Ngươi muốn hỏi để làm gì?” Tiêu Thần thản nhiên nhìn hắn. “Các ngươi cuối cùng đấu ngang tay ư?” Tiêu Thần không trả lời, chỉ hừ lạnh một tiếng. “Nói như vậy giữa ngươi và tên khốn đó cũng có chút giao tình nhỉ?” “Vậy thì sao?” “Ta biết chứ, các ngươi là loại cầu hùm gặp cầu tặc mới kết thành bằng hữu như thế, hôm nay ngươi có chết cũng đừng có

oán ta!” Hồ Tử Thông cao lớn như con tinh tinh, điềm nhiên nói. “Người là ai, hà cớ gì lại ăn nói lỗ mãng như vậy.” Tiêu Thần lạnh lùng nhìn hắn. Gã tinh tinh không hề kiêu ngạo bất tuân cố đề âm thanh xuống, thấp giọng nói: “Ta là Hồ Tử Thông. Ba năm trước cái tên chết tiệt Tiêu Thần giết chết một huynh đệ của ta, còn giết hai tên bán thân của Hồ gia, làm chúng ta mất hết cả danh tiếng. Huynh đệ ta thề phải tiêu diệt hắn! Bây giờ giết người, nếu hắn còn chưa có chết thì nhất định sẽ hiện thân.” “Đây là cái lý gì vậy?” Tiêu Thần ánh mắt dần nổi lên hàn khí, nói: “Nơi này không phải nơi Hồ gia các người có thể một tay che trời. Nếu chết thảm ở đây, cũng không ai nhặt xác giúp các người đâu!” “Ha ha...” Hồ Tử Thông ngửa mặt lên trời cười to, nói: “Ở trước mặt Hồ gia thần kỹ, người có cơ hội chiến thắng sao? Chưa kể, thân thể ta có một nửa huyết mạch của Bạch Hồ lão tổ tông.” Tiêu Thần cười, thản nhiên nói: “Vậy sao, dùng hành động thực tế để chứng minh lời nói của người đi.” Lại gặp người của Hồ gia. Tiêu Thần vốn không muốn lạm sát người vô tội, không muốn động đến con em tâm thường của Hồ gia. Nhưng nhìn tâm tính của đối phương, hắn phút chốc bỗng thay đổi chủ ý. Muốn thả người, không dễ dàng thế. Giết người, không cần thương lượng! Bây giờ cho dù Hồ Tử Thông không muốn đánh, Tiêu Thần cũng tuyệt không bỏ qua cho gã, đã phán tội chết cho tên này. Tiêu Thần liền quyết định xuất toàn lực, không lưu lại một chút nào. Xoẹt Như một tia chớp lóe lên, Tiêu Thần phút chốc liền vọt tới, toàn lực xuất thủ. Truyền thừa của Man tộc Tê Ngưu lão nhân, Linh Tê kiếm ba đã xuất ra! Ngón trỏ và ngón giữa chỉ thiên, một vòng tròn đường kính hơn 20 trượng, rung động dập dờn. Dao động kinh khủng phút chốc cuồn cuộn phóng ra. “Lên!” Hồ Tử Thông tựa hồ biết lợi hại, gào lớn. Toàn thân lóe lên bạch quang, một đầu Bạch Hồ hiện ra, ở sau lưng hắn nhe nanh múa vuốt, phát ra lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Một quyền của gã đánh thẳng về phía trước, không ngờ lại sinh ra một đạo lôi quang. Đây là thần thông của gã – Hủy Diệt lôi điện. Nhưng là... Căn bản vô phương ngăn cản, lôi điện trong phút chốc đã bị kiếm khí đánh vỡ, tán loạn như hư vô ảo ảnh. Kiếm khí dập dờn, giống như tiếng chuông rung nhẹ, âm thanh khi tỏ khi mờ vô cùng huyền ảo. Từng đợt kiếm ba giống như từng hồi chuông báo tử ngân lên. “Đương...” Dư âm

lượn lờ. “A...” Hồ Tử Thông gào lên thảm thiết, hai chân phút chốc bị chấn gãy nát vụn, hóa thành tro bụi. Gã hoảng sợ vội phóng lên cao, định tránh khỏi cái kết cục hình thần câu diệt. Mặc dù đã chạy ra khỏi đường kính gần hai mươi trượng đó, nhưng hai chân đã nát bấy, thử hỏi tốc độ sao có thể nhanh được đây? Tiêu Thần lạc thủ vô tình cười lạnh một tiếng, lưu lại một đạo tàn ảnh vọt tới. Truyền thừa của Sâm Lâm tộc Vương Tiên bà, tối cường Áo Nghĩa đã được xuất ra. Thần vận niêm hoa ấn! Một hư ảnh không lồ xuất hiện, có thần vận vô cùng giống Tiêu Thần, lãnh khốc vô tình đồng thời mang tiểu ý nhàn nhạt, trong tay nó cầm một đóa kỳ hoa không thể nói tên. Xoẹt. Thần hoa rời tay, đón gió cuồng trướng. Cánh hoa trong suốt, mạnh mẽ phủ xuống hết như những lưỡi đao sắc bén. “Phốc” Huyết quang bắn tung tóe, hai tay cùng ngực, bụng Hồ Tử Thông trong phút chốc bị chém nát. Từng ngón tay cũng không còn nguyên vẹn, chỉ lưu lại một mảng huyết vụ ở trên không trung. Chỉ còn một cái đầu tràn ngập thần sắc hoảng sợ trôi nổi trên bầu trời đầy hoa huyết. Cách đó không xa, tên mặt trắng không râu Hồ Tử Phong suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Đường đệ thảm bại như vậy, sớm muộn gì cũng khó thoát khỏi cái chết, làm gã không dám tin vào hai mắt mình, gã rống lên giận dữ vọt tới. Xa xa, Sở Hành Cuồng đem tất cả diễn biến thu vào mắt, dù gã lo lắng cũng không có biện pháp, mà có muốn ngăn cản cũng không kịp. “Đáng chết! Hai tên hỗn đản... Chết thì chết, nhưng là ... trong thành còn một Tráng Lão Hồ, thật là phiền phức cho ta rồi!” Sở Hành Cuồng hối hận không thôi, thật là không nên thu hai tên này làm khách khanh. Mặc dù hai người này phi thường cường đại, nhưng hiện tại xảy ra chuyện, với bối cảnh của bọn họ ... Thật là phiền phức đây. Tàn hoa trôi nổi quanh đầu của Hồ Tử Thông. Thần sắc vô cùng hoảng sợ, mang theo một chút không cam lòng, truyền ra một tia tinh thần ba động: “Ta là một cao thủ Thức Tàng cảnh giới Lục trọng thiên sơ cấp, thế mà bị giết...” “Dù Thất trọng thiên cũng bị ta giết như thường!” Âm thanh băng lãnh của Tiêu Thần đánh tan ý chí cuối cùng của gã. Lúc Hồ Tử Phong vọt tới vùng phụ cận, Tiêu Thần vươn ngón áp út, rồi nhẹ nhàng bắn ra. Đầu lâu đang trôi nổi bên tàn hoa, lúc kiếm ba hạ xuống, “Phanh” một tiếng, nát

bấy! Bên bờ Nguyệt hồ, hoàn toàn sôi sục. Mấy ngàn người hò hét phấn khích. Biểu hiện của Tiêu Thần cũng khiến cho mọi người vô cùng kinh hãi.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 237 Vận Mệnh Song Sinh(1)

Chương 237 Vận Mệnh Song Sinh(1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
Maison Nguồn: 4vn.eu

Ánh chiều tà nhuộm hồng nơi phía trời tây. Cả Nguyệt Hồ mang một sắc thái đỏ rực, lung linh lấp lánh, dập dờn tựa khối thủy tinh vụn vỡ, tỏa ra từng cơn sóng gợn trông thật mỹ lệ. Bên bờ Nguyệt Hồ, một mảnh âm thanh ồn ào nhiệt náo. Tiêu Thần nhắc tay liền tiêu diệt cao thủ Lục trọng thiên Hồ Tử Thông, sát tử cao thủ Hồ gia như giết gà chém chó. Phương thức gọn gàng dứt khoát rất trấn trụ lòng người. “Khó mà tin nổi!” “Thiên nột ời! Đây là thực lực của tên tán tu đánh ngang tay với Nam Hoang đệ nhất cao thủ đó sao? Chỉ e là đánh với Ân Đô tứ kiệt cũng chỉ có thắng chứ không thể bại a!” Mấy ngàn người cùng hứng khởi, chúng nhân đều nhao nhao nghị luận. Vài phương thế lực Vương tộc thế gia tử đệ đều không tự chủ được tiến tới vài bước, chú thị nhìn thân ảnh đồ sộ bất động ở trước kia. Đại Thương quốc Tam công chúa cùng hơn mười người đẹp Ân Đô đều kinh ngạc từ chỗ ngồi đứng thẳng lên, nhìn về phía vị thanh niên cường giả đang đứng đó. Độc Cô Kiếm Ma yên lặng không nói gì, chỉ là toàn thân gã như một thanh kiếm sắc bén, khiến những người xung quanh đó rất nhanh tránh cả sang một bên. Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong tâm tình biến động, dùng sức nắm chặt quyền đầu. Yển Khuynh Thành thì lộ ra một tia nghi hoặc, hồ nghi nhìn thân ảnh trong sân, càng cảm thấy quen thuộc. Đương nhiên

không có khả năng liên tưởng đến Tiêu Thần, bởi vì công pháp của hai người khác nhau một trời một vực. “Tiêu Thệ Thủy...” Hồ Tử Phong gào lớn phóng tới, chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu lâu lơ lửng bị Linh Tê kiếm ba chém nát. Tên tiểu bạch kiếm Hồ Tử Phong này, ngày thường rất âm nhu như đàn bà, giờ phút này lại hung hăng dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi hóa thành một đạo bạch quang công kích về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, từ đôi mắt bắn ra hai đạo quang mang chói lọi. Hai đạo kim sắc quang mang tinh tế như ti châm, phóng thẳng về phía Hồ Tử Phong. “A...” Hồ Tử Phong bưng mắt kêu thảm lên một tiếng, bất quá thân ảnh gã cũng vô cùng linh mẫn, trong chớp mắt đã bay ngược ra ngoài, so với lúc đến lại càng nhanh hơn gấp bội lần. Tiêu Thần đến ngón tay cũng không động, đứng yên tại chỗ hờ hững nhìn Hồ Tử Phong. Hồ Tử Phong bay bổ ngã ra ngoài mấy chục thước, phịch một tiếng rơi bẹp xuống đất, bàn tay bưng mắt, vết máu từ khe bàn tay rỉ rả chảy ra. Gã rên lên một tiếng vô cùng thống khổ. Khi gã bỏ hai tay xuống, mọi người đều như hít vào một luồng lạnh khí. Đôi mắt Hồ Tử Phong máu chảy đầm đìa. Vừa rồi song nhãn của Tiêu Thần phóng ra quang mang như kim châm hóa hình chữ không phải là ảo giác, chính nó đã làm cho Hồ Tử Phong bị thương tổn rất nặng. May mắn, là trượt một chút, nếu không sẽ thương tổn đến đồng tử của gã rồi. Tuy nhiên lòng trắng mắt lại bị đâm trúng, trên mí mắt càng có hai lỗ máu nhỏ. Ven bờ Nguyệt Hồ, mọi người đều kinh hãi không thôi, ngay cả ánh mắt cũng có thể giết địch, thực là làm cho người ta phải sợ hãi. (các nhân vật phụ của truyện YY đâu, học đi thôi ^ ^) Chỉ có tu luyện giả tu vi cao thâm mới hiểu, đó cũng không phải đặc thù thần thông gì của Tiêu Thần. Chẳng qua do vô cùng tự tin, miệt thị kẻ thù mà hấn lớn mật ngưỡng tụ một thân tinh khí của mình phóng ra, trực tiếp sát địch. Hai đạo kim quang đó hoàn toàn do Tiêu Thần dùng một luồng tinh khí hóa hình mà thành, xuất kỳ bất ý đâm bị thương hai mắt đối phương, rồi phút chốc trở về lại cơ thể hấn. “Tiêu Thệ Thủy...” Suýt chút nữa là bị mù cả hai mắt, bị thương tổn như thế, cừu hận đó càng như che mắt của Hồ Tử Phong lại. Gã nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là người bức ta. Hôm nay người không thể không chết.” Nói xong, gã lấy trong lồng ngực ra một cái hồ lô bằng ngọc trong

suốt, dài một tấc, dày cỡ một phân. Vặn nắp bình, gã liền trút hết vào trong hòng. Những người ánh mắt nhạy cảm đều thấy, có một luồng chất lỏng đổ vào miệng hắn. “Là Bạch Hồ chân huyết sao?” “Tên điên này muốn liều mạng rồi!” Không ít người đều biết rất rõ rằng, lão tổ tông của Trung thổ Hồ gia chính là Bạch Hồ Thánh hoàng. Bởi vì kết thành thông gia với nhân tộc, nên hậu đại của lão đều ở hình dạng là con người. Sau nhiều đời truyền thừa, dĩ nhiên Bạch Hồ huyết mạch càng ngày càng loãng mất. Chính vì chuyện này, lão từng lựa chọn mấy tên hậu sinh tiềm lực cực lớn, dùng thánh huyết của mình tẩy tủy, khiến cho huyết mạch của bọn họ càng tiếp cận với Bạch Hồ nhất mạch, năng lực do đó được tăng cường trên diện rộng, thậm chí vượt qua Bạch Hồ thánh thú vương. Mặc dù chỉ có ít người được hưởng thụ cái bạch hồ hoàng ân đó, nhưng Hồ gia sau khi cân nhắc lợi hại đã quyết định sử dụng phương pháp này bảo vệ giống nòi, đem huyết dịch còn thừa của lão tổ tông pha loãng thành nhiều phần, truyền thừa cấp cho thành viên trọng yếu trong gia tộc, để bọn chúng có thể bảo vệ tính mạng chính mình. Bởi do số lượng không đủ, lại còn bị pha loãng, nên không thể thay đổi về chất, làm cho tu vi tiến giai được, nhưng trong một khoản thời gian ngắn cũng có thể khiến cho tu vi tăng lên một bậc. Hồ Tử Phong đúng là dùng máu thánh hoàng. Giờ phút này trông gã dữ tợn vô cùng, phát ra tiếng gầm như hổ rống, lại một lần nữa hướng về Tiêu Thần vọt tới. Tốc độ cực nhanh, như một đạo bạch sắc thiểm điện phá không mà đến. “Thức Tàng Thất trọng thiên!” Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm cùng vài phương thế lực vương tộc đều hít vào một ngụm lạnh khí. Bọn họ cũng là cao thủ, liếc mắt liền nhìn ra thực lực của Hồ Tử Phong. “Hống...” Tiếng hổ gầm truyền đến, trước người Hồ Tử Phong ngưng tụ thành một con bạch hổ, phóng về phía Tiêu Thần. Bạch hổ phình to hơn mười thước, giương nanh múa vuốt, trông hung ác cuồng bạo vô cùng. Tiêu Thần không thềm động thân, hần căn bản không có ý định né tránh. Song thủ rất nhanh kết ấn, Vô Úy Sư Tử ấn đánh ra, cương mãnh vô cùng. Phát ra một tiếng sư gầm kinh thiên động địa. Ngay lúc song thủ hợp ấn, thân ảnh Hoàng kim Sư vương hiển hiện, ba cái đầu đồng lúc ngửa mặt lên trời cao gào rống. Hoàng Kim thần quang chiếu rọi tứ phương, ven bờ Nguyệt Hồ quang mang sáng

lạn, kim sắc quang hoa như thủy triều ba động dập dờn khắp cả mười phương. Hoàng Kim Sư vương bay lên trời, phóng về phía Bạch Hồ. “Hống...” Hồ khiêu cùng sư tử hống đồng thời phát ra, thiên băng địa liệt, năng lượng cuộn cuộn quét qua chiến trường. Quang mang chói lọi làm chúng nhân khó có thể mở mắt, mọi người bị sóng năng lượng đó không ngừng đẩy lui về phía sau. “Răng rắc” Âm thanh hư không phá toái (vỡ vụn) truyền đến, sau đó là một trận kịch chiến như bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển), khiến cả mặt nước của Nguyệt Hồ cũng phải cuộn trào dậy sóng. “Oanh...” Không ai có thể nhìn rõ chiến trường. Quang mang còn mãnh liệt hơn thiểm điện gấp trăm lần, làm ướn đắm đôi mắt chúng nhân, không thể nào mở mắt ra được. Cùng với tiếng hồ khiêu suy yếu, tiếng sư tử hống biến mất, chiến trường lại một lần nữa hiện ra. Chỉ thấy Hồ Tử Phong khoe miệng rỉ máu, nghi hoặc nhìn Tiêu Thần, tựa hồ không thể tin vào kết quả như vậy. Tiêu Thần ấy vậy mà có thể đánh vỡ thế công của một cao thủ Thức Tàng cảnh giới Thất trọng thiên. Tiêu Thần buông thông tay, đứng ở giữa trường đấu. Trái tim Hồ Tử Phong như bị băng lãnh, cảnh giới thức Tàng Thất trọng thiên Sơ cấp mà vẫn bị đối phương đả bại, làm gã có phần nản lòng thối chí. Nhưng cung đã giương không thể không bắn. Hôm nay đã khai chiến, căn bản không có đường lui, gã tiếp tục căn răng như con thiêu thân vọt về phía trước. Tu La Dao xuất ra, một thanh trường đao trôi nổi trước người Hồ Tử Phong, nhắm về phía trước chém tới. Đây là thần thông do gã tu luyện ra, ngưng tụ một thân tinh khí của mình, hình thành Tu La Dao khí thể vô kiên bất tồi (không gì không phá), không phải thân ngoại hóa thân, nhưng còn hơn cả thân ngoại hóa thân nhiều. Đao đạo bạch quang Tu La Dao, nặng nề chém ra, giống như ngàn con sóng dữ cuộn cuộn dâng trào. Tiêu Thần chẳng những không lùi mà còn nhảy vọt tới. Vô Úy Sư Tử Ấn không ngừng đánh ra, thủ ấn cương mãnh không ngừng va chạm với Tu La Dao, làm phát ra những âm thanh leng keng liên tục. Hồ Tử Phong không ngừng ho ra máu, liên tiếp thối lui lại, cuối cùng trực tiếp bị Vô Úy Sư Tử Ấn của Tiêu Thần đánh văng ra ngoài. Giờ phút này gã rõ ràng nghe được tiếng xương ngực của mình vỡ vụn, tâm mạch trong phút chốc bị đứt đoạn. Thấy sinh mệnh đang dần mất đi, Hồ Tử Phong nở một nụ cười tàn

nhấn, từ trên bầu trời lộn một vòng ập xuống, như một cơn lốc long quyền phong nhằm thẳng về phía Tiêu Thần. Y phục toàn thân trong phút chốc tan biến, thân thể của gã gần như trong suốt, có thể nhìn xuyên qua kinh mạch cùng xương cốt giống như một huyết ảnh nhục nhân. Gã định tự bạo để kéo Tiêu Thần cùng bồi táng với mình. Hẳn sao lại để gã đó được như ý nguyện cơ chứ? Tiêu Thần lạnh lùng liếc mắt, thông dong thi triển pháp ấn. Viên Mãn Bảo Bình ẩn trong phút chốc hình thành, một cái cự đại bảo bình như thủy tinh hiện ra ở trên đỉnh đầu hắn, trong suốt như ngọc, thần quang chói sáng rực rỡ. “Oanh” Thủy tinh bảo bình phát ra từng đạo quang mang sáng lạn, nháy mắt va chạm vào thân thể Hồ Tử Phong. “Phốc” Huyết quang bắn tung tóe, như bị cự sơn nghiền nát. Nửa đoạn hạ thân của Hồ Tử Phong ở dưới đất liền hóa thành một đồng huyết nhục. Tự bạo không thành, nửa đoạn thân thể còn lại đã bị đánh bay ra ngoài. Toàn trường lặng ngắt như tờ, mọi người đều sâu sắc cảm nhận được sự cường đại đáng sợ của vị hải ngoại tán tu này. Thủ đoạn vô cùng sắc bén, không chút nương tay. Người như vậy nếu trở thành địch nhân của hắn, nhất định sẽ là một cơn ác mộng thật sự. Ánh tịch dương ngả dần về phía trời Tây, ven bờ Nguyệt Hồ bắt đầu trở nên nhập nhoạng mờ mờ tối, chỉ có mùi máu tanh tươi lan tỏa. Thật lâu sau mọi người mới khôi phục lại tinh thần. “Đáng sợ thật!” “Ta tuyệt không nguyện ý cùng người như vậy kết làm địch nhân” Sở Hành Cuồng sắc mặt tím tái. Hồ thị huynh đệ đều chết hết, điều này làm hắn vô cùng đau đầu, làm sao ăn nói với cái lão Hồ gia trong thành đây? “Người...” Mất nửa đoạn thân dưới, Hồ Tử Phong vẫn còn lại ý thức, gã chỉ thẳng vào mặt Tiêu Thần lộ ra thần sắc oán độc lẫn sợ hãi, muốn nói gì đó lại không thốt nên lời. Bất Động Minh Vương ẩn! Tiêu Thần tay kết thủ ấn, đánh về phía trước. Hình ảnh chủ tôn Minh Vương xuống hiện sau lưng hắn, một bàn tay thật lớn đập xuống. “Oanh” Cự chưởng của Bất Động Minh Vương như một toà nhà to lớn, lúc hạ xuống liền nghiền nát Hồ Tử Phong, hoàn toàn biến huyết nhục của gã thành một cái bánh nhân thịt. Sát tử cao thủ Thất trọng thiên như mổ gà giết chó, đó tựa hồ không phải là chuyện gì lớn lao. “Muốn ta tha cho ngươi... dễ vậy sao.” Tiêu Thần nhẹ phun ra một câu. Cũng không phải nói khoác, mà đó là suy nghĩ rất thực tế. Hắn vốn không

muốn giết con em tầm thường của Hồ gia. Nhưng đối phương thuần túy là đâm đầu tìm chết, hăn không thể không giết. Toàn trường lặng ngắt như tờ, chúng nhân rung động mãi không thôi. Nhất là con em của Đại Thương quốc Ân Đô thế gia, họ vốn tưởng rằng thiên hạ đệ nhất cao thủ đều ở chủ quốc, mà Đại Thương quốc Ân Đô thanh niên cao thủ có thể ngạo thị khắp thiên hạ. Nhưng giờ đây lại bị một tên hải ngoại tán tu ngang trời xuất hiện, đánh tan lòng tin của không ít người.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 237 Vận Mệnh Song Sinh(2)

Chương 237 Vận Mệnh Song Sinh(2) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:

Maison Nguồn: 4vn.eu

“Người đó bản cung nhất định sẽ chiêu lãm!” Đại Thương quốc Tam công chúa đôi mắt mơ huyền lóe lên tia sáng kì dị, giọng nói phát ra sự kiên định tựa như muốn nhắc nhở những mỹ nhân Ân Đô xung quanh chớ có toan tính gì khác. Bất quá, những mỹ nữ ranh mãnh của đế đô này, mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng đều có tính toán. Cao thủ như thế phải hết sức lôi kéo về gia tộc mình mới được. Sở Hành Cuồng bước dài về phía trước, nhưng ba tên tử sĩ vừa thấy hăn di động, lại giành xông lên trước. Bọn họ trung thành tận tâm can, thấy Tiêu Thần mạnh mẽ như thế, sợ Sở Hành Cuồng không địch lại mà chết, muốn xuất thủ trước để tiêu hao nguyên khí của Tiêu Thần. Thấy ba tên cao thủ xông vào đấu trường, không ít người phát tiếng kinh hô, rõ ràng là không công bình. Ngay cả Đại Thương quốc Tam công chúa xinh đẹp tuyệt trần cũng nhú má, vừa định hạ lệnh. Ngay lúc đó, Tiêu Thần nói. “Ba người chẳng đủ gãi...” Trong

giọng nói có chút tiếc hận. Nếu đối phương đã định xuất thủ, hẳn tuyệt không chút lưu tình. Nghe hẳn nói thế, tất cả chúng nhân đang quan chiến đều là ngạc nhiên. Đại Thương quốc Tam công chúa lời vừa ra đến miệng cũng phải nuốt ngược trở vào. Một số thế lực Ân Đô Vương tộc thế gia tử đệ càng thêm giật mình. Bằng tu vi cường đại của bọn họ, như thế nào lại nhìn không ra thực lực của ba kẻ vừa nhảy vào đấu trường này. Chính là cao thủ Thức Tàng đệ Tứ - đệ Ngũ trọng thiên đó. Không phải một, mà là ba tên! Nếu bọn chúng có thần thông đặc thù, vậy một thanh niên cao thủ cũng không thể tiếp nổi a. “Sát!” “Sát!” “Sát!” Ba đạo nhân ảnh nhanh như thiểm điện, trong phút chốc đã phóng vọt tới, từng đạo quang mang sáng lạn như lưu tinh trùng kích, rất nhanh bao phủ thân hình của Tiêu Thần lại. Tiếng chuông du dương vang lên. Tiêu Thần thủ chỉ đồng thời xuất ra ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út, Linh Tê kiếm ba đập dờn xuất hiện, như tiếng chuông tử thần réo gọi. Kiếm ba tuy rung động nhẹ nhàng, nhưng trong mắt mọi người lại giống như Tử thần liềm đao dự báo thời khắc tử vong đã điểm vậy! Một vòng tròn đường kính gần 25 trượng (hệ đo lường cổ Trung hoa – 10 trượng = 33,33m), lấy Tiêu Thần làm trung tâm phút chốc đã hình thành. kiếm ba bên trong đó đập dờn, trông rất nhẹ nhàng, nhưng nó hủy diệt tất cả những thứ hữu hình. Phan Tê tử sĩ vừa xông vào trước liền bị băng toái, ngay cả huyết vụ cũng không bắn ra, trực tiếp hóa thành phấn mịn, trở về với cát bụi. Tê tử sĩ thứ hai định bay ngược ra, nhưng đã quá muộn rồi. Tê này hoảng sợ vì tận mắt thấy từng bộ phận trên thân thể mình đang tan rã ra. Đầu tiên là chân, sau đó là ngực, bụng, cuối cùng là cái đầu. Như hai đạo quang mang, trong giây lát hai tên nọ đã biến mất hoàn toàn trên cõi đời này. Người cuối cùng tương đối may mắn, vì gã còn chưa tiến vào phạm vi kiếm ba thì đã bị chấn bay ra. Nhưng mà, Tiêu Thần cũng không cấp cho hắn một lần cơ hội. Nếu đối phương đã định dờn hẳn vào chỗ chết, vậy tên đó nhất định sẽ phải chết. Trên chiến trường không có nhân từ, muốn sống phải thật quyết đoán! Xoẹt Hẳn hóa thành một đạo quang ảnh vọt tới. Thực tế kẻ đó vẫn muốn giết Tiêu Thần, sau khi tránh được một kiếp còn định quay lại giết. Nhưng thật không ngờ Tiêu Thần nhanh như vậy đã vọt tới trước mặt hắn. “Giết người, không thương

lượng!” Lời vừa dứt, Linh Tê kiếm ba một lần nữa dập dờn mở ra. Khoảng cách gần như thế, tên tử sĩ thứ ba trong nháy mắt bị hóa thành tro bụi, tiêu tán vào trong không trung, không lưu lại một mảnh thịt nào. Ba tên Thức tàng đệ Tứ, đệ Ngũ trọng thiên cao thủ, chỉ trong giây lát toàn bộ như trở về với cát bụi, biến mất khỏi Nguyệt Hồ. Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm cùng mấy phương vương tộc thế gia tử đệ một lần nữa sắc mặt lại thay đổi. Địch thủ như vậy làm bọn họ cũng phải vô cùng kiêng kỵ. Sở Hành Cuồng bước vào giữa tràng đấu. Đối với việc hai tên tử đệ Hồ gia, gã mặc dù đau đầu nhưng không đau lòng. Nhưng với ba tên tử sĩ thì lại khác, gã rất đau lòng, bởi đây hẳn là thủ hạ trung thành tận tâm mà lại. “Còn muốn chiến tiếp sao?” Tiêu Thần thanh âm lạnh lạnh. Sự thực tới lúc này, Sở Hành Cuồng xác thực hiện ra vẻ mặt ngưng trọng. Hẳn mơ hồ cảm giác được tựa hồ không thể giết được Tiêu Thần. Nhưng cười hồ thì dễ xuống mới khó, những lời hùng hồn gã từng nói giờ mơ hồ vẫn còn vang vọng quanh bờ Nguyệt Hồ. Nói trong tám mươi chiêu chém ngã Độc Cô Kiếm Ma, chín mươi chiêu chém rụng vị Nam Hoang đệ nhất cao thủ Tiêu Thần, lại nói trước mặt mọi người chém chết Tiêu Thệ Thủy, khiến những kẻ man di ngoài Trung Thổ khác vừa nghe đã sợ mất mật... Nếu lúc này mà rút lui, Sở Hành Cuồng còn mặt mũi gì mà ở Ân Đô lẫn lộn kia chứ. “Chiến!” Sở Hành Cuồng chỉ đáp lại một câu, một thân tử bào mệnh môn nguyên khí, toàn thân bộc lộ phong mang. Mặt trăng treo cao, ánh trăng chiếu sáng, mây mù mờ ảo trên bờ Nguyệt Hồ, tất cả phảng phất giống như tiên cảnh. Đây là nơi thường nguyệt tốt nhất của Ân Đô. Tiêu Thần cũng không thềm nhiều lời, nhanh chóng bước dài về phía trước. Giống như phía trước không phải đối thủ mà chỉ là một thường nhân vậy. Sở Hành Cuồng hai tròng mắt tóe ra tử quang, cả người gã phút chốc phân ra làm hai. Một người lộ ra vẻ đau khổ khốn cùng, vẻ mặt từ bi hi xả. Người còn lại sát khí đằng đằng, khí chất bi thảm mà hung tợn. “Thần thông – Vận Mệnh Song Sinh” “Đó là thần thông được xưng là nhất tuyệt sao!” Mọi người nhỏ giọng nghị luận vài tiếng, rồi tất cả ngậm miệng, khẩn trương nhìn chòng chọc vào chiến trường. Một thân hóa thành hai, Vận Mệnh Song Sinh, đại biểu cho hai mặt thiện - ác. Đây là thần thông hiếm có, trong lịch sử chỉ có hai ba người tu luyện đại thành mà thôi,

Uy lực khó có thể tưởng tượng nổi! Sở Hành Cuồng bằng vào thần thông này, trong đám thanh niên Đại Thương quốc đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Dù là Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm đám đường ca này, lớn hơn gã 7, 8 tuổi nhưng khi gặp phải thần thông này đều như ăn không tiêu vậy. Đối mặt với hai phân thân của Sở Hành Cuồng, Tiêu Thần không chút nao núng. Linh Tê kiểm ba phút chốc xuất thủ, một vòng tròn đường kính 35 trượng lập tức hình thành, kiểm ba đáng sợ nhanh chóng dập dờn mở ra. Người xem đều biến sắc, Linh Tê kiểm ba mỗi lần xuất thủ đều đánh nát đối thủ, làm mấy ngàn người bên bờ Nguyệt Hồ có ấn tượng vô cùng sâu sắc. ‘Đinh’ vang lên một tiếng, rồi phút chốc trở nên cuồn cuộn, kiểm ba lan tỏa lên những vật chất hữu hình trong phạm vi 35 trượng ấy. Vận Mệnh Song Sinh cũng không ngoại lệ liền bị chấn nát như tương, vô thanh vô tức biến mất, như cát bụi trở về với cát bụi. “Vậy mà thua sao?” Mọi người không dám tưởng tượng, chẳng lẽ danh chấn đế đô, đệ nhất tứ kiệt Sở Hành Cuồng chỉ một chiêu đã bại, tan xương nát thịt mà chết ư? Bất quá, Tiêu Thần tựa hồ không có chút thần sắc thắng lợi nào, quang ảnh của hắn lập tức bay ngược trở lại. Vô thanh vô tức, Ác nhân Tử một trong Vận Mệnh Song Sinh liền xuất hiện ngay tại chỗ Tiêu Thần vừa rời khỏi. Nếu Tiêu Thần chậm một chút, chỉ sợ đã hình thần câu diệt rồi. Tiêu Thần vừa ổn định thân hình, đã ngay lập tức chuyển sang hướng khác bay đi. Vô thanh vô tức, Thiện nhân Tử cũng vừa vận hiện ra tại chỗ đó, đánh nát cả một phiến không gian. Tất cả mọi người đều hít vào một ngụm lương khí. Thật là đáng sợ, vừa rồi còn thấy Vận Mệnh Song Sinh bị Linh Tê kiểm ba đánh nát, vì sao lúc này nó lại xuất hiện? Đây mới chân chính là thực lực của Ân Đô tứ kiệt. Quả nhiên kinh khủng, cái danh hào uy chấn đế đô, quả nhiên chẳng phải hư danh ảo. Tiêu Thần tại chiến trường nhìn về phía Vận Mệnh Song Sinh, thân tùy tâm động, ấn do tâm sinh, Viên Mãn Bảo Bình ấn liền tái hiện. Một cái cự đại bảo bình bằng thủy tinh hiện ra trên đỉnh đầu hắn, bảo bình trong suốt như ngọc, quang mang sáng lạn, dập dờn tỏa ra một cỗ năng lượng vô cùng thần thánh. Viên Mãn Bảo Bình ấn oanh xuất! Cự đại Bảo bình thủy tinh, phóng ra đạo đạo thần quang sáng lạn rực rỡ, đánh về phía Vận Mệnh Song Sinh. Oanh. Âm thanh chấn động cửu thiên, lực lượng nghiêng trời

lệch đất, mặc dù không thực sự chạm vào mặt đất nhưng vẫn làm cỏ cây bắn tung tóe. Một cái khe rộng chừng hai thước ở trên mặt đất đang mở rộng dần về phía xa xa. Ven bờ Nguyệt Hồ đại loạn, rất nhiều người nhanh chóng lui lại, không ít người bị rơi vào cái khe đó, không ngừng kêu cứu, đồng bạn phải vội vàng chạy lại giúp. Mà trong Nguyệt Hồ lại càng rung chuyển mãnh liệt, ngay cả bóng trăng trong nước cũng tan vỡ thành trăm ngàn vạn mảnh trong suốt như mỹ ngọc. Viên Mãn Bảo Bình ẩn uy lực vô bì, nó do Vương Tiên bà kết hợp Sâm Lâm tộc và Phật pháp tối cao ảo nghĩa mà sáng tạo ra, trong nháy mắt đã đem Vận Mệnh Song Sinh đánh nát, không lưu lại chút nào. Chỉ là Tiêu Thần trong lòng cảnh giác, như hư ảnh lướt đi (Phù Quang Lược Ảnh) lập tức phóng lên cao rồi đáp xuống một vùng đất nứt nẻ khác. Quả đúng như sở liệu của hã, Vận Mệnh Song Sinh lại hiện ra, một lần nữa lại trọng sinh. Mọi người đều kinh hô, quả thật là đáng sợ, cường đại Vận Mệnh Song Sinh giết lại không chết được a! (hóa ra 2 con gián đó mà) Không ai hiểu rõ sự đáng sợ của Ân Đô tứ kiệt như Ân Đô thế gia tử đệ. Đối với thần thông Vận Mệnh Song Sinh này bọn họ đã sớm nghe tận tai nhìn tận mắt, nó chính là giết cũng không chết được, quả thực như có thuật pháp trường sinh bất tử. Chết rồi lại dục hỏa trùng sinh, không chịu một chút ảnh hưởng nào khác. Thậm chí lớp cao thủ trung niên hơn họ nửa thế hệ cũng có người ăn không tiêu cái món này. “Đôi song sinh không thể giết chết.” “Có thể không ngừng chết đi sống lại.” Bạc Sĩ cùng Trần Hàng Cầm và mấy phương vương tộc đều nhỏ giọng nghị luận với nhau. Những người khác cũng như ngừng thở, dán chú ý vào chiến trường nọ. Cuộc chiến đáng sợ như vậy làm lòng người kích động mãi không thôi. Ác nhân Tử mặt mày dữ tợn, sát khí lượn lờ khắp châu thân, trông như tử thần đoạt mệnh, đánh về phía Tiêu Thần. Thiện nhân Tử, vẻ mặt rất từ bi, nhưng hoa rơi hữu ý lạc thủ vô tình, tử quang lóe ra, quét ngang tới Tiêu Thần. Vô Úy Sư Tử ẩn kết thành, đánh về phía Vận Mệnh Song Sinh, Tiêu Thần cùng bọn chúng tiếp tục đại chiến một hồi. Đây không thể nghi ngờ chính thị một hồi long tranh hổ đấu. Tiêu Thần cùng Sở Hành Cuồng tốc độ đều nhanh đến cực điểm, không ngừng trực tiếp va chạm, chớp mắt đã đánh qua trăm chiêu. Trên bầu trời từng vệt sáng đầy màu sắc không ngừng hiện

ra. Từng chùm năng lượng tụ vào rồi lại tán ra, liên tục kịch chiến, vô cùng khốc liệt. Tiêu Thần rốt cục cũng xác nhận, Vận Mệnh Song Sinh tựa hồ không thể giết chết hắn. Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên một cảm giác bất an, đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được sinh mệnh của mình bị uy hiếp. Như vậy đối phương hắn đã ở vào thế bất bại, trừ khi hắn không phạm một sai lầm nào, nếu không chỉ cần bị đối phương đánh trúng một đòn thôi, chắc chắn sẽ bại tử mà vong mạng. Mà hắn thì lại không có cái khả năng tái sinh như đối phương. “Ta nghĩ người hắn vẫn còn thần thông mạnh hơn. Chẳng lẽ không còn sao, vậy người căn bản không phải là đối thủ của ta.” Sở Hành Cuồng phân thân ra làm hai, đồng thời nói. Tiêu Thần trái lại vẫn bất động. Hắn xác thực còn thần thông chưa thi triển, nhưng phỏng đoán cũng không thể giết chết Vận Mệnh Song Sinh. Nên cũng không cần bại lộ ra quá sớm. Thần Vận Niêm Hoa ẩn! Tiêu Thần nhanh chóng kết thành thần ẩn, phía sau một thân ảnh giống hệt hắn, cao chừng mười thước hiện ra. Trong tay cầm một đóa kỳ hoa nở rộ, nhất thời làm trắng sao trên cao cũng phải buồn bã mà thất sắc. Thần hoa nở rộ, một đóa hoa thượng thiên hạ địa – duy ngã độc tôn. Từng cánh hoa mãnh liệt bay xuống, trong phút chốc nó tăng tốc liền chém về phía Vận Mệnh Song Sinh. Mỗi một cánh hoa trong suốt đều ẩn chứa một lực lượng khó tin, đem đầu của Thiện nhân Tử cùng Ác nhân Tử đánh bể, rồi chém nát thân thể chúng. “Giết ta cũng không chết đâu!” Không nằm ngoài dự liệu, thiện – ác song tử lại xuất hiện, tựa hồ đối với việc liên tục bị đánh nát châu thân rất bất mãn. Sở Hành Cuồng cười lạnh nói: “Người đánh đủ chưa, tới lượt ta!” Quanh thân Ác nhân Tử sát khí càng thêm mãnh liệt, tử quang dần dần biến mất, trái lại hắc vụ bốc lên cuộn cuộn. U minh tử khí vây quanh thân thể đã thành hình, một Tử thần liêm đao xuất hiện trong tay nó. Khí tức âm trầm kinh khủng làm mọi người vô cùng sợ hãi.

Trong khi tử sắc quang hoa của Thiện nhân Tử cũng dần dà tan mất, từng đạo quang hoa thần thánh chiếu sáng rực rỡ, lộ rõ dáng vẻ thần thánh vô

cùng nhân từ. Một Thiên Phật Bảo Luân (vòng ngọc) hiện ra trên đỉnh đầu nó, năng lượng mênh mông vô tận, khiến cho người ta không rét mà lại run. “Xuất hiện rồi, rốt cục xuất hiện rồi.” Bạc Sĩ nhẹ nhàng nói. “Thiên Phật Bảo Luân của Thiện nhân Tử, Minh Vương Chí Bảo Tử thần liêm đao của Ác nhân Tử, một chính một tà, uy lực vô phương phỏng đoán!” Trần Hàng Cầm cũng thì thào lầm bầm nói. Mấy phương vương tộc thế gia tử đệ đều trợn to cặp mắt, nhìn không chớp mắt về phía đó. Thiên Phật Bảo Luân cùng Minh Vương Chí Bảo Tử thần liêm đao, chính là thần thông Vận Mệnh Song Sinh của Sở Hành Cuồng đủ để gã có thể ngạo thị trong lớp thanh niên của Đại Thương quốc! Rất khó tìm được loại thần thông nào khả dĩ có thể so sánh cùng nó a. “Minh Vương Chí Bảo!” Sở Hành Cuồng hét lớn, Tử thần liêm đao trong tay Ác nhân Tử hướng về phía Tiêu Thần bổ tới. Hắc ám lực lượng cuồng mãnh vô bì không gì có thể cản được. Tiêu Thần bị tử thần chí bảo đánh bay ra ngoài mấy chục thước, khé miệng rỉ máu.

“Thiên Phật Bảo Luân!” Sở Hành Cuồng lại một lần nữa hét lớn. Bảo Luân trên đỉnh đầu Thiện nhân Tử nở rộ ra hàng tỉ đạo ánh sáng thần thánh, tất cả cùng hướng về phía Tiêu Thần giết tới. Lực lượng thần thánh càng thêm cuồng mãnh.

Bất đắc dĩ, Tiêu Thần đành triển khai Bát Tướng Thần Thông, nhanh chóng tránh né. Ở bên ngoài, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Minh Vương Chí Bảo Tử thần liêm đao cùng Thiên Phật Bảo Luân thật là đáng sợ, quả thực không thể ngăn cản. Với thần thông hiếm có này, ai có thể đánh bại Sở Hành Cuồng đây.

Mọi người đến lúc này dường như không còn xem trọng Tiêu Thần nữa, nhất là khi tận mục sở thị thần thông kinh khủng của thế gia tử đệ Sở Hành Cuồng ấy. “Tiêu Thần, nhận thua đi nhóc. Người căn bản vô phương chiến thắng ta!” Vận Mệnh Song Sinh cất giọng vô cùng lãnh khốc, nói: “Đi theo ta, ta sẽ tha thứ cho tất cả tội lỗi của ngươi.” Giờ phút này đây, Thiện nhân Tử Sở Hành Cuồng vô cùng trang nghiêm như thánh thần, tựa thiên Phật tái sinh, ngàn vạn đạo quang mang rực rỡ muôn màu. Mà Ác nhân Tử như Minh Vương xuất thế, mây đen quay cuồng, cuồn cuộn thả ra khí tức hung ác. Bây giờ nhìn tới nhìn lui Sở Hành Cuồng cũng không giống phàm nhân một tẹo nào, mà hết như một thân lương thể Phật tôn giả cùng A Tu La giả. Nhưng đáp lại, Tiêu Thần cũng thềm trả lời, mà lựa chọn tiếp tục chiến đấu. Đại Thương quốc Tam công chúa đã sớm đứng lên. Nàng biết rõ sự cường đại và đáng sợ của Ân Đô tứ kiệt. Nếu như nhân tài nàng coi trọng bị giết chết, vậy thật là đại tổn thất. Nàng rất muốn dừng trận đấu này lại, nhưng không cách nào mở miệng ra được. Vũ Văn Phong, Tề Lạp Áo, Yến Khuynh Thành, A Băng, A Thủy, Hỏa Niếu những cao thủ không thuộc Trung Thổ đều vô cùng khẩn trương. Bọn họ đều hy vọng Tiêu Thần có thể chiến thắng Trung thổ cao thủ. Độc Cô Kiếm Ma lưng đeo Thiết Kiếm, trên mặt hiện vẻ ngưng trọng khó thấy, lẳng lặng xem cuộc chiến. Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm, vài phương vương tộc lại càng nhỏ giọng nghị luận. Đã nhiều năm trôi qua tựa hồ chưa từng có kẻ nào giết chết được Vận Mệnh Song Sinh, càng không nói đến chuyện phá hủy được Thiên Phật Bảo Luân cùng Minh Vương Chí Bảo. Mấy năm gần đây, ngoại trừ Ân đô tam kiệt khác có thần thông kinh khủng hơn gã nên còn có thể trấn trụ Sở Hành Cuồng, còn lại tựa hồ không có bất kì một tên thanh niên nào đánh bại được gã. “Muốn giết chết Vận Mệnh Song Sinh là chuyện hái sao trên trời, trừ phi người đánh Ác nhân Tử lên chốn Thiên giới, giam Thiện nhân Tử vào cỏi U minh Giới, nếu không người cũng chẳng thể phá nổi Vận Mệnh Song Sinh của ta? Ai có thể chống đỡ Thiên Phật Bảo Luân, kẻ nào có thể đối kháng Minh Vương Chí Bảo!” Sở Hành Cuồng, phong thái điên cuồng, xông thẳng về phía Tiêu Thần. Đây là chuyện mà mọi gã Ân Đô thế gia tử đệ đều biết. Nhưng thử hỏi có kẻ nào sở hữu đại thần thông như vậy, có thể đánh Ác

nhân Tử nhập vào cõi thiên giới, giam hãm Thiện nhân Tử ở chốn U Minh đây? Nếu làm được, chỉ sợ liền trực tiếp diệt sát song sinh, cần gì phải phong ấn cho một xác. Chỉ là, sau khi nghe được những lời này, Tiêu Thần đang bị động phòng thủ trong phút chốc hai mắt sáng rực như hai ngọn đèn pha, lãnh khốc vô tình nói: “Hảo, ta sẽ đem Vận Mệnh Song Sinh của người phân ra giam tại địa ngục u minh và thiên giới!” (Oánh nhau tung tóe, hay vãi ^ ^)

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 238: Thiên đường và địa ngục.(1)

Chương 238: Thiên đường và địa ngục.(1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
Maison Nguồn: 4vn.eu

Sở Hành Cuồng vốn không tin lời Tiêu Thần nói: ai có thể đủ khả năng đưa hai phân thân thiện ác của hắn vào thiên đường và địa ngục? Lứa tuổi thanh niên hiện nay không có nhân vật kinh khủng đến như vậy Vận Mệnh Song Sinh Tử, một thiện một ác, hai phân thân, không thể giết chết, không thể diệt vong. Ác Tử, xung quanh là hắc vân cùng với sương đen ngập trời, khí tức địa ngục khiến đất trời hôn ám. Báu vật Diêm vương là Tử Thần Liêm Dao giữa mây mù bức ra một cỗ lực lượng hủy diệt, khiến cho những ai quan chiến rợn người. Thiện Tử, thánh quang rọi khắp nơi, ánh sáng thần thánh bao phủ cả đất trời giống như trong thế giới cực lạc, chỉ có diêm lạnh. Thiên Phật Bảo Luân (vòng ngọc) lơ lửng phía trên đỉnh đầu, thánh quang rọi xuống tứ phương. “Thanh niên có thể giết chết được Vận Mệnh Song Sinh Tử còn chưa xuất thế!” Sở Hành Cuồng, thiện ác lưỡng thân như thần phật và Tu la giáng lâm, nhìn khí thể và khí chất tựa như đã vượt qua phạm

trù của nhân loại. Tiêu Thần không nói thêm gì, hư ảnh hiện lên, như có những hình ảnh lượn lờ xung quanh hắn, như có tám cánh cửa của những thế giới khác nhau đang hờ hững mở ra mời vào. Xuyên việt giữa những chốn không gian hư ảo đó, mỗi một bước cũng bằng tốc độ phi hành nhanh nhất. Trong nháy mắt công phu, hắn liên tục thay đổi mười mấy phương vị, như xuyên qua không gian, tốc độ nhanh tới không tưởng, khiến chúng nhân hoa cả mắt. Sở Hành Cuồng cũng phải nhíu mày. Bất quá, Tiêu Thần tạm thời vẫn chưa triển khai thế công, mà không ngừng thay đổi vị trí để thuận di xung quanh Song Sinh Tử. Sở Hành cười điên cuồng, lạnh giọng nói: “Cho dù tốc độ người nhanh tới thế nào cũng khó làm gì được bất tử thân của ta” Hắn quát lớn: “Thiên Phật bảo luân!” Thân là một trong tứ kiệt Ân Đô, Vận Mệnh Song Sinh Tử thần thông xuất hiện, năng lực của hắn tăng lên một tầng lớn. Mặc dù mới là Thức Tàng Lục trọng thiên đỉnh cao, nhưng cũng đủ để giết được cao thủ Thức Tàng Thất trọng thiên. Thậm chí cả một số cường giả Bát trọng thiên. Thiên Phật Bảo Luân chiếu khắp bốn phương như một pho tượng của Phật Đà ngồi giữa không trung. Phật quang chiếu khắp trời đất, trong phút chốc bao phủ cả không gian, tiếng không gian nứt vỡ vang lên có thể tưởng tượng ra lực lượng khủng khiếp tới mức nào.

Nhưng mà giờ phút này Tiêu Thần đã đạt tới tốc độ cực đại, trong phúc chốc lướt đi trăm trượng, tránh về một hướng khác. Bảo Luân theo sát như hình với bóng, phá tan hư không, lưu lại một đoạn quang mang giữa bầu trời mà lập tức đuổi theo. Quang mang rực rỡ lại một lần chiếu xuống, vẻ mỹ lệ vô song, nhưng lại là đáng sợ như đóa hoa tử vong, chỉ cần chạm phải là lập tức bỏ mạng. Tiêu Thần vốn nghĩ không vội ra tay, còn muốn tiếp tục thăm dò. Bất quá đối mặt với sức ép từ Thiên Phật Bảo Luân, hắn bắt buộc phải phản kích. Hữu thủ thu lại thành quyền, hung hăng đánh về phía bầu trời, Linh Tê kiếm khí không còn như miền đất tử vong nữa mà là như một song Hoàng Hà chín khúc, kiếm khí uốn lượn như ngân long từ giữa

trời cao bổ xuống Thiên Phật Bảo Luân. “Keng” Thanh âm đình tai nhức óc truyền ra, kiếm khí tan đi, Thiên Phật Bảo Luân cũng bị chấn động mà giữa không trung xoay tròn ép xuống Tiêu Thần. Thiên Phật Bảo Luân không giống Vận Mệnh Song Sinh Tử, nó giống như không thể nào bị phát hủy. Phật quang chiếu mọi nơi. Vô số vì sao rơi xuống làm cho không trung tràn ngập ánh sao băng. Tiêu Thần vẫn dùng tốc độ cực nhanh tránh né. Sở Hành Cuồng giống như đã trở nên điên cuồng, Ác Tử cũng bắt đầu phát động công kích. Minh Vương Chí Bảo phá nát không trung, Tử Thần Liêm Dao hóa lớn, toàn thân đều là màu đen. Chỉ có lưỡi đao màu trắng sắc bén vô cùng nên ở giữa đám sương mù càng trở nên chói mắt. Ma vụ ngập trời, trong phút chốc bao phủ Tiêu Thần. “Keng, keng, keng” Tiêu Thần khum tay kết Vô Úy Sư Tử ấn, không ngừng oanh kích, nhưng lại bị chấn ngược trở lại. Minh Vương Chí Bảo không cách nào ngăn cản. Mà Thiên Phật Bảo Luân cũng đã tới gần. Hai hướng giáp công, Tiêu Thần không thể tránh thoát. Không thể không thừa nhận, Vận Mệnh Song Sinh Tử chiến lực vô biên, Sở Hành Cuồng có được thần thông cỡ này đủ để kiêu ngạo với cả lớp thanh niên. Tám thể giới hư ảnh hiện lên, Tiêu Thần từ bờ vực của tử vong phá vỡ một khe hở vọt ra. “Hết sức rồi sao?” Âm thanh lạnh băng của Sở Hành Cuồng phát ra. Bây giờ, Tiêu Thần sau mấy lần tiếp xúc, trong lòng cũng có một số nhận biết được về Song Sinh Tử, lúc này hắn đã chuẩn bị ra tay quát to:”Phong ấn ngay trước mặt người” Hai tay kết ấn, Vô Úy Sư Tử ấn hiện ra, Hoàng Kim Sư Tử vương xuất hiện tại thiên không. Ba cái đầu cùng ngửa mặt lên trời cuồng hồng, thanh âm kinh thiên động địa, hoàng kim thần quang phá nát sương mù mà chiếu sáng cả bầu trời. Hoàng Kim sư tử như một thực thể hóa, đột nhiên đánh tới phía trước. Ngay sau đó, hai tay Tiêu Thần lại một lần nữa kết ấn. Bất Động Minh Vương ấn hiện ra, Minh Vương chủ tôn to lớn đứng ngay sau lưng hắn, mà bàn tay đã hướng tới Vận Mệnh Song Sinh Tử chụp tới. Tiếng động ù ù vang lên không ngớt, hư không đã bị chấn nát. Thần Vận Niêm Hoa ấn thành hình, thoát trông như đang nằm trong tay của hư ảnh Tiêu Thần khổng lồ. Một đóa tiên hoa phóng ra trùm kín tứ phương làm cho trăng sao cũng phải âm đạm. Từng phiến cánh hoa trong suốt chém tới, bổ vào Thiên Phật Bảo Luân phát ra

tiếng leng keng. Viên Mãn Bảo Bình ẩn hình thành, một bảo bình thủy tinh hiện lên trên khoảng không trên đầu Tiêu Thần. Quang mang tỏa rực phóng tới Vận Mệnh Song Sinh Tử. Thánh quang bao quanh Minh Vương Chí Bảo làm sinh ra âm thanh đinh tai nhức óc. Cuối cùng là Không Linh Vĩnh Hằng ẩn, từng chùm ánh sáng không ngừng phát ra, hư ảnh giống hệt Tiêu Thần. Thánh quang như được thực thể hóa toàn bộ đánh vào Thiên Phật Bảo Luân, thiên địa cũng phải rung chuyển. Ngũ đại pháp ẩn đều xuất hiện, thanh thế kinh thiên động địa, tất cả mọi người quan chiến đều sợ hãi. Nếu đổi lại là một người đã sớm hình thần câu diệt rồi. Nhưng, Sở Hành Cường có Vận Mệnh Song Sinh Tử tất nhiên có thể tiếp được tất cả. Có Minh Vương Chí Bảo và Thiên Phật Bảo Luân bảo hộ, Song Sinh Tử cũng bình yên vô sự. Bất quá thế cũng là quá đủ đối với Tiêu Thần, trong sát na ngăn ngừa cản được Minh Vương Chí Bảo và Thiên Phật Bảo Luân, hắn đã tìm được cơ hội xuống tay. Âm dương Thập Trọng phong. Đây là một môn thần pháp chuyên dùng để phong ấn. Tiêu Thần vẫn chưa để lộ ra, nhưng giờ phút này lại toàn lực ra tay. Từ trong trống rỗng Vô cực sinh ra Hỗn Độn, khí Hỗn Độn thực bao la, nó sinh sôi nảy nở mà tạo âm dương. Âm dương chia thành đất trời, chưa có vũ trụ sinh hình đã có vũ trụ tụ khí. Khí tụ thành hình gọi là âm dương, khí hiển hiện thôi thì là Thái cực. Hai tay Tiêu Thần khua lên. Âm dương ngưng xuất hiện, Thái Cực đồ hình thành, trong phút chốc phóng đại lên, hắc bạch hai vòng hào quang chiếu sáng khắp bốn phương. Thái Cực đồ hướng về Ác Tử trong Vận Mệnh Song Sinh Tử phong ấn. “Đây là...” Ác Tử hoảng sợ, biến sắc mặt cả kinh nói: “Âm Dương Thập Trọng phong” Không cho hắn có thời gian suy nghĩ nhiều. Thái Cực đồ đã phủ xuống. Thiện Tử cuối cùng cũng đánh văng Không Linh Vĩnh Hằng ẩn, vội vàng bay tới cứu viện. Thiên Phật Bảo Luân đánh ra. Nhưng Tiêu Thần không cho hắn cơ hội. Hai tay rung động Linh Tê kiếm khí phát ra, hai con cự long uốn lượn trên bầu trời rồi đánh tới. Thiện Tử trong phút chốc bị kiếm khí làm cho vỡ nát nhưng Thiên Phật Bảo Luân không hề xây xát. Sau một tiếng nổ lớn vẫn bay về hướng phong ấn. “Phong” Tiêu Thần hét lớn. Cuối cùng trong sát na Thiên Phật Bảo Luân sắp tới nơi đã đem Ác Tử đang cầm Minh Vương Chí Bảo phong ấn vào

khe nứt không gian. Lúc này Thiện Tử đã hồi phục bất tử thân, Thiên Phật Bảo Luân đã bay lại đỉnh đầu. Sở Hành Cuồng cực kì giận dữ. Mặc dù là Thiện Tử nhưng cũng tràn đầy sát khí. Ác Tử bị phong ấn khiến hắc lửa giận bốc cao. Tiêu Thần triển khai thân pháp Bát tướng thế giới mà nhẹ nhàng như tiên giáng trần phiêu lãng rồi nói: “ Ta nói rồi, có thể phong ấn người” Kỳ thực, địa ngục và thiên giới bất quá cũng chỉ một cái tên thôi. Thực sự có hay không rất khó nói! Tự mình đi tới địa ngục, Tiêu Thần đối với cái gọi là Thiên Giới và Địa ngục đã có nhận thức, truyền thuyết không hẳn đã đúng. Theo hắc suy đoán, chỉ cần đem Thiện Tử và Ác Tử phong ấn tại không gian khác nhau thế là đủ. Để cho bọn họ mất đi khả năng liên hệ với đất trời mà tái tạo. “Thiên Phật Bảo Luân!” Sở Hành Cuồng không nói thêm câu gì, trực tiếp dẫn động Bảo Luân phát ra vạn đạo thần thánh quang huy đánh tới Tiêu Thần. Tất cả mọi người quan chiến đều sợ hãi. Ác Tử trong Vận Mệnh Song Sinh Tử đã bị phong ấn rồi. Liệu có bị tận diệt hay không đây? Mấy ngàn người xôn xao. Nhất là các thế gia đệ tử của Ân Đô, trong lòng lại càng kích động, thần thoại bất tử chẳng lẽ sắp tan biến sao ? Phải biết rằng Sở Hành Cuồng danh chấn đế đô mấy năm nay, trong thế hệ thanh niên không ai có thể thực sự giết chết Song Sinh Tử, không cách nào phá được thần thông mạnh mẽ bậc này. Đại Thương quốc Tam công chúa lại càng kích động, cùng hơn mười nữ danh tiếng ở đế đô bước tới , đứng ngay hàng đầu trước đám người quan chiến. Có lẽ tối nay, thần thoại sẽ bị phá vỡ, bất tử Song Sinh Tử có khả năng sẽ bị diệt sát. Nguyệt Hồ xôn xao cả lên. Tiêu Thần một mặt dùng thân pháp cực nhanh tránh né, một mặt lấy Linh Tê kiếm khí đối kháng với Thiên Phật Bảo Luân. Hắc đang tìm cơ hội, chuẩn bị một lần nữa ra tay phong ấn Thiện Tử. Nhưng, đang lúc mọi người đang kích động, một tiếng động lớn vang lên, hư không bị phá nát, một Tử Thần Liêm Dao to lớn chém ra, hư không nứt ra một đoạn. Ác Tử cầm Minh Vương Chí Bảo bước ra, hắc vụ che kín xung quanh, sát khí ngập trời. “Tại sao có thể như vậy ... ” Tiêu Thần cảm phi thường bất ngờ. Thân thể hóa thành một đạo hư ảnh thoát ly chiến trường. “Cáp cáp....” Ác Tử cười to, cầm Minh Vương Chí Bảo nói:”Phong ấn có thể làm khó ta ? Ta nói rồi trừ phi đem ta đánh vào thiên giới hoặc địa ngục nếu không ta giết

cũng không chết.” Vận Mệnh Song Sinh Tử bước tới, lưng dựa vào nhau mà đứng. Minh Vương Chí Bảo và Thiên Phật Bảo Luân phát ra ba động khủng khiếp làm cho mọi người chấn động.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 238: Thiên đường và địa ngục.(2)

Chương 238: Thiên đường và địa ngục.(2) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
Maison Nguồn: 4vn.eu

Tiếng ồn ở bờ Nguyệt Hồ lặng đi, mọi người đều hoảng sợ, Vận Mệnh Song Sinh Tử cường đại tới mức biến thái, có thể phá nát hư không, thông dong trở về. Nhất là một vài vương tộc đệ tử, cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của Sở Hành Cuồng thì thấy như một tòa núi lớn đè lên trái tim bọn họ. “Sở Hành Cuồng không hồ là một trong Ân Đô tứ kiệt” Ngay cả Đại Thương quốc Tam công chúa cũng không tìm được phát ra tiếng cảm thán. “A...a” Bên cạnh có tiếng cười khê:” Công chúa, hẳn đối với người đúng là một mối thâm tình, theo đuổi ba năm rồi, hôm nay lại đặc biệt vì người mà trở về.” “Nha đầu lắm miệng” “A..a” Người đẹp Đế đô mặc dù đều có tư tình nhưng mặt ngoài lại có vẻ hết sức thoải mái. Tới bây giờ, đã không có ai nghĩ rằng Tiêu Thần có thể chiến thắng, một số người hy vọng hẳn không chết, số còn lại cho rằng trận đấu này đã được định đoạt. Vận Mệnh Song Sinh Tử lưng dựa lưng đứng cùng một chỗ. Một như thần phật, một tựa Tu la, hết sức bất phàm, làm cho rất nhiều người không thể không thừa nhận Sở Hành Cuồng giờ phút này hết sức uy vũ. “Tiêu Thệ Thủy, bằng thân thủ của người ta sẽ không gây khó dễ người nữa. Quy thuận ta, ta sẽ tha thứ cho tội lỗi của người. Song Sinh Tử đồng thời mở miệng, bốn mắt quét khắp

bốn phương làm cho mọi người không dám nhìn vào. Tiêu Thần yên lặng đứng bên kia chiến trường, tựa hồ là đang suy tư, cuối cùng không một tiếng động tiến vào trong chiến trường. “Người còn muốn đánh? Chớ trách ta vô tình.” Thanh âm lạnh băng của Song Sinh Tử vang lên, nói: “Chiến trường không có nhân từ nương tay, người mạnh như vậy mà chết đi có chút đáng tiếc” “Xuất thủ đi, người thất bại không nhất định là ta” Tiêu Thần bình tĩnh nói. Lời nói như thế khiến cho mọi người quan chiến chấn kinh, tới giờ hân vẫn còn có thể tự tin? Trừ phi có kì tích phát sinh, nếu không làm thế nào có thể chiến thắng Vận Mệnh Song Sinh Tử vô địch? “Minh Vương Chí Bảo!” “Thiên Phật Bảo Luân” Tiếng xé gió vang khắp bầu trời bao la, Vận Mệnh Song Sinh Tử đồng thời hét lớn, một như tiếng vọng địa ngục, một như thiên giới phật âm đồng thời vang lên. Trong trời đêm vang đi vang lại, đúng như Minh Vương và Phật Đà lúc trước, uy áp thiên địa, chấn nhiếp hồn phách. Ác Tử cầm Tử Thần Liêm Dao, Thiện Tử có Bảo Luân trên đỉnh đầu trong phúc chốc phóng tới. Năng lượng ba động cực mạnh, giống như không trung sắp bị phá nát, có thể tưởng tượng được đáng sợ tới mức nào. Tựa như tốc độ ánh sáng siêu đẳng, Tiêu Thần trong phút chốc biến mất khỏi chỗ đó rồi tái xuất hiện trên bầu trời, sau đó xung quanh xuất hiện một hình ảnh không thể lý giải. Thiên, Địa, Thủy, Hỏa, Lôi, Sơn, Phong, Trạch bát tượng phân ra, không ngừng hiện lên xung quanh Tiêu Thần. Ở tám hướng lại xuất hiện một hư ảo thế giới lấy hân làm trung tâm. Tiêu Thần rốt cục cũng xuất ra Bát tượng Thế Giới thần thông. Chưa đạt được cảnh giới đại viên mãn nhưng bị buộc không thể không làm nó sớm lộ diện trên thế gian. Đối với Bát Tượng Thế Giới, Tiêu Thần có một khát vọng muốn tu luyện tới cảnh giới cực trí, đạt tới thần thông trong truyền thuyết: Lục Đạo Luân Hồi. Càn là trời, khôn là địa, khảm là thủy, ly là hỏa, chấn là lôi, cần là sơn, tốn là phong, đoài là trạch. Bát tượng ẩn kỹ đã sớm biến mất trong lòng Tiêu Thần, hôm nay chỉ còn lại bát tượng thế giới thuộc về hân. “Còn có thần thông chưa sử dụng?” “Đây là loại pháp môn gì?” Mấy ngàn người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn, rất nhiều người nghi hoặc. “Hôm nay phải giết người!” Lời nói của Sở Hành Cuồng vừa dứt, Vận Mệnh Song Sinh Tử phóng lên cao, Tử Thần Liêm Dao và Thiên Phật

Bảo Luân chấn vỡ hư không trong nháy mắt đánh tới:” Ai giết ai còn không biết” Lúc này Tiêu Thần không có tránh đi, mà mang theo tám thể giới hư ảo đánh tới ngạnh kháng. Tiếng ù ù phát ra khiến cho bầu trời cũng phải run rẩy, hư không không ngừng tan vỡ, tám cái hư ảo thể giới lại như hóa thực chất, mỗi lần bọn chúng rung chuyển, từng phiến hư không vỡ vụn. Tiếng kinh hô không ngừng vang lên, tất cả mọi người đều mở to mắt kinh hãi, rồ rang ... đó không phải là ảo ảnh, mà là một thần thông uy lực tuyệt luân. Tử Thần Liêm Dao bổ vào Hỏa thể giới, đại hỏa ngập trời lập tức phun lên, chiếu sáng khắp bầu trời đêm. Một mảng đỏ rực làm sương mù vô tận bị ép cho tản mát, mà Tử Thần Liêm Dao ở bên trong không ngừng trảm phá những thần hỏa bất diệt, lửa bốc rực trời. Thiên Phật Bảo Luân đánh vào Lôi thể giới. Trong sát na đó, lôi quang phát ra tận trời, từng đạo tử lôi (sét tím) đánh vào Thiên Phật Bảo Luân. Thiên Phật Bảo Luân rung lên, từng đạo thần thánh quang huy phát ra ngăn chặn tử lôi. Bát quái liên tục thay đổi: Thiên, Địa, Thủy Hỏa, Lôi, Sơn, Phong, Trạch. Tiêu Thần mang theo Bát Tướng Thế Giới cùng Sở Hành Cuồng đại chiến trên không không ngừng. Quang mang sắc sỡ, làm trắng sao âm đạm, không trung lay động. Tiêu Thần hóa thành một đạo quang mang cùng Thiện Tử và Ác Tử kịch chiến. Mặc dù đại bộ phận lực lượng được Bát Tướng Thế Giới thần thông chống đỡ nhưng Vận Mệnh Song Sinh Tử, Minh Vương Chí Bảo cùng Thiên Phật Bảo Luân đều nằm trong đó đang đánh sâu vào Bát Tướng Thế Giới cho nên giờ phút này Tiêu Thần và Sở Hành Cuồng thể cùng lực kiệt, ba đạo quang ảnh dây dưa cùng nhau. Vô Úy Sư Tử ẩn, Bất Động Minh Vương ẩn, Thần Vận Niêm Hoa ẩn, Viên Mãn Bảo Bình ẩn, Không Linh Vĩnh Hằng ẩn, ngũ đại pháp ẩn thay phiên xuất ra. Song Sinh Tử tóc tai rối bời, kịch liệt xuất thủ, thiên địa chấn động, thiên không bắt đầu vỡ vụn. Như ngân hà rơi xuống, như biển xanh nổi sóng tận trời, bầu trời đêm như sôi trào, năng lượng vô tận lan về cả về chân trời bao la. Trong nháy mắt, mấy trăm hiệp đã qua, Sở Hành Cuồng và Tiêu Thần vẫn như cũ lấy lực đấu lực khó có thể phân thắng bại. Hư không tan vỡ, sát khí trùng thiên. Trăng sao âm đạm (tinh nguyệt vô quang), thiên địa thất sắc. Tất cả mọi người đều cả kinh, Tiêu Thần cùng Bát phúc họa quyển (tám bức tranh) lại chặn được

Sở Hành Cuồng và Vận Mệnh Song Sinh Tử, kết quả vượt quá sự dự liệu của mọi người. “Vậy mà có người đối kháng được Vận Mệnh Song Sinh Tử!” “Thần thông cái thế của Sở Hành Cuồng cuối cùng cũng gặp phải đối thủ” “Vậy mà có thể ngăn được cao thủ Ân Đô tứ kiệt” Bên dưới sôi trào. Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm và đám vương tộc đệ tử lại càng kích động vô cùng. Họ cảm giác sâu sắc về Sở Hành Cuồng cường đại, cũng hiểu được sự đáng sợ của Tiêu Thần. Có lẽ tối nay, một thần thoại sẽ bị phá vỡ. Ba trăm chiêu, bảy trăm chiêu, nửa canh giờ trôi qua, Tiêu Thần và Sở Hành Cuồng đã không biết kịch chiến quá bao nhiêu hiệp, khó phân thắng bại, vẫn ở trên bầu trời sinh tử kịch chiến. Linh Tê kiếm khí, Viễn Mãn Bảo Bình ẩn không ngừng chấn động, Vận Mệnh Song Sinh Tử rời xa Minh Vương Chí Bảo và Thiên Phật Bảo Luân rốt cuộc cũng không trụ nổi dần dần lộ ra yếu thế. Mà Tiêu Thần cũng cảm giác như ngọn đèn cạn dầu, dù sao đại bộ phận lực lượng của hắn cũng dành để chống đỡ Bát Tướng Thế Giới. Phốc. Thiện Tử bị chém bay đầu, lại một lần nữa trọng sinh. Nhưng ở trong Bát Tướng Thế Giới, có thể thấy Sở Hành Cuồng đã cố hết sức, trọng sinh rất khó khăn. “Sát” Hai mắt Tiêu Thần bắn ra lưỡng đạo thần mang. Trong phúc chốc, Bát Tướng Thế Giới thần thông thay đổi liên tục, càng hiện ra rõ ràng, như có tám thế giới thực sự. Bát tướng thay đổi liên tục, thiên địa thủy hỏa lôi sơn phong trạch cùng động. Cuối cùng, Minh Vương Chí Bảo bị đánh vào Trạch thế giới, khủng bố như Tử Thần Liêm Dao cũng hăm sâu vào hố bùn, không có cách nào thoát ra, hoàn toàn bị phong bế. Thủy Hỏa Lôi Sơn Phong năm quẻ nhất tề cùng vây khốn Thiên Phật Bảo Luân. Sơn phá đi khí thế, Lôi phá đi hình thái, Thủy phá đi thể chất, Hỏa diệt đi thần, Phong diệt linh, Thiên Phật Bảo Luân đã rời bị tan nát trong năm thế giới. “Thiên làm chủ thiên giới!” Tiêu Thần hét lớn, thiên thế giới trong phúc chốc mở rộng hướng về phía ác tử bao phủ, trong nháy mắt phong ấn. “Địa làm chủ địa ngục!” Tiêu Thần lại một lần nữa hét lớn, Địa thế giới phô thiên cái địa ập tới đem Thiện Tử giam cầm, khó có thể di chuyển. Bát tướng thế giới thay đổi liên tục trên bầu trời, như tám bức họa ở trong luân hồi chân thật phản chiếu vào thiên địa. Ở phía dưới, tất cả mọi người sợ tới ngây người, lặng ngắt như tờ trở mắt ra nhìn, “Bát phúc trường

quyển” lại phong bế được Vận Mệnh Song Sinh Tử. Cuối cùng, Minh Vương Chí Bảo cũng bị đánh vào năm thế giới kia, Thủy Hỏa Lôi Sơn Phong cùng di chuyển, Sơn phá khí thế, Lôi phá hình, Hỏa diệt thần... khiến cho hoàn toàn nát bấy. “Trảm Ác Tử!” Thanh âm trầm thấp của Tiêu Thần vang lên, rõ ràng khắp bầu trời đêm. Linh Tê kiếm khí phát ra, hủy diệt thân thể Ác Tử thành vô hình, chỉ lưu lại một thủ cấp bị Tiêu Thần nắm trong tay. “Trảm Thiện Tử!” Kiếm khí lại phóng ra, Thiện Tử trử đầu ra thân thể cũng bị chấn nát thành vô hình, ngay cả nửa giọt máu cũng không có. Mấy ngàn người ở ven Nguyệt hồ như hóa đá, Vận Mệnh Song Sinh Tử bị chém nát vẫn chưa thể tái sinh. Một khoảnh khắc yên lặng như tờ, rồi sau đó bộc phát một trận âm ỉ. “Trời ạ, Sở Hành Cuồng bị chém.” “Vận Mệnh Song Sinh Tử vậy mà bị người ta diệt” “Tối nay phá tan thần thoại về sự bất tử của Vận Mệnh Song Sinh Tử” Ân đô thế gia đệ tử lại càng hô lớn. Không có ai so với bọn họ có thể hiểu rõ Vận Mệnh Song Sinh Tử cường đại cỡ nào, nhưng hôm nay lại bị người chém chết” Đến như Tam kiệt Ân Đô còn lại cũng không chắc làm được? Bọn họ với Sở Hành Cuồng có thể chém giết bởi vì có thể dùng thần thông trấn áp. Nhưng mà cũng không có thể chém Song Sinh Tử của Sở Hành Cuồng. “Cái này...” Tam công chúa của Đại thương quốc không ngờ lại có kết quả như thế này. Nàng không muốn chứng kiến thương vong. Hai người này, người nào tử vong cũng là tổn thất đối với nàng. Mà hơn mười người giai nhân Ân Đô có mấy người đối với tứ kiệt hết sức sùng bái, nhất thời lệ rơi lã chã, chực khóc lớn. Những người khác thì thần sắc phức tạp, càng tăng thêm ý định mời chào Tiêu Thần. Yếu Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong, Hỏa Niếu, A thủy, A băng, không tự chủ được nắm chặt quyền đầu, Tiêu Thệ Thủy-danh tự này được bọn họ khắc sâu trong lòng. Vóc người cao ngất của Tiêu Thần cầm theo hai cái đầu lâu đầy máu, đang đứng trong hư không, xung quanh là Bát Tướng Thế Giới thay đổi liên tục, đúng như người trăm thần thí phạt nghịch thiên. Hình ảnh không thể xóa nhòa trong đầu của mọi người. “Bát phúc họa quyển” nhạt dần, Bát Tướng Thế Giới thần thông biến mất. Tiêu Thần đem hai thủ cấp ném vào hư không, không bao lâu Sở Hành Cuồng vận mệnh Song Sinh Tử hiện ra. “Chuyện gì xảy ra?” “Trời ạ, chẳng lẽ

Song Sinh Tử không bị giết chết thêm một lần nữa sống lại rồi?” Tất cả mọi người lấy lại bình tĩnh, khẩn trương nhìn lên trời cao. “Chiến trường không thể nhân từ, người cuối cùng không hủy diệt ta, bây giờ đã không cách nào hủy diệt” Vận Mệnh Song Sinh Tử lên tiếng. “Không giết người, bởi vì thân thể của người” Lời nói bình thản của Tiêu Thần vang vọng trên bầu trời. Ý tứ rất rõ ràng, không giết Sở Hành Cuồng bởi vì cố kỵ Sở gia vương tộc phía sau hắn. Nếu chỉ mỗi Sở Hành Cuồng, sớm đã giết chết từ lâu.

“Người” Sở Hành Cuồng giận dữ, miệt thị cỡ này hắn không tiếp thu nổi. “Có thể giết người một lần, ta có thể giết người mười lần, trăm lần” Lời nói lạnh lùng rõ ràng trên bầu trời. Tất cả mọi người quan chiến đều im lặng nhìn lên hai người phía trên. Song Sinh Tử giận dữ đồng thời phóng về phía trước. Nhưng trong phút chốc, Bát Tướng Thế Giới thần thông hiện lên, Thiện Tử bị Tiêu Thần dùng Bất Động Minh Vương ấn chặn bay ra ngoài, mà Ác Tử bị hắn vây khốn bên trong, không chút lưu tình dùng Linh Tê kiếm khí chấn vỡ thân hình chỉ lưu lại đầu. “Người thắng...” Thiện Tử vô lực. Bị giết một lần, trong khoảng khắc ngay cả Thiên Phật Bảo Luân và Minh Vương Chí Bảo cũng không thể hiện hóa, lấy cái gì mà kịch chiến với Bát Tướng Thế Giới của Tiêu Thần? Hắn không thể không thừa nhận thất bại. Phía dưới như sôi trào. Sở Hành Cuồng lại chính miệng thừa nhận thất bại, tin tức này tuyệt đối là oanh động bốn phương, tin rằng ngay trong đêm sẽ truyền khắp Ân đô. Danh tự của Tiêu Thệ Thủy nhất định sẽ đại chấn đế đô Đại Thương quốc. “Yên tâm, nam nhi Đại thương quốc đều là hào kiệt, Sở gia chúng ta sẽ không vì chuyện này mà làm khó người, ta lại càng không trả thù người, nếu là người...” “Sở Hành Cuồng định nói nếu người đi theo ta nhưng lại không nói nên lời, vừa rồi mới bị người này đánh bại... Câu này làm sao mà nói ra được nữa? “Ta không giết người cũng không phải e ngại, mà là không muốn phiền toái” Tiêu Thần bình thản đứng trong hư không nhìn Thiện Tử nói:” Phong ấn Ác Tử ba ngày để giáo huấn” Mọi người trợn mắt há hốc mồm. Tiêu Thần này đúng là cường thế, đem đầu lâu của Ác Tử đi tuyên bố phong ấn ba ngày, rất có tính cách. Không giết, là bởi vì không muốn phiền toái, không phải do e ngại, đó là giải thích. Dứt lời, Tiêu Thần nhàn nhã ở giữa Bát Tướng Thế Giới nhẹ nhàng cất bước

nhưng lại như xuyên qua không gian, làm cho đám người phía dưới lại càng thêm kích động. Sở Hành Cuồng trầm mặc gật đầu một cái, bay về phía mặt đất. Nhưng ở phía sau mấy bóng người đều bay lên, hướng về Tiêu Thần đuổi theo. “Lưu lại thủ cấp của Tiểu vương gia” “Dừng bước” Lấy tốc độ linh sĩ làm sao có thể đuổi theo? Nhưng Tiêu Thần lại dừng lại, lạnh lùng nhìn bọn họ nói: “Ai có thể cản ta?” “Cuồng đồ nhận lấy cái chết” Hơn mười linh sĩ và chú sư cùng nhau vọt lên, Thiện Tử muốn ngăn cản thì đã muộn. Linh Tê kiếm khí phát ra, mười mấy người trong phút chốc hồ khẩu rách toạc, miệng phun máu. Bất quá Tiêu Thần cũng không muốn tạo ra sát nghiệp. Thấy mấy người này trung thành tận tâm, hẳn không lấy tính mạng của bọn họ, cùng lắm chỉ làm bọn họ bị thương.

Cứ như thế, Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, một lần nữa phóng lên cao. “Chờ một chút” Tam công chúa hô lên, nàng không muốn cao thủ này bỏ đi. Bên cạnh nàng, phó thống lĩnh thị vệ trẻ tuổi lại trực tiếp cùng vài tên linh sĩ và chú sư phóng lên cao đuổi theo Tiêu Thần. “Công chúa có lệnh người lập tức trở xuống” Tiêu Thần bỏ qua khí thế hung hăng trên người tên phó thống lĩnh thị vệ, trực tiếp bay đi. Nhưng lại bị chặn lại, hóa ra phó thống lĩnh đã sớm có chuẩn bị, bố trí nhân thủ chặn lại. “Mời quay lại” Phó thống lĩnh thị vệ cầm đao cười gằn. “Ta muốn đi, các người ai có thể ngăn cản?” “Bắt” Thống lĩnh thị vệ hét lớn. Mọi người đồng loạt phóng tới. Ở phía xa, Tam công chúa giận giữ, hận không thể lập tức chém tên phó thống lĩnh thị vệ. Tên gia hỏa kiêu ngạo này từng đề nghị muốn động thủ với Độc Cô Kiếm Ma, bị Tam công chúa khiển trách một trận, bây giờ lại làm như thế khiến Tam công chúa tức giận vô cùng. Chuyện nàng lo lắng rốt cuộc cũng xảy ra. Tiêu Thần giận nhất những người như thế, để lại một câu: “Ngăn cản ta người chết đi!” Linh Tê kiếm sóng phát ra, mặc dù giết không nổi Vận Mệnh Song Sinh Tử nhưng đó tuyệt đối là một trong những thần kỹ công kích khủng khiếp. Song Sinh Tử không giết được, không phải kiếm khí công kích không đủ mà bởi vì Song Sinh Tử quá mức dị thường có thể

tái sinh. Nhưng những người trước mặt này không có lực lượng tái sinh, phương viên hơn trước thước bị hủy diệt, kiếm khí khủng bố vừa đi qua. Phốc

Phốc, ánh sáng lóe lên, mười mấy người bị chấn thành vô hình. Mọi người bên bờ Nguyệt Hồ đều thất kinh Tiêu Thần bay đi. Sắc mặt phó thống lĩnh như màu đất, cả giận nói:”Người dám cùng thị vệ của công chúa động thủ? “Vu Thông, nếu ngươi không thể mời người đó trở về, ngươi đợi nhận sự trừng phạt đi” Thanh âm lạnh lùng của Tam công chúa từ phía dưới truyền lên.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 239 : Tâm cảnh

Chương 239 : Tâm cảnh Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thệ Thủy đánh bại Sở Hành Cuồng, một trong Ân Đô tứ kiệt. Tin tức này như là một trận cuồng phong chỉ trong một đêm lan khắp hang cùng ngõ hẻm của kinh đô đế quốc Đại Thương. Không thể nghi ngờ rằng đó là tin tức cực kì chấn động. Ân Đô tứ kiệt gần như vô địch trong giới thanh niên, danh chấn kinh thành đế quốc Đại Thương, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Căn bản bọn họ tìm không được đối thủ. Ngay cả những bậc cường giả ba mươi tuổi hơn họ nửa thế hệ cũng đều không thể tranh phong. Đấu Thú Cung, Đỗ Thành, Trầm Ngư Lạc Nhạn cung, Bế Nguyệt Tu Hoa điện ... khắp nơi đều thấy tu giả đàm luận chuyện này, hải ngoại tán tu Tiêu

Thệ Thủy chỉ một đêm mà danh chấn Ân Đô. Nhất là trong thế hệ kế tiếp các đại thế gia, sau khi nghe được tin tức đều phá lệ đặc biệt chú ý đối với chuyện này. Sở Hành Cuồng này chính là một nhân vật thanh niên đại kiệt xuất nay lại bại trận như thế, quả thật là sự kiện trọng đại. "Vận Mệnh Song Sinh Tử được xưng bất diệt, Minh Vương Chí Bảo và Thiên Phật Bảo Luân khi xuất hiện, đủ để kiêu ngạo với cả một lớp thanh niên. Có bao nhiêu người có thể đủ sức cùng tranh phong? Nhưng rồi lại thua ở dưới tay một vị hải ngoại tán tu đột ngột xuất hiện, phải tìm bằng được tên tán tu kia" "Xem thử liệu có thể lôi kéo Tiêu Thệ Thủy cho chúng ta dùng hay không" Không ít gia tộc sau khi được bẩm báo đều coi như đã hạ mệnh lệnh như vậy. Cường giả trẻ tuổi như vậy, sau hơn mười năm đến trăm năm tuyệt đối phải là tuyệt đỉnh cao thủ nhiều phương kinh sợ. Nếu được bồi dưỡng đặc lực thì có thể làm cỏ cường giả lớp trên cũng vô cùng có khả năng. Các đại thế gia làm sao không cố chiêu nạp? Thần thông Bát Tướng Thế Giới lần đầu tiên hiện ra trước mắt người đời liền lập tức danh chấn một phương. Hơn nữa Tiêu Thần tinh thông Vô Úy Sư Tử ấn, Bất Động Minh Vương ấn, Thần Vận Niêm Hoa ấn, Viên Mãn Bảo Bình ấn, Không Linh Vĩnh Hằng ấn, lại càng khiến cho lai lịch của hắn cực kỳ thần bí. Ngũ đại ấn pháp có năng lực quý thần khó lường đã từng danh chấn thiên hạ. Lại còn Linh Tê kiếm ba có lực sát thương cực kỳ kinh khủng càng làm kinh sợ thiên hạ. Hơn nữa Âm Dương Thập Trọng Phong Thần kỹ, tất cả những điều này tựa hồ đều ở biểu thị ... lai lịch của Tiêu Thần thật không đơn giản. Phía sau hắn là cường giả danh tiếng cái thế, bằng không như thế nào có thể học được những tuyệt kỹ thất truyền đã lâu này? Suốt cả đêm này khắp thành Ân Đô đều xôn xao, cho dù là ở Đỗ Thành hay là chốn lầu hồng, rất nhiều tu giả đều bàn luận nhao nhao. Mà cũng ngay chiều nay, mọi người còn biết một việc, một trong Ân Đô tứ kiệt - Yến Lăng Không nội trong ba ngày sẽ trở về Ân Đô. Sở Hành Cuồng trong lúc đại chiến tiếp nhận tin khẩn cấp chính là của Yến Lăng Không gửi tới. Tin tức kia khiến cho tất cả mọi người vạn phần chờ mong. Sở Hành Cuồng-một trong tứ kiệt -đại bại. Liệu Yến Lăng Không có thể ra tay hay không? Không phải để trả thù cho việc đó, nhưng hắn là cũng nên lấy lại một chút mặt mũi chứ. Dù sao, tứ kiệt như chân với tay (nv:

đồng khí liên chi). Vốn là bạn tốt, hôm nay Yến Lăng Không trở về, làm sao sẽ khoanh tay đứng nhìn? Như vậy, thời gian tiếp theo ở Ân Đô tất nhiên phi thường đặc sắc. Ngoài ra, còn có một tin tức khác nữa. Chỉ có những người trong phạm vi nhỏ nhất của thế gia đệ tử biết. Một "Tráng Lão Hồ" của gia tộc Hồ gia cường thế tại Trung thổ đang ở kinh đô Đại đế quốc Thương. Nếu biết được tin tức hai "Tiểu Lão Hồ" bị diệt, tin tưởng rằng "Tráng Lão Hồ" của Hồ gia cho đến giờ vốn nổi tiếng dung túng cho con cháu chỉ sợ ngồi không yên Một đêm này nhất định sẽ khiến rất nhiều người mất ngủ, do đó những ngày tiếp theo càng làm cho người ta thêm mong đợi. Mọi người đã sớm trả lại sự yên tĩnh cho Nguyệt Hồ. Giờ phút này cũng đã khuya khoắt lắm rồi. Ánh trăng sáng tỏ tỏa xuống khắp nơi, nước Nguyệt Hồ trong vắt như bảo thạch phản chiếu muôn vàn tia lấp lánh dịu dàng. Trông cả hồ như là một khối bảo thạch phát quang thật lớn. Hơn nữa nó còn được ánh trăng điểm xuyết như cùng tôn nhau lên, giống một màn sương khói nhàn nhạt bao phủ thực xinh đẹp tựa cảnh thần tiên. Một con thuyền nhỏ đang lững lờ trôi trong Nguyệt Hồ, mặt nước dập dờn lan tỏa từng vòng từng vòng sóng nhấp nhô khiến cho ánh trăng trong hồ như tan thành muôn vàn viên ngọc bích. Tiêu Thần ngồi một mình trên đầu thuyền ngấm trăng uống rượu. Không có niềm vui sướng sau chiến thắng, chỉ có nỗi trống rỗng sâu lắng. Từ xa vọng về tiếng ồn ào nô đùa hết mức, còn hắt một mình đơn độc lang thang trôi giữa Nguyệt Hồ. Lúc đại chiến thì đích thực hẳn từng có cảm xúc mãnh liệt trào dâng. Khi đó ý chí hẳn bùng phát, cả người như đắm chìm trong ngọn lửa sinh mệnh hùng hực làm bùng cháy cảm xúc mãnh liệt trong quyết đấu, làm sự tìm tòi cả đời bộc phát sáng lạn. Trong giây phút quyết đấu sinh tử hẳn đã thường thức được cảm giác ý nghĩa đích thực giữa sự sống và cái chết, cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào. Nhưng sau những khoảnh khắc vô cùng thăng hoa đó, khi cảm xúc mãnh liệt dần dần biến mất, lúc nhiệt huyết dần dần nguội lạnh, hẳn lại cảm giác thấy một nỗi niềm trống rỗng bất hoại vô bờ. Thế giới ngoài kia thực ồn ào náo nhiệt, còn hẳn giờ phút này lại mới cô đơn làm sao. Cho dù toàn bộ thế giới này đều ủng hộ hẳn thì cũng không ngăn được sự hiu quạnh này. Danh, hẳn sớm đã có. Lợi, hẳn giành dễ như trở bàn tay.

Nhưng là... Kệ cho chúng sanh huyên não ồn ào, riêng mình cô đơn, đây mới đích thực là tâm trạng của hần lúc này. Tựa lưng vào mép thuyền, cầm trong tay chén rượu Thanh Đồng ngăm trắng đối ẩm, gương mặt Tiêu Thần tràn đầy nỗi cô đơn tĩnh mịch. Hần đã ngà ngà say, đối mặt ánh trăng huyền ảo này làm hần có cảm giác thực hỗn độn. Trường sinh, rốt cuộc có gì ý nghĩa? Bất tử bất diệt, tồn tại mãi mãi ở trên thế gian này có lẽ cũng không phải chuyện may mắn. Trong những năm tháng bất tử lê thê đó hần có thể phải đối mặt nỗi đơn côi vô tận lạnh lùng khủng khiếp. Có lẽ khi hơn bốn mươi tuổi, lúc đạt tới Trường Sinh, xem ra “về nhà” sẽ trở thành động lực duy nhất để hần có thể không ngừng đi tới. Có điều suy nghĩ cẩn thận một chút, cha mẹ già tóc đã bạc phơ, thân thể cũng không còn an khang tráng kiện. Sau hai mươi năm tuy đã trở lại nhân gian thì liệu còn có thể gặp lại cả hai người hay sao? Còn có người thiếu nữ chốn nhân gian nữa, hai mươi năm sau nàng đã thuộc về ai? Mình dùng tuổi thanh xuân để tu hành, nhưng lại nhìn không thấy tương lai, không thấy kết quả ... Điều này đáng giá sao? Tiêu Thần yên lặng, một mình ngăm trắng. Đột nhiên hần có cảm giác vô cùng mệt mỏi, tựa như có một xiềng xích vô hình đang khóa chặt hần lại. Không bằng trở lại... Nghĩ tới cảnh tượng sau hai mươi năm, hần bỗng có cảm giác niềm tin sụp đổ, tất cả cố gắng phấn đấu đều là công dã tràng, mọi kỳ vọng trở thành bọt nước vỡ tung tóe. Đối mặt với điều khiến cho người ta nảy sinh tinh thần chán nản rồi ... Rốt cuộc còn muốn tiếp tục sao? Say! Tiêu Thần say thật rồi. Tâm trạng rối bời mà suy nghĩ miên man, sự không động lòng của tu giả vào giờ khắc này đã thất bại. Hần dĩ nhiên bắt đầu hoài nghi sự tu luyện của mình rốt cuộc có ý nghĩa không. Trường sinh sao? Sống cùng trời đất, thọ cùng trăng sao, từ đó bất lão bất tử đôi mắt nhìn xuống chúng sinh. Nhưng mà trừ cái đó ra thì liệu còn có là điều gì nữa? Ý trời thực khó dò, tình côi tiên như sương. Với sự cô đơn lạnh lùng làm bạn, đây sẽ là kết quả cuối cùng? Hồng trần đầy quyến rũ, cõi phàm lấm oán hận, như thế thì liệu theo đuổi trường sinh còn có ý nghĩa sao? Có lẽ cứ như một người bình thường. Đơn giản mà sung sướng sống suốt đời này mới là tốt nhất. Cần gì phải đập vỡ thiên giới khuấy động địa ngục, đâu thèm đoạt mạng Tổ Thần, nghịch thiên gieo họa. Cứ tự mình tiêu dao nơi

trần thế, thu được tư chất lẫn thành quả nhiều như vậy là đủ rồi. Trong Nguyệt Hồ. Tiêu Thần đơn độc ngắm trăng uống rượu, sau nửa đêm nơi này trở nên cực kì vắng lạnh, yên tĩnh tới cực điểm. Trong lúc mơ màng con thuyền nhỏ cứ nhẹ trôi theo song dập dờn. Cũng không biết khi nào, Tiêu Thần giống như nửa tỉnh nửa mơ, đột nhiên nghe được những tràng âm thanh leng keng, đao kiếm va nhau chấn động vang trời. Ngẩng đầu lên, phía trước trên làn sóng nhấp nhô lại có một nữ tử lãng không bay đến. Mặc dù tư thái tuyệt đẹp, nhưng sát khí lại bốc lên đến trời mây. "Hong trần dương. Hắc phát loạn, thủ trung trường đao động tiêu hán. Mâu trán lãnh điện, tâm bỉ thiết kiên, đao phong sở hướng vạn lý chiến..." (tạm dịch: "Bụi đỏ bốc lên, tóc đen toán loạn, trường đao trong tay động trời cao. Ánh mắt lạnh lùng, tâm như bàn thạch, đao phong chấn động vạn dặm trường ...") Ca từ dễ nghe, câu chữ như chùy gõ vào trái tim trong lời ca mệnh mệnh cuộn cuộn giữa đất trời khiến Tiêu Thần trong phút chốc tỉnh lại. Không biết vì sao hần phảng phất thấy được bóng thần chiến tranh, cảnh tượng giang sơn vạn dặm trường đao diên cuồng trút hận, trong lòng đang nguôi lạnh trong phút chốc lại được thiêu đốt. "Thiên phong khởi. Đại địa chiến. Hung tàng thiên binh thiên bách vạn. Khí thôn sơn hà, chí áp nhật nguyệt. Nhất nộ cảm nhượng thiên địa loạn..." (Tạm dịch: "Gió trời cuộn cuộn. Đất mẹ rung rinh. Lòng ẩn chứa trăm vạn thiên binh. Khí nuốt sơn hà, chí đè nhật nguyệt. Giận dữ khiến thiên địa rối bời ...") Tiêu Thần như bị sét đánh, trong nháy mắt cảm giác nhiệt huyết sôi trào, bị tiếng ca khuấy động trong phút chốc chí khí lại bốc lên tới mây xanh, giống như có thể đi lay động Tổ Thần trong thiên địa. Tiếng ca chập chờn lúc được lúc mất, giống như chính cuộc đấu tranh của Tiêu Thần làm hần thoát khỏi cơn mê để tìm được bản thân. Đây là hành khúc tranh đấu của nam nhân, trong lúc nhất thời làm hần có cảm xúc mãnh liệt mệnh mệnh. Ca từ cũng không phải trau chuốt, nhưng ý cảnh như vậy đã khiến huyết mạch hần trào dâng mà hoàn toàn khôi phục thần trí. Đời người như trong bài ca, đại trượng phu sống ở thế gian nào có thể nào do dự và mê muội. Để cho khỏi bỏ phí cuộc đời, muốn tràn ngập ý chí chiến đấu ngang nhiên đứng giữa đất trời, muốn cho cả đời này đều tràn trề màu sắc lộng lẫy. Cho dù là tương lai như thế nào, không hỏi kết quả,

quan trọng là ... đã từng cố gắng. Quyết chí tu giả của Tiêu Thần trở nên kiên định. Hắn sẽ tiếp tục đi tới, phương hướng không đổi, thủy chung như một chưa từng có từ trước đến nay. Mỗi người là như vậy, không có khả năng đơn giản thuần nhất, tính cách mọi người đều là phức tạp. Tiêu Thần cũng như thế, sau giây phút cô đơn yên tĩnh ngẩn ngui thì lại tràn đầy nhiệt huyết mênh mông, tin tưởng và động lực lại càng tỏ ra mạnh mẽ hơn. Tiếng ca đã dứt, tuyệt đại giai nhân tựa như ảo mộng đã biến mất không thấy đâu trên Nguyệt Hồ. "Thanh Thanh... là Thanh Thanh sao?" Tiêu Thần gọi to, Bát Tướng Thế Giới hiện ra. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lao thẳng lên bầu trời mây mờ ảo. Nhưng chỉ có một khoảng không trống rỗng lạnh lùng, nào đâu có cái gì, chỉ thấy ánh trăng cùng vệt sao lao xuống. "Sau khi đánh một trận lại nảy sinh tâm ma, suýt nữa tự hủy tâm đạo, thực là nguy hiểm!" Tiêu Thần cảm thán như vậy. Đơn độc đầu thuyền, nhìn lên tinh không, ánh mắt kiên định, tâm chí vững vàng. Tiêu Thần cảm giác tinh thần tràn trề, tu vi đã tăng đến Thức tàng Lục trọng thiên, giống như tùy thời đều có thể sẽ đột phá mà tiến lên Thức Tàng Thất trọng thiên. "Hồng trần luyện tâm, quả thật là một con đường sáng." Tiêu Thần cảm thụ sâu sắc càng mạnh mẽ quyết định đi vào hồng trần, trăm dạng người đời đang chờ hắn. Ba ngày chỉ chớp mắt là trôi qua, Tiêu Thần cầm đầu lâu Ác Tử đến Nguyệt Hồ, ác thân của Sở Hành Cuồng trong phút chốc hiện lên, quay về Tiêu Thần vừa chấp tay vừa bay đi. Ba ngày mặc dù rất ngẩn ngui, nhưng cũng đủ để cho Tiêu Thần trở thành đại tu giả mà mọi người ở Ân Đô đều biết tên. Ác thân của Sở Hành Cuồng thật sự bị phong bế ba ngày khiến mọi người giật mình đồng thời cũng không khỏi không bội phục thủ đoạn và dũng khí của Tiêu Thần. Dám trấn áp một Tiểu vương gia thì thật sự là phi phạm. Trong ba ngày lẳng lặng giác ngộ tại Nguyệt Hồ, tâm cảnh Tiêu Thần một lần nữa tiến lên một bậc, thần thức đã đi trước thân thể đột phá vào được Thức Tàng cảnh giới Thất trọng thiên. Búng người bật lên biến mất ở phía sau con thuyền nhỏ. Nhờ có Bát Tướng cực nhanh mà Tiêu Thần trong phút chốc xuất hiện ở trên đường lớn của Ân Đô. Trời xanh vẫn thế, mây trắng như xưa nhưng mà tâm cảnh đã khác rồi. Ba ngày giống như trong chớp mắt trôi qua. Khi Đại Thương Vương đặt kinh đô của mình ở đất Ân là đã có nhiều suy nghĩ

cân nhắc. Không kể tầm cỡ chiến lược và quyền hành kinh tế, quan trọng hơn bởi vì đây chính là một miền đất Thượng Cổ quý giá. Tương truyền, Phục Hy và mấy vị Tổ Thần tại xa xưa đều từng ẩn cư một thời gian ngắn ở Ân Đô và để lại ở chỗ này những di chỉ không thể xóa nhòa. Nghe nói, nơi này là một chỗ chí tôn bảo địa. Cũng có thể là một chốn đất lành thần thánh. Trên có Thiên Long khí lưỡng lờ, dưới là Long thần mạch chiếm cứ. Trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Thần không nghĩ đến chuyện rời khỏi Ân Đô. Hắn đã đến di tích của Phục Hy, hắn còn muốn đi xem qua mấy nơi được coi là có cất giữ cổ vật ngày trước. Bất tri bất giác, Tiêu Thần lại đi tới Vọng Nguyệt lâu. Cảm thấy tức cười, thói quen con người cũng đáng sợ, chẳng qua mới chỉ tới hai lần mà thôi. Vậy mà dưới tình huống vô thức thì lại quen chân đến nơi này. Nếu tới rồi nơi đây, không có lý do gì mà không lên. Du ngoạn sơn thủy đã lâu, chỉ nháy mắt mà Tiêu Thần tỉnh ngộ, hôm nay Tiêu Thệ Thủy đã được coi như là danh nhân. Bắt đầu thế này thì tựa hồ có chút không ổn. Nhưng mà giờ đã muộn rồi, hàng loạt ánh mắt đã quay về phía hắn. Vốn là đang cao hứng tranh luận mà Cửu lâu trong phút chốc yên lặng tới cực điểm. Ngay sau đó, tiếng chào hỏi thân thiện vang lên: "Tiêu huynh mời sang bên này ..." "Ra mắt Thệ Thủy huynh, xin mời qua đây ..." Mọi thế gia đệ tử hàng đầu trong phút chốc vây quanh lại. Không ít người đang muốn chiêu mộ hắn làm thượng khách. Tìm kiếm đồ mất mấy ngày cũng không thấy bóng dáng, nay đột nhiên lại gặp thì có thể nào không lôi kéo làm quen. Đây chính là cao thủ đánh bại Sở Hành Cuồng, Bát Tướng Thế Giới phong bế được Vận Mệnh Song Sinh Tử. Có thể nói là tiềm lực vô hạn đáng để cho Đại gia tộc lôi kéo. Vẫn là những người đó, Tiêu Thần lại gặp đám người Ân Phong, Bạc Sĩ, Trần Hàng Cẩm, cũng thấy được trong phòng thuê bao có đám người Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, a Băng, a Thủy, Hỏa Niếu. Có điều hôm nay đã không như mấy ngày trước, Ân Đô thế gia đệ tử không còn lên mặt vênh váo, không có châm chọc nhắm vào cường giả ngoài Trung thổ. Ba ngày trước đánh một trận, đầu tiên có Độc Cô Kiếm Ma hóa kiếp đối thủ Ân Đô, sau có Tiêu Thần đánh bại một trong Ân Đô tứ kiệt Sở Hành Cuồng. Những điều đó đã hoàn toàn làm tan vỡ tính tình cao ngạo của thế gia đệ tử Ân Đô. "Tiêu Thệ Thủy. Đến đây

đi" Một cửa phòng được mở ra. Độc Cô Kiếm Ma lưng đeo Thiết Kiếm, dựa cửa mà đứng. Tiêu Thần cười chấp tay với mọi người rồi bước dài về phía Độc Cô Kiếm Ma cùng hần đi vào trong phòng. Cừu lâu lập tức ồn ào, Độc Cô Kiếm Ma cũng là đối tượng mà mọi người đang tìm kiếm muốn lôi kéo. Không ngờ lại cũng ở Vọng Nguyệt lâu này. Trong lúc nhất thời đám người Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm, Ân Phong đều nảy ra chủ ý. Còn trong một phòng khác mà giờ phút này đang đóng lại, một trong Ân Đô tứ kiệt Yến Lăng Không hỏi Sở Hành Cuồng: "Chính là hần ... kẻ có thể diệt được Vận Mệnh Song Sinh Tử của ngươi?" Yến Lăng Không dáng người thon thả, mày ngài mắt sáng, cực kỳ xinh xắn rực rỡ. Nói không khoa trương thì tuyệt đối là thiếu nữ sát thủ, dường như có khí chất oai hùng nam nhân. Từ điệu bộ quân nhân tản ra luồng Sát Phạt khí đặc biệt vô cùng rõ rệt, ánh mắt sắc bén vô bờ. "Là hần." Sở Hành Cuồng gật đầu đáp: "Ta nghĩ lôi kéo hần vào trong quân, ngươi xem như thế nào?" "Nếu như hần nguyện ý, đương nhiên là tốt rồi" Yến Lăng Không lắc nhẹ chén rượu vàng sánh trong chén rượu nói: "Chỉ sợ kẻ đó coi thường công danh (vân đạm phong khinh), không muốn đi chiến trường" Sở Hành Cuồng lắc đầu nói: "Mặt khác, ta cảm giác được hần đang tiến hành du ngoạn tu hành, thuyết phục hần đi chiến trường có thể sẽ thành công. Đối với hần mà nói đó là một loại thử nghiệm trước nay chưa từng có. Trăm vạn đại quân quyết đấu trên sa trường, với đao quang huyết ảnh đích thực như vậy, đối với hần mà nói là rất thích hợp." "Nếu không trước hết để ta đánh bại ngạo khí của hần đi." Từ trong mắt Yến Lăng Không lóe ra một đạo quang mang sắc bén. "Ha ha..." Sở Hành Cuồng nở nụ cười, đạo: "Chỉ sợ người cũng như ta lại bị người ta chặt đứt đầu. Ngạo khí thì từ trên người hần đã nhìn thấy, nhưng mà ngông nghênh cũng có. Dùng cách ép buộc mà nói chỉ làm hần phản cảm mà thôi, nếu như thuyết phục được thì tốt hơn" Yến Lăng Không như là nhớ ra điều gì chợt hỏi: "Ta nghe nói có một Tráng Lão Hồ đã ở đế đô, Lão Hồ này khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ chứ?" Trong một căn phòng khác, Vũ Văn phong, Độc Cô Kiếm Ma, Tiêu Thần lặng lẽ chạm li uống với nhau một chén. Rồi sau đó cửa phòng được mở ra, Yến Khuynh Thành, Tề Lạp Áo, a Băng, a Thủy, Hỏa Niều đi đến. Ngoại trừ ba người Tây Cương,

mấy người Nam hoang lại tụ hội, nhưng cảm nhận của Tiêu Thần khác nhau rất lớn. Sau lúc yên lặng ngẩn ngui, mọi người bắt đầu hàn huyên. Đến như Độc Cô Kiếm Ma vốn kiệm lời cũng không keo kiệt phát ngôn. Yến Khuynh Thành hỏi: "Độc Cô Kiếm Ma người sẽ đi con đường nào?"

"Trường kiếm du hành đường trường, đời này chỉ vì tu kiếm. Những chuyện khác cùng ta vô duyên" "Còn người thì sao?" Đang khi nói chuyện, hần lại hỏi Vũ Văn Phong. "Ta ... chỉ là một người thất bại mà thôi. Vậy sẽ đi xa tận biên thùy tây nam, tiến vào Thánh Sơn của thú tộc để tìm kiếm Thượng Cổ Thú Vương hồn. Rồi ta sẽ lần nữa trở lại Ân Đô" Vũ Văn Phong nói như là thề thốt. Đối với Vũ Văn Phong, Tiêu Thần ít nhiều có chút đồng tình. Vốn là cường giả một phương, nhưng lại là người gặp chuyện bi đát. Liên tục gặp đối thủ mạnh mẽ, bị đả kích mấy lần. Vì vậy cũng chỉ có thể nói an ủi với hần: "Lúc đầu đã gặp một chút thất bại, cũng không phải chuyện xấu. Khi nhìn đến mặt trời thì bóng ma sẽ để lại sau lưng người" "Cám ơn." Vũ Văn Phong gật đầu. "Đừng có hỏi ta" Thấy Yến Khuynh Thành sắp mở miệng, Tề Lạp Áo lẩm bẩm: "Đại lục Trường Sinh rộng lớn như thế, hàng trăm chủng tộc san sát, có có thể so với các chiến tộc thần linh cổ xưa. Có những tộc người thần thái có một không hai, những nơi này ta đều muốn lưu lại dấu chân của mình. Ta sẽ vượt qua trăm núi ngàn sông, du lịch thiên hạ." "Tiêu huynh sẽ đi con đường nào?" Yến Khuynh Thành hỏi. "Ta ... sẽ tôi luyện giữa hồng trần" A Băng, a Thủy, Hỏa Niếu cũng nói ra dự định tương lai của mình. Bên trong phòng trong thời gian ngắn lâm vào tĩnh lặng, trong lúc nhất thời vô cùng yên tĩnh. Mọi người cũng biết, ngày hôm nay gặp mặt rồi có lẽ hơn mười năm, thậm chí cả đời đều không có khả năng tái ngộ. Như thế có thể xem như cuối cùng thì mỗi người đều có tương lai của mình, đều muốn đi đi đến đến những nơi xa xôi, những nẻo đất phương trời của mình. Bên trong phòng tràn ngập một luồng hào khí li biệt nhàn nhạt đầy thương cảm.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

Chương 240 : Thủ đoạn

Chương 240 : Thủ đoạn Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison Nguồn: 4vn.eu

Là chim ưng thì sẽ có một ngày tung cánh bay vào thế giới của chính mình, rời xa cha mẹ nhân thân, từ nay về sau cô ưng vượt mây xanh bay lượn về chốn xa xăm. Là con người, rồi cũng phải lớn lên, mỗi người đều có con đường riêng của mình, vì lý tưởng, vì tiền đồ, đều muốn xông pha thiên địa của chính mình. Chung quy sẽ có một ngày rời xa thân nhân bằng hữu. Tu giả, lúc 23, 24 tuổi là thời kỳ hoàng kim, ra đi không ngoái đầu lại mà rời xa quê hương để ma luyện, làm cho thân thể cùng tinh thần đồng thời lột xác thực hiện sự thăng hoa của mình. "Có lẽ Ta sẽ lưu lại Đại Thương đế quốc một thời gian rất lâu. Ba năm trước đây trong đại đấu trường đấu thú ở Nam hoang Thiên Đế Thành, công chúa Đại Thương bản thân từng giá lâm. Lúc đó ta nhân tiện cùng nàng quen biết rồi, bất quá cũng không biết nàng là công chúa. Lần này tới Ân Đô nàng cũng mời ta ở lại mấy tháng" Yến Khuynh Thành xinh đẹp tuyệt trần thanh lệ xuất trần, da dẻ mịn màng, con mắt mang theo chút ướt át, trong lòng có chút xao xuyến mà nói: "Không biết chúng ta sau này còn có ... cơ hội gặp mặt hay không" Đúng vậy, hết thầy cũng rất khó nói, bởi vì Trường Sinh đại lục rất lớn, mà ai có thể cam đoan trên con đường tu luyện không gặp chuyện gì ngoài ý muốn chứ "Trạm dừng chân thứ nhất của ta khẳng định là Đại Thương đế quốc" Tề Lạp Áo muốn học ngâm vịnh thi nhân, đi khắp thiên hạ, hân mở miệng nói: "Đại Thương thân là một trong năm đại đế quốc bá chủ, chiếm cứ 16% lãnh thổ, ta nghĩ ta sẽ ở thương quốc một thời gian rất dài." "Chúng ta cũng thế." A Thủy, a Băng, Hỏa Niếu đồng thời gật đầu. "Ta sẽ đi khắp các nẻo đường Đại Thương" Độc Cô Kiếm ma nói, hân quay người lại nói với Tiêu

Thần: " Tiêu Thệ Thủy, người cần phải đi. Hồ gia có một Tráng Lão Hồ khá mạnh tại Ân Đô. Về sau có thể sẽ có phiền phức." "Ta biết rồi, lúc này tại Vọng Nguyệt Lâu, đã nghe được có người đàm luận." Tiêu Thần uống cạn 1 chén, nói : "Tráng Lão Hồ thì sao chứ, nếu như hần dám tìm ta, ta lần này sẽ lấy đầu hần" Nghe vậy, mọi người trong phòng sắc mặt đều đại biến. Độc Cô Kiếm ma im lặng nhìn hần. Anh chàng điển trai tóc xanh Tề Lạp Áo, ánh mắt có chút nghiêm trang nói: "Nghe nói người kia có thể đã bước vào cảnh giới bán thần rồi. Người mặc dù có thần thông mạnh mẽ, nhưng mà cảnh giới kém người ta quá nhiều. Chỉ sợ cũng khó mà làm được đối thủ của gã kia." Vũ Văn Phong gật đầu nói: "Hay là tạm thời tránh lui, người nhà Hồ gia rất độc địa. Ba năm trước đây Tiêu Thần chính là vết xe đổ." Nghe nói tới hai chữ Tiêu Thần, Yến Khuynh Thành cũng có chút mất tự nhiên, Trong lòng lại nhớ đến một chút chuyện cũ. "Không việc gì, ta cùng với Độc Cô Kiếm Ma hai người liên thủ hần là đủ rồi." "Hai người các người liên thủ?" Mọi người lúc đó cũng rất kinh ngạc. Ngay cả Độc Cô Kiếm Ma chính mình cũng ngỡ ngàng, thật không ngờ Tiêu Thần lại nói như vậy. "Như thế nào. Đều là người khiến cho ta gặp phải phiền toái, người có thể nào đẩy trách nhiệm đi chứ?" Tiêu Thần cười dài nhìn Độc Cô Kiếm Ma. "Tốt, trong một tháng ta cũng không vội rời đi." Độc Cô Kiếm Ma không có do dự, đáp ứng. Mấy người Vũ Văn Phong cũng mở miệng nói: "Muốn hỗ trợ không?" Tiêu Thần lắc đầu, nói: "Chúng ta hai người hần là đủ rồi." "Dù sao không vội, trong thời gian ngắn chúng ta cũng không rời khỏi nơi đây. Trước tiên giết đi một bán thần, coi như là kiếm một chuyện kể cho vui thôi" Tề Lạp Áo nói Tiêu Thần nói: "Các người đều có môn phái, không giống ta cùng Độc Cô Kiếm Ma, đều là một thân một mình. Làm xong sự tình, mai danh ẩn tính, cũng không ai tra được" "Ha ha. Không sao, đến lúc đó xem tình huống rồi bàn lại sau." Bởi vì chuyện này, trong nháy mắt tâm tình đau thương nhàn nhạt trước giờ li biệt cũng phai nhạt Thiên hạ không có tiệc rượu nào không tàn, cuối cùng tất cả mọi người đều có một chút men say. Ngay cả Yến Khuynh Thành cùng A Băng hai đại mỹ nữ, cũng là mặt ngọc ửng hồng, đôi mắt lại có chút long lanh, như có màn sương che mờ. Giờ chia tay tới rồi. Trong sát na mọi người đẩy cửa ra

khỏi phòng đều ngậy ngấn cả người, dưới cầu thang, chỗ nào cũng đầy người. Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm, Ân Phong đám người Ân Đô đã tới đây chờ chực từ lâu. Thậm chí, bọn Tiêu Thần còn thấy được Sở Hành Cuồng, chính là gã có Vận Mệnh Song Sinh Tử thần thông cái thế, chính là kẻ kiệt xuất trong tầng lớp thanh niên. Mà ở bên cạnh hắn có một thanh niên thực lực không cách nào nhìn thấu, cùng hắn sóng vai mà đứng. “Tiêu huynh đi thông thả, sang bên này nói chuyện” Bạc Sĩ vừa đi vừa nói. “Độc Cô huynh, gặp lại là có duyên, xin mời” Trần Hàng Cầm đã đi tới. “Khuynh Thành tiểu thư, A Băng cô nương thật là tiên thiên xuất thế, xin mời ngồi bên này.” Ân Phong cũng thân thiện bắt chuyện. Một đám người xông tới, rất rõ ràng muốn lưu bọn Tiêu Thần lại. “Ha ha”. Sở Hành Cuồng cười, cùng Yến Lăng Không tiến lên, trừ vài phương gia tộc ra, các thế gia đệ tử khác không tự chủ được đều tránh đường. Ân Đô tứ kiệt danh chấn đế đô, ai mà không sợ? “Không đánh không biết, cùng với ta vào trong tiểu phủ ngồi chốc lát.” Sở Hành Cuồng vừa thông dong vừa bình tĩnh, không có chút nhục nhã của kẻ chiến bại. “Có thể, nhưng không phải là hôm nay.” Tiêu Thần uyển chuyển cự tuyệt. Yến Lăng Không nhìn Tiêu Thần một chút, lại nhìn sang Độc Cô Kiếm Ma, trong hai tròng mắt bắn ra hai đạo quang mang sắc bén, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ là gật đầu. Ngược lại cùng Yến Khuynh Thành và A Băng hai mỹ nữ cảm thấy hứng thú, liền chuẩn bị lễ vật, sai người đưa tới. “Tiêu huynh ...” Đang vào lúc này, một người tiến lên, thậm chí còn vượt qua cả Sở Hành Cuồng cùng Yến Lăng Không. “Là người.” Tiêu Thần trong mắt hàn quang chột lóe, hắn đã nhận ra gã này chính là phó Thống lĩnh Thị vệ Tam công chúa Vu Thông, đêm hôm đó từng dẫn người tại không trung chặn đánh hắn, lúc ấy thật là kiêu ngạo ngang ngược “Tiêu huynh thứ tội.” Vu Thông xấu hổ chính mình làm một cái đại lễ mà nói; “Xin Tiêu huynh thứ lỗi, bỏ qua lúc trước làm huynh không thoải mái. Lần này, ta là theo lệnh Tam công chúa, cho mời Tiêu huynh cùng Độc Cô huynh mấy vị.” Độc Cô Kiếm Ma rất trầm mặc, từ đầu đến cuối không nói gì. Tiêu Thần lắc đầu, nói: “Chúng ta còn có chuyện trong người, để hôm khác.” Phó Thống lĩnh Thị vệ vừa nghe đã hoảng, suýt nữa quỳ xuống, nói: “Tiêu huynh là ta không đúng, ngày trước quá mức vô lễ, ta ở chỗ này

cho người bồi tội. Giúp ta đi, nếu không Tam công chúa sẽ giết ta mất. Tam công chúa mời mấy vị, chỉ đơn giản là buổi gặp mặt nhỏ thôi, không có ý tứ gì khác" Xem Tiêu Thần căn bản không để ý, Vu Thông hạ giọng, nói: "Tam công chúa đã làm cho Tráng Lão Hồ biết khó mà lui. Ta biết Tiêu huynh chính mình cũng có thể giải quyết, nhưng đây dù sao cũng là tâm ý của công chúa. Cho nên mời Tiêu huynh" Tin tức này làm cho Tiêu Thần không lường trước, hẳn cuối cùng gật đầu nói: "Được rồi." "Độc Cô huynh ..." Tiếp theo Vu Thông vừa đi tới trước Độc Cô Kiếm Ma nhỏ giọng nói vài câu. "Hừ, ta không cần bất cứ cái kiếm phổ gì đó!" Độc Cô Kiếm Ma hừ lạnh. "Không phải kiếm phổ, mà là" Vu Thông vội vàng giải thích. "Được rồi." Ngoài dự liệu của mọi người, Độc Cô Kiếm Ma gật đầu đáp ứng Hiên nhiên Vu Thông đã sớm có chuẩn bị, kế tiếp làm cho đám Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong đáp ứng. Suốt lượt Ân Đô thế gia đệ tử xem mà trợn mắt há mồm, cái này Tam công chúa thật đúng là thủ đoạn, liền một lưới bắt hết, đem mọi người mời đi. Trên thực tế, mọi người coi trọng nhất là Tiêu Thần cùng Độc Cô Kiếm Ma, về phần mời đám Vũ Văn Phong chỉ là để giúp thu phục hai người kia thôi. Đương nhiên, coi trọng Yến Khuynh Thành tuyệt sắc cùng A Băng xinh đẹp là việc khác. Mặc dù là một tòa biệt viện, cũng là phát huy phong thái. Chỗ ở của Đại Thương đế quốc Tam công chúa, sao có thể không lịch sự? Đi trên đường nhỏ rải sỏi, xuyên qua đình đài lầu các, đi qua con suối nhỏ róc rách, vượt qua một cái cầu đá, đám Tiêu Thần đi tới một con đường ven hồ. Dọc theo mặt hồ là một hành lang uốn lượn quanh co, mấy người Tiêu Thần tiến nhập một tiểu đình nghỉ mát trên mặt hồ. Một bạch y nữ tử, đang ngồi trước đánh đàn. Mặc dù đeo mặt nạ lụa mỏng, nhưng thân thể thon thả uyển chuyển mềm mại, cùng với đôi mắt trong vắt mà có thể đoán ra. Tất nhiên đó là một nữ tử phi thường động lòng người mà phi thường có thể chính là thiếu nữ quốc sắc thiên hương nghiêng nước nghiêng thành. Tiêu Thần cùng Độc Cô Kiếm Ma cũng không có ý tứ chào hỏi, Tam công chúa cũng không thấy trách, cười dài mời mấy người ngồi xuống, lại càng thân thiết mời Yến Khuynh Thành đến ngồi bên cạnh. "Ta từng muốn chiêu dụ các vị làm khách khanh, nhưng là ta thay đổi chủ ý. Chư vị đều là tuần kiệt giữa người đời, sao đồng ý vì người

khác dốc sức đây. Ân Oánh ta nguyện cùng các vị kết giao bằng hữu"

"Công chúa khách khí rồi, có thể cùng công chúa tương giao, quả thật là vinh hạnh của ta." Lam phát mỹ nam tử Tề Lạp Áo nở nụ cười anh tuấn làm cho các nữ tử tầm thường đều phải điên cuồng. Khuôn mặt đầy vẻ thông dong, hẳn là đến từ Nam hoang đại gia tộc nên đối với thủ đoạn lúi để mà tiến này thì quá quen thuộc. "Ha ha, Tề Lạp Áo công tử quả nhiên tướng mạo phi phàm, nếu như Ân Đô các đại thế gia tiểu thư nhìn thấy, sợ rằng sẽ làm Ân Đô rất nhiều tiểu thư đem tiêu chuẩn chọn lựa lang quân đề cao lên một chút." Tam công chúa khúc khích cười, nói: "Ta có tin tức Tề Lạp Áo công tử đặc biệt chú ý, một đời thiên kiều tiên tử Lan Nặc đã xuất hiện tại đế quốc ta, người nào mà biết thì xin mời đến. Tề Lạp Áo công tử nếu có thể giải được xin mời đến tận nơi để thăm hỏi" "Đa tạ!" Tề Lạp Áo cảm ơn từ tận đáy lòng. Cùng với một tiểu cung nữ rời đi. Trong lòng Tiêu Thần cũng động, nếu như không phải ngại thân phận, hẳn cũng muốn đi theo cùng hỏi. "Vũ Văn Phong là anh kiệt giữa đời, mặc dù tại Ân Đô thảm bại, nhưng ta cũng xin tin tưởng bọn nam nhi chúng ta tại Ân Đô cũng không có ác ý. Chỉ là bọn hắn tác phong làm việc có chút thô bạo, xin người thứ lỗi. Ta cảm thấy người thiên tư hơn người, xuất sắc ít ai bì kịp, lại có Vạn Thú Ma Quyết. Năm đó là tâm pháp của một đời từng quân lâm thiên hạ Ma Quân. Cái người thiếu bất quá chỉ là một cái thú hồn cường đại mà thôi. Nếu mà có cực phẩm thú hồn tương trợ, chỉ sợ người là đánh trong tầng lớp thanh niên ít có địch thủ. Trong phủ đệ của ta có một cái kháp chứa đựng thú hồn mạnh mẽ cái thế. Nếu không cự tuyệt, người có thể đi nhìn một cái, người có thể có thu hoạch cũng không chừng." Vũ Văn Phong bái sâu rồi đi. Tiêu Thần không thể không cảm thán, Tam công chúa này thật đúng là thủ đoạn cao thâm. Tam công chúa nở nhẹ nụ cười, nói với Hỏa Niếu: "Ta thấy người là đến từ Tây Cương Hỏa Vân Điện. Không lâu trước đây có người từng tặng ta một kiện bảo vật, nghe nói chính là xuất thân từ Hỏa Vân Điện, là một viên thần châu." Hỏa Niếu lập tức đứng dậy, run giọng nói "Lẽ nào là Hỏa Vân Thần Châu?" "Hình như vậy, người có thể chính mình đi xem một chút" Hỏa Niếu cũng bái thật sâu, rồi vội vã rời đi. "A Bể muối muối, ta có mấy gốc linh chi ngọc trụ nhan giúp vĩnh viễn giữ

được vẻ thanh xuân" "Hả. Thật sao?" Gương mặt xinh xắn của A Băng mặt lập tức dâng lên một vẻ ham thích. "Đương nhiên là thật, đến đây, ngồi kể tỷ tỷ này. Lát nữa ta cho người cùng Khuynh Thành tỷ tỷ mỗi người ba khóa." A Băng cười khanh khách hướng Tam công chúa đi tới. A Thủy khẽ cau mày, cố tình trách cứ muội muội, trước mặt nhiều người như vậy mặt vừa lại không tiện nói. Cái ... nha đầu này. Chỉ ba gốc linh chi là bị thu phục ... thật sự là làm cho hấn cảm giác không biết nói gì. "A Thủy huynh, ta nơi này có đầy đủ một thiên Đoạn Thủy Thần Công ..." "Thật chứ?" A Thủy không hề trách cứ muội muội nữa, rất nhanh đi theo một cung nữ rời đi. Tam công chúa cười dài nhìn Tiêu Thần một chút. Vừa lại nhìn Độc Cô Kiếm Ma một chút. Thở dài nói: "Hai vị đều là người tài, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Ta thật muốn lưu các người lại để dùng. Nhưng mà ta biết các người chí hướng không có muốn thế tục vinh hoa phú quý, ôi, thật sự là đáng tiếc làm sao" Hai người không nói gì. "Ba năm trước đây ta từng đi qua Thiên Đế Thành, từng hỏi qua một người. Nếu nguyện theo ta đến phương bắc, ta có thể cho hấn một hồi phú quý. Chứng kiến các người, ta lại nghĩ tới hấn không chút do dự tỏ ra bộ dáng cự tuyệt. Đáng tiếc một người rất có tiềm lực trong tầng lớp thanh niên, ta nghĩ nếu như hấn còn sống nói, có lẽ cũng không thể so với các người ..." Nói tới đây, Tam công chúa có chút cảm khái. Độc Cô Kiếm Ma trầm mặc không lên tiếng. Tiêu Thần trong lòng có một phen tư vị, bây giờ đã xác định không thể nghi ngờ, Tam công chúa chính là chủ nhân của Thiên Thần Đại Kim Tử. Chuyện cũ ba năm trước đây rất nhanh thoáng qua trong lòng hấn. Yển Khuynh Thành hiển nhiên đoán được Tam công chúa đang nói cái gì. Mấp máy miệng một lúc nhưng cũng không nói gì. "Đa tạ công chúa hảo ý vì ta ngăn cản người nhà Hồ gia" Tiêu Thần chấp tay tỏ vẻ tạ ơn. "Không cần cảm ơn ta, ta chỉ không muốn ... Bi kịch ba năm trước đây lại tái hiện, bản thân ta mà nói rất chán ghét một gia tộc nào đó." Tam công chúa thở dài một tiếng. Tiêu Thần không thể không thừa nhận, Đại Thương quốc Tam công chúa có lẽ là thật lòng, cũng có lẽ là thủ đoạn cực kỳ cao minh. Chỉ đơn giản một vài câu nói đã làm cho hấn đã không có ngăn cách, độ hảo cảm tăng lên. Đương nhiên, việc này khẳng định không liên quan đến tình yêu nam nữ, đây chỉ là vì

năng lực làm việc mà thưởng thức. Kim quang chợt lóe, Thiên Thần Đại Kim Tử như là xuyên qua không gian, xuất hiện trên mặt hồ trong đình. Nó vòng quanh Tiêu Thần ba vòng, rồi sau đó hoa chân múa tay, lộ ra thần sắc nghi ngờ, bộ dáng có chút thấy tức cười. Tiêu Thần rung mình, vội vàng làm cho tất cả khí tức của mình ẩn giấu đi. "Ha ha." Chứng kiến bộ dáng của nó, tam công chúa nở nụ cười, nói: "Kim tử lại đây." Kim Tử vù một cái hiện ra trước mặt Tam công chúa, tiếp nhận từ Tam công chúa một gốc cây Tử Kim Tham Vương (sâm vàng tím) rồi gặm nhấm. Tiêu Thần im lặng, trách không được Kim Tử không chỉ có đem bắt tử Cửu mệnh Thân tu, mà tu vi càng thêm kinh khủng. Nguyên lai Tam công chúa mỗi ngày cũng cho nó ăn linh vật cỡ này, chính là còn hơn đồ ăn vặt của Kha Kha một ít. Nhìn Kim Tử, hẳn thật sự có chút nhớ nhung Kha Kha rồi, hy vọng tiểu thú sớm ngày trở về "Tiêu Thần, dù rằng ta đã phái người cảnh cáo lão Hồ kia rồi, nhưng nghĩ lại cũng xin cẩn thận một chút. Dù sao đây chính là một gia tộc làm việc luôn luôn không có chỗ nào cố kỵ, hãy cẩn thận đề phòng." "Đa tạ, ta biết." Tiêu Thần gật đầu. "Độc Cô huynh, ta biết tu kiếm là tất cả với ngươi" Tam công chúa cười khanh khách mà nói: "Ta biết ngươi căn bản không quan tâm đến bất cứ kiếm pháp nào, bởi vậy đặc biệt tìm được ba pho kiếm ý, chính là Trương Tam Phong chân nhân lưu lại." Nghe được là do Trương Tam Phong lưu lại, không chỉ có Độc Cô Kiếm Ma ý nghĩ thay đổi, chính là Tiêu Thần cũng thế. "Có ba người đá, mỗi người đá đều có ba đạo kiếm ngân" Tam công chúa vỗ vỗ tay, hai gã võ sĩ cẩn thận đem một pho tượng người đá mang vào trong đình viện. Trên Thạch Nhân lưu lại dấu vết năm tháng, hiển nhiên đã trải qua vô tận năm tháng mưa gió. Đầu, ngực, chân ba đạo vết kiếm, lập tức đã thu hút Độc Cô Kiếm Ma, hẳn bước dài đến đó. "Ha ha." Năm đó một vị kiếm sĩ đổi mất một pho tượng người đá nhân tiện khổ tham ba mươi năm. Cho nên hôm nay ta chỉ mang tới một pho tượng người đá, hai người đá kia Độc Cô huynh muốn nhìn có thể lúc nào đến xem cũng được. Độc Cô Kiếm Ma đã không còn để ý tới ngoại nhân, một mình lĩnh ngộ từ bức tượng. Tiêu thần biết, Độc Cô Kiếm Ma cũng bị trói ở chỗ này rồi. Tam công chúa quả nhiên là thủ đoạn. Tam công chúa Ân Oánh nhẹ nhàng cười. Sau đó quay đầu nhìn

Tiêu Thần, nói: "Tiêu huynh bây giờ là đang nhập thể luyện tâm?" Đúng "Sự phụ của ta từng nói, nhập thể luyện tâm tu hành, nam nhi nếu không đi sa trường, vậy tuyệt đối là không trọn vẹn. Thân là nam nhi, nếu chưa từng tại trăm vạn đại quân xông pha chém giết, vậy chỉ có thể tiếc nuối cả đời."

"Luyện tâm cũng không phải chỉ giới hạn ở sa trường mà thôi. Tiếc nuối ... người đời luôn tràn ngập tiếc nuối, ai cũng không thể tránh được. Đường ta đi không cần dốc hết tâm trí, miễn là không được dao động cứ tiến về phía trước là được." Mặc dù nói như vậy, nhưng Tiêu Thần không thể không thừa nhận, xông pha sa trường, đối với mỗi một nam nhân đều từng mơ qua. Hắn cảm nhận được điểm dừng tiếp theo có lẽ thật sự muốn đi chiến trường rồi, nhưng mà hắn không nghĩ sẽ thông qua tay Tam công chúa an bài. Tiêu Thần một mình rời khỏi công chúa đang ngồi trong biệt viện, những người khác đều bị thủ đoạn cao minh của Thương quốc Tam công chúa Ân Oánh lưu lại. Mà hắn bởi vì nợ người một cái đại nhân tình, cũng không có khả năng lập tức rời đi. Đúng vào lúc này, có một người rất nhanh chạy tới, nói: "Công tử, có người nhờ ta đưa tin cho người." Tiêu Thần xem lá thư, trong đó chỉ có một câu nói: "Lúc rời khỏi Ân Đô cũng là lúc chết" Chữ ký là một hình vẽ con cọp. Tiêu Thần cười to, rồi sau đó thần sắc chuyển lạnh, nói với người đưa tin: "Nói cho hắn, không cần phải đợi ở bên ngoài. Trong vòng mười ngày ta nhất định sẽ ở trong thành này chém bay đầu hắn!" Tình cảnh lúc này tương tự như trong quá khứ, nhưng Tiêu Thần đã không còn là Tiêu Thần của ngày xưa, cùng lắm thì một kích rồi thối lui. Thay đổi lại hình dáng tướng mạo, ẩn danh trong biển người mênh mông.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 241 : Chí tôn

Tại nơi tầm thường hững hờ thưởng thức, trong vẻ dừng dừng lại nhận ra điều kỳ ảo. Ngồi ở một quán trà ven đường, xem người đến người đi trên đường cái, nghe lái buôn rao hàng, Tiêu Thần đột nhiên cảm giác hết thảy những thứ đó mới là cuộc sống đích thật Trên đời có bao nhiêu người chung quy theo đuổi sự bất phàm, luôn không cam lòng với sự bình thường, nhưng đằng sau đó thể xác và tinh thần họ được gì đây? Có lẽ tự nhiên bình thản mới là chân thật, nhìn dòng người rộn ràng nhốn nháo, Tiêu Thần thưởng thức mùi trà thơm ngát lượn lờ, cảm giác được cuộc sống của người tầm thường thật sự rất phong phú. Một người tầm vóc trung bình, từ dung mạo mà nói có thể coi như tuần lãng, nhưng từ khí chất mà nói cực độ hèn mọn, bỉ ổi, mặc hàng lụa là gấm vóc, cả người lão đảo đi tới. Hai tròng mắt như là đang dính trên những mỹ nữ trên đường cái. Đi tới trước bàn Tiêu Thần, đặt mông ngồi ở bên cạnh, lấp bắp nói " Ca ...các ...ca ...ca ...rất ...rất ...rất thông dong nhân nhĩ a." Tiêu Thần cười cười, nói: "Người là?" "Ta ta ta hả, tên tên ... tên gọi gọi gọi Sát nhân...không... Không... Không ... Chính ... Là ... Sát ... Hồ ... Chuyên ... Chuyên ... Nghiệp. Tiêu Thần trong lòng nhất thời vừa động, không nói gì, cười dài nhìn. Người này dung mạo cực kỳ hèn mọn cùng thô tục, hai tròng mắt truy đông đuổi tây trên đường cái tìm mỹ nữ, không khách khí tự rót một chén trà lớn một hơi cạn sạch "Trà ngon ... ngon ngon ngon, tuyệt tuyệt ... tuyệt đối là cực phẩm ... hồng trà. Cư ...cư ...cư thuyết thị thiếu nữ Thanh thanh thanh..... Thanh thần thần nghênh trứ triêu..... Triêu triêu..... Triêu hà..... Thải thải thải tập đích nhất..... Nhất nhất nhất nhất mạt ... Mạt mạt mạt Mạt mạt mạt....." (Thanh thần nghênh trứ triêu hà – Thải tập đích nhất mạt nha : Buổi sáng nhìn về mặt trời , nơi nơi nhú lên sắc sỡ. Đoạn này khó quá, toàn cà.... - Cid) "Nhất mạt nộn nha (nhô lên sắc sỡ)!" Một đại hán bên cạnh, đập bàn một tiếng hét to, tức giận nói:"Ta nói thay cho người, nếu không sẽ bị người

làm ghen chết!" Gã hèn mọn lắp bắp nói : "Đúng đúng ... Đúng đúng Đúng đúng, nhân tiện ... nhân tiện nhân tiện Nhân tiện chính là là là là là. Cái...Này nói một chút ...nói một chút!" "Xúi xúi xúi ... quấy đến!" Đại hán cũng cà lăm theo rồi sau đó tức giận xắn ống tay áo đứng dậy, nói: "Nghe người nói hai câu. Ta không phải ghen chết, chính là sắp chết!" Đại hán gấp gáp rời đi. "Cái...người này tu dưỡng quá kém !" Gã tự xưng là giết hồ chuyên nghiệp nói. Ngược lại lộ ra thần sắc khinh bỉ, tức giận nhìn bóng lưng đại hán rời đi, bất quá phối hợp với bộ dáng hèn mọn bỉ ổi, thật sự có chút ngô không ra ngô, khoai không ra khoai. "Thật ... thật ... thật sao?" Vừa nói, hắn vừa quay đầu lại hỏi người xung quanh Kết quả, xung quanh bốn phía người đều rất nhanh uống hết nước trà rời đi. Nghe hắn nói chuyện thật sự là một loại hành hạ, cảm giác trong lòng có một nỗi khó chịu thủy chung ra không được "Sao ... sao ... như thế nào cũng chạy trốn hết rồi?". Gã hèn mọn đứng dậy, lôi kéo người khác ở lại. "Chạy mau, bị người ghen chết". Cuối cùng một người bộ dáng là một lão viên ngoại thở hổn hển dứt ống tay áo rời đi "Rất ... rất ... bất lịch sự !" Gã hèn mọn tức giận vỗ cái bàn , nói "Không ... không ... không tu dưỡng, không hàm dưỡng ... không đạo đức !" Ủng ực ừng ực Người này trực tiếp nắm lên ấm trà, nâng lên miệng đổ vào, cùng dạng với kinh hấp ngư ư ư (cá voi hút nước trâu uống nước), cái này nào phải là thưởng trà, rõ ràng là đang tưới. Lau nước trà đang chảy xuôi xuống khoe miệng, hắn quay đầu nhìn Tiêu Thần, nói "Người ... người ... người nói xem. đúng không, ca ca." Tiêu Thần bị người này chọc cười rồi, không một chút nào sốt ruột, nghe được cuối cùng cái chữ kia hắn tựa hồ thật sự nhin không được rồi. Cười nói: " Đừng gọi ta ca ca. Không được chính xác." "Hắc!Hắc!Hắc" Gã cà lăm thở hổn hển, tức giận nói " Ca ca ca ... Ca ca ca." "Đừng kêu" "Ta ... ta ... ta không gọi ... ta là nói ca ca ca ca ...môn (ca môn nghĩa là bạn thân)" Gã hèn mọn vừa nói vừa vỗ bàn, cuối cùng cũng nói ra được "Ca môn "(bạn thân) hai chữ. "Huynh đệ tìm ta có việc sao?" Tiêu Thần gọi thêm một ấm trà nữa, cấp cho gã cà lăm một chén, lại cấp cho chính mình một chén. "Ta ... ta ... ta ... đều nói rồi, ta là ... là ... là giết hồ chuyên nghiệp hội". Gà hèn mọn cà lăm nói xong câu này liền không nói nữa, tựa hồ đang chờ Tiêu Thần đặt câu

hỏi, còn đôi mắt đào hoa vẫn đang mê đắm nhìn lên đường cái. Tiêu Thân cảm giác được người này rất có ý tứ, hẳn đang không có gì làm, nhàn nhã uống nước trà, xem người đến người đi trên đường cái. Hai người cứ như vậy uống trà, một canh giờ, uống hết ba ấm trà, người nào cũng im lặng. Được một nửa canh giờ, gã cà lăm thật sự không nhịn được rồi, mở miệng nói: "Người rất ... rất rất ... Hồi lâu cũng không có nói một câu, rất buồn bực!" "Ta không phải đang chờ người nói sao?" "Bình ... bình ... bình thường đều là người khác bị ta làm ghen chết, hôm nay ta ... ta ... ta bị người ghen chết rồi" Tiêu Thân tuyệt đối không ngờ, cái gã cà lăm này dĩ nhiên là thành viên của tổ chức đệ nhất sát thủ "Thưởng Kim Tam Ưc" trên toàn đại lục. "Người là một sát thủ, cũng dám bại lộ trước ánh mặt trời, không sợ gặp phải kết cục của sát thủ sao?" "Đó ... đó ... đó đó là sát thủ tầm thường ! Ta ... ta ta ... ta ta là ai? Ta ta ta chính là sát thủ chí ... chí ... chí tôn!" Cái gã cà lăm trước mắt này phi thường tự phụ, đồng dặc nói: "Ta ... ta ... ta chính là sát ... sát ... sát thủ dưới ánh ánh ánh mặt trời. Ta ta ta chính là độc nhất vô nhị!" Cái tên kỳ lạ Kim Tam Ưc, tự phụ mà lấy 3 chữ trong tổ chức sát thủ "Thưởng Kim Tam Ưc", miệng thì lắp bắp, nhìn không ra thực lực sâu cạn. Chỉ có thể nhìn ra cực độ hèn mọn, bỉ ổi, mà không có bất cứ sát khí gì. Bỗng nhiên Tiêu Thân nghĩ tới, hai năm trước chính là có một sát thủ gọi là Kim Tam Ưc, tại Nam Hoang đem cháu của gia chủ Hồ gia, cũng chính là người chồng thứ hai vừa mới bái đường xong của Hải Vân Tuyết làm thịt sao?" "Là người." Tiêu Thân nở nụ cười. Thưởng Kim Tam Ưc cái...tổ chức sát thủ này, đã tồn tại vô tận năm tháng rồi, cùng Trung thổ Hồ gia có thể nói ân oán quá sâu. Tương truyền, ban đầu thay mặt sát thủ chí tôn nhân tiện từng đâm giết qua Hồ gia ... lão tổ tông, lão đầu Bạch Hồ Thánh Hoàng kia lúc đó suýt nữa xong đời. Từ đó về sau song phương ân oán vẫn dây dưa không thôi. Kim Tam Ưc nhìn chăm chăm một nữ tử ăn mặc hở hang trên đường, hồn đều nhanh chóng bị câu dẫn. Nhưng là vẫn như cũ không yên lòng, lắp bắp nói:"Ca ... ca ... ca. Bạn thân ... Nghĩ ra chưa Nhớ tới bốn tôn là ai rồi chưa ... chưa ...chưa ? Sát thủ chí tôn trong tương lai a!" Tiêu Thân muốn cười nhưng lại cười không ra. Cái...Tên hèn mọn cư nhiên nghĩ muốn trở thành sát thủ chí tôn.

Bất quá nghĩ cũng khó mà nói, cho dù chuyện tình gì cũng không có tuyệt đối, Kim Tam Ưc tựa hồ thật rất không đơn giản. "Được rồi. Mau lấy giấy bút, người nói như vậy. Hai người chúng ta cả canh giờ cũng nói không rõ." Phi thường thuần thực, Kim Tam Ưc lấy từ cái bao sau lưng ra một cái bảng đá. "Chúng ta liên thủ giết lão Hồ nhức đầu đó." Kim Tam Ưc rất nhanh tại thạch bản trước mắt viết ra. Nhìn ra được hắc thường cùng người khác trao đổi như vậy, thuần thực như vậy chỉ có thể có được qua rèn luyện "Đáng lẽ sớm đem thạch bản lấy ra." Tiêu Thần nói, rồi sau đó cười nhìn về phía hắc, nói: "Bằng chúng ta hai người có thể đối phó một bán thần?" Xoát Tay lấy một cục phấn. Hàng chữ cũ hóa thành phấn mịn rớt xuống, một hàng chữ mới xuất hiện: "Chúng ta hai người không sai biệt lắm, nếu như thêm ... Độc Cô Kiếm Ma kia, ba người đủ có thể trăm lấy trăm đầu lâu hắc. Bán thần thì sao? Chúng ta đều tự triển khai thần thông, tên kia bất quá chỉ là mèo bệnh mà thôi." "Việc này phải cẩn thận... Bất quá." Nói tới đây, Tiêu Thần nhìn cái... tên hèn mọn nói: "Ta như thế nào tin tưởng người là Kim Tam Ưc?" Trong phút chốc, một cỗ khí tức tử vong bạo phát ra, lạnh như băng mà sát khí nhất thời làm cho lão bán trà bất tỉnh nhân sự "Được rồi!" Không cần dò xét thêm nữa. Đây tuyệt đối chính là khí tức đặc hữu của sát thủ. "Bản thân nói ra rồi. Ta nhất định cùng nhau giết lão hồ!" "Được, một lời đã định!" Ở ngay phía sau. Xa xa trên đường cái một trận hỗn loạn, rất nhiều người đi đường cũng chạy toán loạn, càng có một vài trẻ em gái bối rối chạy trốn. Tiêu Thần đem một hài đồng gọi vào quán trà, cho hắc hai kim tệ, hỏi: "Tiểu huynh đệ xảy ra chuyện gì?" "Ngưu Ngưu Ma vương tới, bà bà nói đó là ngưu đầu trong đầu trâu mặt ngựa đến bắt hồn phách người ta" "Nói ... nói ... nói ... Nói bậy, ban ... ban ... ban Ban ngày ban mặt như thế nào sẽ có đầu trâu mặt ngựa?" Kim Tam Ưc trừng đôi mắt hoa đào "Thật sự Ngưu Ma vương kia rất lợi hại, đem không ít tu giả cùng cấp đánh thất bại, càng lại muốn thách đấu một người tên là Tiêu Thệ Thủy." Tiêu Thần đuổi hài tử đi, nói với Kim Tam Ưc : "Đi xem một chút." Một ngã tư đường phồn hoa, một người thoát nhìn phi thường đôn hậu Tiểu Bàn Tử (mập mập), đầu sinh hai cái sừng bò thật lớn, thoát nhìn đúng như thiện lương Ngưu Ma vương tái sinh. Bên cạnh dựng thẳng một cây đại kỳ, trên

viết một hàng chữ to: Khiêu chiến Tiêu Thệ Thủy. "Người này." Tiêu Thần thật không ngờ Ngưu Nhân tới đây. Lại dùng loại biện pháp này tới tìm ta. Một ngày trước đại chiến tất nhiên đã bị hắn biết cả rồi, mấy thứ Linh Tê kiếm ba, Viên Mãn Bảo Bình ẩn lừa được người khác, nhưng lại không thể gạt được Tiểu Bàn Tử. Rất nhiều thần kỹ hắn cũng tinh thông, nên khẳng định đã đoán ra Tiêu Thệ Thủy chính là Tiêu Thần. "Như thế nào, vậy nhé?" Kim Tam Ưc cười nói: "Bạn ,... thân Giúp người giải quyết." "Không cần." Nhưng là, đang khi nói chuyện gần xong, Kim tam Ưc thoát nhìn cực kỳ hèn mọn, bỉ ổi, lại trong phút chốc biến mất vào hư không, tốc độ như thế đủ làm cho Tiêu Thần cũng thất kinh. Phía trước, hạ đại kỳ xuống, Ngưu Nhân tựa hồ là cảm ứng được, trong phút chốc bay lên trời. Một bóng ma ngưu thật lớn tại phía sau hắn lộ ra, như núi nhỏ mà màu đen ngưu thể làm cho người ta ruột gan lạnh lẽo, có một cỗ ma lực nói không nên lời. Một tiếng ngưu hống thật lớn, một con trâu khổng lồ đáp xuống, làm cho đường cái phía dưới bể tung tóe " Bịch " Kim Tam Ưc thân hình lộ ra, rồi sau đó thụt lùi, ma ngưu khổng lồ cũng một kích trở ra, lùi tới ngưu nhân phía sau. "Trời ạ, thật sự là ngưu Ma vương a" "Sống gặp quỷ rồi, ngưu trong ngưu đầu mã diện nhức đầu ban ngày xuất thế rồi." Rất nhiều bé gái khóc lóc trốn hướng xa xa, mà người có đảm lượng cùng với một ít tu luyện giả thì tò mò tại cách đó không xa quan sát. Kim Tam Ưc không tiếng động thối lui đến gần bên Tiêu Thần, nói: "Này này này. Cái...Này ngưu đầu nhân không phải không phải không phải. Phi thường. Không đơn giản." "Người mới là ngưu đầu nhân đây, nhà các người mới là ngưu đầu nhân đây!" Ngưu Nhân đã đáp xuống, ma ngưu khổng lồ ẩn vào trong thân thể của hắn, hắn một chưởng chấn vỡ đại kỳ. Đi nhanh tới. Nhìn thấy Tiêu Thần, Tiểu Bàn Tử lập tức cười ha hả. Bất quá chứng kiến Kim Tam Ưc , lập tức lại mặt lại lạnh lùng. "Cũng là người một nhà. Đổi một chỗ khác nói chuyện." Tiêu Thần vội vàng lôi kéo hai người tránh xa đám người, rời đi nơi này. Thẳng đến một chỗ xa khuất, Tiêu Thần mới nói: "Thật không ngờ người nhanh như vậy đã tới. Hắc Long đâu?" [Trong dãy núi bên ngoài Ân Đô. Ta không thể không sớm một chút đi ra.] Nói tới đây, tiểu mập mập vô cùng uể oải, ảo não nói: "Sừng trâu trên đầu. Càng dài càng nhanh, bây giờ ra như vậy ồi.

Ô ô. Lấy đao khảm cũng khảm không rớt. Ta đi hỏi gia gia nãi nãi, họ lại nói đây là chuyện tốt, mặc kệ cho ta lo liệu. Ta bèn đi ra ngoài, thử xem xem có biện pháp nào, làm cho nó biến nhỏ." Ngưu Nhân một bộ dáng khóc không ra nước mắt. "Thật là khảm không xuống?" Gã cà lăm hèn mọn nay lại nói trót lọt, mắt tỏa ánh sáng, một tay duỗi hướng sừng trâu, cười hắc hắc, nói:"Thật sự là tài liệu thượng giai chế tạo chủy thủ a." "Đồ ngốc, bĩ ối hèn mọn cà lăm" Ngưu Nhân một vai đẩy hẳn ra, cực kỳ ảo não vỗ vỗ một đôi ngươi giác màu đen dài hơn hai thước. "Thuận theo tự nhiên." Tiêu Thần an ủi. Tiểu mập mập đúng là dễ quên, rất nhanh nhên tiện quên luôn vấn đề sừng trâu, hưng phấn nhìn Tiêu Thần. Nói:"Thệ Thủy huynh biết ta vì cái gì mà đến Ân Đô không? Nơi này có người quen cũ của chúng ta. Còn nhớ rõ Liễu Như Yên sao? Nàng đang ở tại Trầm Ngư Lạc Nhạn cung, nghe nói cùng Hoa Đế nơi ấy có giao tình thâm hậu." Ngưu Nhân không thể ở trước mặt Kim Tam Ưc bóc trần thân phận Tiêu Thần. Nhưng lại có thể không hề phiền toái truyền lại tin tức. "Trầm trầm trầm..... Trầm ngư..... Lạc lạc lạc lạc..... Lạc Nhạn cung?" Được nghe lời ấy, Kim Tam Ưc một đôi mắt đào hoa lập tức tỏa ra lưỡng đạo quang mang. "Trầm trầm trầm, trầm cái đầu người, nói thì nói không được, hèn mọn như người mà cũng đòi đi sao" Ngưu Nhân thấy Kim Tam Ưc thế nào cũng không vừa mắt "Ngưu ngưu ngưu. Ngưu đầu nhân. Người người người. Đừng đừng đừng đừng. Đừng không phục, không không không tin nói, ta ta ta thử xem ?" "Bộ dáng người, không thân không thích mà lại hèn mọn, nghĩ lại thử xem xem, đi đến cũng chỉ làm cho người ta cầm cái chổi quét ra, nơi ấy không phải có tiền là có thể tới" "Khinh Khinh Khinh. Khinh bỉ người! ta ta ta." Nói tới đây, Kim Tam Ưc gấp đến độ trực tiếp đem thạch bản lấy ra, rất nhanh khắc chữ, nhanh nếu không bị chính mình ghen chết. "Ta không động thủ, Là nam nhân, phải đi Trầm Ngư Lạc Nhạn cung, Tam triệu đại tôn của ta nói như thế nào cũng là nhất dạ thập tam thứ lang (một đêm mười ba lần) ..." "Ta khinh, người một tên dị thường, gọi là mười ba giây cũng không sai biệt lắm." Tiểu mập mập Ngưu Nhân mặc dù thoát nhìn thô lỗ, nhưng miệng lưỡi lại rất lợi hại. Tiêu Thần ha ha cười to, tùy ý bọn họ đấu võ mồm, nói:"Đi, phải đi Trầm Ngư Lạc Nhạn cung." Trầm Ngư Lạc Nhạn cung,

đúng như hoàng gia cung uyển một bức như nhau, chiếm diện tích cực lớn, nhìn về nơi xa giống như một mảnh thiên cung vô tận. Có thể tưởng tượng bọn họ tai mắt thông thiên, nếu không như thế nào cho phép tại Ân Đô tạo ra một mảnh cung như vậy? Ra vào nơi này người không giàu thì cũng phải sang. Tùy tiện đi vào một tòa cung điện mới xây tốn kém, cũng có thể chứng kiến một nhân vật phong lưu ở Ân Đô. Dọc theo bạch ngọc cầu thang đi vào, ở giữa là một đại điện hùng vĩ, lọt vào trong tầm mắt có thể nói hết sức xa hoa, kim bích huy hoàng, rường cột chạm trổ, cung vàng điện ngọc. Lúc này, đã gần đến tối đêm, thủy tinh đăng chập chờn mộng ảo địa quang, đem quỳnh lâu ngọc vũ ánh nơi này càng thêm tựa như ảo mộng. Trước tấm bình phong một đôi phi thúy bình ngọc chừng hai thước cao, toàn thân lóe ra lục quang, trong suốt long lanh, vừa nhìn liền biết là bảo vật giá trị liên thành. Mà một mặt trên vách tường, lại càng là cao thủ tuyệt đại kiếm tiên Lý Bạch thân thủ đề thơ, cũng không phải là đồ dỏm có thể sánh bằng, nét bút cao vút, đầy nghị lực, ngự kiếm lại càng tuyệt, trong thơ có kiếm, trong kiếm có thơ Một người phía trước phụ trách chiêu đãi, che mặt sa lượn lờ mà đến, đi theo sau là các nữ tử xinh đẹp, chủng tộc đều không giống nhau. Phương tây tộc nữ tử, màu da tuyết trắng, Ngực đầy đặn, thướt tha cao gầy, tóc dài màu vàng như phát sáng. Phương đông tộc nữ tử, tóc đen như bọc. Mắt ngọc mây ngài, cần cổ thon gọn, kiều diễm động lòng người. Đường cong uyển chuyển vô cùng. Man tộc hồ nữ quyến rũ động lòng người, một đôi mí nhãn nhẹ nhàng thoáng nhìn, khiến cho Kim Tam Ưc đắm đắm nhìn. Hồ vĩ đầy lông tơ mượt mà nhẹ nhàng đong đưa. Tám cô gái, chủng tộc đều không giống nhau, cũng là cực phẩm mị hoặc thái độ. Lộ ra vẻ tươi cười chết người (ý là tươi cười nhìn vào thèm mà chết) "Ha hả. Mời mấy vị khách quý" Hoa Tương cười kiều mị, mang theo tám cô gái nghênh đón. Ngưu Nhân nhỏ giọng nói thầm: "Như thế nào lại che mặt a. Không muốn cho người ta nhìn sao?" Kim Tam Ưc xuất ra thạch bản, " Xoát xoát xoát " Rất nhanh khắc hảo chữ : "Khinh bỉ ngươi, này cũng đều không hiểu, nguyên lai là còn non tơ, cái này gọi là nửa che đậy. Đây chính là cái...Này phong tình." Ngưu Nhân bị giấu cột cười nói: "Thời của Ngưu gia, gã hèn mọn, bỉ ổi như ngươi còn không biết ở đâu nhìn lên phụ nữ tắm rửa

đây, tiết kiệm sức lực đi, không cần người giới thiệu." Nói tới đây, tiểu mập mập như là muốn chơi nổi, nói:"Nghe nói Độc Cô Kiếm Ma đã ở Ân Đô. Nếu như làm cho gã lạnh như băng đó tới nơi này nhất định rất có ý tứ." Nghe được hần nói như vậy, Tiêu Thần nhẹ nở nụ cười. Nói:"Vừa lúc có việc muốn cùng hần thương lượng. Chủ ý này của người không tệ." Hần quay đầu đến đứng Hoa Tương kia, nói:"Các người nơi này có thể giúp không?" "Đương nhiên không thành vấn đề. Tới nơi này khách quý đối với chúng ta mà nói chính là Tổ Thần." Hoa Tương khéo léo mỉm cười nói đùa. Ngưu Nhân thấy Tiêu Thần đi mời Độc Cô Kiếm Ma thật , tưởng tượng thấy cái tên lạnh lùng vô tình kia đến loại địa phương này, hần nhất thời hắc hắc nở nụ cười. Rồi sau đó, hoặc như là nghĩ muốn chơi nổi, nói:"Nghe nói Yến cô nương cũng đến Ân Đô rồi, đó chính là nhân gian tuyệt sắc, không bằng Thệ Thủy huynh cũng đem nàng mời tới luôn đi." Hoa Tương che miệng bật cười, phía sau nàng tám cô nương quyến rũ, cũng tất cả đều nở nụ cười, cảm giác được tiểu mập mập này rất hỗn rồi, đến loại địa phương này còn muốn mang phụ nữ. Nhân tiện ở phía sau, Ngưu Nhân phát hiện gã hèn mọn Kim Tam Ước đang cười hắc hắc sau lưng hần, đồng thời cảm giác phía trên đường cái phía sau có câu nói lạnh hướng hần phóng tới. Quay đầu nhìn lại, kia không phải Yến Khuynh Thành thì là ai? Yến Khuynh Thành, a Băng, tam công chúa Ân Oánh tam nữ, vừa lúc đi ngang qua nơi đây, bởi vì Trầm Ngư Lạc Nhạn cung quá mức nổi danh, khi đi qua đường nhỏ nơi này, tam công chúa không tránh khỏi giới thiệu một phen. Yến Khuynh Thành chứng kiến tiểu mập mập vẻ mặt nghiêm túc, giật mình lấy tay che miệng, vẻ tức giận tạm thời thu liễm, lẩm bẩm:"Ngưu đầu. Như thế nào biến thành ngưu đầu?" Nàng nhớ kỹ rất rõ ràng, cái gã tiểu mập mập lúc đầu tại Long Đảo không có thể trông hết hơi như thế này. "Yến cô nương. Oh, không đúng, Yến muội muội người khỏe chứ, kể ra lâu không thấy, phong thái của người càng ...Hơn hồi trước, thật sự là phong hoa tuyệt đại, quyến rũ vô song, thiên tiên hạ phàm, nghiêm hàn lâm trần, ta thấy làm cho bầu trời nhật nguyệt cũng buồn bã." Ngưu Nhân tự cho như vậy là ca ngợi. "Vù " Một đạo kim châm bay tới, cắt đứt lời nói của hần, Yến Khuynh Thành vẻ mặt đỏ bừng, tức giận nhìn mấy người. "Yến yến ... Yến yến ...

Yến yến ... Người thật sự là rất đẹp!" Gã hèn mọn Kim Tam Ưc cũng không lạc hậu, mở miệng ca ngợi, thế nhưng trong ba chữ " Yến cô nương " hai chữ" Cô nương " như thế nào cũng nôn không được, bị hắt trực tiếp quên mà qua, cũng may câu nói kế tiếp coi như trót lọt. Chỉ là, cứ như vậy, ý tứ cũng khác nhau rồi. Không phải gọi Yến cô nương, phảng giống như thân mật gọi nick name " Yến yến " Yến Khuynh Thành hai gò má đỏ bừng, hận không thể nhéo cái tên hèn mọn bị ối hành hung cho hắt một trận. Nàng đứng ở trên đường cái nghiêng răng nghiêng lợi, cư nhiên bị ba cái tên gia hỏa đi đường đùa giỡn, thật sự làm cho người ta giận. "Hả ..." Muốn gọi a Băng, kết quả gã hèn mọn vừa lại cà lăm nữa rồi:"Băng băng ... Băng băng Băng băng ... người cũng rất đẹp!" Thân mật giống như gọi nick name, a Băng cũng tức giận biến sắc. "Công công Công công Công công" Kim Tam Ưc mặt cũng cấp bách đỏ, nhưng là chữ "Chúa" chính là mồm không nói được, chỉ vào tam công chúa, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói:"Công công Người cũng rất đẹp!" (công công = thái giám đó) Tam công chúa giận dữ đồng thời tình ngộ chỉ có thể dờ khóc dờ cười. Đường nhỏ nơi này người xung quanh toàn bộ cười to, trong đại điện, tám gã cô gái sớm đã cười đến nước mắt cũng chảy ra. Tiêu Thần trong lòng cười to đồng thời cảm thán: chính là nhân tài a!!! Mà Ngưu Nhân đang ngồi chồm hổm trên mặt đất vừa đắm xuống đất vừa cười

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 242 : Phát động phong ba

Chương 242 : Phát động phong ba Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Sát thủ dưới ánh mặt trời Kim Tam Ưc ở trước Trầm Ngư Lạc Nhạn cung cứ lấp bắp, yển yển, băng băng ... Thậm chí ngay cả công công cũng gọi loạn. Hoa Tương và tám thiếu nữ trang điểm xinh đẹp cười đến nước mắt chảy ròng ròng. Trên đường cái người đi ngang qua càng là ôm bụng cười lớn. Điều này làm cho Yến Khuynh Thành, Băng Băng, tam Công Chúa cùng với vài tên cung nữ tức giận không thôi, sắc mặt đỏ bừng, nhưng là với tên gia hỏa này không có biện pháp, liệu có thể chạy ào vào cái chốn kia sao? Nam nhân hèn mọn tuyệt không cảm thấy đỏ mặt, nhẹ nhàng đá một cước vào mồm Ngưu Nhân đang cười to mà nói: "Ngưu ngưu ... Ngưu ngưu ..." "Ta khát, nam nhân hèn mọn, mười ba giây! Người cút cho ta." Ngưu Nhân lúc ấy liền nhảy dựng lên, bị cái tên gia hỏa này gọi như vậy thật sự không còn mặt mũi. "Ta đang ... Cùng cùng cùng ... Cùng nói chuyện với người đó, ngưu ngưu ... Ngưu ngưu ... Ngưu ngưu ..." Kim Tam Ưc không biết là thật sự nói lấp hay là cố ý như thế, khiến cho mọi người trên đường một lần nữa bật cười. Kết quả là bị Ngưu Nhân lắc lắc đôi sừng trâu khổng lồ làm cho hoảng hốt chạy thục mạng. "Sao không gọi là nữ nữ (bé gái) mà lại cứ kêu ngưu ngưu đi?" Hoa Tương lắc mông ưỡn ẹo đi tới trêu ghẹo. "Cũng vậy, cũng vậy!" Kim Tam Ưc hèn mọn cười cười. Ngưu Nhân lúc lắc đôi sừng trâu thật lớn, hận không thể húc cho hấn hai cái. "Mời mấy vị vào" Hoa Tương dẫn tám tên thiếu nữ đưa đường cho bọn họ. Không thể cứ để họ ngăn người như vậy trước đại sảnh nữa, nếu không thì còn thành bộ dạng gì nữa. "Yển yển... Yển yển, băng băng... Băng băng, công công... Công Công Chúa, hẹn gặp lại." Kim Tam Ưc quay sang mấy nàng cao ngạo trên đường cái vẫy tay, cuối cùng vào lúc trước khi biến mất càng luôn mồm không ngớt tuôn ra những lời chết người: "Nếu ... Nếu không ... Người người ... Các người cũng ... Đến đây đi!" Vèo vèo vèo Mấy đạo hàn quang bắn về phía trước đại sảnh của Trầm Ngư Lạc Nhạn cung, Kim Tam Ưc co đầu rút cổ chạy vào làm cho mấy món ngọc trân, Phi Thúy châu báu toàn bộ găm vào vách tường trong đại sảnh. "Cái ... tên nói lấp trời đánh này, nam nhân ghê tởm hèn mọn. Thật sự quá vô liêm sỉ" Yến Khuynh Thành tức giận không thôi. "Đúng, thật muốn đánh hấn một trận." Đến ngay cả a Băng tính tình luôn hiền dịu cũng là thở hỗn hển vung nắm đấm xinh

xắn lên. Đại Thương quốc tam Công Chúa Ân Oánh cũng có chút giận dữ. Thân phận nàng bậc đó, chưa từng có người dám trêu đùa như thế. Nhưng mà cũng biết không thể đi so đo với hắn. Vừa lúc đó, xa xa có một bóng người vóc dáng cao ngất lưng đeo Thiết Kiếm bước đến, đúng là kẻ lạnh lùng vô tình Độc Cô Kiếm Ma. "Tên gia hỏa này ... cũng muốn vào Trầm Ngư Lạc Nhạn cung sao?" A Băng nghi ngờ nói. "Thấy Tiêu Thệ Thủy vào chốn ô uế đường này đã khiến ta cảm thấy rất ngoài ý muốn. Không nghĩ tới Độc Cô Kiếm Ma thoát nhìn như vô tình cũng là người như vậy. Nam nhân ... Cũng đều một dạng thôi" Yến Khuynh Thành cảm thấy ngoài ý muốn bĩu môi. Nhìn đến Độc Cô Kiếm Ma ở phía xa đi vào, tam Công Chúa cười cười, hỏi: "Các người có định vào xem?" "A? !" "Không vào!" Độc Cô Kiếm Ma bước vào trong cung điện, Hoa Tương mang theo vài thiếu nữ trang điểm lộng lẫy lập tức xông tới, tiếng cười lạnh lạnh. Nhưng mà, mặt đối với các nàng chính là một thanh Thiết Kiếm lạnh lẽo. Thiết Kiếm sát khí lạnh lạnh trong nháy mắt gác trên cổ kiêu trướng của Hoa Tương. Lạnh khí nhất thời làm làn da trơn bóng nổi đầy mụn. "Vị công tử này. ở đây là ..." Hoa Tương của Trầm Ngư Lạc Nhạn cung chính là người sành sỏi. Mặt không đổi sắc, vẫn cười khanh khách nhìn Độc Cô Kiếm Ma. "Không nên tới gần ta." Độc Cô Kiếm Ma thu hồi Thiết Kiếm, vô cùng lạnh lùng nói: "Ta tới nơi này tìm Tiêu Thệ Thủy." "Được, ta hiểu" Hoa Tương vẫy tay để mấy thiếu nữ lui ra. Tự mình mang theo Độc Cô Kiếm Ma đi tiếp. Đúng lúc có mấy người đi vào trao đổi: "Này bạn hữu thật có tính cách, lại dám ở Trầm Ngư Lạc Nhạn cung rút kiếm, không dám hứng thú với nữ nhân ..." "Nếu không người cũng đi thử xem? Nói không chừng có thể được chiêm ngưỡng Hoa Đế, gặp mặt một lần" "Ta còn không có công việc đủ sao, không muốn gây chuyện ở chỗ này" Khi Độc Cô Kiếm Ma lạnh lùng xuất hiện ở đại điện Nghê Thường làm nhiệt độ nơi này phảng phất đột nhiên giảm đi mười độ, kiếm khí lạnh căm căm trong phút chốc tràn ngập giữa những bức tường huy hoàng của điện Vũ Trung. Ngưu Nhân lập tức nở nụ cười hắc hắc mà nói: "Ta đã biết là sẽ phát sinh tình huống như thế. Ta từng hoài nghi cái tên Thiết Nhân (người sắt) lạnh lùng này nhìn tú nữ mỹ lệ trong Trầm Ngư Lạc Nhạn cung và nam nhân như nhau là

cùng dạng với hần. Còn lâu mới bằng sự thân thiết của hần và thanh Thiết Kiếm kia" Trong đại điện ăn uống linh đình, vài nữ tử diễm lệ tươi cười nói năng, lúng liếng mắt biếc đứng bên cạnh bàn ngọc rót rượu dâng đồ ăn cho Tiêu Thần, Kim Tam Ưc, Ngưu Nhân. Thiết Kiếm của Độc Cô Kiếm Ma chỉ về phía Ngưu Nhân ngồi xa. Trên mặt là dáng vẻ hờ hững vô tình. "Độc Cô tháo bỏ vướng mắc mà hạ Thiết Kiếm của mình xuống đi" Tiêu Thần vẫy vẫy tay mà nói: "Hôm nay, chỉ uống rượu nói về mỹ nữ. Người cầm vũ khí trong tay là đạo lý gì?" Nếu như để thế gia đệ tử Ân Đô nghe được Tiêu Thần nói năng như vậy với Độc Cô Kiếm Ma thì nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc. Sự lãnh đạm và ngạo mạn đã sớm xâm nhập thể xác và tinh thần Độc Cô Kiếm Ma, đó là gia hỏa mà xuất thủ thì tuyệt không khoan dung. Độc Cô Kiếm Ma nghe được lời ấy, lông mày sâu róm liền lập dựng ngược lên. Hần nắm chặt Thiết Kiếm nhìn chăm chú Tiêu Thần, nhưng cuối cùng lại buông lỏng ra mà đi nhanh tới. "Vậy là được rồi, đừng cả ngày khó khăn khổ sở như vậy" Tiểu Bàn tử (mập mập) Ngưu Nhân cười ha hả để lộ vẻ thật thà vô cùng, tự mình rót một chén rượu cho Độc Cô Kiếm Ma đặt ở trên bàn. Kim Tam Ưc hèn mọn méo miệng nghiêng người nói: "Độc Cô... Kiếm ... Tiện ... Tiện ... Ma ... Sờ sờ" Nghe như vậy thì giống như tên gia hỏa nói lắp này đang mắng người ta. Cũng chẳng biết là hần nói đến hai chữ "Ma ma" tức là "Sờ sờ (mạc mạc)", hoặc giả nói với Độc Cô Kiếm Ma vừa mới ngồi xuống là cứ xéo đi (mạc khứ). Độc Cô Kiếm Ma vốn thần sắc hờ hững khi nghe đến mấy lời này, lúc ấy mắt liền lập tức trợn ngược. "Leng keng" một tiếng thì Thiết Kiếm đã kề cổ Kim Tam Ưc rồi. Tiêu Thần vội vàng duỗi tay giữ chặt Thiết Kiếm rồi sau đó vẫy tay một cái. Một cái đùi gà trên bàn bay vào thẳng vào miệng Kim Tam Ưc bịt kín mồm hần lại. "Thôi đi, nói lắp bĩ ối nhà người đừng có gây chuyện, còn Độc Cô Kiếm Ma người cũng chớ lạnh lùng như thế" "Hiểu lầm, Độc Cô Kiếm Ma ngưỡng mộ đã lâu!" Kim Tam Ưc vội vàng đưa ra bảng đá của mình, những nét chữ rồng bay phượng múa hiện lên trên đó. Như thế, bốn vị thanh niên cao thủ mới thật sự ngồi vào với nhau. Không hề nghi ngờ là bốn người tụ ở chỗ này. Không thể là thật sự để hưởng phong hoa tuyết nguyệt, mà là vì mưu bàn đại kế giết hổ. Sau khi để hai vị "Tiên tử" trong điện Nghê Thường mang

theo vài thiếu nữ xinh đẹp đi, mấy người mới bắt đầu chánh thức nói chuyện bàn bạc. Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân biết đến ý nghĩ này, lập tức lắc lư đôi sừng bò hưng phấn xoa tay nói: "Hắc hắc ... Bán thần à, chưa từng nghĩ tới có thể giết chết bán thần. Ngưu gia huyết mạch bắt đầu dâng trào, có điểm kích động đây." Kim Tam Ưc khó lòng ghìm nổi, cầm trong tay bảng đá, đục đục khắc khắc để nói lên quan điểm của mình. Đương nhiên thần thái cũng không căng thẳng mà đáng vẻ thực nhẹ nhàng "Lực lượng bốn người vậy là đủ rồi. Nếu là chỉ có ba người thì chúng ta có lẽ còn phải cẩn thận bố trí một phen. Nhưng hôm nay chúng ta bốn người liên thủ, cho dù hẳn là bán thần hay bán yêu, thì cũng đủ hành hạ đến chết chỉ như con mèo ốm" Sau khi nói chuyện xong xuôi, theo chủ ý của Kim Tam Ưc là binh quý thần tốc là sẽ động thủ đêm nay trực tiếp chém rụng đầu Lão Hồ. Kể cả chỗ dừng chân của Tráng Lão Hồ đã sớm bị sát thủ dưới ánh mặt trời Kim Tam Ưc điều tra xem xét kỹ rồi. Chính sự đã bàn xong, ngoại trừ Độc Cô Kiếm Ma thì cả ba người còn lại lập tức thư giãn. Nam nhân hèn mọn vỗ nhẹ bàn tay cho hai Nghê Thường tiên tử cùng vài thiếu nữ động lòng người chờ ở bên ngoài đi vào trong phòng. Không thể không nói, là đại tuyệt tác của Trầm Ngư Lạc Nhạn cung, hai nàng Nghê Thường tiên tử dĩ nhiên đều là tu giả với tu vi đều không kém linh sĩ, có thể trên không trung phi hành nên kỹ thuật nhảy vô cùng uyển chuyển. Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ, xuyên thấu qua Thủy Tinh pha lê có thể rõ ràng nhìn ra quang cảnh bên ngoài. Vườn Nghê Thường dưới ánh trăng đêm, trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, đẹp không sao tả xiết. Hương hoa thấm tận tim gan lan tỏa khắp vườn. Hai Nghê Thường tiên tử thoăn thoắt bước ra đại điện dưới ánh trăng như pha lê bắt đầu nhanh nhẹn múa lượn. Điệu múa phấp phới, theo gió mà động dưới ánh trăng như sóng triều. Đúng như Quảng Hàn tiên tử giáng trần, kiều diễm tựa không phải người trần nữa. Mà mấy thiếu nữ ở sau bọn họ ca múa nhẹ nhàng, nhanh nhẹn lượn giữa những lùm cây khóm hoa như con bướm sặc sỡ. Ca múa dưới ánh trăng có một phen hứng thú khác hẳn. Có điều đối mặt với vũ nữ xinh đẹp mà Độc Cô Kiếm Ma vẫn vô cùng lạnh nhạt, không hề xúc cảm. Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân thì cười ha hả, không ngừng vỗ bàn tay núng nính. Còn như Kim Tam Ưc thì ánh mắt tuyệt đối

như là dao sắc quét tới quét lui trên người thiếu nữ giữa những khóm hoa lẩn trên không trung, không ngừng loạn ngấm, đôi mắt đảo như chong chóng. Tiêu Thần không thể không cảm thán, có những người mặc dù lớn lên coi như tuần lãng, nhưng ... lại cực độ hèn mọn. Hắc vồ vồ vai Kim Tam Ưc mà nói: "Huynh đệ, người cũng không thể nhìn được một chút sao?"

"Ca ca... Ca ca... Bạn thân, đây là ... Người người không đúng, cái này gọi là thực sự ... Thật thật ... Thật tình rõ là, này này ... Cái này gọi là thật thật ... Thực sự dễ chịu" Nói tới đây, tên chết tiệt này còn vuốt nước bọt khiến cho không ai muốn nói nữa rồi tiếp tục đăm đuổi xem tiếp. Ngưu Nhân rút một chén rượu, ngửa đầu tợp một ngụm nói thăm: "Liễu Như Yên tại sao còn chưa tới, không phải Hoa Tương đã giúp chúng ta đi mời sao. Chẳng lẽ vài năm không gặp nhau mà thành xa lạ?" "Ai đang nói bậy nói bạ về ta đó?" Một âm thanh mềm mại vọng đến. Bày biện của Trầm Ngư Lạc Nhận cung làm cho người ta thán phục, không biết là bọn họ làm như thế nào mà lại có thể giấu được linh giác nhạy cảm của tu giả. Khi Liễu Như Yên từ một cánh cửa khác đi tới thì lại không bị mấy người nhận ra. Mấy năm không gặp, phong thái của viên ngọc tuyết trần Liễu Như Yên lại càng long lanh hơn. Có lẽ nàng không phải là nữ nhân đẹp nhất, nhưng nàng tuyệt đối là nữ nhân quyến rũ nhất, cả vóc người ma quỷ đều lộ vẻ cám dỗ thành thực. Thân thể mềm mại nhấp nhô chập trùng đến tinh xảo, lại thêm bộ đồ lụa đen gần xuyên thấu như ẩn như hiện khoe ra đường cong mềm mại thần kì, cùng với những khoảng hở của làn da thịt sáng bóng đầy dụ hoặc khơi gợi suy tưởng đến vô hạn. Đây là một thiếu nữ quyến rũ động lòng người tới cực điểm làm cho không người nào có thể kháng cự khí chất cùng mị lực. Vẻ xinh đẹp tuyệt trần làm bộc lộ hết vẻ "xinh xắn" và "quyến rũ", lại còn phong tình vạn chủng cùng dáng điệu mềm mại đáng yêu, tràn trề nhựa sống. Có thể nói là một tuyệt đại báu vật. "Tiểu Bàn tử còn nhớ tỷ tỷ sao, ta tưởng người đã sớm quên rồi. Nhiều năm như vậy cũng không đến thăm ta." Đôi môi đỏ thắm của Liễu Như Yên đầy gợi cảm, mỗi khi nàng mỉm cười lại để lộ ra hàm răng trắng như ngọc, hàng lông mi thật dài rủ xuống đôi mắt mê người làm cho người ta khó có thể kháng cự nổi vẻ dụ hoặc đó.

"Nhớ chứ, lúc nào cũng nhớ đến tỷ tỷ" Ngưu Nhân thô lỗ nở nụ cười, đặc biệt lại lộ ra một vẻ xấu hổ.

"Nhớ chứ, nhớ chứ" Không biết có chuyện gì xảy ra mà vào giờ khắc này Kim Tam Ước lại không nói lắp, đôi mắt đào hoa sang rục nhìn thẳng chăm chú vào vưu vật phía trước mà nói: "Vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Cả đời đều sẽ không quên." Mà ngay cả Tiêu Thần cùng Độc Cô Kiếm Ma đều cảm giác có chút kỳ quái, cái tên hèn mọn ma quái này ... Liễu Như Yên khẽ cười, quả nhiên là dụ hoặc vô bờ. Dung nhan xinh đẹp động lòng người như là đem dáng vẻ mềm mại đáng yêu cùng nét xinh đẹp dung hòa với nhau quyến rũ yêu kiều tới cực điểm, gương mặt trái xoan quả thực nõn nà mềm mại. Khi thấy rõ bóng dáng của Độc Cô Kiếm Ma, ánh mắt Liễu Như Yên lập tức có vẻ hơi khựng lại. Ngày trước Độc Cô Kiếm Ma tại Long Đảo đã từng đại khai sát giới, để lại cho nàng ấn tượng quá sâu. Mặc dù đã trở lại đại lục Trường Sinh, mỗi khi nhớ đến vẫn làm cho báu vật này có chút bất an. Liễu Như Yên trong nháy mắt điều chỉnh tâm trạng, cười quyến rũ lên tiếng: "Chào Độc Cô huynh" Độc Cô Kiếm Ma hờ hững gật đầu. Sau đó, Liễu Như Yên nhìn về phía Tiêu Thần có chút nghi hoặc, rồi sau đó rất nhanh lại khôi phục vẻ bình thường. "Thấy vị huynh đài này, ta lại nhớ đến người đó, người lẳng lặng không nói gì thì bộ dáng rất giống." Nghe được Liễu Như Yên nói như thế, Tiêu Thần trong lòng rung mình, có chút chi tiết là vô phương thay đổi. Đây là thói quen bản tính của mỗi người. Hắn khẽ nở nụ cười: "A. Nói như vậy thì ta cùng với Liễu cô nương coi như là có một nửa là người quen, hân hạnh" Nửa cánh tay để trần của Liễu Như Yên trông thật mịn màng càng tăng thêm vẻ bóng loáng làm toát ra khí tức tuổi thanh xuân động lòng người. Tựa như nàng thiên nga với cái cổ trắng bóng nõn nà, dung nhan xinh đẹp càng như hoa chớm nở, nàng lượn một vòng chung quanh Tiêu Thần cười nói: "Cái tên chết tiệt kia là ân nhân của ta. Đã từng cứu ta một mạng, thật đáng tiếc" Nói xong lời cuối cùng, nàng thở dài một hơi. "Người là nói tới Tiêu Thần sao?" "Làm sao người biết?" Liễu

Như Yên có chút kinh ngạc. "Ta là Tiêu Thệ Thủy, đã gặp hần, cũng từng nghe Ngưu Nhân nói tới" "A, ra là người." Đôi mắt Liễu Như Yên sáng lên mà nói: "Ta từng nghe nói mấy ngày trước người giết hai tên tiểu Lão Hồ. Thật sự là sáng khoái lòng người. Có điều là người cũng phải cẩn thận, đừng để cho bi kịch của Tiêu Thần lại xảy ra. Ai. Đáng tiếc sao ..." "Yên ... Yên ... Yên tâm đi, có... Có ta ở đây, bảo lãnh... Cam đoan Thệ Thủy không việc gì." Kim Tam Ưc vỗ vỗ lên ngực, đôi mắt vẫn như đóng đinh vào vóc dáng chết người của Liễu Như Yên. "Vị này là..." "Đây là người đi đường giáp, một nam nhân hèn mọn không đáng để ý." Ngưu Nhân không hề để cho Kim Tam Ưc có mặt mũi chút nào. "Ngưu ngưu... Ngưu ngưu... Ngưu ngưu... Ngưu ngưu..." "Người cầm miệng cho ta!" Ngưu Nhân lại cầm lên một cái đuôi gà nhét vào trong miệng của hần. Từ lúc ly biệt, Liễu Như Yên và Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân giờ mới tâm sự chuyện cũ ở Long Đảo quá nửa canh giờ mới hơi dừng lại. Điệu múa lời ca bên ngoài Thủy Tinh pha lê đã dừng. Hai Nghê Thường tiên tử mang theo vài thiếu nữ thanh xuân lộng lẫy đi tới, lập tức vây quanh mấy người. "Ca ca ... Bạn thân, trước trước ... Đi trước một bước" Kim Tam Ưc đắm đuối cười, ôm lấy hai thiếu nữ xinh đẹp rời đi. Hai Nghê Thường tiên tử giống như Băng Cầm, Hỏa Vũ ở Thiên Đế Thành cũng không chịu tiếp khách. Nhưng mà, hôm nay đặc biệt chia ra, một người đi về phía Độc Cô Kiếm Ma, một người lướt tới Tiêu Thần. "Ta đi hóng gió." Độc Cô Kiếm Ma tịnh không nề tình, lưng đeo Thiết Kiếm, một mình đi ra đại điện. "Ha hả... Hai vị muội muội đi tiếp Ngưu Ngưu một chút đi." Liễu Như Yên quyến rũ nở nụ cười. "Ngưu công tử, mời" Hai Nghê Thường tiên tử cười mời Ngưu Nhân. Tiểu Bàn tử vô cùng "U oán" nhìn một chút Liễu Như Yên, lại nhìn một chút Tiêu Thần rồi đi ra ngoài. Trong đại điện lập tức liền yên tĩnh trở lại, chỉ còn có hai người Tiêu Thần và Liễu Như Yên. "Tay Thệ Thủy huynh rất đặc biệt..." Liễu Như Yên trông thực dễ thương nở nụ cười yếu ớt trông thực đáng yêu. Nàng tí mắt liếc nhìn, phong tình vạn chủng, có thể nói là một tuyệt đại yêu tinh. Đang khi nói chuyện, nàng lại kéo tay trái của Tiêu Thần lại rồi cẩn thận xem xét. Tiêu Thần vẫn không nhúc nhích, một mình uống một chén rượu. Trong phút chốc, Liễu Như Yên như bị sét đánh, thân thể run lên mà nói thất

thanh: "Quả thật là người!" "Người đang nói cái gì?" Tiêu Thần bình tĩnh nhìn nàng "Người là Tiêu Thần!" Liễu Như Yên nhìn chòng chọc vào hai mắt Tiêu Thần: "Ta không có nhìn lầm. Cho dù là tướng mạo người thay đổi như thế nào, nhưng đường sinh mạng trên bàn tay người sẽ không thay đổi. Ta nhớ kỹ rõ ràng, không có sai!" Phương pháp nhận người đặc biệt như thế, Tiêu Thần cũng chưa nghe nói qua, nhưng hẳn biết Liễu Như Yên thật sự nhận ra hắn. "Ha hả..." Liễu Như Yên tươi cười nói: "Đồ tiểu bại hoại nhà người quả thật mạng rất lớn. Không những là chưa chết mà còn có tu vi tăng lên mạnh như thế. Một lần nữa lại chém hai tên tiểu Lão Hồ..." "Không nghĩ là lại bị người nhận ra" "Chẳng lẽ cũng muốn giấu diếm ta sao?" Liễu Như Yên lớn mật vô cùng, nàng dựa sát vào Tiêu Thần, có thể rõ ràng cảm nhận được cơ thể nóng rực của nàng. "Ta sợ mang phiền toái tới cho người." "Ha hả..." Tiếng cười trong vắt như chuông vang lên. Liễu Như Yên không hề xấu hổ bẹo má Tiêu Thần mà nói: "Cái đồ gây họa nhà người, nếu ta không đoán sai thì bốn người các người tụ tập lại, khẳng định không có chuyện tốt." "Không sai, không dấu diếm người. Tối nay chúng ta đi giết Tráng Lão Hồ." "Cái gì?" Liễu Như Yên lập tức cả kinh nói: "Người cũng đã biết thân phận Tráng Lão Hồ kia. Đó là đệ đệ của đại gia chủ Hồ gia. Nghe nói lúc mười lăm mười sáu tuổi cũng đã bước vào cảnh giới Bán thần, tiềm lực phi thường lớn! Nếu như không phải bởi vì bị bệnh nặng làm tu vi hắn trì trệ gần mười năm không tiến, chỉ sợ đã không cách nào tưởng tượng thành quả của hắn. Nghe nói lão tổ tông Hồ gia nếu như xuất quan thì tất nhiên sẽ cho tẩy tủy, trọng điểm bồi dưỡng hắn. Các người nếu giết chết nhân vật cỡ này thì có thể nói giống như đâm bị thương tận gan ruột của Hồ gia, chắc chắn sẽ thù không chết không thôi. Mặc dù các người không để lại dấu vết, nhưng dưới tình huống như vậy thì ai cũng biết, hung thủ chỉ có khả năng là Tiêu Thệ Thủy." "Bọn họ cùng ta vốn chính là cục diện không chết không tha" Tiêu Thần rót cho mình một chén rượu ngon rồi nói: "Uống chút rượu, đi giết người, một kích rồi xa chạy, chỉ như thế mà thôi." Liễu Như Yên suy nghĩ một chút, cuối cùng cười yếu ớt, gật đầu, đạo: "Được rồi, chúc các người thành công." "Chúng ta nên đi thôi" "Không để cho cái tên nói lấp kia có thời gian?" Nụ cười nhẹ của Liễu Như Yên đủ để dụ hoặc

người ta đến tận xương tủy. Điều bộ đa sầu đa cảm tỏa ra thần sắc dụ hoặc khác thường. Mặc dù Tiêu Thần tâm chí như sắt, cũng không kìm nổi mà có chút xao xuyến. "Hắn gọi là mười ba giây, thời gian dài như vậy là đủ rồi." "Người thật sự là thất đức, sao lại nguyên rủa người ta như vậy" "Là Ngưu Nhân nói" Đến khi Độc Cô Kiếm Ma hờ hững đi vào, dí lưỡi Thiết Kiếm lạnh toát mà ép Kim Tam Ưc đang hú hí ra, nam nhân hèn mọn tức giận tung chân chửi mắng, nhưng cũng không có bất cứ biện pháp gì. "Mười ba giây, tốc độ thực sự nhanh!" Ngưu nhân hắc hắc cười. "Đi chết đi!" Không biết như thế nào mà hắn lúc này lại không nói lắp: "Các người quá thất đức, nếu như ta bởi vậy mà không thoát khỏi tật xấu, ta cùng ... Cùng cùng với các người ... Không có không có không có ... Không để yên!" Liễu Như Yên phong tình vạn chủng rời đi, bước chân thoăn thoắt xinh xắn thướt tha. Đôi chân thon dài, cặp mông tròn trịa, vòng eo nhỏ nhắn, lại thêm đường cong đầy ám muội khiến cho đám Tiêu Thần giữ lại một bóng hình vô cùng gợi cảm. Ánh trăng sáng tỏ, bốn đạo nhân ảnh như bốn vệt sáng lướt nhanh trên đường cái Ân Đô. Người bình thường căn bản khó có thể giữ được bóng dáng của bọn họ. "Sau tối nay sẽ lại đi con đường nào?" "Trường kiếm độc hành!" "Đi giải quyết vấn đề đôi sừng bò" "Biệt biệt biệt nha... Ta giới thiệu cho các người mua mua... Bán bán tốt, nghe một chút... Đã nghe nói đến Thần Thôn chưa? Truyền ... Truyền thuyết, hơn trăm năm trước ... Thật to ... trên mặt đất không. Không không không... Không chỉ có có cao thủ Trường Sinh đi đi đi ... Nơi đó hường thụ, còn còn còn có ... Rất nhiều thượng thượng ... Thượng Cổ đại nhân vật trong truyền thuyết đi ... Đi đi ... Đi vào trong đó nghỉ ... nghỉ nghỉ ... nghỉ ngơi!" "Bị người làm ghen chết mất thôi!" Ngưu Nhân hận không thể đá cho hắn hai cước. "Tráng Lão Hồ đích thực hóa thành hình người. Trên da hổ có thần vân ban thường, có thể nói cũng coi là nửa bộ thiên thư. Nếu mang đến Thần Thôn bán đi, giá trị sẽ vượt quá sự tưởng tượng của các người!" Bị Tiểu Bàn tử dọa một hồi, Kim Tam Ưc nói vô cùng trôi chảy, liền một lèo với tốc độ cực nhanh. "Thần thôn, ta như thế nào chưa nghe nói tới?" Ngưu Nhân có chút nghi hoặc. "Người... Người chưa nghe nói qua chỗ đó! Thần thôn ... phải là Là nơi

rất tốt, ta ... Cũng chỉ là ... là Nghe nói qua mà thôi." "Chớ có lên tiếng!" Kim Tam Ưc trong phút chốc nghiêm chỉnh trở lại. Mấy người biết đã tiếp cận mục tiêu. Hành động giết hổ đã bắt đầu, một hồi phong ba vì thế mà chính thức bắt đầu nổi lên!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 243: Thần Thông Vô Cùng!(1)

Chương 243: Thần Thông Vô Cùng!(1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
SirPMH Nguồn: 4vn.eu

Phía trước...sáng rực, đúng là có một tòa lầu điểm chiếm một diện tích đất rất rộng, cao hai trăm thước đứng sừng sững dưới chân núi, trên núi có nhiều loại kỳ hoa dị thảo, mặc dù ở cách đó rất xa, nhưng theo làn gió đêm đưa tới vẫn ngửi được mùi hương hoa thấm đẫm lòng người. Nơi này vốn là một khu phần hoa bậc nhất trong nội thành Ân Đô, cách chỗ này không xa chính là một cái chợ mỹ thực, bước qua hai con phố lớn nữa chính là Bể Nguyệt Tu Hoa Điện, đi Lưu Vân Đổ Thành cách đó cũng chỉ có ba dặm mà thôi. Có thể nói, người bình thường chắc chắn không có khả năng xây một tòa siêu cấp lầu điểm lớn như vậy ở chỗ này được. Kim Tam Ưc tỏ ra trịnh trọng, cấp tốc vẽ tính toán của gã lên trên phiến đá : "Nhân tính con người có nhiều nhược điểm lắm, mà chiếu theo tình tình của Tráng Lão Hồ thì cũng như thế. Lão này tâm cao khí ngạo, tuyệt sẽ không đem một tên tiểu bối đặt ở trong mắt đâu, cho dù biết có thể sẽ có mai phục, thì lão nhất định sẽ vẫn truy sát người đến cùng. Miêu tả đến đây, gã đặc biệt còn bổ sung thêm một chút: "Ta đối với tính nết của lão này phi thường minh bạch, ta nghiên cứu lão gia hỏa đó một thời gian rất lâu rồi, người cứ đi vào trong

đó dụ lão ra, tuyệt đối không thành vấn đề." Tiêu Thần gật đầu, nói: "Hảo, vậy các người rút trước đi, ta lập tức đi dụ." Xem sét đánh giá hết mọi nơi xong. Kim Tam Ước, Độc Cô Kiếm Ma, Ngưu Nhân chỉ lưu lại ba đạo tàn ảnh, liền biến mất ở cuối con phố lớn. Tiêu Thần đứng tại chỗ đó một lúc lâu sau, đến khi thể xác và tinh thần đạt đến trạng thái đỉnh phong, Hắn liền ở trong màn đêm u tối vô thanh vô tức hướng về phía tòa lầu điểm đó bay tới. Xuyên qua cả một đám đình viện, bay tới trước một gian tiểu lầu cao ba tầng. Tiêu Thần liền dừng lại. Ánh đèn vẫn còn sáng lập lòe, cửa sổ mở rộng, mùi hương hoa trên núi không ngừng nương theo làn gió hiu hiu tiến vào trong tiểu lầu. Một trung niên nam tử tuổi chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu, đang yên lặng ngồi tĩnh tọa điều tức, trên người nhẵn bóng, thân thể cường tráng lực lưỡng, so với người thường hẳn là cao to gần gấp bội, nhưng tuyệt không dư một miếng mỡ nào. Đó là một cơ thể với những cơ bắp đầy tính bạo tạc, tràn ngập lực lượng sung mãn thật trái với lẽ thường tình, giống như một con Cầu Long ở trong hình thể của một nhân loại vậy, khiến cho người ta cảm thấy rung động tận tâm can phế phủ. Có thể tưởng tượng khi lão bộc phát điên cuồng thì mãnh mẽ ghê gớm đến cỡ nào đây. Như cảm ứng được điều gì, vào lúc này đây lão già nọ mở to cặp mắt ra, trong màn đêm u tối tựa như hai đạo thiểm điện, đó tuyệt không phải là ảo giác. Mà nó còn bộc phát ra trận trận sấm gió vang vọng. Ánh mắt thật dọa người, quét ngang lên bầu không, nhìn kỹ xem Tiêu Thần, trong chớp mắt khóe miệng lão nhếch lên một nụ cười lạnh. Rồi bỗng đứng bật lên. Tiêu Thần vóc người cao ráo, mái tóc dài đen nhánh khẽ tung bay trong trời đêm lộng gió, thân hình lẳng lẳng đứng thẳng ở trên bầu trời, song nhãn như hai ngôi sao sáng lạn rực rỡ, hẳn thân nhiên hờ hững nhìn Tráng Lão Hồ, căn bản không mảy may một tí sợ hãi nào. "Người thật có dũng khí. Muốn xuất thủ cả với lão phu sao?" Tráng Lão Hồ đi tới trước cửa sổ, một cỗ khí tức tràn ngập sự cường đại, hướng thẳng về phía Tiêu Thần ở trên bầu trời bao phủ lại. Không thềm đáp lại một lời nào. Tiêu Thần lạnh lùng vô tình giương hữu thủ lên. Linh tê kiếm ba nháy mắt đã bắn ra, giờ đây không phải xuất hiện một vòng tròn hủy diệt nữa, thay vào đó là một đạo kiếm ba uốn lượn ngoằn ngoèo hệt như Hoàng hà cửu khúc (chín nhánh của dòng sông

Hoàng hà), thánh thủy quy mô to lớn, xé rách cả bầu trời. Bồ thẳng về phía trước mặt. Vô thanh vô tức, gian tiểu lâu ba tầng bị đánh tan thành tro bụi, ngay cả vụn gỗ cũng không còn tồn tại. Có thể tưởng tượng được lực sát thương của Linh tê kiếm ba cường đại đến cỡ nào. Bất quá, tốc độ của Tráng Lão Hồ khiến người ta kinh ngạc tán thán, giống như xuyên qua không gian, dĩ nhiên sớm đạp bước bay lên trên không trung, khoe miệng lão lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, xem Tiêu Thần hết như một món đồ trong túi vậy. Tiêu Thần liền chuyển thân. Xuất ra thần thông Thế Giới Bát Tướng. Hắn nhẹ nhàng cất bước ở trên hư không, vượt qua một cái sân đình vắng vẻ như lững thững đi dạo chơi vậy. Cứ cất nửa bước thì thân hình đã ra ngoài vài dặm, tốc độ cực nhanh vượt quá mức tưởng tượng. Tráng Lão Hồ không ngừng cười lạnh, hóa thành một đạo bạch quang truy kích không rời, lão căn bản chẳng sợ gì cái kế phục binh còn con của Tiêu Thần, đối với lão thì một tên tiểu bối bất quá chỉ như gà đất chó sù, đến một kích cũng chịu không nổi. "Đêm nay chẳng kẻ nào có thể cứu được người!" Lời nói phiêu đảng trôi giạt trong trời đêm tăm tối. Tiêu Thần không thèm đổi khẩu lại, nhưng trong lòng đối với Kim Tam Ưc lại càng xem trọng hơn, quả thật đã sớm thấu đáo tính tình của lão gia hỏa Tráng Lão Hồ này, xem ra gã đã quan sát, nghiên cứu lão già đó một thời gian rất lâu. Thế Giới Bát Tướng tu luyện sơ thành, cho nên Tiêu Thần rất tự tin, hắn cảm giác rõ ràng tốc độ Tráng Lão Hồ mặc dù đã tăng lên tới cực hạn cũng căn bản vô pháp so sánh cùng hắn được, chính vì vậy hắn phải cố ý trì hoãn tốc độ lại, giữ nguyên một khoảng cách nhất định với lão ta. Ra khỏi thành không xa, liền nhìn thấy bóng dáng của một ngọn núi, hắn cấp tốc phi độ về phía ngọn núi ở xa xa nọ. Tráng Lão Hồ nhăn mặt nhíu mày, nhưng vẫn tiếp tục truy đuổi xuống theo. Một tiếng long ngâm, rung trời chuyển đất, một đạo Xích huyết hồng quang như một tia chớp lóe lên, trong nháy mắt đã vọt tới, cuồng phong lồng lộng, long khí vét sạch lực lượng thiên địa, Xích Huyết long vương chở Độc Cô Kiếm Ma cùng giết tới. Một đạo hồng quang và một đạo kiếm quang đan xen rồi cùng hợp lại một chỗ, độ dài của quang ảnh chừng trăm thước, ngay lập tức liền bổ xuống. Tráng Lão Hồ giận dữ, quay đầu lại xuất ra một đạo hồ hình trảo ấn, cùng chùm ánh sáng dài trăm thước va

chạm đâm vào nhau, nhưng quang mang đó càng phát sáng rực rỡ hơn, trời xoay đất chuyển, Tráng Lão Hồ hít vào một hơi lạnh khí lùi lại. Cách đó không xa. Xích Huyết long vương thần vô vô bị, nó ngửa mặt lên trời gầm thét, tuy chở Độc Cô Kiếm Ma bất quá chỉ thối lui lại vài bước mà thôi, một người một rồng ấy vậy mà liều mạng ngành kháng được một bán thần! Xích long vương cứ nằng nặc đòi ở trong thâm sơn bên ngoài Ân Đô, chờ nhiều ngày mới gặp lại Độc Cô Kiếm Ma, sát tính của nó nếu tính trong tất cả họ nhà long vương thì tuyệt đối đứng hàng đầu, hồng sắc lân giáp quang mang trùng thiên, như một đoàn liệt hỏa thiêu đốt. Khi nó phát ra đầy đủ sát khí, thậm chí so với Độc Cô Kiếm Ma còn muốn mạnh hơn, bông tuyết tung bay đầy trời như muốn băng lãnh cả lại. Lạnh lẽo bức nhân! Một người một rồng này có thể nói là cực kỳ xứng đôi. "Là người cái tên nhóc con này!" Hiển nhiên là Tráng Lão Hồ biết một người một rồng Độc Cô Kiếm Ma này rồi. Độc Cô Kiếm Ma cùng Xích long vương đáp lại lời lão bằng sát khí đáng sợ hơn nữa. Một tiếng long ngâm lại tiếp tục truyền ra, một đạo ô quang cắt ngang phía chân trời, trong nháy mắt đã xông đến, kèm theo tiếng long ngâm cực lớn đó, còn có một tiếng: "Ừm ồ..." Long ngâm cùng ngữ rống đình tai nhức óc, hoa phá trường không (phá nát bầu trời mệnh mệnh). Cự đại ngữ ma vương lớn cỡ một trái núi nhỏ, nhắm về phía Tráng Lão Hồ quất đến, ngữ nhân thấu phát ra quang mang lạnh lạnh, cự đại ngữ giác (sừng trâu) nứt toạc phát ra hai đạo hàn quang. "Ầm." Khi nó vọt tới trước người Tráng Lão Hồ, nghiền nát sinh ra hai đường hăm hắc động không gian. 'Oành' lên một tiếng khủng khiếp, suýt nữa đã đem Tráng Lão Hồ trực tiếp tống vào trong đó. Tráng Lão Hồ thần sắc biến đổi hẳn, lại thò ra thêm một tên thanh niên đáng sợ nữa, lão bán thần cứng cỏi này hơi tỏ ra hối tiếc rồi đây. "Ta ta ta... Ta cũng đến... Đến đến đến... Đến đây!" Kim Tam Ưc ào ào gào to lên, tại trên không trung phía xa xa vọt tới, làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm cả ra. Gã ấy vậy mà cười một đầu lư tử (con lừa), cầm trong tay một thanh thái đao (dao phay) giết tới. (Vừa cười lừa vừa cầm dao phay chém tới - ôi ta chết cười mất thôi - Lời bình DG). Không riêng gì Tiêu Thần sừng sốt, chính là Ngữ Nhân cùng Độc Cô Kiếm Ma cũng là nghệt mặt ngẩn ngơ, cái tên sát thủ như mặt trời xuống núi này, trang phục

đầu tóc cũng quá... Có cá tính mà. Nhân tiện cũng nên nhìn kỹ con kỳ lư nọ, dù sao đó không phải là con lừa tầm thường. Nó đích thị là thần lư có thể bay ở trên trời, nhưng cứ nhiên cầm một thanh thái đao to bản giết tới, chẳng lẽ tổ chất của một gã sát thủ thì có thể tùy tiện coi đây là một thanh vũ khí sao? Vừa chứng kiến con lừa nhỏ toàn thân trắng như tuyết xuất hiện thì, vẻ mặt của Tráng Lão Hồ lập tức cả kinh, sau đó lại nhìn thấy tên nọ còn cầm một thanh thái đao to bản rất đặc thù, lão nhất thời nghiêng rằng nghiêng lợi : "Là người... Kim Tam Ưc? Ta sẽ giết bốn tên mao đầu tiểu tử hỗn đản các người!" Một tên nam tử bỉ ổi hèn hạ tay cầm một thanh thái đao to bản, đao mang đầy trời như một dải sóng trắng quay cuồng. Con lừa nhỏ lắc đầu phe phẩy cái đuôi, mặc dù thanh thể kinh người, nhưng một cái tổ hợp như vậy, lại khiến cho người ta cảm giác cực kỳ hoang đường. "Vốn vốn vốn... Vốn là gia gia. Bản bản bản tôn... Đến đến đến...Đến cùng. Người người người...Người tự xưng là... Sát sát sát... Nhà sát hồ... Chuyên nghiệp!" "Người hãy nạp mạng đi!" Tráng Lão Hồ lúc ấy đã thật sự nổi giận, đối với lời tán thưởng này của Kim Tam Ưc thì càng hận hơn so với Tiêu Thần, binh khí hạng nặng Độc Cước Đồng Hồ Sốc hiện lên trong tay lão, nặng chừng hơn một ngàn cân, lão nhẹ nhàng nâng lên ở trong tay hết như đó chỉ là một hình nộm, nhắm ngay vào đỉnh đầu Kim Tam Ưc mà đập tới. Con lừa nhỏ màu trắng thần tốc dị thường, trong phút chốc đã tránh thoát, tên nam tử bỉ ổi hèn mọn tay cầm thanh thái đao to bản, hò hét: "Khai biều nhi!" Gã chỉ về phía cái đầu của Tráng Lão Hồ nói liên thanh. Cái mà gã gọi là "Khai biều nhi" kia chính là một kiểu tóc hình cái gáo múc nước ấy. Đây lại chính là biệt danh kỳ cục của cái lão gia hỏa khốn kiếp này. Độc Cước Đồng Hồ Sốc sau một hồi quét ngang bổ dọc, thái đao to bản bị chấn toạc ra, đồng thời một cỗ tử vong lực lượng cùng với một cỗ âm vụ dày đặc phát ra, hướng về phía Kim Tam Ưc bao phủ lại, Tráng Lão Hồ đã hạ đòn sát thủ. Lão thề sẽ giết chết cái tên thiếu niên sát thủ đáng sợ này. "Sát!" "Sát!" "Sát!" Tiêu Thần, Độc Cô Kiếm Ma, Ngưu Nhân đồng loạt xông lên, không cần khách khí gì cả, đều dốc hết sức mà xuất thủ. Tiêu Thần khởi đầu chính là Viên mãn Bảo Bình Ấn, cự đại thủy tinh Bảo bình hiện ra ở trên đỉnh đầu hắn, trong chớp mắt nó liền phun ra một chùm ánh sáng khiến

trăng sao trên trời cũng phải buồn bã vì thất sắc, đem Tráng Lão Hồ bao phủ ở bên trong. Độc Cô Kiếm Ma còn hung ác hơn nữa, trong thân thể xuất ra một cỗ tinh khí, nhìn giống Độc Cô Kiếm Ma như đúc, cuối cùng dĩ nhiên nó cùng thiết kiếm ở trong tay ngưng tụ lại thành một thể. Bỏ về phía quang mang chói mắt kia. Ngưu Nhân rống to. Hệt như Man Ngưu hóa cuồng, ngưu vương hồn trong cơ thể hóa thành một đạo ô quang. Xông thẳng về phía Tráng Lão Hồ. Cùng lúc đó. Xích Huyết Long vương và Hắc long Vương cũng không ngừng gầm thét, thần thông Long Tộc như nghiền nát cả không gian, huyết quang và ô quang cùng hợp lại, giết thẳng vào trong quang mang chói mắt ấy. Tất cả xông thẳng về phía Kim Tam Ưc, âm vụ tử vong trong phút chốc bị tách rời ra, bốn thanh niên đại cao thủ dùng một kích kinh thiên, đồng thời bường bình ương ngạnh xông vào đó. Thiên băng địa liệt, trên bầu trời đều là một mảnh quang mang chói mắt, nếu thường nhân thì vô pháp mở mắt ra được, năng lượng vô cùng kinh khủng như sóng to gió lớn cuộn trào mãnh liệt, đem toàn bộ bốn người chấn bay ra ngoài. Tranh cường hạo thẳng Tráng Lão Hồ, sau khi ngạnh kết một kích liên thủ của bốn người, thân thể cũng run rẩy dao động kịch liệt, khóe miệng trào ra từng vệt máu nhỏ li ti, suýt nữa là từ trên trời rơi tòm xuống dưới đất rồi. Quang mang sau khi biến mất, bốn đại cao thủ chia ra trấn thủ ở bốn góc, đem Tráng Lão Hồ sắc mặt có chút trắng bệch kia vây khốn ở chính giữa. Bạch Lão Hồ không thể không thừa nhận, bốn người đều là thanh niên đại nhân vật kiệt xuất, chính lão khi tuổi còn trẻ như bọn hắn vị tất đã có tu vi như thế, tối nay e rằng có chút không ổn! "Mấy thằng nhãi con, có chút bản lĩnh đấy!" Tráng Lão Hồ âm u cười lạnh, nói: "Bất quá các ngươi vẫn còn kém lắm, không tiến vào cảnh giới bán thần, vĩnh viễn sẽ không hiểu được đại cảnh giới đó chênh lệch lớn đến cỡ nào đâu, tối nay các ngươi đều phải chết!" Tráng Lão Hồ thu hồi Độc Giác Đồng Hồ Sóc lại, phát ra một tiếng hồ gầm, cả người lão từ trên xuống dưới để phát ra bạch mang sáng chói, cuối cùng hóa thành một đầu bạch hổ cự đại to chừng mười thước! "Quả nhiên là...là là là...Lão Hồ Thân, được được được...Được thượng thiên ban thưởng Thần Vân, huynh huynh... Các huynh đệ cùng xông lên nhá, giá giá giá... Bộ da bạch hổ này giá trị liên thành đó..." Kim

Tam Ưc rống to, thúc dục con lừa nhỏ, tay múa thái đao to bản phóng đi trước. Con lừa nhỏ nhảy tọt vào trong bụng bạch hổ, tên nam tử bĩ ổi hèn mọn cầm đại thái đao hướng về phía trước mà khiêu khích, đồng thời mở mồm hét lớn: "Đào bụng nó đi!" Bạch hổ cự trào cào xuống, đại thái đao liền nứt toác thêm một lần nữa, đồng thời bạch mang sáng chói trong nháy mắt đánh bay Kim Tam Ưc, con lừa nhỏ cũng bị chấn bay theo gã. Đám người Tiêu Thần mặc dù lập tức tấn công lại, nhưng không kịp ngăn cản lão đánh bay Kim Tam Ưc, đem công kích của ba người toàn bộ đánh văng trở ra, ba người hai rống, năm đạo ánh sáng bướng bình ngạnh tiếp bạch hổ, song phương tiến lui giao chiến dồn dập hung bạo. Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 243: Thần Thông Vô Cùng!(2)

Chương 243: Thần Thông Vô Cùng!(2) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
SirPMH Nguồn: 4vn.eu

Trong chớp mắt Bạch Lão Hổ do bị thanh kiếm đánh bay, Thường Kim Tam Ưc bất ngờ cười con lừa nhỏ chạy đến đánh lén. "Chặt móng chân nó đi!" Thái đao to bản lóe lên một đạo quang mang rực rỡ. Kết chắc bổ vào chân sau của Bạch Lão Hổ. "Ngao ô..." Đau đớn cùng nộ khí song hành. Bạch Lão Hổ càng rống to hơn, thiết vĩ (cái đuôi sắt) dài bảy tám thước quất về phía Thường Kim Tam Ưc. "Gọt móng nó đi!" Tên nam tử bĩ ổi hèn mọn tình tảo cấp tốc khống chế con lừa nhỏ, không lùi mà còn tiến lên, vọt tới chỗ cái đuôi của Bạch Lão Hổ, gã không chỉ có né tránh được một kích. Mà còn sử dụng thanh thái đao to bản hung hăng bổ về phía hạ bộ của đối phương một nhát. Gã này không những sở trường bĩ ổi hèn mọn, cả xuất thủ cũng cực độ hèn hạ, toàn những thứ quái quỷ gì gì "Khai biểu nhi", "Đào bụng nó đi", "Chặt móng chân nó đi", "Gọt móng nó đi" Chiêu sau so với chiêu

trước càng độc địa bỉ ổi hơn. Bất kỳ người nào cũng có thể chứng kiến rõ một điều, đó tuyệt chẳng phải là hành động hồ đồ, bởi mỗi chiêu mỗi thức Kim Tam Ưc chém ra, thái đao đều cùng với gã ngưng tụ trở thành một chỉnh thể hoàn mỹ vô khuyết, cả vùng hư không phụ cận căn bản không phải bị nghiền nát. Mà chính là bị hồi phi yên diệt, nếu không sao có thể công phá được hộ thể cương khí của một bán thần đây! Thật sự vô cùng đáng sợ. Quá kỳ quặc! Cực kỳ khó chịu! Đó chính là cảm nhận của Bạch Lão Hồ, vào lúc này cái tên tiểu bối chết bầm kia mặc nhiên không thèm đếm xỉa gì đến phòng ngự của mình, đến đi như vào chỗ không người. Toàn thân hoàn toàn có thể công phá, có khả năng chân chính thực sự đã thương được lão.

Đây vốn là chuyện khó như hái sao trên trời vậy, nên biết rằng lão chính là một gã bán thần đó nha, mà đối phương bất quá chỉ là một tên Thúc Tàng cao thủ mà thôi, ấy vậy mà không thèm đếm xỉa gì đến phòng ngự của lão, nếu quả thật mà nói đây là một môn thần thông, nếu như để cho đối phương phát triển rồi phổ biến ra đại chúng, thì Hồ Gia nhất định sẽ đại họa lâm đầu mất. Tên nam tử bỉ ổi hèn mọn động tác mặc dù thật sự mà nói nghe có vẻ không...đẹp, nhưng công phu rõ thật cao minh. Thái đao to bản, vô thanh vô tức, khiến cho không gian hồi phi yên diệt, hung hăng dữ tợn nhằm vào hạ bộ của Bạch Lão Hồ kích tới. Bạch Lão Hồ tuy giật mình nhưng vốn già dặn kinh nghiệm, nhảy ngược ra sau như ngựa chững đá người. Chật vật nhảy lên, tránh được một kiếp. Thấy Kim Tam Ưc dốc sức ra đánh như thế, ba người khác sao có thể không thi triển ra tuyệt học cực mạnh của mình, thân thể Độc Cô Kiếm Ma chậm rãi phai nhạt biến hóa, rồi sau đó lại cùng thiết kiếm nhân kiếm hợp nhất, chồng lên thành một thể hóa thành một thanh cự đại thần kiếm, hoành tảo bát phương, sát khí trùng thiên! Gã trực tiếp xuyên qua không gian giết tới! Đối mặt với thiết kiếm hoành không, vẻ mặt của Bạch Lão Hồ biến sắc. Thần thông của bốn tên cao thủ thanh niên này. Người này so với người kia tà môn và cường hãn, quả thật đủ khiến

cho bán thần như lão cũng phải rung động Rống to lên. Lão há mồm phun ra một mảnh bạch quang mênh mông sóng gợn, hướng về phía thần kiểm sát khí trùng thiên mà đâm tới. Độc Cô Kiếm Ma nhân kiểm hợp nhất tạo thành một thanh thần kiếm, xuyên qua bạch quang mênh mông sóng gợn, chém thẳng vào trong đó, chớp mắt liền bổ tới bả vai Bạch Lão Hồ. "Phốc". Huyết quang bắn tung tóe, nhân ảnh Bạch Lão Hồ cao lớn hơn mười thước, bả vai bị đục thành một lỗ vết thương nhìn rất kinh khủng, tiên huyết phun ra điên cuồng, máu tươi nhuộm hồng cả bầu trời. Bạch hồ phần nộ gầm thét liên hồi, kích một nhát đẩy văng Độc Cô Kiếm Ma ra xa. Bạch Lão Hồ định đuổi theo truy kích, nhưng Xích Huyết long vương liền thi triển ngay Long Tộc cổ chiến kỹ, giống hệt như một đạo huyết quang hướng về phía lão vọt tới, miễn cưỡng ngăn cản lão ta lại. Cùng lúc đó. Ngưu Nhân dường như phát cuồng, tóc tai bù xù, cự đại ngưu giác ở trên đầu trong phút chốc dài ra hơn một thước, ngưu vương hồn trong thân thể cùng gã hợp nhất, giờ phút này gã có dấu hiệu thú hóa, gầm rống lên một tiếng, như một đầu Man Ngưu xông lên. Cực nhanh! Làm cho Tiêu Thần đồng dạng vốn có tốc độ cực nhanh cũng phải giật mình. Ngưu Nhân như một đạo ô quang trong chớp mắt đã giết tới. "Phanh." Ngưu Nhân giống hệt như Man Ngưu, cự đại ngưu giác dài hơn một thước phá tan hộ thể cương khí Bạch Lão Hồ, hung hăng đâm vào xương sườn bên trái của lão, lưu lại trên đó hai lỗ máu đáng sợ, mà cự đại Man Ngưu còn chính diện va chạm lại đem Bạch Lão Hồ trực tiếp chấn bay ra ngoài. "Lũ oắt con..." Bạch Lão Hồ phần nộ. Nhưng lão chưa kịp bình ổn thân hình, Tiêu Thần đã giết tới, thần thông Thế Giới Bát Tướng được hãn thi triển ra. Tám tướng cấp tốc luân chuyển thay đổi liên tục, càng phát ra càng rõ rệt, phảng phất như có tám cái thế giới mô phỏng thế giới chân thực vậy. Thiên, Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Sơn, Trạch cùng động! Trong nháy mắt, lại có thể giam cầm được Bạch Lão Hồ trong Thế Giới Bát Tướng bộ Trạch, một bán thần mạnh mẽ như Tráng Lão Hồ cũng bị hãm sâu trong vũng bùn, dĩ nhiên vô phương giãy ra, nhất thời bị vây hãm ở trong đó. "Hống..." Ngửa mặt lên trời rống to. Bạch Lão Hồ cảm giác được tử vong đang uy hiếp, lão liền dốc hết sức lực xung kích ra ngoài, nhưng cái đuôi sau hông hơi chậm một chút, trong nháy mắt. Thủy, Hỏa,

Lôi, Sơn, Phong năm tướng đã động, sơn băng kỳ thế, lôi toái kỳ hình, thủy dong kỳ chất, hỏa diệt kỳ thần, phong tiêu kỳ linh (1) . Cái đuôi dài của Bạch Lão Hồ đương nhiên hồi phi yên diệt, tan thành tro bụi ở trong năm tướng đó. Mà cái móng hổ may mắn thoát khỏi ra ngoài, thì bị trầy da tróc vảy. Phảng phất như trải qua cảnh ngộ bị một hòn cự sơn bất hạnh đè trúng vậy, nửa đoạn nhục thân ở phía sau lão bạch hổ suýt nữa hỏng mất!

"Hống...Lũ oắt con kia! Hôm nay có ta thì sẽ không có các người, chuẩn bị mà chịu chết đi!" Bạch Lão Hồ gần như tức điên lên, đây đích thực là một sự sỉ nhục ghê gớm a! Quả thực đó là chuyện không tưởng, bốn tên thanh niên Thúc Tàng cảnh giới ấy vậy mà liên tiếp đã thương được lão, Bạch Lão Hồ vội trùng chân hổ uy. Thân thể đứng thẳng ở trên bầu trời, lão quắc mắt nhìn bốn đại cao thủ đang vây chặt, con mắt băng lãnh phát ra quang mang đáng sợ như thiêu như đốt. Tiêu Thần, Độc Cô Kiếm Ma, Ngưu Nhân cùng với hai đầu long vương toàn bộ đều thần nhiên hồ hững, lãnh khốc vô tình nhìn lại lão. "Đau đau đau... Đau chết ta..." Tên nam tử bỉ ổi hèn mọn Kim Tam Ưc cười con lừa nhỏ, kêu trời gọi đất la khóc om sòm, tay ôm ngực, tỏ ra một bộ dáng vô cùng thống khổ. Ngưu Nhân bị gã hù dọa phát sốc. Hỏi: "Cà lăm người sao thế, bị đánh phải độc thủ ư?" "Hảo hảo hảo... Nhiều...Nhiều tiền quá!" Kim Tam Ưc dán mắt nhìn cái móng Bạch Lão Hồ chòng chọc, nói tiếp: "Lão lão lão...Cái đuôi Lão Hồ tìm không được, nhưng nhưng nhưng...mà mà...bị Tiêu Thần bổ nán rồi. Hảo hảo hảo... Thật nhiều tiền chưa, bạch bạch bạch... Bạch Lão Hồ... Da da da...Tầng tầng lớp lớp đồng nhất hết ...Phẩm cấp quý gấp bội lần a! Ngưu Nhân hận không thể đem ngón tay thối (ngón giữa) chọc vào lỗ mũi gã, chính Tiêu Thần cùng Độc Cô Kiếm Ma cũng kích động ngoác miệng cười, tên gia hỏa này thật là một gã lừa đảo siêu hạng, té ra đến là vì cái này, rõ thật quá bỉ ổi hèn hạ. Bạch Lão Hồ suýt nữa thì ức khí lên mà ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự rồi, thân hình lão run lấy bầy, phát ra phản nộ, cảm hận rít gào: "Khinh người quá đáng. Khinh người quá đáng a!" Có thể nói hiện lão hận Kim Tam Ưc tới tận xương tủy, buông bỏ hết cả thầy xông thẳng đến tên nam tử bỉ ổi hèn hạ đó. Ngoài dự liệu của mọi người, gã Kim Tam Ưc không lùi mà còn tiến tới, ngồi trên lưng con lừa nhỏ vọt đến, nhắc thái đao to bản lên hướng về

phía Bạch Lão Hồ giết lại. Phía trước chính là một cái đầu bạch hổ cực lớn. Cái miệng to như chậu máu của nó mở ngoác ra, hàm răng trắng lố nhồn sặc bén như đao kiếm, dùng mắt mà nghĩ cũng đoán ra nó sắp ăn tươi nuốt sống cái gã bĩ ối đó vào bụng. Thân thể Kim Tam Ước ở trên bầu trời, lại một lần nữa phi nhanh tăng vọt, tránh thoát khỏi cái miệng khổng lồ của bạch hổ, xong gã liền nhắm ngay mắt hổ bổ tới. Nhưng mà, không thể ngờ một đôi hồ trảo sớm đã phục kích đánh qua. Ba người khác muốn cứu viện cũng không kịp nữa, chỉ biết trơ mắt mà nhìn hồ trảo xé rách thân thể Kim Tam Ước, nhưng tên bĩ ối đó vẫn kiên định nắm thanh thái đao to bản bổ tới. Mặc dù không đánh trúng được cặp mắt của con hổ. Nhưng mà hung hăng tại trên đầu con hổ tạo nên một vết thương kinh khủng. Không có lấy một tiếng kêu thảm thiết nào của Kim Tam Ước, chỉ nghe một thanh âm cực kỳ bĩ ối hèn hạ: "Khai biểu nhi!" (Lão tặc đầu gáo dừa) Tiêu Thần, Độc Cô Kiếm Ma, Ngưu Nhân đều sững sờ ngây người ra. Chính Bạch Lão Hồ đang trong cơn đau đớn dữ dội, cũng ù ù cạc cạc chẳng hiểu ất giáp gì, bất quá lão lại khẳng định, cái tên nhóc hèn mọn bĩ ối này không có chết, bất tri bất giác lão bước thụt lùi lại. "Hắc hắc..." Tên nam tử bĩ ối hèn mọn cười gian xảo, thân thể bị xé rách trong phút chốc trọng sinh, thái đao to bản bay trở về trong tay, cùng lúc đó con lừa nhỏ vọt tới, chở gã an toàn đáp xuống đất. Hiện trường mấy người đều không hiểu nguyên do vì sao. "Quên quên quên...Quên nói cho các người, ta ta ta... Thần thông của ta vốn là... Vốn là vốn là vốn là... Vốn là Trường Sinh Thuật!" Tên nam tử bĩ ối hèn mọn cười nói. Tất cả mọi người đều hít vào một ngụm lạnh khí. Trường Sinh Thuật nọ tuyệt đối chính là thần thông cao cấp nhất, cùng Vận Mệnh Song Sinh giống nhau, chỉ có thể dùng một từ biến thái để hình dung! Thậm chí, nó so với Vận Mệnh Song Sinh còn đáng sợ hơn, cao thủ đồng cấp căn bản vô phương hủy diệt được gã, ngay cả lão bối cao thủ nếu thực lực không phải mạnh hơn gã gấp nhiều lần, cũng vô pháp chấn trụ hoặc giết chết gã được. "Biến thái a!" Ngưu Nhân chửi khéo một câu. Bạch Lão Hồ phản nộ bừng bừng đồng thời, hơi có chút tâm tàn ý lạnh, năm lão hai mươi lăm - hai mươi sáu tuổi thì tu vi đột phá vào cảnh giới bán thần, khoảng mười năm gần đây lại chẳng tiến nổi nửa giai, hôm nay lại bị mấy gã thanh niên cao

thủ quỹ quái đáng sợ vây khốn, lão ghen ghét đố kỵ vô cùng, mấy thằng nhóc này so với lão trước đây còn muốn đáng sợ hơn, điều này làm cho lão nảy sinh một cảm giác sợ hãi. Chẳng lẽ ta thật sự chết ở chỗ này ư? "Sát hổ!" "Sát hổ!" Bốn thanh niên đại cao thủ vây hãm khắp bốn phía, cùng quát to lên, điều này khiến cho Bạch Lão Hồ giận dữ, cuối cùng lão ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hổ gầm. Quang mang rực sáng vươn thẳng tới chín tầng trời, bạch hổ thánh văn ở trên người toàn bộ hiện rõ ra, như một bộ kinh văn cổ lão phù hiện ở trên bầu trời, lão hét lên độc ác nói: "Các ngươi một tên cũng chạy không thoát đâu, đều chết hết đi cho ta. Bạch Hồ Diệt Thế!" Tiếng Hổ gầm rung trời chuyển đất, như hàng ngàn hàng vạn đầu lão hổ cùng gầm hét rít gào, như hồng thủy vỡ đê, như biển động. Những con sóng chồm lên, ầm ầm đánh vào vách đá, cự đại âm ba khiến cho hư không không ngừng sụp đổ, bạch quang giống như thiên la địa võng, đem cả phiến thiên địa này hoàn toàn bao phủ lại. Vô tận tiếng hổ gầm, hợp lại cùng một chỗ, như ngâm nga tụng một bộ kinh thư niết bàn, rõ ràng bao hàm cả Diệt thế chi âm! "Mau thi triển thần thông cực mạnh nhất của mình chạy nhanh nào!" Tiêu Thần hét lớn, xuất ra thần thông Thế Giới Bát Tướng, người hấn như một đoàn ánh sáng. Trong chớp mắt đã lao ra khỏi thế giới bạch quang nọ. Độc Cô Kiếm Ma, Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc, mặc dù tu vi đồng dạng sâu không lường được, nhưng nếu nói riêng về khoản tốc độ thì tuyệt không thể so bì được với Tiêu Thần, cuối cùng vừa vọt tới vị trí ở rìa mép thế giới bạch quang nọ thì bị vây khốn lại, bất quá bọn họ cũng thi triển toàn bộ thần thông cực mạnh của mình ra, trong phiến thiên địa màu trắng mênh mông mờ mịt ấy. Vô pháp thấy được tình cảnh của bọn họ như thế nào. Mãi đến nửa khắc (2) sau, trên bầu trời mới khôi phục lại như cũ, ánh trăng vẫn sáng như gương rơi vãi xuống đại địa, những vì sao lại mọc tại bầu trời đêm thăm thẳm. Trên bầu trời chỉ còn duy nhất cự đại Bạch Lão Hồ ủ rũ phờ phạc, Độc Cô Kiếm Ma, Kim Tam Ưc, Ngưu Nhân cùng với ba đầu tọa kỵ (3), tất cả đều biến mất không thấy nữa. Tiêu Thần như bị sét đánh phải, trong lòng hấn trào dâng lên một cảm giác vô cùng trống vắng. Bạch Lão Hồ vui sướng đắc ý cười to: "Ha ha...Mấy tên nhóc con hãy còn non nớt lắm. Một bán thần như ta, nếu đã dốc hết sức, các

người sao có thể là đối thủ được nhỉ!" "Đánh đánh đánh...Con mẹ người đánh rầm!" Tại khoảng không ở phía xa truyền đến một giọng nói lấp bắp, nhưng cực kỳ phẫn nộ mắng chửi té tát: "Mẹ...mẹ...mẹ...Con mẹ nó... Bồi bồi... Bồi thường đi. Hai mươi vạn kim... Kim kim kim... Kim tệ cái không...không không không... Không gian... Quyển quyển quyển... Quyển trực đó!" Cả bọn Kim Tam Ưc, Ngưu Nhân, Độc Cô Kiếm Ma toàn bộ bình yên vô sự, từ ngoài vài dặm kẻ cười rồ người cười lừa mà bay trở về. "Đáng đời, chẳng biết tên khốn nào hồ ngôn loạn ngữ bảo giết lão dễ như giết chó mèo ấy nhỉ? Chính người đánh giá sai lầm bậy bạ, suýt nữa là hại chúng ta chết cả lũ." Ngưu Nhân cười trên lưng Hắc long Vương trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi, một kích hủy diệt lúc này của Bạch Lão Hồ quả thực đáng sợ, nếu như không phải Kim Tam Ưc tại thời khắc mấu chốt phát động không gian quyển trực kia, có lẽ bọn họ toàn bộ đã chết sạch trong cái thế giới hủy diệt bạch quang nọ rồi. Tên nam tử bỉ ổi hèn mọn đau lòng muốn chết, cắn giận nói: "Bạch bạch bạch. . . Bạch Lão Hồ, một lát nữa ta lột...Lột da người. Nhất định định định...Phải đem bán một cái giá thật cao. Nếu không, ta ta ta...Lỡ vốn chết mất!" Bạch Lão Hồ giờ phút này đã ủ rũ phờ phạc cả người ra, chiến ý không còn, quay đầu bỏ chạy, mười năm trước lão gặp phải một cơn bệnh nặng. Khiến nguyên khí đại thương, căn bản không thể vận dụng nhiều lực lượng, lão hóa thành một đạo quang mang chớp mắt đã phi độn ra xa. "Đừng đừng đừng... Đừng để lão chạy thoát!" Tên nam tử bỉ ổi hèn mèn lo sốt vó, giục con lừa nhỏ đuổi sát theo sau. Khỏi cần đợi gã này nói lời dư thừa. Tiêu Thần đã triển khai thần thông Thế Giới Bát Tướng, cấp tốc đuổi theo, bỏ ba người lại phía sau một đoạn khá xa. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, không cần phải dấu dấp diêm diêm thêm cho một xác, cho dù bị Kim Tam Ưc biết rõ thân phận. Thì cũng chẳng quan trọng gì. Tiêu Thần nghĩ vậy liền thi triển ra trọn vẹn thần thông Tứ đại Tán thủ trong Lục thần thức! Quang mang chói lọi rực rỡ. Giống hệt như hủy diệt bạch mang của Bạch Lão Hồ lúc này, nó bao phủ cả một phiến không gian. Vô số đạo quang kiếm ảnh xuất hiện ở phiến thiên địa này, mà song thủ của Tiêu Thần thì đều là hữu thủ cầm một kiếm tả thủ nắm một đao. Thiên Đao cùng Thần kiếm sắc bén vô bì chiếu rọi khắp mười phương,

đao kiếm tương hổ cùng kích tới, phát ra trận trận âm hưởng leng keng, xa xa nhìn lại, phiến thiên địa nọ vô cùng lóa mắt, vô tận cự đại quang ảnh rực rỡ chói rọi ở trong Thiên Dao và thần kiếm phát ra rồi cùng trút xuống, sau đó đao kiếm giao thoa xen lẫn vào nhau, đao đao thiểm điện quy mô cực lớn từ chỗ giao thoa đó bạo phát cả ra bên ngoài. Âm hưởng leng keng thượng thiên hạ địa - duy chỉ có mình nó độc tôn! Cả phiến thiên địa ấy tựa hồ bị hồi phi yên diệt, vô tận quang hoa, phiến thiên địa đó như hoàn toàn biến thành một thể giới ánh sáng vậy. Khoảng một lúc lâu sau trời đất mới khôi phục lại như tiết thanh minh trắng sáng vắng vặc, một đầu cự đại Bạch Lão Hổ hiển hiện ra, thi thể bị cắt ra thành hai đoạn! "Dọa dọa dọa...Dọa chết ta, ta ta ta... Ta cứ tưởng ngay cả một cộng lông lông lông... Cũng không còn thừa lại đấy, vẫn còn còn còn...Khá tốt, lưu lại thi thể!" Ngưu Nhân và Độc Cô Kiếm Ma cũng chạy lại đây, bốn đại cao thủ tụ tập lại cùng một chỗ, ngay cả Độc Cô Kiếm Ma vốn lạnh lùng ít nói cùng mấy người khác đều giống hệt nhau lộ ra vẻ mặt hoan hỉ. Hắc ám giữa thiên địa, tinh quang sáng lập lòe, thi thể Bạch Lão Hổ liên tục biến hóa, nửa đoạn thân trên dĩ nhiên hoàn toàn hóa thành hình người, chỉ có phần hạ thân vốn là hình dạng con Hổ. "Lão lão lão...Già dịch này! Đúng là là là...Bán Hổ thân (4)." Kim Tam Ưc tức giận mắng: "Ta nói nói nói rõ một chút...Nó nó nó...Tại sao lại yếu nhược như vậy, té ra chỉ là Bán Hổ thân! Bất quá nửa nửa nửa... Hổ hổ hổ...Tấm da bạch hổ thần văn, cũng đáng đáng giá trị... Lão lão tử phát tài rồi." Ngưu Nhân nhân tiện lúc ấy liền bắt bí nắm thót gã, hắc chửi đồng lên: "Cái tên càn lăm người bụng dạ xấu xa tâm địa gian trá lăm lăm, lão ôn thần này so với dự tính của người còn không lợi hại hơn gấp đôi sao? Thề mà dám lừa dối chúng ta nói là không lợi hại một chút nào, chỉ là một con mèo bệnh đây à!" "Lầm lầm lầm... Hiếu lầm thôi!" Tên nam tử bị ỏi hèn mọn vội ngoác miệng ra cười giả lả cầu tình. Đột nhiên, phía chân trời xa tít mù khơi truyền đến trận trận sát khí, một cỗ uy áp cường đại khiến cho bốn gã trong lòng không rét mà run! "Chuyện gì thế nhỉ?" Tên nam tử bị ỏi hèn mọn lần này nói năng rất trôi chảy, nhìn về phía xa xăm ấy. Tiêu Thần cùng Độc Cô Kiếm Ma cả một đám đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng. Bất quá một lát sau, cả bọn đều thở ra một hơi thật dài, đó

chẳng phải một cao thủ khủng bố gì sắp tiếp cận, mà chỉ là một đoàn người sắp đi đến gần bọn hăn mà thôi. Xa xa trên con đường quan đạo to lớn, mấy trăm người cười đủ các loại man thú vô danh, giống hệt như thiên binh thần tướng, đang chậm rãi đi đến, tất cả đều là tộc nhân Tây dương, ở trên người mang giáp trụ cổ lão, mái tóc dài màu vàng như ánh dương quang sáng rực. Ở chính giữa có một thiếu nữ cười trên lưng một con Tuyết bạch Độc Giác Thú, trông nàng giống hệt như Thiên sứ hàng lâm xuống phàm trần, phiêu dật phóng khoáng xinh đẹp tuyệt trần, sắc đẹp khiến trăng sao trên trời cũng phải buồn bã mà thất sắc. "Triệu Lâm Nhi!" Tiêu Thần quả thật kinh ngạc vô cùng.

Chú thích: (1) Hình thế tự nhiên của ngọn núi bị sụp đổ, hình dáng của sấm sét bị tan vỡ, bản chất của nước bị hòa tan, sự thần diệu của ngọn lửa bị dập tắt, sự linh hoạt của ngọn gió bị tiêu trừ. (2) Một khắc = 15 phút , ½ khắc = 7,5 Phút. (3) Vật cười – thú cười. (4) Nửa người nửa Hổ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 244 : Thái dương thánh kỵ

Chương 244 : Thái dương thánh kỵ Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Ánh trắng sáng tỏ tỏa khắp núi rừng, như tầng tầng lớp lớp lông vũ trắng lóa rải xuống mặt đất. Ánh trắng như nước khiến con đường rộng rãi xuyên qua núi rừng tựa như con rồng lớn màu vàng sẫm.

Năm trăm tên kỵ sĩ vẽ mặt trang nghiêm, người nào cũng hệt như chiến thần sống lại. Toàn thân thiết y bảo giáp, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo đặc trưng cho kim loại. Trên mỗi bộ áo giáp đều có dấu vết của đao kiếm lưu lại dấu vết năm tháng, nhắc nhở về những thời khắc huy hoàng của chúng.

Đây chính là Thái Dương Kỵ Sĩ đoàn tiếng tăm lừng lẫy của Tây phương tộc, ở thời kì thượng cổ đã từng trăm thần diệt ma. Mặc dù những kỵ sĩ đều sớm đã mất, nhưng áo giáp của họ vẫn truyền lưu tiếp, đây là một loại vinh dự, đây là một loại tôn vinh! Trở thành Thái Dương kỵ sĩ, là giấc mộng của nhiều nam nhân Tây phương tộc.

Năm trăm kỵ sĩ nổi người sát khí lẫm liệt hội tụ cùng nhau bốc lên tới trời cao, loại khí thế khiếp người làm cho người ta hoảng sợ. Bọn họ hoặc lưng đeo kim sắc chiến mâu, hoặc lưng gài hai thanh đại kiếm. Trên mỗi người đều có huyết khí lượn lờ, có thể tưởng tượng bọn họ đều đã trải qua vô số những thử thách đẫm máu của cường đại tu giả. Những mái tóc dài màu vàng nhẹ nhàng gợn sóng như ánh thái dương thực chói mắt.

Tọa kỵ bọn họ cười cũng không phải là vật phàm, hoặc là địa long cả người lân giáp lạnh lạnh của chủng á long, hoặc là man thú kì dị như báo lớn có cánh (sinh dục cự báo). Chấn động, năm trăm kỵ sĩ gây cho người ta ấn tượng cảm tưởng ngoài chấn động thì vẫn chỉ có chấn động.

Tiêu Thần cùng Độc Cô Kiếm Ma, Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc đã lùi lại, đứng trên không trung đằng xa yên lặng quan sát. Tất cả đều cảm giác được

chiến lược của năm trăm kỵ sĩ này không thể tưởng tượng. Tựa hồ có thể quét ngang hết thảy ngăn cản, chính là tại trăm vạn đại quân liều chết, cũng sẽ không bị bẻ gãy!

Năm trăm kỵ sĩ bao quanh Triệu Lâm Nhi. Tiểu Thiên Mã toàn thân tuyết trắng như là từ mỹ ngọc tạc nên, dưới ánh trăng sáng tỏa ra chói lọi càng thêm có vẻ bất phàm. Long đảo từ biệt đã được bốn năm đi qua, Tiểu Thiên Mã đã trở thành chú ngựa lớn, càng tỏ ra vẻ thần tuấn.

Triệu Lâm Nhi ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, dưới ánh trăng mờ ảo có vẻ siêu trần thoát tục, xinh đẹp không gì sánh bằng. Có thể thấy ra được địa vị của nàng ở giữa đội ngũ tương đối cao, năm trăm kỵ sĩ như ngàn sao xúm xít quanh mặt trăng mà hộ vệ nàng.

Điều này làm cho Tiêu Thần hoàn toàn im lặng, hẳn cùng với Triệu Lâm Nhi ân ân oán oán đã rất khó nói rõ ra. Trải qua một lần Thiên Kiêu Tiên tử Lan Nặc hòa giải nên đã không sinh tử đấu nhau nữa, đến giờ lại gặp thật không ngờ nàng có được địa vị như vậy. Công chúa xuất thân hoàng gia nên thủ đoạn quả nhiên khác thường.

"Đó không phải là Triệu cô nương sao, so với trên Long đảo quả thật khác xa" Ngưu Nhân lắc lực đôi sừng thật lớn mà dăm chiêu. Về phần Độc Cô Kiếm Ma bất quá tại chỉ hơi nhìn lướt qua trên người Triệu Lâm Nhi mà thôi. Hắn đã để tất cả chú ý vào năm trăm kỵ sĩ.

" Người người người Các người nói. Vậy vậy, nọ vậy Tiểu Thiên Mã theo Theo theo theo Theo ta với với con lừa nhỏ này phối giống xứng không? Lại lại lại Còn có Người cười cười cười Cười Thiên Mã nho nhỏ tiểu Cô nương theo Theo theo theo Theo ta có xứng không?" Đôi mắt đào hoa của nam nhân bị ối có thể nói như tắc quang loạn bốc lên nhìn theo chăm chú. Ngưu Nhân bĩu môi, vô tình đả kích: "Đừng nằm mơ ban ngày, con cóc còn muốn ăn thiên nga thịt."

" Đây đây đây..... Đây đâu phải nằm mơ, cái này gọi là có có Có lý tưởng. Có khát vọng!" Kim Tam Ưc đôi mắt say đắm nói:" Không không không Không có nghe nghe người ta nói Nói một chút Nói qua sao? Không không không Không muốn ăn thiên nga là cóc..... Cáp cáp cáp..... Cóc không..... Không không không..... Không phải cóc tốt"

Năm trăm kỵ sĩ hộ vệ Triệu Lâm Nhi khi đi qua chốn chiến trường vừa mới rồi thì lập tức ngừng lại. Dù vừa rồi việc tiến hành chủ yếu là không chiến, nhưng vẫn còn sót lại năng lượng, còn không có hoàn toàn tiêu tán đi mà nhộn nhạo tới tận mặt đất. Mà đám cao thủ này cũng đến từ lúc chiến đấu gần kết thúc nên càng dễ cảm thấy được đất trời chỗ này dị thường. Chỉ là bọn hắn không nghĩ nhiều chuyện mà thôi, nên không muốn đến đó dò xét.

Năm trăm kỵ sĩ tất cả đều cầm mâu cầm kiếm mà cẩn thận đề phòng. Cuối cùng cho đến ba gã kỵ sĩ lão luyện tiến lên đi dẫn đường, bọn họ mới lại đi tiếp. Nhưng mà tất cả mọi người đều cầm chắc vũ khí. Khí sát phạt bốc tận mây xanh. " Cảnh giác thật đúng là cao." Tiêu Thần nhìn theo bóng lưng bọn họ đi xa mà nói:" Sợ rằng sắp có đại sự kiện xảy ra." " Đó là Thái Dương Kỵ Sĩ đoàn!" Độc Cô Kiếm Ma trầm mặc không nói gì này giờ chỉ nói ra vài chữ này.

Đến lúc này mọi người đã hiểu được, đây tuyệt đối là là người của đế quốc La Mã trong năm đại đế quốc bá chủ. Đế quốc La Mã là một quốc gia mà tôn giáo thống trị. Nhưng cũng không phải chỉ có tín ngưỡng duy nhất. Do vài đại tôn giáo thay phiên nắm trong tay vận mệnh quốc gia, quân chủ nước này do Giáo hoàng khâm điểm bổ nhiệm.

Thái Dương giáo, đó là tương trưng cho quang minh và thần thánh là một trong vài đại chính giáo phái thay phiên. Thần tối cao của thái dương được gọi là Quang huy thánh thần. Thái Dương Kỵ Sĩ đoàn chính là hộ pháp kỵ sĩ của Thái Dương giáo, ở trong trận chiến thời thượng cổ từng tỏa ánh hào quang rực rỡ. " Phách phách Phách phách Phách phách Bá chủ quốc muốn muốn muốn..... muốn khai chiến sao?" Kim Tam Ưc đã nhạy cảm nhận ra cái gì.

Xa xa nhìn thấy cửa thành Ân Đô mở rộng ra, một đội nhân mã đi ra đón đoàn năm trăm kỵ sĩ tiến vào kinh đô Đại Thương. " Huynh Huynh huynh huynh Các huynh đệ đi Đi một chút đi Đi bán hổ da. Mang mang mang Mang bọn người chỗ tốt chơi đùa, nọ vậy nọ vậy nọ vậy Nhưng là trong truyền thuyết Thần thần thần Thần Thôn a, nói không chừng thì có có có có tiên nữ làm lão bà đấy!" Nam nhân bĩ ối về mặt dâm dăng.

Đối với Thần Thôn trong truyền thuyết, ngay người lạnh lùng như Độc Cô Kiếm Ma đều cảm thấy rất hứng thú. Mấy người cũng không có dị nghị, theo Kim Tam Ưc cùng nhau đi hàng trăm dặm đường. Có điều là Tới địa điểm rồi nhưng lại phát hiện cái gọi là Thần Thôn chẳng có gì giống

chốn này. Đây là một bãi tha ma khắp nơi đều là phần mộ chon lung tung. Ma trời lập lòe, lửa xanh lửa đỏ giữa đêm khuya càng đặc biệt đáng sợ.

Xa xa, còn có các loại âm thanh ô ô không hiểu truyền đến. Hơn nữa ngẫu nhiên lại còn dẫm lên xương trắng lòi ra khỏi đất, nơi này thật sự là không có một điểm thần khí, ngược lại thì giống như là một chỗ Quỷ Vực. " Đến Đến đến đến Tới rồi. Vậy vậy vậy vậy mảng Thần Thôn đã trôi đi, theo theo theo theo như nghe nói sắp tới sẽ tới trên không ở khu vực này"

Xích Long vương, Hắc Long vương, chú lừa nhỏ chở chủ nhân mình bay lên trời. Tiêu Thần đi ngay phía sau bọn họ. Trên bầu trời mây thưa gió nhẹ cũng không có bất cứ gì dị thường. Những vì sao nhấp nháy, ánh trăng soi vằng vặc, căn bản là không phát hiện thấy cái gọi là Thần Thôn. "Cà lăm người lại lừa dối chúng ta. Thật sự là của nợ!" " Không không không Không có, ta ta ta Ta là nghe một người lão lão Sự thúc nói, tuyệt không sai mà"

Nhưng là mặc kệ nói lấp giải thích như thế, mấy người cũng không phát hiện Thần Thôn rốt cuộc ở nơi nào, cuối cùng chỉ có thể rời đi. Nhưng khi mọi người ở đây vừa đi hơn mười dặm, đột nhiên cảm giác trên bầu trời truyền đến trận trận ba động. Nhất tảng lớn mây đen thối qua, trong phút chốc che lấp trắng sao làm cho bãi tha ma phía trước thành một mảnh đen ngòm. Nhìn không thấy tới một đốm sáng.

"Cái này Chính là Thần Thôn mà người nói?" Tiêu Thần và đám người Độc Cô Kiếm Ma nhạy cảm phát giác ra đám mây đen vô tận trên bầu trời

tuyệt đối không đơn giản. Nó khiến người ta cực kì khó thở, bọn họ cũng không có lỗi mắng xông lên, mà là lựa chọn ở đằng xa quan sát. " Phách phách bạch bạch....."

Những tia chớp loảng ngoảng từ đám mây đen bổ xuống, mỗi cái như con rắn bạc to như quả núi nhỏ, so với tia chớp tầm thường đáng sợ gấp vô số lần. Có thể tưởng tượng nếu như tùy tiện tiến lên. Tất nhiên sẽ sét đánh hơi phi yên diệt. Nam nhân bĩ ối rứt cổ nói lắp bắp:" Xem một chút xem Xem ra có hạn chế a, không không không Không phải chúng ta có thể đến đó chứ" " Làm sao mà giống như ma thôn."

Tò mò thì tò mò, nhưng cả mấy người cũng không muốn mang mạng mình ra đùa giỡn. Cũng muốn đi tới xem đến tột cùng là gì, nhưng đối mặt với sấm chớp đáng sợ như vậy. Bọn họ cuối cùng vẫn lựa chọn rút đi. " Ca ca..... Ca ca..... Ca ca..... Bận thân tái Tái tái tái Gặp lại , chờ ta bán xong Thiên Tứ Thần Vân Bạch hồ da sẽ đi đi đi Tìm các người phân Phân phân phân..... Phân chia!" Nam nhân bĩ ối Kim Tam Úc cười con lừa nhỏ chuồn mất .

Độc Cô Kiếm Ma vốn chẳng nói gì, chỉ sai Xích Long vương bay vào thâm sơn. Còn chính mình thì như một đạo quang nhanh chóng bay về Ân Đô. Trong thời gian ngắn hẳn sẽ không rời khỏi kinh đô Đại Thương. Ba thiên kiếm ý của Trương Tam Phong Chân nhân đã hấp dẫn hẳn. Ngưu Nhân võ võ Hắc Long vương, nói:" Không nên theo Xích Long vương đánh nhau, đi một vùng núi khác đi"

Không phải hấn sợ Hắc Long vương bị hại. Dù sao cùng Độc Cô Kiếm Ma không phải cừu địch. Nếu như Hắc Long vương vận dụng Long Tộc thánh kiếm rồi đích thực chém Xích Long vương. Sợ rằng sau này liền phải cùng Độc Cô Kiếm Ma sinh tử tương tàn tiếp. “Long vương cũng không nhất định muốn tất cả đều phải quyết sinh tử với nhau, cuối cùng có thể còn sống tới vài con chứ. Bây giờ còn không phải lúc các người quyết chiến đâu.” Ngưu Nhân đối với long tộc thân thiết, vô cùng thông cảm mà an ủi Hắc Long Cuối cùng, một đạo ô quang cũng bay về phía dãy núi phương xa.

Ngưu Nhân nhìn Tiêu Thần nói: " Người nên mau chóng rời đi Ân Đô đi. Tráng Lão Hồ bị chúng ta làm thịt, ở dưới loại tình huống này tất cả mọi người sẽ hoài nghi cùng người có liên quan." " Không sao, có thể đổi lại gương mặt mà. Ân Đô có thể sẽ rất náo nhiệt, ta không nỡ đi" Tiêu Thần làm cho Ngưu Nhân đi trước, rồi sau đó chính mình triển khai Bát Tượng Thế Giới thần thông lao về hướng khác trong trời đêm.

Những tia nắng sớm bình minh sắc sỡ đang từ phương đông nhô lên rải xuống khắp Ân Đô, một ngày mới bắt đầu rồi. Hôm nay, nhất định không yên ổn. Ở ngoài cửa tây thành Ân Đô trên một mảnh đất hoang, nửa đoạn thi thể được người ta nhận ra là của đầu Tráng Lão Hồ cảnh giới bán thần của Hồ gia Trung thổ.

Một bán thần cứ như vậy đã chết Tin tức này truyền đến Ân Đô lập tức làm cho rất nhiều người sinh ra các loại liên tưởng. Hồ gia kia tuyệt đối siêu cấp vọng tộc Trung thổ đã truyền thừa từ rất xưa, thực lực khó có thể đo lường. Có người có dũng khí nhớ rằng hồ thực là cở nào dũng khí.

Chỉ cần lão tổ tông Bạch Hồ Thánh Hoàng của Hồ gia còn tồn tại một ngày, bọn họ sẽ tuyệt đối là gia tộc khó true chọc nhất trên đời. Phải biết rằng Bạch Hồ Thánh Hoàng có thể cùng Vương trong long tộc có địa vị chính thức ngang nhau. Lại từng cứng đối cứng với phạt đà, mặc dù chưa thắng, nhưng toàn thân trở ra , chiến lược “ Nhất Tháp Hồ Đồi” quả thực kinh người.

Liên tưởng chuyện phát sinh gần đây, Tiêu Thệ Thủy tự nhiên là đối tượng bị hoài nghi. Rất nhiều người đều ở âm thầm phỏng đoán, có lẽ thần thông của Tiêu Thệ Thủy thật sự có thể đối kháng cùng bán thần. Bản lĩnh cao cường kinh khủng hoàn toàn có thể nhanh chóng kết thúc cuộc chiến. Rất nhiều người đều cảm giác được có khả năng là Tiêu Thệ Thủy giết Tráng Lão Hồ.

Đương nhiên cũng có người hoài nghi, Tiêu Thệ Thủy dù có lợi hại, cũng chẳng qua là một người cao thủ thanh niên Thúc Tàng cảnh giới mà thôi, khó có khả năng giết một bán thần. Nhất định đây là một âm mưu, có lão bối cao thủ giết Tráng Lão Hồ, cố ý quấy rối để trả thù Hồ gia. Còn có người thậm chí hoài nghi Tiêu Thần tái hiện, mặc dù truyền thuyết hắc chết ở tại cái đêm ba năm trước đây Nhưng lại không có ai thấy qua thi thể hắc, không ít người đoán Tiêu Thần dẫn cao thủ tới báo thù.

Trong lúc nhất thời lời đồn loan ra, mọi người đều nghị luận. Mà một sự kiện lớn khác đã từ trong các thế gia đệ tử Ân Đô truyền ra. Thái Dương Thần Giáo Thánh nữ của đại đế quốc La Mã có năm trăm kỵ sĩ hộ vệ đã tới kinh đô Đại Thương, hai nước sắp sửa liên minh để chung sức đối kháng một quốc gia bá chủ khác ----- Phạm quốc.

Mặc dù chỉ lưu truyền trong phạm vi nhỏ. Nhưng những người hiểu được tình thế đại lục đều biết rõ, Phạm quốc cùng La Mã đế quốc sớm muộn gì sẽ đánh một trận, gần đây thường xuyên bộc phát xung đột. Mà Phạm quốc cùng Đại Thương đế quốc trong mấy trăm năm qua cũng sinh ra không ít cọ xát. La đại đế quốc phái người đến liên hợp, điều này cũng không kì quái.

Nhưng phàm là chí sĩ có ý thức đều đã biết được, chiến tranh sắp sửa đến gần. Trong lúc nhất thời Ân Đô ồn ào sôi sục. Kế tiếp mấy ngày, đại biểu La Mã đế quốc cùng Đại Thương đế quốc thường xuyên mật đàm.

Đến ngày thứ năm, trong một tòa lâm viên của hoàng gia. Triệu Lâm Nhi xinh đẹp tuyệt trần đứng ở lầu nghỉ mát ven hồ. Thần sắc lạnh lùng vô bờ dùng sức bóp nát chén ngọc cầm trong tay làm hoa sen lỏng lẫ trong hồ nghiêng ngả tứ tán đi. Tiểu Thiên Mã đang ở trong bãi cỏ cách đó không xa ăn Ngọc Tham liền ngẩng đầu hồ nghi nhìn về hướng này. Vài tên Thái Dương kỵ sĩ bước nhanh đi vào lầu nghỉ mát, bọn họ đều là người tuổi trẻ. Không chỉ có là năm trăm kỵ sĩ trung cường giả, càng lại thánh nữ trung thành nhất địa đi theo giả, mấy người đều tức giận không thôi.

" Thương quốc khinh người quá đáng, Nhị hoàng tử kia lại muốn Thánh nữ làm Vương phi của hã, thật sự là đáng chết!" " Thánh nữ thỉnh cho phép ta đi cùng hã quyết đấu, nhất định chém được đầu hã!" " Chúng ta nguyện vì Thánh nữ mà chiến!"

Triệu Lâm Nhi dần dần bình tĩnh trở lại, âm thanh tự nhiên lượn lờ trong lầu nghỉ mát:" Không nên vọng động, điều kiện của bọn họ vô lễ, chúng ta từ chối là được. Không cần phải động can qua. Đây là ở Ân Đô. Không phải

La Mã, không nên gây ra rắc rối" " Nhưng là Bọn họ khinh người quá đáng. Biết giáo lí của ta, Thánh nữ không thể khinh nhờn, nhưng lại vẫn như thế vô lễ."

" Không sao, Thánh nữ ta đã có chủ ý, thỉnh cho phép chúng ta đi khiêu chiến Ân Đô cao thủ. Chúng ta sẽ không tạo thành xung đột đổ máu, chỉ đến là dừng. Nếu bọn họ nhục mạ chúng ta, như vậy chúng ta cần phải đánh trả. Nhất định phải để cho bọn họ mất hết mặt mũi, để cho toàn bộ tinh anh cao thủ thanh niên của bọn họ thảm bại." " Tôn quý Thánh nữ cứ tin tưởng, chúng ta sẽ giữ đúng mực" Da như mỡ đông, mắt như thu thủy, Triệu Lâm Nhi như Dao Trì tiên tử đứng ở ven hồ. Một cơn gió thổi đến, bộ quần áo trắng khê đu đưa theo gió, phảng phất như tùy sắp sửa bị cuốn đi.

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói:" Ta là sợ các người có lầm lẫn, đây là kinh đô Đại Thương đế quốc. Mặc dù các người đánh bại bọn thanh niên cao thủ kinh đô thì đã sao? Đây là tại quốc gia của bọn họ. Nếu như bọn họ coi trọng mặt mũi, có thể tùy thời điều đến cao thủ thanh niên mạnh nhất của Thương quốc. Đến lúc đó có hại chính là các người"

" Cao thủ thanh niên mạnh nhất Thương quốc" Sắc mặt mấy vị Thái Dương kị sĩ cứng lại, lập tức trong đầu bọn họ hiện lên mấy bóng dáng, nhớ tới mấy vị nam nữ trong truyền thuyết của Thương quốc. Đối với cao thủ thanh niên trong thiên hạ, bọn họ đã có cách khác để chú ý tới nên đương nhiên có hiểu biết nhất định. Nhưng mà mấy người cuối cùng cười rộ.

" Chúng ta chỉ đến là dừng, sẽ không cùng bọn chúng gây ra can qua. Còn nữa, mặc dù cao thủ mạnh nhất của bọn họ xuất hiện thì đã sao? Sau đó

không lâu mấy đại cao thủ Thái Dương giáo sẽ tới rồi. Mà mặt khác vài nhân vật kiệt xuất đại tông giáo cũng muốn chạy tới. Đến lúc đó, đủ để áp chế cường giả to mồm tranh luận ở đất Đại Thương quốc rồi"

Tráng Lão Hồ bị giết đã chết, nhưng mà Tiêu Thệ Thủy chẳng những không hề bỏ trốn, lại còn thoải mái xuất hiện. Điều này làm cho tất cả mọi người hồ nghi không thôi. Nếu như thật sự là Tiêu Thệ Thủy liên quan thì liệu hắn còn dám nán ở lại Ân Đô nữa sao?

Dù sao, Tráng Lão Hồ không thể so với tầm thường, tục truyền có thể là đầu mối để Bạch Hồ Thánh Hoàng sắp sửa trọng điểm bồi dưỡng. Rất nhiều người đều phỏng đoán, có thể thật sự cùng Tiêu Thần không có chút liên hệ nào. Nếu không hẳn quyết không thể ngây người ở Ân Đô thêm một giây đồng hồ. Mà mấy ngày kế tiếp, Ân Đô có thể nói là náo nhiệt vô cùng, Thái Dương Thánh Giáo cao thủ tại Ân Đô khiêu chiến khắp nơi. Tất cả môn khách của Nhị hoàng tử đều bị thảm bại, làm cho Nhị hoàng tử mất hết mặt mũi.

Thần ngữ chú sư cùng võ giả nắm giữ Tây phương tộc chiến kỹ ở tại Ân Đô gay ra một cổ gió lốc quét sạch một lớp thanh niên. Nhị hoàng tử đại bại chỉ là mở đầu mà thôi. Sau đó khiêu chiến từng bước thăng cấp, đến ngay cả Ân Đô vài phương vương tộc đều bị liên lụy lôi kéo vào. Không kể đám người Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm thắng liên tiếp vài trận, nhưng mà các thế gia đệ tử khác lại phần lớn thảm bại.

Tiêu Thần hoàn toàn giữ thái độ làm khan giả. Thấy khiêu chiến nhất định đi xem vô cùng tiêu điều tự tại. Mấy ngày này, hắn đều tại tránh né Tam

công chúa. Bởi vì hãn đoán Tam công chúa sớm muộn gì sẽ mời hãn cùng với Độc Cô Kiếm Ma ra tay, mà Tiêu Thần cũng không muốn bị cuốn vào dòng nước này.

Ân Đô gió bão ào ào, trong Ân Đô tứ kiệt thì hai người khác cũng đang nhanh chóng quay về. Mà Đại hương quốc Tam công chúa càng đích thân viết thư mời mấy vị thanh niên cao thủ trong truyền thuyết đến để đô.

Cùng lúc đó, mấy đại cao thủ Thái Dương giáo cũng sắp sửa chạy tới, vài cường giả thanh niên kiệt xuất đại tông giáo khác không lâu sau đó đã tìm đến Ân Đô. Đối với chuyện này, cho dù là nhân vật lão bối Đại Thương quốc hay là giải chủ Thái Dương giáo đều chỉ là cười cười mà thôi. Kết minh là xu thế tất nhiên, nhưng một ít "Va chạm" cứ để cho tiến hành. Bọn họ mặc dù không có tự mình an bài nhưng đều chú ý, muốn nhìn một chút nhân vật có thể áp chế thế hệ tiếp theo của đối phương.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 245 : Vị Lai Vô Thượng Thần (1)

Chương 245 : Vị Lai Vô Thượng Thần (1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập:
Maison Nguồn: 4vn.eu

Cao thủ thanh niên của Đại Thương Quốc không ngừng thảm bại, mấy ngày nay bị Tây Dương Thần Tộc Chú Ngữ Sư cùng Võ giả đại phóng từng tia sáng kỳ dị, đánh cho cao thủ thanh niên tại Ân Đô Đại Thương Quốc vô lực

hoàn thủ, khiến cho rất nhiều người mất hết cả tôn nghiêm thể diện của mình. Trong đám cao thủ thanh niên nổi danh tại Đế đô, không nằm trong bảng danh sách đại bại cũng chỉ có Sở Hành Cuồng, Yến Lăng Không, Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm thuộc về các thế lực vương tộc, còn lại phần lớn những kẻ khác đều là thất bại thảm hại. Đương nhiên, điều đó không thể vội kết luận thanh niên Đại Thương Quốc không bằng Cường giả La Mã thành Rome. Nguyên nhân thì phải xét trên nhiều phương diện, thứ nhất đầu sao những kỵ sĩ Thái Dương Giáo đều là phần tử tinh anh được tuyển chọn ra từ trong cả nước, mà mấy người đi ra đây khiêu chiến càng là hạng tinh anh trong tinh anh, vả lại quan trọng nhất là trước khi đánh bọn họ còn lượng sức mình mà chọn lựa đối thủ nữa. Ân đô, bất quá chỉ là đô thành của Đại Thương Quốc mà thôi, mặc dù thanh niên Cường giả nơi này đáng sợ nhất Đại Thương Quốc, nhưng ngoại trừ Sở Hành Cuồng và Yến Lăng Không ra thì vẫn còn một ít người ở bên ngoài có thể so được với hai người họ, còn những người khác hoàn toàn không thể đại biểu cho cường giả trình độ tối đỉnh phong của Đại Thương Quốc. Không thể tập trung tất cường giả mạnh nhất ở cùng một địa phương được, mà phải phân tán ra khắp cả nước, nếu không Đại Thương Quốc Tam Công chúa Ân Oánh cũng không phải phát thư tín để mời những kẻ khác đến trợ giúp như thế. Không nằm ngoài dự liệu của Tiêu Thần. Tam Công chúa Ân Oánh quả thật bắt đầu phái người tìm kiếm hãn, định thỉnh hãn Xuất thủ đối kháng với cao thủ Thái Dương Giáo của La Mã đế quốc. Không phải Tiêu Thần từ chối giúp nàng, mà hãn thật sự không muốn bị cuốn vào trong vòng thị phi đó. Tráng Lão Hồ bị chính tay hãn giết chết, chẳng cần phải nhờ vả tới thủ đoạn cầu tình cao siêu của Tam Công chúa, bất kể mọi thủ đoạn gì đều không thể gò bó trói buộc được hãn. Nhưng hãn cũng không thể bất lịch sự mở lời cự tuyệt giai nhân, cho nên chỉ có thể tạm thời né tránh nàng như tránh tà vậy. Độc Cô Kiếm Ma thu được tam thiên kiếm ý của Trương Tam Phong, nhận nhân tình của Tam Công chúa, đành vô kế thoái thác, gả truyền thư hồi âm, nói khi cần sẽ Xuất thủ tương trợ. Cao thủ Thái Dương Giáo quét ngang Ân Đô, bảy đại thủ lĩnh của năm trăm kỵ sĩ đoàn danh chấn khắp cả đô thành Ân đô, dĩ nhiên nó trở thành tiêu điểm đàm luận của mọi người dân Đại Thương

Quốc. Hôm nay bước sang ngày thi đấu thứ bảy, tại Ân Đô Nam Giao diễn võ trường, sát khí đằng đằng, giờ phút này tại đây đã tụ tập mấy ngàn người. Bầu không khí sôi động vô cùng náo nhiệt, bởi vì bảy đại cao thủ Thái Dương Giáo bắt đầu khiêu chiến với hai cao thủ vương tộc Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm. Lão tiền bối của song phương cũng không có tham gia. Mà thế hệ thanh niên tuổi trẻ khí vượng đã đánh nhau thì tất sẽ có đổ máu. Bởi vậy cả hai phía đều thống nhất ý kiến, đặc biệt tổ chức quyết đấu ngay tại Nam Giao binh doanh diễn võ trường chính quy của Ân Đô. Bạc Sĩ thân hình cao lớn vạm vỡ, vết sẹo hình đao trên mặt càng khiến gã như tăng thêm một cỗ khí chất lẫm lẫm, rất có khí khái anh dũng. Được đám Thế gia Tử đệ tại Đế đô tiền hô hậu ủng, sải bước đi vào diễn võ trường. Đối diện với hắn là một nam tử cũng đồng dạng hết sức cao lớn. Nửa thân trên cời trần trụi trọc, lộ ra những cơ bắp săn chắc, cơ thể nhìn như một cây thiết trùy, lực lượng sung mãn bạo tạc, tràn ngập dã tính. Hai mắt gã bắn ra hai đạo lãnh mang. "Bạc Sĩ !" Bạc Sĩ phun ra hai câu rất giản đơn, tự báo tên họ của mình ra. "Thái Dương Kỵ Sĩ La Đức Tư !" La Đức Tư cũng thông báo danh tính của mình, sau đó song thủ rút ra hai thanh kiếm to bản, bước thẳng tới trước, nói: "Nhớ kỹ tên của ta. Hôm nay kẻ bại trận nhất định là ngươi." "La Đức Tư đánh bại hắn đi, nội trong năm chục chiêu đánh bại hắn cho ta." Mấy trăm tên Thái Dương Kỵ Sĩ cùng đồng loạt quát to lên. Thánh nữ bị tên khốn Nhị hoàng tử Đại Thương Quốc tư tưởng thu vào hậu cung, khiến cho những tên Thái Dương Kỵ Sĩ này phần nộ mãi không thôi, nộ hỏa công tâm nên tất cả đều muốn phát tiết lửa giận ở trên người đối thủ. Bạc Sĩ cặp mắt như lang tựa sói, khí chất lẫm lẫm bầm sinh, khiến hắn không giận mà uy, song nhãn băng lãnh quét ngang qua đám kỵ sĩ đó, khóe miệng hắn nhếch lên lộ ra một tia cười lạnh. "Nhị Ngốc tử ba chục chiêu đánh bại tên khốn đó cho ta." "Nhị Ngốc tử hảo hảo mà chà đạp tên khốn đó nha." Con em của mấy phương Ân Đô vương tộc đều lớn tiếng hô to, những người khác thì không dám ở trước mặt hắn mà thốt ra cái biệt danh Nhị Ngốc tử nọ. Nếu kẻ đó không muốn gặp phải nguy cơ bị hắn cắt đứt yết hầu. Đại chiến bắt đầu. Bạc Sĩ khởi đầu đã sử ra Tử Ngục Không Gian, do hắn quan sát bộ pháp của đối thủ hơi bất thường. Nếu không đã chẳng thi triển tuyệt

học cực mạnh của mình. Vô tận tử khí dày đặc, trong phút chốc hình thành một cái không gian tù túng, thần tốc tiếp cận về phía La Đức Tư bao phủ lại. La Đức Tư ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng điên cuồng, song thủ cầm hai thanh kiếm to bản bổ đến, mái tóc vàng óng trên đầu trong chớp mắt rực sáng như vàng dương mới mọc, đại kiếm to bản như bị kích thích càng bùng cháy lên dữ dội.

"Đúng là Sí Thiên Thần Kiếm! La Đức Tư cũng dùng tuyệt học cực mạnh của mình rồi." Đám Thái Dương Kỳ Sĩ đang quan chiến liếc mắt một cái liền nhận ra sát chiêu kinh khủng này của La Đức Tư, đó là một loại thần thông, nó có thể phát huy tiềm năng cơ thể con người đạt đến trạng thái đỉnh điểm, có thể phát ra lực lượng ở mức độ lớn nhất, danh xưng Kinh thần nhất kiếm. Vô thanh vô tức. Tử Ngục Không Gian và Sí Thiên Thần Kiếm chính diện va chạm vào nhau, không có bất kỳ một âm hưởng nào phát ra cả, nhưng bầu trời không ngừng bị sụp đổ, tử khí tối tăm mông muội cùng kim quang sáng rực rục rục thôn phệ lẫn nhau, liên tiếp trùng kích đập qua đánh lại. Cuối cùng lưỡng sắc quang mang hòa vào cùng một chỗ, trong phút chốc nó liền bạo phát nổ tung, khóe miệng Bạc Sĩ phun đầy tiên huyết bay ngược ra ngoài, La Đức Tư cũng đồng dạng toàn thân đầy huyết tích, bay ngược trở ra. Lưỡng bại câu thương, hai đại cao thủ đều dốc hết tuyệt học cực mạnh nhất ngạnh kháng nhau, nên mới tạo thành một kết quả như vậy. Kết cục bất phân thắng bại, song phương cũng vội vàng chạy lại cấp cứu người bị thương của phe mình. Tiếp theo sau, da thịt trắng bóc như nữ nhân, Trần Hàng Cẩm thoát nhìn trông rất hào hoa phong nhã bước vào trong trường đấu, đối thủ của hắn là một gã Thiên tử Thần ngữ Chú sư, nhìn gã cũng tương đương như Trần Hàng Cẩm, vừa tỏ ra rất nho nhã yếu ớt, vóc người cũng chẳng cao ráo gì cho lắm. "Trần Hàng Cẩm." "Lan Tư Lạc." Hai người cùng báo ra danh tính. "Đái dầm hung hăng đánh bại tên khốn đó nha." "Mười tuổi mà còn đái dầm, đánh tên hung hăng đó cho ta!" Trần Hàng Cẩm tức giận quay về phía sau trường đấu một cái, sau đó liền

giở ra tuyệt học cực mạnh nhất, Xuất thủ ----- Cửu U Minh Vương Bảo Luân! Quan hệ đến vấn đề thể diện mặt mũi của thanh niên hai Quốc gia, Trần Hàng Cầm khởi đầu liền xuất hết toàn lực, mà gã Thiên tứ Thần ngữ Chú sư Lan Tư Lạc cũng đồng dạng thi triển ra thần chú cực mạnh nhất ---- Quang Diệu Thiên Hạ. Ma vân cuồn cuộn, hết như ô vân phệ nhật, hắc vụ trong phút chốc liền bao phủ cả chiến trường, một cái Ma bàn (2) Bảo Luân như một vầng Thái dương màu đen, lưu chuyển quay vòng xuất ra ngàn vạn đạo ô quang, ba động nhộn nhạo khiến cho người ta tim đập mạnh và loạn nhịp. Mà ở phía đối diện, phảng phất như có một vầng Thái dương nổi lên ở trên hư không, quang mang hùng hực chói lọi soi sáng khắp cả mười phương trời, lực lượng của nó tương phản so với vầng Thái dương màu đen nọ.

Hai vầng Thái dương tựa như hai ngôi sao băng cực lớn, trong chớp mắt vọt tới cùng một chỗ, phát sinh va chạm kịch liệt, từng đạo ô quang cùng kim quang như ngọn Hỏa diễm sơn bắn tung tóe ra khắp bốn phía, tất cả mọi người đều nhanh chóng tránh né, nếu như bị đánh trúng khẳng định xương cốt sẽ tan rã, đây tuyệt đối là lực lượng cực kỳ đáng sợ. Bảo Luân và vầng kim dương chói lọi kia cùng băng toái vỡ vụn, va chạm đó còn phát ra quang mang rực rỡ sáng lóng lánh, đạo đạo lưu quang bắn tung tóe ra khắp mọi nơi, phô thiên cái địa phủ xuống mặt đất, cuối cùng Trần Hàng Cầm cùng Lan Tư Lạc đều lưỡng bại câu thương, miệng phun đầy tiên huyết bay ngược ra ngoài. Lại một chiến cục bất phân thắng bại, hai bên vội chạy lại cấp cứu người bị thương của phe mình, tròng cảnh đó có phần áp chế đè nặng lên tâm trí người ta. Đặc biệt là phe Đại Thương Quốc, dấu sao mấy ngày nay đối phương đều toàn thắng cả, bây giờ đến lượt cao thủ chân chính quyết đấu, thì Đại Thương Quốc vẫn y như cũ chưa thắng nổi được một trận nào. Xa xa. Một tòa lương đình bằng trúc được dựng lên tạm thời. Trên mặt đất phủ đầy tiên hoa, Triệu Lâm Nhi vận một bộ bạch y trắng hơn tuyết đang nằm nghiêng trên ghế trúc, cười lí lắc hướng sang Tam Công

chúa đang nằm ở ghế bên cạnh. Nói: "Ân Oánh! Ta dám cá hôm nay các người thua chắc nè." "Chưa chắc đâu?" Ân Oánh vẫn như cũ mang một cái khăn che mặt, ngọc thể thon thả hoạt bát của nàng đang nằm sấp lại. Váy hoa sít chặt ở phần hạ thân, phác họa những đường cong cực kỳ dụ nhân. Triệu Lâm Nhi mỉm cười, nói: "Người mời mấy người tới giúp nhưng vấn đề là họ có đến hay không thì khó nói nha, cho dù nể mặt mũi của người, cũng phải mất vài ngày a. Không có viện binh cường giả của mấy đại tông giáo đó người chắc khó mà chống đỡ được. Người nên trông cậy vào Ân Đô Tứ Kiệt đi, có hai người sống tại Ân Đô mà, à cách đây không lâu ta có nghe chuyện Sở Hành Cuồng một trong tứ kiệt, cũng vừa mới bị thất bại thảm hại nga." Hai nàng vốn không phải loại người tầm thường, mặc dù nói cười như vậy, nhưng đều khéo léo tìm ra những điểm yếu của mỗi bên. Đả kích đối thủ. Hai nàng ở chỗ trúc đình đầy tiên hoa, nơi đó cách diễn võ trường một đoạn không xa, mà Sở Hành Cuồng bởi vì tu thành Vận Mệnh Song Sinh, ngoài linh giác nhạy bén hơn xa so với đồng cấp cao thủ, nên hẳn nghe rõ hết những lời của thánh nữ Thái Dương Giáo nói với Tam Công chúa. Hẳn theo đuổi Tam Công chúa Ân Oánh đã được một hai năm, những lời nói ấy làm sao hẳn dễ yên được, bất quá suy cho cùng hẳn không phải thường nhân, mặc dù lúc đầu có chút tức giận, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo trở lại. Nở một nụ cười lạnh. Sở Hành Cuồng cất bước đi vào trong tràng đấu. "Một trong Ân Đô Tứ Kiệt Sở Hành Cuồng xin được xuất chiến!" Toàn trường, nhất thời rơi vào một mảnh hỗn loạn. Cây có bóng - Người có danh. Vận Mệnh Song Sinh chính thị thần thông thể gian hãn hữu, trong lịch sử bất quá chỉ có vài người sở hữu nó mà thôi, tất cả họ đều lưu danh muôn thuở trong lịch sử tu luyện giả, Sở Hành Cuồng sao lại không được người ta chú ý cơ chứ? Trong thế hệ trẻ tinh anh của Thái Dương Kỵ Sĩ đoàn, đều có phổ biến đoạn nghiên cứu mô tả về hãn kỹ càng tỉ mỉ, đặc biệt coi trọng cái gã Cường giả có được tẩm thân bất tử này. Sở Hành Cuồng dung mạo tuần tú, toàn thân khoác một bộ hoàng kim chiến giáp, hơn nữa dáng người hẳn cao to vạm vỡ, thoạt nhìn vô cùng anh dũng thần võ, hệt như một bức tượng Chiến thần bách chiến bất tử nơi chốn sa trường. "Các người cùng lên cả đi!" Sở Hành Cuồng dùng tay chỉ thẳng vào

năm người phía trước mặt. Khí phách như thế, tuyệt không phải hạng người cuồng vọng vô tri, mà chính là bản tính trời sinh, không thể không nói người có tính cách ngạo cốt như vậy, quả thật vô hình trung càng tăng thêm một phần mị lực. Tại giờ phút này, rất nhiều người cũng lộ ra vẻ xúc động, có không ít tiểu thư Ân Đô thế gia đang xem cuộc chiến, không thiếu gì cô đã từng sùng bái Sở Hành Cuồng, nhìn thấy hãn đại triển thần uy như thế, không khỏi khiến có cô nàng vừa mừng rỡ kích động vừa âm thầm nhỏ lệ đau thương. Sở Hành Cuồng khổ luyện (3) Tam Công chúa, cũng không biết đã từ chối qua bao nhiêu lời cầu thân, khiến cho nhiều tiểu thư quý tộc thương tâm mãi không thôi. Từ trong năm trăm Thái Dương Kỳ Sĩ tuyển ra bảy đại cao thủ, bây giờ trọng thương hết hai người, còn lại năm tên Cường giả tất cả đều biến hăn sắc mặt, ở trong nhận xét đánh giá của bọn họ, đó không phải là khiêu khích nữa, mà là sự sỉ nhục. "Sở Hành Cuồng người thật quá cuồng vọng!" Một gã Thiên tứ Thần ngữ Chú sư bay vọt ra, không thêm báo tên, mới bắt đầu liền phát ra một mảnh thần ngữ chú thuật sáng sặc sỡ, thiểm điện, hỏa diễm, quang nhận xé rách cả bầu trời, đánh thẳng về phía Sở Hành Cuồng. "Tỳ Phù Hám Thụ!" (4) (Yếu mà ra gió, tên Sở cuồng nài chửi hay quá ae ^^_^^) Đối với chiêu thức này, Sở Hành Cuồng chỉ phun ra có bốn chữ, cặp mắt bắn ra tử quang, thân thể trong chớp mắt phân ra thành hai nhân ảnh, Thiện nhân Tử tỏ ra bi ai thống khổ, vẻ mặt từ bi hi xả, Ác nhân Tử thì mặt mày đặng đặng sát khí, cả người toát lên vẻ bi thảm thê lương. Xung quanh Thiện nhân Tử hào quang thần thánh chiếu sáng khắp cả bốn phía, trông có vẻ thần thánh phúc lành vô cùng, một cái vòng Thiên Phật Bảo Luân hiển hiện tại trên đỉnh đầu hãn, năng lượng cuộn cuộn ba động thâm bất khả trắc, làm cho ý chí và lòng can đảm của người ta trở nên lạnh lẽo. Xung quanh Ác nhân Tử sát khí mãnh liệt, vô tận hắc vụ bốc lên cuộn cuộn, u minh khí vụ đó bao quanh lấy hãn, một cây Tử Thần Liêm Dao xuất hiện ở trong tay, âm u khủng bố không thể tả, nó phát sinh ra ba động đáng sợ khiến người ta tim đập mạnh và loạn nhịp. Có thể thấy. Sở Hành Cuồng tuyệt không hề coi nhẹ địch thủ, mới bắt đầu liền giở ra tuyệt học cực mạnh của mình, không muốn lãng phí thời gian một tí nào, Vận Mệnh Song Sinh liền cầm Thiên Phật Bảo Luân cùng Minh Vương chí

bảo, đánh thẳng đến. Bất tử thân nằm trong tay hai kiện chí bảo, chấn vỡ mọi thuật pháp công kích khác, hóa thành hai đạo quang mang kích tới gã Chú Sư ở phía trước, Minh Vương chí bảo Tử Thần Liêm Dao phá toái hư không, trong chớp mắt liền đánh bay tên Thần ngữ Chú sư nọ. Nếu như không phải hấn cần thận từng li từng tí không chế lực lượng lại, thì tên Chú Sư này đã hồi phi yên diệt ngay tại trận rồi. Mọi người đều hít vào một ngụm lãnh khí, Vận Mệnh Song Sinh đó quả thật đáng sợ không thể tưởng, chỉ xuất ra một kích cực mạnh, đối thủ cường đại lập tức ngã xuống! Các phương Ân Đô Thế gia Tử đệ đương nhiên reo hò đứng cả lên, mấy ngày liền bức bội căm ghét rốt cục cũng được một dịp phát tiết, đều không tiếc lời ngợi khen Sở Hành Cuồng không hổ là một trong Ân Đô Tứ Kiệt, chỉ một chiêu liền đánh ngã đối thủ. Tất cả thành viên Thái Dương Kỳ Sĩ đoàn ai nấy thần sắc cũng đều ngưng trọng, còn trong nhóm bốn đại cao thủ, có một gã thân hình đồ sộ tay cầm kim sắc chiến mâu bước ra đi vào trung tâm tràng đấu. "Ta nói rồi, các người cùng lên hết cả đi." Thiện - Ác song sinh đồng thời bình tĩnh mở miệng nói. "Đánh bại ta trước rồi hấn nói." Chiến mâu phóng lên cao chót vót, như tia chớp chấn vỡ hư không, từ đầu ngọn mâu bộc phát ra hơn mười khối quang cầu Lưu Tinh, tựa như một vàng tiểu thái dương vô cùng nóng rực, nứt toác ra bay về phía Sở Hành Cuồng. "Chính là Nhật Luân Phong Mang." Không ít người nhận ra loại thần thông này, nhưng đối mặt với Vận Mệnh Song Sinh, thần thông đáng sợ gì cũng trở thành vô dụng. Trừ phi có thể đem thiện - ác song sinh phong ấn vào từng cái thế giới bất đồng mới có thể giảo sát (treo cổ) nó được. Thiên Phật Bảo Luân lượn một vòng rồi đánh tới. Cả phiến Hư không băng toái vụn vỡ, mười mấy tiểu thái dương tựa như băng tuyết gặp phải hỏa lò vậy, trong phút chốc liền bị tán loạn, tan biến... Thiên Phật Bảo Luân chấn động cả thiên địa. Phát ra phật âm du dương trầm bổng, đem thân ảnh đồ sộ cầm chiến mâu đánh bay. Tiên huyết tung bay đầy trời. Kẻ thất bại ấy bị trọng thương sắp chết. "Ta nhắc lại, các người hãy cùng lên một lượt đi." Vận Mệnh Song Sinh quắc mắt nhìn khắp bốn phía, cuối cùng dừng lại trên thân ba gã Cường giả phía trước mặt. Tiếng hoan hô reo hò ở xung quanh càng thêm điếc cả tai. Trong tòa lương đình bằng trúc đầy tiên hoa, Tam Công

chúa Ân Oánh nở một nụ cười ngọt ngào, nói: "Xem ra đã làm cho thánh nữ thất vọng a. Chỉ cần một mình Sở Hành Cuồng cũng đủ quét sạch bảy đại cao thủ rồi." Triệu Lâm Nhi mái tóc vàng tú lệ cột lại thành một bó, ngọc thủ thon thon khê gõ nhịp nhàng, khê cười nói: "Dù bọn họ có bị bại thua đi chăng nữa, chỉ cần ta phái ra một người thôi, đủ quét sạch tất cả cao thủ Đại Thương Quốc có mặt ở đây." Ở giữa sân trung tâm tràng đại chiến lại tiếp tục bắt đầu. Sở Hành Cuồng cậy vào Thiên Phật Bảo Luân cùng Minh Vương chí bảo, tung hoành khắp thiên địa, như gió thổi cỏ rạp, đánh đâu thắng đó, cho dù ba đại cao thủ hợp lại liên thủ, mấy lần bầm nát thân thể hăn, nhưng quả thật họ đều vô pháp diệt sát được hăn. Mà Thiên Phật Bảo Luân cùng Tử Thần Liêm Dao thì cứ khoảng một khắc (15 phút) lại uy hiếp đến tính mệnh của ba tên nọ. "Đến đây có thể kết thúc rồi đó!" Sở Hành Cuồng hét lớn, tóc tai rối bời như phát cuồng lên. Tại giờ phút này đây. Thiện nhân Tử thần thánh trang nghiêm vô bì, tựa như Thiên Phật tái sinh. Hào quang vạn đạo. Hàng ngàn diêm lành cùng phủ xuống. Mà Ác nhân Tử lại như Minh Vương hàng lâm, mây đen quay cuồng. Thả ra khí tức hung ác mênh mông cuộn cuộn. Sở Hành Cuồng trông hệt một vị thần thật sự ! Thiên Phật Bảo Luân cùng Minh Thần Chí Bảo Tử Thần Liêm Dao chấn vỡ hư không, trong giây phút ngắn ngủi đánh bay toàn bộ ba đại cao thủ, máu nhuộm khắp trời, ba người bị bắn ra mấy trăm trượng rồi té rơi xuống mặt đất, trọng thương gần chết. Người dân Đại Thương Đế Quốc cùng hoan hô reo hò, rốt cục đã đánh bại cả bảy đại cao thủ Thái Dương Kỵ Sĩ đoàn, uất khí tích tụ mất ngày nay họ đem ra phát tiết cho bằng hết, rất nhiều người còn hô to cái tên của Sở Hành Cuồng lên. Bất quá, bên Triệu Lâm Nhi tuyệt không hề xuất hiện cái vẻ mặt ủ rũ của kẻ bại trận, nàng khê vỗ vỗ tay, liền xuất hiện một lão kỵ sĩ già khú đế, cẩn thận từng li từng tí một công một hài đồng khoảng mười một - mười hai tuổi tới, cộng thêm một cái quan tài bằng gỗ, hài tử này sinh mệnh khí tức rất ư bạc nhược. Thằng bé này mặc một bộ Thái Dương Thần bào, mặc dù dung mạo tuần mỹ, mái tóc vàng óng như Hỏa diễm bùng cháy, nhưng vô luận thế nào thì nó cũng thiếu đi một cỗ sinh khí, phảng phất như nó bất quá chỉ là một con rối bằng gỗ tinh xảo mà thôi. Lão kỵ sĩ nhẹ nhàng đặt hài tử đó xuống tại trong tòa lương đình bằng

trúc, tuần mỹ nam hài liền dẫm nát tiên hoa đang nở trên mặt đất, rồi sau đó nó đứng im bất động, như một pho tượng còn sống bỗng dưng "Hóa đá", đứng yên như trời trồng, hai mắt nhắm chặt lại. Kinh dị nhất là, ở chính giữa trán của thằng nhóc nọ còn xuất hiện một con mắt dọc (5), đích thực khiến cho người ta phải kinh ngạc tán thán, nhân loại sao lại có được con mắt thứ ba? Bất quá con mắt dọc đó cũng không có mở ra, gắt gao khép chặt. Lẫn trong đám người, Tiêu Thần nhìn thấy tên hài đồng kia, không biết tại sao, hẩn tại trong phút chốc Tâm sinh cảm ứng, cảm giác được một sự uy hiếp cường đại, mà uy hiếp đó... Dĩ nhiên xuất phát từ trên người thằng nhóc hài đồng nọ, thật sự làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng ra nổi! "Chẳng lẽ người mà Thánh nữ người nói có thể quét sạch mọi cao thủ, chính là thằng nhóc con này sao?" Tam Công chúa Ân Oánh như ý thức được chuyện không ổn gì rồi. Triệu Lâm Nhi khẽ cười rộ lên, nói: "Mặc dù bây giờ chỉ là một đứa trẻ, nhưng tương lai nó sẽ trở thành một Vô thượng Thần nổi tiếng!" "Thần! Xin ngài hãy đánh bại Vận Mệnh Song Sinh Bất tử đó đi." Triệu Lâm Nhi hướng về hài đồng mở miệng ra nói. Tuần mỹ hài đồng tóc vàng vừa nghe được lời ấy, im lặng hướng tới tràng đấu ở giữa sân đi đến, mặc dù không có bất kì một tia năng lượng ba động nào phát ra, nhưng hễ là cao thủ thì ai cũng có cảm giác dị thường, đều ý thức được sự đáng sợ của hài đồng nọ. Hai mắt đang nhắm, hai chân không chạm đất, hài đồng nhanh nhẹn bay vọt tới giữa sân tràng, mặt đối mặt với Vận Mệnh Song Sinh không một chút sợ sệt e dè, hệt như người ngủ mơ nói sảng, nó nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Hủy diệt!" Trong chớp mắt giữa đất trời chỉ còn duy nhất một đạo huyết quang, như một dải cầu vồng kinh thiên động địa chấn nát cả Vận Mệnh Song Sinh bất tử. Chỉ có một kích, trấn trụ lòng người, Vận Mệnh Song Sinh trong nháy mắt bị hung hăng đánh nát, thậm chí không có thời gian để né tránh, đây là lực lượng đáng sợ cỡ nào a, mà kẻ xuất thủ bất quá chỉ là một hài đồng mới mười một - mười hai tuổi thôi. Song sinh Bất tử tại một mảnh thiên không xa xa đang chậm rãi ngưng tụ lại thành hình, Sở Hành Cuồng cấp Thiên Phật Bảo Luân cùng Minh Vương chí bảo ở trên tay, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, chậm chạp đánh về phía trước. Đạo đạo Huyết sắc Hủy Diệt Chi Quang, toàn bộ vốn từ trong

con mắt bên phải của tiểu nam hài đó phát ra, trong khoảnh khắc ngăn ngui lại đem song sinh bất tử thân của Sở Hành Cuồng đập cho nát bấy tới bảy tám lần. Chiến lực quá khủng bố ! Loại cảm giác này, Tiêu Thần hiểu rõ hơn ai hết, cảnh tượng đáng sợ này hẳn đã từng trải nghiệm qua ở tại Nam Hoang.

Ghi chú: (1) Vị lai = Tương lai. (2) Cái cối xay. (3) Tựa như Yêu đơn phương ấy. (4) Tỳ phù : Là con kiến càng, dịch nôm na là Kiến Càng lay cố thụ, tương đương với chuồn chuồn lay cột đá. Ý Tên Sở cuồng này chữ tên đó là yếu thì đừng có mà ra gió ấy ^^_^^. (5) Mắt người bình thường nằm ngang, mắt của thẳng nhóc Thượng vị thần này nằm Dọc, sao giống Nhị lang thần Dương Tiễn thế nhỉ ^^.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 246 : Y nha, y nha!

Chương 246 : Y nha, y nha! Dịch Giả: Cẩm Y Vệ Biên Tập: Maison

Nguồn: 4vn.eu

Vận Mệnh Song Sinh tử thần thông, uy thế ai cũng biết rõ, có thể chết mà tái sinh thật là khiến cho thần linh đều phải hâm mộ thần thông có một không hai. Sở Hành Cuồng năm đó trải qua đủ loại đau khổ và khảo nghiệm, dưới đủ loại kỳ ngộ, tâm có cảm ứng, bế quan tìm hiểu mấy tháng mới tu thành loại thần thông vô cùng này. Đúng ngày công thành, phụ thân hẳn vốn đang do dự lập tức xác định hẳn là người thừa kế gia chủ. Sở Hành Cuồng cường đại đó là điều ai cũng thấy, nhưng là giờ phút này lại bị Hủy

Diệt chi Quang liên tục đánh nát thân thể. Ánh hồng quang đáng sợ đó đi qua nơi nào thì ngay cả Thiên Phật Bảo Luân cùng Tử Thần Liêm Dao đều mấy lần suýt nữa vỡ vụn. Chú bé tóc vàng nam mạnh tới mức làm cho người ta cảm giác khó có thể tin nổi! Xoát xoát xoát Sở Hành Cuồng liên tục thay hình đổi vị, không ngừng tránh né huyết sắc quang mang để cố gắng tiến lên. Nhưng tốc độ của hắn nhanh đi nữa thì có thể nào vượt qua tốc độ mở mắt của cậu bé? Tử đôi mắt đại biểu hủy diệt, từng đạo huyết mang phảng phất có lực lượng vô cùng vô tận không bao giờ hết đánh cho thân thể Sở Hành Cuồng không ngừng hủy diệt tái sinh. Cảnh quen thuộc lại hiện lên trong đầu Tiêu Thần. Ngày đó tại đại chiến Nam Hoang Thú Vương, Hoàng Kim Sư Tử vương một mắt đại biểu hủy diệt, một mắt đại biểu luân hồi, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ngay cả lớp cao thủ bán thần tiền bối đều không nhất định có thể áp chế. Nếu như không phải tiểu thú tuyết trắng Kha Kha ngang trời xuất thế, ai cũng không ngăn được nó. Hôm nay, hủy diệt nhân thần lại xuất hiện, có thể nào không cho làm cho người ta nghĩ đến Hoàng Kim Sư Tử vương? Sở Hành Cuồng hơn mười lần bị hủy diệt, lại hơn mười lần trọng tổ chân thân, rốt cục mang theo Thiên Phật Bảo Luân cùng Tử Thần Liêm Dao áp sát đối thủ. Nhưng vừa lúc đó, cậu bé tóc vàng lại mở mắt trái ra, rồi như là đang nói mê buông ra hai chữ: "Luân hồi!" Trong phút chốc không gian bị nghiền nát, cửa địa ngục mịt mờ đột nhiên hiện lên. Hắc vụ quay cuồng, sát khí âm lãnh phả ra từ cánh cửa tối om. Cậu bé tóc vàng lại đã mở ra luân hồi! Vô tận minh vụ cuộn cuộn đến, một luồng lực lượng thật lớn xé rách Thiên Tử. Như là hoàn toàn bị ngàn vạn quả núi lớn ngăn chặn Thiên Tử, hắn không cách nào cử động. Chỉ có thể từng bước tường bước bị đẩy vào trong cửa Luân Hồi. Sát khí làm cho người ta sợ hãi, âm vụ làm cho người ta hoảng hốt. Ô quang lấp lóe, cuối cùng Thiên Tử lại bị cửa Luân Hồi nuốt vào. Sở Hành Cuồng Thiên Tử đã bị phong bế vào địa ngục! Cậu bé tóc vàng đáng vẻ mộc mạc nhưng lại có khí thế vô hình trung làm cho người ta cảm thấy cực kỳ kinh khủng. Sau đó Luân Hồi nhãn lại mở ra lần nữa, hắn đem Thiên Tử cũng đánh vào một không gian không biết tên. Nghiền nát hư không chậm rãi khép kín, Vận Mệnh Song Sinh tử đã biến mất khỏi Diễn Vũ Tràn. Âm vụ

tản đi, hiện trường khôi phục vẻ rõ ràng giống như là chưa từng phát sinh một chuyện gì. Tất cả mọi người hoàn toàn ngây dại, hiện trường lặng ngắt như tờ. Một hồi lâu cũng không có ai nói một câu, Diển Vũ Tràng yên tĩnh tới cực điểm. Cho đến lúc có tiếng một quý tộc tiểu thư kêu thảm truyền ra. Mọi người mới phảng phất như ở trong mộng mới tỉnh. "Sở... Sở Hành Cuồng bị giết. Ô ô..." Hiện trường một hồi đại loạn, mọi người sợ hãi lên tiếng. Cái này quá mức đáng sợ, đây chỉ là một cậu nhóc mười một mười hai tuổi sao. Lại còn giết được Vận Mệnh Song Sinh tử, quả thực không thể tưởng tượng ... Cậu bé này rốt cuộc là có lai lịch gì? Bản lĩnh tương lai ... chỉ sợ không sao lường được! Chẳng lẽ thật đúng như Thái Dương giáo Thánh Nữ nói là Vô Thượng thần sao? Nếu không như vậy làm sao có thể sở hữu thần thông như thế, có lẽ ... Chỉ có thần tại tuổi mười một mười hai mới có thể giết được Vận Mệnh Song Sinh tử. "Không có khả năng! Sở Hành Cuồng như thế nào có thể bị giết được? !" "Sở Hành Cuồng không thể chết được!" Không muốn tin tưởng chuyện này là thực, rất nhiều người gần như cuồng loạn kêu to. Không giống với Bát Tướng Thế Giới của Tiêu Thần, cậu bé tóc vàng thật sự đem Thiệt Tử phong bế trong địa ngục, đem Ác Tử phong bế vào không gian không biết, thủ đoạn như thế càng ngấm lại càng khiến người ta sợ. Xa xa, Ngưu Nhân một hồi kinh hãi, Độc Cô Kiếm Ma hờ hững, bọn họ đều ý thức được sự đáng sợ của cậu bé. Đối với Tiêu Thần đang yên lặng, tuyệt thế thần thông đáng sợ như thế cùng Hoàng Kim Sư Tử vương không khác nhiều ... Nếu như hãn triển khai toàn bộ thần thông ở trong Diển Vũ Tràng đấu với cậu bé tóc vàng thì kết quả sẽ như thế nào? Trúc đình xa xa bày đầy bồn hoa tươi nở rộ, hương thơm ngan ngát. Tam Công Chúa Ân Oánh thật lâu không nói. Sở Hành Cuồng một trong Ân Đô tứ kiệt cứ như vậy bị giết khiến nàng có chút khó thể đón nhận. Bên cạnh, Triệu Lâm Nhi cũng là cau chặt mày. Nàng muốn để cậu bé đánh bại Sở Hành Cuồng, nhưng đối phương lại trực tiếp động sát ý. Điều này ra ngoài dự liệu của nàng làm nàng rất khó giải thích với tam Công Chúa. Cả hai tên tuyệt đại giai nhân đều lâm vào trầm mặc, đều phải cực lực tránh làm bùng nổ sự xung đột đáng sợ. "Thánh Nữ ... Có chút hơi quá" Suy nghĩ một lúc lâu, Tam Công Chúa cũng không phát tác, chỉ nói vài lời. Đúng vậy,

lần này quyết đấu đã sớm thỏa thuận trước là không thể sinh tử với nhau. Hiện tại chẳng những có người chết, mà còn là một người cực kỳ trọng yếu, một trong Ân Đô tứ kiệt mà tương lai sẽ là không thể hạn lượng. Nhưng cứ như vậy lại bị giết. "Là ta sai, không nên để hãn xuất trận. Hãn là một phân thân của Vô Thượng thần nên giữ lại ý thức không nhiều lắm, cho nên rất khó khống chế" Cách đó không xa, rất nhiều người cũng nghe được lời nói của Thái Dương giáo Thánh Nữ mà lập tức trong lòng ngạc nhiên. Cậu bé tóc vàng chỉ là một phân thân thôi mà cũng đã đáng sợ như thế. Nếu như chân thân xuất hiện thì hỏi là còn biểu hiện đến đẳng cấp nào? Vừa lúc đó, bầu trời tĩnh lặng đột nhiên chấn động, ngay sau đó hư không vỡ ra. Sương mù tràn ra mãnh liệt, âm trầm hắc khí che kín nửa bầu trời, cửa Luân Hồi lại xuất hiện. Cậu bé tóc vàng như là cảm ứng được điều gì, con mắt dọc giữa trán kịch liệt nhấp nháy giống như sắp sang lúc nào cũng mở ra. Điều này làm cho mọi người ngoài sân đấu một hồi tim đập dồn dập. Xoát Bóng người chợt lóe, trong đám sương mù bốc lên ngùn ngụt có một bóng hình rất nhanh vọt ra. Thiên Phật Bảo Luân trôi nổi trên đỉnh đầu của hãn chiếu khắp thập phương. Hắc vụ bị xua tan hết nhưng hào quang thần thánh không tăng. Sát khí không ngừng mãnh liệt tỏa ra, sát ý vô hạn, sát khí ngùn ngụt, nhưng mà trong hai mắt của hãn lại khó có thể che dấu vẻ ủ rũ. "Là Sở Hành Cuồng đã trở về!" "Trời ạ, Sở Hành Cuồng từ trong địa ngục đã trở về, thực khó có thể tin nổi!" "Thiện Tử bị giết chết đã ra khỏi địa ngục, kỳ tích!" Cho dù Sở Hành Cuồng Song Sinh tử còn sống chỉ một thân, cũng có thể đem một thân khác bị diệt vong sống lại. Đối với mọi người mà nói thì đây là thần tích. Một người Thức Tàng cao thủ lại có thể xuyên qua địa ngục và Trường Sinh giới, quả thực không thể tưởng tượng. Cậu bé tóc vàng không nhìn Sở Hành Cuồng, con mắt dọc thứ ba lấp lánh kịch liệt. Còn đôi mắt nửa nhắm nửa mở dừng ở hư không sau lưng của hãn. Tựa hồ như đang xuyên qua cửa Luân Hồi xem xét đến tột cùng là cái gì. "Bùm." Thiện Tử Sở Hành Cuồng rơi xuống mặt đất. Mọi người kinh hô, rất nhiều người vọt tới. Vội vàng cứu giúp. Mà ngay cả Đại Thương quốc Tam Công Chúa cũng đứng lên trong trúc đình. Thái Dương giáo Thánh Nữ vội vàng kêu gọi cậu bé tóc vàng vì sợ hãn lại ra tay với Sở Hành Cuồng. Nhưng mà

cậu bé vẫn không nhúc nhích, con mắt dọc thứ ba vẫn không ngừng máy, hẩn gắt gao nhìn cửa Luân Hồi. "Y Nha... y nha!" Từ trong hư không bị chấn vỡ, từ cánh cửa đen ngòm của địa ngục đột nhiên truyền ra một thanh âm nho nhỏ. "Y Nha... y nha!" Trong nháy mắt tiếp theo đã trở nên rõ ràng hơn. Trong hư không đen ngòm, âm thanh non nớt thực sự vang vọng ra, nó chỉ nhạt nhòa yếu ớt giống như tiếng trẻ thơ, giống như tiếng trẻ nhỏ ở lớp học nhưng rõ ràng âm vang khắp trong đất trời. "Y Nha... y nha!" Bên ngoài Diễn Vũ Tràng mọi người ngẩn ngơ, từ trong địa ngục làm sao lại vọng ra âm thanh mềm mại như thế? Điều này thật sự vượt quá tưởng tượng của mọi người. Cậu bé tóc vàng như gặp đối thủ lớn. Gương mặt vốn mộc mạc đột nhiên trở nên kích động. Từ đôi mắt nhắm hờ, Hủy Diệt chi Quang và Luân Hồi chi Quang chưa có bắn ra. Nhưng mà năng lượng dao động đáng sợ ở chung quanh không ngừng mãnh liệt. Con mắt dọc thứ ba càng ngày càng lợi hại, tạm thời huyết nhục xung quanh gần như trong suốt, mạch máu không ngừng nhảy lên có thể thấy được rõ ràng. Người khác thì không rõ, không có nghĩa là Tiêu Thần không biết. Hẩn như nghe thấy trong tai khúc tiên nhạc Tề Minh, đó là âm thanh của tuyết trắng tiểu thú, là Kha Kha! Sở Hành Cuồng tất nhiên vô tình gặp nó nên bị tiểu thú truyền tống trở về. Không cách nào ức chế nội tâm kích động, Tiêu Thần phóng lên cao. Cùng lúc đó Ngưu Nhân, Độc Cô Kiếm Ma cũng bay lên. Bọn họ cũng suy đoán đó là ai nên giúp che dấu Tiêu Thần. Vì nghe thấy Kha Kha, hai người gần như cùng Tiêu Thần đồng thời đến bên cạnh cửa địa ngục. Hiện trường không còn ai ngoài bọn họ, còn có một vài người đang thăm dò rồi suy đoán chân tướng. Dù sao ba năm trước đây tiểu thú đã mất mạng nhưng thanh thế thật sự quá mức to lớn. Năm đó cũng phô trương hết cảnh Lão Tử, Phật Đà mất ở kiếp trước, khiến thiên địa đồng bi, làm vạn hoa điêu linh. Trong quả cầu Thủy Tinh ghi chép lại toàn bộ cảnh đất trời sục sùi, cũng có phần liên quan đến tuyết trắng tiểu thú. Trên đại lục rất nhiều thế lực lớn đều bỏ ra số tiền lớn mua được quả cầu trí nhớ Thủy Tinh để xem lại từ đầu đến cuối cảnh đó. Người của Đại gia tộc đối với âm thanh này tuyệt không xa lạ. Đầu tiên là bên phía Tam Công Chúa có chín lão nhân tên tuổi phóng lên cao. Sau đó phía Thái Dương giáo có sáu tên kị sĩ lâu

năm bay lên trời. Cả mười lăm lão nhân vây quanh Luân Hồi môn. Hành động như thế nhất thời làm mọi người giật mình không thôi. Những mái đầu bạc trắng với dáng vẻ nghiêm túc nhìn Địa Ngục môn. Mọi người đều không thể tin được, một âm thanh non nớt lại dẫn tới nhiều cường giả lão luyện xuất hiện như vậy. Triệu Lâm Nhi sắc mặt biến đổi liên tục, nàng cũng ý thức được âm thanh kia là do ai phát ra. Trên Long Đảo nàng tận mắt nhìn thấy vẻ bất phàm của tuyết trắng tiểu thú. Khi nó gọi về Tổ Long thần thuyền, Tiểu quỷ nghịch ngợm giẫm đạp trên người Long vương rồi cuối cùng vọt lên phía trước cứ Y y nha nha gào với biển khơi. Lúc tiểu thú mất làm đất trời cảm động. Sau khi tin tức này truyền ra đương nhiên Triệu Lâm Nhi biết được, một lần nữa nàng hồi tưởng lại tình cảnh lúc triệu hồi Thần Thuyền. Cảm giác được rất khó nói đến tốt cùng là tuyết trắng tiểu thú triệu hoán được thần thuyền, hay là mười một con Long vương còn lại đã gọi được Thần Thuyền... Triệu Lâm Nhi thật rõ ràng, tuyết trắng tiểu thú có lai lịch không sao tưởng tượng. Bởi vì Giáo hoàng Thái Dương giáo mỗi lần nhắc tới chuyện này, đều phi thường cố kỵ, chưa bao giờ đem thân thế của nó nói ra. Cảnh cửa Luân Hồi, Tiêu Thần nội tâm kích động vô cùng, tuyết trắng tiểu thú đã trở về sao? Hắn rất muốn gọi to, nhưng mà không thể không kềm chế xúc động của nội tâm. Một con tuyết trắng tiểu thú mơ hồ nhô đầu ra khỏi Luân Hồi môn, ánh mắt hồ nghi quét tứ phương. Hàng lông mi thật dài không ngừng rung rinh, đôi mắt to chớp chớp, bộ lông xù lên trông thật đáng yêu. Không thể không nói, Kha Kha linh giác nhạy cảm gần như kinh khủng, mặc dù Tiêu Thần đã dùng thần thông dong binh luyện thể thay đổi dung mạo cùng khí tức. Nhưng mà nó lại nhận ra Tiêu Thần trước tiên. Có điều nó còn chưa có bất cứ vẻ gì thì trên mặt đất cậu bé tóc vàng liền phát động công kích. Hủy Diệt nhãn bắn ra từng đạo huyết quang chấn vỡ hư không, bắn về phía Kha Kha. "Y Nha!" Vừa mới thò đầu ra liền đã gặp công kích, tuyết trắng tiểu thú thở hỗn hển. Nó dừng dừng xuất ra một đạo Thất Thái Thần quang, xoẹt một tiếng phá tan bảy tám đạo huyết quang. "Là con tiểu thú trong truyền thuyết!" "Nó tên là Kha Kha, ba năm trước đây đã xuất hiện ở Thiên Đế Thành" "Đó là tiểu thú của Tiêu Thần" "Có điều ba năm trước đây nó đã chết làm cả đất trời than khóc. Làm

sao lại có thể xuất hiện?" Hiện trường rất nhiều người đều kinh ngạc kêu lên. Có một số là tu giả đến từ Nam hoang, mà có người thì đã từng xem Thủy Tinh lưu ảnh. Tuyết trắng tiểu thú lại xuất hiện làm mọi người kinh ngạc, điều này dường như là ... không thể tưởng tượng. Cái tên Tiêu Thần cũng lại lần nữa được người ta nhắc tới. Còn Triệu Lâm Nhi khi nghe được tên này thì sắc mặt biến đổi liên tục. Đôi mắt đẹp của Đại Thương quốc Tam Công Chúa tỏa ra tia sáng kỳ dị. Nàng quá rõ ràng thực lực của tuyết trắng tiểu thú. Lại từng nơi với Tiêu Thần ở Thiên Đế Thành, Kha Kha có thể đứng trong hàng mười con ấu thú mạnh nhất thiên hạ. Nếu có thể thu được tuyết trắng tiểu thú, nàng nguyện ý nỗ lực bất cứ giá nào và trong mơ hồ, nàng cũng suy đoán ra thân phận của cậu bé tóc vàng. "Luân Hồi!" Cậu bé chất phác cúi đầu như tự nói thầm. Ô quang lóe lên, nó muốn đóng lại cửa Luân Hồi mà chấn nát Kha Kha nát ở trong đó. Tiểu thú có chút mơ hồ vừa mới nhô đầu ra, sau lúc mơ màng ngẩn ngui thì đã rõ ràng chuyện gì xảy ra. Ngay khi vừa nhìn thấu chân thân cậu bé thì thốt lên: "Y Nha ..." Từng đạo Thất Thái Thần quang rơi xuống. So với ba năm trước đây thì uy lực càng mạnh mẽ hơn khiến cho lớp cao thủ lỗi đời cũng có chút kinh hãi. Xoát xoát xoát Tất cả thần quang quét về phía cậu bé tóc vàng, Triệu Lâm Nhi sắc mặt đột nhiên biến đổi mà quát: "Mau, mang nó về!" Có điều là mặc dù mấy lão kỵ sĩ có nhanh nữa thì vẫn cứ hơi chậm. Thất Thái Thần quang cùng Hủy Diệt chi quang, Luân Hồi chi quang không ngừng cuốn vào nhau, chấn động sinh ra từng luồng sóng năng lượng làm cho không người nào có thể tới gần. Cho đến cuối cùng khi tất cả yên tĩnh trở lại, cậu bé tóc vàng đã ngửa mặt lên trời mà rơi xuống đất. Từ khoe miệng tràn ra vết máu li ti, sinh tử không rõ. Còn con mắt thứ ba thì máy động không ngừng, nhưng trước sau vẫn không thể mở ra. Mọi người ồ lên, chú bé tóc vàng đã đánh bại Vận Mệnh Song Sinh tử lại có thể dễ dàng bị thua dưới tay tuyết trắng tiểu thú như thế. Cửa Luân Hồi trong con mắt sáng ngời thì Tiểu quỷ đúng là một con thú kinh khủng đích thực! Người khác thì có cảm giác ngoài ý muốn, nhưng Tiêu Thần tuyệt đối không cảm thấy ngoài ý muốn. Cậu bé tóc vàng này tất nhiên là phân thân của Hoàng Kim Sư Tử vương không phải nghi ngờ. Ba năm trước đây tuy Hoàng Kim Sư Tử

vương cũng không phải đối thủ của Kha Kha, càng không nói đến phân thân này. "Mau, nhất định phải cứu sống hắc, có được một phân thân này thực không dễ dàng!" Triệu Lâm Nhi có chút lo lắng, trong lúc vô tình để lộ ra một chút tin tức. Tuyết trắng tiểu thú lười biếng ngáp một cái, giống như mới vừa tỉnh ngủ. Căn bản không có bất cứ cảm giác hưng phấn khi chiến thắng đối thủ, phảng phất đó chỉ là một việc nhỏ không có ý nghĩa. Điều này làm cho mấy ngàn người ở Diễn Vũ Tràng có chút cứng người như hóa đá. Nó chớp chớp mắt rồi sau đó nhìn phía Tiêu Thần. Ngưu Nhân cả kinh, nếu giờ phút này Tiêu Thần bị nhận ra thì hậu quả là phi thường nghiêm trọng. Hắc liền đến sát bên Tiêu Thần vội vàng gọi: "Tiểu quý mau trở lại đi." Tuyết trắng tiểu thú lập tức nhìn lại. Đương nhiên là nó nhìn về phía Tiêu Thần, nhưng người khác đều cho là nó đang nhìn Ngưu Nhân. Âm thanh non nớt rõ ràng khuấy động trái tim mỗi người: "Không, sau một thời gian ngắn ta mới trở về. Sở Giang Vương đại thúc đang tìm cho ta âm mộc Sâm Quả. Ngài đồng ý tặng năm quả ..." Hóa đá! Mọi người hoàn toàn ngẩn người, đồ Tiểu quý này ... Đang nói cái gì vậy? Có nghe lầm không chứ? Lại ... Làm phiền Thiên Tử Âm phủ Sở Giang Vương trong truyền thuyết đích thân ... Đi ... tìm âm mộc Sâm Quả cho nó. "Ta sẽ rất nhanh, rất nhanh trở về ... Thật sự rất nhớ người..." Hoàn toàn chỉ là cách truyền âm thần thức. Ba năm qua tiểu thú hiển nhiên tiến rất xa. Nhưng mà Tiêu Thần ý thức được, nó vẫn không có thân thể. Mặc dù thoát nhìn lông xù nhưng đó hoàn toàn là linh hồn lực lượng ngưng tụ mà thành. "Đi ăn Sâm Quả ... Quá vài ngày ta trở về..." Tuyết trắng tiểu thú tựa hồ mệt nhọc lại ngáp một cái, đôi mắt to đã không mở ra được nữa rồi sau đó hướng về phía Tiêu Thần quơ quơ móng vuốt tiểu thú. Đương nhiên trong mắt người ở bên ngoài thì đều cho là nó đang từ biệt Ngưu Nhân. Rồi sau đó Luân Hồi môn từ từ đóng lại. Tiểu thú thật sự đã muốn trở về! Tiêu Thần biết, thời gian sẽ không lâu nữa. Tiểu thú đã ra khỏi Hắc Ám không gian tiến vào trong âm phủ của Tổ Thần Toại Nhân. Đây tuyệt đối là một tin tức khiến hắc vô cùng phấn chấn. Đồng thời, tất cả mọi người ở đó sợ ngây người. Ba năm trước đây tiểu thú chưa từng chết, nó ... sẽ trở về! Về mặt các nhân vật tiền bối càng là biến ảo không ngừng. "Sở Hành Cuồng là bị ... Tiểu quý trả về, cái

này ... Giống như làm người chết sống lại đó!" "Đó là là ... tiểu thú gì vậy, cùng Diêm vương âm phủ có quan hệ tâm đầu ý hợp. Trước kia ai cùng Tiêu Thần quan hệ tốt? Nói không chừng có thể nhờ nó, sau này đi vào địa ngục đều có thể hưởng phúc." "Ta ngất mất thôi, không tồi, mặc dù ta là đến từ Nam hoang , nhưng là trước kia không có bỏ đá xuống giếng vào lúc Tiêu Thần gặp khốn. Nếu không ngấm lại liền đáng sợ. Đi địa ngục có kẻ sẽ tính sổ với người!" "Các người nói Tiêu Thần đã chết rồi sao? Từ tình hình hiện tại như thế mà xem, cam đoan không có chết. Tiểu quỷ này còn tác động đến Diêm vương âm phủ, liệu có thể làm cho Tiêu Thần hoàn hồn? Đánh chết cũng không tin!" Với kẻ tu vi bình thường. Rất khó nói rõ địa ngục là một nơi như thế nào, bèn chỉ phỏng đoán lung tung cũng đã khiến cho không khí ở Diễn Vũ Tràng vô cùng náo nhiệt. Còn Ngưu Nhân vừa hạ xuống đất thì lập tức đã bị người xúm xít vây quanh. "Ngưu đầu đại ca, tiểu đệ ngưỡng mộ huynh đã lâu. Sau này ta với huynh chung nhau ..." "Ngưu đầu huynh đệ, người là người tốt. Sau này huynh đệ gặp nạn, người đừng quên nói tốt với địa ngục để châm chước cho tại hạ, ta gọi là ..." Ngưu Nhân buồn bực vô cùng, đây là cái gì vậy. Một đám người coi hăn thành sứ giả địa ngục, quen biết với tiểu thú ở địa ngục, hăn là một đầu trâu trong đám đầu trâu mặt ngựa của địa ngục ... Hăn buồn bực đến muốn húc vào tường. "Việc này không do ta quản. Các người đi tìm mặt ngựa đi." "A ... Người thật sự là đầu trâu. Chúng ta chỉ nghĩ đến người là thuộc man tộc ngưu nhân, nguyên lai người thật sự là đầu trâu địa ngục!" Ngưu Nhân tức mình muốn kéo tai hai cái. Chẳng thà đừng có càu nhàu, nói lung tung đâm hại chết người thôi. Trong trúc đình, Triệu Lâm Nhi khẩn trương nhìn cậu bé tóc vàng đang được cứu chữa lo lắng hỏi: "Sao rồi?" "Không đáng ngại, hăn chỉ là một phân thân, bởi vì tiêu hao hết lực lượng mà rơi vào hôn mê thôi. Con tuyết trắng tiểu thú không có sát tâm, nếu không ... dù là nữ thần Sinh Mệnh tái thế cũng khó cứu sống hăn." Nghe được lời ấy, Triệu Lâm Nhi thở phào một cái. "Bẩm báo Thánh Nữ, đệ tam cao thủ thanh niên Thái Dương giáo chúng ta đã tới rồi!" Một người Thái Dương kỵ sĩ chạy từ xa xa đến bẩm báo. "Tốt! Ha hả..." Triệu Lâm Nhi khẽ nở nụ cười. Xa xa, tam Công Chúa Ân Oánh lăm lăm: "Cao thủ của chúng ta đến lúc nào về đến đây?"

Lão tiền bối hai nước ngầm đồng ý cho các đại cao thủ thanh niên đấu nhau. Mặc dù chỉ là hữu hảo quyết đấu, nhưng mà nếu như thua quá nhiều thì chẳng phải là làm yếu uy nghiêm của Thương Quốc" "Báo... Tam Công Chúa, một người trong Ân Đô tứ kiệt đã trở về!" Đúng vào lúc này, tam Công Chúa cũng nhận được một tin tức khiến nàng phấn chấn, đôi tay ngọc ngà nhẹ vỗ vào nhau chỉ thốt ra một từ: "Tốt!" Lúc này, cậu bé tóc vàng đã hoàn toàn tỉnh lại liền một tay đẩy người kỵ sĩ bên cạnh ra rồi không một tiếng động vọt lên bầu trời nhìn khắp chung quanh. Đôi mắt nửa khép nửa mở, bắn ra ngàn vạn đạo hung quang, tựa hồ đang tìm tuyết trắng tiểu thú. Khi không thể tìm được dấu vết của Kha Kha, hắc phần nộ phát ra một tiếng gầm nhẹ như dã thú. Thực khó tưởng tượng đó là âm thanh của một cậu bé. Bỗng nhiên hắc nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần rồi hóa thành một đạo kim quang đánh tới trước. "Chết tiệt!" Ngưu Nhân khẽ kêu một tiếng. Mặc dù không có tham gia Nam hoang đấu thú đại tái, nhưng hắc đã nghe Tiêu Thần kể lại, thậm chí còn từng xem qua quả cầu Thủy Tinh trí nhớ mà biết cảnh tượng Hoàng Kim Sư Tử vương xuất trận. Phân thân của Hoàng Kim Sư Tử vương tựa hồ đã nhận ra Tiêu Thần. Khi tìm không được tiểu thú liền muốn giết hắc. Độc Cô Kiếm Ma bên người Tiêu Thần phóng lên cao, đối diện với phân thân của Hoàng Kim Sư Tử vương. Hắc làm như thế xem như giúp che dấu cho Tiêu Thần. Lúc đấu thú đại tái hắc cũng mang theo Xích Long vương tham gia nên có thể khiến người khác hiểu theo ý khác đi. Ngưu Nhân cũng phóng lên cao, dù sao thần thông của Hoàng Kim Sư Tử vương quý dị đáng sợ, một người đi tới chỉ sợ sẽ nguy hiểm. Tiêu Thần cũng bay lên trời, có để bại lộ thân phận cũng không sao cả. Dù sao cái tên Tiêu Thệ Thủy cũng không dùng được bao lâu. Sớm muộn gì thì Hồ gia sẽ mang người đến gây chuyện với Tiêu Thệ Thủy. Mọi người chẳng hiểu sao Hoàng Kim Sư Tử vương đáng sợ như vậy Con mắt Hủy Diệt xuất ra từng chùm tia sáng làm Độc Cô Kiếm Ma và Ngưu Nhân trên bầu trời phải lưu lại những đạo tàn ảnh mà không ngừng trốn tránh. Bọn họ không có thần thông bất tử của Sở Hành Cuồng, nếu như bị đánh trúng tất nhiên sẽ hồn phi phách tán. Cũng may cậu bé tóc vàng vừa rồi đã tiêu hao hết lực lượng, giờ phút này chẳng qua khôi phục một bộ phận mà thôi. Cả tốc độ

cùng độ mạnh công kích đều còn xa mới bằng lúc trước. Bát Tướng Thế Giới thần thông triển khai, Tiêu Thần như Phù Quang Lược Ảnh đi tới, ba người đại chiến với phân thân của Hoàng Kim Sư Tử vương. Diễm Vũ Tràng lập tức sôi động. Tiêu Thần, Độc Cô Kiếm Ma đều từng ở Hải Thượng Minh Nguyệt Viên lâm đại náo động, đánh bại mọi cao thủ Ân Đô, nhất là đánh cho Sở Hành Cuồng một trong Ân Đô tứ kiệt chịu thua, sớm có người đã chờ đợi bọn họ vào sân đấu. Có điều ngại cho bọn hắn không phải cao thủ Thương Quốc nên không có ý gọi họ lên. "Ta ngất thôi, tên đầu trâu làm sao lại mạnh như vậy a! Mới vừa rồi dùng cặp sừng phá được một luồng Hủy Diệt chi Quang. Trước kia làm sao chưa nghe nói đến người này, cảm giác hắn không thể yếu hơn so với Độc Cô Kiếm Ma và Tiêu Thần" "Cái ... tên Tiểu Bàn Ngưu thô lỗ này thực là ẩn giấu thực lực!" "Là ngưu đầu, ngưu gia ta ... Chỉ là trời sanh dị bẩm mà thôi." Vừa kịch chiến, Tiểu Bàn tử lại không quên "Làm sáng tỏ" cho bản thân. "Chém hắn!" Âm thanh lạnh lẽo của Độc Cô Kiếm Ma truyền đến, hắn hành sự từ trước đến giờ dứt khoát quyết đoán. Nếu đã ra tay hắn là nghĩ đến giết chết phân thân của Hoàng Kim Sư Tử vương, dù sao đã dây vào oán cừu. "Chính hợp ý ta!" Tiêu Thần xuất động Linh Tê kiếm ba đối nghịch với Hủy Diệt chi Quang. Mắt thấy Hoàng Kim Sư Tử vương có dấu hiệu kiệt lực nên hắn đã làm tốt chuẩn bị công kích. "Mau!" Phía dưới Triệu Lâm Nhi lo lắng quát. Sáu tên kị sĩ lâu năm trong phút chốc phóng lên cao. Nhưng là vừa lúc đó, Tam Công Chúa Ân Oánh cũng vẫy nhẹ tay ngọc, chín lão tiền bối bay lên trời, chặn sáu người kia. "Hắn kiệt lực rồi!" Ngưu Nhân hét lớn. Tiêu Thần không hề ... do dự nữa mà triển khai Bát Tướng Thế Giới thần thông rồi hóa thành một chùm tia sáng vọt tới. Tốc độ nhanh làm cho người ta không thể tưởng tượng. Mọi người hầu như cũng không có thấy rõ thân ảnh của hắn, chỉ thấy trên bầu trời vọt lên một đạo huyết quang. Theo sau, một khối thi thể không đầu rơi xuống. Cách đó không xa trên bầu trời, Tiêu Thần mang theo một cái đầu lâu đầy máu đang đứng lại! Chém! Một kích như thế đã chém đứt đầu phân thân của Vị Lai *Vô Thượng thần. Triệu Lâm Nhi đứng dậy, chỉ tay vào Ân Oánh nói: "Đây là hữu hảo quyết đấu, nhưng người lại phái người ... Ngăn cản kị sĩ chúng ta để giết chết một hài tử tương lai

không thể hạn định sao?!" "Đó thật sự là hài tử sao? Đó là Vị Lai Vô Thượng thần chứ? Đó là Phạm Quốc Vô Thượng phật!" Tam Công Chúa Ân Oánh đối chọi gay gắt. Khắp đấu trường ồ lên, Tiêu Thệ Thủy lại chém một tôn phật!

* Vị lai : tương lai

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 247 : Tiêu Thần?

Chương 247 : Tiêu Thần? Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Strato Biên Tập: Maison
Nguồn: 4vn.eu

Toàn bộ trường đấu xôn xao, Tiêu Thần vậy mà lại chém một vị phật. Nam hài tóc vàng bất quá mới mười một mười hai tuổi, nhân tiện có thể mở luân hồi, có thể thể giam Vận Mệnh Song Sinh vào địa ngục, tu vi kinh khủng làm mọi người sợ hãi than thở. Vốn tưởng hắc tương lai là phân thân của Vô Thượng thần rồi, bây giờ chợt nghe được hắc chính là Vô Thượng phật, sao không làm người kinh ngạc cho được? Bầu trời đỏ máu, mái tóc vàng trong tay Tiêu Thần nhẹ nhàng di chuyển. Trên mặt nam hài tràn đầy vẻ phần nộ, cũng có chút dữ tợn, tựa hồ chết không nhắm mắt. “Người là tên đồ tể, là tên đao phủ !” Hai gã kỵ sĩ bên cạnh Triệu Lâm Nhi tức giận rống lên. Thái Dương giáo Thánh nữ Triệu Lâm Nhi thì lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Thần, không nói một lời. “Tên đao phủ tàn nhẫn” “Nó chỉ là một đứa trẻ mà thôi!” Phía Thái Dương giáo rất nhiều kỵ sĩ trẻ tuổi cũng lạnh băng nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần. Bọn kỵ sĩ hô vang, tựa hồ rất có sức

cảm hóa. Nhìn đầu lâu đầy máu trên tay Tiêu Thần, chính người của Đại Thương quốc cũng bị xúc động. Một ít quý tộc tiểu thư nhỏ giọng nói thầm: “Đúng vậy, nó chỉ là một đứa trẻ thôi.” “Một hài tử thần linh.” “Một phật đà tôn kính đã bị bóp chết.” Lúc này, Tam công chúa Ân Oánh lạnh lùng quét mắt về phía sau, lập tức làm cho nữ tử này im miệng. Vào lúc này, đầu lâu của nam hài tóc vàng đang trong tay Tiêu Thần bỗng xảy ra dị biến, đầu người biến thành đầu sư tử, dữ tợn vô cùng. Điều này làm một vài nữ tử Đại Thương quốc đang đồng tình thương tiếc lập tức ngậm miệng. Thái Dương giáo Thánh nữ lạnh lùng nhìn Tiêu Thần trên không trung, sau lại nhìn về phía Tam công chúa Ân Oánh, nói: “Mặc dù vốn là một Vô Thương phật, nhưng hắn đã bị chúng ta bắt được. Nếu như được dạy dỗ thích đáng, vậy tương lai sẽ là vô địch chí thần trên chiến trường. Vậy mà các người ... Ai!” “Đây chẳng qua là một phân thân thôi. Gặp được chủ tôn như hoa trong gương, trăng dưới nước, thực là viễn vông, lại còn có thể mang lại phiền toái và tai nạn!” Tam công chúa Ân Oánh lắc đầu. “Chúng ta có biện pháp dạy dỗ. Nếu đã bắt được, tối thiểu có thể nghiên cứu thần thông.” Triệu Lâm Nhi thần sắc chuyển lạnh nhìn chằm chằm vào Tiêu Thần, rồi lại nhìn Tam công chúa, nói: “Các người giết hắn, sợ rằng sẽ có phiền toái đấy. Không ai cứu nổi người ra tay đâu! Thực lực của Chủ tôn các người không thể tưởng được. Cảm ứng được phân thân bị giết, nhất định sẽ tìm đến.” Tam công chúa phát phát tay, chín lão nhân lui ra, không tiếp tục giằng co với sáu lão kỳ sĩ. Hôm nay, trùng hợp có thể thấy Tiêu Thần, Độc Cô Kiếm Ma ra tay đã là nằm ngoài dự đoán của Ân Oánh. Đối với nàng đây là tin tức tốt nhất, lúc này nàng còn đang nghĩ làm thế nào để hai người hạ tràng đây. “Hù dọa ai đây?” Trên bầu trời Ngưu nhân quơ quơ một đôi sừng trâu lớn, nói: “Người nói Vô Thượng thần hay Vô Thượng phật, không phải là chỉ cái Hoàng Kim Sư Tử vương ba đầu sao? Chỉ là một hoàng mao sư tử, có gì đáng sợ? Ba năm trước đây từng bị Tiểu Bạch thú ở Nam hoang đánh cho tè ra quần. Bây giờ Tiểu Bạch thú đã hiện thế, hoàng mao sư tử còn dám ra đây sao? Coi chừng lần này trực tiếp bị người ta phế đó.” Tuy rằng Tiểu mập mập vô cùng khoa trương, nhưng cũng không thể không làm cho người ta tỉnh ngộ. Đúng vậy, chẳng lẽ Tiểu Bạch thú là khắc tinh trời sinh

của Vô Thượng phật, như thế nào mỗi lần đều là đồng thời xuất thế đây? Bất quá chúng nhân cũng rất không xem trọng Tiêu Thệ Thủy rồi. Hoàng Kim Sư Tử vương đâu có dễ chơi như lời Ngưu Nhân nói. Chính là nghịch thiên thú đủ để quét ngang thánh thú vương của toàn thiên hạ đó. Vốn là một pho tượng Vô Thượng phật không ai biết lai lịch, lúc nhỏ mà một phân thân đã đáng sợ như vậy, chiến lực không thể tưởng tượng được. Mà Tiểu Bạch thú là của Tiêu Thần, cũng không phải của Tiêu Thệ Thủy hẳn, tương lai làm sao ngăn cản Hoàng Kim Sư Tử vương đó? “Thánh nữ xin cho phép ta xuất chiến!” Một gã Thái Dương kỵ sĩ từ trong đám người bước ra, mở miệng nói: “Ta muốn trừng phạt hẳn!” Trên bầu trời, Tiêu Thần rung tay ném đầu sử tử, chậm rãi đáp xuống đất. Mà lúc này, tên kỵ sĩ thân mặc hoàng kim chiến giáp, tay cầm hoàng kim chiến mâu, cười một con cự hùng toàn thân bao phủ lân giáp màu rậm nắng, hướng về đấu trường vọt tới, quát to: “Tiêu Thệ Thủy, ta muốn cùng ngươi quyết chiến!” Cự hùng dài sáu thước, cao chừng hơn ba thước. Bốn cái chân trắng kiện như cột trụ nhanh nhẹn di chuyển, làm mặt đất ầm ầm rung động. Lân giáp màu rậm nắng quanh thân phát ra hàn quang lập lòe, uy thế khủng bố. Dùng dị chủng man thú làm vật cưỡi là truyền thống của Thái Dương kỵ sĩ đoàn, người mượn lực man thú, man thú mượn sức người, làm chiến lực cả hai cộng hưởng, hình thành lực trùng kích khủng bố. Kỵ sĩ thân mặc hoàng kim chiến giáp, không có đầu khô, mái tóc vàng dài tung bay theo gió, như là một ngọn lửa màu vàng rực cháy. Đây là một Thái Dương kỵ sĩ vô cùng anh tuấn, đôi mắt trong suốt màu nước biển lúc này lại đờ đờ sát khí, bắt ra hai đạo quang mang sắc bén. Làn da trắng nõn như ngọc, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, làm vẻ ngoài lạnh lùng càng thêm một chút ngạo khí, có vẻ phi thường bất phàm. (Vãi, đánh nhau thì đẹp như vậy làm gì chứ) Chiến mâu màu vàng trong tay dài chừng bốn thước, lưỡi mâu sắc bén như đao, lóe ra từng đạo hàn quang, được vị Thái Dương kỵ sĩ anh tuấn nắm trong tay, càng phát ra vẻ thần võ vô cùng. Hẳn cầm chiến mâu ngăn cản đường tiến của Tiêu Thần, quát: “Tiếp nhận trừng phạt đi!” Tiêu Thần trực tiếp không nhìn hẳn, tiếp tục tiến về phía trước. Kim sắc chiến mâu cắt hư không, phát ra một đạo kim sắc quang hoa đánh tới Tiêu Thần. Xoát Quang mang chột lóe,

Tiêu Thần lưu lại một tàn ảnh, thần thông Thế Giới Bát tướng có thể đi lại tự nhiên, xuyên qua vùng không gian bao phủ bởi chiến mâu, tiến vào trong đám người. “Người nhu nhược không dám cùng ta quyết đấu sao?” Tiêu Thần dừng lại, hờ hững nhìn hắc, nói: “Ta không muốn nhàm chán chơi đùa thi đấu hữu nghị với người. Theo ý ta quyết đấu chính thức là phải phân sinh tử. Kiểu chiến đấu bó tay bó chân đó cũng là chiến đấu sao?” “Ta chính là tới giết người, cùng người phân sinh tử đó!” Kỵ sĩ trẻ tuổi anh tuấn thúc giục cự hùng toàn thân lân giáp lập lòe hùng hổ xông lên, người xung quanh toàn bộ tản ra. Tiêu Thần tiến vài bước về phía hắc, nói: “Ta thật sự không muốn giết người, đừng ép ta.” Không muốn tiếp tục dây dưa với Triệu Lâm Nhi, sự tình trước kia coi như gió thoảng. Lúc này Tiêu Thần lại phát hiện hắc có xu thế tiếp tục đối lập với Triệu Lâm Nhi, đây là điều hắc muốn tránh. “Đồ cuồng vọng, ý người là nếu quyết đấu ta phải chết không nghi ngờ gì?” Tiêu Thần không nói gì, trầm mặc nhìn hắc. “Người.” Kỵ sĩ anh tuấn nọ có chút phẫn nộ, nói: “Dùng sự thật chứng minh đi!” “Mới vừa rồi bảy đại cao thủ của Thái Dương kỵ sĩ đoàn các người cũng đã thất bại, ta không rõ Triệu Lâm Nhi vì sao cho người tiếp tục xuất chiến.” Nghe Tiêu Thần trực tiếp gọi tên của thánh nữ Thái Dương giáo, thanh niên kỵ sĩ trong mắt lóe lạnh mang, phẫn nộ nói: “Ta là vừa mới đến đây!” “Ồ, nói như vậy người chính là cao thủ đứng thứ ba của Thái Dương giáo?” Tiêu Thần rất cục cộ ra một tia chiến ý. Mấy ngàn người xem quanh võ trường cũng cả kinh, ánh mắt mọi người tập trung trên người anh tuấn kỵ sĩ nọ. “Không phải!” Hắc quả quyết phủ nhận, sau đó hãnh diện ưỡn ngực nói: “Ta là thanh cao thủ thứ chín của Thái Dương giáo, Phổ Đức Nhĩ!” Mặc dù không phải cao thủ thứ ba, nhưng bài danh thứ chín trong thế hệ thanh niên Thái Dương giáo, cũng đủ nói lên thực lực cường đại, mọi người không dám coi thường. Bất quá Tiêu Thần lại lắc đầu, nói: “Người đi đi, ta không muốn giết người.” “Cuồng vọng!” Phổ Đức Nhĩ nâng hoàng kim chiến mâu đánh tới. Tiêu Thần hai mắt phát ra cái nhìn lạnh lùng. Bây giờ tùy thời có thể bị lộ thân phận, nhưng hắc không có chút cố kỵ nào. Ban đầu không đánh chỉ là không muốn giết chóc nhiều mà thôi. Xem đối phương như thế, hắc lạnh lùng nói: “Đã như vậy, đi gặp Thái Dương Thánh thần của các người đi!”

Tiêu Thần hai tay hợp ấn, Vô Úy Sư Tử ấn xuất thủ, Hoàng Kim Sư Tử vương lại hiện ra, như là do hoàng kim đúc thành. Thân thể hoàn toàn chân thực hóa, phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa. Hoàng Kim Sư Tử vương mắt trợn tròn, hung tợn nhào tới. Cùng lúc đó kim sắc chiến mâu bộc phát quang mang rừng rực. Hai bên va chạm tạo nên cơn sóng mãnh liệt, nhất thời làm cho thiên địa nguyên khí cuồn cuộn, làm cho khắp võ trường ầm ầm rung chuyển. Mọi người đang xem cuộc chiến đồng thời giật mình, cảm giác cực kỳ quái dị. Tiêu Thần vừa rồi chém một cái phân thân của Hoàng Kim Sư Tử vương, bây giờ lại vận dụng Vô Úy Sư Tử ấn làm hiện ra bản thể tượng phật, làm cho mọi người có cảm giác rất hoang đường. Ngay cả Tiêu Thần cũng cảm giác có chút quái dị. Thần thông như thế thật là khiến cho hắn không biết nói gì, cũng không biết diễn tả thế nào. Khi tu luyện thần thông này, hắn có cảm giác nếu như thực lực đủ cường đại thì có thể triệu hồi ra Hoàng Kim Sư Tử vương chân thật. Đây là một loại “Vị” lực lượng, thiên địa thừa nhận là kỳ dị, hoặc có thể nói tu luyện đến một cảnh giới nhất định sẽ sinh ra một loại vô thượng thần vật. Nếu tương lại thật sự có năng lực đó, Tiêu Thần thật sự muốn đem Hoàng Kim Sư Tử vương bị giam ra xem. Sau một hồi quang mang chói mắt, tiếng vang đinh tai nhức óc, hết thảy rốt cục bình tĩnh lại. Cự hùng toàn thân lân giáp ngã lui vài chục bước. Phổ Đức Nhĩ tay cầm hoàng kim chiến mâu cảm tức nhìn Tiêu Thần, bất quá cánh tay lại đang run rẩy, như chứng minh về lực lượng hắn không địch lại Vô Úy Sư Tử ấn chí cương mãnh. “Ta muốn giết ngươi!” Phổ Đức Nhĩ cầm hoàng kim chiến mâu lần nữa vọt tới. Cự hùng rít gào, lúc vừa chạm đất liền phóng thích thần thuật, xé rách mặt đất. Thổ thạch quay cuồng, mãnh liệt bay về phía Tiêu Thần, muốn đem hắn chôn sống. Quang mang màu đất rừng rực, thể hiện thổ lực lượng cường đại. Đây là một màn thú hiệu được chú thuật cường đại. Hoàng kim chiến mâu dài bốn thước, thần quang trung thiên, đâm thẳng đến. Phổ Đức Nhĩ rống to: “Sát!” Thần thông, Mặt trời Phần Nộ bạo phát, một mặt trời màu vàng chói lọi, như thể mặt trời thật chói chang rơi xuống mặt đất, hướng về phía Tiêu Thần. Ở xung quanh, thổ thạch cuồn cuộn lập tức nóng chảy, biến thành nham thạch nóng chảy, mãnh liệt đổ về phía Tiêu Thần. Không tránh né,

Bảo Bình ấn ngưng tụ thành, thủy tinh bảo bình lơ lửng trên đầu Tiêu Thần, tỏa ra từng đạo ánh sáng thần thánh, trong phút chốc đánh tan vùng năng lượng phía trước. Nham thạch nóng chảy toàn bộ ngưng kết, trở thành bụi trên miệng núi lửa. Tiêu Thần triển khai Thế Giới Bát Tướng, phóng lên cao, rồi hóa thành một chùm ánh sáng đáp xuống. Tay phải giơ cao, một chùm ánh sáng do năng lượng ngưng tụ, hình thành thần kiếm trong tay, lập tức bổ xuống. Phổ Đức Nhĩ giơ chiến mâu nghênh đón. Nhưng leng keng một tiếng, hoàng kim chiến mâu bị chặt đứt, năng lượng kiếm quang phát ra kiếm khí đánh thẳng vào người Phổ Đức Nhĩ, nhất thời làm cho hắn run rẩy dữ dội, miệng không ngừng thổ máu. Mà cự hùng đang cười cũng như bị sét đánh, phát ra tiếng gào kinh thiên động địa, miệng không ngừng tuôn máu tươi, thần sắc uể oải, ngã gục xuống đất. Năng lượng kiếm của Tiêu Thần kê trên cổ Phổ Đức Nhĩ, lạnh lùng nhìn hắn, sau đó rất nhanh rời đi. Cũng không phải Phổ Đức Nhĩ tu vi không đủ mạnh mẽ, mà là Tiêu Thần dùng toàn lực, không giữ lại chút nào, giống như, giống như mấy trận trước Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm, Sở Hành Cuồng, dùng toàn lực trong phút chốc phân thắng bại, vì vậy trận đấu rất nhanh kết thúc. Phổ Đức Nhĩ vô cùng phẫn nộ. Thất bại như thế, so với giết hắn còn khó chịu hơn. Hắn chính là một trong tứ đại mỹ nam tử của Thái Dương kỵ sĩ, tối coi trọng mặt mũi. Lửa giận làm cho hắn mất lý tính, cầm đoạn chiến mâu bị chém gãy ném về phía bóng lưng Tiêu Thần, một đạo kim quang vạch trên bầu trời. Cùng lúc đó, cự hùng phun ra một đạo thiểm điện, đánh về phía lưng Tiêu Thần. Tiêu Thần lập tức quay đầu, đôi mắt lạnh lùng lóe sáng, tay trái vươn ra bắt lấy đoạn mâu, rồi hét lớn một tiếng. Hoàng kim chiến mâu bị đánh nát thành từng điểm kim quang, đạo thiểm điện lại càng biến mất trong không gian. Lạnh lùng vô cùng quay trở lại, không nói một câu, không chút cảm tình, thần kiếm ngưng tụ trong tay, Tiêu Thần bước tới, tóc rối bởi tung bay, đằng đằng sát khí, kiếm quang rực rỡ tận trời, rồi sau đó lập tức bổ xuống. “Phốc” Huyết quang bắn tung tóe, thần kiếm chém bay đầu vị cao thủ thứ chín, một trong tứ mỹ nam tử của Thái Dương kỵ sĩ đoàn. Cự hùng cũng bị chặt ngang người, tách thành hai đoạn, máu tương nhiễm đỏ diễn võ trường. Tàn thi co rút, không ngừng rung động. Tiêu Thần cũng không quay đầu lại,

nhANH chóng rời đi. Linh Tê kiểm ba lập tức bắt ra, vòng tròn hủy diệt xuất hiện, phút chốc làm thi thể lưu lại trên mặt đất hoàn toàn nát bấy, biến mất sạch sẽ. Uy hiếp! Phía Đại Thương quốc sôi trào, Thái Dương giáo cùng lúc sắc mặt khó coi tới cực điểm, nhưng không ai nói một lời. Thân là kỵ sĩ đánh lén đã là một sự sỉ nhục, lại bị người ta giết như vậy, cũng không có cách nào ra mặt thay hân. “Bẩm báo thánh nữ, đệ tam cao thủ của Thái Dương giáo ta đã tới diễn võ trường” Tiêu Thần không để ý đến, tự nhiên rời đi. Thật kỳ lạ, Thái Dương giáo cũng không ngăn trở, Triệu Lâm Nhi vừa nhìn bóng lưng hân, lại nghĩ đến một người nào đó. “Tên Phổ Đức Nhĩ đã chết, ta muốn cùng Tiêu Thệ Thủy quyết chiến!” Đệ tam cao thủ của Thái Dương giáo tiến vào diễn võ trường, nhưng đối thủ đã rời đi. Mà một ngày quyết đấu cũng đến lúc kết thúc. Đến cùng ngày nào sẽ khai chiến vẫn còn chưa xác định. Bất quá mọi người đều biết, lần động thủ sau, khẳng định là đỉnh quyết đấu giữa cao thủ mạnh nhất của hai nước. Nếu không thì sao mấy ngày này, Đại Thương quốc tập trung toàn những người mạnh nhất, đến cả Ân Đô, rồi đại biểu kiệt xuất của vài đại tông giáo cũng chạy tới. Ngày thứ hai, Tiêu Thần vừa muốn đến di tích mà Tổ Thần triều Hữu Sào lưu lại ở Ân Đô để xem một chút, nhưng một gã kỵ sĩ Thái Dương giáo ngăn cản hân, nói: “Thánh nữ cho mời!” Tiêu Thần sửng sốt, Triệu Lâm Nhi tự nhiên muốn mời hân. Suy nghĩ một chút, hân đáp: “Được!” Đoạn đường cũng không có ai ngăn cản, Tiêu Thần theo tên Thái Dương kỵ sĩ tiến vào hoàng gia viên. Đây là Đại Thương quốc cung cấp cho Thái Dương kỵ sĩ đoàn. Trong cung điện, Triệu Lâm Nhi quay lưng về phía Tiêu Thần, phất phất tay làm cho mọi người lui ra, sau đó nàng xoay người lại. Dung nhan khuynh quốc khuynh thành nở nụ cười, nói: “Tiêu Thần.”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 248: Tiêu Thần VS Thánh Nữ

Chương 248: Tiêu Thần VS Thánh Nữ Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Cyd_Really
Biên Tập: Cyd_Really Nguồn: 4vn.eu

Trong Hoàng gia lâm viên này cung điện rường cột chạm trổ, xanh vàng rực rỡ. Đủ các loại hồ, suối, đình, đài, điện, rừng, hành lang, cầu, hiên tề tộ, cảnh sắc xinh đẹp lạ thường. Trong một tòa vũ điện, một thân bạch y trắng tuyết (áo trắng hơn tuyết - Cid) Triệu Lâm Nhi như trăng sáng xuất trần động lòng người, trên mặt đang mỉm cười, lẳng lặng nhìn Tiêu Thần. Tiêu Thần lộ ra thần sắc nghi hoặc, khó hiểu hỏi: "Thánh nữ người đang nói gì thế?" Triệu Lâm Nhi chân bước thoăn thoắt, ống quần trắng nõn như ngọc thạch trên mặt đất nhẹ nhàng di chuyển, như là một dải lụa trắng di động, tuyệt đại dung nhan nhoẻn nụ cười nhẹ nhàng nói: "Ta gọi tên chính thức của người, người chẳng lẽ nghe không hiểu?" "Ta không rõ, nếu như ta không nghe lầm, thánh nữ mới vừa rồi là gọi Tiêu Thần? Ta cùng với hãn từng quyết đấu qua, từng gặp qua. Còn về hình dáng bên ngoài, chúng ta hai người sắc mặt khác biệt rất lớn nha. Thánh nữ điện hạ không nên nhận lầm mới đúng. Chẳng lẽ điện hạ rất nhớ Tiêu Thần sao? Chẳng lẽ trên người chúng ta có cái gì đó giống nhau? Vậy thật sự là rất vinh hạnh rồi, có thể được Thái Dương giáo Thánh nữ tưởng nhớ, làm cho ta như cây tằm trong gió, trong lòng bay bổng a." Tiêu Thần rất bình tĩnh, mang theo một tia trêu chọc, hãn cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận thân phận, có lẽ đối phương chỉ là hoài nghi mà thôi, đang ở thử dò xét hãn đây. "Hừ " Triệu Lâm Nhi khẽ hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn. Trong quá khứ tại Nhân gian thân là Hoàng gia thiên nữ, bây giờ tại Trường Sinh giới là Thái Dương giáo Thánh nữ, ngày thường làm gì có người có dũng khí trêu chọc nàng. Nhưng mà nàng cũng không có tức giận, cười tủm tỉm nói: "Người thật đúng là cẩn thận, nhưng sớm đã lộ ra nhiều chỗ sơ hở, lấy thân phận Tiêu Thệ Thủy hoành không xuất thế, đã có rất nhiều người hoài nghi qua. Đương nhiên, ta cũng không phải hoài nghi, ta xác thực biết người là Tiêu Thần." "Tốt lắm, thánh nữ điện hạ cao quý ngài không ngại đã đem ta coi như Tiêu Thần. Ta rất thích

thú được lấy thân phận một người đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng nàng để cùng nàng gặp gỡ, oh, phải nói là tán gẫu." Lấy công thay thủ, Tiêu Thần tươi cười làm cho Triệu Lâm Nhi cảm giác rất khó chịu, nàng vươn đầu ngón tay búp măng ngọc ngà, vuốt tóc đen dài tản mát hắc quang, bỗng dừng xoay người lại. Quang mang trong suốt lóe ra từ đôi mắt to chớp một cái nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần, nói: "Tiêu Thần người dám như thế cùng ta nói chuyện, sẽ không sợ khó có thể đi ra khỏi gian đại điện sao?" Tiêu Thần buông lỏng bàn tay. Nói: "Người không nên coi ta như Tiêu Thần. Cũng không có cách nào, nếu như Thánh nữ thích Tiêu Thần mà đem ta lưu lại, ta rất vui lòng phối hợp." Nói tới đây, hần bước nhanh về phía trước hai bước. Cùng Triệu Lâm Nhi khoảng cách mặt đối mặt chưa tới một thước. Có thể ngửi được hương thơm thoang thoang. Đó là mùi thơm cơ thể của nữ. Không phải phấn hương thế tục. Tiêu Thần hít một hơi thật sâu. Nói: "Thơm quá a." "Người ngoại trừ bộ dáng lãnh huyết ghê tởm ra, lại còn tục sắc như vậy. Hừ." Triệu Lâm Nhi hừ lạnh nhưng không lui lại chút nào. Đôi mắt trong trẻo vô bờ. "Thánh nữ, người đang nói cái gì?" Tiêu Thần chỉ vào chậu hoa bên cạnh, trên đó có cánh hoa trong suốt chính là hoa anh lan. Nói: "Người không cảm thấy này bồn anh lan thấm lòng người này sao? Danh hoa như thế thật sự là thơm mát vô cùng a." Vừa nói hần liền dùng sức hít một hơi. Nói: "Thơm quá!" Thấy thế nào hần cũng không giống như là ngửi mùi hoa. Triệu Lâm Nhi rốt cục bị làm cho lui hai bước. Nói: "Tiêu Thần người lại làm như thế thật chẳng có hứng thú gì. Ta quả thật đã nhận ra người rồi. Tính chất cùng thói quen của một người rất không dễ dàng thay đổi. Nhất là ta bây giờ là Thái Dương giáo Thánh nữ. Thần thông của ta là xem thần. Có thể thấy rõ bản chất của người. Bất quá người đã bây giờ không muốn thừa nhận. Ta cũng không ép. Gọi người là Tiêu Thệ Thủy cũng được." "Tùy theo người thôi." Tiêu Thần thần thái ung dung. Ngồi ở chiếc bàn bằng gỗ tử đàn cổ phác. Nâng chung trà lên uống. "Đó là của ta!" Triệu Lâm Nhi trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái. "Ta làm sao biết là của người. Ta còn tưởng rằng người sớm thay ta châm trà. Khách nhân tới cũng không chuẩn bị cho tốt sao? (Khách tới nhà không gà cũng vịt - Cid) bất quá may mắn không phải là của một gã kỵ sĩ nào đó uống qua" Tiêu Thần

buông chén trà xuống. Nói: "Xin hỏi Thánh nữ tìm ta rồi cuộc có chuyện gì?" "Không có gì, ôn chuyện mà thôi. Người và ta cũng là đến từ nhân gian giới, quan tâm lẫn nhau mới đúng." Triệu Lâm Nhi ngồi ở bên bàn trà gỗ tử đàn. Chiếc quần trắng như tuyết buông xuống chấm đất vừa vặn để lộ một đường cong mờ ảo tràn đầy vẻ yếu điệu dịu dàng mà lại rực rỡ tuyệt trần. (Tả sắc dở lắm, tớ sợ văn tớ làm mất cái hay của tác giả - Cid) Giúp đỡ lẫn nhau? Lúc đầu tại Long Đảo Tiêu Thần cũng từng nói qua y như vậy. Nhưng lại suýt nữa bị Triệu Lâm Nhi giết chết. Dù rằng do Lan Nặc nhúng tay vào làm cho hai người đình chỉ đối địch, nhưng bây giờ nghe được Triệu Lâm Nhi nói như vậy, Tiêu Thần lại có cảm giác là lạ. "Ta chính là muốn cùng Thánh nữ giúp đỡ lẫn nhau đến già, hắc hắc, cũng không biết Thánh Dương giáo có điều cho phép Thánh nữ kết hôn không?" Tiêu Thần vẫn một bộ dáng không quan tâm gì cả, thế nào cũng được mà không thừa nhận thân phận chính mình. Triệu Lâm Nhi cũng không có tức giận, nhượng mắt, khiêu khích nhìn hằm nói: "Người dám lấy sao? Nếu như không sợ Thái Dương Kỳ Sĩ đoàn truy diệt, người tới thử xem xem? Nếu như không sợ vài đại giáo chủ áp dụng phán xét hủy diệt đối với người, người tới thử xem xem? Nếu như không sợ Giáo hoàng tức giận, giết người tới hình thần câu diệt, người tới thử xem xem?" Đôi mắt trong veo như ngọc, Triệu Lâm Nhi phong tư tuyệt thế, nhưng là giờ phút này lại có chút điệu bộ phóng túng, khiêu khích nhìn Tiêu Thần, cười chế nhạo nói: "Như thế, người còn dám thử xem sao?" "Không nên chọc ta." Nói tới đây, Tiêu Thần đứng dậy, tới gần sát Triệu Lâm Nhi, chớp mũi cùng chớp mũi nàng cách xa nhau bất quá một phân, chăm chú nói: "Nhưng ta là một nam nhân nguy hiểm." Đã có thể cảm giác được hô hấp của đối phương, Triệu Lâm Nhi mặc dù nếu không một bức như nhau thì cũng là một nữ tử, một tay đẩy Tiêu Thần ra, nói: "Nguy hiểm sao, không cảm giác được, trước mặt Thái Dương giáo, người ngay cả so với đứa trẻ yếu ớt cũng còn kém. Ha ha" Nàng nhẹ nở nụ cười, trào phúng nói: "Chờ người có thể làm cho Giáo hoàng coi trọng, lúc đó hãy đề cập " Tiêu Thần trở về chỗ cũ, tâm trạng chán ngán thường thức trà, không hề ... nói thêm gì nữa. "Ta tìm người đến, chủ yếu là ôn chuyện, ta hy vọng nếu người không ra tay giúp Ân Oánh, vậy không bằng

đến giúp ta đi. Quá khứ chúng ta mặc dù xảy ra rất nhiều không thoải mái, nhưng ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Đó đều là ân oán Nhân gian, chúng ta nếu đã đi tới Trường Sinh giới, khiến cho chuyện cũ theo gió mà bay đi. Đây cũng là chuyện Lan Nặc tử tử hy vọng chứng kiến." "Người có cái trang đến mấy đi nữa thì cũng vô nghĩa, người sáng suốt khẳng định đều có hoài nghi rồi." Triệu Lâm Nhi nhìn hẩn một chút, nói: "Được rồi, nói cho người một tin tức phấn chấn, Thái Dương giáo có một chí bảo tên là Thiên Nhai Chỉ Xích. Có thể quán thông không gian, làm cho khoảng cách ngàn vạn lần hóa thành vài bước. Từ Trường Sinh giới quay về Nhân gian, chính là cao thủ trường sinh cảnh giới cũng không dám thử. Nhưng chỉ cần có chí bảo này, cũng không có bất cứ nguy hiểm gì, chúng ta có thể trở về Nhân gian. Đây là nguyên nhân chính yếu ta tìm người đến. Chúng ta đến từ cùng một chỗ, ta nghĩ chúng ta nhất định có đồng dạng tư hương (cùng nhớ quê - Cid). Lại đây giúp ta đi, chúng ta cùng nhau tìm chí bảo kia" Về nhà. Trở về cố hương! Đây là mục tiêu mà Tiêu Thần phấn đấu, là động lực khiến hẩn bắt buộc chính mình không ngừng đau khổ tu luyện. Đột nhiên nghe nói có một cái đường tắt như vậy, hẩn không khỏi lộ ra một vẻ kích động, cha mẹ, còn có cô gái ấy, có hay không có thể nhìn thấy lần nữa đây? Không biết Triệu Lâm Nhi như thế nào trở thành Thái Dương giáo Thánh nữ. Nhưng là nàng có lẽ chính là vì mục đích này mới cố gắng leo lên địa vị Thánh nữ? Tiêu Thần mặc dù che dấu tốt lắm, nhưng là sắc mặt có một tia biến hóa đã bị Triệu Lâm Nhi bắt gặp rồi. Đôi mắt đẹp của nàng nhất thời bắn ra thần quang, tức giận nói: "Quả thật là tên hỗn đản nhà ngươi. Dĩ nhiên bộ dáng già hơn này, giả bộ đến bây giờ!" Nữ nhân tuyệt đẹp nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói: "Tiêu Thần à Tiêu Thần, mạng của ngươi ghê gớm thật. Trải qua ba năm, tu vi dĩ nhiên tinh tiến đến mức này!" Tiêu Thần chợt hiểu, thầm mắng một tiếng, Shlt! Bị con đàn bà này lừa, nguyên lai nàng một mực thử dò xét. Quả nhiên tâm cơ thâm trầm, đủ thâm trầm a. "Triệu cô nương. Người dám lừa ta?!" Tiêu Thần tức giận không thôi. Triệu Lâm Nhi đồng dạng rất tức giận, khiêu khích nói: "Như thế nào, người cần ta sao? Ta chính là lừa ngươi đấy, ngươi có thể như thế nào? Đồ hỗn đản ghê tởm nhà ngươi, nếu không phải tại ngươi thì làm sao ta lại rơi vào Trường Sinh giới

này chứ? Rồi xa người nhà cùng bằng hữu chứ? Ta mỗi ngày cũng đang suy nghĩ, nếu như bắt được người thì thật tốt, mỗi ngày giẫm đạp lên người người vài chục cái mới hả giận (nguyên văn có mười mấy cái thôi, nhưng tăng lên mấy chục cho nó "hoành tráng" - Cid) "Triệu cô nương!" Tiêu Thần lập tức đứng lên. " Người ...tên hỗn đản ghê tởm!" Triệu Lâm Nhi cũng đứng lên, từ trước nàng là công chúa, bây giờ nàng là Thánh nữ, " Cô nương " Hai chữ chính là không xứng với nàng, quá khứ bị Tiêu Thần làm liên lụy tiến vào Trường Sinh giới, bây giờ bị hấn xưng hô như vậy. Làm cho Triệu Lâm Nhi hận không thể dùng sức dẫm đạp lên mặt tên ghê tởm này mấy cái. Hai người đều tức giận trừng mắt nhìn đối phương. Bỗng nhiên Tiêu Thần nở nụ cười, rồi sau đó thoải mái ngồi trở lại chỗ ngồi. Triệu Lâm Nhi hẳn là không muốn cùng hấn động thủ mới đúng, nếu không làm sao dám một mình cùng hấn gặp lại chứ. "Triệu cô nương người muốn gạt ta tới nơi này xác nhận thân phận sao?" Chứng kiến Tiêu Thần đột nhiên trở nên dễ dàng tự nhiên, không hề phần nộ nữa , thành một bộ dáng bất cần, Triệu Lâm Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, nói:"Đúng thì như thế nào, ta nhân tiện là muốn đem người lừa gạt tới bắt lại, sau này đem người đặt ở trước bậc thang chỗ, mỗi lần ra vào cũng giẫm người vài cái." "Người thật đúng là ác độc" Tiêu Thần không có hảo ý nở nụ cười, nói:"Bất quá có chút khó khăn hả, người bảo mọi người rút lui, bây giờ tự thân có chút khó bảo toàn hả." Triệu Lâm Nhi khinh thường nhìn hấn một chút, nói:"Bên ngoài có Thái Dương kỵ sĩ thủ hộ, người có chấp cánh cũng khó thoát, người dám đối với ta bất lợi sao? Xem người làm sao đây" "Ta phục nhuyển không phục ngạnh. (ý là mềm mỏng thì nghe theo, còn nói cứng thì không - Cid)" Nói tới đây, Tiêu Thần đứng lên, ra tay nhanh như chớp. Triệu Lâm Nhi biến sắc, nghĩ muốn muốn gào lên, nhưng lại nhịn xuống được, chỉ vung những ngón tay búp măng xuất ra những chùm sáng rực rỡ lạnh lẽo, cùng Tiêu Thần động thủ. Hai người đều dùng chiêu thức khéo léo, rất nhanh công kích tới, lực lượng bị khống chế vừa đúng, không có tổn hại hủy bất cứ gì, như là lưỡng đạo quang ảnh một bức dây dưa. Dù rằng Triệu Lâm Nhi bốn năm nay tu hành rất tự tin, nhưng là đối với Tiêu Thần sau khi nàng biết đúng là vẫn còn có chênh lệch. Tiêu Thần đem Vô Úy Sư Tử ấn,

Bất Động Minh Vương ẩn, Viên Mãn Bảo Bình ẩn nung kết trong lòng bàn tay. Mặc dù không có năng lượng ba động kinh khủng xuất ra ngoài, nhưng là uy lực cũng không có giảm đi bao nhiêu. Chiến đấu trong chốc lát, nhân tiện làm cho Triệu Lâm Nhi thối lui đến một góc. Sau đó từ những đạo quang mang thò ra long trảo hình bàn tay khổng lồ, đem Triệu Lâm Nhi bắt được, nắm gọn trong tay. Tiêu Thần nắm chặt ngay phần eo thon nhỏ của nàng. "Buông tay!" "Không buông!" Triệu Lâm Nhi muốn công kích Tiêu Thần, nhưng từ bên hông truyền đến một cỗ thần lực, nhất thời làm cho nàng cả người tê dại, khó có thể triển khai phản kích. "Người mau buông tay!" "Dựa vào cái gì a?" Tiêu Thần như là giữ chiến lợi phẩm ôm chặt lấy Triệu Lâm Nhi không có chút ý tứ nào buông tay ra. Loại tư thái này, làm cho Triệu Lâm Nhi xấu hổ phần nộ nghĩ muốn cắn lỗ tai hắn một cái. "Người dám khinh nhờn Thái Dương giáo Thánh nữ, nếu ta kêu lên thì đám kỵ sĩ bên ngoài sẽ đem người phân thân" Nghe nói những lời này, Tiêu Thần không hề sợ hãi. Ngược lại càng làm càn mà ôm quanh người nàng rồi ngồi vào trên ghế. Hai người có thể nói thân mật tiếp xúc cùng nhau. Cảm nhận được sự mềm mại cùng mùi hương thơm ngát, Tiêu Thần dừng dừng nói: "Vậy người nhân tiện hô bọn họ vào đi." "Người. Ta sẽ giết người!" Triệu Lâm Nhi cố gắng dời thân hình, thoát khỏi Tiêu Thần, nhưng là cả người vô lực, không thể di chuyển mảy may. Tiêu Thần vuốt mái tóc rối bời của nàng, rồi sau đó bên tai nàng nhẹ nhàng thổi một hơi, nói: "Được rồi, nếu muốn giết ta thì gọi bọn kỵ sĩ tiến vào. Nhắm ta mà động thủ đi, để cho bọn họ xem một chút hình tượng Thánh nữ trong sạch, cư nhiên nằm giữa lòng một nam nhân nguy hiểm đây" "Người." "Gào đi" "Người tên hỗn đản này." Triệu Lâm Nhi phi thường tức giận, không phải tức người khác. Mà là tức chính mình, tại sao lại cố gắng mời chào người này chứ, tốt hơn hết là trực tiếp giết chết luôn đi. Tiêu Thần biết chỉ vừa phải thôi. Nếu như còn vô lễ bức thêm, nói không chừng Triệu Lâm Nhi tức giận làm ra chuyện tình không lường được. Hắn tin tưởng Triệu Lâm Nhi hẳn là sẽ không trở mặt, nếu không sẽ không một mình cùng nhau gặp mặt. Triệu Lâm Nhi đứng lên, rất nhanh sửa sang lại quần áo, lùi tới cửa, rồi sau đó khẽ kêu: "Người đâu!" Trong phút chốc, mười mấy đạo thân ảnh hiện ra trong đại điện, ở giữa là

hai lão nhân. Bởi vì mọi người biết Tiêu Thệ Thủy rất cường đại cùng đáng sợ, trong lớp thanh niên, trừ người mạnh nhất tông giáo, người khác sợ rằng không cách nào bắt được. "Thánh nữ làm sao vậy?" Đám thanh niên kị sĩ cũng rất hăng hái, nhất là đối mặt một người khuynh thành khuynh quốc như vậy. Dung mạo tuyệt thế thánh nữ như thế, lại càng thêm muốn biểu hiện sự bất phàm của chính mình. Tiêu Thần đã bị vây ở giữa. Hai gã lão kị sĩ đứng ngoài theo dõi hẩn, không có di động cước bộ, hơn mười người thanh niên kị sĩ, đều mặc hoàng kim chiến giáp, cầm trong tay hoàng kim thần kiếm cùng chiến mâu, mũi nhọn hướng Tiêu Thần. Tiêu Thần cũng không e ngại, hẩn đề phòng bất quá chỉ là hai gã lão kị sĩ mà thôi, hẩn tin tưởng Bát Tương Thế Giới nếu như triển khai, đủ có thể bỏ chạy. "Thánh nữ muốn bắt . Hay là giết?" Thanh niên bọn kị sĩ đối với Tiêu Thần cũng không xa lạ. Từng chính mắt nhìn thấy hẩn chém Vô Thượng phạt phân thân, vừa trong thời gian chớp mắt giết Phổ Đức Nhĩ cùng tọa kị. Nếu như nói Triệu Lâm Nhi không tức giận. Đó chính là không có khả năng, thân thể của nàng đã tạo ra một tính cách cao ngạo, vô luận là ở Nhân gian hay Trường Sinh giới, cũng không có người dám vô lễ đối với nàng. Mà Tiêu Thần không chỉ có làm cho nàng rời xa cha mẹ thân nhân, còn dám như thế đối với nàng, thật sự làm cho nàng có cảm giác phát điên. Bất quá, hôm nay mà nàng đã không phải nàng ngày xưa , mặc dù hận tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, nhin xuống chưa phát tác, nhẹ nhàng phất phất tay, nói: "Các người lui xuống đi." Hai gã lão kị sĩ trước sau cũng không nói gì, đi ra ngoài trước, mười mấy thanh niên kị sĩ hồ nghi nhìn lẫn nhau một chút, cuối cùng thi lễ rút đi, đương nhiên không có quên hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Thần vài lần, có uy hiếp cũng có cảnh cáo. "Bây giờ, ta tin tưởng thành ý của người rồi, cảm giác được người tạm thời sẽ không tập trung lực lượng đối phó ta." Tiêu Thần ngồi xuống, biểu hiện rất chân thành, nói: "Chúng ta đến nói chuyện hợp tác như thế nào ." Trước sau chuyển biến nhanh như vậy, làm cho Triệu Lâm Nhi có chút ngẩn người, bất quá rất nhanh suy nghĩ, tên hỗn đản này bây giờ như thế, chỉ là sợ nàng tức giận mà thôi, thật sự là ghê tởm, cố ý tạm thời thay đổi hào khí. Nghe theo Lan Nặc khuyên bảo, nàng bây giờ quả thật không muốn giết

Tiêu Thần. Nhưng là cũng không có nghĩa là trong lòng không có địch ý, nhất là sau khi xảy ra chuyện tình mới vừa rồi . Trong phòng, trong thời gian ngắn lâm vào trầm mặc, Triệu Lâm Nhi trầm tư suy nghĩ. Thì ra Tiêu Thệ Thủy đúng là Tiêu Thần, nàng đang suy ngẫm về tin tức này. Nói như thế, năm đó Tiêu Thần, đã xảy ra lật xác, sớm đã không phải tu giả nhỏ yếu tại Long Đảo khắp nơi ẩn núp rồi. Bây giờ hẳn, tựa hồ đã bước vào nhóm những thanh niên cực mạnh trong thiên hạ, chỉ sợ cũng là so với vài thanh niên cực mạnh của đại tông giáo cũng không kém là bao nhiêu. Tiềm lực có thể nói thật lớn vô cùng. Mà quan trọng nhất là ... Hẳn có một đầu tiểu thú thần kì từng đánh bại Vô Thượng phạt, đồng cấp với lão tử, phạt đà, đây là không thể tưởng tượng! Mà bây giờ, nếu tiểu thú trắng muốt sẽ trở về! Triệu Lâm Nhi không thể không cảm thán, Tiêu Thần trước kia đã không thể so sánh với bây giờ, tu thành Bát Tượng Thế Giới, có được nghịch thiên tuyệt trắng tiểu thú. Trừ Trung thổ Hồ gia, bất cứ thế lực lớn nào biết được thân phận cũng tất nhiên dùng hết thủ đoạn lôi kéo. Càng nghĩ Triệu Lâm Nhi càng thấy khiếp sợ, người trước mắt sớm đã không phải đứa trẻ không biết gì, không cẩn thận để lọt tin tức ra. Rất có khả năng sẽ bị người khác cướp lấy. Suy tư một lúc rất lâu, Triệu Lâm Nhi lấy tiến để lùi bèn nói: "Để ta giẫm người một trận, chúng ta trước sau hết thảy không còn ân oán" "Dựa vào cái gì hả? Sửa thành ôm một cái thì được." Tiêu Thần buột miệng nói ra những lời này, phát hiện tựa hồ vừa lại làm cho đối phương nghiêng rằng nghiêng lợi. "Người ...đồ tiểu tử nhà quê!" Tiêu Thần cười cười, chẳng muốn cùng nàng đấu võ mồm, hỏi: "Người nói việc chí bảo là thật chứ?" "Đương nhiên, quả thật có Thiên Nhai Chỉ Xích, bất quá đã bị thất lạc lâu lắm rồi" "Đây chẳng phải là không có sao!" Tiêu Thần cảm giác hy vọng tan biến. "Ta biết đầu mối của nó. Cho nên mới tìm đến người." "Ở nơi nào?" Triệu Lâm Nhi liếc mắt nhìn hắn, nói: "Muốn bàn bạc kỹ hơn, để sau khi người trợ giúp ta, ta sẽ tìm đến người. Ta hy vọng người có thể đến giúp ta. Đừng giúp Ân Oánh" Đúng vào lúc này từ bên ngoài đại điện truyền đến tiếng bước chân, một âm thanh thanh niên nam tử truyền đến: "Cầu kiến Thánh nữ điện hạ." Triệu Lâm Nhi quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Thần một cái, rồi sau đó quay ra hô: "Cho vào." Một kị sĩ anh tuấn, đầu đội mũ giáp

vàng, lưng đeo hoàng kim đại kiếm, bước đi vào, nói: "Nghe nói Thánh nữ mới vừa rồi kinh sợ, đặc biệt đến hộ giá." "Đa tạ Vuư Liệt kỵ sĩ, không có gì, mới vừa rồi bất quá là một hồi hiếu lâm mà thôi." Nhìn ra được Triệu Lâm Nhi đối với hãn phi thường khách khí, có thể biết hãn không phải người tầm thường. "Được rồi!" Kỵ sĩ anh tuấn thần võ thi lễ rồi rút đi. Bất quá trong sát na xoay người, liếc mắt một cái thấy được Tiêu Thần đang chơi đùa một cái khuyên tai, đó không phải của Thánh nữ sao? Vuư Liệt như là bị đá kích, thân hình run lên, hít sâu một hơi lui đi ra ngoài. Triệu Lâm Nhi nhìn lại, nhất thời bức tức. Hãn không thể để lại lưu lại mấy ngón tay trên mặt Tiêu Thần, cả giận: "Đồ hỗn đản". Thời gian dài, Tiêu Thần cũng không thể không giải thích. "Ta nhặt được trên mặt đất, ai kêu người vứt đồ lung tung." "Nói vậy, nhất định là người mới vừa rồi len lén tháo xuống mà, người đáng tru di cửu tộc!" "Ta không phải người gian." Bình tĩnh trở lại, Tiêu Thần hỏi: "Người kia là ai, tu vi tựa hồ sâu không lường được." "Đương nhiên, đó là cao thủ đứng thứ ba của Thái Dương giáo. Lại là em ruột của đệ nhất cường giả!" "Oh. Quả thật rất mạnh, xem ra Thái Dương giáo đệ nhất cao thủ tu vi không thể tưởng tượng a." "Đương nhiên!" Nói tới đây Triệu Lâm Nhi như là nhớ ra cái gì, nói: "Tình cảnh của người rất nguy hiểm, ta nghĩ hãn là có không ít người hoài nghi thân phận của người rồi. Ta có được mật báo, nhân mã Hồ gia đang chạy tới hướng này, người tốt nhất cẩn thận một tí." Nàng hồ nghi nhìn Tiêu Thần, nói: "Hồ gia kia tiềm lực vô hạn, nhưng do quái bệnh hành hạ, mười năm qua tu vi không thể tiến thêm nhưng cũng không phải là người giết chứ? Đêm đó chúng ta vừa lúc đi ngang qua chỗ đó, căn cứ theo một lão kỵ sĩ của Thái Dương giáo quan sát, chỗ đó có lưu lại khí tức của thanh niên." "Là ta giết!" Tiêu thần không có giấu diếm. "Bất quá, người ... đã giết một bán thần?" Triệu Lâm Nhi cực độ khiếp sợ, không thể không ước lượng tiềm lực của Tiêu Thần một lần nữa. Nếu đúng là như thế, chỉ sợ là so với những người mạnh nhất do vài đại tông giáo dùng mật pháp bồi dưỡng, cũng không nhất định bị thua a. "Đúng!" Cẩn nhắc cẩn thận, Tiêu Thần nghĩ không nên nói ra Độc Cô Kiếm Ma cùng Ngưu Nhân hai người. "Tiêu Thần người lập tức ẩn đi, rời xa Ân Đô, miễn cho bị hạ độc thủ." Nói như vậy cố nhiên có ý

quan tâm, nhưng ... quan trọng nhất là ... Không thể để Tiêu Thần bị người khác mời chào, Triệu Lâm Nhi quyết nhất định phải vững vàng có được cao thủ tiềm lực như thế, càng quan trọng là ... Năm giữ Tiêu Thần, chẳng khác nào năm giữ đầu tuyết trắng tiểu thú nghịch thiên địa nọ . "Hắc hắc." Tiêu Thần nở nụ cười lạnh, nói: "Sợ rằng không ít người đã đoán gần đến thập phần rồi, ta vì sao phải đào tẩu chứ? Ta đã không còn là Tiêu Thần ba năm trước đây. Nếu muốn chạy, người nào cũng không có tư cách ngăn cản. Ta còn muốn xem vài đại cao thủ của Tông giáo xuất chiến, còn muốn nhìn thanh niên mạnh mẽ nhất Đại Thương quốc mạnh như thế nào! Lại càng muốn tìm vài cơ hội giết vài đầu lão hổ nữa. Tiêu Thần và Tiêu Thệ Thủy có cùng một thân phận đã không còn là bí mật nữa" "Người Người người này, rốt cuộc muốn làm gì?" "Đương nhiên là muốn oanh oanh liệt liệt đại náo một hồi rồi! Hoặc là nói đại chiến một hồi!"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 249 : Vong khước – Cố quên

Chương 249 : Vong khước – Cố quên Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Lambit Biên
Tập: Lambit Nguồn: 4vn.eu

Tính cách một người rất khó thay đổi, trừ phi không ngừng lâm vào khốn cùng mà buộc phải điều chỉnh trong thời gian dài, nhưng hiệu quả cũng không đáng kể. Tiêu Thần liên tục thay đổi diện mạo, khí chất, rồi tới pháp quyết thần thông. Nhưng hãn bản tính thủy chung vẫn không thay đổi. Hãn là một người không thích bị trói buộc, không bị áp chế bởi bất cứ người nào, trên đời không có thứ gì có thể có thể vây khốn hãn. Ngay cả cái chết cũng khó làm hãn thay đổi. Từ trong lòng đất đi ra, muốn trải nghiệm nhân

sinh quan thế thái. Hắn muốn ở lại Ân Đô trong thời gian dài cho đến khi cảm thấy cần phải chuyển đi. Thân phận cũng sắp bại lộ, trước khi đi, hắn quyết định làm theo ý mình, cùng đối thủ đại náo một hồi. Coi như là một đoạn nhân sinh kinh nghiệm, xem như là một loại trải nghiệm tu luyện.

“Tiêu Thần, ta khuyên người tốt nhất là nên sớm rời đi, nếu không nguy đến tánh mạng, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn.” Triệu Lâm Nhi không hy vọng Tiêu Thần tiếp tục ở lại chỗ này. Nhìn hắn tự tin như thế, biết hắn khẳng định có thể tự bảo vệ mình. Nhưng nàng không nghĩ lại có thể chứng kiến Tiêu Thần trở thành nhân vật tiêu điểm, bị các thế lực khác lôi kéo. Nàng muốn khuyên hắn lạng lẽ rời đi, rồi chỉ đường cho hắn. Như vậy sau này mới dễ thu phục được cao thủ có tiềm lực vô hạn này. “Không thể được”. Tiêu Thần gật đầu, cự tuyệt đề nghị của Triệu Lâm Nhi. Triệu Lâm Nhi từ trên cao nhìn bao quát con người hắn, có vẻ có chút cường bạo, nhưng cảm nhận được khí thế từ trên người hắn, liền thành thật nói: “Người quá cuồng vọng rồi, người cho rằng mình là ai, có thể chống lại bán thần cùng cao thủ Hồ gia? Người tốt nhất là nên sớm rời đi một chút, ta sẽ chữa cho người một con lối thoát, tiền tài, mỹ nữ tùy ý người sử dụng”. Kết quả đều không ngoài dự đoán, Tiêu Thần không đáp ứng nàng. Ngược lại hắn nhìn Triệu Lâm Nhi lên làm Thánh nữ như thế nào đây. Lại nói về Triệu Lâm Nhi, ít nhiều cũng là người của Hoàng gia Thiên Nữ, nhưng vì tới Trường Sinh giới, lại muốn ganh đua cùng quý tộc tiểu thư, thậm chí cả thiếu nữ xuất thân bình dân làm cho nàng cảm nhận sâu sắc tầm quan trọng của quyền lực. Thắng lợi cuối cùng có liên quan đến nhiều phương diện. Đầu tiên là dung mạo khí chất của nàng không thể nghi ngờ chính là đệ nhất mỹ nữ. Mặc dù là ở Trường Sinh giới, có thể so cùng với nàng cũng không có bao nhiêu người. Nhưng nguyên nhân chính là nàng có một thánh thú một sừng. mà căn cứ vào lão Tổ tự thân của Thái Dương giáo xem xét phán quyết thì thánh thú một sừng đó lại là cùng chủng loại với vật cưỡi của con gái thần mặt trời trong truyền thuyết. Nó tượng trưng cho vinh quang và thuần khiết. Khắp lục địa này, huyết mạch thánh khiết độc giác thú bất quá cũng chỉ có ba đầu mà lại là tuổi đã già. Nhưng không ngờ lại từ Long Đảo trở về có một con thánh thú một sừng nhỏ, đối với Thái Dương giáo thì điều

đó như được phán xét trước ở trong Phúc âm. Bởi vậy có thể ra sức huênh hoang, Thái Dương Thánh nữ đã quay về mặt đất, than Mặt trời vẫn chăm chú theo dõi con dân của mình. Đối với Thái Dương giáo mà nói thì đó là một cơ hội khuếch trương Thánh giáo khó lòng có được. Tiểu độc giác thánh thú xuất hiện làm cho vài giáo phái đỏ mắt tìm kiếm một đoạn thời gian dài. Một khi có những người và vật liên quan đến Thần thánh tối cao của mỗi đại tôn giáo xuất hiện trên thế gian đều làm tăng danh tiếng của tôn giáo lên ở mức độ lớn. Điều này khiến cho thế lực của giáo phái tăng mạnh. Đương nhiên. Triệu Lâm Nhi thuận lợi lên làm Thánh nữ có quan hệ vô cùng trọng yếu với hai người. Một người trong đó là Lan Nặc. Nàng có tiềm lực vô hạn làm cho Giáo hoàng Thái Dương giáo cực kì khiếp sợ. Phải lấy danh dự, thân phận chí tôn của giáo phái mà long trọng tiếp đãi. Chỉ trong thời gian ngắn, trong điều kiện linh khí thiếu thốn cực độ mà từ Nhân gian phá vỡ hư không tiến vào Trường Sinh giới. Lan Nặc thiên phú có thể nói là xứng danh thiên cổ. Trong lịch sử những người tiến nhập Trường Sinh giới đều lớn tuổi hơn nàng. Tuy tuổi nhỏ hơn nhưng ở đại lục Trường Sinh giới nàng cũng đã trở thành tuyệt đỉnh nhân vật khai tông lập phái một phương. Lan Nặc sao có thể không được người khác coi trọng được chứ? Nàng lại còn là xử nữ, tự nhiên Giáo hoàng phải cân nhắc. Người còn lại là Thụ nhân đến đại lục từ Long Đảo. Lúc ở Long đảo hắc đã lột xác thoát khỏi thể xác cây cối mà thành tu giả tóc xanh có máu thịt chân tay. Hắc tại Long Đảo, đã sinh trưởng vô vàn năm tháng, hóa thành thụ nhân đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng. Lại có tâm tư thông linh vừa vận tu luyện hơn một vạn năm. Nếu như không phải trên Long đảo bị thần lực bao vây thì tu vi của hắc đã sớm tiến vào cảnh giới vô thượng. Dù vậy, ở trên Long Đảo hắc cũng tu thành hình người, Tất nhiên đó là thần thể, sau khi từ Long Đảo thoát ra, tới Trường Sinh đại lục dường như không còn gì ngăn cản được hắc. Tu vi phát triển cực nhanh, hầu như ngày đi ngàn dặm. Ngay cả Giáo hoàng Thái Dương giáo cũng không dám khinh thường hắc, cho rằng hắc là tiền đồ không thể hạn lượng. Khi còn ở trên Long Đảo, Triệu Lâm Nhi cùng thần thể của Thụ Nhân giao hảo. Còn ở Trường Sinh đại lục thì hắc được tự nhiên ưu đãi chiếu cố mà chiếm ưu thế. Lúc đầu, việc hạn chế Triệu Lâm

Nhi trở thành Thánh nữ chính là nàng không phải là tộc nhân của Phương Tây. Nhưng bởi vì Liên minh La Mã tông giáo sắp mở rộng ảnh hưởng của giáo phái, truyền bá giáo lí, nên có người đưa ra một đề nghị tạo bạo. Cùng với Hứa Mỗ tông giáo lập ra một phương đông tộc nhân là các nữ tử, đứng đầu là Thánh nữ, có vị địa vị ngày càng lớn và sự phát triển vô cùng mạnh mẽ. Cứ như vậy thì Triệu Lâm Nhi hoàn hảo thuận lợi leo lên chức vị Thánh nữ của giáo phái. Phạm quốc là quốc gia có nhiều chủng tộc, trong đó hỗn huyết chiếm đa số. Thái dương giáo bố cáo thiên hạ rằng Thái Dương Thần quang chiếu rọi khắp nơi. Chỉ cần là giáo dân của thánh giáo, bất kể là yêu ma, hay người đều được đối xử bình đẳng. Sẵn có nhiều ưu điểm, Triệu Lâm Nhi lại được mọi người nhất trí ủng hộ, liền trở thành Thánh nữ đầu tiên của Thái Dương giáo. “Lan Nặc ... nàng ấy khỏe không?” Triệu Lâm Nhi liếc nhìn Tiêu Thần, nói: “Đồ mau quên này ... Lan Nặc tử tử rất tốt. Đến đại lục năm đầu tiên đã đạt cảnh giới Niết Bàn, trực tiếp phá vỡ hư không mà vào Trường Sinh cảnh giới rồi” Tiêu Thần biết Lan Nặc tu chất tuyệt hảo, tốc độ kinh khủng như vậy cũng không làm cho hắn quá ngạc nhiên. “Ta khi nào mới có thể đạt tới Trường Sinh cảnh giới nhỉ?” Khi nghe hắn tự hỏi như vậy, tuyệt sắc mỹ nhân Triệu Lâm Nhi bĩu môi, nói : “Người mau quên quá, Lan Nặc tử tử chính là tự mình phá vỡ hư không để tới Trường Sinh giới, chứ không giống với ngươi và ta từ bên ngoài tới đây. Nhân gian giới là địa phương nào chứ. Linh khí cực kì thiếu thốn, không thể trợ giúp người ta tu luyện đến cảnh giới Niết Bàn được. Lan Nặc tử tử thật không tầm thường chút nào, dưới tình huống như vậy vẫn có thể tạo thành kỳ tích, trở thành thiên tài ngàn năm có một. Tương lai thành tựu là vô lượng. Người không thể so sánh được” Tiêu thần cười không nói gì. Bởi vì tốc độ tu luyện của hắn cũng nhanh, trong giới thanh niên cũng được xem là một người mạnh mẽ, nếu còn oán giận thì chắc bị thiên lôi đánh xuống. Hắn quả thật là một thiên tài tu luyện, ít nhất là cho đến bây giờ chưa thấy ai có tốc độ tu luyện nhanh như hắn. Cũng chỉ có thiên tài trong thiên tài như Lan Nặc mới làm cho hắn không thể nhìn thấu mức độ thông minh trí tuệ của thiếu nữ đó. “Lan Nặc đang ở chỗ nào?” “Người cuối cùng cũng còn chút lương tâm, không uống công Lan Nặc tử

tỷ nghe nói người tại Thiên Đế Thành gặp chuyện không may liền âm thầm đi Nam hoang một chuyến. Đáng tiếc lúc đó người đã biến mất. Nếu không, chỉ sợ bây giờ người đã trở thành kỳ sĩ hàng đầu, thủ hạ của ta rồi” Triệu Lâm Nhi vô luận có biến hóa như thế nào cũng vẫn mang khí chất cao ngạo. Biến hóa này có liên quan với xuất thân và kinh nghiệm của nàng làm cho Tiêu Thần không thoải mái nhưng cũng chẳng muốn cùng nàng so đo. “Ha ha, nàng có phải từ Lan Nặc tỷ tỷ biết một chút gì đó? Nhưng nàng làm sao có thể so sánh với ta được. Hãy biểu hiện cho tốt một chút. Chúng ta đồng tâm hiệp lực tìm được chí bảo Thiên Nhai Chỉ Xích trước, sau đó tìm Lan Nặc tỷ tỷ.” Triệu Lâm Nhi bắt đầu tính kế mới, Tiêu Thần mặc dù mơ hồ đoán ra nhưng cũng chỉ cười cười không nói gì. Không hỏi thêm tin tức Lan Nặc tỷ tỷ, Tiêu Thần cáo từ rời đi. Hẳn tin tưởng vào thực lực của bản thân cũng như tiềm lực của mình. Ra khỏi Hoàng gia lâm viên, Tiêu Thần một mực suy tư về một vấn đề. Như thế nào mới có thể làm cho bản thân tu luyện vượt cấp dễ dàng? Cũng là cố gắng nỗ lực tu luyện, nhưng tùy tình huống, tùy người mà thành tựu bất đồng. Nguyên nhân chủ yếu là căn cốt mỗi người cùng với tư duy thiên địa. Muốn vận dụng khả năng tiềm tàng của mỗi người, cơ hội duy nhất đó chính là Niết Bàn. Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh đây là năm đại cảnh giới mà người ta hiểu biết. Niết Bàn, như tên gọi của nó đối với người tu chân mà nói đều là mong muốn. Có thể làm cho người tu chân tái sinh một lần, phát triển cá nhân tới đỉnh cao. Đương nhiên đa phần là thất bại tử vong. Niết Bàn, đối với người tu chân là một sự kiện trọng đại, cơ hội duy nhất trong đời. Nếu như tái sinh thành công, thiên tu và căn cốt sẽ phát sinh dị biến, có thể phát triển vô hạn, không thể nào tưởng tượng được. Tiêu Thần lắc đầu. Bây giờ nghĩ vẫn còn sớm, hẳn không tiến vào cảnh giới này cũng chính là vì bản thân cảnh giới, nhưng so với Niết Bàn thì vẫn còn rất xa xôi. Trở lại khách điểm, thì Tiểu Bàn Tử (mập mập) Ngưu Nhân đang chờ hẳn. Mỗi lần thấy Tiểu Bàn Tử, Tiêu Thần đều cười. Người này nhìn kỹ rất tuấn tú chỉ là khuôn mặt quá nhiều thịt, làm cho khí chất nam nhi đi mất hết, tạo cho người ta cảm giác thô lỗ. “Tiêu Thần, ta chờ người lâu rồi đó, chúng ta đi Trầm Ngự Lạc Nhận cung tham quan một chuyến thôi. Tới Ân Đô đã lâu

rồi, cũng nên đi xem một lần” Tiểu Bàn Tử mặt tươi như hoa, hai mắt tỏa sáng. “Không được, hôm khác đi, thân phận ta bây giờ hết sức miễn cảm, không ít người hoài nghi rồi. Đi như vậy sợ rằng lại mang đến phiền toái”. “Điều này cũng đúng, bất quá ta lại cảm giác là người không muốn đi a. Nếu như muốn đi thì lên lên vào cũng không có vấn đề gì lớn chứ? Hắc hắc” Tiểu Bàn Tử nở nụ cười, nói: “Có phải người không thích Liễu muội muội ... ta thì không có yêu cầu cao như vậy. Chỉ cần là mỹ nữ thì ta đều thích. Nếu không, ta thay người đi xem một chút?” Bề ngoài hãnh nhàn đôn hậu, thành thật nhưng khi nói chuyện lại hoàn toàn trái ngược, Tiểu Ngưu làm cho Tiêu Thần không biết phải nói gì nữa. “Nếu không hay là ta đi một mình” Tiểu Bàn Tử lại giục giã. “Thôi, người đi một mình đi” Tiêu Thần nâng chung trà lên, nhấp một ngụm nói: “Hỏi thăm nàng một chút có muốn trợ giúp gì không? Nếu có thì cứ việc nói, ta tự nhiên là hỗ trợ hết sức cho nàng”. “Hắc, những lời này người tự mình đi nói đi” Tiểu Bàn Tử nhìn Tiêu Thần nói: “Người xem Liễu muội muội xinh đẹp khả ái như vậy, có thể lấy làm vợ xem như là phúc tám đời, còn có Yến Khuynh Thành muội muội, phong hoa tuyết nguyệt, Nam hoang song châu. Đúng rồi lại còn có Băng muội muội xinh đẹp muôn phần, Tây Vực nổi danh là đại mỹ nữ. Như thế nào mà người vẫn không một chút để ý. Nếu không thì ta liền đi tìm bọn họ tâm sự tình cảm?” “Xuân còn chưa đến, Tiểu Ngưu của chúng ta hôm nay làm sao vậy?” Tiêu Thần mỉm cười nhìn Tiểu Ngưu. “Ôi” Tiểu Ngưu thở dài một hơi, vô tình nói: “Nãi nãi ta phái người tới nói với ta, lần này ra đi không thể về không. Muốn giải quyết chung thân đại sự, người muốn có cháu nối dõi tông đường”. “Người nhắm được người nào rồi, ta sẽ giúp người làm mai mối?” “Quên đi, tiêu chuẩn của ta vừa phải, ta tự giải quyết được. Chỉ là lo cho người, chẳng lẽ người muốn bảo trì mãi loại trạng thái không muốn liên qua đến đàn bà?” Nói tới đây, Tiểu Ngưu bắt đầu đứng lên chăm chú phân tích: “Không đúng như vậy, ta từng nhớ Liễu Như Yên muội muội ở trên Long Đảo cùng người quan hệ không tệ, còn có Yến Khuynh Thành muội muội, từng bị người khi dễ” Cuối cùng thì Tiểu Ngưu nghi ngờ hỏi: “Người rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?” “Ta hả, dạo chơi khắp nơi nhìn hoa ngắm cảnh. Cứ đi đi mãi tới khi mỏi gối chùn chân. Đến khi nào mệt mỏi

thì ghé chốn yên bình, từ đó về sau nghỉ ngơi” “Phong cách du ngoạn hồng trần của người dường như là tuyệt đối khiến cảm giác mãi mãi trôi qua, cái kiểu chỉ đứng xa xa mà ngó vạn hoa khoe nở” Tiểu Ngưu đứng dậy nói: “Ta đi thăm Liễu muội muội, quay về sẽ gặp người” Đi tới cửa hắc đột nhiên xoay người lại cười nói: “Tiêu Thần có dũng khí cùng ta đánh cuộc, liệu khi con cái bạn đồng lứa chúng ta đã biết đùa nghịch hỗn hào mà người vẫn còn đang bay nhảy không nhỉ”. Tiểu Ngưu đi rồi, Tiêu Thần lắc đầu cười, nhưng cũng suy nghĩ một chút. Đối với tình cảm, có thể tránh né sao? Tuyệt thế vũ vật Liễu Như Yên từng đem chính mình như là lễ vật đưa cho hắc. Hắc không cự tuyệt cũng không có nói gì (còn tu để làm gì nữa đây). Yến Khuynh Thành từng bị hắc bắt được, đối mặt với tuyệt sắc giai nhân vô song nhưng hắc chưa từng có ý gì, chỉ là những lời nói vu vơ mà thôi. Đối mặt với Thiên Nữ hoàng gia cao ngạo Triệu Lâm Nhi, vì để làm mất mặt Thánh nữ của nàng, hắc mới làm càn, động chút chân tay, xem như là đùa giỡn. Nhưng trên hết thấy ... dường như chỉ là bên ngoài, nội tâm có rung động hay không, hắc cũng không biết chính xác. Lúc đầu tiến vào Trường Sinh giới, hoàn toàn chỉ bởi vì vấn đề sinh tồn mà làm cho hắc không có thời gian lo lắng đến vấn đề tình cảm. Còn như bây giờ thì sao? “Chẳng lẽ ta thật sự đang cố sức né tránh sao?” Tiêu Thần tự nói. Hắc đột nhiên phát giác, chính mình thật sự đang chạy trốn vấn đề này. Có thể là đùa giỡn phong trần, có thể chòng ghẹo với mỹ nữ, nhưng cuối cùng vẫn không thể động tâm. Thích, thương một người rất dễ dàng, có lẽ là trong một nháy mắt. Nhưng nếu muốn quên một người thì thật sự rất khó, có lẽ là cả đời. Là bởi vì sự sợ hãi sẽ lại phải quên thêm lần nữa, nên không muốn lặp lại, mới không dám động tâm? Tiêu Thần đột nhiên hiểu ra vấn đề, có lẽ lí do thật sự làm không thể động tâm bởi vì sợ nỗi đau trong quá khứ lại xảy ra một lần nữa. Nhân gian đích xác rất khó quên, nhưng Tiêu Thần hiểu rõ tu hành chính là tu tâm. Hắc nhất định phải quên người cũ, phải giải quyết triệt để vấn đề tình cảm, cũng xem như là một loại khảo nghiệm tu luyện. Hôm nay phát giác ra nguyên nhân, hắc cảm giác không thể tránh né, phải chính thức đối mặt mà không phải là “tung bay một đời lãng tử”. Nhưng là phải bắt đầu như thế nào, hắc vừa không thể lựa chọn, mà dường như cũng chẳng có

ai chính thức làm cho hấn động tâm (dứt khoát mắt tên này cận lòi). Tùy ý ... Mà không phải tận lực, cứ như vậy mà tu hành đi. Tiêu Thần triển khai Bát Tương Thế Giới, lưu lại trên đường một tàn ảnh, người bình thường không thể nào thấy được bóng dáng của hấn, trong phút chốc đã đi được hơn vài dặm. Truyền thuyết thì Ân Đô là một chốn di tích cổ xưa, là một chỗ an nghỉ của thần. Thậm chí mấy vị Tổ thần cũng từng lưu lại dấu vết nơi đây. Không bao lâu sau thì Tiêu Thần đi tới một địa danh cổ nổi tiếng ở Ân Đô. Khu thành Tây này có một mảng rừng đá, trong rừng có một gốc cây hóa đá lớn. Tương truyền Tổ thần từng ngồi dưới gốc cây này hơn chín ngày. Ba gian phòng ốc ở đây vốn là gốc đại thụ sống, từng xanh tươi qua vạn năm. Chẳng biết vì sao vẫn không thể tu thành thần thụ, sau đó lại chết khô, cuối cùng hóa thạch. Phiến thạch lâm này rất rộng rãi, người bình thường rất dễ dàng bị lạc trong đó. Chỉ có người tu hành mới có cơ hội tới nơi này. Nhưng năm tháng vô tận, người tu hành tới ngày càng ít. Bởi vì số người có thu hoạch điều gì tại đây cũng không nhiều, gần đây chỉ là số rất ít mà thôi. Tiêu Thần đi tới dưới gốc cây đá lớn nhất nhìn lên cành cây khô đã hóa thạch che trời, sau đó yên lặng ngồi xuống đất. Hấn ở chỗ này cũng không phát hiện thấy bất cứ điều gì, nhưng lại không muốn rời đi, muốn học theo Tổ thần, ngồi ở đây chín ngày. Ngày thứ nhất, trời quang gió nhẹ, thạch lâm yên tĩnh lạ thường. Ngày thứ hai, mây đen che kín bầu trời nhưng không đổ mưa, thạch lâm như bị áp lực vô hình. Ngày thứ ba, mưa to ngút ngàn, trời đất như chìm ngập trong nước, không thấy đâu là bờ. Ngày thứ tư, mưa vẫn tiếp tục nhưng chỉ còn lầy rầy lắc rắc. Ngày thứ năm ... Ngày thứ bảy, trời đã bắt đầu tối, Tiêu Thần vẫn cứ như cũ, không có chút thu hoạch gì. Nhưng lại cảm giác được khí trời cực kì dị thường. Cho dù cũng không có bất cứ thu hoạch gì khác nhưng mà hấn cũng không hề có cảm giác uế oải. Sử sách ghi lại gần đây nhất cũng chỉ có mấy người tại nơi này có thu hoạch. Hấn không thể thu được cơ duyên tại nơi này cũng là điều bình thường. Ngày thứ tám, trong thành Ân Đô khắp nơi sôi sục, vài cao thủ thanh niên cực mạnh mà các đại tông phái lấy mật pháp bồi dưỡng đã về tới. Mà mấy vị cường giả Đại Thương đế quốc trong truyền thuyết xấp xỉ như nhau cũng chạy tới. Mấy đại cao thủ của Hồ gia cũng trong ngày này

chạy tới Ân Đô. Tiêu Thần vẫn như vậy, ngồi dưới gốc cây, lòng không dậy sóng. Hắn đang suy nghĩ vì sao Tổ thần lại chọn ngồi ở chỗ này, vì sao truyền thuyết lại nói Ngài từng ngồi chỗ này chín ngày không nhúc nhích? Nhưng cũng không lưu lại bất cứ thứ gì, dù là lời nói hay dấu vết chữ khắc. Ngày thứ chín, hắn vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Đêm đen như mực, thoáng cái đã bao trùm tất cả. Cho đến quá nửa đêm, không gian yên tĩnh không tiếng động, Tiêu Thần giống như đang ngủ say nhưng trong lúc này hắn lại mơ hồ nghe thấy một âm thanh, như là có người nói chuyện với nhau vậy. “Luyện chế thiên địa đồng lô ...”.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 250 : Lục điệp độc nhất vô nhị

Chương 250 : Lục điệp độc nhất vô nhị Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Lambit Biên
Tập: Lambit Nguồn: 4vn.eu

“Luyện chế Thiên Địa Đồng lô...” Văng vẳng trong không gian, Tiêu Thần nghe được âm thanh đó, lúc có lúc không. Cộng thêm sự yên tĩnh lúc nửa đêm, làm cho sự việc càng trở nên huyền ảo. Một đám mây đen bay ngang qua che đi ánh trăng sáng, làm cho thạch lâm trở thành một mảng đen tối. Nhất là những cây đại thụ bằng đá ở cách đó không xa, nhìn như là một đám người khổng lồ. Hình dáng mơ hồ, những bóng đen cao lớn nhìn có vẻ thêm u ám nặng nề. Xung quanh vẫn yên tĩnh, Tiêu Thần lần nữa lại nghe văng vẳng bên tai âm thanh mơ hồ truyền đến nhưng cũng khó có thể nắm bắt rõ ràng, không thể hiểu được nó có ý nghĩa gì. “Thiên giới Địa ngục ...”. Sau khi nghe được vài chữ, Tiêu Thần cảm giác trong lòng tim đập mạnh, có người nào đó đang nói chuyện. Tuyệt không phải là người tầm thường đàm luận suông, tựa hồ có liên quan tới điều cấm kỵ bí ẩn, người bình thường khó mà hiểu được. Tiêu Thần nôn nóng muốn biết cuối cùng là người phương nào đang nói chuyện, nhưng cũng không dám nhúc nhích, sợ kinh động đến người đó. Hết sức cẩn thận, Tiêu Thần phóng thần thức tìm kiếm xung quanh nhưng không được, bốn phía như là có một lớp sương đen thần bí bao phủ nơi này làm cho thần thức một đi không trở lại. Là ai? Người nào? Ở đâu? Hà cớ gì đang luận bàn đề tài cấm kỵ? Tiêu Thần khẽ nhích thân đứng dậy, đột nhiên mơ hồ thấy được điều gì đó, càng ngày càng rõ ràng hơn. Ngay trước mặt hắn ở dưới tàng thạch cây, hai lão nhân đang

ngồi trên một chiếc chiếu. Mặc dù nhân ảnh hơi mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy được, hai lão nhân tóc bạc, một người uy nghiêm vô cùng, một người lại rất hiền lành. Là họ, chính là họ đang luận đàm. Chỉ cách Tiêu Thần vài thước. Thật là kì diệu. Loại cảm giác này làm cho Tiêu Thần cảm thấy phi thường quái dị. Nhìn khoảng không gian nhỏ trước mắt nhưng lại cách xa vạn dặm. Rõ ràng là rất gần nhưng cảm giác xa xôi như ngôi sao với mặt trời. Chẳng lẽ bọn họ không thấy có người đang ở bên cạnh? Tiêu Thần cảm giác lão nhân đó đã thấy hắn và liếc nhìn hắn, nhưng lại xem hắn tầm thường như là cỏ cây núi đá xung quanh vậy. “Hữu Sào ...” Vừa rồi lại nghe rõ hai chữ. Một trong hai lão nhân kêu người còn lại. Cái này làm Tiêu Thần kinh hãi suýt nữa thì thở không ra hơi. Họ Hữu Sào ... Có phải người trước mắt chính là Tổ Thần? Là Tổ Thần đang gần trong gang tấc. “Toại Nhân thị...” Lão nhân kia lại nói ba chữ. Tiêu Thần cũng đã ghi nhớ, không ngờ là họ Toại Nhân Tiêu Thần cảm giác huyết mạch phun trào. Huyết lưu đột nhiên tăng tốc, ở trước mặt hắn có phải chính là hai vị Tổ Thần? Quả thực là không thể tưởng tượng được! “Nhân gian giới ...” Tiêu Thần rất xúc động, hai vị Tổ Thần đứng trước mặt hắn, cách hắn không xa như đang luận bàn việc trọng đại bí ẩn. Mà hắn thì chỉ có thể nghe được vài chữ, làm cho hắn hận không thể nào đi tới gần để nghe cho rõ. Nhưng có nôn nóng cũng vô dụng, căn bản là không có cách nào nghe rõ ràng, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt. “Thạch Nhân cửu phần ...” Nếu bốn chữ này làm cho Tiêu Thần trong lòng rung động thì kết quả vẫn là như vậy, không thể nghe rõ ràng. Nôn nóng! Tiêu Thần hận không thể lập tức đứng lên chạy đến chỗ đó. Chỉ các có vài thước, hai vị Tổ Thần chắc hẳn phải sớm phát hiện ra hắn mới đúng, vì sao lại như thế này? Cố ý không để cho hắn tới, không muốn cho hắn nghe rõ ràng. Nhưng đúng lúc này, hình ảnh của hai lão nhân dần dần rõ ràng lên. Có thể chúng kiến Tổ Thần đang ngồi khoanh chân đối diện với nhau, ngay cả ánh mắt cũng có thể thấy rõ đôi chút, không còn mơ hồ nữa mà nghiêm túc và hiền lành. Ngay sau đó, Tiêu Thần phát hiện hai người đang di chuyển. Tổ Thần Sào Thị trông vô cùng uy nghiêm, tay phải vung lên, vài kiện khí vật liền xuất hiện bay lơ lửng phía trên. Một bả thạch chùy (dao găm đá) , một quả thạch cầu. Một cánh

tay cụt, đó không phải là những món bảo vật kì dị của Tổ Thần ở trong Thiên cung của Hữu Sào ở Thiên La quốc sao? Như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Tiêu Thần biết rằng, thạch cầu do Thông Thiên giáo chủ giữ, thạch chủ bị Vô thánh Tôn Vũ đoạt được, về phần cánh tay gãy thì hẳn đang giữ. Tuy nhiên ngay lúc này, hắn thấy động trong cơ thể, vội vàng nhìn kỹ, liền phát hiện giác thạch nhân thiếu các chi tiết vẫn đang lẳng lặng ngồi xếp bằng trong cơ thể hắn. Tay cầm thạch toản, trông như tượng điêu khắc nhưng vẫn không nhúc nhích. Ngay sau đó, Tổ thần người Toại Nhân hiện từ cũng mở bàn tay. Thạch toản, chân trái Thạch Nhân, chân phải của Thạch Nhân ... tất cả hiện ra lơ lửng trong lòng bàn tay Ngài. Tiêu Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ. Tổ Thần trước mắt không phải là người thật mà chỉ là ảo ảnh của Tổ Thần được bảo tồn vĩnh viễn ở nơi này trải qua những năm tháng vô tận. Trong những thời điểm riêng biệt lại xuất hiện. Đây cũng không phải sự kiện thần kỳ gì. Những cảnh đặc thù ở pháo đài cổ, trong mộ thất dưới đất, nếu như cảnh vật chung quanh không thay đổi, trong hoàn cảnh đặc biệt có thể sinh ra ảo giác, tái hiện toàn bộ sự kiện lịch sử năm đó. Lòng hắn giờ không còn sốt ruột nữa mà chậm rãi bình tĩnh, lẳng lặng nhìn vào ảo ảnh của Tổ Thần ở giữa sân. Hai vị Tổ Thần lặng lẽ ngồi yên tại chỗ, khung cảnh xung quanh thoáng chốc yên tĩnh trở lại. Thời gian trôi qua, Tiêu Thần đột nhiên cảm giác được nơi này giống như một cõi bình an. Chỗ hai vị Tổ Thần ngồi, không gian phảng phất khí tức an thần, làm cho người ta cảm thấy tâm bình khí hòa. Không, không phải khí tức của Tổ Thần viện dẫn, mà là chính là loại khí tức có được từ việc tư thái bình tĩnh đến tự nhiên viện dẫn tạo thành. Tự nhiên bình thản chi đạo! Ngay lúc này, trong nháy mắt, Tiêu Thần đột nhiên hiểu ra, hài hòa an bình của Tự Nhiên chi thuật, làm cho hắn tỉnh táo. Gần đây hắn quá mức theo đuổi tốc độ tu luyện, dục tốc thì bất đạt. Ở di tích của Phục Hy, hắn tự lĩnh hội ra thần thông Bát Tướng Thế Giới. Đi tới nơi Tổ Thần từng hiện ra, hắn ngồi đồng mà cũng hi vọng có thể thu hoạch được điều gì đó. Mặc dù bề ngoài không mong đợi nhưng thật ra nội tâm lại chờ đợi thu hoạch được điều gì đó ...do vậy liền rơi vào cảnh không thể tiến được. Thực sự có Tự Nhiên chi đạo. Lúc này đây dù không có bất cứ cơ duyên gì, nhưng mà tâm trạng của Tiêu Thần lại

đột nhiên an bình trở lại. Không hề sốt ruột nữa. Vào giờ khắc này trong lòng hắn là một cõi bình thản tự nhiên. Nhưng thật sự là như thế nào? Tự Nhiên chi đạo của Tổ Thần nhất định chính xác không? Lòng hắn có nghi hoặc, có thể cũng không hắn là phù hợp với hắn Phía trước, bóng dáng hai vị Tổ Thần cứ bình tĩnh như hòa cùng với trời đất, hình ảnh như đang chậm rãi hướng về trái tim hắn tiến tới, hai đạo quang ảnh chậm rãi tới gần. Trong sự yên lặng sau nửa đêm, Tổ Thần ảo ảnh như hòa vào trái tim Tiêu Thần, làm cho hắn cảm nhận được sự bình thản cùng tự nhiên vô cùng. Sáng sớm, khi ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, Tiêu Thần mở mắt. Vài chiếc lá xanh không biết từ đâu thổi tới, rơi là là vào trong thạch lâm (rừng đá). Tiêu Thần vươn vai đứng dậy đón ánh bình minh, vươn hai tay tiếp được hai phiến lá bay xuống, ánh sáng chiếu lên hai phiến lá ướt làm lóe lên quang mang màu lục ngọc. Tiêu Thần chăm chú nhìn thật lâu, không nói gì. Nếu quan sát kỹ, hai phiến lá nhìn như nhau nhưng thật sự khác nhau rất lớn. thế giới này không có gì hoàn toàn giống nhau, hai phiến lá xanh tự nhiên cũng có quá trình sinh trưởng khác nhau. Mặc dù được cảnh giới tự nhiên bình thản của Tổ Thần khai mở, nhưng Tiêu Thần không có khả năng nhìn thấu như Tổ Thần. Ngay lúc này, hai đạo bóng dáng của Tổ Thần tại trái tim hắn chậm rãi mờ dần cho tới khi biến mất. Trái tim Tiêu Thần hoàn toàn xóa bỏ hình ảnh bọn họ. Con đường của người khác có thể đi tiếp, có thể đi về quá khứ hay tới tương lai. Nhưng chính thức mà nói thì con đường dưới chân hắn chỉ có thể do hắn tự đi. Gió nhẹ khẽ vút qua, ánh bình minh sắc sỡ, hắn nhẹ nhàng nâng hai tay. Hai phiến lá xanh biếc như lục diệp phấp phới bay lên, cuối cùng hạ xuống. Trong sáng sớm tinh mơ, hào quang quanh cơ thể Tiêu Thần lóe lên một khắc, thoạt nhìn như thể hắn đã hòa cùng với tự nhiên, phảng phất đã dung nhập với chốn đất trời này. Như hóa thành một phần không thể tách rời cùng với vạn vật xung quanh. Thạch lâm, đại thụ hòa lẫn vào nhau, chẳng thể nào phân biệt được, tất cả cùng nhau hình thành một chỉnh thể. Một cánh lá xanh hình thành ngay trên hai tay của hắn, lóe ra lục quang nhàn nhạt. Sau đó phất phới bốc lên, rồi đột nhiên vỡ vụn mà hóa thành một luồng thần quang rực rỡ, xông thẳng lên trời mây làm cư dân vùng phụ cận một phen hoảng sợ vô bờ. Trong chốn

lát, lục quang bỗng nhiên ẩn lui, hạ dần xuống rồi như tan vào trong thân thể Tiêu Thần. Đó là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị “Lục diệp”. Ở kho tàng ẩn ngay trong thân thể, trong Thần thức hải lúc này biến hóa ra. Một chiếc lá xanh dung nhập trong nội thể, tựa như hai vi Tổ Thần làm cho hai phiến lá xanh hoàn toàn biến mất khỏi trái tim hắc. Tiêu Thần từ từ tỉnh lại khỏi ảo ảnh. Núi vẫn còn đó, mây vẫn đang trôi, hết thủy đều nguyên vẹn như chưa từng xảy ra biến hóa gì. Khổ tu, thần tốc tiến bộ tuyệt không dừng lại. Trải qua chín ngày ngồi thiền, một khi hiểu ra huyền cơ, nhưng không thể nói thành lời. Tiêu Thần cuối cùng chỉ cười trừ vài tiếng, hắc liền đi nhanh ra khỏi thạch lâm. Hào quang kim sắc từ trên người hắc phát ra như có thiên địa lưu động xung quanh, hình thành một cỗ khí thể khác thường không thể diễn tả được. Điều này hết thủy là do Tiêu Thần có được đột phá từ Thức Tàng Lục trọng thiên bước vào Thức tàng Thất trọng thiên, do vậy thần thức tự nhiên cũng khác với lúc trước. Cũng từ bây giờ, Tiêu Thần nhận ra tinh thần cảnh giới cũng đã đột phá tiến vào cảnh giới Thức Tàng Thất trọng thiên. Lần này nhờ có di tích của Tổ Thần triều Hữu Sào, sau chín ngày ngồi thiền một khi hiểu ra đã cho hắc hoàn toàn thăng tấn lên Thức Tàng Thất trọng thiên. Bảo tàng trong cơ thể hắc càng thêm cường hãn, da thịt lóe ra quang mang trong suốt lộng lẫy. Độ nhất thần thông Dong Bình Luyện thể tăng tiến đến vài tầng. Đây là lần thần thông liên thông thăng vào thần thức của hắc. Mỗi khi hắc mạnh mẽ có bước tiến, uy lực của Dong Bình Luyện thể sẽ tăng gấp bội. Mà thần thức càng thêm ngưng luyện, Bát Tướng Thế Giới hiện ra càng rõ ràng, phảng phất giống như thế giới chân thật, đồng dạng cũng tiến hành biến hóa. Từng loại tàn ảnh gần như ngày càng mạnh mẽ, các thứ đã từng được thần thông hóa như pháp ấn tán thủ cũng được ngưng luyện, uy lực tăng lên rất nhiều lần. Điều này làm cho Tiêu Thần tin tưởng hơn nữa rằng hắc cảm giác được chính mình dường như cũng có thể đánh nhau với bán thần một phen. Tiêu Thần biết vài cường giả mạnh nhất các đại tông giáo khẳng định đã tới Ân Đô rồi, hơn phân nửa đã cùng cao thủ thanh niên kiệt xuất Đại Thương quốc bắt đầu quyết đấu. Từng bước nhàn nhã, hắc đã tới ngoài đường lớn. Hắc cũng không muốn bỏ qua cơ hội xem cao thủ cùng lứa tuổi cường đại như thế

nào. Nếu như người của Hồ gia đến, hẳn cũng chuẩn bị một trận đại chiến xả lảng cho sướng người, rồi sau đó lại chuồn đi. Những thanh niên ưu tú của hai đế quốc giao đấu đã thật sự bắt đầu. Nơi diễn ra cũng không phải là ở quân doanh ngoài thành mà là ở ngay trong thành, tại một lâm viên hoàng gia. Bên trong có một võ trường to lớn đủ để cho thanh niên cao thủ thi triển thân thủ. Đây chính là một ngày hội to lớn, cuộc đối đầu của những thanh niên ưu tú nhất thế hệ giữa hai đại đế quốc, có vài người trong cuộc đấu lần này nhất định sẽ có cơ hội danh chấn thiên hạ. Bởi vậy, mọi người trong thành nội, bất kể thân phận đều tới lâm viên hoàng gia này để được quan sát những trận long tranh hổ đấu đó. Đáp ứng nguyện vọng bên ngoài, hoàng gia lâm viên mở cửa cho tất cả mọi người, chỉ cần nộp một lượng kim tệ nhất định, người dân tầm thường cũng có thể đến võ trường xem cuộc chiến. Trong ngày hôm nay, chung quanh diễn võ trường ở hoàng gia lâm viên là cả một biển người đông đúc, ước chừng có mấy vạn người đổ xô tới nơi này. Trong đó có các tướng lĩnh quân đội, cao thủ của Ân Đô thế gia, rất nhiều thanh niên tuấn kiệt đến từ khắp nơi của Trường Sinh đại lục, cường giả bậc tiền bối. Cũng có không ít quý tộc chẳng biết gì về tu luyện cũng như kẻ bình dân chỉ đơn thuần tham gia xem náo nhiệt. Yến Khuynh Thành, a Bằng, Tam công chúa Ân Oánh ngồi cùng một chỗ. Đã nhiều ngày không thấy đầu Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong, Hỏa Niếu, a Thủy rồi cũng chịu xuất đầu lộ diện. Ngay cả Độc Cô Kiếm Ma cũng tới tham dự sự kiện này. Phía bên kia, đám Bạc Sĩ, Trần Hàng Cầm cùng một số lượng lớn đệ tử thế gia của các Vương tộc quanh vùng. Sở Hành Cuồng, Yến Lăng Không của bốn đại cao thủ Ân Đô tề tụ một nơi. Trên người bọn họ đều tỏa ra khí thế cao không thể tưởng tượng được, vì vậy mà cả một khu vực rộng lớn vốn sớm đã chật chội không thể chịu nổi chợt chẳng có ai đến thêm. Lần này, bốn đại cao thủ cùng tề tụ một chỗ, cũng xem là một sự kiện chấn động. Đương nhiên, bọn họ mặc dù cũng là một nhóm thế lực lớn nhưng vẫn chưa phải là đệ nhất nhân. Bốn đại cao thủ ở trong biển người đang nhìn xung quanh tìm kiếm bởi vì họ biết có vài người trong truyền thuyết khẳng định sẽ xuất hiện. Bên phía La Mã đế quốc tỏ ra khí thế vô cùng cường thịnh. Thái Dương Kỳ Sĩ đoàn, một đoàn năm trăm kỳ sĩ tất cả đều cỡi man thú đi

tới võ trường. Được các cao thủ của các tông phái xúm xít bao quanh, các nhân vật trọng yếu có được một khu vực tương đối yên tĩnh rộng rãi. Mặc dù nhìn không thấy những cao thủ tuyệt đỉnh của mấy đại tông giáo, nhưng mà hào quang xung quanh man thú của kỳ sĩ cũng đủ để cho lòng người kinh hãi. Điều này rất hợp lý vì man thú đều là quái thú to lớn như Sanh Dực Cự Báo, Cửu Đầu Đại Mãng, lưu quang lấp lánh như được chạm trổ ... đều tỏa ra sát khí hào hùng, thanh thế kinh người. Ngưu Nhân lắc lư đôi sừng khổng lồ đứng ở trong đám người mà buồn bực vô cùng. Bởi vì hắn thấy được ở khoảng cách không xa Tam công chúa là Vũ Văn Phong, cái tên may mắn kia ... lại không ngờ chiếm được Mã Vương hồn! Dựa vào linh giác mãnh cảm của Ngưu Vương, Tiểu Bàn Tử (mập mập) trước tiên cảm giác có điều dị thường liền cẩn thận dò xét xung quanh rồi phát hiện chỗ có vấn đề. Trong truyền thuyết khi Ngưu Mã ở gần nhau sẽ sinh cảm ứng, ắt phát hiện sự tồn tại của đối phương. Nhưng làm cho Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân tức giận không thôi chính là Vũ Văn Phong không có chút dấu hiệu nào của “Mặt Ngựa”. Dấu hiệu vương hồn thoát nhìn so với người bình thường thì không khác chút nào, còn hắn thì cứ làm cho mình thật “bắt mắt” gây ra sự chú ý của người khác. Trong đám người bên kia, tên chết tiệt vô cùng hèn mọn bỉ ổi lại đang lượn lờ ở vòng quanh đám quý tộc tiểu thư, thật là làm cho người ta cảm thấy run rẩy. Một tiểu thư quý tộc tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn quát lên: “Người là ai hả? Sao cứ đi tới đi lui hoài thế, định muốn kiếm chác gì ah?” “Chính là hắn, cặp mắt đào hoa kia, đến bây giờ vẫn nhìn chăm chăm trên người chúng ta không bỏ sót tí nào”. “Hạ lưu. Mau tránh ra”. “Tiểu thư cao ... cao quý. Ta là ... là là là ... trong truyền thuyết ... hộ hộ hộ hộ ... hộ hoa sứ giả a. Này ... này này ... xung quanh đây có nhiều gã lưu manh lắm ... để ta ...ta chỉ cho cô xem nhé?” Nói xong tên nam nhân bỉ ổi liền chỉ vào Ngưu Nhân đứng cách đó không xa nói: “Đó ... đó ... cái ... tên kia, nhìn cặp mắt láo liên, đôi sừng lắc lư ... của ... của của hắn là ... là biết ngay hắn chính là một tên háo sắc ... sắc lưu manh đầu trâu!” Sau đó, hắn lại chỉ tay sang một phương khác về phía Độc Cô Kiếm Ma nói: “Xem ... xem xem tên kia, nhìn một chút, ủa tên đó sao? Đừng ... đừng ... biệt biệt, đừng nhìn hắn vậy mà lầm tưởng ... hắn

chính là một tên mặt lạnh! Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, hung ác.” “Còn ... còn còn còn có cái ... tên mặt theo kia” Nói tới đây, tên nam nhân xấu xa lại chỉ về hướng Bạc Sĩ nói: “Đây ... đây đây là một ... một một người lòng lang dạ sói, tâm địa dã thú ... cực kì hung bạo, mọi người đều gọi hắn là ... là là là Nhị Ngốc tử sắc ma vương! Tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm, ngu tinh ác ma” “Lại ... lại, lại ... lại còn có, cái tên mặt trắng ... mười tuổi vẫn còn đái dầm ... bắt đầu làm chuyện ác, chuyên ... chuyên chuyên môn đối phó với nữ sinh nhỏ tuổi ... mọi người gọi ... gọi gọi hắn là tiểu ngọc diện!” “Đi chết đi ...cái đồ lưu manh nhà ngươi” Một nữ sinh cầm đồ ăn trong tay nện tất cả lên mặt tên nam nhân bị ối hèn mọn. “Ngươi ... cái đồ lưu manh, còn dám nói người khác, nhân tiện chúc ngươi ... là kẻ lừa dối nhất!” “Đánh hắn” Một đám phụ nữ liền đem tên nam nhân vây lại, hung hăng chà đạp hắn. Tên nam nhân xấu xa như cá trong nước, phi thường linh hoạt, vừa cố gắng tránh né, vừa lấp bấp giải thích: “Oan uổng oan uổng! Ta ...ta ta thật sự là tới bắt lưu manh, những tên kia ...tên kia chính là đồ lưu manh, tuyệt ...tuyệt ...tuyệt đối là những nhân vật nguy hiểm.” “Ừm ...” Vài tiếng gầm dài truyền đến, làm cho võ trường trở nên im lặng, vài đầu cự đại bạch hổ, từ trên không đáp xuống trước đám đông.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 251 : Chính là ta

Chương 251 : Chính là ta Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Eclipse Biên Tập: Eclipse
Nguồn: 4vn.eu

Vài tiếng hổ khiêu làm cho linh hồn người run rẩy, ẩn chứa một luồng uy áp chấn nhiếp tâm hồn. Mấy con bạch hổ lớn ngang trời xuất hiện, đáp xuống

đám đông, hóa hình người, rồi đảo mắt đã không thấy bóng dáng. Ai cũng biết, người của Trung Thổ Hồ gia đã đến. Vì sao bọn họ đến thì có thể phỏng đoán được. Hai vị tiểu bối bị Tiêu Thệ Thủy chém chết, một vị Tráng lão Hồ bị người phân thân, nửa đoạn trên thân thể không biết tung tích, đã nghiêm trọng khinh nhờn tôn nghiêm của Hồ gia. Tam công chúa Ân Oánh cùng Thái Dương giáo Thánh nữ Triệu Lâm Nhi đồng thời nhú mày, nhưng không thể tránh được, không thể đắc tội một thế lực gia tộc cổ xưa khó có thể đo lường được. “Coong” Một tiếng chuông ngân truyền khắp diễn vũ tràng, làm đám người xôn xao dần yên tĩnh trở lại, trận đấu đỉnh cấp sắp bắt đầu. Sau khi mấy lão râu tóc bạc trắng đọc diễn văn xong, cao thủ song phương đều đi vào Diễn Vũ tràng. Về phần mấy lão này nói gì đó đến “Hữu nghị quyết đấu” đều bị mọi người bỏ qua, tất cả mọi người đều chăm chăm nhìn vào những tối cường giả của hai nước. “Mỹ nữ, thật là tuyệt thế mỹ nữ!” Trong đám người truyền ra tiếng xôn xao, không ít sắc lang gào lên. Mười cao thủ trẻ tuổi của vài đại tông giáo cùng đi vào Diễn Vũ tràng, trong đó dĩ nhiên có vài nữ đệ tử. Bọn họ hoặc thướt tha hơn người, hoặc xinh đẹp lung linh. Mặc dù gương mặt đều có sương mù mờ mờ lung lộn lờ che phủ dung nhan, nhưng từ vóc người vẫn có thể tưởng tượng được đều là những cực phẩm mỹ nữ phong tư hơn người. Điều này làm cho bên dưới không ít nam tử trẻ tuổi ồn ào náo động một hồi. Mà vài nam tử cao thủ của các đại tông giáo cũng đồng dạng bất phàm. Hoặc là cao lớn khôi ngô, hoặc tuấn tú lịch thiệp. Tóc vàng dài lẳng tử trong gió như từng đạo ánh sáng vàng rực rỡ lóng lánh, dẫn tới bên ngoài tràng không ít thiếu nữ mắt sáng như sao. Mặc dù trên mặt bọn họ cũng có sương mù nhàn nhạt lung lộn, chỉ có thể thấy dung mạo mờ mờ không rõ ràng. Nhưng rõ ràng có được khí chất bất phàm này đều là loại người tài năng hàng đầu. “Ta thích anh chàng đẹp trai thanh tú tuấn lãng kia.” “Cháy nước miếng nha. Thật là thanh tú đẹp giai...” Âm thanh hai tiểu la ly quý tộc bảy tám tuổi đối thoại, làm một nam tử bên cạnh có cảm giác thực không còn gì mà nói. Vài đại tông giáo có bí pháp bồi dưỡng thập đại cao thủ, chính là tuyển từ trong hàng tỷ người của đế quốc La Mã ra. Trong tương lai họ đều được coi là những giáo thụ do thần gửi đến, mặc dù bây giờ còn rất trẻ, nhưng tu vi đã phi thường

kinh khủng. Trên mặt có vân vụ lượn lờ, đó là vì không muốn bại lộ trong mắt người đời. Bọn họ còn có thời gian trưởng thành, bây giờ còn chưa phải lúc làm kinh sợ người đời. Thập đại cao thủ của Đại Thương đế quốc cũng vào đấu trường. Trong đó có ba người là nữ, bước chân nhanh nhẹn, nhỏ nhắn thướt tha, nhẹ nhàng như gió. Bất quá quanh thân bọn họ đều bao phủ bởi sương mù. So với đối thủ, càng làm cho không ai có thể nhìn ra chân dung. Nhưng càng làm vậy càng làm cho người ta cảm thấy thần bí, làm cho rất nhiều nam thanh niên tu giả không ngừng phát ra âm thanh tiếc nuối. Bọn họ thật muốn tiến lên nhìn cho rõ ràng. “Ta đoán trong ba cô gái kia nhất định có một người là truyền nhân kiệt xuất nhất của Từ Hàng Kiếm Trai, nhất định đã đạt tới trình độ Tuệ Tâm Thông Thần.” “Tiên tử của Từ Hàng Kiếm Trai đã xuất hiện, khẳng định có yêu nữ của Thiên Ma cung, hắc hắc. Ma nữ đối tiên tử, cho đến nay đều là tranh đấu không ngớt. Bất quá lần này lại bị tam công chúa đồng thời mời đến đối kháng với cao thủ của đế quốc La Mã, thật sự là làm cho người ta chờ mong.” Bảy vị nam cao thủ còn lại của Đại Thương quốc cũng đồng dạng gây chú ý. Bọn họ tất cả đều có sương mù mờ lung che phủ, không muốn bại lộ thân phận. Đương nhiên trong đó có một người khẳng định vô phương che dấu tung tích, đó là đệ nhất nhân của Ân Đô tứ kiệt. Có hẳn ở đây, các tiểu thư quý tộc của Ân Đô lập tức phát ra từng trận hoan hô. Cùng lúc, có người tựa hồ nhận ra một người khác, nói: “Đó không phải tối cường giả truyền nhân của Tiểu Lý phi đao sao. Nếu như vậy, hôm nay cần phải xem náo nhiệt. Phi đao phát ra từ hư không. Đệ tứ kiệt xuất nhất, trong tay nhất định có gì để thể hiện. Nghĩ lại thật khiến cho mọi người kích động.” Làm cho mọi người phải bó tay là hai tiểu la ly quý tộc bảy tám tuổi. “Thực nhiều, thực nhiều chú rể đẹp trai ... lại chảy nước miếng nha.” “Đúng nha, những người này đều đẹp trai thanh tú, ta rất thích bọn họ, thật muốn đem bọn họ về nhà mỗi ngày nhìn ngắm.” (thế thôi sao?) Thập đại cao thủ hai bên, tất cả đều yên lặng nhìn đối phương. Trong đó một hai người ánh mắt chạm nhau, dĩ nhiên truyền ra tiếng lách tách, có thể thấy rõ từng đạo thiểm điện lóe lên trên không trung. Đó là ánh mắt của hai tên cường giả ngưng tụ hóa thực chất va chạm nhau. Cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi đó làm cho những người đồng lứa phải

hít khí lạnh. Ánh mắt cũng có thể giết người, điều này thật quá sức tưởng tượng! Theo lễ tiết, người hai bên yên lặng hướng đối phương thi lễ, rồi những cao thủ này vô thanh vô tức lui ra. Sau đó tiếng chuông vang lên, một trong thập đại cao thủ của đế quốc La Mã đi vào trong sân, không tiếng động lập tức xuất hiện. Có thể thấy người này dáng dong dỏng, tuy không thể thấy rõ dung mạo, nhưng tựa hồ rất tuấn lãng. “Chiến!” Hắn chỉ phun ra một chữ như vậy. “Ta đấu với hắn.” Bạc Sĩ từ trong đám người nhảy lên, chạy ào ra diễn võ trường. Theo quy định từ trước, đây là cuộc đấu giữa thập đại cao thủ của song phương. Nhưng sau khi trải qua thương lượng cuối cùng, tạm thời sửa lại, người ở bên ngoài có thể khiêu chiến. Nhưng số lần khiêu chiến với thập đại cao thủ song phương là có hạn chế, cực hạn là ba lần. Tiêu Thần đã tới hiện trường, thấy cảnh tượng vài cao thủ của Hổ gia ngang trời xuất hiện. Bất quá hắn cũng không e ngại, giờ phút này đang mật thiết chú ý vào tối cường cao thủ của hai nước. Bạc Sĩ đã cùng số một của La Mã đế quốc động thủ. Thân như lưu quang hư ảnh, động tác nhanh đến cực điểm, người bình thường khó có thể thấy rõ thân ảnh. Không cần thông báo tính danh, thập đại cao thủ song phương hoàn toàn dựa vào thứ tự lúc vào sân mà gọi là số một, số hai ... cùng thực lực không liên quan. Gần trong phút chốc, Bạc Sĩ đã triển khai tối cường tuyệt học Tử Ngục Không Gian, bởi vì những chiêu số khác căn bản khó có thể rung chuyển đối phương mấy may. Tử Khí Đông Lai mệnh mông một mảnh, bao phủ thiên diện. Nhưng vừa lúc đó số một nhẹ nhàng mở miệng, mơ hồ dung nhan tuấn lãng hiện lên tiểu ý nhàn nhạt, nói: “Thần nói, phải có ánh sáng” (La Mã có thờ quang minh thần đầu cơ chứ) Hắn lộ vẻ thông dong trấn tĩnh vô cùng, nhẹ nhàng vùng tay lên, một mảnh hào quang sáng lạn chiếu khắp nơi, đẩy lui tử khí mệnh mông. Tử Ngục Không Gian dĩ nhiên bị chế trụ, khó có thể thành hình! “Thần nói, người thua.” Vẻ tiểu ý mông lung nhàn nhạt đọng trong mắt Bạc Sĩ, hắn thấy một bùa chú màu vàng bắn về phía hắn. Đúng vậy, số một trong miệng nói ra, liền thực thể hóa thành một bùa chú lớn cỡ cái bàn, như cự thạch đập về phía Bạc Sĩ. “Phốc” Bạc Sĩ miệng thổ tiên huyết, bị đánh bay ra ngoài. Đám đệ tử hậu phương vội vàng xông lên trước, nâng hắn mang đi. Thần thông kỳ dị như thế, lập tức trấn trụ mọi

người, thật sự là nghe điều chưa từng nghe, thấy điều chưa từng thấy. Mặc dù không có năng lượng ba động cuộn cuộn kinh khủng, nhưng lại mạnh đáng sợ. Tất cả lực lượng đều tập trung ở trên vài bùa chú, tác động tại một khoảng không gian nhỏ, trong nháy mắt đánh bại Bạc Sĩ. Mạnh mẽ gần như biến thái. Số một lộ vẻ hoàn toàn dừng dừng, gương mặt tuần lẳng mông lung hiện lên tiểu ý nhàn nhạt. “Tiêu Thệ Thủy đến chưa? Bây giờ còn hai người có thể khiêu chiến ta, ta hi vọng Tiêu Thệ Thủy có thể lên đài.” Số một cười sáng lạn. Mặc dù vô phương thấy rõ hình dáng, nhưng lại phi thường kỳ quái là nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh, phảng phất mọi người thấy được rất chân thực. Đây kỳ thật là một loại ảo giác, do ảo thuật làm ra, ánh mắt của hắn cũng mơ hồ hiện ra. Tiêu Thệ Thủy không nằm trong thập đại cao thủ mạnh nhất của Đại Thương quốc, nhưng số một lại gọi đến tên muốn hắn ra khiêu chiến. Chung quanh lập tức truyền đến những tiếng nghị luận. Ngày nay, Tiêu Thệ Thủy đã sớm danh chấn Ân Đô. Vài lần đại chiến đều rất khó đánh bại. Trước đó không lâu chém vô thượng phạt cùng cao thủ thứ chín của Thái Dương giáo. Bây giờ bị người điểm danh, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết chuyện gì xảy ra. Rất nhiều người đều suy đoán tu vi của Tiêu Thệ Thủy, có lẽ không sai biệt lắm có thể đứng trong hàng ngũ thập đại cao thủ. Tiêu Thần tịnh không để ý, tiếp tục lẳng lẳng quan sát. Sở Hành Cuồng phi thân lên, bay xuống giữa đấu trường. Thân mặc chiến giáp, quang mang sán lạn, khí thế sát phạt trùng thiên. Hắn chính là võ tướng trên sa trường, có một luồng khí chất thần vũ rất đặc biệt. “Sở Hành Cuồng đến lãnh giáo.” Dứt lời, Vận Mệnh Song Sinh Tử trực tiếp hiện ra. Mặc dù gần đây Sở Hành Cuồng liên tiếp bại hai lần, nhưng uy thế cũng không yếu. Ân Đô mọi người đều biết tu vi của hắn, bị thua chẳng qua gặp phải người càng mạnh, chính hắn cũng không kém nhiều. Dù sao Ân Đô tứ kiệt đệ nhất nhân cũng nằm trong Đại Thương quốc thập đại cao thủ. Cùng là người nổi danh há có thể là loại tầm thường. “Sở Hành Cuồng giận rồi!” “Sở Hành Cuồng thể hiện thực lực cực mạnh đi!” Trong đám người truyền đến từng trận hò hét. Vận Mệnh Song Sinh Tử đã hiện ra, Thiên tử trên đỉnh đầu có Thiên Phật Bảo Luân, mặt lộ vẻ bi khổ, nhìn chăm chú số một. Ác tử trong tay cầm lưỡi hái tử thần rất lớn, ở phía sau giận dữ nhìn

nhất hào, lập thành thế giáp công, đem đối thủ vây khốn. Xoát xoát Quang mang chớp động, Thiên Ác tử vọt tới phía trước, Thiên Phật Bảo Luân cùng Tử thần chí bảo đánh tới nhất hào. “Thần nói, phải có ánh sáng!” Số một thông dong mà trấn định, mặt đầy ý cười phun ra mấy chữ. Quang huy thần thánh chiếu rọi, từng đạo quang mang mãnh liệt hiện ra, trong giây phút chống chọi hai kiện vũ khí. Lưỡi hái tử thần toàn thân đen nhánh, lưỡi đao tuyết trắng bị giữ chặt! Thiên Phật Bảo Luân quang mang chói lọi, Phật quang chiếu khắp cũng bị giam cầm. Số một niệm chú ngữ không ngừng, từng chuỗi chữ vàng thật lớn như hoàng kim đúc thành, không ngừng đánh tới hai kiện vũ khí, có dấu hiệu đánh vỡ Tử Thần Liêm Đao cùng Thiên Phật Bảo Luân. Một cái chữ phù màu vàng thật lớn, càng ép về phía song tử. Không thể né tránh, không chỗ ẩn núp, trực tiếp đánh vỡ bọn họ, không chút dư thừa, hoàn toàn tiêu tán trên không trung. Khi song sinh tử bị diệt, đồng thời Tử Thần Liêm Đao cùng Thiên Phật Bảo Luân cũng bị chú phù màu vàng nghiền nát. Cách đó không xa, Vận Mệnh Song Sinh tử cầm hai kiện chí bảo lại biến ảo ra. Số một cười nhạt một tiếng, bước dài về phía trước. “Thần nói, hủy diệt!” Vận Mệnh Song Sinh tử vừa mới hóa hình lại một lần nữa bị giết chết, tiêu tán trong thiên địa. Không lâu lắm từ một phương khác xuất hiện. Số một nhíu mày, thở dài nói: “Quả nhiên là thần thông hiếm có. Đáng tiếc, cảnh giới của người thấp hơn ta, tạm thời thần thông của ta không sợ người, mặc dù vô phương hủy diệt nhưng đủ để trấn áp người.” Chú sư tóc vàng trọng miệng lầm bầm, một chú phù màu vàng từ miệng hắt thoát ra, mỗi chữ to cỡ gian phòng. Một đám chữ phù màu vàng tập trung một chỗ như đám mây vàng che trời trùm đất, đem Sở Hành Cuồng bao phủ, sau đó kết thành một phiến lục mang tinh trện! Trên không trung Diễn Vũ tràng, sáu khóa kim tinh lóng lánh thật lớn, Vận Mệnh Song Sinh tử bị nhốt trong Lục Mang Tinh Trện, bị giam trong đó. Từng điểm quang hoa không ngừng từ cơ thể song sinh tử chảy xuôi ra, bay về phía Lục Mang Tinh Trện. Sáu khóa kim tinh dần sáng sáng lên như ngọc. Ngoài tràng đấu, mọi người đều hít khí lạnh, đây chính là thu lấy lực lượng của Sở Hành Cuồng, dùng lực của chính hắn để phong khốn bản thân. Mặc dù vô phương diệt sát Vận Mệnh Song Sinh tử, nhưng thần thông mạnh mẽ tuyệt

đối đố của nhất hào, làm mọi người chính kiến thức sự mạnh mẽ của “Thập đại cao thủ”. Gần đây, Tiêu Thần cũng từng đánh bại Sở Hành Cuồng, nhưng phí sức hơn nhiều. Hôm nay thân thủ của số một của La Mã đế quốc như thế, không khỏi làm mọi người sinh ra kính sợ. “Nhận thua!” Phía sau, có người thay Sở Hành Cuồng gào ra hai chữ này. Số một hiện ra tiểu ý mông lung, nhẹ nhàng đọc chú ngữ, Lục Mang Tinh Trận từ từ nhạt đi. Sở Hành Cuồng chán nản đi xuống, từng bước về phía trận doanh bên mình, thoạt nhìn vô cùng tiêu điều buồn bã. “Ta muốn hỏi một lần nữa, Tiêu Thệ Thủy đã đến chưa? Trận thứ ba ta thực sự muốn đấu với hãn.” Số một hô vài tiếng. Trong đám đông, Tiêu Thần rất bình tĩnh. Giờ phút này hãn không muốn ra tay, hãn biết vài cao thủ Hồ gia đang chờ hãn xuất hiện. Không còn ai xuất tràng khiêu chiến số một, lúc này Đại Thương quốc thập đại cao thủ có một người đi ra. Nếu không còn ai khiêu chiến, vậy chỉ còn thập cường xuất thủ. Đây là một thanh niên bạch y, vóc người cao ngất, dáng đi như rồng hổ. Mặc dù vô phương nhìn ra dung mạo, nhưng từ tư thái đó, tuyệt đối là một thanh niên bất phàm. Ngay lúc số một của Đại Thương quốc muốn quyết đấu với số một hào của La Mã đế quốc, thì một người trong Tông giáo liên minh lao ra, quát: “Chậm, ta muốn khiêu chiến số một của Đại Thương quốc.” Người đến cười một con sói lớn, cầm một thanh kiếm hai tay dài hai thước, rất nhanh vọt tới. Đến khi còn cách chính giữa sàn đấu mười thước thì càng tăng tốc độ, vọt tới như gió. Cự kiếm như một đạo thiểm điện cắt hư không bổ tới. Số một của Đại Thương quốc, vững chãi như tảng, bất động đồ sộ. Khi cự kiếm sáng như tuyết còn cách hãn không đầy một thước, hai mắt hãn bỗng dừng bắn ra hai chùm sáng đáng sợ. “Phốc” “A...” Huyết quang tung tóe, tiếng kêu thảm truyền ra. Số một của Đại Thương quốc, đôi mắt bắn ra hai đạo thần quang, dĩ nhiên xuyên thủng ngực bụng của kỵ sĩ. Mặc dù không lấy đi tính mạng, nhưng thương tổn cũng cực kỳ nghiêm trọng. Kỵ sĩ trên lưng cự lang lập tức té ngã, tiên huyết chảy ra cuồn cuộn. Cự lang hung hãn đang tiến lên gặp phải hai đạo mục quang lạnh lùng, thì đột nhiên ngoan ngoãn như chó con, cúp đuôi chạy mất. Mọi người đều kinh hãi, tu vi như thế quả thực dọa người. Ánh mắt đều có thể giết người, khí thế đẩy lui cự lang hung hãn. Cao thủ như thế chỉ

sợ đấu với bán thần cũng không rơi xuống hạ phong. Từ đầu đến cuối, số một của La Mã đế quốc đều thờ ơ lạnh nhạt, không tỏ vẻ gì. “Tiêu Thệ Thủy đến chưa?” Bạch y thanh niên dáng đi như rồng cuốn, đi quanh tràng đấu một vòng, ánh mắt đảo qua mọi người, tựa hồ đang tìm Tiêu Thệ Thủy, hô: “Tiêu Thệ Thủy đến đánh một trận đi.” “Đây là ai? Vì sao cũng muốn cùng Tiêu Thệ Thủy đánh một trận?” Rất nhiều người có nghi vấn như vậy. Đại Thương quốc Tam công chúa Ân Oánh nhú mày, nhưng không nói gì thêm. “Tựa hồ là ... truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao!” “Là hãn, không trách được ánh mắt cũng có thể giết người, đó là phi đao thần mang đó!” Dĩ nhiên có người nhận ra bạch y thanh niên, hiện trường liền ồ lên, đó tuyệt đối là tuyệt đỉnh nhân vật trong lớp thanh niên của Đại Thương quốc. Tiêu Thần có chút vô ngữ, số một của song phương đều chỉ đích danh muốn hãn xuất chiến, thật đúng là để mắt hãn. Nhưng mà hãn cũng biết vì sao bạch y thanh niên muốn tìm hãn, lúc ở Long đảo hãn đã từng giết một người tên là Vương Thông, là truyền nhân của phi đao. Tông giáo liên minh lặng ngắt như tờ, không còn ai dám xuất chiến. Thập đại cao thủ danh xưng với thực, có những thần thông không thể tưởng tượng được, không phải người bình thường có thể khiêu chiến. Mắt thấy trận quyết đấu giữa số một của song phương sẽ chân chính bắt đầu! “Thật đẹp giai, người này thật là đẹp giai nha!” “Muốn bắt anh đẹp giai này về nhà, ngày ngày ngắm nhìn phát ngốc.” Không biết từ khi nào, hai tiểu la ly bảy tám tuổi đã đến bên Tiêu Thần, không ngừng vẫy tay về phía bạch y thanh niên, hô: “Thật đẹp giai ... thật đẹp giai ...” “Oh, bên cạnh cũng có một người đẹp giai.” Hai tiểu la ly tựa hồ mới phát hiện Tiêu Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn ngưỡng mộ nhìn Tiêu Thần, khuôn mặt bụ bẫm đỏ bừng, lông mi thật dài không ngừng rung động, trong mắt ánh lên vẻ thông minh lanh lợi. “Anh đẹp giai, người là Tiêu Thệ Thủy, ta nhận ra người, ta muốn mang người về nhà.” “Không phải, không phải, anh đẹp giai là Tiêu Thần, ta thích, ta muốn bắt người về, ngày ngày nhìn người.” Hai tiểu la ly bụ bẫm, một trái một phải ôm lấy hai tay Tiêu Thần, nhất thời làm mọi người chung quanh sợ hãi. Tiêu Thệ Thủy ... Tiêu Thần ... Thật là không thể tưởng tượng! Khi hai tiểu la ly ngọt ngào khả ái, bụ bẫm ôm lấy hai tay Tiêu Thần, hãn đã biết hai tiểu cô nương này không

phải người thường. Hai cổ thần lực lại có thể bám chặt hai cánh tay hăn! Trọng yếu nhất là bọn họ có thể biết Tiêu Thệ Thủy chính là Tiêu Thần. Hai tiểu la ly như thiên sứ này rất không tầm thường. “Cái gì, Tiêu Thệ Thủy là Tiêu Thần?” “Tiêu Thệ Thủy là Tiêu Thần!” Giống như sao băng rơi xuống, cắt qua không trung chiếu sáng bầu trời, làm tất cả mọi người rung động vô cùng. Bại lộ, vào giờ khắc này thân phận của Tiêu Thần đã bại lộ! “Ừm ...” Từ phía tây truyền đến vài tiếng hồ gầm. Cùng lúc đó, hơn mười đạo thần niệm cường đại quét về phía này. Giữa sân, số một cao thủ của La Mã đế quốc, người có thể phun kim sắc chữ phù, hai mắt nhất thời phát sáng. Mà bạch y thanh niên bị nhận ra là truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao, hai tròng mắt càng có hai đạo thiểm điện bổ đến, thần mang chói lọi bắn về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần không hề sợ hãi, đôi mắt đồng dạng bắn ra hai đạo thần quang! “Rắc rắc!” Thiểm điện đang bổ đến, trên bầu trời liền xuất hiện từng đạo điện quang, đó là Tiêu Thần cùng bạch y thanh niên tranh phong, là sát ánh mắt sát khí tạo thành, hoàn toàn thực chất hóa thành mũi nhọn! Cùng lúc đó, người bốn phương lập tức rút lui, trong phút chốc lộ ra một mảng đất trống, chỉ còn lại hai tiểu la ly bụi bặm, một trái một phải ôm hai cánh tay Tiêu Thần. Hăn ngang nhiên đứng giữa khu đất trống. “Răng rắc!” Sau khi mục quang thiểm điện một lần giao phong, Tiêu Thần cùng bạch y thanh niên liếc mắt nhìn nhau, đồng thời thu lại sát khí thực chất hóa. Dĩ nhiên có thể lực ngang với một trong thập đại cao thủ của Đại Thương quốc, truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao, Tiêu Thần trong phút chốc trở thành tiêu điểm trong sân! Xoát xoát xoát Tất cả ánh mắt đều hướng về Tiêu Thần. Đại Thương quốc thập đại cao thủ tất cả đều hiện lên vẻ kinh dị. Từ tiên tử Hàng Kiếm Trai đến yêu nữ Thiên Ma Cung, cùng vài tối cường thanh niên cao thủ không rõ thân phận không hề chớp mắt ngắm nhìn Tiêu Thần. Bên kia, thập đại cao thủ được bồi dưỡng bằng bí pháp của vài đạo tông giáo cũng toàn bộ ngưng thị nhìn hăn. Còn có thần niệm của đám lão bối cao thủ không ngừng quét qua. Triệu Lâm Nhi không thể tránh được, Tam công chúa Ân Oánh mắt lộ kỳ quang, lẩm bẩm: “Là hăn!” Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong, a Băng, a Thủy, Hỏa Niếu tất cả lộ ra thần sắc không tin. Tuyệt mỹ Yến Khuynh Thành thì ngẩn người một hồi, hoàn toàn không ngờ

là Tiêu Thệ Thủy đã từng ngồi cùng bàn uống rượu lại chính là người kia ba năm trước, ánh mắt tràn đầy thần sắc không thể tin nổi. Bạch Hổ thết dài, âm thanh chấn không, vài bóng trắng thật lớn ngang trời bay tới, ẩn vào đám người cách đó không xa, hình thành vòng vây phong tỏa nơi này. “Chính là ta!” Vào giờ khắc này, cùng một tiếng quát nhẹ, dung mạo Tiêu Thần trong phút chốc đại biến, xương cốt “Dát băng dát băng” rung động, trong giây lát đã khôi phục diện mạo vốn có, trường mi như kiếm, mắt sáng như sao, thân hình cao ngất ngang nhiên giữa sân. Chỉ là... hai tiểu la ly lại như cái đuôi, gắt gao ôm hai cánh tay hăn, không chịu buông tay. “Chảy nước miếng, ta thích người đẹp giai như vậy...”

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 252: Đám đại bao thiên (1)

Chương 252: Đám đại bao thiên (1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - 014120 (Tiểu Kim) Biên Tập: 014120 (Tiểu Kim) Nguồn: 4vn.eu

Giờ phút này, tin tức thân phận Tiêu Thần bị bại lộ giống như tiếng biển gầm, trong nháy mắt đã truyền đi khắp Diễm Vũ tràng, làm cho chúng nhân phải há mồm trợn mắt. Hoàn toàn không thể ngờ rằng Tiêu Thệ Thủy chính là Tiêu Thần. Ba năm trước, Thiên Đế Thành một đêm máu chảy, năm tên bán thần bỏ mạng, tuyết bạch tiểu thú Kha Kha biến mất khiến cho trời đất cũng phải than khóc. Một đêm đó hai chữ Tiêu Thần đã truyền đi khắp Nam Hoang. Ba năm sau, Tiêu Thệ Thủy hoành không xuất thế, đại chiến điên cuồng, quét ngang các thế gia đệ tử tại Ân đô, khó gặp đối thủ. Còn có truyền thuyết cách đây không lâu còn giao thủ với một tên bán thần của Hồ gia tại Ân đô Tây giao, danh chấn đại Thương quốc đô thành. Không nghĩ

tới hai người này lại chính là một người, điều này không làm cho người ta khiếp sợ ư? Rất nhiều người trên mặt lộ ra thần sắc khó tin. “Tiêu Thệ Thủy chính là Tiêu Thần” “Dĩ nhiên là hắc, dĩ nhiên là hắc” Tin tức vừa phát ra đã dẫn khởi một đợt thủy triều, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía bên này mà nghị luận. Đương nhiên là cũng có một số người biết thân phận chân chính của hắc, có nhiều người đã sớm hoài nghi. Thậm chí trong thập đại cao thủ của Thương quốc thì truyền nhân của phi đao đã sớm biết được. Mở miệng lẩm bẩm : « Quả nhiên là người ! » Yến Khuynh Thành sau một lúc thất thần thì ánh mắt trở nên phức tạp « Sao có thể như vậy, sao lại là hắc ? » Thánh nữ của Thái Dương giáo Triệu Lâm Nhi thì hơi nhú mày, cắn răng nói : « Tên gia hỏa này ... bị nhận ra như vậy ... thì rất khó khống chế đây » Bên cạnh nàng, Tiểu Thiên mã chớp chớp nhãn thần để lộ ra ánh mắt thân thiết cẩn thận đánh giá Tiêu Thần. Nếu bàn về trình tự quen biết thì Tiểu Thiên mã trước khi gặp Triệu Lâm Nhi thì đã từng ở cùng Tiêu Thần mấy ngày, lại cứu Tiêu Thần một mạng dưới trảo của bạo long. Nên nó cũng là một ân nhân của hắc. Cách đó không xa, Sở Hành Cuồng từng bại dưới tay Tiêu Thần thở dài : « Hóa ra là hắc, hiện tại mới biết là ta chân chính bại dưới tay ai, bất quá bại cũng không oan !» Ân đồ thế gia đệ tử cùng quý tộc tiểu thư đến lúc này mới bừng tỉnh, khi tin tức lộ ra thì tất cả đều đã rõ ràng, vị bán thần đã chết kia của Hồ gia cùng Tiêu Thệ Thủy có liên quan bởi vì hắc chính là Tiêu Thần ! Ba năm trước đã dám giết bán thần, ba năm sau giết thêm một tên thì có gì lạ. Không ít thanh niên tu giả đều cho là vậy. Trong mắt bọn họ thì Tiêu Thần chính là một cường giả cực mạnh, khi nhắc đến tên hắc thì tất cả đều phải run rẩy. Kim Tử bên cạnh Tam công chúa Ân Oánh nhe răng trợn mắt, căm giận nhìn Tiêu Thần. Con vật thiên thần này dưới đại thần thức nhạy cảm không gì sánh được. Lần đầu thấy Tiêu Thần thì đã phát hiện có mảnh khốe, bất quá lúc đó bị Tiêu Thần che giấu rất tốt. Mà nó lúc đó cũng không quan tâm lắm. Hiện tại. Đột nhiên minh bạch chân tướng, khiến nó căm giận không gì sánh được, còn nhớ rõ lúc trước tiểu thú đưa nó đến cảnh thập tử nhất sinh nên đối với Tiêu Thần cũng tràn ngập địch ý. Tam công chúa Ân Oánh trấn an Kim Tử. Trong mắt toát ra quang mang. Phải lôi kéo bằng được người này, tiềm lực

có thể so với thập đại cao thủ không nói, then chốt chính là hãn sở hữu tuyết bạch tiểu thú mà các thế lực lớn đều đỏ mắt. Tuyết đối là nghịch thiên tiểu thú. Thành tựu tương lai là vô pháp tưởng tượng. La Mã đế quốc thập đại cao thủ, toàn bộ tập trung tại Tiêu Thần. Đối với thanh niên cường giả nổi danh trên đại lục này, bọn họ chăm chú phân tích nghiên cứu tư liệu trước đây, hiện tại thấy được tận mắt thì thấy được người này không đơn giản. So với thần của những tôn giáo này trong thời gian tới chưa chắc là yếu hơn. Mười nữ tử phong tư xuất trần, tóc vàng sáng lạn như ánh dương quang, phát phơ nhẹ nhàng theo gió, xuất ra từng đạo quang thái kim sắc. Dung nhan tuyệt thế như ẩn như hiện trong làn vụ khí. Các nàng thận trọng đánh giá kết quả đối chiến bằng thần quang giữa Tiêu Thần và phi đao truyền nhân, qua đó biết được thực lực chân chính của Tiêu Thần. Đại thương quốc nhất phương thập đại cao thủ thì không cần phải bàn, bọn họ càng quan tâm đến thực lực của Tiêu Thần, bọn họ dù sao cũng là Đông Phương tộc nhân, đều biết rõ phi đao truyền nhân. Hãn vừa rồi đã liều mạng cùng Tiêu Thần. Tiên tử của Từ Hàng kiếm trai và yêu nữ Thiên Ma cũng đều có suy tính trong lòng, mấy người khác cũng đã có tính toán riêng.

Về phần các lão bối nhân vật thì tâm tư càng thêm phức tạp. Đại đa số đều nghĩ đến các loại thủ đoạn để mời Tiêu Thần gia nhập vào gia tộc của mình, dù sao thì đây cũng là một người có tiềm lực vô hạn trong lớp cao thủ hậu bối, còn nguyên nhân trọng yếu hơn nữa là nghịch thiên tuyết bạch tiểu thú của hãn sẽ trở về. Chào mời hãn chẳng khác nào mời một chí tôn vương trong thời gian tới. Tuyết bạch tiểu thú lớn lên tuyết đối sẽ là một người có thể hoành tảo thiên hạ. Tiêu Thần đứng tại một mảnh đất trống. Tứ phương tràn ngập sát khí. Hồ gia cao thủ đã vây kín xung quanh khu vực này. Thế nhưng hai tiểu la ly ngây thơ hoạt bát vẫn như cũ không có buông tay, vẫn gắt gao ôm lấy tay Tiêu Thần không tha. Lúc này, không riêng gì Tiêu Thần, một số người đứng xung quanh cũng nhìn ra được hai tiểu la ly trắng nõn tuyết đối không phải là người bình thường.

Tiêu Thần vài lần cố sức cũng không thoát khỏi các nàng, đương nhiên, nếu hắc đem toàn lực thì có thể tự tin đánh văng các nàng ra nhưng chỉ có điều là không cần làm như vậy. "Tiểu muội muội các người vì sao năm ta không tha?" Tiểu cô nương bảy tám tuổi mà có thực lực như vậy lai lịch nhất định bất phàm, Tiêu Thần có tám phần khẳng định các nàng không phải nhân tộc, nên không muốn đắc tội với người người đứng sau các nàng. "Suất ca ca(đoạn này nó dịch là suất quắc quắc, quắc là con đẽ nên ta dịch thành ca ca cho nó quen) chúng ta muốn bắt người về nhà!" Hai tiểu la ly da trắng hồng, trong suốt, sáng bóng. Trong mắt tràn ngập quang mang giáo hoạt. Hình dạng khả ái, trắng nõn, căn bản khiến người ta không thể tức giận đối với các nàng. "Các người tên là gì?" "Ta là Linh Lung" "Còn ta là Thổ Thổ" "Linh Lung Thổ Thổ, đúng là cái tên rất dễ thương" Tiêu Thần cười nói: "Các người buông tay được không, lát nữa ta đến nhà các người làm khách." "Không buông!" hai khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ láu cá, ranh mãnh. Tiêu Thần âm thầm cân nhắc, hai tiểu nha đầu khẳng định không phải vì hắc đẹp trai mà không tha hắc. Đây là có chuẩn bị mà đến, nên sẽ không phải là một thế lực nào đó muốn bắt hắc a?

Thế nhưng ... đưa hai tiểu la ly khả ái đến đây, vạn nhất các nàng có chuyện gì xảy ra thì không phải tiếc nuối cả đời sao? Hồ gia cao thủ tuy không lập tức hành động, thế nhưng sát khí càng ngày càng nặng, người chung quanh đều rút lui, Ngưu Nhân nhảy lên, hắc cũng nhìn ra hai tiểu la ly bất phàm, tựa hồ Tiêu Thần vô pháp thoát thân. Lay động đôi sừng trâu to lớn. Ngưu Nhân vẻ mặt đầy tiểu ý ngồi chồm hổm xuống nói: " Hai vị tiểu muội muội..." "Cứu mạng a, Ngưu Ma vương đến!" Xoát. Linh Lung cùng Thổ Thổ cùng kêu to, hai đạo thần quang phát ra, khiến Ngưu Nhân bay ra ngoài. Mà ở phía sau, Kim Tam Ưc cũng đã đi tới, không để ý đến Hồ gia cao thủ cách đó không xa, tựa hồ chứng minh hắc là sát thủ dưới ánh mặt trời. Bất quá. Không ai ngoài mấy người Tiêu Thần biết nam nhân

hèn mọn này là Kim Tam Ưc. Hắn xuất hiện trước Hồ gia, vô luận như thế nào cũng không bị bọn họ liên tưởng đến là khắc tinh của thanh niên gia tộc. “Thúc ... Thúc thúc ...Đưa đưa ... Mang bọn người đi ...đi đi ...xem Kim Ngư có được hay không? "Quái thúc thúc" "Hèn mọn" Hai tiểu la ly chu cái miệng nhỏ nhắn. Như là ảo thuật, không biết từ nơi nào mọc ra một đồng mút quả, sơn tra phiến, thịt tẩm bột rán, cao dán ...tất cả đều đem dính trên mặt Kim Tam Ưc. " Ta ta ta ... " Nam tử hèn mọn ảo não phui đi các thứ trên mặt, lộng một tay dính toàn đồ ăn vặt. " Ta ta ta ... Ta không không không ...không với các người ... Nhất nhất nhất ... Không chấp nhận. Ta ta ... Ta tự mình đi xem Kim Ngư" Hai tiểu la ly cười tới cười lui, tựa hồ phi thường hài lòng, mà ở phía sau, Tiêu Thần quanh thân bộc phát ra một cỗ cường quang, trong sát na đẩy lui các nàng, sau đó phóng lên cao. Nhưng ngay lúc đó thì hai tiểu cô nương lại có thể phi hành như điện quang theo đuôi vọt lên. Tiêu Thần triển khai bát tướng thế giới, thân pháp cực nhanh, liên tục biến hóa phương vị, nhưng làm cho người ta ngạc nhiên hơn là hai tiểu la ly lại có thể miễn cưỡng theo đuôi Tiêu Thần, bọn họ lại có khả năng phi hành xuyên không gian. Chung quy, bát tướng thế giới thần thông tốt hơn, hai tiểu la ly khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở phì phò đứng ở trên không, Vô luận như thế nào cũng đuổi không kịp, lúc đó mới chịu buông tha. Một đạo bạch quang phóng lên cao, một con cộp cự đại ngăn cản lối đi của Tiêu Thần, phát ra tiếng hổ gầm cuồn cuộn khiến đại địa cũng run rẩy, phía dưới không ít người đều bị hôn mê.

Tiêu Thần cũng không vội vã đào tẩu, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào con cộp, nói: "Rốt cuộc cũng đến!" " Tiểu tử, bán thần ở bên ngoài Ân đô là người giết phải không?" "Người nói là Tráng Lão hổ phải không, là ta giết đó!" Lời này vừa nói ra, phía dưới ồ lên, suy đoán là một chuyện, chứng thực là một chuyện, một bán thần lại bị Tiêu Thần giết! Tuyệt không giống với ba năm trước hắn phải thiêu đốt sinh mệnh mới giết được bán thần. "Người nạp mạng đi!" Bạch lão hổ trên không trung vừa nghe xong đã tức

giận, điên cuồng hét lên một tiếng, bạch mang phô thiên cái địa hướng về phía trước phóng đi, tựa như nộ hải phong ba, làm vỡ nát hơn phân nửa bầu trời, bao phủ lấy Tiêu Thần! Bạch lão hổ uy thế quá mức cuồng bạo, uy thế không thể tưởng tượng Xoát xoát. Lường đạo thải quang thông thiên như cầu vồng, trong sát na xung quanh toàn một màu trắng xóa. Trong nháy mắt lại băng toái ở đâu ra khí mang cuồng bạo giống như Định Hải Thần châu. Dem phiến nộ hải ép xuống, khiến cho trời yên biển lặng, không trung khôi phục lại sự thanh minh. Mọi việc đột nhiên phát sinh, sự tình diễn ra từ cuồng bạo đến yên tĩnh chỉ xảy ra trong chớp mắt. Tất cả mọi người quá sợ hãi, tất cả mọi việc lại là do hai tiểu la ly làm ra. Có điều hai nhóc cũng lão đảo như say rượu, gương mặt xinh xắn đỏ bừng, trên trán trơn bóng lộ ra vài giọt mồ hôi trong suốt. Nhìn ra được các nàng vừa rồi cũng có chút cất lực.

Nhưng từng đó cũng đủ để khiến mọi người khiếp sợ. Đây chỉ là hai tiểu la ly chừng bảy, tám tuổi a, thế mà lại tiếp được bán thần một cuồng bạo nhất kích, thật không thể tưởng tượng! Bạch lão hổ nổi giận. Thế nhưng trong sát na thấy hai tiểu la ly, hăn bất đắc dĩ phải nhịn xuống. Không riêng gì hăn, phạm là người sành sỏi, đều âm thầm phỏng đoán. Hai tiểu nha đầu địa vị khẳng định khó lường. Nhân vật phía sau nhất định là người khó có thể tưởng tượng. Nếu không các nàng còn nhỏ như vậy có thể nào cường đại đến mức này? " Không được đánh suất ca ca, chúng ta muốn đem hăn về nhà, mỗi ngày đem suất ca ca phát cảo. (chỗ này em chịu, phát cảo là cái gì?) Hai tiểu la ly phiêu đảng trên bầu trời, cùng nhau cười hì hì. Nhưng không có ai cho rằng đây là hai tiểu cô nương bình thường. Khẳng định là tâm nhân của hai người đã cẩn thận che giấu không ít. Cùng lúc đó, Đại thương quốc Tam công chúa vung tay lên, năm lão nhân bay lên, chặn trước người Bạch Lão Hổ. Ân Oánh bên dưới vẫn bình thản, trên mặt không có chút gì ba động, âm thanh vẫn tự nhiên: " Hôm nay chính là đại thương đế quốc và La Mã đế quốc thanh niên cường giả quyết đấu. Nếu là trả thù xin

hãy rời đi nơi khác, không nên quấy rầy Diễm Vũ trường." Tuy rằng không có trách cứ, uy hiếp, nhưng lại thể hiện sự bất mãn với Bạch Lão Hồ. Vội vã ly khai, nếu như là kẻ khác, khẳng định là không dám, dù sao Hồ gia không giống như các gia tộc bình thường. Truyền thừa cửu viễn, Bạch hồ thánh hoàng là người có thể so sánh với phật đà. Thế nhưng Đại thương quốc hoàng tộc lại bất đồng, phía sau bọn họ có một thiên đại nhân vật phò tá. Nếu như không phải như vậy thì làm sao có thể chấn trụ thế lực càng lúc càng lớn của các siêu cấp vương tộc! Xoát xoát Hai tiểu la ly bay đến bên người Tiêu Thần, quay lại phía bạch lão hồ nói: " Nhà của ta cũng có tới mấy con bạch miêu như vậy, chơi không thích chút nào." Lời nói ngây thơ của hai tiểu la ly vừa nói ra khiến mọi người cảm thấy rất hoang đường, bạch miêu ... Chẳng lẽ đang nói đến bạch hồ chính cống? Hồ gia cũng không có chính tông bạch hồ a. Trước mắt những người này đều là bán nhân bán hồ. Quá cường đại! Bắt bạch hồ chính tông nuôi ở trong nhà, điều này các gia tộc không thể nào làm được, " Thối lắm! " Phía dưới, một gã thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi xông lên. Rất hiển nhiên là Hồ gia thanh niên cao thủ. Tuy rằng chưa tới bán thần cảnh giới, nhưng là một thân võ giả, cũng đã có thể ngự không mà đi, đủ để nói lên sự cường đại. Hắc hung hăng trừng mắt nhìn hai tiểu la ly. Xoát xoát xoát. Nhân ảnh chớp lên, lại có vài đạo ảnh tích phóng lên. Là ba lão giả cùng hai nữ tử, một người thì lạnh lùng, người còn lại diễm lệ không gì sánh được, đều đẹp phi thường. Bọn họ cùng nhau ngăn ở trước người thanh niên, hiển nhiên là sợ hắc gặp phải đại họa. Hai tiểu la ly cũng không có cãi lại, chỉ bữu môi hừ lạnh hai tiếng. Bạch lão hồ hóa thành một lão giả. Tay chỉ về phía Tiêu Thần nói: "Hôm nay chúng ta là vì ngươi mà đến. Nếu như ngươi là nhân vật đường hoàng. Chúng ta tìm một địa phương đối chiến" Tiêu Thần tức giận đến buồn cười, không chút nào lưu tình nói: "Ngươi có bệnh a! Các ngươi nhiều người như vậy, cũng không biết xấu hổ mở miệng nói đối một địa phương cùng ta quyết đấu? Không bằng nói thẳng, tìm một địa phương không người cho các ngươi quần ẩu ta, hừ, quên đi!" "Nói bậy, Hồ gia chúng ta uy chấn Trung thổ, uy tín trứ danh hậu thế, chúng ta sẽ không làm những việc như vậy!" "Không làm mới là lạ a!" Tiêu Thần cùng với Hồ gia

thế bất lưỡng lập, tuyệt không lưu tình. Chuyên môn đánh vào chỗ đau của bọn họ. Nói: "Ba năm trước đây, tại Thiên Đế Thành các người làm gì? Dem hai gã bán thân liên hợp với bốn tên bán thân của Hải gia xuất thủ đối phó ta? Các người còn có mặt mũi để nói hai chữ "uy tín" sao? Thật sự là không biết nhục nhã!" "Câm miệng, người giết người, chúng ta Hồ gia là trừ bạo. Vì vậy, ba năm trước không cần công bằng đối với người!" Thanh niên trên không rộng to, cắt đứt lời nói của Tiêu Thần, không muốn hấn bốc trăn Hồ gia. "Đi mà trừ bạo với mẹ người! Mọi sự là vì tuyết bạch tiểu thú tại đấu thú đại tái giết một con bạch hổ thôi!" Nhớ tới chuyện cũ, Tiêu Thần phần nộ không ngớt nói: "Chuyện tình ba năm trước đây, từ lâu thiên hạ đều biết, các người còn có mặt mũi nhắc lại. Nếu không phải các người làm trò, tự lừa dối mình, không lừa dối được người sao? Sẽ làm thế nhân càng thêm khinh bỉ các người!" "Người dám mắng chúng ta?" Người thanh niên tức giận, từ khi xuất thế tới nay, thuận phong thuận thủy, như chúng tinh phùng nguyệt (trăng rằm giữa sao), được người vây quanh nịnh hót, đi tới đâu đều là hảo ngôn hảo ngữ, chưa từng gặp phải người như Tiêu Thần. Cho dù là cừu nhân đối với hấn mà nói cũng không thể tưởng tượng. "Người cút đi! Mắng chửi là các người ấy!" Tiêu Thần lại một miệng thô tục nói ra. Trước mặt người trong thiên hạ, trước đông đảo các tu giả mắng to Hồ gia, cảm giác thống khoái cực kỳ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 252: Đám đại bao thiên (2)

Chương 252: Đám đại bao thiên (2) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - 014120 (Tiểu Kim) Biên Tập: 014120 (Tiểu Kim) Nguồn: 4vn.eu

Diễm lệ nữ tử ngăn cản người thanh niên đang phần nộ đến run rẩy. Tiến lên nói với Tiêu Thần: " Hổ gia nhân nghĩa thiên hạ đều biết, uy tín sẽ mãi không mất. Cho dù người vu hãm cũng vô dụng. Người hôm nay ... chắc chắn phải chết!" " Hổ gia các người không biết cảm thấy thẹn sao, da mặt đủ dày để chịu được cao thủ Trường Sinh cảnh giới bách kích. Nhân nghĩa, uy tín đừng vội nói, chỉ biết rước lấy sự chế giễu thôi. Các người cái gì cũng không phải, chỉ là một đám súc sinh mà thôi! " Câu cuối cùng của Tiêu Thần có thể nói là ác độc không gì sánh được. Đụng chạm đến chỗ đau của Hổ gia. Hôm nay Tiêu Thần thất thố như vậy cũng là do hấn nhớ tới tràng cảnh tuyết bạch tiểu thú vì hấn mà chết. Chuyện cũ ba năm trước như một cuốn phim bất tri bất giác hiện lên trong đầu hấn. " Người... Thật can đảm!" Diễm lệ nữ tử hắng giọng, chỉ vào Tiêu Thần, hung hăng nói: " Sẽ không lập tức giết chết người, bắt được người thì sẽ lấy hồn phách của người, sau đó chậm rãi hành hạ cho đến chết!" Nếu như không có Ân Oánh phá vỡ mấy lão nhân ngăn cản lối đi thì sợ rằng Hổ gia đã lập tức xông lên rồi. " Ba năm trước đây ta có nghe nói qua, kết quả là mấy người Hổ gia đã chết!" Nếu đã trở mặt, Tiêu Thần cũng chẳng có gì phải cố kỵ. Phía dưới Diễn Vũ trường đã là một mảnh rầm rĩ. Tiêu Thần trên không trung chê bai các cao thủ Hổ gia khiến cho rất nhiều người hả giận. Mấy năm gần đây Hổ gia kiêu căng quá mức, khiến cho các thế lực lớn bất mãn từ lâu.

"Thằng nhãi con, ta nhất định phải bóp chết người!" Các lão nhân cao thủ trong Hổ gia đều bị ngôn ngữ của Tiêu Thần chọc tức đã không nhịn được nữa. Lạnh lùng nói: "Hổ gia uy chấn thiên hạ, chưa từng có ai dám khinh nhờn, hôm nay đừng nói lão phu lấy đại khi tiểu, đại khai sát giới." "Uy chấn Trung thổ là các người tự phong, ít nhất ta không cho là vậy. Đối với Hổ gia ta muốn giết thì giết, muốn chém thì chém! Cho các người chấn cái rầm!" Mọi người ai cũng nhìn ra Tiêu Thần nổi giận. Hấn chỉ vào lão giả nói: "Dĩ đại khoản tiểu(ý lớn hiếp nhỏ), không phải chỉ có hôm nay mới như vậy sao? Các người cho tới bây giờ đều là như vậy, đều không muốn

nói đến chính mình trên mặt bơi vàng nếu như gặp người thất lễ không biết sĩ nhục với dĩ đại khoản tiểu (đoạn này nó chửi thâm quá em k hiểu đc, k biết dịch thế có đúng k?). Về phần mấy bán thần chết ở trong tay của ta, đây là bản tính vô sĩ của là các người! Đại khai sát giới với ta? Ta nghe được mà buồn cười. Ta sẽ thỏa mãn người, sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến cho Hồ gia máu chảy thành sông!" "Tiêu Thần người đáng chết! Phải diệt! Phải lăng trì!" Nữ tử tuổi trẻ băng lãnh như sương kia cũng bị kích xuất nội hỏa. Trong mắt tràn đầy cừu hận, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần nói: "Hai người đường đệ của ta cách đây không lâu cũng bị người giết tại Ân Đô, hôm nay người một mạng khó thường, cần lăng trì xử tử!" "Cút mẹ mày đi (thô quá, bác sửa lại cho đỡ đi)!" Tiêu Thần chẳng vì đối phương là một tuyệt sắc nữ tử mà gìn giữ há miệng giận dữ nói: "Chỉ cho phép Hồ gia các người giết ta. Không cho ta giết hai cái phế vật, quy luật gì vậy? Bình hoa người có bệnh à?" Nữ tử băng lãnh như sương thường ngày được người kính trọng đã quen, hận nhất là người ta gọi nàng là bình hoa. Tay chỉ vào Tiêu Thần, thân thể mềm mại run rẩy. Phía dưới Diễn Vũ trường rất nhiều người lại cười to, tất cả mọi người đều bất mãn với Hồ gia kiêu ngạo, sự tình ba năm trước đây, có thể nói ai ai cũng biết. Tuyệt bạch tiểu thú biến mất thì xảy ra tình cảnh như vậy, muốn không truyền ra thiên hạ là điều không có khả năng. Lúc này đây, Hồ gia sở hữu bốn vị lão bối cao thủ. Cùng với ba vị cao thủ trẻ tuổi tới đây, tất cả đều oán hận nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần, con mắt như muốn phát hỏa. "Tiêu Thần, nếu ta không giết người thì không làm người!" Tên thanh niên ban đầu mắng mỏ với Tiêu Thần lúc đầu chỉ tay vào hắn. "Người tính sao vậy, không nên trốn ở phía sau mấy lão bất tử. Muốn giết thì qua đây? Ta chỉ dùng đầu ngón tay cũng đủ để làm thịt người!"

Đối với Hồ gia, Tiêu Thần khó có thể ức chế lửa giận, lúc tuyệt bạch tiểu thú chết, như là đâm một nhát vào hắn. Nói như vậy cũng là kích nội Hồ gia thanh niên. Quả nhiên, Hồ gia thanh niên cao thủ đang muốn tiến lên, nhưng bị bốn gã lão bối cao thủ quát bảo ngưng lại. "Ha ha ...các người cứ

vĩnh viễn trốn phía sau mấy lão nhân đi nha. Vĩnh viễn phải tránh xa ta đi. Nếu không ta sẽ giết người như thái rau!" Dáng vẻ điên cuồng của Tiêu Thần, tương kích như thế, khiến Hồ gia thanh niên nghiêng rằng muốn xông lên. Lão bối cao thủ của Hồ gia quát lên: "Tiêu Thần, người không phải khiêu khích, chúng ta vì tôn trọng Đại thương quốc tam công chủ ở đây mà thôi, đây không phải chỗ của hồ gia chúng sao lại kém so với người? "Ha ha...thật là buồn cười." Tiêu Thần quay sang phía Ân Oánh hô: "Khẩn cầu tam công chủ cho mượn nơi này một chút, ta muốn quyết chiến với Hồ gia thanh niên cao thủ, trừ khi là bọn chúng sợ. Ta có thể đánh với tất cả bọn họ một lúc!" Tiêu Thần chỉ vào thanh niên đang phẫn nộ, cùng với nữ tử diễm lệ và băng sương tuyệt sắc mỹ nữ. "Vậy... được rồi, hôm nay vốn là thanh niên cường giả quyết đấu, ta cho phép các người quyết chiến ở đây, Nhưng chỉ giới hạn trong lớp thanh niên mà thôi." Ân Oánh nói như thế, rõ ràng là thiên vị Tiêu Thần, ngăn cản hồ gia lão bối cao thủ can thiệp. Đại thương đế quốc hoàng tộc có cao thủ giúp đỡ, căn bản không e ngại các gia tộc trên đại lục, nhưng Hồ gia bởi vậy mà có chút bất mãn. Đại thương quốc hoàng gia cũng không hề gì. Tối trọng yếu là có thể có được tuyết bạch tiêu thú, trong tương lai có thể là người có khả năng là thủ hộ chí tôn. « Được, cứ như vậy ! » "Có gan thì để lớp thanh niên giao đấu một hồi!" Phía dưới Diễn Vũ trường mọi người cùng nhau giễu cợt. Đại thương quốc cùng với La Mã đế quốc thập đại thanh niên cao thủ cũng động tâm. Đều muốn nhìn thủ đoạn của Tiêu Thần và Hồ gia cường thế tuyệt học. Hai tiểu la ly nhàn mặt, hướng về phía Tiêu Thần chớp mắt nói: "Suất ca ca, người có đánh được không? Có cần chúng ta giúp không?" Tiêu Thần bảo các nàng đi sang một bên, sau đó hướng về phía Hồ gia mấy cao thủ trẻ tuổi cười lạnh: "Các người nghe rồi chứ, sợ không địch lại được thì cùng tiến lên đi! Ta một người đánh với ba người các người, nếu như còn có Hồ gia đệ tử ngầm cũng ra đây đi, ta một mình giết tất cả các người!" Tư thái thách thức thiên hạ, khiến mọi người hăng hái, nhiệt huyết dâng tràn, chưa đánh nhưng khí thế cũng đã nhiếp nhân tâm phách! Hồ gia lão bối cao thủ cực lực ngăn lại, nhưng trước mặt nhiều người như vậy lại không tiện mở miệng. Tiêu Thần cười khẩy quay sang ba vị cao thủ Hồ gia trẻ tuổi: "Giết các người như giết

chó, nếu sợ rồi thì rút đi, nếu còn gặp ta thì nhớ vòng đường khác mà đi!" (hix, chương này thẳng tiêu chửi ác thế) Hãn không lo lắng chút nào, cùng lắm thì thi triển Bát Tương Thế Giới bỏ chạy.(chưa đánh đã lo đường lui ời, to miệng quá ^^!) "Ta giết người!" Hồ gia thanh niên cao thủ cũng chịu không nổi, đối mặt với ánh mắt của mọi người khiến hãn phần nộ hỏa điểm bạo phát. Rống lớn một tiếng, không để ý Hồ gia lão bối cao thủ ngăn cản hướng về phía Tiêu Thần phóng đi. Vừa bắt đầu, hãn đã tung ra tuyệt học cực mạnh, hồ khiếu âm ba. Hãn vừa lao qua bên này vừa há miệng rít gào, một đầu bạch hổ cự đại tựa như ảo giác hiện ra, ngửa mặt lên trời rít gào, âm ba kinh khủng hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ ràng, hình dạng như sóng gợn. Thanh thế cực kỳ lớn, thành tử vong hắc sắc, tựa như biển cả vô tận bị một khóa vẫn tinh đánh vào hình thành hắc sắc hữu hình âm ba. Tất cả đều hướng về một phía mà rung động, không gian băng toái, hướng thẳng đến trước người Tiêu Thần. Bát Tương Thế Giới thần thông triển khai, trong sát na Tiêu Thần lại hiện thân tại một chỗ khác, nhưng hắc sắc tử vong âm ba như bóng với hình, nghiền nát không gian xông tới. "Tiêu Thần, người chạy trốn không thoát đâu, Hồ Khiếu Tử Vong Âm ba, chưa diệt người thì sẽ vĩnh viễn không dừng!" Người thanh niên âm trầm cười lạnh.

"Ta sẽ giết người." Tiêu Thần không hề lẩn tránh. Tránh né không phải vì e ngại đối phương, mà là không muốn vừa bắt đầu lại vận dụng quá nhiều lực lượng. Bởi vì hãn có dự cảm, đại chiến kịch liệt đang chờ hãn ở phía sau. Lực thần thức! Từ trong tay hãn hiện ra. Tứ đại tán thủ bụi phủ ba năm, thường ngày hãn sợ bại lộ thân phận nên không tiện xuất thủ. Hôm nay thân phận thiên hạ đều biết thì sẽ không cố kỵ cái gì. Quang mang trên bầu trời chói mắt, trắng xoá như biển gầm, giống tứ hải sóng biển bay về phía trời cao, nghìn vạn đao kiếm xuất hiện tại không trung, nổi lên vân hải, vô tận sát khí trùng phá trời cao. Hai tay Tiêu Thần tách ra, xuất hiện cự kiếm, cự đao. "Leng keng" một tiếng rung động thiên địa. Đao kiếm tấn công. Trong sát na chấn toái tử vong âm ba, hắc sắc địa âm năng lượng trong nháy mắt

tiêu thất vô tung vô ảnh. Thông thiên đao kiếm hợp lại tựa như ngàn vạn luồng sấm sét bạo phát, nghìn vạn thanh đao kiếm như vô số vô số thiểm điện đem bao phủ lấy bầu trời! Trong sát na đao kiếm hợp lại, tựa như mũi tên tử vong đi gặt hái sinh mệnh hạ xuống. Hồ gia thanh niên cao thủ vong hồn cũng bốc lên, âm ba bị đánh tan, cự đại đao kiếm hướng về hắc bay đến. Mặc dù hắc cấp tốc phi hành, thế nhưng cự đại mà đao kiếm đã bao phủ khắp bầu trời, vững vàng tập trung về phía hắc, vô pháp tránh né. Sát khí như bóng với hình! Bất đắc dĩ, thân ngoại hóa thân từ trong cơ thể lao ra, thay hắc nhận lấy cái chết! Phía dưới truyền đến tiếng kinh hô, dĩ nhiên lại có đến ba đạo thân ngoại hóa thân. Có thể thấy được người này không phải bình thường. (gặp anh Tiêu rồi cũng "tiêu" thôi, hắc hắc) A! Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, Ba đạo thân ngoại hóa thân đều bị tiết đoạn khu thể. Sau đó hôi phi yên diệt, một chút cũng không lưu lại. Còn cự đại đao kiếm sát thế không giảm, trong sát na hợp lại, dư ba của sát khí vô tận liên cắt hai chân của chân thân Hồ gia thanh niên! Huyết lăng phun ra, hồ gia thanh niên cao thủ kêu thảm thiết, quần quai trên không trung.

Không chờ hậu phương Hồ gia lão bối cao thủ tiến lên, Tiêu Thần đã triển khai Bát Tượng Thế Giới xông đến, song thủ vô tình xuất động. Hồ gia thanh niên phẫn nộ, không cam lòng, há miệng phun ra bản mệnh nguyên khí, hóa thành một đạo lợi kiếm bắn về phía Tiêu Thần. Thế nhưng gặp phải song chưởng như ma thủ của Tiêu Thần thì lợi kiếm băng toái. Dong Binh Luyện Thể thần thông đã sớm không gì có thể so sánh được, nhân gian đao kiếm khó có thể tổn thương đến song chưởng của Tiêu Thần

Xoát. Thân ảnh cao ngất hoành không bay đến, Tiêu Thần tiêu thất ở đâu không thấy, chỉ để lại một thi thể không đầu, hắc xuất hiện tại một phiến không trung khác, trong tay là một cái đầu đầy máu. "Giết người như đồ cầu!" (hix, chương này bậy quá) Băng lãnh ngôn ngữ quanh quẩn trên bầu

trời. Nói được thì làm được, phía dưới diễn võ trường mọi người khiếp sợ không thôi. Sau cùng đám người tỉnh lại. "Người giết đệ đệ của ta, ta liều mạng với ngươi!" Ở phía xa, nữ tử diễm lệ hai mắt như nứt ra. Phần nộ chi hỏa hiện lên trong mắt nàng. "Trở về!" Hồ gia lão bối cao thủ hét lớn. Khiến nàng tỉnh lại, bị phần lùi về phía sau. Thế nhưng, Tiêu Thần cũng không muốn buông tha cơ hội này. Hắc Cười lạnh: "Nếu đã bước ra thì sẽ không rút lui."

Bát Tượng Thế Giới thần thông triển khai, tựa như bóng ma hắc lướt về phía trước phóng đi. Hồ gia lão bối cao thủ quá sợ hãi, vội vàng tiến lên ngăn trở. Tốc độ của Tiêu Thần quá nhanh, có phần hơn cả xuyên việt không gian, cự ly xa hơn đám Hồ gia lão bối cao thủ mà lại đến trước. Khắp bầu trời đều là quang mang, lục thần thức tái hiện, làm tan rã một kích toàn lực của nữ tử diễm lệ, trong khi hỗn loạn kiếm ba rung động làm vỡ nát diễm lệ nữ tử một cánh tay. Tiếng kêu thảm thiết, thê lương không gì sánh được. Tiên huyết phun tung toé, huyết vụ tràn ngập bầu trời.

Hồ gia lão bối cao thủ cuối cùng cũng chạy tới. "Người đến đây cũng không bảo vệ được nàng!" Tiêu Thần lại triển khai Bát Tượng Thế Giới thần thông, trong sát na hắc mở ra, sau đó theo phương hướng nữ tử diễm lệ xông đến! Thiên hạ cực tốc! Trước mặt Hồ gia lão bối cao thủ mà giết người, Tiêu Thần lớn mật như vậy khiến mọi người nhìn trân trân. Hồ gia lão bối cũng đã đến nơi. Chuyện đùa, nếu trước mặt lớp lão bối cao thủ bảo vệ mà bị Tiêu Thần giết mất một hậu bối, bọn họ sẽ không còn mặt mũi, diễm lệ nữ tử mất đi một cánh tay cũng đã để cho bọn họ chẳng còn thể diện gì rồi. Bốn vị Hồ gia lão bối cao thủ xông đến, Tiêu Thần lại chạy đi, nhưng lại quay sang lạnh lùng nữ tử. "Người ..." Hồ gia lão bối cao thủ đại nộ. Tiêu Thần quá mức kiêu ngạo, xuất thủ đối phó diễm lệ nữ tử là bởi vì nàng đã từng hạ tràng, nhưng lạnh lùng nữ tử vẫn chưa xuất thủ, đây là sự

khiêu khích nghiêm trọng. "Tiêu Thần người ... lại dám như thế!" Hồ gia lão bối cao thủ chấn nộ rồi. "Vì sao bất tài như vậy. Người hỏi rất thiếu thông minh! Chỉ cho phép các người cậy già lên mặt giết ta sao? Sau này ta xem Hồ gia hậu bối đều như các người, 'dĩ đại khi tiểu', 'vô tình diệt sát!" Nói đến đây, Tiêu Thần đã xông đến trước mặt lạnh lùng nữ tử. "Lui!" Hồ gia lão bối cao thủ hét lớn. Lạnh lùng nữ tử cười nhạt, vô tận yên vụ tràn ngập, bao phủ phiến không gian.

"Chờ chết đi!" Nàng băng lãnh quát lên. "Chỉ bằng người? Không xứng! " Tiêu Thần biết nàng muốn vây khốn hắn, để bốn vị lão nhân giết hắn, đem hết toàn lực, oanh một tiếng đánh bay nữ tử kia, lao ra khỏi sự trói buộc, nữ tử miệng phun tiên huyết, Tiêu Thần đuổi theo như bóng với hình. Trước mặt mọi người, Tiêu Thần quá mức lớn mật, không coi mấy bán thần vào đâu, không ngừng ra tay giết người, thực sự là đảm đại bao thiên (to gan lớn mật)!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 253: Bán Thần cũng phải giết(1)

Chương 253: Bán Thần cũng phải giết(1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - 014120 (Tiểu Kim) Biên Tập: 014120 (Tiểu Kim) Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần to gan lớn mật! Trước mặt vài tên bán thần lại muốn diệt trừ hai nữ tử của Hồ gia. Không phải phô trương thanh thế mà là nhỡ rằng trong miệng cọp, đã đạt được chiến quả sơ bộ. Linh Tê kiếm ba liên tục rung

động, đánh nát một cánh tay của nữ tử diễm lệ, lúc này hấn lại xông về phía nữ tử băng lãnh như sương.

Đông đảo người xem cuộc chiến phía dưới toàn bộ kêu lên, xuất phát từ sự bất mãn với kiểu hành sự bá đạo của Hồ gia trong nhiều năm qua, rất nhiều người hò hét theo. Tiêu Thần như lướt qua, trong sát na vọt tới bên cạnh nữ tử thần sắc băng lãnh, dốc toàn lực xuất thủ. Lục thần thức hung hăng bổ xuống, cự đại đao kiếm hoành quán thiên không, tựa như kiếm phong va chạm với đao sơn, khí lẫn trắng xóa phô thiên cái địa, vô số tiểu đao kiếm đánh vào người nữ tử nọ. Không có gì có thể kháng cự, vô pháp ngăn cản! Tất cả đều hút vào một hơi khí lạnh, uy thế như thế, chỉ sợ chân chính đối mặt với bán thần cũng chưa chắc rơi xuống hạ phong! Bốn vị bán thần của Hồ gia, tốc độ không có khả năng nhanh hơn Tiêu Thần, vì họ đã tụ lại bên cạnh nữ tử diễm lệ nên không có khả năng nhanh hơn Tiêu Thần đang xông đến trước người băng mỹ nhân. Trong mắt mọi người bên dưới, tuyệt sắc lãnh mỹ nhân vô pháp thoát được một mạng, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Bất quá mọi sự lại diễn ra khác với ngoài dự đoán của mọi người, ngay khi Tiêu Thần cũng cho rằng nàng phải chết thì có năng lượng ba động truyền đến, tuyệt sắc băng mỹ nhân trong thời khắc quan trọng lại sử dụng không gian quyền trục, trong sát na phá khai một cái không gian thông đạo, biến mất vô tung vô ảnh. Cự đại đao kiếm bốc lên đến tận mây xanh hợp lại cùng một chỗ, phá tan muôn vàn hư không, đánh nát không gian thông đạo, nhưng lại không lấy được tính mệnh của nữ tử nọ đành để nàng chạy thoát sang vùng trời khác.

Tất cả mọi người kinh hô, không gian quyền trục là vật phẩm tối xa xỉ, phi hành quyền trục và công kích quyền trục bình thường không sao so sánh được với không gian quyền trục, động đến là lấy mười vạn kim tệ làm đơn vị, giá trị có thể nói là trên trời. Băng mỹ nhân có không gian quyền trục

trong người chứng tỏ nàng là nhân vật trọng yếu trong Hồ gia. Nếu không thì không có khả năng tùy ý sử dụng đồ vật giá trị hơn mười vạn kim tệ. Tiêu Thần một kích không thành công. Cấp tốc phi thiên độn thổ, tránh được một kích của hai gã bán thần, cả hai đều phát ra tiếng gầm gừ đầy phẫn nộ.

Một mình đứng trên không trung, đối mặt với bốn vị bán thần của Hồ gia. Tiêu Thần không hề có ý định đào tẩu, lại chỉ vào điểm lệ nữ tử đang được bọn họ vây ở giữa, sau đó làm động tác chém đầu. (chém xuống hay lấy tay vạch ngang cổ như kiểu trừ khử nhỉ?)

Tư thái đó khiến cho bốn gã bán thần giận dữ. Một tiểu bối cũng dám làm càn trước mặt bọn họ. Thật là đáng ghét! Xoát Xoát!

Hai gã bán thần phóng đi, xé rách hư không đánh thẳng tới Tiêu Thần. Chỉ là Bát Tượng Thế Giới thần thông là thần thông cực nhanh trong thiên hạ, bọn họ vô pháp đuổi theo. Tiêu Thần như một đạo khói nhạt, lưu lại tàn ảnh, trong sát na tiêu thất trước mặt bọn họ. " Vô sỉ tiểu bối, nếu như người là người sẽ không chạy trốn, có giỏi thì giao chiến chính diện với ta, cùng phân sinh tử" Một tên bán thần quát lên. Thanh âm cười nhạt của Tiêu Thần từ khoảng không truyền đến: "Thiếu tâm nhãn, thiếu trí tuệ, có bản lĩnh đưa đầu ra cho ta chém, như vậy mới là thắng thắn cùng phân sinh tử" Phía dưới Diễn Vũ trường mọi người đều cười vang. Tiêu Thần đối chọi gay gắt, nhưng cũng có chút đạo lý. Hồ gia vốn là lấy lớn bắt nạt nhỏ, đưa bốn gã bán thần song song xuất động, nếu như là chính diện quyết đấu với người ta, thực sự là không thể nào nói nổi. Hai gã bán thần che chở nữ tử mất đi một tay, hai gã còn lại muốn đánh bọc sườn Tiêu Thần, phi hành rất nhanh trên bầu trời. Tiêu Thần cười nhạt, không thèm để ý. Đứng yên chờ bọn

chúng làm việc vô dụng, đến thời khắc mấu chốt lại phi thiên đi. Hai gã bán thần then quá thành giận, đường đường lão bối cao thủ lại vô pháp chạm đến một người tiểu bối. Một gã bán thần tức giận đứng thẳng trên bầu trời, không hề truy kích, lạnh lùng liếc nhìn. Mà ở phía sau hắn đột nhiên hiện ra một đạo thân ảnh, đại hào thái đao vô thanh vô tức bổ xuống. Tên bán thần này quá sợ hãi, hắn cảm giác được phía sau có sát khí lạnh như băng sơn, trong sát na chạm đến thần thể và linh hồn của hắn, lưỡi dao sắc bén dán trên lưng. Dù sao hắn cũng là bán thần cao thủ, tuy rằng bị đánh lén trong cự ly gần, nhưng mà hắn cũng kịp phản ứng, ngay lập tức bay đi. "Phụp" Huyết quang tung toé, đại hào thái đao chém thành một vết thương lớn trên lưng hắn, sau đó hung hăng bằm nát cái mông của hắn, hàn quang lạnh lạnh, đao khí thực chất hóa đã trùng kích, huyết nhục trong nháy mắt nát bấy, lộ ra cả xương trắng. Đây là sỉ nhục, tên bán thần rống lớn một tiếng, phi độn ra khu vực khác, cái mông của hắn tối thiểu thiếu hai cân thịt! Tất cả mọi người khiếp sợ, nhưng ngay lập tức cười lớn, người đánh lén quá độc ác, chọn đâu không chọn lại chọn ngay cái mông của tên bán thần, mà lại đắc thủ nữa, khiến cho hắn bị thương nghiêm trọng. Trên bầu trời hiển hóa ra một đạo hư ảnh, quanh thân lượn lơ tở vong khí tức dày đặc, toàn thân đều bị hắc vụ bao phủ, sát khí gần như thực chất hóa, xông lên tận trời. Trong tay hắn cầm theo một thanh thái đao khổ lớn, trong đôi mắt bắn ra lưỡng đạo quang mang lạnh lạnh như vạn năm tuyết sơn băng lãnh. Tở vong khí tức và sát khí băng lãnh đều không có cách nào hóa khai! Gần như thực chất hóa, hắc vụ hay tở vong khí tức và sát khí âm trầm đều đã thực chất hóa một cách rõ ràng. Đây tuyệt đối là sát thủ trong sát thủ, như Âm phủ tái hiện cùng với tở vong khí tức, sát khí xông thẳng đến trời cao, tất nhiên là phải trải qua vô tận sinh tử kiếp nạn mới ngưng tụ được. "Thường kim tam ước" bốn chữ hiện lên trong tim mỗi người. Truyền thuyết nói rằng tổ chức này từ xưa đến nay thủy chung vẫn đối nghịch với Hồ gia, báo thù lẫn nhau, không ngừng giao phong. Sát thủ với sát khí nghiêm nghị trên không trung tuyệt đối là một nhân vật kinh khủng. Cách đó không xa, Tiêu Thần trong lòng chấn động, dựa vào cảm giác, hắn biết rằng người trong hắc vụ đó là Kim Tam Ước, thật không ngờ hắn còn có một mặt như vậy, cái

này gọi là "Dương quang hạ sát thủ", thường ngày thì hèn mọn đến cực điểm, rất khó liên hệ với hình dạng lãnh khốc vô tình, sát khí tận trời lúc này.

Hay đây mới là tính cách nguyên bản của hắn, dù sao hắn là một sát thủ, người có tổ tiên là siêu việt sát thủ! Kim Tam Ưc tuy rằng đang ở Thứ Tầng cảnh giới, bản thân là sát thủ, tiềm hành nặc tung là bản lĩnh cực mạnh của hắn, ẩn thân thuật đã được hắn phát huy cực hạn. Ngay trước mắt bao người lại đánh lén được bán thần, đủ để nói rõ sự đáng sợ. Trên không trung, hai tiểu la ly phần nộ Linh Lung và Thổ Thổ thanh âm yếu ớt không thể nghe thấy nói thầm: " Quái thúc thúc." " Hèn mọn đại thúc." Tên bán thần bị đánh lén hận không thể một cái tát đánh chết mình. Cái mộng nở hoa, khiến hắn cảm thấy xấu hổ và giận dữ đến mức gần như muốn tự sát. Tại trước mặt mọi người mà bị như vậy thực sự là quá mất mặt. " Ta chém người!" Hắn quát to một tiếng, nhắm phía trước mà phóng đi. Kim Tam Ưc đôi mắt tràn đầy băng lãnh, dày đặc không gì sánh được, ánh mắt như thực chất hóa đao qua Hồ gia bán thần. Sau đó hắn vô thanh vô tức tiêu thất tại chỗ. " Tiềm hành thuật tính là cái gì, đi ra cho ta!" Hồ gia bán thần phần nộ mở ra Thiên Nhân, hai đạo thần quang từ trong đôi mắt phóng ra, đao qua mọi nơi trên bầu trời hòng tìm nơi hạ lạc của Kim Tam Ưc. Đợi cho đến khi tìm được thì hắn phát hiện Kim Tam Ưc sắp tiêu thất ở khoảng không xa xa. Kim Tam Ưc phi thường lãnh tĩnh, chính diện vô pháp chống lại bán thần. Đánh một kích liền lui xuống, không hề ở lại dây dưa. "Ha Ha..." Phía dưới truyền đến một trận cười vang. Ba vị bán thần còn lại của Hồ gia cũng đỏ mặt tía tai, thực sự quá mất mặt. Cũng đúng lúc đó, Tiêu Thần ngay lập tức hành động, mục tiêu không phải là nữ tử diễm lệ mà là tên bán thần bị thương. Hắn như một đạo ánh sáng bình minh, từ xa đã đến gần, trong nháy mắt Vô Úy Sư Tử ẩn đại khai đại hợp. Hoàng Kim Sư Tử vương hiện lên, ngửa mặt lên trời rít gào, thanh chấn trời cao, hướng về phía tên bán thần bị thương đánh tới. "Thực can đảm!" Tên bán thần tràn đầy phần hận. Cái

mông vừa nở hoa, Tiêu Thần lại hướng về phía hắc mà công kích, đây là xích lô miệt thị hắc. Đột nhiên, một đạo năng lượng bạch hồ hiện lên, đánh về phía Hoàng Kim Sư Tử vương. Trong nháy mắt hai thú gặp nhau, cả hai đều bị băng toái, khiến cho một mảnh hư không tươi tắn. Tiêu Thần nhanh chóng bắn ra Linh Tê kiếm ba, vòng tròn hủy diệt quét về phía tên bán thần. Kiếm thể kinh khủng mang theo lực sát thương cực đại như thủy ba, tên bán thần mạnh mẽ vùng tay mới chặn toái được. Dù sao hắc cũng là bán thần, luận tu vi thì Tiêu Thần không thể bằng được, hắc chỉ có cách dùng thần thông đối kháng mới có một tia thắng lợi. Xung quanh Tiêu Thần hiện lên tám phiến thể giới hư ảo đang luân chuyển như nhau, điên cuồng hướng về phía tên bán thần vây lại. Tám không gian chồng chéo lên nhau, bát tương luân chuyển. Thiên, địa, thủy, hỏa, lôi, sơn, phong, trạch, cùng nhau xuất động. Cuối cùng, tên bán thần bị quấn vào trong Trạch tương, như hãm sâu vào vũng bùn. Nhất thời vô pháp thoát ra, Thiên tương và Địa tương cùng nhau áp lại, xé rách từng đạo không gian lực, muốn nghiền nát tên bán thần. Hôm nay, Tiêu Thần đã tiến giai lên cảnh giới Thức Tàng Thất trọng thiên. Trước đây đối chiến với Sở Hành Cuồng thì vậy, nhưng hiện tại Bát Tương Thế Giới uy lực đề thăng trên diện rộng, là thần thông không thể phỏng đoán. Hồ gia bán thần cảm giác được áp lực cực lớn, cả người đều bị không gian lực xé rách. Người đang xem cuộc chiến ở phía dưới thì hoảng sợ, Thức Tàng cao thủ thần thông lại có thể phong khốn bán thần! La Mã đế quốc thập đại cao thủ thanh niên, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Bát Tương Thế Giới mà không một cái chớp mắt, sợ bỏ qua từng tí, như muốn nhìn thấu thần thông.

Trạch tương khốn thân, Thiên tương và Địa tương xuất ra không gian lực. Mà ở phía sau, thủy, hỏa, lôi, sơn, phong ngũ tương cùng lên, phong khốn Hồ gia bán thần. sơn băng kỳ thế, lôi toái kỳ hình, thủy dòng kỳ chất, hỏa diệt kỳ thần, phong tiêu kỳ linh. (Sơn phá đi khí thế, Lôi đập nát hình thái, Thủy chấn vỡ thể chất, Hỏa thiêu cháy thần thức, Phong hủy diệt linh hồn)

Mặc dù Hồ gia bán thần cảnh giới cao, thế nhưng dưới sự công kích của thần thông kinh khủng nhất, cũng chịu không ít thống khổ dần vật. Bát tương luân chuyển, phảng phất như tám thế giới cùng xé rách hẳn. Thân thể hẳn tưởng như tùy mọi lúc đều có thể tan vỡ, quanh thân mỗi thốn da thịt đều có vết máu nhè nhẹ chảy ra, tiếng xương cốt kéo kẹt như có thể vỡ tan ngay lập tức.

Để cho hẳn không thể chịu đựng được chính là cái mộng lại chịu đủ dần vật, dưới sự lay động luân phiên của bát tương, có thể nói là họa vô đơn chí, máu tươi phun dài khiến hẳn như một mảnh mơ hồ, tùy thời đều có khả năng bị nát vụn. Bị phế cũng chịu mà thôi, thế nhưng nếu như bắt đầu tan vỡ là từ cái mộng, tên bán thần nghĩ không bằng trực tiếp tự sát, hẳn thật sự không chịu nổi. "Phốc." Huyết quang băng hiện, huyết vụ phiêu tán, Hồ gia bán thần quả nhiên đã bị thương nặng, cái mộng lại khai hoa, một cân thịt sau lại hoá thành thịt nát, băng toái trong Bát Tương Thế Giới. "Ngao..." Hồ gia bán thần không biết đau, vẫn còn tức giận, phát ra thanh âm tựa như sói tru hổ gầm, khiến bầu trời rung chuyển. Mọi việc chỉ phát sinh trong sát na, mọi người nhìn vào tám thế giới hư ảo đang luân chuyển trên bầu trời, sau đó huyết quang băng hiện, Hồ gia bán thần kêu thảm. Mặt khác ba bán thần còn lại thì quá sợ hãi, trong đó hai người hóa thành lưỡng đạo quang mang vọt tới, muốn cứu viện cho cao thủ phe mình, diệt sát Tiêu Thần. Phía dưới Diễn Vũ trường, trong lòng mỗi người đều kích động không gì sánh được. Thần thông đáng sợ lại vây khốn một gã bán thần, khiến hẳn bị thương nặng khiến cho mọi người đều phi thường giật mình. " Suất ca ca... Cẩn thận!" Hai tiểu la ly môi hồng răng trắng ở phía xa hảo tâm nhắc nhở. Hai gã bán thần trong chớp mắt đã áp sát tới. Tiêu Thần bất đắc dĩ phải từ bỏ tên bán thần kia, triển khai Bát Tương Thế Giới, thân nhập tinh quang, thoát khỏi vòng vây, dừng lại cách đó không xa lạnh lùng nhìn bọn họ. "Sát..." Tên bán thần được giải cứu gần như điên cuồng, cái mộng triệt để nát vụn, tại trước mặt nhiều người như vậy, có thể nói là mất hết mặt mũi. Hẳn là

người thứ nhất truy sát Tiêu Thần, mà hai người còn lại cũng bắt đầu đánh bọc sườn Tiêu Thần. Phía dưới mọi người ồ lên, cảm thán Bát Tượng Thế Giới thật là kinh khủng, lại khiến cho một tên bán thần mệt nhọc như vậy, đây quả là thần thông biến thái!

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 253: Bán Thần cũng phải giết(2)

Chương 253: Bán Thần cũng phải giết(2) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - 014120 (Tiểu Kim) Biên Tập: 014120 (Tiểu Kim) Nguồn: 4vn.eu

Tất cả đều do một đao của Kim Tam Ưc hèn mọn, nếu như không phải hấn đánh lén trước, khiến hấn bị thương ở hông, cho dù bị Bát Tượng Thế Giới của Tiêu Thần phong khốn, hấn cũng không có khả năng bị đánh cho bị thảm như vậy. Tiêu Thần tựa hồ gặp phiền phức, ba gã bán thần vây khốn hấn ở trên cao, mặc dù đã trùng kích vài lần nhưng hấn vẫn không thoát đi được. "Sát..." Ba vị lão bối cao thủ của Hồ gia lúc này đã hoàn toàn vứt bỏ lời nói của Đại Thương quốc Tam công chủ Ân Oánh. Cho dù bây giờ có người đến ngăn cản bọn họ cũng không ngừng tay, cuối cùng cũng vây khốn được Tiêu Thần, cơ hội như vậy tuyệt đối không thể buông tha.

Ba đầu cự đại bạch hổ hiển hóa ra, cùng ba người vây kín Tiêu Thần, phong tỏa tứ phương! Xa xa, tên bán thần còn lại gằm dài, thấy Tiêu Thần bị khốn, đã vọt tới ngay lập tức, muốn triệt để diệt sát mối họa này.

Nhưng ngay khi hần vọt tới, Tiêu Thần tựa như lưu tinh phóng đi, hần một bước liền thoát ra, trong nháy mắt thoát khỏi, lấy thân pháp cực nhanh hướng về phía nữ tử diễm lệ phóng đi. "ĐCM!" Tên bán thần vừa mới đuổi tới kia không thềm để ý đến thân phận mạng to, bây giờ hần mới biết là bị lừa,. Đây đích thực cái gọi là điệu hổ ly sơn. Bốn gã bán thần theo đuôi Tiêu Thần, nhưng lấy tốc độ của bọn hần có thể nào so sánh với thiên hạ cực tốc Bát Tương Thế Giới? Tiêu Thần vô tình cười nhạt, quay sang nữ tử diễm lệ bị mất một cánh tay giơ cao tay lên. Băng liệt thức! Bàn tay xuất ra quỹ tích huyền bí. Bầu trời giống như một món đồ sứ tinh xảo, giăng khắp nơi, xuất hiện từng đạo vết rách như màng nhện. Lan tràn! Vẫn lan tràn! Vết rách vẫn lan tràn! Nữ tử diễm lệ tuy rằng đem hết toàn lực, thế nhưng vẫn vô pháp chống đối lại vết nứt xung quanh, hai chân của nàng, rồi cánh tay còn lại đều mất đi tri giác, tứ phân ngũ liệt, nát bấy trên bầu trời. Cuối cùng, "Phanh" một tiếng, phần eo cũng băng toái, huyết quang phóng lên cao. Tiêu Thần xông qua mà không dừng lại một chút nào, trong sát na đã độn đi xa. Khi bốn vị bán thần Hồ gia xông đến thì trên bầu trời chỉ còn lại một cái đầu phiêu phù, tiên huyết từng giọt rơi xuống. "Không ..." Bốn gã bán thần kêu to. " Pục" Cái đầu của nữ tử diễm lệ vẫn còn lưu lại biểu tình cực kỳ kinh khủng trên mặt, vỡ nát trước mặt bốn gã bán thần, máu đỏ và óc trắng bắn tung toé ra. Phía dưới Diễm Vũ trường mới đầu thì lặng ngắt như tờ, sau đó trong nháy mắt ồn ào như chợ. Tiêu Thần không coi bốn vị bán thần vào đâu, giết người mà bọn họ bảo vệ ngay trước mặt! Quả là cường thế bá đạo, ngay cả bán thần cũng không thể ngăn trở. "Giết hay lắm, sớm nên có người đối phó với Hồ gia!" "Tốt, nên như vậy, cần giết cứ giết!" " Tàn nhẫn a! Nữ tử mỹ lệ như thế lại hương tiêu ngọc tồn a."

Ở phía xa, Tiêu Thần quay sang phía tên bán thần bị thương ra dấu giết rồi độn đi. Bốn vị Hồ gia bán thần một câu cũng không nói, ngay lập tức đuổi theo. Thế nhưng, làm thế nào mà truy đây? Lúc này Tiêu Thần cũng nghĩ là phải ly khai nơi đây. Hần cũng không cho rằng mình có thể ngạnh kháng

với bốn vị bán thần, hôm nay giết hai tên cao thủ lớp trẻ của Hồ gia là được rồi. Nhưng ngay lúc này, có người lại cải biến ý kiến của hẳn. Trên không trung bỗng nhiên sát khí tận trời, một đạo cực độ hèn mọn, như cầu vồng rực rỡ hung hăng bổ vào mông của tên bán thần bị thương lúc trước. Quá đột nhiên, Hồ gia bán thần tuy rằng đem hết toàn lực tránh né và phản kháng, thần quang tận trời, thế nhưng hai cân thịt vẫn như cũ lại bị hoá thành thịt nát, băng tán trên bầu trời. Lúc này đây, nửa người bên dưới của hẳn triệt để mất đi tri giác, giống như bị phế đi. Tiếng kêu thảm thiết đình tai nhức óc, hận muốn điên, xấu hổ và giận dữ muốn chết. Hồ gia ba vị bán thần khác cũng sợ ngây người, người trong nhà ngày hôm nay bị làm sao vậy, vì sao không thuận lợi như vậy, lần lượt chịu đòn? Tại giờ khắc này, bọn họ đã bỏ qua Tiêu Thần, cùng nhau hướng về tên sát thủ hắc vụ cuộn cuộn quanh thân phóng đi. Một đạo bạch quang xông đến, Kim Tam Ưc dẫn theo đại hào thái đao nhảy lên trên lưng Tiểu Bạch lư. Tiểu Bạch lư tốc độ nhanh đến mức bất khả tư nghị, mạnh như Hồ gia bán thần cũng vô pháp đuổi theo.(Tiểu Bạch là con lừa mới ghê, chạy nhanh hơn ngựa) Mọi người bên dưới đều chết lặng, ai là chủ a? Tuy rằng sát khí tận trời, tử vong khí tức lượn lờ dày đặc, thế nhưng lại quá hèn mọn, hai lần liên tục đánh lén vào mông của một người. Sự âm hiểm khiến người ta không còn gì để nói, mà ai ai cũng cảm thấy cái mông của mình có chút lạnh lạnh. Gặp phải tên này thì không có cách đánh nào khác, che cái mông quan trọng hơn. Không ai bảo đảm lúc nào thì bị đánh lén. Xoát.

Một đạo tinh quang tựa như ánh sáng ngọc tinh không, Tiêu Thần hoa phá trường không mà đi, tốc độ nhanh đến cực hạn, mục tiêu là tên bán thần bị thương. Kim Tam Ưc làm hẳn cải biến chủ ý, hôm nay nếu không thể tiêu diệt một tên bán thần thì phải thực sự xin lỗi nam nhân hèn mọn đã xuất thủ hai lần a! Tên bán thần bị thương, tốc độ bị ảnh hưởng lớn. Tuy rằng vẫn có thể phi hành, thế nhưng nửa thân dưới đã gần như chết lặng, phi thường mất linh hoạt, liền tạo thành một khoảng cách với ba gã bán thần còn lại. Tiêu

Thần cực tốc khiến cho mấy tên bán thần hận đến ngứa răng, bọn họ không ngờ rằng Tiêu Thần đã bỏ đi không ngờ còn dám quay lại, lại còn dám đánh cả bán thần. Tên bán thần bị thương đột nhiên sắc mặt đại biến, bất chấp thể diện, cực lực bỏ chạy, ba tên bán thần còn lại cũng quay đầu lại cản. Tiêu Thần tốc độ vô song. Tại hư huyền thể giới và hiện thực thể giới, một bước thoát ra, so với xuyên việt không gian còn muốn khủng bố hơn mấy lần. Bát Tương luân chuyển, dường như xuyên qua cả tám không gian, hầu như chỉ trong sát na đã vọt tới bên cạnh tên bán thần bị thương. " Thằng nhãi con, ngươi muốn chết!" Tên bán thần bị thương thần sắc dữ tợn, triển khai thần thông của mình là Tinh Vân Tỏa Liên. Nguyên khí xung quanh dường như bị triệu hoán, ngưng kết trên bầu trời tạo ra từng đạo năng lượng xiềng xích cự đại, hướng về Tiêu Thần phóng đi, nơi chúng đi qua thì không gian băng toái. " Âm Dương Thập Trọng phong!" Tiêu Thần hét lớn, hoàn toàn không đếm xỉa đến tư thế, triển khai cực mạnh phong ấn. Âm Dương Thái Cực đồ hiện lên, công kích kinh khủng vây kín tứ phía. Song song, tám hư huyền thể giới luân chuyển, trong nháy mắt cuốn cả Tinh Vân Tỏa Liên lẫn tên bán thần bị thương vào. Ba vị bán thần xông đến chỉ kém vài bước, trở mắt nhìn Tiêu Thần bỏ chạy. Tiêu Thần thổ ra một bùm máu lớn, Tinh Vân Tỏa Liên mặc dù bị áp chế trong Bát Tương Thế Giới, thế nhưng vẫn làm cho hãn rất khó chịu, lực phủ ngũ tạng đều quay cuồng. Thế nhưng hãn cũng không buông tha, Bát Tương luân chuyển, phong khốn bán thần. Sau đó thiên, địa, sơn, hỏa, phong, thủy, trạch, lôi tề động, lực lượng của tám thế giới bắt đầu oanh kích tên bán thần bị thương. Đây là thần thông đại quyết đấu! Ngày trước, Nam Hoang đấu thú đại tái làm Tiêu Thần xúc động rất lớn, mấy đầu tiểu thú rõ ràng là ở Thức Tàng cảnh giới, nhưng lại có thể chống lại bán thần.

Hôm nay, chính hãn cũng nắm giữ thế gian độc nhất vô nhị thần thông hiếm thấy. Vì vậy hãn không tiếc mạo hiểm sinh mệnh mà quyết đấu, hãn tin tưởng vững chắc vào thần thông của mình có thể áp chế đối phương. Tự

như Kha Kha có thể quét ngang Hồ gia bán thần lão ầu! Trên thực tế, phán đoán của Tiêu Thần không có sai, ngoại trừ lúc bắt đầu hắn bị chấn đến thổ huyết, không lâu sau hắn đã hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động. Trong Bát Tương Thế Giới, toàn bộ thiên địa linh khí đều bị phong khốn cắt đứt khiến thần thông Tinh Vân Tỏa Liên của bán thần Hồ gia mất đi nguồn cung cấp năng lượng, vô pháp bổ sung, rất nhanh đã bị suy yếu. Tinh Vân Tỏa Liên có thể bị cạn kiệt! Hồ gia bán thần quá sợ hãi, nhưng không cách nào thoát ra ngoài, bị lực lượng Bát Tương gắt gao cấm cố. Thời gian càng dài thì hắn càng suy nhược, mà Tiêu Thần lại càng mạnh. Tuy rằng bắt đầu thì bị chấn đến thổ huyết, nhưng căn bản Tiêu Thần lại không bị thương, đệ nhất thần thông của hắn là Dong Binh Luyện thể, là một môn bảo thuật tu thể. Tu luyện môn thần thông này thì làm cho thân thể cứng rắn đến mức thần binh pháp bảo khó mà đả thương được, vết thương rất nhanh được chữa trị, cuối cùng cũng không còn việc gì, triệt để khôi phục. Bán thần bị thương trong lòng lạnh lẽo, hắn cảm giác được sự tiêu tan càng ngày càng lớn, Bát Tương luân chuyển, hắn đang phải thừa nhận lực lượng oanh kích khó có thể tưởng tượng, thân thể tùy thời đều có thể tan vỡ. Ba gã bán thần ở phía sau theo đuổi không bỏ, thế nhưng căn bản là đuổi không kịp. Bát Tương Thế Giới của Tiêu Thần phong khốn tên bán thần bị thương vây khốn vòng quanh khắp Diễn Vũ trường, khiến ba người gấp đến độ không thể tránh được. "Ta liều mạng với ngươi!" Tên bán thần bị thương cũng biết, nếu còn tiếp tục như vậy thì bản thân không thể tránh nổi cái chết một cách bi thảm như vậy. Hắn dốc hết khả năng, phun ra ba khẩu bản mạng nguyên khí, muốn đánh ra một lỗ hổng nhằm lao ra. Thế nhưng, bên trong Bát Tương Thế Giới, Thiên tương và Địa tương như là có cảm ứng với nhau, trong sát na nguyên khí xuất hiện, Thiên tương và Địa tương đồng thời luân chuyển, điên cuồng hấp thu năng lượng, khiến bát phiến thế giới càng ngày càng rõ nét.

Hồ gia bán thần khiếp sợ, bản mạng nguyên khí của hắn lại trở thành năng lượng bổ sung của Bát Tương Thế Giới, giống như hắn đang tương trợ Tiêu

Thần. "A..." Hắn kêu lên thảm thiết, thiên, địa, phong, hỏa, thủy, trạch, lôi, sơn, bát tương luân hồi, cổ lực lượng mang tính hủy diệt đã đánh nát ... cái mộng của hắn.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ Bát Tương Thế Giới, huyết quang tận trời, huyết vụ tràn ngập. Bát tương luân hồi! Như là có tám toà thái cổ ma nghiền áp cùng lúc, cái mộng của Hồ gia bán thần cùng với hai chân băng toái từng thốn, cuối cùng tiêu thất. Tại giờ khắc này, tên Hồ gia bán thần hận nhất không phải là Tiêu Thần, mà là tên sát thủ đã đánh lén hắn. Tên vương bát đản đã chém ra một đao cực kỳ hèn mọn. Hắn chửi ầm lên, thế nhưng tình huống lại không cho phép hắn làm như vậy. Bát tương luân hồi, tám thế giới như là tám bức họa quyền, mỗi một bức đi qua đều nghiền nát một bộ phận linh hồn của hắn. Thân thể hắn đã không chống đỡ được nữa, bắt đầu tan vỡ. Phía dưới Diễn Vũ trường tất cả mọi người đều kinh ngạc không nói nên lời, một bán thần đã tiêu vong.

Tiêu Thần phong khốn một gã bán thần, phi hành cực nhanh trên bầu trời, tránh né ba bán thần còn lại truy sát, hơn nữa là trong khi chạy trốn lại trăm sát được một cao thủ Ngự Không cảnh giới. Thần thông đáng sợ, Bát Tương Thế Giới thật đáng sợ! "Buông hắn ra.." "Tiêu Thần, ta muốn đàm phán với ngươi." Phía ba gã bán thần triệt để tức giận, ngày hôm nay, bốn vị bán thần xuất động, lại chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn hai gã đệ tử lớp trẻ bị giết, nếu như lại thêm một gã bán thần bị giết, Hồ gia rốt cuộc mất hết mặt mũi. Tiêu Thần lại làm trò trước mặt thiên hạ, hung hăng tát tai Hồ gia. "Đàm phán? Ta cự tuyệt. Chờ các ngươi tụ tập đầy đủ cùng đi địa ngục mà nói!" Tiêu Thần bất vi sở động, quát to: "Bát tương hợp nhất!"

Bát tướng thế giới, tám hư huyền không gian, trong sát na trọng điệp hợp nhất, đánh nát toàn bộ vật chất, giống như có thể chôn vùi tất cả sinh linh trên thế gian. Tám thế giới hợp nhất, thiên địa dường như trở về thời sơ khai, tên bán thần muốn kêu la cũng không thể mở miệng, đành phải trừng mắt nhìn thân thể của mình tan vỡ dần, cuối cùng, linh hồn cũng bị đánh tan, hoá thành tro bụi, hình thần tiêu diệt! " Xôn xao... " Diễm Vũ trường đại loạn, triệt để ồn ào. Một bán thần cứ như vậy bị Tiêu Thần tiêu diệt, mọi người khiếp sợ, rất nhiều người hô lớn lên. Triệu Lâm Nhi dựa vào người Tiểu Thiên Mã, trên khuôn mặt như ngọc tràn đầy thần sắc bất khả tư nghị. Nàng không phải không biết Tiêu Thần cường đại, nhưng không ngờ lại cường đại đến mức có thể tiêu diệt bán thần. Như vậy ... chẳng phải là có thể dùng hàng loạt bí pháp đại tông giáo để bồi dưỡng thì sau này có thể so sánh với thần chăng? Nhưng chưa kể đến phí tổn hàng loạt tâm huyết của đại tông giáo để bồi dưỡng, mà Tiêu Thần hình như cũng không có cơ duyên như vậy.

Đại thương quốc tam công chủ Ân Oánh cũng chết lặng, nguyên bản nàng còn muốn đưa bán thần của đại thương quốc trong thời khắc mấu chốt cứu Tiêu Thần một mạng. Sau đó lôi kéo, tuyết bạch tiểu thú đầu quân dưới trướng, thế nhưng lại có kết quả như thế này.

Yến Khuynh Thành thì lại thất thần, nàng cảm giác tất cả như mộng ảo. Nam nhân này ... lại cường đại đến bậc này, không thể so sánh với năm xưa. Thiết kiếm trong tay Độc Cô Kiếm Ma kêu liên tục, giống như tùy lúc có thể rời tay mà đi, chiến ý của nó đã bốc lên tận trời. Ngưu Nhân lắc lư đôi sừng trâu cười hắc hắc, ba năm nay, hắn thường hay luận bàn cùng Tiêu Thần, là người hiểu rõ Tiêu Thần nhất. Đại Thương quốc thập đại cao thủ tất cả đều nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần, đây tuyệt đối là địch thủ đáng sợ. Truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao thì đao mang thoáng hiện trên đầu

ngón tay, lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng. Tông giáo liên minh thập đại cao thủ thì toàn bộ đứng lên, nhìn vào "hợp nhất" thế giới trên bầu trời. Diễn Vũ trường triệt để hỗn loạn! Ba vị bán thần còn lại của Hồ gia mặt xám như tro tàn, một bán thần của gia tộc cứ như vậy bị một tên hậu bối giết, cái này là một cú bạt tai cho họ a. Đúng vậy, qua trận chiến này, Tiêu Thần nhất định danh chấn thiên hạ. Hồ gia bán thần trở thành đá lót đường của hắn, hắn tựa như trước bàn dân thiên hạ hung hăng tát thật kêu vào miệng của Hồ gia Trung thổ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 254: Ma giáo giáo tổ truyền lệnh!(1)

Chương 254: Ma giáo giáo tổ truyền lệnh!(1) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Soaitrunchidao Biên Tập: Soaitrunchidao Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần với thần thông Bát Tướng Thế Giới trước mặt mọi người trầm sát bán thần của Hồ gia, khiến cho mấy vạn người ở Diễn Vũ trường cảm thấy rung động. Một thanh niên cao thủ mới đạt đến Thức Tàng cảnh giới không ngờ có thể giết chết một cường giả đạt tới Ngự Không cảnh giới, đây thực sự là một cuộc đại chiến mà đẳng cấp hai bên chênh lệch rõ ràng! Điều này khiến cho tất cả những người trẻ tuổi có mặt ở đó nhiệt huyết sôi trào, có người trẻ tuổi nào lại không có mộng tưởng? Có ai lại không muốn danh chấn thiên hạ, uy chấn bát phương? Chỉ cần một ví dụ sống động trước mắt thôi đã đủ khiến cho rất nhiều thanh niên ôm lấy hy vọng bản thân danh chấn thiên hạ. Mà ví dụ đó đang ở ngay trước mắt, Tiêu Thần bất quá cũng chỉ hai mươi mấy tuổi thôi mà hắn đã có thể có được những thành tựu như vậy, khiến cho bao người trong lòng sục sôi. Hồ gia bán thần cho dù thắng

Tiêu Thần, thì tên tuổi của hắn vẫn sẽ truyền khắp thiên hạ, tức giận như muốn phát điên, ba bán thần còn lại của Hồ gia vẫn còn hùng hực khí thế. Trung thổ Hồ gia hiện tại đã mất hết cả thể diện, cái tát thẳng vào mặt này thật quá đau, đau đến khiến cho bọn họ đứng trong không trung mà toàn thân run rẩy, cứ chỉ trỏ về phía Tiêu Thần mà không nói được một câu nào. Mãi cho tới lúc này, một đạo bạch quang xuất hiện ở trong không trung bầu trời phía đằng xa, một sát thủ toàn thân từ từ phát tán ra khí tức tử vong, sát khí như muốn xông thẳng đến trời xanh cười một con lừa trắng bay tới, trong tay cầm một cây thái đao loại lớn sáng chói, có vẻ đặc biệt lóa mắt. Tên hèn hạ bỉ ổi đáng chết! Tên hỗn đản vương bát đản! Tên sát thủ đáng chết vạn lần! Nộ hỏa trong lòng ba gã bán thần sôi sục, ba ánh mắt cũng như muốn phun lửa, nếu không phải tên hỗn đản hèn hạ này chém ra hai đao cực kỳ hèn hạ thì vị bán thần của Hồ gia nhất định đã không chết. Cho tới bây giờ, tên đáng chết này không ngờ lại dám vác mặt xuất hiện, sự cố tình của hắn thực khiến người ta chán ghét, sự lang thang đó khiến cho ba gã bán thần của Hồ gia cảm thấy khó chịu. "A" Ba gã bán thần tức giận gầm lên, rồi cùng nhau xông lên phía trước. Đối với bọn họ mà nói, tên bỉ ổi đáng chết này cần phải bị băm thành vạn mảnh.

Kim Tam Ước không nói gì, y cực kỳ bỉ ổi rút cây thái đao loại lớn rồi như một hồi. Sau đó y tay múa đao, thân cười con lừa trắng lao về phía ba gã bán thần nhanh như chớp mà không lưu lại một chút tàn ảnh. Tư thế khiêu khích của y thực đáng giận, khiến cho một vị bán thần tức giận đến độ nộ hỏa công tâm, suýt nữa thổ huyết đương trường.

Trong không trung. Bát Tướng thế giới sau khi hợp nhất hoàn chỉnh thì từ từ hiện ra. Tám tầng không gian, tám bức tranh lớn, tất cả như ẩn chứa vô tận năng lượng. Thời khắc này, trong lòng Tiêu Thần hoàn toàn trống không, lý giải của hắn về thần thông này càng sâu hơn. Trong lúc mơ hồ

hắn đã chạm tới tới lĩnh vực càng thâm ảo hơn , cũng tìm ra được những chân lý uyên thâm phức tạp hơn.

Địa, hỏa, phong, thủy cùng động , liệu có thể tái hiện hỗn độn hay không? Thiên tướng cùng địa tướng quán thông liệu có thể xảy ra hiện tượng thiên địa giao dung? Còn lôi tướng cùng trạch tướng luân hồi, có thể phát triển thành âm dương được chăng Thần thông Bát Tướng Thế Giới bất quá cũng chỉ mới đạt thành công bước đầu, còn có rất nhiều không gian rộng lớn hơn đang chờ được khai mở. Tiêu Thần có thể không ngừng hoàn thiện, không ngừng tìm tòi , đây là đặc điểm độc nhất vô nhị của bộ thần thông mà hắn đang luyện. Uy lực tiềm tàng của nó thật không thể nào đánh giá hết được. Sát khí như phô thiên cái địa ập đến, ba bán thần của Hồ gia đuổi không kịp Kim Tam Ưc, lại một lần nữa vòng về phía Tiêu Thần. Vút! Tiêu Thần triển khai thân pháp cực nhanh, không ngừng di hình hoán vị xung quanh ba gã bán thần, chiến ý cũng như sét phạt chỉ khí như bốc thẳng tới trời cao. Hắn liệu có thể chính diện nghênh tiếp ba vị bán thần trước mặt không? Chỉ thấy Tiêu Thần di chuyển uyển chuyển như giao long , hoành không mà đi, cứ không ngừng lẩn trốn xung quanh bọn họ. Hắn đang chờ cơ hội! Hắn đang muốn xuất thủ! Thanh niên cao thủ mới đạt tới Thức Tàng cảnh giới không ngờ lại can đảm khí khái dám đối kháng với bán thần, khiến cho mọi người không ai là không phấn chấn tinh thần. "Thằng nhóc con , người có dám đứng lại đánh một trận hay không?" Một gã bán thần của Hồ gia bán thần chỉ thẳng vào Tiêu Thần, thân thể cũng thoáng run rẩy, hôm nay bọn họ đã mất hết cả thể diện đến không còn lời nào để nói. Trừ phi triệt để diệt sát Tiêu Thần, may ra còn có thể cứu vãn chút thể diện. Tiêu Thần cười lạnh, trào phúng đáp: " Các người tuổi cũng đã phải mấy chục rồi mà còn lấy ba người đối phó ta, không hiểu sao các người còn có can đảm nói những lời như vậy?" Nói đến đây, chiến ý của hắn sôi trào, nói: " Kẻ nào dám cùng ta một chọi một? Nếu không dám, các người nên nhân lúc này lẩn về Hồ gia đi, từ nay về sau đừng có ỷ mình lớn tuổi mà bắt chẹt

người khác, cũng không nên xuất hiện trước mặt ta." "Người Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm!" Một vị bán thần của Hồ gia giận dữ điên cuồng. Lão chỉ vào Tiêu Thần liên tục nói ba chữ "giỏi", rồi sau đó gầm lên: " Ta cùng người độc chiến , không chết không dừng!" Đây mới là kết quả mà Tiêu Thần mong muốn, khiến lão tuyên bố trước mặt bao nhiêu người như vậy khiến cho hai bán thần còn lại không còn cách nào can thiệp, cũng sử dụng không ra được nửa điểm khí lực. Phía dưới ồn ào náo nhiệt hẳn lên, ai nấy cũng khiếp sợ Tiêu Thần gan to mặt lớn, vừa mới lực chiến một vị bán thần, bây giờ còn muốn khai chiến, ai cũng khó tránh khỏi suy nghĩ y quá hiểu chiến.

Kỳ thật, bản thân Tiêu Thần cũng không nắm chắc phần thắng, dù sao cũng vừa trải qua một hồi đại chiến, diệt sát một gã bán thần đã hao phí của hắn rất nhiều nguyên khí. Nhưng hắn vừa nãy đã ngộ ra một số những ý nghĩa thâm ảo đầy mới mẻ, nên hắn cũng muốn nhân lúc kịch chiến để từ từ tìm hiểu. Hắn dám làm như vậy, chủ yếu là bởi vì thân pháp của hắn cực nhanh, nếu như địch không lại, có thể bỏ chạy. Hắn là một thanh niên hậu bối cao thủ, có thua cho mấy lão bối cao thủ cũng không có gì đáng ngạc nhiên. "Ngừng tay ! " Ngay lúc này,Đại Thương tam công chúa lên tiếng, trong âm thanh như từ trên trời cao vọng lại này không có một chút dao động của cảm tình, nàng nói: " Hôm nay là trận chiến giao hữu giữa những cường giả cao thủ trẻ tuổi của Đại Thương đế quốc và La Mã đế quốc Các người nếu có thù oán gì, đợi sau khi thịnh hội kết thúc, ta sẽ cho các người mượn Diễn Vũ trường này để giải quyết ân oán." Ân Oánh công chúa còn phải bắt đầu tràng đối chiến giữa hai đế quốc. Đối với việc này Tiêu Thần cũng không nói gì thêm, ba vị bán thần của Hồ gia phi thường bất mãn, nhưng cũng không tiện phát tác. Đối diện với sáu vị lão nhân của Đại Thương quốc đang bay trên bầu trời có nhiệm vụ dọn dẹp đấu trường, nếu ba người bọn họ cố ý muốn làm loạn, đương nhiên Hồ gia sẽ bị cười vào mặt ! " Được, tạm thời tha cho con chó nhỏ người một mạng, ta cũng chưa rời khỏi Ân đô, tùy thời có thể lấy mạng người." Cho đến bây giờ bọn họ đã không

còn để ý đến thân phận, trực tiếp buông ra những lời uy hiếp đầy ác độc. Đối với những lời nói này, Tiêu Thần cười cười tỏ vẻ không có vấn đề, nói: " Có câu này mấy lão có từng nghe qua chưa, đừng khinh thiếu niên nghèo! Ta bây giờ không bằng Hồ gia các người, không có nghĩa là trong tương lai ta không có thực lực. Các người cứ yên tâm, ta sẽ sống sót thật tốt, chung quy rồi sẽ có ngày ta đích thân tới Hồ gia." Không hề có khí thế hung hãn như Hồ gia, nhưng Tiêu Thần có thể bình tĩnh nói những lời như vậy lại khiến cho ba vị bán thần của Hồ gia cảm thấy lạnh xương sống. "Thằng nhóc con người sẽ không sống được lâu đâu!" Ba người chậm rãi hạ xuống đất, bọn họ đương nhiên không có khả năng bỏ đi dễ dàng như vậy, ba người âm thầm tính cách khóa chặt Tiêu Thần lại, rồi từ từ kiểm cơ hội diệt trừ hắn.

Tiêu Thần vô cùng lạnh lùng nói: " Ta cũng nhắc nhở các người nên nhanh chóng trở về Hồ gia, nếu không chuyện chết trên đất khách quê người rất có thể xảy ra đấy." Ba vị bán thần của Hồ gia ngẩng đầu liếc nhìn lên đầy giận dữ, đáp : " Chỉ dựa vào người" Tiêu Thần bình tĩnh đáp: " Phải. Chỉ dựa vào ta! Các người ngàn vạn lần đừng cho ta cơ hội, hãy nhìn vào sai lầm của người đi trước mà rút kinh nghiệm ."

Ba vị bán thần của Hồ gia giận dữ điên cuồng, nếu không phải cố kỵ sáu lão nhân trong sơn, bọn họ đã nhin không được liều mạng đấu với hắn. Cuối cùng chỉ đành ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần một lúc, rồi sau đó mới biến mất dần trong đám đông.

Tiêu Thần không nói lời dư thừa, hắn phóng mình lên cao, triển khai thần thông Bát Tướng thế giới, chỉ trong phút chốc đã biến mất phía chân trời. Không phải chính diện xung đột với ba gã bán thần của Hồ gia, trận chiến

hôm nay đã giúp hắn thu được rất nhiều lợi ích, hắn cũng cần kiếm một nơi để từ từ tìm hiểu. "Chú dễ xinh đẹp đợi một chút đi." Hai tiểu la ly ở phía sau hô to. Thấy Tiêu Thần rời đi, ba vị bán thần của Hồ gia cũng không ngồi yên, nhưng bọn họ lại không có cách nào đuổi kịp Tiêu Thần, cuối cùng đành ủ rũ bỏ đi. Xảy ra chuyện thanh niên cao thủ trảm sát bán thần cao thủ đã khiến cho lòng nhiệt tình theo dõi trường đối chiến giữa đám cao thủ trẻ tuổi của hai phương Đông-Tây giảm xuống rất nhiều. Mà sự thật thì trường đối chiến này cũng không có điểm gì đặc sắc, La Mã đế quốc và Đại Thương đế quốc, song phương đều có những cao thủ tham gia nhưng kết quả là đánh hòa liền ngừng tay. Ngày đầu tiên đối chiến, song phương tựa hồ như hết sức kiềm chế, chưa thực sự động sát tâm. Thậm chí còn có một vài thanh niên cao thủ ngay cả thần thông vẫn còn chưa thi triển ra, ngày đối chiến thứ nhất cứ như vậy mà kết thúc. Bất quá, mọi người cũng không quá thất vọng. Bởi vì có tin đồn truyền ra, song phương sau này mới thực sự là kịch chiến, nghe nói còn có nhiều người thực lực có thể trảm sát bán thần cao thủ. Nếu nói như vậy trường đối chiến này sẽ không bình lặng như khi Tiêu Thần quyết chiến với ba vị bán thần của Hồ gia, nhất định sẽ đặc sắc vô cùng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 254: Ma giáo giáo tổ truyền lệnh!(2)

Chương 254: Ma giáo giáo tổ truyền lệnh!(2) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ -
Soaitrunchidao Biên Tập: Soaitrunchidao Nguồn: 4vn.eu

Liên tục ba ngày này, Tiêu Thần cũng không hề thấy bóng dáng đâu. Ba vị bán thần của Hồ gia khẩn trương đến độ uất hận không thôi. Nhưng cũng

không còn cách nào khác, tốc độ thì không bằng người ta, không lẽ lại dựa vào ba tắc lưỡi để ngăn trở hãn? Nếu Tiêu Thần cao chạy xa bay, bọn họ thật sự cũng không biết phải làm sao. Trong lòng bọn họ giận dữ vô cùng, không chỉ có hai hậu bối cao thủ bị chết, mà còn chết mất một vị bán thần. Nếu muối mặt trở về gia tộc, không chỉ khiến cho các vị trưởng lão trong gia tộc tức giận, mà người trong thiên hạ còn cười vào mặt họ, sau này cũng không có mặt mũi đối diện với hậu thế. Bây giờ, trong lòng bọn họ chỉ có một hy vọng, hy vọng Tiêu Thần gan to mật lớn đến giết bọn họ, như thế bọn họ mới có cơ hội xuất thủ độc ác được. Đến ngày thứ tư, Tiêu Thần rốt cục cũng xuất hiện. Hãn vẫn bình tĩnh điềm đạm, ung dung xuất hiện ở diễn võ trường, phảng phất như hãn dường như chỉ vì muốn theo dõi trận đối chiến giữa song phương mà tới.

Ba vị bán thần của Hồ gia đứng trong đám người nhất thời ánh mắt rực sáng, sát ý trong lòng họ điên cuồng gia tăng. Giống như trong lòng có cảm ứng, Tiêu Thần bỗng quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm của hãn trực tiếp rơi thẳng vào ba người trong đám đông, ánh mắt ấy cứ như muốn khóa chặt bọn họ lại vậy. Không biết vì sao, ba vị bán thần cảm giác như có một cổ hàn khí phảng phất như đang âm thầm xâm nhập thân thể, một cổ khí tức lạnh lẽo như bầm tuyết đang bao phủ lấy bọn họ. " Tiểu tử này bình tĩnh như vậy, không biết hãn có chuẩn bị gì không?" Ba vị bán thần thì thầm với nhau. Hôm nay, Tiêu Thần mới vừa xuất hiện đã khiến cho cả đám đông ồn ào náo nhiệt hãn lên, hãn không ngờ đám đám ung dung đứng cách ba vị bán thần của Hồ gia không xa, thật sự rất có bá lực. Linh Lung cùng Thố Thố hai tiểu la ly xinh xắn đáng yêu ngồi ở phía cao trên khán đài, cả hai phi thường không thành thực lắc lư bấp bầy đùi trắng mịn như tuyết. Ngay khi thấy Tiêu Thần, hai tiểu cô nương này nhảy cẫng lên, nhập vào dòng người chạy tới bên Tiêu Thần. Hai khuôn mặt đỏ hồng như thoa phấn hiện rõ vẻ hưng phấn, nhỏ nhẹ nói: " Chú đế đáng yêu, tất cả mọi chuyện không có vấn đề " Tiêu Thần không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng gật đầu. Năm

ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Tiêu Thần hôm nay tới diễn võ trường không ngờ là để khiêu chiến với tất cả cao thủ trong diễn võ trường. Tin tức này không thể nghi ngờ rất có tính chấn động, rất nhiều người không thể nào hiểu nổi, ba vị bán thần của Hồ gia lại càng mờ mịt, hiển nhiên là bọn họ kinh ngạc phi thường. Những người ở bên ngoài trường đấu náo loạn cả lên, ai nấy đều rất kinh ngạc, bất quá không lâu đã yên tĩnh lại ngay, ai nấy cũng đầy vẻ chờ mong trận chiến này! Giống như đã sớm biết kết quả, bên Đại Thương quốc cử ra truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao, La Mã đế quốc cử ra chú sư đã từng đánh bại Sở Hành Cuồng, bọn họ là người đầu tiên mà hai bên cử ra, đương nhiên số thứ tự không đồng nghĩa với thực lực tự thân, gần như chỉ là thuận theo sắp xếp ban đầu để ra sân mà thôi. Hai người chăm chú nhìn Tiêu Thần, dùng thanh âm rất nhỏ khó mà nghe được truyền vào tai hắn: "Năng lượng của ngươi rất lớn, không ngờ" Tiêu Thần rất nhanh đã cắt ngang lời đối thoại của đối phương, hỏi: " Mỗi người dùng hết sức xuất thủ một chiêu, các ngươi thương lượng xem ai lên trước chưa?" Kim phát chú sư mặc dù trên khuôn mặt có một tầng khói mờ giăng giăng, nhưng là người ta cũng có thể cảm giác được hình như y đang cười rất thoải mái, y nhanh chóng bước tới, nói: " Ta lên trước."

" Được!" Truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao lui về phía sau, giữa sân chỉ còn Tiêu Thần cùng tu giả được đeo số một của La Mã đế quốc. Mọi người bên ngoài sân đấu bắt đầu hò hét rất náo nhiệt. Trong truyền thuyết có một vài đại tông giáo dùng bí pháp để bồi dưỡng ra vị lai thần. Cho tới hiện tại bọn họ đã có thực lực có thể tiêu diệt bán thần, mà những người ở đây đều đã chứng kiến cảnh Tiêu Thần xuất thủ giết bán thần. Lần này ắt hẳn là một hồi long tranh hổ đấu, tất cả mọi người đều phi thường chờ mong.

" Ta cảm thấy hình như có điều không ổn." Một trong ba vị bán thần của Hồ gia nói đầy vẻ nghi ngờ. Một người khác lại nói: " Chắc không có gì đâu,

tên tiểu tử này thật quá càn rỡ rồi, lúc này còn dám xuất hiện để tranh đoạt chút hư danh, đối với chúng ta mà nói đây là một tin tức tốt." Giữa sân đấu, trận đối chiến bắt đầu, toàn thân của La Mã để quốc số hiệu một phát ra kim quang vạn đạo. Y chậm rãi bay lên, đứng trong không trung không khác gì một vị thần! Không còn vẻ lười nhác giống như mấy ngày trước, thời khắc này y đã toàn toàn bộc lộ năng lực đáng sợ của mình, thần thánh chi quang xông thẳng tới trời cao, điều này làm cho mọi người kinh hãi thất sắc, ai cũng thầm than quả không hổ là vị lai thần. Niên kỷ như thế đã có thể có khí thế kinh người như vậy, tu vi lại càng thâm sâu khó lường.

Trong tay y xuất hiện một quyển kinh thư cổ xưa, y bắt đầu lật giở quyển kinh thư, đồng thời miệng lẩm nhẩm những câu trong đó. Chỉ trong phút chốc mà tinh quang lập lòe đầy trời, ba mươi sáu khóa tinh thần có kích thước bằng căn nhà xuất hiện trên bầu trời, khiến cho sân đấu phảng phất như biến thành một thế giới thần thoại. Tinh quang sáng láng bao phủ lấy Tiêu Thần. Quang mang của ba mươi sáu khóa tinh thần như muốn xông thẳng tới trời! "Thần thuyết, phong khốn, hủy diệt!" Thanh âm của La Mã để quốc số hiệu một, giống như một khúc nhạc vĩnh hằng, mặc dù ôn nhu như gió nhẹ, nhưng cũng phảng phất như có lực lượng hủy thiên diệt địa. Tinh diệu thiên địa! Ba mươi sáu khóa tinh thần giống như muốn phá vỡ khối không gian này, chúng không ngừng biến hóa phương vị, hợp thành một tinh không thần trận phức tạp, không gian bên trong không ngừng bị chấn nát, không ngừng xung kích hình ảnh của Tiêu Thần đang ở bên trong.

Bên ngoài sân đấu tất cả mọi người đều biến sắc, đây quả thực là một hủy diệt tuyệt trận, chú thuật như vậy sợ rằng không chỉ có thể vây khốn bán thần, mà còn có thể diệt sát bán thần. Truyền thuyết lưu truyền quả nhiên là

thật. Mấy đại tông giáo dùng bí pháp để bồi dưỡng cường giả, mấy cường giả này thực sự có thể diệt sát bán thần.

"Oa, chú đế xinh xắn tóc vàng này quả thực lợi hại nha. Ta thực muốn mỗi ngày lại được nhìn hãn thi triển cái loại ma thuật biến hóa này." "Vậy chúng ta kiếm cơ hội bắt hãn lại đi, càng nhìn càng thấy y rất tuần tú nha, làm nước miếng của ta cứ chảy ròng ròng." Hai tiểu la lỵ xinh xắn đáng yêu này không chút để ý đến những cái trừng mắt của những người xung quanh, ngồi ở phía trên cao của khán đài, miệng nhai tóp tép đồ ăn, còn không ngừng lắc lư bắp đùi trắng nõn một cách không thành thật. Giữa sân đấu một đạo hỗn độn chi quang chợt lóe lên, trên bầu trời ba mươi sáu khỏa tinh thần chỉ trong phút chốc mờ mịt hãn đi, rồi sau đó Tiêu Thần vọt ra. Tất cả mọi người không một ai thấy hãn đã sử dụng thần thông gì để phá khai thần trận. Ba mươi sáu khỏa tinh thần chỉ trong chốc lát lại rực sáng trở lại, bộc phát quang mang như muốn xông thẳng tới trời, lại một lần nữa định vây khốn Tiêu Thần. Nhưng ngay lúc này, Tiêu Thần khẽ vung tay về phía trước tỏ ý dừng lại, đáp: "Chỉ luận bàn một chiêu thôi!" La mã đế quốc số hiệu một bất đắc dĩ thở dài, nói: "Được rồi, xem như hòa." Rồi sau đó đáp xuống đất. Bên ngoài sân đấu, mọi người tỏ vẻ khó hiểu, vì sao chỉ là mỗi lần đối chiến được xuất ra duy nhất một chiêu? Bàn tán xôn xao, tất cả mọi người muốn hỏi rốt cục có chuyện gì, nhưng đương sự lại không trả lời. Mấy vạn người ồn ào bàn tán, ầm ầm ỉ ỉ, không ai biết rõ chân tướng sự việc ra sao. Ngay lúc này, Đại Thương quốc đeo số một bay lên không. Bạch y trắng hơn tuyết, nhưng khí thế lẫm liệt trăm người khó so, trên bầu trời không ngờ vì sự xuất hiện của mà bông tuyết lác đác rơi, mà càng không ngờ tất cả là do sát khí tạo ra!

Bên ngoài sân đấu cơ hồ chỉ trong chốc lát đã im bật, mặc dù sương khói giăng giăng, không cách nào thấy rõ chân dung của hãn, nhưng tất cả mọi

người đều đã đoán ra y là ai. Là truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao trong truyền thuyết, là đệ tử kiệt xuất nhất đương thời của nhất mạch này. Người này vừa xuất trường, tất cả mọi người đều nín thở, bởi vì cho dù chỉ đối chiến trong một chiêu, thế cũng đã đủ rồi! Tiểu Lý Phi Dao, một đao là đủ! Phi đao danh chấn thiên hạ, còn được xưng là Thiên hạ đệ nhất đao! Năm đó, Lý Tâm Hoan đao toái hư không, sau đó đi tới Trường Sinh giới, từng đao đều thấm đẫm thần huyết, mỗi đao phát ra đều bách phát bách trúng, uy danh bát phương, không ai có thể tránh né, một đao phong vân đúng thực phải dùng hoành tảo thiên hạ để hình dung! Phi Dao Thần Thuật đã chấn nhiếp đến mấy thời đại. " Chuẩn bị tốt rồi chứ?" Thanh âm của truyền nhân Phi đao băng lạnh vô cùng. Tiêu Thần cũng lạnh nhạt gật đầu, Bát Tướng bắt đầu khai triển, đối mặt với sát thuật trong truyền thuyết - một đao giết thần, hẳn cũng không dám có một chút khinh thường, dù sao địa vị của Tiểu Lý Phi Dao quá lớn, y kinh khủng cơ hồ như yêu tà vậy! Không ai có thể ung dung đối diện với y, nếu như quả thực Lý Tâm Hoan tự mình tìm đến, cho dù là thần cũng phải rét run! Bên ngoài sân đấu, tất cả chìm trong yên tĩnh, tất cả mọi người đều nín thở, chờ đợi một đao thạch phá thiên kinh một cách đầy khẩn trương. "Món cháo này ngon quá, mà con dế xinh đẹp này thật lạnh lòng nha, thực muốn bắt nó lại nha." " Phải nha. Lau nước miếng đi, bắt nó có lẽ dùng phi đao phạt cổ là thích hợp nhất." Hai tiểu la lỵ này không hề cố kỵ, bên ngoài sân đấu yên tĩnh như vậy mà chép miệng đánh giá, thật sự làm cho người ta cảm giác không biết nói gì. Ngay thời khắc này, trong thiên địa đột nhiên nổi lên từng trận phong lôi ầm ầm, không biết là ảo giác hay chỉ là trùng hợp, một đám mây đột nhiên bay tới ,tựa hồ đến ngay cả nó cũng như đang run rẩy. Ngay lúc này, Tiểu Lý Phi Dao xuất thủ!

Sấm sét từng đạo xuất hiện, quỷ khốc thần sầu, phảng phất có rất nhiều thần ma đang bị thăm tru lên, không ngờ còn hiện lên bóng dáng của thiên sứ cùng ác ma, lại có thần linh đang gầm lên đầy thê lương. Kinh thế nhất đao, phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc! Tất cả mọi người cũng kinh hãi thất

sắc. Truyền thuyết kể lại rằng bởi vì năm đó Lý Tâm Hoan giết chết quá nhiều thần ma, khiến cho thần kỳ này gặp phải thiên đổ (sự đổ kị của trời cao). Lúc phát chiêu quỷ thần đều kinh sợ! Thiên địa thất sắc, sấm chớp gió giạt từng trận, Tiêu Thần thân ở trong Bát Tướng thế giới , linh giác đề thăng lên tới cực điểm, nhưng hắn vẫn không thể nắm bắt được một chút tung tích của phi đao. Một đao quỷ thần khó lường, căn bản không cách nào nắm bắt được trước tung tích phi đao! Bên ngoài sân đấu, có bán thần cao thủ đang ngồi xem, nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả đều biến sắc. Một đao như thế tựa hồ thật sự có thể diệt sát bán thần a. Sát khí xung thiên!

Một sát na này như thế vĩnh hằng, mặc dù bất quá chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng đối với mọi người mà nói , nó phảng phất lâu như một thế kỷ , chờ đợi thật quá lâu. Đến khi một đao tuyệt điểm này, rốt cục đã bị Tiêu Thần phát hiện được, nhưng lúc đao quang lóa mắt lúc này đã phá nhập Bát Tướng thế giới, cơ hồ đã chạm tới thân thể hắn. "Phụt" Huyết quang phun ra!

Thiên địa trở nên yên tĩnh vô thanh. Phong lôi tiêu biến , mây đen bay xa. Thần quỷ biến mất, thiên địa trở về thanh minh. Tiểu Lý Phi Đao truyền nhân. lạnh lẽo như băng sơn, bạch y trắng hơn tuyết, đứng ở trong hư không. Tiêu Thần vẫn đứng trong thiên không, một vài giọt máu rơi xuống, khiến tất cả mọi người khấn trương vô cùng, chăm chú nhìn lên hư không. Nhưng Tiêu Thần cũng không rơi xuống đất, Bát Tướng thế giới đã thu lại, hắn vẫn lẳng lặng đứng đó, hữu thủ che ngang phía trước yết hầu, giữa ngón trỏ và ngón giữa là một thanh phi đao quang mang chói mắt, hai ngón tay bị rạch thành hai đạo huyết khẩu, tiên huyết chậm rãi nhỏ xuống, khoảng cách giữa thanh phi đao sáng lóa như tuyết và yết hầu bất quá chỉ là một tấc, chỉ thiếu chút nữa là đâm xuyên yết hầu! Cả sân đấu như bùng nổ, Tiêu Thần không ngờ lại chặn được một đao kinh thế này, có thể đỡ được

thần thuật nổi danh là bách phát bách trúng. Đương nhiên, nghiêm khắc mà nói, cũng không phải là không trúng, dù sao cũng rạch hai vết thương trên ngón tay của Tiêu Thần, tiên huyết nhỏ xuống. Nếu đổi lại là người bên ngoài, hai ngón tay tất nhiên sớm đã đứt lìa, nhưng may Tiêu Thần tu luyện chính là bảo thể chi thuật, phương pháp dong binh luyện thể khiến cho cho dù là hai ngón tay hấn cũng hơn xa thần binh lợi nhận. Mặc dù như thế, y vẫn dính phải vết thương nhẹ, đủ để nói Phi Dao Thần Thuật đích thực đáng sợ !

Quang mang lóng lánh chói mắt biến mất, quang mang giữa song thủ của Tiêu Thần vỡ vụn, tất cả đều là do một cỗ sát khí ngưng tụ mà thành, cũng không phải là chân thật " Ta còn chưa xuất ra đao thật, mà người cũng chỉ phòng ngự một cách bị động, hiệp này coi như hòa." Phi Dao truyền nhân bình thản nói. Lại chiến hòa một hiệp đấu, Tiêu Thần không nói gì thêm, nhưng hấn biết rõ sự đáng sợ của Phi Dao truyền nhân, y tuyệt đối là kinh địch của hấn! Mấy vạn người bắt đầu bàn tán, mọi người đều khiếp sợ dị thường, mặc dù vừa rồi chỉ nói là đối chiến một chiêu, nhưng bầu không khí thế này, cảm giác áp bức thế này, so với một hồi đại chiến chân chính có lẽ còn khốc liệt hơn. Rất nhiều người không rõ vì sao bọn họ chỉ đối chiến một chiêu, tại sao không chính thức giao phong. Ngay lúc này, Tam công chúa Ân Oánh tuyên bố: " Đối quyết chấm dứt, ngày mai tiếp tục." Mọi người lại ồn ào trở lại, sao chỉ mới như thế mà đã kết thúc? Mọi người vẫn còn thấy chưa thỏa mãn, cao thủ của Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc tựa hồ vẫn còn chưa giao đấu.

Ba vị bán thần Hồ gia được nghe lời ấy, bèn phóng thân lên cao, phân ra ba hướng bao vây Tiêu Thần, mặc dù bọn họ biết vây khốn đối phương như vậy có làm cũng như không, nhưng bọn họ vẫn muốn thử qua một lần. Nhưng ngay lúc này, chuyện khiến người ta kinh dị đã xảy ra, thập đại cao

thủ trẻ tuổi của Đại Thương quốc đều phóng lên không, bao vây lấy ba vị bán thần Hồ gia, trong đó có cả Tiểu Lý Phi Dao truyền nhân, yêu nữ Thiên Ma cung, tiên tử Từ Hàng Kiếm Trai Càng làm cho người ta cảm thấy chấn kinh ngoài ý muốn chính là, thập đại cao thủ trẻ tuổi của La Mã đế quốc, tất cả đều phóng lên cao, bao vây ba vị Hồ gia bán thần. Phía dưới, tất cả mọi người đều mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra. Thực lực của hai mươi người này cơ hồ đều là bán thần, truyền thuyết còn nói thậm chí có thể diệt sát bán thần, hiện tại toàn bộ không ngờ lại tiến hành vây khốn Hồ gia ba vị bán thần, quả thực khó có thể nào tưởng tượng! Tất cả mọi người đều không hiểu vì sao. "Các người Các người vì sao giúp hắn?" Hồ gia ba vị bán thần hoàn toàn bị trấn áp, những người này tuy chỉ là thanh niên cao thủ, nhưng tất cả đều rất khủng bố, cho dù có thêm vài bán thần nữa đến cũng sẽ bị tiêu diệt. "Phụng mệnh Ma giáo giáo tổ giết người!"

"Ma giáo giáo tổ có lệnh, giúp Tiêu Thần giết các người!" "Theo lệnh của Ma giáo giáo tổ" Hai mươi người trước sau đều mở miệng, nói ra chân tướng. Hồ gia ba vị bán thần như phát điên rồi, Ma giáo giáo tổ danh tiếng thật dọa người! Tuy vậy, y cũng không thể ra lệnh cho tất cả các đại môn phái, thậm chí cả Tây phương tông giáo cao thủ chứ? "Hi hi, chúng ta biết" Hai tiểu la ly xinh xắn đáng yêu bay lên trời, nghịch ngợm đáp: "Ma giáo giáo tổ thúc thúc không chết, mà còn trở lại Trường Sinh đại lục. Thúc thúc muốn làm hòa với các phái, nên đã trả lại các phái điển tịch cùng bảo vật, ân tình to lớn như vậy ra lệnh cho mấy chú để xinh xắn cùng mấy mỹ lệ tỷ tỷ này đương nhiên có thể." Tin tức Ma giáo giáo tổ tái hiện sớm đã truyền khắp đại lục, hôm nay lại được hai tiểu la ly này chứng thực, quả nhiên khiến cả thiên hạ chấn kinh. Hai tiểu la ly tiếp tục nói: "Giáo tổ thúc thúc nói, Tiêu Thần là bằng hữu của thúc thúc, ai dám động đến Tiêu Thần, thúc thúc sẽ giết kẻ đó, cho dù là bạch lão Hồ cũng giết không tha!" "Xôn xao" Toàn trường như bùng nổ, mọi người đều kích động, Ma

giáo giáo tổ không ngờ lại là bằng hữu của Tiêu Thần tin tức này thực khó mà tưởng tượng,thật quá mức kinh ngạc ! Không ai dám hoài nghi năng lực của Ma giáo giáo tổ, đó là thiên cổ nhân kiệt, bách chiến bất bại, đã biến thiên hạ vô địch thủ! Nghiêm khắc mà nói, ngay cả Nam Hoang Bất Tử Tà Vương cũng là hậu đại đệ tử của lão, ngay cả trước kia rất lâu rồi , lúc lão xuất thế ,cũng không có mấy người có thể địch nổi lão, huống chi là bây giờ? Truyền thuyết kể về lão có rất nhiều,tin tức có tính chân thực nhất gần đây truyền lại, lão là một trong rất ít người có tư cách tranh đoạt bảo tọa Tổ Thần. Nghe nói tiền kiếp của Ma giáo giáo tổ chính là Xi Vương, đã biến thiên hạ vô địch thủ, để tiếp tục vươn tới một tầng cao hơn, lão đã nhờ tay đối thủ hủy đi thân thể, lấy thân phận Ma giáo giáo tổ trọng hiện hậu thế, tu vi lại càng thêm đáng sợ. Lão mất tích nhiều năm như vậy, có người tiên đoán, lão có khả năng tiến hành tu hành trước đó, tự hủy đi thân thể Ma giáo giáo tổ mà trọng hiện hậu thế ở một niên đại nào đó còn chưa xác định được. Hiện tại, lão quả thật đã tái hiện! Rốt cục quan hệ giữa Tiêu Thần và Ma giáo giáo tổ là thế nào? Mọi người đoán già đoán non, điều này rõ ràng giúp Tiêu Thần tạo thế, chứ nếu lão tự thân xuất mã thì mọi chuyện không cần lằng nhằng như vậy, hoặc nếu không thì trực tiếp phái một bộ hạ cũ xuất thủ diệt sát Hồ gia bán thần là được rồi. Song, lão lại không làm vậy mà đi chiêu cáo thiên hạ thế này, giúp Tiêu Thần tạo thế. Tiêu Thần là bằng hữu của lão, nếu kẻ nào chán sống đi chọc vào Tiêu Thần, Ma giáo giáo tổ lão cũng không ngại ra tay diệt sát kẻ đó. Đương nhiên, hai tiểu la ly đang xuất hiện ở hiện trường cũng khiến mọi người chú ý, hai tiểu cô nương này gọi Ma giáo giáo tổ là thúc thúc, vậy thân phận của hai tiểu cô nương này là.....

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 255 : Danh Chấn Thiên Hạ

Chương 255 : Danh Chấn Thiên Hạ Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Soaitrungchidao
Biên Tập: Soaitrungchidao Nguồn: 4vn.eu

Thần mà tạo thế, có thể nói là làm toàn thế mọi người ở đương trường chấn kinh. Loại nhân vật khủng bố thế, cho dù là từng lời nói từng hành động cũng đều có ảnh hưởng rất lớn, không ngờ lại nâng đỡ cho một hậu bối cao thủ, hơn nữa thái độ được bộc lộ rất kiên định và rõ ràng. Cho dù Hồ gia có một Bạch Hồ thánh hoàng, cũng không cấp cho người ta một chút mặt mũi, tuyên bố rõ ràng là muốn giết hồ. Rất nhiều kẻ từng có chủ ý xấu với Tiêu Thần, thậm chí còn đang âm thầm chuẩn bị hành động, ngay lập tức đều bỏ ngay cái chủ ý này. Trêu vào ai thì được chứ đừng chọc vào Ma giáo giáo tổ, Ma giáo do lão sáng lập nên cùng Phật giáo, Xiển giáo, Triệt giáo lưu truyền tới hậu thế, chính là một trong vài giáo phái tối cường trong thiên hạ. Ma giáo mặc dù sớm đã chia năm xẻ bảy, nhưng cho dù mỗi tông phái tách ra từ Ma giáo đều là đại phái danh chấn thiên hạ. Như một nhánh Nam Hoang Bất Tử Tà Vương, hay như một nhánh Đại Thương quốc Thiên Ma cung, cho dù là Bất Tử Tà Vương hay Thiên Ma đều là nhân vật ngoan độc đã chấn nhiếp biết bao thời đại, trăm thần sát ma nhiều vô số kể. Nếu như Ma giáo giáo tổ muốn trọng chinh sơn hà, tái lập ma giáo, những người này tự nhiên sẽ tụ tập mà đến. Căn bản nguyên khí của Ma giáo vẫn chưa hề suy sụp, có thể còn hưng thịnh hơn trước. Đương nhiên, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là thực lực của Ma giáo giáo tổ, lão tuyệt đối là có tiềm chất lực trở thành Tổ Thần khủng bố " Các người các người dám?" Ba bán thần Hồ gia hoàn toàn bị trấn áp, nếu nói bọn họ không sợ thì tuyệt đối là giả, mặc dù bản thân bọn họ đã là bán thần, nhưng vẫn còn là con người. Đối mặt với tử vong, ai lại không sợ hãi? Ma giáo giáo tổ tương trợ Tiêu Thần, không tiếc vì hắn mà tạo thế, rõ ràng là muốn dùng bọn họ để khai đao, giết một mà dọa trăm. Trên bầu trời là hai mươi thanh niên cao thủ. có người nào thực lực không đạt gần tới bán thần? Bọn họ cũng không muốn

vây công ba người, nhưng sư môn có lệnh. Ma giáo giáo tổ đem trả lại những bảo vật bí tịch đã từng bị cướp đi, không xuất thủ không được.

Tiêu Thần thi triển Bát Tướng thế giới , lưu lại một đạo tàn ảnh ở vị trí cũ, bằng không huyền hóa xuất hiện ở bên ngoài vòng vây, lãnh tĩnh theo dõi tất cả. " Lên đường đi thôi." La Mã đế quốc số hiệu một mặt dù tươi cười vui vẻ, nhưng trong lời nói lại có vẻ lạnh lẽo âm u . Nếu mấy lão bất tử trong tông giáo đã lên tiếng, bọn họ chỉ cần giết người, không cần phải lo lắng gánh chịu hậu quả, vậy còn gì phải do dự.

"Không. Hồ gia sẽ không tha cho các người!" Ba vị bán thần của Hồ gia ngoài mặt thì tỏ ra dữ tợn nhưng trong lòng đang run sợ . "Thần Thuyết. Phong Khốn. Hủy Diệt!" La Mã đế quốc số hiệu một động thủ đầu tiên. Cổ kinh thư trong tay hắt nhanh chóng lật giở. Từng khóa tinh thần rực rỡ chói lòa từ trong không trung hạ hạ xuống, trong nháy mắt đã bao vây bốn phương, rồi sau đó ngưng tụ thành thần trận, chấn vỡ hư không, sau đó âm âm dồn ép bên trong. " Tiểu bối người dám!" Ba vị bán thần của Hồ gia vừa sợ vừa giận. Đáp lại bọn hắt chính là sự liên thủ của hai mươi thanh niên cao thủ. Thiên Ma chân khí lưu chuyển, khiến cho không gian như bị vặn xoắn, nữ tử của Thiên Ma cung, tay thon điều khiển rồng, một con ma long uốn lượn xuyên qua không gian, bay thẳng vào giữa sân. Kiếm quang xung thiên, truyền nhân của Từ Hàng Kiếm Trai, tuệ tâm thông linh, kiếm tiên khai mở không gian Thần thánh quang huy chiếu rọi mười phương, một chú sư của La Mã đế quốc, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, không ngờ từ mặt trời rơi ra một đạo quang mang nóng rực ác liệt chiếu thẳng về phía ba vị bán thần ở giữa sân. Sát khí xung thiên ,một nữ tu giả của La Mã đế quốc, thân vận kim sắc chiến giáp, giống như một nữ chiến thần , kim sắc chiến mâu trong tay quét ngang, mâu nhận (lưỡi mâu) như muốn xé rách cả bầu trời... Quỷ khóc thần sầu, thần ma rống lên thảm thiết, truyền

nhân của Tiểu Lý Phi Dao, phi đao xuất thủ, thiên địa thất sắc, phong vân biến ảo, hư ảnh của thiên sứ và ác ma hiện ra, đao toái hư không, huyết quang hiện rõ! Dưới mặt đất tất cả mọi người sững người, Đại Thương quốc thập đại cao thủ trẻ tuổi cùng La Mã đế quốc thập đại cao thủ trẻ tuổi, không ngờ tất cả đều xuất thủ. Chờ đợi mấy ngày, ai nấy đều hy vọng khắc khoải bọn họ sẽ thi triển ra thần thông khủng bố của bản thân, nhưng tất cả đều giữ lại, cho mãi đến hôm nay tất cả mới bộc phát! Bầu trời hoàn toàn bị quang mang che phủ, hư không hoàn toàn tan vỡ, sát khí mênh mông bao trùm cả mười phương, như muốn xung thiên, thiên không dường như bị khóa lấp bởi khí tức của cường giả. Thiên Ma Lực Tràng, Từ Hàng Kiếm Tiên, Thái Dương Thần Quang, Cổ Lan Thánh Kinh, Diệt Tuyệt Đấu Khí, Tiểu Lý Phi Dao, Tinh Thần Thần Trận Tuyệt học khủng bố, thần thông huyền bí, từng tầng từng tầng liên miên bất tuyệt làm cho người ta hoa cả mắt. Tiểu Lý Phi Dao, Thiên Ma Lực Tràng, Tinh Thần Thần Trận cùng nhau công kích một bán thần, không gian đương trường như bị cấm cố. Phi đao đoạt hồn, trong nháy mắt xuyên qua yết hầu của một bán thần, đao khí lăng lệ vô cùng còn khiến cho đầu y nát vụn, Thiên Ma Lực Tràng cắn xé khiến cho thân thể y trong phút chốc chia năm xẻ bảy, còn Tinh Thần Thần Trận co rút lại, trong nháy mắt khiến cho những mảnh vụn của thân thể hóa thành bột phấn, linh hồn lại rất nhanh bị tiêu diệt. Phía bên kia cũng khủng bố không kém, Cổ Lan Thánh Kinh bao bọc không gian, Từ Hàng Kiếm Tiên trực tiếp chém ngang eo một vị bán thần, Thái Dương Thần Quang chiếu xuống, những mảnh còn sót lại của thân thể cùng linh hồn hoàn toàn bị xóa sạch, một chút dấu vết cũng không hề lưu lại. Nhiều người xuất thủ như vậy, tất cả đều là hãn thế thần thông, kinh thế tuyệt học, cho dù thực sự là thần có tới cũng chưa chắc đã có thể toàn vẹn thoát ra. Chỉ trong sát na lúc các cao thủ xuất thủ, thắng bại đã định, ba âm thanh thảm thiết rú lên chỉ trong nháy mắt, thì tất cả đã kết thúc. Ba vị bán thần của Hồ gia chỉ trong nháy mắt đã chết! Mặc dù bọn họ đã chuẩn bị tinh thần lưỡng bại câu thương, ngọc đá cùng nát. Nhưng hai mươi cao thủ hợp lực xuất thủ đã nhanh chóng phá vỡ thần thông này, ngay sau đó chỉ trong chớp mắt sát

thức phô thiên cái địa ập đến, khiến cho ba người bọn họ hình thần câu diệt. Tất cả chỉ đơn giản như vậy!

Thực lực của mỗi người cơ hồ là bán thần, nếu chỉ tính riêng thần công hãn thế của mấy người, thậm chí có thể tự mình diệt sát một bán thần, kết quả này mặc dù phi thường bình thường, nhưng vẫn khiến cho tất cả mọi người bên dưới diễn võ trường phi thường khiếp sợ. Dù sao, ba bán thần vẫn còn sống sờ sờ, cứ như vậy bị đám thanh niên chỉ mới hai mươi mấy tuổi diệt sát khiến bọn họ hình thần câu diệt cũng làm cho người ta phải trợn mắt há mồm, không biết làm sao phải biểu đạt tinh thần khiếp sợ này. Yên bình ngắn ngủi trôi đi, sau đó là một tràng ồn ào náo loạn. Hồ gia hôm nay hoàn toàn mất sạch thể diện, Ma giáo giáo tổ vì Tiêu Thần mà xuất đầu lộ diện, không chút nể mặt Hồ gia. Điều này khác nào tuyên cáo cho thiên hạ, Tiêu Thần là người mà lão muốn bảo hộ. Đám Hồ gia bán thần đi tới Ân đô, cứ thế mà toàn bộ bị diệt sát, kết cục như vậy thật sự có chút thê lương. Bất quá, không ai than thở vì họ cả, mà trái lại những tiếng nguyên rửa bọn họ không ngớt vang lên. Như thế đó có thể thấy được, Hồ gia nhiều năm qua đã đắc tội với biết bao nhiêu người Hai mươi cao thủ đứng trong không trung không hề có vẻ gì kích động, bởi vì đối với bọn họ mà nói, căn bản cũng chẳng phải chuyện gì to tát, tất cả đồng loạt hạ xuống. " Ô ô. Những chú dễ xinh đẹp, những tỷ tỷ mỹ lệ đừng bỏ chạy chứ " Hai tiểu la ly xinh đẹp như những món đồ sứ tinh xảo bay tới. Nghe vậy, những người này đều ngừng lại, không ai khinh thường hai tiểu nữ hài mới chỉ có bảy tám tuổi này. Có thể gọi Ma giáo giáo tổ hai tiếng thúc thúc liệu có mấy người? La Mã đế quốc số hiệu một mỉm cười, hòa ái thân thiết hỏi: "Hai tiểu thiên sứ xinh đẹp xinh đẹp có chuyện gì không?" " Có !" Hai cái miệng đồng thanh nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào như thoa phấn là cặp mắt to tròn trong trẻo không ngừng chớp động, lóe lên quang huy giáo hoạt. " Chuyện gì?" La Mã đế quốc số hiệu một cười thoải mái.

" Chú đế xinh đẹp chúng ta muốn bắt các người về nhà chơi." Nghe được lời ấy, vẻ mặt tươi cười của La Mã đế quốc số hiệu một lập tức ngưng lại, bởi vì hai tiểu la ly không chỉ nói mà thôi, không ngờ lại mở ra một cái túi lớn muốn bắt mọi người. " Là Tam Giới Đại !"

Có người kinh hô. " Túi bảo bối được xưng là có thể dung nạp trăm sông biển rộng, lại có thể bao bọc vạn vật trong thế gian!" Hai tiểu la ly phi thường khoa trương mở lớn miệng túi mà so với hai tiểu cô nương này còn lớn hơn rất nhiều. Cái túi thực lớn so với hai tiểu cô nương nho nhỏ, bộ dáng xinh xắn đáng yêu như búp bê ,có vẻ phi thường khoa trương và không thích hợp. Chiếc túi lớn thoát nhìn có vẻ tức cười này lại không ngừng phóng lớn, còn có khí thế như muốn che mờ trời đất. " Thật nhiều những chú đế xinh, làm nước miếng lại chảy ra rồi." " Chú đế niệm cổ kinh, gọi về tinh thần kia, ta muốn y mỗi ngày biến ma thuật cho ta xem; chú đế biết phi đao kia, ta muốn mỗi ngày y giúp ta cắt cỏ; còn mỹ lệ tiên tử tỷ tỷ kia, ta mỗi ngày muốn tỷ ấy chải đầu cho ta; còn mỹ nữ tỷ tỷ có vẻ yêu mỹ kia,ta muốn tỷ ấy mỗi ngày giúp ta hóa trang " Hai tiểu la ly đầy vẻ say mê, hai mắt mở to, ngó qua ngó lại, hai mắt lại càng trong trẻo tươi sáng hơn . Sau khi nhận ra Tam Giới Đại, tất cả mọi người đều biến sắc, nhanh chóng bay tới bốn phương tám hướng, vạn nhất bị hai tiểu la ly kia thu vào, cái này thực quá là dọa người .

" Đừng chạy mà, ta thích những chú đế xinh đẹp, cũng thích các tỷ tỷ mỹ lệ." Nhưng những người này là ai? Tất cả đều là tinh anh của hai đế quốc , được xưng là "Thập đại coa thủ " , tự nhiên cũng phải có điểm hơn người. Tam Giới Đại vốn không phải là bảo vật thu người, cũng đã từng bị tổn hại, không còn uy thế của năm đó. Kết quả là một người cũng không bắt được , khiến cho hai cái miệng nhỏ xinh của hai tiểu la ly chu lên. " Túi rách, là túi giả, giáo tổ thúc thúc lừa ta." Hai tiểu la ly đáp xuống một góc không có

người, khoang trường năm lấy miệng túi cơ hồ như muốn xé rách nó.

"Đừng..... đừng" Ngay lúc này, nam tử bí ối Kim Tam Ưc vọt tới, không phải là với trang phục sát thủ mà thay bằng một thân gấm hoa sáng bóng, nhưng nụ cười của y thực hèn mọn, nhìn như thế nào cũng không ra người tốt, tặc quang trong đào hoa nhân (nam nhân có cặp mắt hoa đào là Hồ Ca, ta chúa ghét tên này >.<)loạn xạ, nói: " Thúc thúc đưa các cháu đi xem kim ngư. À không, không không, đem đem bắt kim ngư đổi lấy đổi lấy cái túi rách với các cháu." "Lại là người sao quái thúc thúc." " Đại thúc thực hèn hạ." " Đại thúc là , là người tốt mà." Kim Tam Ưc tận lực khiến cho bản thân trở nên hòa ái thân thiện, một đôi tặc nhân không ngừng liếc qua Tam Giới Đại. " Thúc thúc có thể đổi với bọn cháu cái gì, bọn cháu gia muốn thất thải thần ngư chứ không muốn kim ngư." " Các cháu muốn muốn gì nào? À, không không không cần phải nói, dám chắc là ca ca đẹp trai, xem ta thế nào?" Nam tử bí ối bày ra một bộ dáng lãnh khốc . "Vẫn có chút hèn mọn" " Đợi đã, ta ta ta đi bắt cho các cháu một con để thật xinh nhé." Cơ hồ trong nháy mắt, Kim Tam Ưc đem một Ngư Nhân vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra tới trước mặt hai tiểu cô nương. Không nói hai lời, phi thường bắn thiêu hèn mọn từ phía sau đập một cước đem Ngư Nhân đá vào trong Tam Giới Đại, sau đó túm chặt lấy miệng túi " Sao Thấy thế nào?" Nam tử bí ối cười hắc hắc nói: " Đây chính là tuyệt tuyệt tuyệt phẩm a. Con để có sừng dài lớn như vậy, lần đầu lần đầu mới thấy phải không?" "**** hèn mọn nam tử, người bán bạn cầu vinh, đồ hỗn đản chỉ biết xuất thủ sau lưng. Dám chơi ta, sau khi rời khỏi đây ta sẽ không để người yên." Ngư Nhân trong Tam Giới Đại lớn tiếng chửi mắng . " Không thích để mập." Hai tiểu la ly đồng thời lắc đầu quây quây. "Đợi một lát, bắt ... bắt thêm một con nữa." "Vút" một tiếng, Kim Tam Ưc biến mất không thấy đâu. Chỉ chốc lát sau y đã vác trở về, không chút khách khí quăng xuống đất, hỏi: " Con con để này thế nào? Đây đây chính là một vương vương vương tử a, dù dù mặc dù đã đã mất nước." Hèn mọn nam tử cười hắc hắc, một cước đặt trên lưng kẻ đang nằm trên mặt đất, một bên tự khen

mình đáp: " Ta ta ta là người tốt, đem vương tử tặng tặng các cháu đổi lấy lấy..... cái túi rách."

" Đừng nghe hăn nói bậy, tên nam tử hèn hạ này là một ác ôn" Người nằm trên mặt đất có diện mạo của người phương đông, nhưng trên đầu lại là mái tóc màu vàng của người phương tây. Y có bộ dáng của một thần côn, y chỉ thiên rồi thề thốt: "Ta xin thề với Thái Dương Thần, mỗi lời ta nói từng câu từng chữ đều là thật. Thái Dương Thần nhân từ cũng không tha thứ cho tên ác ôn này, hăn cướp bóc, giết người, lừa gạt tiểu nữ hài không tội ác gì không làm"

"Nhưng ngươi là ai?" Nhìn nhân vật lai giữa đông và tây, hai tiểu la ly chớp chớp cặp mắt to, tò mò hỏi. "Ta là Thác Đế, Thác Đế trong truyền thuyết. Là một Thác Đế chánh trực nhất, thiện lương nhất, dũng cảm nhất." Mặc dù bị Kim Tầm Ưc đạp dưới chân, nhưng vị thần côn này có vẻ rất nghiêm túc, chỉ lên trời rồi thề thốt . " Hăn hăn hăn chính là một tên ăn bám lười nhác. Một một một tên xú xú xú xú lưu manh." Kim Tam Ưc khinh thường bĩu môi , nói: " Có có có có một quý quý quý phụ nhờ ta ta ta bắt hăn, ta biết rõ hăn hăn hăn hăn ". "Nói bậy, ta là Thác Đế vương tử chánh trực, cao thượng, tôn quý!" Thần côn không ngừng chỉ thiên vạch địa, phảng phất giống như y đang bị oan. " Rầm rầm rầm rầm..... thối !" Kim Tam Ưc nói đến năm tiếng mới xong, hăn không chút khách khí vỗ một cái lên đầu Thác Đế, nói: "Cao cao cao cao thượng? Chánh chánh chánh chánh trực? Tôn tôn tôn tôn quý? Thối thối thối...lắm !" Hăn khinh thường bĩu môi, nói: " Năm sáu tuổi hăn nhìn lén tỷ tỷ tắm rửa, năm tám tám ... tám tuổi nhìn nhìn trộm a di ở cách vách thay thay thay thay quần áo, mười mười mười tuổi trộm nội y chị dâu. Mười mười mười hai tuổi học đòi người ta tán gái, bị bị bị bị đánh thành đầu heo. Từ đó về sau không không ...không chịu học

hành, ngày ngày bám theo đít nữ nhân. Nhưng nhưng nhưng tới mười tám tuổi, còn còn còn còn chưa có bạn gái. Cuối cuối cuối cùng, ngược lại còn bị lão lão lão quý phụ bốn mươi tuổi ...cua đổ, lần này ta ta ta ta chính là nhận ủy thác của lão lão lão quý phụ, tóm tóm tóm người trở về." " Nói dối,tất cả đều là nói dối, độc phụ nọ muốn biết được bí mật của Thái Dương thần huyết. Căn bản không giống như người nói" Thần côn bị người ta cả vú lấp miệng em, nhất thời tức giận đến nói không ra hơi. "Hắc hắc" Kim Tam Ưc nở nụ cười, nói: " Cuối cuối cuối cuối cùng cũng ép được người nói ra được. Không không không không nói ra bí mật của Thái Dương thần huyết, thì thì thì mượn người để đổi lấy Tam Giới Đại, tiểu tiểu tiểu muội muội có thích con con đế này không?" " Không thích, không thích tên ăn hại tóc vàng." Hai tiểu la ly đồng thanh đáp. " Tốt tốt tốt nhân quang rất tốt!" Kim Tam Ưc giơ ngón cái, nói: " Đợi thêm một lát, ta quay quay quay đi lừa lừa lừa lừa mấy con đế cao cấp hơn." Y một cước đá bay Thác Đế vào trong Tam Giới Đại, sau đó chạy vụt đi chỉ để lại đám khói phía sau. Rất nhanh, Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong, A Thủy, A Băng, Yến Khuynh Thành, Hỏa Niếu tất cả đều bị Kim Tam Ưc mời tới đây, thậm chí đến ngay cả Độc Cô Kiếm Ma đều bị hấn mặt dày năn nỉ lôi đến. " Thật nhiều chú đế đẹp nha..... lau nước miếng đi." Kim Tam Ưc cực độ hèn mọn bỉ ổi, để có được Tam Giới Đại , hẳn không nói hai lời, đến như người quen hẳn cũng không từ thủ đoạn lừa gạt, khoảng cách gần như thế, lại đều là người quen với nhau nên có ai phòng bị, tất cả đều bị Tam Giới Đại phô thiên cái địa hút vào bên trong. "Tên nam tử bỉ ổi!" "Ta giết người tên nam nhân hèn hạ!"

Kim Tam Ưc huênh hoang không biết ngượng, hẳn buột chặt miệng túi, truyền âm nói với những người bên trong một cách rành rọt: " Ta cũng muốn tốt cho các người, phụ thân của hai tiểu la ly cũng tính là một nửa Tổ Thần. Các người đi cùng với hai tiểu la ly này, điểm tốt tự nhiên là vô hạn."

Hai tiểu la ly ngọt ngào cười: "Thành giao!" Vút vút! Hai đạo thần quang đột nhiên quét về phía Kim Tam Ưc, hai tiểu la ly xinh xắn đáng yêu này không ngờ lại bắt giữ hắn. "Đừng đừng đừng đừng mà, ta ta ta ta không đẹp trai đâu!" "Phanh" Phía sau một dấu chân thật lớn đạp tới, đá bay Kim Tam Ưc vào bên trong túi. Mặc dù miệng túi trong thời gian ngắn đã hé mở, nhưng người bên trong căn bản là không thoát ra được, có một lực lượng thần thánh giam cầm bọn họ bên trong.

"Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu Thần, người là đồ vương vương vương bát đản!" Kim Tam Ưc tức giận mắng lớn. Tiêu Thần buộc chặt miệng túi, quay lại nói với hai tiểu la ly xinh xắn đáng yêu: "Đi thôi, bằng này người là đủ rồi." "Giáo tổ thúc thúc nói, càng nhiều càng tốt." "Phải ha, giáo tổ thúc thúc còn thiếu thuộc hạ, chúng ta phải..." "Không được làm loạn nữa, đi mau." Tiêu Thần phóng lên không. Hai tiểu la ly bám sát theo sau, hóa thành hai đạo như cầu vồng bay về phương xa. "La la la, ta là Linh Lung tiểu tiên nữ vui vẻ" "La la la, ta là Thổ Thổ tiểu ma nữ thông minh" Hai tiểu la ly này hoạt bát một cách phi thường không thành thật, vừa phi hành, vừa vui vẻ hoạt bát ca hát, vừa bay vừa đuổi theo lẫn nhau, khiến trên bầu trời lưu lại từng đạo quỹ tích rất vui mắt. Đám mây phía xa xa, một thân ảnh cao lớn hùng vĩ chấp tay mà đứng, trong đôi mắt che dấu biết bao tang thương, phảng phất như y thấu hiểu mọi chuyện trong thế gian này. Thấy đám Tiêu Thần từ xa bay tới, trên khuôn mặt y nở nụ cười nhẹ, nói: "Mọi người tới rồi." Đang khi nói chuyện, ống tay áo rung lên, khiến cho thiên hôn địa ám, chỉ trong phút chốc khiến phong vân biến ảo. Bọn Tiêu Thần chỉ trong phút chốc biến mất khỏi bầu trời Ân Đô, xuất hiện ở vị trí nào đó không rõ. Trên bầu trời là một thần đảo cự đại bay lơ lửng, ngửa đầu nhìn lên là ức vạn tinh quang lấp lánh, phảng phất như tới từ phía cuối trời. Đại Thương quốc thập đại thanh niên cao thủ, cùng với La Mã đế quốc thập đại thanh niên cao thủ sớm đã rời đi. Một thiếu niên tóc vàng bất quá chỉ mười một mười hai tuổi, giống như sao băng bay vọt tới đây, nhưng khi hắn

nhìn khắp bát phương, hần nhìn lại Diễn Võ trường với vẻ tiếc nuối: " Ta cũng mới cảm nhận được khí tức của một cường giả cực mạnh, đáng tiếc quá, đã tới chậm một bước. Bất quá bọn họ cũng chỉ mới rời đi không lâu, ta nhất định sẽ tìm được tên Tiêu Thần kia!" Hần dùng sức vén trên trán mái tóc dài vàng óng ánh như ánh mặt trời, con mắt thứ ba nằm dọc giữa trán không ngừng chuyển động! Một ngày đại chiến, cuối cùng đã kết thúc như vậy, mọi người rất lâu sau mới lục đục giải tán, nhưng tin tức đã sớm được truyền tới khắp mọi nơi trên đại lục bằng đủ các loại phương pháp khác nhau. Tin tức không chút bất ngờ làm tất cả đều rung động chính là làm Tiêu Thần danh chấn thiên hạ. Ma giáo giáo tổ nâng đỡ hần, muốn không bị các phương chú ý thực không có khả năng. Một cơn bão lớn quét qua làm rung chuyển cả đại lục. Nam Hoang Thiên Đế thành, sư phụ của Yến Khuynh Thành bên trong Bất Tử Môn cười hắc hắc nói: " Còn may, ba năm trước sư huynh nhìn xa trông rộng, đêm hôm đó mặc dù tới chậm, nhưng vẫn có thể kiên nhẫn chờ ra một kiếm." Gia chủ của Hải gia-Hải Phiên Vân trong sát na khi nghe được tin ấy liền đứng bất động một chỗ, rất lâu không nói được một tiếng nào. Mấy vị trưởng lão bên cạnh thần sắc đồng thời biến đổi, nói: " Tiềm lực của tiểu tử kia lại lớn đến như thế sao? Không ngờ y lại có thể chiến hòa với Đại Thương quốc thanh niên thập đại cao thủ chiến binh. Đến cả vị lai thần do mấy đại tông giáo dùng bí pháp bồi dưỡng mà y có thể đánh ngang tay, không ngờ y lại tu luyện thành thần công đáng sợ như vậy....." " Khi đó, hần bằng thực lực chân chính trăm sát Hồ gia bán thần" "Ma giáo giáo tổ thực sự có giao tình với hần sao, vì hần mà xuất đầu sao, chuyện này phải làm sao mới được đây?!" Hải Phiên Vân đứng ngẩn người một lúc lâu, sau đó mới bình tĩnh lại nói: " Triệu tập tất cả các trưởng lão tới bàn việc." Hồ gia xuất động bốn vị bán thần, ba cao thủ tuổi trẻ, chỉ có nữ tử lạnh lẽo như băng sương là trốn được về gia tộc, mà nàng ta cũng đem tin tức mới nhất vừa nghe được về thông báo. Trung thổ Hồ gia, Hải Vân Tuyết đứng trước cửa sổ, nhìn trăm hoa bên ngoài đang khoe sắc, trong lòng vô cùng thích thú. Đúng vào lúc này, nàng thấy nữ tử lạnh lẽo như băng sương bay qua hoa viên, bay vào bên trong, nàng yêu kiều cười, khẽ hô: " Mọi người có phải mang tin tức tốt trở về

hay không? Cái tên Tiêu Thệ Thủy hẳn là Tiêu Thần không sai, có phải đã bị các lão nhân gia trầm sát rồi không?"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 256: Ma Giáo Giáo Tổ

Chương 256: Ma Giáo Giáo Tổ Dịch Giả: Yamahara Biên Tập: Yamahara
Nguồn: 4vn.eu

Trung thổ Hồ gia, cung điện mái ngói trùng điệp, lâm viên rộng lớn thâm u, Hải Vân Tuyết đứng ngẩn người ở một nhánh lan trong rừng cây, thật lâu không nói, nàng cảm thấy mất mát buồn bã, trong lòng trống vắng. Hối hận sao? Có lẽ vậy... Phía đối diện của nàng, nữ tử băng sương cũng lạnh lùng như vậy, hướng về gia tộc bẩm báo sự tình tại Ân Đô, lúc đi ra không hề giấu diếm đem những gì trải qua nói cho Hải Vân Tuyết biết. Hồ gia xuất động bốn gã bán thân cùng với ba gã thanh niên cao thủ. Bốn gã bán thân toàn bộ bị tiêu diệt, hai gã cao thủ trẻ tuổi chết thảm, nếu như không phải mỹ nhân lạnh lùng sử dụng không gian quyền trục, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi một kiếp. Nàng vốn là nữ nhi của Hồ gia gia chủ đương đại, tên là Hồ Điệp Vũ, được sủng ái phi thường, nếu không làm sao có thể tùy ý sử dụng không gian quyền trục giá trị hơn mười vạn kim tệ đây? Hồ Điệp Vũ ngày thường cùng với vị thất tẩu này quan hệ rất tốt, hai người không giấu nhau chuyện gì, thân như tỉ muội. Trong thâm cung đại điện, mấy vị gia chủ thay mặt Hồ gia tức giận vô cùng, tin tức Hồ Điệp Vũ mang về rất không tốt, Hồ gia đã bao giờ ném mùi thiệt hại nặng như vậy? Đây là chuyện chưa từng có. Lần bọn chúng quyết đấu với tổ chức sát thủ "Thưởng Kim Tam Ưc" cũng không có kêu ngạo như vậy, cho tới bây giờ đều là một thế hệ trẻ tuổi

chém giết, lớp nhân vật lão bối rất ít tử vong. Bốn vị bán thần, cứ như vậy mà chết. "Xi Vưu..." Hồ gia gia chủ yên lặng nhớ kỹ. Mấy lão nhân bên cạnh sắc mặt cũng ngưng trọng vô cùng. Trong đó có một lão nhân tính tình phi thường nóng nảy, một chưởng đánh nát trà kỷ, lớn tiếng quát: "Xi Vưu khinh người quá đáng!...Năm đó không phải bị người ta phân thân, tiêu thất nhiều năm như vậy, nói không chừng là thân thể hắc xảy ra vấn đề, uy thế năm xưa sớm đã không còn nữa." "Lão ngũ bình tĩnh đi". Lão nhân bên cạnh liếc mắt nhìn hắc, nói: "Chỉ cần hắc là Xi Vưu thì dù hôm nay vô luận tu vi thế nào, đều vô cùng phiền toái. Năm đó hắc được gọi là thiên địa chiến thần... Chiến Ma! Tiềm lực vô hạn, căn bản giết không chết, nếu không phải chính hắc muốn lột xác (thuế) thân thể, chỉ sợ ngay cả Hiên Viên đại đế cũng khó lòng giết nổi." Một lão nhân khác phụ họa: "Không sai. Hắc là người có tiềm lực trở thành tổ thần nhất. Năm đó trong trạng thái đỉnh phong khẳng định đã tới gần nửa tổ thần cảnh giới. Có thể đã đạt đến nửa tổ thần chi cảnh rồi. Ngày nay muốn diệt trừ hắc, trừ phi tổ thần ra tay hay mời các nhân vật lợi hại như Nguyên Thủy, Thông Thiên mới có thể." "Chẳng lẽ không có cách nào diệt trừ hắc sao?" lão ngũ bị gọi tính cách nóng nảy, trước đã đập nát trà kỷ, lại tiện tay đập vỡ nền điện bạch ngọc, oán hận nói: "Bọn người Tổ thần kia biến mất nhiều năm rồi, không chừng đã chết xương cốt cũng không còn. Về phần Nguyên Thủy... đệ tử đồ tôn của hắc không thấy xuất hiện. Làm sao có thể mời bọn họ ra tay? Thông Thiên lại càng không phải nói. Tà tính lợi hại. Cùng với Ma giáo giáo tổ ma tính phi thường thích hợp. Hai người không kết làm một khối mới là chuyện lạ" "Cần bẩm báo với lão nhân trong gia tộc". Hồ gia gia chủ cuối cùng cũng lên tiếng. "Đúng. Tốt nhất là cho lão tổ tông đang bế quan biết. Nói không chừng lão tổ tông sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ Ma giáo giáo tổ. Dù sao lão tổ tông cũng là bộ tộc Thánh Hoàng!" Lão ngũ lập tức mắt sáng lên. "Đừng nói lung tung! Năm đó lão tổ tông đã cùng Phật Đà liều mạng. Không thể vì sự tình của bọn hậu bối mà tái kết đại địch." Hồ gia gia chủ mắng. "Trong mắt chúng ta là đại sự, đối với lão tổ tông bất quá chỉ là việc nhỏ mà thôi." "Chết mất mấy bán thần mà là việc nhỏ sao?" Lão ngũ tức giận không thôi. "Hừ!" Hồ gia gia chủ hừ lạnh một tiếng nói: "Trong gia

tộc này, mấy bán thần trong mắt lão nhân cũng là việc nhỏ”. Trong lâm viên, Hải Vân Tuyết cảm giác có chút cay đắng. Kết quả không ngờ lại như thế này, Ma giáo giáo tổ với Tiêu Thần không ngờ thật sự có giao tình, vì hãn mà chiếu cáo thiên hạ. Như vậy dù là nhân vật cường thế, Hồ gia thánh hoàng lão tổ cũng không dễ dàng đắc tội a. Nàng cảm thấy trong lòng lặng lẽ trống vắng, buồn bã mất mát. Nếu trước kia cho nàng chọn lại, có lẽ đường đời của nàng đã khác, không như bây giờ. Ma giáo giáo tổ đối đãi với Tiêu Thần như thế, có thể thấy coi trọng hãn như thế nào, giao tình chắc chắn không tầm thường. Mà nàng tại Hồ gia bất quá là quả phụ, bái hoàn thiên địa. Tân lang đã bị Kim Tam Ưc ám sát, tuy là địa vị vẫn còn nhưng làm sao sánh nổi với Tiêu Thần được. Ma giáo giáo tổ tận lực giúp sức? Trong lòng nàng có chút khổ sở, cảm giác chua xót. Tính tới tính lui, bây giờ thành ra thế này đây. Sao lại khổ như vậy? Tại sao vậy? Trong tâm trạng mất mát vô cùng, Hải Vân Tuyết nhìn xa xa về phía mây trắng trên không, tâm thần có chút hoảng hốt. Hôm nay Tiêu Thần mới 24 tuổi đã có thể chém giết bán thần rồi, tiềm lực và tiền đồ không thể hạn lượng. Lại thêm Ma giáo giáo tổ bảo hộ, ai dám ngăn chặn hãn từ trong trứng nước đây? (nguyên văn: bóp chết trong nôi) Tương lai huy hoàng có thể báo trước, dường như ngôi sao mới nổi của trường sinh giới là đây. Hiện tại trường sinh giới dao truyền, Tiêu Thần thông hiểu môn thần thông gọi là “Bát tương thế giới”, có thể tiếp cận cái thế thần thông “Lục đạo luân hồi” trong truyền thuyết. Từ chỗ kín đáo, Tiêu Thần đã trở thành ngôi sao sáng trong tương lai. Hơn nữa tiềm lực vô hạn, có tiềm chất Tổ thần của tiểu thú trắng muốt, Trường Sinh đại lục tương lai chắc chắn mặc cho hãn tung hoành. “Vì đâu nên nổi?” Hải Vân Tuyết thì thảo tự hỏi, bạch y theo gió mà di chuyển, nàng cảm thấy khổ sở vô cùng. Gió nhẹ thổi tới, mái tóc dài mỹ lệ nhiều loạn tung bay, cũng nhiều loạn như trái tim buồn bã mất mát của nàng vậy. Nếu như có thể làm lại, nếu như có thể chọn lại... Hải Vân Tuyết đứng lặng một lúc lâu, sau đó dần tỉnh táo lại, nàng không còn mơ màng nữa. Không hề hối hận, ánh mắt sáng ngời trong trẻo, bình tĩnh nhìn ra khoảng không phía xa, tự nói với lòng: “Hối hận cũng vô dụng, mấu chốt bây giờ là phải quyết đoán.”

Nàng quay lại phía Hồ Điệp Vũ, thản nhiên cười nói: “Không phải chỉ là khai sáng một cái Bát Tướng Thế Giới thôi sao? Có gì là giỏi? Hồ gia ta phải mấy người cao thủ, cũng có thể chém hấn. Ma giáo giáo tổ mạnh thì sao? Ta nghĩ nếu hấn dám gây bất lợi với Hồ gia, Thánh Hoàng lão tổ dĩ nhiên sẽ xuất quan.” Tuyệt sắc mỹ nhân Hồ Điệp Vũ lắc đầu nói: “Ma giáo giáo tổ này sức mạnh kể ra không có mấy người, kinh khủng không tưởng tượng nổi, lão tổ tông không thể tùy ý thụ địch.” Hải Vân Tuyết cười nói: “Đương nhiên không thể dễ dàng kinh động lão tổ tông, nhưng Hồ gia chúng ta uy trấn trung thổ, tại thế tục giới ảnh hưởng to lớn như vậy, chẳng lẽ giết một người cứ phải đích thân ra mặt? Có rất nhiều thủ đoạn mà.” Nói tới đây, nàng nở nụ cười lạnh, nói: “Chỉ cần mưu kế chu toàn, đừng nói một thanh niên cao thủ gần đến bán thần, cho dù là trường sinh cao thủ cũng có thể cho hấn hình thần câu diệt, bảo đảm Ma giáo giáo tổ không thể tra xét được gì.” Hồ Điệp Vũ tâm tư kín đáo, nghe vậy chỉ cười cười không tỏ thái độ. Ma giáo giáo tổ đã chiếu cáo thiên hạ, tâm ý đã quyết, hiện tại như là động thổ trên đầu Thái Hư. Giết Tiêu Thần, tất rước lấy báo thù tàn khốc. Nàng biết giữa Hải Vân Tuyết và Tiêu Thần có một ít bí sự. Hải Vân Tuyết trong lòng không yên, đồng thời lo lắng cho Nam Hoang Hải gia, nên cấp bách nghĩ cách muốn diệt trừ Tiêu Thần. Hồ Điệp Vũ tâm tư hơn người, tự nhiên không dễ dàng bị Hải Vân Tuyết mê hoặc. Nam Hoang Thiên Đế thành, bên trong phủ đệ Hải gia không khí ngưng trọng phi thường, cuối cùng qua một phen mật nghị, người nhà Hải gia từ ngày hôm đó ai cũng nhỏ giọng đi nhiều. Không phải lo lắng Tiêu Thần đánh tới, mà là sợ Ma giáo giáo tổ xuất đầu, ra tay vô tình hủy diệt cả Hải gia gia tộc. Vô hạn sao trời, triệu vạn tinh quang sáng chói làm cho nơi này đẹp vô bì, một tòa thần đảo cự đại trôi nổi ở tinh quang như một phiến đại địa bao la. Bất quá trên đó rất hoang vu, có thể thấy những thành quách đổ nát, thê lương hoang bại nói không nên lời, như nơi đây đã bị quên lãng từ lâu. Đem Tiêu Thần cùng hai tiểu la ly đáp xuống thần đảo là một thân ảnh khô vữa, chính là Ma Quỷ trên Long Đảo, hiện tại là Ma giáo giáo tổ. Hai tròng mắt y ánh sáng phảng

phất như có thể hiểu rõ hết thủy thể gian, có tang thương, có cơ trí nhưng cũng có chiều mệt mỏi. Hắn đứng trên thần đảo, nhìn về phế tích vô tận, thật lâu không nói, rất lâu sau mới thở dài một tiếng. Ông tay áo vung lên, vô tận lục quang rơi xuống, đất đai vốn đồ nát hoang vu như Qua Bích (sa mạc Gobi), bỗng nhiên rất nhanh xuất hiện chút lục ý, thực vật bắt đầu sinh trưởng. “Năm đó vốn là thần đảo, là địa phương có thiên địa linh khí cường thịnh nhất, nay phá lạc thành cái dạng này đây.” Ma Quỷ cảm khái vô hạn nói. “Giáo Tổ thúc thúc. Chúng ta muốn bảo bối, người lại cấp cho túi Tam Giới chơi không vui, bắt không được người ta.” Hai tiểu la ly ngựa khuôn mặt nhỏ nhắn cùng nhau duỗi tay. “Túi Tam Giới là bảo vật duy nhất của ta rồi, những cái khác đều thất lạc ở Tử thành. Sau này có thời gian, cho các người luyện chế vài món bảo vật.” Ma Quỷ thở dài một tiếng, sau đó cứng chiều xoa đầu các nàng, hỏi: “Các người ai là tỉ tỉ, ai là muội muội?” “Ta là Linh Lung tiểu tiên tử, ta là tỉ tỉ”. “Không phải, Thỏ Thỏ là tỉ tỉ, ta là Thỏ Thỏ tiểu ma nữ”. Hai tiểu la ly mập mạp đương nhiên đều muốn làm tỉ tỉ. Ma Quỷ dở khóc dở cười, nhìn phía Tiêu Thần nói: “Người đi theo ta!”. Hai tiểu la ly hoạt bát hiểu động, một bên truy đuổi âm ỹ, một bên vọt vào sâu trong thần đảo, Tiêu Thần chậm rãi đi theo Ma Quỷ vào bên trong đồng đồ nát. “Người muốn ta làm gì cho người?” Ma Quỷ hỏi “Cứu Kha Kha trở về” Tiêu Thần không có chút do dự nào, đem tâm nguyện nói ra. “Ta đã đi qua địa ngục. Là tiểu gia hỏa xấu xa kia không nghĩ đến chuyện trở về, đáng lý không nên để Sở Giang Vương hứa tìm cho nó mấy miếng Âm Mộc sâm quả”. Nói tới đây, Ma Quỷ trên mặt mỉm cười. Tiêu Thần cũng cười, tiểu quỷ tham ăn này, tại địa ngục cũng không chịu đi, đúng là làm người ta dở khóc dở cười. “Đây là 15 miếng Âm Mộc sâm quả, người giữ lấy, chờ nó trở về thì đưa lại”. Ma Giáo Giáo Tổ vung tay lên, tử quang tận trời, mười lăm miếng Âm Mộc tham quả sắp hàng ở trên không trung. Tiêu Thần không khách khí, trực tiếp nhận lấy. “Người còn tâm nguyện gì không?” Ma Quỷ hỏi. “Ta muốn quay về nhân gian.” Ma Quỷ kinh ngạc nhìn hắn, nói: “Tiến vào Trường Sinh Giới không phải là mộng tưởng cao nhất của nhân gian sao?” “Mộng tưởng của ta tại nhân gian” Ma Giáo Giáo Tổ thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Làm người thất vọng rồi, tương lai mười năm cũng không

có người có thể trở lại nhân gian, trừ phi là Tổ Thần." "Tại sao?" Tiêu Thần khó hiểu. "Người chưa đạt tới lĩnh vực này, khó có thể cảm nhận được lực thiên địa bản nguyên vi diệu, Nhân Gian Giới cùng Trường Sinh Giới trước mắt ở vào một loại trạng thái nghịch lưu vi diệu, bất cứ thứ gì muốn nghịch chuyển mà quay về, đều bị thể giới lực phản phê, kết quả chỉ có một, đó chính là hình thần câu diệt." "Nếu vậy mười năm sau thì sao?" "Mười năm sau sự tình rất khó nói." Lời nói của Ma Quỷ làm cho Tiêu Thần trong lòng có chút buồn bực. "Yên tâm đi, nếu mười năm sau không được, hai mươi năm sau cũng đủ có thể được, đến lúc đó ta tổng người quay về nhân gian." Tiêu Thần không nói gì, thật sự còn cần hai mươi năm sao? Như thế. . . theo hẳn phỏng đoán lúc đầu giống nhau. "Còn có tâm nguyện khác sao?" "Không có." "Thật sự không có? Không muốn ta giúp người diệt trừ những kẻ đã từng hại người của người sao?" Tiêu Thần lắc đầu nói: "Ta không muốn đại khai sát giới, không nhiều người chết. Đương nhiên ta cũng không phải kẻ nhân từ nương tay, nếu những người này nhắm vào ta, chính ta sẽ đi ứng phó, ra tay tuyệt không lưu tình." "Thật sự không cần ta ra tay?" "Ta không muốn làm mầm đậu trong nhà kính (nguyên văn: ôn thất trung đích đậu nha thái - nghĩa là cần được bảo vệ), bây giờ ta có năng lực tự bảo vệ mình." Ma Quỷ gật đầu nói: "Tốt lắm, ta cũng không muốn đánh nhau loạn thế giới của người. Cường giả muốn một mình trải qua ma luyện. Người có thiên hạ cực tốc, tự bảo vệ mình hẳn không thành vấn đề." Tiêu Thần rất muốn biết trạng thái hiện giờ của Ma Quỷ, liền hỏi: "Người đã hoàn toàn khôi phục kị ức rồi?" Ma Quỷ lắc đầu nói: "Xi Vưu hóa thành Ma Giáo Giáo Tổ, ta chỉ nhớ mình vốn là Xi Vưu tái sinh, nhưng quên hết mọi chuyện về Xi Vưu rồi. Bây giờ đồng dạng như thế. Do Ma giáo giáo tổ hóa thành Ma Quỷ, ta cũng quên hết chuyện Ma giáo giáo tổ, chỉ biết đã từng có thân phận như vậy mà thôi." "Vậy tu vi của người?" "Khẳng định không thể so sánh với trạng thái đỉnh phong năm đó, nhưng nếu nói về tiềm lực thì hơn. Đây là lột xác, không bao lâu nữa, ta sẽ có bản ngã siêu việt." "Năm đó tử thành Long Đảo rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người không nhớ chút gì sao?" Tiêu Thần có kinh nghiệm trải qua kiếp nạn tử thành, đối với ngôi tử vong chi thành kinh khủng đó tràn ngập những dấu hỏi vô tận. "Sự tình bên

trong Long Đảo tử thành. . . thật không nhớ rõ. Ta chỉ biết là. . . là Nguyên Thủy đem ta đóng đinh chết ở trong tử thành." Ma quỷ cặp mắt tang thương hoàn toàn không có cừu hận. Khi nói những lời này ngữ khí hần rất bình thản. "Nguyên Thủy?" Tiêu Thần thất kinh, như vậy là cùng một cấp với Lão Tử, Thông Thiên, Phật Đà sao? Ma giáo giáo tổ năm đó dĩ nhiên là bị hần giết chết, tin tức này nếu như truyền ra, nhất định sẽ oanh động khắp Trường Sinh đại lục. Năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tựa hồ những cường giả mạnh nhất thiên địa đều từng đi Long Đảo. "Người lần này trở về không sợ Nguyên Thủy lại ra tay sao?" Ma Quỷ cười lạnh, nói: "Hiện nay tu vi của ta đích xác không thể so sánh với hần, nhưng ngoại trừ Tổ Thần, chưa người nào có thể giết nổi ta. Bị nhốt ở Long Đảo qua vô tận năm tháng, ta tiến hành rồi chín mươi chín lần lột xác, nay sớm đã là vĩnh hằng bất diệt thân chân chính, tuyệt không phải bất diệt thân tầm thường có thể sánh bằng. Vô luận là ai giết chết ta, ta cũng có thể nội trong ba ngày sống lại." "Vạn nhất hần muốn trấn áp người?" "Ta đã có chuẩn bị. . ." Ma Quỷ nở nụ cười lạnh, nói: "Tương lai sẽ cùng hần quyết đấu một lần nữa." Nếu như có ai nghe được có người muốn cùng Nguyên Thủy quyết đấu, nhất định sẽ cho rằng hần vốn bị điên. Nguyên Thủy, Thông Thiên là dạng tồn tại nào? Đó là những tổ sư đông đảo tu giả đều ngưỡng vọng! Nhưng Tiêu Thần lại hít một hơi lãnh khí, Ma Quỷ quả thật có tư cách này, dù sao hần cũng từng là Xi Vương! Ma Quỷ nhìn vô hạn sao trời, nói: "Từ hôm nay trở đi, ta sẽ bế quan. Hai mươi năm sau, người tới nơi này, ta sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện." "Hai mươi năm sau. . . sẽ nói tiếp." Nói tới đây, Tiêu Thần nghe được xa xa thanh âm vui đùa ầm ĩ địa của hai tiểu la ly hoạt bát, nhất thời bát quái chi hỏa hừng hực bốc cháy, hỏi: "Linh Lung cùng Thỏ Thỏ rốt cuộc có thân phận gì?" "Các nàng. . . Hà hà!. . ." Ma Giáo Giáo Tổ cười, nói: "Phụ thân các nàng có lai lịch cực kỳ cường đại, không thể nói ra. Cố gắng lên, nếu như người có thể làm con rể người kia... hắc hắc. . . thiên địa này sẽ mặc cho người tung hoành." Tiêu Thần cảm giác không biết nói gì, Ma Giáo Giáo Tổ tự nhiên có bộ mặt như vậy, tự nhiên sẽ nói những lời như vậy. Hần càng thêm tò mò, hỏi: "Phụ thân bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì, thật sự không thể nói sao?" "Có thể ở trong yên lặng vô tận năm tháng,

thân thể lão hóa mà trái tim không lão, sinh ra tiểu nữ nhi như vậy, hắc hắc. . . tự người đoán đi." Ma Quỷ cười mà không nói. Tiêu Thần đoán không ra, nghĩ tới khác một việc, nói: "Trong túi Tam Giới còn có mấy người, người rốt cục có sử dụng họ không?" "Nơi này thiếu sinh cơ, ta muốn tạo ra vài người, cần một ít huyết dịch của tu giả tư chất tốt". Ma Quỷ vẫy tay một cái, đem càn khôn túi trong tay, nhẹ nhàng dốc một cái, người ở bên trong tất cả đều ngã nhào ra. "Ngao ô. . . Đau đau đau quá. . . Đau quá. . . Đau chết ta rồi!" Kim Tam Ưc ngửa mặt lên trời gào rú, giờ phút này hắn đã sớm thành gấu mèo (bị đánh bầm mắt) . Dù bên trong có giam cầm lực, nhưng vẫn có thể cử động thoải mái, tên nam nhân hèn mọn bị mọi người "chăm sóc" kỹ lưỡng, sưng tấy như đầu heo, mắt nghiêng mũi lệch. Ma Quỷ không nói gì, một ngón tay điểm ra, mọi người đều tự bay ra một giọt tinh huyết. Yến Khuynh Thành kéo áo đám người thụt lùi, quát hỏi: "Người là ai, muốn làm gì?" Độc Cô Kiếm Ma trực tiếp đem thiết kiếm hoành trong người lấy ra, lạnh lùng đối diện. "Lấy của các người vài giọt tinh huyết mà thôi, cũng xem như hữu duyên, tương lai các người nhờ vậy mà may mắn." Xoát! Ống tay áo Ma Quỷ rung lên, đem mấy người chấn bay, mắt thấy bọn họ rơi vào không gian phá toái, mơ hồ thấy được ở giữa không gian thông đạo là Ân Đô. Thủ đoạn như thế thật làm cho người ta rung động, nhưng hắn còn xa mới đạt tới cảnh giới này! "Giáo tổ thúc thúc, người tại sao lại để bọn họ chạy rồi?" Hai tiểu la ly mập mập từ xa chạy tới, cùng dấu hai cái miệng nhỏ nhắn. Tiêu Thần hướng Ma Giáo Giáo Tổ cáo từ, chứng kiến hai tiểu la ly mập mập vọt tới gần, hắn không chút khách khí dùng sức vuốt vuốt mái tóc dài mềm mại, sáng bóng của hai nàng, vò loạn xạ rồi sau đó triển khai Bát Tương Thế Giới phóng lên cao. Hai người tiểu la ly tức giận kêu lên: "Ai nha, đáng ghét, đuổi theo hắn, đừng cho hắn chạy!" "Hắn mà hai đứa ấu nữ các người cũng dám động thủ. . ." Ma Giáo Giáo Tổ lấy tay điểm một cái, không gian thông đạo xuất hiện, đem Tiêu Thần tổng tiến vào, sau đó đánh ra một đạo tinh thần lạc ấn, truyền vào lòng Tiêu Thần, nói cho hắn làm thế nào tìm lại nơi này. Cảnh tượng không gian đại biến đổi, trong phút chốc Tiêu Thần xuất hiện tại bầu trời Ân Đô. Giờ phút này tại Ân Đô, mười đại thanh niên cao thủ của La Mã đế quốc tề động, mười đại thanh niên cao

thủ của Đại Thương đế quốc cũng tất cả xuất động, hai mươi người mạnh nhất đồng thời ra tay, tận cùng truy đuổi một gã thiếu niên tóc vàng 11, 12 tuổi. Lại thêm rất nhiều cao thủ tương trợ, nhưng gã thiếu niên tóc vàng hoàn toàn không sợ hãi. Thần tốc hóa thành một đạo kim quang, từ vòng vây mười tên thần tướng lai của La Mã đế quốc chạy thoát ra ngoài. Chỉ có thể dùng từ kinh khủng đến hình dung, liếc mắt một cái đại biểu Luân Hồi, liếc mắt một cái đại biểu Hủy Diệt, nơi đi qua không người nào có thể cản lại, người chết hằng hà sa số, hấn đánh giết mở một đường máu, vượt qua các lão bối cao thủ đuổi tới, trốn khỏi hiểm địa. Cuối cùng, vượt qua vòng phong tỏa của thập đại thanh niên cao thủ Thương Quốc, hữu kinh vô hiểm mà chạy khỏi Ân Đô. Bên ngoài Ân Đô, hấn lạnh lùng đưa mắt nhìn hai mươi vị thanh niên cao thủ, nói: "Các người tính là gì? Nếu như độc chiến, không một ai có thể là đối thủ của ta, thần tướng lai chẳng qua chỉ có vậy." "Khẩu khí lớn lắm, trong bọn người chúng ta cũng có người trăm được người, ta tới giết người." Thanh niên cao thủ của hai đại đế quốc cực mạnh, người nào không có hấn thể thần thông? Người nào không phải nhân vật có một không hai? Tự nhiên tâm cao khí ngạo vô cùng. "Hừ, trên chiến trường sẽ gặp!" Thiếu niên tóc vàng hừ lạnh nói: "Chỉ bằng các người. . . Bây giờ còn miễn cưỡng cùng ta đánh một trận, tương lai cùng ta tranh phong người quyết không xong là các người!" Thiếu niên tóc vàng tốc độ gần như kinh khủng, nói xong những lời này, hóa thành một đạo kim quang, biến mất ở tại phía chân trời. "Kiêu ngạo, ngày khác nhất định trăm người trên chiến trường!" Tin tức truyền ra, chiến tranh bạo phát! Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc hưởng Phạm Quốc phát động chiến tranh, tám trăm vạn tinh binh áp chế, chiến hỏa bốc lên cao. Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc thanh niên cao thủ "hữu nghị quyết đấu" đã hấp dẫn ánh mắt ngoại giới, quân đội hai đại đế quốc bày mưu tính kế, rốt cục tại ngày này đốt lên ngọn lửa chiến tranh.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 257 :Phục Thi Thiên Vạn

Chương 257 :Phục Thi Thiên Vạn (Thây Phơi Ngàn Vạn) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - Yamahara Nguồn: 4vn.eu

Đột nhiên chiến tranh bạo phát, ảnh hưởng thật khó ước lượng! Trung thổ mênh mênh, rộng lớn khôn cùng, chủng tộc phong phú, trăm nước chen nhau như rừng, lớn có đến triệu vạn km vuông, nhỏ thì một thành một trì, nhưng tuyệt đại đa số quốc gia sinh tồn bên trong ách kìm kẹp của năm đại bá chủ. Năm quốc gia bá chủ phân biệt là Hạ, Thương, Chu, Phạm, La Mã. Năm đại đế quốc chiếm cứ 80% khu vực trung thổ rộng lớn, số lượng thành viên lớn khôn cùng. Lấy Đại Hạ quốc ước lệ, biên cảnh từ nam chí bắc lên đến năm vạn dặm, đông tây biên cảnh cũng lên đến bốn vạn dặm. Bất cứ quốc gia bá chủ nào cũng đã hơn xa Nhân Gian Giới. La Mã đế, Đại Thương đế quốc, Phạm quốc tam đại bá chủ quốc gia chiếm cứ xấp xỉ 50% trung thổ địa vực, tam đại đế quốc bạo phát chiến tranh, giống như đem một nửa trung thổ vào trong ngọn chiến hỏa mờ mịt. Vốn đã yên ả nhiều năm, nay đại lục tiến vào một trường hạn kiếp, có thể tưởng tượng cảnh tượng động loạn đáng sợ thế nào. "Đi tòng quân, nam tử hán đại trượng phu sinh tại thế gian, đã tới lúc kiến công lập nghiệp!" "Hào nam nhi nếu như không ra chiến trường một lần, căn bản không xứng gọi là nam nhi nhiệt huyết." "Hộ vệ sơn hà của ta, bảo vệ dân tộc của ta, vì quốc gia, vì dân tộc, các huynh đệ đi chiến trường đi, giữ nhà cửa của chúng ta, giữ tổ quốc của chúng ta!" Tam đại đế quốc cùng xuất binh, Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc tám trăm vạn đại quân đã sớm đến chiến trường, binh sĩ liên tục được điều phái đến Khẩn La Mật Cổ. "Báo cáo... Tin thắng trận!" Tin tức bay đầy trời. Tin thắng trận truyền đến chính phủ các nước. "Liên quân Đại Thương đế quốc của ta cùng La Mã đế quốc phá được hùng quan thứ tư của

biên cương Phạm quốc – Sơn Hà Quan!". Sơn Hà. Hai chữ đó lấy khí thế nuốt sơn hà, được xưng là cửa khẩu hùng mạnh thứ tư của biên cương Đại Phạm đế quốc. Khai chiến ba ngày đã phá được. Thật làm lòng người phấn chấn. Ân Đô trên dưới đều sôi sục. Lật lại lịch sử, Phạm quốc từng nhiều lần cùng Đại Thương đế quốc khai chiến. Trải qua hai lần tiến quân thần tốc. Giết hại vô số. Cừu hận giữa hai quốc gia mặc dù theo thời gian có bớt đi một ít. Nhưng thủy chung trong lòng những người thống trị hai đế quốc vẫn là cái gai khó nhổ. Cổ oán khí trăm năm rốt cục cũng xuất ra. "Báo cáo. . . Tin thắng trận!" Tin tức tốt không ngừng truyền đến. "Liên quân Đại Thương đế quốc ta cùng La Mã đế quốc hạ liền hai mươi thành. Tám trăm vạn đại quân đánh thẳng vào hùng quan thứ tư của Phạm quốc, tiến sâu vào Phạm quốc cảnh nội." Ân Đô sôi trào. "Tốt quá! Trăm năm khuất nhục được báo trong một ngày." "Tòng quân, ta muốn đi tòng quân! Kim qua thiết mã (ngựa sắt, giáo kim loại), thời đại huy hoàng của hảo nam nhi đã tới rồi!" Vô luận là dân chúng bình dân hay là vương công quý tộc, tất cả đều cảm xúc mê mẩn. Đừng nói nam tử trẻ tuổi, một số lão nhân cũng hận không thể nhắm phía chiến trường, để báo cái nhục năm đó. Rất nhiều tu giả cũng đã tòng quân, đây là một lần lịch lãm khó tìm, trên chiến trường sát phạt đúng là ma luyện nghiêm khắc nhất, trong trăm vạn đại quân trùng điệp mà không chết, khi trở về chắc chắn tu vi cao hơn một tầng. Khai chiến chưa đầy nửa tháng, Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc đã hạ của Phạm quốc hai mươi thành, chiến quả có thể nói là huy hoàng phấn chấn. Nhưng ngày thứ hai mươi tin tức xấu truyền đến. Tám trăm vạn đại quân, hạ liền hai mươi thành trì, tiến sâu ngàn dặm, rốt cục tại bình nguyên ma quỷ của Phạm quốc gặp chống cự kịch liệt. Đại quân sáu trăm vạn của Phạm quốc lợi dụng ưu thế địa hình, bày mai phục, binh sĩ liên quân gặp thương vong nặng nề, bước tiến bị cản trở. Không chỉ có vậy, còn có tin xấu hơn lần trước. Một trong năm đại bá chủ: Đại Chu quốc, dẫn sáu trăm vạn đại quân đóng dưới Sơn Hà Quan. Liên quân Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc toàn lực tiến lên phía trước. Các thành trì chiếm được phía sau coi giữ rất ít, hơn nữa Phạm quốc lưu lại lực lượng ở trong thành mà phối hợp, trong ứng ngoại hợp, Sơn Hà Quan gần một ngày liền bị công hãm.

Sơn Hà Quan đổi chủ, Đại Chu quốc sáu trăm vạn đại quân cắt đứt đường lui của liên quân, tin tức này truyền ra lập tức làm cho Ân Đô cùng La Mã chấn động. Tới bây giờ rất nhiều người đã ý thức được, đây tuyệt đối là một âm mưu! Thì ra Phạm quốc không phải không có chuẩn bị, bọn họ sớm đã cùng Đại Chu quốc liên hợp. Cố ý phóng đại việc Thương quốc cùng La Mã đế quốc tiến vào Sơn Hà Quan. Nếu không hùng quan thứ tư làm thế nào bị đánh hạ dễ dàng như vậy? Sau đó lại đem liên quân dẫn vào bình nguyên ma quỷ sớm đã có mai phục, rồi Đại Chu quốc dẫn sáu trăm vạn đại quân cắt đứt đường lui. Tiền hậu giáp kích, chuẩn bị ăn tươi nuốt sống hoàn toàn tám trăm vạn tinh binh Thương quốc cùng La Mã đế quốc. Cục diện nguy cấp này, vừa tàn nhẫn lại vừa hung ác thật khiến người ta buồn bực, đả kích Đại Thương quốc cùng La Mã đế quốc vô cùng, làm họ trở tay không kịp. Vốn bọn họ âm thầm tiến đến Khẩn La Mật Cổ, đột nhiên phát động, tưởng rằng chiếm cứ được tiên cơ, thật không ngờ hết thảy đã bị người ta tính trước. Tiền tuyến cấp báo: tám trăm vạn đại quân mặc dù hạ được hai mươi mấy ngôi thành trì, nhưng bên trong căn bản không có chút lương thảo, đã sớm bị Phạm quốc mang đi, hôm nay tiếp tế phía sau bị chặt đứt, tình thế nguy cấp tới cực điểm. "Viện quân muốn bằng tốc độ nhanh nhất lên đỉnh!" "Con mẹ nó, đúng là một đám đầu heo, nhanh chóng tăng binh, tiến lên bằng tốc độ nhanh nhất cho ta!" Ân Đô cùng La Mã vô cùng chấn động, phát lệnh khẩn cấp, đưa quân hậu bị rất nhanh xuất động. Đại Thương quốc phía tây gần biên thù tây nam, đông tới miền duyên hải, nằm tại phía nam trung thổ. La Mã gần trăm vạn đồng sơn ở cực tây, nằm ở tây bộ trung thổ. Phạm quốc thì ở giữa trung thổ. Đại Chu quốc ở vào bắc bộ trung thổ. Bốn đại quốc gia bá chủ ở trung thổ hướng về phía tây tương liên. Phạm Quốc Sơn Hà Quan là nơi giao lưu giữa bốn nước. Bởi vậy, một khi chiến tranh bộc phát, nơi này tự nhiên thành tiêu điểm xuất binh của bốn quốc gia. Nước xa không cứu được lửa gần (nguyên văn: Viễn thủy bất giải cận khát – nước ở xa không thể giải cơn khát gần), viện quân của Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc còn chưa kịp tìm đến, tin dữ đã lan truyền. Đường lui bị cắt đứt, liên quân Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc quân tâm dao động, tại bình nguyên ma quỷ bị phục kích phải chịu

khổ, tổn thất thảm trọng. Liên quân thất bại muốn lùi về Sơn Hà Quan thoát vòng vây, nhưng tại các thành trì dọc đường lương cuống gặp phải sáu trăm vạn tinh binh phong tỏa của Đại Chu quốc, bị đánh tới bời, thương vong hằng hà sa số. Phạm quốc cùng Đại Chu quốc sử dụng chiến thuật hoàn mỹ, làm cho Thương quốc cùng La Mã đế quốc tổn thất thảm trọng, hao binh tổn tướng vô kể. Cuối cùng, hơn một tháng giao tranh, đại chiến cũng hạ màn, Đại Thương quốc cùng La Mã đế quốc tám trăm vạn đại quân chỉ còn hơn 180 vạn người từ Sơn Hà Quan theo nguyên thủy sơn mạch bên cạnh tháo chạy, lưu lại phía sau vô tận hài cốt. May là từ phía sau, viện quân cũng tới rồi, làm cho một trăm tám mươi vạn bại binh này cuối cùng không tan tác. Phơi thây sáu trăm vạn, đại bại mà về! Thương quốc cùng La Mã đế quốc chấn động. Các tầng lớp trên ngày đêm thương thảo đối sách. Hơn 600 vạn thi thể đại quân Đại Thương đế quốc cùng La Mã đế quốc làm đất đai Phạm quốc nhiễm đỏ, sát khí thảm liệt xông lên tận trời. Giết địch một ngàn tổn hại tám trăm, đó chính là chiến tranh! Không thể không chết người. Phạm quốc cùng Đại Chu quốc vì thế cũng phải trả giá lớn, ba trăm bảy mươi vạn người bỏ mình trên chiến trường, huyết nhiễm ngàn dặm. Trong năm đại quốc gia bá chủ thì có bốn nước đại chiến, thật là chấn kinh thiên hạ! Tình hình chiến đấu thảm liệt truyền khắp đại lục, ngay cả các cường giả ẩn thế cũng bị rung động rồi. Ngàn vạn âm hồn chết yếu nơi chiến trường, máu chảy thành sông. Thây phơi ngàn dặm, oan hồn kêu khóc, âm trầm sát khí làm cho thiên địa rung chuyển. Đây là một trường đại chiến thảm liệt nhất từ trước tới nay trên trường sinh đại lục. Nội trong một thời gian ngắn, bạo tử ngàn vạn người trên chiến trường, là chuyện trước đây chưa từng có. Phạm quốc vì vậy mà đất đai ngàn dặm quý khí tận trời, âm phong ghào thét, huyết vũ tung bay, hắc vụ tràn ngập cả ngày. Sau đó một tháng, khắp trường sinh đại lục lúc nào cũng âm phong trện trện, huyết vũ lúc nào cũng xuất hiện. Quý khóc thần hào, thiên địa thảm biến. Phảng phất như tận thế, cực diện cực kỳ kinh khủng tà dị. Đây là sự tình chưa từng có trên đại lục, tưởng như thế giới sắp sửa trở thành địa ngục quỷ quốc. Ngàn vạn binh hồn gào thét, trấn nhiếp mọi người, rất nhiều tu giả cũng kinh hãi không thôi. Có một ít tà tu xuất động, đến chiến trường tràn ngập âm vụ thu

thập hồn phách, muốn tế luyện vong linh thành tu vi của mình. Rất nhiều ma nhân cũng xuất động. Muốn lấy hàng vạn hàng nghìn hồn phách tế luyện ma bảo. Quỷ mị xuất động, yêu ma hoành hành, nơi này trở thành đất thánh của đám hắc ám tà tu. Có điều, không có mấy người có thu hoạch. Ngàn vạn binh hồn hội tụ cùng một chỗ, hình thành rồi một cỗ lực lượng có tính hủy diệt, bình nguyên ma quỷ của Phạm quốc trở thành tử vong chi nguyên, dù là tu giả cũng khó có thể đến gần. Phảng phất có hàng vạn hàng nghìn ác quỷ rít gào, vô tận thần linh kêu khóc. Xa xa nhìn lại, mây đen quay cuồng, quỷ ảnh tầng tầng lớp lớp. Không ít tà nhân cùng yêu ma tiến vào lập tức hình thành câu diệt. Cứ cách ba ngày lại có một hồi huyết vũ rơi xuống, thiên địa đồng bi. Nơi huyết vũ đi qua, vạn vật tan rã, bình nguyên ma quỷ nhuộm một màu huyết hồng khủng bố vô hạn, hủ thi huyết nhục tiêu hết, chỉ còn lại hài cốt trắng hếu. Tin tức truyền ra làm chấn động trường sinh đại lục, chẳng lẽ quỷ quốc thật sự muốn lâm thế sao? Người có Lữ Bố, ngựa có Xích Thố. Lữ Bố biến mất nhiều ngày trước lại xuất hiện rồi. Hắn vốn là chiến hồn vô song, từ trong địa ngục trở về, hồn lực nghịch thiên. Nghe thấy bình nguyên ma quỷ ở Phạm quốc ngưng tụ ngàn vạn binh hồn, lập tức thúc dục Xích Thố tiến đến. Còn có sát thần Bạch Khởi trong truyền thuyết, cũng từ địa ngục trở về, mang theo hơn mười vạn âm binh lại tái hiện hậu thế. Nếu nói về sát khí, cơ hồ thế gian không người nào sánh nổi, được nghe tin tức này cũng đồng dạng tiến tới, chuẩn bị lấy hồn đường hồn. Tại bình nguyên ma quỷ hôn thiên ám địa, thanh âm lạnh lùng của một người quanh quẩn: "Hồn lực thật mạnh, ngưng tụ không tiêu tán, chiêu dẫn hồn phách mười phương, chẳng lẽ có người bày trận bất thành? Chẳng lẽ. . . muốn sửa chữa Thiên Địa Đồng Lô bị tàn phá? Có ý tứ a, ta lâu rồi chưa tới trường sinh giới, dĩ nhiên không tưởng được sự tình sắp sửa phát sinh. . ."

"Hắc hắc. . . Trường sinh giới đúng là địa phương tốt a, ta đoán có không ít đệ tử đại tông hội đến thế giới này. . ." Thanh âm lạnh dần, một đạo ảnh tích theo gió mà biến mất. Lữ Bố trong truyền thuyết, sát thần Bạch Khởi trước sau chạy tới bình nguyên ma quỷ thì sự lạ phát sinh. Ngàn vạn hồn phách bỗng nhiên biến mất một cách sạch sẽ, thiên địa một mảnh rõ ràng minh bạch, không còn một tia âm phong thâm liệt, trời đất sáng sủa, hết thủy đều

rất bình thường. Chỉ có linh hồn ba động tiêu tán vẫn nhẹ nhàng nhộn nhạo. Hai cường giả hồn lực nghịch thiên trong truyền thuyết, khê chau mày rồi sau đó tự mình rút đi. Không ai biết biết đã xảy ra chuyện gì, bình nguyên ma quỷ của Phạm quốc chứa ngàn vạn binh hồn chỉ một đêm mà biến mất. Cảnh tượng âm phong gào thét, huyết vũ tung bay hoàn toàn không thấy nữa, phảng phất giống như dị tượng chưa từng xuất hiện. Chỉ là, ngàn vạn bạch cốt trắng hếu như tuyết vẫn trải ra mênh mông bát ngát, rải rác khắp nơi tại bình nguyên ma quỷ, chứng thực nơi này từng trải qua một hồi đại chiến đáng sợ. Nhiều tu giả thực lực cường đại trên Trường Sinh đại lục đều khiếp sợ. Rõ ràng là bình nguyên ma quỷ phát sinh đại sự kiện không tưởng, ngàn vạn hồn phách chỉ có thể dùng hai chữ "khủng bố" để hình dung, người nào có năng lực một đêm tẩu tán như vậy? Chỉ sợ dù là Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy, Phật Đà cũng không thể cứ thế mang đi lặng yên không một tiếng động. Chẳng lẽ mấy người Tổ thần chưa hoàn toàn biến mất sao? Còn có người như vậy trên đời? Nếu không như thế nào có thể một đêm tẩu tán ngàn vạn hồn phách đây? Các cao thủ ngầm suy đoán, trong lòng kinh nghi bất định. Các quốc gia bá chủ sau khi so dự, rốt cục lại một lần nữa đứng lên đối lập với nhau, khẩn trương tái lập thế cục. Bốn đại quốc gia bá chủ không ngừng hướng về biên cảnh tăng cường binh lực. Mỗi quốc gia đều triển khai binh lực mấy trăm vạn. Ngoài thành Sơn Hà Quan là chốn một người chiến trăm người. Mặc dù chiến tranh đại quy mô lần hai chưa hoàn toàn bộc phát, nhưng tiểu chiến mỗi thời mỗi khắc từ ngàn người đến vạn người đều diễn ra, mỗi ngày đều có hơn một ngàn người thương vong. Thế cục càng ngày càng khẩn trương, mùi hỏa dược ngày càng dày đặc. Rất nhiều tu giả cũng phụng mệnh chạy tới biên giới tứ đại quốc gia bá chủ giao chiến. Mười đại thanh niên cao thủ của Đại Thương quốc, lại thêm tam công chúa Ân Oánh suất lĩnh tiến ra chiến trường. Công chúa phải đi đốc chiến, mà mười đại cao thủ còn lại là đi lịch lãm, sắp sửa ra chiến trường! Đám người Tề Lạp Áo, Vũ Văn Phong, Hỏa Niếu, A Thủy tất cả đều bị Ân Oánh lấy thủ đoạn cảm phục đi theo. Yến Khuynh Thành, A Băng cũng cùng Ân Oánh đồng hành. Các đại tông giáo La Mã đế quốc cũng đều phái cao thủ đi. Trong đó có mười đại thanh niên cao thủ từng

lãnh nhiệm vụ tiêu diệt ấu tôn vô thượng phật của Phạm quốc, cũng chính là Hoàng Kim Sư Tử Vương. Tiêu Thần sớm đã rời khỏi Đại Thương đế quốc, tiến vào bình nguyên ma quỷ ở Phạm quốc. Ngàn vạn bạch cốt phảng phất đích thực từng trải qua thảm liệt cùng bi thương, hắc cảm giác được một nỗi sợ hãi khó tả, không biết vì sao linh hồn run rẩy, phảng phất có gì triệu hoán hắc vậy. Thiên đồ công pháp trên cổ bia điên cuồng vận chuyển, sau đó không biết vì sao, đột nhiên hắc đường như chứng kiến cổ bia Hoàng Hà, thấy được cổ bia Long Đảo. . . Một mặt bia ảnh cực lớn hiện lên trong lòng.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 258 : Phật Đà Truyền Nhân

Chương 258 : Phật Đà Truyền Nhân Dịch Giả: Dịch giả: Cẩm Y Vệ -
Eclipse Biên tập : Eclipse Nguồn: 4vn.eu

Cổ bia thiên đồ công pháp điên cuồng vận chuyển, Tiêu Thần thân thể hiện lên quang mang chói lọi , da thịt lưu chuyển từng đạo quang hoa , một mặt lớn cổ bia hiện lên tại trái tim hắc. Vết tích mơ hồ làm người ta sợ hãi, cổ bia to lớn phảng phất như một ngọn cự sơn đứng sừng sững trong biển vờn lên trời cao khó có thể nhìn thấy đỉnh.

Vì sao lại như vậy? Trong lòng Tiêu Thần giật mình. Hoàng Hà cổ bia nhìn giống Long đảo cổ bia nhưng có chút khác biệt mặt tấm bia đá đã từng nhìn qua phảng phất hai mặt bia có khác nhau. Trong tâm Tiêu Thần lúc ấy trái

tim oanh lên như có tiếng chuông đánh thức hắc, chả lẽ truyền thuyết ... nói đến tấm bia đá thứ ba ở gần đó là thật ?

Lúc ấy , trong lòng hắc máy động kịch liệt, hắc thu thập cổ bia đó chính là thiên đồ pháp quyết, hắc là còn có vài tấm nữa mới đúng. Ở tại Long Đảo hắc đã từng thấy tối thiểu sáu bảy mặt cổ bia hư ảnh. Khi đó liền có một loại phỏng đoán hắc là trong thế giới hiện thực những thứ tương ứng điều này là có nhiều hơn. Chỉ là ... hắc dụng tâm đi cảm ứng cẩn thận lục soát tấm bia khác thường này thì cái gì cũng không có phát hiện, mà cảm giác tim đập nhanh cũng dần biến mất. Tiêu Thần cũng không có chán nản, từ từ bình tĩnh trở lại, lẳng lặng nhìn khắp vùng bình nguyên hoang vu.

Về bình nguyên ma quỷ của Phạm Quốc có vô số truyền thuyết nói đây chính là một nơi thần bí đã từng có nhiều đại nhân vật từng xuất hiện ở đây. Tương truyền, Nguyên Thủy từng tính đem núi Tiên Sơn Côn Lôn chuyển qua nơi đây muốn đi truyền đạo thiên hạ. Nhưng vào một đêm núi Côn Lôn lở làm dân bản xứ phụ cận gần như bị tuyệt diệt.

Còn có truyền thuyết kể chân thân kiếp trước của Lão Tử bị ma khí kinh khủng ép tan xương nát thịt, làm 800 năm khó có thể tụ lại hồn phách. Đồng thời kỳ đó, Phật Đà kiếp trước bị kẹt trên đỉnh núi Thông Thiên qua 49 ngày thì chảy hết Phật huyết mà chết. Nơi này trở thành vùng đất dữ . Chính các đại nhân vật cũng không mong quay trở lại đây.

Mênh mông bạch cốt ,trắng ngần như tuyết ,dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ chói mắt . Sát khí của ngàn vạn quân hồn của ma quỷ bình nguyên đã sớm tán đi. Tiếng binh hồn rít gào đã không thấy, chỉ còn biển xương trắng chứng thật

nơi này đã từng phát sinh một trận thảm chiến. Không đến 40 ngày tử trận ngàn vạn người nếu ở nhân gian cũng là điều không thể tưởng tượng , cũng chỉ có ở trường sinh đại lục mệnh mệnh này mới có thể phát sinh ra kinh thiên sự kiện này.

Trường sinh giới ngũ đại bá chủ, bất cứ một quốc gia nào so sánh với nhân gian giới đều gấp mười lần. Từ những quốc gia khổng lồ mệnh mệnh vô tận bộc phát đại chiến tử vong ngàn vạn lần cũng là loại bình thường. Tiêu Thần đối mặt với vô tận hải cốt cảm khái vô hạn, phiến ma quỷ bình nguyên thật là một mộ phần lộ thiên chôn cốt vô số , từ cổ đến nay không biết đã có bao nhiêu người chết ở đây. Màn đêm buông xuống những cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, Tiêu Thần tại chỗ lưu lại tàn ảnh rồi biến mất tại ma quỷ bình nguyên. Bên ngoài Sơn hà quan tứ đại bá chủ quốc gia dồn tất cả lực lượng tập trung mấy trăm vạn đại quân khiến nơi này nghiêm nhiên trở thành một Tu La sát trận. Lần thứ hai đại chiến mặc dù không có bộc phát nhưng lúc nào cũng có thể phát sinh , những chiến dịch nhỏ không ngừng khai hỏa.

Sơn hà quan ngoại là một chiến trường ước chừng hơn ngàn dặm từ cổ chí kim là một mảnh tử vong chiến trường, dưới đất thì hải cốt vô số. Chấp mắt lại qua một tháng, lần thứ hai đại chiến rốt cục đã bộc phát lúc đó máu chảy thành sông , oan hồn than khóc, thiên địa rung chuyển .

Nơi này sát khí xung thiên. Đây là cuộc chiến cuối cùng sau ba tháng hỗn chiến với mấy trăm vạn thương vong. Mặc dù không có thương vong thảm trọng giống như lần đầu. Nhưng nơi này sát khí lượn lờ , oán khí trùng thiên. Bất quá lần này huyết vũ bay lá tả mấy ngày vô tận oán hồn lại đột

nhiên biết mất chỉ còn lại dưới mặt đất đầy bạch cốt , từng hắc vụ âm khí đều tan dần.

Sự kiện thần bí lại một lần nữa phát sinh có người lấy đi mấy trăm vạn linh hồn. Từ nay về sau, chiến đấu vẫn lại tiếp tục , Đại Chu quốc cùng Phạm quốc đội hợp lại cùng nhau lui về giữ Sơn hà quan, đế quốc La Mã cùng Đại Thương quốc hợp binh chung một chỗ mỗi ngày công thành không ngừng. Đương nhiên vùng phụ cận hoang mạc trung đông cũng đang tiến hành huyết chiến . Trên chiến trường bán thần là Vương.

Trường Sinh cao thủ rất ít ra tay, với cảnh giới của bọn họ thì không màng thể sự mà chỉ có mục đích theo đuổi làm sao để ra tăng tu vi. Niết Bàn cao thủ thì càng hiếm hơn tu vi họ không ổn định, khi cường thịnh thì có thể so với cao thủ trường sinh , lúc suy yếu thì thậm chí không bằng cảnh giới tu giả, một khi tiến vào niết cảnh những người đó hơn phân nửa sẽ ẩn núp lặng lẽ tìm hiểu. Bởi vậy, cao thủ bán thần cảnh giới trên chiến trường là những kẻ hủy diệt kinh khủng. Tại Sơn hà quan đại chiến bán thần cao thủ vô cùng kịch liệt ,nhiều ngày nay Tiêu Thần vẫn ở đây theo dõi cuộc chiến.

Gần một tháng qua Tiêu Thần hóa thân thành binh sĩ, người mặc trang phục binh sĩ Thương quốc, xung phong liều chết chém giết trong tình phong huyết vũ. Tất nhiên hắn sẽ không xuất thủ với những tên lính tầm thường , hắn chỉ là muốn cảm thụ thế nào là hào khí. Ở tròng chiến tranh tàn khốc này hắn đã thấy rất nhiều binh sĩ tinh thần sụp đổ, không ít người bởi vậy mà hóa điên. Tại tử vong cùng sợ hãi hành hạ cũng có rất nhiều người dần dần trở nên kiên cường hơn.

Tiêu Thần cảm thụ sâu sắc, nếu như không có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối tu vi hộ thể hẳn chỉ sợ cũng không tốt hơn được bao nhiêu. Đối mặt với bán thần có thực lực kinh khủng có thể tuyệt sát những binh lính tầm thường thần công kinh khủng chỉ một chiêu là tan xương nát thịt, mỗi lần công kích như thái sơn áp đỉnh là một thảm cảnh không nỡ nhìn.

Bá chủ quốc gia đang lúc chiến tranh chính là chiến trường huyết hải, đối với tu ma giả thật là địa phương tu luyện tốt. Ở chỗ này để tìm đối thủ rất dễ dàng nhất là tiền tuyến luôn có những trận quyết đấu của bán thần. Lại là ánh tích dương trên chiến trường hải cốt ở khắp nơi, làm quét dọn viên chiến trường Tiêu Thần nhạy cảm phát hiện vết tích truyền nhân Tiểu Lý phi đao, Thiên Ma Cung yêu nữ, Từ Hàng Trai kiếm nhai tiên tử. Còn có những cao thủ thanh niên đế quốc La Mã được vài đại tông giáo sử dụng bí pháp bồi dưỡng lên tựa hồ liên miên như mây. Trong quân doanh chợt loé lên Bát tướng thần thông bày ra. Tiêu Thần như quang ảnh biến mất tại chỗ dọa cho người dọn tử thi vừa đặt mông ngồi trên mặt đất suýt bị hù chết.

Dựa vào trực giác, Tiêu Thần biết mấy đại cường giả thanh niên mạnh nhất có thể muốn có hành động, hẳn quyết định đi theo xem xét. Ban đêm ánh trăng cơn gió nhẹ nhẽ thối. Từ quân doanh có mười ba đạo nhân ảnh thần tốc bay ra. Mười ba người đều ngự không phi hành hướng về nguyên thủy sơn mạch bên cạnh Sơn Hà Quan mà bay. Hoang sơn dã lĩnh rừng rậm mặc dù khó hành quân nhưng vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn Phạm Quốc phải có quân đóng ở đó.

Tiêu Thần đã thấy rõ mười ba người đều là cao thủ thanh niên bậc nhất của đại Thương quốc cùng đế quốc La Mã bọn họ dường như bí mật hành động. Cũng không lựa chọn tiếp tục phi hành mà họ chọn di chuyển bí mật. Những

người này đều gần đạt đến bán thần cường giả , đã có khả năng đối kháng với bán thần. Nhiều người như vậy trong một tổ hợp chung thì tuyệt đối là một lực lượng kinh khủng.

Trên chiến trường bán thần là vua, bọn họ có sức mạnh của vua! Canh giữ bên trong núi hoang đích xác là có cao thủ nhưng bắt quá cũng rất khó phát hiện lượng binh mã ít ỏi .Nếu ngẫu nhiên có trạm canh gác phát hiện bọn họ cũng bị chém giết ngay tức khắc. Hoa máu bắn tung tóe, huyết vụ tràn ngập mười ba cao thủ dọc đường đã tiêu diệt mười trạm gác .Không ai cảm giác được sự tàn nhẫn, chiến trường chính là thế. Tiêu Thần theo dõi ở phía xa ngoài tầm mắt của bọn họ hoàn toàn dựa vào cảm giác từng luồng ba động, cách xa khoảng mười dặm đơn giản vì không thể gần quá.

Nếu không thì chắc chắn đến năm thành sẽ bị họ cảm giác được, dù sao đó là cao thủ trẻ tuổi mạnh nhất của hai quốc gia, nếu bàn về tu vi cảnh giới so với hắn cách biệt nhiều. Xoát ! Một đạo nhân ảnh như là biên bức(dời) ,từ bầu trời đêm chui vào phiến núi rừng hướng về phía Tiêu Thần tấn công, định nhất kích tất sát nháy mắt đã lao đến Tiêu Thần.

Tiêu Thần không hề bận tâm, đứng tại chỗ không động chờ tên kia, rồi xuất thần thuật trong chớp mắt bỗng không gian xuất hiện Linh Tê kiếm ba xao động. “Phốc” một tiếng vang nhỏ, không trung hiện lên một thân ảnh tan nát huyết nhục từ từ chảy xuống. Mấy ngày nay ,trên chiến trường nhìn thấy cảnh sinh tử chém giết trên chiến trường,Tiêu Thần cảm giác tâm cũng dần băng lãnh , mặc dù không coi thường tình trạng sinh mệnh, nhưng giết người mà lòng không hiện lên chút ba động , chiến trường tàn khốc đúng là địa phương rèn luyện tâm địa sắt đá tốt nhất một loại tâm chí càng khó dao động. Nguyên thủy hoang mạch sâu trong một trăm hai mươi dặm, truyền

nhân của tiểu Lý phi đao, yêu nữ Thiên Ma Cung đám người ngừng lại, mới vừa rồi bọn họ đã đem 100 dặm phương viên lục soát không có người nào mười ba người bắt đầu bí mật thương lượng. “Căn cứ tin tức là thật. Thân vương đốc chiến của Phạm Quốc không ở tại nguyên thủy sơn mạch Sơn Hà Quan. Như vậy có thể khẳng định chỉ có một khả năng hãn không kịp chạy tới tiền tuyến mà đang ở trên đường”.

“Không sai, chúng ta có thể xâm nhập Phạm Quốc ám sát thượng tướng trên đường”. “Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng rất đáng giá vị thân vương kia là một người hùng tài đại lược một vị Thống Soái khó tìm , đem ám sát chắc chắn ảnh hưởng quân tâm. Quyết định xâm nhập Phạm Quốc tiêu diệt vị thống soái thân vương" Tiêu Thần không có khả năng nghe điều này bởi vì hãn còn cách bọn họ ngoài mười dặm, nhưng hãn lại có thể căn cứ khí tức của những người này lưu lại phán đoán về hướng họ di chuyển triển khai bát tướng thế giới đuổi theo.

Bọn họ cũng không lo lắng, cẩn thận bí mật di chuyển đêm khuya nghỉ ngơi đến xế chiều ngày thứ hai tới ma quỷ bình nguyên. Sâu nhất trong ma quỷ bình nguyên một người khoảng bốn mươi tuổi trung niên nhân uy nghiêm vô cùng, thân toát khí để vương không giận tự uy làm cho người ta không dám nhìn đối diện, hãn long sanh hổ bộ, đứng tại giữa hoang nguyên quan sát . “Ta muốn tại đây đại thương đế quốc cùng La Mã đế quốc chết ngàn vạn binh”. Lúc những lời này nói ra người trung niên uy nghiêm nhìn hướng chân trời, rồi lại nhìn biển bạch cốt vô tận nói :” Đánh một trận định Càn Khôn!”.

“Vương gia hùng tài đại lược, bụng chứa Càn Khôn nhắc tay diệt ngàn binh nước họ khỏi phải bàn.” Bên cạnh có người vỗ hông ngựa. Trung niên

nam tử lạnh lùng quay đầu quét mắt nhất thời xung quanh câm như hến:” Ta không thích nghe những lời a dua nịnh nọt, ta thích người có thực lực chân chính. Ta muốn ở chỗ này bố trí cừu thiên thập địa tru thần diệt ma tuyệt diệt trận, mặc dù là tàn trận nhưng để tiêu diệt phạm nhân vậy đủ rồi!”.

Một nữ tu giả trẻ tuổi đi ra thản nhiên cười nói :”Chiều nay chúng ta sẽ đóng ở chỗ này, ta mang mấy người đi xem xét phía trước”. Trung niên nam tử gật đầu, nói:” Không nên đi quá xa.Nếu có người muốn ám sát ta thì như thế nào ? Ta bên cạnh nhiều cao thủ như thế căn bản là không sợ . Phát hiện hành tung địch không nên mạo hiểm mà lập tức trở về.” Rõ!

Bình nguyên trống trải trừ vùng cỏ dại mọc hỗn độn , nơi này đều là xương trắng hài cốt. Bởi vậy tầm nhìn bình nguyên rộng, nếu như bay lên bầu trời thì mười ba cao thủ có thể nhìn cảnh vật phạm vi hơn 10 dặm. Tiêu Thần không thể kéo cự ly dài nữa. Cứ như vậy nhiều sẽ mất dấu mục tiêu, dù sao thì hắn cũng không phải là thần, không có khả năng thần niệm mở là có thể lập tức hiểu rõ tình hình thế giới. Cuối cùng, hắn cũng mất dấu vết của mười ba người. Bất quá cũng may bát tướng thế giới cực nhanh, liên tục biến hóa phương vị. Tổng thể hắn một lần nữa lại phát hiện được. Hoàng hôn buông xuống, ánh mắt trời hạ xuống một màu hồng ma quỷ bình nguyên như bị nhiễm một tầng huyết sắc vô số bạch cốt lộ ra vẻ tà dị âm trầm.

Đương nhiên một lần nữa Tiêu Thần lại tìm được đám người Thiên Ma cung yêu nữ , phát hiện được họ đang kịch chiến. Mười ba người đại chiến với tám người, rõ ràng chiếm thế thượng phong, không lâu đã giết giết được ba địch thủ. Trên vùng đất thần quang sáng lạn, các loại thần thông tăng

tầng lớp lớp tại chân chính chiến trường sinh tử không ai có thể ẩn dấu thực lực đã xuất chiêu là phải tuyệt sát.

Bỗng nhiên ánh mắt Tiêu Thần lộ rõ thần quang, hắn thấy được thân ảnh vô cùng quen thuộc , một người bằng hữu nhiều năm không gặp. Một bạch y hòa thường tuổi còn trẻ trên không trung dùng lực chiến hai cao thủ thông dong trấn định phiêu dật xuất trần thực sự giống một cao tăng thế ngoại. Dĩ nhiên người nọ là Nhất Chân hòa thượng đã từ biệt tại Long Đảo 4 năm không gặp.

Giờ đây, hắn lộ ra tu vi đáng sợ . Dùng thực lực đối chọi 2 cao thủ Đại Thương đế quốc, la mã đế quốc nhưng không tỏ ra yếu thế. Nhất Chân Hòa thượng trẻ tuổi dung mạo thanh tú , bạch y nhẹ nhàng khí chất xuất trần , giống thần phật Niêm Hoa phi thiên , có một sự hấp dẫn kỳ ảo. Hòa thượng tu vi thâm hậu không thể phán đoán, khiến những cao thủ đương trường đều kinh dị.

Tiêu Thần không ngạc nhiên, Nhất Chân không yếu hơn so với việc các cao thủ mạnh nhất Đại Thương quốc và đế chế La Mã là chuyện đã nằm trong ý định. Bởi vì từ một ý nghĩa nào đó mà nói thì thật sự người hưởng lợi nhiều nhất ở trên Long Đảo chính là Nhất Chân. Ở trước Tử Thành, Phật Đà Pháp Luân đã từng cùng hắn dung hợp thành một thể. Không ai biết làm sao mà hắn thu được chỗ tốt, chỉ biết là hắn lúc ấy đột phá mấy Trọng thiên, một bước trở thành cường giả trên Long đảo. Bốn năm đã qua tu vi hắn tăng mạnh là điều có thể dự liệu.

“Ngã phật từ bi!” Nhất Chân hòa thượng vừa tụng phật hiệu, thanh âm hiện lên rõ ràng trong thiên địa mênh mông. Từ khoảng không xa xa có tiếng rùng ngâm truyền đến, một đạo bích ngọc cắt ngang trời trong nháy mắt vọt tới. Tựa như luồng sét màu bích ngọc, ngay trong thời khắc công kích nó đã giúp Nhất Chân hòa thượng chặn một đối thủ.

Bích Long Vương! Dĩ nhiên Bích Long Vương lớn lên mấy thước thần vũ phi phàm quanh thân ánh lên quang mang chói lọi như một khối phỉ thúy rực rỡ. Xoát

Thiên Long vẩy đuôi , Long vĩ như một đạo lục quang nổi bật giữa trời mây đỏ lục ý dạt dào trên bầu trời một mảng xanh ba động khiếp người. Bích Long Vương vọt tới, lập tức đem một đối thủ của Nhất Chân chống đỡ mà không rơi vào hạ phong. Thậm chí chiến ý dâng cao liên tục công kích, Long tộc cổ chiến kỹ làm cho người ta hoa mắt tất cả đều là sát chiêu sát thức.

Bích quang trùng thiên sát khí phá không ánh nắng đều buồn bã thất sắc. Ở một nơi khác Nhất Chân hòa thượng chỉ còn đấu với một người áp lực đã giảm, phật môn tuyệt học liên tục được thi triển. Mặc dù hãn phiêu dạt biến ảo như thể một cao tăng nhưng sát khí kinh người làm rung chuyển một phương không gian.

Cuối cùng Nhất Chân tụng phật hiệu đột nhiên bầu trời hiện lên một cái phật thủ to lớn phô thiên cái địa bao phủ cả trăm trượng không gian, khiến

cao thủ La Mã tu giả dù ra sức đánh ra tuyệt học thần thông vẫn bị hung hăng ghim dưới đất. Phật quang vạn trượng, cây phật thủ khổng lồ đột nhiên nắm lấy tu giả dưới đất dùng sức khép lại nhất thời truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Ở những nơi khác chúng nhân đều bị kinh động Phật quang trùng thiên Nhất Chân hòa thượng trang nghiêm cây phật thủ nở rộ xuất ra khiến không ai dám nhìn thẳng vào quang mang, cuối cùng nghiền nát cường giả La Mã đế quốc. Cùng hút một ngụm lãnh khí mười hai cao thủ còn lại đều giật mình, trong đó ba người đồng loạt chạy tới.

Tiêu Thần bỗng nhiên nhớ ra lúc đầu ở trước cổng Tử Thành trên Long Đảo có một cây phật thủ thật giống như của Nhất Chân vậy. “Hẳn là Phật Đà truyền nhân giết hẳn!” Cũng không biết là ai hô một tiếng.

Quang mang lóe lên, Nhất Chân hòa thượng bỗng chốc xuất hiện tại trước người Bích Long Vương quát :”Chạy!” Cùng lúc đó bên cạnh vài tên cao thủ Phạm Đế còn sống cũng muốn bỏ chạy , nhưng thấy đối thủ của bọn họ đã sớm chặn đứt đường lui của họ, dù sao hiện tại mười hai người đánh với năm người. Xoát Quang mang chợt lóe, không chờ Nhất Chân hòa thượng vọt lên, truyền nhân tiểu Lý phi đao một mình hấn trước người Bích Long Vương, đầu ngón tay băng hiện khí tức tử vong tràn ngập ra. Một người một đao duy nhất trong thiên địa , khiến mặt đất và bầu trời nhiệt độ hạ xuống. Đối mặt với thần kỹ kinh khủng tiểu Lý phi đao, bất luận kẻ nào cũng đều biến sắc. Nhất Chân hòa thượng cùng Bích Long Vương đều ngừng mọi động tác, không thể không tập trung tinh thần đối kháng sợ chỉ một chút sai lầm sẽ bị phi đao phá nát yết hầu.

Đây chính là uy lực tiểu Lý phi đao đối đầu với thiên quân vạn mã cũng đủ kinh sợ không biết phi đao sẽ bay về phía ai . Nhất Chân hòa thượng cùng Bích Long Vương đều không thể không tập trung mười phần tinh thần đề phòng. Tròng diện yên tĩnh vô cùng, mặt khác cao thủ Phạm Quốc bị vây khốn tất cả đều nhìn chăm chú về nơi này, tưởng muốn nhìn thiên địa phong vân nhất đao cùng Phật Đà truyền nhân tuyệt học điểm manh yếu.

Vừa lúc đó Tiêu Thần động, bát tướng thế giới triển khai, trên bầu trời lưu lại một tàn ảnh nháy mắt xuất hiện trước Nhất Chân. Tiểu Lý phi đao vừa xuất, không ai có thể dự liệu được kết quả , mặc dù biểu hiện của Nhất Chân siêu phàm thoát tục, nhưng đến như Tiêu Thần cũng không có cách nào dự liệu hẳn có thể hay không trước một đao kinh thế giữ được tính mạng. Hẳn không muốn người từng là bằng hữu có sự việc ngoài ý muốn bỗng chốc xảy ra.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 259: Tiểu Lý Phi Đao

Chương 259: Tiểu Lý Phi Đao Dịch Giả: Cầm Y Vệ - nomurasan
(yamahara) Nguồn: 4vn.eu

Thần thông Bát Tướng Thế Giới triển khai, quang ảnh hiện lên, Tiêu Thần trong nháy mắt xuất hiện trước Nhất Chân cùng Bích long vương. Một vị khách không mời dùng thân pháp cực tốc xông đến, làm cho tất cả mọi người ở hiện trường đều tập trung vào hẳn, trong sát na vẻ mặt mọi người đều không giống nhau. "Là người?" truyền nhân Tiểu Lý Phi Đao một thân

bạch y, khăn quần đầu trắng như tuyết, lãnh khốc vô cùng, lạnh giọng nói: "Tránh ra! Người biết mình đang làm gì không?" "Đương nhiên biết." Tiêu Thần bình tĩnh đáp lại. "Rống..." Bích long vương gầm nhẹ một tiếng, tiến lại gần. Nó quơ quơ đầu hữu hảo với Tiêu Thần, nó đã nhận ra cổ nhân năm ấy. Nhất Chân hòa thượng bề ngoài siêu trần thoát tục, không nhiễm tục khí thế gian, cũng nhẹ nhàng bay đến, lộ ra nét tươi cười, nói: "Rốt cục cũng gặp lại rồi." "Lát nữa hàn huyên." Tiêu Thần đối mặt với Tiểu Lý Phi Dao không dám mảy may khinh thường, đó chính là đoạt mạng phi đao, trong đám cao thủ đồng cấp tuyệt đối là tồn tại kinh khủng, là loại lực lượng uy hiếp cực lớn. Thần thông vốn lấy từ bảo tàng thân thể của mình, tự sáng chế ra, mà Tiểu Lý Phi Dao thần kỹ này vốn là chiến kỹ được tiền nhân thiên chuy bách luyện, có thể xưng là loại tuyệt thế thần thông truyền thừa, uy lực không thể tưởng tượng. "Người lại đi giúp dị tộc... đừng tưởng Ma giáo giáo tổ cho người chỗ dựa là có thể xằng bậy." Truyền nhân Tiểu Lý Phi Dao nói lạnh lẽo, đầu ngón tay đao mang phóng ra, chói mắt dị thường. Nhất Chân hòa thượng muốn tiến lên, không cho Tiêu Thần đối mặt với phi đao đáng sợ, nhưng bị Tiêu thần ngăn lại, hắn đối với truyền nhân phi đao phía trước nói: "Dị tộc? Còn chưa biết được." "Sao không phải dị tộc? Hai nước đang khai chiến, hắn là một trong những thanh niên cao thủ mạnh nhất Phạm quốc, hơn nữa rất có khả năng là Phật Đà truyền nhân. Mà người lại giúp hắn." Có thể không động thủ mà nói chuyện là tốt nhất, Tiêu Thần cũng không muốn cùng mười hai cao thủ trước mắt chiến đấu sinh tử. Dù sao những người này mỗi người đều có thực lực không dưới hắn và Nhất Chân hòa thượng. Tiêu Thần lắc đầu nói: "Đầu tiên người phải hiểu ta vốn không phải người Thương quốc, giúp ai cũng là bình thường. Mặt khác, Phạm quốc vốn là quốc gia đa chủng tộc, nhưng thật sự là đông phương tộc không thể nghi ngờ. Khi nào lại là dị tộc? Ngược lại mấy người các người cùng cao thủ La Mã đế quốc liên thủ, ta thấy mới là kết minh với dị tộc đó." Trong mười hai cao thủ Thương quốc cùng La Mã đế quốc đều chiếm một nửa. Tóc đen và tóc vàng xen lẫn bắt mắt. "Đây là liên minh quốc gia, ta không muốn nhiều lời nói nhảm." Truyền nhân Tiểu Lý Phi Dao lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Thần. Tay phải hắn chậm rãi giơ lên, ngón tay trắng

nỗn, phi đao nhọn hoắt hiện ra giữa ngón trỏ dài và ngón cái. Phi đao trong suốt sáng long lanh, tựa hồ nhìn xuyên thấu, phóng ra từng đạo ánh sáng đẹp mắt, hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật, tựa như mỹ lệ ngọc trong bảo khố chạm khắc mà thành. Chỉ là phi đao hiện lưu chuyển ra sát khí khiếp người. "Hà hà, chúng ta không muốn động can qua. Xin các người mỗi người mở lời một chút. Những người khác mặc kệ, chúng ta chỉ cần Nhất Chân này. Hội tình này xin ghi nhớ." Phía sau có tiếng cười truyền đến, một tông giáo cao thủ của La Mã đế quốc bay đến. Lúc trước, thanh niên cao thủ của Thương quốc cùng La Mã đế quốc quyết đấu theo trình tự, người này là vốn là nhất hào của La Mã đế quốc, từng đánh bại Sở Hành Cuồng, cũng từng lấy tinh thần trận pháp cùng Tiêu thần quyết đấu một thức, tu vi sâu không thể lường. Tên hãn là Tát Ma (Samos). Lúc này hãn đã lộ ra hình dáng, không có lớp sương mù lượn lờ quanh thân. Vóc người thon dài, tóc vàng phất phới, trên mặt tràn ngập ý cười sáng lạn cùng một đôi mắt sáng như lam bảo thạch. Tát Ma (Samos) cười dài nhìn Tiêu Thần nói: "Đây là chiến tranh hai nước, không thể nói đến nhân tình. Huống hồ hãn giết một cao thủ bên ta, có thể nào để hãn rời đi đây?" Tiêu Thần gật đầu nói: "Đúng vậy, không thể nói nhân tình, lập trường bất đồng, tự nhiên tương trùng. Đứng ở góc độ các người cũng không sai. Có sai thì là do phe cánh bất đồng thôi. Được rồi, nếu tất cả mọi người không sai, vậy thì nói chuyện bằng thực lực đi. Các người mạnh tất nhiên có thể rời đi, các người không địch lại thì tự nhiên vong mạng." "Tiêu Thần không cần người ra tay, tự ta có thể ứng phó." Nhất Chân không muốn Tiêu Thần bị cuốn nguy hiểm, dù sao nhân số đối phương cũng chiếm ưu thế tuyệt đối, người nào cũng không kém bọn họ, thật sự không có bất cứ phần thắng nào. Tiêu Thần khoát tay nói: "Đừng nói nữa!" "Vậy. . . được rồi." Nhất Chân không nói thêm gì nữa. Bằng hữu mà nói chuyện khách khí nghe có vẻ giả dối. Không lâu trước, hãn đã nghe nói Tiêu Thần tái xuất, uy chấn Ân Đô, sáng chế ra Bát Tướng Thế Giới, lại từng tiếp được Tiểu Lý phi đao rồi. Trong bảy người vây khốn có bốn gã cao thủ Phạm quốc, năm người khác vây khốn Tiêu Thần cùng Nhất Chân, còn có Bích long vương lân giáp quang mang lập lòe do Bát Tướng Thế Giới của Tiêu Thần hiện ra, không gian phẳng

phất trùng điệp. Lúc đó, Nhất Chân hòa thượng tư thế trang nghiêm, nơi này nhất thời phật quang tận trời, Bích long vương lắc đầu vẩy đuôi, phát ra tiếng hú dài (trường khiêu), như phi thúy thiêu đốt, lục quang chói mắt như ngọc. "Muốn rời đi thì phải bước qua cửa này của ta trước." truyền nhân Tiểu Lý Phi Dao khẽ vuốt đao phiến trong suốt, sáng long lanh. Hắn là một gã cô nhi, thuở nhỏ không có tên, sư phụ của hắn đặt cho danh hiệu Tuyệt Dao, cùng hắn tu luyện thần kỹ. Tiểu Lý Phi Dao được xưng tuyệt kỹ đệ nhất trong thiên địa, có thể trăm phá hư không, xuyên qua không gian giết địch, tại khoảng cách ngắn chưa người nào có thể thoát nổi nó, chính là Bát Tướng Thế Giới của Tiêu Thần dù cực nhanh nhưng khoảng cách gần cũng khó hữu dụng. "Lần trước không phân thắng thua, lần này hãy phân cao thấp đi." Tuyệt Dao ngưng thần nhìn Tiêu Thần, đầu ngón tay đao mang càng ngày càng thịnh. Hung khí càng ngày càng ngưng trọng, Tiểu Lý Phi Dao sắp ra tay, một đóa mây đen thối qua, trên bình nguyên ma quỷ xuất hiện âm ảnh lớn, biến xương cốt mệnh môn trở nên mịt mờ u ám. Xoát! Tiêu Thần dùng Bát Tướng cực nhanh trên trời bay tới. Hắn cũng không muốn bị động tiếp đao, thân thể nhanh như lưu tinh, trên bầu trời vẽ ra từng đạo gấp khúc, quanh co tới gần Tuyệt Dao. Sát khí lãnh liệt đầy trời, xung quanh Tuyệt Dao tuyết hoa tung bay, đối với Tiêu Thần đang đến gần hắn tựa như không thêm để ý, vẫn bất động như bàn thạch. Tiêu Thần mấy lần muốn ra tay nhưng lại nhịn, vì hắn biết Tuyệt Dao chính là đang chờ cơ hội như vậy. Trong sát na mũi phi đao thần kỳ sẽ ra tay. Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần cao độ, ánh mắt dừng ở hai người. Họ đều biết, hai người một khi đã ra tay thì long trời lở đất. Mây đen phiêu tán tan đi, ánh mặt trời rọi xuống. Ở phía sau, Tiểu Lý Phi Dao ra tay rồi! Trong sát na ánh mặt trời xuất hiện, ánh sáng chói lòa làm đồng tử mắt người không thể không thu nhỏ lại, trong nháy mắt như bị mù. Tuyệt Dao có thật có thiên phú nắm bắt cơ hội, một đạo hàn quang trở thành duy nhất trong thiên địa, như một đạo thiên lôi đáng sợ. Trong sát na phi đao biến mất, quỷ khóc thần sầu, phảng phất như có vô tận ác quỷ cùng thần linh bị thảm tru lên, Một đạo phong vân, thiên địa thất sắc! "Tiểu Lý" trong truyền thuyết thực là môn thần kỹ thiên cũng phải đổ kị, đao phát ra ác quỷ cùng thần linh đều

thất kinh. "Ô ô. . ." Âm thanh mũi đao phá không như quỷ khiếu, như thần khóc. Dưới thiên địa càn khôn rục rờ, khí tức tử vong vô tận phô thiên cái địa ập xuống, phảng phất như Cửu U địa phủ, minh vụ cuồn cuộn, âm lôi trùng trùng. Đồng thời, trong âm khí quay cuồng cũng có trận trận thần quang lóng lánh, phảng phất như thiên ngoại phi tiên, bổ trảm mà đến. Sát thế kinh thiên! Một đóa bạch vân trên trời bị trùng kích mà tiêu tán. Tiêu Thần thân ở trong Bát Tượng Thế Giới, thể xác và tinh thần là một phiến kỳ ảo, linh giác tăng lên tới cực hạn, định bắt lấy đao hàn quang nọ. Chỉ là, phi đao thần kỳ sở dĩ có thể làm quỷ thần khó lường, tất nhiên là có chỗ độc bộ thiên hạ. Nó dường như đã yên diệt ở trong không gian, không đến lúc cuối cùng căn bản không thể nào bắt được quỹ tích (đường di chuyển). "Ô ô. . ." Quỷ thần kêu khóc, Có không ít đầu thiên sứ hiện lên trên bầu trời, vây quanh Tiêu Thần, bàn tay tử vong đã cùng nhau hướng về hắn. Cực tốc thân pháp của hắn đã bị giam cầm, phảng phất giống như chậm đi rất nhiều. Sát na vĩnh hằng, vạn vật thoáng qua trong nháy mắt. Lúc này, Tiêu Thần mơ hồ cảm thấy đau ở vị trí tim, da tay đã toác ra, máu tươi phun trào. Một đao kinh thế! Đao khí đã chạm đến thân thể hắn, tay trái bảo hộ trước ngực xuất ra, Tiêu Thần đem hết toàn lực ngăn cản, dùng tốc độ nhanh chưa từng thấy. "Đình !" Một âm thanh giòn giã run rẩy vang lên, tại không trung vang vọng, một phiến phi đao trong suốt sáng long lanh bị Tiêu Thần kẹp lấy. Máu tươi rơi xuống, song chỉ của hắn đã bị cắt đứt, máu tươi cuồn cuộn mà chảy, nếu như không phải tay hắn được tôi luyện bằng Hắc Ô Thiết Ấn, sợ rằng thương thế càng nghiêm trọng. Một đao phong vân, thần binh lợi khí siêu việt! Lực công kích kinh khủng làm cho Tiêu Thần rung động không thôi, cùng lúc đó huyền công điên cuồng vận chuyển, hóa giải đao khí xâm nhập vào cơ thể. "Phốc !" Trong sát na phun ra một ngụm máu nhỏ, Tiêu Thần sử Bát Tượng cực tốc huy động đến cực hạn, trong nháy mắt vọt tới trước Tiểu Lý Phi Đao, hai người lao vào cận chiến. Trên bầu trời, hai đạo hư ảnh quần lại một chỗ, như là điện quang lượn lờ, tốc độ quá nhanh rồi. Tuyệt Đao mang theo một thanh phi đao, cùng bàn tay Tiêu Thần không ngừng đối chạm, phát ra những tiếng vang "đình đình đang đang", không gian không ngừng bị chấn nát. "Hắn chặn lại sao?" "Hắn chặn được Tiểu Lý phi đao!"

Là Tiểu Lý phi đao trong truyền thuyết đó! Mặc dù cũng chịu khổ bị thương, nhưng không bị một kích tất sát kinh khủng trong truyền thuyết này đánh nát, đủ để kiêu ngạo rồi. Tiêu Thần có cảm giác khó chịu phi thường, liên tục phun ra 3 búng máu tươi, suýt nữa tao ngộ bất trắc. Thần mang đao khí đã kinh nhập vào trong thân thể hắn, làm cho hắn suýt nữa suy sụp, nếu như không phải tu luyện bảo khổ thể thuật, sợ rằng thật sự tan xương nát thịt rồi. Khó khăn lắm mới tiêu trừ phi đao thần mang trong thể nội, thần thông Bát Tướng Thế Giới của Tiêu Thần bày ra, đem Tuyệt Đao bao phủ ở bên trong, quyết không cho hắn cơ hội phát đao thứ hai. Tiêu Thần cùng Tuyệt Đao kịch liệt đại chiến, tới bây giờ không có chút nhân từ nương tay, không phải người chết chính là ta vong, không thể đến gần đối phương, không thể bỏ ra cơ hội diệt sát đối phương. Hỏa, Phong, Thủy, Thiên, Địa, Sơn, Trạch bát tướng tề động, tám thế giới thay đổi liên tục, muốn đem truyền nhân Tiểu Lý Phi Đao nghiền nát. Sóng đất vươn cao tận trời, đó là Địa tướng thần thông; thiêu hồng nửa bầu trời, đó là Hỏa tướng thần thông; cơn lốc xé rách bầu trời, đó là Phong tướng thần thông. . .

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 260: Địa, Hỏa, Phong, Thủy tái diễn Hỗn Độn

Chương 260: Địa, Hỏa, Phong, Thủy tái diễn Hỗn Độn Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan (yamahara) Nguồn: 4vn.eu

Bát Tướng Thế Giới so với trước đây không giống nhau, bày ra tám loại uy năng. Sóng đất màu vàng cao tận trời, như thổ thuần (lá chắn bằng đất) không gì phá nổi, lần lượt đem Tuyệt Đao đánh văng ra, lại không ngừng hóa giải đao mang của Tuyệt Đao. Thần hỏa trùng thiên, giống như có thể

tiêu diệt hết thầy thế gian, làm cho phi đao ở đầu ngón tay Tuyệt Dao cũng phải nóng chảy, hỏa quang lượn lờ, Tuyệt Dao không thể không lấy đao khí quét ngang, đánh sâu vào liệt hỏa, nếu không hẳn sẽ thành tro bụi trong nháy mắt. Gió lốc ngang trời, như thiên ngoại tinh không trùng kích mà đến. Hắc sắc bạo phong đem không gian xung quanh Tuyệt Dao xé rách. Thủy tướng, Sơn tướng, Trạch tướng cũng đều ẩn chứa lực tự nhiên khó đoán, thanh thế hạo đại, kinh khủng vô cùng, phảng phất muốn yên diệt phiến thiên địa này. Cuối cùng, trong thiên tướng thay đổi liên tục đó, phảng phất như có một Thiên Quốc giá lâm, như phán quan ngày tận thế kéo theo từng đạo ánh sáng hủy diệt, Tuyệt Dao một lần nữa khó có thể ngăn cản, phi đao giữa ngón tay đứt đoạn. "Phốc " Tuyệt Dao miệng thổ máu tươi, nếm mùi lợi hại của Bát Tướng Thế Giới, giống như bị cự sơn oanh kích, xương cốt toàn thân muốn vỡ nát, da tay cũng chảy máu nhè nhẹ, tại giờ khắc này ngón tay hẳn chuyển động, cánh tay khẽ nâng, đao thứ hai ra tay rồi! Hẳn hiểu rằng không thể ở trong Bát Tướng Thế Giới ngạnh kháng, không phải thiên địa của hắn, ở chỗ này hắn hoàn toàn bị động, chỉ có đột phá đi ra ngoài, nếu không kết quả chỉ có một, đó chính là bại vong. Một đao quỷ thần khó lường đã ra tay, khí tức tử vong tràn ngập, trong thiên địa quỷ khóc thần hào, thiên lôi trện trện, hư ảnh thần ma chân thật hiện lên trên bầu trời. Ác quỷ dữ tợn, xuyên thủng tâm tạng thần linh, cùng nhau hướng về Tiêu Thần đánh tới, đánh vỡ sóng đất màu vàng, dập tắt thần hỏa rừng rực, chặn lại cơn lốc có thể xé rách không gian... Làm cho Bát Tướng Thế Giới liên tục thay đổi phải chậm lại. Đây là sự tình cực kỳ tà dị, Tiểu Lý Phi Đao được xưng thần kỹ nhất tuyệt thiên hạ, gần như là thần thông ma quỷ, có một số việc căn bản không thể giải thích. Tiêu Thần trong mắt bắn ra lưỡng đạo thần quang, cẩn thận phi thường. Cảnh tượng trước mắt quá tà dị rồi. Sợ rằng không cẩn thận sẽ có họa sát thân. "Ô ô..." Một khối thần linh kêu khóc, gương nanh múa vuốt đánh về phía hắn, đã chạm đến ống tay áo. Ống tay áo trong nháy mắt hơi phi yên diệt. Điều này làm Tiêu Thần thật sự chấn động không thôi. Địa tướng thay đổi liên tục đánh tới, phá vỡ không gian. Lúc đến gần mới thôn phệ toàn bộ ảnh tích, hóa giải cục diện nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tiêu

Thần cảm thấy kinh ngạc không thôi. Vì sao hư ảnh này có thể công kích hẳn? Mà không gian vừa rồi cũng bị ảnh hưởng. Thời gian tựa hồ đã bị vặn vẹo. Chẳng lẽ Tiểu Lý phi đao kinh khủng còn có khả năng ảnh hưởng đến thời không? Nếu không tại sao xuất hiện tà môn đáng sợ như thế? Một đao này không phải bắn về phía Tiêu Thần mà là trực tiếp xé rách một cái không gian thông đạo trong Bát Tướng Thế Giới. Tuyệt Đao vọt vào thông đạo như bay. Phi đao xuyên phá ra một cái không gian thông đạo! Không để ý đến không gian cách trở, trong không gian nhiều lớp cứ thế xuyên việt! Tuyệt Đao nhờ vậy trốn khỏi Bát Tướng Thế Giới. Tiêu Thần rõ ràng đã chậm. Quỷ thần gào khóc đầy trời đã biến mất, thiên địa trở về rõ ràng minh bạch, Tuyệt Đao đứng yên ở cách đó không xa trên bầu trời, đao mang lóe ra giữa mấy ngón tay, phi đao trong suốt sáng long lanh thấu phát ra sát khí tận trời. Một lần nữa trở về lúc ban đầu, hai người lạnh lùng tương đối. Quần áo bọn họ dính đầy vết máu, cả 2 đều bị thương phun ra máu tươi, cục diện thứ nhất hai người ngang tay. Vừa rồi Bát Tướng Thế Giới của Tiêu Thần chưa bày ra uy lực mạnh nhất. Nhưng hẳn biết Tiểu Lý phi đao trong truyền thuyết cũng có biểu hiện càng ngày càng mạnh hơn, vì vậy hẳn vẫn như cũ, không giám mảy may thư thả. Phải biết rằng trước đây, Phạm quốc bao gồm Nhất Chân cùng tám gã cường giả Thương quốc, 13 cường giả La Mã quốc tao ngộ, trong đó chết đi ba người thì có hai người đều là Tuyệt Đao một đao giết chết, đủ để chứng minh thực lực sâu không thể lường. Trên bầu trời yên tĩnh, tất cả mọi người không ai nói một lời, khẩn trương chăm chú nhìn vào hai người trong không trung, đây là cường giả quyết đấu, khi bất động thì tĩnh như nước, khi di chuyển chiến đấu thì long trời lở đất. Tiêu Thần như một hóa thạch cổ xưa, không hề nhúc nhích, Bát Tướng Thế Giới phóng đại vô hạn, tám không gian trọng điệp phẳng phất muốn bao phủ thiên địa này. Nhưng hẳn biết mặc dù thân ở trong Bát Tướng Thế Giới, Tiểu Lý phi đao vẫn có thể phát ra, bất quá như vậy sẽ ảnh hưởng lớn đến khả năng xuất thủ. Tiểu Lý phi đao trong truyền thuyết, vốn là tinh khí thần toàn thân hợp nhất, trong phút chốc bắn ra một cỗ đao ý, vây khốn không gian căn bản cũng vô dụng. Hơn nữa, Tiêu Thần nghĩ tới một truyền thuyết. Truyền nhân chân chính của Tiểu Lý phi đao có được

một đạo tinh thần lạc ẩn, đó là truyền thừa chân chính của đích thân "Tiểu Lý", ẩn chứa đao ý vô kiên bất tồi, vô vật bất phá (không gì không phá nổi), đó một loại ẩn kí đặc thù! Tiêu Thần đoán thêm một bước, trong những hình ảnh thi thể thần linh này, rất có khả năng ẩn chứa trong đao ý một luồng sát khí tận trời, vốn là tự trong đao ý phát ra, chính là quá trình "Tiểu Lý" trảm sát thần linh tái hiện! "Ô ô..." Thần linh kêu khóc, một đao kinh tài tuyệt diễm lại ra tay. Không gian yên diệt, vô tận thần ma rít gào, thi thể thiên sứ, ác ma hiện ra. Tiêu Thần trong mắt bắn ra luồng đạo quang mang, như hai đạo kiếm khí, khí thế mạnh mẽ, âm thanh đáng sợ vang vọng trong thiên địa. Thần thông Dong Bình Luyện Thể ra tay, Bát Tướng thần thông hiện lên, hai tay sáng như thiên đao, không gian trọng điệp không ngừng huyền diệt, trở kháng Tiểu Lý Sát khí trong nháy mắt xông lên tận trời, Tiểu Lý phi đao hiện ra đáng sợ! Không gian tự yên diệt hiện ra! Nhắm thẳng cổ họng Tiêu Thần! Một mặt lưu quang dù ngăn ngủi, nhưng như ánh sáng diệt thế, trong nháy mắt trở thành duy nhất trong thiên địa! Cổ họng Tiêu Thần trong nháy mắt văng ra tung tóe huyết quang, là do đao khí, phi đao mặc dù còn cách một ngón tay, nhưng đao khí đã tới trước rồi. Tay phải ẩn chứa Hoàng Kim Thần Kích, đối diện với nguy cơ trước mắt, lập tức vươn ra, kinh hiểm chặn lại một đao đoạt mạng! Bất quá, phi đao lúc này so với hai lần trước không giống nhau, như lưu tinh thay đổi quỹ tích, phát ra từng đạo quang mang sắc sỡ, từ tay Tiêu Thần trượt ra ngoài. Thời không như ngưng trệ, Tiểu Lý phi đao một lần nữa xuyên qua không gian, hư không tiêu thất, rồi sau đó "phốc" một tiếng bắn vào đầu vai Tiêu Thần, đao khí trong nháy mắt đi vào thân thể. Thân thể Tiêu Thần suýt nữa thì sụp đổ, nếu không phải 16 khối huyết đạo được thần hóa trong phút chốc bắn ra ra vô tận sinh mệnh nguyên khí, xương cốt toàn thân Tiêu Thần có thể đã vỡ vụn rồi. Tuy nhiên, hãn cũng học ra một búng máu lớn, thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự. Gắng chịu đau nhức, phun ra một búng máu huyết, Tiểu Lý phi đao vào nội thể bị Tiêu Thần chặn ra ngoài, ngay sau đó một cổ đao khí tận trời cũng bị hãn bức ra bên ngoài cơ thể. Hai tròng mắt lãnh quang bắn ra bốn phía, Tiêu Thần như dã thú bị thương, hét lớn một tiếng hướng về Tuyệt Dao phóng đi. Bát Tướng Thế Giới thay đổi liên tục, lúc này cũng vậy. Địa, Hỏa, Phong,

Thủy bốn tướng tề động, mặc dù không phải tám tướng tề chuyển, nhưng uy lực lại cường thịnh hơn trước nhiều lắm. Địa, Hỏa, Phong, Thủy phảng phất diễn hóa một lần nữa, bắn ra từng đạo hỗn độn nguyên khí, rồi sau đó bị Tiêu Thần ngưng tụ thành từng đạo kiếm khí mang sát ý tận trời, chém bổ về phía Tuyệt Dao. Hỗn độn quang mang phát ra, từng đạo hỗn độn nguyên khí này cực giống bốn thanh sát kiếm của Thông Thiên giáo chủ, vô kiên bất tồi, không có gì có thể kháng cự! Mái tóc đen của Tiêu Thần toàn bộ dựng thẳng lên, mới vừa rồi chịu khổ Tiểu Lý phi đao bị thương nặng, hắn đã tức giận, sát chiêu bí mật muốn dùng để đối phó Hoàng Kim Sư Tử Vương sớm lộ ra trước mặt. "Leng keng " Truyền nhân Tiểu Lý phi đao trong sát na bị Bát Tướng Thế Giới bao phủ, đao mang từ đầu ngón tay không ngừng xuất ra, chống lại hỗn độn kiếm khí! Chỉ là, phi đao kẹp giữa ngón tay, dù là thần binh sắc bén trải qua thiên chuy bách luyện, đối với hỗn độn kiếm khí cũng khó chống lại, 5 phi đao trong suốt sáng long lanh liên tục bị băm nát. Một đạo hỗn độn kiếm khí lất phất, trong nháy mắt xuyên thủng đùi phải Tuyệt Dao, máu tươi bắn ra tung tóe, truyền nhân Tiểu Lý phi đao sắc mặt đột biến. Hỗn độn kiếm khí căn bản không cách nào ngăn cản, đó là nguyên khí tinh thuần nhất trong truyền thuyết. "Phốc " Huyết quang bắn tung tóe, phi đao thứ 6 băng toái. Vai trái, sườn phải Tuyệt Dao bị xuyên thủng lần nữa, thân thụ trọng thương, thương thế so với đầu vai Tiêu Thần bị xuyên thủng còn nghiêm trọng hơn, từ vết thương máu tươi chảy cuồn cuồn, có chút lộ ra xương trắng. Nhất hào La Mã đế quốc Tát Ma (Samos), Thiên Ma Cung tuyệt thế khuynh thành yêu nữ, Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử tuệ tâm thông linh vô song, tất cả đều hành động trong phút chốc, hóa thành ba đạo lưu quang vọt vào trong Bát Tướng Thế Giới. Tát Ma cầm trong tay một quyển kinh thư cổ không ngừng lăm nhăm, bắn ra một đám tự phù (DG: phù chú chữ nghĩa) màu vàng thật lớn, chống lại hỗn độn kiếm khí, mặc dù kim sắc tự phù bị trảm vỡ, nhưng quyển kinh thư lại bình yên vô sự, chống đỡ một tảng sát khí lớn. Yêu nữ Thiên Ma Cung xinh đẹp tuyệt thế, thân thể mềm mại uyển chuyển như ma quỷ vũ động, như yêu cơ múa thiên phong, không gian biến đổi, không gian thứ nguyên bị mở ra, thôn phệ hỗn độn kiếm khí phô thiên cái địa. Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử,

tiên kiếm trong tay bắt đầu xuất ra, nhất thời sơn hà thất sắc, phát ra thanh âm thiên băng địa liệt, sát phạt quyết đoán, một cỗ sát ý lả lướt xông thẳng lên chín tầng trời ! Kiếm quang tuyệt thể trảm diệt không gian, thông suốt tàn toái (đổ vỡ, khiếm khuyết) hắc ám lĩnh vực, dẫn hỗn độn kiếm khí vào. Tiêu Thần ngửa mặt lên trời hú dài, tóc tai rối bời tung bay, độc chiến bốn đại cao thủ, căn bản không có ý sợ hãi, trong mắt phát ra quang mang lãnh khốc vô tình, Địa, Hỏa, Phong, Thủy muốn tái diễn Hỗn Độn. Địa, Hỏa, Phong, Thủy hóa Hỗn Độn trong truyền thuyết, chính là lực lượng khai thiên tích địa, nếu như có thể tế luyện Địa Hỏa Phong Thủy, có thể tạo ra thế giới mới...

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 261: Sơn Hà Thất Sắc

Chương 261: Sơn Hà Thất Sắc Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan
(yamahara) Nguồn: 4vn.eu

Tuyệt thế yêu nữ Thiên Ma Cung vóc người ma quỷ, đường cong uyển chuyển, Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử thông minh vô song, linh hoạt kỳ ảo, xung quanh các nàng vẫn mông lung sương mù như vậy, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ngọc thể thon dài. Các nàng không nói một lời, cùng không báo danh tính, cùng cao thủ La Mã đế quốc Tát Ma cầm trên tay cỗ Thánh Kinh đồng thời đến vây khốn, muốn áp chế thần thông Bát Tướng của Tiêu Thần. "Hi hi..." Yêu nữ Thiên Ma Cung khẽ cười, quần áo vũ động, nhẹ nhàng như nhu điệp (con bướm mềm mại) nhảy lên không, nhưng không gian theo đó mà vặn vẹo. Nàng như tinh linh ngao du giữa thiên giới và địa ngục, đôi cánh tay như ẩn như hiện, xé rách không gian thứ nguyên, đem hỗn độn

kiếm khí trực tiếp dẫn vào. Sau đó, nàng đột ngột xuất hiện trước mặt Tiêu Thần, mũi nhĩ mỉm cười, mắt nhu tình như sóng, tóc dài màu đen tung bay, mặc dù không thể thấy dung nhan bị sương mù bao phủ, nhưng càng làm cho người ta có cảm giác thần bí mông lung. Thân thể mềm mại như rắn, kinh tâm động phách tiến gần đến Tiêu Thần, cánh tay trắng ngần liên tục huy động, tiếng cười yêu kiều rung động tâm phách, một đôi bàn tay như ngọc, cùng Tiêu Thần liên tục va chạm trăm ngàn lần. Hai người đều như bị sét đánh, cùng dùng lực đối địch. Hỗn độn kiếm khí của Tiêu Thần không ngừng kích phát, nhưng xung quanh thân thể tuyệt thế yêu nữ Thiên Ma Cung phảng phất một khe không gian lớn, không gian chung quanh nàng hoàn toàn là không gian thứ nguyên, có thể tạm thời chống lại hỗn độn kiếm khí. Yêu nữ Thiên Ma Cung cười khẽ bay lên, như thiên ma nữ múa thiên phong, trước khi rời đi một đôi tiểu cước trắng nõn như tuyết, trong suốt sáng như ngọc điêu khắc nhằm hướng ngực Tiêu Thần đập tới. Không gian sụp đổ! Thiên Ma Trường Lực khống chế không gian! Nhìn thì mũi (mềm mại xinh đẹp) vô cùng, tuyệt thế yêu nữ khéo léo linh hoạt như tinh linh, nụ cười duyên dáng, đôi mắt xinh đẹp, nhưng lại là sát thế kinh người, Tiêu Thần không dám có chút khinh thường, nếu không tuyệt đối mất mạng trong nháy mắt. Bất quá hãn cũng cũng không lúng túng, khéo miệng nổi lên một tia cười lạnh, đối với tiểu cước trắng tuyết như ngọc đập tới, hãn dùng Bát Tướng cực tốc trong phút chốc tránh được không gian sụp đổ, rồi sau đó như lưu tinh vọt tới, hai tay nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt lộ ra. Yêu nữ Thiên Ma Cung không có tốc độ nhanh như Tiêu Thần, thấy đối phương to gan vô lễ dám tới bắt lấy đôi chân ngọc của nàng, tuyệt thế yêu nữ cũng không tức giận, ngược lại cười khẽ một tiếng, vũ y huy động, tay áo dài như lưỡng đạo ngọc long (hai con rồng ngọc) xé rách hư không, bổ trảm song chưởng Tiêu Thần. Ngoài dự đoán của yêu nữ Thiên Ma Cung, Tiêu Thần vẫn không ngăn cản, hai tay vẫn như cũ hướng tới đôi chân ngọc. "Bang bang " Hai tay áo hung hăng quất vào song chưởng Tiêu Thần, nhất thời làm cho vạt áo hãn nát vụn, trên cánh tay lưu lại hai vết thương đáng sợ, máu tươi chảy cuồn cuộn. Cũng nhờ Tiêu Thần có tu luyện thần thông Dong Binh Luyện Thể, nếu đối lại là cao thủ khác cùng cảnh giới, chỉ sợ

không chỉ song chường nát bấy mà chính thân thể cũng tan nát. Đối mặt với cường địch, Tiêu Thần không che dấu thần thông trong tay mình chút nào, rõ ràng mình bạch nói cho địch nhân biết, hẳn dùng phương pháp Dong Binh Luyện Thể đề cao thân thể tới cảnh giới kinh khủng dị thường. Tuyệt thế yêu nữ mặc dù cười nhẹ, vóc người ma quỷ lại cấp tốc giãy dụa, muốn thoát khỏi truy tập (truy đuổi tập kích) của Tiêu Thần. Nhưng hai tay Tiêu Thần đã trúng đích, trong phút chốc bắt được cặp chân ngọc kia. Đôi chân ngọc mềm mại hoạt nị, tựa như dương chi mỹ ngọc, có thể nói là kiệt tác hoàn mỹ của trời cao, rung động tâm hồn. Bất quá giờ phút này Tiêu Thần cũng không có chút lòng thương hương tiếc ngọc, địch thủ chính là địch thủ, có thể nào vì sắc đẹp mà buông lỏng tâm thần đây. Yêu nữ Thiên Ma Cung nở nụ cười nhu mì. Thân thể xinh đẹp tuyệt thế, di chuyển linh hoạt như rắn, muốn giãy thoát ra khỏi song chường Tiêu Thần, mặc dù đang cười duyên, nhưng hành động lại biểu lộ sát ý trong lòng, hai chân trong suốt như ngọc điêu khắc đá liên tục, phát ra Thiên Ma Khí hình xoắn ốc. Tiêu Thần cười lạnh, không chút chần chừ, hai tay nắm lấy chân ngọc nhu nhuận của tuyệt thế yêu nữ, Linh Tê kiếm ba bản ra, muốn đánh nát bấy. Thủ đoạn độc ác vui hoa dập liễu. Yêu nữ Thiên Ma Cung rốt cục cũng biến sắc, không gian thứ nguyên xuất hiện, đem Linh Tê kiếm ba đang nhắm hướng ngọc thể mộng lung của nàng hút vào, Thiên Ma Khí như ngân hà cuộn cuộn chín tầng trời, từ đôi chân bạch ngọc của nàng xuất ra, chống lại sóng kiếm hủy diệt. Lúc này hết thảy phát sinh điện hỏa thạch hoa, tốc độ nhanh đến tận cùng. "Xích xích" Âm thanh phá không vang lên không dứt, Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử một kiếm đâm tới, trợ giúp yêu nữ Thiên Ma Cung hóa giải nguy cục. Cùng lúc đó tông giáo cao thủ La Mã đế quốc Tát Ma ra tay, cổ Thánh Kinh không ngừng lăm lăm, xuất ra đạo đạo ánh sáng chói lòa quét về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần dĩ nhiên không sợ hãi. Địa, Hỏa, Phong, Thủy bốn tướng tề động, hỗn độn kiếm khí lật phất từng đạo xuất ra, sát khí trực tiếp đánh nát vài mảng mây đen trên bầu trời, hỗn độn kiếm khí tung hoành kích động trên không, như từng đạo quang mang sao chổi đảo qua, uy thế không thể tưởng tượng. Hỗn độn kiếm khí đánh tan hào quang thần thánh của cổ Thánh Kinh, nhưng làm cho Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử

tới gần, nàng dĩ nhiên có thể xuyên qua không gian. Địa, Hỏa, Phong, Thủy bốn tướng xé rách tạo ra một cái không gian thông đạo. Tiên tử vóc dáng cùng khí chất không nhiễm khói lửa nhân gian (DG: ý nói không nhiễm bụi trần), nhưng trường kiếm trong tay lại sắc bén vô cùng, tuệ tâm thông linh, Tâm Chi Thần Kiếm (tâm hướng đến thần kiếm) ngưng tụ thành kiếm quang rực rỡ, từ hậu phương giết tới, trong nháy mắt xé rách không gian, trực tiếp đâm vào hậu tâm Tiêu Thần, đồng thời tay trái nhẹ dương, chém vào sau gáy Tiêu Thần. Tiêu Thần có thể cảm nhận hết thấy từ phía sau. Đối mặt với tuyệt sát như thế, trong mắt hắn bắn ra lưỡng đạo lãnh quang, trong phút chốc đưa ra quyết định, thân thể lướt ngang một thước, sau đó cầm lấy chân Thiên Ma Cung yêu nữ, triển khai Bát Tướng Thế Giới cực tốc. Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử tay trái trầm không, làm vỡ nát hư không. Tay phải nàng phát ra Tâm Chi Kiếm Mang, hung hăng xuyên vào vai trái Tiêu Thần. "Phốc" một tiếng, huyết quang bắn tung tóe, vai trái Tiêu Thần nhìn thấu từ trước ra sau, phun ra một đạo huyết quang, máu tuôn rào rào. Kết quả này ngoài dự liệu của mọi người, Tiêu Thần dĩ nhiên không trốn tránh hay thối lui, mà lại nắm lấy yêu nữ Thiên Ma Cung đến gần Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử. Kiếm Trai tiên tử thông minh linh hoạt, mặt mày đột biến, Tiêu Thần dĩ nhiên không tiếc lưỡng bại câu thương mà lại gần nàng, bây giờ căn bản không cách nào tránh né. Cơ hồ khi Tâm Chi Thần Kiếm xuyên thủng vai trái Tiêu Thần, Tiêu Thần đã tiến đến gần, khuỷu tay trái hung ác từ phía sau đánh tới. "Bịch " Một tiếng chắc nịch! Đánh trúng rồi! Khuỷu tay trái Tiêu Thần hung hăng đánh vào ngực phải Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử (DG: sướng quá!), làm phun ra một búng hoa huyết rồi bay ngược ra ngoài. Hung y (yếm – áo ngực, hehe) của nàng nát bấy, một khối bảo tâm kính bên trái (kính bảo hộ trái tim) hóa thành tro bụi, phiêu tán tại không trung, gãy hai đốt xương ngực (má ơi!). Quang mang lóe ra, quanh thân thể Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử sương mù mờ lung. Nàng rất nhanh phủ thêm một kiện vũ y, chặn lại xuân quang đang tiết ra ngoài (ý nói lộ hàng ý ^^). Chỉ có chính nàng biết, ngực phải nõn nà đẹp như ngọc giờ phút này đã xanh tím, thương thể rất nặng! Điều này đối với tiên tử xuất thân Từ Hàng Kiếm Trai đúng là đại sỉ nhục! Bị thương ở vị trí như vậy. . . thật là xấu hổ, đây là

khinh nhờn một cách trắng trợn, lá gan Tiêu Thần quá lớn rồi. Trong sương mù, Từ Hàng tiên tử thanh lệ thoát tục tuyệt thế dung nhan lạnh tựa băng sương. Không phải kỹ thuật của nàng không bằng người, mà là chiến pháp Tiêu Thần quá mức sắc bén. Quả thực chính là một mạng đổi một mạng, hoàn toàn là đấu pháp lấy mạng đổi mạng, như thế thành hiểm chiêu, làm cho nàng không ứng phó nổi, dùng vai trái đã bị xuyên thủng đã thương nàng nghiêm trọng, nếu như không có hộ tâm kính, nàng có thể đã thật sự nguy hiểm rồi. Tất cả sự tình diễn ra trong nháy mắt. Cùng lúc đó, Tiêu Thần hét lớn, Linh Tê kiếm ba chấn động mãnh liệt bắn ra, bị hắt tăng lên tới cảnh giới cực hạn, đó là lực lượng có tính hủy diệt, thần kỹ chấn nhiếp một thời. "Phốc " Tiêu Thần lấy Linh Tê kiếm ba đánh nát hai chân Thiên Ma Cung yêu nữ, huyết thủy nhiễm đỏ bầu trời, đương nhiên ở trong quá trình này hắt cũng bị trọng thương. Tuyệt thế yêu nữ tay áo vũ động, như thiết bản không thể phá vỡ quét lên thân thể hắt. Tiêu Thần miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài. Lạt thủ tồi hoa! (Xuất thủ độc ác vui hoa dập liễu) Yêu nữ Thiên Ma Cung dung mạo tuyệt thế, thiên kiều bá mị lại bị Tiêu Thần phế đi hai chân, thật sự là quá trình kinh tâm động phách, kết quả như thế đủ trấn nhiếp mọi người ở hiện trường. Kết cục thật tàn khốc: mất đi hai chân, tuy là tuyệt đại mỹ nhân thì sao? Đã thành tàn phế, tu vi khẳng định không thể như trước. Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, Tiêu Thần quả thật là nhân vật nguy hiểm cực độ, hắt so với các cao thủ đương trường cũng không mạnh hơn là bao, nhưng chiến pháp hung hãn dọa người, quả thực chính là một người không cần tính mạng. Lấy thân thể bị thương đã thương địch thủ! Đây là nhân vật nguy hiểm cực độ! Yêu nữ Thiên Ma Cung sương mù mờ lung toàn bộ tán đi rồi, lộ ra dung nhan tuyệt thế, giờ phút này tuyệt đại ngọc dung tràn ngập thần sắc thống khổ, mắt mở to tràn ngập linh khí, lệ quang lấp lánh, không thể cầm lòng được, đau đớn đáng thương tới cực điểm. Thiên kiều ma nữ bị Tiêu Thần phế đi đôi chân trong suốt ngọc ngà, sự tình như thế làm cho người ta không nhìn được, muốn tan nát cõi lòng. Vài tên tu giả nam nhân bên cạnh đều có cảm giác đau lòng đứt ruột, một vưu vật kỳ ảo tuyệt thế như vậy thành tàn phế rồi, Tiêu Thần quả thực là một tên đao phủ làm cho người ta ghét cay ghét

đăng. Tại hiện trường mấy người tựa hồ ngây dại, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao. Thiên Ma Cung yêu nữ lã chã chực khóc, vô lực hướng về Tiêu Thần đánh tới, thân thể mềm mại thon dài uyển chuyển vẽ ra một quỹ tích mỹ lệ. Sau khi mất đi hai chân, nàng dường như đã sinh ra ý quyết tử. Ngay cả loại công kích cuối cùng này cũng có vẻ mềm yếu vô lực, hoàn toàn vốn là bộ dạng thiêu thân lao vào lửa. Nhưng hai mắt Tiêu Thần lại bắn ra lưỡng đạo lãnh quang, không vì vậy mà dao động tâm trí chút nào, ra tay quyết đoán vô tình, hơn nữa là dốc hết toàn lực, bởi vì hắn cảm giác được nguy hiểm thật lớn đang tới gần! Địa, Hỏa, Phong, Thủy thay đổi liên tục, bốn tướng hòa vào nhau, bắn ra từng đạo hỗn độn kiếm khí, yên diệt không gian, quét ngang tuyệt thế yêu nữ. Ở phía sau, không gian thứ nguyên không ngừng xé rách, hiện ra trên bầu trời, hình thành một cỗ năng lượng cuồng bạo, hoàn toàn là do yêu nữ tạo thành, như ngân hà rơi xuống cửu thiên, như minh tuyền lao vào địa ngục, quét ngang tám phương, không gian thứ nguyên bị mở ra hơn mười mặt. Trên bầu trời hình thành một mảnh tử vong tuyệt địa kinh khủng. Nếu như Tiêu Thần vừa rồi có lòng khinh thị, bây giờ sợ rằng đã bị năng lượng có tính hủy diệt thôn phệ rồi. Hư không vỡ vụn đã trở thành rồi một mảnh hủy diệt chi nguyên! Kết quả này ngoài dự liệu của mọi người, yêu nữ Thiên Ma Cung chiến lực kinh người, căn bản không phải nóng nảy liều chết, ánh mắt vừa rồi đã lừa gạt rất nhiều người. Đến khi thiên địa trở về rõ ràng minh bạch, hết thảy cũng bình tĩnh trở lại, tuyệt thế yêu nữ khế cười, đôi môi hồng nhuận vô cùng gợi cảm, lộng lẫy động lòng người, hàm răng trong suốt như ngọc, trắng như tuyết, hai má lúm đồng tiền nhỏ trên mặt rạng ngời, hai mắt lưu chuyển làn nhu ba (sóng nhu tình) làm người ta điên đảo. Nàng có chút giận ý, vừa có chút căm giận lại có chút tán thưởng, vừa thông minh vừa linh động. Mà hai chân của nàng dĩ nhiên tái sinh rồi, hoàn hảo như lúc ban đầu. "Đó là. . . Thiên Ma Tái Sinh thuật!" "Đúng vậy, Thiên Ma thần thông yêu nữ vẫn chưa tàn phế, nàng dĩ nhiên tinh thông Thiên Ma Tái Sinh thuật. Thần thuật như thế. . . sợ rằng không có mấy người có thể giết chết nàng, tuyệt không yếu hơn Bất Tử thuật cùng Trường Sinh thuật trong truyền thuyết. "Người là một kẻ vô tình. . ." Yêu nữ Thiên Ma Cung cười dài nhìn Tiêu Thần, nói:

"Nhấn tâm như vậy, chặt đứt hai chân của ta mà không chớp mắt, là tu giả lãnh khốc vô tình nhất ta từng chứng kiến." "Vô tình sao? Rất bình thường! Sinh tử tương hướng không phân nam nữ, bất luận xấu đẹp. Cho dù người phong hoa tuyết đại, một khi là địch thủ, trong mắt ta đều là hồng phấn khô lâu." Tiêu Thần trả lời bình tĩnh. "Hi hi. . . Ta thích nam nhân như vậy a." Tuyệt thế yêu nữ tươi cười đủ để điên đảo chúng sinh, quyến rũ động lòng người, chân trần như tuyết, lộng lẫy như ngọc, nàng như tinh linh trên trời vũ động. "Nam nhân vô tình thật tốt, hôm nay ta muốn giết người." Nói tới đây, Thiên Ma Cung yêu nữ thân nhiên cười, thân nhiên hướng về Tiêu Thần một lần nữa công tới, chưa người nào dám khinh thường tư thế tuyệt mỹ ẩn chứa sát thế chân chính này. Cùng lúc đó, tông giáo cao thủ La Mã đế quốc Tát Ma cũng di chuyển, cổ Thánh Kinh không ngừng lăm nhăm, lưu quang tràn đầy từng đạo nối tiếp nhau. Mà Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử lại càng tới trước tiên. Nàng mới rồi nếm mùi lợi hại, ngực phải bị tập kích, loại khinh nhờn này là loại sỉ nhục lớn nhất với nàng, hàn quang một kiếm động sơn hà, Tâm Chi Kiếm Mang thẳng lên tận trời. Cách đó không xa Nhất Chân hòa thượng trong lòng bối rối không thôi, hắn rất muốn tiến lên tham chiến, nhưng Tiêu Thần lại lấy thần niệm truyền âm, ngữ khí kiên định của hắn đi trước một bước. Nhất Chân biết Tiêu Thần có Bát Tướng cực tốc, nếu không có hắn ở bên, có thể thuận lợi trốn đi. Nhưng hắn làm sao bỏ rơi bằng hữu trốn trước đây? Hắn không làm được. Hắn sợ Tiêu Thần không có cách nào thoát khỏi vây khốn của vài đại cao thủ. "Người đi đi, ta có thể chạy thoát!" Một câu nói như thế, mặc dù ngắn ngủn vài chữ, nhưng làm cho Nhất Chân trong nháy mắt ngừng cước bộ. Hắn là một người suy nghĩ tinh táo, nhìn Tiêu Thần chăm chú, trầm mặc gật đầu, rồi cùng Bích long vương rời đi. Bên cạnh có một nữ cao thủ của La Mã đế quốc, hướng về Nhất Chân đuổi theo rất nhanh, nhưng cuối cùng không kịp. Giờ phút này Tuyệt Dao tỉnh táo vô cùng, đứng thẳng bên ngoài, cũng không tham dự vây sát, bất quá phi đao trong tay quang mang lưu chuyển, đao khí vô hình bức người thủy chung vẫn gắt gao tập trung vào Tiêu Thần, sợ hắn đột nhiên triển khai Bát Tướng Thế Giới bỏ chạy. Đối với Nhất Chân đào tẩu, hắn không thêm nhú mày lấy một cái. Tiểu Lý phi đao được xưng

thiên địa nhất tuyệt, có thể trăm phá hư không, xuyên qua không gian giết địch, người nào cũng không dám khinh thường, tập trung vào Tiêu Thần, là lực lượng uy hiếp khó lường . Xoát Một đạo hồng quang thoáng hiện, trong tay Tuyệt Dao là một tiểu đao đỏ như máu, mặc dù vẫn trong suốt sáng long lanh, nhưng những màu sắc so với phi đao trước không giống nhau, như là phi đao nhiễm máu tươi, đao thể huyết sắc sáng long lanh lưu chuyển ra từng đạo màu đỏ chói lọi. Đây là phi đao mà Tiểu Lý lưu truyền duy nhất tới nay! Trong lòng tràn ngập nhân từ, nhưng bị ép buộc chém giết thần linh vô số, Tiểu Lý cảm giác sát phạt quá nặng, cuối cùng đem thanh phi đao đánh vô tận máu huyết thần linh từ bỏ, nhưng bị đệ tử của hắn tìm được, thay mặt một đời truyền thừa xuống. Chính là thanh phi đao huyết sắc sáng long lanh này, từng được Tiểu Lý lấy "tâm" rèn qua! Không cảm thấy sát khí, càng không cảm thấy sát ý, nhưng huyết sắc phi đao vừa lấy ra, lập tức làm cho hiện trường mọi người đều có cảm giác sợ hãi. Chứng kiến Tuyệt Dao trong sát na lấy ra đao này, Tát Ma, Thiên Ma Cung yêu nữ, Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử tất cả đều lui ra phía sau, chia làm ba phương vây khốn Tiêu Thần, nhìn Tuyệt Dao từ hư không đi vào giữa. Tiêu Thần không nói chuyện, trực tiếp vọt lên, đây là lần thứ ba hắn cùng với phi đao truyền nhân va chạm! Huyết đao vừa ra, làm cho hắn cảm giác được uy hiếp tử vong, có lẽ không thể giữ lại chút lực lượng nào rồi, nếu không rất có khả năng thảm tử nơi đây. Ngoài dự liệu, Tuyệt Dao vẫn chưa bắn ra huyết đao trong suốt sáng long lanh, mà song chỉ mang theo phi đao cùng Tiêu Thần kịch chiến tại chỗ, lấy phi đao chém giết hỗn độn kiếm khí, đao thể không bị vỡ nát. Lường đạo quang ảnh đây đưa cùng một chỗ, mọi người đều có cảm giác ngoài ý muốn, vì sao Tuyệt Dao không bắn ra huyết đao? Một kích như vậy chắc chắn là long trời lở đất, quỷ thần khó lường. Xoát! Tuyệt Dao lui ra phía sau, lạnh lùng nhìn Tiêu Thần, nói: "Người trong tâm có điều cố kỵ, không dám toàn lực ra tay, người sợ người khác trong sát na ra tay giết người?" "Không cần nhiều lời, cứ việc xuất đao đi!" Tiêu Thần thông dong đáp lại, hắn nắm trong tay Bát Tướng cực tốc, nếu như không phải Tiểu Lý phi đao uy hiếp, hắn tùy thời có thể thoát khỏi nơi này. "Đao này xuất ra, trời long đất lở, sơn hà thất sắc, quỷ khóc thần hào, dù là thần

cũng bị cắt xuyên qua da, đều phải hình thần câu diệt. Đây là Tiểu Lý tổ sư lấy tâm tế luyện ra nhân giả chi đao (đao và người hợp nhất) duy nhất, không phải đại gian đại ác thì không giết, không phải ác quán mãn doanh thì không giết, không phải cùng hung cực ác thì không giết, chém giết qua vô tận ác thần cùng hung linh, đao này. . . không thể ra tay với người. Ta rất muốn cùng người công bình đánh một trận, nhưng hôm nay không phải lúc." Nói tới đây, Tuyệt Đao lui ra phía sau. "Hảo, hôm nay ta cùng với người vẫn là ngang tay, lần sau lại phân thắng thua." Tiêu Thần gật đầu. Xoát! Bốn đạo nhân ảnh vọt tới, đem Tiêu Thần vây khốn. Truyền nhân Tiểu Lý phi đao không ra tay, không có nghĩa là người khác cũng sẽ để Tiêu Thần rời đi. Yêu nữ Thiên Ma Cung hai chân suýt nữa bị phế, sao đồng ý như vậy? Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử chịu cái nhục ở ngực (DG: hí hí!), cũng không thể để Tiêu Thần thông dong đi. Về phần tông giáo cao thủ La Mã đế quốc, càng không thể để Tiêu Thần đi, bọn họ bị Nhất Chân giết chết một gã cường giả, giờ phút này Nhất Chân đã thoát nhờ Tiêu Thần, món nợ này tự nhiên do Tiêu Thần trả. Tát Ma cùng một nữ cao thủ vọt đến. "Ha ha. . ." Tiêu Thần cười to. Hẳn đối với bốn người không có chút sợ hãi nào. Địa, Hỏa, Phong, Thủy bốn tướng luân chuyển, Tiêu Thần dần dần biến mất ở trong hư không. Hỗn độn quang mang lóe ra lất phất, hẵn hóa thành một mảnh hỗn độn quang mang. "Địa, Hỏa, Phong, Thủy tái diễn Hỗn Độn trong truyền thuyết sao?" "Chẳng lẽ thật sự có thể mở ra một tân thế giới?" Tát Ma, Thiên Ma Cung yêu nữ, Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử tất cả đều có ý kinh sợ, bọn họ nhớ tới một ít bí mật, không tự giác kinh hô một tiếng. Đối với điều này, Tiêu Thần chỉ hừ lạnh, làm sao có thể tiết lộ bí mật của Bát Tướng Thế Giới đây? Cho tới bây giờ hẳn vẫn không nghĩ tới tế luyện một thế giới mới, điều này căn bản không thực tế, đó là uy năng của tổ thần, nếu thật muốn làm vậy sợ rằng sẽ có rất nhiều người đến diệt hẳn. Trên thực tế, căn cứ chính của hẳn là nghiên cứu về Bát Tướng Thế Giới. Hẳn biết là Địa, Hỏa, Phong, Thủy mặc dù tái diễn Hỗn Độn, căn bản cũng không có khả năng tế luyện ra tân thế giới. Thực tế cùng truyền thuyết có khác biệt rất lớn, vì "hỗn độn" căn bản không phải hình thái nguyên thủy nhất. Bất quá lực sát thương của hỗn độn kiếm khí cũng đủ kinh thế hãi tục, có thể

cho hấn sát thể cực kì cường đại. Tát Ma cầm cổ Thánh Kinh trong tay trở mình, hóa thành một mảnh thần thánh quang huy hướng về Tiêu Thần, bên trong bắn ra từng đạo tinh thần ánh sáng, có hơn mười khối tiểu tinh thần sáng rực rỡ xoay tròn quanh cổ Thánh Kinh. Yêu nữ Thiên Ma Cung xé rách không gian thứ nguyên, Thiên Ma Lực Trường vũ động càn khôn, muốn đem Tiêu Thần trực tiếp đánh vào. Từ Hàng tiên tử lại càng chém ra kiếm quan tuyệt thể làm sơn hà thất sắc, lấy kiếm khí mạnh mẽ phá vỡ hắc ám lĩnh vực, mượn lực lượng của không gian dị vực thôn phệ hỗn độn kiếm khí, sát khí tận trời. Nữ tu giả của La Mã đế quốc, toàn thân chiến giáp màu vàng như một nữ chiến thần, chiến mâu màu vàng trong tay đâm ra, mâu nhận xé rách bầu trời. Bốn người trọng điệp, uy thế không thể tưởng tượng, không gian vô thanh vô tức yên diệt, mạnh mẽ như hỗn độn kiếm khí cũng sụp đổ, toàn bộ bị dẫn vào không gian thứ nguyên. Bất quá Tiêu Thần vẫn không sợ hãi, Bát Tướng cực tốc triển khai, không chỉ làm cho bốn người không thể hợp vây, ngược lại như lưu tinh vây bắt bọn họ công sát. Hấn đã hóa thân thành một mảnh hỗn độn! Hỗn độn quang mang không ngừng tảo ra Địa, Hỏa, Phong, Thủy bốn tướng tái diễn Hỗn Độn, xuất ra từng đạo ánh sáng hủy diệt, Tiêu Thần trở thành bản nguyên lực lượng hủy diệt, thân thể lưu chuyển xuất ra quang mang đánh nát không gian, lực công sát cường thể không thể ngăn cản. "Bang bang " Va chạm kịch liệt! Tiêu Thần cùng cổ Thánh Kinh, Tâm Chi Kiếm Mang, Thiên Ma Lực Trường, Thần Mâu Tuyệt Vực liên tục đối đầu cuồn cuộn 4 lần. Kết quả: Tát Ma học máu bay ngược lại, Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử tay đặt lên ngực phải học máu trở ra, Thiên Ma Cung yêu nữ huyết văng đầy trời, nữ chiến thần tóc vàng La Mã đế quốc mặt như giấy vàng, thần mâu gãy đoạn, huyết nhiễm trường không. Đương nhiên, đấu với bốn đại cao thủ, Tiêu Thần cũng khó chịu dị thường, liên tục phun ra sáu khẩu máu tươi, hấn cẩn thận đề phòng Tuyệt Dao, rồi sau đó phóng lên cao như bay. Tiêu Thần cũng không muốn cùng những người này liều mạng. Nói về cảnh giới, thực lực, mỗi người đều kinh địch của hấn, nếu thật sự muốn mạng đối mạng, hấn một người tuyệt đối không cách nào đấu lại mấy tên cao thủ, không thể nghi ngờ sẽ phải chết. Chứng kiến Tiêu Thần bay lên trời rồi đi, không ai đuổi theo. Một khi truyền nhân

Tiểu Lý phi đao không ra tay thì bất luận kẻ nào cũng không có tốc độ ngăn cản Tiêu Thần, những người này đều là nhân vật tinh anh, không muốn làm chuyện vô ích. "Bát Tướng Thế Giới vừa ra, sơn hà thất sắc, hám thiên động địa (lay trời chuyển đất)." Nhìn theo bóng lưng Tiêu Thần, Tuyệt Đao đánh giá. "Hi hi. . . Ta thích nam nhân như vậy nha." yêu nữ Thiên Ma Cung như tinh linh thông minh xinh đẹp, tại trên bầu trời nhẹ nhàng múa. Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử quanh người mây mù mờ ảo, như quảng hàn tiên tử giá lâm, thanh âm dễ nghe nói: "Người này cực kì nguy hiểm." Hiện trường bây giờ, mười hai cao thủ vây khốn bốn gã cao thủ Phạm quốc còn lại, các loại thần thông tề triển, đây là kịch chiến không có gì phải lo lắng, hay là một hồi giết hại thì đúng hơn! Bốn gã cường giả chỉ chống đỡ được chốc lát, sau đó tất cả đều tan xương nát thịt, trong đó có cả một quận chúa, vốn có tài thống soái, con gái của vị thân vương sắp bày ra tuyệt sát đại trận kia. Ở phía xa cuối chân trời, Tiêu Thần ngồi xếp bằng trong thiên địa, xương cốt quanh người "dát băng dát băng" rung động, huyết nhục không ngừng dịch chuyển, tu luyện Dong Binh Luyện Thể, thân thể bị thương có tốc độ khôi phục kinh người, da tay lóe ra trong suốt lộng lẫy. Nhưng ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được một cỗ địch ý cường đại quét ngang mà đến. Tiêu Thần bỗng dừng mở hai mắt. Trên bình nguyên ma quỷ, một nam hài tóc vàng 11, 12 tuổi, hai mắt nửa nhắm nửa mở, trên trán một con mắt thẳng đứng linh động! Mặc dù là một gã thiếu niên, nhưng lại tỏa ra sát ý vô hạn, muốn xông lên tận trời! Hắn tùy ý đứng thẳng ở đây, khiến cho thiên địa cũng run rẩy, tựa hồ trời đất cũng chịu uy áp mà khuất phục. Hoàng Kim Sư Tử Vương! Nhất tôn vô thượng phật không ai biết lai lịch! Ba năm trước, không phải bán thân không thể địch nổi hắn, ba năm sau hắn rồi cuộc mạnh mẽ tới mức nào không sao biết được! Ba năm sau, Tiêu Thần cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương hóa thành người tại bình nguyên ma quỷ tao ngộ.

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 262: Ta Là Ai?

Chương 262: Ta Là Ai? Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan (yamahara)

Nguồn: 4vn.eu

Ba năm sau, Tiêu Thần cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương hóa thành người tại bình nguyên ma quỷ tảo ngộ. Hoàng Kim Sư Tử Vương đã biến hóa thành người, cho thấy tu vi của nó đã tinh tiến tới tình trạng đáng sợ phi thường, mặc dù bề ngoài thoát nhìn là một thiếu niên tuần mỹ 11,12 tuổi, nhưng luồng sát khí lăng vân cho thấy chiến lực của hắn cực kỳ kinh khủng. Mái tóc vàng của hắn như hoàng kim thần hỏa thiêu đốt, theo gió mà di chuyển, lưu truyền ra từng đạo quang thải màu vàng. Trong sát na nhìn thấy Tiêu Thần, quanh thân thể hắn hoàng kim thần quang phóng lên cao, Hoàng Kim Sư Tử Vương như đắm chìm trong thần thánh quang huy, làm cho người ta có cảm giác cao không với tới. Hoàng Kim Sư Tử Vương chậm rãi bay lên, thần quang xé rách bầu trời, hai mắt vẫn khép hờ, nhưng lại lưu truyền ra quang huy chói lọi như thiểm điện, phát ra chói mắt, làm cho người ta khó có thể nhìn kĩ. Một cỗ uy áp cực kỳ cường đại đổ đến, như biến cả mệnh môn cuốn lấy không gian, sóng biển vô tận cuốn lấy thiên địa, làm cho người ta tâm thần đều run rẩy. Đây không phải ảo giác, Tiêu Thần thật sự một loại cảm giác đối mặt với đại dương mệnh môn, "thế" vô hình áp bức khiến phiên thiên địa này muốn rung chuyển. "Người... Đáng chết!" Chỉ có ba tiếng ngắn ngủi, cho thấy Sư Tử Vương quyết động sát ý rồi. Tình cảnh hoang đường nhưng đáng sợ, một thiếu niên 11,12 tuổi, thần thái cùng khí thế như vậy, làm cho người ta cảm giác có chút không đúng, lời nói của hắn làm người ta suy sụp hoàn toàn, hư không tại chỗ hắn đứng bỗng chốc băng liệt, sau đó một cái khe lớn màu vàng trong nháy mắt hướng về Tiêu Thần bay đến. Một khe lớn màu vàng chiều rộng mười trượng uốn lượn khúc

chiết mà đến. Dài chừng mấy trăm trượng, tràn ngập một cỗ khí tức bạo ngược, xé rách không gian thứ nguyên xuất ra một cỗ lực lượng có tính hủy diệt, cuồn cuộn hướng về Tiêu Thần. Thế không thể ngăn cản! Tiêu Thần dùng Bát Tướng cực tốc trong nháy mắt bay ngược về mấy trăm trượng, sau đó chấn động Linh Tê kiếm ba, đánh nát dư âm đến gần, khe lớn màu vàng cách đó không xa. Thực lực không cần nói nhiều. Chỉ nói về khí thế thì Hoàng Kim Sư Tử Vương so với ba năm trước còn bá đạo hơn! "Tiểu thú kia bao giờ trở về?" Thiếu niên tóc vàng thanh âm lạnh như băng, nhìn Tiêu Thần một cách vô tình, giống như Tiêu Thần chỉ là cái thớt thịt. Tiêu Thần hờ hững đối lại, không để ý đến, hắc điều chỉnh trạng thái thân thể rất nhanh, lúc cùng đám người Thiên Ma Cung yêu nữ, Tuyệt Dao kịch chiến đã bị thương nhanh chóng khôi phục. Hoàng Kim Sư Tử Vương có vẻ cường thế vô cùng, ở trên trời bao quát Tiêu Thần, lãnh khốc vô tình nói: "Ta đánh nát thân thể của người, đem hồn phách của người phong xuống địa ngục. Cho người đi tìm tiểu thú đưa tin, nói cho nó biết ta chờ nó về lại Trường Sinh giới, chờ lấy tánh mạng của nó." "Dát băng dát băng. . ." Xương cốt Tiêu Thần không ngừng phát ra tiếng vang. Máu lưu truyền nhanh hơn, da tay lóe lên như ngọc trong bảo khố, cuối cùng hờ hững mở hai mắt, thần thông Dong Bình Luyện Thể giúp chữa trị thân thể bị thương bên ngoài. "Trước mặt Kha Kha, người vĩnh viễn là một bi kịch. Tốt nhất là vĩnh viễn không gặp lại nó, nếu không người nhất định u ám cả đời, cho dù người vô địch thiên hạ, trước mặt Kha Kha khó tránh khỏi thất bại." Lời nói bình thản của Tiêu Thần chính là lời điện đánh vào lòng Hoàng Kim Sư Tử Vương. Trận chiến ba năm trước lớn vờn trước mắt, làm cho hắc suốt đời khó quên, ba thần thông nghịch thiên của hắc đều bị đầu tiểu thú trắng như tuyết, ngậy thơ hoạt bát nọ phá vỡ, hắc không muốn nhớ đến chuyện thảm bại cũ. Đúng vậy, tam tuyệt thần thông trong truyền thuyết, bất cứ cái nào cũng là đều là tuyệt thế vô thất (không gì sánh nổi), nhưng tất cả đều bị một đầu tiểu thú tuyết trắng phá vỡ, trận chiến ấy làm cho Hoàng Kim Sư Tử Vương bây giờ nghĩ lại vẫn có cảm giác thân hình run rẩy. Bất quá, hắc cuối cùng lại có hi vọng. Con mắt dọc thứ ba chính thức mở rồi. Hắc chính là đẳng chí cao vô thượng, hắc tự tin sẽ lấy con mắt dọc thứ ba đánh bại

hoàn toàn tuyết trắng tiểu thú. Hoàng Kim Sư Tử Vương đôi mắt lạnh như băng, không ai hiểu rõ hẳn băng chính bản thân. Bọn họ mãi mãi là chủng tộc tối cao sừng sững, sau khi trưởng thành ngoài Tổ thần cơ hồ không có địch thủ, vốn là tiếng đồn nghịch thiên thánh thú không sai. Chủng tộc này chỉ nhất mạch đơn truyền, nếu như tìm kiếm bạn đồng tộc, sẽ có số phận bi thảm diệt tộc. Mấy ngàn năm cũng không thấy xuất hiện một đầu. Ở thế gian này gần như chỉ còn mình hẳn. Vốn là thiên địa dị thú tiếng đồn không sai. "Ta tổng người xuống địa ngục!" Hoàng Kim Sư Tử Vương lời nói lạnh như băng. Mắt phải nam hài tóc vàng đột nhiên mở rồi, một đạo Hủy Diệt Chi Quang làm cho bầu trời trong nháy mắt mất đi sắc thái, băng toái một cái không gian thông đạo bắn về phía Tiêu Thần, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta sợ hãi than thầm, so với Tiểu Lý phi đao không kém bao nhiêu, đánh nát không gian mà đến. Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực tốc né tránh, nhưng dư âm của Hủy Diệt Chi Quang vẫn xé không mà đến. Tiêu Thần không dám có nửa phần khinh thường, Viên Mãn Bảo Bình ẩn trong phút chốc đánh ra, một cái thủy tinh bảo bình cự đại trôi nổi trên bầu trời, phun ra một mảnh Thần Thánh Quang Huy sắc sỡ, cùng dư âm hủy diệt chi quang nọ đối chiến. "Ầm " Quang mang rừng rực trực trùng tiêu hán, nơi này phảng phất có một vòng mặt trời bùng nổ nứt ra, không gian băng vỡ, Tiêu Thần thoáng cái bị đánh bay ra ngoài, khoe miệng trào ra vết máu nhỏ. Hoàng Kim Sư Tử Vương cường đại, chủng tộc thượng đẳng sừng sững mang huyết mạch tối cường, đánh ra dư âm của Hủy Diệt Chi Quang cũng bức lui Tiêu Thần, chiến lực cường hoành không thể tưởng tượng. Hoàng Kim Sư Tử Vương thực lực đột nhiên biến hóa tăng mạnh, so với trước đây cường đại hơn nhiều lắm, thần thông của hẳn cũng gia tăng vô cùng, Tiêu Thần nếu như muốn lấy cứng chọi cứng sợ rằng lành ít dữ nhiều. Hoàng Kim Sư Tử Vương xuất thế bất quá mới bảy tám năm mà thôi, đã có thành tựu như vậy, thật không thể không làm cho người ta chán nản, truyền thừa huyết mạch của chủng tộc này làm cho tu giả chỉ có thể nhìn trời mà thán. "Trước mặt ta, đồng cấp tu giả như con kiến hôi!" Thiếu niên tóc vàng vô cùng tự phụ, thần sắc lãnh ngạo, lãnh lãnh nói. Tiêu Thần cũng không tức giận, hẳn có thiên phú chiến đấu cực kỳ cường đại, một khi quyết đấu, bất

cứ chuyện gì cũng khó có thể làm hấn tâm tình ba động. "Hủy diệt!" Vẫn là Hủy Diệt Chi Quang, thiếu niên tóc vàng bay tới phía trước, tử vong chi quang trong mắt phải vẫn kinh khủng như cũ, vô tận huyết quang phóng lên cao, trong phút chốc bao phủ Tiêu Thần. Vô Úy Sư Tử ẩn! Tại giờ khắc này, Tiêu Thần hai tay hợp ấn, một đầu Hoàng Kim Sư Tử Vương trong phút chốc hiện ra, ngửa mặt lên trời rít gào, thanh thể kinh thiên động địa, dĩ nhiên so với bản thể của thiếu niên tóc vàng giống nhau như đúc. Hoàng kim sư tử ẩn, năng lượng ba động ngập trời, giương nanh múa vuốt, quanh thân hoàng kim thần hỏa mãnh liệt, kim quang trực trùng tiêu hấn, hung ác điên cuồng hướng về Hủy Diệt Chi Quang đánh tới. Ấn này vừa ra, thiếu niên tóc vàng nhất thời phát điên. Mái tóc vàng trên đầu trong phút chốc dựng thẳng lên, hoàng kim thần hỏa từ thân thể hấn bạo phát, thần hỏa màu vàng đầy trời, hùng hực thiêu đốt. "Tiêu Thần ngươi dám?... Muốn chết!" Thiếu niên tóc vàng đã nổi giận, được xưng là chủng tộc thượng đỉnh, huyết mạch tối cường, có thể nào dễ dàng tha thứ cho kẻ khác sai khiến hư ảnh bản thể đây? Vô Úy Sư Tử ẩn mặc dù cường đại, nhưng vẫn khó có thể chống cự Hủy Diệt Chi Quang, so với ba năm trước đây, lúc này thiếu niên tóc vàng cường thịnh hơn nhiều lắm. Cơ hồ trong nháy mắt, pháp ấn Hoàng Kim Sư Tử Vương xuất ra bị chấn nát rồi, tiêu tán trong thiên địa. Thiếu niên tóc vàng hung tợn nhắm Tiêu Thần đánh tới, hận không thể dùng tay đánh nát hấn. Không dựa vào thần thông mà muốn so chiến kỹ? Tiêu Thần cười lạnh, hấn chính là chờ cơ hội này, cố ý chọc giận đối phương, khiến tâm hấn không bình thường, khó có thể bảo trì sự tỉnh táo. Tiêu Thần không chút do dự vọt lên, cùng lúc xuất ra một cái Vô Úy Sư Tử ẩn, tiếng sư tử rống kinh thiên động địa phát ra, bầu trời chấn động run rẩy. Thiếu niên tóc vàng nổi giận, tay phải phất ra, một cái sư trảo (móng vuốt sư tử) cự đại màu vàng hiện lên, làm vỡ nát hoàng kim sư tử do năng lượng hóa thành, hướng về thân thể Tiêu Thần chộp tới. Lục Thần Thức! Tiêu Thần bày ra thức thứ nhất trong tứ đại tán thủ, loại thần kỹ này chính là tuyệt sát kinh khủng, đao kiếm bổng chốc đầy trời, như là nộ hải mãnh liệt, hướng về thiếu niên tóc vàng đánh tới. Trong đó một thần đao, một thiên kiếm thật lớn vô cùng, đứng vững trong mây tiêu trung, theo động tác hai tay Tiêu

Thần. Dao kiếm rất nhanh hợp lại, hướng về hoàng kim Sư Tử Vương đâm chém. Hư không yên diệt, năng lượng cuồng bạo mãnh liệt, vô tận đao kiếm trùng kích, tất cả đều tập trung hướng về thiếu niên tóc vàng. Hoàng Kim Sư Tử Vương hú dài một tiếng, tóc vàng loạn vũ, mặc dù là một thiếu niên nhưng lại thấu phát khí thể bá vương cái thế. Thân như tia chớp, hai tay chống giữ càn khôn, một trên một dưới. Một tay chặn lại thần đao trong mây, một tay tóm gọn thông thiên thần kiếm. Ầm! Hẳn dùng lực một phát, thiên địa băng toái, ngàn vạn đao kiếm toàn bộ hội tán, dù là thần đao cùng thiên kiếm lớn như vậy cũng đứt đoạn rồi. Tiêu Thần bị chấn bay ngược ra ngoài, máu tươi trong miệng tuôn ra. Hoàng Kim Sư Tử Vương nheo mắt, lãnh khốc vô tình nhìn hẳn, nói: "Dù là thần thông chiến kỹ, đối với tộc ta cũng vô dụng". Tiêu Thần cũng không có cảm giác chán nản, lau đi máu tươi nơi khóe miệng, chiến ý vẫn cao vọt như cũ, gặp kẻ mạnh càng mạnh hơn, theo cách nói nào đó là chiến đấu võ giả trời sinh. "Ta nói giết người, thì tuyệt đối không để cho người sống!" Thiếu niên tóc vàng từng bước xuất ra, hư không tiêu thất, xuất hiện trước mặt Tiêu Thần, nâng tay bổ tới. Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực tốc vọt lên, sau đó lộn người lao xuống, Linh Tê kiếm ba cùng Âm Dương Thập Trọng Phong đồng thời ra tay. Vòng tròn hủy diệt chấn động, Thái Cực phong ấn thay đổi liên tục, tất cả đều đánh về thiếu niên tóc vàng. Hoàng Kim Sư Tử Vương cười lạnh, lướt ngang nửa thước, hai tay kích thiên, trong nháy mắt chấn vỡ Linh Tê kiếm ba cùng Âm Dương Thập Trọng Phong, lấy tay chụp vào Tiêu Thần. Tiêu Thần lảng không đảo người đá, đảo ngược thân hình, lộn người vọt lên, hai chân đạp vào hai mắt Hoàng Kim Sư Tử Vương. Đương nhiên vẫn giữ khoảng cách, hoàn toàn dùng cương mang trùng kích, Tiêu Thần không có khả năng đến gần thiếu niên tóc vàng, vạn nhất hai mắt đối phương mở ra, ở khoảng cách gần như vậy dù có Bát Tướng cực tốc chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều. "Bang bang " Quyền phong thiếu niên tóc vàng đánh vào gan bàn chân Tiêu Thần, nhất thời đánh bay đi. Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực tốc trong nháy mắt đảo ngược về, đuôi phải xa xa quét ngang ra, quang mang rùng rục quét về phía thắt lưng thiếu niên tóc vàng. "Hừ " Thiếu niên tóc vàng cười lạnh, lại một lần nữa chụp nát quang mang đáng sợ, sau đó đột nhiên mở mắt phải,

Hủy Diệt Chi Quang đột ngột bắn về phía Tiêu Thần. Kết quả này cũng không làm cho Tiêu Thần sợ hãi, hắn một mực phòng bị hai mắt đối phương, chính là chờ cơ hội này, chứng kiến mí mắt đối phương trong sát na rung động, Bát Tướng cực tốc đã triển khai rồi, đại biểu cho cực tốc trong thiên hạ, trong sát na Hủy Diệt Chi Quang bắn ra, Tiêu Thần đã né được, từ mặt bên nhắm vào phía Hoàng Kim Sư Tử Vương. Thiếu niên tóc vàng trong sát na quay đầu lại, Tiêu Thần dùng thân pháp cực nhanh đã vọt tới, Bát Tướng Thế Giới thần thông hiện lên. Địa, Hỏa, Phong, Thủy bốn tướng thay đổi liên tục, hóa thành Hỗn Độn quang mang, cả người Tiêu Thần trở thành bốn nguyên hủy diệt. Ngàn vạn đạo Hỗn Độn kiếm khí ở cự ly gần hướng về Hoàng Kim Sư Tử Vương, đây tuyệt đối là công kích cực kỳ kinh khủng, bất luận kẻ nào đối với lực lượng Hỗn Độn cũng không dám có chút khinh thường. Thiếu niên tóc vàng biến sắc, trốn tránh rất nhanh, đồng thời quay đầu bắn Hủy Diệt Chi Quang, hai tay cũng đang không ngừng di chuyển, chụp vỡ một phiến không gian. Tiêu Thần đã dung nhập trong Hỗn Độn quang mang, bao vây quanh thiếu niên tóc vàng không ngừng bắn ra Hỗn Độn kiếm khí, đồng thời tứ đại tán thủ Lục Thần thức, Băng Liệt thức, Trấn Ma thức, Nghịch Loạn thức đồng thời ra tay. Trong Hỗn Độn quang mang vô tận, không ai biết biết xảy ra chuyện gì, tứ đại tán thủ từng cái triển khai, uy lực đến tột cùng có bao nhiêu rất khó đoán, chỉ biết không gian không ngừng yên diệt, dĩ nhiên có cả Thiên Giới Thánh Ca cùng Địa Ngục Trấn Hồn Khúc phát ra. . . Quang mang vô tận biến mất, thiên địa khôi phục rõ ràng minh bạch, Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực tốc lui ra ngoài hơn một ngàn thước, trong miệng không ngừng tràn ra vết máu. Ở một phiến thiên không khác, Hoàng Kim Sư Tử Vương cũng chịu khổ bị thương rồi, mái tóc dài như lửa màu hoàng kim nguyên bản, bị hỗn độn kiếm khí cắt đứt một mảng lớn, suýt nữa chạm đến đầu lâu hắn, hắn liên tục khụ ra ba khẩu máu tươi. "Tứ tán thủ giao hòa kết hợp, quả nhiên có chút môn đạo. . ." Thiếu niên tóc vàng tựa hồ đối với Tiêu Thần hiểu rõ thâm hậu, dĩ nhiên biết hắn đã xuất ra thần thông. Sau khi khụ ra khẩu máu tươi thứ năm, hắn điềm nhiên nói: "Nếu như không còn bản lĩnh gì khác, ta đành tổng người lên đường vậy." Tiêu Thần quyết đoán ra quyết định, muốn rút

đi, mặc dù còn có giai đoạn ở trong thiên tượng lĩnh ngộ ra áo nghĩa chưa từng thấy, nhưng hẳn cảm giác được: dường như vẫn vậy, không cách nào có thể giết chết Hoàng Kim Sư Tử. Dù sao, đối phương bất quá gần mở mắt một cái mà thôi, sợ rằng đã sớm không phải Sư Tử Vương ba năm trước đây, bây giờ thiếu niên tóc vàng sợ rằng giết bán thần cũng chỉ cần trợn mắt một cái mà thôi. "Người tuy Bát Tướng cực tốc cũng chạy không nổi đâu, trong sát sát na chúng ta gặp nhau, ta đã nhất định khiến người phải chết hôm nay, phương thiên sớm đã cùng luân hồi tương liên cùng một chỗ." Hoàng Kim Sư Tử Vương quát lạnh nói: "Xuống địa ngục cùng đầu tiểu thú nọ gặp mặt đi. Luân Hồi!" Tiêu Thần kinh dị phát giác, khắp thiên địa trở nên u ám, bốn phương tám hướng dường như đã cùng địa ngục tương liên! Luân Hồi mở ra rồi! Thiên địa rung chuyển, vô tận âm u hắc vụ bao phủ ra, Tiêu Thần phát giác tựa hồ thật sự bị nhốt vào. "Xuống địa ngục đi. . ."

Hoàng Kim Sư Tử rống to, nhưng đột nhiên vừa sợ hãi vừa kinh ngạc ngừng thanh âm. Địa ngục âm u hiện ra, không gian tử vong bao phủ phiến thiên địa này, nhưng tại bầu trời hắc ám lại có ba quang đoàn (quả cầu ánh sáng) lóng lánh, cẩn thận quan khán giống như ba cái thủy tinh cầu cự đại, bên trong mỗi thủy tinh cầu đều có một bộ xương trắng tuyết. Khối khô lâu thứ nhất ngồi ở trên hư không, nhìn hắc ám phía chân trời, lầm bầm: "Ta là ai?" Khối khô lâu thứ hai chống cằm, như người đang tự hỏi, lầm bầm: "Ta từ đâu tới đây?" Khối khô lâu thứ ba, cúi đầu nhìn mặt đất hắc ám, lộ ra bộ dạng suy tư, lầm bầm: "Ta sắp đi đến nơi nào?"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 263: Khô Lâu Tam Vương

Chương 263: Khô Lâu Tam Vương Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan
(yamahara) Nguồn: 4vn.eu

Ta là ai? Ta từ đâu tới đây? Ta sắp sửa đi đến nơi nào? Câu hỏi thiên cổ, từ trong miệng ba khối khô lâu phát ra, thật sự có chút quái dị vô cùng. Hoàng Kim Sư Tử Vương mạnh mẽ mở ra Luân Hồi, thế giới tử vong hiện ra, bao phủ khắp mặt đất, bầu trời bình nguyên ma quỷ một mảnh hắc ám, giơ tay không thấy ngón, vô tận minh khí điên cuồng mãnh liệt. Địa ngục lâm thế, vương quốc hắc ám hàng lâm! Ở trong loại bóng tối vô tận tràn ngập khí tức tử vong này, ba thủy tinh quang đoàn ánh sáng như ngọc chói mắt, ba khối khô lâu đột ngột hiện ra tại bầu trời. Bộ xương trắng noãn như ngọc như tuyết, tản ra quang mang nhu hòa, như dương chi mỹ ngọc điêu khắc, ba bộ xương làm cho người ta có một loại ảo giác, không có bất kì cảm giác âm trầm kinh khủng nào, ngược lại có một cổ khí tức nhu hòa thánh khiết, dường như bọn họ không phải đến từ bạch cốt địa ngục, mà là đến từ thần thánh trên thiên giới! "Các người là ai?" Hoàng Kim Sư Tử Vương hét lớn, trong lòng giật mình phi thường, ba khối khô lâu tựa hồ đã giam cầm phiến thiên địa này, luân hồi lực phong tỏa, đây là chuyện trước nay chưa từng có, tự nhiên có người lấy luân hồi lực chống lại luân hồi nhãn của hắn. Nghe được thiếu niên tóc vàng hỏi như thế, khối khô lâu thứ nhất không có bất cứ suy tư gì, nói: "Ta là ai?" "Ta đang hỏi người đấy!" Sư Tử Vương lãnh mạc vô cùng nói: "Đừng có trước mặt ta giả ngây giả dại." "Ta là ai, ta một mực như vậy hỏi chính mình, hỏi người khác, hỏi biển lớn bao la hùng vĩ, hỏi mặt đất mênh mông, hỏi trời sao bát ngát, hỏi một cành cây, một cọng cỏ cùng khắp thế giới, ta là ai..." Khối khô lâu thứ nhất lộ ra vẻ mơ màng, mặc dù hắn không có huyết nhục, nhưng loại "vẻ mặt" này mang cảm giác đó, có lẽ tình cảm ba động của hắn biểu đạt ra. "Mặc kệ các người là người nào! Mặc kệ các người đến từ nơi nào! Đừng xen vào chuyện của ta. Từ đâu đến thì về lại đó, nếu không chớ có trách ta không khách khí." Thiếu niên tóc vàng thanh âm lãnh khốc vô cùng, lời nói dày đặc, lộ ra sát khí trầm trọng. Chỉ là lời nói vừa ra, nhưng lại làm cho ba khối khô lâu đồng thời lao xuống. Ba người lưu chuyển thủy tinh cầu chói lọi vây bắt Hoàng Kim Sư Tử Vương, nhón nhạo hạ từng đạo chói lọi thánh khiết. "Mặc kệ ta là ai.

Làm sao mặc kệ được?" "Mặc kệ chúng ta đến từ nơi nào? Rốt cuộc đến từ nơi nào?" "Từ đâu đến thì về lại đó? Về đâu là về đâu?" Ba khối khô lâu vây bắt thiếu niên tóc vàng, như ba đạo tinh quang xoay tròn, lượn lờ. Một khối làm ra điệu bộ "hỏi vì sao nòi cát bị phá" (đả phá sa oa vấn đảo đế - thành ngữ, bó tay). "Đủ rồi! Ba thứ quý vật các người, toàn bộ quay về địa ngục đi." Hoàng Kim Sư Tử Vương lộ ra tia cười lạnh, mắt phải đại biểu Hủy Diệt, huyết quang băng hiện, mắt trái đại biểu Luân Hồi, ô quang âm u tảo ra. Hai mắt mở đồng thời, hủy diệt chi nhãn muốn mở ra không gian giam cầm, đánh nát bấy ba khối khô lâu. Luân hồi chi nhãn muốn đem địa ngục đại môn hoàn toàn mở rộng. Nhưng, ba khối khô lâu phảng phất như có linh tính, tại giờ khắc này khí tức nhộn nhạo xuất thần thật chú ý. Bọn họ như quang ảnh di động vút qua, bay ngược ra ngoài, chỉ để lại một điểm màu vàng rung động tại chỗ. Phong cấm địa thiên địa bị mở, địa ngục lại một lần nữa bao phủ mà đến, minh khí hắc ám phô thiên cái địa hạo dăng. Nhưng căn bản không có sát thương đến ba khối khô lâu, bọn họ ở địa ngục cùng nhân gian không ngừng xuyên toa (như con thoi đưa qua đưa lại), như cá gặp nước tự do tùy ý. "Ta rốt cuộc là ai?" "Ta tốt cùng đến từ nơi nào?" "Ta cuối cùng phải đi tới đâu?" Ba khối khô lâu lì lợm, một lần nữa hiện ra, lưu chuyển thủy tinh mộng ảo quang mang, hướng về Hoàng Kim Sư Tử Vương mở miệng hỏi, đồng thời bọn họ lại một lần nữa giam cầm không gian, phong trụ luân hồi. "Các người ba tử vật thật sự đáng chết, đừng tưởng rằng ta không biết các người giả ngây giả dại." Con mắt dọc thứ ba của Hoàng Kim Sư Tử Vương hừng hực khiêu động, tỏ vẻ hân rất phẫn nộ, cười lạnh nói: "Chỉ là ba khối bạch cốt mà thôi, dám chọc giận ta, ta tiến vào địa ngục tiêu diệt các người." Ba người khô lâu cực kỳ nghiêm túc lại vừa chân thành. "Không nên ngắt lời, đó là một vấn đề nghiêm túc." "Hiếu chính là hiếu. Không biết không nên nói lung tung." Cách đó trong không trung không xa, Tiêu Thần trên mặt mỉm cười, hân thật không ngờ gặp lại Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương từ Long Đảo mang ra, ba tên âm hiểm giáo hoạt không biết vì sao lại xuất hiện rồi. Hoàng Kim Sư Tử Vương không nói chuyện nữa, trực tiếp động thủ, bổ ra khe lớn không gian màu vàng chiều rộng chừng mười trượng, dài đến mấy trăm

trượng, như một cự long xé không mà đến, muốn đánh nát bấy ba sinh vật bất tử. Đồng thời, hấn hướng về phía trước đánh tới, hủy diệt chi nhân cùng luân hồi chi nhân tề tể, quét ngang bát phương. Chiến lực của hấn đối với cao thủ đồng cấp có thể nói là không ai sánh nổi, khó gặp đối thủ. Nhưng mà ba khối khô lâu trơn trượt như cá chạch, căn bản không chống đỡ, vù vù vù ba tiếng, bọn họ vọt vào địa ngục âm u. Địch tiến ta thối, địch thối ta tiến, ba khối khô lâu quá hiểu chiến thuật này. Khi bọn chúng xuất hiện lần thứ mười ba, vẫn như cũ mở miệng hỏi: "Ta là ai? Ta từ đâu tới đây? Ta sắp đến nơi nào?" Cứ như vậy, hoàn toàn làm cho Hoàng Kim Sư Tử Vương phát điên, hấn hận không thể đem ba khối bạch cốt bắt được, hung hăng giẫm dưới chân hơn trăm ngàn lần, rồi sau đó dùng sức nghiền nát. "Ta muốn giết các người, một người cũng không chừa!" "Ta là ai?" "Ta từ đâu tới đây?" "Ta sắp đi đến nơi nào?" "Ta là ai, ta từ đâu tới, ta đến nơi nào con mẹ các người!" Hoàng Kim Sư Tử Vương phát điên rồi, thậm chí mấy lần vọt vào trong địa ngục, nhưng vẫn không bắt được. "Ta là ai?" "Ta từ nơi nào..." "Ta là! Ta là! Ta là con mẹ nó một vương bát đầu (đồ con rùa) a! Các người con mẹ nó có phiền hay không, có mỗi ba câu nói mãi không dứt." Hoàng Kim Sư Tử Vương trao không được ba khối khô lâu, tức giận khẩu không trạch ngôn, há miệng mắng to, trong phút chốc hấn vừa tỉnh ngộ lại, tựa hồ đang mắng chính mình, thật sự bị tức đến hồ đồ rồi. "Người rất cục cũng biết người là ai rồi đó, người là con mẹ nó một vương bát đầu, cũng chính là con mẹ nó xyz..." Một khối khô lâu chậm rãi nói. Hoàng Kim Sư Tử Vương suýt nữa bị tức điên, rốt cục cũng nhận ra ba tên khô lâu gian xảo mà lại trơn như lươn con mẹ nó không phải thứ vô tri, làm cho hấn xúc động muốn gọi mẹ, đây là ba tử vật sao? Làm sao bắt hấn quanh quẩn mãi chỗ này? Làm cho hấn không thể nhịn được nữa chính là khối bạch cốt thứ hai bên cạnh, vừa chăm chú lại vừa nghiêm túc gật đầu nói: "Người là xyz, nhưng là... Ta là ai đây?" Hoàng Kim Sư Tử Vương phế đều nhanh khí bùng nổ rồi, con mắt dọc thứ ba mặc dù rất khó mở, nhưng cũng gần hé ra một khe hở, lộ ra điểm giọt quang mang, khiến cho phiến không gian này trong nháy mắt băng hội, biến mất, thu nhỏ lại trở thành một người một điểm vĩnh hằng. Diệt Thế âm, Thiện Xương, Phật Kệ, Thiên Giới Thánh

Ca, Cổ Lão Tế Tự âm... như là những chương nhạc vĩnh hằng, tại cao thiên hạo đẳng đến. Thiên địa trong phút chốc phảng phất thu nhỏ vô số lần! Con mắt dọc thứ ba thật đáng sợ, bất quá mới chỉ bày ra một phần uy năng mà thôi, cũng đã kinh khủng như thế, thật khó tưởng tượng, trong sát na rồi cuộc tạo thành kết quả thế nào. Trên thế giới đáng sợ nhất chính là không biết. Đến nay vẫn chưa ai biết con mắt dọc thứ ba của Hoàng Kim Sư Tử Vương rồi cuộc có tuyệt thế thần thông mạnh mẽ dường nào. Thậm chí thượng cổ cự phách (người vô cùng lỗi lạc) cũng không hiểu rõ lắm. Những tu giả từng nếm mùi qua con mắt thứ ba của thiếu niên tóc vàng, cho tới bây giờ không ai có thể sống sót, đến nay đều chết hết, chưa từng có ngoại lệ. Ba khối khô lâu chật vật trốn về Địa Ngục, thiếu chút nữa đã hình thần câu diệt. Bọn họ ở Địa Ngục cùng Trường Sinh giới xuyên toa qua lại, điều này làm cho Hoàng Kim Sư Tử Vương cảm giác bất lực, ba khối khô lâu chỉ giỏi trốn tránh mà không chịu chiến, làm cho hắn không thể nào xuống tay. "Ta giết Tiêu Thần trước rồi xuống địa ngục giết các người." Thiếu niên tóc vàng nổi giận. Chúng tộc này có thực lực tối cao chí thượng, cho tới bây giờ đều là tư thái sừng sững trên đời, luôn tự phụ vô cùng, hôm nay bị ba tên khô lâu thực lực không bằng hắn trêu chọc như thế, đối với hắn mà nói là một loại sỉ nhục. "Hả..." Hoàng Kim Sư Tử Vương hoàn toàn nổi giận, ngửa mặt lên trời huyết dài, tóc vàng cuồng loạn vũ động. Lấy hắn làm trung tâm, thân thể bắn ra từng đạo thủy hang (chắc là dạng cột nước) bản chất là xiềng xích cự đại màu vàng, lên đến hơn một ngàn sợi, hoàng kim xiềng xích cự đại dài chừng mấy trăm trượng, đưa hắn bao phủ ở bên trong, quét ngang khắp bầu trời. Hơn một ngàn sợi xích vàng dài trăm trượng từ một điểm bằng hiện, cuồng loạn vũ động, không gian không ngừng hủy diệt, không thể không thừa nhận đây là loại lực lượng phách tuyệt thiên địa. Tiêu Thần ở trong phiến không gian bị phong bế dùng Bát Tướng cực tốc thuận di (dịch chuyển tức thời – teleport), từ một mảnh không gian tiến vào một phiến không gian khác, như là mộng ảo làm cho người ta có cảm giác phi thực, tại khe hở không gian vỡ vụn tránh né tảo kích của hơn một ngàn hoàng kim thần tác (xích thần màu vàng). Đúng vậy, hắn du lịch tại biên duyên Luân Hồi, tại một khe lớn không gian bị rách tránh né. Hoàng Kim

Sư Tử Vương sát khí tận trời, khí thế lên đến cực điểm, lửa giận làm cho hân chân nguyên sôi trào, giờ phút này thế của hân không thể chống đỡ. "Thiên Địa Giao Hòa!" Tiêu Thần bị buộc vào tuyệt cảnh, hét lớn. Bát Tướng Thế Giới thần thông bày ra, Thiên tướng rút xuống, Địa tướng bốc lên, Thiên Địa nhị tướng chạm rãi va chạm rồi dung hợp cùng một chỗ. Một cỗ khí tức hủy diệt bạo phát, đánh nát hoàng kim cự tác đang cuồng loạn vũ động bên hân, rồi cục cũng mở ra một vùng không gian an toàn. Thiên tướng cùng địa tướng tương giao tan ra, một người nửa trắng nửa đen từ Thái Cực Đồ hiện lên, chậm rãi xoay tròn, không thể ngăn cản, sương mù lất phất tràn ngập, những nơi đi qua hoàng kim cự tác không ngừng bị chặt đứt. Hoàng kim xiềng xích đứt đoạn hiện ra nguyên hình, chói mắt vô cùng, làm cho người không thể nhìn kỹ sư tấn (bòm sư tử) màu vàng. Từ tấn mao (lông ở bòm) hóa ra xích lớn ngàn trượng, có thể nói thủ đoạn thông thần. Bị chặt đứt hơn mười cây hoàng kim cự tác, Hoàng Kim Sư Tử Vương rống lên không ngừng, lấy hân làm trung tâm, hơn một ngàn hoàng kim cự tác điên cuồng vũ động, một khe lớn màu vàng trải rộng khắp trên bầu trời, muốn đem Tiêu Thần vây vào góc mà diệt sát. Nhân tiện ở phía sau, ba khối khô lâu lại một lần nữa hiện ra, bất quá lúc này bọn họ đã thu hồi vẻ đờ đẫn, trong đôi mắt lóe ra linh hồn chi hỏa, mỗi người như một lão yêu nhân cự hoạt, ba bàn tay trắng tuyết vung lên, rồi sau đó mãnh liệt hạ xuống, vô số bạch cốt đại quân sát ra. Sát khí thâm liệt trực trùng tiêu hán, biến hải cốt đại quân trắng mịn mờ, chỉ nhìn sang cũng khiến cho người phát ngất. "Giết con mẹ tên vương bát đần kia." Ba khối bạch cốt hạ lệnh giết như vậy, vô tận bạch cốt phóng lên cao, như là châu chấu phô thiên cái địa mà đến, hướng về Hoàng Kim Sư Tử Vương giương nanh múa vuốt. Tiêu Thần thất kinh, bạch cốt nhiều như vậy tất cả đều có thể phóng lên cao, là bao nhiêu chiến lực cường đại của cường giả a! "Hừ, tiểu kẻ của quân vương lĩnh vực các người, làm cho tử vật tạm thời có linh tính, tưởng rằng có thể giết chết ta sao?" Hoàng Kim Sư Tử Vương chính là lời nói đã lật tẩy phỏng đoán của Tiêu Thần. Tần Nghiễm Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương bọn họ tất cả đều dựng thân tại bầu trời hắc ám, mỗi người trong tay cầm một Tử Thần Liêm Dao thật lớn, quang mang lóe ra, sát khí tận trời. Bạch cốt

đại quân, trong nháy mắt đem bầu trời bao phủ rồi, màu trắng kinh khủng hướng về hoàng kim thần quang bao trùm. "Ầm ầm " Thanh âm long trời lở đất phát ra, vô số oán linh hồn phách từ trong bạch cốt lao ra, cùng nhau hướng về Hoàng Kim Sư Tử Vương cắn xé, bầu trời bởi vậy mà sôi trào. Hủy Diệt chi nhãn cùng Luân Hồi chi nhãn quét ngang tứ phương, trên bầu trời màu trắng mù mịt bụi phấn, đó là hàng vạn hàng nghìn bạch cốt bằng liệt mà nát thành bụi. Hoàng Kim Sư Tử Vương giết đỏ cả mắt rồi, đối với địa ngục ác linh bị thức tỉnh ra tay diệt sát không lưu tình chút nào. Ở trên một cây cột bạch cốt khổng lồ, Tần Nghiễm Vương hướng về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương vẫy tay chào, lấy Tử Thần Liêm Dao thật lớn chém nát không gian, triệu hồi ra hơn vạn đầu lâu sư tử, linh hồn hướng về Hoàng Kim Sư Tử Vương phát ra tiếng gầm gừ. "Muốn chết!" Thiếu niên tóc vàng đại hận, hóa thành một đạo kim quang vọt lên, hủy diệt chi nhãn mở ra, cột xương của Tần Nghiễm Vương nát bấy, cùng lúc đó Hoàng Kim Sư Tử Vương xông đến, muốn đánh nát bấy linh hồn thần quang đang phát xuất trong bạch cốt. Nhưng phút chốc, hắn đột nhiên phát giác rút lui, hết thảy đều là bấy rập, vốn là một linh hồn bấy rập. Do hư vô sinh hữu, lấy linh hồn làm đường dẫn, bày bấy rập, hoàn toàn là lực lượng linh hồn cường đại. Hoàng Kim Sư Tử Vương nhảy vào linh hồn hãm tịnh (bấy rập), sau đó phát giác mình đã đến bên trong một vùng địa vực, ba khối khô lâu mở ra Luân Hồi, nối tiếp với một phiến địa vực cung điện hùng vĩ, hắn nghiền nát một gian điện vũ rồi mới ngừng thân hình.

"Con mẹ nó, không nhìn được nữa rồi, dám đánh tiểu trúc của Thông Thiên tổ sư ở địa phủ?" Một thanh âm tức giận xé gió hô. Địa ngục sớm bị tuyệt thế đại yêu ma chiếm lĩnh, nơi này không có trật tự, cường giả vi tôn, phạm những nơi có động phủ, cung điện, đều có yêu ma siêu cấp. Cùng lúc đó, một thanh âm non nớt kinh ngạc vô cùng, ôn nhu nói: "Hoàng mao mao (Lông vàng à)... Người tới đây đoạt mất thế giới vui chơi (nhạc viên thế giới) của ta sao?"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 264: Bại Hoại Thông Thiên

Chương 264: Bại Hoại Thông Thiên (nguyên văn: Thông Thiên Phôi Đản - Thông Thiên Trứng Thối) Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan (yamahara)
Nguồn: 4vn.eu

Hoàng Kim Sư Tử Vương bị đánh xuống địa ngục, xông vào tiểu trúc của Thông Thiên giáo chủ trong truyền thuyết. Xa xa tiếng sư hống không ngừng, hoàng kim thần quang chói mắt vô cùng, đầy trời đều là hủy diệt chi quang, đầy trời đều là khe lớn tử vong, bạo phát đại chiến kịch liệt. Cũng không biết qua bao lâu, trong Địa Ngục hắc ám, Thiên Sư Thánh Ca, Thiện Xướng, Ma Quỷ Cầu Nguyên Khúc, Tế Tự Chi Âm thanh âm cổ lão thần bí truyền ra như biển gầm. Đồng thời khí tức huyết sát bộc phát, tiểu trúc của Thông Thiên giáo chủ qua đại chiến kịch liệt hỗn loạn không chịu nổi, cuối cùng khí tức huyết sát thu liễm, Hoàng Kim Sư Tử Vương lộ ra bản thể, hoàng kim thần quang trực trùng tiêu hán, cả người hấn đều là vết máu, ánh mắt uế oải thất vọng, phát ra một tiếng gầm điên cuồng, rồi sau đó hóa thành một đạo kim quang rời khỏi địa phủ. Cách đó không xa, một ít yêu ma trong địa ngục quan sát, đối với kết quả cũng không ngoài dự đoán, tiểu trúc của Thông Thiên giáo chủ là do đồ tôn của hấn tọa trấn, nhưng hậu bối truyền nhân của hấn tuyệt không yếu, dù sao Thông Thiên giáo chủ lai lịch rất lớn. Bất quá, nguyên nhân chính yếu là Hoàng Kim Sư Tử Vương còn chưa trưởng thành, một khi phát triển đầy đủ, chỉ sợ muốn kinh động Thông Thiên giáo chủ mất, dù sao đây cũng là chủng tộc chí thượng, Nghịch Thiên Sư Tử Vương. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác, trong Thông

Thiên tiểu trúc gần đây có một người tiểu khách nhân, một người nghe nói lai lịch so với Hoàng Kim Sư Tử Vương không kém: chính là tuyết trắng tiểu thú ở mãi chỗ này không đi, nếu như phát sinh chiến đấu, chiến lực của đầu tuyết trắng tiểu thú nọ tuyệt đối không tầm thường Địa ngục hắc ám truyền đến tiếng nghị luận xé gió của các yêu ma. "Tại sao không nhân cơ hội này giết chết Hoàng Kim Sư Tử Vương? Nếu như cho hắc thuận lợi phát triển, e rằng mọi người đều bị hắc dẫm nát dưới chân." "Ai dám giết? Ta dám nói gần đây tuyết đối có siêu cấp cường giả Chiến Tộc che chở hắc, đánh bại hắc thì có thể, nhưng nếu như muốn giết chết hắc, tất nhiên sẽ bị diệt tộc." "Chiến Tộc... đã biến mất vô tận năm tháng, là chủng tộc cường đại có thể so với thần linh?" "Không sai! Ngoài ra, Phật Đà khẳng định cũng sẽ can thiệp, quyết không cho phép có người giết chết Nghịch Thiên Sư Vương này." "Chiến Tộc, Phật Đà..." Tất cả mọi người hít một hơi lãnh khí. Gặp phải người nào cũng là nuốt không trôi rồi. Địa ngục dần khôi phục bình tĩnh. Chỉ có một đầu tuyết trắng tiểu thú phát ra tiếng y nha bất mãn. yêu ma hơi có chút hiểu biết cũng cảnh cáo chính mình cùng bằng hữu: ngàn vạn lần không nên động vào đầu tiểu thú này, nếu không hậu quả nghiêm trọng. Ba năm trước tại Thiên Đế thành thiên địa đồng bi, hiện trường như vậy cũng tương đương gần đến nửa tổ thần rồi... tin tức đó đã truyền vào Địa Ngục. Hoàng Kim Sư Tử Vương ra khỏi Địa Ngục, cả người đầy máu. Sư tấn màu vàng cũng không còn nguyên vẹn. Trong sát na xuất hiện trên bình nguyên ma quỷ, nó nhắm phía phương xa không quay đầu lại, căn bản không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Thần một cái. Trên bình nguyên ma quỷ, Luân Hồi Lực chậm rãi tán đi, tử vong khí tức vô tận chậm rãi biến mất, thiên địa phục về rõ ràng minh bạch. Bạch cốt mật mùn lộ ra dưới trời đất mênh mông, cảnh tượng thê lương vô cùng. Tiêu Thần đứng thẳng trên không trung, mắt nhìn Hoàng Kim Sư Tử Vương đi xa, lại nhìn ba khối khô lâu lần nữa. Hắc trong lòng tràn ngập cảm giác thân thiết vô hạn. Sự tình trên Long Đảo lớn vờn trước mắt. Ba tên khô lâu vừa hoạt kê vừa gian xảo giả chết, chuyện tình đã qua tựa hồ nhất nhất hiện lên trước mắt. Từng kẻ vai tác chiến, cùng nhau đánh giết trên Long Đảo, cùng đi Trường Sinh đại lục, mặc dù ở Thiên Đế thành chia tay ba năm, nhưng tình nghĩa vĩnh viễn

sẽ không phai nhạt, loại cảm giác này vốn không lời nào có thể diễn tả được. Ba khối khô lâu ở trên hư không bay tới, quai hàm vẫn răng rắc rung động như trước. Thần thức ba động truyền đến, thanh âm chân thật vô cùng, hướng Tiêu Thần truyền đến. Tiêu Thần rất khiếp sợ, ba khối khô lâu hôm nay đã có thể tùy ý qua lại Địa Ngục cùng Trường Sinh giới, nguyên nhân chỉ có một, đó là bọn họ nắm giữ áo nghĩa tính mạng, nếu Tiêu Thần đoán không sai sắp sửa hóa thân thành tử thần rồi. "Ta tư cố ta tại..." (Ta nhớ chuyện xưa, ta tồn tại) Nghe được bọn họ lăm bằm như thế, vừa là triết học, vừa là nghệ thuật, vừa như tham thảo tính mạng bốn nguyên, Tiêu Thần cũng cảm giác không biết nói gì, thường nhân trong mắt ba tên quỷ vật, dĩ nhiên không có một chút khuynh hướng ám hắc, hoàn toàn như là thần côn a. Luân hồi lực ba động, bầu trời bình nguyên ma quỷ xuất hiện một cái không gian thông đạo đen nhánh, tiểu thú tuyết trắng Kha Kha lộ ra, thân thể tuyết trắng toàn thân linh khí bức người, một đôi mắt đen như bảo thạch lóe ra quang mang linh tuệ. "Y nha y nha..." Nó hướng về phía ba khối khô lâu chào hỏi, rồi hướng Tiêu Thần huy động tiểu móng vuốt, ý bảo hãy lại đây. Tiêu Thần rất nhanh vọt lên, nén kích động trong lòng, cứng chiều sờ vào đầu mao nhung của nó, mặc dù hoàn toàn là do linh hồn lực ngưng tụ mà thành, nhưng xúc cảm là chân thật độc nhất vô nhị. "Tiểu quỷ người nói sẽ mau trở về, tại sao đến bây giờ lại ở lại địa ngục không đi?" "Y nha y nha..." tiểu thú tuyết trắng bất mãn lăm bằm. Tiêu Thần nở nụ cười, tiểu quỷ vẫn như trước, hắn lấy một đồng lớn âm mộc tham quả Ma Quỷ cho lúc trước, toàn bộ lấy ra, nói: "Còn không mau trở về?" Đôi mắt sáng ngời của Kha Kha nhất thời trợn tròn, hạnh phúc nhào vào đồng tham quả tử quang lòe lòe, vẻ mặt lộ ra thần sắc say mê. Nhưng mà, cuối cùng nó lại lưu luyến rời đi, nhỏ giọng "y nha" lăm bằm, dùng thần thức truyền âm cho Tiêu Thần, cứ giữ hộ nó, sau này khi nó trọng tổ thân thể thì dùng. "Tiểu quỷ người thật sự muốn ở tại địa ngục, không đi không được?" Kha Kha như kẻ trộm lăm lét nhìn trái phải một hồi, sau đó bay đến bên tai Tiêu Thần, lấy thần thức nhỏ giọng truyền âm, thanh âm êm ái lại vừa non nớt. "Y nha, nói cho người một việc, ta ở địa ngục phát hiện ra một đại bí mật, nơi ấy có một thế giới vui chơi bị phong ấn, vốn là một mảnh thánh thổ." Tiêu Thần giật

mình nhìn tiểu quỷ này, chứng kiến bộ dáng vô cùng nghiêm túc, không nhịn được hỏi: "Trong địa ngục có một thế giới như vậy?" Kha Kha gật đầu, nhỏ giọng nói: "Trong tiểu trúc của Thông Thiên giáo chủ có một cái thông đạo hướng về một không gian không biết, ta từ trong đám người trấn thủ tại Thông Thiên tiểu trúc nghe được. Thông Thiên đại phôi đản (trứng thối ^^ - bó tay Kha Kha) có thể muốn đến cái thế giới vui chơi đã mất kia, đã đợi vô tận năm tháng rồi. Ta... Ta cũng muốn muốn." Tiêu Thần có điểm trợn mắt há mồm, tiểu quỷ bây giờ thật sự thăng cấp rồi, trước đây chuyên môn sưu tầm thiên địa linh túy, bây giờ lại muốn đến thế giới vui chơi bị mất, hơn nữa còn muốn "hớt tay trên" Thông Thiên giáo chủ, lá gan rất lớn. Tiêu Thần quát rồi cau mũi nó, nói: "Người mau trở về đi! Thông Thiên giáo chủ không phải là người có thể trêu vào." Kha Kha bất mãn đẩy bàn tay to bản của Tiêu Thần ra, cau mũi, lầm bầm nói: "Là bọn hăn mời ta đi, bại hoại Thông Thiên nói không phải ta không thể lấy chỗ vui chơi thế giới đã mất, nếu là muốn ta lấy, tại sao đưa cho hăn, không đưa cho ta?" Nghe lời ấy, Tiêu Thần không hề lo lắng, mặc dù tiểu quỷ tính tình thích vui đùa như tiểu hài tử, Thông Thiên giáo chủ cũng sẽ không hạ thủ độc ác, dù sao bọn họ trước đó cũng thỉnh cầu tiểu gia hỏa. "Bại hoại Thông Thiên rất giáo hoạt, ta phải đến chỗ vui chơi bị mất, sau đó nhất định phải giấu kĩ..." Kha Kha đôi mắt to tròn chớp chớp như sao, lông mi thật dài không ngừng di động. "Ồ! Đúng rồi..." Kha Kha như một tiểu mơ hồ, đột nhiên nhớ tới một chuyện trọng yếu, nhỏ giọng nói với Tiêu Thần: "Bại hoại Thông Thiên từng nhỏ giọng nói thầm, mặt thiên bí thứ ba sắp sửa xuất hiện rồi, nghe nói không phải tại bình nguyên ma quỷ, chính là tại địa ngục. Hăn không muốn để cho người khác nghe được, nhưng bị ta nghĩ biện pháp nghe được." Nói tới đây nó kiêu ngạo vỗ bộ ngực nhỏ. "Mặt thiên bí thứ ba..." Tiêu Thần trong lòng nhất thời run lên. "Ta phải về Địa Ngục rồi, ta tới đến chỗ vui chơi thế giới bị mất, không để cho bại hoại Thông Thiên. Hoàng mao mao bị người đả thương rồi, trong thời gian ngắn hăn là không xuất hiện lại." Thông đạo nối liền Địa Ngục cùng Trường Sinh giới biến mất, Kha Kha cùng ba khối khô lâu tiến nhập Địa Ngục. Ba người khô lâu dĩ nhiên cũng có đại sự muốn đi, mặc dù bọn họ không nói chi tiết, nhưng dựa vào cảm

giác, Tiêu Thần biết sự kiện tuyệt đối không nhỏ. Xa xa một tiếng long khiếu chấn động cửu thiên, Nhất Chân hòa thượng khống chế Bích Long Vương như một đạo lục mang, xẹt qua bầu trời bao la vọt tới. "Tiêu Thần người không sao chứ, mới rồi nơi này đây trời đều là khí tức tử vong, ta sợ người có nguy hiểm nên vọt lại đây, không nghĩ lại tiến nhập địa ngục, cuối cùng trong sát na luân hồi đóng lại vọt trở về." "Không có việc gì." Tiêu Thần giải thích đơn giản những gì vừa trải qua. Phía chân trời xa xa, sát khí tận trời, Tiêu Thần cùng Nhất Chân hòa thượng nhìn thoáng qua nhau, rồi sau đó phóng về phía trước. Xa xa, một đạo kim sắc ánh trên bầu trời tung hoành trùng kích, thanh niên cao thủ Đại Thương quốc cùng La Mã đế quốc mười hai vị cường giả đang liên thủ oanh sát Hoàng Kim Sư Tử Vương. Máu tươi chảy dài, Hoàng Kim Sư Tử Vương vốn là một thân trọng thương, giờ phút này bị nhiều cao thủ vây công như vậy, căn bản khó có thể ngăn cản, mới giao thủ một chút, đã sắp bại vong. Ở phía sau, từ khoảng không phía xa truyền đến trận trận năng lượng ba động, nhiều ảnh tích rất nhanh vọt tới, thanh niên cao thủ Đại Thương quốc cùng La Mã đế quốc lập tức biến sắc, đối phương rõ ràng là người Phạm quốc. Hoàng Kim Sư Tử Vương thân phận phức tạp, cùng phật giáo có liên hệ thiên ti vạn lữ (ngàn tơ vạn sợi - ý nói liên hệ sâu sắc), những người này đến để hóa giải uy hiếp tính mạng cho hắn. Không nói lời thừa, những người này lập tức khai chiến. Hoàng Kim Sư Tử Vương thoát vây, cứ như vậy bay đi, không dừng lại chút nào, thương thế của hắn rất nghiêm trọng rồi, căn bản không cách nào tái chiến. Một đạo quang mang từ phương xa phóng tới, Nhất Chân hòa thượng nhất thời biến sắc, nói: "Chúng ta đi thôi, mau lên!" * Thế giới vui chơi đã mất: Thất Nhạc Viên Thế Giới (xin chú ý cụm từ này vì có thể sau này sẽ dùng)

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

Chương 265: Hai mươi bốn Chiến Kiếm

Chương 265: Hai mươi bốn Chiến Kiếm Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan (yamahara) Nguồn: 4vn.eu

"Người mới đến rất kinh khủng sao?" Tiêu Thần có chút kỳ quái, có thể làm cho Nhất Chân hòa thượng dù tu vi hiện nay đã tăng mạnh vẫn phải biến sắc rồi cuộc là nhân vật có lai lịch gì đây? Thiết tưởng thật không tầm thường. Nhất Chân hòa thượng gật đầu, lộ ra vẻ ngưng trọng mà nói: "Theo truyền thuyết, hẳn không phải người của thế giới này, chúng ta tránh đi." Đó là một đạo kiếm quang, sắc bén mà vừa lại nhanh chóng, như một vầng tinh (sao băng) từ thiên ngoại bay tới, vẽ ra một đạo quang mang sáng ngời chói mắt, trong kiếm quang là một thanh tiểu kiếm gần như trong suốt sắc bén vô cùng, hết thảy đều do nó tạo thành. So với các loại kiếm bản địa trên Trường Sinh trên đại lục quả là không giống, nó quá mức nhỏ bé thanh tú, chỉ dài bằng lòng bàn tay, rộng hơn một ngón tay, so với chủ thủ còn ngắn hơn, nhưng bên ngoài ẩn chứa năng lượng kinh khủng phi thường, mặc dù cách xa, nhưng lại có thể cảm giác được ba động (dao động) rõ ràng, làm cho người ta run rẩy. Tiêu Thần không phải người nhát gan, nhưng cũng không muốn chuốc phiền toái vô cớ, cùng Nhất Chân hòa thượng bay đi rồi dừng ở khoảng không xa xa nhìn về nơi ấy. Xoát! Quang mang chợt lóe, tiểu kiếm tuyệt đẹp mà sắc bén vô cùng vọt vào trong chiến trường, ở trên bầu trời vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ, trong nháy mắt xé rách bầu trời. Sau đó như là xuyên qua không gian, vô thanh vô tức từ phương hướng khác bắn ra, bắn nhanh đến tiên tử Từ Hàng Kiếm Trai. Tiên tử Từ Hàng Kiếm Trai liên tục mấy lần trốn tránh với tốc độ không thể tưởng tượng, nhưng đều bị tú kiếm* chặn lại. "Phốc " Huyết quang bắn tung tóe, tiên tử tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành bị xuyên thủng thân thể từ trên cao rơi xuống. Tú kiếm xinh đẹp tuyệt thế bay ra rồi bắn nhanh đến một cường giả tóc vàng La Mã đế quốc cầm trong tay hoàng kim chiến

mâu, hần giơ mâu đón đỡ. "Leng keng" một âm thanh run rẩy truyền ra, chiến mâu màu vàng bị chặt đứt, tú kiếm dài bằng lòng bàn tay xoay tròn quanh đoạn mâu một vòng, "Phốc" một tiếng đâm vào ngực phải tên cường giả thanh niên tóc vàng, máu tươi phun mạnh, ngực nhìn thấu từ trước ra sau, thanh niên tóc vàng bị thủng một tiếng, rơi xuống từ trời cao. Thủ đoạn như thế, lập tức trấn áp mọi người. Hai kiếm xuyên thủng hai gã cường giả thanh niên, thực lực quả là kinh khủng khó dò. Phải biết rằng những người thanh niên trẻ tuổi này được xưng tụng là cao thủ đầy hi vọng trong tương lai của hai đại đế quốc, vốn là những cường giả mạnh nhất trong đám đồng lứa. Hai người cứ như thế bị người ta xuyên thủng một cách đơn giản, thủ đoạn cường thế gần như biến thái, làm cho mọi người ở đây có cảm giác lạnh buốt. Tú kiếm tái chuyển. Xoát một tiếng bắn nhanh hướng về một gã cao thủ Phạm quốc. Người kia cầm trong tay một cái Hàng Ma Xử (chày) thô to vô cùng. Nặng chừng hơn một ngàn cân, trông như non nửa cánh cửa lớn vậy. Nhưng kết quả lại bị tú kiếm thoáng cái xuyên thủng. Trên lưỡi binh khí khổng lồ lưu lại một lỗ kiếm khủng bố. "Phốc " Huyết quang bắn tung tóe. Tú kiếm xuyên ra ngoài tiểu phúc. Người kia hét thủng một tiếng rồi từ trên trời rơi xuống. Hết thấy sự tình phát sinh trong phút chốc. Động tác quá nhanh. Tất cả mọi người đều kinh hoàng trợn mắt há mồm, trong lòng phát lạnh. Sau đó chợt tỉnh ngộ, đây là nhân vật có thực lực kinh khủng cường đại vô cùng. Sợ rằng mọi người ở đây không có ai là địch thủ của hắn. Tú kiếm trở mình, trong nháy mắt biến mất. Rồi sau đó từ một hướng khác phá toái hư không chém ra. "Phốc " "Phốc! "phốc"! Huyết quang bắn tung tóe, ba cường giả Phạm quốc, La Mã đế quốc, Đại Thương quốc bị đánh rớt xuống. Trong phút chốc tất cả những người còn lại đều bay lên, hướng về bốn phương tám hướng bỏ chạy. Địch nhân như thế, bọn họ không có khả năng đối phó, lúc này bảo trụ tánh mạng là quan trọng nhất. Nhất Chân hòa thượng sắc mặt phi thường bất hảo nói: "Thanh tú kiếm này sắc bén vô cùng... Dường như thật sự thuộc về một thế giới khác." Tú kiếm cũng không đuổi theo những người đó, bắn thẳng về phía bình nguyên ma quỷ, rồi sau đó bổ ra hơn mười đạo kiếm khí ngang dọc. Sau đó, trên mặt đất khắc một cái đồ án thật lớn mà lại phức tạp,

trong nháy mắt, trên đồ án đột nhiên quang mang chói mắt vô cùng, theo sau là kiếm quang rọi thẳng lên trời cao (trực trùng tiêu hán) . Đúng vậy, kiếm quang không phải do tú kiếm phát ra mà là từ đồ án thật lớn trên mặt đất nên trông như nổi thông đất trời. Cột sáng khổng lồ như non cao núi lớn, chỉ có từ nơi rất xa mới có thể phát hiện đó là những đạo kiếm quang chất chồng. Ở gần đồ án cự đại, vài đạo nhân ảnh chạy về phía phương xa, đó là vài tên cường giả thanh niên bị xuyên thủng thân thể, tú kiếm cũng không lấy tính mạng bọn hắn, bất quá chỉ đánh họ trọng thương mà thôi. "Hắn đuổi mọi người đi, mục đích của hắn chỉ là mảnh đất này. Chẳng lẽ ... hắn tìm nhiều năm như vậy, đã phát hiện ra ..." Sắc mặt Nhất Chân hòa thượng có chút trắng bệch. "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tiêu Thần hỏi. Vẻ mặt Nhất Chân hòa thượng nặng nề vô cùng khi nói "Hắn... rất có khả năng đến từ một thế giới khác. Sư tổ của sư tổ ta ngày trước đã sớm lui tới bình nguyên ma quỷ, tựa hồ tìm kiếm hai mươi bốn Chiến Kiếm trong miệng hắn, nghe nói vốn là trọng bảo (bảo vật trọng yếu) của thế giới khác!" "Ta nghĩ ... Hắn đã tìm được địa điểm, hai mươi bốn chiến kiếm muốn xuất thế rồi. Chẳng lẽ ... Thế giới này muốn đại loạn rồi sao, người thế giới khác lại xuất hiện rồi ..." Quả nhiên đúng như lời Nhất Chân hòa thượng, hai mươi bốn đạo kiếm khí phóng lên cao, mỗi đạo cũng có kích thước như núi cao như vậy, thanh thế vô cùng kinh khủng, phảng phất đã xuyên qua tận trời, bay vào trong không trung bao la. Hào quang lóe lên, ánh sáng lung linh tràn đầy màu sắc tung tóe, trên bầu trời ráng ngũ sắc chớp chớp nhưng sát khí lại càng như sắp hóa thành vật thể làm cho linh hồn người ta cũng run rẩy. Nhất Chân hòa thượng sắc mặt trắng bệch, run giọng nói "Sao có thể như vậy ... đồ án này, kiếm khí này ... Cực giống như trong một bộ cổ kinh ghi lại. Quyển kinh thư nọ niên đại rất xa xưa, xưa hơn cả đời sư tổ của sư tổ ta, chẳng lẽ hai mươi bốn Chiến Kiếm có lịch sử viễn cổ với quyền năng hủy thiên diệt địa? !" "Rốt cuộc là cổ kinh nào ghi lại mấy thứ này?" Tiêu Thần hỏi. "Còn nhớ lúc tại Long Đảo, ta từng hoài nghi việc Kha Kha là thuộc về ba, bốn loại dị thú nghịch thiên trong thiên địa? Chuyện đó cũng có ghi lại trong bộ cổ kinh này" Mặc dù dưới tình huống này, Tiêu Thần cũng rất muốn biết lai lịch Kha Kha, hơn là có hứng thú với

hai mươi bốn chiến kiếm kia nhiều, có điều cuốn kinh thư cổ mà Nhất Chân hòa thượng từng xem vốn đã bị tàn phá nên cũng không nhớ chính xác về Kha Kha. "Hai mươi bốn Chiến Kiếm ra, quét sạch thiên hạ..." Một âm thanh già nua vang lên trên bình nguyên Ma Quỷ, chấn động như sấm sét. Hai mươi bốn đạo kiếm khí phóng đại vô hạn, tựa như hai mươi bốn tòa cự sơn (quả núi lớn) đè ép cùng một chỗ, chỉ một thoáng đã lan rộng tới khoảng không ngoài xa làm đám Tiêu Thần bị bức bay ra ngoài. Mà vào lúc đó từng đạo hào quang từ trong thân thể Tiêu Thần tỏa ra, Thất Thái Thánh Thụ chậm rãi hiện lên, bảy luồng quang hoa (ánh sáng chói chang) phóng lên cao, cùng hai mươi bốn đạo kiếm khí nọ chiếu rọi vào nhau, tựa như đang tranh phong. Nhất Chân mặt đột biến rồi nói "Mau thu hồi bảo thụ, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này. Đây là chỗ đầy rắc rối, hai mươi bốn Chiến Kiếm nghe tên cũng đã kinh khủng, nếu xuất thế nhất định sẽ đưa nhân vật siêu cấp tới cướp đoạt." "Y nha y nha..." Thanh âm của tiểu thú tuyết trắng đột nhiên truyền đến, cửa Luân Hồi xuất hiện tại bầu trời bình nguyên Ma Quỷ, mới vừa rời đi không lâu mà Kha Kha quỷ quái lại thò đầu ra. "Tiêu Thần Thần ..." Âm thanh của tiểu quỷ tràn đầy sự mềm mại non nớt, nó tựa hồ rất hưng phấn nhỏ giọng truyền âm nói: "Phong ấn thứ nhất của thông đạo đến Thất Nhạc Viên Thế Giới sắp muốn phá ra rồi ..." (* Tú kiếm: thanh kiếm thanh tú xinh đẹp)

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 266: Tuyệt Thế Thần Tàng

Chương 266: Tuyệt Thế Thần Tàng Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan
(yamahara) Nguồn: 4vn.eu

"Thất nhạc viên thế giới?" Tiêu Thần kinh ngạc vô cùng, một lần nữa nghe được tên này, trong lòng hẳn có luồng rung động, phảng phất có một trận gió mềm mại ở trong tâm hải tung bay. "Phải, là thật đó, bại hoại Thông Thiên đã đi tới Địa Ngục." Kha Kha nghiêm túc gật đầu, lông mi thật dài không ngừng rung động, đôi mắt to chớp chớp hiện ra quang mang, thanh âm mềm mại non nớt có vẻ hưng phấn, nói: "Ta muốn có thất nhạc viên thế giới, ta cảm giác được nó vốn là của ta." Tiêu Thần nghe đến mấy lời này lập tức nở nụ cười, tiểu thú tuyết trắng lộ ra vẻ hài tử tức giận rất ăn khớp, vì thích thiên địa linh túy, cho nên thiên địa linh túy trong vườn dược thảo nhà người ta đều là nó trộm, vì thích thất nhạc viên thế giới, nên thông đạo đến thất nhạc viên mà Thông Thiên canh giữ vô tận năm tháng cũng là nó phát hiện ra. "Tiểu mơ hồ người không nên loạn nháo, mau sớm trở về đi." Tiêu Thần dằn dò nói. "Phải, ta đến thất nhạc viên thế giới rồi lập tức trở về, không nên phiền toái Sở Giang Vương đại thúc nữa." Nói xong những lời này, Kha Kha chui vào trong luân hồi môn, biến mất không gặp. Nhất Chân hòa thượng ở bên cạnh có cảm giác không biết nói gì, làm phiền Sở Giang Vương... Thật đúng là một nghịch thiên tiểu thú. Xa xa, hai mươi bốn đạo kiếm quang như cự sơn, càng ngày càng cường thịnh, làm cho bầu trời cũng buồn bã thất sắc, chúng phảng phất muốn trọng khai thiên địa, quang mang xán xán đã bắn vào trong thiên ngoại tinh không. Tú kiếm ngăn ngừa bằng lòng bàn tay, sau khi xoay một vòng trên trời, lại đáp xuống một lần nữa, ở chung quanh hai mươi bốn đạo kiếm khí vừa lớn vừa sáng như ngọc, bắt đầu chém ngang dọc, trên bình nguyên ma quỷ lưu lại một đạo khắc ngân (vết chém) thật lớn, tô vẽ ra một bộ cổ trận đồ phức tạp khó hiểu. Sau đó tiểu kiếm toàn thân trong suốt sáng long lanh, gần như trong suốt, tại bầu trời chém xoáy một nhát, xé rách không gian, hư không tiêu thất, từ đầu đến cuối người khổng lồ tứ kiếm không hề lộ ra thân ảnh. Trên bình nguyên ma quỷ sát khí tận trời, cương khí mệnh mệnh, trên mặt đất khối bạch cốt dĩ nhiên cũng nhẹ nhàng rung động. Tất cả hài cốt như có linh trí, chậm rãi đứng lên. Bạch cốt đại quân mệnh mệnh, từ bốn phương tám hướng hướng về chỗ hai mươi bốn đạo kiếm khí tận trời hội tụ mà đến. Tràn diện vô cùng đồ sộ. Từ trên trời nhìn xuống, trên bình nguyên ma quỷ phảng phất như là

một mảnh quý quốc, trắng mịn mờ. "Hắn tự nhiên rút lui." Nhất Chân hòa thượng có chút ngạc nhiên. Không biết chủ nhân tú kiếm có chủ ý gì. Tiêu Thần cũng rất kỳ quái. Chẳng lẽ người kia một điểm thu hồi hai mươi bốn chiến kiếm cũng không nóng nảy. Không sợ người khác tới cùng hắn tranh đoạt sao? Bọn họ thối lui đến một địa phương đủ xa, đến khi hai mươi bốn đạo kiếm khí không cách nào ba động đến nơi đây mới từ xa lẳng lặng quan vọng. Đến đêm khuya cũng không thấy chủ nhân của tú kiếm trở về có bất cứ hành động gì. Kiếm khí càng ngày càng thịnh, dần dần có dấu hiệu thực chất hóa. Chẳng lẽ hai mươi bốn kiếm chí bảo của dị giới là do kiếm khí ngưng tụ thành thực thể? Tiêu Thần cùng Nhất Chân hòa thượng trong lòng nghi vấn, ở trong quá trình này bọn họ đều có nhiều năm kinh nghiệm. Đối với nhau không giấu diếm điều gì. Bốn năm không gặp, nhân sinh gặp gỡ quả nhiên rất khó như ý muốn, bọn họ chiếm được nhiều mà mất cũng nhiều, lần này cả hai đều cảm khái. Đây là một thế giới cân bằng, chung quy tại thu hoạch có mất mát, chung quy tại mất mát có thu hoạch. Ánh bình minh đến, hai mươi bốn đạo kiếm khí, quán thông thiên vũ, một khóa thần tinh bắn ra từng đạo ánh sáng như ngọc, cùng hai mươi bốn đạo kiếm khí nọ ngưng kết một chỗ, phảng phất như trụ chống trời. Trên bình nguyên ma quỷ, bạch cốt đại quân toàn bộ tập kết tới nơi đây. Rừng xương trắng vô ngần, mệnh mông, tất cả bạch cốt đều đứng thẳng, cũng không nhúc nhích, tất cả đều hướng mặt về mười bốn đạo thông thiên kiếm khí. Tiêu Thần hít sâu một hơi, nói: "Chúng ta cũng rời nơi này đi, hai mươi bốn chiến kiếm trong thời gian ngắn sợ rằng không gặp được, nếu không người kia không yên tâm rời đi như thế." Nhất Chân hòa thượng gật đầu, bọn họ biết tương lai vài ngày nữa, sợ rằng nơi này sẽ đại chiến kịch liệt vô cùng. Nói không chừng rất nhiều đại nhân vật đều phải tới nơi này đi lên một tào. "Đạo hữu xin dừng bước." Một thanh âm vang lên sau lưng Tiêu Thần cùng Nhất Chân hòa thượng. Trong sát na nghe một thanh âm như thế, Tiêu Thần cảm giác gặp vận xui, tựa hồ... Lại một lần nữa gặp cái tên suy thần (thần xui xẻo) kia. Nhất Chân hòa thượng ngạc nhiên, quay đầu lại quan vọng. Chỉ thấy một người đạo sĩ tướng suy vong, đang từ khoảng không phía xa bay tới, khẩu tụng đạo hào: "Vô lượng thiên tôn, đạo hữu xin dừng bước." Đúng

là Thân Tây Báo, hậu duệ của tuyệt đại suy thần tự xưng Thân Công Báo. Hắn vẻ mặt suy dạng, một cổ môi khí (xui xẻo) mơ hồ có thể thấy được, lượn lờ quanh thân. Tiêu Thần không nói tiếng nào, thu hồi thất thái thánh thụ, lôi Nhất Chân hòa thượng cùng Bích Long Vương bay vọt lên trời. Hắn rất hoài nghi Thân Tây Báo có khả năng chính là Thân Công Báo. Nếu như đúng là kẻ kia... chỉ sợ là Trường Sinh cảnh giới cũng đỡ không nổi, một câu "Đạo hữu xin dừng bước" ở thời cổ đại từng hại chết biết bao nhân vật cường đại của Xiển Giáo cùng Triệt Giáo. "Đạo hữu xin dừng bước." Nhìn thấy bọn Tiêu Thần muốn chạy, suy thần lại một lần nữa khẩu tụng đạo hào. thanh âm mê hoặc lòng người phi thường, làm cho người ta không nhìn được dừng lại. Bất quá cũng may Tiêu Thần cùng Nhất Chân hòa thượng vốn không phải là người bình thường, tâm chí kiên định vô cùng, như lưu tinh phóng đi. Nhất Chân hòa thượng có chút không rõ nên hỏi: "Người kia là ai, tại sao chúng ta phải chạy trốn?" "Hắn tự xưng là Thân Tây Báo." "Suy thần?" Lần này là Nhất Chân hòa thượng lôi Tiêu Thần chạy, vừa chạy vừa nói: "Ta nghe nói qua người này, một vị sư thúc tổ của ta từng nói qua, người này trời sinh xui xẻo..." Ba ngày kể tiếp, trên bình nguyên ma quỷ nhân ảnh đông đúc, không ít tu giả chạy tới nơi này. Cùng một ngày, tin tức khiếp sợ thiên hạ truyền ra, Phạm quốc thân vương kiêm Thống soái tại bình nguyên ma quỷ bày Cửu Thiên Thập Tru Thần Thí Ma tuyệt diệt trận, ngăn cản gần ngàn vạn hùng binh của La Mã đế quốc cùng Đại Thương đế quốc. Phạm quốc cùng Đại Chu quốc tại Sơn Hà Quan cùng với quân coi giữ trong vô tận hoang mạch toàn diện lui lại, tiến nhập bình nguyên ma quỷ, trốn trong tuyệt thế sát trận. Tới lúc này, Tiêu Thần đột nhiên cảm giác được, cuộc chiến này tựa hồ... là một hồi âm mưu, cùng hai mươi bốn chiến kiếm của bình nguyên ma quỷ có liên quan, cùng thất nhạc viên thế giới cũng có liên quan. Chẳng lẽ thật thế sao? Nếu không, tại sao chiến trường lại chuyển đến bình nguyên ma quỷ, càng nghĩ kỹ càng thấy đáng sợ, chẳng lẽ không tiếc ngàn vạn nhân mạng? Tất cả chỉ vì hai mươi bốn chiến kiếm cùng thất nhạc viên thế giới ọ? Nếu thật sự là như vậy, khẳng định không chỉ có một Thông Thiên giáo chủ tham dự bên trong, sợ rằng ít nhất có mấy người cấp bán tổ thần! Trong mấy ngày này, càng có nhiều tu giả hướng về

bình nguyên ma quỷ chạy tới, đại chiến sắp bộc phát căn bản khó có thể ngăn cản bọn họ tiến bước, tựa hồ hai mươi bốn chiến kiếm nọ đối với bọn họ có sức hấp dẫn lớn lao. Một ngày qua. Tiêu Thần cũng một mực bay trên bình nguyên ma quỷ, dò xét xung quanh hai mươi bốn chiến kiếm, muốn xem rốt cuộc sẽ phát sinh loại chuyện tình gì. "Tiêu Tiêu Tiêu... Tiêu Thần người người người... Người cũng tới, anh anh anh... anh tuần vô cùng, phong, phong, phong... phong lưu thích thắng ta ta ta... ta cũng tới." Kim Tam Úc hèn mọn cười con lừa Tiểu Bạch xuất hiện tại bầu trời bình nguyên ma quỷ, hướng Tiêu Thần chào hỏi từ rất xa. "Nam tử hèn mọn người có phải đã nghe được tin tức gì rồi, trên bình nguyên ma quỷ rốt cuộc phát sinh loại chuyện gì?" Tiêu Thần mở miệng hỏi. Hèn mọn rất nhanh không chế con lừa Tiểu Bạch bay lại, thần thần bí bí tiến đến bên tai Tiêu Thần, hướng nhìn ra bốn phía một chút. Nói: "Nghe nghe nghe... nghe nói Bạch lão hồ... hồ tổ tông cũng đến, lão lão lão... lão tổ tông sát thủ nhất mạch của của bọn ta..ta.. cũng muốn đến. Nơi nơi nơi... nơi này sắp sửa có tuyệt tuyệt tuyệt... tuyệt thể bảo tàng xuất thổ. Rất rất rất... Rất nhiều lão lão lão... lão đồ cổ cũng chờ chờ... chờ vô tận năm tháng rồi!" Tiêu Thần hít một hơi lạnh, bình nguyên ma quỷ xem ra tuyệt đối là địa phương phi thường, Nguyên Thủy di dời Côn Lôn sơn từng thất bại ở chỗ này, Phật Đà kiếp trước bị người ta đóng đinh chết, Lão Tử kiếp trước ở chỗ này bị người ta đánh thành thịt nát. Lúc này, có tuyệt thể thần tàng xuất thổ, vô tận lão cổ đồng chạy tới, như vậy Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử, Phật Đà có xuất hiện không? Thậm chí Chân Chủ Allah, Thần Mặt Trời có xuất hiện không đây? "Người người người... Người trước ngăn người, ta ta ta trước lôi kéo. Xem một chút xem một chút... Xem mỹ nữ đi." Kim Tam Úc chạy. Tới ngày thứ mười, hai mươi bốn đạo kiếm khí đã ngưng tụ thành hình, phảng phất như cự kiếm chân thật đứng sừng sững, như hai mươi bốn cự sơn ngồi ngấp trong mây, cao lớn bao la hùng vĩ. Sát khí phong khốn phiến không gian này, người bình thường căn bản không cách nào tới gần. Tiêu Thần mấy lần ném thử, cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt, năng lượng ba động phía trước kinh khủng làm cho người ta ruột gan phát lạnh, hẳn không nghĩ đến chuyện đi mạo hiểm. "Hi hi... Nam nhân vô tình người có ý muốn đánh với hai mươi

bốn chiến kiếm sao?" Tuyệt thế yêu nữ Thiên Ma Cung bay tới, một thân theo gió mà di chuyển, quần áo màu đen làm cho da thịt trắng như tuyết càng thêm trong suốt như ngọc. Nàng lấy hư không làm giường ấm, ngọc thể ngang dọc không trung, đầu gối lên một cánh tay ngọc trắng như tuyết, mái tóc phất phới, quần lụa mỏng màu đen, eo thon nhỏ trong suốt ôm chặt, phong đồn vểnh lên, đôi chân thon dài tuyết trắng như ẩn như hiện, đường cong mông lưng phập phồng. Yêu nữ nằm ngang trên không trung, quyến rũ cười, tuyết đại dung nhan đủ để điên đảo chúng sinh. Đại mi khom khom, con ngươi nhọn nhọn một chút thủy quang, mê hoặc lòng người không nói nên lời. Nhất là đôi chân ngọc của nàng, tuyết trắng như ngọc, trong suốt sáng long lanh, đung đưa trong không trung có vẻ không thành thật, hơn nữa thân thể yêu kiều xinh đẹp tuyệt thế, phong tình vạn chủng. "Phụ nữ không đi hại người một mình chạy đến nơi đây chẳng lẽ muốn giết ta sao? Sợ rằng khó đấy." Tiêu Thần vây bắt nàng một vòng, không che dấu chút nào, thoải mái nhìn ngạo ngọc thể xinh đẹp, lại bình phẩm hai câu: "Chẳng lẽ Thiên Ma Cung có bí phương? Làm thế nào bồi dưỡng ra người một tuyệt thế yêu tinh như vậy, quả thực chính là họa thủy a." "Người là đang khen ta hay đang mắng ta vậy?" Yêu nữ Thiên Ma Cung trừng mắt, cười duyên nói: "Ta làm sao lại giết người, ta không vô tình như người, nam nhân tốt như vậy nếu chết đi, ta sẽ đau lòng đó, ha ha..." Tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn trên bầu trời, đáng phách, mỹ ý mười phần. Tiêu Thần làm sao có thể tin lời nàng đây, nghe vậy chỉ cười cười, nói: "Người tìm ta có việc sao?" "Không có việc gì thì không được tìm người sao?" Tuyệt thế yêu nữ mắt to long lanh lóe ra quang mang giáo hoạt, nhẹ nhàng linh động quyến rũ động lòng người, thật sự là rung động tâm hồn nói không nên lời. "Đương nhiên có thể, chúng ta có thể bình chước dạ đàm (cầm nến đàm luận ban đêm), ngủ chung một tháp, trao đổi nhiều thứ..." Thiên Ma Cung yêu nữ thản nhiên cười, cực kỳ quyến rũ động lòng người, làm cho trăm hoa đều buồn bã thất sắc, nàng liếc Tiêu Thần một cái, nói: "Ta nghĩ người chỉ là loại vô tình thích giết chóc, thật không ngờ người cũng không phải người tốt." "Ta... vốn là người tốt." "Người tốt à, người lại đây, ta có việc cùng người trò chuyện." Yêu nữ Thiên Ma Cung thanh âm nhu nị

đủ để ngọt chết người. "Nói đi! Rốt cuộc tìm ta có chuyện gì." Tiêu Thần từng bước bước tới, ngả người trên không trung, cùng Thiên Ma Cung tuyệt thế yêu nữ đối mặt làm càn. Khoảng cách với nàng chưa đầy nửa thước, có thể ngửi thấy trập trập mùi thơm động lòng người, có thể cảm giác được da thịt như dương chi mỹ ngọc lóe ra tia lưu động lộng lẫy. "Ánh mắt của người rất vô lễ." "Bởi vì ta vốn là một nam nhân bình thường, vốn là một nam nhân quang minh chính đại. Từ tư tưởng đến hành động hoàn toàn nhất trí, không hề che dấu điều gì." Yêu nữ cười duyên nói: "Cuối cùng cũng biết người không phải một tên đầu gỗ rồi." Nói tới đây, nàng thu hồi mỹ thái, nhẹ nhàng bay lên, linh động như ngọc điệp. "Tổ sư Thiên Ma Cung cung chủ đời thứ nhất của chúng ta sắp sửa tới đây." Tin tức này mặc dù làm cho Tiêu Thần có chút giật mình, nhưng sau khi biết được Bạch Hồ Thánh Hoàng cùng Sát Thủ Chí Tôn muốn tới đây, hẳn cũng không quá rung động "Đại Thiên Ma cũng muốn đến, hắc, thật đúng là phong vân tể hội mà!" Tiêu Thần toàn thân ở trên hư không. "Ngắn gọn thẳng thắn là tốt nhất. Ta muốn cùng người hợp tác." Tuyệt thế yêu nữ giãy dụa thân thể mềm mại đi về phía trước vài bước, vô cùng mỉa mai nói: "Thế nào?" "Tổ sư của người cũng tới, còn cần ta hợp tác, đùa phải không?" Yêu nữ lắc đầu, nói: "Tổ sư như thế nào muốn ta hỗ trợ đây." "Ta khuyên người hãy đổi chủ ý đi, lần này mặc dù có thần tàng xuất thổ, cũng là thịnh yển của các đại nhân vật, ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng bị kinh động rồi, dù là tổ sư các người tới cũng chưa chắc có hi vọng, lại càng không nói tới người rồi." "Hà hà... Nếu như không có cơ hội, ta làm sao dám mạo hiểm đây." Yêu nữ cười nói: "Nói cho người một chuyện: ta chính tai nghe được tổ sư lên tiếng, nàng nói lần này lợi thế chưa chắc đã liên quan đến tu vị, có lẽ vẫn có cơ hội cho một người người bình thường." "Oh?" Tiêu Thần nổi lên hứng thú, nhưng tuyệt thế yêu nữ lại giả hoạt nỏ nụ cười, dừng lại không nói thêm gì đi nữa, ngược lại nhắc tới vấn đề liên minh, nói: "Nếu như người nguyện ý, chúng ta bất kể trở ngại phía trước, mấy người thanh niên cao thủ chúng ta liên hợp lại. Thế nào?" Tiêu Thần gật đầu, nói: "Có thể." "Quyết định vậy đi, ta trở về liên hợp Tuyệt Dao, Tiểu Huyền Huyền, thanh niên cao thủ La Mã đế quốc Tát Ma." "Tiểu Huyền Huyền là ai?" Tiêu Thần có chút kỳ quái hỏi.

"Tiên tử Từ Hàng Kiếm Trai đó, cũng là đối thủ một mất một còn của ta, đương nhiên lần này chúng ta hợp tác, hì hì..." "Vậy tên người là gì?" Đến bây giờ Tiêu Thần còn không biết tên yêu nữ. "Nô gia là Yêu Yêu." "Người thật đúng là một yêu tinh. Bất quá ta có chút không rõ, các người vì sao phải liên hợp cùng ta?, mới cách đây không lâu chúng ta còn tử chiến." "Không dám giấu giếm, người có một đầu nghịch thiên tiểu thú ở Địa Ngục. Nghe nói thần tàng không chỉ có liên quan đến bình nguyên ma quỷ. Có thể liên quan đến cả Địa Ngục, ta nghĩ đến lúc đó tiểu thú tuyết trắng của người sẽ có tác dụng lớn." Tiêu Thần gật đầu, nói: "Vậy ta có tư nguyên (ý nói có vốn), các người có cái gì đây?" "Chúng ta có chiến lực, có tin tức trọng yếu, đến lúc đó có ta là truyền nhân kiệt xuất nhất từ trước tới nay của Thiên Ma Cung chỉ huy, cam đoan sẽ có rất nhiều thu hoạch." "Nhưng ta cảm giác được rất có hại." Yêu nữ cười sáng lạn, cũng rất quyến rũ, thậm chí có điểm tà ác, mắt to trong veo như nước chớp chớp, nói: "Người không thiệt thòi chút nào, bởi vì cuối cùng ta sẽ cho người một đại lễ, đoán xem là gì nào?" "Sao không là chính người đi?" Tiêu Thần cười. "Mặc dù đoán sai, nhưng không sai lắm. Đến lúc đó ta đem tuyệt đại tiên tử Kiếm Trai tặng cho người, người ngọc linh tuệ như vậy, dung mạo tuyệt đại vô song, so với ta không kém chút nào. Hì hì..." Yêu nữ cười ha ha, mắt to lưu chuyển ra ánh sang quyến rũ. "Người thật sự là một yêu nữ!" Tiêu Thần nhìn nàng cực kì xâm phạm, nói: "Bất quá ta thích loại người như người." "Được lắm, đến lúc đó nô gia sẽ giúp người dạy dỗ." Yêu Yêu cười khiêu khích. Một hồi đại chiến bạo phát! Bốn quốc song phương đối với lũy, Cửu Thiên Thập Trụ Thần Thí Ma Diệt đại trận đã bố thành, ngăn cản gần ngàn vạn hùng binh của La Mã đế quốc cùng Đại Thương đế quốc. Sau khi La Mã đế quốc cùng Đại Thương đế quốc mời cao nhân nghiên ngẫm nhiều ngày, bắt đầu tấn công đại trận. Không thể có chiến tranh một thành một trì, hơn ngàn dặm khu vực bình nguyên ma quỷ đều bị tuyệt thế sát trận bao phủ, bốn đại đế quốc cùng sở hữu hơn một ngàn vạn nhân mã tiến hành đại chiến tàn khốc. Oan hồn vô số, trên bình nguyên ma quỷ mỗi ngày quỷ khóc sói tru, trong thời gian năm ngày ngắn ngủi, mấy trăm vạn người chết thảm, hắc vụ quay cuồng, trong tuyệt thế sát trận ma diễm ngập trời, được xưng đại trận trăm

thần diệt tiên mặc dù vốn là không trọn vẹn, nhưng diệt sát con người vậy là đủ rồi. Đại Thương quốc cùng La Mã đế quốc tổn thất thảm trọng, nhưng tới ngày thứ sáu Phạm quốc cùng Đại Chu quốc cũng bắt đầu xuất hiện đại thương vong. Tuyệt thế đại trận phảng phất muốn sống lại, không phân lẫn nhau, hễ là trong đại trận tánh mạng đều bị cướp đoạt hồn lực, đại trận hoàn toàn mất đi khống chế, Phạm quốc cùng đại chu quốc tinh binh vốn trốn ở trong giải đất an toàn của đại trận, không ngừng bắt đầu bị tuyệt trận phản phệ. Sát khí thảm thiết trực trùng tiêu hán, cùng với sát khí của hai mươi bốn chiến kiếm mấy trăm dặm ngoài địa xa hô ứng. Mây đen quay cuồng, ma khí ngập trời, huyết vũ tung bay vấy, suốt nửa tháng, trong tuyệt thế sát trận quỷ khóc thần hào, quả thực là giết hại, là một loại đại diệt sát bi thảm, là một thảm án chấn động. Khi mây đen tan hết, trên bình nguyên ma quỷ là một ngàn hai trăm vạn hài cốt, lẳng lẳng nằm ở nơi này, 90% quân binh song phương đã chết thảm trong sát trận. Liên tục ba ngày, nơi này thần linh khóc, hung ác quỷ tru lên. Cho tới đêm ngày thứ ba, nơi này mới đột nhiên trở nên tĩnh mịch vô cùng, trong một đêm hơn một ngàn vạn binh hồn biến mất một cách sạch sẽ, khó có thể tưởng tượng người phương nào đã lấy đi. Trên một tòa thần đảo ngoài thiên ngoại, một thanh niên tuyệt mỹ, tóc dài tung bay, ngẩng nhìn vô hạn sao trời, lầm bầm: "Là ai? Chẳng lẽ thật có lão bất tử không chết? Thôi, mặc kệ! Thông Thiên ta không ngờ muốn bỏ đi lại gặp, ta đã đợi vô tận năm tháng rồi." Đại chiến chấm dứt đại sau khi địa ngày thứ tư, năm màu thần quang hoa phá trường không, đại thánh khổng tuyên trong truyền thuyết chạy tới bình nguyên ma quỷ. Thượng cổ đánh một trận trung hãn quét ngang thiên trước, năm màu thần quang vừa ra, không có gì không tảo, khó gặp gỡ kháng thủ. Một lát sau, thất thái quang mang lòe lòe, thất bảo diệu thụ chập chờn ra sắc sỡ địa chói lọi, bay trước khi nơi đây. Cùng thời khắc đó, bốn thần kiếm thật lớn từ trên trời giáng xuống, mỗi kiếm cũng đã lớn hơn một ngàn trượng, sắc bén vô cùng, quang mang sắc sỡ, xuyên thẳng vào bình nguyên ma quỷ, như là bốn ngôi kiếm sơn, cao lớn khí thế mạnh mẽ vô cùng, đúng là bốn kiếm của Thông Thiên giáo chủ. Hình thái của chúng so với hai mươi bốn chiến kiếm do kiếm quang ngưng tụ thành thực thể quả thật quá giống! Giờ phút này, trên bình

nguyên ma quỷ đã xuất hiện vô số tu giả, sau khi đại chiến thảm liệt kết thúc, rất nhiều tu giả đến bình nguyên ma quỷ, hướng về chỗ hai mươi bốn chiến kiếm tụ tập mà đến. "Nghe nói Bạch Hồ Thánh Hoàng đã tới." "Cung chủ Thiên Ma Cung đời thứ nhất cũng tới." "Chuyện gì thế này, Phật Đà trong truyền thuyết đều đã đến, mà còn có rất nhiều tuyệt thế cường giả thế nhân không biết cũng đến nữa." Hai mươi bốn đạo kiếm quang thật lớn đã thực thể hóa, chung quanh chúng vốn là rừng xương trắng vô tận, mà xa hơn chỗ còn lại là vô số tu giả. Tiêu Thần đang ở phương xa quan vọng, hẳn mơ hồ cảm thụ được khí tức của thiên bi (bia đá). Ở phía sau, cánh hoa nhiều đóa, tự phía chân trời bay xuống xuống, tiên nhạc tề minh, hoa vũ tung bay đầy trời. "Nguyên Thủy... Dĩ nhiên là Nguyên Thủy tới rồi!" Có người kinh hô. Ở một phiến hư không khác trên bầu trời, phật quang phổ chiếu, hoa sen nhiều đóa, đầy trời đều là kinh văn, như là điêu khắc ở trên hư không trung, thần thánh hà huy (mây) chiếu sáng bình nguyên ma quỷ. "Trời ạ, Phật Đà trong truyền thuyết quả nhiên không chết, hẳn... dĩ nhiên xuất hiện rồi!"

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 266: Kho báu vô song

Chương 266: Kho báu vô song Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan
(yamahara) Nguồn: 4vn.eu

"Thất Nhạc Viên Thế Giới? (Thế giới bảy thiên đường)" Tiêu Thần kinh ngạc vô cùng, một lần nữa lại nghe được tên này khiến cho trong lòng hẳn có luồng xao động, phảng phất như có một trận gió mềm mại nhẹ nhàng thổi qua tim. "Phải, đó là sự thật, bại hoại Thông Thiên đã đi tới Địa Ngục."

Kha Kha nghiêm túc gật đầu, hàng mi thật dài không ngừng rung rung, đôi mắt to chớp chớp tỏa ra những tia sáng, âm thanh mềm mại non nớt có vẻ hưng phấn thốt lên "Ta cần phải đến Thất Nhạc Viên Thế Giới, ta cảm giác được nó vốn là của ta." Tiêu Thần nghe đến mấy lời này lập tức nở nụ cười, lập luận của tiểu thú tuyết trắng thể hiện sự hồn dỗi. Vì thích tinh hoa của đất trời nên cứ coi tinh hoa đất trời trồng trong vườn dược thảo nhà người ta là của nó, vì thích Thất Nhạc Viên Thế Giới nên thông đạo đến Thất Nhạc Viên mà Thông Thiên canh giữ suốt bao năm tháng vô tận cũng là của nó. "Tiểu tử mơ hồ này, người không nên náo loạn, mau sớm trở về đi." Tiêu Thần dặn dò. "À, ta phải đến Thất Nhạc Viên Thế Giới rồi lập tức sẽ về, không nên làm phiền Sở Giang Vương đại thúc nữa" Nói xong những lời này, Kha Kha chui vào trong cửa Luân Hồi biến mất không thấy đâu nữa. Nhất Chân hòa thượng ở bên cạnh có cảm giác không biết nói gì, làm phiền Sở Giang Vương ... Thật đúng là một tiểu thú nghịch thiên. Xa xa, hai mươi bốn đạo kiếm quang như những hòn núi lớn càng ngày càng cường thịnh làm cho bầu trời cũng u ám đổi màu, chúng phảng phất như muốn mở mang trời đất, hào quang chói lọi đã bắn lên bầu trời bao la. Tú kiếm ngăn ngùn bằng lòng bàn tay, sau khi xoay một vòng trên trời, lại đáp xuống một lần nữa, ở chung quanh hai mươi bốn đạo kiếm khí vừa lớn vừa sáng như ngọc, bắt đầu chém ngang dọc để lại trên bình nguyên Ma Quỷ những vết chém thật lớn, vẽ ra một trận đồ cổ xưa phức tạp khó hiểu. Rồi sau đó Tiểu Kiếm toàn thân óng ánh sáng long lanh gần như trong suốt lại chém một nhát giữa bầu trời, xé rách không gian mà biến mất vào hư không, từ đầu đến cuối người khổng lồ tú kiếm không hề lộ ra thân ảnh. Trên bình nguyên Ma Quỷ sát khí ngập trời, trên cao gió giạt ào ào, còn trên mặt đất những đồng xương trắng hầu không ngờ cũng nhẹ nhẹ rung động. Tất cả hài cốt như có linh hồn mà chậm rãi đứng lên. Đại quân bạch cốt nhìn ngút ngàn tầm mắt từ bốn phương tám hướng nhằm về chỗ hai mươi bốn đạo kiếm khí cao ngất trời đang hội tụ mà đến, nhìn toàn cảnh thực là vô cùng hoành tráng. Từ trên trời cao nhìn xuống phía dưới, trên bình nguyên ma quỷ phảng phất như là có một cõi quỷ quốc, trắng xóa một vùng. "Hắn lại rút lui." Nhất Chân hòa thượng có chút ngạc nhiên. Không biết chủ nhân tú kiếm có chủ ý

gì. Tiêu Thần cũng rất kỳ quái. Chẳng lẽ người kia không một chút vội vàng thu hồi hai mươi bốn Chiến Kiếm, không sợ người khác tới cùng hấn tranh đoạt sao? Bọn họ thối lui đến một chỗ đủ xa cho đến khi hai mươi bốn đạo kiếm khí không cách nào chấn động tới đó rồi mới từ xa lẳng lặng ngắm nhìn. Đến đêm khuya cũng không thấy chủ nhân của tú kiếm trở về có bất cứ hành động gì. Chỉ thấy kiếm khí càng ngày càng thịnh, dần dần có dấu hiệu thực chất hóa. Chẳng lẽ hai mươi bốn kiếm chí bảo của dị giới là do kiếm khí ngưng tụ thành thực thể? Tiêu Thần cùng Nhất Chân hòa thượng trong lòng đầy nghi vấn, với những diễn biến như thế này bọn họ đều có nhiều năm kinh nghiệm. Đối với nhau không giấu diếm điều gì. Bốn năm không gặp, nhân sinh gặp gỡ quả nhiên rất khó lường, bọn họ thu được nhiều mà mất cũng nhiều, lần này cả hai đều có chung cảm giác. Đây là một thế giới cân bằng, chung quy trong thu hoạch có mất mát, chung quy khi mất mát có thu hoạch. Trời tang tảng sáng, hai mươi bốn đạo kiếm khí vẫn nổi lên đất trời, những vì sao sớm gắng tỏa ánh sáng rực rỡ hòa cùng hai mươi bốn đạo kiếm khí phảng phất như trụ chống trời. Trên bình nguyên Ma Quý, toàn bộ đại quân bạch cốt đã tập kết tới nơi đây. Cả rừng xương bát ngát mênh mông, tất cả các bộ xương trắng nhón đều đứng thẳng không hề nhúc nhích, chúng đều hướng mặt về phía hai mươi bốn đạo thông thiên kiếm khí. Tiêu Thần hít sâu một hơi nói "Chúng ta cũng rời nơi này đi, hai mươi bốn Chiến Kiếm kia trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện, nếu không người kia không yên tâm rời đi như thế." Nhất Chân hòa thượng gật đầu, bọn họ biết tương lai vài ngày nữa ở đây sẽ trở thành miền đất cho trận đại chiến vô cùng kịch liệt. Nói không chừng rất nhiều đại nhân vật đều phải viếng thăm nơi này một lần. "Đạo hữu xin dừng bước." Một âm thanh đột ngột vang lên sau lưng Tiêu Thần cùng Nhất Chân hòa thượng. Trong sát na nghe một âm thanh như thế, Tiêu Thần cảm giác gặp vận xui, tựa hồ... Lại một lần nữa gặp cái tên Bại Thần (thần xui xẻo) kia. Nhất Chân hòa thượng ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một người đạo sĩ tướng suy vong, đang từ khoảng không phía xa bay tới, tụng niệm đạo hiệu "Vô lượng thiên tôn, đạo hữu xin dừng bước." Đúng là Thân Tây Báo, hậu duệ của tuyệt đại Bại Thần tự xưng Thân Công Báo. Hấn về mặt

suy yếu, một đạo khí xui xẻo mơ hồ có thể thấy được, lượn lờ quanh thân. Tiêu Thần không nói tiếng nào, thu hồi Thất Thái Thánh Thụ, lôi Nhất Chân hòa thượng cùng Bích Long Vương bay vọt lên trời. Hắn rất hoài nghi Thân Tây Báo có khả năng chính là Thân Công Báo. Nếu như đúng là kẻ kia ... chỉ sợ là đến cảnh giới Trường Sinh cũng đỡ không nổi, một câu "Đạo hữu xin dừng bước" ở thời cổ đại từng hại chết biết bao nhân vật cường đại của Xiển Giáo cùng Triệt Giáo. "Đạo hữu xin dừng bước." Nhìn thấy bọn Tiêu Thần muốn chạy, Bại Thần lại một lần nữa tung niệm đạo hiệu. Âm thanh vô cùng mê hoặc lòng người làm cho người ta không nhận được mà phải dừng lại. Nhưng cũng may Tiêu Thần cùng Nhất Chân hòa thượng vốn không phải là người bình thường, tâm chí kiên định vô cùng nên như sao băng phóng đi. Nhất Chân hòa thượng có chút không hiểu nên hỏi "Người kia là ai, tại sao chúng ta phải chạy trốn?" "Hắn tự xưng là Thân Tây Báo." "Bại Thần?" Lần này lại chính là Nhất Chân hòa thượng lôi Tiêu Thần chạy, vừa chạy vừa nói "Ta đã nghe nói qua người này, một vị sư thúc tổ của ta từng nói qua, người này xui xẻo trời sinh" Ba ngày kể tiếp, trên bình nguyên Ma Quỷ bóng người đông đúc, không ít tu giả chạy tới nơi này. Cùng một ngày, tin tức làm kinh ngạc thiên hạ truyền ra, Phạm quốc thân vương kiêm Thống soái tại bình nguyên Ma Quỷ bày ra Tru Thần Thí Ma Tuyệt Diệt trận phủ khắp chín tầng trời mười tầng đất, ngăn cản gần ngàn vạn hùng binh của La Mã đế quốc cùng Đại Thương đế quốc. Tất cả quân phòng thủ của Phạm quốc cùng Đại Chu quốc tại Sơn Hà Quan lẫn từ các vùng hoang vu vô tận đều rút lui, đi về bình nguyên Ma Quỷ để trốn vào trong tuyệt thế sát trận. Tới lúc này, Tiêu Thần đột nhiên cảm giác được, cuộc chiến này tựa hồ ... là một hồi âm mưu, có liên quan đến hai mươi bốn Chiến Kiếm của bình nguyên Ma Quỷ, cùng Thất Nhạc Viên Thế Giới cũng có liên quan. Chẳng lẽ thật thế sao? Nếu không, tại sao chiến trường lại chuyển đến bình nguyên Ma Quỷ, càng nghĩ kỹ càng thấy đáng sợ, chẳng lẽ không tiếc ngàn vạn nhân mạng? Tất cả chỉ vì hai mươi bốn Chiến Kiếm cùng Thất Nhạc Viên Thế Giới ọ? Nếu thật sự là như vậy, khẳng định không chỉ có một Thông Thiên giáo chủ tham dự bên trong, sợ rằng ít nhất có mấy người cấp bán Tổ Thần! Trong mấy ngày này, càng có nhiều tu giả

hướng về bình nguyên Ma Quỷ chạy tới, đại chiến sắp bộc phát căn bản khó có thể ngăn cản bọn họ tiến bước, tựa hồ hai mươi bốn Chiến Kiếm nọ đối với bọn họ có sức hấp dẫn lớn lao. Một ngày qua. Tiêu Thần cũng một mực bay trên bình nguyên Ma Quỷ, dò xét xung quanh hai mươi bốn Chiến Kiếm, muốn xem rốt cuộc sẽ phát sinh loại chuyện tình gì. "Tiêu Tiêu Tiêu... Tiêu Thần người người người... Người cũng tới, anh anh anh... anh tuần vô cùng, phong, phong, phong... phong lưu phóng khoáng ta ta ta... ta cũng tới." Kim Tam Ước hèn mọn cười con lừa Tiểu Bạch xuất hiện tại bầu trời bình nguyên Ma Quỷ, hướng Tiêu Thần chào hỏi từ rất xa. "Nam tử hèn mọn người có phải đã nghe được tin tức gì rồi, trên bình nguyên Ma Quỷ rốt cuộc phát sinh loại chuyện gì?" Tiêu Thần mở miệng hỏi. Hèn mọn rất nhanh khống chế con lừa Tiểu Bạch bay lại, thần thần bí bí tiến đến bên tai Tiêu Thần, vô cùng dung tục nhìn ra bốn phía một chút rồi nói: "Nghe nghe nghe...nghe nói Bạch lão hồ... hồ tổ tông cũng đến, lão lão lão... lão tổ tông sát thủ nhất mạch của của bọn ta..ta.. cũng muốn đến. Nơi nơi nơi... nơi này sắp sửa có tuyệt tuyệt tuyệt... tuyệt thế bảo tàng xuất thổ. Rất rất rất... Rất nhiều lão lão lão... lão nhân cũng chờ chờ ...chờ vô tận năm tháng rồi!" Tiêu Thần hít một hơi lạnh, bình nguyên Ma Quỷ xem ra tuyệt đối là địa phương phi thường, Nguyên Thủy di dời Côn Lôn sơn từng thất bại ở chỗ này, Phật Đà kiếp trước bị người ta đóng đinh chết, Lão Tử kiếp trước ở chỗ này bị người ta đánh thành thịt nát. Lúc này, có kho báu vô song xuất hiện, lão nhân từ ngày xa xưa cũng chạy tới, liệu Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử, Phật Đà có xuất hiện không? Thậm chí Chân Chủ Allah, Thần Thái Dương (Mặt Trời) có xuất hiện không đây? "Người người người... Người trước ngẩn người, ta ta ta trước lồi kéo. Xem một chút xem một chút... Xem mỹ nữ đi." Kim Tam Ước chạy đi. Tới ngày thứ mười, hai mươi bốn đạo kiếm khí đã ngưng tụ thành hình, phảng phất như cự kiếm chân thật đứng sừng sững, như hai mươi bốn cự sơn lẫn vào trong mây, cao lớn bao la hùng vĩ. Sát khí bao trùm cả không gian này, người bình thường căn bản không cách nào tới gần. Tiêu Thần đã thử mấy lần nên cảm giác được mỗi nguy hiểm mạnh mẽ, năng lượng chấn động phía trước kinh khủng làm cho người ta ruột gan phát lạnh, hẳn không nghĩ đến chuyện đi mạo hiểm. "Hi

hì... Nam nhân vô tình như người lại có ý muốn lấy hai mươi bốn Chiến Kiếm sao?" Tuyệt thế yêu nữ Thiên Ma Cung bay tới, toàn thân mặc bộ quần áo màu đen phất phơ trong gió càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết trông càng thêm trong suốt như ngọc. Nàng lấy hư không làm giường ấm, ngọc thể nằm ngang trên không trung, đầu gối lên một cánh tay ngọc trắng như tuyết, mái tóc phất phới, quần lụa mỏng màu đen ôm chặt cái eo thon nhỏ trong suốt, phong đồn vểnh lên, đôi chân thon dài tuyết trắng như ẩn như hiện với những đường cong mông lung mập mờ. Yêu nữ nằm ngang trên không trung, quyến rũ nở nụ cười, tuyệt đại dung nhan đủ để điên đảo chúng sinh. Hàng lông mày uốn cong, đôi mắt nhấp nháy điểm thêm một chút long lanh làm mê hoặc lòng người không nói nên lời. Nhất là đôi chân ngọc của nàng, trắng như ngọc thạch, trong suốt sáng long lanh, đang bắt chéo nhau mà đứng đưa trong không trung, lại thêm dáng người xinh đẹp có một không hai thực là phong tình vạn chủng. "Thiếu nữ để chân trần như nàng lại một mình chạy đến nơi đây chẳng lẽ muốn lấy mạng ta sao? Sợ rằng khó đấy." Tiêu Thần lượn quanh nàng một vòng, không che dấu chút nào cứ thoải mái ngắm nhìn thân hình hơn người kia, lại bình phẩm hai câu "Chẳng lẽ Thiên Ma Cung có phương thuốc gia truyền hay sao? Làm thế nào bồi dưỡng ra một yêu tinh vô song như người vậy, quả thực chính là họa thủy* a." "Người là đang khen ta hay đang mắng ta vậy?" Yêu nữ Thiên Ma Cung bất mãn lườm nguýt rồi cười duyên nói "Ta làm sao lại giết người, ta không vô tình như người, nam nhân tốt như vậy nếu chết đi, ta sẽ đau lòng đó, ha ha..." Tiếng cười trong vắt như chuông bạc vang vọng trên bầu trời, thu hết cả hồn vía thập phần quyến rũ. Tiêu Thần làm sao có thể tin lời nàng đây, nghe vậy chỉ cười cười, nói "Người tìm ta có việc sao?" "Không có việc gì thì không được tìm người sao?" Từ đôi mắt to long lanh của tuyệt thế yêu nữ lóe ra tia sáng giảo hoạt, trong đó có vẻ rất khéo léo quyến rũ lòng người, thật sự làm rung động tâm hồn nói không nên lời. "Đương nhiên có thể, chúng ta có thể sáng đèn nói chuyện thâu đêm, ngủ chung một giường cùng trao đổi nhiều thứ" (ke ke ke , ai bảo đi tu thì nhàm chán???) Yêu nữ Thiên Ma Cung thản nhiên cười, cực kỳ quyến rũ động lòng người, làm cho trăm hoa đều buồn bã thất sắc, nàng liếc Tiêu

Thần một cái rồi nói "Ta nghĩ người chỉ là loại vô tình thích giết chóc mà không hiểu việc khác, thật không ngờ người cũng không phải người tốt." "Ta ... vốn là người tốt." "Người tốt à, người lại đây, ta có việc cùng người trò chuyện." Giọng của yêu nữ Thiên Ma Cung dịu dàng đủ để ngọt chết người. "Nói đi! Rốt cuộc tìm ta có chuyện gì." Tiêu Thần từng bước mà bước tới, ngả người trên không trung suông sã nhìn thẳng yêu nữ tuyệt trần của Thiên Ma Cung. Khoảng cách với nàng chưa đầy nửa thước nên có thể ngửi thấy trập trập mùi thơm động lòng người, có thể cảm giác được da thịt nhẵn nhụi mềm mại hắt ra những tia sáng lộng lẫy. "Ánh mắt của người rất vô lễ." "Bởi vì ta vốn là một nam nhân bình thường, vốn là một nam nhân quang minh chính đại. Từ tư tưởng đến hành động hoàn toàn nhất trí, không hề che dấu điều gì." Yêu nữ cười duyên nói "Cuối cùng cũng biết người không phải một tên đầu gỗ rồi." Nói tới đây, nàng thu hồi vẻ quyến rũ, nhẹ nhàng bay lên, linh động như ngọc điệp. "Tổ sư Thiên Ma Cung cũng chủ trì thứ nhất của chúng ta sắp sửa tới đây." Tin tức này mặc dù làm cho Tiêu Thần có chút giật mình, nhưng sau khi biết được Bạch Hồ Thánh Hoàng cùng Sát Thủ Chí Tôn muốn tới đây, hẳn cũng không quá rung động "Đại Thiên Ma cũng muốn đến, hắc, thật đúng là một cuộc gặp gỡ bão táp đây!" Tiêu Thần đứng thẳng ở trên không rung. "Khỏi phải nói vô thường vô phạt nữa. Nói trắng ra là ta muốn cùng người hợp tác." Tuyệt thế yêu nữ uốn éo thân hình mềm mại đi về phía trước vài bước, vô cùng mỉa mai hỏi "Dạng nào?" "Tổ sư của người cũng tới, còn cần ta hợp tác, đùa phải không?" Yêu nữ lắc đầu, nói: "Tổ sư như thế nào phải hỗ trợ ta đây." "Ta khuyên người hãy đổi chủ ý đi, lần này mặc dù có kho báu xuất hiện, cũng là thịnh yển của các đại nhân vật, ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng bị kinh động rồi, dù là tổ sư các người tới cũng chưa chắc có hi vọng, lại càng không nói tới người rồi." "Hà hà... Nếu như không có cơ hội, ta làm sao dám mạo hiểm đây." Yêu nữ cười nói "Nói cho người một chuyện. Chính tai ta nghe được tổ sư lên tiếng, nàng nói lần này lợi thế chưa chắc đã liên quan đến tu vị, có lẽ vẫn có cơ hội cho một người người bình thường." "Oh?" Tiêu Thần nổi lên hứng thú, nhưng tuyệt thế yêu nữ lại giảo hoạt nở nụ cười, dừng lại không nói thêm gì đi nữa, ngược lại nhắc tới vấn đề liên minh "Nếu như

người nguyện ý, chúng ta bất kể trở ngại phía trước, mấy người thanh niên cao thủ chúng ta liên hợp lại. Thế nào?" Tiêu Thần gật đầu nói "Có thể." "Quyết định vậy đi, ta trở về liên hợp Tuyệt Dao, Tiểu Huyền Huyền, Tát Ma trong số mười thanh niên cao thủ La Mã đế quốc" "Tiểu Huyền Huyền là ai?" Tiêu Thần có chút kỳ quái hỏi. "Tiên tử Từ Hàng Kiếm Trai đó, cũng là đối thủ một mất một còn của ta, đương nhiên lần này chúng ta là người hợp tác, hì hì..." "Vậy tên người là gì?" Đến bây giờ Tiêu Thần còn không biết tên yêu nữ. "Người ta là Yêu Yêu." "Người thật đúng là một yêu tinh. Bất quá ta có chút không rõ, các người vì sao phải liên hợp cùng ta? Mới cách đây không lâu chúng ta còn tử chiến." "Không dám giấu giếm, người có một đầu nghịch thiên tiểu thú ở Địa Ngục. Nghe nói kho báu không chỉ có liên quan đến bình nguyên Ma Quỷ. Có thể liên quan đến cả Địa Ngục, ta nghĩ đến lúc đó tiểu thú tuyết trắng của người sẽ có tác dụng lớn." Tiêu Thần gật đầu nói "Vậy ta có tư nguyên (ý nói có vốn), các người có cái gì đây?" "Chúng ta có chiến lực, có tin tức trọng yếu, đến lúc đó có ta là truyền nhân kiệt xuất nhất từ trước tới nay của Thiên Ma Cung chỉ huy, cam đoan sẽ có rất nhiều thu hoạch." "Nhưng ta cảm giác được rất có hại." Yêu nữ cười sáng lạn, cũng rất quyến rũ, thậm chí có điểm tà ác, mắt to trong veo như nước chớp chớp, nói "Người không thiệt thòi chút nào, bởi vì cuối cùng ta sẽ cho người một đại lễ, đoán xem là gì nào?" "Sao không là chính người đi?" Tiêu Thần cười. "Mặc dù đoán sai, nhưng không sai lắm. Đến lúc đó ta đem tuyệt đại tiên tử Kiếm Trai tặng cho người, người ngọc linh tuệ như vậy, dung mạo tuyệt đại vô song, so với ta không kém chút nào. Hì hì ..." Yêu nữ cười ha ha, mắt to lưu chuyển ra ánh sáng quyến rũ. "Người thật sự là một yêu nữ!" Tiêu Thần nhìn nàng cực kỳ xâm phạm, nói "Bất quá ta thích loại người như người." "Được lắm, đến lúc đó nô gia sẽ giúp người dạy dỗ." Yêu Yêu cười khiêu khích. Một hồi đại chiến tai họa bùng nổ! Bốn đế quốc chia làm hai bên đối chọi, Cửu Thiên Thập Tru Thần Thí Ma Diệt đại trận đã hình thành, ngăn cản gần ngàn vạn hùng binh của La Mã đế quốc cùng Đại Thương đế quốc ở trước trận. Sau khi La Mã đế quốc cùng Đại Thương đế quốc mời cao nhân nghiên ngẫm nhiều ngày, bắt đầu tấn công đại trận. Đây không phải là cuộc chiến tranh chỉ xoay quanh một

thành trì, cả khu vực hơn ngàn dặm của bình nguyên Ma Quý đều bị tuyệt thế sát trận bao phủ, bốn đại đế quốc cùng sở hữu hơn một ngàn vạn nhân mã tiến hành đại chiến tàn khốc. Oan hồn vô số, trên bình nguyên Ma Quý mỗi ngày quỷ khóc sói tru, trong thời gian năm ngày ngắn ngủi, mấy trăm vạn người chết thảm. Hắc vụ quay cuồng, trong tuyệt thế sát trận ma quỷ ngập trời, gọi là đại trận trăm thần diệt tiên mặc dù vốn là không trọn vẹn, nhưng diệt sát con người vậy là đủ rồi. Đại Thương quốc cùng La Mã đế quốc tổn thất thảm trọng, nhưng tới ngày thứ sáu Phạm quốc cùng Đại Chu quốc cũng bắt đầu xuất hiện đại thương vong. Tuyệt thế đại trận phảng phất muốn sống lại, không phân bên này với bên kia, hễ là trong đại trận thì tánh mạng đều bị cướp đoạt hồn lực, đại trận hoàn toàn mất đi khống chế. Tinh binh của Phạm quốc cùng Đại Chu quốc vốn trốn ở trong giải đất an toàn của đại trận, không ngừng bắt đầu bị tuyệt trận phản phệ. Sát khí thảm thiết bốc lên tận mây xanh, tương hỗ cùng với sát khí của hai mươi bốn Chiến Kiếm cách đó mấy trăm dặm. Mây đen quay cuồng, ma khí ngập trời, huyết vũ tung bay tán loạn. Suốt nửa tháng trời, trong tuyệt thế sát trận quỷ khóc thần gào, quả thực là giết hại, là một loại đại diệt sát bi thảm dưới vòm trời, là một bi thảm quá mức chấn động. Khi mây đen tan hết, trên bình nguyên Ma Quý là một ngàn hai trăm vạn hài cốt, lẳng lẳng nằm ở nơi này, 90% quân binh song phương đã chết thảm trong sát trận. Liên tục ba ngày, nơi này thần linh khóc, quỷ dữ tru lên. Cho tới đêm ngày thứ ba, nơi này mới đột nhiên trở nên tĩnh mịch vô cùng, trong một đêm hơn một ngàn vạn binh hồn biến mất một cách sạch sẽ, khó có thể tưởng tượng người phương nào đã lấy đi. Trên một tòa thần đảo bên ngoài bầu trời, một thanh niên tuyệt mỹ, tóc dài tung bay, ngẩng nhìn vô số vì sao trời lấp lánh "Là ai? Chẳng lẽ thật sự là lão bất tử không chết? Thôi, mặc kệ! Thông Thiên ta không ngờ vẫn phải đi một chuyến, ta đã đợi vô tận năm tháng rồi." Sau khi đại chiến chấm dứt ngày thứ tư, Ngũ Sắc Thần Quang xé rách bầu trời, đại thánh Khổng Tuyền trong truyền thuyết đã tới bình nguyên Ma Quý. Trong một trận đánh từ thời thượng cổ lão đã quét sạch bầu trời, Ngũ Sắc Thần Quang vừa ra, không có gì không diệt, khó gặp gỡ đối thủ. Một lát sau, Thất Thái hào quang lấp lánh, Thất Bảo Diệu Thụ chấp chờn sáng lên chói lọi rực rỡ

bay gần tới nơi đây. Cùng thời khắc đó, bốn thần kiếm thật lớn từ trên trời giáng xuống, mỗi kiếm cũng đã lớn hơn một ngàn trượng, sắc bén vô cùng. Hào quang sắc sỡ đâm thẳng vào bình nguyên Ma Quỷ. Hệt như là bốn thanh kiếm khổng lồ to lớn khí thế mạnh mẽ vô cùng, đúng là bốn kiếm của Thông Thiên giáo chủ. Hình thái của chúng so với hai mươi bốn chiến kiếm do kiếm quang ngưng tụ thành thực thể quả thật quá giống nhau! Giờ phút này, trên bình nguyên Ma Quỷ đã xuất hiện vô số tu giả, sau khi đại chiến thảm liệt kết thúc, rất nhiều tu giả đến bình nguyên Ma Quỷ, hướng về chỗ hai mươi bốn Chiến Kiếm đang tụ tập mà đến. "Nghe nói Bạch Hồ Thánh Hoàng đã tới." "Cung chủ Thiên Ma Cung đời thứ nhất cũng tới." "Chuyện gì thế này, Phật Đà trong truyền thuyết đều đã đến, mà còn có rất nhiều tuyệt thế cường giả thế nhân không biết tên cũng đến nữa." Hai mươi bốn đạo kiếm quang thật lớn đã thực thể hóa, chung quanh chúng vốn là rừng xương trắng vô tận, mà chỗ xa hơn chính là vô số tu giả. Tiêu Thần đang ở phương xa quan sát, hẳn mơ hồ cảm thụ được khí tức của thiên bi (bia đá). Vừa lúc đó ngàn vạn cánh hoa tự phía chân trời bay xuống, tiên nhạc nổi lên, trận mưa hoa tung bay đầy trời. "Nguyên Thủy... Dĩ nhiên là Nguyên Thủy tới rồi!" Có người kinh hô. Ở một không trung khác trên bầu trời, Phật quang chiếu khắp, ngàn đóa hoa sen, đầy trời đều là kinh văn, như là điêu khắc ở trên không trung, những ráng mây thần thánh đủ màu sắc chiếu sáng bình nguyên Ma Quỷ. "Trời ạ, Phật Đà trong truyền thuyết quả nhiên không chết, ngài ... không ngờ cũng xuất hiện rồi!"

* họa thủy : Tô Đắc Kỉ sinh vào ngày trời mưa

Tác giả: Thần Đông Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 267 : Thái Thượng cũng đến!

Chương 267 : Thái Thượng cũng đến! Dịch Giả: Cẩm Y Vệ - nomurasan
(yamahara) Nguồn: 4vn.eu

Trên bình nguyên Ma Quỷ, nơi hơn trăm ngàn vạn quân binh táng thân bỏ mạng, kho báu có một không hai lộ ra làm kinh ngạc thiên hạ. Tiên nhạc đặt dìu, cánh hoa bay lả tả trong không trung. Đầy trời đều là ráng mây tốt lành, từng đạo Ngũ Sắc rơi xuống, hào quang chiếu rọi thập phương, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười tiên hạc hạ xuống. Ngài đầu đội Tử Kim Quan, toàn thân khoác Âm Dương đạo bào, mái tóc dài trắng như cước rủ xuống trước ngực sau lưng đung đưa theo gió. Gương mặt phương phi không có một chút vẻ già lão, giống như mỹ nam anh tuấn hơn ba mươi tuổi. Mũi thẳng miệng vuông, đôi mắt thâm thúy như đại dương, không hề có bất cứ khí thế bức nhân. Nhưng mà chính vẻ nhàn nhạt như vậy lại làm cho người ta có cảm giác không hiểu hết được, càng nhìn càng làm cho người ta sinh ra lòng kính sợ. *** Khắp trời đều là những dải lụa màu, ánh sáng đủ màu sắc vô tận phủ xuống. Những ráng mây rạng rỡ trôi nổi, trong tiếng nhạc tiên những cánh hoa óng ánh long lanh không ngừng bay lả tả xuống khiến cho không trung đều tràn ngập hương hoa thấm đẫm tâm can. Tiên hạc hót vang vọng dưới vòm trời, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện thân trong không trung, chung quanh hiện ra một tòa cung điện rộng rãi. Mây mù lượn lờ, có rất nhiều tiên nhân xuất hiện chung quanh Ngài. Ngài khoanh chân ngồi ngay ngắn trên mây, đôi mắt nhắm lại, cả người tuyệt đối không lay động. Mặc dù không thốt ra một lời, thế nhưng trạng thái tinh thần như thế đủ để cho trong lòng mọi người sinh ra ý nghĩ sợ hãi. Đây chính là . . . Bán Tổ Thần vậy! *** Trên một vùng trời khác, tiếng tụng niệm vang vọng thiên địa, kinh Phật vô tận hiện lên. Những chữ Phật khảm vàng thật lớn như muôn ngàn vì sao lấp lánh. Ngàn vạn đóa hoa sen không ngừng nở rộ trên bầu trời. Những cánh hoa trắng nõn không nhiễm một hạt bụi khiến cho nơi này phảng phất thành một cõi cực lạc hoa quốc. Như một pho tượng Phật toàn thân màu vàng cao sáu trượng. Gương mặt màu vàng tựa như được đúc

bằng vàng rờng hiện lên vẻ đau khổ biểu lộ nỗi từ bi trắc ẩn thương dân. Ngài ngồi ngay ngắn trên mười hai đài sen, hai mắt nhắm chặt, khí tức cát lợi thần thánh tràn ngập khắp trên bầu trời. Đại Tiên Xích Cước tảo lê hương, Chân đạp tường vân càng dị thường. Thập nhị đài sen diễn phép báu, Tám đức trên người càng phi phương Thọ đồng thiên địa phán phi liêu, Phúc kinh sóng lớn há cường cường. Tu thành xá lợi danh vang mãi Thịnh nhàn Cực Lạc là Tây phương . (tảo lê hương : thơm mùi lê tảo? ; phi liêu : ngộ thua lun ; xá lợi : tinh túy xương cốt của Phật môn sau khi mất) Đây chính là Phật Đà trong truyền thuyết, kiếp trước từng bị đóng đinh trên bình nguyên Ma Quỷ. Sau lại tu thành vô thượng phật thân trong Thượng Cổ đại chiến. Ngoại trừ Tổ Thần ra thì có thể nói Ngài đứng trên đỉnh thiên hạ, khó lòng gặp được địch thủ. Sau khi đại chiến Long Đảo thì từ đấy không còn tin tức mà biến mất không có dấu vết, rất nhiều người đều coi Ngài đã bỏ mạng trên Long Đảo. Thật không ngờ Ngài lại xuất hiện một lần nữa . Phật Đà vừa có lòng dạ từ bi như Thánh giả, lại vừa có pháp lực Thông Thiên như thần linh. Mà hôm nay Ngài cũng tới đây. Có thể nghĩ kho báu vô song này có ý nghĩa quan trọng đến mức nào để làm cho Phật Đà đã rũ bỏ dục vọng bụi trần lại phải xuất thế.

Mười hai đài sen khổng lồ , mỗi cái như một hòn núi nhỏ đang nở rộ phát ra ngàn vạn điamond lạnh đủ màu. Chung quanh là tiếng tụng kinh không ngừng. Cả một thế giới cực lạc hiện ra, Phật quang chiếu khắp nơi. Ngôi chùa cổ to lớn với Phật tháp vươn thẳng đến tận mây xanh. Năm trăm La Hán sắp hàng hai bên.

Vừa giống thực mà cũng như mơ, Nguyên Thủy cùng Phật Đà xuất hiện. Chung quanh hai người phảng phất như xuất hiện một cõi đất trời mới tinh khôi làm cho người ta khó có thể phân biệt thật giả. Đến giờ phút này. Không biết có bao nhiêu đại nhân vật đã giá lâm đến nơi này. Thiên Ma

Cung Cung Chủ đời thứ nhất, Bạch Hồ Thánh Hoàng, sát thủ Chí Tôn, đại thánh Khổng Tuyên đều đã giá lâm khiến cho bình nguyên Ma Quỷ để lộ thần bí khó lường. Bạch Hồ Thánh Hoàng lạnh lùng thoáng nhìn qua Phật Đà. Thời trận đánh Thượng Cổ bọn họ đã từng giao đấu, có thể nói xem như kẻ địch lâu năm. Có tin tức truyền ra là kho báu vô song này có rất nhiều đồ cổ đã chờ đợi vô tận năm tháng. Đến khi Phong Ấn bị lung lay là lại tái hiện dưới ánh mặt trời để mọi người tranh đoạt! Đồn rằng Thông Thiên giáo chủ đã sớm nắm trong tay một con đường hàm không gian cổ xưa đi đến kho báu. Hàng năm Ngài tách ra một đám hóa thân tiến vào con đường cổ xưa đó để trấn thủ kho báu có một không hai. Khiến cho cả bậc cường giả vô thượng như Bán Tổ Thần đứng ra bảo vệ, có thể nghĩ kho báu đó quan trọng tới cỡ nào. Bản thể của Thông Thiên giáo chủ đứng ở đám mây. Ngài nhìn lướt qua Nguyên Thủy và Phật Đà rồi lạnh lùng hừ một tiếng. Bốn thanh sát kiếm Tru Tiên, Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hãm Tiên mỗi cái dài ước chừng hơn một ngàn trượng cắm thẳng trên mặt đất mà lắc lư một hồi, sát khí bay lên đến tận trời cao. Hai mươi bốn Chiến Kiếm ngưng tụ thành kiếm khí hào hùng không thể đoán nổi. Những tu giả cẩn thận đều đã phát hiện, bốn thanh kiếm của Thông Thiên giáo chủ cùng với hai mươi bốn Chiến Kiếm do kiếm quang hóa thực thể quả là rất giống nhau, phảng phất như cùng một loại. Điều này làm cho rất nhiều người đều sinh ra liên tưởng, chẳng lẽ nói là tứ kiếm chí bảo uy chấn thiên hạ của Thông Thiên cũng xuất phát từ hai mươi bốn Chiến Kiếm chăng? Nếu đúng là như vậy thì đó quả thực là quá mức chấn động thế gian. Mới chỉ có bốn thanh mà tiếng xấu đã truyền khắp thiên hạ. Nếu như hai mươi bốn thanh đều xuất hiện thì chẳng phải là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không người có thể ngăn? Nếu như suy đoán là thật sự thì chí bảo đáng sợ này tuyệt đối vượt qua tất cả thần binh lợi kiếm! Suy nghĩ một chút những lời đồn đại này, Thông Thiên giáo chủ đích thân phái hóa thân của mình thường xuyên đi trấn thủ thông đạo thần bí, có lẽ . . . tất cả điều này là sự thật, Ngài muốn thu thập cả hai mươi bốn Chiến Kiếm. Trên không trung phía xa, Tiêu Thần chỉ ngẩng nhìn mà không có tiến tới. Trên bầu trời là các đại nhân vật, mà xung quanh Chiến Kiếm là rừng xương trắng hếu vô tận. Ở bên ngoài là

đông đảo các tu giả, hẳn cảm giác được xông vào vùng nước đục rất khó có thu hoạch. "Hì hì. . ." Vừa lúc đó, Yêu Yêu để chân trần phất phới bay đến. Tựa như là một tinh linh xinh đẹp mà lại linh hoạt. Quần áo màu đen phất phơ trong gió, nhẹ nhàng lay động cuốn lấy vòng eo mềm mại, những ngón chân óng ánh lóe ra tia sáng mê hoặc lòng người, gương mặt tuyệt mỹ tràn ngập nụ cười. "Nam nhân vô tình đang cảm nghĩ gì mà ngẩn ngơ ra vậy, đồng minh chúng ta đã đến" Phía sau Yêu Yêu là Từ Hàng Kiếm Trai tiên tử Huyền Huyền, còn có đại truyền nhân của Tuyệt Dao là Tiểu Lý Phi Dao, sau nữa là cường giả đế quốc La Mã Tát Ma. Cuối cùng là một người đẹp tóc vàng cao dong dỏng, xinh đẹp đoan trang khó ai bì kịp mà tao nhã vô song. Vóc người thon thả uyển chuyển, mái tóc vàng như ánh mặt trời sáng chói, làn da trắng như tuyết mềm mại mịn màng vô cùng, một đôi mắt xanh biếc tràn ngập linh khí, từ sau hàng mi cong dài chớp chớp đôi mắt lóe ra ánh sáng trí tuệ rực rỡ. Ngoài thiếu nữ cuối cùng thì những người khác Tiêu Thần đều đã biết tên.

Huyền Huyền, Từ Hàng Kiếm Trai đã từng cùng Tiêu Thần giao thủ, khi đó bị hắn dùng khuỷu tay ra đòn nghiêm trọng trúng ngực mà thổ huyết. Giờ phút này, mặc dù nàng vẫn không để lộ ra hình dáng, nhưng đôi mắt vẫn tĩnh lặng lại dần dần trở nên sắc bén để lộ ra hai đạo thần quang chói lọi nhìn chăm chú Tiêu Thần. Kiếm tiên sau lưng nàng "Leng keng" một tiếng tự động nhảy ra, sát khí bao phủ Tiêu Thần. Từng bị khinh nhờn, giờ phút này nàng không buồn che dấu sát ý. Tiêu Thần không thêm quan tâm, ở trên không trung bước dài đi tới trước mặt tiên tử thông minh có tiếng rồi không chút cố kỵ mà hỏi "Đại tỷ, nàng không nên chăm chú nhìn ta như vậy có được không? Ta thật sự không thích thiếu nữ giống như nàng" Tát Ma muốn cười, rồi cố nén lại. Nhưng Yêu Yêu thì không che dấu chút nào mà cười rộ lên yêu kiều, nàng thích nhất nhìn Kiếm Trai tiên tử kinh ngạc. Hai bên vốn từ xưa tới nay là đối thủ sống mái không thôi. Xoẹt. Quang mang chợt lóe, kiếm tiên tuốt ra khỏi vỏ chĩa thẳng vào họng Tiêu Thần. Huyền Huyền, có

thể nói là thông minh tốt bụng, vẫn còn trong trắng lại vừa bước vào tuổi hoa không lớn hơn Tiêu Thần bao nhiêu. Lại bị gọi là Đại tỷ, bị kẻ đã từng khinh nhờn trên người của nàng trêu chọc như thế làm cho linh giác thông minh nhạy cảm của nàng sinh ra sự dao động, một cơn tức giận nổi lên. "Được rồi, tiểu Huyền Huyền nên bình tĩnh. Muốn tâm hồn sáng tỏ thì không thể tức giận đâu" Yêu nữ nhẹ nhàng bay tới đứng chặn giữa hai người. Xoẹt Quang mang chọt lóe, kiếm tiên lại trở vào bao. Huyền Huyền lấy lại bình tĩnh, nàng cũng không muốn trong trường hợp này để cho tâm linh dao động mà tức giận. Khả năng trấn tĩnh như vậy khiến cho Tiêu Thần rất khâm phục. "Tiên tử ta nói sai rồi, ta xin lỗi. Kì thật, ta cũng rất thích dáng vẻ của nàng . . ." Thấy ánh mắt đối phương lại chuyển động, những tia sát khí như chực tràn ra Tiêu Thần nở nụ cười mà nói "Không giải thích nữa. Kì thật ta thật sự không có ác ý, ta là một người tốt" "Ha ha. . ." Tát Ma cười lớn bay tới rồi nói "Bình thường kẻ ác đều nói chính mình là người tốt. Hôm nay chúng ta đang kề vai chiến đấu nên mọi việc trước đây tất cả đều dứt bỏ. Để ta giới thiệu, đây là Na Lệ Ti ,một trong thập đại cao thủ thanh niên của đế quốc La Mã chúng ta" "Ta cũng giới thiệu cho các người một người bằng hữu." Sau khi Tiêu Thần gật đầu với Na Lệ Ti, hân hướng về không trung xa xa vỗ tay. Một tiếng rỗng ngâm truyền đến. Bích Long Vương cùng Nhất Chân hòa thượng bay đến. Mùi thuốc súng tức thời đậm lên. Nhưng mà Yêu Yêu yêu kiều nở nụ cười xua tan địch ý mà nói "Chúng ta đều là vì tu hành mà vào chiến trường, căn bản không có lòng trung thành với quốc gia. Không nên chất thêm thù địch quốc gia lên thân mình" Đến lúc này, bảy đại cao thủ gồm Tiêu Thần, Nhất Chân, Yêu Yêu, Huyền Huyền, Tuyệt Dao, Tát Ma, Na Lệ Ti quyết định liên minh cùng tranh báu vật. Có điều Tiêu Thần và Nhất Chân đều rất hoài nghi, ở ngay trước mắt nhiều đại nhân vật như vậy thì định thu hoạch gì đây? Cái này thật đúng là cướp thịt từ miệng hổ, chỉ hơi vô ý là sẽ rơi vào kết cục hình thần câu diệt. Mặc dù bọn họ cũn có tiềm lực thật lớn, nhưng mà so cùng những đại nhân vật từ thời thượng cổ trong truyền thuyết thì còn kém quá xa. Vừa lúc đó, hai mươi bốn Chiến Kiếm lắc lư một chập làm cả bình nguyên Ma Quỷ bắt đầu rung động kịch liệt, khắp nơi nứt toác ra vô vàn những rãnh hào thật

lớn làm đất trời rung chuyển. Vô tận quang mang chiếu rọi lên tận trời cao. Toàn bộ đại quân bạch cốt chung quanh bắt đầu đứng yên ngửa mặt lên trời mà gào thét. Không có linh hồn, không có huyết nhục, nhưng là những bộ xương trắng này không ngờ lại có thể phát ra những tiếng la hét thực đáng sợ. Ác quỷ kêu khóc, đây là âm thanh tử vong đích thực. Hơn một ngàn vạn bộ hài cốt trắng nhón giương nanh múa vuốt, ngửa mặt lên trời gào rú, tình cảnh có thể nói cực kỳ chấn động làm cho đất trời đều hơi bị rung rinh. Đám tu giả bên cạnh cũng bị dao động vô cùng, không ai có thể tới gần, tất cả mọi người cứ đứng ở nơi xa xôi ngăm nhìn. "Ầm" Mặt đất nứt ra, vừa lúc đó hai mươi bốn Chiến Kiếm đột nhiên rút ra rồi bay lên. Hai mươi bốn thanh kiếm bén lóng lánh đến chói mắt, vô cùng chói mắt. Đất trời sục lỗ phảng phất sắp bị diệt vong, áp lực lớn lao lập tức làm không ít người sợ hãi quay đầu bỏ chạy. Đây là một loại uy hiếp tuyệt đối, Tử Vong uy hiếp thẳng vào linh hồn bọn họ làm cho bọn họ trong nháy mắt ngăn ngủi đối diện "Tử Vong" mà sợ đến không dám không lùi. Kho báu đáng quý, nhưng sinh mạng quan trọng hơn. Đường nhiên cũng nhiều người lựa chọn đứng lại, bởi vì rất nhiều người có được tin tức, người có duyên với kho báu lần này cho dù là phạm nhân hay là đại nhân vật có thực lực nghịch thiên thì cơ hội đều như nhau. "Ầm ầm" Mặt đất bị sụp, nhưng khi nó lún xuống thì hai mươi bốn Chiến Kiếm lơ lửng giữa trời lại đang từ từ thu nhỏ lại, quang mang đang dồn nén ngưng tụ lại mà trở nên càng lúc càng chói mắt. Rốt cục, chúng hóa thành hai mươi bốn ngôi sao sa phát ra ngàn vạn ánh ngũ sắc chói lọi hiện lên trong không trung. Đúng lúc này thì các đại nhân vật hành động, Ngũ Sắc Thần Quang Khổng Tuyền chấn động thiên hạ vẽ lên trên bầu trời ngũ đạo quang hoa lướt về phía hai mươi bốn Chiến Kiếm. Cùng lúc đó, Thông Thiên giáo chủ phất tay áo lên, ống tay áo lớn ra vô hạn phảng phất muốn che rợp đất trời rồi hướng về hai mươi bốn thanh Kiếm định thu thập. Nó gây nên ngàn vạn cơn cuồng phong. Rất nhiều tu giả thực lực bình thường gắng gượng phi hành tới cướp đoạt dị bảo, nhưng còn chưa tới gần đã bị Thông Thiên giáo chủ phẩy tay tạo nên trận cuồng phong thổi cho hôi phi yên diệt. Lại càng có nhiều người trực tiếp bị thổi bay xa đến ngoài trăm dặm. Uy thế đáng sợ! Ống tay áo của Thông Thiên

giáo chủ nhẹ nhàng đã thối bạt không trung, có thể nói là người mạnh mẽ tuyệt đối hung tợn đủ sức thách thức thiên hạ, không thèm đếm xỉa đến những tu giả bình thường mà cũng muốn tranh đoạt kho báu vô song. Đất trời đều bởi vì Ngài mà ở kịch liệt lay động! Cách đó không xa, mây mù mờ ảo, tiên nhạc dặt dìu, vòm trời như từ những lớp chất chồng lên nhau. Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi trong mây chợt mở mắt xuất ra hai luồng ánh sáng màu tím chói mắt. Những vòng sáng trong Âm Dương Đồ trên áo đạo bào xoay tròn rồi sau đó xuất ra ngoài mà nhẹ nhàng bay lên. Chúng to ra rất nhanh, cuối cùng như Thái Nhạc Hoa Sơn, như vực sâu biển lớn từ không trung hướng về hai mươi bốn Chiến Kiếm xoay tròn đi định nuốt chửng chúng vào trong mắt Âm Dương. Âm Dương Đồ vô cùng to lớn, hào quang nghiêng trời lệch đất từ hai mắt âm dương cũng lớn chừng xấp xỉ khe núi với sự hào hùng không thể phỏng đoán. Nó ẩn chứa một lực lượng hủy diệt cực kỳ kinh khủng làm rất nhiều tu giả thấy linh hồn mình đều run rẩy. *** Từ một phương hướng khác, Phật quang của thế giới cực lạc chiếu khắp, hạc tiên múa lượn, dị thú vui mừng nhảy nhót. Tháp cổ tầng tầng, Thần Miếu san sát để lộ ra vẻ trang nghiêm vô cùng thần thánh, tiếng tụng niệm ngân nga không dứt. Kim thân PHẬT Đà cao sáu trượng như từ hoàng kim đúc lại mà thành, trên người phát ra ngàn vạn đạo quang hoa. Ngài rời khỏi bệ sen từ mười hai đài sen, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trong không trung chỗ hai mươi bốn Chiến Kiếm. Trong tiếng kinh Phật không ngớt, từ đài sen trắng nõn Phật quang lấp lánh tỏa ra những ráng lành rồi sau đó phô thiên cái địa chụp xuống phủ kín cả bầu trời. Xa xa, tất cả tu giả đều vô cùng giật mình. Tam nhân vật đại đầu sỏ xuất động như thế, người khác căn bản không cách nào tới gần. Phạm là kẻ nào hơi có tiếp cận thì ai cũng chịu hồi phi yên diệt, nếu không chính là bị cuồng phong thổi bạt đi đến mấy trăm dặm. Không ai không quý báu tánh mạng, kho báu đương nhiên trọng yếu, nhưng mà sinh mệnh càng đáng quý hơn. Ngoài đám người như Bạch Hồ Thánh Hoàng, Thiên Ma Cung Cung Chủ đời thứ nhất, sát thủ Chí Tôn, Khổng Tuyên thì không người nào dám vượt qua Lôi Trì nửa bước. Mọi người đã nhìn ra, ba nhân vật đại đầu sỏ vô cùng coi trọng hai mươi bốn Chiến Kiếm. Đều muốn thu làm của riêng. Xa xa, một

thanh tú kiếm cỡ bằng bàn tay rạch ngang không trung bay tới, đồng thời theo đó vọng đến một âm thanh già lão "Hai mươi bốn Chiến Kiếm không thuộc về thế giới này, các người dựa vào cái gì mà nhúng tay?" "Ầm "

Không có bất cứ lời dư thừa nào, một ống tay áo của Thông Thiên giáo chủ vung lên không thương tiếc, trong nháy mắt đánh bay phi kiếm. Bên kia Nguyên Thủy Thiên Tôn ác hơn, trực tiếp búng ngón tay đập vỡ vụn cả vùng không gian làm phi kiếm bị đánh nát bấy. Ngược lại thì Phật Đà rất bình thản. Không hề ra tay mà chỉ ra sức thu thập hai mươi bốn Chiến Kiếm kia ý. Có điều vượt ra ngoài dự đoán của mọi người. Hai mươi bốn Chiến Kiếm không ngờ lại như vòm trời cứ đứng sừng sững bất động, đến mạnh mẽ như ba đại cao thủ cũng khó mà lấy đi. Đến lúc này thì ai cũng đã nhìn ra, đây tuyệt đối là chí bảo hiếm có! Là tuyệt phẩm khiến cho ba bậc tôn quý đều phải động lòng mà hành động! "Thông Thiên. . . Người đã đoạt tứ kiếm của ta, chẳng lẽ còn lòng tham không đáy sao?" Vẫn là âm thanh già lão vừa xong. Mọi người ngạc nhiên, chịu đựng một kích của Thông Thiên giáo chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ người này không hề bị hơi phi yên diệt mà vẫn còn sống nhăn. Thực lực kẻ này sâu không thể lường, mà trọng yếu hơn thì dường như là . . . người từ thế giới khác đến. Điều này đối với tuyệt đại đa số tu giả mà nó là, không thể tưởng tượng , chẳng lẽ ngoài Trường Sinh Giới còn có một thế giới khác nữa sao? "Hừ, các người không có khả năng giành được hai mươi bốn Chiến Kiếm này, đến như Tổ Thần thế giới này của các người còn không thể luyện hóa được nó!" Âm thanh già lão lại phát ra, đồng thời lão niệm một đoạn chú ngữ. Trong giây lát, hai mươi bốn Chiến Kiếm như là có cảm ứng mà bắt đầu rung động kịch liệt rung động, rồi sau đó không ngờ tan ra. Mặc dù có Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyền , có ống tay áo rợp trời của Thông Thiên giáo chủ, có Âm Dương Cự Đồi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có mười hai đài sen của Phật Đà ngăn cản nhưng vẫn không cách nào giữ lại được dù chỉ một mẫu của hai mươi bốn Chiến Kiếm! Hào quang vô tận hóa thành một màn sương liền tỏa ra ngoài. Đồng thời trong lúc đó, Thông Thiên giáo chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng biến sắc. Bọn họ biết đã mắc lừa, đây không phải là hai mươi bốn Chiến Kiếm đích thực. Đây là Kiếm Hồn thuần khiết, căn bản

không cách nào giữ được. Vô tận hào quang ủa vào giữa đám đại quân bạch cốt, tất cả đầu lâu xương cốt đều sống lại rồi sau đó phóng lên cao thành một vùng trắng xoá hướng về Thông Thiên giáo chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Phật Đà. Tiếng la hét của ác quỷ chấn động trời đất. Cùng lúc đó, đám tu giả phía xa cũng lâm vào hỗn loạn, bởi vì rất nhiều hào quang đang ập tới đó, hướng về đám người dập dờn mà đến. Ngay lúc này, Tiêu Thần cảm giác có vô vàn đạo Kiếm Hồn thuần khiết ủa vào trong cơ thể hắn, mà người chung quanh tựa hồ mù tịt không hề hay biết. Cách đó không xa, Yêu Yêu cũng lộ ra dáng vẻ sắc mừng rỡ, nhưng rồi rất nhanh lại giấu đi sắc mặt vui mừng, hiển nhiên nàng cũng có thu hoạch. "Hừ!" Ở tít trên cao, Thông Thiên giáo chủ phất ống tay áo, vô số bạch cốt hóa thành tro bụi rơi lả tả xuống, âm thanh lạnh lùng của lão vang lên "Mặc dù Kiếm Hồn thuần khiết chạy mất thì đã có sao, chỉ cần thu được hai mươi bốn Chiến Kiếm tất cả đều cũng sẽ vào tay." Hào quang vô tận tan đi, Tiêu Thần biết trong mấy người bọn họ thì Tuyệt Dao cùng Yêu Yêu tuyệt đối có thu hoạch. Sự biến hóa dáng vẻ nhỏ nhoi cũng không thể thoát được ánh mắt của hắn. Quả thật là ở đây không bàn về tu vi mà chỉ nói tới duyên phận! Ánh sáng vô tận hoàn toàn biến mất, ở chỗ hai mươi bốn Chiến Kiếm tan đi bay lên những màn sương mù hắc ám, ma khí ngập trời phóng lên cao. "Luân hồi, là cửa Luân Hồi đã mở ra rồi!" Khổng Tuyên là người thứ nhất xông vào, Thông Thiên cười lạnh một tiếng theo sát ngay sau đó. Bốn thanh sát kiếm thu nhỏ lại, xoay tròn vây quanh ngài, đồng thời Tru Tiên Trận Đồ được ngài triển khai, cố định ở trên đỉnh đầu. Mọi người ngạc nhiên, đây mới được coi là cách hành động thực sự của Thông Thiên giáo chủ. Ngoại trừ lần khiêu chiến Tổ Thần Hữu Sào năm đó thì ngài rất ít vận dụng Tru Tiên sát trận, trận này được coi là chỉ kém ba đại trận tuyệt sát của Tổ Thần, có uy lực hủy diệt thế gian! Nguyên Thủy Thiên Tôn trên đầu có Tử Kim Quan, toàn thân khoác Âm Dương đạo bào cũng như tia chớp theo sát sau đó lướt vào. Rồi sau đó Phật Đà cũng mang theo mười hai đài sen xông vào trong Luân Hồi. Xoát xoát xoát Quang mang không ngừng lóe ra, rất nhiều đại nhân vật chạy ào địa ngục. "Bạch Hổ Thánh Hoàng thật sự đến, hắn vọt vào rồi" Có người kêu lên sợ hãi. "Thiên Ma, đại Thiên Ma cũng đã vào!" "Trời ạ, đó là

Vô Thánh Tôn Vũ, hân cũng đến!" Tôn Vũ nhảy vào địa ngục làm cho tinh thần mọi người có mặt càng trầm xuống. Đây là cường giả cùng đẳng cấp với Nguyên Thủy, Thông Thiên, nếu như lại thêm một hai người thì chỉ sợ địa ngục cũng đều giữ không được, khẳng định sắp sụp đổ. Xoẹt Lửa thần! Từ đằng xa một vầng mặt trời vàng rực xé rách không trung bay đến làm cho tất cả mọi người lập tức nhắm tịt hai mắt lại. Nước mắt từ trong mắt không kịp chảy ra mà chảy ra, đó là bởi vì quang mang quá mạnh mẽ ác liệt, cho dù có Thiên Nhân Thông đều không thể không cúi đầu. "Trời ạ, đó là thần Thái Dương. Hân cũng đến, là một trong mấy vị đứng đầu tộc phương tây!" Mọi người lại lần nữa huyên náo phi thường. Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tôn Vũ, Phật Đà, đầu sỏ tộc phương tây, còn có cường giả dị giới cũng chạy đến. Rốt cuộc là trong địa ngục cuộc có báu vật gì? Khẳng định không chỉ đơn giản là hai mươi bốn Chiến Kiếm như vậy! Thực là chấp chới, một con Hồ Điệp (bướm) nhón nhơ bay tới, nhẹ nhàng lượn vào trong địa ngục. "Đó là . . . Trang tử, cường giả có tinh thần cảnh giới vô hạn gần đạt đến Tổ Thần!" Cùng lúc đó, một ông lão tay chống拐杖, tóc đồi mồi mà da dẻ vẫn hồng hào từ trên không trung nhẹ nhàng hạ xuống, thoát nhìn vân đạm phong khinh (DG : ai dịch được cụm này thì báo nha, ngộ chịu), không hề có bất cứ kiểu cách bệ vệ nào lừng lờ mà bay vào trong địa ngục. "Trời ạ! Ta không có hoa mắt chứ? Đó là . . ." "Cực kỳ giống Thái Thượng Lão Quân được cung phụng trên bàn thờ sao!" "Đúng là Lão Tử, Lão Tử cũng đến!" "Trong địa ngục rốt cuộc có cái gì? !" Được xưng chỉ dưới Tổ Thần, Lão Tử với uy quyền đứng hàng thứ ba cũng đến. Vị thần chủ trương vô vi* rất ít khi hiện ra trước hậu thế; lần trước khi Hữu Sào thị Thiên cung hiện ra, Tổ Thần di bảo xuất thế mà cũng không thể lôi cuốn ngài đến, vậy mà hôm nay Ngài lại xuất hiện. Rõ ràng trong địa ngục có khó báu không hề tưởng tượng ra nổi! Vừa lúc đó, từ trong địa ngục xuyên qua cửa Luân Hồi vọng đến một âm thanh thực mềm mại non nớt "Đạo phong ấn thứ hai của cánh cửa cũng mở ra, bại hoại Thông Thiên, người mau tới giúp ta nha" Mọi người suýt bị cười ngất, đây là ai? Dám gọi toáng là "Thông Thiên bại hoại", đúng là làm cho người ta không nói được câu nào.

* Vô vi : vô vi; tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ (thuận theo tự nhiên, không làm gì cả, thái độ xử thế và tư tưởng chính trị tiêu cực của Đạo giáo thời xưa) Dracupi Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 268 : Tiến vào thế giới thần bí

Chương 268 : Tiến vào thế giới thần bí Dịch giả: Cẩm Y Vệ Biên tập :

Maison Nguồn: 4vn.eu

Cửa Luân Hồi bị mở ra, vừa lúc đó Lão Tử cũng đến. Đó chính nhân vật được coi là một trong ba người mạnh nhất sau Tổ Thần, tu luyện vô vi đạo, yếu mềm nhu nhược, không màng tới thế sự, nhưng có pháp lực phi thường, thâm sâu không thể lường được. Bóng người thấp thoáng, không ngừng có người chạy vào trong địa ngục, đều là đại nhân vật còn sống sót từ thời thượng cổ, tu giả tầm thường sao dám tranh giành cùng bọn họ nên đều ở xa xa lảng lảng ngắm nhìn. Vừa mới rồi Thông Thiên giáo chủ ra tay vô tình, ống tay áo vung lên khiến cho rất nhiều tu giả hội phi yên diệt, thủ đoạn quyết đoán như thế làm mọi người táng đờm kinh hồn. Trước thực lực cường đại như bán Tổ Thần thì mọi người quả thực như con kiến hôi vậy, ngài giết chết vài người căn bản cũng không áy náy. Nhưng rồi thấy các đại nhân vật tất cả đều đã đi, những tu giả còn lại nếu như nói không động tâm thì tuyệt đối là giả dối. Cũng không biết ai là người đầu tiên chạy ào vào địa ngục, theo sau đó thì rất nhiều tu giả không để ý đến sinh tử cũng chen nhau mà vào. Tiếng người ồn ào. Trong địa ngục là một chốn ồn ào náo động, hôm nay rất nhiều tu giả đã mạnh mẽ xông vào. Tiêu Thần, Yêu Yêu, Huyền Huyền, Nhất Chân, Tát Ma, Na Lệ Ti, Tuyệt Dao cũng tiến vào trong địa ngục. Kho báu làm cho Lão Tử, Phật Đà, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều phải động lòng, có thể nào không hấp dẫn người ta đây? Cho dù là ai cũng khó có thể chống đỡ trước sự cám dỗ đến như vậy. Trong địa ngục hắc ám với những bóng quỷ chập chờn, đông đảo tu giả đang phi hành. Phía trước là một vùng sa mạc mênh mông hoang vu vô cùng, xương trắng rải rác trên mặt đất càng làm rõ hơn không khí ma quỷ. Mọi người phi hành

một mạch, tất cả đều tiến vào trong đại sa mạc hoang vu, phía trước vô vàn
quầng sáng nở rộ, một đường hầm cực lớn hiện lên trên bầu trời. Lần lượt
Giáo Chủ, Phật Đà, Nguyên Thủy, Lão Tử, Tôn Vũ, Thánh A La, thần Thái
Dương trước sau xông vào. Khổng Tuyên, Bạch Hổ Thánh Hoàng, đại
Thiên Ma bám sát theo sau. "Y nha . . . Đạo phong ấn thứ tư sắp mở rồi,
Thất Nhạc Viên Thế Giới sắp sửa xuất thế" Âm thanh non nớt của Kha Kha
rõ ràng vọng từ dưới đất lên. Điều này làm cho mọi người thất kinh. Thất
Nhạc Viên Thế Giới . . . Chẳng lẽ nói rằng phía sau đường hầm không gian
này lại có một thế giới vô định? Ầm Một uy áp lớn lao phun ra.
Không gian trong đường hầm nhấp nháy quang mang. Địa ngục rung động.
"Đạo phong ấn thứ năm mở rồi." "Grừ . . ." Từ bên trong vọng ra một tiếng
rồng ngâm. Một con Địa Long Vương cực lớn vọt ra. Nó vọt lên cao hơn
một ngàn trượng. Ngoại trừ phần đuôi khác xa Tổ Long, những phần thân
thể khác của nó đều giống Tổ Long như giọt nước. Long uy hùng dũng,
nhưng ngay trong thời điểm nó lao tới thì hoàn toàn tan rã. Không ngờ nó là
một vương hồn Long tộc! Bị nhốt trong phong ấn thứ năm, ngay vào lúc
xuất thế thì bị hôi phi yên diệt. Những năm tháng vô tận đã sớm tiêu hao hết
sạch toàn bộ lực lượng của nó. Đến Long Vương cũng bị phong ấn ở bên
trong. Điều này . . . Càng làm cho người ta khó có thể suy đoán, Thất Nhạc
Viên Thế Giới rốt cuộc là một nơi như thế nào. "Đạo phong ấn thứ sáu mở
rồi. . ." Âm thanh non nớt của Kha Kha dội lại. Vừa lúc đó, từ trong không
gian của đường hầm bay ra một thanh Chiến Kiếm với phong cách cổ xưa
vô cùng mà không có bất cứ năng lượng dao động nào, điêu khắc trên bề
mặt kiếm mô phỏng lại rất nhiều đồ án phức tạp, tràn ngập cảm xúc từ
những năm tháng bể dâu. Kiếm này vừa hiện ra, Nguyên Thủy, Thông
Thiên, thần Thái Dương tất cả đều vọt tới vung tay tranh đoạt Chiến Kiếm.
Những tu giả tầm thường có lòng tham niệm mà đã tiến vào không gian
đường hầm trong nháy mắt gặp nạn, không kịp phát ra một tiếng kêu thảm
thiết, trong phút chốc hôi phi yên diệt. Trước mặt bán Tổ Thần, những
cường giả này quả thực nhỏ bé như ruồi muỗi, yếu ớt như con kiến hôi, căn
bản không có khả năng chống lại. Quang cảnh thực là chấn động. Huyết
nhục không còn, xương cốt không lưu cứ như hoàn toàn biến mất khỏi thế

giới này. Xoẹt Hào quang chợt lóe, Thông Thiên thứ hai xuất hiện, đây mới là bản thể. Trên đầu ngài là Tru Tiên Trận Đồ, chung quanh lơ lửng bốn thanh hung kiếm. Chúng đánh văng Nguyên Thủy ra, xô dạt thần Thái Dương, tứ kiếm cùng trận đồ phối hợp ngăn cản hai đại cao thủ. Quang mang lóe ra, hai bản thể của Thông Thiên đồng thời vươn tay muốn giữ lại Chiến Kiếm đang tỏa sáng ngút trời giữa không trung. Chiến Kiếm liên tục giãy giụa, hai bản thể của Thông Thiên dường như khó lòng mà giữ được. Cuối cùng thì Tru Tiên kiếm, Hâm Tiên kiếm, Tuyệt Tiên kiếm, Lục Tiên kiếm toàn bộ bay tới phát ra bốn đạo thần quang bắn vào Chiến Kiếm mới làm nó dần dần đứng yên. Nguyên Thủy và thần Thái Dương bất đắc dĩ thở dài một hơi, bay vào không gian trong thông đạo. Trong bóng tối kẻ dị thể cường giả kia phần nộ quát "Đó là tứ kiếm cấp cao của ta, người dùng chúng để thu Chiến Kiếm thì quả thật quá vô si. Cho dù là người lấy được thì cũng khó lòng luyện hóa." Thông Thiên giáo chủ cười lạnh, ống tay áo vung lên làm không gian cách đó không xa vỡ vụn, một bóng người bay vụt đi. "Ngay cả tứ kiếm ta còn nghĩ đến biện pháp luyện hóa. Thêm một thanh kiếm nữa thì làm sao? Người cho là không thể luyện hóa, điều này cũng không phải tuyệt đối." "Đạo phong ấn thứ bảy mở rồi." Kha Kha ở bên trong kêu lên sợ hãi. Liên tiếp năm thanh Chiến Kiếm bay ra làm rung động không trung như muốn thoát ra khỏi địa ngục định hướng về khoảng không bao la mà biến mất. Đám cường giả Lão Tử, Phật Đà, Nguyên Thủy, Tôn Vũ, Thái Dương đều đồng thời xuất thủ, mỗi người truy theo một thanh Chiến Kiếm. Xa xa, đông đảo người đang xem cuộc chiến đều đã biết, xem ra lai lịch hai mươi bốn Chiến Kiếm này cực kì khó lường, bằng không bán Tổ Thần làm sao lại quan tâm đến chúng như thế? Mà dường như tứ kiếm Tru Tiên, Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hâm Tiên của Thông Thiên giáo chủ với hai mươi bốn Chiến Kiếm là cùng một loại, nói như vậy . . . Thật sự là càng nghĩ càng làm cho người ta kinh ngạc. Không hề ngoài dự đoán, năm người cùng thi triển thần thông rồi mỗi người đều chiếm được một thanh Chiến Kiếm. Từ bóng tối, kẻ cường giả dị giới kia dường như vô cùng lo lắng, lão vô cùng phần nộ quát lớn "Hai mươi bốn Chiến Kiếm không thuộc về thế giới này, các người có thể nào cướp đoạt? Cho dù có giành được thì sao,

cũng khó có thể tập hợp lại một chỗ. Vậy chẳng qua cũng chỉ là một thanh hung kiếm sắc bén vô cùng mà thôi, căn bản là khó có thể phát huy hết uy lực của nó" Căn bản không người nào thèm để ý đến lão, mọi người một lần nữa lại chạy ào vào không gian đường hầm. "Đạo phong ấn thứ tám đã bị phá vỡ rồi, trời ạ, đạo thứ chín cũng mở ra rồi . . ." Từ bên trong lại vọng đến tiếng hô kinh ngạc của Tiểu Thú Tuyết Trắng. Quang mang chói lọi, từ không gian trong đường hầm tất cả các cường giả như Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử, Phật Đà, Thánh A La, thần Thái Dương bay ra hết. Đường như bên trong có một lực lượng dồi dào không thể phỏng đoán nổi đang dần chiếm đoạt mọi thứ bên ngoài. Đến mạnh mẽ như bọn họ cũng không khỏi phải tạm thời rút lui. Trên bình nguyên Ma Quỷ, đại quân bạch cốt vô tận như bị thu hút mà ụp cả vào địa ngục. Địa ngục đại náo loạn, hết thấy các bộ xương khô dường như cũng sống lại, tất cả cùng quỳ rạp xuống đất như là đang bái lạy. Thật là một hình ảnh kinh ngạc, toàn bộ tất cả các bộ xương khô trong địa ngục đều như thế. Phải biết rằng địa ngục có diện tích vô cùng lớn, không thể biết được có bao nhiêu bộ xương đầy đủ, bộ xương đã bị hư hại khiếm khuyết, nhưng giờ phút này động tác của chúng lại như là nhất trí với nhau, đều nhích nhàng hướng về phía đường hầm không gian quỳ lạy. Mặc dù không gây ra bất cứ dao động gì nhưng mà dạng tự hạ mình đó thì có thể cảm nhận được. Sau một hồi làm cho người ta sợ hãi dao động, không gian bên trong đường hầm lấy lại vẻ yên ả, quang mang cũng trở nên ôn hòa vô cùng. Hóa thân của Thông Thiên giáo chủ và bản thể hợp nhất, cùng với trận đồ trên đầu, bốn thanh sát kiếm xoay tròn xung quanh. Ngài bảo hộ cho Tiểu Thú Tuyết Trắng là người thứ nhất xông vào, tiếp theo thì mấy người Nguyên Thủy, Phật Đà không cam lòng tụt lại, tất cả đều chạy ào vào đường hầm không gian. Đám người Khổng Tuyền, Bạch Hổ Thánh Hoàng theo sát sau đó. Đám đông tu giả còn lại vẫn bất động, những đại nhân vật kia tranh đấu đã làm cho không ít người bị vạ lây chết thảm. Bọn họ không thể không vì an toàn tính mạng của mình mà suy nghĩ. Hồi lâu sau, cuối cùng cũng có mấy người can đảm đứng ngời không yên, ỷ vào lá gan tiến vào không gian trong thông đạo rồi từ từ theo hướng đó mà đi. Có người thứ nhất thì đương nhiên sẽ có người thứ hai, lá gan của

mọi người càng lúc càng lớn. Được gương mặt người ban đầu khuyến khích nên rất nhiều người đã rục rịch. "A, Thất Nhạc Viên Thế Giới. Tại sao có thể như vậy?" Từ những người ở tít bên bên trong truyền ra tiếng kêu kinh ngạc. Sau đó rất nhiều người nhốn nháo kêu sợ hãi. "Đi thôi, chúng ta cũng vào nào" Yêu Yêu đứng phía sau mở miệng thúc giục. "Ta không muốn đi chịu chết." Tiêu Thần liền cự tuyệt, thấy được bản lĩnh của mấy người Thông Thiên, Lão Tử nên hẳn cảm giác được lúc này rất có khả năng dư thừa mà bọn họ chiến đấu đủ sức khiến tất cả đều hồi tâm chuyển ý. "Ha ha . . . Yên tâm đi, ta cũng có muốn chết đâu" Yêu Yêu tươi cười nói "Biết tại sao nó có tên Thất Nhạc Viên Thế Giới (thế giới không nộ cười) không? Ta từ Cung chủ đời thứ nhất của Thiên Ma Cung đã có được một tin tức, mọi người từ Tổ Thần trở xuống khi vào đến trong đó đều cười không nổi, bởi vì pháp lực khi đó đều mất hết mà trở thành người thường" Từ bên trong vọng ra tiếng kêu sợ hãi như để chứng thực lời của nàng. "Toàn bộ tu vi của ta mất rồi" "Chuyện gì đang xảy ra thế này, tại sao ta biến thành người thường?" Không còn do dự gì nữa, mấy người Yêu Yêu, Nhất Chân, Tiêu Thần, Huyền Huyền, Tuyệt Dao nhanh chóng chạy vào đường hầm không gian. Hiển nhiên, những người biết tin tức không phải chỉ có mấy người bọn họ. Ngày càng có nhiều người xông vào đó. Đúng lúc chạy vào Thất Nhạc Viên Thế Giới, Tiêu Thần cảm giác dường như bản thân thật sự đã biến thành một người bình thường. Tu vi hoàn toàn biến mất , chỉ có thân thể mạnh mẽ vẫn không có bất kì biến hóa nào, vẫn như đúc từ sắt thép ra. Pháp lực biến mất, từ giờ phút này hẳn chỉ có thể dựa vào cơ thể mạnh mẽ mà thôi. Bán Tổ Thần không hề sợ hãi mà đi vào, chỉ sợ sẽ càng cày mạnh hơn thôi. Bên trong là một chốn cực lạc thần tiên. Ở đường hầm bên ngoài là Hắc Ám địa ngục. Còn trong Thất Nhạc Viên Thế Giới lại là một cõi sáng ngời, hoa nở chim hót, sức sống dào dạt nơi nơi. Càng ngày càng có nhiều tu giả đi vào đó, nhằm về chỗ mây mù mờ ảo xa xa mà chạy đến. Mấy người Tiêu Thần cũng không hề hay biết là vừa vào sâu trong thế giới xinh đẹp này thì đột nhiên cảm giác thấy nguy hiểm lớn lao đã cận kề. Ba thanh Chiến Kiếm không hề có năng lượng dao động, cũng không có quang mang lóe ra cứ thế phi nhanh đến đâm thẳng vào bụng ngực Tiêu Thần.

Muốn tránh thì căn bản là không có khả năng, tốc độ của Chiến Kiếm quá nhanh . Mọi phép thần thông mà Tiêu Thần nắm trong tay đều đã biến mất, bát tướng cực nhanh cũng có không cách nào triển khai nổi. "Phập " Máu văng tung toé. Ba thanh Chiến Kiếm xuyên qua ngực bụng Tiêu Thần làm bắn ra vòi máu rồi như chiếc đinh ba xiên hẳn nhấc lên mà bay đi. "Tiêu Thần!" Nhất Chân hòa thượng quá sợ hãi vội cùng Bích Long Vương đuổi theo. Nhưng mà ba thanh Chiến Kiếm có thể nói là cực nhanh nên căn bản đuổi không kịp. Tiêu Thần cảm giác đau thấu tim gan, ba thanh Chiến Kiếm xiên qua người làm cho linh hồn dường như đều bị chém vụn. Hắn cảm giác mình càng ngày càng suy yếu, lúc nào cũng có thể sẽ chết đi. Mà tốc độ của Chiến Kiếm vẫn còn tăng lên, quả thực là chúng đang lướt đi như chớp. Phía dưới, mặt đất xanh tươi nhanh chóng lui lại phía sau. Dòng sông xinh đẹp, thảo nguyên đầy hoa tuyết đang không ngừng thấp thoáng phía dưới. Cuối cùng, một khí tức kinh khủng đủ làm cho linh hồn người ta đều phải rung động ào ạt tiến vào trái tim Tiêu Thần đang gần như hấp hối. Một tấm bia đá thật lớn đứng sừng sững ở phía trước cao ngất trong mây đen! Mặc dù chúng không có bất cứ năng lượng dao động, nhưng mà cái "Thế" đó phảng phất có thể làm rung chuyển trời đất, đó là một loại rung động vốn gắn liền với tâm linh. "Đây là Thất Nhạc Viên, có Thiên bi trấn giữ nơi đây . . ." Trong mơ hồ, hắn nghe rõ âm thanh như vậy, dường như hắn cũng thấy chốn địa đàng thấp thoáng. Dracupi Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 269: Võ giả ẩn kí cuối cùng.

Chương 269: Võ giả ẩn kí cuối cùng. Converter : Daitri_Giangu Dịch giả: Laongoandong Biên tập : Maison Nguồn: 4vn.eu

Ý thức Tiêu Thần mơ hồ.Đã tiến vào trạng thái hấp hối,bị ba thanh Chiến Kiếm đâm thủng thân thể, cho dù là đại thần thông cũng không thể bình yên

vô sự. Mặc dù Chiến Kiếm cũng không có phát ra loại khí tức hủy thiên diệt địa nhưng là đơn thuần công kích thân thể cũng không phải là thứ mà Tiêu Thần có đủ khả năng thừa nhận. Nhưng nếu nó chỉ tầm thường thì cỡ người như Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử làm sao lại phải ra tay cướp đoạt nó chứ? Mười sáu huyết đạo trong cơ thể được thần hóa, chậm rãi tràn ra từng tia sinh mệnh Tinh Nguyên. Thân thể Tiêu Thần gần như sụp đổ, lại được một tia sinh mệnh chói sáng chiếu rọi. Làn da nứt nẻ khô héo, đột nhiên xuất hiện từng đạo sinh mệnh như một nguồn suối, đây là loại bổ xung hữu hiệu nhất. Những đốm lấp lánh hiện ra làm làn da Tiêu Thần trong suốt như tỏa sáng lấp lánh. Dòng huyết dịch từ từ động lại, vết thương cũng khép lại dần dần. Mà ba thanh Chiến Kiếm truyền thuyết thì như dung hợp cùng Tiêu Thần với nhau, phảng phất chúng từng sinh trưởng trên thân thể hắn. Tiêu Thần vốn lâm vào trạng thái hấp hối bắt đầu từ từ tỉnh lại. Trước mặt là một khối Thiên Bia (bia trời) thật lớn vươn thẳng lên trời cao ngất trong mây. Phía sau Thiên Bia mơ hồ như có Thần Viên (vườn thần). Mây mù mờ ảo ảo làm không cách nào thấy rõ toàn cảnh. Chỉ đại khái cảm giác nó đặc biệt im lặng, giống như cõi đất trời hoàn toàn mới. Giờ phút này Lão Tử, Phật Đà, Thông Thiên, Nguyên Thủy đã đứng ở vùng phụ cận Thiên Bia, đang cẩn thận quan sát vườn thần. Bên trong hiện ra một điểm sáng bay rất nhanh. Không ngờ lại là con Tuyết Bạch Tiểu Thú, phảng phất như nó không bị một chút ảnh hưởng nên tự do phi hành ở bên trong. Gió nhẹ thổi làm tản mát một chút sương mù nên dần dần lộ ra một chút hình dáng. Vườn thần tựa hồ là không gian tồn tại độc lập. So với không gian xung quanh thì chả liên quan chút nào, hoàn toàn xa lạ. Nó làm không gian chung quanh méo mó như thể đã được khám vào bên trong theo một cách nào đó. Rất khó phán đoán vườn thần đến tột cùng là không gian như thế nào. Thấy ba thanh Chiến Kiếm cắm vào Tiêu Thần bay tới, mấy vị thần Thái Dương, Thánh A La, Khổng Tuyền, Bạch Hổ Thánh Hoàng có chút kinh dị nhưng lại không thể tránh được. Ở trong không gian này thì bản Tổ Thần đều mất đi thần thông, khó có thể ngự không phi hành. Trơ mắt nhìn ba thanh Chiến Kiếm xọc vào Tiêu Thần trực chỉ hướng Thiên Bia lướt tới. Thiên bia cao như một quả núi lớn phát hắc vụ đầy trời, chỉ phút chốc đã

bao phủ cả Tiêu Thần cùng ba thanh Chiến Kiếm ở bên trong. “Y nha y nha...” Như là có cảm ứng, tiểu thú trắng muốt Kha Kha cảm giác được khí tức quen thuộc bèn vọt ra rất nhanh. Nó dĩ nhiên có thể bay. Cho dù là trong Thần Viên hay tại Thế Giới Thất Lạc thì cũng không có bất cứ trở ngại gì, không gian này đối với nó ...đúng là không có bất cứ ảnh hưởng gì. Giờ phút này. Nó đã có thân thể, đó là nhờ Thông Thiên giáo chủ tạm thời vì nó mà luyện ra. Xoát Quang mang chột lóe, Kha Kha vọt tới Thiên Bì cách đó không xa mà lo lắng kêu. Nó không ngừng xông vào Thiên Bì, nhưng căn bản không có cách nào làm được gì. Những đám mây đen vô tận quay cuồng, ở trong đó ẩn chứa một cỗ lực lượng dồi dào. Đến cường đại như là Thông Thiên giáo chủ, Lão Tử, Nguyên Thủy cũng phải nhú mày. Có thể thấy lực lượng đó đáng sợ như thế nào. Nhưng mà đám mây đen đó không hề chủ động công kích, nó chỉ là bị động ngăn cản tiểu thú tiến gần mà thôi. Muôn vàn mây đen hoàn toàn nuốt chửng Tiêu Thần. “Nhanh mà đi Thất Thiên Đường thôi, hiện tại ngươi không cứu được hử” Thông Thiên giáo chủ hướng Kha Kha truyền âm tới. “Không đi! Không đi! Không đi!” Thần thức dao động truyền tới, tiểu thú ra sức lắc đầu, ở trong đôi mắt tràn đầy lo lắng hoang mang. Cách đó không xa, trong mắt Bạch Hổ Thánh Hoàng lóe sáng rồi sau đó lạnh lùng nói ”Con tiểu thú này không lưu lại được” Đang khi nói chuyện thì lão nhìn sang Nguyên Thủy ở phía bên cạnh . Nguyên Thủy không có nói gì, nhưng Thông Thiên lại lạnh lùng hừ một tiếng mà nói ”Chuyện không có gì tiến triển, nếu ai dám giết nó thì đừng trách Thông Thiên ta trở mặt vô tình” “Chín lớp phong ấn đã phá xong, con thú này đương nhiên nên giết” Nguyên Thủy lên tiếng. Mặc dù ngữ khí nói chuyện nhàn nhạt, không hề có một chút sát ý, nhưng nếu là nhân vật như thế mở miệng thì đủ để nói rõ vấn đề nghiêm trọng. Bình thường, Nguyên Thủy vung tay là có khả năng làm cho vô số tu giả hội phi yên diệt (hồn tan thịt nát) nên căn bản sẽ không nhắm vào nhân vật con con. Vậy mà hôm nay lại chủ trương muốn giết Bạch Tuyết tiểu thú, thực không chút tương xứng với địa vị cao lớn của Tôn Sư. “Cầm thanh kiếm này đi chém tấmbì đá.” Nguyên Thủy hướng Kha Kha truyền âm rồi đưa một thanh Chiến Kiếm cổ xưa. “Y nha...” Tiểu thú hồ nghi nhìn lão một chút. Rồi sau đó hóa

thành một luồng bạch quang nay xuống. Vô thanh vô thức. Chiến Kiếm bay chéo lên, thẳng hướng tới Kha Kha, đồng thời không gian phẳng phất bị khẹp chặt lại mà phong tỏa đường lui của tiểu thú. Bên cạnh, Bạch Hồ Thánh Hoàng, đại Thiên Ma mắt lộ ra vẻ kinh hoàng. Bọn họ đã mất hết thần thông, hôm nay chỉ còn thân thể cường hãn bảo vệ tránh lực sát thương lớn. Thật không ngờ Nguyên Thủy dĩ nhiên vẫn còn sót lại một phần thần thông, bán Tổ Thần cũng rất đáng sợ. “Y nha...” Tuyết Bạch tiểu thú phần nộ kêu. Tiểu thú dùng trảo hết sức huy động. Thất Thái Thần Quang (hào quang bảy màu) toàn lực xuất thủ quét về phía Chiến Kiếm đang đâm tới. Xoát Chiến Kiếm như là không gì mà không phá nổi, mặc dù không phát ra năng lượng nhưng đơn thuần lấy sức chém tới mà bữa đôi Thất Thái Thần Quang rồi không còn gì ngăn cản mà chém về hướng Kha Kha. Có điều hào quang bị chém thành hai nửa lại chia đôi quét về phía Nguyên Thủy. Hào quang đã kết tụ thành thực thể va đập vào lực phát ống tay áo của Nguyên Thủy phát ra tiếng nổ “Phanh” rung đất trời mà hoàn toàn tiêu tán trên bầu trời. Còn trong không trung Tuyết Bạch tiểu thú vọt lên cực nhanh thoát hiểm tránh khỏi thanh Chiến Kiếm, nhưng cũng không thể tránh khỏi kiếm khí Địa Kiếm đánh vào nên khoe miệng tràn ra vết máu ti ti. Dù bay trên bầu trời nhưng nó vẫn khó tránh thoát. Bởi vì cả không gian này bị Nguyên Thủy phong ấn mà như một lao ngục giữa không trung. Nó mặc dù cũng biết thần thông cấm chế, nhưng giờ phút này không rõ cách nào phá giải. Có thể thấy Nguyên Thủy cường đại ra sao. Ở trong phiên không gian thần bí này , ngoài Kha Kha cơ hồ mọi người đều mất đi thần thông chỉ còn dựa vào thân thể cường hãn. Nhưng lão vẫn thể hiện một phần uy năng, thực lực đúng là cao thâm không thể phỏng đoán. Nếu như không phải toàn bộ lực lượng thần thông của lão không cách nào thi triển ra thì chỉ sợ một kích cũng đủ làm cho Bạch Tuyết tiểu thú chết đi mấy lần. Đây là thực lực bán Tổ Thần, mặc dù giờ phút này như long Phượng Hoàng đã rụng nhưng cũng không phải thứ người khác có thể bằng được. “Nguyên Thủy bại hoại, ngươi là đại ác nhân...” Tiểu thú Bạch Tuyết vốn cũng rất lo lắng, giờ phút này vô cùng uất ức , phần nộ hét lớn:”Ngươi tại sao muốn gạt ta, định giết ta?” “Ngươi không ứng được vào kiếp này nên cần phải diệt!” Nguyên Thủy nói lạnh

lòng. Chiến Kiếm trong tay một lần nữa giơ lên hướng tiểu thú Bạch Tuyết ở phía xa không trung. “Đây là số trời định. Người phải chết, không thể sống được!” Bạch Hồ Thánh Hoàng chậm rãi đi vào không gian lao ngục của Nguyên Thủy, đáng vẻ uy nghiêm đáng sợ mà lạnh lùng đối diện Kha Kha trong không gian lao ngục. Xoát Lại là một đạo quang mang yếu ớt từ Chiến Kiếm phát ra quét trúng Kha Kha. Mặc dù Nguyên Thủy không thể phát ra toàn bộ uy năng nhưng dù sao lão cũng là bán Tổ Thần.Mới. Mới chỉ cần một phần lực lượng như vậy nhưng căn bản Tiểu thú Bạch Tuyết cũng không thể đối kháng. Kha Kha mặc dù cố gắng phát ra Thất Thái Hà Quang, nhưng hào quang vẫn bị chấn nát, còn miệng phun ra một ngụm tiên huyết. Tiểu thú Bạch Tuyết vô cùng kinh sợ. Mặc dù còn nhỏ nhưng rất tinh quái, đương nhiên nó biết đây là lấy cớ.Trước mắt có người muốn loại trừ nó, lo lắng nó cùng Tiêu Thần được đám mây đen của Thiên Bì bao trùm. Tức giận với tình cảnh trước mắt, nó cố gắng tìm cách thoát đi nhưng căn bản là không phá nổi được không gian phong ấn của Nguyên Thủy. Kha Kha đảo mắt qua Lão Tử, Phật Đà, Thánh Ala, Thần Thái Dương, phát hiện tất cả mọi người vô cùng hồ hững,tựa hồ tất cả đã ngầm đồng ý với nhau. Nguyên Thủy xuất đạo kiếm khí yếu ớt thứ ba bay đến,Kha Kha lại một lần nữa bị quét trúng , máu tươi tự miệng lần nữa tràn ra.Nó có chút mù mờ, thật sự không biết những người này tại sao giết nó, nó chưa từng nghĩ tới lòng người lại ác nghiệt như thế. Tựa hồ cảm giác khó có thể đào thoát. Nó quay về phía Thông Thiên giáo chủ đặt câu hỏi. Âm thanh non nớt,ngây thơ vô cùng. “Thông Thiên người tại sao cũng muốn giết ta? Đây là tại sao?” Ba thanh Chiến Kiếm thẳng tắp xuyên qua Tiêu Thần bay về phía Thiên Bì. “Keng” Cú va đập mạnh mẽ vào Thiên Bì làm gân cốt hần suýt nữa nát bấy, đau nhức khiến Tiêu Thần phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hần không biết tại sao lại như vậy, không hiểu ba thanh Chiến Kiếm vì cơ gì mà xuyên thủng hần rồi bay thẳng về hướng Thiên Bì. “Tên này Rất kém cỏi!” Vừa lúc đó, một âm thanh già nua đột ngột vang lên. “Tư chất không được tốt lắm, mới chỉ là căn cốt dạng hai mươi năm có thể gặp một lần. Ngay cả loại căn cốt ngàn năm, vạn năm mới gặp mà cũng không có được, tư chất kém như vậy có thể nào truyền thừa nổi?” Âm thanh giống như

xuyên qua không gian từ thời thượng cổ mà đến, lúc có lúc không nghe thực xa xưa, lại có một phần khí tức mênh mông nhưng không thốt ra được. “Người là ai?” Tiêu Thần kinh ngạc không sao kể xiết, trên người cảm ba thanh Chiến Kiếm mà lại không còn một chút thần thông. Cái loại đau đớn xé gan đứt ruột này thực khó có thể nói nên lời. “Ta là ta. Một người cũng sắp tiêu tán.” “Truyền thừa cái gì?” “Cũng không quan hệ. Tư chất của người quá kém. Ta sẽ không truyền cho người bất cứ lực lượng gì, mặc dù người đã được ba thanh Chiến Kiếm tuyển chọn cũng không được.” “Tuyển định ta?” Tiêu Thần kinh dị vô cùng. Rõ ràng bị ba thanh Chiến Kiếm xuyên thủng, suýt nữa thì cả thân thể này cũng sụp đổ. Nhưng hiện tại nghe được âm thanh già nua truyền đến thì tựa hồ cũng không đơn giản như nhìn bề ngoài. “Cùng ta không quan hệ, chỉ là Chiến Kiếm tuyển định người mà thôi, lực lượng của ta cũng sẽ không cho người.” Âm thanh già nua lạnh lùng vô cùng. Rõ ràng đối với Tiêu Thần không có một chút hứng thú nào. Tiêu Thần cảm giác rất không thú vị, đối phương tựa hồ xem nhẹ hẳn. Ba thanh Chiến Kiếm một hồi rung động, mang theo Tiêu Thần một lần nữa bay lên xuyên qua lớp sương mù màu đen vô tận rồi quay tròn xung quanh Thiên Bì.

“Hừ, có thể học được nhiều ít bao nhiêu thì đấy là vận khí của người, có điều không nên trông cậy vào lực lượng của ta.” Âm thanh già nua lại một lần nữa rung động phát ra. Mặt thứ ba của Thiên Bì! Đích thực chân phương là mặt thứ ba của Thiên Bì! Đây là mơ ước tha thiết của Tiêu Thần, hẳn rõ ràng thấy được những vết khắc trên Thiên Bì mà trong lòng kích động không nói nên lời. Đồ án trời sinh trên Cổ bìa! Một bộ đồ án kinh mạnh huyền ảo phức tạp xuất hiện ngay trong lòng hắn. Kích động đến phấn khởi! Sau đó là đến công pháp. Tiêu Thần chỉ vờn vờn nhìn một lần liền nhớ rõ ràng rành mạch. Trong phút chốc huyền công tự vận hành, bộ đồ án trời sinh trên cổ bìa tiếp tục hoàn mỹ thêm tầng thứ ba. Vào giờ khắc này, thể xác và tinh thần Tiêu Thần xảy ra biến hóa vi diệu. Hắn phảng phất

như sống lại từ trọng ngọn lửa lò Bát Quái, cảm giác như thân thể cùng tâm linh một lần nữa thăng hoa. Bỗng nhiên vào lúc này, cảm giác huyền diệu bị ép buộc ngưng lại, ba thanh Chiến Kiếm không thèm để ý đến cảm thụ của hắc hủ mà hướng đến mặt sau Thiên Bì bay đi. Từng hình khắc cổ xưa qua bao biến đổi hiện lên trước mặt hắc hủ. Không thể nói đến bất cứ bố cục, chúng giống như những cây cỏ mọc cực kì lộn xộn. “Chẳng nhẽ lại tương tự với thần thông Tứ đại Tán thủ?” Tiêu Thần kinh ngạc hô lên. Rồi sau đó bắt đầu tập trung tinh thần quan sát. Âm thanh già nua một lần nữa vang lên “Hử. Đáng thương cho nghiệp Võ . Người đời ngày nay chỉ biết đến thần thông mà không hiểu chân ý võ thuật, đến bây giờ đã không còn một người võ học chân chính.” “Người đang nói cái gì?” “Ta đang nói là xót xa vì nghiệp võ” “Ta chính võ giả.” Tiêu Thần không phục nói. “Hử. Người nói mình là võ giả. Vậy chỉ dựa vào võ giả thử đi giết hai bán Tổ Thần cho ta thử nhìn xem nào!” “Người...Bọn họ...” “Bọn họ?” Âm thanh già nua có chút khinh thường mà nói “Bọn họ thì đã làm sao, thần thông của bọn họ bị phong bế. Hôm nay chỉ có thể hiện ra một chút năng lực. Nếu như người là một võ giả thuần túy thì tuyệt đối có thể cùng bọn họ độc chiến. Thế này đi, người giết hai người thực lực bán Tổ Thần. Nếu như thành công thì ta truyền cho người một phần đích thực của nghiệp võ” “Lão là ai?” Tiêu Thần rất giật mình. “Ta chính là võ giả ẩn ký thuần túy cuối cùng. Không có thần thông. Không dùng pháp thuật. Không mượn Thiên Địa chi lực. Chỉ thuần túy tu võ” “Chính là võ giả ẩn ký? Chẳng lẽ Như ta mà lão cũng không tính là võ giả sao?” “Người coi là cái gì. Người so với những người đó có gì bất đồng? Đều chỉ là dùng thần thông mà thôi. Căn bản không hiểu nghiệp võ đích thực. Căn bản không biết đấu sĩ mạnh nhất trên thế giới này sinh ra như thế nào” “Ta là võ giả, ta muốn tu võ” Tiêu Thần luôn luôn tự cho mình là võ giả, lúc này bị người khác khinh thường như thế nên cảm giác khó chịu vô cùng. “Vậy phải đi giết bán Tổ Thần cho ta xem” Khi đó , Nguyên Thủy một kiếm xuyên thủng Kha Kha rồi sau đó xuyên luôn cả Tiểu thú Tuyết Bạch theo, mặc kệ cho máu tươi chảy thành dòng mà vòng qua thiên bì hướng về phía Thất Nhạc Viên đi tới. Thông Thiên, Lão Tử, Phật Đà, Thần Thái Dương , Thánh A La, Khổng Tuyền, Bạch Hổ Thánh Hoàng,

Đại Thiên Ma đi sát theo sau. Xoẹt Quang mang chọt lẹm đi. Mạnh mẽ như bán Tổ Thần mà sau khi tiến vào Thất Nhạc Viên thì những quang mang cuối cùng trên người rốt cục cũng biến mất, chính thức không còn lưu lại một chút thần thông nào. Bạch Hồ Thánh Hoàng nhắc nhở nói ”Coi chừng con tiểu thú. Nó là linh hồn bất diệt, không thể để cho nó chạy thoát.”

Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng vô tình nói ”Chiến Kiếm xuyên qua linh hồn nó, muốn chạy trốn khó như lên trời. Nó vĩnh viễn đều bị trấn áp” Thất Nhạc Viên như một vườn hoa xinh đẹp hiếm có. Như một thế giới thần thoại hoàn mỹ, ngọc bích chập chờn lóe lên những tia chớp xanh. Muôn hoa khoe sắc, những cánh hoa óng ánh lấp lánh , tất cả giống như được thần linh chạm khắc mài giũa mà thành. Vẫn không có động vật, chỉ có thực vật. Giống như một cõi cực lạc. Dòng sông nhỏ xinh đẹp nước trong suốt vô cùng đang chậm rãi mà lững lờ trôi tựa như dải ngọc xuyên qua cánh rừng xinh tươi. Khi đến nơi này, mạnh mẽ như Nguyên Thủy, Lão Tử, Phật Đà cũng không dám có chút sợ ý. Bởi vị bọn họ đích thực đã mất hết thần thông, chỉ có thể dựa vào sức mạnh cơ bắp của thân thể. “Y nha...”

Tiểu thú Tuyết Bạch bị cắm xiên trên Chiến Kiếm không ngừng mất máu, thần trí đã không còn tỉnh táo, mơ mơ màng màng than thở ”Tiêu Thần ... Người ở đâu? Không có.... Chuyện gì chứ. Thiên Bì không làm ... tổn thương đến người được.” Bỗng nhiên lúc đó trong Thất Nhạc Viên xuất hiện sát khí! Tiêu Thần bước vào Thất Nhạc Viên. Trên người cầm ba thanh Chiến Kiếm, trong mắt sát ý vô hạn. Hắn gặt gao nhìn chăm chú đám người Nguyên Thủy, Lão Tử, Phật Đà rồi sau đó phần nộ nhìn Thông Thiên giáo chủ. Cuối cùng tràn ngập đau đớn nhìn vào tiểu thú đang hôn mê lả nhảm. “Leng keng” Tiêu Thần từ thân thể mình rút ra một thanh Chiến Kiếm, không ngờ cũng phát ra âm thanh ngân nga. Thân thể hắn phảng phất là vô Kiếm đích thực mà căn bản không có máu huyết chảy ra. Hắn chỉ Nguyên Thủy phía xa, lạnh lùng nói ”Ta cùng người thế không đội trời chung, hôm nay ta phải giết bán Tổ Thần!” Nguyên Thủy không buồn nhìn Tiêu Thần, hai mắt thâm thúy căn bản không thèm liếc hắn một cái mà chỉ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào ba thanh Chiến Kiếm cầm trên người hắn. “Sát!” Tiêu Thần hét lên một tiếng nhảy dựng lên. Một kiếm bổ ra. Keng

keng keng. Âm thanh kim loại rung động thiên địa. Nguyên Thủy phát ống tay áo tùy ý huy động mà không ngừng giao phong cùng thanh Chiến Kiếm trên tay Tiêu Thần. “Roẹt” Như Chiến Kiếm tuốt ra khỏi vỏ, Tiêu Thần rút ra thanh Chiến Kiếm thứ hai từ trong thân thể. Âm thanh già nua truyền đến vang vọng bên tai ”Nếu người giết chết tất cả bán Tổ Thần trong Thất Nhạc Viên thì ta sẽ tận lực truyền chân ý võ giả cho người. Bọn người Thông Thiên, Lão Tử, Phật Đà, Thánh A La, Thần Thái Dương nghe được âm thanh này lập tức vô cùng kinh ngạc. biglove Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 270: Tiêu diệt Bán Tổ thần.

Chương 270: Tiêu diệt Bán Tổ thần. Converter : Daitri_Giangu Dịch giả: Linhlp Nguồn: 4vn

Đám người Thông Thiên, Lão Tử, Phật Đà, Thánh A La, Thái Dương Thánh Thần nghe thấy âm thanh này thì lập tức vô cùng kinh ngạc. Lại khuyến khích Tiêu Thần giết Bán Tổ thần, nói những lời như thế thì quả là tự tin và điên cuồng. Đến tột cùng là nhân vật như thế nào đây? Khi tiến vào Thất Nhạc Viên, bọn họ đã hoàn toàn mất đi thần thông nên đã không thể đủ cảm nhận được sự huyền bí mà lại quý dị trong loại thiên địa này. Không cách nào cảm giác, không cách nào đoán trước nổi. Từ khi Tổ Thần biến mất, hằng hà sa số người trong thiên địa này cơ hồ đã không có bất luận kẻ nào có thể uy hiếp đến bọn họ. Nhưng mà người này lại như thế là không ai bì nổi . . . Chẳng lẽ thật sự có thể giết chết Bán Tổ thần được chăng? Chẳng lẽ hẳn không bị Thất Nhạc Viên ảnh hưởng, có thể bảo lưu lại thần thông? Phỏng đoán này làm cho các cao thủ tiến vào Thất Nhạc Viên sinh ra dự cảm bất an, cùng nhìn vào Tuyết Bạch Tiểu Thú bị Nguyên Thủy là người trước tiên đâm Chiến Kiếm nhắc lên. Những giọt huyết dịch

tí tách nhỏ xuống, Kha Kha hơi thở như tơ, thân thể đã sắp sửa tan rã. Chỉ có tiểu thú này có thể tự do xuất nhập Thất Nhạc Viên mà không bị ảnh hưởng chút nào. Chẳng lẽ nhân vật âm thầm kia có liên quan cùng tiểu thú? "Người là ai?" Bạch Lão Hồ là người phát ra nghi vấn trước tiên. "Ta là ta sắp sửa tiêu tan." Âm thanh già nua truyền đến. "Đừng có cố làm ra vẻ huyền bí, rốt cuộc người là ai?" "Hắc. Ta là một đoạn ấn ký. Một đoạn ấn ký võ giả. Không hơn." "Ấn ký Đại đạo? !" Mọi người trong Thất Nhạc Viên rung mình. Tất cả mọi người nhìn về phía Thiên Bi. Bọn họ biết là ấn ký nhất định còn khắc vết tích trên mặt bia! "Keng keng keng." Tiêu Thần hai tay cầm Chiến Kiếm đã bắt đầu đại chiến cùng Nguyên Thủy, không ngừng giao đấu cùng Thiết Tự. Thần thông tiêu tan, Nguyên Thủy đã mất đi lực lượng chỉ phẩy tay đủ làm Tiêu Thần tan thành tro bụi. Nếu như ngày thường thì có lẽ ngài chỉ cần dùng ánh mắt là có thể đủ giết chết Tiêu Thần. Nhưng giờ phút này thì không giống. Tất cả đám người Lão Tử, Phật Đà, Thông Thiên đều cau mày. Bọn họ sức nhớ ra một vấn đề nghiêm trọng, làm thế nào mà Tiêu Thần có thể đi vào đây được? Cái thế gian này thì không có gì ngoài Tuyệt Bạch Tiểu Thú, cũng chỉ có cường giả cảnh giới tiếp cận Bán Tổ thần mới có thể đi vào. Những người khác căn bản khó có thể đi vào một bước. Thế giới thần bí bên ngoài đã tước đoạt lực lượng thần thông của tu giả. Mà ảnh hưởng của Thất Nhạc Viên còn lớn hơn rất xa thế giới bên ngoài, người bình thường sau khi miễn cưỡng xông vào không được bao lâu thì thân thể liền có khả năng tan rã. Đã trôi qua một thời gian ngắn, Tiêu Thần chẳng những không hề phát sinh điều ngoài ý muốn mà lại bắt đầu thực sự kịch chiến cùng Nguyên Thủy. Chẳng lẽ là võ giả ấn ký kia bảo toàn hãn? Thật sự muốn mượn tay hãn để giết Bán Tổ thần? Nhưng mà . . . điều này không thể. Tuy là có ấn ký trên Thiên Bi cũng không thể như thế. Thất Nhạc Viên bị Thiên Bi cùng hai mươi bốn Chiến Kiếm trấn áp, hôm nay lực lượng trấn phong dần dần mất đi hiệu lực thì làm thế nào có thể có dư thừa lực lượng để bảo vệ Tiêu Thần tiến vào bên trong đó? Ngã người lảo không tung cú đá, Tiêu Thần mạnh mẽ vô cùng. Toàn thân tựa như Giao Long mà lộn một vòng một trăm tám mươi độ. Hãn nhảy lên dựng lên, đầu dưới chân trên hung hăng đá một cước vào đầu Nguyên Thủy,

đồng thời Chiến Kiếm trong hai tay cùng bổ tới, giao nhau mà chém về phía hai chân Nguyên Thủy. Đến lúc này Nguyên Thủy rốt cục ý thức được chuyện nghiêm trọng, thân thể Tiêu Thần ở trong Thất Nhạc Viên đã không bị ảnh hưởng chút nào, không hề tan rã giống như trong tưởng tượng. Thân thể mà có thể linh hoạt co duỗi ra này . . . Vốn là Bán Tổ thần mới có thể làm được đó. Từ đôi mắt thâm trầm của Nguyên Thủy bắn ra hai đạo quang hoa, ngài như thể nhoáng lên liền biến mất mà rút lui rất nhanh, tránh khỏi công kích quyết đoán của Tiêu Thần . Dù sao cũng là Bán Tổ thần, mặc dù thần thông cùng pháp lực đều không còn nữa, nhưng chỉ bằng vào võ kỹ cũng đủ cường đại đáng sợ dị thường. Xoẹt Nguyên Thủy lưu lại một đạo tàn ảnh mà xuất hiện ở trước mặt Tiêu Thần. Tốc độ cực nhanh, Thiết Tự như mây mà quét ngang cổ họng Tiêu Thần. Tuy là Tiêu Thần đã phi nhanh mà lui lại né tránh, nhưng vẫn bị một đạo cương phong quét trúng. Máu tươi từ cổ bắn tung toé, suýt nữa bị xé toạc yết hầu mà kinh hãi lui ra ngoài. Bán Tổ Thần thật sự rất nghịch thiên, không có pháp lực cùng thần thông nhưng vẫn vô cùng cường đại. Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng. Hường về Tiêu Thần dồn ép mà lạnh lùng vô tình bảo: "Võ kỹ ta cũng biết một chút, liền dùng nó giết chết ngươi." Đang khi nói chuyện, Nguyên Thủy giờ trường kiếm trong tay lên chỉ xéo vào cổ họng Tiêu Thần. Trên thân kiếm có dính con Tuyết Bạch Tiểu Thú, máu tươi không ngừng chảy xuôi xuống. Điều này làm cho mắt Tiêu Thần như muốn nứt ra, hận không thể lập tức bổ đôi Nguyên Thủy. Hắn muốn giờ kiếm đón đỡ, nhưng mà Tuyết Bạch Tiểu Thú còn bị dính ở bệch trên làm hắn rất khó đưa ra quyết đoán mà chỉ có thể bị động trốn tránh lui về phía sau. Ngược lại Nguyên Thủy tốc độ cực nhanh nên chỉ mấy lần lao lên xuống đã lưu lại trên thân thể Tiêu Thần năm nhát kiếm. Mặc dù Chiến Kiếm không có bất cứ năng lượng gì dao động, không phát ra lực lượng đáng sợ, nhưng vẫn khiến cho Tiêu Thần có cảm giác rất đau. Máu tươi trên người ồ ồ chảy xuống. Lúc này, trong rất nhiều tu giả bên ngoài Thất Nhạc Viên có người muốn xâm nhập, kết quả đi vào không quá trăm mét thì thân thể đột nhiên nát vụn. Những người khác sợ đến không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước nữa. Người bên ngoài Thất Nhạc Viên càng tụ càng nhiều, mọi người giật mình nhìn cuộc kịch chiến bên

trong. Thật hoàn toàn không ngờ Tiêu Thần cũng dám tử chiến cùng Nguyên Thủy mà cảm thấy cực kỳ hoang đường. Đây chính là Bán Tổ thần, một kẻ tiểu bối còn chưa tới cảnh giới bán thần mà cũng dám động thủ cùng nhân vật như thế. Thật không thể tưởng tượng nổi. Dám trêu Bán Tổ thần, chẳng lẽ Tiêu Thần không nghĩ tới quay về đại lục Trường Sanh sao? Một khi rời khỏi nơi này, trong thiên hạ rộng lớn tất nhiên không có chỗ dung thân cho hắn. "Y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú bị đánh ở trên Chiến Kiếm phát ra một tiếng rên rỉ. Cùng với động tác Nguyên Thủy hươu kiếm, máu tươi không ngừng nhỏ xuống làm Tiêu Thần đang đối chiến mà lòng như lửa đốt, đau đớn vô cùng nhưng không có bất cứ biện pháp gì. "Y nha. . ." Lại là một tiếng rên rỉ, bỗng thân thể Tuyết Bạch Tiểu Thú đột nhiên nứt toác ra, một đạo linh hồn suy yếu lập tức chạy ra nhập vào trong thân thể Tiêu Thần. Thất thái quang hoa thoáng hiện, một gốc cây bảo thụ chậm rãi hiện lên. Bảo thụ mặc dù vẫn ở trong thân thể Tiêu Thần, nhưng có thể rõ ràng chiếu rọi ra. Hồn phách Kha Kha dung nhập làm một cùng Thất Thái Thánh Thụ. "Thì ra là thế." Cách đó không xa, Bạch Hồ Thánh Hoàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, cường giả cảnh giới Bán Tổ thần khác đang ở gần rất cục cũng biết vì sao Tiêu Thần có thể tiến vào Thất Nhạc Viên. Tất cả đều bởi vì có Thất Thái Thánh Thụ, đó là lực lượng tương ứng cùng Kha Kha. Xác thực mà nói thì nó cùng Thất Nhạc Viên có liên hệ lớn lao. "Nguyên Thủy. . ." Tiêu Thần nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại thì hắn không còn bất cứ cố kỵ gì. Hắn bay lên trời, mặc dù không thể phi hành nhưng vẫn có thể trong ngắn ngủi lướt trên bầu trời. Một bước đạp về hướng đầu Nguyên Thủy với sát ý vô cùng sắc bén. Xoát Nguyên Thủy rút lui, Chiến Kiếm xiên chéo lên, đâm tới hướng dưới chân Tiêu Thần. "Keng " Song kiếm của Tiêu Thần cùng động lập tức đánh văng Chiến Kiếm của Nguyên Thủy ra. Một cước thứ hai tung ra nhằm thẳng vào ngực Nguyên Thủy, không gian tựa hồ cũng hơi vặn vẹo. Có thể nghĩ lực lượng cường đại ra sao vì đây hoàn toàn là lực lượng của thân thể, không hề có một chút dao động của pháp lực. Nguyên Thủy bay ngược lại, trường kiếm hướng về phía trước tức thì chém tới. "Keng keng." Chiến Kiếm trong hai tay Tiêu Thần vung lên mãnh liệt, phá thủng một kích này. Bởi vì hắn không phải trong phi hành, tất cả mỗi một

cước đạp ra thì Tiêu Thần đều để tung tích. Cước thứ ba đạp ra quả thực rất âm độc, nhằm thẳng tiểu phúc của Nguyên Thủy mà đạp. Đến hiện tại, một ít vị từ thượng cổ đều nhìn ra cách thức. Chính Nguyên Thủy càng biết giờ phút này Tiêu Thần dùng chiến kỹ gì. "Đó là Nghịch long thất bộ của Long Tộc sao?" "Là chiến kỹ cổ của Long Tộc!" Tiêu Thần chưa từng nghĩ đến dùng tới chiến kỹ cổ của Long Tộc. Mặc dù từ Tiểu Quật Long mà biết được bí pháp, nhưng mà hắn học cũng không tinh. Hôm nay lại vạn bất đắc dĩ phải dùng đến, kết quả uy lực cũng rất mạnh mẽ. Khi bước thứ tư xuất ra thì không gian gần như vạn vẹo, có thể nghĩ lực lượng cường đại ra sao. Đây hoàn toàn là chiến kỹ cổ cho phép, là võ kỹ thuần túy, không có một chút pháp lực nào ở bên trong. Bước thứ tư đạp thẳng vào Chiến Kiếm trong tay Nguyên Thủy, không ngờ lại làm ngài liên tục lui ra ngoài hơn mười bước. Cùng lúc đó kiếm quang lóe ra, song kiếm của Tiêu Thần liên tục xuất thủ quét ngang chém dọc. Xoát Hào quang lóe lên, chém rơi một đoạn râu dài của Nguyên Thủy. Tiêu Thần chỉ có thể bước nổi bốn bước trong Nghịch long thất bộ. Cả bốn bước đều đã hoàn thành trong nháy mắt. Chỉ một cái tung người nhảy dựng lên rồi hạn xuống, nhanh như thể là đập đá lấy lửa thôi vậy. Bên ngoài Thất Nhạc Viên, miệng Yêu Yêu đã há hốc thành hình chữ "O", mà đám người Nhất Chân, Tuyệt Dao, Huyền Huyền, Tát Ma cũng trở mắt đứng nhìn. Mặt khác tất cả mọi người cũng đều tròn mắt há hốc mồm. Đây là Nguyên Thủy đó. Không ngờ lại bị một tiểu tử hậu bối chém rơi nửa đoạn râu dài. Nếu truyền tới đại lục Trường Sanh thì không mấy ai tin nổi. Từ trong đôi mắt Nguyên Thủy bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh, tu giả bên ngoài Thất Nhạc Viên càng tụ càng nhiều, đều thấy lão bị Tiêu Thần chặt đứt râu dài. Tuy là tâm tình của Bán Tổ thần có cao xa thì cũng thấy cảm giác hơi bị sỉ nhục. "Hôm nay chém người!" Vén vén có ngần ngừ bốn chữ, Nguyên Thủy mang theo Chiến Kiếm áp lai với sát khí ngút trời. Đây là một trận chiến đấu đặc thù. Không có thần thông, không có pháp lực. Mạnh như Bán Tổ thần cũng chỉ có thể dùng đao thật kiếm thực mà quyết đấu trong Thất Nhạc Viên. Điều đó làm cho đông đảo tu giả bên ngoài Thất Nhạc Viên có cảm giác cực kỳ quái dị.

"Phốc " Huyết quang bắn toé, Tiêu Thần bị Nguyên Thủy đâm trúng sườn trái. Nhưng Chiến Kiếm trong tay phải đã trong phút chốc bổ trúng cánh tay trái của Nguyên Thủy, máu tươi phun ra. Bên ngoài Thất Nhạc Viên ồ lên một trận. Chẳng lẽ nói . . . Hôm nay phải có Bán Tổ thần bị chém hay sao? ! Rất nhiều người đều kích động, nếu quả thật là như vậy thì không nghi ngờ sẽ chấn động cả Trường Sinh Giới. Có ít người hận không thể chính mình lọt vào đó, lợi dụng cơ hội khó được này mà khiêu chiến một vị Bán Tổ thần. Nhưng mà vết xe đổ khiến mọi người dừng lại. Ngoại trừ những người cảnh giới đạt tới gần Bán Tổ thần có thể tiến vào Thất Nhạc Viên, những người khác đi vào đó thì chỉ có thể chịu chết. "Ta đi trợ giúp đạo hữu Nguyên Thủy giết tên tiểu bối kia, không để cho hắn quấy rầy chuyện thật là tốt của chúng ta." Bạch Hổ Thánh Hoàng dứt lời liền bước dài về hướng Tiêu Thần. Bên ngoài Thất Nhạc Viên mọi người hoàn toàn không nói gì khi thấy Bạch Hổ Thánh Hoàng với cảnh giới đạt tới gần Bán Tổ thần không ngại muốn cùng Nguyên Thủy vây công một kẻ tiểu bối . . . Từ đó mọi người cũng nhìn ra, tình cảnh Bán Tổ thần xác thật không tốt, bằng không làm sao lại phải như thế. "Y nha y nha. . ." Âm thanh non nớt của Kha Kha vọng ra, thất thải quang mang thoáng hiện. Thánh Thụ chậm rãi hiện lên trong không trung trên đỉnh đầu Tiêu Thần. Liên trong khoảnh khắc này, Thất Thải Thánh Thụ chập chờn phát ra ngàn vạn đạo hào quang, xoẹt một tiếng quét về phía Nguyên Thủy. "Phanh " Mặc dù thân thể Nguyên Thủy vững chắc như thép tinh khiết, chỉ có loại binh khí như hai mươi bốn Chiến Kiếm là có thể chặt phá, nhưng mà vẫn bị đánh ngã dúm dúm. "Không tốt, mấy vị cùng lên đi, dùng Chiến Kiếm diệt hồn phách con tiểu thú kia!" Bạch Hổ Thánh Hoàng kêu sợ hãi. Chính Nguyên Thủy cũng biến sắc. Sau khi linh hồn suy yếu của tiểu thú dung hợp cùng Thánh Thụ thì lại có thể thi triển thần thông, tạo ra uy hiếp rất lớn cho bọn họ ở trong Thất Nhạc Viên này. Cái này không giống như vừa rồi, ở trong thế giới thần bí bên ngoài thì Bán Tổ thần còn có thể vận dụng một bộ phận thần thông. Nhưng mà tiến vào Thất Nhạc Viên kia thì thật sự là một chút thần thông

cũng không thể thi triển . "Xoát " Thất thái quang mang thoáng hiện, Thất Thái Thánh Thụ xuất ra một đạo hào quang trong nháy mắt làm cứng đờ Nguyên Thủy. Tiêu Thần không do dự chút nào liền bổ xuống một kiếm. "Phốc " Huyết quang bắn toé, một cánh tay Nguyên Thủy bị Tiêu Thần lấy Chiến Kiếm chặt đứt rơi xuống. Nếu như không phải thân thể cũng đủ mạnh mẽ, vừa rồi quấy mãnh liệt để tránh khỏi chỗ hiểm là cổ họng, có thể lão đã bị chém bay đầu. Bên ngoài Thất Nhạc Viên, mọi người quả thực không thể tin được hai mắt của mình. Nguyên Thủy . . . Đây chính là Nguyên Thủy đó! Hôm nay lại bị người ta chém rớt một cánh tay. Đây quả thực như là giống như truyện cổ tích, là mộng ảo cùng không đúng sự thực đến thế. "Y nha y nha. . ." Âm thanh của Tiểu thú phát ra từ bên trong Thánh Thụ . Hào quang lại lần nữa thoáng hiện, một đạo Thất Thái Hà Quang quét về phía Nguyên Thủy. Sau khi thi triển thuật giam cầm tầng thứ hai, Nguyên Thủy hoàn toàn bị cứng đờ, khó có thể nhúc nhích mảy may. Tiêu Thần không có do dự chút nào, hai thanh Chiến Kiếm cùng động. Một thanh trong nháy mắt xuyên thủng tim Nguyên Thủy, một thanh khác lướt qua cổ họng lão. Huyết quang bắn toé, máu tươi chảy ồ ồ. Khi hai thanh Chiến Kiếm rút ra thì ở vùng tim Nguyên Thủy xuất hiện một lỗ thủng rõ ràng xuyên thấu trước sau, trái tim đã bị chấn nát. Mà cổ họng tức thì bị cắt đứt, có thể rõ ràng thấy yết hầu gãy lìa, máu tươi phun thành vòi. Bên ngoài Thất Nhạc Viên hoàn toàn lặng người, một vị Bán Tổ thần. . . không ngờ bị chém chết! Vào giờ khắc này, Tiêu Thần lạnh lùng vô tình, Chiến Kiếm khẽ động hất tung Nguyên Thủy lên trời. Rồi sau đó tay nâng kiếm hạ xuống chém ngang eo trên bầu trời. Tiên huyết tung tóe, chất lỏng màu đỏ nhiễm đỏ Chiến Kiếm. Nguyên Thủy đã bị chém làm hai đoạn. "Phốc " Tiêu Thần lại lần nữa hươ kiếm nhằm nửa phần thân thể phía trên còn chưa rơi trên mặt đất. Hắn chặt đứt đầu Nguyên Thủy! Bên ngoài Thất Nhạc Viên gần như điên cuồng, mọi người kêu lên sợ hãi. Còn có rất nhiều người bắt đầu hò hét. Đây chính là một vị Bán Tổ thần đó, cứ như vậy bị giết ư? ! Phảng phất giống như một giấc mộng. Đúng vào giờ khắc này, trên đại lục Trường Sanh vang lên một hồi sấm sét kinh thiên, Thiên Lô giáng xuống mỗi một góc nhỏ của đại lục. Ngay cả rất nhiều ẩn sĩ đều kêu lên kinh hãi. "Chẳng lẽ . . .

một đại nhân vật nào đó chết đi ?" "Tổ Thần đã sớm biến mất. Nhất định là . . . một Bán tổ thần bị diệt vong !" "Rung động thiên địa, e là có nhân vật Chí Tôn đã tử vong ." Trong Thất Nhạc Viên, Thất Thái Thánh Thụ lóe ra hào quang. Xoẹt xoẹt xoẹt, hào quang đủ màu không ngừng xuất hiện, Bạch Hồ Thánh Hoàng bị cứng đờ liền muốn đào tẩu. Không có chút dao động tâm tình nào, Tiêu Thần vô cùng lạnh lùng. Hắn bước dài vọt tới, tay nâng kiếm lên. Chiến Kiếm chém xuống đúng đầu Bạch Hồ Thánh Hoàng. Vòi máu phun ra xa bảy tám thước. Đầu lâu của Bạch Hồ Thánh Hoàng mang theo sự không cam lòng, mang theo vẻ hoảng sợ rơi xuống đất. Nó lăn nhanh như chớp vài cái rồi ngừng lại. Trong Thất Nhạc Viên, đến mạnh như Bán Tổ thần cũng không thể duy trì sự trấn tĩnh. Thần Thái Dương là người thứ nhất bắt đầu hành động, lập tức chạy về hướng bên ngoài Thất Nhạc Viên. Nhưng mà, Thất Thái Thánh Thụ trôi nổi tại đỉnh đầu Tiêu Thần căn bản không để cho lão có cơ hội. Thất Thái Hà Quang lóe ra, từng đạo hào quang bắn ra ngoài. Thái Dương Thánh Thần liền bị cứng đờ ! Tiêu Thần không có hề có suy nghĩ chút nào, chỉ vài bước liền vọt tới. Tay vung kiếm lên, một mái đầu tóc vàng rực rỡ trong nháy mắt bay xéo ra ngoài, một vòi máu phụt lên cao. Thái Dương Thánh Thần cũng bị chém giết , lại một Bán tổ thần biến mất! Ở bên ngoài, mọi người có cảm giác sắp điên rồi. Đó là loại hình ảnh nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. Liên tiếp ba đại nhân vật, hai vị Bán Tổ thần đơn giản bị giết như thế. Trên Đại lục Trường Sanh, Thiên Lô rung động thiên địa lại vang lên một lần nữa làm cho tất cả tu giả khắp đại lục đều cả kinh ngơ ngác sửng sờ. Lại một vị Bán Tổ thần tan biến . . . Những người đó căn bản không đến bình nguyên Ma Quỷ , không tiến vào Địa Ngục nên không biết đang xảy ra chuyện gì. Chỉ cảm giác phảng phất ngày tận thế đã tới . Trong Thất Nhạc Viên, Thất Thái Thánh Thụ hào quang sáng lạn. Xoẹt xoẹt xoẹt, từng đạo hào quang đủ màu liên tiếp bắn ra, Tuyết Bạch Tiểu Thú làm cứng đờ tất cả đại nhân vật muốn lao ra khỏi Thất Nhạc Viên. Không ai có thể nhúc nhích mảy may. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần phảng phất hóa thành sát thần, căn bản hắn không có ý sợ hãi chút nào, mang theo Chiến Kiếm nhiễm huyết mà bước dài về phía trước. "Phốc " Huyết quang bắn toé, giáo chủ Thông Thiên bị chém đầu! Thi thể không

đầu lại ngã xuống đất. Bên ngoài Thất Nhạc Viên mọi người điên cuồng, quả là rất không thực tế, Tiêu Thần làm sao dám? ! Làm sao lại có thể? ! Tuyệt đối là kẻ điên cuồng. Chẳng lẽ hắn không biết hậu quả làm như vậy sao? Sau này đất trời bao la sẽ không tiếp tục cho hắn chỗ dung thân! Đám đệ tử môn đồ của Bán Tổ thần sẽ bỏ qua hắn sao? Ra khỏi Thất Nhạc Viên, cả thế giới đều sẽ đối địch cùng hắn. Đến hiện tại, Tiêu Thần căn bản không có là sợ hãi. Giết một vị Bán Tổ thần cùng giết ba vị, bốn vị, năm vị . . . Bán tổ thần thì hậu quả như nhau. Hắn hoàn toàn buông thả, đã như vậy thì hắn quyết định tiêu diệt tất cả! Không chút do dự, hắn bước dài hướng về Lão Tử cùng Phật Đà, hắn muốn cho trong thiên địa không tiếp tục có Bán Tổ thần nữa. Đồng Lam Phương Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 271 : Thất Nhạc Viên, bãi tha ma Bán Tổ thần!

Chương 271 : Thất Nhạc Viên, bãi tha ma Bán Tổ thần! Dịch giả: Tuyết Nhi
Nguồn: 4vn.eu

Âm thanh già nua vọng vào Thất Nhạc Viên, trong tang thương mang theo một sự cảm khái: "Thất Nhạc Viên. . . cơn ác mộng của bậc Thần thông." Ấn ký võ giả cảm thán, lời nói của nó làm cho mọi người kinh ngạc không thôi. Trong mắt hắn, trên đời này dĩ nhiên đã không có một võ giả thuần túy nữa. Mặc dù không ít người đã tu đến chiến kỹ nhất định, nhưng cuối cùng đều đi theo con đường thần thông. Hiện tại lâm vào Thất Nhạc Viên, Bán Tổ thần tuy là có chiến kỹ tại thân nhưng lực lượng thần thông của mình lại bị áp chế. Lúc này, bọn họ không có gì ngoài thân thể mạnh mẽ, cùng với động tác nhanh nhẹn vốn đã bị coi là của phàm nhân . Thất Nhạc Viên thần bí có thể sắp sửa trở thành bãi tha ma Bán Tổ thần! Ngày hôm nay nhất định sẽ vĩnh viễn đi vào sử sách Trường Sinh Giới. Nguyên Thủy, Thông Thiên, Thái Dương Thánh Thần ba vị cấp Bán Tổ và một vị bậc Chí Tôn

khác bị trảm, đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi. Từ khi Tổ Thần biến mất. Các Bán Tổ thần như Nguyên Thủy, Thông Thiên đã mơ hồ trở thành vị chúa tể thực sự của thế giới này. Ai có thể đủ khả năng mang đến uy hiếp cho bọn họ? Ai có thể đủ gây thương tổn cho tánh mạng của bọn họ? Căn bản là không có. Nhưng rồi hôm nay tất cả đã phát sinh. Nhận thức của chúng sinh đảo lộn. Thần thoại "Chí Tôn bất tử" tan biến. Trên đại lục Trường Sanh. Thiên Lô liên trận, dị tướng lộ ra, các tia chớp đều là bầm màu máu. Mưa to giàn giụa rơi trên mặt đất có điểm giọt máu, cảnh tượng đáng sợ khác thường xuất hiện ở mỗi một góc nhỏ trên đại lục Trường Sanh, cảnh tượng đáng sợ chưa từng có. "Điều gì đang xảy ra?" "Thiên địa chấn động. Bán Tổ ngã xuống!" "Người thứ ba, đã có ba vị Bán Tổ ngã xuống!" "Đại nhân vật biến mất. Thiên địa đều hơi bị rung động!" Đông đảo các vị tu chân lâu đời ẩn náu trên đại lục Trường Sanh hoàn toàn bị chấn động. Bọn họ biết điều này có ý nghĩa như thế nào. Đây là kết thúc của một thời đại, thiên hạ chỉ sợ sẽ đại loạn. Bán Tổ đứng ở đỉnh cao nhất biến mất sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ khó có thể dự liệu. Chỉ sợ sẽ có một trận sóng to gió lớn càn quét khắp đại lục. Thất Nhạc Viên. Một không gian thần bí làm cho tất cả tu giả từ Tổ Thần trở xuống đều phải mất đi nét tươi cười, hôm nay xứng với tên thực. Nó đã thể hiện sự thần bí cùng đáng sợ trước mặt người đời. Tu giả tầm thường sau khi tiến vào sẽ bị thần hình câu diệt, cấp Bán Tổ và cấp Chí Tôn khác sau khi tiến vào thì thần thông hoàn toàn biến mất. Mặc dù không phải lo tới tính mạng nhưng mà cũng không thể lại vận dụng tất cả pháp lực. Không chỉ nói đi bằng Ngự Không, ngay cả một tí năng lượng cũng không thể phát ra, ngay cả một chút ít kiếm khí đều không thể thi triển. Đây đã không đơn giản là giam cầm thần thông mà là khống chế toàn diện sự vận chuyển lực lượng. Nó khiến cho Bán Tổ thần bị đánh rớt thành phàm nhân! Thấy Tiêu Thần mang theo Chiến Kiếm uống máu đi bước một về hướng Lão Tử cùng Phật Đà, tất cả mọi người bên ngoài Thất Nhạc Viên sắp điên rồi. Tất cả mọi chuyện hôm nay thật sự làm cho người ta khó có thể đón nhận. "Không. . ." "Tổ sư!" Từ bên ngoài vọng vào tiếng la hét phẫn nộ. Có vài người giống như là mới tỉnh từ giấc mộng liền gào thét lớn tiếng mà xông vào Thất Nhạc Viên. Đám người môn đồ

của Nguyên Thủy, Thông Thiên có không ít người đã tiến vào không gian thần bí này. Giờ phút này trợn mắt nhìn tổ sư bị giết mà tim gan như muốn vỡ ra, hận không thể lập tức đánh Tiêu Thần. Có điều là những người này vừa mới nhảy vào Thất Nhạc Viên, cũng không đi được xa thì thân thể liền "Phốc" một tiếng mà sụp đổ, hóa thành một đồng máu thịt, để lại tại chỗ một bãi huyết bùn. Hơn mười người đệ tử hậu bối của Nguyên Thủy, Thông Thiên uống mạng. Toàn bộ hóa thành huyết bùn. Đám người môn đồ hậu thế của Phật Đà, Lão Tử càng nhiều hơn, ước chừng đã chết hơn trăm người. Những người đó quên mình xông tới nhưng rồi cũng không thể thay đổi điều gì. Vào giờ khắc này, Thất Nhạc Viên thật sự làm cho cả thiên hạ đều mất đi nét tươi cười. Không có ai ngoài tu giả tới gần cảnh giới Bán Tổ thần, không người nào có thể vượt qua Lôi Trì nửa bước. Đây là một Thất Nhạc Viên khiến thần cũng khóc! Đệ tử hậu bối các đại nhân vật lâm vào tình cảnh bi thảm, nhưng càng nhiều người hơn chỉ đang vô cùng kích động. Tiêu diệt Bán Tổ là hành động vĩ đại, nó đã xảy ra hôm nay. Cho dù như thế nào thì Tiêu Thần đều sẽ được ghi vào trong lịch sử tu luyện bất diệt. Mọi người nhìn Tiêu Thần cầm Chiến Kiếm vậy màu trong tay mà tâm tư cực kỳ phức tạp. Dám hươu Huyết Kiếm nhắm vào Bán Tổ, điều này cần rất nhiều dũng khí. "Kha Kha. Nơi này có từng có người nào mà không lộ ra sát ý đối với người?" "Y nha y nha. . ." Thất Thái Thánh Thụ trôi nổi trên đỉnh đầu Tiêu Thần, từ đó truyền ra dao động tinh thần của Tuyết Bạch Tiểu Thú. "Không có, dĩ nhiên không có. Ngay cả Phật Đà nhân từ cũng có sát ý. . ." Tiêu Thần chậm rãi giơ Chiến Kiếm lên mà chém xuống. "Phốc " Huyết quang bắn tung tóe. Một vòi máu vọt lên cao hơn mười thước điểm giữa bầu trời, khiến cho trước mắt mọi người là một bầu trời đỏ bầm. Kim thân Phật Đà cao trượng sáu bị Tiêu Thần chém làm hai nửa, phật thể kim loại bằng hoàng kim đúc cũng khó mà ngăn cản hai mươi bốn Chiến Kiếm sắc bén tuyệt vời. Phật Đà bị chém! "A. . ." Từ bên ngoài Thất Nhạc Viên truyền đến tiếng hô kinh thiên động địa. Vài vị Bồ Tát sắc mặt đau khổ. Năm trăm La Hán giận dữ hét lên. Nhưng rồi bọn họ không hành động lỗ mãng, không hề bước vào Thất Nhạc Viên nửa bước. Phải còn sống mới có thể chính tay mình đâm tên đao phủ thí phật Tiêu Thần này. Bên ngoài Thất

Nhạc Viên. Tất cả mọi người vô cùng chấn động. Phật Đà. . . Phật Đà thực sự bị chém. Tiêu Thần thí phật! Vô số tu giả chửi rủa. Tiêu Thần đương nhiên biết mình đang làm gì, càng rõ ràng làm như vậy hậu quả ra sao. Nguyên Thủy, Phật Đà, Thông Thiên, Thái Dương Thánh Thần ai mà chẳng phải là Chí Tôn giáo phái lớn một phương. Bán Tổ bị giết, đệ tử hậu bối của bọn họ làm sao mà dung cho được hậu thế của hắc? Đi ra khỏi Thất Nhạc Viên, toàn bộ thế giới đều sẽ đối địch cùng hắc. Tiêu Thần mang theo Chiến Kiếm nhỏ máu chậm rãi xoay người, đối mặt mọi người bên ngoài Thất Nhạc Viên mà hỏi: "Nguyên Thủy gì? Thông Thiên là gì? Thái Dương Thánh Thần là gì? Phật Đà là ..." " *** " Đám người dần dần yên tĩnh trở lại, cho dù là đám môn đồ của mấy người Nguyên Thủy, Phật Đà ... thì tất cả cũng lạnh lùng nhìn hắc, mà không hề gào thét nữa. Tiêu Thần lặng lẽ đứng đối diện mọi người. Không vui không buồn mà lên tiếng bình thản: "Bọn họ chẳng qua là người có pháp lực Thông Thiên mà thôi. Đến ngay cả đức Phật từ bi trong truyền thuyết đều động lòng tham. Xong vào Thất Nhạc Viên lại càng để sát tâm nổi lên muốn trừ khử một con tiểu thú khờ dại. Đây là bậc chí thánh trong mắt các người sao? Đối với ta mà nói, bọn họ đều là người đáng giết." "Bọn họ là đáng chí thần. Tiêu Thần, người là đồ tể, người chỉ là tiểu bối. Nếu như bước ra khỏi Thất Nhạc Viên một bước thì sẽ để người ném hình thần cụ diệt!" "Người giết Bán Tổ thì ắt sẽ trấn phong người hàng tỉ năm. Để người trọn đời không được siêu sinh!" Đám môn đồ của thần Thái Dương, Nguyên Thủy đều phần nộ rống lớn. Tiêu Thần lạnh lùng mà hỏi vô tình: "Bọn họ thì là chí thần gì? Có từng giống như Toại Nhân, Hữu Sào, Phục Hy, Thần Nông đã dẫn dắt Nhân tộc đi từ mông muội đến chỗ hưng thịnh. Vì phát triển nhân loại mà đã có cống hiến lớn lao? Không có! Chẳng qua là bọn họ có tu vi cường đại lừa đời lấy tiếng, tự phong làm Giáo Tổ rồi truyền ' giáo lí ' khắp thiên hạ, làm cho người ta tín ngưỡng bọn họ. Các người có từng thấy được Hữu Sào, Toại Nhân làm như vậy không? Những người thực sự thay đổi lịch sử Nhân tộc chưa bao giờ lại bắt buộc người khác phải tín ngưỡng, chưa bao giờ nhận ca tụng công đức bản thân. So cùng những người lập giáo của bản thân để làm cho người ta tín ngưỡng thì cảnh giới của hai người cách biệt một trời.

Trong mắt ta thì Thái Dương Thánh Thần, Nguyên Thủy, Phật Đà, Thông Thiên chẳng qua chỉ là thần côn thôi." "Nói bậy. Người là đồ nghiệt chủng đừng có miệng phun cuồng ngôn. Ngã phật từ bi, khuyên bảo thế nhân hướng thiện, một lòng làm công đức muôn đời." "Cuồng đồ. Thái Dương Thánh Thần là chân thần duy nhất thế giới, há tha cho người dám khinh nhờn như thế. Để đến được vùng đất chói lọi ắt có ơn huệ của Thái Dương Thánh Thần." Tiêu Thần mang theo Chiến Kiếm nhỏ máu, mặt không chút thay đổi tiếp tục: "Hôm nay ta làm kẻ ác vô song, giết hết Bán Tổ trên thế gian, để cho thế gian không còn chí thần nữa. Ta không muốn nói là phá bỏ công xiềng của vài đại tông giáo trong lòng thế gian. Bởi vì ta không vĩ đại như vậy. Ta chỉ là một kẻ bình thường. Giết bọn họ chỉ là vì có thể sống sót qua giờ phút này, cho dù tương lai có phải làm kẻ địch với toàn bộ thế giới hay không. Nhưng giờ phút này ta nói : Tất cả Bán Tổ ở trong này đều đáng chết!" Nói tới đây, Tiêu Thần giơ Chiến Kiếm trong tay lên. Lưỡi kiếm sắc bén vô cùng tỏa sáng lấp lánh, nhưng bởi vết máu màu đỏ đậm nên trông đặc biệt khiếp người. Đi đến chỗ Lão Tử, tay nâng kiếm chém "Phốc" một tiếng. Cung Chủ Thiên Ma Cung đời thứ nhất Đại Thiên Ma bị chém đầu, máu tươi phun ra chảy òng ọc nhuộm đỏ Thất Nhạc Viên. Giống như Bạch Hồ Thánh Hoàng, Đại Thiên Ma mặc dù không phải là Bán Tổ nhưng đã tiếp cận vô hạn vẫn bị chém giết như thế. Bên ngoài Thất Nhạc Viên, Yêu Yêu kêu sợ hãi một tiếng, đôi mắt đẹp lập tức đỏ bừng mà gắt gao nhìn chăm chú Tiêu Thần. "Phập " Vòi máu phun ra, Tiêu Thần lại huy động Chiến Kiếm lần nữa rồi chặt xuống đầu tổ sư Từ Hàng Kiếm Trai. Mái tóc kín đầu tung bay, dung nhan xinh đẹp không dính nhiễm bất cứ khí tức thế tục nào. Tuyệt đại giai nhân vóc người khác thường, đây thực sự là một nữ nhân xinh đẹp tới cực điểm. Quần áo trắng nõn chột điểm những bông huyết hoa, thân thể không đầu vẫn giống chạm ngọc. . . "A. . ." Bên ngoài Thất Nhạc Viên, những truyền nhân kiệt xuất nhất hiện thời của Từ Hàng Kiếm Trai ồn ào náo động kêu lên sợ hãi, thảm thiết khóc thành tiếng. Lại một đại nhân vật ngã xuống. Lại là một nữ nhân đặc sắc từng vang danh đại lục. Là nữ thần trong lòng rất nhiều tu chân cao niên. Chém chết nàng thì hậu quả cũng đáng sợ như tiêu diệt Nguyên Thủy, Thông Thiên, Phật Đà

..... Kế tiếp là ai? Đây là điều mọi người bên ngoài Thất Nhạc Viên thầm hỏi. Vào giờ khắc này cơ hồ trong lòng mọi người đều đang kinh hoàng không thôi. Tất cả cảnh tượng trước mắt này khiến cho bọn họ gần như nổi điên, là như mộng ảo và không thực tế vậy. Quần áo Tiêu Thần đã bị máu của Bán Tổ nhiễm hồng, Chiến Kiếm không ngừng nhỏ huyết. Hắn bước dài đi về phía trước, tới trước mặt đạo nhân cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ. "Phốc " Vòi máu phóng lên cao. Tiêu Thần chặt xuống một kiếm bay cổ, thi thể đạo nhân không đầu ngã quỵ trong vũng máu làm kỳ hoa dị thảo trên mặt đất đều nhiễm đỏ, Thất Bảo Diệu Thụ rơi xuống đất. Đây là Chuẩn Đề Đạo Nhân trong truyền thuyết. Chính là nhân vật ngang vai ngang vế với đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Phật Đà. Ngài cũng chính là Bán Tổ mà bị giết như thế. "Không. . ." "Tiêu Thần, người đáng chết hàng tỉ lần!" Mặc cho những lời nguyên cùg tức giận mắng chửi bên ngoài Thất Nhạc Viên. Tiêu Thần không hề có bất cứ dao động tâm tình mà lạnh lùng vô tình tiếp tục đi về phía trước. "Phốc " Tay nâng kiếm lại hạ xuống. Chí Ma Tát Đán mà thời Thượng Cổ chỉ qua một trận đánh được xưng vô địch khắp phương tây bị trăm rớt đầu. Ma huyết đen ngòm phun ra xa hơn mười thước, đôi cánh màu đen trong nháy mắt vỡ tan. Sau khi lây dính máu ma thì lông đen bay đầy trời. "Không. . ." "Hắc Ám chi chủ ời. . ." Mặc kệ đám môn đồ của Ma thần la lên ở bên ngoài, vận mệnh hắn cũng khó mà thay đổi. Ma vương bị chém! Trong tiếng hô kinh hãi. Tiêu Thần lại lần nữa huy động Chiến Kiếm. Một vị nào đó được tín đồ xưng là Chí thần phương tây duy nhất bị chém thành hai nửa. Dòng máu phun tung toé. Đám môn đồ đệ tử của hắn đều là cuồng tín đồ. Trong nháy mắt mấy trăm người mặc dù biết rõ hắn phải chết cũng xông vào Thất Nhạc Viên. Ngay lập tức hóa thành huyết bùn mà nằm rải rác bên trong vườn. Mà đám đệ tử môn đồ đông hơn hắn thì dùng ánh mắt vô cùng cừ hận nhìn chăm chú Tiêu Thần. Tín đồ cuồng nhiệt, nếu đem so sánh với môn đồ đệ tử của những bậc như Nguyên Thủy, Phật Đà ... thì càng đáng sợ hơn. Nếu như để bọn họ bắt được Tiêu Thần thì muốn chết thảm cũng là một loại ảo tưởng xa xỉ. Trong lời nguyện vô tận, Tiêu Thần kiên định đi về phía trước. Chiến Kiếm liên tục huy động. Tam Thánh Linh của tộc phương tây trong khoảnh khắc bị chém ngang eo,

tử thi ngã quỵ trong vũng máu. Bán Tổ, những vị này đều thực sự là Bán Tổ đó! Mọi người giật mình la lên. Sau ngày hôm nay, đại lục Trường Sanh thực sự sẽ không còn Bán Tổ! Đây là điều mà mọi người bên ngoài Thất Nhạc Viên cảm khái. Mùi máu tươi xông vào mũi, giết sạch trơn Bán Tổ là ít nhất hơn mười người bị chém! Trên đại lục Trường Sanh, Thiên Lô trận này tiếp theo trận khác vang lên, gió tanh mưa máu điên cuồng giáng xuống, nhuộm đỏ khắp mặt đất Trường sanh. Cảnh tượng khác thường trong thiên địa làm mọi người thế gian kinh hoàng, tất cả quỳ mọp ở trong nhà mà đập đầu quỳ lạy. Khắp đại lục đều lâm vào trong nỗi sợ kinh hoàng, phàm là người có chút kiến thức đều đã suy đoán ra rằng có nhân vật Chí Tôn đã ngã xuống. Chỉ là. Lần này có phần quá mức kinh khủng. Thiên Lô hết đợt này đến đợt khác, rốt cuộc có bao nhiêu đại nhân vật ngã xuống đây thì không người nào dám nói ra thành lời. Chỉ nghĩ tới thôi liền có cảm giác đáng sợ đủ làm cho người ta run rẩy. Dị tượng làm cho người ta sợ hãi, tất cả tu giả đều lạnh toát tâm can. Chí Tôn Bán Tổ ngã xuống tập thể. Tương lai Đại lục Trường Sanh chắc chắn sẽ có cảnh gió tanh mưa máu. Trên thế gian. Rất khó suy đoán được đang có chuyện gì xảy ra ở Thất Nhạc Viên. Căn bản không thể nào hiểu rõ chân tướng nên tất cả mọi người đều có cảm giác phảng phất như ngày tận thế đã tới. Bên ngoài Thất Nhạc Viên, tất cả tu giả chính mắt nhìn thấy cảnh này thì cảm giác toàn thân như nhũn ra, sống lưng lạnh toát, toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Hơn mười vị Bán Tổ đó, cứ như vậy mà ngã xuống giống như một cơn ác mộng. Chỉ sợ . . . trên đại lục Trường sanh thì từ hôm nay Bán Tổ gần như tử tuyệt ! Nhiều người hận Tiêu Thần muốn nổi điên, không ít người đã để cơn tức uất nổi lên mà chết ngất. Sợ hãi Phẫn nộ, kích động, khủng hoảng . . . Các loại tâm tình tràn ngập bên ngoài Thất Nhạc Viên. Cuối cùng. Tiêu Thần mang theo Chiến Kiếm nhuộm máu quay lại, hắn vẫn đi tới hai người còn lại cuối cùng. Vốn đều là đại nhân vật trong giới tu luyện, vốn cũng là mục tiêu thúc đẩy hắn đi tới. Nhưng giờ phút này hắn không hề mềm lòng, đúng là vẫn giờ Chiến Kiếm nhuộm máu lên. Tay nâng kiếm hạ xuống, đại thánh Yêu Tộc Không Tuyên được xưng là không gì không tấy trừ, không gì không phá nổi, là Ngũ Sắc Thần Quang Chiến Thiên hạ đã bị chặt đứt ngang thân. Máu tươi

tóc ra nhuộm đỏ Thất Nhạc Viên. Vị nam nhân trong nam nhân này cũng vẫn ngã xuống. Cuối cùng. Tiêu Thần đi tới trước người Lão Tử. Hắn nhìn người được xưng là nhân vật chỉ dưới Tổ Thần này, là Bán Tổ mạnh nhất. Tiêu Thần tâm lạnh như băng. Hắn không hề dao động tâm tình chút nào mà lạnh lùng vô tình lên tiếng: "Ta ngưỡng mộ Lão Tử trong truyền thuyết. Nhưng mà. . . Người không bằng mình ở trong truyền thuyết. Chân thân kiếp trước của người tại bình nguyên Ma Quỷ đã bị người ta lấy ma khí kinh khủng mà bằm thành thịt nát, tám trăm năm khó có thể đoàn tụ hồn phách lại. Hôm nay lại bởi vì phong ấn bình nguyên Ma Quỷ bị phá vỡ mà vẫn thế, lại chém thân người . . ." "Nếu như ta lại xuất hiện ở thế gian, thực sự thuận theo tự nhiên" Lão Tử lại mở miệng nói chuyện. Tuy bị giam cầm nhưng ngài vẫn có thể há mồm, thậm chí ngẩng đầu lên. Nhưng lúc này Chiến Kiếm của Tiêu Thần đã bay đến. "Phốc" một tiếng, cảnh đầm máu lại tái hiện, đầu Lão Tử bay đi. Có lẽ người khác không nghe được âm thanh vừa rồi. Nhìn không rõ lắm đầu của Lão Tử trong chuyển động. Nhưng mà Tiêu Thần thật sự chú ý nghe được, thấy được. Chẳng lẽ vừa rồi Lão Tử đã phá sự giam cầm Kha Kha ? Nhưng. . . tại sao ngài bị chém trúng đây? Toàn bộ bị diệt! Tất cả cường giả tiến vào Thất Nhạc Viên, toàn bộ bị tiêu diệt! Thất Nhạc Viên, bãi tha ma Bán Tổ thần! Gần hai mươi người, không dưới mười vị Bán Tổ, mấy con số đáng sợ như thế. Cảnh chém giết như thế nhìn thấy mà ghê người. Nó làm rung động mọi người, cũng chắc chắn sẽ làm rung chuyển khắp đại lục Trường Sanh. Đồng thời khiến mọi người rung động thì cũng biết Tiêu Thần e là hắn phải chết không nghi ngờ. Cơ hồ diệt sạch Bán Tổ khắp thiên hạ thì thực sự đã trở thành kẻ thù của cả thế giới. Nhưng mà. Mọi người không thừa nhận cũng không được. Trước mắt Tiêu Thần đã thật sự là một nhân vật, không ngờ dám kiên quyết gọn ghẽ như thế mà hoàn toàn tiêu diệt tất cả Chí Tôn trong Thất Nhạc Viên, điều mà không người bình thường nào dám thực hiện. Nhanh nhẹn nhẹ nhàng. Một con Hồ Điệp vỗ đôi cánh trong suốt long lanh bên ngoài Thất Nhạc Viên làm phát ra vô vàn trận xao động tinh thần: "Thánh nhân bất tử, đạo tặc không ngừng. Bán Tổ tiêu vong, thiên địa trọng sinh . . ." codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 272 : Cha mẹ Kha Kha.

Chương 272 : Cha mẹ Kha Kha. Converter: Daitri_Giangui Dịch giả:
Kuncondethuong Nguồn: 4vn.eu

Hồ Điệp nhanh nhẹn dập dờn bay xa , không người nào dám bình luận gì đối với Hồ Điệp kia . Chỉ biết là cảnh giới tinh thần này rất gần Bán Tổ Thần, tựa hồ như mở ra một câu đố của đất trời. Thất Nhạc Viên. Những bông hoa trong vườn vẫn kiêu diễm ướt át, lá xanh của thần thụ khơi gợi nên sức sống hừng hực làm người ta cảm thấy nơi đây tràn ngập khí tức của sinh mệnh. Tuy nhiên. Dù khung cảnh nhìn toàn bộ là bừng bừng sinh cơ nhưng khu vực ở gần Thiên Bi lại hoàn toàn khác hẳn. Cả một vùng trong vòng trăm trượng lại hoàn toàn khác hẳn. Ở chốn thần viên cấm kỵ khiến cho chư thần đều mất vẻ tươi cười này thì bãi cỏ khắp nơi nhiễm đỏ máu, những phần còn lại của chân tay đã bị cụt, thân thể đứt lìa vương vãi. Hơi máu bốc lên dập dềnh, những nhân vật từng uy chấn đại lục người nọ tiếp người kia bỏ mạng. Cả bãi cỏ trong phương viên trăm trượng trở thành bãi tha ma bọn họ. Thi thể đứt rời trông đặc biệt kinh người. Tuy từng là bậc một tay che trời, mắt nhìn xuống chúng sanh thì đã sao? Kết quả cuối cùng cũng là về với đất đen. Cảnh huy hoàng cũng không che được nét tịch mịch và lạnh lẽo thê lương. Bán Tổ cũng bất quá là kết cục này mà thôi làm cho người ta không nhận được phải cảm khái vô hạn. Bán Tổ đổ máu khắp Thất Nhạc Viên, giờ phút này nó thực xơ xác tiêu điều và đau thương Chậm rãi bước đi, Tiêu Thần toàn thân tắm đầy máu của Bán Tổ. Hắn mang theo Chiến Kiếm đi qua bên cạnh những cỗ tử thi. Nhìn các bậc Chí Tôn đã nằm xuống mà hắn không có bất cứ biểu lộ tình cảm gì. Người ngoài căn bản không biết được hắn đang suy nghĩ cái gì. Thất Nhạc Viên tĩnh lặng tới cực điểm, chỉ có Chiến Kiếm sắc bén trong tay Tiêu Thần không ngừng nhỏ

máu. Thần huyết ngân lên khúc ca thể lương rơi xuống trong bụi hoa, giống như đóng đinh vào tim mọi người "A. . ." Ngoài Thất Nhạc Viên có người điên cuồng kêu lên. Các đệ tử môn đồ của đại nhân vật đang khóc lóc, cực kỳ buồn thảm rống lên. Một ngày máu chảy. Hoàng hôn của Chư thần! Từng tổ sư cứ như vậy mà mất đi, các Bán Tổ uy danh hiển hách gần như diệt sạch. "Tiêu Thần ngươi là tội nhân, ngươi là tội nhân thiên cổ." "Tội đáng giết ngàn vạn lần. Rút gân bẻ xương. Vĩnh viễn đầy dưới luyện ngục cũng khó có thể chuộc một phần ngàn vạn tội lỗi của ngươi." Đệ tử môn đồ các đại nhân vật khóc hô, dùng đủ lời lẽ để lên án tội trạng Tiêu Thần. Hận không thể lập tức khiến hắn chịu xử cực hình ngay tại chỗ. Đối diện tất cả. Tiêu Thần lẳng lặng đứng trong Thất Nhạc Viên. Hắn hờ hững nhìn mọi người, cũng không nói một câu. Nhưng không kể đệ tử môn đồ của các đại nhân vật, tạo hiện trường vẫn còn có nhiều tán tu hơn (tu chân không môn phái). Rất nhiều người đang âm thầm tự nhủ: "Giết thì giết. Có gì là không thể?" "Là ai, đi ra?" Tín đồ của các đại nhân vật phản nộ. "Ngươi nói thì liền phải đi ra, dựa vào cái gì?" Những người ngầm trả lời thì số lượng không ít. "Tiêu Thần giết Bán Tổ. Hắn là kẻ nghịch tổ. Là hung đồ lớn nhất từ trước tới nay của giới tu luyện!" "Tư tưởng khác xa thì ngươi cũng cút xa cho ta. Bán Tổ có gì là không thể giết, thật sự ngươi cho rằng tổ sư của các ngươi là tổ sư nhân loại?" "Là ai đang khinh nhờn Tổ sư của giáo ta?" "Là tổ sư của ngươi chứ không phải tổ sư của chúng ta." Bên ngoài Thất Nhạc Viên, kiếm tuốt cung dương đã căng thẳng tới cực điểm, rất có thể bộc phát đại chiến. Có điều người âm thầm khó chịu đối với Nguyên Thủy, Thái Dương Thánh Thần cũng không thực sự lộ diện. Dù gì thì ai cũng biết, không nên trêu vào đạo giáo lớn như vậy. Dù sao hiện tại không thể dùng thần thông nên không phải lo lắng bị phát giác. Hơi máu lừng lờ, bên trong Thất Nhạc Viên vô cùng xơ xác tiêu điều. Bên cạnh tàn thân của Thông Thiên giáo chủ, Tru Tiên tứ kiếm hào quang rực rỡ đang lẳng lặng nằm ở trên mặt cỏ. Lại còn có Tru Tiên Trận Đồ trong truyền thuyết, đó tuyệt đối là chí bảo mà tu giả đều tha thiết ước mơ. Ngoài ra còn có một thanh Chiến Kiếm đề lên trên Tru Tiên tứ kiếm. Mặc dù hào quang thì không rực rỡ, nhưng tràn đầy phong cách cổ xưa. Tựa hồ so sánh Tru Tiên tứ kiếm thì còn

có thêm một khí thể sắc bén, đây là một trong hai mươi bốn Chiến Kiếm mà các đại nhân vật từng tranh đoạt. Bên cạnh thi thể Trương Lục kim thân của Phật Đà. Mười hai đài sen hào quang lấp lánh ở giữa đám hoa cỏ đang tỏa ra muôn ngàn mùi thơm. Mà ở trên đài sen trong suốt long lanh cũng có một thanh Chiến Kiếm lẳng lặng ngả ra ở đó. Bên cạnh xác chết của Chuẩn Đề Đạo Nhân, ánh sáng lung linh của Thất Bảo Diệu Thụ nhuộm đầy màu tựa như mặt nước dập dờn. Nhưng một chút năng lượng hàm chứa trong đó cũng không thể phung phí ra ngoài. Ở bên cạnh cũng có một thanh Chiến Kiếm. Chiến Kiếm phong cách cổ xưa dính máu Chuẩn Đề Đạo Nhân khiến nổi kinh hãi đập vào mắt. Lúc này, mọi người bên ngoài đã ngừng ồn ào náo động. Mà ngay cả những môn đồ Bán Tổ đang cực kỳ bi thương muốn chết, đang nguyên rủa Tiêu Thần cũng chuyển hết sự chú ý vào Thất Nhạc Viên. Nhiều đại nhân vật như vậy ngã xuống, không nói chí bảo tùy thân bọn họ mang theo. Chỉ những thanh Chiến Kiếm này liền đủ để cho người điên cuồng. Đây chính là hơn mười thanh Chiến Kiếm đó! Tất cả đều lẳng lặng rơi xuống trong bụi cỏ hoa, giờ phút này. . . thu hút ánh mắt người ta như thế. Hai mươi bốn Chiến Kiếm, ở nơi này có hơn mười thanh đủ để làm cho người ta điên cuồng. Cần thận đếm. Tính cả ba thanh Chiến Kiếm trên tay Tiêu Thần, trong Thất Nhạc Viên có mười sáu thanh cổ kiếm. Hai mươi bốn Chiến Kiếm, thì nơi này đã chiếm hai phần ba, hoặc cắm ở mặt đất, hoặc dính trên thân cây, hoặc nhô ra từ vũng máu. Có người đã nuốt nước bọt, Bán Tổ đều là chỉ vì tranh đoạt Chiến Kiếm thì làm sao chúng có thể là thứ tầm thường? Ngoài ra ở đó còn có mười hai đài sen, Thất Bảo Diệu Thụ, Tru Tiên tứ kiếm, Thái Dương thánh thạch, ma trượng ma vương . . . Những chí bảo này cái nào mà không phải là thánh vật. Tiêu Thần có Thất Thái Thánh Thụ trên đỉnh đầu chậm rãi đi tới trong bãi tha ma Bán Tổ. Hắn không hề đi nhặt những chí bảo này, mà là đang suy tư con đường sau này sẽ đi tiếp như thế nào. Hắn không biết hành động như thế đã làm cho không ít người bên ngoài Thất Nhạc Viên điên cuồng. Bất kì món chí bảo nào dưới chân mà truyền lưu đi ra ngoài kia đều sẽ gây ra một trận đại chiến đó!

"Người là một nhân vật nằm ngoài dự liệu của ta, không ngờ dám giết chết tất cả Bán Tổ nào rõ ràng bước vào Thất Nhạc Viên. Cũng có khí phách."

Âm thanh già nua vọng lại bên tai Tiêu Thần, đó là tinh thần dao động của võ ấn ký. "Ta giết bọn họ là vì có thể sống sót, tránh cho tiểu thú bị tử vong uy hiếp nên cũng chẳng quan hệ gì." "Chẳng lẽ người không muốn có được võ ấn ký truyền thừa sao?" "Dạy hay không tùy người." Tiêu Thần đứng giữa đồng tử thi hờ hững đáp lời. "Nền tảng của người kém yêu cầu của ta quá xa. Nhưng mà ta thích sự quyết đoán của người, thực sự có khí phách của võ giả. Để ta suy nghĩ một chút xem người có phải là người thích hợp để nhận truyền thừa hay không." Ấn ký võ giả trên Thiên Bi lâm vào trầm mặc, một lát sau hơn mười thanh Chiến Kiếm đồng thời bắt đầu rung động, chúng rất ăn ý với ba thanh Chiến Kiếm trên người Tiêu Thần. Hừ . . . Quả nhiên không phải vật phàm, ở trong Thất Nhạc Viên mà lại có thể chấn động. Cách đó không xa, Thiên Bi lay động kịch liệt. Khắp không gian đều truyền đến dao động như sóng biển cuộn cuộn giận dữ. Thất Nhạc Viên thì càng thấy đất trời rung chuyển. Xoát xoát xoát Hào quang lóe lên. Hơn mười thanh Chiến Kiếm bay cả lên, mà ngay cả ba thanh Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần cũng bay lên trời. Bọn chúng bay lên giống như sao băng ở trong Thất Nhạc Viên. Điều này không thể không làm cho người ta tán phục. Ở trong không gian thần bí này mà bọn chúng lại có thể phá không! Có điều ngẫm nghĩ lại thì mọi người cũng cảm thấy bình thường, dù sao cũng là hai mươi bốn Chiến Kiếm cùng Thiên Bi trấn áp Thất Nhạc Viên. Nếu như chúng bị Thất Nhạc Viên niêm phong hoàn toàn thì làm như thế nào mà tham gia vào trấn áp? Mười sáu thanh Chiến Kiếm lượn một vòng quay chung quanh Thiên Bi, rồi sau đó như những dải cầu vồng ngang trời vẽ ra những chùm ánh sáng rực rỡ mà cùng bay về phía Tiêu Thần. "Y nha y nha. . ." Thất Thái Thánh Thụ trên đỉnh đầu Tiêu Thần lay động một hồi, từ đó truyền đến tiếng gào non nứt của tiểu thú, nó lộ vẻ hơi lo lắng bèn phóng ra từng vầng sáng đủ màu sắc sỡ để ngăn cản mười sáu thanh Chiến Kiếm. Xích xích. . . Tiếng xé gió vang lên không dứt bên tai, mười sáu thanh Chiến Kiếm như là mười sáu chiếc cầu vồng đáp xuống, xuyên thấu qua những vầng sáng đủ màu sắc sỡ do Kha Kha tạo ra rồi cắm thẳng vào trong thân thể Tiêu Thần. Máu tươi văng tung toé. Huyết quang ngút trời. Vào giờ khắc này. Tiêu Thần cảm giác linh hồn phảng phất đã bị đánh tan.

Nỗi đau làm hấn không nhin được mà kêu rống lên. "Y nha y nha. . ." Linh hồn tiểu thú ngụ trong Thất Thái Thánh Thụ không ngừng phát ra dao động tinh thần, dốc hết toàn lực phóng ra hào quang thần thánh như muốn ngăn chặn động từ Chiến Kiếm đáng sợ. Nhưng . Vào giờ khắc này, những vầng hào quang sắc sỡ căn bản khó có thể lay chuyển mười sáu thanh Chiến Kiếm, bọn chúng hoàn toàn xuyên thủng thân thể Tiêu Thần. Mười sáu vòi máu điên cuồng phun ra. Ở bên ngoài Thất Nhạc Viên, mọi người đều kinh ngạc. Đám đệ tử môn đồ của các đại nhân vật vỗ tay tỏ ý vui mừng. Những người khác thì không giải thích được. "Ác đồ cũng có ác báo ." "Hay. Giết tốt lắm, vạn kiếm xuyên thân" "Ha ha . . . Chủ nhân há có thể giết, báo ứng đã đến ." Tất cả mọi người giật mình khác thường mà đứng nhìn . Chỉ có ba đại nhân vật chưa chết là biết sẽ phát sinh cái gì. Sát thủ Chí Tôn đứng tách riêng một chỗ như bóng ma mà hờ hững nhìn tất cả cảnh này. Vô Thánh Tôn Vũ cười long mã ngắm nhìn Thất Nhạc Viên từ rất xa. Một con Hồ Điệp khẽ chấp cánh dập dờn bay lượn giữa những bụi hoa. Thiên Bi rung động. Vô tận mây mù phủ kín đất trời hạ xuống đã ngăn chặn tầm mắt của mọi người bên ngoài Thất Nhạc Viên. Trong Thất Nhạc Viên, mười sáu thanh Chiến Kiếm xuyên thủng người Tiêu Thần đột nhiên như hoà tan, chậm rãi nhập vào trong cơ thể hấn rồi biến mất không thấy. Không ai thấy tất cả cảnh này, Tiêu Thần cảm giác tựa hồ linh hồn sắp tan rã của mình lại lành. Mười sáu thanh Chiến Kiếm thật sự đã sáp nhập vào thân thể của hấn, hấn có thể cảm ứng rõ ràng được điều đó. Âm thanh của ấn ký võ giả trên Thiên Bi truyền đến: "Nói thật, căn cốt của ngươi chỉ có thể coi là hai mươi năm mới thấy một lần. Trong mắt người bình thường đã là thân thể của thiên tài tu luyện. Nhưng mà so với những thiên tài kiệt xuất ngàn đời thì thật sự rất bình thường. Ta thực sự không muốn đem lực lượng của ta truyền thừa cho ngươi. Nhưng mà như đã nói trước, ta cũng không làm hại ngươi. Vì vậy sẽ gắng gượng dung hợp cùng mười sáu Chiến Kiếm trong Thất Nhạc Viên. Tinh hoa Kiếm Tâm cũng đã trở về, hiện tại bọn chúng thuộc về ngươi. Tám thanh Chiến Kiếm khác đã tìm được kí chủ, nếu có duyên thì một mình ngươi đi tranh giành đi. Mười sáu Chiến Kiếm này uy năng thật sự không thể phỏng đoán. Nhưng mà đến nay không ai biết làm

sao để khống chế bọn chúng. Ta chỉ biết rằng Tứ Kiếm của Thông Thiên giáo chủ là phế phẩm bị vứt bỏ khi tế luyện hai mươi bốn Chiến Kiếm." Tiêu Thần không nói gì thêm, hắn biết võ ấn ký tất nhiên sẽ không nói dối. Thứ mà ngay cả Bán Tổ đều bức thiết muốn có được như thế thì làm sao là vật tầm thường đây? Còn cao hơn Tru Tiên tứ kiếm. Vậy . . . Không cách nào tưởng tượng ! "Ta sẽ truyền võ ấn ký cho người. Nhưng mà lực lượng của ta thì sẽ không cho người. Ta muốn tuyển một truyền nhân vừa lòng." Nói tới đây, âm thanh già nua dừng lại. Thiên Bi rung lên mãnh liệt. Mặt sau hiện lên những đường chạm trổ rối rắm phức tạp khó hiểu. Xuất hiện những rung động li ti rồi như có một bộ bức họa bay ra. Nội dung của một quyển Hư Vô Phiếu Miếu trong phút chốc nhập vào mi tâm Tiêu Thần rồi tiêu biến. Đứng yên một lúc lâu, Tiêu Thần mới dần dần tỉnh dậy . Những thứ trong đầu đối với hắn mà nói thì thật sự rất rung động . Một cánh cửa được mở ra, thì ra là "Võ" lại có thể tu luyện như vậy. Có thể đạt tới cái loại cảnh giới này, thực ngoài là sức tưởng tượng của hắn Tiêu Thần có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng cuối cùng không nói một lời mà chỉ lẳng lặng nhìn Thiên Bi trong thời gian dài. "Có một chút vấn đề người có hỏi ta cũng sẽ không nói." Như là biết ý nghĩ của hắn. Âm thanh già nua của võ ấn ký truyền đến: "Hai mươi bốn Chiến Kiếm bay đi. Thất Nhạc Viên đã phá vỡ phong ấn. Thiên Bi tiếp tục trấn áp Thất Nhạc Viên hạ xuống. Người. . . Đi thôi, những gì nên đưa cho người ta đều đã cho. Ta . . . ấn ký võ giả cuối cùng, sau khi chọn được truyền nhân đích thực sẽ hoàn toàn biến mất." Tiêu Thần không nói gì, hắn quay về phía Thiên Bi vái tam vái rồi xoay người rời đi. Hắn cũng không quay đầu lại mà nhắm hướng về chỗ sâu trong Thất Nhạc Viên mà đi tới. Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử, Phật Đà, Thái Dương Thánh Thần đều xuất hiện, cướp đoạt Chiến Kiếm là nguyên nhân chủ yếu. Nhưng tiến vào Thất Nhạc Viên chỉ sợ cũng còn một nguyên nhân khác nữa, nơi này hắn là có bí ẩn lớn lao. Có thứ gì đó mà bọn họ muốn có. Thiên Bi rung động, mây mù vô tận đang tràn ngập lại mở ra. Mọi người ở bên ngoài Thất Nhạc Viên.căn bản không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì "Y nha y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú thì thảo, tinh thần dao động biểu hiện là nó vô cùng bất an. Tựa hồ có điểm bất lực bi thương. "Kha Kha,

người làm sao vậy?" Tiêu Thần hỏi. "Y nha. . . Muốn khóc. . . Đau lòng. . ."
Chính Tiểu thú cũng không biết tại sao lại như vậy. Nó cảm giác trong lòng tràn ngập đau buồn, phảng phất đã mất đi người thân nhất. Cảnh sắc Thất Nhạc Viên vô cùng tuyệt đẹp, thần thụ đong đưa cành lá. Những phiến lá xanh tỏa sáng lấp lờ như lục ngọc. Trên cành treo những thứ quả kỳ lạ đủ mọi màu sắc, hương thơm từng đợt thấm vào ruột gan. Nếu như là ngày thường thì tiểu thú, dù chỉ là linh hồn, e rằng cũng đã sớm leo lên. Nhưng mà hiện tại tiểu thú hoạt bát hiểu động lại chỉ hiền lành nỉ non trong Thất Thái Thánh Thụ, đối với những loại quả kỳ dị này quả thực căn bản không có hứng thú. Đi tiếp hơn mười dặm nữa, giữa đồng cỏ có một dòng sông nhỏ nước xanh như ngọc đang uốn lượn. Nếp nhà tranh ba gian nằm giữa cảnh đẹp như tranh vẽ. "Y nha y nha. . . Mẫu thân. . . Phụ thân. . ." Đến nơi này, Kha Kha đột nhiên lên tiếng khóc lớn. Linh hồn bay ra từ Thất Thái Thánh Thụ. Nó run rẩy. Tiểu thú kích động bay về phía nhà tranh. Trong nếp nhà tranh đơn sơ, hai bộ xương trắng hình người đang tản ra hào quang êm dịu, bọn họ tựa đầu vào nhau mà ngủ, dường như bình an ra đi. Tiểu thú vọt tới trước hai bộ bạch cốt mà lên tiếng khóc lớn. Linh hồn dao động vô cùng kịch liệt làm khắp Thất Nhạc Viên tràn ngập tình cảm đau thương Vạn hoa điêu linh. Cây xanh rụng lá. Mọi người bên ngoài Thất Nhạc Viên đều cảm nhận được không khí bi thương. "Mẫu thân. . . Ô ô. . . Phụ thân. . ."
Kha Kha nhận ra cha mẹ của mình, hoàn toàn là dựa vào trực giác vì nó chưa từng gặp cha mẹ. Đã lại . . . sớm hóa thành xương khô. Không biết đã chết đi bao nhiêu năm. Trong lòng Tiêu Thần vô cùng rung động, hắn đột nhiên hiểu rằng Thất Nhạc Viên . . . Là thuộc về cha mẹ Kha Kha. Chẳng trách là nó có thể hành động tự nhiên ở chỗ này, thần lực hoàn toàn hòa hợp cùng nơi này. Chẳng trách đám người Thông Thiên giáo chủ muốn giúp nó, rồi sau đó lại muốn giết chết nó. Cha mẹ Kha Kha rốt cuộc là thần thánh phương nào? Để lại Thất Nhạc Viên nghịch thiên như thế thì thật sự là . . . Khó có thể tưởng tượng. "Ha ha. . ." Từ bên ngoài Thất Nhạc Viên truyền đến một tràng tiếng cười to, chủ nhân Tú kiếm để lộ bóng dáng. Lão ngửa mặt lên trời cười ha hả mà nói: "Nguyên Thủy, Thông Thiên, Phật Đà, Lão Tử các người cứ như vậy mà ngã xuống, ha ha . . . Trường Sinh Giới không

còn ai! Hai mươi bốn Chiến Kiếm . . Từ cổ chí kim đã có bao nhiêu người vì nó mà chết. Cuối cùng nhất định phải trở về với Ngã Giới (thế giới của ta)." "Từ đâu tới đây thì quay về đó đi." Không một tiếng động, Tôn Vũ cười long mã xuất hiện ở sau lưng chủ nhân Tú Kiếm. "Hừ, mất đi nhiều Bán Tổ như vậy, Trường Sinh Giới đã không người. Sẽ không sợ đại quân Ngã Giới sát nhập sao?" Chủ nhân Tú Kiếm lời nói lạnh lùng. Không hề sợ hãi mà nhìn Tôn Vũ "Phụ thân, mẫu thân . . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú phục ở trên hai bộ xương trắng mà lên tiếng khóc lớn. Mặc dù linh hồn không có nước mắt, nhưng mà loại bi thương này vẫn làm Tiêu Thần cũng có cảm giác chua xót. Tiểu hài tử mới chỉ có ba bốn tuổi lại phải đối mặt với loại thống khổ như vậy. "Kha Kha là cô nhi. . . Ô ô. . . Không có mẫu thân. Không có phụ thân. . . Ô ô. . ." Nó vô cùng thương tâm, dĩ nhiên có dấu hiệu hôn mê Một mảnh Thất Thái Ngọc Diệp chậm rãi tự hai bộ xương trắng hiện ra. Nó nhẹ nhàng bay đến trước mắt tiểu thú. Hào quang đủ màu không ngừng lóe ra. Một tinh thần dao động êm dịu truyền ra: "Con ngoan của ta, con đã đến rồi sao? Tử vong cũng không phải kết thúc mà chỉ vãn vẹn là một sự bắt đầu mới . . ." Những đốm hào quang bập bênh hé ra. Thất Thái Ngọc Diệp "Xích" một tiếng rồi vỡ vụn. Nó hóa thành một làn sóng nước rồi nhập vào linh hồn Kha Kha, tinh thần dao động êm dịu dần dần biến mất. "Con ngoại của ta . . . Thất Nhạc Viên là thuộc về con!." Vào giờ khắc này, Thất Nhạc Viên bắt đầu lung lay mãnh liệt. Mọi người bên ngoài kinh hãi không thôi. Bọn họ phát hiện không ngờ Thất Nhạc Viên lại từ từ biến mất. Rồi sau đó ở bên dưới thần viên lại xuất hiện mấy huyết động thật lớn. Chúng sâu không thấy đáy, tối om om không thể phỏng đoán, phảng phất nó nổi lên đến bên bờ vũ trụ hồng hoang. Đồng Lam Phương Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 273: Chư thánh giáng trần.

Thất Nhạc Viên biến mất, mọi người giật mình mà nhìn tất cả cảnh này nhưng không cách nào ngăn cản. Dần dần mọi người đã không nhìn thấy bên trong, chỉ có thể nhận ra mấy hắc động thật lớn bị trấn phong ở gần Thiên Bi. Đó là cái gì? Thông đến nơi nào? Là một Tinh Vân ở đâu bên kia? Hay là đến bên bờ hồng hoang của vòm trời? Hoặc là chỗ đang phong ấn ác ma hoặc thần thánh? Không ai biết. Mấy huyết động thật lớn giống như là có thêm một phần ma lực kỳ dị, phảng phất có thể chiếm đoạt tâm thần của mọi người. Một số tu giả đã không tự chủ được cất bước đi về phía trước. Sau khi tới gần thì "Phanh" một tiếng, họ đã hóa thành một bãi máu mà tiêu tan ở nơi này. Lạnh sống lưng! Tất cả mọi người bỗng dừng tỉnh ngộ lại. Thật là vực tử vong. Trong tình huống không có pháp lực thần thông thì mấy cái huyết động quả thật giống vùng đất chết chóc. Trong Thất Nhạc Viên, Kha Kha đã ngừng khóc thảm. Nó hoàn toàn lâm vào hôn mê, vô vàn luồng hào quang từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại rồi xuyên vào trong thân thể. Nó Đúng rồi. Thất Nhạc Viên thực sự là cha mẹ Kha Kha để lại cho nó. Tiêu Thần yên lặng nhìn tất cả, vì cảnh đời tiểu thú mà thở dài. Vì thấy nó có thể được Thất Nhạc Viên mà tâm tư vui mừng khó có thể bảo trì bình tĩnh. Hắn thấy trong Thất Nhạc Viên không ngừng có những luồng sáng hội tụ lại rồi cứ thế dung nhập vào trong cơ thể Kha Kha mà không hề hạn chế. Tiêu Thần lặng lẽ bảo vệ trong thời gian dài, khi phát hiện tiểu thú tựa hồ lâm vào một loại trạng thái kỳ diệu liền lặng lẽ bước lùi ra khỏi nhà tranh. Hắn không biết con đường của mình sẽ ở phương nào, giết nhiều Bán Tổ như vậy có nghĩa là sẽ làm địch với cả thế giới. Đi ra khỏi Thất Nhạc Viên chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn, tựa hồ chỉ có trốn ở chỗ này mà yên lặng tu luyện. Nhưng mà hắn cũng không phải một người bi quan. Hắn cảm giác được một ngày nào đó sẽ bằng vào thực lực của mình mà đi ra. Còn sống. Là yêu cầu xa vời duy nhất trước mắt. Võ ấn ký đã

dung nhập vào trong đầu hần, giờ phút này Tiêu Thần đã hoàn toàn tập trung tinh thần vào trong võ cảnh huyền diệu. Đường tu võ hoàn toàn mới, không cần thần thông, hơn hần thần thông. Chỉ tay phá trời không phải là thần thoại ở trên đường tu võ này. Đó chỉ là khai quật vô hạn đối với bản thân mình, để thân thể vượt lên trên cả thế giới. Lực của bản thân đủ phá vỡ thiên địa, làm nát vụn không gian Đây sẽ là cực hạn của võ học sao? Còn không phải! Đại cảnh giới được miêu tả trong võ ấn kí e rằng sẽ khiến cho Tiêu Thần nghĩ đó là mộng ảo. Tu võ. Hần muốn đi trên con đường này, nhưng mà. . . Lại gặp phải một vấn đề thật nghiêm trọng Tu võ. Nếu muốn đạt đến cảnh giới tận cùng thì cũng không thể thi triển thần thông, hai thứ tương khắc nhau. Không tiếc sao? Hần có một loại cảm giác rằng thần thông Bát Tướng Thế Giới mà tu luyện tới cuối cùng, có lẽ thật sự có thể làm rung chuyển Lục Đạo Luân Hồi. Có thể nào vượt bỏ, có thể nào không tiếc? Thần thông cùng đất trời tương quan. Mượn lực của đất trời để khơi thông chính bản thân mình, phát huy ra lực lượng khó có thể phỏng đoán. Tu võ, hoàn toàn dựa vào chính mình. Lấy lực của bản thân để làm những việc nghịch thiên, vượt qua được lực của thế giới. Đối mặt với những hướng đi lớn lao thì Tiêu Thần có hơi do dự. Cuối cùng hần căn rằng từ bỏ thần thông. Trước cứ tu võ như vậy đã, nếu gặp phải lực cản thì lại nghĩ biện pháp. Tâm pháp trên Thiên Bi cùng võ ấn ký có liên quan gì sao? Khi hần quyết định làm như thế nào thì liền nghĩ tới vấn đề này. Cùng xuất xứ từ Thiên Bi, rốt cuộc hai thứ liệu có tương đồng hay không? Hoặc là nói tâm pháp của Thiên Bi là trụ cột, võ ấn ký là phương hướng cuối cùng? Tạm thời thì không hiểu, nhưng có thể khẳng định là hai thứ này cái tuyệt đối không tương khắc Giờ phút này, Tiêu Thần đã vận chuyển tâm pháp trên Thiên Bi, so với trước kia thì càng thêm trôi chảy. "Dát băng dát băng" xương cốt cùng huyết nhục đều đang di chuyển. Thần huy lưu chuyển trong huyết mạch. Công pháp tiến thêm một bước tới hoàn thiện. Khi Tiêu Thần vận chuyển Huyền công thì thân thể xảy ra biến hóa kinh người. Mười sáu huyết đạo thần hóa trong cơ thể phóng hào quang chói lọi, chói mắt như mười sáu ngôi sao. Nó xuyên thấu qua huyết nhục tỏa ra từng chùm sáng rực rỡ. Tạm thời, những hệ thống thần mạch thật sự sinh ra. Chúng không

yếu ớt nhạt nhòa giống như trước kia mà cùng với năng lượng hóa, hiện tại chúng thật sự mọc dài ra, nối liền mười sáu cái thần huyết. Đường như muốn tạo ra một hệ thống tuần hoàn khác. Đồng thời. Võ ấn ký ở trong đầu Tiêu Thần hiện ra. Hắn bắt đầu thử nghiệm sự tu luyện thật sự. Đây không phải là tâm pháp cơ bản, mà là những dấu ấn của nghĩa lý sâu sắc hằn sâu vào tâm can. Nhưng Tiêu Thần cùng tâm pháp của Thiên Bi giống như nước và sữa hòa nhau nên cũng không tương khắc. Quầng sáng huy hoàng lưu chuyển bên ngoài thân thể, Tiêu Thần cứ tĩnh tọa ba ngày như thế. Nhưng đến ngày thứ tư rốt cục xuất hiện vấn đề. Thân thể của hắn lại truyền ra tiếng vỡ vụn, xương cốt thì nứt nẻ, máu tươi chảy ra. Thân thể tựa hồ cũng sắp sửa tan rã. Dong Binh Luyện Thể thần thông tan rã, bảo thể của hắn tựa hồ muốn vỡ vụn. Võ ấn ký cùng thần thông tương khắc. Nhưng tới nhanh như vậy thì lại ra ngoài dự liệu của Tiêu Thần. Vào đúng lúc mở ra hai mắt, trong đôi mắt Tiêu Thần ánh lên sự kiên nghị quyết không hề lui, chỉ có thể đi tới. Võ ấn ký tràn ngập tâm hải. "Dát băng dát băng. . ."

Xương cốt lại vỡ vụn, huyết nhục văng tung tóe. Thân thể hắn đã bị thương nặng tới mức khó tưởng tượng. Yên lặng cắn chặt hàm răng với Thất Thái Thánh Thụ trên đỉnh đầu, Tiêu Thần ngồi một mình giữa Thất Nhạc Viên mà chịu đựng đau đớn khó tưởng tượng nổi. Cứ như thế suốt bảy ngày bảy đêm, xương cốt toàn thân Tiêu Thần đều vỡ vụn một lần rồi sau đó lại tái hiện. Huyết nhục không ngừng văng tung toé, trên mặt đất đã xuất hiện một tầng tử da cũ cùng máu khô ngưng tụ lại thành màu đen đáng sợ Linh hồn hắn như thể lung lay, có thể tận mắt thấy đầu óc đều nát vụn trong suốt bảy ngày bảy đêm. Những điều tàn nhẫn nhất đều phát sinh ở trên người hắn. Thần thông Dong Binh Luyện Thể bị phế bỏ hoàn toàn, đây chính là thần thông đầu tiên của Tiêu Thần, cho đến lúc này đã hoàn toàn bị phế. Thân thể đã trải qua một lần biến hóa khó có thể tưởng tượng nổi, từng thần thông tan biến đi. Nhưng thứ chiếm lĩnh lại chính là "Võ thể" đích thực. Thân thể dũng mãnh trình độ càng sâu sắc hơn trước kia, đã sinh ra một lần nhảy vọt về chất. So sánh thân thể lúc đầu thì còn mạnh hơn thân thể đã tan biến. Công bằng mà nói là hắn đã hoàn thành một lần lột xác mới nên thân thể càng thêm cường đại. Điều này làm cho cảm giác mất mát của Tiêu Thần

bình tĩnh trở lại. "Võ" kiêu ngạo với thần thông, vượt qua thần thông hẳn là cũng không phải nói chơi Có điều là lúc tôi luyện lại thân thể thì có một vài thứ bị cưỡng ép đẩy ra, như hắc thiết tủa liên dùng để khóa tiểu điều hay vỏ trứng lúc Kha Kha mới ra đời. Hẳn đã không thể dung nạp ngoại vật vào trong cơ thể. Nhưng mà Hoàng Kim Thần Kích, Điều Thiết Ẩn lại vẫn lưu trong cơ thể hẳn. Tiêu Thần nhìn vào trong người thì kinh ngạc phát giác bọn chúng đều bị Thạch Nhân đã sứt mẻ dẫm ở dưới chân, tựa hồ bị trấn ở nơi này. Thạch Nhân chậm rãi ngồi xuống, hai kiện hung khí cũng bị chân Thạch Nhân kiềm giữ chặt. Thạch Nhân! Tiêu Thần đã sắp quên lãng nó nếu như không nhìn thấy. Bởi vì cho tới nay nó rất kín tiếng. Hiện tại rất cục lại thấy nó có cử động. Có điều là Thạch Nhân không hề động tới mười sáu thanh Chiến Kiếm đã dung nhập vào cơ thể Tiêu Thần. Không biết là bởi vì Chiến Kiếm quá mức cường đại, hay bởi vì nguyên nhân khác. Mười ngày tu luyện kết thúc, Tiêu Thần đứng dậy đi về hướng nhà tranh. Kha Kha giống như chú nhóc tội nghiệp đang nằm ngủ say ở giữa hai bộ bạch cốt Lắc đầu. Tiêu Thần đi ra khỏi nhà tranh rồi hướng về phương xa mà đi. Lại một lần nữa đi tới chỗ các Bán Tổ ngã xuống. Các mảnh tàn thân của các Chí Tôn vẫn còn, chỉ là vết máu đã biến thành màu đen. Nhưng không có một phần thân thể nào bị hư thối, bởi vì bọn họ đã sớm có thân thể bất diệt. Nếu không phải Chiến Kiếm quá mức đáng sợ thì căn bản không chém bọn họ được. Thất Nhạc Viên đã trở thành một không gian bị phong tỏa và mất đi liên lạc với ngoại giới. Không biết những tu giả ở bên ngoài có chịu rời đi hay không Có một rung động rất nhỏ từ Thạch Nhân bị sứt mẻ trong cơ thể Tiêu Thần truyền đến. Thi thể không đầu của Thông Thiên giáo chủ rung động một hồi. Lập tức làm Tiêu Thần bước lui ra ngoài mấy bước. Quả là . . . Thật sự có chút kinh khủng. Xoẹt Hào quang rực rỡ, một thanh Chiến Kiếm xuất hiện ở trong tay của hắn. Hắn bước dài đi về phía trước, nhẹ nhàng đẩy thi thể của Thông Thiên giáo chủ ra. Một viên đá tròn kỳ lạ trơn bóng lăn ra. Tiêu Thần liếc mắt nhận ra đây chính là một trong hai món đồ bay ra từ Hữu Sào thị thiên cung : một thanh thạch chủy bị Vũ Thánh Tôn đoạt được, còn kỳ thạch (viên đá tròn kỳ dị) sáng loáng bị Thông Thiên giáo chủ lấy đi. Vừa mới nắm đến tay, từ trong cơ thể Tiêu Thần liền tỏa ra

một lực hút. "Xoẹt " một tiếng, hào quang rực rỡ, kỳ thạch nhẵn bóng biến mất rồi nhập vào trong thân thể hắc. Nhìn vào trong cơ thể hắc phát giác nó đã nằm trong tay Thạch Nhân. Toại Nhân Toàn, kỳ thạch Hữu Sào ... tất cả đều xuất hiện ở trong lòng bàn tay Thạch Nhân Đối với Thạch Nhân thì Tiêu Thần vô cùng coi trọng. Hắc cảm giác đây có thể là một bộ khí giới cổ không cách nào tưởng tượng, nó có uy lực lớn lao.. Nếu là món đồ do Tổ Thần cất dấu , có lẽ nó sẽ có tác dụng không thể phỏng đoán trước Rồi sau đó. Hắc thu hồi Tru Tiên tứ kiếm cùng với trận đồ, đi tới bên cạnh thi thể Chuẩn Đề Đạo Nhân . Hắc nhặt Thất Bảo Diệu Thụ lên rồi đi tới gần Kim thân của Phật Đà, hắc lại mang đi mười hai cái đài sen. Những món đồ này tuyệt đối đều là Thánh vật. Nếu như trở lại ngoại giới, đối mặt cả thế giới cường địch, những thánh vật này sẽ phát huy uy lực khó tưởng tượng Đây là cảnh tượng đủ để làm bất luận kẻ nào đều phải điên cuồng. Phật Đà, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Thái Dương Thánh Thần, Chuẩn Đề Đạo Nhân, phương tây Tam Thánh Linh. . . Người nào mà không có báu vật? Cuối cùng, Tiêu Thần thân khoác Thái Cực đồ, đầu đội vương miện Tam Thánh Linh, lưng mang Tru Tiên Trận Đồ, eo đeo Tru Tiên tứ kiếm, trong lòng mang Thái Dương thánh thạch, tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay phải nắm ma trượng ma vương, chân đạp mười hai đài sen. . . Cả đồng thánh vật làm cho người ta nổi điên ! Nhiều thánh vật như vậy trang bị khắp toàn thân, Tiêu Thần cảm giác được nếu cứ như thế mà lao ra. Chỉ cần không phải gặp nhân vật trên cấp Bán Tổ thì muốn giết chết hắc e là khó như lên trời. Quả thực giống như mộng ảo . Là hoàn toàn không phải sự thực. Nếu như một ngày kia hắc thực sự mang theo nhiều thánh vật xuất hiện ở Trường Sinh Giới. Chỉ sợ đem đến phong ba cực lớn . Tất cả như một hồi mộng ảo Hắc lẳng lặng chờ đợi Kha Kha thức tỉnh trong ngôi nhà tranh. Nhoáng cái lại đã qua hơn mười ngày, nhưng mà tiểu thú vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại Tiêu Thần tiếp tục tu luyện. Hơn mười ngày nữa, hắc phát giác thân thể đang không ngừng biến hóa.Mười sáu huyết đạo thần hoá cùng những kinh mạch kéo dài tới càng phát ra ánh sáng lộng lẫy. Rốt cục, tại một ngày kia, trong thân thể hắc truyền đến âm thanh leng keng. Mười sáu thanh Chiến kiếm lại nhập vào mười sáu huyết đạo đã thần hoá. Nhưng

như thế ... lại làm cho hẳn cảm thấy thật ngoài ý muốn! Gió nhẹ nhàng phất lên. Phấn hoa theo gió mà bay. Trong địa ngục âm u có ngàn vạn bộ hài cốt đã biến mất. Vô tận bạch cốt thì tất cả đều tan rã thành phấn vụn trắng như tuyết. Gió lạnh thổi ào ào trong mỗi góc nhỏ của Địa ngục Yên lặng, ở Địa Ngục đã từng có ngàn vạn bộ hài cốt, giờ phút này bạch cốt không còn có mấy. Suốt một tháng qua chúng dần dần vỡ vụn hay phong hoá. Giống như đã trải qua bao năm tháng xa xưa trong muôn đời. Dưới bánh xe thời gian, tất cả đều sắp biến mất.

Hoảng sợ, từng Địa động phủ, từng điện Sâm La, tất cả các kiến trúc do đại yêu ma xây trong địa ngục đều sụp đổ. Tường đổ. Khắp nơi đều là cảnh tiêu điều yên tĩnh vô tận. Khắp Địa Ngục, yên tĩnh vắng vẻ, giống như tất cả đều đã bị chôn vùi. Trên mặt đất đầm máu không có gì khác ngoài một màu trắng từ bột xương, và cũng không hề thấy cái gì khác. Tất cả giống như thuộc về Hư Vô, tất cả đều giống như giống như sắp sửa biến mất vĩnh viễn. Đúng vậy, gần một tháng qua ở Địa Ngục đã xảy ra biến hóa lớn, đám đại yêu ma đều rút lui, nơi này đã trở thành tử địa xứng với tên thực. Ngay cả hài cốt đều trở thành tro bụi . Tất cả giống như đều bắt đầu lại. Một lực lượng không rõ vô tình nghiền nát tất cả. Trên bình nguyên Ma Quỷ , trước sau có gần hai ngàn vạn binh hồn bị người lấy đi. Hồn lực của bọn họ cuối cùng thật sự sáp nhập vào trong địa ngục, phục hồi lại Thiên Địa Đồng Lô đã bị hoang tàn. Có người nói Địa ngục lại sẽ mở ra, giờ đang trong quá trình tế luyện một lần nữa. Liệu có như thế hay không? Không ai biết. Bán Tổ gần như tuyệt diệt, làm thiên hạ kinh hoàng. Khắp đại lục Trường Sinh đều rung chuyển Trong đất trời mưa máu liên tục kéo dài ước chừng gần một tháng. Mặt đất đều biến thành màu đỏ. Tên tuổi Tiêu Thần là kẻ giết Bán Tổ truyền khắp đại lục. Đến hiện tại, có thể nói ai ai cũng biết. Một tháng trước. Vũ Thánh Tôn đại chiến dị giới cường giả, lấy hồn lực tối cao liên tục chấn gãy mười ba thanh kiếm mà đẩy lui cường giả dị giới. Nhưng mà. Cường giả dị giới cấp Bán Tổ trước khi rút đi thì tuyên bố " Hai mươi

bốn Chiến Kiếm đã xuất thế, các cao thủ Nhất Giới chắc chắn sẽ tiến vào Trường Sinh Giới, đoạt lại món đồ của bọn hăn." Bấp bênh. Bán Tổ Trường Sinh Giới đồng loạt bỏ mạng, cường giả dị giới lại muốn xâm nhập vào đúng lúc này khiến cho lòng người khắp tu luyện giới đều hoảng sợ Trên Bình nguyên Ma Quỷ một âm thanh thoang thoảng: "Thật sự có Tổ Thần chưa chết sao? Muốn tế luyện Thiên Địa Đồng Lô mới? Lão bất tử của giáo phái nào đó bị Tôn Vũ đẩy lui, chỉ sợ sẽ đi điều binh. Hắc hắc. . ." Đúng là âm thanh âm lúc đó đã phát ra nghi vấn khi ngàn vạn hồn phách bị lấy đi. Một con Hồ Điệp nhanh nhẹn bay tới. Xuất hiện ở trong không trung bình nguyên Ma Quỷ rồi vỗ cánh. Lập tức truyền ra tinh thần dao động : "Thiên địa bắt đầu lại. Chớ để thiêu thân lao đầu vào lửa. . ." "Trang Tử người. . ." Âm thanh mờ ảo trong khoảng khắc bay ra xa. Ba tháng sau , Kha Kha rốt cục thức tỉnh. Khi nó tỉnh lại thì Thất Nhạc Viên hóa thành hào quang nhảy vào trong thân thể nó. Tiêu Thần cùng tất cả các thi thể Bán Tổ rơi ra ngoài hết. Đại Hạ Quốc, trong giây lát một đứa trẻ mới sinh thì mây tía báo điềm lành ủa đến. Trong nháy mắt nhập vào bên trong phòng. Không ai thấy lúc đứa trẻ mới ra đời thì trong nháy mắt mở mắt ra. Ánh mắt sâu thẳm như biển cả, không khóc mà cười . . . Trong Đại Hạ Quốc, trong một gia đình giàu có. Một đứa trẻ mới sinh lại không khóc không làm ồn. Tay cầm huyết tụ cứng lại cực kỳ giống bốn thanh kiếm. Nhưng rồi huyết tụ lập tức liền biến mất. Không ai thấy tất cả việc này. Đế quốc La Mã, một vương tộc suy tàn đang mặt cau mày có . Bởi vì khi con tư sinh của hăn sinh ra, trong thoáng chốc hăn thấy được trong phòng kim quang vạn trượng, phảng phất có một vàng thái dương rót xuống. Phạm Quốc, ở một gia đình bình thường. Một đứa trẻ vừa sinh ra liền một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa. Đông tây nam bắc mỗi hướng đi bảy bước. Đôi mắt lấp lánh nhìn tứ phương: " Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!" Làm hai vợ chồng người kia lập tức ngất đi, tất cả chuyện này không có ai biết ngoài hai vợ chồng họ. Tại một ngày kia. Tiêu Thần thân choàng Thái Cực đồ. Đầu đội vương miện Tam Thánh Linh, bên hông mang Tru Tiên Trận Đồ, lưng đeo Lục Tiên tứ kiếm. Trong lòng đeo thái dương thánh thạch. Tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ. Tay phải nắm ma trượng ma vương, chân đạp mười hai đài

sen. Lấy thánh khí của chúng chấn vỡ luân hồi rồi chạy ra khỏi Địa Ngục.
biglove Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 274 : Biến thái

Chương 274 : Biến thái Converter: Daitri_Giangu Dịch giả:
Kuncondethuong Nguồn: 4vn.eu

Luân hồi vỡ vụn, Tiêu Thần lao ra khỏi Địa Ngục. Cứ một thân thánh khí như thế, nếu như bị người thấy tất nhiên sẽ khiến cho kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Thân cười Thái Cực đồ, đầu đội Vương miện Tam Thánh Linh, lưng choàng Tru Tiên Trận Đồ, hông đeo Lục Tiên tứ kiếm, ngực che Thái Dương thánh thạch, tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay phải nắm Ma trượng Tát Đán ma vương, chân đạp Đài Sen mười hai tầng. Nếu như có thêm thánh kinh cùng các thánh vật khác thì một thân trang phục này ắt được cho "Cực hạn" của thiên hạ. "Ta tựa hồ thành một gã nhà giàu mới nổi." Tiêu Thần tự giễu cười cười, nhưng có nói vậy cũng không bằng thế này. Hiện tại hắn tương đương là kẻ địch của cả thế giới, nếu như không tự che chắn cho mình thật kín, chỉ sợ trong giây lát bị người phát hiện liền đã chết thảm. Dù sao địch thủ của hắn tu vi đều sâu không thể phỏng đoán, căn bản không phải giờ phút này hắn đủ khả năng đối kháng. "Y nha y nha. . . Ta thật sự sắp không mở mắt ra nổi. . ." Tinh thần của Tuyết Bạch Tiểu Thú dao động dập dờn. Đây là nguyên nhân chủ yếu khiến Tiêu Thần rời khỏi Địa Ngục. Hiện tại Thất Nhạc Viên đã không thể che chở nó. Sau khi hào quang của Thất Nhạc Viên lọt vào trong linh hồn Kha Kha thì không ngờ nó lại mạnh hơn tác nhân bồi đắp thân thể khiến cho tiểu thú lâm vào trong giấc ngủ say. "Ngủ đi, lẳng lặng ngủ say đi. . ." Đối với tất cả chuyện này, Tiêu Thần chỉ có thể thuận theo tự nhiên. "Nhưng. . . Những kẻ khốn đó đến thì người làm sao bây giờ?" Kha Kha phát ra nghi vấn non nớt. Mặc dù nó còn nhỏ, nhưng cũng không phải rất mơ hồ. "Yên tâm đi Tiểu quý. Bán Tổ không xuất hiện thì chỉ sợ không ai có thể giết ta. Trên người của ta khoác đầy thánh khí, tuy là thiên quân vạn mã đến thì cũng khó làm gì được ta. Hơn nữa, ta không trêu nổi bọn họ thì ta sẽ không bỏ trốn sao?" Đây là ý nghĩ chân thật của Tiêu Thần, khắp thế giới đều là kẻ địch, hôm nay chỉ có thể lựa chọn trốn thật xa. "A, nhưng. . . Ta rất lo lắng. Ta đã không có phụ thân. . . Cũng không có mẫu thân, ta không muốn lại mất đi thân nhân." Nói tới đây tiểu tử kia trông vô cùng thương cảm. "Ha hả. . . Yên tâm đi. Ta như

thể nào cũng phải kẻ tham ăn như người. Tuyệt sẽ không có gì ngoài ý muốn." "Ta mới không tham ăn. Ta chỉ là thích ăn vài thứ mà thôi." Tiểu thú mặt nhăn lại chun mũi thật dễ thương. Nó bất mãn nói thầm. "Vậy thì cũng không để lãng phí thời gian. Mau bồi đắp thân thể. Ta chờ người trở lại." "Được rồi. Những Âm mộc Sâm Quả thì giữ lại cho ta. Ta . . . Còn chưa ăn đủ đâu." "Đồ Tiểu quỷ tham ăn . . ." "Không đúng. Ta . . . buồn ngủ . . ." Nói tới đây. Kha Kha hóa thành một chùm hào quang sắc sỡ rồi nhập vào trong Thất Thái Thánh Thụ đang trôi nổi ở khoảng không trên đỉnh đầu Tiêu Thần. Hào quang của Thất Thái Thánh Thụ rực sáng lên rồi cuối cùng chậm rãi chìm vào bên trong thân thể Tiêu Thần. Thi thể các Bán Tổ đều bị Tiêu Thần lấy đi, toàn bộ bị niêm phong ở trong thánh khí của bọn họ. Hắn cảm giác tương lai có thể sẽ có công dụng. Thánh khí đánh huyết dịch Bán Tổ giờ phút này trở thành vật tùy thân của Tiêu Thần. "Thiên địa bao la, nơi nào có thể?" Trong khi Kha Kha hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say để chậm rãi bồi đắp lại thân thể. Tiêu Thần thốt ra câu cảm khái như vậy. Trên bình nguyên Ma Quỷ im ắng, hoàn toàn tĩnh lặng, biển hài cốt trắng xóa đã biến mất không thấy đâu. Giờ phút này trên bình nguyên cũng không để lại dấu vết gì, chỉ thấy sự thê lương và hoang vắng. "Tìm một chỗ để ẩn cư. . ." Tiêu Thần quyết định ẩn vào nơi hoang dã, từ đó không xuất hiện trên thế gian này. Có điều tất cả lại há có thể như hắn mong muốn. "Soái ca Dế Mèn . . ." Có tiếng gọi lạnh lạnh ngọt ngào vang lên từ xa, hai tiểu La Ly trắng nõn mái tóc tung bay với nụ cười hưng phấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc tựa hai chùm sáng rực rỡ vọt tới gần hắn. "Là các người. . ." "Chúng ta đã đuổi kịp người rồi. . ." Hai tiểu La Ly cười hì hì, vui vẻ hoạt bát đi thường giống như Yêu Tinh lượn hai vòng quanh Tiêu Thần rồi lên tiếng: "Tinh Linh lại đẹp trai hơn rồi, làm ta phải chảy nước miếng . . ." Hôm nay, Tiêu Thần có đủ loại thánh khí trên người. Cho dù đối mặt cường giả già lão cũng đều không sợ, càng không phải nói tới đối mặt hai tiểu La Ly Yêu Tinh trắng nõn này. Hắn hỏi: "Các người có chuyện gì sao?" "Thúc thúc Giáo Tổ bảo chúng ta nói cho người, giết rất hay, không có gì đáng sợ." Nói tới đây bọn họ lại nở nụ cười hì hì rồi tiếp tục: "Ngoài ra . . ." "Ngoài ra cái gì?" "Giáo Tổ và lão cha chúng ta không muốn người chết trẻ. Nè, đừng

trợn mắt với chúng ta, là bọn họ nói không muốn người chết đi quá sớm nên đã chuẩn bị giúp người xóa đi những dấu ấn tinh thần trên thánh khí, tránh cho soái ca Dế Mèn bị đám môn đồ đệ tử khổng chế ngược lại. Để người thực sự có thể sử dụng những thánh khí này." Hai tiểu La Ly nhìn đủ loại thánh khí trên người Tiêu Thần, đôi mắt to tròn không ngừng chớp chớp làm phát ra những đốm sáng nhỏ bay đầy trời. Hai cặp mắt hoàn toàn híp lại hết như trăng lưỡi liềm, tựa hồ rất muốn xông lại ôm lấy những thánh khí này. "Chảy nước miếng nha, rất nhiều rất nhiều bảo bối đó." Nói tới đây. Bọn họ thật sự cùng nhau nhào tới. "Ta muốn Thất Bảo Diệu Thụ, thật xinh đẹp mà." "Ta muốn Ma trượng của Tát Đán ma vương, cực đã nha." "Ta muốn Tru Tiên tứ kiếm. . ." "Ta thích Đài Sen mười hai tầng, long lanh trong suốt, cực kỳ xinh đẹp." Hai tiểu La Ly trông hết như muốn chia nhau bảo tàng. Xa xa, một con Hồ Điệp tựa hồ đã sớm chờ khá lâu, thấy hai tiểu La Ly trắng nõn nghịch ngợm thì khẽ vỗ cánh bay đến. Nó vỗ một cái gây rung động làm không gian phát sinh những đường méo mó, một mảnh không gian kỳ dị che kín vùng trời rồi bao bọc nơi này. "Hồ Điệp thúc thúc. . . Không nên biến chúng ta thành Hồ Điệp." Hai tiểu La Ly lập tức hiền lành ngay, có hơi rụt rè xin xỏ. "Xin phụ thân và Xi Vương ra tay đi." Hồ Điệp nhẹ nhàng vỗ cánh, tinh thần dao động phát ra dập dờn rồi nói với Tiêu Thần: "Giúp người xóa đi dấu ấn tinh thần trên thánh khí để người có thêm năng lực tự bảo vệ mình." "Tại sao giúp ta?" Tiêu Thần bình tĩnh hỏi. "Chỉ vì mười sáu Chiến Kiếm đã dung hợp với người, ta không muốn hiện tại người chết đi. Hãy gắng dung hợp thật tốt cùng Chiến Kiếm đi." Trang Chu khẽ vỗ đôi cánh bướm. Hai tiểu La Ly bỗng nhiên đứng thẳng người, sau khi hai mắt nhắm nghiền lại mở ra trong phút chốc. Chúng đều phóng ra uy áp khó có thể phỏng đoán, đó không phải thuộc về lực lượng của chúng nữa. Bốn mắt bắn ra từng đạo thần quang lọt vào đám thánh khí trên người Tiêu Thần. Cùng lúc đó hai cánh Trang Tử chớp động phóng ra từng đạo hào quang bao trùm lấy Tiêu Thần. Ba đại cao thủ đồng thời ra tay xóa đi tất cả dấu ấn tinh thần còn lưu lại trên thánh khí. Phảng phất giống như một giấc mộng. Khi Hồ Điệp kia đã đi xa, hai tiểu La Ly trắng nõn đã biến mất. Đến bây giờ, thánh khí mới chánh thức có thể để hãn sử dụng mà không lo

lăng bị triệu hoán đi mất. Xoát Hào quang lóe lên, tất cả thánh khí đều dung nhập vào trong thân thể, có thể để Tiêu Thần khống chế tùy theo ý mình. Như vậy hẳn không hề giống như lúc trước nữa, khi đó rõ ràng như nói cho người khác. . . toàn thân ta đều là thánh vật. Tiêu Thần khống chế Đài Sen mười hai tầng ẩn tàng phóng lên cao. Trong phút chốc hẳn đột nhiên cảm giác được uy áp cường đại từ phương xa ủa đến. Thì ra đã sớm có người mai phục ở đây chờ đợi hẳn xuất hiện. Vừa rồi là bởi vì là có Trang Tử nên mọi người mới không phát giác được hẳn. "Người rốt cục đã đi ra . . ." Một lão đạo sĩ dẫn dắt một đám người chặn Tiêu Thần lại. "Người là ai?" "Bần đạo là Quảng Thành Tử." Dừng tóc gáy! Thần Tiên tiếng tăm lừng lẫy đó. Tiêu Thần làm sao mà không biết đến ông ta cho được? Đó là môn đồ đặc ý của Nguyên Thủy. Vừa bắt đầu thoát ra Địa Ngục liền đụng phải nhân vật bậc này, nếu như không có đủ loại thánh khí thêm vào thì hẳn có thể khẳng định, đối phương giết chết hẳn chỉ đơn giản như nghiền nát một con kiến vậy. Bởi vì đó tuyệt đối là cường giả trong thiên địa! "Ngưỡng mộ thánh tiên Xiển Giáo đã lâu." Tiêu Thần đứng thẳng trên không trung. "Không có gì để nói, tổ sư khiến ta rút gân tróc xương đồ nghiệt chủng thí tổ này, vĩnh viễn trấn vào trong Huyết Ngục để hẳn đời đời kiếp kiếp chịu khổ, lúc nào cũng phải chịu đau đớn." Một người tuổi còn trẻ từ phía sau Quảng Thành Tử đi ra, mặc dù thoát nhìn thì người trẻ tuổi nhưng mà Tiêu Thần không dám cho hẳn là hạng người tầm thường. "Bắt lấy hẳn." Quảng Thành Tử gật đầu. "Giết hẳn như đồ cẩu." Chàng trai trẻ tuổi vô cùng tự phụ, dùng ánh mắt gần như miệt thị nhìn qua Tiêu Thần rồi nói vô cùng lạnh lẽo: "Người là đồ tiểu súc sinh lại nghịch thiên, thật sự là thì số mệnh. Hôm nay ta cho người muốn sống không được muốn chết không xong!" Xoẹt. Người tuổi trẻ hóa thành một đạo hào quang bay tới. Tay phải vươn mạnh lên phía trước, trong phút chốc không ngừng phóng đại rồi cuối cùng lại lớn như quả núi cao, che trời rợp đất chụp xuống Tiêu Thần. Đối mặt một đám cường giả, Tiêu Thần lại càng thêm cẩn thận. Ngay cả khi có thánh vật trong người nhưng hơi vô ý cũng có thể có thể sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Bởi vậy vừa ra tay thì Tru Tiên tứ kiếm liền xuất ra. Bốn đạo sát khí phi thẳng hướng lên trời cao làm mặt trời tối lại, khiến thiên địa biến sắc. "****. . ."

Chàng trai đối diện chấn động mà chửi mắng, thế này thì đánh như thế nào? Đây chính là tứ kiếm của Thông Thiên giáo chủ! Hung danh uy chấn thiên hạ, ai dám tranh phong với nó đây. Không phải Bán Tổ thì không người nào dám thực sự đối kháng với bốn thanh hung kiếm tuyệt thế này. Hắn quay đầu liền muốn chạy trốn, nhưng mà đã muộn rồi. Kiếm khí Tứ kiếm không hề ngoài dự liệu chém nát bàn tay to như quả núi trên bầu trời rồi sau đó tứ kiếm đồng loạt xoay tròn, kiếm khí hỗn độn mênh mông liền tuôn ra. Phập phập. Hào quang ngút trời, bốn thanh hung kiếm liền chém thành bùn đệ tử trẻ tuổi Xiển Giáo kia làm hẳn hình thần cụ diệt, ngay cả một giọt linh thức cũng không còn. "Đáng chết!" Một trung niên bên cạnh phần nộ gào lớn, đã muốn xông tới. Nhưng trong phút chốc liền dừng tóc gáy mà miễn cưỡng ngừng bước. Lúc này. Tiêu Thần đã xuất ra Tru Tiên Trận Đồ. Kiếm đồ đủ loại bay hỗn độn trên đầu hắn rồi không ngừng xoay tròn. Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên tứ kiếm chia nhau trấn tứ phương làm lóe ra hào quang chói mắt, từng đạo Hỗn Độn kiếm khí đang lưu chuyển làm khiếp đảm lòng người. Vào giờ khắc này, tất cả mọi người chấn động mà chửi mắng thô tục. Đây là . . . một Tru Tiên Trận giết chóc mạnh nhất Thiên hạ lại đơn giản như vậy mà mở ra. Mặc dù biết rõ Tiêu Thần khó có thể phát huy vài phần uy lực, nhưng có ai dám đi tranh phong? Càng làm cho người thổ huyết chính là hào quang lại lóe sáng, dưới chân Tiêu Thần hiện ra Đài Sen mười hai tầng. Đó không phải chí bảo của Phật Đà sao, nó là thánh khí chủ yếu phòng ngự, danh xứng với tên thực. Bên ngoài có Tru Tiên kiếm trận chủ trì giết chóc, bên trong có đài sen của Phật Đà phòng ngự vô biên. Ai có thể tấn công nổi đây, đó quả thực là . . . Biến thái! "Hừ " Quảng Thành Tử hừ lạnh, lão lật tay lên có một quả bảo ấn xuất hiện ở trong tay. Lão lạnh lùng nhìn Tiêu Thần, cũng không nói một câu gì mà đánh ra Phiên Thiên Ấn trong truyền thuyết kia. Tiêu Thần thất kinh, uy lực của Phiên Thiên Ấn danh chấn nghìn đời. Quả thực nó có cái uy Phiên Thiên (ngiên trời), đủ lực chấn động mặt đất. Giờ phút này mặc dù hắn có đủ loại thánh khí trên người, nhưng mà đương đầu với Kim Tiên trong truyền thuyết của Xiển Giáo, cùng với đối kháng Phiên Thiên Ấn kia do Nguyên Thủy tự mình tế luyện cho Quảng Thành Tử thì có lẽ hắn không có

nền tảng nào đủ sức. Vì vậy, hào quang lại lóe lên, Thất Bảo Diệu Thụ xuất hiện ở trong tay trái, Ma trượng Tát Đán ma vương xuất hiện ở trong tay phải, Thái Cực đồ của Lão Tử cũng chắn trước người, Thái Dương thánh thạch vọt lên treo lơ lửng tùy thời chuẩn bị đánh ra ngoài. Liền trong lúc đó, "xoạt xoạt xoạt" tiếng vang không ngừng, cổ thánh kinh đã bắt đầu tự lật trang ở trên bầu trời. Vương miện Tam Thánh Linh cũng xuất hiện ở trên đầu Tiêu Thần. Mọi người trợn mắt há hốc mồm, như là sắp sửa ngốc hết vậy. Mọi người ở đây đang bao quanh Quảng Thành Tử đều bị trấn nhiếp. Nhiều thánh khí như vậy mà đồng thời đánh ra thì chỉ sợ sẽ chôn vùi cả chốn không gian này, không có mấy người có thể đào tẩu. Tất cả mọi người kích động đến chửi mắng, đó thật sự là . . . Rất biến thái ! Đủ loại thánh khí tập trung vào một người, đây chỉ sợ là bộ đồ chiến đấu xa hoa nhất, xa xỉ nhất từ trước tới nay. . codon.tra

Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 275: Thế cuộc.

Chương 275: Thế cuộc. Converter: Daitri_Giangu Dịch giả: Lambit Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần khắp người quang mang chói lọi, tất cả thánh khí đều làm cho người ta chói mắt, thật là từ xưa tới nay chưa từng thấy, quá xa xỉ. Không phải là không đoán ra việc hắn chiếm được những thánh khí này nhưng tận mắt nhìn thấy nhiều chí bảo tập hợp ở một chỗ như vậy làm cho người khác cảm giác như đang trong mộng, nhiều cực phẩm thánh khí "mặc" trên người, cũng chỉ có thể dùng từ biến thái để hình dung. Thánh khí này là như thế nào? Chúng đều là pháp khí có lực lượng đặc biệt như của Bán Tổ. Thánh khí đều có linh tính và ý thức, có thể hình thành sinh mệnh độc lập. Nếu không phải từng bị chủ nhân phong ấn linh thức vốn có thì chúng có thể nói chính là một loại đặc thù sinh mệnh. Đương nhiên, khác biệt chính

là thánh khí đích xác không có linh thức, đó là bởi vì đã bị hoàn toàn loại bỏ nhưng lực lượng vẫn siêu việt như của Bán Tổ. Nếu như có thể phát huy toàn bộ uy lực của thánh khí thì Tiêu Thần chân chánh cùng Bán Tổ giao đấu chỉ có thắng không bại. Nhưng điều này có thể sao? Hiển nhiên điều đó không phải dễ. Hẳn còn chưa đạt tới bán thần cảnh giới, không có khả năng thao tác bất kì kiện thánh vật nào, chỉ có thể phát ra một bộ phận uy lực của chúng mà thôi, nhưng như vậy cũng đủ dọa người rồi. Cùng lúc đó, nhiều người ngợ không tiến đến, vây xung quanh Tiêu Thần. Không ít người đã đọc thần chú, hi vọng triệu hoán được thánh khí của tổ sư. “Chúa nhân từ...” “Thánh Linh không gì không làm được...” “Thái Dương thần thánh trên cao ...” “Thông Thiên Đại lão gia...” “Nguyên thủy thánh tôn ...” Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, thánh khí trên người Tiêu Thần không có bất kỳ phản ứng nào nên không thể triệu hoán chúng trở về. Tiêu Thần mồ hôi xuất lạnh cả người. Nếu như không phải Trang Tử giúp hẳn loại bỏ tinh thần lạc ấn trong Thông Thiên, Phật Đà nguyên thủy, tam Thánh Linh thì giờ này chỉ sợ là chúng đã bay trở đi mất. Hẳn sẽ bị hình thần câu diệt. Linh thức vỡ tan không còn nào. “Tiểu súc sinh, người đã làm cái gì vậy?” “Vì sao tinh thần lạc ấn của tổ thần không còn nữa”. Những lão nhân lạnh lùng nhìn Tiêu Thần. Nhưng những người trẻ hơn thì không nhịn nổi. Liên hồi thóa mạ Tiêu Thần. Tổ sư bị giết ngoài ý muốn, bọn họ trong lòng hận Tiêu Thần đến thấu xương. Khi tất cả đã yên tĩnh lại, Tiêu Thần lạnh lùng nhìn bọn họ nói: “Không nên triệu hoán, vô dụng thôi! Tổ sư các người bị ta giết chết, tinh thần lạc ấn ở thánh khí đã hoàn toàn bị nghiền nát”. “Tiểu súc sinh, mau đem thánh thể tổ sư giao ra, đem thánh khí trả lại cho chúng ta”. “Nghiệt chương, còn không mau thúc thủ chịu trói. Nếu không, ta sẽ trấn áp ngươi, để cho người cả đời chịu đủ mọi đau khổ nơi Huyết ngục”. “Các ngươi bị bệnh à” Tiêu Thần có cảm giác rất không thích đối với những kẻ chửi ầm lên này bèn hờ hững nói “Ngay cả tổ sư các người thì ta cũng giết, còn muốn ta trả thánh khí cho các ngươi ? Bắt ta thúc thủ chịu trói thì chỉ làm cho thiên hạ chê cười, cũng hoang đường như ta bảo các ngươi tự sát tập thể. Di thể tổ sư của các ngươi chính là đang ở chỗ này, vốn nghĩ sẽ trả lại cho bọn ngươi nhưng giờ ta đổi ý. Quyết định đem

đi luyện thành bảo khí, các người có bản lĩnh cứ tới mà lấy.” Tiêu Thần hoàn toàn không sợ chút nào. Ngoại trừ Bán Tổ, còn cao thủ khắp thiên hạ vây công, hiện tạ một ngàn người, hay địch vạn người cũng không khác gì nhau. “Muốn chết” “Giết hẳn” Không ít thanh niên cao thủ nhiệt huyết nhin không được lao tới. Lớp lão nhân thì vẫn đứng yên, bọn họ sợ Tiêu Thần sử dụng đến thánh khí, nếu vậy thì chúng nhân nơi này sẽ gặp tai ương. Không nói lời thừa, Tiêu Thần chấn động tru tiên tứ kiếm phá không bay lên, “Xích, xích” từng đạo Hỗn Độn kiếm khí quét ngang tứ phương, rít lên không dứt, khí thế bẻ gãy mọi trở ngại không gì có thể cản được. Trên trời, hai mươi thân ảnh đều bị chặt đứt ngang, tiếng kêu la thảm thiết vang khắp nơi, sau đó thân thể liền nát bấy. Tru Tiên trận đồ thúc dục tứ kiếm, uy lực không thể tưởng được. Bốn thanh hung kiếm phân biệt trấn tứ phương, không ai có thể vượt qua Lôi Trì nửa bước. “Lui ra, tất cả mọi người lui ra”. Ngay lúc đó, Quảng Thành Tử lên tiếng. Lão chính là thần tiên có vai vế và công lực cực cao, là cao thủ cường giả dưới Bán Tổ, những thanh niên không dám không tôn kính. Quảng Thành Tử cầm trong tay Phiên Thiên Ấn hô khắp không trung “Chư vị đạo hữu còn không hiện thân”. “Bái kiến Quảng Thành Tử sư huynh”. Bóng người xuất hiện, chính là ba nữ tử diễm lệ choàng mặt nạ mỏng xuất hiện ngay trước Quảng Thành Tử. “Bái kiến Tam Tiêu nương nương” Quảng Thành Tử đáp lễ. Trong lòng Tiêu Thần nổi lên phong ba, không ngờ mình liên tiếp nhìn thấy nhiều nhân vật trong truyền thuyết. Quảng Thành Tử chính là đệ tử giỏi nhất của Nguyên Thủy, còn Tam Tiêu nương nương chính là cao đồ xuất sắc của Thông Thiên giáo chủ. Quảng Thành Tử với Phiên Thiên Ấn có thể làm rung chuyển thiên địa, Tam Tiêu nương nương càng đáng sợ hơn. Bọn họ không chỉ có pháp lực thông thiên, mà còn đồng thời thu dụng được thiên địa linh khí, triệu tập nhật nguyệt tinh hoa. Thông Thiên giáo chủ còn ban thưởng hai kiện chí bảo một cái là Kim Giao Tiễn (kéo vàng), có thể xuyên qua thân thể thần tiên không mất chút sức lực. Một món pháp bảo khác là Hỗn Nguyên Kim Đẩu (đấu vàng - như túi càn khôn), có khả năng thu lấy vạn vật rồi luyện hóa thành cát bụi. Ngay sau đó, có vài lão tăng cũng phá không bay tới, miệng niệm Phật hiệu mà xếp thành hàng chữ nhất. Xoát xoát, Tiếng xé gió

không ngừng truyền đến, hai mươi mấy cao thủ tộc phương tây phá không xuất hiện ngay giữa sân. Mặc dù không biết lai lịch của những người mới đến nhưng Tiêu Thần có thể suy đoán, hơn phân nửa là đệ tử chân truyền của Bán Tổ. Hắn thật sự muốn nhìn thấy mặt những nhân vật lợi hại này. Trong quá khứ, dù Tiêu Thần cùng những người này là địch, nhưng cùng với đệ tử những người này cũng không thể so sánh được. Nhưng hôm nay thì khác, hắn muốn đối mặt với những nhân vật này. May là đệ tử chân truyền của Bán Tổ đến có hạn, nếu tất cả cùng đến thì dù hắn có đủ loại thánh khí phòng thân, cũng chỉ sợ là hình thần câu diệt. “Chư vị đạo hữu, hãy bao vây tứ phía, ta sẽ đến bắt hắn”. Quảng Thành Tử không một chút tình cảm nói, tay liền đưa Phiên Thiên Ấn đánh ra. Báu vật thần thoại trong truyền thuyết này so với tưởng tượng của Tiêu Thần càng thêm đáng sợ hơn. Nó đón gió, mở ra hóa thành quả núi lớn che khuất cả bầu trời, trên mặt đất thì in hình một đầu bóng ma vô cùng đáng sợ. Tiếng ù ù vang lên không dứt, từng đạo thiên lôi màu tím xuất hiện chung quanh quả núi. Năng lượng điên cuồng dao động từ thập phương cuốn về. Phía dưới, mặt đất bình nguyên Ma Quỷ phát sinh sự lún nứt. Một vết nứt dài mười dặm xuất hiện với khe hở vài chục trượng. Phiên Thiên Ấn quả là có khả năng rung chuyển thiên địa, chấn vỡ hư không. Năng lượng như sóng biển phủ kín đất trời ập xuống nện về hướng Tiêu Thần. Sóng năng lượng này như muốn đập nát tất cả mọi thứ. Nếu như không phải có đủ loại thánh khí phòng thân, Tiêu Thần hiện đã phải chịu hình thần câu diệt. Tất nhiên đối với loại bảo vật này thì hắn không sao chống đỡ nổi. Không còn là lúc được do dự, nếu Tổ Thần muốn giết hắn thì hắn cũng phải phản kháng. Tiêu Thần không chể Tru Tiên Trận đồ, bốn thanh hung kiếm liên tục rung động, lần lượt xuất từng đạo Hỗn Độn kiếm khí đáng sợ để ngăn cản trái núi của Phiên Thiên Ấn. Cùng lúc ấy, Đài Sen mười hai tầng tỏa hào quang sáng chói làm cho Tiêu Thần được bao bọc trong quầng sáng phòng ngự sắc sở thần thánh. Thánh khí phòng ngự mở bung ra hết cỡ để bảo vệ hắn không bị sóng của Phiên Thiên Ấn động đến. Tiêu Thần cực kỳ cẩn thận, cùng lúc vận dụng hai kiện thánh khí. Đồng thời lúc đó quyển thánh kinh cổ không ngừng "loạt xoạt" lật trang. Từ quyển thánh kinh cổ không ngừng bay ra từng đạo

phù chú màu vàng quét ngang về hướng Phiên Thiên Ẩn. Trông thật giống như những chùm sáng ngọc ngời ngời do vì sao tỏa ra. Hơn thế nữa, Thái Cực đồ đồng thời cũng hiện lên trước người hắc rồi bắt đầu chậm rãi xoay tròn. Nó dập dờn xuất ra những luồng năng lượng khiến đất trời xao động. Mặc dù không thể phát huy uy lực chân chính của thánh khí, nhưng bốn kiện thánh khí cùng lúc phát động, tạo ra lực lượng mà không phải người bình thường nào cũng có thể chịu nổi. “Oanh” Trên bầu trời truyền đến vô số tiếng nổ, Tru Tiên kiếm trận thúc dục đã xuất ra Hỗn Độn kiếm khí. Chúng không ngừng đánh vào Phiên Thiên Ẩn. Cổ Thánh Kinh cũng xuất ra phù chú màu vàng hết như phóng ra những chùm sao va chạm với quả núi trên trời. Mạnh như Quảng Thành Tử cũng biến sắc, thánh khí thật là đáng sợ, không thể hình dung theo lẽ thường. Cùng lúc đó, Thái Cực đồ phóng lên cao, trực tiếp chém về Phiên Thiên Ẩn. Không gian xung quanh hỗn Độn Nguyên khí đều bị chấn nát.” “Oanh. Long long” “Phiên Thiên Ẩn bị đánh bay, Thái Cực đồ liền trở về trước người Tiêu Thần, Tru Tiên tứ kiếm xoay xung quanh hắc, Đài Sen mười hai tầng phóng hào quang chói lọi. Quảng Thành Tử không có khả năng bị thương. Lão có pháp lực Thông Thiên nhưng vẫn không công phá được thánh khí phòng ngự. Nhưng mà quyết không để bị Tiêu thần gây ra tổn thương cho người vận hành ẩn báu. Có điều là mặt mũi có hơi khó coi, đường đường là đệ tử chân truyền của Nguyên Thủy Xiển Giáo mà nay bất lực trước một tiểu bối thấp kém, thật sự là hơi mất mặt. “Sư huynh để chúng ta thử xem” Tam Tiêu đồng thời mở miệng, cả ba giai nhân đều che mặt bằng lụa mỏng. Kim Giao Tiên chấn vỡ hư không bay lên hóa thành hai con Kim Giao long nhắm hướng Tiêu Thần lao đến. Nó chính là hung khí trăm thần diệt tiên, nếu không phải Thông Thiên bị giết ngoài ý muốn thì Tam Tiêu nương nương căn bản sẽ không xuất hiện. Tiêu Thần vừa mới chống cự với Phiên Thiên Ẩn nên trong lòng có chút tự tin. Hắc không còn e ngại, tay trái tung Thất Bảo Diệu Thụ, hào quang liền tỏa ra làm thành một cái cầu vồng bay lên nghênh đón Kim Giao Tiên. Chúng va vào nhau làm cho hào quang của Kim Dao Tiên giảm mạnh. Tay phải Tiêu Thần vung ma trượng của Ma vương, ma khí quay cuồng, hào quang đen ngòm lóe ra. Những đám mây màu đen như sóng biển gập

giữ mãnh liệt đánh về hướng Kim Giao Tiên. Đài Sen mười hai tầng từ đầu đến giờ vẫn phát hào quang sáng chói bảo vệ cho Tiêu Thần. “Phanh” Kim Giao Tiên bị Thất Bảo Diệu Thụ, Ma Trượng ma vương, Đài Sen mười hai tầng, Tru Tiên Trận cùng lực lượng của các thánh khí khác đánh bay. Tam Tiêu nường nường sắc mặt đột biến, liền đánh ra Hỗn Nguyên Kim đấu. Nó đón gió trở nên to lớn, như một cái đỉnh lô khổng lồ sừng sững trên bầu trời. Nó có nguồn lực lượng vô cùng tận cuộn cuộn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Rồi sau đó nó muốn hút Tiêu Thần vào, trọng lực lớn lao từ bầu trời truyền đến đang dẫn lực lượng từ trời đất truyền đến. Có thể làm tiên, thần, Phật hóa thành huyết bùn, Hỗn Nguyên Kim đấu uy lực vô cùng kinh khủng. Lúc còn ở Nhân Gian Giới thì Tiêu Thần đã nghe nói tới tên tuổi của nó, chưa từng nghĩ có một ngày sẽ phải đối kháng với thánh khí của Bán Tổ. Tru Tiên Trận đồ chậm chậm xoay tròn, bốn thanh hung kiếm liên tục rung động phát ra Hỗn Độn Nguyên Khí, Cổ thánh kinh càng lúc càng lật trang nhanh, muôn vàn phù chú như những ngôi sao vàng tỏa sáng lấp lánh bay lượn rồi nhắm hướng Hỗn Nguyên Kim đấu đánh tới. Tiêu Thần khổng chế Đài Sen mười hai tầng phóng lên cao, tay trái vung Thất Bảo Diệu Thụ bảy lần liên tục, thần quang như cầu vồng đánh hết lên Hỗn Nguyên Kim Đấu. Ma trượng của ma vương liên tục xuất chín luồng khí đen. Thái Dương thánh thạch cũng từ phía sau xông lên mà va chạm với Hỗn Nguyên Kim đấu. So cùng Tam Tiêu nường nường, pháp lực của Tiêu Thần rõ ràng thấp kém hơn nên khó có thể phát huy uy lực thực sự của thánh khí. Nhưng nhiều thánh khí cùng lúc phát ra uy lực, cho dù mỗi thánh khí chỉ phát huy một phần uy lực thì cũng rất kinh khủng. Các loại thánh khí đồng thời khởi động công kích lẫn phòng ngự. Tiêu Thần giống như một tòa thành không công phá được. “Choang” Hắc dựa vào Thất Bảo Diệu Thụ, ma trượng ma vương, Tru Tiên kiếm trận, Thái Dương thánh thạch cùng lúc tấn công đã đánh bay Hỗn Nguyên Kim đấu. Bầu trời đột nhiên tĩnh lặng. Tất cả chúng nhân đều lạnh lùng nhìn Tiêu Thần. Cao thủ bậc trung đã thối lui ra xa, ở hiện trường đều là nhân vật cực kỳ kinh khủng. Nhưng bọn họ cũng phát hiện vô phương động được tới Tiêu Thần, đây thực sự là điều chế nhạo quá lớn. Bọn họ mất công dùng pháp lực Thông Thiên, lại bị một kẻ tiểu bối

trang bị thánh khí gây khó khăn. “Ha ha...” Trong rất nhiều cường giả đứng xem ở xa xa xung quanh, tiếng cười phát ra từ ba kẻ to lớn. Cả ba đều dài vài chục trượng. Một kẻ giống như sài lang, quanh thân bao trùm lân giáp đen sì, chung quanh huyết vụ lượn lờ, sát khí ngút trời. Đó chính là Nhai Tí trong sử sách. Kẻ thứ hai giống như sư tử đang giận, quanh thân mây mù lượn lờ. Cả người lân giáp dày đặc bao trùm khắp toàn thân. Đó chính là Toan Nghê trong truyền thuyết. Kẻ thứ ba đầu rồng, mình ngựa, chân Lân, trông giống như sư tử. Quanh thân lân giáp trắng tinh sắc lạnh, hung mãnh uy vũ, chính là Tỳ Hưu trong sử sách. Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu, đều là mãnh thú trong truyền thuyết, rất ít khi hiện diện trong nhân thế, đồn rằng bọn chúng chính là hậu duệ của Tổ Long. Là đời sau do Tổ Long thông hôn cùng tộc của chúng. Ba con thú kia không rõ có phải là con của Long Tổ hay là con của hậu duệ Long Tổ. Nhưng Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu hoàn toàn không sợ Quảng Thành Tử, Tam Tiêu nương nên tự cho mình cười to. Bên kia là bảy tám con Dực Long, tất cả chúng đều dài hơn mười thước, lân giáp quanh thân tỏa hào quang lóng lánh, long khí phát ra mãnh liệt tạo nên luồng uy áp khổng lồ. Xa xa, còn có thêm dấu vết của Đọa Lạc Thiên Sứ và Phượng Hoàng. Rất hiển nhiên là có không ít cường giả vây quanh xem, mục đích không giống nhau. Có người thuần túy là xem náo nhiệt, có kẻ thì định đục nước béo cò. “Tiêu Thần, đến chỗ chúng ta, ta bảo đảm người sẽ không xảy ra việc gì.” Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu, đồng thời nói, âm thanh của ba con Man Thú chấn động trời đất, vang dội khắp nơi. “Nhai Tí, các người bớt lo chuyện người khác đi.” Tam Tiêu nương nương nhìn lên không trung trách mắng. “Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ. Chúng ta nhìn các người không quen mắt”. Toan Nghê âm thanh như sấm động. Vân Tiêu lạnh nhạt thốt: “Hừ, các người, chớ mượn oai chủ mà định cố lấy thánh khí của Bán Tổ, xem ra cũng không hay ho gì”. Tỳ Hưu âm thanh như thiên lôi nói: “Người lấy lòng tiểu nhân đo bụng dạ quân tử”. Tiêu Thần có chút bất đắc dĩ, nhiều người đến như vậy, có thể tưởng tượng sau này gian nan như thế nào. Phải biết rằng mười hai vị Kim Tiên của Xiển giáo trong truyền thuyết, chỉ mới đến có một người Quảng Thành Tử mà thôi. Môn sinh đặc ý của Thông Thiên giáo chủ cũng mới chỉ xuất hiện Tam Tiêu

Nường Nường. Nếu như tất cả đều đến thì ngay cả thánh khí toàn thân cũng chỉ sợ chạy không được. Hãn cũng muốn đi trốn khỏi nơi này. Trước mắt ... quan trọng hơn chính là chạy trốn, tìm nơi không người ẩn cư. Xoát. Quang mang chợt lóe lên, Tiêu Thần khổng lồ chế Đài Sen mười hai tầng phóng lên cao, nghĩ sẽ phá không bay đi. Bát tướng thần tốc mà kết hợp cùng Đài Sen thì có thể nói là cực nhanh. Nhưng vây khốn hãn có rất nhiều cao thủ, mấy lão tăng đứng lúc chắn ở phương đó niệm phật đạo: "Ngăn lại!" Bóng người rung động, năm trăm La Hán đột nhiên xuất hiện ở không trung, giống như từ một thế giới hư ảo bước ra. La Hán đại trận hình thành, vây khốn Tiêu Thần ở giữa. Cùng lúc đó, ở một phía có người xướng to: “Thánh chúa nhân từ, ban cho môn đồ của người lực lượng hủy diệt thiên địa đi.” “Thái Dương thánh thần, tôi tớ của người vì ngài mà báo thù ...” Trên trăm cao thủ Thái Dương giáo đều ra tay. “Rống... Tiêu Thần, ta muốn người hình thần cụ diệt” Hồ Khiếu rung trời, con cháu Bạch Hồ Thánh Hoàng xuất hiện. Hơn mười con Bạch Lão Hồ xuất hiện ngang trời, tất cả cùng gầm “Hãn có thể tránh được hôm nay, nhưng ngày mai thì sao? Dù có thánh khi hộ thân cũng chỉ sợ không sống lâu được”. Bên cạnh hãn xuất hiện một con Hồ Điệp đang vỗ cánh, xuất ra từng luồng dao động tinh thần: “Không được quay đầu lại”. Tôn Võ hai mắt vô cùng kín đáo đảo qua chiến trường, nhìn chân trời phía xa xa mà nói: “Ta sợ mười sáu thanh Chiến Kiếm này thật sự bị người của thế giới kia cướp đi, quá nguy hiểm”. Hồ Điệp vỗ cánh, thật lâu mới nói “cần phải như thế, không tiếc.. bỏ ... là được.” Bóng người tung bay, thế lực các nơi đều nhắm Tiêu Thần lao tới. Đương nhiên Phiên Thiên Ẩn, Kim Giao Tiễn, Hồn Nguyên Kim đấu vô phương sử dụng, nếu không địch ta không phân biệt được thì tử thương vô số. Tiêu Thần không cố kỵ, trên đầu là kiếm đồ, Tru Tiên tứ kiếm trấn thủ tứ phương. Chúng dựng thẳng đứng mà chém vào những người lao tới, phát ra Hồn Động Kiếm khí mệnh mông để chém ngã từng mảng từng mảng người. Thất Bảo Diệu Thụ chà đi quét lại, báu vật trong tay rất nhiều người đều bị đánh rơi. Ma trượng ma vương quét ngang, ma khí ngập trời tàn phá khắp nơi làm chúng nhân bị chấn nát. Cổ thánh kinh lần lượt phóng ra phù chú đầy trời, nhiều người dính phải thì linh hồn liền xuất khỏi thân thể mà chết đi. Đại trận của

năm trăm La Hán cũng khó mà vây khốn được Tiêu Thần. Hắn rút cuộc cũng chạy ra khỏi đám đông, nhưng gặp phải hơn mười Đọa Lạc Thiên Sứ chặn đường. “Lưu lại ma trượng ma vương và Thái Dương Thánh Thạch”. “Lưu cái đầu các người” Tiêu Thần chấn động Tru Tiên tứ kiếm, ma trượng ma vương quét ngang, vương miện Tam Thánh Linh, Thái Cực đồ, Đài Sen mười hai tầng hộ thân. Đối với những kẻ định nước đục thả câu, hoàn toàn đến vì thánh khí thì Tiêu Thần hoàn toàn không dể kị điều gì, xuất thủ không lưu tình. Hỗn Độn kiếm khí cùng ma khí ngập trời quét ngang, mưa đen bay tán loạn, huyết quang bắn tung tóe. Đọa Lạc Thiên Sứ phơ thấy đầy trời, thi thể nhanh chóng vỡ vụn, biến thành những luồng hào quang rồi biến mất tại hư không. Tất cả kinh sợ! Ngay cả Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu đứng xa xa đều lộ vẻ kinh ngạc, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này, Tiêu Thần nhớ tới thánh khí giống như một cây thước đo, hắn cũng không biết tác dụng như thế nào, thuận tay vung lên. Trong không gian liền xuất hiện một thông đạo, hắn bước vào thông đạo rồi theo thông đạo ra ngoài. Khi ra khỏi thông đạo, hắn trợn mắt há mồm, bởi vì phía trước là một vùng đất xa lạ. Thiên Nhai Chỉ Xích. Hắn bỗng nhiên nghĩ tới thánh khí mà Thanh Nữ Triệu Lâm Nhi của Thái Dương giáo từng nhắc tới -- Thiên Nhai Chỉ Xích. Hắn từng muốn mượn loại thánh khí này để trở lại nhân gian nhưng sau khi cùng ma quỷ nói chuyện thì hắn biết trong vòng mười năm là không có khả năng mượn được. “Đây là nơi nào? Sao nhìn có chút quen mắt” Tiêu Thần nghi hoặc bay lên không trung, mắt nhìn tứ phương hoang vắng. “Đây là ... Nam hoang” Hắn nhận ra hoang mạch cùng với thảm thực vật ở đây, nơi này quả như là Nam Hoang. Nếu đúng như vậy thì thánh khí kia quả thật đáng sợ, ngay lập tức thuận di từ giữa bình nguyên Ma Quỷ của Phạm Quốc tới Nam hoang của đại lục Trường Sanh. Thiên Nhai Chỉ Xích thật đúng là xứng với tên gọi “Có bằng hữu từ phương xa tới hay sao ...” Một âm thanh già nua từ dưới hoang mạch nguyên thủy vang vọng lên: “Nam hoang lão Long cùng Khổng thánh ở đây, long mạch mở ra....” Đại Hạ quốc. Mây tía báo điềm lành, đứa bé vừa mới giáng sinh hai tròng mắt thâm thúy như biển xanh, xuyên thấu qua cửa sổ mà nhìn nơi chân trời xa xa yên lặng không tiếng động. Đại Thương

quốc, đứa bé mới chào đời tay ôm giọt máu, ánh mắt giống như lưỡi kiếm sắc bén. Giờ phút này không có ai trong phòng nên nó lẩm bẩm: “Bọn họ khi nào thì đến...” Đế quốc La Mã, đứa con tư sinh của Vương tộc Thác Đế đang sa sút. Mái tóc vàng hào quang lóe sáng, ánh mắt giống như ngọc bích xinh đẹp, căn răng mà nói “ Ta chán ghét khai cuộc bị động ...” Phạm quốc, trong một ngôi nhà bình thường. Đứa bé vừa được sinh ra, liền một tay chỉ thiên một tay chỉ địa, đi theo cả tứ phương mà miệng nói: “Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn”. Đứa trẻ như lão tăng tụng niệm một đoạn kinh văn. Thi thoảng trong đôi mắt xuất ra luồng sáng bắn về phía chân trời ngoài cửa sổ. . Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 276 : Tiềm ẩn đến ... ba năm

Chương 276 : Tiềm ẩn đến ... ba năm Converter: Daitri_Giang Du Dịch giả: Kuncondethuong Nguồn: 4vn.eu

Vùng đất Nguyên Thủy Nam Hoang, khắp nơi đều là những khu rừng rậm rạp, những cây đại thụ cao ngất che khuất bầu trời. Mỗi gốc đều phải hơn mười người mới có thể ôm hết, chúng sinh trưởng đã không biết bao nhiêu năm tháng. Rất nhiều cổ mộc đã trở thành tinh quái. Giữa những ngọn núi nguyên thủy vô tận còn có những dòng sông lớn không ngừng chảy xiết xuyên qua. Chúng làm cho rất nhiều khe trở thành hồ nước, khiến cho những rặng núi vô tận này tràn ngập linh khí. Thiên Địa Linh Túy nhiều không kể xiết. Mà ở chỗ sâu nhất của vùng đất hoang vu vô tận có những loài sinh vật cấm kỵ ẩn cư làm cho rất nhiều tu giả cũng không dám bước vào một bước. Đúng vậy, nơi này là cấm địa Long Tộc trong truyền thuyết. Trong trận đánh từ thời Thượng Cổ, thần bìa từ trên trời giáng xuống đã phong ấn Long Đảo. Trừ một số cường giả có hạn chạy thoát ra ngoài, Long Tộc trên Long Đảo hoàn toàn bị trấn phong, từ đó mất đi đại thần thông

trong dĩ vãng. Còn mấy Long vương bị thương nặng sau khi chạy ra đã sáng lập ra quê quán thứ hai của Long Tộc tại Nam Hoang. Mặc dù ở nơi này số lượng Long Tộc ít đến đáng thương, nhưng là dù sao đây vẫn đại biểu cho truyền thừa một chủng tộc cực mạnh. Huống hồ trong mấy Long vương bị trọng thương cuối cùng vẫn có một con còn sống, có thể so với cường giả cấp Bán Tổ thì ai dám khinh thường? ! Dãy núi nguyên thủy đang rung động, tiếng ù ù vang rung trời như là hơn mười cánh cổng thật lớn đang mở ra. Hơn mười quả núi lớn dời sang hai bên, phía trước một cõi thần tiên Dao Trì hào quang chói lọi hiện ra. Nơi này chính là cấm địa của Long Tộc. Bên ngoài được long mạch che chắn, bên trong là một thế giới kỳ dị hư ảo tuyệt đẹp. Tất cả cỏ cây đều là lung linh tràn đầy màu sắc, chói lọi bức người. Còn có dòng suối thác nước từ lưng chừng trời trút xuống, đình đài lớp lớp, không ít cung điện trôi nổi ở giữa không trung tựa như ảo mộng. Cầu vồng bảy màu vắt ngang bầu trời nối liền những tòa long điện to lớn. Tất cả đều nằm ngoài trí tưởng tượng. Tiêu Thần cẩn thận đứng trên không nhìn chăm chú từ xa. Hắn cũng không tiến thêm một bước, dù sao danh tiếng lão Long Nam Hoang lớn đến dọa người, mặc dù không phải Bán Tổ thì cũng không kém là bao nhiêu. Tuy đây người hẳn đều là thánh khí, nhưng mà tới gần nhân vật bậc này thì cũng có hung hiểm lớn lao. "Khách quý đến chơi, ta chờ đợi đã khá lâu, vì sao không dừng lại chơi?" Âm thanh già nua vẫn vang ra từ trong núi rừng tuyệt đẹp. Xoẹt Hào quang giãn ra. Một ông lão dừng mảnh mặc thần giáp màu đen, hào quang đen lập lòe quanh thân xuất hiện ở trên bầu trời. Đúng là lão Long Nam Hoang uy danh hiển hách, có rất ít người có thể thấy chân thân của ông ta. Theo sau là một văn nhân khí chất nho nhã tuổi chừng hơn năm mươi đang hơi nghiêng ngả bay ra. Chính là thánh Khổng trong truyền thuyết. Tiêu Thần lập tức lui ra xa rồi đứng thẳng ở ngoài ngàn trượng mà lẳng lặng nhìn bọn họ. "Cáo từ. Ta còn phải đi đến cung Phượng Hoàng một chuyến." Ông lão khí chất nho nhã chấp tay chào lão Long Nam Hoang. Lại gật đầu về phía xa xa với Tiêu Thần. "Thứ lỗi không tiến xa được." Lão Long khách khí chấp tay. Xoát Hào quang chợt lóe lên. Thánh Khổng bỗng nhiên biến mất. "Người có thành kiến đối với ta?" Lão Long Nam Hoang thân hình cao lớn cường tráng, mặc bộ áo

giáp Ô Kim lóe ra hào quang chói lọi làm tôn lên dáng vẻ giống như làm từ sắt thép đúc. "Không có." Tiêu Thần hờ hững đáp lại: "Ta đi nhằm chỗ, đã quấy rầy nhiều, vậy xin cáo từ." Tiêu Thần khó có thể quên được chuyện ba năm trước đây. Nếu như không phải lão Long Nam Hoang bỏ mặc thì tiểu thú Kha Kha tuyệt sẽ không chết oan chết uổng. Đối với Long Tộc Nam Hoang thật sự hẳn ít có thiện cảm. "Ha hả. . . Ngoài miệng nói không có, kỳ thật trong lòng hận không thể rút long gân của ta chứ?" Lão Long Nam Hoang không giận, mặc dù đang cười nhưng khí thế cũng cực kỳ bức người mà tiếp tục: "Chuyện đã qua không nói, nhưng mà lúc này xác thật đối với người ta không có nửa phần ác ý. Có người chiếu cố người, hiện tại mệnh của người rất quý giá." "Là ai?" Tiêu Thần lộ ra vẻ nghi hoặc. "Đến lúc đó tự biết." "Đến lúc đó. . . Rốt cuộc là khi nào?" "Có lẽ mười năm, nhiều nhất sẽ không vượt qua hai mươi năm." Nói tới đây, lão Long Nam Hoang nở nụ cười bảo: "Chẳng lẽ người không muốn gặp tiểu tử kia sao?" "Muốn!" Tiêu Thần biết lão đang nói ai, trong lòng đích xác rất nhớ tới đồng bạn. Bốp bốp. Lão Long Nam Hoang vỗ tay một cái, một tòa cung điện to lớn hào quang lấp lánh xa xa giữa núi rừng lập tức mở rộng cửa. Một bóng hình lao ra, trong nháy mắt bay đến. Đây là một chú nhóc bảy tám tuổi, tóc dài đến thắt lưng giống như thác nước đen tuyền. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc, hai tròng mắt thần quang trong veo. Mặc dù nó vẫn còn rất còn nhỏ, nhưng là gương mặt lại giống như được đẽo gọt để vẽ lộ cương nghị mà quả cảm. Khí chất có hơi cao ngạo giống như chiến long trong nhóm thú độc lập chứ không giống người thường. Không sai, nó chính một chú rồng con. Đã từng là Tiểu Quật Long. Dưới sự dạy dỗ của lão Long Nam Hoang, hôm nay đã có thể thuận lợi biến hình thành người. "Tiêu Thần. . ." Tiểu Quật Long vẫn như trước đây vốn kiêu lời nên sau khi xông tới gần thì mới chỉ phun ra hai chữ này. Tiêu Thần phá lên cười ha ha, vuốt đầu của nó mà nói: "Không gặp đã sắp bốn năm, anh chàng từng quật cường ngoại trừ thay hình đổi dạng ra thì tính tình vẫn còn như trước đây." "Kha Kha đâu, ta cho nó rất nhiều Thiên Địa Linh Túy gom góp được." Nghe vậy, Tiêu Thần lập tức lại nở nụ cười, vỗ vỗ vào vai nó mà nói: "Giữ lại cho nó, khi nó tỉnh ngủ tự nhiên sẽ sớm gặp người." "Nó đi đâu?" "Nói thì rất dài dòng, cứ từ từ nói

chuyện." "Cho người này!" Nói tới đây, giữa hai tay Tiểu Quật Long lóe lên hào quang, xuất hiện một cái bầu lớn, từng đợt ráng ngũ sắc phát ra làm lan toả một hương thơm thấm vào ruột gan. Cả một bầu lớn đầy những Linh Túy tuyết phẩm."Ta cũng chuẩn bị rất nhiều thiên tài địa bảo, cũng đủ thần hóa rất nhiều huyết đạo trên người của người." Tiêu Thần không có cự tuyết, cười cười vuốt vuốt mái đầu đầy tóc đen của hắc mà bảo: "Ta nhận." Hắc không hề tiến vào chỗ sâu nhất Nam hoang, chốn thánh địa Long Tộc tuyết đẹp kỳ dị mà mang theo Tiểu Quật Long bay vào trong một vùng núi hoang nguyên thủy ở phương xa. Một người một con rồng trò chuyện với nhau suốt hơn nửa ngày. Đương nhiên, hơn phân nửa thời gian là Tiêu Thần nói, Tiểu Quật Long trầm mặc ít nói thì nghe. "Trở về đi thôi, ta phải đi." Tiêu Thần vỗ vỗ Tiểu Quật Long mà bảo: "Chờ mong người đánh bại Vạn Long." "Sang năm ta sẽ rời khỏi Nam hoang, đi ra thế giới bên ngoài để rèn luyện." Trước khi đi Tiểu Quật Long ít lời thốt lên như vậy. Tiểu Quật Long đã đi xa, hào quang chợt lóe, thân hình cao lớn hùng vĩ của lão Long Nam Hoang mặc áo giáp Ô Kim phóng hào quang lấp lánh hiện ra. Lão nói: "Trường Sinh Giới trong tương lai sắp đại loạn, người. . . phải sống thật tốt." "Người có ý tứ?" Tiêu Thần hờ hững nhìn lão. "Bán Tổ sẽ không ra tay đối với người, nhưng cao thủ từ Bán Tổ trở xuống sẽ không ngừng tìm người báo thù. Ta hy vọng người có thể sống sót, bằng không. . . tính toán của người nào đó chỉ sợ sẽ thất bại trong gang tấc ." "Kẻ hỗn đản nào tính toán với ta?" Tiêu Thần có hơi tức giận. "Tính toán người? Quá đề cao một mình người, chẳng qua người không may bị quấn vào mà thôi." "Ta #@¥ ¥# . . ." Tiêu Thần rất phản uất, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không mặc cho người khác định đoạt." "Ha hả. . ." Nam hoang lão Long cười. Bóng dáng dần dần nhạt đi rồi biến mất không thấy. Nhưng trong khoảnh khắc lão Long biến mất, Tiêu Thần phát hiện một món đồ vật giắt trên người của hắc, cẩn thận quan sát thì phát giác là một cái Long Giác. "Lão Long Nam Hoang, người có ý tứ gì?" Tiêu Thần cũng không cho rằng đối phương hảo tâm đưa ra thánh khí của mình nên giật xuống từ bên hông rồi ra sức ném đi ra xa. Đồng thời hắc sử dụng thánh khí đầy người định đối kháng Long Giác. Nhưng không một tiếng động, Long Giác lại một lần nữa bay trở về. Đồng

thời nường theo đó vang lên âm thanh của lão Long: "Ta không muốn người chết sớm nên tạm thời đem pháp khí của ta cho người mượn." Tiêu Thần lúc ấy liền dừng đứng mày kiếm, nhưng rồi ngay trong phút chốc lại buông lỏng. Hắn há mồm chỉ ới ra một chữ: "Được." Hắn thu hồi Long Giác. "Xoát" một tiếng, hào quang chợt lóe liền không chế Đài Sen mười hai tầng phá không bay đi. Phi hành trong những dãy núi cao chập chùng của Nam Hoang, Tiêu Thần yên lặng suy tư về những chuyện đã xảy ra gần đây rồi sau đó nặng nề hừ một tiếng. Một tiếng phượng hót lạnh lạnh truyền đến, từ trong rừng ngô đồng đẹp đẽ phía trước có một con Ngũ Thái Phượng Hoàng phóng lên cao. Nó cuốn theo ngũ sắc thần hỏa, múa cánh chao liệng bay đến, bên cạnh có một con Phượng Hoàng còn nhỏ đi theo đang chớp chớp mắt tò mò nhìn Tiêu Thần. "Là người?" Tiêu Thần cả kinh, hắn đã nhận ra đối phương. Hồi đó Kha Kha cùng Tiểu Quật Long từng lấy trộm Thiên Địa Linh Túy của Phượng Hoàng nữ này rồi bị bắt hiện hình. Đối phương từng đưa cho hắn một cây phượng hoàng thần vũ, nói là trong tương lai sẽ ra tay tương trợ hắn một lần nữa. "Mỗi lần gặp mặt thì người đều cho ta cảm giác mới lạ, lần này lại càng sâu sắc. Giết chết hàng loạt Bán Tổ, trở thành kẻ địch chung của khắp đại lục Trường Sanh, người thật đúng là kẻ có thể gây ra tai họa khác người!" Phượng Hoàng nữ lên tiếng reu ghẹo. "Hắn. . . Chính là đại ác nhân trong truyền thuyết sao?" Tiểu Phượng Hoàng bên cạnh chớp chớp đôi mắt đen lúng liếng, nó hứng thú nhìn Tiêu Thần. "Tiểu hài tử không nên nói lung tung." "A, đã biết. . . Cô cô." Tiểu Phượng Hoàng vô cùng ngoan ngoãn ngậm miệng lại. "Ta mới từ cung Phượng Hoàng trở lại Nam Hoang không lâu, giờ đưa người một món lễ vật. Nhất định phải nhận lấy." Phượng Hoàng nữ cười khẽ, xoát một tiếng tung ra một ngọn lửa màu sắc rực rỡ lóng lánh đến chói mắt. Tiêu Thần cố tình cự tuyệt, nhưng rốt cuộc vẫn phải nhận rồi hỏi: "Tại sao?" "Bởi vì có người không muốn người chết sớm." Tiêu Thần càng tỏ ra hồ nghi liền hỏi: "Đây không phải là Lão Tổ tông cung Phượng Hoàng các người tặng đó chứ?" "Ha ha, người đã đoán đúng, đúng là tổ mẫu của ta đưa." Phượng Hoàng nữ nở nụ cười. Tiểu Phượng Hoàng đứng bên cạnh cũng mếu máo, bất mãn nói nhỏ: "Lão Tổ tông thực bất công, lại đưa cho đại ác nhân. Cũng không tặng . . ." "Ta hiểu

rồi. Cáo tù!" Đứng vào giây lát đi xa, Tiêu Thần tức giận mắng một câu: "***!" Hiện tại toàn thân hắn đều là bảo vật. Giống như một kho báu di động vậy. Phía trước là thành Thiên Đế trong tầm mắt, Tiêu Thần đã từng sinh sống ở chỗ này một quãng thời gian, đã từng xảy ra rất nhiều chuyện. Bỏ qua do dự, hắn liền đáp xuống đi trên con đường quen thuộc. Huyền Hoàng đấu thú cung, Hồng Hoang đấu thú cung . . . Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một tòa điện Linh Túy to lớn, tựa hồ như mới khai trương không được bao lâu. Vừa lúc đó, hắn thấy một người quen, một cục thịt đang phì phò đi tới, lại là tên . . . Gia Cát Bàn Tử kia. Đúng lúc nhìn thấy Tiêu Thần, Gia Cát Lượng hoảng sợ thiếu chút nữa thất thanh hô to. Hắn vội vàng bịt miệng, một tay kéo Tiêu Thần lùi đi vào ngõ mà bảo: "Ôi Tổ tông, người là tổ tông của ta! Phạm vào đại sự như vậy mà người còn dám nghênh ngang xuất hiện ở trước mặt người đời? Người đã giết rất nhiều Bán Tổ, tu giả khắp thế giới đều muốn giết người!" "Sợ cũng vô dụng." Tiêu Thần nhàn nhạt cười cười rồi nói: "Đã hơn ba năm mới gặp, người có khỏe không." "Ta. . . Ha ha, đang chờ dẫn đây. Gia tộc quyền to ta không tranh giành nổi, lợi dụng tiền bạc người để lại, mấy năm nay ta không có thiếu tiền. Ta cảm giác được ta có thể tự lập môn phái. Ta vừa mới đi ra thế giới bên ngoài dạo qua một vòng. Ta quyết định bắt đầu phát triển từ Nam Hoang hướng ra phía ngoài." Nói tới đây, Gia Cát Bàn Tử đi vào buồng trong lấy ra một cái bầu lớn rồi nói: "Nơi này tất cả đều là Linh Túy tuyệt phẩm, người mang đi, mau trốn đi. Mấy ngày nay trong thành Thiên Đế dường như có không ít người đến. Ta hoài nghi bọn họ đang đợi người." Tiêu Thần thu nhận cái bầu thật lớn kia, đây là thứ hắn cần. Nếu như bên trong đều là Thiên Địa Linh Túy cực phẩm, như vậy thần huyết của hắn chỉ sợ sẽ nhiều hơn tăng vọt thành mười mấy cái, thậm chí hai mươi mấy cái. Hắn không thể không thừa nhận, thiên phú của người ta thì mỗi người không giống nhau, Bàn Tử có một thứ. Ba năm vừa rồi kiếm được nhiều lợi như vậy, mua Linh Túy Địa Phẩm nhiều như vậy thì chứng thật là người phi thường. "Chờ ta trở lại, khi ta có ngày đứng dậy thì sẽ giúp người làm Nam Hoang chi chủ." Tiêu Thần bước dài rời đi. Gia Cát Bàn Tử há miệng, nhưng cũng không có nói gì. Tiêu Thần nhìn mọi thứ trên đường rất yên tĩnh, hắn chậm rãi đi tới

không mục đích. Đúng lúc này, trên đường cái ở phía trước đột nhiên vọng đến tiếng mắng chửi kêu khóc to: "Hoắc Phu Mạn người là súc sinh. Buông cháu gái ta ra . . ." "Hoắc Phu Mạn. . ." Tiêu Thần tập trung ngắm nhìn. Chứng thật là tên ác thiếu, từng bị hấn tát cho vỡ mõm vài lần. Không ngờ hôm nay tới đây lại gặp nhau một lần nữa. Bản tính Ác thiếu không thay đổi. Vừa rồi đi ra bên ngoài xông xáo một vòng, sau khi trở về vẫn kiêu ngạo ương ngạnh. Hào quang lóe lên, Tiêu Thần xuất hiện ở bên cạnh Hoắc Phu Mạn, một bàn tay vung lên "Bốp" một tiếng, đặc biệt thanh thúy. "Mẹ nó , ai. . ." Âm thanh điên cuồng của Hoắc Phu Mạn chợt im bật, rồi sau đó giống như là thấy quỷ hoảng sợ hô: "Người. . . Người đã trở về. . ." Tiêu Thần chém cả loạt Bán Tổ, danh tiếng đã sớm truyền khắp đại lục. Hoắc Phu Mạn lại một lần nữa thấy người từng là kẻ địch thì sợ đến mất hồn. "Ba ba. . ." Không nói bất cứ lời nào, Tiêu Thần bắt đầu tát mười mấy Đại Chưởng. Đối với ác thiếu này thì thật sự hấn không có bất cứ thiện cảm gì, mỗi lần gặp đều thấy hấn ta đang làm xằng làm bậy. Xoạt từ ngón tay hào quang sắc bén hiện lên, một thanh kiếm khí xuất ra từ cơ thể. Tiêu Thần muốn chém hấn. Hiện tại, hấn đã là kẻ thù chung của thế giới. Căn bản không cần để ý việc gia tộc nổi giận, huống chi lúc trước đây chính là địch nhân của mình. Đêm hôm đó máu chảy khắp thành Thiên Đế, tên ác thiếu này từng chà đạp bước lên người hấn, làm nhục hấn. Hiện tại vừa lúc thanh toán món nợ. "Không nên . . . Ta cho người biết một bí mật, rất nhiều người đi tới thành Thiên Đế chờ giết người đó." "Đó là chuyện trong dự liệu, không cần người nhiều lời." Nhẹ nhàng một nhát cắt, một cái đầu lâu bay xéo ra ngoài, Tiêu Thần bước dài đi về phía trước. Dân chúng bình thường trên đường cái ào một tiếng tứ tán chạy đi. Trên đường giết người, mà lại còn là thiếu gia của một thế lực lớn trong thành bị giết. Nếu không mau chạy đi thì tuyệt đối sẽ rước lấy mầm tai vạ. Hấn cứ đi thẳng dọc theo đường cái, bởi vì Tiêu Thần đã cảm giác được có nhiều cao thủ cùng đợi hấn ở phía trước. Một nữ nhân xinh đẹp như chim sa cá lặn, dáng vẻ hoa nhường nguyệt thẹn, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành đứng đó. Đúng là Hải Vân Tuyết. Ánh mắt nàng phức tạp vô bờ đang nhìn Tiêu Thần mà không nói một câu nào. Ở chung quanh nàng là hơn mười vị Bạch lão

hồ, còn cách đó không xa có thêm mấy chục tên đạo nhân. Một đám người hướng về phía trước vây kín mà đến. "Các người là ai?" "Bần đạo Đa Bảo Đạo Nhân." "Bần đạo Vân Trung Tử." "Con thứ ba của Hồ Hoàng." Hít sâu một hơi, Tiêu Thần biết đối phương cực kỳ lợi hại. Đa Bảo Đạo Nhân chính là đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, hết mực được Bán Tổ chân truyền, tu vi sâu không thể phỏng đoán. Vân Trung Tử chính là đệ tử chân truyền của Nguyên Thủy, tu vi cũng không cách nào đo lường được. Mà con thứ ba kia của Bạch Hồ Thánh Hoàng liên càng không cần phải nói, đó chân chính là huyết mạch truyền thừa của Bạch Hồ. Tiêu Thần nhìn xuyên qua đám người về phía Hải Vân Tuyết mà bảo: "Người tính khá lắm, đoán ra được ta sẽ xuất hiện ở chỗ này nên chờ trước đợi bắt ta bỏ vào lọ?" Hải Vân Tuyết xinh đẹp như là mặt trăng trên trời, nhất là nụ cười nhàn nhạt kia thì đặc biệt động lòng người. Tiêu Thần mang cho nàng quá nhiều điều ngoài ý muốn, khiến cho tâm cơ tình tảo và vô cùng thực tế của nàng nổi lên những gợn sóng nhỏ. Nàng từng nghĩ tới, nếu như lựa chọn ban đầu . . . Có thể thay đổi thì có lẽ tình cảnh với nhau hiện tại đều khác đi rất lớn. Nàng thật sự thấy được tiềm lực của Tiêu Thần, nhưng mà. . . Tất cả đều không có khả năng quay đầu lại, tất cả đều chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Chỉ có hoàn toàn chém chết Tiêu Thần thì mới có thể đủ làm cho tâm tư nàng bình tĩnh trở lại. Nàng đã liều chết đề nghị lớp nhân vật lão làng của Hồ gia liên hợp cao thủ, ngồi chờ Tiêu Thần tự chui đầu vào lưới ở chỗ này. Tất cả thật sự đều được nàng tính toán đến . Hải Vân Tuyết thu hồi tâm tư phức tạp, lẳng lặng nhìn Tiêu Thần rồi sau đó lộ ra một nụ cười mê người mà bảo: "Xem ra chúng ta xung khắc trời sanh, hôm nay chém người để hoàn toàn cắt đứt." Tuy là đối mặt đám đại đệ tử chân truyền của Thông Thiên giáo chủ, Tiêu Thần cũng khó mà che nổi nụ cười rồi lớn tiếng: "Xác thật nàng tính toán rất chuẩn, nhưng mà có ích lợi gì? Các người có lẽ còn không biết, nửa canh giờ trước ta còn ở tại bình nguyên Ma Quỷ, nhưng hiện tại đã đến nơi này. . ." Được nghe lời ấy, tuy là Đa Bảo Đạo Nhân và Vân Trung Tử cũng phải biến sắc. "Hai nơi cách xa nhau hơn mười vạn dặm, như thế nào có thể. . ." "Mau giết hắn!" Hải Vân Tuyết kêu lớn. Không cần nhiều lời, các cao thủ như Đa Bảo Đạo Nhân, Vân Trung Tử, con thứ ba Bạch Hồ

Thánh Hoàng đã ra tay. "Hẹn gặp lại . . . rồi sẽ gặp nhau!" Tiêu Thần cười lạnh, đem thánh khí "Thiên Nhai Chỉ Xích" vẽ một cái. Không gian thông đạo hiện ra, hắn một bước đi vào rồi trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người. Hạ xuống phía dưới, Tiêu Thần xuất hiện ở tây nam Tịnh Thổ, đi tới thánh địa của tộc Sâm Lâm cùng Man tộc. Đây là nơi ẩn cư của một đám lão nhân siêu nhiên ở ngoài cõi trần. Trong khoảnh khắc xuất hiện ở nơi này, Tiêu Thần kinh ngạc do dự hỏi chính mình: "Vì sao như là mình đang cáo biệt vậy? Tựa hồ là mình đang vẫy tay chào từng nơi đã sống, chẳng lẽ đây là bản năng cho phép sao? Chẳng lẽ nói. . . Bản năng dự cảm thấy điều gì, thì mọi thứ tiềm ẩn trong ý thức sẽ làm chủ đạo rồi cáo biệt quá khứ sao?" Nghĩ tới đây, Tiêu Thần không biết vì sao đột nhiên cảm giác có hơi sợ hãi. Hắn tin tưởng linh giác của mình, chẳng lẽ tiềm thức thật sự cảm giác được cái gì đó sao? Nhưng vì sao không nổi lên rõ ràng trong trái tim? Tịnh Thổ vẫn rất ấm áp, các lão nhân vẫn giống như quá khứ vậy, coi hắn như con cháu trong nhà. Chỉ là đáng tiếc, Thanh Thanh thông minh khuất mặt, nàng đã đi ra bên ngoài để tôi luyện chính mình. Tiêu Thần sợ làm Tịnh Thổ rước lấy phiền toái nên sau khi gặp nhau ngắn ngủi thì hắn dứt khoát rời đi. "Đi đâu? Thiên hạ bao la, nơi nào là nhà của ta?" Tiêu Thần cảm giác trong thiên hạ tựa hồ thật sự không có chỗ cho hắn dung thân. Giờ phút này, Trường Sinh Giới xôn xao. khắp nơi đều đàm luận về việc Tiêu Thần chém giết Bán Tổ, trên bình nguyên Ma Quỷ tiêu diệt đông đảo tu giả phá vòng vây mà đi. Coi như cao thủ khắp thiên hạ đều đang truy nã hắn. Đúng vậy, môn đồ của các Bán Tổ trải rộng thiên hạ, Tiêu Thần đã trở thành kẻ thù chung của Trường Sinh Giới. Cuối cùng, Tiêu Thần quyết định đi thật xa đến chỗ không người, tiến vào những vùng được xưng là thiên thần đều khó có thể vượt qua. Đại lục Trường Sanh, cực bắc có Cổ Thần hoang mạc, cực tây có Bách Vạn Đồng Sơn, cực đông có Đông Hải mênh mông, cực nam có ngàn vạn hoang đảo. Đến tột cùng còn có những thế giới không biết như thế nào thì cũng chẳng có ai không cách nào nói rõ. Đến như thiên thần đều rất khó tiến vào, nên không cách nào phỏng đoán tình hình bên trong. Cuối cùng, Tiêu Thần lấy thánh khí Thiên Nhai Chỉ Xích, mở ra không gian thông đạo rồi tiến vào địa phương xa nhất trong truyền

thuyết ở phương bắc ----- Cổ Thần hoang mạc. Hãn quyết định lấy đủ loại thánh khí mở đường, một mạch đi tới để xem một lần liệu Cổ Thần hoang mạc ở phía bắc đến tột cùng có cái gì. Đi lần này chính là suốt ba năm! Đến năm thứ ba, Vũ Thánh Tôn Vũ đang ở chỗ ẩn tu của mình bỗng dừng mở hai mắt ra mà hỏi: "Chẳng lẽ. . . Bọn họ đến? !" Cùng lúc đó, Hồ Điệp nhanh nhẹn, Trang Chu vỗ cánh phóng lên cao. Đại Hạ Quốc, một thằng nhóc ba tuổi, con người thâm thúy như bầu trời, mây tía xuyên thấu qua qua chấn song cửa sổ tràn ngập về hướng chân trời. Đại Thương quốc, đứa bé mới ra đời tay cầm cục huyết đông, đôi mắt sắc như lợi kiếm đang lẳng lặng bay tới phía trước cửa sổ. Đế quốc La Mã, một hài đồng tóc vàng bỗng dừng mở hai mắt ra. . . . codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 277 : Cổ thần hoang mạc

Chương 277 : Cổ thần hoang mạc Converter: Daitri_Giangu Dịch giả: Lambit Nguồn: 4vn.eu

Sa mạc mênh mông, không bờ không bến. Quên đi thời gian biến hóa, quên cả không gian rộng lớn, Tiêu Thần một mình đi về phía trước. Hãn như một Khổ Hành Giả thăm dò không gian hoang vắng thê lương này. Đây là một trong số bốn đại cấm địa không ai dám tới của Trường Sinh đại lục. Nếu được hỏi nơi đâu đáng sợ nhất, nguy hiểm nhất trên Trường Sinh đại lục thì hẳn là tu chân giả có hiểu biết, chắc chắn sẽ nói là bốn cực tuyệt địa. Cổ thần hoang mạc phía Bắc, trăm vạn dặm Đồng sơn phía Tây, mênh mông sóng Đông hải phía Đông, đặc biệt là ngàn vạn hoang đảo phía Nam, sâu thẳm nào đến nay vẫn chưa ai biết, bởi vì chưa có ai còn sống đi ra từ chỗ sâu man hoang đó. Chính vì không biết nên mới càng đáng sợ! Ngay cả thiên thần cũng khó đi vào nơi ấy, cho nên không thể phỏng đoán được tình huống bên

trong. Hơn mười vạn dặm sa mạc mênh mông, cát vàng tung bay che lấp cả bầu trời, lấp lánh như những giọt mưa hoàng kim. Từng cơn cát bị xóa nhòa rồi ngay lập tức hình thành nên những cơn cát mới. Có thể thấy được sự mãnh liệt của những cơn gió nơi đây, nếu như không phải là Tiêu Thần trang bị đầy đủ thánh khí thì sợ rằng đã sớm tan thành mây khói. Đúng vậy, gió ở nơi này cực kỳ đáng sợ, đến cả thần thể đều có thể xé rách. Cuồng phong cuối cùng cũng lắng xuống, sa mạc như được tạo thành từ hoàng kim, những hạt cát ánh lên sắc kim chói lòa, nhiệt độ cũng đạt đến một mức đáng sợ. Ánh nắng trên không cũng chỉ làm cho nhiệt độ tăng lên vài chục độ, thế nhưng dường như chính bản thân sa mạc ánh kim lại như có vô tận năng lượng. Tiêu Thần chứng kiến nửa đoạn thần binh có lưỡi đao vô cùng sắc bén đã bị tan chảy, thần khí như vậy mà cũng không thể chống cự được nhiệt độ khủng bố của sa mạc thì có thể tưởng tượng được sự kinh khủng nơi đây. Tiêu Thần vốn là dựa vào rất nhiều thánh khí hộ thân mới có thể sinh tồn tại nơi này. Mặt trời phía xa trên đỉnh đầu, nắng ban trưa gay gắt. Gió đã ngừng thổi. Sa mạc trở nên yên tĩnh và an bình. Tiêu Thần ngồi một mình giữa mênh mông sa mạc ánh kim, không kể ngày đêm kiên trì tu luyện. Cổ Bi Thiên Đồ hoàn thiện thêm một bước, làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy bộ tâm pháp này bác đại tinh thâm. Huyết đạo thần hóa càng thêm sáng chói, thần mạch chân thật không ngừng kéo dài ra, càng ngày càng cô đọng. So sánh với kinh mạch bản thân thì càng thêm phần thần bí. Mồ hôi từng giọt rơi xuống, đài sen mười hai tầng dưới chân không ngừng luyện hóa bốc hơi. Tru tiên tứ kiếm phân ra trấn tứ phương, xuất ra Hỗn Độn nguyên khí mờ mịt. Cổ Thánh Kinh lật qua lật lại, từ bên trong không ngừng xuất ra những ngôi sao sắc vàng, làm cho xung quanh hắn tinh quang lấp lánh. Thái Cực đồ chìm chìm nổi nổi, Âm dương nhị khí xoay tròn qua lại. Thái Dương Thánh Thạch cố định trên không trung, chiếu từng đạo ánh sáng chói lóa... Giờ đây, xung quanh Tiêu Thần lấp lánh đủ loại màu sắc. Hắn đang dùng thánh khí luyện thể. Vừa vận chuyển Cổ Bi Thiên Đồ tâm pháp, vừa sử dụng nhiều loại thánh khí làm cho Thần Thánh Quang Huy tẩy rửa từng tấc huyết nhục. Một bầu lớn Thiên Địa Linh túy mà Tiểu Quật Long cho hắn đã vơi đi phân nửa, mà thời gian trôi qua bao lâu hắn cũng đã

sớm không còn khái niệm... chỉ biết rằng là rất lâu rồi, có lẽ là vài tháng hay có khi là vài năm gì đó... Hiện tại trên người hắn đã có thêm mười hai huyết đạo được thần hóa, lấp lánh trong cơ thể như những ngôi sao. Tất cả là hai támd huyết đạo hoàn toàn được thần hóa ! Điều này làm cho hắn cảm khái, trong thánh địa Long tộc Nam hoang rớt cuộc là có bao nhiêu thiên địa linh túy hiếm khó có thể tưởng tượng. Tiểu Quạt Long đối với hắn có thể nói là cực kỳ hào phóng, trọn vẹn mười hai huyết đạo được thần hóa, nếu dựa theo tốc độ ngày trước thì không biết phải mất bao nhiêu năm mới thu thập được nhiều linh túy như vậy. Sau khi một cây cực phẩm tiên sâm có hình dáng của đứa trẻ hoàn toàn bị luyện hóa, huyết đạo thứ hai chín của Tiêu Thần cũng thần hóa xong. Thất Bảo Diệu Thụ liên tục xuất ra Thất Thái thần quang để rèn luyện thân thể của hắn. Thái Dương Thánh Thạch cũng xuất ra từng tia thánh quang gột rửa kinh mạch của hắn, mỗi tắc huyết mạch đều được gột rửa qua, có thể chứng kiến từng dải hào quang mảnh chạy xuyên suốt, đây là cỡ nào tẩy tủy !!! Trong sa mạc khổ luyện, quên đi thời gian không gian, thân thể của Tiêu Thần cường hãn đến mức nào thì đến chính hắn cũng khó có thể đánh giá được. Có điều làm Tiêu Thần cực kì buồn rầu đó là Vũ ấn ký cùng với Thần Thông càng ngày càng xung đột, thậm chí dùng Cổ Bi Thiên Đồ tâm pháp luyện Thiên Địa Linh Túy để Thần hóa huyết đạo cũng bị xung đột với Vũ ấn ký. Mỗi lần đều là một quá trình cực kỳ thống khổ. "Luyện hóa Thiên Địa Linh Túy làm cho huyết đạo được thần hóa, chịu đựng qua được thì có thể dung hợp, như vậy Thần thông cùng Vũ ấn ký có thể cũng dung hợp được hay không ?" Vô luận thế nào thì hắn cũng không thể phớt bỏ thần thông Bát Tượng Thế Giới, trước mắt chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho hai thứ dung hợp. Thời gian như nước chảy hướng Đông, Tiêu Thần không biết mình đã xâm nhập cổ thần hoang mạc bao lâu rồi, hắn cố gắng tìm kiếm nhưng ngoài một số tường đồ ra thì cũng không có bất kì manh mối gì. Có thể là nửa năm đã qua, hay là một hai năm đã qua, trong màn đêm tĩnh lặng này, Tiêu Thần khó mà giữ vững bình tĩnh. Hắn ngồi một mình dưới ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, yên lặng cắn chặt răng đột phá cửa ải. Đúng vậy, hắn sẽ phải phá vỡ chướng ngại để bước vào cảnh giới Ngự Không, hay còn gọi là cảnh giới Bán Thần. Cổ

Thần hoang mạc có thể nói là một nơi kì dị, ban ngày nhiệt độ có thể đem thần khí luyện hóa, ban đêm thì lạnh đến mức có thể làm nứt nẻ sắt đá. Dưới sự bảo vệ của Thánh khí, nhiệt độ lạnh lẽo cũng không ảnh hưởng tới Tiêu Thần, thế nhưng Thánh khí cũng không thể giúp hắn qua được ải. Bởi vì đây là một quá trình mở ra bảo tàng của thân thể, cần một cơ duyên, không phải chỉ dùng lực lượng là có thể vượt qua. Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đại sa mạc đặc biệt yên tĩnh, Tiêu Thần một mình xếp bằng ở trên bầu trời, toàn thân huyết mạch toàn bộ phòng lên, dường như muốn phá ra. "A..." Hắn ngửa mặt lên trời thét dài, tóc rối bởi bay lên, há mồm phun ra một ngụm bốn mạng tinh khí, sau khi bay vòng quanh thân ba vòng liền nhập vào cơ thể. "Oanh!" Trong thân thể truyền đến một tiếng vang thật lớn, như có gông cùm xiềng xích nào đó bị đánh vỡ, thần lực tuôn ra, Tiêu Thần quanh thân hào quang vạn trượng, thủy quang lấp lánh, hắn đã bước vào cảnh giới Ngự Không, chính thức là một Bán Thần trẻ tuổi! Lạnh lùng quét mắt bốn phương, Tiêu Thần nhảy lên, đứng giữa không trung, mắt sáng hơn sao, gương mặt cương nghị ánh lên nét tự tin và trầm ổn. Cuối cùng cũng đột phá, hắn chờ đợi ngày này rất lâu rồi. Bán Thần là một đường ranh giới, để tiến vào cảnh giới Trường Sinh thì phải phá đi nền móng vững chắc cũ. Bước vào cảnh giới Trường Sinh thì không còn là mong muốn nữa. Mỗi một tiến bộ đều giúp cho hắn thăng tiến lên thần cấp. Bỗng nhiên, trong lòng hắn chợt có một cảm giác kì dị, thân thể kịch liệt rung động, trong tâm thức là một cõi yên lành, còn dường như toàn bộ không gian xung quanh hướng vào hắn đè nén. Không gian dường như sụp đổ, mà sau khi ngưng tụ thành một điểm bỗng hóa thành một đạo linh quang nhảy vào tâm thức của hắn. Sau đó không gian lại sụp đổ, hình thành một cái hắc động, hắc vụ vô tận lạnh lạnh phun ra, hóa thành một mảnh âm vụ nhảy vào tâm hải của hắn... Ảo giác... Ảo giác... Ngay sau một cái chớp mắt, Tiêu Thần phát hiện rằng cả không gian ngưng tụ thành một điểm hư vô hay sụp đổ thành hắc động đều không tồn tại, phảng phất như một giấc mơ. Nhưng cũng vào lúc đó, Tiêu Thần lại thực sự cảm thấy một sự khác biệt so với lúc trước, hắn dường như có thể tan ra trong thiên địa, hay chính xác là hắn và không gian cùng một thể. Bất chợt tỉnh ngộ! Thì ra hắn đã

nắm giữ một loại thần thông mới: Không Gian Thần Tắc! Không Gian vi Vương, Thời Gian vi Tôn! Đây là điều Liễu Mộ đã từng nói. Trong số tu giả cùng cấp, có thể khống chế được không gian cùng thời gian thì tu giả đó chính là chí tôn. Tại cảnh giới Thuế Phàm có thể vượt cấp khiêu chiến, chứ đừng nói là cảnh giới vốn đã có thể vượt cấp khiêu chiến như Thức Tàng cùng Ngự Không, khống chế Không Gian Thần Tắc có thể hướng tới tu giả có cảnh giới rất cao khiêu chiến! Không Gian vi Vương, Thời Gian vi Tôn! Đột phá vào cảnh giới Ngự Không, bảo tàng thân thể tiến bộ thêm một bước, hẳn nắm giữ một loại thần thông mà tu giả hằng ao ước. Nhưng chính lúc này thì phiền toái lại tới. Võ ấn ký xao động bất an, võ thể tuy rằng cường hãn đến mức khó có thể tưởng tượng nhưng tại thời điểm này lại có dấu hiệu bị sụp đổ. Thân thể Tiêu Thần xuất hiện những vết thương nghiêm trọng, vậy mà lại đang... từ từ rạn nứt! Cảnh tượng trước mắt cực kỳ đáng sợ, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, giữa sa mạc mênh mông, Tiêu Thần dường như bị tan rã, thân thể bất cứ khi nào cũng có thể vỡ vụn. Thần thông cùng Võ thể xung đột! Cấn chặt rằng, Tiêu Thần dùng nghị lực chịu đựng hết thảy. Lặng lẽ cảm thụ Võ ấn ký, âm thầm áp chế Không Gian thần thông mới lĩnh ngộ được. Đồng thời hẩn thúc giục thánh khí, muốn dùng lực lượng của thánh khí để bảo vệ thân thể của mình, thế nhưng lại vô dụng. Lực lượng sụp đổ xuất phát từ bên trong cơ thể, thánh khí căn bản không thể giúp được gì, ngược lại suýt nữa gây ra phản tác dụng. Phúc họa đi đôi! Vừa mới lĩnh ngộ được Không Gian Thần Tắc thì lại gặp ngay sự phản ứng của Võ thể. "Rắc" Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, tiếp đó linh hồn của Tiêu Thần bay ra ngoài cơ thể, hẳn chứng kiến thân thể của mình chia năm xẻ bảy. Không đúng!! Trong sát na, Tiêu Thần đột nhiên khiếp sợ phát hiện, đối diện mặc dù có một khối thân thể nứt ra, nhưng tình trạng hiện tại của hắn cũng không phải là linh hồn xuất khiếu, mà vẫn đang là trạng thái có thân thể! Làm sao... có thể??! Làm sao có thể có hai thân thể??? Thế nhưng Tiêu Thần giật mình phát hiện, thân thể này dường như là... chân thực. Hắn dùng sức véo mình, thực sự có cảm giác huyết nhục tương liên. Cũng trong khoảnh khắc đó, hắn phát hiện trên người hào quang lập lòe, là huyết đạo thần hóa, là thần mạch kéo dài... Đây là một thân thể

được tạo nên bởi huyết đạo thần hóa và thần mạch. Từ thân thể sơ khai lại sinh ra được thần thể sao? Tiêu Thần cảm giác vô cùng chấn động, đây là thành quả bước đầu của Cổ Bi Thiên Đồ sao? Thân thể chia năm xẻ bảy đối diện chậm rãi tụ lại với nhau, rồi sau đó bộc phát ra một luồng ánh sáng cực kỳ chói mắt, lại một lần nữa hợp lại với nhau. Xoạt Hào quang lóe lên, hần phát hiện hai cỗ thân thể hợp nhất, cho đến lúc này hần mới thở phào một hơi. Bởi vì có lộ xác thể nào chẳng nữa thì hần đều cảm thấy thân thể ban đầu là quan trọng nhất. Không gian thần thông hiện lên, không có bất kì xung đột nào với Võ thể, dường như vừa rồi thân thể chia năm xẻ bảy làm cho thần thông cùng với võ thể tạm thời dung hợp. Bán thần! Tiêu Thần chính thức bước vào cảnh giới Bán thần, mà hần lại nắm giữ một môn thần thông mới! Thời gian gấp gáp trôi, hần tiếp tục đi trong Cổ Thần Hoang Mạc, dường như một năm nữa lại trôi qua, trong thời gian này hần đã đem toàn bộ Thiên Địa Linh Túy mà Tiểu Quật Long cùng Thiên Tài Địa Bảo mà Gia Cát mập mạp đưa cho hoàn toàn luyện hóa. Giờ đây, hần cảm thấy sinh mệnh tinh khí toàn thân dâng trào, phảng phất như có lực lượng vô tận, bốn chín đại huyết đã hoàn toàn thần hóa. Thần mạch kéo dài khắp toàn thân, không chỉ nổi những huyết đạo đã thần hóa mà ngay cả một số những huyết đạo chưa thần hóa cũng được nổi lên. Sinh mệnh Tinh Nguyên Hào hùng, đây chính là vốn liếng hùng hậu của Tiêu Thần. Đến bây giờ thì hần không còn hoài nghi nữa, nếu như tất cả huyết đạo được thần hóa, sinh mệnh tinh nguyên hoàn toàn được thúc giục thì lực lượng ấy vô cùng vô tận, sợ rằng giơ tay nhắc chân đều có khả năng hủy thiên diệt địa. Mà đó chỉ là lực lượng thể hiện ở mức cơ bản nhất, còn lực lượng chân chính lộ xác thì hiện tại khó mà phỏng đoán được. Võ thể tu luyện cực kỳ thuận lợi, thân thể hần mạnh mẽ như thần binh lợi khí, binh đao thông thường khó có thể gây thương tích. Thể chất như vậy Bán thần thông thường khó có thể có được! Tiêu Thần không biết, ba năm đã vội vàng trôi qua. Hần độc bước trong Cổ Thần Hoang Mạc khổ tu, mà bên ngoài cũng đang gặt gao truy lùng tung tích của hần. Có điều nếu không có Thánh khí hộ thân thì kể cả là Trường Sinh Bất Tử thần cũng khó có thể tiến vào sâu trong Cổ Thần Hoang Mạc. Tiêu Thần vẫn lặng lẽ đi bộ, bởi vì trong Cổ Thần Hoang Mạc,

thánh khí "Chỉ Xích Thiên Nhai" dường như bị cầm cố, không thể xuất ra uy năng chân chính, mỗi lần chỉ có thể đi được hơn ngàn mét, mà thời gian để tái sử dụng lại rất lâu. Kể cả sử dụng đài sen mười hai tầng để phi hành thì tốc độ cũng bị kiềm hãm khá nhiều, càng đi sâu vào Cổ Thần Hoang Mạc thì tốc độ càng giảm xuống. Mặc dù mỗi ngày hơn nửa thời gian dùng để tu hành, thế nhưng Tiêu Thần vẫn hướng về phía sâu trong Cổ Thần Hoang Mạc đi tới hai mấy vạn dặm. Xa như vậy có chút vượt quá tưởng tượng của hắn, sa mạc mênh mông dường như không có điểm cuối. Thời gian vô tình trôi, Tiêu Thần đã quên hết tất cả ngoại giới, mỗi ngày ngoại trừ tu hành thì chính là đi tới, hắn muốn biết bí mật về chỗ sâu nhất của Cổ Thần Hoang Mạc. Bỗng một ngày, hắn chợt nghe thấy một tiếng chuông từ xa xăm truyền tới, làm cho hắn có một cảm giác không chân thực. Phóng lên trời, Tiêu Thần xuất ra nhiều loại Thánh khí, đứng thẳng giữa không trung, hướng về phía xa mà đi. Phương xa, sâu trong sa mạc ánh kim, một tòa Thần miếu lẳng lẳng ở đó, dường như đã tồn tại từ rất xa xưa. Từ trên trời lao xuống, Tiêu Thần từng bước một tiến về phía trước đi đến. Cổ miếu dưới hoàng hôn ánh lên một tầng thần thánh quang huy, tiếng chuông xa xăm đã dần dần lắng xuống, cổ miếu trong ánh nắng chiều khiến người ta có cảm giác vô cùng thần bí. Rốt cục cũng tới gần, thế nhưng Tiêu Thần không có cách nào áp sát, có một lực lượng kì dị nào đó ngăn cách cổ miếu với người ngoài. Khẽ nghiêng đầu, Tiêu Thần chợt giật mình, tại phía xa sau cổ miếu là một Đạo Quán lẳng lẳng nằm ở đó, tràn đầy khí tức tang thương của năm tháng, như là từ Thái Cổ phá không mà đến. "Đó là.."

Bỗng nhiên, Tiêu Thần nhìn tiếp về phía xa, lại phát hiện một tòa Thần đảo rất nhỏ, lẳng lẳng trôi nổi giữa không trung, dường như bị phong ấn vô tận năm tháng, không có chút năng lượng dao động, chỉ lẳng lẽ ở đó. "Tất cả thế giới này đều phải hủy diệt, đây chẳng qua chỉ là hình chiếu của thế giới chân thực mà thôi, tất cả đều là hư ảo, Trường Sinh Giới không nên tồn tại..." Thanh âm đình tai nhức óc vang lên quanh quẩn khắp Cổ Thần Hoang Mạc, sa mạc ánh kim mênh mông chợt rung chuyển. . biglove Trường Sinh Giới

Tác giả: Thần Đông

Chương 278 : Tổ thần ??!

Chương 278 : Tổ thần ??! Converter: Daitri_Giangu Dịch giả: Sheetly

Nguồn: 4vn.eu

"Hình chiếu của thế giới chân thật cuối cùng cũng quay về với hư vô, hư ảo cuối cùng cũng bị phá hủy..." Thanh âm to lớn quanh quẩn khắp vùng trời, vô cùng uy nghiêm, tràn đầy lực lượng chấn nhiếp tâm hồn. Tiêu Thần chấn động vô cùng, Trường Sinh giới là Hình chiếu của thế giới chân thật, toàn bộ thế giới đều là giả tạo sao?... Vậy hẳn là cái gì? Âm thanh dần lắng xuống, sa mạc mênh mông trở nên cực kỳ yên tĩnh, cứ như thể âm thanh vừa rồi chưa từng xuất hiện. Sa mạc mênh mông trong nắng chiều như khoác lên một vầng hồng rực rỡ. Cát vàng chảy lăn từng điểm sắc vàng, làm cho đường phân cách chân trời như một viền vàng nổi bật lên. Im ắng như một mảnh đất chết, không có một chút sinh khí, nhưng vào thời khắc này lại xuất hiện một tòa thần miếu, một tòa đạo quan, một tòa thần đảo. Tiêu Thần lẳng lặng nhìn chúng, thế nhưng khó có thể tiếp cận vì có một lực lượng thần bí nào đó ngăn cản lại. Ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng phủ xuống, đầy trời sao lấp lánh, thế nhưng tất cả điều này là hư ảo sao? Hết thấy đều là thế giới hình chiếu sao? Tiêu Thần cũng không để điều này quấy nhiễu lâu, trong lòng hẳn chỉ có duy nhất một "Bản Ngã", trong hoàn cảnh này lặng lẽ tu luyện. Ánh trắng như nước, nhiệt độ của sa mạc nhanh chóng hạ xuống, từ nhiệt độ có thể tan chảy sắt thép giảm xuống thành lạnh đến mức có thể làm đông cứng, vỡ vụn chúng. Bỗng nhiên một tiếng "Cót két" vang lên trong sa mạc hoang vắng, cửa của tòa thần miếu chậm chậm đẩy ra. Sa mạc trống trải, vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một âm thanh đột ngột, giống như một con cá nhảy lên phá tan mặt hồ đang yên tĩnh vậy. Tiêu Thần mở mắt, như hai đạo thiểm điện vụt sáng trong đêm trăng. Từ cửa miếu bước ra một hình bóng nhỏ nhắn nhưng trầm ổn. Cả người mặc áo

cà sa, nhưng chỉ là bộ dạng ba bốn tuổi, cà sa hơn nửa là bị kéo lê trên mặt đất. Đây là một đứa bé, hay chính xác hơn là một tiểu hòa thượng. Thế nhưng bộ dạng ba bốn tuổi đó lại có thể chống chọi lại được hoàn cảnh khắc nghiệt tại sa mạc này, ung dung mà điềm đạm bước ra cửa miếu. Da hắc trắng nõn, trán cao, hai mắt lấp lánh hữu thần, lông mi dài, mũi thẳng tắp, môi đầy đặn. Thoạt nhìn thì đây là một tiểu đồng rất trung hậu, trong ngũ quan thì lỗ tai đặc biệt nhất. Người tuy rằng không lớn như hai tai lại đặc biệt lớn, rất có phúc tướng, *** tai dài gần chạm đầu vai. Hắc tuy rằng thấy Tiêu Thần nhưng cũng không lộ ra vẻ giật mình mà bước qua Tiêu Thần, hướng về phía sâu trong sa mạc đi tới. Tiêu Thần hết sức ngạc nhiên, thế nhưng cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn theo bóng hắc. Đúng lúc đó, đạo quán phía xa cũng mở cửa, một tiểu đạo sĩ ba, bốn tuổi ung dung bước ra. Mặc dù vẫn là một đứa trẻ thế nhưng lại toát ra vẻ từng trải, nhất là đôi mắt thâm thúy vô cùng, dường như có thể hiểu rõ mọi sự trên thế gian. Hắc cũng ung dung bước về phía sâu trong sa mạc. Một cảm giác rất kì quái, mặc dù chỉ là đứa trẻ ba bốn tuổi thế nhưng từ thần thái cho đến động tác lại cứ như một lão ngoan đồng đã sống vô tận năm tháng, bình tĩnh vô cùng. Xoạt. Một đứa bé từ Thần đảo rất nhỏ trên bầu trời nhẹ nhàng hạ xuống, tóc dài đen nhánh như thác nước tung bay, đặc biệt là đôi mắt tràn đầy linh khí, hay chính xác hơn là sát khí, làm cho Tiêu Thần cảm thấy một luồng hơi lạnh thấu xương. Hắc cũng ung dung bước về phía sâu trong sa mạc. Cảm giác cực kỳ hoang đường, ba đứa bé già dặn đều không thèm liếc Tiêu Thần mà đều bước về phía sâu trong sa mạc. Tiêu Thần đứng lên, đi theo bọn chúng. Tốc độ của ba đứa bé nhanh đáng sợ, Tiêu Thần tăng tốc đến cực hạn nhưng được vài trăm dặm thì mất dấu. Tuy nhiên hắc lại có một phát hiện mới, phía trước là một địa vực hắc ám, không nhìn thấy điểm cuối. Chẳng lẽ đây là điểm cuối của Cổ Thần Hoang Mạc? Tiêu Thần cẩn thận quan sát, dường như chỗ đó là một không gian bị đứt gãy! Hắc lẳng lẽ trở về chỗ cũ, đến quá nửa đêm thì ba đứa trẻ mới trở về. Sáng sớm, từng tia nắng chiếu xuống sa mạc mênh mông. Một ngày mới lại đến, tuy rằng trời trong nắng ấm, thế nhưng khí tức trên bầu trời cứ như bị đè nén, dường như có thái cổ yêu ma muốn xuất thế. "Thế giới hư ảo cuối cùng cũng bị

hủy diệt..." Âm thanh to lớn ngày hôm qua lại một lần nữa xuất hiện. Ngay sau đó, mây đen kéo kín trời, chặn lại toàn bộ ánh nắng bình minh. Mây đen ùn ùn trên bầu trời như những ngọn núi trầm trọng, đè nén cực kỳ khó thở. "Ầm ầm" Sấm sét nổ vang, trong mây đen xuất hiện cả một chiến xa kim sắc đang di động, chính nó bổ ra từng đạo tia chớp, mệnh mông cuộn cuộn năng lượng ba động. "Xoạt" Hào quang lóe lên, tòa cổ miếu đột ngột từ mặt đất mọc lên, như một khối sao băng lao vọt vào bầu trời xám xịt. Trong khoảnh khắc nó lao vào mây đen, bỗng oanh một tiếng thật lớn, đâm thẳng vào chiếc chiến xa kim sắc. "Ừ ừ" Bầu trời như bị nghiền nát, trong âm thanh đinh tai nhức óc, chiến xa kim sắc bị đánh rơi khỏi đám mây. Ngay sau đó, bóng người chớp động, mây đen quay cuồng, một đoàn vụ khí mù mịt đang cùng một tiểu hòa thượng va chạm trên bầu trời. Một mảnh không gian dài hẹp bị tan vỡ, kéo dài đến tận bầu trời phía xa! Giống như là mây đen ngập trời bị đánh tan, mặt trời phía Đông cũng biến mất, trên bầu trời hiển hiện ra tinh không vũ trụ, không gian gây vỡ lao ầm ầm vào tinh không. Ảo giác? Ảo ảnh? Tiêu Thần không có cách nào phân biệt rõ. Mây đen lại bao phủ bầu trời trở lại, đoàn vụ khí mù mịt phát ra âm thanh to lớn hướng về phía tiểu hòa thượng quát: "Cần gì phải chống cự? Ngay cả thế giới này đều là hư ảo thì càng không cần nói đến người! Người vốn là hư vô, tan thành mây khói như vậy chính là kết quả cuối cùng rồi!" Tiểu hòa thượng cực kỳ bình tĩnh, không hề bận tâm nói: "Hư ảo cùng chân thật ai có thể nói rõ. Nhất Hoa nhất Thế giới, nhất Thảo nhất Thiên đường, nhất Diệp nhất Bồ Đề, nhất sa nhất cực lạc, Nhất phương nhất tịnh thổ, Nhất tiểu nhất trần duyên. Nhất niệm nhất thanh tịnh... Đồng dạng như vậy, toàn bộ thế giới cũng có thể như một ngọn cỏ." "Hay cho một cái Phật Đà, người dám châm chọc ta?! Đối với chúng ta mà nói, thực lực chính là thực lực. Cho dù tâm niệm của người có cao xa đến mức nào, cuối cùng vẫn chỉ là hư ảo!" Trong màn sương mù truyền ra âm thanh to lớn: "Thế giới này phải bị hủy diệt. 24 thanh Chiến Kiếm cần phải quay về" "Hủy diệt cũng chính là một khởi đầu..." Tiểu hòa thượng trầm ổn bình tĩnh nói. "Ha ha.." Trong sương truyền ra tiếng cười to: "Thế giới này đã không còn Tổ Thần thủ hộ, Bán Tổ cũng lần lượt ngã xuống, lấy gì để chống cự? Chỉ cần một Tổ Thần

tới từ thế giới chân thật là đủ để hủy diệt tất cả nơi đây, huống hồ còn hơn mười vị Bán Tổ hỗ trợ, Trường Sinh Giới hư ảo cuối cùng cũng trở về với cát bụi. Chỉ bằng Phật Đà, Nguyên Thủy, Thông Thiên các người có thể ngăn cản được hay sao?" Trong khi đang nói chuyện thì ở bên ngoài vài trăm dặm, không gian đứt gãy mịt mù, ầm ừ tiếng động vang lên không dứt, mây đen cuồn cuộn che lấp cả mặt trời, hơn mười cỗ xe kim sắc phá không bay đến. Đất trời rung chuyển!!! "Xoạt xoạt" Từng đạo Hỗn Độn kiếm khí xuyên phá mây đen, từ thần đảo giữa không trung phóng tới, hung hăng đâm vào một cỗ chiến xa kim sắc phía trên. Một đứa trẻ ba bốn tuổi nhảy xuống, mục quang phát ra từng tia sát khí lạnh băng. Ngay sau đó, đạo quan cũng đột ngột từ sa mạc lao lên làm vỡ nát một chiến xa kim sắc ở phía xa. Ở phía dưới, Tiêu Thần cực kỳ giật mình, tiểu hòa thượng hóa ra lại là Phật Đà, tiểu đạo sĩ là Nguyên Thủy, sát khí lừng lẹ lại chính là Thông Thiên giáo chủ. Chính là những người mà 3 năm trước hắn đã tự tay chặt đầu... "Hủy diệt hư ảo..." Hơn mười chiếc chiến xa trong mây truyền ra một cỗ uy áp mạnh mẽ, dường như khiến cho cả Cổ Thần Hoàng Mạc đều trở nên rung động. Phật Đà, Nguyên Thủy, Thông Thiên đồng dạng phát ra uy áp ngợp trời, đối kháng lại mười cỗ chiến xa trong mây đen. Ngay lúc đó, hư không không ngừng bị chấn nát, một mặt trời chói mắt xuất hiện trên bầu trời, chính là Thái Dương Thánh Thần, tuy nhiên chân thân của hắn bây giờ cũng chỉ là một đứa trẻ tóc vàng ba tuổi. Trong khoảnh khắc đó, một đứa trẻ mặc hắc y, quanh thân được bao phủ bằng mây đen cũng xuất hiện, chính là Ma Tôn Satan Sau đó Tây Phương tộc Tam Thánh Linh cũng dùng thân thể trẻ con hiện ra. Chuẩn Đề đạo nhân cũng xuất hiện dưới hình dạng trẻ con. Hư không liên tục bị chấn nát, cung chủ Thiên Ma cung đời thứ nhất, Từ Hàng Kiếm Trai Tiên tử đời thứ nhất, Bạch Hồ Thánh Hoàng tất cả đều dùng thân phận trẻ con mà hiện ra. Thánh khí trong tay Tiêu Thần từng kiện từng kiện bay đi, cuối cùng không còn lại cái nào, tất cả bán tổ bị hắn chém đầu đều xuất hiện tại đây dưới hình dạng trẻ con. Nếu không phải vẫn còn Thánh Thụ bảy màu trong khoảnh khắc xuất hiện trên đỉnh đầu hắn xuất ra từng tia ánh sáng bảy màu thì chỉ sợ rằng Tiêu Thần đã bị nướng chín bên trong sa mạc nóng bỏng này. "Các người bố cục dụ chúng ta đi

Trường Sinh Giới. Thế nhưng tất cả đều phí công thôi. Thế giới hư ảo không có Tổ Thần rất nhanh sẽ bị sụp đổ, tất cả trở về với cát bụi." Hồ Điệp vỗ cánh. Trang Chu hiện ra, sóng tinh thần dao động truyền ra: "Mộng điệp, Điệp mộng một hồi, làm thế nào để phân biệt thực cùng hư? Ngược lại mà nói, các người cũng có thể chỉ là một giấc mộng." "Vậy khai chiến đi!" Hơn mười chiếc chiến xa đồng thời truyền ra âm thanh to lớn. "Rống..." Một tiếng thét dài, Bạch Hồ Thánh Hoàng thân dài một thước bỗng nhiên hóa lớn, hồ trào giống như một ngọn núi lớn hướng về một chiếc chiến xa bổ tới. Thông Thiên Giáo chủ đỉnh đầu hiện kiếm trần, tứ phương trấn bốn thanh hung kiếm, phóng ra từng đạo Hỗn Độn kiếm khí, xông về chiếc chiến xa gần nhất, sát khí lạnh lẽo xông thẳng lên trời cao. Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề đạo nhân liên tục quét ra từng đạo Thất Thái quang hoa đánh tan tất cả mây đen tới gần chỗ hãm, bao gồm cả một chiếc chiến xa cũng bị đánh lộn ngược ra ngoài. Thái Dương Thánh Thần tay cầm Thánh thạch, quang hoa chiếu rọi thập phương, đánh tan một mảnh mây đen lớn, sau đó cũng lao về một chiếc chiến xa. Nguyên Thủy tay phải xách trường kiếm, tay trái cầm Ngọc Như Ý, chém nát một chiếc chiến xa, đang cùng đoàn sương mù mờ mịt đại chiến. Tiêu Thần trong lòng rối bời, khó có thể bình tĩnh trở lại. Hiện tại là một tràng đại chiến cấp Bán Tổ, thậm chí là Thần Tổ quyết định kết cục của Trường Sinh Giới. Ngay lúc đó, hãm nghe thấy một âm thanh như tiếng thở dài: "Cái cần tới thì không tới, cái không cần thì lại tới. Đây là một cục diện thất bại." Từ vài trăm dặm bên ngoài không gian đứt gãy truyền đến một cỗ năng lượng dao động ngợp trời, nháy mắt đã lan tỏa nơi đây. Phật Đà, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Thái Dương Thánh Thần tất cả đều biến sắc, bọn họ biết rằng Tổ Thần phe đối phương đã tới! Thế nhưng ngay tức khắc, ở hướng Nam Cổ Thần Hoang Mạc, tức là Trường Sinh Giới đại lục cũng truyền tới một cỗ dao động khó tả, trong khoảnh khắc cũng xuất hiện. "Tổ Thần?! Trường Sinh đại lục làm sao lại có thể có Tổ thần?!" . Đồng Lam Phương Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

Chương 279 : Chúng sinh run rẩy!

Chương 279 : Chúng sinh run rẩy! Converter: Daitri_Giang Dịch giả:

Naryn283 Nguồn: 4vn.eu

Đại sa mạc mênh mông vô tận vốn cô tịch mà lại thê lương, nhưng giờ phút này lại giống như đang dựng ngược lên. Cát vàng cuộn cuộn bốc cao mấy vạn dặm, đầy trời là mây đen đang quay cuồng. Giống như cả thế giới đều rung chuyển, giống như ngày tận thế đã tới. "Rầm ầm ầm " Từ phía không gian đoạn tầng cách đó mấy trăm dặm truyền đến một năng lượng dao động ngập trời. Nó làm rung chuyển khắp thiên địa, chỉ trong nháy mắt nó như là một cơn lốc hủy diệt muốn tàn phá tất cả những gì ngăn cản nó. Ngay lúc ấy trên bầu trời mấy người Bạch Hồ Thánh Hoàng cùng với Cung Chủ đời thứ nhất Thiên Ma Cung bị bắn vọt ra xa. Uy thế quả là không thể tưởng tượng, mới chỉ vền vền là năng lượng dao động thôi liền đẩy lui được cao thủ tiếp cận vô hạn cảnh giới Bán Tổ thần. Tổ Thần Dị giới! Uy năng của nó làm rung chuyển trời đất! Bạch Hồ Thánh Hoàng gầm một tiếng rồi phóng lên cao, lại một lần nữa nhắm hướng đối thủ của mình phóng tới. Trong lúc bốn chiếc vuốt hồ quay cuồng thì mây đen trên bầu trời tối sầm liên tục vỡ vụn ra. Từ không trung xa xôi chiếu xuống vô số đạo hào quang bao phủ Bạch Hồ Thánh Hoàng ở bên trong. Những tai lửa vô tận trào phun mãnh liệt làm cho nó thoát nhìn thì phảng phất hoàn toàn giống như là ngưng tụ từ ngôi sao mà thành. Thân hình Hồ càng lúc càng lớn, không ngờ cao hơn vạn trượng chọc thủng trời cao, sừng sừng đứng thẳng vươn tới không trung vô tận. Phảng phất như muốn cắm vào bầu trời. Mỗi một động tác rất nhỏ của lão đều làm chấn vỡ một mảnh không trung. Thật có thể nói là Bạch Hồ hủy diệt. Lão há mồm phun ra một đạo hào quang trắng, trong nháy mắt đánh tan chiến xa màu vàng của đối thủ đồng thời giam cầm Linh Vực một phương. Vào lúc vuốt hồ cắt không gian thì trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một thế giới. Đúng vậy, nó hoàn toàn dựa theo ý

nguyện của Bạch Hồ Thánh Hoàng mà hình thành nên lập tức đi vây khốn Bán Tổ dị giới. Cung Chủ Thiên Ma Cung đời thứ nhất cũng là hết dài một tiếng mà phóng lên cao, một lần nữa lại bay vào giữa chiến trường. Những cường giả đạt tới gần cảnh giới Bán Tổ biết, hiện tại có lẽ là cơ hội duy nhất của bọn họ. Dù sao bọn họ còn không phải Bán Tổ đích thực nên nếu chờ Tổ Thần dị giới giáng xuống thì e là bọn họ không có cơ hội động thủ.

"Oanh " Không gian đoạn tầng cách đó mấy trăm dặm nát vụn. Những cơn sóng động cuộn cuộn kéo đến làm cho Bán Tổ đều tim đập dồn dập. Mọi người biết Tổ Thần dị giới đã thực sự giáng xuống. Cả vùng thế giới ở chỗ sâu trong Cổ Thần hoang mạc đã hoàn toàn hủy diệt. Trong phút chốc tan vỡ, mai một đi rồi sau đó quy về Hồn Độn. . . Mắt thấy đám Bán Tổ đã sắp bị cơn sóng kia trùm lên thì vừa lúc đó, từ hướng đại lục Trường Sinh có dao động ào ạt truyền tới! Hai mươi mấy vạn dặm Cổ Thần hoang mạc rung rinh. Đó là do dao động Tổ Thần trên đại lục Trường Sinh gây ra. Uy áp lớn lao khiến cho đến thần linh cũng phải run rẩy. Biển cát vàng gầm rú đáng sợ hàng tỉ lần. Bởi vì những đợt sóng cát vàng không phải chỉ cao hơn mười thước. Không phải trên trăm thước. Mà là cao hơn vạn trượng! Làn sóng cát dựng thẳng đứng đến tận phía chân trời! Hai mươi vạn dặm Cổ Thần hoang mạc đang nhấp nhô, những đợt sóng cát vàng cao trên vạn trượng quét sạch tất cả trên thế gian. Không gì có thể ngăn cản, không có bất cứ lực lượng nào có thể chống lại. Cổ Thần hoang mạc thuộc về tứ đại tuyệt địa trong truyền thuyết đang nổ tung, cuộn cuộn gợn sóng. Uy áp của Tổ Thần Trường Sinh Giới dao động trong thiên địa, nó đang dao động kịch liệt đối kháng cùng Tổ Thần dị giới khi nện vào nhau. Nó trực tiếp xé rách đại sa mạc trên khắp chiều sâu hai mươi mấy vạn dặm. Uy thế như thế làm cho tất cả Bán Tổ đều biến sắc. Bọn họ chém một đao mặc dù cũng có thể làm được điều này, nhưng tuyệt đối không thể mới chỉ dựa vào việc phát ra năng lượng dao động là có thể tạo thành hậu quả đáng sợ như thế. Tổ Thần không thể phỏng đoán, không đạt tới cảnh giới đó thì trước sau khó có thể hiểu rõ ràng uy năng của Tổ Thần. Có một số người còn suy đoán rằng lực lượng của Tổ Thần thật sự có thể hủy diệt một thế giới. Bán Tổ đôi bên đều được Tổ Thần phe mình dùng pháp lực cao nhất để bảo vệ, bay lên bầu trời.

Trong đó đương nhiên cũng bao gồm Tiêu Thần. Là ai? Tổ Thần Trường Sinh Giới là ai? ! Đây là nghi vấn của mọi người, đều bức thiết muốn biết rốt cuộc là Tổ Thần thực sự vẫn chưa bỏ mạng. "Vùng thế giới hư ảo này lại còn có Tổ Thần vẫn còn sống, khó có thể tin nổi. . ." Tiếng của Tổ Thần dị giới vô cùng to lớn làm cho Bán Tổ đều cảm giác hai lỗ tai bắt đầu kêu vo vo, Tiêu Thần thì càng suýt nữa rơi xuống dưới đám mây. "Là người, Thần Nông thị!" Bỗng nhiên, Tổ Thần dị giới hô lên cái tên này làm trong lòng tất cả mọi người chấn động kịch liệt. "Làm sao có thể, không phải người đã chết rồi sao? ! Năm đó. một vị Tổ Thần của thế giới chúng ta sau khi chết đi thì hủ thi hóa thành Tổ Thi độc hủy thiên diệt địa, rồi thổi qua khắp Trường Sinh Giới. Hẳn muốn hủy diệt thế giới hư ảo này. Là người. . . Là người lấy thân làm lô đỉnh để luyện toàn bộ Tổ Thi độc. Người giữ được cho thế giới hư ảo này, còn mình cuối cùng hóa thành sơn hà, cứ như vậy mà bỏ mạng." Tổ Thần dị giới tựa hồ vô cùng kinh ngạc, mặc dù hẳn không xuất hiện chân thân trong thiên địa. Nhưng vẫn có thể tưởng tượng vẻ mặt của hẳn giờ phút này. Không chỉ nói Tiêu Thần giết mình. Chính tất cả Bán Tổ cũng kinh ngạc dị thường, đây là bí ẩn mà ngay cả bọn họ cũng không biết. Lần đầu tiên nghe nói Thần Nông Thị đã bỏ mạng như thế nào. Công đức Tổ Thần khó có thể thuyết minh, bí sử không muốn người biết. Công tích cực lớn mà chưa từng có người hậu bối nhắc tới, đây mới là ý chí của Tổ Thần! Thần Nông Thị không nói gì, "Xoát" né tránh. Từ nơi nào đó xa xôi không biết của đại lục Trường Sinh đã hiện ra trong Cổ Thần hoang mạc. Rồi sau đó nhập vào giữa đám mây đen vô tận mệnh mông cuộn cuộn do Tổ Thần dị giới tạo ra. Đám Bán Tổ đều thấy hình bóng kia, ánh mắt của mọi người nhất loạt hướng về Trang Tử mà lộ ra dáng vẻ cực kỳ rung động. "Là ngài. . ." "Tổ Thần?" Bởi vì các Bán Tổ nhìn thấy không ngờ là Thần Nông Thị lại nhập vào thân xác của Trang Tử! Điều này quá mức chấn động. "Không phải ta, ta chỉ là thể xác mà Tổ Thần Thần Nông Thị cung cấp mà thôi. Thân thể ngài đã hóa thành sơn hà vô tận nên lấy thân thể của ta làm vật dẫn để đưa linh thức của ngài quay về." Mọi người im lặng, truyền thuyết quả nhiên là sự thật. Chiến lược của Trang Tử mặc dù không phải mạnh nhất trong các Tổ Thần, nhưng cảnh giới tinh thần đã tiếp

cận với Tổ Thần. Bằng không thì làm thế nào có thể tương thông cùng với tàn linh của Tổ Thần đã bỏ mạng? "Sao chư vị còn chưa ra tay? Tổ Thần Thần Nông Thị đã đến để chặn Tổ Thần đối phương. Chúng ta giết hết tất cả Bán Tổ của thế giới kia, một tên cũng không tha!" Thông Thiên giáo chủ cầm đầu hét lớn, Tru Tiên Trận Đồ trên đỉnh đầu cùng bốn thanh hung kiếm không ngừng rung động, trong phút chốc đã vọt tới. Tru Tiên Trận được xưng là một trong ngũ đại sát trận mạnh nhất Trường Sinh Giới, hung danh như vậy không phải không có đạo lý. Sát khí phóng thẳng lên trời cao, bốn chiếc cầu vòng xuyên vào không trung vô tận, nó phá tan tất cả những gì có tính hữu hình.

"Xích xích. . ." Bốn đạo kiếm quang Hỗn Độn thật lớn trong nháy mắt chặt đứt một chiếc chiến xa màu vàng trong đám mây đen. Đồng thời chém bay ống tay áo một vị Bán Tổ dị giới trong chiến xa. Quét ngang thiên quân, Thông Thiên giáo chủ chỉ huy kiếm trận rung động, đòn đánh thứ hai chính là dùng tám đạo Hỗn Độn kiếm quang kích cỡ như quả núi cao quét ra ngoài, trực tiếp làm tởm cả quần áo toàn thân của vị Bán Tổ đứng mũi chịu sào kia. "Đạo pháp nghịch thiên, tuyệt thế tứ kiếm!" Thông Thiên giáo chủ hét lớn. Lần thứ ba trực tiếp dùng đại thần thông phối hợp với Tru Tiên kiếm trận mà đánh ra những luồng Hỗn Độn kiếm quang vô tận. Tất cả kiếm khí rực rỡ đó đều có kích cỡ to như quả núi, không ngờ lại còn tương thông với rất nhiều vì sao trong không gian bao la, từng đạo tinh quang hủy diệt từ trên trời giáng xuống. "Xích xích. . ." Tiếng xé gió vang lên không dứt bên tai, phảng phất như có muôn vàn chùm tia sáng tử vong từ trên trời cao bay tới, trực tiếp bổ về phía Bán Tổ dị giới. Uy thế đáng sợ, khó có thể phỏng đoán. Cú đánh thứ ba đã đâm thủng ngực của Bán Tổ dị giới tạo ra một cái huyết động lớn xuyên thấu tới tận lưng máu chảy đầm đìa. Vòi máu phun ra càng thu hút vô số đạo tinh quang thẳng đánh xuống, toàn bộ giáng vào trên người vị Bán Tổ kia làm cho toàn thân hắc hoàn toàn bốc cháy, bị đánh bật đi ra ngoài xa hơn mười dặm. Thông Thiên giáo chủ khổng lồ

Tru Tiên tứ kiếm thực sự khởi xướng quá điên cuồng, đó tuyệt đối là một trong những vị Bán Tổ có chiến lược đứng đầu đại lục Trường Sinh. Lão vừa bắt đầu liền đánh bị thương nặng một vị Bán Tổ dị giới. "Sát. . ." Đến giờ khắc này, Tổ Thần đã xuất thủ, việc liên quan đến tương lai sinh tử của Trường Sinh Giới thì lực lượng Bán Tổ trung kiên làm sao có thể không tung hết sở trường. Tất cả mọi người xông tới phía trước. Mà ngay cả Phật Đà từ bi đều động sát cơ! Vào giờ khắc này các cường giả đứng đầu Trường Sinh Giới không ai có tư tâm, tất cả đều tung ra lực lượng mạnh nhất. Lúc này đây, các Bán Tổ đại lục Trường Sinh tuyệt đối chiếm cứ ưu thế, bởi vì số lượng bọn họ nhiều hơn đối phương. Chuẩn Đề Đạo Nhân cầm Thất Bảo Diệu Thụ trong tay liên tục quét ngang, nó đánh tan tất cả sóng năng lượng dị giới do Bán Tổ dị giới triệu hoán tới. Rồi sau đó đột phá xông lên, lão hiện ra kim thân, mười tám cánh tay hoặc cầm Thần Kiếm, hoặc cầm Hàng Ma Xử, hoặc múa Thiên Lăng khiến cho cát đá trong Cổ Thần hoang mạc bị khuấy động bay cao vạn trượng. Thậm chí những cơn sóng từ cát vàng bay cao tới tận không gian, như những con Cự Long nghiền nát không trung. Đại Ma tôn Tát Đán ma vương thì càng không có e dè bất cứ gì. Lão cầm Ma trượng trong tay trực tiếp triệu hoán những đám mây đen tử vong vô tận từ những vì sao xa xôi, trực tiếp cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân đấu với Bán Tổ dị giới. "Ầm " Tên Bán Tổ kia bị nện quá mạnh, thân thể suýt nữa vỡ tan ngay tại chỗ. Hắn tức sùi bọt mép mà quát: "Song chiến ta, không sợ bị chê vô sỉ sao?" "Đạo hữu người có khác gì. Người muốn nghiền nát Trường Sinh Giới, hủy diệt cả một thế giới sinh linh mà cũng không hề cau mày. Hôm nay khiến người viên mãn quy về Hư Vô thì cần gì phải phải cố chấp trong lòng nữa?" Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt hiền lành, nhưng "xoẹt xoẹt xoẹt", Thất Bảo Diệu Thụ liên tục xuất ra một trăm lẻ tám quang sáng dày đặc, còn mười tám cánh tay kim thân thì càng áp sát trước người tên Bán Tổ kia. Chúng chấn vỡ không gian, mượn thêm những đạo Tinh Thần Chi Lực từ trên trời để định trấn phong tên Bán Tổ dị giới. Tát Đán ma vương đứng bên cạnh cười lạnh, Ma trượng trong tay lại một vùng lên một lần nữa, âm vân tử vong vô cùng vô tận từ bên ngoài không trung ập đến mãnh liệt. Trong chớp mắt chúng lại bao trùm lên Chuẩn Đề Đạo Nhân

đang kịch chiến Bán Tổ một lần nữa . Còn chính hắn thì dựa vào thân thể mạnh mẽ mà vọt tới, Ma trượng trong tay hung hăng nện xuống. "Phanh " Cú đập mạnh mẽ nên lên trên lưng tên Bán Tổ kia, máu tươi tóe ra, cột sống gần như vỡ vụn. Tên Bán Tổ kia gào thét, xoay người muốn phóng lên cao, bay về phía khoảng không xa xôi. "Đạo hữu xin dừng bước. . ." Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt mày hiền hậu, sau khi tươi cười khẽ gọi thì Thất Bảo Diệu Thụ đã phóng lên cao trước một bước rồi sau đó hóa thành một đạo cầu vòng chói lòa từ trên bầu trời áp xuống. Cầu vòng rực rỡ dài ước chừng vài vạn trượng chiếu sáng khắp Cổ Thần hoang mạc. Nó giống như một thanh đao vô địch điên cuồng chém đứt một cánh tay của tên Bán Tổ kia. Cùng lúc đó, Tát Đán ma vương cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân xông tới, liên tục dùng đại thần thông chém về hướng tên Bán Tổ kia. Chuẩn Đề Đạo Nhân lấy Thất Bảo Diệu Thụ vây khốn tên Bán Tổ dị giới bị thương, còn Tát Đán ma vương thì cười lạnh triệu hoán từ trên trời âm vân tử vong vô tận bao phủ tên Bán Tổ dị giới rồi bắt đầu luyện hóa. Tuy là Bán Tổ nhưng hắn cũng có cảm nhận sâu sắc, cũng cảm thấy sợ hãi. Tên Bán Tổ dị giới hoảng sợ rống lớn. Nhưng mà mọi cố gắng đều vô bổ, không ai có thể đủ sức cứu hắn. Tất cả Bán Tổ dị giới đều lâm vào trong khổ chiến. Xét về số lượng tuyệt đối mà nói, căn bản chúng không theo kịp Trường Sinh Giới. Còn ở bên kia thì cuộc chiến đấu sắp đến hồi kết cục. Thông Thiên giáo chủ không hổ là Bán Tổ có chiến lực cao nhất. Tru Tiên kiếm trận triển khai phối hợp đại thần thông vô song đánh đâu thắng đó. Được Ngũ Sắc Thần Quang Chiến Thiên của Không Tuyên phối hợp, nó trực tiếp tạo ra trên người một Bán Tổ dị giới chín mươi chín vết kiếm xuyên thấu từ trước ra sau lưng, mắt thấy sắp sửa chém bay đầu kẻ đó. Tru Tiên tứ kiếm quét ngang xuất ra từng đạo hào quang to như quả núi, hiện tại đã không phải là đâm tới nữa. Thông Thiên chuẩn bị chém nát đối phương! Vì địa điểm trận chiến này là Cổ Thần hoang mạc. Nam bắc kéo dài chừng hai mươi mấy vạn dặm nên chiến trường cũng đủ rộng lớn. Một khi trận chiến đấu này phát sinh tại đại lục Trường Sinh thì chỉ sợ sinh linh sẽ bị hủy diệt hơn phân nửa. Không ai biết Thần Nông Thị cùng Tổ Thần dị giới chiến đấu ở nơi nào, càng không biết bọn họ chiến đấu trên vùng đất quy mô ra sao. Khó có thể phỏng đoán

loại kịch chiến ở cảnh giới đó, không cách nào phán đoán ai mạnh ai yếu. Vào giờ khắc này tất cả Bán Tổ chỉ có thể cảm ứng được áp lực đè nén khó có thể nói nên lời kia, chỉ không nắm bắt được dấu vết của Tổ Thần. Phảng phất như nước từ bốn biển cùng tất cả các dãy núi trong thiên địa đều đang đè nén lên trái tim, khiến cho bọn họ có cảm giác vô cùng nặng nề trong lòng. Bọn họ biết đó là Tổ Thần đang kịch chiến, là uy áp của Tổ Thần ảnh hưởng đến tâm tư của bọn họ. Tất nhiên, đây không phải là ảo giác. Đây là cảm thụ thực sự, Tổ Thần kịch chiến thì uy áp bao phủ trên khắp không trung trong Cổ Thần hoang mạc. Đám Bán Tổ suy đoán có lẽ hai vị Tổ Thần đã nhảy vào không gian vô tận để chiến đấu, bằng không đại lục Trường Sinh chỉ sợ đã hủy diệt rồi. Cũng vào giờ khắc này, trên khắp đại lục Trường Sinh mệnh mông vô ngần, tất cả sinh linh đều rung động ở trong lòng, có cảm giác giống như ngày tận thế đã tới. Tổ Thần kịch chiến đã ảnh hưởng đến mỗi một góc nhỏ của đại lục! Mặc dù không cách nào thấy nổi cuộc chiến của bậc vang danh mạnh nhất cổ kim, nhưng trong lúc Tổ Thần kịch chiến thì uy áp lại thật sự ảnh hưởng đến chúng sinh, làm cho tất cả sinh linh đều run rẩy! Đây chính là Tổ Thần! Mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều khiến hàng tỉ vạn sinh linh sợ hãi trong lòng, đều ảnh hưởng đến cả thế giới. Khắp đại lục Trường Sinh vào giờ khắc này đều câm nín. Khắp nơi lâm vào một cảnh yên lặng kinh khủng. Tất cả sinh linh đều hoảng sợ không chịu nổi dù chỉ một ngày. Mà giờ phút này, đại chiến trên Cổ Thần hoang mạc đã tiến hành đến hồi gay cấn. Có lẽ chỉ có những Bán Tổ này không bị ảnh hưởng, cho dù như thế nào bọn họ đều phải chiến đấu, bọn họ cũng là lực lượng không thể thiếu! "Ầm " Không trung bị nghiền nát, trong tay Vũ Thánh Tôn Vũ hiện ra Thạch Chùy, ngài vung lên chém xuống mà không ngờ làm cho những vì sao trên bầu trời đều bắt đầu rung động! Trong nháy mắt chém rớt đầu Bán Tổ dị giới, vòi máu phun lên cao nhuộm đỏ khắp bầu trời. Từng đạo sấm sét vang lên trên Cổ Thần hoang mạc. Bán Tổ bỏ mạng làm sinh ra dị tượng trong thiên địa, tiếng ừ ừ không ngừng bên tai. Uy lực của Thạch Chùy khiến cho tất cả Bán Tổ giật mình. Từ trong mắt Thông Thiên giáo chủ bắn ra một đạo hào quang lạnh, Tru Tiên tứ Kiếm cùng hành động. Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyền ở bên cạnh

xuất ra làm đông cứng tên Bán Tổ bị trọng thương khia. Phập phập. Hồn Độn kiếm quang to như quả núi trong nháy mắt làm vỡ vụn tên Bán Tổ dị giới kia. Tên Bán Tổ dị giới thứ hai đã bỏ mạng! "Trang Chu đem Thạch Chủy đưa cho Tổ Thần Thần Nông Thị!" Vũ Thánh Tôn Vũ hét lớn, lão biết đây là chí bảo Tổ Thần. Nếu như Thần Nông Thị nằm trong tay thì nhất định sẽ gia tăng phần thắng vài thành. Thạch Chủy cùng Trang Tử hợp nhất, Hồ Điệp vỗ cánh, đôi cánh bướm trong suốt chôn vùi không gian, chẻ đôi tên Bán Tổ đang dây dưa với lão thành hai nửa! Rồi sau đó bay vút lên trời, biến mất không thấy. "Chờ ta!" Từ đằng xa Tiêu Thần hô to. Trong cơ thể hắn có vài món thạch khí, nếu như đều đưa cho Thần Nông Thị thì có lẽ phần thắng sẽ nhiều hơn một chút. Chủ yếu nhất là tiêu diệt Tổ Thần, bằng không một khi Tổ Thần dị giới đánh bại Thần Nông Thị thì tất cả Bán Tổ liên thủ chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cản hắn. "Người cứ giữ lại, một món Tổ Thần chí bảo là đủ rồi!" Vũ Thánh Tôn Vũ hét lớn: "Người là không thể thiếu đoạn nào cả. Đánh thức con Tuyết Bạch Tiểu Thú kia, bảo nó mở Thất Nhạc Viên ra. Nhất định phải thực sự tiêu diệt tất cả Bán Tổ." Thân thể của Bán Tổ bị tiêu diệt không có nghĩa là hoàn toàn tử vong. Chỉ cần linh thức của bọn họ không tiêu tan thì còn có thể tái hiện trong đời sau. Thất Nhạc Viên là cơ ác mộng của Bán Tổ, Tôn Vũ bố trí như thế . . . Không thể nói là không lợi hại. Hai mươi bốn Chiến Kiếm . . . Thất Nhạc Viên . . . Bán Tổ Trường Sinh Giới bỏ mạng. . . Hắn mang theo hai mươi bốn Chiến Kiếm cùng Thất Nhạc Viên. . . Quân dị giới đến hủy diệt Trường Sinh Giới . . . Đoạt hai mươi bốn Chiến Kiếm. . . Cơ ác mộng Thất Nhạc Viên. . . Tiêu Thần hoàn toàn nghĩ thấu hiểu. "Ngôi sao đã rơi xuống!" Thái Dương Thánh Thần và các Bán Tổ phương tây nhất tề kêu lên. Họ vận dụng lực lượng cấm kỵ làm vô cố vì sao từ trên trời bay tới, nện xuống Cổ Thần hoang mạc. Triệu hoán ngôi sao từ bên ngoài, đây tuyệt đối là một lực lượng đủ sức hủy thiên diệt địa ! Bán Tổ Trường Sinh Giới thật sự muốn hoàn toàn tiêu diệt Bán Tổ dị giới. "Chớ để sót một tên nào!" Nguyên Thủy hét lớn. Tôn Vũ trầm giọng nói: "Yên tâm, sớm đã có bố trí. Đám người Hiên Viên đại đế, Lão Tử, Xi Vương, lão Long Nam Hoang, Phượng Hoàng lão mẫu đã sớm đến không gian đoạn tầng chờ đợi, không ai có thể thoát

đi!" Tiêu Thần đang dụng tâm kêu gọi Tuyết Bạch Tiểu Thú tỉnh lại. Thất Nhạc Viên. . . Hôm nay phải phát huy tác dụng lớn nhất! Nhưng đúng lúc này, từ phía không gian đoạn tầng lại truyền đến tiếng cảnh cáo kinh ngạc: "Không tốt, lại có cường giả giáng xuống Trường Sinh Giới. . . Đường như là Tổ Thần!" . biglove Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 280 : Hai mươi bốn Chiến Kiếm xuyên thân chắn Tổ Thần

Chương 280 : Hai mươi bốn Chiến Kiếm xuyên thân chắn Tổ Thần

Converter: Daitri_Giangu Dịch giả: SonHG15 Nguồn: 4vn.eu

Từ chỗ không gian đoạn tầng lại lần nữa truyền đến dao động kinh khủng mệnh mông khó lường, làm cho linh hồn Bán Tổ đều rung động, đây chỉ có một khả năng. . . Lại có Tổ Thần đến! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy! Vào giờ khắc này, tất cả Bán Tổ đều ngửa mặt lên trời thở dài, Trường Sinh Giới xuất hiện một vị Tổ Thần đã là kỳ tích, khó khăn lắm mới chặn được Tổ Thần dị giới, mà hôm nay lại thêm một Tổ Thần dị giới giáng xuống thì ngăn cản như thế nào đây? Trường Sinh Giới thật sự phải bị hủy diệt sao? Trong nháy mắt tâm trạng mọi người đều trở nên trầm trọng. "Sao băng rơi!" Thái Dương Thánh Thần, Tam Thánh Linh, ma vương, Bán Tổ Chân chủ phương tây đồng thời hô lên. Nhóm các vì sao hủy diệt vào giờ khắc này chột đối phương hướng, vẽ ra những vết sao băng chói mắt ngoài không gian nhằm về hướng Cổ Thần hoang mạc trên Trường Sinh Giới. Nhưng đó không phải là Bán Tổ dị giới hủy diệt, mà là nhằm hướng không gian đoạn tầng. Đây là uy lực của sao băng hủy diệt! Vào giờ khắc này, vào sâu hai mươi mấy vạn dặm trong Cổ Thần hoang mạc mệnh mông giống như là giữa trận biến động. Những cơn sóng khổng lồ trùng điệp nổi lên cuộn cuộn, từng đụn cát đều cao chừng trên vạn trượng như là những dãy núi cổ cao ngất liên tiếp dựng ngược lên. Đây là uy lực của sao băng hủy

diệt! Nó còn chưa đến nơi thì dao động mệnh mông đã truyền xuống, sau khi đủ mạnh để tiêu diệt thân thể vài tên Bán Tổ dị giới thì hiện tại thay đổi phương hướng. Mục đích chỉ có một, đó chính là ngăn cản Tổ Thần dị giới tiến vào Trường Sinh Giới. Ngôi sao đặc biệt rực rỡ, khi lao vào trong không trung Trường Sinh Giới thì chiếu sáng khắp đại lục, khiến hàng tỉ vạn linh hồn đều run rẩy. Đúng vậy, đây là cảnh tượng đáng sợ ngàn đời không thấy! Trên bầu trời như là có một vầng thái dương đang rơi xuống, tinh thể ngôi sao thật lớn mà lại bùng cháy chói mắt làm xuất hiện hào quang vô tận, vẽ ra những tai lửa sáng lạn, so với thái dương đích thật thì còn mãnh liệt hơn. Đại lục Trường Sanh hoàn toàn sáng rực. Thái dương thì thực sự buồn bã thất sắc. Hoàn toàn bị hào quang của ngôi sao rơi xuống áp chế. Vào giờ khắc này trên đại lục Trường Sinh tất cả dân chúng toàn bộ quỳ xuống lạy. Trong lòng sợ hãi tới cực điểm. Tổ Thần đang tức giận sao? Hay lại có Tổ Thần đang suy vong? Đây là ý nghĩ sợ hãi trong lòng chúng sinh trên đại lục Trường Sinh. Mấy chục ngôi, trên trăm ngôi sao băng đâm vào Cổ Thần hoang mạc. Thái Dương Thánh Thần, Tát Đán ma vương, Tam Thánh Linh đồng loạt gào lên. Âm thanh rung trời. "Rầm rầm rầm" hào quang chói mắt trở thành thứ duy nhất trong thiên địa. Trên trăm vì sao rơi xuống thì toàn bộ đâm vào chỗ không gian đoạn tầng. Những cơn dao động sóng mệnh mông khiến thiên địa thất sắc. Từng đạo sấm sét giáng xuống, dường như đang đến lúc tận thế. Không gian đoạn tầng hoàn toàn trở thành tuyệt địa kinh khủng, nơi sóng năng lượng đang tàn phá bừa bãi. Năng lượng có tính hủy diệt vô tận mãnh liệt đang chôn vùi không gian. "Hừ" Từ trong Tuyệt Vực truyền ra một tiếng kêu. Âm thanh vô cùng lạnh lẽo làm dao động trong lòng Bán Tổ một hồi, nhưng mà dao động của Tổ Thần dị giới rõ ràng yếu đi không ít. Có thể nói chùm sao băng mang tính hủy diệt không có khả năng làm Tổ Thần ngã xuống, nhưng đã có hiệu quả chặn bước tiến của hắn. Nguyên Thủy hét lớn: "Hắn muốn tiến vào thế giới này thì phải tích lũy đủ năng lượng để xuất ra trận truyền tống cổ nào đó. Chúng ta đem những vì sao ngoài vòm trời đánh vào không gian đoạn tầng, phá hủy Truyền Tống Trận pháp của hắn." Vào giờ khắc này. Nguyên Thủy, Phệ Đà, Chuẩn Đề, Thông Thiên, Thái Dương Thánh Thần, Tam Thánh

Linh tất cả đều lấy đại pháp lực bắt đầu triệu hoán các vì sao. Lần này đây không phải dựa vào thần chú mà hoàn toàn là dùng đại thần thông cường chế cướp lấy Thiên Tinh (sao trời). Phảng phất như có một bàn tay khổng lồ vô hình, nó dẫn dắt những tinh thể khổng lồ bay về hướng Trường Sinh Giới. Những vì sao ngoài vòm trời run rẩy! Trường Sinh Giới mệnh mệnh run rẩy! Mấy tên Bán Tổ dị giới còn chưa bị diệt vong muốn phá vòng vây xông ra. Nhưng mà số lượng Bán Tổ trên đại lục Trường Sinh chiếm ưu thế tuyệt đối. Vũ Thánh Tôn Vũ đến giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy bọn họ muốn ra tay thì lập tức liên hợp với đám người sát thủ Chí Tôn, đại Thiên Ma, Bạch Hổ Thánh Hoàng cùng bắt đầu công kích. Mà ở chỗ không gian đoạn tầng, đám người Hiên Viên đại đế, Lão Tử, Xi Vương, Thánh Không, lão Long Nam Hoang, Phượng Hoàng lão mẫu bắt đầu vận chuyển đại pháp lực, dẫn hướng cho những vì sao từ không gian đến. Bởi vì lần này số lượng các vì sao hơi quá lớn. Bọn họ cần luyện hóa trước một bước. Bằng không, đó không phải là tiến công vào không gian đoạn tầng, mà lại thành trực tiếp oanh tạc vào những diện tích lớn trong Cổ Thần hoang mạc. "Rầm rầm rầm" Giống như long trời lở đất, đại sa mạc cát vàng rung động. Những vì sao được luyện hóa, toàn bộ đánh vào không gian đoạn tầng làm cho Tổ Thần dị giới muốn giáng xuống Trường Sinh Giới phát ra vài tiếng kêu rên. Sát ý vô tận từ một thể giới khác xuyên thấu tới đây khiến cho lạnh thấu xương như là ngày đông giá rét. Nhưng mà sự dao động hủy thiên diệt địa của Tổ Thần lại lui xuống như thủy triều. Tổ Thần dị giới tạm thời bị chặn! Hiện tại tất cả mọi người gửi gắm hy vọng vào Thần Nông, chỉ có vị Tổ Thần Trường Sinh Giới này mới có thể đánh bại Tổ Thần dị giới trong thời gian ngắn ngủi. Tự mình tới đây mới có thể đủ sức ngăn cản một vị Tổ Thần dị giới khác vượt ranh giới mà đến. "Hiện tại không giết bọn hắn thì còn đợi khi nào?" Thông Thiên giáo chủ hét lớn. Các vị Bán Tổ thần Trường Sinh Giới hợp thành thể vây kín, vây khốn mấy tên Bán Tổ dị giới còn lại. Không gian đã bị giam cầm, ngay cả những kẻ có đại pháp lực cũng khó xuyên qua không gian này. "Sát!" Một tiếng hô vang, các loại thần thông nghịch thiên hiện ra. Tru Tiên kiếm trận, Phật Đà pháp ấn, Thái Dương thánh quang, Nguyên Thủy ngọc thủ, Chuẩn Đề kim thân, Tát Đán ma

vương ma thân. . . Trục tiếp quây kín vùng trời, làm tất cả trở thành Hỗn Độn. Sợ Bán Tổ dị giới khôi phục lại nhục thể, Bán Tổ Trường Sinh Giới trực tiếp từ trên dải thiên hà triệu hoán vô tận Hắc Vân tử vong. Chúng hoàn toàn bao phủ vùng không gian đã nát bấy. Đây là một hồi chiến đấu không thể quên được. Toàn bộ chúng cường giả Trường Sinh Giới về nhân số chiếm cứ ưu thế tuyệt đối đang tiêu diệt Bán Tổ dị giới. Nhưng mà không ai có thể buông lỏng tâm tư. Bởi vì bọn họ biết chỉ cần Tổ Thần trong không gian đoạn tầng giáng xuống thành công thì chiến quả bọn họ thu được sẽ hoàn toàn hóa thành hư ảo. Từ khoảng không bên ngoài, những dao động khiến linh hồn Bán Tổ cũng phải rung động vẫn còn liên tục truyền đến. Điều này nói rõ Thần Nông cùng Tổ Thần dị giới đại chiến vô cùng kịch liệt, trong thời gian ngắn chỉ sợ khó có thể phân ra thắng bại.

"Trấn phong tất cả linh thức Bán Tổ." Vũ Thánh Tôn Vũ hét lớn, đồng thời nhìn về phía Tiêu Thần cách đó không xa đang được Thất Thái Thánh Thụ bảo vệ. Bán Tổ dị giới trước khi bị đánh nát thân thể thì trước hết đều chạy về phía không gian đoạn tầng, chúng muốn về thế giới của mình. Nhưng mà linh thức của bọn chúng đều bị đám người Hiên Viên đại đế, Lão Tử, Xi Vương mai phục tại nơi đó giam cầm lại. Rồi sau đó đến lúc hủy diệt thân thể Bán Tổ dị giới thì linh thức bị mọi người phong khốn ngay tại chỗ, một tên cũng không chạy thoát. Tiêu Thần toàn thân đều được thánh thụ quang huy bao phủ, hẩn dùng thần niệm thăm dò trong Thánh Thụ thì phát hiện bảy đạo hào quang đang lượn lờ quanh Tuyết Bạch Tiểu Thú đang ngủ say. Hẩn nhẹ nhàng dùng thần niệm gọi: "Kha Kha tỉnh lại. . . Mau mau tỉnh lại. . ."

Chỉ là, bất kể hẩn kêu gọi như thế nào, Tuyết Bạch Tiểu Thú đang ngủ say cũng không có bất cứ phản ứng gì. Giờ phút này, đúng là giành giật từng giây từng khắc thời gian, không được trì hoãn chút xíu. Vũ Thánh Tôn Vũ phóng xuống một đạo thần lực rót vào trong cơ thể Tiêu Thần. Rồi sau đó truyền âm cho hẩn nói: "Kêu gọi nó thử xem xem." Tiêu Thần hô lớn: "Có thiên thần quả tươi ngon, Âm mộc Sâm Quả!" "Đâu? Đâu?" Tiểu thú ngủ say trong nháy mắt bị đánh thức, nó dụi đôi mắt to nhìn chung quanh mà mơ mơ màng màng lăm lăm. Mặc dù đang ở trong hoàn cảnh này, Tiêu Thần cũng bị chọc cười, thật đúng là một tiểu quỷ tham ăn. Xoát Hào quang

chợt lóe, linh hồn Kha Kha lao ra khỏi Thất Thái Thánh Thụ, hiện lên bên cạnh Tiêu Thần. Nó chớp chớp đôi mắt linh động, bất mãn lầu bầu: “Tại sao gạt ta,,,” Bỗng nhiên, nó thấy trên không có đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Thái Dương Thánh Thần thì lập tức tròn mắt, phần nộ kêu: “Bại hoại, một đám bại hoại” Mặc dù Bán Tổ tướng mạo biến đổi nhiều, nhưng linh giác của tiểu thú dị thường nhạy cảm. Nó nhận ra khí tức của bọn họ liền thở hỗn hển định xông lên, nhưng bị Tiêu Thần ngăn cản. “Kha Kha không nên xằng bậy, hiện tại cần trợ giúp của người. . .” Tiêu Thần dùng lời nói ngắn gọn nhất nói ra tính nghiêm trọng của sự việc.. “Nhưng. . . Ta ghét bọn họ.” Tuyết Bạch Tiểu Thú ủy khuất chỉ vào Bán Tổ trên không, tràn ngập thần sắc không cam lòng, trong mắt tràn ngập hơi nước. “Nhưng là hiện tại thật sự cần người. . .” Kha Kha không cam lòng gật đầu. Âm thanh non nớt tràn ngập sự tủi thân truyền ra: “Được rồi.” Tiểu thú mở Thất Nhạc Viên ra, một mảnh không gian tuyệt đẹp hiện ra ở chung quanh nó. Bên trong những loài hoa đặc sắc nở rộ, cỏ ngọc trái dài, dòng sông nhỏ trong suốt chậm rãi chảy xuôi, mùi thơm ngào ngạt của hoa cỏ ủa tới, trông cảnh xinh đẹp giống như bức họa. Đông đảo Bán Tổ hạ xuống, Tôn Vũ truyền âm nói với Kha Kha: “Ngay lập tức chúng ta sẽ đánh linh thức Bán Tổ dị giới vào Thất Nhạc Viên. Như thế . . . người liền có thể từ từ luyện hóa bọn họ.” Đôi mắt Tiểu quỷ lập tức liền sáng ngời lên. Nó chớp chớp nhìn chăm chú Vũ Thánh rồi sau đó lại nhìn về phía Bán Tổ chung quanh. Nhưng nó suy nghĩ hơi cẩn thận một tí, nếu như sau này có thể bắt hết đám Bán Tổ này vào. . . trừng trị hết thấy bọn họ một trận! Đây là một loại biểu hiện tâm tính trẻ con của nó. “Kha Kha không có nguy hiểm chứ?” Tiêu Thần hỏi, đây là điều Tiêu Thần lo lắng nhất.. “Sẽ không, nếu như nó có thể luyện hóa những tàn linh Bán Tổ này, nói không chừng sẽ là một dịp may cực lớn.” Vũ Thánh thở dài nói: “Thất Nhạc Viên, đúng là loại tồn tại nghịch thiên .” Xoát xoát xoát Hào quang không ngừng lóe sáng. Các Bán Tổ đem từng đạo tàn linh đánh vào Thất Nhạc Viên. Cuối cùng Kha Kha lập tức phong bế phiến không gian này. Bây giờ thời gian còn hơn sinh mệnh, tiếp theo Bán Tổ dùng đại thần thông nghiền nát không gian. Mọi người cơ hồ trong nháy mắt liền đi tới không gian đoạn tầng cách đó mấy trăm dặm

để hội họp cùng đám người Hiên Viên đại đế, Lão Tử, Xi Vương Tiêu Thần không có thời gian đi xem đám người Đại Đế cùng với Phượng Hoàng lão mẫu. Bởi vì hiện tại khi Kha Kha đem tàn linh còn lại của Bán Tổ để thu hồi thì từ trong không gian đoạn tầng lại lần nữa truyền ra năng lượng dao động ngập trời. Bọn họ không thể không rút lui. "Không cách nào ngăn cản dị giới Tổ Thần giáng xuống, chúng ta lại triệu hoán các vì sao bên ngoài để công kích chỉ sợ cũng vô dụng ." Tất cả Bán Tổ sắc mặt đều khó coi dị thường. "Tổ Thần Thần Nông cũng không chiếm được thượng phong sao?" Vừa lúc đó, Hồ Điệp đã biến mất lại hiện ra, Trang Tử có chút lo lắng nói: "Không tốt, mặc dù Thần Nông Tổ Thần đã phải dùng Thủ Chương Thạch Chủy, nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong. Ngài không có thân thể chân chính nên không cách nào phát huy lực lượng đỉnh phong khi xưa." Đây không phải một tin tức gì tốt, tâm tình tất cả Bán Tổ đều nặng nề đến tột đỉnh. Một người Tổ Thần dị giới đã khó có thể ngăn cản, một người Tổ Thần dị giới khác lại giáng xuống, Trường Sinh Giới thật sự phải chịu hủy diệt sao? "Chúng ta đi tương trợ Thần Nông Tổ Thần." Tôn Vũ quát to: "Có lẽ chúng ta sẽ hóa thành tro bụi trong nháy mắt, nhưng vẫn cần phải đi. Có thể chia sẻ được bao nhiêu áp lực cho Tổ Thần liền chia sẻ bấy nhiêu áp lực!" Hiên Viên Hoàng Đế bước ra một bước, mặc dù sương mù mệnh mông che lấp thân hình của ngài, nhưng mà loại khí thế hùng vĩ cao ngạo vẫn hiện ra khí phách đại đế của thế hệ. Ngài mở miệng nói: "Để lại một nửa số Bán Tổ, đem hết khả năng coi giữ chỗ đoạn tầng không gian, những người còn lại đều đi ra ngoài không gian để hỗ trợ Thần Nông Tổ Thần." Xoẹt Hào quang chợt lóe, Hiên Viên đại đế, Vũ Thánh, Lão Tử, Trang Chu nhắm hướng bầu trời phóng đi. Ngay sau đó đám người Phật Đà, Phượng Hoàng lão mẫu, Thánh Khổng cũng nhắm phía chân trời. Đám người Thông Thiên, Nguyên Thủy, Thái Dương Thánh Thần, Tam Thánh Linh, Chuẩn Đề, Nam hoàng lão Long, Bạch Hổ Thánh Hoàng, đại Thiên Ma ở lại ngăn cản Tổ Thần dị giới giáng xuống. "Oanh " Dao động kinh khủng lại dập dờn trào ra, Tổ Thần dị giới tựa hồ chuẩn bị lại một lần nữa vượt qua thế giới. "Vốn là dụ đám Bán Tổ của phiên không gian uy hiếp Trường Sinh Giới ta giáng xuống, nhưng là lại đưa tới Tổ Thần của một thế giới khác, đây là một cái

kết cục thất bại." Nam Hoang lão Long thở dài. Hung quang trong mắt Thông Thiên chợt lóe, lão lạnh lùng nhìn Tiêu Thần mà điềm nhiên nói: "Bây giờ chỉ có một biện pháp!" Xoát xoát xoát Ánh mắt của mọi người đều quét về phía Tiêu Thần, như đao băng rét lạnh, khiến Tiêu Thần cảm giác toàn thân lạnh lẽo vô cùng. Cùng thời khắc đó, Thông Thiên giáo chủ bắt đầu hành động. Lão dùng tốc độ cực hạn vượt qua tường tượng, trong phút chốc xuất hiện ở chỗ Tiêu Thần cùng với Kha Kha rồi bắt Tiêu Thần đi. "Y nha. . . Thông Thiên bại hoại buông...Tiêu Thần ra!" Tuyết Bạch Tiểu Thú phần nộ kêu to. "Hai mươi bốn Chiến Kiếm phối hợp Thiên Bì, có khả năng trấn phong Thất Nhạc Viên cùng với Thái Cổ ma động của Âm Phủ. Vậy hiển nhiên có khả năng trong thời gian ngắn trấn phong chỗ không gian đoạn tầng này." Lời của Nguyên Thủy lạnh lùng vô cùng, không bao hàm chút tình cảm nào. Thái Dương Thánh Thần, Tam Thánh Linh, Chuẩn Đề, Nam Hoang lão Long, Bạch Hổ Thánh Hoàng, đại Thiên Ma ... tất cả đều gật đầu nói phải Tiêu Thần cảm giác toàn thân băng giá, hắn nói: "Được, nếu cần hai mươi bốn Chiến Kiếm thì trong cơ thể ta có mười sáu thanh, tặng cho người đi trấn phong đoạn tầng không gian." Mọi người ánh mắt tất cả lạnh như băng, chưa có trả lời hắn. Thông Thiên giáo chủ lạnh lẽo vô cùng, nói: "Không cần, ta từ Thiên Cung Hữu Sào thị biết được chí bảo Viên Nhuận Kỳ Thạch của Tổ Thần đã ở trong cơ thể người. Hiện tại lại lấy Thiên Nhân Thông cũng không tiện dò xét, trong cơ thể người có hơi cổ quái. Gặp đúng dịp này, cứ lấy thân thể của người để ngưng tụ hai mươi bốn Chiến Kiếm lại. Thêm vào chí bảo của Tổ Thần thì ta nghĩ đủ để trấn phong lại chỗ không gian đoạn tầng vài thập niên." "Cần cẩn thận trấn phong. Mặc dù không người nào biết cách thi triển hai mươi bốn Chiến Kiếm, nhưng nếu như bị Tổ Thần dị giới lấy được thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi." Chuẩn Đề Đạo Nhân nói. "Không sao, trong hơn mười năm không cần lo lắng." "Y nha y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú vừa nghe liền khẩn cấp, lấy tinh thần dao động phát ra âm thanh non nớt: "Người xấu, các người đều là người xấu, ta không cho! Ta không cho các người làm như vậy!" Tuyết Bạch Tiểu Thú đã sớm nhạy bén mở ra Thất Nhạc Viên mà phóng về hướng Thông Thiên giáo chủ. Xoát Hào quang mang chợt lóe,

Thông Thiên giáo chủ biến mất tại chỗ. Kha Kha bắt phải khoảng không. Chỉ cần không tiến vào Thất Nhạc Viên thì pháp lực Bán Tổ không cách nào phỏng đoán. Tốc độ của Kha Kha thì căn bản không cách nào đuổi theo. Đương nhiên, chỉ cần tiểu thú trốn ở trong Thất Nhạc Viên, dầu mạnh như Bán Tổ cũng không cách nào làm gì nó. "Y nha y nha. . . Các người buông hãn ra." Âm thanh non nớt của Kha Kha mang theo giọng điệu năn nỉ. "Leng keng leng keng. . ." "Không có thời gian , mau đem những thanh Chiến Kiếm bọn người thu được ra đi." Tám thanh Chiến Kiếm hiện ra, đây đều là do đệ tử của các Bán Tổ thu thập được, sau lại thờ phụng cho Bán Tổ đã tái sanh. "Phốc " Thông Thiên giáo chủ là người thứ nhất động thủ, một thanh Chiến Kiếm xuyên thủng ngực Tiêu Thần. Tiên huyết tuôn ra. "Phốc " Nguyên Thủy là người thứ hai động thủ. Chiến Kiếm xuyên thấu bụng Tiêu Thần, huyết hoa phun tung toé. Tiếp theo Nguyên Thủy, Thái Dương Thánh Thần, Chuẩn Đề vội vàng xuất thủ, lấy Chiến Kiếm xuyên thủng thân thể Tiêu Thần. Đại Thiên Ma là người cuối cùng xuất thủ, lão cầm trong tay hai thanh Chiến Kiếm cắm xuyên qua thân thể Tiêu Thần. Tiên huyết nhiễm đỏ màu vàng của cát, toàn thân Tiêu Thần đều đỏ tươi huyết thủy, tiên huyết ào ào chảy ra từ tám lỗ máu. "Y nha. . . Không nên! Ô ô. . . Ta cầu các người, buông tha hãn đi. . ." Tiếng la khóc non nớt của Tuyết Bạch Tiểu Thú truyền ra. Vừa rồi nó lần lượt xông tới, nhưng lại căn bản không bắt giữ được vết tích của Bán Tổ. "Y nha. . . Ô ô. . . Ta nguyện lấy Thất Nhạc Viên trao đổi cùng các người." Tất cả mọi người trầm mặc vô cùng, không ai đáp lại nó. "Kha Kha người đi nhanh đi, người không cứu được ta. Tạm thời ta không hận bọn hãn, không cần người cứu. Nếu cái thế giới này thực sự bị hủy diệt thì dầu có Thất Nhạc Viên, người cũng không được bình yên vô sự." "Ta không chịu!" Tuyết Bạch Tiểu Thú lo lắng xông lên phía trước. Vừa lúc đó, tất cả Bán Tổ đồng loạt ra tay, đem Tiêu Thần bị Chiến Kiếm xuyên thủng đánh vào chỗ đoạn tầng không gian, đồng thời quát to: "Trấn phong!" Hai mươi bốn đạo kiếm khí từ trong cơ thể Tiêu Thần phóng lên cao, rồi sau đó hóa thành hào quang vô tận che kín chỗ không gian đoạn tầng lại. Tất cả Bán Tổ đồng thời xuất thủ, dùng hai mươi bốn Chiến Kiếm phong ấn không gian đoạn tầng. Cả người Tiêu Thần từ bên trong đến ngoài

bắt đầu Thạch Hóa rồi sau đó phóng đại rất nhanh. Cuối cùng một tượng đá như người khổng lồ cao chọc trời ngăn chặn chỗ không gian đoạn tầng, tám thanh Chiến Kiếm thật lớn xuyên qua pho tượng người đá cao như núi.

"Không nghĩ tới. . . có thể trấn phong không gian đoạn tầng thuận lợi như thế. Ta nghĩ có thể trấn phong trăm năm, thậm chí ngàn năm." Bạch Hồ Thánh Hoàng thở dài nói. "Trong cơ thể hắc có cổ quái, đúng là ngưng kết hai mươi bốn Chiến Kiếm như hòa làm một." Nguyên Thủy nói hờ hững vô tình. Thông Thiên giáo chủ bay một vòng quanh pho tượng đá khổng lồ rồi nói: "Cuộc sống tự do tự tại, sớm có trời định. Người giết Bán Tổ, hôm nay bị giết để trấn phong không gian đoạn tầng, vừa lúc kết một đoạn nhân quả." "Nếu như vượt qua nguy cơ lần này, Tiêu Thần người được xem như một công thần lớn." Chuẩn Đề Đạo Nhân cầm Thất Bảo Diệu Thụ bay một vòng quanh tượng đá thật lớn giống như dãy Thái Cổ ma sơn rồi nói:

"Nhưng mà . . . công tích của người nhất định không người nào biết được, yên lặng thủ hộ không gian đoạn tầng đi." "Y nha. . . Ô ô. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú trên đỉnh đầu Thất Thái Thánh Thụ, điên cuồng nhắm hướng mọi người phát động công kích. Nó muốn cuốn mọi người vào trong Thất Nhạc Viên. Nhưng căn bản nó không cách nào nhanh hơn Bán Tổ, không cách nào làm gì được mọi người. Trong mắt Bạch Hồ Thánh Hoàng lóe lên sát khí lạnh lạnh, lão hỏi: "Nên nghĩ biện pháp tiêu diệt nó sao?" "Đạo hữu, trong tâm của người còn tồn cố chấp, cuộc đời này ắt vô duyên cùng Tổ Thần." Chuẩn Đề Đạo Nhân mở miệng bảo. Bạch Hồ Thánh Hoàng phát ra một tiếng hừ lạnh rồi nói lạnh lùng: "Chẳng lẽ người có thể trở thành Tổ Thần?" Mặc dù những người này lộ ra sát khí, nhưng cuối cùng tất cả đều nhìn về phía khoảng không trên bầu trời. Hiện tại quan trọng hơn chính là trợ giúp cho Thần Nông thị thắng lợi. "Y nha. . . Ô ô. . . Ta không muốn như vậy. . ." Ở chỗ sâu trong Cổ Thần hoang mạc, Tuyết Bạch Tiểu Thú một mình đang khóc. Nó phục trên pho tượng đá khổng lồ với vẻ mặt bi thương vô cùng. Cuối cùng, Tổ Thần Thần Nông thị thắng lợi, tình thế nguy

hiểm sắp hủy diệt Trường Sinh Giới được hóa giải. Chúng sanh đại lục Trường Sanh cảm tạ ân đức Tổ Thần, tất cả đều thờ phụng kim thân của Thần Nông. Đương nhiên, các Bán Tổ dốc sức trong đại chiến cũng tất cả đều danh truyền Trường Sinh Giới, được tất cả mọi người cung phụng trong Thần Điện. Nhất là những Bán Tổ sau khi bỏ mạng lại trở về càng được mọi người thêm thờ phụng. Bởi vì đệ tử của bọn họ đều truyền tụng công đức của bọn họ. Rằng chư vị tổ sư là vì chống lại Tổ Thần dị giới nên mới nghịch thiên chuyển thế trở về, là thánh nhân của ngày tận thế, có công đức vô lượng. Không ai biết có một số Bán Tổ là bị động mà nhập cuộc, mà lại còn rơi vào một kết cục sắp thất bại. Mà Tiêu Thần nhất định người đời không biết, hẳn cùng với hai mươi bốn Chiến Kiếm đã trấn phong lại không gian đoạn tầng, nhưng nhất định không có tiếng tăm gì. Chỉ một mình đứng yên trong mưa gió. Nếu như thực sự có người nhớ ra tên của Tiêu Thần thì cũng chỉ nhớ hắn là ác ma thí sát Bán Tổ thôi. . Đồng Lam Phương Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 281 : Trở Lại Nhân Gian Giới

Thời gian như chim bay. Nửa năm đã trôi qua. Đại sa mạc phủ màu vàng thê lương mà lại cô tịch, cuộc chiến Tổ Thần đã sớm hạ màn. Tất cả mọi người sớm đã rời đi. Đại hoang mạc vắng vẻ như không còn sinh vật. Không có màu xanh. Mênh mông mà lại hoang vu. Là một nơi dường như đã bị người ta quên lãng. Chỗ không gian đoạn tầng từng xuất hiện thì bây giờ chỉ có mây đen lượn lờ. Một pho tượng đá thật lớn một mình đứng sừng sững dưới đám mây màu chì, cao lớn như dãy Thái Cổ ma sơn. Nó nhìn về hướng đại lục Trường Sanh. Tựa hồ như xa xăm. Tựa hồ như là khát vọng. . . Nửa năm. Rốt cục lại một lần nữa sống lại. Đại sa mạc tĩnh mịch rốt cục cũng có một ít sức sống. Những cơn gió mạnh bỗng thổi qua đại mạc vàng cháy. Cát bỗng cuộn lên đầy trời phủ màu vàng mênh mông khắp nơi. Đến ngay cả bức tượng lớn kia cũng bị bao phủ. Cát vàng che khuất bầu trời làm cho những đám mây đen đủ hình dáng đều trôi dạt không thôi. Lúc nào cũng có thể bị đánh tan. Trong tiếng gió. Có thể nghe thấy được một con tiểu thú trắng như tuyết đang nức nở. Nó khóc lóc ở trong gió. Nó đã ở bên cạnh bức tượng bảo vệ cao ngất tầng mây suốt hơn nửa năm. Tám thanh Chiến Kiếm cực lớn xuyên qua tượng đá khổng lồ như là đóng đinh nó tại nơi đó. Nửa đoạn thân thể phía dưới ngăn chặn không gian đoạn tầng. Nửa đoạn trên thì lặng lẽ đứng đó. Thần thái tượng đá so với vẻ mặt của Tiêu Thần vào lúc trấn phong hết như đúc. Trên nét mặt tựa hồ tràn ngập một tia tiếc nuối cứ như vậy nhìn về phía nam. Dường như muốn xuyên qua đại lục Trường Sanh mà nhìn về phía Long Đảo, nhìn đến Nhân Gian Giới. "Ô ô. . . Tiêu Thần, người đến khi nào tỉnh lại?" Tiểu thú chân tình nức nở. Khóc trước tượng đá đang lâm vào trong cảnh nửa hôn mê. Nó thì thào: "Ta đã không có cha mẹ . . . Người cũng đã chết. . . Ô ô. . . Ta muốn trở lại Long Đảo. . . Không bao giờ ... rời đi nữa ." Lại một cơn gió nổi lên. Một thân ảnh không một tiếng động xuất hiện ở trước tượng đá. "Ma quỷ. . ." Tiểu

thú như là có chỗ cảm ứng tình lại từ trong nửa hôn mê. Người mới đến đúng là Xi Vưu. Hắn thở dài một hơi mà nói: "Đi theo ta." "Không!" Tiểu thú trả lời mang theo giọng điệu năn nỉ: "Van cầu người cứu sống hãn đi. Ta có thể đem Thất Nhạc Viên đưa. . ." "Bị hai mươi bốn Chiến Kiếm xuyên thủng và trấn phong, ta cũng không có cách nào. Chỉ trách ta ngày đó không ở đây. Chúng ta đi tương trợ Tổ Thần Thần Nông thị, tại chiến trường gần như tan thành tro bụi. Thần Nông thị được chúng ta lấy cái chết tương trợ khiến chuyển biến tình huống thành thắng lợi. Nhưng lại khiến Bán Tổ toàn bộ điêu linh. Tổ Thần Thần Nông thị thi triển pháp lực mệnh mông. Cuối cùng cũng chỉ cứu sống được ta, Vũ Thánh, Lão Tử, Hiên Viên đại đế, Phật Đà, Trang Chu . Mấy Bán Tổ hoàn toàn biến mất." Đó là một trận đại chiến thảm thiết. Mạnh mẽ như Bán Tổ mà khi đối mặt Tổ Thần thì cũng hoàn toàn tan thành tro bụi . "Ô ô. . . Ta thật sự chỉ muốn hãn sống lại. Không có yêu cầu khác nha. . ." "Đi thôi. Ta mang người rời đi nơi này." "Ta không đi. Cái thế giới này đều là người xấu. Những người đó luôn muốn giết ta và Tiêu Thần." "Đó là bởi vì họ có chút sợ hãi người." "Tại sao sợ hãi ta. Ô ô. . . Ta chưa từng có hại bọn họ." "Bởi vì bọn họ sợ tương lai của người. Cảm giác người không nên tồn tại trên đời này." "Ô ô. . . Ta phải về Long Đảo. Phụ thân và mẫu thân đã chết . Tiêu Thần cũng đã chết. Ta không bao giờ ... rời đi nữa." Kha Kha khóc thật thương tâm. Giống như đang bị tổn thương rất nặng. Cuối cùng hôn mê. Ma quỷ nhằm hướng tượng đá đánh ra một đạo hào quang đen. Rồi sau đó mang theo Kha Kha phóng lên cao. Hãn lẩm bẩm: "Long Đảo sao. Có lẽ. . . Người thật sự không nên đi ra từ đó. E rằng đó cũng là mong muốn của cha mẹ người. Bởi vì người không thuộc về cái thế giới này a." Gió bỗng lặng. Đại mặc lại lần nữa khôi phục yên tĩnh. Cho đến một tháng sau. Một bóng dáng to lớn mang theo hai tiểu La Ly từ trên trời giáng xuống. Như làm nơi này thêm chút sinh khí. Hiên Viên đại đế toàn thân phủ đầy mây mù. Đứng ở nơi đó cũng không nhúc nhích. Hai tiểu La Ly trắng nõn Linh Lung cùng Thỏ Thỏ thì thở vắn than dài. "Thật vất vả mới phát hiện ra một vị soái ca đẹp thế. Cứ như vậy hóa đá . . ." "Lão cha, người mau hỗ trợ nha. Giúp hãn sống lại đi." "Đúng đúng. lão cha Tượng soái là tốt nhất mau cứu cứu hãn đi." Hiên Viên đại đế thân hình cao lớn mà

giữa mây mù vẫn hiện ra đặc biệt cao to. Ngài lắc đầu nói: "Ta không cứu được hần." Nói xong. Ngài đánh về hướng tượng đá cao lớn một đạo hào quang vàng rồi mang theo hai tiểu La Ly biến mất không thấy. Một tháng sau. Phật Đà hiện thân ra. Ngài đứng trên tượng đá vô cùng nhả nhận bình tĩnh mà nói: "Thiên Thượng thiên hạ. Duy ngã độc tôn." (trên trời dưới đất, ta là nhất) "Duy ngã độc tôn" "Ta" tự nhiên không phải chỉ cái tôi của bản thân. Mà là quảng đại chúng sanh "Ta đây" . Mỗi người sau khi giác ngộ đều có khả năng thoát khỏi các loại ham muốn hưởng thụ vật chất, mê hoặc và biểu hiện giả dối trói buộc. Đó chính là đạo Phật Đà. Khi đó chỉ có "Ta" độc tôn. Một đạo Phật quang từ giữa trán ngài bay ra đánh vào thân tượng đá. Bóng dáng Phật Đà chợt biến mất. Lại qua một tháng. Tôn Vũ cùng Trang Chu đồng thời hiện ra. Hai người nói một vài điều gì đó nhưng tất cả đều tiêu tán ở trong những đám mây đen mà không truyền ra ngoài. Cuối cùng bọn họ cũng đều phải tự xuất ra hào quang rồi phá không bay đi. Sau cùng Lão Tử một mình hiện ra bên tượng đá. Lão cũng không có nói gì, chỉ là xuất ra một đạo hào quang xanh rồi liền bỗng nhiên biến mất không thấy. Thời gian trôi qua. Đẳng đẳng một năm đã qua. Pho tượng khổng lồ vẫn đứng sừng sững cô độc. Nhưng trong một năm đó ở giữa trán tượng đá ại từ từ nứt nẻ, xuất hiện những khe hở như ẩn như không. Cho đến ba tháng nữa qua đi, một tiếng vang vỡ vụn truyền đến. Một cái lỗ thật lớn xuất hiện trên trán tượng đá cao ngất trong mây. Một người thân thể bằng xương bằng thịt từ bên trong đi ra. Toàn thân lóe ra hào quang màu đồng cổ. Thân thể rắn chắc như đức từ đồng thau. Một chiếc thần kích hào quang sáng chói nằm trong tay phải của hần. Có điều là lúc này lưỡi kích đã hơi bị quần, thậm chí có vết nứt nẻ. Một cái thiết ấn đen nhánh xuất hiện ở trong

[/FONT]
[COLOR]tay trái của hần. Thiết ấn đã biến hình nên nhìn không ra hình dáng ban đầu. "Thông Thiên, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Thái Dương, Bạch lão miêu, Nam hoang lão cá chạch . . . Ta ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà các người!" Từ Hoàng Kim Thần Kích phát ra âm thanh thật lớn khiến cho Cổ Thần hoang mạc cũng đều rung động. "Mẹ cái đồ chết tiệt các người. Ta #@! ¥#¥#. . ." Từ Ô Thiết ấn cũng phát ra âm thanh phẫn nộ. Hai món hung khí gần như bị phế. Thần kích cùng Thiết ấn đều nứt nẻ như

thể lúc nào cũng sẽ bị vỡ vụn. Ngược lại thì thân thể Tiêu Thần lại không việc gì, không có bị một vết thương nào. "Ta vẫn còn là ta sao?" Tiêu Thần phát ra nghi vấn như vậy. Hắn quay đầu nhìn lại pho tượng đá cao ngất ngưỡng tới mây kia rồi lại nhìn nhìn thân thể của mình hiện tại. Hắn cảm thấy có hơi không đúng. "Mẹ cái đồ chết tiệt các người. Làm sao mà không phải là người? Sau này phải sống thật tốt cho ta. Hiện tại Lão Tử và tính mệnh của người là tương liên. Nếu người làm chút sai lầm thì đôi ta cùng không may. Đồ Thạch nhân tàn phế chết tiệt. Rốt cuộc người là vật gì vậy mà bắt chúng ta cùng người chung hưởng sinh mệnh. Ta @#¥#¥..." Hai món hung khí chửi ầm lên. "Răng rắc răng rắc..." Tượng đá khổng lồ phía sau kia bỗng thấy lỗ thủng ở trên trán từ từ khép lại, cuối cùng trơn nhẵn như lúc ban đầu như thể căn bản không từng bị vỡ. Hoàng Kim Thần Kích cùng Ô Thiết bộ dáng trông thật tươi tắn, chúng xuất ra một luồng hào quang dập dờn để bảo vệ Tiêu Thần. Có điều là bọn hắn đã hao phí lực lượng quá nhiều nên ánh sáng của hào quang không ổn định. Dường như tùy thời có thể hoàn toàn vỡ vụn. Cùng với không gian đoạn tầng bị trấn phong lại. Cổ Thần hoang mạc tựa hồ cũng không còn đáng sợ như vậy. Có hai kiện hung khí bảo hộ, Tiêu Thần triển khai thần thông Bát Tướng Thế Giới nên lại có thể phi hành cực nhanh mà trông vẫn không giống như phải cố hết sức. Lúc này đại lục Trường Sanh đúng dịp đang ào ào như vũ bão. Tổ Thần Thần Nông thị lại xuất hiện ở thế gian. Ngài mở Thần Nông cung, phát ra báu vật. Rồi sau đó lại hóa vào trong tinh không vô hạn. Trước khi rời đi thì ngài có truyền lời khắp đại lục Trường Sanh, bảo các phái chọn ra đệ tử giỏi nhất để khi ngài trở về thì có thể trọng dụng. Tổ Thần không có nhiều lời. Nhưng mà thông qua Bán Tổ truyền miệng để tung tin lại làm cho khắp đại lục Trường Sanh xôn xao. Tổ Thần trọng dụng, nếu như được chọn thì đó là phúc trăm ngàn kiếp tu luyện. Vì thế, Đại lục Trường Sanh cử hành đại hội tu giả rất lớn. Nguyên Thủy Xiển Giáo, Thông Thiên Tiệt giáo, Phật Đà Phật giáo, Thái Dương Thánh Thần Thái Dương giáo... Cơ hồ tất cả môn đệ của Bán Tổ môn trong thiên hạ đều đến báo danh. Đây là một đại hội thật lớn mà trước nay chưa từng có. Mặc dù nó chỉ dành cho đệ tử hậu bối kiệt xuất, nhưng cũng thu hút ánh mắt của lớp lão nhân. Chỉ là có một chút

rất kỳ quái. Bán Tổ không có ai lộ diện. Tựa hồ trong lúc nhất thời thì đồng loạt biến mất. Mà ngay cả đệ tử môn đồ của bọn họ đều không thể tìm được. Đang lúc Tiêu Thần bay gần đến bên bờ Cổ Thần hoang mạc. Một điều kinh hoàng khiến hắn không thể tin vào mắt mình. Cổ thần hoang mạc bị ngăn cách ! Đúng vậy. Ở giữa đại sa mạc mênh mông vô ngần cùng đại lục Trường Sanh xuất hiện một vết nứt lớn ngăn cách. Tối tăm rậm rạp, không có chút ánh sáng. Đại mạc cùng đại lục Trường Sanh chỉ còn có một số dải đất nối thông. Hai mảng lớn tựa hồ như sắp sửa bị hoàn toàn tách rời. "Xảy ra cái gì? Tại sao lại như vậy?" Tiêu Thần vô cùng kinh ngạc trong lòng. Không có chút do dự. Hắn bay về phía khe nứt kia. Nhưng mà. Ấm ầm ầm những tiếng vang thật lớn. Vô vàn tia chớp đỏ bầm đánh xuống làm hắn trong nháy mắt bị đánh bay ngược ra ngoài. Hai kiện hung khí trong tay của hắn "Khách khách" rung động. Lại xuất hiện thêm vài vết nứt nữa. "Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ ta bị giam hãm ở lại nơi này?" Tiêu Thần tự nói. Vừa lúc đó. Ở đại lục Trường Sanh đối diện . Kia Tại một dải rõ ràng còn nối liền cùng Cổ Thần hoang mạc có một bóng dáng thướt tha yếu điệu bay đến. Dùng sức vẫy vẫy cánh tay ngà ngà mà lớn tiếng la lên: "Đại thúc. . ." Đó là một người thiếu nữ xinh đẹp. Nụ cười giống như hoa xuân nở rộ. Ngoài vẻ xinh đẹp ra, nàng còn có đôi mắt long lanh và ấm áp. Nàng nhẹ nhàng giống như Tinh Linh bay múa mà đến bên bờ khe nứt. Nụ cười hì hì mang đến cho dung nhan tuyệt mỹ vẻ tươi cười rạng rỡ. Nàng chun cái mũi đáng yêu lại mà nói: "Đại thúc. . . Thúc thật biết cách rước lấy họa." "Thanh Thanh. . . Sao người lại tới đây?" "Trong lúc vô tình cháu có nghe được tin tức. Muốn đi cứu thúc đến gần một năm rồi. Nhưng. . . cháu không vượt qua đây được." Nói tới đây Thanh Thanh sắc mặt có chút trắng bệch. Ngón tay nhỏ, thon dài bất giác che lại cái miệng nhỏ nhắn của chính mình. Nhưng mà Tiêu Thần nhanh mắt lại có thể thấy được máu chảy ra từ khóe môi nàng. "Người bị thương?" "Không có việc gì. Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Biết được đại thúc bình an vô sự là cháu an tâm rồi." Thanh Thanh chẳng hề để ý cười khẽ. Nói tới đây nàng còn không quên giễu cợt Tiêu Thần: "Đại thúc, lần này trở về thúc lại muốn gây họa nữa à? Lần này cháu đi cùng để thúc có trợ thủ." Tiêu Thần cảm giác trong lòng có một dòng

nước ấm áp chảy qua. Hắc lắc đầu mà nói: "Ta cũng muốn trở về để gây họa. Nhưng . . . dường như ta gặp trở ngại." "Hì hì. Thật đúng là muốn gây họa nha. . ." Nói tới đây Thanh Thanh cũng nhú mày mà bảo: "Ai nha. Đại thúc, có thể thúc vĩnh viễn không về được." Vừa lúc đó. Bỗng ở giữa khe lớn tối tăm kia đột nhiên xuất ra một nguồn lực đập dờn cực kỳ cổ quái. Rồi sau đó một khe lớn đột nhiên mở ra như là một mắt bão đáng sợ giống như điên cuồng chiếm đoạt tất cả mọi thứ chung quanh. Tiêu Thần mơ hồ nghe được tiếng kêu sợ hãi của Thanh Thanh. Cùng với nhìn thấy bóng dáng thướt tha kia đang phiêu diêu lắc lư. Tiếp theo hắc liền cảm giác chính mình cũng bắt đầu xoay tròn, lập tức hắc bị hút vào vòng xoáy đáng sợ kia. Cũng không biết qua bao lâu. Tiêu Thần thanh tỉnh lại. Hắc nghe được những tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc. Một cảnh tượng bao la hùng vĩ bỗng xuất hiện trước mắt hắc. Phía trước một con rồng vàng thật lớn lao nhanh đến, đang gầm gừ! Hoàng Hà. Hắc lại nhìn thấy được màu vàng của dòng sông lớn! Mà phương xa chính là nơi mà hắc rất quen thuộc! Nhân Gian Giới. Hắc trở lại Nhân Gian Giới! . Đồng Lam Phương Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 282 : Thệ Thủy

Chương 282 : Thệ Thủy Dịch giả: Soái Trung Chi Đạo Nguồn: 4vn.eu

Dòng chảy Hoàng Hà dài cả nghìn dặm, giống như con nộ long phóng nhanh, mang theo xu thế bài sơn đảo hải, cùng với tiếng gầm như phi thăng lên trời cao. Nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn chảy qua nghìn dặm, như muốn phá hủy hết thảy, cùng những ngọn sóng màu vàng bốc lên cao, tạo thành những tiếng gầm thét chấn động cả đại địa. Dòng nước Hoàng Hà mang màu vàng quen thuộc đang cuộn cuộn chảy giống như một con cự long lao nhanh ra biển lớn! Đã bao nhiêu lần mơ thấy Hoàng Hà, cũng

không biết bao nhiêu lần mộng quay về cố hương, Tiêu Thần giờ đây đang đứng trên bờ sông Hoàng Hà, y khẽ huýt sáo, mái tóc đen tung bay che giấu khuôn mặt cương nghị. Dòng nước Hoàng Hà vang dội chảy cuộn cuộn làm nổi lên muôn ngàn cơn sóng lớn như con cự long đang gào thét, vươn mình mạnh mẽ nhắm về phía phương xa. Đôi mắt trông về phía xa, kia đó là một mảnh đại địa cực kỳ quen thuộc, tràn ngập hơi thở làm say lòng người, giống như đang có thêm một ma lực kêu gọi Tiêu Thần. Hắn phóng mình, rất nhanh phi hành trên trời cao, mục tiêu chỉ có một, đó chính là một thôn nhỏ bên dòng sông Hoàng Hà. Gần lắm rồi! Hắn thật sự trông thấy được mạch núi, sông lớn đây quen thuộc. Đây không phải mộng, Tiêu Thần ý thức được rằng hắn thật đã sự trở lại nhân gian. Hắn cũng chưa từng nghĩ qua sẽ trở về thế này, đêm ngày không ngừng khổ tu, chỉ mong có một ngày quay trở lại nhân gian. Bao nhiêu lần trong mơ hắn mong mỏi quay về, cũng không biết bao lần vì thất vọng mà giật mình tỉnh giấc, không nghĩ tới. . . Cố gắng nhiều năm như vậy, cuối cùng lại bị một cái không gian "Hải nhân" nuốt chửng để rồi quay trở về. Kỳ ngộ. . . như thế! Hắn cười khổ, cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác kích động. Vận mệnh ư, đó là thứ mà người ta chẳng bao giờ nắm bắt được, nhưng không ngờ nó lại giúp đỡ hắn thực hiện được mộng tưởng của hắn. Muốn nói. . . lại không biết phải nói gì.. Đặt chân xuống bên bờ Hoàng Hà, Tiêu Thần rảo bước về phía trước, đi dọc theo con đường đất màu vàng nâu, hướng về thôn nhỏ cách đó vài dặm. Bên cạnh con đường đất màu vàng nâu, là một tảng đá xanh mang trong nó biết bao nhiêu kỷ niệm. Hắn hồi nhỏ thường cùng đám bạn trèo lên đó ngồi chơi, nơi này là điểm tập trung của đám trẻ con trong thôn sau sau khi ăn xong. Mỗi khi rủ nhau ra bờ sông Hoàng Hà để chơi, bắt cá hay bơi lội thì trước hết cả đám đều tập trung ở đây. Còn có bên cạnh con đường đất là một cây cổ thụ. Đó là cái cây mà ông nội của hắn cắm xuống trồng, hiện tại gốc rễ đã cắm sâu xuống đất, cao lớn cứng cáp, giống như một con cầu long (rồng có sừng), trên những nhánh cây già cỗi mọc lên những chiếc lá non xanh tươi. Nơi này là nơi mà các cụ già rất thích tập trung. Trong không khí tràn ngập được mùi bùn đất, thoang thoang mùi cỏ thơm tràn ngập hy vọng mùa xuân. Tiêu

Thần rất thích mùa xuân, quá khứ dù thế nào, hiện tại vẫn như thế, mùa này luôn làm cho người ta có cảm giác hy vọng. Đến rồi , rốt cục cũng đi đến cổng thôn. Phía trước là hàng cây liễu đang phất phơ bay, giống như là bông tuyết đang bay múa. Những chồi non màu vàng xanh, cành liễu mềm mại tung bay, trong đồng ruộng tràn ngập một màu xanh non, tất cả đều tràn ngập hơi thở thôn quê, tất cả sao mà quen thuộc và thân thiết đến thế. Những mái nhà đơn sơ nằm san sát thấp thoáng sau hàng liễu đang buông rủ. Đôi mắt của Tiêu Thần cũng dần trở nên mờ đi. Nơi cổng thôn. Hai cụ già mái đầu bạc trắng đang giúp nhau đi tới, mắt họ thì nhìn về phía xa xa bên đầu bên kia của con đường đất. Tiêu Thần lập tức cảm giác một nỗi đau đớn như xoắn lấy trái tim hẫng. Trong Trường Sinh Giới không biết đã bao lần hẫng mơ thấy cảnh tượng như vậy, cha mẹ hẫng tóc bạc trắng đứng thê lương nơi cổng thôn. Hai con người cô độc lúc về già,cố gắng nắm chặt lấy một tia hy vọng, chăm chú nhìn về con đường đất phía trước thôn mong một ngày đưa con nơi xa xứ sẽ quay trở về. Mỗi lần mơ thấy cảnh tượng như vậy, Tiêu Thần đều giật mình thức giấc, nơi khóe mắt hẫng đều có cảm giác ươn ướt. Tiêu Thần phóng nhanh về phía trước, khiến cho con đường đất cuốn lên bụi đất mịt mù. "Thần nhi . ." Phía trước vọng đến một âm thanh già nua, trọng giọng nói không thể che giấu khó tin. Tiêu Thần lập tức khựng lại,âm thanh đó không phải là của cha mẹ hẫng, trong thôn tựa hồ có điều gì đó không đúng. Đã tới gần giữa trưa, xung quanh lại yên tĩnh không chút tiếng động, không hề có chút sinh khí. Hẫng lau khô đôi mắt đang ươn ướt rồi nhìn về phía trước, đôi cụ già mái tóc bạc phơ đó không ngờ lại là cữu gia gia và cữu nãi nãi , là phụ thân của chú và dì.. "Cữu gia. . ." "Thần nhi, là cháu sau? !" Hai vị lão nhân tóc bạc trắng tập tễnh cố gắng bước thật nhanh tới trước, giữ lấy tay Tiêu Thần. "Là cháu, cháu đã trở về." Tiêu Thần tận lực để bản thân bình tĩnh trở lại, nâng hai vị lão nhân, hỏi: "Trong thôn đã xảy ra chuyện gì, cha mẹ của cháu. . . Bọn họ đâu?" Hai vị lão nhân đã gần tám mươi tuổi , da dẻ nhăn nheo giống như vỏ quýt khô, thân thể gầy gò chỉ còn da bọc xương loại. Bọn họ run rẩy sờ nắn khuôn mặt của được Tiêu Thần, dùng sức nắm tay hẫng, nói: "Là Thần nhi. . . Đúng là Thần nhi rồi." "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!" Lão nhân thốt thức không thôi,

nói: "Tám năm, đã tám năm trời !" Đúng vậy, Tiêu Thần đã rời nhân gian được tám năm , hẳn bị nhốt ở Long Đảo một năm, tại vùng đất lạnh giữa Man tộc và Sâm Lâm tộc tu luyện ba năm, tại Cổ Thần hoang mạc mất bốn năm. Thời gian đã trôi qua tổng cộng hơn tám năm,lúc rời khỏi nhân gian hẳn hai mươi tuổi, khi quay trở về hẳn đã hai mươi tám tuổi . "Hài tử, mấy năm nay phụ mẫu con thực sự đau buồn, ngày lại ngày, năm này qua năm khác, mỗi ngày từ sáng đến tối cả hai đều chờ nhau đi tới cổng thôn, ngóng trông về phía con đường đất phía xa chờ con về!" Nói tới đây, hai vị lão nhân không khỏi thốn thức, dùng sức dí tay vào trán Tiêu Thần,nói: "Người cái thẳng nhóc con nhần tâm này, đi một lần là tám năm trời, tám năm trời! Đối với đám người già, không biết còn được bao nhiêu cái tám năm? Bọn họ tóc đều bạc cả rồi. ." Nước mắt theo gò má Tiêu Thần chảy xuống, hẳn dùng lực vả vào miệng mình hai cái, nói: "Là con không đúng, là con không đúng!" Hai vị lão nhân tóm lấy tay hắn, đạo: "Ta cũng nghĩ con có nỗi khổ, bằng không như thế nào lại không trở lại. Con yên tâm đi, cha mẹ của con đều vẫn còn, chỉ là . . . ôi!" "Sao ạ,có chuyện gì xảy ra sao?" Long mày lưỡi kiếm của Tiêu Thần lập tức nhếch lên. "Có lẽ do lúc trước có con ở đây,chỉ cần con trừng mắt một cái, đám du côn Thập Lý Bát thôn phải ngoan ngoãn mười bữa nửa tháng, bạo lực cũng ít đi." Hai vị lão nhân thở dài nói: "Nhưng lần này . . . Không phải là do đám lưu manh đến bắt nạt, mà là do cửu châu Quốc Giáo gây khó dễ. Họ cưỡng chế tất cả nam nữ già trẻ trong thôn, đến ngay cả đám người già năm mươi mấy tuổi cùng đám trẻ con mười mấy tuổi cũng không tha đi xây một công trình lớn ở đầu nguồn sông Hoàng Hà, nói là xây dựng cái gì mà Tổ Long đài, còn có một người nói là xây dựng cái gì mà Thông Thiên Tử Kiêu. . ." "Đến hiện tại thì chỉ còn đám già cả bảy tám chục tuổi chúng ta đợi nằm vào quan tài, cùng đám nhóc chưa được mười tuổi, đúng là nghiệp chướng mà." Hai vị lão nhân vừa tức giận vừa lo âu, nói: "Rất nhiều người bỏ mạng trong lúc thi công ở công trường . Hồi trước, chỉ có cha mẹ con đứng ở cổng thôn ngóng về phương xa, hiện tại cứ đến hoàng hôn thì đám già cả bảy tám chục tuổi bọn ta cũng đều tới đây đều sẽ tới đây ngóng đợi nhìn về phía xa,lo sợ con cái mình không biết có trở về không. Chỉ sợ người đầu bạc phải tiễn người đầu

xanh." "Cha mẹ con. . ." "Cha mẹ con mỗi ngày cũng đều phải đi xây dựng cái Tổ Long đài, hay là cái thứ quỷ Thông Thiên tử kiêu gì gì đó, trong thôn đám người hơn năm mươi cũng không may mắn thoát khỏi." "Đáng chết!" Trong đôi mắt của Tiêu Thần bắn ra luồng đạo quang mang chói mắt, phong mang thực chất hóa phá nát gốc cây liễu cạnh đó. Hai vị lão nhân ở bên cạnh trợn mắt há mồm tỏ vẻ kinh hãi, cố gắng ngăn hãm lại: "Hài tử. . . Con không được làm bậy đó. Cửu gia biết con là người học võ, nhưng không thể đối đầu với quan phủ được đâu, nếu không cả thôn ta phải rước họa vào thân đó con." "Cửu gia, mọi người yên tâm, con sẽ không làm việc lỗ mãng đâu. Con tới đầu nguồn nhìn qua một lát." "Không được!" Hai vị lão nhân ôm chặt lấy tay hãn, lo sợ hãn làm bậy, điều này khiến cho Tiêu Thần rất bất đắc dĩ. Hãn nói: "Con thật sự sẽ không gây chuyện đâu, Vừa mới trở về nên con chỉ muốn trước hết gặp ba mẹ con mà thôi." "Hiện tại mặt trời sắp xuống núi rồi, không cần con phải đi đâu, bọn họ hẳn chắc đang trên đường về. Con yên tâm đi, cha mẹ của con không có việc gì đâu, bọn họ bình thường hiền lành như vậy, lại bởi vì con đột nhiên mất tích nên mọi người trong thôn đều vô cùng đồng cảm nên rất chiều cố bọn họ. Mặc dù phải đi phu, cũng không cần phải làm mấy công việc nặng nhọc đâu." Có thể thấy được, hai vị lão nhân vô cùng sợ cái gọi là Cửu Châu Quốc Giáo, sợ Tiêu Thần gặp phải trêu chọc bọn họ rồi mang tai vạ đến cho cả thôn. Tiêu Thần cảm thấy rất kỳ quái, từ trước đến nay hãn chưa từng nghe thấy cái tên Quốc Giáo, trải qua một phen dò hỏi mới hiểu rõ, Quốc Giáo không ngờ là hai năm trước mới được phong. Hãn cũng tiện hỏi thăm về người đứng đầu của giáo phái này. Nghe nói, trong giáo có một vị bất lão thần tiên đã từng ở trong hoàng cung dùng pháp lực hô phong hoán vũ, rải đậu thành binh, thậm chí triệu hoán ra thiên binh thiên tướng, rất được hoàng đế tin tưởng. Mặt trời quả thật đã xuống núi, Tiêu Thần không muốn làm trái ý hai vị lão nhân. Dưới sự hộ tống của hai vị lão nhân, Tiêu Thần trở lại ngôi nhà mà đã rất lâu rồi hãn chưa về qua. Tựa như. . . Chưa từng xuất hiện biến hóa gì cả. Trong đình viện tất cả đều giống như trước, phảng phất như hãn mới chỉ gần rời đi chốc lát. Đưa tay đẩy cửa phòng mình. Giường chiếu sạch sẽ, chăn gối được gấp gọn gàng, bàn học, ghế gỗ đều

không có một hạt bụi, mọi thứ so với lúc hắc bắt đầu rời đi cũng không khác nhiều. Tiêu Thần cảm thấy sống mũi đau xót, hắc biết này nhất định là mẫu thân hắc vì muốn thu dọn phòng ốc cho hắc mà mỗi ngày đều quét dọn, giữ mọi thứ như trước. Nhi hành thiên lý mẫu đam ưu ! (Con ở xa nhà mẹ lo âu) Từ đó có thể thấy được mẫu thân nhớ nhưng hắc đến mức nào. Đi tới phòng cha mẹ, mọi thứ vẫn giống như trước sạch sẽ tinh tươm. Trong lúc không để ý, hắc thấy được ở bên cạnh gối có mấy thanh đao gỗ và kiếm gỗ, đây là. . . Tiêu Thần cảm thấy đôi mắt hắc ươn ướt. Hắc từ nhỏ đã thích múa đao múa kiếm, kiếm gỗ và đao gỗ là phụ thân hắc vì hắc dùng gỗ vót lên, sau này khi hắc lớn lên những ... những thứ này đều bị cất vào trong sương phòng, không nghĩ tới hiện tại. . . Lại được cha mẹ cất dưới gối. Đây là sự thương nhớ con không biết đến thế nào! Cha mẹ nhớ nhưng hắc tha thiết, thời thời khắc khắc ngóng trông hắc trở về, cả đồ chơi hắc chơi lúc còn bé cũng lấy ra dấu dưới gối. Không biết phải miêu tả cảm giác nhớ nhưng này thế nào, cha mẹ dù sống trong cảnh cơ khổ nhưng trong lòng vẫn có một ước mong mãnh liệt, trông mong hắc sớm ngày quay về. Nước mắt tuôn rơi, Tiêu Thần có thể tưởng tượng ra hình ảnh cha mẹ hắc lúc tuổi già khổ sở cơ độc nhớ thương đến hắc. Người già đương tuổi xế chiều, ngóng trông đứa con xa xứ sớm ngày quay về, không tin đứa con mất tích xảy ra chuyện, ngày lại ngày, đêm từng đêm ngóng trông. Trong phòng, Tiêu Thần nhặt được một sợi tóc bạc trắng, cha mẹ thật sự đã già, mái tóc muối tiêu ngày nào giờ đã bạc trắng . . . Nghĩ lại mà trong lòng hắc đau xót không nguôi. Hắc luôn mong được gặp cha mẹ, hiện tại hắc sắp được nhìn thấy họ rồi! Tiêu Thần quay người mau chóng đuổi theo hai vị lão nhân, chạy về phía cổng thôn, nơi đó đã có mười mấy lão nhân cùng với mười mấy đứa nhóc cũng đang dõi mắt nhìn về phía con đường đất đầu thôn. “Ý, là Thần nhi kìa” “Thần nhi đã trở về rồi.” “Đúng là Thần nhi rồi!” Tám năm đã qua, năm tháng cũng không hề lưu lại bất kỳ dấu vết trên người Tiêu Thần. Hắc là một tu giả đạt đến cảnh giới Ngự Không, tuổi thọ lên đến mấy trăm năm, bề ngoài trông không khác gì lúc hắc hai mươi tuổi, vì vậy đám người già trong thôn đều nhận ra, có vài đứa trẻ con cũng tò mò nhìn hắc đầy chăm chú. Mấy người già lập tức bao vây lấy hắc, hỏi hắc hết chuyện này đến

chuyện khác, hỏi hân mấy năm nay đã đi đâu. Vừa lúc đó, một đứa nhóc vui mừng kêu lớn: " Họ trở về rồi, trở về rồi." Phía xa xa, nơi bắt đầu của con đường đất hiện ra bóng dáng của đám già trẻ lớn bé trong thôn, bọn họ khắp người là bùn đất, mệt mỏi không chịu nổi, tất cả đều là dãi dúi đỡ lẫn nhau trở về. " Quốc giáo chết tiệt. Coi người khác như súc vật bóc lột dã man." Đám người già trong thôn vô cùng đau lòng nói: "Trong thôn lại chết thêm mười mấy người , Trời mới biết mấy chục người còn lại có thể chịu được đến bao giờ đây. . . Ô ô. . ." Xa xa, một vị lão phụ nhân tóc trắng như tuyết hô lên một tiếng, lão đảo chạy tới. Giầy cũng đã tuột ra, nhưng bà tựa hồ cũng không biết điều đó, khuôn mặt tràn ngập nước mắt, mấy lần còn ngã quỵ trên đường. "Mẫu thân. . ." Tiêu Thần quát to một tiếng, hân vọt tới, phịch một tiếng quỵ xuống đất, đỡ vị lão nhân. "Thần nhi, con của ta. Thật sự là con sao? Ô ô. . . Hài tử của ta, rốt cục con đã trở về. . . Ô ô. . ." Tóc trên đầu đã sớm trắng như tuyết, trên khuôn mặt cũng đầy nếp nhăn, vẻ buồn lo trên khuôn mặt hiền lành của bà dần dần biến mất. Bà ôm đầu Tiêu Thần rồi khóc rống lên, đôi bàn tay đầy vết chai dùng sức vuốt ve khuôn mặt của Tiêu Thần. "Hài tử. . . Hài tử của ta. . ." Mẫu thân của Tiêu Thần không ngừng lặp lại hai câu này, nước mắt không ngừng trào ra, dùng sức vuốt ve mặt của hân. " Hài tử. . . Hài tử. . ." Phụ thân của Tiêu Thần phụ thân cũng lão đảo chạy tới, trên người vẫn còn lấm lem bùn đất. Trên khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi bỗng hiện lên một nụ cười đầy vẻ kích động, mái tóc bạc bắt mắt như thế, nếp nhăn trên mặt chùng chất, hoàn toàn biểu hiện ra sự già nua. "Phụ thân. . ." Tiêu Thần quì gối bò thêm mấy bước về phía trước, cả nhà ôm nhau khóc rống. Cái thế giới này có thể cái gì cũng có thể là giả, chỉ có tình thương của cha mẹ là không có chút gì là giả dối. Ly biệt tám năm, rốt cục trở lại nhân gian. Tiêu Thần ôm chặt lấy cha mẹ nay đã lớn tuổi, tim hân như bị đao cắt, nước mắt rơi xuống như mưa, cha mẹ thật sự đã già rồi . . . Mà nhiều năm rồi hân cũng không ở bên cạnh để phụng dưỡng họ. Nhìn mái tóc trắng xoá của cha mẹ, cảm nhận được vết chai sần trong lòng bàn tay họ, Tiêu Thần vừa đau lòng đồng thời cảm thấy sự tức giận đang dâng trào. Điều kiện của gia đình họ vốn không tệ, cũng có chút tài sản, căn bản không cần phải lao động vất vả . Thế nhưng cha mẹ lúc tuổi

già lại cực khổ như vậy, trên bàn lại đầy vết chai sần. Điều này. . . Điều phải “cám ơn” cái "Quốc giáo" đã ban cho bọn họ. Hắn không thể ngăn được sự tức giận trong lòng, hai bàn tay bóp chặt lại. "Tiêu Thần thật là cậu sao?" "Tiêu Thần cậu đã trở về rồi!" "Tiêu Thần cái thằng chết bầm này đi một lần tới tám năm !" Bao quanh hắn là đám bạn chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn. "Là mình đây, mình đã trở về." Tiêu Thần nhìn đám người từng là bạn thân của hắn, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Hắn hô lên danh tự của từng người: "Đại Chu, Tiểu Hồ, Nhị Băng, Tú Tài, Đầu Trọc . . ." "Là tớ!" "Là tớ!" Một bàn tay lớn vươn tới, nắm chặt lấy tay của Tiêu Thần. Cha mẹ Tiêu Thần hạnh phúc đến rơi nước mắt, cười cười nhìn Tiêu Thần cùng đám bạn thân mà hắn từng quen. "Ô ô. . ." Ở phía sau bỗng có người khóc rống lên. "Tiêu Thần cậu cũng trở về rồi. . . Đám chúng mình chơi với nhau từ nhỏ đến lớn lại chết thêm ba người , nếu như cậu còn không trở lại, chỉ sợ là bọn tớ cũng không gặp được cậu nữa rồi ." Nói tới đây, tất cả mọi người trong thôn đều trở nên bi thương, nơi này là một thôn nhỏ, dân số còn chưa tới một trăm người, nhưng cách đây không lâu lại chết đến mười mấy người. Đám bạn thân của hắn trên người lấm lem bùn đất, mỗi một uế oải, trên người còn lưu lại mấy vết roi, có người trên người còn có vết thương nhìn rất ghê người. "Cậu còn nhớ Đại Tráng không? Tính tình ngay thẳng, bất quá lúc đi phu bên bờ sông Hoàng Hà chỉ cái đốc công vài câu liền bị đánh chết tại trận . Còn có Tiểu Hàn, từ nhỏ đã ốm yếu lại hay mắc bệnh, căn bản không thể làm việc quá sức, mặc tất cả công việc của cậu ấy được bọn mình san sẻ nhau gánh vác hơn một nửa, nhưng cũng không chịu được chết rồi. Còn có Tiểu Hải. . ." Đại Tráng, Tiểu Hàn, Tiểu Hải. . . Lúc còn bé đều là bạn tốt của hắn, cứ như vậy đã chết rồi. Nhìn cha mẹ, lại nhìn đám bạn thân một mối ử rữ, trong lòng Tiêu Thần không ngăn được sự tức giận, bàn tay nắm chặt đến nổi cả gân xanh . "Nếu như không phải mấy đứa nhóm này giúp cha khuân vác gạch đá, chúng ta chỉ sợ đã sớm một chết bên cạnh Hoàng Hà rồi. . ." Phụ thân Tiêu Thần trong lòng cũng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Mẫu thân Tiêu Thần thì giúp phụ thân hắn lau khô nước mắt. "Con đã trở về rồi, sẽ không để cho mọi người phải chịu khổ đâu!" Tiêu Thần đứng thẳng người, hắn nhìn về phía đầu nguồn Hoàng Hà, trong

mắt bắn ra hai đạo hàn quang. "Thần nhi cháu không nên làm vậy, đó là Cửu Châu quốc giáo đó, thế lực của họ mạnh đến không cách nào tưởng tượng. Không riêng các thôn dân sống lân cận Hoàng Hà bị điều động đi phu, mà ngay cả mười vạn nô lệ đến từ khắp cả nước cũng bị chuyển tới, không người nào dám phản kháng." Trong thôn mấy vị lão nhân nhao nhao thở dài. "Đúng vậy, Tiêu Thần cậu không nên làm vậy." Đám bạn thân chơi với Tiêu Thần từ nhỏ đến lớn cũng khuyên can, nói: "Bọn mình biết cậu là người học võ, lúc mười mấy tuổi đã ra ngoài rèn luyện, thân thủ bất Phàm. Nhưng, người của Quốc Giáo mạnh hơn cậu tưởng tượng rất nhiều, bọn mình từng tận mắt chứng kiến, tuần sát sứ do bọn họ cử đến không ngờ có thể phi hành, bọn họ còn biết pháp thuật nữa!" "Đúng thế, còn có một lần, bọn mình từng thấy mười mấy người tuổi trẻ cưỡi đạp phi kiếm ngự không ngược dòng Hoàng Hà bay lên thượng nguồn." "Những người đó nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp như hoa, nhưng là xuất thủ không chút lưu tình. Mình từng tận mắt đến bọn họ sử dụng phi kiếm, chỉ mỗi một cô nương xinh đẹp xuất thủ, một thanh phi kiếm vắt qua bầu trời, nhẹ nhàng xoay một cái, chém rớt đầu của mười mấy vị cao thủ võ lâm." Tiêu Thần nhíu mày, nhân gian rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Không ngờ còn có cao thủ như vậy, tựa hồ còn không phải chỉ có một vài người, tựa hồ như cái gọi là Quốc Giáo kia có không ít tu giả như vậy. Nhìn bộ dạng lo lắng của mọi người, Tiêu Thần không thể không cam đoan với bọn họ hẳn sẽ không đi gây chuyện. Nhưng, hẳn liền hứa hẹn, sẽ lập tức nghĩ ra biện pháp, giúp mọi người thoát khỏi cảnh khốn cùng. Sao có thể nào tiếp tục để cha mẹ đi làm khổ sai chứ? Sao có thể nào trơ mắt nhìn đám bạn thân đi chịu khổ đây? Tiêu Thần không có khả năng không ra tay, nhưng là hẳn không thể không suy tính một phen, dù sao những người bên cạnh không giống hẳn, có khả năng tung hoành thiên hạ, sau này những người này còn muốn tiếp tục sống một cuộc sống bên bờ Hoàng Hà. Trở về nhà, trong thôn gần như mọi người kéo đến thăm, để được nhìn thấy Tiêu Thần trở về. Đây là một thôn nhỏ, bất quá cũng chỉ khoảng ba mươi hộ dân, nên người ở đây ai cũng thật thà chắc phác, nếu nhà ai có chuyện, mọi người nhất định sẽ giúp đỡ. Mãi đến tối muộn, hẳn mới đưa các vị thúc bá cùng đám bạn thân ra về. Cha mẹ kéo tay

hắn,có rất nhiều điều họn muốn nói lại thôi, chỉ biết nói mấy năm nay họ nhớ hắn thế nào. Tiêu Thần yên lặng lắng nghe được, cố gắng ngăn bản thân không rơi lệ. Nói một hồi, hai vị lão nhân tựa hồ nhớ ra cái gì,đều thở dài một tiếng. "Phụ thân, mẫu thân,có chuyện gì vậy?" " Trong lòng con không cảm thấy như thiếu thiếu cái gì sao?" Tiêu Thần ngạc nhiên nhìn cha mẹ. "Nhược Thủy năm nào cũng đến thăm chúng ta mấy lần. Nhưng mà đầu năm năm ngoái là lần cuối cùng nó đến chơi, con bé tặng chúng ta một số tài vật sai đến giờ vẫn còn chưa hết, sau đó không thấy xuất hiện nữa ." Vẻ mặt của Tiêu Thần lập tức đanh lại . "Không thể trách cô nương người ta được." Phụ thân của Tiêu Thần thở dài nói: " Con bé bằng tuổi con, đợi con cũng được bảy năm rồi.Bình thường con gái nhà người ta mười bốn mười lăm tuổi liền lập gia đình, mà nó cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi còn chưa lập gia đình, ở Cửu Châu cũng coi như là gái lỡ thì. Nói thật cho con biết, hai người chúng ta cũng khuyên nó mấy lần, bảo nó không cần đợi con nữa . . ." " Nàng. . ." Tiêu Thần muốn nói, nhưng hắn cảm giác cổ họng như nghẹn lại. " Nàng năm ngoái để lại rất nhiều châu báu, liền một mực không xuất hiện nữa ." Mẫu thân của Tiêu Thần thở dài một hơi, nói: " Đúng là một cô nương tốt, điệu bộ cử chỉ xinh đẹp như tiên tử, lại hiểu biết sách vở lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành, cho dù là Quảng Hàn tiên tử cũng không đối được người con dâu như vậy!" Tiêu Thần đi tới phía trước cửa sổ, yên lặng nhìn ánh sao trên trời, kết quả này trong lòng hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng hắn vẫn cảm giác được có chút cay đắng, không lẽ không thể chậm thêm một năm hay sao? Chẳng lẽ Nhược Thủy nhất định giống như thệ thủy(giống như dòng nước chảy một đi không quay trở lại) trong đời hắn sao? Nhìn lên khoảng không vũ trụ, Tiêu Thần nhẹ giọng tự nói: "Anh nơi đây thầm chúc phúc cho em. . . Người anh yêu nơi phương trời xa. ."

. Đồng Lam Phương Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

Chương 283 : Uy thế vẫn còn

Chương 283 : Uy thế vẫn còn Dịch giả: Me0ChiBi Nguồn: 4vn.eu

Thôn nhỏ về đêm cực kỳ yên tĩnh, ánh trăng le lói ngoài cửa sổ, hương cây cỏ hòa quyện với mùi bùn đất, theo gió mà đến, còn có cả tiếng côn trùng kêu vui tai, miền sơn cước không tô điểm nhưng về đêm lại an bình đến thế. Phụ mẫu đã ngủ, đây có lẽ là giấc ngủ sâu nhất của bọn họ tám năm trở lại đây, trong lòng Tiêu Thần tràn ngập rất nhiều cảm xúc. Nhiều nhất là cảm giác hổ thẹn với phụ mẫu, tám năm chưa từng tận hiếu, lưu lạc tại một thế giới khác, khiến cho một đôi lão nhân chịu bao nhiêu chua xót? Nhìn thấy mái tóc bạc trắng của hai người, Tiêu Thần lại cảm thấy chua xót, năm tháng vô tình, không ai có thể ngăn cản, phụ mẫu tuổi đã cao còn bao nhiêu thời gian? Tiêu Thần ngày nay, thân đạt cảnh giới Ngự Không, là một bán thần chân chính, nếu không có gì bất ngờ, nói là thiên hạ vô địch ở Nhân giới cũng không sai biệt lắm. Hắn khẽ đẩy cửa phòng, không một tiếng động tiến vào phòng phụ mẫu, ngón tay bắn ra hai tia sáng êm dịu, khiến phụ mẫu ngủ càng sâu hơn. Tiêu Thần ngồi ở bên giường, hai tay không ngừng di chuyển, bức bách từng đợt tinh khí mệnh từ trong cơ thể mình ra. Ánh sáng màu trắng sữa giống như những gợn nước, êm dịu mà thánh khiết, được Tiêu Thần đưa vào trong cơ thể phụ mẫu. Sau đó hắn lại tiếp tục dẫn thông kinh mạch toàn thân của phụ mẫu, để cho tinh khí vận hành, chảy qua từng huyết mạch, nhập vào máu thịt cùng xương cốt, lan trải toàn thân, dung nhập hoàn toàn vào thân thể của hai người. Xong xuôi đâu đấy, Tiêu Thần nhẹ nhàng đóng cửa phòng lui ra ngoài, trở lại phòng của mình mà thủy chung không thể nào ngủ. Cuối cùng hắn lại đẩy cửa ra, nhẹ bay lên mái nhà, thưởng thức ánh trăng nơi thôn nhỏ. Tám năm đã qua, trong thôn không có thay đổi bao nhiêu, vẫn giản dị, chất phác như trước đây. Tiêu Thần có cảm giác không chân thực, như vậy liền trở về rồi sao? Trường Sinh giới... tất cả mọi việc từng trải qua, phảng phất như một giấc mộng!

Có thể quên đi giấc chiêm bao đó sao? Một giấc mộng tám năm... Quên sao đây? Có thể quên ư? Nhất là có một chút gì đó khiến hấn rất lo lắng. Tại lỗ hồng không gian đó, có phải Thanh Thanh cũng bị quấn vào trong lỗ hồng không gian đó không? Hấn không biết... Tiêu Thần bước đi giữa không trung. Nhìn bao quát thôn nhỏ. Lặng lẽ nghe tiếng côn trùng kêu. Đã quá nửa đêm. Hấn giống như một u linh. Một mình bồi hồi dưới ánh trăng. Ẩn hiện tại vùng núi gần đó. Cuối cùng bay lên trời. Hướng phía thượng du Hoàng hà bay đi. Hơn mười dặm bên bờ Hoàng hà. Một tòa đài cao sừng sững ngút trời đang được xây dựng. Chiếm đến vài dặm. Vẫn chưa hoàn thành. Nhưng cũng đã cao chừng hai trăm thước. Phát ra một loại uy áp to lớn cực kỳ. Tiêu Thần có thể cảm giác được đài cao này tuyệt đối không đơn giản. Công trình kiến trúc đồ sộ này không chỉ có hao người tốn của. Chỉ sợ đó cũng là một đàn tế vô cùng ghê rợn. E rằng bên trong cũng bố trí không ít trận pháp. Nhân gian quả nhiên sắp xảy ra chuyện. Bằng không thì sao lại thế? Tiêu Thần bay quanh đài cao một vòng. Rồi sau đó tiếp tục bước đi trên không. Ngược dòng Hoàng hà mà lên. Cơ hồ cứ cách mấy trăm dặm lại có một công trình bằng gỗ, có đài cao vút, có cung điện to, lại nối thẳng với cầu lớn Cao Thiên, Quốc Giáo Cửu châu thực hào phóng, xây dựng một công trình rầm rộ đến vậy, cuối cùng bắt thiên hạ dốc hết sức lực, mà để xây dựng cái gọi là Tổ Long đài, cầu Thông Thiên Tử, nhất định có âm mưu rất lớn. Tiêu Thần không tiếp tục ngược dòng tới thượng du nữa, vì vậy lúc trời sắp sáng, hấn dùng Bát Tướng lấy tốc độ thật nhanh trở về nhà. Sáng sớm, lại một lần nữa hưởng thụ bữa sáng của mẫu thân. Mặc dù rất đơn giản, nhưng lại khiến hấn cảm giác miệng đầy hương thơm, hơn hấn tất cả mỹ vị nhân gian. Mà lúc này bên ngoài đã truyền tới âm thanh gọi hàng, thúc giục mọi người trong thôn khởi hành, sáng sớm mỗi ngày đều sẽ có người đến từng thôn điểm danh, nếu có người không đúng giờ, tất nhiên sẽ bị nghiêm trị. Phụ mẫu bất đắc dĩ nhìn hấn, nói: “Con trốn trong nhà đi, không nên để người khác nhìn thấy.” Hai lão nhân đẩy cửa đi ra. “Con cùng hai người đi. Tới thượng du Hoàng hà nhìn xem, chậm nhất là ngày mai, giải quyết triệt để sự khốn khổ của người trong thôn.” “Không được!” Mẫu thân Tiêu Thần ngăn cản hấn, vừa mới đoàn tụ, sao có thể lại gặp chuyện

không may chứ? Mặc dù Tiêu Thần không nói đến việc mấy năm nay đã đi đâu, nhưng hai lão nhân có lẽ cũng rõ ràng là hắc không giống hắc nữa, ánh mắt tựa hồ càng sắc bén, sợ hắc bốc đồng dẫn đến đại họa. “Yên tâm đi, con biết nặng nhẹ mà.” Tiêu Thần mỉm cười an ủi phụ mẫu. Cuối cùng, Cả nhà cùng đi. Hai lão nhân sở dĩ đồng ý với hắc là bởi vì sợ bị người mật báo trong nhà còn có một trai tráng lao động. Sợ như thế sẽ hại Tiêu Thần. Người dân trong thôn đều đã tập trung trước cổng thôn để chuẩn bị lên đường, một tên côn đồ sốt ruột không chịu được trợn mắt nói: “Tiêu lão đầu các người mất hết kiên nhẫn rồi? Sao lại lè mề thế, tới trễ chỉ nửa khắc chung, nếu muốn chết thì hôm nay sẽ ném các người xuống Hoàng hà!” Tên du côn là thanh niên trai tráng, chính là lưu manh ở thôn bên, hắc phụ trách thôn này, mỗi ngày đều phải tới thúc giục, điểm danh. Hắc trừng mắt nhìn, lôi roi da ra để thị uy. Hai mắt Tiêu Thần đột nhiên mở to, hai đạo hàn quang bắn ra, sức mạnh thần thức của bán thần so với người thường quả thật không có cách nào tưởng tượng, một cỗ áp lực đánh thẳng vào trái tim tên côn đồ, khiến cho linh hồn của hắc run rẩy không ngừng, “Bùm” một tiếng ngã sòng soài trên mặt đất. Tiêu Thần thu hồi ánh mắt, không thèm liếc hắc một cái, dẫn cha mẹ đi tới, người trong thôn xì xào bàn tán. Tên lưu manh căn bản không hiểu vì sao lại bị như thế, nổi giận nhảy dựng lên quát to: “Người... người là ai? Sao ta chưa thấy người bao giờ?” Tiêu Thần quay đầu, lạnh lùng trợn mắt liếc hắc. tên côn đồ lần này thực sự cảm thấy được người trước mắt kia thật đáng sợ, ánh mắt đó dường như ẩn chứa một loại sức mạnh ghê gớm, nặng nề giáng xuống linh hồn hắc, lúc đó hắc cảm giác chịu không được, hai chân tự nhiên mềm nhũn, ngã sòng soài trên mặt đất. Người dân xung quanh đều vô cùng kinh ngạc, quốc giáo xây dựng rầm rộ, thu hút không ít lưu manh côn đồ, quản thúc trấn áp người dân, những người này ngày thường đáng hận nhất, vô pháp vô thiên, khi dễ mọi người, hôm nay cư nhiên lại như chuột thấy mèo, quỳ rạp xuống trước Tiêu Thần, thật sự là chuyện lạ. Cũng không thấy Tiêu Thần động thủ? Sao lại khiến tiểu lưu manh này trở nên dễ bảo thế? Những thanh niên cùng chơi đùa với Tiêu Thần từ nhỏ đến lớn thì hết sức vui mừng, nhao nhao bàn luận. “Thần Tử mặc dù xa nhà nhiều năm, uy thế vẫn còn a. Năm đó hắc chỉ cần lườm

một cái, bọn lưu manh quanh thôn tám, mười dặm đều im thin thít ngoan ngoãn mười ngày, nửa tháng. Mấy tiểu tử này mặc dù khi đó vẫn còn nhỏ, nhưng khẳng định là vẫn nhớ rõ Thần Tử.” Những người này đâu có biết rằng tiểu lưu manh này vừa bị thần thức chà đạp, bạo ngược. Tên côn đồ nơm nớp lo sợ đứng lên, không dám hé răng thêm nửa câu, chán chường đi về phía trước, hẳn đã biết được người trước mắt này đáng sợ như tà ma. Căn bản chọc không nổi. Đoàn người đi hơn mười dặm, tới đài cao ở phía thượng du. Mặc dù mặt trời vừa mới mọc, nhưng nơi này khí thế làm việc đã ngút trời, mười lăm vạn nô lệ trời chưa sáng đã bị gọi tới, thôn dân phụ cận so với những người kia thì vẫn còn may mắn chán. Có thể nói làm hao tài tốn của, Quốc giáo rất đáng hận. Nhìn những nô lệ chân tay bị xích, mồ hôi không ngừng đổ, Tiêu Thần vì những người này mà bi ai, thở dài một hơi. Tiểu lưu mạch tới nơi, chạy thật nhanh tới trước mặt một người mặt quân phục, nói: “Đại ca, có người làm nhục đệ... Đem hẳn ném xuống Hoàng hà cho đệ trút giận!” Mặc dù người kia mặc quân phục, nhưng căn bản khó có thể che lại khí chất du côn, hẳn ác mồm ác miệng nói: “Hiện giờ còn có người dám trêu huynh đệ của ta? Muốn chết! Bọn điêu dân kia?” “Tên hỗn đản đó gọi Thần Tử, rất đáng sợ, đệ thấy hẳn rất khó đối phó. Có cần... phải gọi thêm huynh đệ tới không?” “Thần Tử?” Người mặc quân phục vội túm chặt lấy áo của đệ đệ mình, hỏi dồn dập: “Sẽ không phải là con trai của Tiêu lão đầu trở về rồi chứ?” “Phải... Cùng đi với Tiêu lão đầu, huynh nhìn... bọn họ kia!” Tiểu lưu manh có chút sợ hãi biểu tình của ca ca mình lúc này, vội vã chỉ về một nơi nào đó bên bờ sông. “Là hẳn, hẳn thật sự đã trở về.” Đại lưu manh trong lòng run run. “Đại ca biết hẳn, mau đi thu thập hẳn, cho đệ trút cơn giận này, nhất định phải dìm hẳn chết tươi.” “Dìm chết cái đầu người ý!” Đại lưu manh tát cho tiểu lưu manh một cái, hùng hổ nói: “Người biết hẳn là ai sao? Lại... gây họa cho ta.” Cảm thấy chưa hết giận, lại hung hăng đập cho phát. Tiểu lưu manh nhe răng nhếch miệng, giận mà không dám nói gì. Đúng lúc đó, Tiêu Thần nhìn lại, đại lưu manh kiên trì hướng về phía đó cười cười, sau đó dắt tiểu lưu manh đi tới, vừa đi vừa nói: “Người... biết rước họa cho lão tử rồi không. Người biết hẳn là ai sao?” “Ta làm sao biết con mẹ nó là ai?” Tiểu lưu manh vô cùng buồn bực,

tức giận chửi một câu. “ĐCM mày chứ!” Đại lưu manh tiếp tục đập cho tiểu lưu manh đến nổi đầu óc choáng váng mà nói: "Kẻ tàn nhẫn nhất huyện phủ chúng ta có biết là ai không? Chính là hăn. Ngày trước hăn lườm nguýt mắt là đám lưu manh đã bò lăn ra nằm đất hết, thờ mạnh cũng không dám. Người lại muốn ta trêu chọc đến hăn? Chán sống muốn chết hả? Hăn lúc 13, 14 tuổi đã dám ..." Đại lưu manh đột nhiên ngậm miệng, bởi vì đã đi đến cách chỗ Tiêu Thần không xa, hăn đá cho đệ đệ mình một cái, cười lấy lòng nói: “Tiêu Thần huynh đệ đã trở về, người anh em này của ta không hiểu chuyện. Người đại nhân đại lượng... không nên cùng hăn chấp nhặt.” Tiêu Thần rất bất đắc dĩ. Thấy lưu manh năm đó đều thành giám công, đã biết Quốc giáo này không phải là cái gì tốt đẹp. Dùng thế lực hung ác trấn áp thôn dân, có thể khẳng định không phải loại người lương thiện. “Người là Đại Chốc Đầu thôn bên cạnh?” “Đúng, là đệ. Nhiều năm như vậy không gặp, các huynh đệ mười dặm tám thôn đều rất nhớ huynh.” “Nhớ ta? Là ngóng trông ta cả đời đừng trở về chứ gì!” Tiêu Thần năm đó tuổi trẻ sức trâu, năm mười mấy tuổi chỉ trong một đêm đã vớt mười tên đại ác bá bản huyện ném xuống sông Hoàng Hà cho cá ăn, thường thường chỉ cần trừng mắt đã làm đám lưu manh tầm thường hãi hùng khiếp vía. “Đâu dám, đâu dám ..." Đại lưu manh vừa phủ nhận, vừa đập “loẹt xoẹt” đệ đệ đang nằm trên đất, tiểu lưu manh bị đau đến nhe răng trợn mắt, nước mắt chảy ròng ròng, trong lòng mắng “Ca à, ta thấy cả tổ tông lưu manh hiện hồn về còn chưa dừng sao? Ca đừng có đập ta nữa có được không? Mẹ nó, ca diễn có cần thật như vậy không, ai ui, đau chết ta!” Tin tức không biết truyền ra ngoài như thế nào, rất nhiều giám công chạy tới, tới gặp Tiêu Thần, những người này năm đó đều là lưu manh, hiện giờ lại trở thành giám công của quan phủ, nanh vuốt của Quốc giáo. Điều này làm Tiêu Thần không còn gì để nói, hăn nghiễm nhiên trở thành đầu lĩnh đám lưu manh, tụ tập thành một bang lưu manh ác bá, hăn thề hăn tuyệt đối chưa từng ra sức cố gắng, đều là lúc trẻ sức trâu mà thành. Già trẻ lớn bé trong thôn Tiêu Thần bọn họ, ai nấy đều trợn mắt há mồm, làm cho Tiêu Thần hăn có cố cũng không giải thích được. Chung quy chỉ có đám bằng hữu chơi với hăn từ bé cho đến lớn thì có hiểu một chút nội tình, có thể giải thích rõ ràng trước mặt dân

thôn. Uy thế vẫn còn... Nhưng mà, Tiêu Thần lại chẳng vui mừng chút nào, sao mà ngay cả hắn cũng cảm thấy mình giống tổ tông lưu manh? Nhìn đám người trước mắt, hắn trầm giọng nói: “Ta nghe nói Đại Tráng thôn chúng ta là bị giám công đánh chết?” Đám lưu manh, ác bá lập tức vỗ ngực, nói: “Chúng ta mặc dù không phải là người tốt, nhưng mà không khốn nạn như vậy. Tuyệt đối không có bức chết người trong huyện nào. Đại Tráng là bị tên chết tiệt Bạch Nhân Lang ở huyện bên cạnh kia đánh chết. Thật ra chúng ta định đến ngăn cản, nhưng mà thế mỏng lực yếu, chúng ta ở đây không ai dám xông đến.” “Tiểu Hàn, Tiểu Hải thôn chúng ta là chết như thế nào, còn cả mười mấy người trong thôn cũng chết không rõ ràng.” Tên ba người được nhắc đến đều là đồng bọn của Tiêu Thần lúc còn bé, lần này trở về thật không ngờ lại nghe được tin dữ của bọn họ. “Cũng là do bọn giám công huyện bên cạnh làm. Chẳng có cách nào, bọn họ thế lớn lực lớn, thường xuyên ức hiếp người khác, áp bức người huyện lân cận xung quanh.” Tiêu Thần im lặng một lúc, nói: “Ta hỏi các người có cách nào để cha mẹ ta cùng các bằng hữu khỏi bị khổ dịch không?” “Chuyện này... cứ giao cho bọn ta đi, bá phụ bá mẫu sau này không cần phải đến.” Đám lưu manh ai nấy đều vỗ ngực cam đoan. “Ý ta là toàn bộ người trong thôn.” “Chuyện này... thật sự là làm khó chúng ta rồi, một hai người thì còn được, nhưng mà toàn bộ người trong thôn... Chúng ta làm gì có quyền hành nhiều như vậy, nếu mà còn cố tình làm thì chúng ta ngày mai phải nhảy sông Hoàng Hà tập thể. Trừ phi...” “Trừ phi cái gì?” Tiêu Thần lạnh lùng nhìn lướt qua đám lưu manh, ác bá. “Lên trên cao đứng nhìn thử xem, cũng không phải không có trường hợp đặc biệt, có thôn đã được miễn khổ dịch rồi.” “Ồ.” Tiêu Thần gật đầu. Phẩy tay, để đám đầu lĩnh lưu manh này lui đi. Đám ác bá cùng lưu manh đều tự tản đi, nhìn những thôn dân đứng gần đó trợn mắt há hốc mồm, còn tưởng vừa rồi triệu tập đại hội lưu manh chứ, ánh mắt nhìn về phía tổ tông lưu manh Tiêu Thần đều rất kỳ quái. Bị đại ca của mình đánh vẫn chưa dừng lại, tiểu lưu manh tức giận, không ngừng oán thán: “Đại ca, ca cũng có quá sợ phiền phức, hắn ta lợi hại thì đã sao? Hiện giờ đã không còn là lúc xưa, chúng ta có thể tìm người đến xử lý hắn!” Đại lưu manh nghe đến đây không khỏi tức giận vùng tay lên, xoay tay tóm lấy

má tiểu lưu manh. Lại tung chân đạp “loạt xoạt” bốn cái, mắng; “Tư tưởng không xa nổi thì người cút ra xa cho ta, không biết trời cao đất rộng là gì. Người không thấy vừa rồi tất cả ác bá tới đây đều thuộc sở hữu của hãn? Trừ phi người có thể tìm được những người có chỗ dựa, không thì cứ thành thật ngồi ngốc ở đây. Bằng không ta tự mình ném người mẹ nó xuống Hoàng Hà.” Đúng lúc đó, có người nhỏ giọng nói: “Đám Bạch Nhãn Lang huyện bên cạnh đang đến đây.” Đám kia hùng hùng hổ hổ đi tới, thỉnh thoảng còn vung roi da rong tay hung hăng đánh thôn dân đang làm việc ở gần đó. Ngay lúc đó, chuyện làm cho người ta trợn mắt há mồm đã xảy ra. Tên cầm đầu Bạch Nhãn Lang cứ như bị trúng tà, nhảy xuống Hoàng Hà, bọt sóng vừa nổi thì biến mất không thấy tăm hơi. Chuyện càng kỳ quái vẫn còn ở phía sau, phía sau đám ác bá, lưu manh cứ một người tiếp theo một người, cứ như ma quỷ, ánh mắt ngậy ra, tất cả đều nhảy vào sóng biển cuộn cuộn của Hoàng Hà, vòng xoáy thoáng hiện. Chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy vết tích những người này. Ngay trước mặt tất cả mọi người... không ai đẩy bọn họ, không ai áp bức bọn họ, đám lưu manh, ác bá huyện bên cạnh nhảy sông tự vẫn tập thể. Chuyện này lập tức tạo thành một chấn động mạnh, tất cả thôn dân cùng nô lệ đều vỗ tay tỏ ý vui mừng. Mà Tiêu Thần ... đám lưu manh ở huyện thì đều hít một hơi lạnh, trong lòng không ngừng run run. Tiểu lưu manh bị đánh kia thất thanh hô lên: “Là hãn... nhất định là hãn... hãn là ma quỷ!” Kết quả câu nói kế tiếp đã bị đại lưu manh đánh quay trở về miệng. “Con mẹ nó người im mồm đi! Hiện giờ mới biết sợ hãi? Mười mấy năm trước, chuyện như vậy, đã không phải là lần đầu, lần hai, lần ba xảy ra...” Vừa lúc đó, giọng nói của Tiêu Thần đột ngột mà âm thầm vang lên sau lưng bọn họ: “Trước kia là ta trừ bạo an dân, hiện giờ... ta xem cho vui, cái gì ta cũng không biết. Nói lung tung sẽ chết người đó.” Tiểu lưu manh máy móc gật đầu, thiếu chút nữa là tiểu ra quần. “Dạ dạ phải...” Đại lưu manh cũng gật đầu thật mạnh. Tiêu Thần nhìn qua đại lưu manh, nói: “Đại ngốc tử người rất có nhân lực, cố làm cho thật tốt, sau này đừng có khi dễ dân làng.” “Dạ, dạ!” Cha mẹ của Tiêu Thần được cả đám đầu lĩnh lưu manh đưa trở về nhà, nhưng không rời đi, đều khóc lóc, khóc rồi quỳ xuống dập đầu. Còn về những người trong thôn Tiêu Thần, mặc dù

vẫn lưu lại bên bờ sông Hoàng Hà, những vẫn không quay lại làm việc, chỉ cần có người ở chỗ này là được. Thôn chúng ta sao không có một tổ tông lưu manh nhỉ? Đây là tiếng lòng của thôn dân thôn khác. Thấy những điều này, Tiêu Thần chỉ thở dài một hơi, trước mắt hắn cũng chỉ có thể giải cứu thôn dân mình, còn tổng thể vẫn không có khả năng thay đổi ngay lập tức. Nhoáng một cái, Tiêu Thần đứng bên bờ sông Hoàng Hà đã biến mất, chớp mắt sau xuất hiện ở Châu phủ, lướt qua phủ khố của Châu phủ nổi danh ác bá tài chủ, cầm theo một lượng lớn vàng bạc châu báu, rồi sau đó xuất hiện ở sân sau phủ nha. Sau khi Tiêu Thần rời đi, từ phủ nha truyền ra mệnh lệnh, miễn cưỡng bức lao động ở thôn Tổ Long huyện Vũ Minh Uy. Khi tin tức truyền về thôn, thôn dân hoan hô vang trời, thật sự không thể tin được chuyện này là thật. Sau khi trở về, Tiêu Thần lại một lần nữa tới bờ Hoàng Hà, sau khi tận mắt nhìn thấy đài Tổ Long, cầu Thông Thiên, hắn cảm thấy chuyện này thật không đơn giản, trong lòng nảy ra một phỏng đoán kinh người. Chẳng lẽ... Hoàng hà là một con Tổ Long? Hắn cảm thấy ý nghĩ của mình thật điên cuồng, sông Hoàng Hà dài hơn năm nghìn km nếu là một con Tổ Long... quả thật không thể tưởng tượng nổi! Nhân Gian giới hình như không chỉ đơn giản vật! Tiêu Thần cảm thấy dường như Nhân Gian giới tràn ngập những bí mật không muốn người khác biết được. Nếu như Hoàng Hà là một con Tổ Long, như vậy trấn áp Hoàng Hà là khối Thiên Bi kia... Tiêu Thần cảm thấy cần phải mau xem xét khối Thiên Bi đang chìm dưới đáy sông kia. Đúng là khối Thiên Bi đã giúp Tiêu Thần có thành tựu như ngày hôm nay, nếu như không có mặt trên thiên đồ Cổ Pháp, hắn đã không có khả năng thành tựu như hiện tại. Ngoài ra, hắn vẫn còn thấy nghi hoặc, vì sao thôn bọn họ lại gọi là Tổ Long thôn? Dọc theo Hoàng Hà đi theo dòng chảy, rất nhanh đã đến đoạn sông Hoàng Hà trước cửa thôn, Tiêu Thần từ trên nhảy xuống nước sông đang cuộn cuộn.

. Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

Chương 284 : Tu Chân Dịch giả: NewClapika Nguồn: 4vn.eu

Chỗ này chính là Hoàng Hà, nước chảy rất xiết, sóng cuộn trào mãnh liệt, đầu sóng cao đến mấy mét, người hay súc vật một khi rơi vào đều biến mất không thấy sủi tăm. Thế nhưng, giờ đây Tiên Thần không phải là Tiêu Thần của ngày xưa nữa, không còn là đứa trẻ nghịch nước bên sông Hoàng Hà nữa. Bản thân là một bán thần tại nơi thiếu thốn linh khí như Nhân Giới này thì tương đương với thần bình thường, không cần nói chả may bị cuốn vào Hoàng Hà, mà dẫu có rơi xuống vùng bão biển đều có thể thoát ra thoải mái. "Phù phù " Tiêu Thần nhảy vào dòng sông vàng đục cuộn cuộn, dựa theo ký ức, không ngừng lặn xuống. Cũng không biết lặn sâu xuống Hoàng Hà bao nhiêu mét , xung quanh mờ mịt không thấy có một chút ánh sáng nào, cuối cùng va chạm vào đáy sông. Thế nhưng tung tích của Thiên Bi đều không tìm thấy, không ngờ đã mất tích từ lâu! Tiêu Thần cực kỳ nghi hoặc, hẳn rõ ràng nhớ rất kỹ rằng Thiên Bi chắc chắn ở tại chỗ này, tuyệt đối không sai. Thiên Bi rất có ý nghĩa đối với thành đạt về tu vị của chính mình , hẳn tràn ngập một cảm xúc kỳ lạ. Hẳn nhớ rõ ràng nó chìm vào Hoàng Hà tại chính chỗ này mà. Lục soát kỹ càng, mở cả thiên nhãn , đáy sông Hoàng Hà phơi bày mọi thứ ra trước mắt như ban ngày, thế nhưng không thể tìm thấy dấu vết của Thiên Bi, tại sao có thể như vậy ? Tiêu Thần nghi hoặc không hiểu, một khối bia khổng lồ như vậy, tuyệt không thể nào bị nước sông cuốn đi được. Nó có thể nằm trấn ở chỗ này suốt năm tháng vô tận mà cũng không thể di động mảy may, sao có thể vài năm đã không thấy được? Phải biết rằng tuy Thiên Bi có lớn thật, nhưng khi cắm xuống đáy sông cũng chỉ lộ ra một chút thôi. Một khi đã cắm vững vàng xuống đất, nước sông khó mà lay động được. Tiếp tục tìm kiếm, hẳn không có thêm thu hoạch, Tiêu Thần không thể không thừa nhận một sự thật: Thiên Bi không có ở đây, không có ở vị trí ngày trước. Tràn đầy nghi hoặc khó

hiếu, hần lặn xuống theo dòng nước để tìm kiếm tiếp. Hần lặn xuống đáy Hoàng Hà, thân thể chịu một áp lực cực lớn, lặn xuống xuôi theo dòng nước, mở cả Thiên nhãn, cũng không phát hiện một manh mối nào. Một hơi lặn tìm hơn trăm dặm, Tiêu Thần trồi lên mặt nước, hần buộc phải chấp nhận chuyện này là sự thực: Thiên Bi đã biến mất. "Rầm" một tiếng, phá vỡ mặt nước, hần bay ra khỏi Hoàng Hà. Bay được một chút, Tiêu Thần gặp một đoạn mặt sông có thể nói là tương đối phẳng lặng, nó giống như một viên ngọc vàng lớn đặt ở nơi này. Hai bờ sông bao quanh là rừng núi cao sừng sững phủ cây xanh biếc. Tiếng vượn gáy hồ gầm không dứt bên tai. Chỗ này không giống như là ghềnh dòng mà lại như là một cái đập nước vậy. Nó chảy vào một hẻm núi dài, sau đó mặt nước phình to ra rất nhiều. Ngay lúc này, Tiêu Thần cảm giác được năng lượng rung động. Phía đằng xa dường như có người đang bay tới. Tu chân giả biết phi thân? Tại nhân gian cực ít thấy. Gần như đã tuyệt tích! Muốn tránh tránh đã không còn kịp nữa rồi. Bởi vì hai bóng người đã xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu thần. Đối phương đương nhiên đã cũng thấy được hần. Đó là một nam một nữ trẻ tuổi. Nam nhân lộ ra vẻ anh tuấn tiêu sái. Nữ tử xinh đẹp như hoa. Cả hai đều đạp dưới chân phi kiếm dài hơn một thước, vọt tới cực nhanh. Cao thủ của Quốc giáo? Tiêu Thần kinh ngạc, hần nhớ đến lời của dân thôn, toàn bộ Tu Chân Giả của Quốc giáo đều chân đạp phi kiếm, có thể ngự không mà đi. Không ngờ lập tức có thể nhìn thấy họ như vậy. Soạt!! soạt!! Hai người cực nhanh xông tới, chặn lối đi của Tiêu Thần. Nam nhân chưa hần là tướng mạo như ngọc. Nữ nhân càng chưa thể nói là tuyệt sắc, thế nhưng vẻ tuấn mỹ xinh đẹp được bao trùm trong một cỗ khí chất đặc thù. Bọn họ một thân áo trắng, giẫm lên phi kiếm ngự không mà đi, y phục bay phấp phới hết như người của cõi thần tiên. "Người là ai?" Nam nhân trẻ tuổi quát lớn. Vừa nói hần vừa toát ra một khí chất tự phụ cao ngạo. Nữ nhân xinh đẹp kia cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần lộ vẻ nghi hoặc. "Người quản được sao?" Tiêu Thần chẳng hề để ý tới lời nói của tên nam nhân kia, không hề khách khí hỏi lại. "Láo xược!" Hai hàng lông mày của tên kia dựng thẳng đứng lên, trong đôi mắt bắn ra ánh mắt lạnh lẽo, quát lớn: "Tuần Sát Sử đang hỏi ngươi, ngươi dám chống đối?" "Người thật quá đáng!" Nữ nhân

cũng khê kêu nói: "Mau khai ra thân phận của ngươi, vì sao ở chỗ này?" Tiêu Thần liếc bọn họ một cái, hắt đáp xuống một tảng đá nhô lên phía trên mặt nước, chỉ chỉ về phía chân trời mà hỏi: "Thấy được chỗ đó không vậy?" Đôi nam nữ chân đạp phi kiếm không rõ vì sao, nam tử tức giận hỏi: "Ngươi có ý gì?" "Ý tứ của ta là, các người cút cho ta thật xa. Các người cho rằng mình là ai mà đến đây hò hét như mấy con gia súc vậy? Trời đất này cũng không phải của nhà ngươi, sao có thể biến mình trở thành bá chủ thiên địa được?" Thanh niên nam nhân hừ lạnh một tiếng, trong mắt không chút nào che giấu lộ ra hai đạo sát khí, băng lạnh vô cùng mà nói: "Xem ngươi tựa hồ như là một cao thủ, hiểu được một ít phép tắc Luyện Khí phi thân. Nhưng ... chống lại Quốc giáo thì ngươi chính là đang tìm chết, bước lên con đường của rất nhiều nhân vật võ lâm." "Soạt" Một đạo hào quang trắng từ trong miệng nam nhân bắn ra, giống như một dải lụa bình thường bắn qua, xoay quanh cổ Tiêu Thần một vòng. Cùng lúc đó, nam nhân cười sắc lạnh: "Ta sẽ cắt cái đầu của ngươi khỏi cổ!" Thế nhưng, lập tức hắt phải ngâm miệng lại. Bởi vì đạo hào quang trắng đánh vào khoảng không, vừa rồi tấn công trúng vào một đạo tàn ảnh mà thôi! Tốc độ Bát Tướng của Tiêu Thần đã nhanh hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của bọn họ. Từ lâu hắt đã thuận di đi mất, thân hình hiện ra cách đó không xa, hướng về phía bọn họ cười lạnh. Nam nhân cùng nữ nhân nhìn nhau, lộ ra vẻ kinh hãi, nữ nhân cũng từ trong miệng phun ra một đạo hào quang trắng, soạt một tiếng bắn về phía ngực Tiêu Thần. Ra tay tàn nhẫn vô cùng, thẳng vào nơi yếu hại. "Các người cả hai có phần quá mức ác độc, chỉ vì một lời không thích nghe liền muốn lấy tính mạng ta?" Tiêu Thần soạt một tiếng chột né tránh đạo hào quang trắng kia rồi xuất hiện ở trên cao, nhìn xuống bao quát bọn chúng mà nói: "Nhìn thấy các người anh tuấn xinh đẹp, vốn tưởng rằng là nhân đức, không ngờ độc ác đến như vậy." Đôi thanh niên nam nữ nhìn lẫn nhau, đều lộ ra vẻ giật mình. Bọn chúng biết gặp phải cao thủ, dường như... Vượt quá mức tưởng tượng của bọn chúng. Thế giới này sao có thể có cao thủ như vậy? Mỗi người liền khống chế hai đạo hào quang trắng bắn về hướng Tiêu Thần! "Hừ!" Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, lần này căn bản không có tránh né, vững như Thái Sơn đứng trong hư không, trong hai tay

lộ ra khinh đạn. "Keng" "Keng". Hai tiếng va chạm kim loại thanh thúy vang lên, vọng trong trời đất, hai đạo hào quang trắng hiển hiện ra hình dáng, không ngờ là hai phi kiếm cỡ bàn tay, óng ánh trong suốt đang phát sáng rực rỡ. Dường như đôi thanh niên nam nữ có liên hệ chặt chẽ cùng phi kiếm. Trong khoảnh khắc phi kiếm bị Tiêu Thần đánh văng ra, thân thể bọn chúng kịch chấn, khoe miệng rỉ máu. Bọn hăn hiện lên trong mắt vẻ tràn ngập khiếp sợ. Không thể tin được nhìn về Tiêu thần. Một kẻ Võ giả ... sao có thể một chiêu ngăn được phi kiếm chém đầu cũng được của bọn chúng! Bỗng nhiên, trong mắt bọn họ lộ sát cơ. Phi kiếm bị đánh văng ra mới chỉ cách Tiêu Thần không đến hai mét thì bọn hăn đột nhiên khống chế phi kiếm vòng lại hướng về Tiêu Thần. Một kiếm đâm vào yết hầu Tiêu thần, một kiếm đâm thẳng tim, đều là chiêu chí mạng. "Ồ, Thức Tàng cảnh giới ... Các người còn kém xa!" "Keng..... " Tiêu Thần tốc độ nhanh như điện . Hai tay lộ ra, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lại hai thanh phi kiếm. Một tiếng cười lạnh vô tình, Tiêu Thần gia tăng chỉ lực "Keng keng" hai tiếng giòn vang, hai thân phi kiếm không ngờ bị hăn nắm gãy! "Phụt..... " Đôi nam nữ anh tuấn xinh đẹp hộc máu, sắc mặt tái nhợt vô cùng. Trên mặt tràn ngập hoảng sợ mà nhìn Tiêu Thần với vẻ khó tin nổi. "Dám khinh thường Nhân Gian Giới, các người sẽ chết không có chỗ chôn." Tiêu Thần cầm đoạn kiếm gãy nói: "Trình độ của các người căn bản còn khó làm thương đến ta, cho dù ta đứng yên bất động cho các người đâm chém. Cũng khó mà làm thương tới thân thể ta". Nói xong liền lấy đoạn kiếm gãy đâm mạnh vào người, hai tiếng gãy giòn vang lên, đoạn kiếm vỡ tan! Nhất thời đôi nam nữ trên mặt không còn chút máu, bọn chúng thực sự không thể hiểu nổi. Võ Giả nhân gian sao có thể có lực lượng như vậy? Sao có thể lấy thân thể chấn nát phi kiếm a ? Điều này đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn chúng ! Có lẽ, tại Nhân Gian Giới người khác không cách nào làm được. Thế nhưng Tiêu Thần tuyệt đối có thể, vốn ở Trường sinh giới thì trong Tu Giả đồng cấp mà nói, dường như không có ai có thể mạnh hơn hăn. Hồi đó thì thần thông đầu tiên của hăn chính là Dong Binh Luyện Thể, sau đó mặc dù bị phế đi nhưng võ thể mới lại càng hơn cái cũ. Nên có gọi là đệ nhất Thể Thuật cũng không sai biệt lắm. Đến hiện tại, một câu miêu tả chân thực

nhất đó là : Dao kiếm thế gian đã khó mà làm tổn thương thân thể hần. Đôi nam nữ thực sự bị đè nén, từ lâu đã không còn lên mặt vênh váo như lúc trước. Chúng thầm liếc mắt ra hiệu nhau rồi không một lời mà không chế phi kiếm bỏ chạy cực nhanh. "Muốn chạy sao? Đáng tiếc thật... Trễ rồi." Tiêu Thần giống như quỷ mị, đột ngột biến hóa hiện lên trước mặt hai người, ngăn chặn lối đi của bọn hần. Hai người hoảng hốt, bọn hần ngự kiếm mà đi, nếu luận tốc độ không có Võ Giả nào có thể đuổi kịp. Thế nhưng hiện tại... Hết thầy cũng đều vượt quá sức tưởng tượng của bọn hần. "Người muốn thế nào?" "Giết các người." Tiêu Thần rất bình tĩnh nói ra ba chữ. Đôi nam nữ đều lộ ra vẻ mặt kinh sợ, run giọng nói: "Không... Không! Nếu như người giết bọn ta, người cũng không sống được, người không biết chúng ta có lai lịch như thế nào đâu? Người không thể đối kháng lại thế lực sau lưng bọn ta đâu. Buông tha bọn ta...Bọn ta coi chưa từng gặp người. Như thế, mọi người đều có đường lui" "Thật ra ta cũng nghĩ buông tha các người, thế nhưng đáng tiếc... Không thể! Nếu là buông tha các người, rất nhiều người đều bị liên lụy với ta. Hơn nữa dù là giết chết các người cũng không oan, ai bảo các người ác độc như vậy , một lời không nói liền muốn lấy tính mệnh người khác." Tiêu Thần phán quyết tử hình cho bọn chúng. "Người... Người phải biết, chúng ta không phải là người của thế giới này, chúng ta là Tu Chân Giả, không phải là người mà Võ Giả các người có thể chống lại. Giết chúng ta người cũng không sống được lâu ." Nam tử ngoài cứng trong mềm phân tích. "A, tu chân giả? Nói tiếp đi, các người đến từ chỗ nào, xây dựng rầm rộ bên bờ Hoàng Hà để làm gì vậy? ". "Chúng ta đến từ Tu Chân giới!" Nam nhân ngạo nghễ nói: "Tu giả mạnh nhất thế giới!" "Mạnh nhất? Chỉ như các người thôi à?" Tiêu Thần nở nụ cười. "Ta... Chúng ta rất bình thường, nhưng có thể tu luyện hàng ngàn năm, có thể đạt cảnh giới đủ để hủy diệt toàn bộ Nhân Gian Giới!" Nữ nhân bên cạnh kêu lên. Tiêu Thần nhẹ nở nụ cười, nói: "Dọa người thật tốt." Hần tiếp tục hỏi: "Các người đi đến Nhân Gian Giới bằng cách nào?" Nghe được vấn đề này, hai người lập tức ngậm miệng lại. Tiêu Thần nhạy cảm cảm thấy được cái gì, muốn từ Trường Sinh Giới trở về Nhân Gian Giới đã phải vượt qua bao gian nan quá mức tưởng tượng. Cũng lần đầu nghe nói đến Tu Chân Giới,

hắn là tương tự mới đúng. Bằng không vì sao trăm ngàn năm qua cũng chưa từng nghe nói qua cái thế giới kia ở đâu? "Nói như vậy, các người đến nhân giới có ý đồ gì vậy?" Đôi nam nữ nhìn nhau liếc một cái, rồi sau đó đột nhiên tự bạo. Hóa thành hai đoàn sương máu. Vốn dĩ tưởng rằng bọn chúng còn sợ chết, không ngờ khi đề cập tới vấn đề này đã bức chúng tự sát. Điều này vượt qua dự liệu của Tiêu thần. Hắn nhẹ nhàng phát tay, một loạt kiếm khí chém ra, đem hai phần thân thể còn lại hóa tan thành tro bụi, không sót lại một chút nào. Tiêu Thần một thân lơ lửng phía trên Hoàng Hà lọt vào trầm tư suy nghĩ, Tu Chân Giới... Hắn lần đầu tiên nghe được có một cái thế giới như vậy. Ở nhân gian thực sự có chuyện gì đó phát sinh, không ngờ có một thế giới vô cùng cường đại điều động ra tu giả đến nhân gian, sao lại như vậy? Tu Chân Giới là lần đầu tiên hắn nghe được. Thế nhưng hai chữ "Tu Chân" cũng không phải lần đầu tiên nghe được. Nhân gian có rất nhiều truyền thuyết lâu đời. Tương truyền vô tận năm tháng trước, môn phái tu luyện tại Nhân giới vô cùng phong phú. Trong đó Tu Chân Giả là một môn phái hùng mạnh vô cùng thần bí, thậm chí truyền thuyết miêu tả họ còn giỏi hơn rất nhiều Võ Giả. Có điều không biết vì sao tự nhiên họ biến mất không một chút tăm tích.. "Tu chân... môn phái tu luyện mạnh nhất sao?" Tiêu Thần khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh. Tiêu Thần dùng Bát Tướng nhanh chóng men ngược theo dòng Hoàng Hà. Trong nháy mắt vượt qua cả trăm dặm, xuất hiện ở thôn nhà trong khoảnh khắc. Tất cả già trẻ lớn bé đều xúm lại, cảm tạ ân tình của Tiêu Thần. Tất cả mọi người cũng đều không ngờ đến, Tiêu Thần thật sự đã làm cho bọn họ được miễn đi lao dịch khổ sai, giải thoát họ khỏi biển khổ. Tuy rằng hiện tại đã là một vị Bán Thần, thế nhưng trước mặt dân thôn thì Tiêu Thần lại cực kỳ khiêm nhường. Hắn không muốn để cho những người thôn dân giản dị này nhìn hắn với ánh mắt khác thường. Hắn không muốn làm thần linh trước mặt những người thân của mình, càng không muốn bằng hữu và đồng lứa phải ngược nhìn hắn. Như thế đâu còn bằng hữu, có tình cảm nữa? Nhà Tiêu Thần bỗng chốc có rất nhiều người đến, cảm tạ đại ân của Tiêu thần, cha mẹ hắn thu xếp lưu tất cả mọi người ở lại cùng nhau ăn cơm. Tiêu Thần nửa cố tình nửa vô ý nhắc tới Thiên Bi. Kết quả thu được một thông tin vô cùng có ích. Một lão thúc

bá nói: "Nói cũng kỳ quái, cái đám tiên nhân chân đạp phi kiếm có thể ngự không phi hành kia đã từng gióng trống khua chiêng tìm kiếm rất lâu trong dòng Hoàng Hà ở trước thôn chúng ta. Thậm chí tới từng nhà hỏi han thăm dò tung tích của khối Thiên Bi." Tiêu Thần nghe vậy kinh hãi mà hỏi: "Bọn hã tìm được ?" "Không có, tay không mà quay về. Thật là rất kỳ quái, trong thôn mọi người cũng đều biết khối thần bia đó nằm ở đáy sông, bọn hã cũng thăm dò rõ ràng , phải không ít người đi vớt, kết quả hao phí mấy tháng ròng chả tìm thấy nổi một cái gì." Tiêu Thần cũng có một ít không hiểu, Thiên Bi đến tột cùng vì sao biến mất. Nếu không bị người ngoài tìm được, chẳng lẽ là chính nó bay đi ? Hoặc là tự ẩn dấu đi? Có thể, uy năng của Thiên Bi không thể suy đoán theo lẽ thường được. Đồng thời, hã cũng nghĩ đến cổ bia trấn áp Hoàng Hà kia cùng hai khối thần bia mà mình nhìn thấy ở Trường Sinh Giới có một ít bất đồng. Phải biết khối bia khổng lồ trên Long Đảo hay Thiên Bi ở Thất Nhạc Viên cũng đều khiến cho người khó mà lại gần, khí thế đè nén hồn người. Thế nhưng, bia cổ ở Hoàng Hà lại rất khác biệt. Lúc trước hã chính tay chạm qua, thôn dân lấy nước tẩy sạch bùn đọng trên mặt, dâng hương lễ bái, cũng không có bất cứ cái gì nguy hiểm cùng sự tình đáng sợ nào phát sinh. Yên ổn trải qua mấy ngày, lúc theo cha mẹ, lúc cùng các bằng hữu trò chuyện với nhau. Đã nhiều ngày Tiêu Thần không có rời khỏi thôn một bước. Mỗi ngày buổi chiều hã cũng đều thông kinh tẩy tủy cho cha mẹ, đem tinh nguyên sinh mạng của mình đưa vào cơ thể của cha mẹ. Mới qua mấy ngày mà có thể cảm nhận được kết quả, nếp nhăn trên mặt cha mẹ mờ dần, t5inh thần minh mẫn hơn, tóc đang bạc không ngờ có sợi đen sinh ra (ước gì mình được như anh í). Ngày thứ bảy, Tiêu Thần từ biệt cha mẹ, nói đi thăm bằng hữu. Đến chiều thì trở về, lúc này mới lại ra khỏi thôn một lần nữa. Đi đến đầu thôn, hã phóng lên không trung, cùng lúc đó xương cốt rung động " rắc rắc " dữ dội. Tuy là thần thông Dong Bình Luyện Thể đã phế đi, nhưng với cảnh giới võ thể như bây giờ, việc thay đổi hình dáng thật quá đơn giản. Hã men theo dòng Hoàng Hà mà ngược lên, nhắm hướng Tổ Long Đài bay đi. Hã nhất định phải sửa đổi hình dáng, bằng không khi phát sinh tranh đấu sẽ làm liên lụy mọi người trong thôn. Tiêu Thần chọn một chỗ cách xa mà hạ xuống rồi đi

bộ về phía Tổ Long Đài khí thế hùng vĩ. Mười mấy vạn nô lệ đang vận chuyển những tảng đá khổng lồ, khí thế ngất trời. Tiêu Thần nhìn trong đám người thấy được bóng dáng quen thuộc, đó không phải là Tô Huỳnh ở thôn bên cạnh sao? Nàng là con gái của thầy đồ, có thể nói là đóa hoa đẹp nhất trong mười tám dặm xung quanh sao. Lúc còn theo thầy đồ học chữ, tiểu cô nương ấy luôn là cái đuôi nhỏ theo Tiêu Thần, cứ bám lấy hắn chạy tới chạy lui. Sau này trưởng thành, Tiêu Thần dựng võ lập thiên hạ, rời khỏi Hoàng Hà. Năm hắn mười chín tuổi trở về thôn, nghe nói cô gái hiếu động ngày nào đã lập gia đình lúc mười tám tuổi. Bằng hữu nói Tô Huỳnh đợi Tiêu Thần vài năm mà không thấy hắn trở về, sống chết cũng không lập gia đình. Đến năm mười tám tuổi, biết không thể mãi chờ đợi hơn, mới đồng ý gả cho một tú tài đồng hương tài hoa. Từ đầu đến cuối, Tiêu Thần đều coi nàng là tiểu muội, nghe tin nàng lập gia đình, năm ấy Tiêu Thần cố ý chạy đi xem tên tú tài kia có thực xứng đôi với nàng hay không, có thực sự đối tốt với nàng hay không? Kết quả, Tô Huỳnh trong khoảng khắc nhìn thấy hắn liền khóc rống lên, hù dọa hắn chạy mất. Hắn thậm chí còn không nhìn thấy mặt tên tú tài tài hoa kia. “Có những người mà ta chỉ có duyên mà không phận, như cơn gió xuân nhẹ thổi qua cuộc đời, nhưng ta vẫn muốn khóc...” Tiêu Thần quả thực còn nhớ rõ ràng tất cả lời này, lời của Tô Huỳnh một lần khóc thật to nói với hắn, giờ đây nghĩ đến ít nhiều làm hắn buồn bã. Chỉ là khi đó hắn thực sự coi nàng là muội muội. Trên người dính đầy bùn đất nhưng Tô Huỳnh vẫn giữ nguyên được vẻ thanh tú năm nào, năm tháng cũng không thể lưu lại trên mặt nàng được bao nhiêu vết tích. Nàng không phải theo chồng đi tha hương rồi sao? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này? Nữ nhân là bạn thân thanh mai trúc mã, nữ nhân tài ba ấy bây giờ bị cưỡng bức lao dịch, Tiêu Thần có thể nào không quản? Bỗng nhiên, Tiêu Thần trừng mắt, bởi hắn thấy hai tên lưu manh vô lại không ngờ động tay chân với Tô Huỳnh. Xung quanh có rất nhiều người mà vẫn dám làm như vậy? Cùng lúc đó, phía thượng du Hoàng Hà truyền đến mười mấy cỗ năng lượng dao động. Mười mấy người đạp phi kiếm bay tới, dẫn đầu là hai nam nhân trung niên, còn lại là nam nữ trẻ trung hai mấy tuổi. Hơn mười tên Tu Chân Giả! Tô Huỳnh kêu lên sợ hãi, cố tình gây chú ý những người đó. Tên trung niên

dẫn đầu liếc mắt qua. Nhưng chỉ trợn mắt liếc hai tên lưu manh rồi sau đó cũng không dừng lại, tiếp tục hướng phía hạ du bay tiếp. "Buông ta ra , tiên trưởng cứu tôi với..." Tô Huỳnh cũng thấy được hơn mười tên tu chân giả, lớn tiếng kêu cứu. Thế nhưng những người này căn bản không có dừng lại, coi như không mà bay đi. Tiêu Thần lửa giận cuộn trào mãnh liệt, những người này quả thực không phải là người lương thiện! Tiêu Thần dùng thần niệm vô cùng cường đại quét ra, hai tên lưu manh như bị sét đánh, kinh hoàng phát ra tiếng kêu cứu cuối cùng: "Cứu... Mệnh...". Mười mấy tên tu tiên giả cảm giác được điều dị thường, quay đầu phát hiện ra hai tên lưu manh đang bắt lực vấy tay. Bóng dáng chớp động, hai tên dẫn đầu mang theo mười mấy tên tu tiên trẻ tuổi cực nhanh bay về. Điều này làm Tiêu Thần cực kỳ tức giận: một nữ nhân yếu nhược kêu cứu, bọn chúng ngoảnh mặt làm ngơ. Nhưng âm thanh kêu cứu của hai tên lưu manh lại có thể triệu hoán bọn chúng trở về. Điều này khiến lửa giận của hắn bùng lên. Sinh mạng hai tên lưu manh nhanh chóng suy kiệt, Tiêu Thần không chế thân thể hai tên lưu manh ném vào dòng Hoàng Hà. Cùng lúc đó, Tiêu Thần phóng lên không trung, ngăn chặn những tên tu chân. Linh Tê kiếm đạo trong nháy mắt phóng ra, kiếm khí mang tính hủy diệt "Phanh" một tiếng nổ vang lên làm hai tên tu tiên trẻ tuổi bị chém nát bấy, hai đám huyết vụ theo gió phiêu tán mà đi. "Kẻ nào? !" Hai tên trung niên dẫn đầu giật mình, vội quay đầu lại. "Thì ra là một Võ Giả có thể ngự không phi hành. Thật hiếm thấy , tại Nhân Gian Giới không ngờ có cao thủ như vậy, tài giỏi. Chẳng qua, người chưa từng nghe nói tới Quốc Giáo sao. Trong những Tu Giả thì người Tu Chân chính là vương! Người một gã Võ Giả nho nhỏ, có thể cùng chúng ta chống đỡ sao?" "Tu chân? Các người đều tu đến hóa thành chó hết sao? ! Chỉ riêng tâm tính như các người mà cũng xứng nói mình tu chân, tu tiên?" Tiêu Thần không chút lưu tình đả kích nói. "Lớn mật, dám nói chuyện như thế đối sư tôn, ta đến giết người!" Liền có hai tên nam nhân trẻ tuổi bay đến, đồng thời hai tên nữ nhân xinh đẹp như hoa cũng bay theo tiến đến. Bọn hắn không chế phi kiếm, y phục trong gió bay bổng, phi thường tiêu sái, chính xác hết như thần tiên trong tưởng tượng của người thường. "Cái này có gì gọi là lớn mật? Hắn là sư tôn của các người chứ không phải là sư

tôn ta. Cho các người xem cái gì gọi là lớn mật." Tiêu Thần xoay mình trên không, Bảo Bình Ẩn thành hình tròn vẹn, một cái bảo bình thủy tinh khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, trong chớp mắt phun ra một cỗ thánh quang vô cùng đáng sợ. Hai tên nam nhân phía trước kinh hoàng biến sắc, một người vội vàng há miệng phun ra một đạo huyết quang, một thanh phi kiếm đỏ rực hướng về phía trước chém tới. Cùng lúc đó, tên nam nhân còn lại lấy ra một đoạn dây thừng từ bên hông mà ném. Nó lập tức hóa lớn rồi hướng về Tiêu Thần định trói chặt. Thế nhưng, tất cả chuyện này cũng đều là phí công, đối mặt với thần quang của Bảo Bình Ẩn chiếu rọi khắp nơi, phi kiếm đỏ rực kia vỡ vụn, dây thừng đứt ra từng tấc. Hào quang thần thánh bùng chiếu! "Oanh " Đột nhiên hai tên nam nhân trẻ tuổi trong chớp mắt bị hóa thành tro bụi không chút dấu vết. Tiêu Thần sau đó bay tới, hai nữ nhân kinh hoàng biến sắc muốn chạy trốn nhưng đã quá muộn. Tiêu Thần lạnh lùng, âm thanh phát ra tuyệt tình như là đến từ Cửu U địa phủ, hắc quát lớn: "Không Gian Tiệt Đoạn!". Đây là thần thông hắn năm được từ một năm trước. Một cái không gian lao ngục bỗng nhiên xuất hiện. Vô số hào quang chọi hiện chọi tắt, trong khoảnh khắc một không gian hình cầu màu xanh lóe lên, giam cầm hai nữ nhân. Sau đó, một lưỡi đao quang khổng lồ chọi lóe, khiến hai nữ nhân bị cắt thành vô số khúc !!! Lao ngục không gian màu xanh vỡ nát, huyết quang ngập trời ! "Đây là... Không gian thần thông!" Hai tên trung niên nhân dẫn đầu kinh hãi mà hỏi thất thanh: "Người không phải là Võ Giả, người là Thần Thông Giả?" "Ta là Võ Giả." "Không thể nào, ta đã thấy đó là không gian thần thông trong truyền thuyết, được xưng là phép thuật cấp thần vương trong thần thông". Một trung niên nhân cười lạnh nói: "Chẳng qua đáng tiếc, Tu Chân Giả mới là vương giả trong tu giả. Thần Thông Giả cùng Võ Giả đều bị đào thải, người ... Hôm nay chết chắc rồi." Tiêu Thần hờ hững xem bọn hắn mà nói: "Ta là Võ Giả muốn nhìn xem rốt cuộc Tu Chân Giả các người có gì chỗ hơn người. Hai người các người cùng ra tay đi, bảo bọn họ cũng cùng ra tay, nếu không là tự tìm đường chết vô ích." . biglove Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

Chương 285: Ai là vương giả trong đồng cấp?!

Chương 285: Ai là vương giả trong đồng cấp?! Dịch giả: Minnamin Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần một mình đối mặt với hơn mười Tu Chân Giả nhưng không có chút sợ hãi, chỉ hờ hững nhìn bọn họ, quanh người ẩn hiện một làn sát khí vô hình làm cho người khác phải khiếp sợ tự tận linh hồn. “Người trẻ tuổi các người thật ngạo mạn, đã từng nghe qua câu chết trẻ chưa thế?” Hai gã trung niên Tu Chân Giả nhìn Tiêu Thần chăm chăm, lời nói tuy rất bình tĩnh nhưng sát ý trong đó lại vô cùng rõ ràng. Tiêu Thần cười lạnh sau đó lạnh lùng nói: “Người thật lắm mồm, muốn giết ta cứ việc ra tay đi.” “Vội gì chứ, thức ăn ngon luôn cần nhấm nháp từ từ. Hiếm lắm mới có a, ở Nhân Gian Giới lại có loạn cấp bậc Thần Thông Giả như người thật là mang lại chongười ta niềm vui bất ngờ, chúng ta có thể từ từ thông thả giết người!” Sau khi nói xong câu cuối, từ người hắn đã bốc lên sát khí ngút trời. Một gã trung niên Tu Chân Giả khác điềm nhiên nói: “Thần Thông Giả không nên xuất hiện trên đời này, Nhân Gian Giới còn sót lại chủ yếu toàn loại Võ Giả thấp kém, người thật làm ta rất bất ngờ.” Đối với tình huống này, Tiêu Thần hừ mạnh một tiếng, trong mắt bắn ra ánh sáng vô tình, hắn vô cùng phản cảm với những loại Tu Chân Giả hạ thấp Nhân Gian Giới này. “Đừng có tỏ vẻ không phục, Võ Giả đúng là đã hoàn toàn bị đào thải, vĩnh viễn rút khỏi lịch sử của võ đài, mà hiện giờ Võ Giả thuần chủng đã bị diệt sạch hoàn toàn đến ngay cả một người cũng không còn.” Tiêu Thần không nói gì, đối phương miệt thị Võ Giả như vậy làm hắn cảm thấy chẳng cần phải nói gì nữa, chỉ có hành động mới là câu trả lời và là bằng chứng tốt nhất. “Đáng tiếc, tư chất của người coi như không tệ. Nếu như ngay từ đầu bái sư làm môn hạ Tu Chân thì sẽ mạnh hơn việc tu luyện những thể thuật kinh khủng của Thần Thông này nhiều lắm.” Thấy Tiêu Thần muốn động thủ, một tên ngăn cản nói: “Người trẻ tuổi trẻ không nên xúc động, xúc động là ma quỷ.

. ." “Các người cảm rằm nhiều quá, ra tay đi!” Tiêu Thần căn bản không muốn nghe chúng nói lằng nhằng. Khi nói câu trên cũng bắn ra một ngón tay, Linh Tê kiểm rung động hướng về phía hai nam nhân trung niên đối diện. Kiếm đạo mang tính tàn phá rung động như gợn sóng trên không trung. Mặc dù nhìn rất êm dịu nhưng lại làm tất cả mọi người mặt mày biến sắc. Tựa như ví dụ máu chảy đầm đìa ban nãy, hai gã thanh niên Tu Chân ngay cả kêu thảm thiết thì cũng không kịp thốt lên tiếng nào, liền đã bị kiếm đạo đánh nát phi kiếm, thịt nát xương tan hóa thành tro bụi trong nháy mắt. Ngay cả chút máu thịt cũng không còn, có thể nói là cực kỳ kinh khủng. Có điều mọi người vừa cảm thấy kiếm đạo kia đáng sợ, lại vừa tức giận với sự cuồng vọng của Tiêu Thần. Thế nhưng lại dám công kích hai tên Tu Chân Giả trung niên cầm đầu, đây là trắng trợn miệt thị. Một nam nhân trung niên trong đó hừ lạnh. Một chiếc Tử Kim Thuẫn hào quang chói lọi hiện lên từ trên người. Bàn đầu chỉ lớn bằng lòng bàn tay, sau khi bay ra khỏi người thì lớn lên rất nhanh, nháy mắt đã giống như một cái cối xay. Hào quang tím không ngừng lóe sáng không ngừng xoay vòng, đồng thời tỏa ra muôn vàn tia sáng để ngăn cản kiếm đạo đang rung động có tính hủy diệt. “Ầm” một tiếng vang lớn. Tử Kim Thuẫn va vào các đợt sóng kiếm đạo đang lần lượt chạy tới làm khuấy lên từng trận nước lũ cuộn cuộn sóng lớn ngập trời của con sông Hoàng Hà. Đồng thời lại phát ra một luồng hào quang tím chiếu thẳng hướng trời cao. Sau khi chặn kiếm đạo Linh Tê, nam nhân trung niên thu hồi Tử Kim Thuẫn, ngăn Tiêu Thần lại: “Không nên vội vàng động thủ, ta có lời muốn hỏi người.” Vừa rồi chẳng qua Tiêu Thần mới bắn ra kiếm đạo bằng một ngón tay mà thôi, trong lòng đã chắc thắng nên cũng không nóng lòng động thủ nữa mà chỉ hờ hững nhìn nam nhân trung niên Tu Chân Giả kia. "Người. . . đến từ Trường Sinh Giới phải không? Ta cảm thấy bất kể thế nào nhân gian cũng không thể có một Thần Thông giả bản lĩnh cao cường thế được?" Hiện nhiên nam nhân trung niên muốn ăn nói khách sáo để hỏi ra một chút tin tức từ hắn. “Sao lại hỏi như vậy?” Sát ý của Tiêu Thần không hề giảm, nhưng lời nói ra vẫn bình tĩnh. "Trường Sinh Giới là thế giới của Thần Thông Giả, phạm là Thần Thông Giả đỉnh cai thì hơn phân nửa đều đến từ nơi đó..." Nói đến đây, ông ta hồ nghi nhìn chăm

chăm Tiêu Thần như muốn nhìn thấy suy nghĩ trong lòng hắn. "Trường Sinh Giới là thế giới của Thần Thông Giả?" Trong lòng Tiêu Thần có sát ý đồng thời cũng dâng lên nghi vấn như vậy. "Không sai, nơi đó có đạo sĩ, phù thủy, đời sau của Võ Giả, kẻ luyện khí. Nhưng trăm sông đổ về một biển, cuối cùng đều muốn đi trên con đường làm Thần Thông Giả." Tiêu Thần im lặng, tất cả các loại tu luyện khác nhau ở Trường Sinh Giới dường như thật sự có thể dùng một từ "Thần Thông Giả" để khái quát. Tại Trường Sinh Giới không có Võ Giả thuần chủng, sau khi Võ Giả đời sau có tu vi đạt tới cảnh giới nhất định cũng sẽ dần dần biến thành Thần Thông giả, sớm đã rời khỏi võ đạo ban đầu. Tạm thời bất kể là đạo sĩ, phù thủy, kẻ luyện khí thì sau khi tu luyện cũng sẽ là như thế. Mặc dù ban đầu hệ thống tu luyện không giống nhau như khi tu đến giai đoạn cuối cũng sẽ hóa thành Thần Thông giả như nhau. Tiêu Thần đã sớm gặp qua đạo sĩ và phù thủy, kẻ luyện khí thì không tính là quen thuộc. Nhưng mà tu giả về phương diện này thì lại thấy không ít đại nhân vật, như là đám người Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề Đạo Nhân. "Võ Giả thuần chủng đã hoàn toàn bị tiêu diệt, đây là thời cơ sinh ra Thần Thông Giả." Tên Tu Chân Giả trung niên kia nhìn Tiêu Thần, như là nhớ lại chuyện cũ mà nói: "Có thể nói Thần Thông Giả là Võ Giả kế thừa của một số môn phái tu luyện nhỏ yếu nên biến hóa mà tạo thành." "Người luôn miệng nói Võ Giả thuần chủng không còn? Vậy Chiến tộc là gì" Tiêu Thần hỏi. "Chiến tộc. . . là chủng tộc từ rất xa xưa, bọn họ cũng không được coi là Võ Giả thuần chủng, bọn họ là chủng tộc ở thời kì Võ Giả quá độ lên Thần Thông Giả." Nói tới đây, Tu Chân Giả trung niên hai mắt lập tức phát sáng lên, "Người. . . quả nhiên là đến từ Trường Sinh Giới, bằng không làm sao mà biết được Chiến tộc chứ?" Tên trung niên Tu Chân Giả còn lại cười lạnh rồi nói: "Bắt lấy hắn rồi lấy nghiêm hình thẩm vấn, nhất định sẽ biết hắn đi từ Trường Sinh Giới đến Nhân Gian Giới thế nào." "Các người coi ta là cái thớt gỗ mục sao?" Tiêu Thần nhìn hai gã trung niên phía trước. "Người quá lắm cũng chỉ là một tên Thần Thông Giả. Tuy là có nắm giữ một vài qui tắc thần thông đỉnh cao, nhưng có thể gây ra sóng gió gì khi đối mặt với Tu Chân Giả chứ? Hừ hừ hừ, tạm thời đây là ở Nhân Gian Giới nên chỉ có một ít Võ Giả cấp thấp

mà thôi, lúc này đây ai có thể giúp đỡ người chứ?" Hai gã Tu Chân giả cầm đầu lấy tư thái đứng ở chỗ cao nhìn xuống nhân gian làm cho Tiêu Thần vô cùng gai mắt. Cứ như là Tu Chân giả mới là Vương giả thật sự, còn tất cả môn phái tu luyện khác chỉ là gà đất chó sành không đáng nhắc đến. == " Các người ồn ào xong chưa? Nói cho các người ta đến từ Trường Sinh Giới thì làm sao? Mới chỉ có hơi mười người Tu Chân Giả các người nghe thấy mà thôi, người cho là có thể truyền ra ngoài sao?" Tiêu Thần bình tĩnh vô cùng, nhưng sát ý vô hạn tiếp tục: "Nếu các người muốn giết ta, như vậy hãy để cho ta đưa các người lên đường đi." "Tiểu tử này quá ngạo mạn rồi. Hôm nay ta muốn luyện hóa linh hồn người, phong vào một pháp bảo đang tu luyện." Người trung niên điềm nhiên nói. "Thừa lời quá." Tiêu Thần quát to một tiếng, ra tay nhanh như chớp, nếu đã biết thứ muốn biết thì không cần trì hoãn thêm thời gian nữa. Song chưởng hợp lại. Vô Úy Sư Tử Ấn quyết đoán phóng ra! "Rống. . ." Một tiếng sư tử rống kinh thiên động địa, bóng hình Hoàng Kim Sư Tử Vương hiện lên, hoàng kim thần quang ngút trời, khắp nơi đều bắn ra hào quang mãnh liệt. Ba cái đầu sư tử đang giậm giữ lao về phía trước thẳng tới hai gã Tu Chân Giả trung niên. Hai tên trung niên Tu Chân Giả biến sắc, lần này . . . sức mạnh của Tiêu Thần dường như lớn hơn kiếm đạo vừa rồi rất nhiều lần. Tử Kim Thuần bị triệu hoán ra, đánh về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương. Đồng thời bọn họ phun phi kiếm ra. Hai đạo kiếm quang như quang hai tấm lụa một tím một xanh bắn nhanh ra mà chém về hướng Tiêu Thần. "Rầm." Tử Kim Thuần và Hoàng Kim Sư Tử Vương va mạnh vào nhau, Vô Úy Sư Tử Ấn bị phá nhưng Tử Kim Thuần cũng bị đánh bay ra ngoài. Hai bàn tay lớn cầm phi kiếm cũng đồng thời bắn tới gần Tiêu Thần, sát khí bức người. Hai dải sáng tím và xanh hướng phía chân trời lạnh lùng bức người, trên bầu trời sông Hoàng Hà từng mảnh bông tuyết bay bay. Nhưng vừa lúc đó, từ trên tay phải Tiêu Thần hoàng kim thần quang ngút trời. Một thanh thần kích xuất hiện ở trong tay của hắn, mặc dù thân kích đều là vết nứt, thoạt nhìn như lúc nào cũng có thể gãy tan nhưng lại vẫn phát ra một làn dao động kinh khủng làm cho nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn nổi lên từng đợt sóng lớn. Trong khoảnh khắc nắm lấy Hoàng Kim kích, toàn thân Tiêu Thần phảng phất như

được bao quanh bởi những ngọn lửa Hoàng kim thần mãnh liệt. Cả người chìm trong ánh hoàng kim hỏa diễm ngút trời, tóc đen bay loạn. Đôi mắt hắt lạnh lùng bức người, thần kích trong tay quét ngang ra. "Leng keng "

"Leng keng " Hoàng Kim Thần Kích rần rần chắc chắc bổ vào hai thanh phi kiếm đang chém tới. Thật sự vượt qua tưởng tượng của mọi người, thần kích nhìn như sắp nứt vỡ đến nơi kia thế nhưng lại chặt gãy được hai phi kiếm trong suốt tràn ngập hàn quang. Hai thanh phi kiếm một tím một xanh bị chém đứt rơi xuống trong không trung. "Phốc " "Phốc " Hai tên trung niên Tu Chân Giả đều phun đầy máu tươi, không thể tin nổi nhìn cây gậy Hoàng Kim kích như đồ bỏ đi kia trong tay Tiêu Thần. "Đó. . . là cái gì?! Thế mà có thể chém gãy phi kiếm của ta?" "Đây là binh khí của Võ Giả. Hôm nay, ta đây một Võ Giả cấp thấp muốn xem Tu Chân Giả mệnh danh là vương giả trong tu giả rốt cuộc là có chỗ nào cao minh." Nói xong Tiêu Thần cũng nhào tới rất nhanh. Bát Tướng cực nhanh làm cho người ta khó thể tin nổi, trong nháy mắt Tiêu Thần đã xuất hiện trước mặt bọn họ. Hoàng Kim Kích trong tay lấy tư thế quét ngang thiên quân mà tới. Hai tên Tu Chân Giả quá sợ hãi, vừa dùng Tử Kim Thuần lẫn một Lam Quang Chuỳ đồng thời được triệu hoán âm âm hướng về phía Tiêu Thần. "Leng keng "

"Leng keng " Không chút nao núng, Hoàng Kim Thần Kích trực tiếp chém Tử Kim Thuần thành hai mảnh, cũng chém Lam Quang Chuỳ thành hai nửa. Hai Tu Chân pháp bảo bị huỷ diệt rơi xuống Hoàng Hà. Hoàng Kim Thần Kích tuy đã bị hủy đến không ra hình dạng gì, khó có thể phát huy uy lực thật sự của mình, nhưng dù sao đây cũng là hung khí tuyệt thế. Chỉ cần nói đến độ cứng vững sắc bén thì đã là không phải loại pháp bảo nào cũng có khả năng chống đỡ. Hai tên trung niên Tu Chân Giả lại lần nữa bay ngược về sau, quát: "Dựa vào chí bảo thì tính là bản lĩnh gì chứ, có dám quyết đấu thật sự với chúng ta không?" "Ta dựa vào pháp bảo? Chẳng lẽ phi kiếm với Tử Kim Thuần của các người không phải báu vật sao?" Tiêu Thần không dừng tay, vọt đến rất nhanh, nâng Thần Kích lên rồi lại chém xuống một lần nữa. Thần quang sáng lạn bắn ra xa, năng lượng cuồn cuộn chấn động cả hư không làm cho hơn mười tên Tu Chân Giả đều biến sắc. Đến tận bây giờ bọn họ mới biết lúc trước là do Tiêu Thần ẩn dấu thực lực, sức

mạnh đó còn mạnh hơn tưởng tượng rất nhiều. Hai tên trung niên Tu Chân Giả xuất ra toàn bộ năng lực của bản thân, từng đạo thần quang bắn ra bốn phía, tất cả các loại báu vật phi kiếm, đồng chùy, Khốn Long Tỏa đều phóng về phía Tiêu Thần. Trong ánh thần quang vàng chói sáng lạn, Tiêu Thần liên tục vung Thần Kích. Tiếng “leng keng” không ngừng vang bên tai, Thần Kích chém gãy tất cả báu vật như là cắt một khối đậu hũ vậy. Trên trời tràn ngập ánh sáng lung linh, từng món Tu Chân pháp bảo đều bị huỷ, rơi xuống hòa vào dòng nước Hoàng Hà cuồn cuộn. Xung quanh đó, hơn mười vạn nô lệ và rất cả dân chúng thôn làng quanh đó đều choáng váng. Người này ... thật kinh khủng, thế nhưng lại phá huỷ tất cả báu vật của “tiên thân”, đánh bại hết cả “tiên nhân” làm cho họ trợn mắt há hốc mồm. Bên bờ Hoàng Hà hoàn toàn lặng ngắt như tờ. Ban đầu Tô Huỳnh cảm thấy thật nghi hoặc, nhìn những vết tích ảnh ảo không ngừng tung hoành trong không trung phía trên Hoàng Hà mà yên lặng không nói gì, sau đó trên mặt chảy xuống hai hàng nước mắt. “Đây là là Vương giả trong tu giả sao? Quá lắm cũng chỉ thế này thôi!” Tiêu Thần không thềm che dấu sự khinh miệt, giọng điệu thần thái có thể nói là gây ông đập lưng ông. “Người. . . nếu không phải có Hoàng Kim Thần Kích, người. . . sớm đã bị chúng ta lấy phi kiếm chém bay đầu rồi, Tu Chân giả là vô địch trong đồng cấp!” Hai tên trung niên của Tu Chân Giả sắc mặt ngày càng xanh nhưng vẫn không chịu nhận thua. “Vô địch đồng cấp? Thật là phách lối không biết xấu hổ. Trên đời này không có mấy người dám nói như vậy!” Tiêu Thần thu hồi Hoàng Kim Thần Kích rồi nói: “Ngay cả khi không có Hoàng Kim Kích, ta muốn giết các người thì cũng giống như là lấy đồ trong túi thôi, bởi vì..... các người vô dụng!” Nếu lấy cảnh giới tu luyện của Trường Sinh Giới để đánh giá, hai gã trung niên Tu Chân Giả mặc dù cũng xếp vào cảnh giới bán thần, nhưng tối thiểu cũng thấp hơn Tiêu Thần ba tầng. Vì thế Tiêu Thần nói vậy cũng không phải là giả. Thấy hắn thu hồi Hoàng Kim Thần Kích, hai gã trung niên Tu Chân Giới hét lớn, từ miệng bắn ra hai đạo tinh khí ngưng kết thành phi kiếm bắn về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần chẳng hề biến sắc, lại tạo ra một đạo kiếm đạo từ Linh Tê kiếm. Lần này dĩ nhiên không phải bằng một ngón tay nữa, mà là hai tay liên tục rung động, kiếm đạo long trời lở

đất dập dờn bắn ra. Không một tiếng động, tinh khí hóa thành phi kiếm mà hai gã trung niên Tu Chân Giả phun ra lập tức tan thành tro bụi. Ngay sau đó bọn họ hoảng sợ phát hiện hai chân mình cũng đã biến mất, hóa thành đám bụi máu. "Phốc phốc" hai tiếng giòn vang, Thiên Linh Cái (đỉnh đầu) của hai gã trung niên Tu Chân Giả nát vụn. Hai đứa trẻ sơ sinh dài bằng gan bàn tay phóng vụt ra. Đó là. . . Nguyên Anh! Tiêu Thần nhớ đến truyền thuyết đã lâu kia, Tu Chân Giả khi đạt đến cảnh giới nhất định thì trong cơ thể sẽ hình thành Nguyên Anh. Khi thân thể bị tổn thương có tính huỷ diệt thì Nguyên Anh sẽ thoát ra, sau này có thể tái sinh một lần nữa. Tạm thời tu vi của họ sẽ không bị ảnh hưởng nhiều, bởi vì tất cả sức mạnh của họ đều tập trung ở Nguyên Anh. "Ngăn hẳn lại, ngăn hẳn lại!" Nguyên Anh đang bỏ trốn của hai người thấy Tiêu Thần vọt đến thì hét về phía những đệ tử kia liên tục. Hai Tu Chân Giả này quả thực là sợ hãi tới cực điểm. Trong suy nghĩ của họ, Tu Chân Giả tuyệt đối mạnh hơn Võ Giả và Thần Thông Giả. Nhưng hôm nay gặp phải một người trẻ tuổi có tu vi không kém họ là bao mà lại kinh khủng như vậy, làm cho tâm trạng của họ lên đến sợ hãi tột đỉnh. Những đệ tử kia có chút do dự nhưng cũng có vài người nhắm về phía Tiêu Thần. "Người cản ta chỉ có chết!" Tiêu Thần hét lớn, Linh Tê Kiếm lại một lần nữa toàn lực chấn động. "Phốc phốc" Trên bầu trời xuất hiện tầng tầng sương máu, những thanh niên nam nữ này có thực lực tương đương với bậc một hai của Thức Tàng cảnh giới không ngừng bị kiếm đạo huỷ diệt, hóa thành những làn sương máu trôi dạt trên trời. "Đây là Tu Chân Giả sao?" Tiêu Thần tại trên bầu trời quát hỏi đạo: "Đây là Vương giả trong tu giả sao?" "Đến khi người gặp phải cường giả tu chân thực sự, người sẽ phải quỳ sụp xuống." Nguyên Anh của hai gã kia thấy đệ tử trong nháy mắt bị tiêu diệt thì phần nộ hết. "Trước đó thì để ta giết hết các người rồi tính đi." Tiêu Thần lấy Bát Tượng lập tức chặn lại đường thoát của họ trong nháy mắt. Hẳn thi triển không gian Thần Thông tức thì nghiền nát Nguyên Anh của một người. Đang muốn tiêu diệt Nguyên Anh còn lại thì hắn đột nhiên dừng tay lại mà đi theo hắn ta, sau đó không nhanh không chậm bắt kịp. Nguyên Anh kia đi ngược lên trên Hoàng Hà, bay rất nhanh hướng về một cây cầu Thông Thiên Tử đang xây dở cách đó mấy trăm dặm. Lúc vừa đến

nơi hăn lập tức kêu lên sợ hãi: "Sư huynh cứu đệ. . ." Một người Tu Chân Giả trung niên trấn thủ ở đây dẫn theo vài đệ tử đang đi tuần tra, thấy thế thì kinh ngạc quát hỏi: "Sư đệ làm sao vậy?" "Có người đuổi giết đệ." "Cái gì, chẳng lẽ là tên Võ Giả cấp thấp muốn bí mật cử hành đại hội võ lâm trong lần Hoa Sơn luận kiếm để đối phó chúng ta đó sao?" "Không phải, phải. . ." Nguyên Anh còn chưa nói xong đã bị Tiêu Thần lấy Bát Tướng đuổi theo cực nhanh mà huỷ diệt tại chỗ. "Ai?" Một người tu chân trung niên trong không trung mang theo một vài đệ tử ngăn cản đường đi của Tiêu Thần. "Người giết các người!" Tiêu Thần không nói thêm bất cứ câu nào nữa, hiện giờ hăn chỉ muốn hành động. Hăn muốn làm gương cho tu giả của Nhân Gian Giới nên thi triển không gian Thần Thông. Không gian đại liệt trăm trong truyền thuyết! Tức khắc chém ngang thân toàn bộ đệ tử Tu Chân có liên quan! Rồi sau đó lại một lần nữa quát to: "Thứ Nguyên Trảm!" Lực lượng lại dập dờn trong không trung, vẽ ra một tia tử vong màu lam. Không gian Thứ Nguyên Trảm hiện ra lập tức chém nát phi kiếm của Tu Chân Giả trung niên kia, sau đó chém đứt thân thể hăn, cuối cùng là huỷ diệt Nguyên Anh. Tiêu Thần không ở lại thêm chút nào, ngược dòng Hoàng Hà mà bay về thượng du, hành động hôm nay sẽ không chỉ như thế! . Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 286 : Cuộc đời nếu cứ như lúc gặp

Chương 286 : Cuộc đời nếu cứ như lúc gặp Dịch giả: Minnamin Nguồn: 4vn.eu

Vì người đã từng là cái đuôi nhỏ, vì muội muội bị tổn thương của mình, trên dòng Hoàng Hà Tiêu Thần đã liên tục chém các Tu Chân Giả, giết chết ba tên tu giả cảnh giới bán thần. Tiêu Thần không hề dừng lại mà đi ngược dòng Hoàng Hà đi tiếp. Đi thêm mấy trăm dặm, một nhóm cung điện cực

kỳ hùng vĩ bao la tọa lạc bên bờ Hoàng Hà trên diện tích rộng lớn, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối. Rất nhiều nô lệ đang làm lao dịch, có điều đám cung điện to lớn mới chỉ hoàn thành non một nửa mà thôi. Tiêu Thần mang theo Hoàng Kim Thần Kích bay đến không trung trước đám cung điện. Hắn không có bất cứ lời dư thừa nào mà giơ cao Thần Kích, rồi sau đó nhắm về hướng các cung điện đã xây dựng xong mà nện xuống. Hoàng Kim với thần quang rực rỡ tựa như cơn biển động ào ào, cuồn cuộn gây nên muôn vàn cơn sóng lớn mà phô thiên cái địa ập xuống, trong nháy mắt đã trùm lên một đám lớn cung điện. "Ầm" Cung điện sụp một mảng lớn, bụi mù tràn ngập, bụi bặm bay cao, cỏ rác cát đá bay đầy trời. Đám cung điện đột nhiên bị phá hủy một mảng lớn, lập tức khiến cho mấy tên Tu Chân Giả xuất hiện, năm bóng người xông lên bầu trời. Mỗi một công trình to lớn bằng gỗ ở gần đó cũng có Tu Chân Giả canh chừng để phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Từ đó có thể thấy được, bọn họ khá coi trọng đối với những công trình to lớn này, hẳn có mưu đồ khá sâu xa. Tiêu Thần cười lạnh, hắn phá hủy đám cung điện chính là để dẫn Tu Chân Giả ở đây hiện thân. Trong năm tên Tu Chân Giả có hai tên trung niên, ba tên nam nữ trẻ tuổi. Dường như chúng đều thật không ngờ Tiêu Thần dám hành động ngang ngược như thế. Nhưng bọn hắn cũng dứt khoát, cũng không nói lời nào mà bắt đầu liền thúc dục phi kiếm. Năm dải lụa cùng nhau lao đến chém Tiêu Thần. Phi kiếm hào quang chói mắt sát khí ngút trời, rét buốt bức người, chúng như là năm chiếc cầu vồng thanh thế to lớn, cực kỳ rực rỡ chói mắt. Bởi bọn họ xem ra, tu giả Nhân Gian Giới không có gì xuất chúng nên không cần nói thêm điều gì. Kẻ nào dám khiêu khích, quấy rối thì cứ trực tiếp bắt giữ tra hỏi, rồi sau đó có thể tùy ý giết đi. Nhưng mà năm người rõ ràng đánh giá thấp Tiêu Thần. Cũng giống như hai nhóm người trước, vừa bắt đầu liền bị tổn thất nặng. Hoàng Kim Thần Kích tỏa hào quang chói mắt. Những chùm tia sáng vàng chói chang như mưa sao sa cắt qua không gian mà quét về phía bọn họ. Tiếng "Leng keng" liên tục vang lên, năm thanh phi kiếm trong nháy mắt hóa thành sắt vụn, đều bị Thần Kích chặt gãy. Năm người sắc mặt trắng bệch, miệng nôn máu tươi mà lui lại. Bát Tướng của Tiêu Thần nhanh quá sức tưởng tượng. Trong nháy mắt hắn liền vọt tới, Hoàng

Kim Thần Kích giống như tia chớp hủy diệt phóng ra. "Phốc phốc phốc" ba tiếng, bóng máu phun lên cao, ba tên nam nữ trẻ tuổi trong nháy mắt bị chém rơi đầu. Không phải là động tác của bọn hắn chậm mà là tốc độ của Tiêu Thần quá nhanh. Đối với Bát Tướng cực nhanh mà nói, ngay cả Tu Chân Giả có tốc độ hơn một cái đầu mà so sánh thì cũng thành vụng về. Về ý nghĩa nào đó mà nói. Tu Chân Giả bất kể về chiến lực hay khía cạnh khác để xét thì đều có ưu thế rất lớn. Có điều là. . . Hôm nay bọn họ gặp phải Thần Thông Giả cũng không tầm thường. Ba tên nam nữ trẻ tuổi còn chưa tu luyện ra Nguyên Anh thì chết oan chết uổng ngay tại chỗ. Hai tên trung niên giận dữ cùng gầm lên, cùng thi triển thủ đoạn, tu chân pháp bảo bay đầy trời. Từng đạo hào quang đủ màu làm bầu trời nổi bật một vùng sáng rực. Nhưng mà trong phút chốc bọn họ liền nín lặng, bởi vì bầu trời đã bị giam cầm. Tiêu Thần thi triển không gian thần thông, cho dù các loại tu chân pháp bảo mạnh hơn nữa thì cũng khó phát huy bất cứ tác dụng nào. Tất cả các loại bảo vật với hào quang đủ màu sắc bị cố định trên không trung. Đây là thực lực tuyệt đối cho phép. Về tu vi mà nói thì Tiêu Thần đã là tu giả cảnh giới bán thần Tứ Trọng Thiên, mà hai tên Tu Chân Giả trung niên chẳng qua mới chỉ là cảnh giới bán thần Nhất Trọng Thiên mà thôi. Tiêu Thần có chiến lực tuyệt đối hơn xa bọn họ, hắn mượn không gian thần thông không hề ngoài ý muốn để phong tỏa chặt chẽ phiến không gian này. Miệng nở một nụ cười vô tình, Tiêu Thần không có bất cứ nhân từ nương tay gì. Hai tay chụm lại, trong khoảnh khắc xoắn lại thì đủ các loại tu chân pháp bảo đang tỏa hào quang chói lọi bên trong không gian giam cầm đều bị lực lượng không gian nghiền nát toác. Rồi sau đó vết rách chậm rãi lan rộng ra, cuối cùng hoàn toàn nát vụn. Thân thể của hai tên trung niên Tu Chân Giả thì càng tan thành tro bụi trước cả các tu chân pháp bảo. Còn Nguyên Anh của bọn họ đang lẫn trốn vào lúc xuất ra khỏi thân thể cũng bị lực lượng không gian nghiền nát vụn, một chút cũng không còn. Không gian lực lượng dần dần mất đi, giam cầm được mở ra, từ trên bầu trời có vô tận cát bụi bay lả tả rơi xuống. Đó là pháp bảo của hai tên Tu Chân Giả trung niên, toàn bộ đã hóa thành cát, bị phá hủy sạch sẽ. Tiêu Thần tuyệt không cảm thấy tàn nhẫn, phía dưới có hơn mười vạn nô lệ đang làm khổ

sai. Nguyên nhân là do đám Tu Chân Giả này xâm nhập nhân gian. Nay giết bọn họ, nô lệ thấy tiên nhân bị trảm trước mắt liền lập tức khiến cho bên bờ Hoàng Hà hoàn toàn đại loạn. Tất cả nô lệ đều sinh ra tâm tư chạy trốn. Tiêu Thần vẫn không hề dừng lại mà tiếp tục bay về hướng thượng du. Cứ như vậy lại liên tục xông qua hai cửa quan, chém giết vài tên bán thần. Trong lòng hắc ít nhiều đã nắm chắc, Tu Chân Giả canh giữ ở bên bờ Hoàng Hà dường như cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng. Nhưng mà, ngay trong khoảnh khắc hắc hơi chút buông lỏng, hắc cảm giác được có dao động khác thường. Ở trên thượng nguồn dòng Hoàng Hà cuộn cuộn hình như có người đang kịch chiến! Bát Tướng lập tức phát huy đến mức tận cùng, Tiêu Thần phảng phất như xuyên qua không gian, chỉ giây lát là tới. Khi hắc chạy tới thì cuộc chiến đấu đã kết thúc, một người Tu Chân Giả trẻ tuổi áo lam mặc dù thoát nhìn cũng không khôi ngô tuấn tú, nhưng khí chất hơn hắc đời thường làm cho hắc có một mị lực khác thường, trông hết như tiên nhân giáng trần. Hắc hiển nhiên đã chịu tổn thương, khóe miệng có lấm tẩm vết máu, cước đạp phi kiếm. Hắc lẳng lặng đứng yên trên bầu trời ngắm nhìn đối thủ. Đối diện là một Tu Chân Giả trung niên đang đứng vững vàng trên một chiếc Kim Sắc Thần Thuẫn, đầu vai có một lỗ máu, tựa hồ đã bị trúng một kiếm. Sắc mặt hắc hơi tái nhợt, lơ lửng đối diện với Tu Chân Giả trẻ tuổi. "Ác giả ác báo. . ." Người tuổi trẻ áo lam nhìn Tu Chân Giả trung niên mà nói: "Các người gây họa cho phạm tục giới, lại bắt vô số người đi làm khổ sai. Liệu có còn một chút tư thế của Tu Chân Giả sao?" Tu Chân Giả trung niên cười lạnh: "Người biết cái gì, căn bản không biết điều chúng ta muốn. Bất cứ người của môn phái nào mà đi tới Nhân Gian Giới, e là đều sẽ làm như thế." Người tuổi trẻ áo lam không hề nói thêm nữa, hắc không chế phi kiếm bay vút lên trời cao. Vừa lúc đó, Tiêu Thần từ trong bí mật dần hiện ra dấu vết mà bảo: "Ta cho là người từ Tu Chân Giới đều là giống như các người, các người chỉ là một đám bại hoại mà thôi." Tiêu Thần không chút khách khí châm chọc Tu Chân Giả trung niên trước mắt. Thấy Tiêu Thần không một tiếng động xuất hiện, Tu Chân Giả trung niên cả kinh, rồi sau đó ngắm nhìn kỹ hắc mà hỏi: "Người là ai?" "Người đến nhặt xác người." "Võ Giả hoặc là Thần Thông Giả?" Tu Chân Giả trung

niên kinh dị nhìn hắn. "Dù sao cũng không phải là Tu Chân Giả." Tiêu Thần cười lạnh nói: "Xem ra Tu Chân Giả cũng không phải gắn kết thành một khối, mà có đấu đá nội bộ." "Hừ, đó là bởi vì tên tiểu tử kia không hiểu chuyện, bằng không phạm là Tu Chân Giả đều sẽ ủng hộ chúng ta." "Ta đây không còn gì có thể nói, đành lấy đi tánh mạng của ngươi." "Ngươi. . . Hừ!" Người trung niên cười lạnh một tiếng mà bảo: "Trước đây vô tận năm tháng. Giữa các môn phái Tu Chân Giả, Võ Giả đã bùng nổ đại chiến có một không hai. Võ Giả là môn phái kém cỏi nhất, tiếp theo là đám Thần Thông Giả cũng không khá hơn chút nào." "A. Phải, đáng tiếc ta đây là Võ Giả kiêm Thần Thông Giả mà hôm nay ở khắp nơi đã chém liên tục hai mươi tên Tu Chân Giả. Tính ra thì ngươi là kẻ thứ hai mươi mốt." "Cuồng vọng!" Tu Chân Giả trung niên rút ra một sợi Kim Tác (thường vàng) vụt về phía Tiêu Thần. Sợi dây lập tức biến thành dài và to, như một con thần long vàng uốn lượn bổ về hướng Tiêu Thần. "Không Gian Đại Liệt Trảm!" Tiêu Thần đồng thời quát lạnh, một vòng cung tử vong màu lam vẽ ra, lực lượng không gian xé rách một khe lớn ngoằn ngoèo sắc như đao "Lam Sắc Không Gian Trảm" bổ trúng thần long vàng. "Leng keng" một tiếng, thần long vàng gãy lìa, Kim Tác rơi từ trên trời cao. "Không gian giam cầm." Tiêu Thần lại quát lạnh lần nữa, hắn muốn phong tỏa phiến không gian này. Trong phút chốc, Tu Chân Giả trung niên xác thật bị cứng đờ. Nhưng ngay sau đó hắn lại bắt đầu cử động, một đạo hào quang tím phun ra từ trong miệng hắn. Không ngờ lại tạo ra một đường hầm không gian để cho hắn chạy thoát ra ngoài. "Không gian Thần Thông Giả?" Tu Chân Giả trung niên sau khi chạy ra thì kinh ngạc nhìn Tiêu Thần. Tiêu Thần thất kinh, tên Tu Chân Giả này hình như có thực lực vô cùng cường đại. Sau khi đánh nhau kịch liệt cùng người khác mà vẫn còn có năng lực chạy thoát ra không gian phong tỏa, thật sự rất không tầm thường. "Đạo hào quang tím kia là cái gì?" "Hừ" Tu Chân Giả trung niên cười khẩy mà bảo: "Chớ có cho là mình có chút thần thông cấp cao nhất thì sẽ liền vô địch. Tu Chân Giả mới là vương giả trong tu giả, có thể ứng phó với các loại thần thông để luyện ra pháp bảo tương ứng. Vừa rồi là Xuyên Không Kiếm, nó đặc biệt nhằm vào Chưởng Không Giả không gian thời gian để luyện thành." Nói tới đây,

quanh thân hắt tỏa hào quang chói lọi. Một bộ chiến giáp hiện ra từ trong người rồi bao bọc khắp quanh người của hắn. Còn tạm thời Nguyên Anh trong cơ thể cũng được mặc một bộ bảo giáp tu chân Nhất Trọng, hào quang sáng lạn. "Có vẻ người hơi không giống những Tu Chân Giả kia?" Tiêu Thần hơi sửng sốt. "THế đã là gì, nếu như Tu Chân Giả thực sự cường đại xuất hiện ở trước mặt người thì sẽ làm cho người càng thêm kinh hoàng." Tu Chân Giả trung niên cười lạnh nói thêm: "Bọn họ có thể nhổ một sợi tóc trên đầu để tế luyện thành pháp bảo. Trình độ luyện khí của chúng ta thì các người không thể tưởng tượng nổi." Đối với điều này, Tiêu Thần không nói thêm cái gì vì hắn hiểu quá ít về Tu Chân Giả. Môn phái luyện thể thế này thì dường như thật sự rất khác biệt. "Đáng tiếc là người bị trọng thương, nói cách khác nếu như không phải hôm nay ta muốn giết người thì e là có hơi khó khăn." Tiêu Thần nói rất đúng tình hình thực tế, cảnh giới của đối phương tựa hồ không thua kém hắn. Nhưng mà chiến lực trước mắt thì rõ ràng đã hao kiệt đến tận cùng. "Xoát " Tiêu Thần để lại tại chỗ một đạo tàn ảnh mà vọt tới, hắn thi triển thần thông Bát Tướng Thế Giới. Tám cái thế giới khác biệt liên tục thay đổi mà bọc kín lấy Tu Chân Giả. "Xuyên Không Kiếm!" Tu Chân Giả nhạy cảm cảm giác được không ổn bèn há miệng phun ra một đạo hào quang tím. Hắn lại muốn nghiền nát không gian mà chạy đi. Nhưng tám thế giới đang thay đổi liên tục làm hắn trốn ra khỏi một thế giới này thì lại tiến vào một vùng không gian khác. Khiến hắn hao phí vô ích hơn phân nửa linh lực của hắn, nên trước sau không cách nào đột phá ra. Mà vừa lúc đó, Không Gian Đại Liệt Trảm của Tiêu Thần lại chém ra một lần nữa. Huyết quang văng ra, có thể nói tên Tu Chân Giả chết rất oan uổng. Nếu như hắn không bị thương nặng thì tuyệt đối không thể bị Tiêu Thần giết chết vô cùng đơn giản. Không Gian Đại Liệt Trảm chém vụn tất cả, trên bầu trời cuối cùng chỉ lưu lại một thanh Tử Kiếm kích cỡ bằng bàn tay. Đây chính là Xuyên Không Kiếm phun ra từ trong miệng tên Tu Chân Giả kia. Tiêu Thần lại một lần nữa dùng lực lượng không gian chém xuống. Tử Kiếm từ từ nứt nẻ, rồi sau đó vỡ vụn ra. Hắn mỉm cười, Xuyên Không Kiếm cũng không lợi hại như hắn nghĩ, đối với không gian thần thông của hắn không tạo thành uy hiếp. Đến tận đây, Tiêu

Thần quay đầu trở lại, không tiếp tục hướng về thượng du sông để tìm Tu Chân Giả khiêu chiến. Đương nhiên, không có khả năng đơn giản bỏ qua như thế. Chỉ trong một ngày này, dọc theo Hoàng Hà cuộn cuộn cứ cách mấy trăm dặm lại có một chỗ khói lửa ngút trời. Quần thể cung điện liên miên với Thông Thiên Tử Kiêu khí thể hào hùng, lại còn cả Tổ Long đài to lớn kia . . . Lần lượt bị đốt làm lửa cháy ngút trời, bụi mù tràn ngập. Làm kinh ngạc thiên hạ! Bên bờ Hoàng Hà Quốc giáo hao phí vô tận nhân lực tài lực để xây dựng các loại công trình bằng gỗ to lớn, không ngờ chỉ trong một ngày liền bị phá hủy bốn năm chỗ. Đây mới thật là tại động thủ trên đầu Thái Tuế! Phải biết rằng một hai năm gần đây Quốc giáo chèn ép tu chân Nhân Gian Giới đến sắp thở không nổi. Đến hiện tại lại còn có người dám trêu chọc thế lực cực lớn không cách nào tưởng tượng này , thực sự là cần phải có dũng khí lớn lao. Bởi vì chuyện này phát sinh, tu giả Nhân Gian Giới định tổ chức "Hoa Sơn luận kiếm thịnh hội" không thể không trì hoãn, vì e làm cho Quốc giáo chú ý rồi phải chịu khổ đả kích. Để đồ Cửu Châu. Giáo Chủ Quốc giáo tức giận, lập tức điều động cao thủ nhằm hướng Hoàng Hà bay đi. Cường giả trong Tu Chân Giả ra tay! Muốn bắt được hung thủ. Chuyện đã qua vài ngày nhưng Tiêu Thần không lưu ý chút nào. Hắn đã trợ giúp cho mọi người trong thôn của Tô Huỳnh được miễn trừ nỗi khổ lao động cường bức . Nếu như chỉ riêng giải cứu cho Tô Huỳnh thì hắn sợ lưu lại sơ hở, cho nên mới miễn lao dịch cho toàn bộ thôn. Đương nhiên kho của phủ nha lại bị hắn lấy vàng bạc châu báu đút ngập mồm một lần nữa. Hắn rất muốn giải cứu tất cả nô lệ hai bờ sông Hoàng Hà, nhưng là lúc này hắn còn chưa có thực lực như vậy. Chỉ có thể giải cứu cho người thân cận thôi. Tô Huỳnh đương nhiên không có khả năng nhận ra Tiêu Thần, nhưng ngày hôm đó nàng thấy Tiêu Thần trên bầu trời đối địch Tu Chân Giả, nàng không tự kìm hãm mà mở ra trí nhớ phủ đầy bụi. Tại quá khứ rất xa xưa, cũng từng có một người ra tay vì nàng. Lúc ấy người đó vẫn còn là một thiếu niên, nhưng lại đẫm máu đầy lui một đám lưu manh muốn trêu chọc nàng. Nhìn hình bóng trên không trung kia, lại một lần nữa nàng hồi tưởng quá khứ. Nàng không thể ức chế nổi thương cảm. Tiêu Thần cũng không có ý định đi gặp Tô Huỳnh, hắn không muốn quấy rầy cuộc sống của

nàng. Có một số việc nhất định chỉ có thể để nhớ lại. Điều duy nhất hẳn có thể làm đó chính là âm thầm bảo vệ và trợ giúp. Nháy mắt đã qua một tháng, có không ít Tu Chân Giả đến Hoàng Hà. Biểu hiện của vài người làm tuy chỉ đứng nhìn từ xa mà vẫn khiến cho Tiêu Thần sinh ra chiến ý cực kỳ mãnh liệt! Nhưng hẳn không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì những người đó thật sự cường đại và đáng sợ vô cùng! Hơn nữa, số lượng rất nhiều nên không phải hẳn có đủ năng lực đối kháng. Mà đó vẫn chỉ là bên ngoài, âm thầm rồi cuộc còn có cao thủ kinh khủng cỡ nào thì không thể hiểu hết! Quốc giáo huy động nhân lực muốn bắt được hung thủ. Nhưng hung thủ lại mai danh ẩn tích nên căn bản không thể nào tìm ra. Chuyện này làm cho Tu Giả chốn nhân gian có cảm giác cực kỳ phấn chấn. Rốt cục cũng có người ra tay, điều này làm cho bọn họ thấy được hy vọng. Ngóng trông có nhiều hơn cao thủ phi phạm tiến vào thế gian vẫn đục này, không nên tiếp tục tiêu dao ở ngoài trần thế. Tiêu Thần xử lý tốt việc của cha mẹ, việc người trong thôn và chuyện của Tô Huỳnh. Vì thế hẳn xác định rốt cục đã có thể yên tâm rồi đi một thời gian ngắn. Đúng vậy, hẳn muốn đi đến những nơi xa, muốn đi một lần qua một số nơi nào đó. Bằng không đời này hẳn sẽ đắm chìm trong mất mát. Nhược Thủy, cái tên này có thể nào quên? Cha mẹ là nỗi nhớ thương lớn nhất của hẳn, mà Nhược Thủy chính là sự tiếc nuối một đời của hẳn. Thân bị hãm ở Trường Sinh Giới, mặc dù trong lúc khốn khổ gian nan nhất thì hẳn cũng kiên trì không thôi khổ tu, chỉ là để trở về gặp cha mẹ, thấy Nhược Thủy. Khi còn ở Trường Sinh Giới thì hẳn từng lần lượt tự hỏi, còn có thể nhìn thấy cha mẹ sao? Còn có thể nhìn thấy người thiếu nữ kia sao? Tám năm nhanh chóng trôi qua, rốt cục hẳn đã trở về, đã gặp cha mẹ. Nhưng người thiếu nữ kia... Lại ở phương nào? Có thật sự đã trở thành tân nương của người khác không? Trong quá khứ, khi chưa trở về thì hẳn đã nghĩ tới tất cả đều có thể. Nếu như một ngày kia thật sự có thể trở lại nhân gian, người thiếu nữ từng yêu mến có lẽ đã sớm là vợ người, làm mẹ người... Hôm nay, chân chính phải đối mặt sự thực như vậy, liệu tình có kham nổi? Trong lúc vô tình, hẳn đã đi tới trạm thứ nhất. Một cái cốc nhỏ trong dãy núi Nga Mi, Nhược Thủy đã từng ở chỗ này một thời gian ngắn. Khắp cốc thơm lừng, hoa tươi nở rộ khiến mùi thơm ngát xông vào

mũi. Một nếp nhà tranh đã hơi đổ nát, hiển nhiên từ lâu đã không có người ở. Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trên bàn ghế phủ đầy tro bụi. Nơi này. . . Sớm bị người ta quên lãng. Hồi tưởng được từng li từng tí chuyện cũ, Tiêu Thần yên lặng không nói gì. Bỗng nhiên, chiếc bàn gỗ khiến cho hắn chú ý. Hắn vọt tới một bước, thổi hết tất cả tro bụi, hai hàng chữ nhỏ đẹp để hiện ra trên bàn gỗ : nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến (cuộc đời nếu cứ như lúc gặp, gió thu đâu phải đượm nét buồn)? "Cuộc đời nếu cứ như lúc gặp . . ." Cúi đầu đọc lên thành tiếng, Tiêu Thần cảm giác cổ họng như bị nghẹn lại, trong lòng giống như bị giằng xé một cái, hai mắt không ngờ hơi ươn ướt. Đồng Lam Phương Trường Sinh

Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 287 :Tiến lên đỉnh cao võ đạo!

Chương 287 :Tiến lên đỉnh cao võ đạo! Dịch giả: AuDuongHoang Nguồn: 4vn.eu

"Cuộc đời ví thử chỉ như lúc buổi đầu gặp gỡ . . ." Tiêu Thần đứng ở trước cửa sổ mà yên lặng ngắm nhìn dãy núi. Năm đó, hắn ra đi từ Hồng Trần Phong Tuyệt Trần ở Côn Lôn , tiến vào Trường Sinh Giới, rất nhiều chuyện bởi vì thế mà làm lệch cuộc sống ban đầu. Đến khi nhìn thấy trên giường gỗ cũng có khắc một nhóm chữ thì Tiêu Thần như bị sét đánh. "Tất cả. . . lại mới bắt đầu!" Xuân đẹp sớm tàn, hồng nhan chóng già, duyên tụ duyên tán, thế giới này có quá nhiều điều không như ý. Mỗi người cũng có rất nhiều điều bất đắc dĩ, nhưng không cách nào thay đổi. Tiêu Thần yên lặng đứng hồi lâu, rồi sau đó bình tĩnh đi ra ngoài. Sau khi liếc mắt nhìn lại nếp nhà tranh lần nữa thì hắn dứt khoát đi xa. Có một số việc nhất định không cách nào thay đổi nổi nên không cần suy nghĩ nhiều. Hắn tới đây là vì để cho phần mất mát kia hoàn toàn được phóng thích, hắn muốn lấy hết nghị lực để

yêu cầu chính mình hoàn toàn đoạn tuyệt với quá khứ. Ra đi thì cuối cùng cũng đã ra đi, không cách nào thay đổi, mà cũng không cần thay đổi. Tiêu Thần quyết định rút kiếm cắt đứt duyên trần. "Tâm của ta đã tôi luyện đủ rồi sao?" Tiêu Thần thầm hỏi mình trong lòng, vì sao có vẻ hơi tuyệt tình vậy? Không ngờ lại muốn hoàn toàn cắt đứt với tất cả trong quá khứ. Nếu như thời gian quay trở lại tám năm trước, nếu như hồi đó xảy ra chuyện như thế thì có lẽ hẳn đã vô cùng đau lòng. Nhưng giờ phút này ngoại trừ một ít chua xót ra thì ngay cả một chút ướm át trong ánh mắt hẳn lại đều nhanh chóng biến mất. Hẳn lơ đãng quay đầu, nhìn lại mình trước đây làm hẳn cảm giác được hiện tại so với trước kia đã khác nhau rất lớn. Có lẽ là càng thêm kiên nghị, có lẽ là thật sự đã trở nên hơi vô tình. Gió nhẹ nhàng thổi tới, những cánh hoa tàn tranh nhau múa lượn chắn tầm mắt của Tiêu Thần. Hẳn vụt bay lên trời, thẳng tới một đỉnh núi cao. Phong cảnh núi Nga Mi vô cùng xinh đẹp. Dõi mắt trông về phía xa thấy núi non xanh biếc, mây mù lãng bồng đẹp như tranh vẽ. Núi Nga Mi quả thật là kiếm tiên trong truyền thuyết. Mặc dù đó là chuyện đã trước vô tận năm tháng. Tiêu Thần biết rõ cái gọi là kiếm tiên kia tất nhiên là người tu chân không nghi ngờ gì nữa. Hiện tại bọn họ đã rời khỏi Nhân Gian Giới, tiến vào Tu Chân Giới trong truyền thuyết. Đột nhiên, Tiêu Thần thấy xa xa có bóng người đang Ngự Không mà đi, đó là . . . Người tu chân, đặc biệt Ngự Kiếm Thuật rất dễ phân biệt ra. Bọn họ đến núi Nga Mi làm chi? Bỗng nhiên Tiêu Thần nghĩ tới một khả năng nào đó bèn không một tiếng động bí mật đi tới dãy núi. "Rầm ầm ầm " Một quả núi lớn ở phía trước bị xé đôi ra! Thanh thế phi thường làm cho người ta sợ hãi. Quả núi lớn cao hơn một ngàn thước không ngờ bị một đạo kiếm quang bổ tới cắt đứt một đỉnh núi cao hơn trăm thước. Phi kiếm quả là mạnh! Tiêu Thần cũng lộ ra sự giật mình. Vào giờ khắc này hẳn thực sự bắt đầu coi trọng Tu Chân Giả. Ngọn núi bị cắt đứt, bên trong không ngờ là cái động tối om liếc mắt không nhìn thấy đáy. Nó giống như một quả núi lửa chết. "Truyền thuyết là sự thực, đám người kia từ Nhân Gian Giới tiến vào Tu Chân Giới không có nói sai. Trường Mi tổ sư của bọn họ năm đó đúng là tọa trấn ở đây, cũng không biết bên trong có truyền nhân cuối cùng của Võ Giả bị phong ấn hay không." "Lúc ấy truyền nhân kia của

Võ Giả đã bị giết chết, phong ấn chỉ là thi thể mà thôi. Đến hôm nay chỉ sợ ngay cả xương cốt đều hóa thành tro bụi." Trong khi nói chuyện, hơn mười Tu Chân Giả không ngừng thúc dục phi kiếm cứ dọc theo cái động kia mà xẻ quả núi ra. Tiếng "Ừ ừ" không dứt bên tai, một quả núi lại bị bọn họ dùng lực lượng cường đại cứ vậy mà bổ đôi. Cuối cùng, ở giữa quả núi hiện ra một cửa phong ấn, lúc này bọn họ mới ngừng động tác. "Không sai, là phong ấn của Tu Chân Giả chúng ta! Thật không ngờ đã qua nhiều năm như vậy mà năng lượng phong ấn vẫn dao động mãnh liệt như thế. Nếu như không phải chúng ta có được phương pháp phá giải phong ấn thì e là rất khó mở phong ấn ra." Hơn mười Tu Chân Giả cường đại bắt đầu cùng nhau hành động. Phá giải Ngũ Hành một hồi, phá giải bát quái một hồi, lại phá giải Cửu Cung một hồi . . . Ước chừng mất hơn một canh giờ thì bọn họ mới thở phào một cái mà nói: "Năm đó Trường Mi đã lợi hại như thế, thật đúng là đại nhân vật!" "Hy vọng chúng ta không tới đây vô ích, chỉ có đào ra một đống xương cốt vụn mà thôi." Sau một tiếng vang kinh thiên động địa, thân núi đã bị xé toạc kia hoàn toàn vỡ vụn làm những dãy núi liên quan ở chung quanh đều lay động kịch liệt. Phải sau một thời gian dài mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại. Hơn mười người Tu Chân Giả bụi bám đầy người từ xa xa bay trở về. Ai nấy đều đầu tóc rối bù, quần áo rách nát, mới vừa rồi bọn họ đã bị chấn động rất mạnh, đều lộ ra vẻ kinh dị. "Lực lượng quả là cường đại." "Trường Mi thật là một hùng mạnh, mà truyền nhân của Võ Giả bị phong ấn kia xem ra cũng là nhân vật cực kỳ lợi hại. May mắn năm đó đã chết lâu rồi." Bụi mù dần dần tan đi, quả núi biến mất để lộ ra một bãi đá lớn giống như là đàn tế thời Thượng Cổ cao ước chừng ba mươi trượng. Bên trên có bày ra một cái quan tài thủy tinh. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống nó tỏa ra từng luồng ánh sáng êm dịu. Điều làm cho người ta giật mình và cảm thấy tà dị chính là, trên quan tài thủy tinh lại cắm một thanh phi kiếm, dòng máu đỏ tươi đang rơi ra từ khe hở ở cổ quan tài thủy tinh kia. Hơn mười Tu Chân Giả dựng tóc gáy, điều trước mắt chứng kiến thật sự rất kỳ quái. Người kia không phải sớm bị giết chết rồi sao, thi thể trải qua nhiều năm phong ấn như vậy, chỉ sợ cũng đã sớm hóa thành tro bụi. Nhưng vì sao . . . lại có những giọt máu đỏ tươi từ trong quan tài thủy tinh nhỏ giọt

ra? Một Tu Chân Giả ỷ vào lá gan mà ném ra một món pháp bảo, một cái Ô Kim Chùy to ra rất nhanh như quả núi nhỏ loại hướng về quan tài thủy tinh ném tới. "Ầm " Quan tài thủy tinh vỡ vụn, cũng không có bất cứ chuyện gì đáng sợ phát sinh. Chỉ lộ ra bên trong một khối xương trắng u ám đáng sợ. "Sợ chuyện không đâu, xem ra Võ Giả này năm đó xác thật rất đáng sợ. Bị phong ấn vô tận năm tháng mà xương cốt vẫn còn, huyết dịch cũng không có hoàn toàn mất đi. Thật vô cùng đáng sợ." "Đương nhiên, nghe nói năm đó phải hao tổn không ít cao thủ tu chân mới giết chết được hãn mà phong ấn tại đây." "Xúi quẩy, ngoại trừ phi kiếm cắm ở trên quan tài thủy tinh ra, lại không có có một món bảo bối nào." "Cũng tạm thỏa mãn, vốn là hướng về thanh phi kiếm này, chúng ta có thể lấy được cũng xem như vận khí." Vừa nói chuyện, bọn họ vừa đi tới để lấy thanh phi kiếm đang tỏa ra ánh sáng chói mắt này, nó phóng ra năng lượng dao động cường đại dập dờn. Một người trong đó dùng sức đập một cước lên cổ xương trắng kia thì đúng lúc đó xảy ra chuyện làm cho người ta giật mình. Bộ hài cốt bỗng nhiên ngồi dậy, "Phanh" một tiếng, một đôi cốt chưởng chắc chắn đánh vào hai chân kẻ kia. Ngay tại chỗ đánh nát bấy hai chân của Tu Chân Giả kia. "A. . ." Tiếng kêu thảm thiết phát ra, nửa người trên của tên Tu Chân Giả trong phút chốc phóng lên cao, cả khuôn mặt đều méo mó mà kêu lên bi thảm. Còn những người khác thì trước tiên lui ra càng xa rồi cùng thi triển phi kiếm bổ về phía bạch cốt. "Keng keng keng " Những đốm lửa nhỏ bắn ra bốn phía. Phi kiếm có thể chém đứt quả núi lớn, nhưng khi chém tới bạch cốt không ngờ chỉ phát ra những trận âm thanh, căn bản khó có thể tổn thương nó chút nào. Hiện tượng này làm lạnh sống lưng hơn mười Tu Chân Giả có mặt. "Chẳng lẽ nói . . . Võ Giả trong quá khứ thật sự rất lợi hại? !" "Điều này sao có thể? Nếu như hãn còn sống thì sự kinh khủng kia sẽ đạt đến tình trạng như thế nào?" "Cũng may, trên thế gian này đã không có Võ Giả thuần túy." Hơn mười Tu Chân Giả cảm giác nơi đây rất quý quai, có hao hết khí lực cũng khó lòng phá hủy được bộ bạch cốt kia. Bọn họ cho rằng sở dĩ nó đột nhiên ngồi dậy, hơn phân nửa là bởi một tia oán giận của Võ Giả còn chưa tan đi. Sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, mười mấy người mới cắt đứt một đỉnh núi, đem đề lên bộ bạch cốt rồi bọn họ vội vã rời đi.

Cho đến khi mười mấy người hoàn toàn đi xa, Tiêu Thần mới hiện hình ra từ xa. Hắn không thể không thừa nhận, mười mấy người vừa rồi không phải hắn có đủ khả năng đối kháng. Họ thật sự vô cùng cường đại. Tiêu Thần huy động Hoàng Kim Thần Kích rồi bổ đỉnh núi đang áp chế ở trên bộ bạch cốt. Hắn dọn sạch đá vụn đi, lại một lần nữa làm lộ ra bộ bạch cốt kia. Cùng với những vết máu vương vãi. Truyền nhân cuối cùng của Võ Giả, không ngờ cũng bỏ mạng. Tiêu Thần tuy là nắm giữ thần thông trong tay, nhưng hắn cũng luôn tự cho mình là Võ Giả. Khi thấy bộ xương trắng trước mắt này thì trong lòng hắn cũng nổi lên những đợt sóng cồn, cảm thấy buồn đau cho Võ Giả. "Xoạt " Bộ bạch cốt đột nhiên ngời sáng, những đốm dao động tinh thần yếu ớt dập dờn tràn ra. Tất cả những giọt máu đỏ tươi trên mặt đất lơ lửng bay lên rồi tụ tập về hướng bạch cốt. "Người. . . Đã đến. . . Người nhận truyền thừa võ ấn kỳ rốt cục đã đến. . ." Tiêu Thần mới đầu vô cùng giật mình. Nhưng lập tức bình tĩnh trở lại. Hắn lẳng lặng đứng thẳng trước bộ bạch cốt. "Võ vĩnh viễn bất diệt . . . Võ Giả. . . Mới là mạnh nhất, bọn họ hao hết tâm lực diệt sạch chúng ta. Đó là bởi vì. . . sợ hãi chúng ta!" Tinh thần dao động yếu ớt giống như lúc nào cũng có thể gián đoạn. "Bọn họ là chỉ Tu Chân Giả sao?" Ở trong hoàn cảnh này, Tiêu Thần biểu hiện rất bình tĩnh, không có chút e ngại và sợ hãi nào. "Không phải. . . Bọn họ bao gồm Tu Chân Giả trong đó . . . Tất cả những người của các môn phái tu luyện . . . đã liên thủ diệt sạch Võ Giả." Tiêu Thần bình tĩnh hỏi: "Bọn họ nói là Võ Giả yếu nhất, bị lịch sử đào thải . . ." "Nói bậy! Vu oan. . . Lịch sử luôn nằm trong tay người thắng . . . Bọn họ có khả năng sửa đổi tất cả . . ." Tinh thần dao động yếu ớt gián đoạn một lúc, thời gian lâu sau mới nói tiếp: "Võ Giả, trước kia kì thật bị kẹt trong hoàn cảnh xấu. Nhưng một khi có thành tựu thì sẽ thành vô địch trong đối kháng với tu giả đồng cấp! Cái gọi là tu chân pháp bảo liền giống như đồng sắt vụn, không chịu nổi một kích. Thân thể chúng ta đã vượt qua tất cả chí bảo trên thế gian. Ta là một Bán Tổ, nhưng đủ sức diệt bảy tên Bán Tổ các loại môn phái tu luyện . . ." Tiêu Thần lẳng lặng lắng nghe nó nói mà không có xen mồm. "Sở dĩ chúng ta bị diệt . . . Đó là bởi vì Tổ Thần của chúng ta bỏ mạng . . . Tất cả môn phái tu luyện nhất loạt công kích chúng ta." Nói tới đây, không ngờ từ trong hốc

mắt bạch cốt có nước mắt lăn xuống. Đây thật sự rất kỳ quái. Rõ ràng nó chỉ là bạch cốt mà thôi, vậy nước mắt đến từ đâu? Tiêu Thần cảm giác được loại tuyệt vọng bi thương này, trong lòng như nổi sóng, phảng phất có nước mắt lăn xuống. Tuyệt vọng, mất mát, cực kỳ bi ai . . . Đan xen vào với nhau. "Không có thời gian . . . Không thể nhiều lời, ta chỉ là một nỗi oán giận không tiêu tan mà thôi. Kiên trì đến bây giờ . . . Chỉ để tự mình nhen nhóm chiến huyết cho người truyền thừa võ ấn ký . . ." Nói tới đây, những giọt máu tươi tụ tập trên bộ bạch cốt bỗng nhiên bắn tung ra, toàn bộ đánh sâu vào trên thân thể Tiêu Thần. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần đột nhiên cảm giác nhiệt huyết mênh mông, trong lòng hào hùng vạn trượng. Huyết mạch Võ Giả ngủ say bị kích hoạt, chiến huyết đang sôi trào, hắn có một cơn kích động ngửa mặt lên trời hét vang. Vào giờ khắc này hắn cảm giác thiên địa vạn vật đều nằm trong lòng bàn tay, có một khí thế đủ nuốt sơn hà! "Đúng! Võ Giả chân chính cần phải có loại khí thế này, kiêu ngạo với thế gian, thách thức thiên hạ. Võ. . . Vĩnh viễn bất diệt, Đấu Chiến Thánh giả thật sự là chúng ta!" Tinh thần dao động yếu ớt đã hoàn toàn gián đoạn, cỗ bạch cốt kia trong nháy mắt tan thành tro bụi. Sau một thời gian dài Tiêu Thần mới bình tĩnh trở lại, hắn ra tay đánh rớt vô số những tảng đá lớn để an táng Bán Tổ Vô Danh ở nơi này. Võ buồn đau, võ bi ca, võ bi thương. . . kết cục của Võ Giả cuối cùng đã kết thúc như thế. Tiêu Thần cảm giác được có lẽ phải thực sự tu luyện võ ấn ký ! Thông qua võ ấn ký, Tiêu Thần biết, nếu muốn trở thành Võ Giả tối cao kia thì phải có một trái tim kiên định. Có lẽ. Lúc này chính là một cơ hội. Cắt đứt với tình duyên trong quá khứ, quên đi tất cả mọi thứ trước kia. Đây có lẽ là khảo nghiệm thứ nhất đối với hắn, cường bức xóa đi bóng dáng một người ở trong lòng! Ba ngày sau Tiêu Thần xuất hiện ở Kim Lăng. Trước miếu phu tử bên bờ sông Tần Hoài, nơi đã từng lưu lại tiếng cười của hắn cùng Nhược Thủy. Hắn lại tới đây để nhớ lại, và để nói lời chia tay với quá khứ. Nếu đã không cách nào từ đầu trở lại, hắn quyết đoán lựa chọn tự mình quên đi, mà hồi ức cuối cùng thì hắn dùng kiếm để chặt đứt với quá khứ! Chỉ có thực sự đối mặt với quá khứ thì mới có thể chân chính chặt đứt mọi thứ trước kia. Trước miếu phu tử, dòng người đông đúc nhốn nháo. Tiêu Thần cảm giác phảng phất giống như cách

một thế hệ. Những tiếng cười nói râm ran, từng li từng tí giống như trước mắt. Hắn không có mục đích chậm rãi đi về phía trước. Cho đến khi vẻ mờ màng trên mặt dần dần mất đi, ánh sáng kiên định trong đôi mắt càng ngày càng rõ thì hắn cắt bỏ mọi thứ ở Kim Lăng. Ba ngày sau, Tiêu Thần đi tới Yến Kinh ở phía bắc. Tại một con phố bán món ăn bình dân náo nhiệt phồn hoa, hắn gọi một bàn lớn các món quà bánh đặc sắc. Có cái là hắn thích ăn, có thứ là Nhược Thủy thích ăn. Cứ ngồi ở đây suốt một ngày, dấu vết của hình bóng đó trong lòng dần dần nhạt đi. Tiêu Thần quên mọi thứ ở Yến Kinh. Đúng vậy. Chân chính xóa đi mọi thứ ở nơi này, đó không phải là lừa gạt chính mình. Mà là dùng nghị lực khó có thể tưởng tượng để tự chém chết trái tim! Mấy ngày sau, Tiêu Thần lại đi tới đại thảo nguyên ở cực bắc, cười một con ngựa đầu đàn ngựa hoang. Tiêu Thần rong ruổi trên đại thảo nguyên bát ngát mênh mông mà nhớ lại từng chuyện cũ ở chỗ này. Trong khoảnh khắc nhớ lại chuyện cũ chém giết trên thảo nguyên, trong lòng hắn đau xót mà hiện lên một ý nghĩ: chẳng lẽ ta đã trở nên rất vô tình rồi sao? Những người mình từng yêu quý lại trở thành lò tôi luyện để tiến lên đỉnh cao nhất của võ đạo. Cứ vô tình cắt đứt hết ký ức để khảo nghiệm chính mình, rồi sẽ tới một ngày phải hối hận sao? Cười long mã, tung hoành trong thiên địa, Tiêu Thần ngửa mặt lên trời hét vang, cuối cùng dứt khoát cắt đứt mọi thứ nơi này, vĩnh viễn xóa đi khỏi trái tim. Trong ba tháng tiếp theo, rất nhiều địa phương ở Cửu Châu đều xuất hiện dấu vết của Tiêu Thần. Hắn nhiều lần đi qua những nơi đã từng tới cùng với Nhược Thủy, đối mặt với quá khứ, để cắt đứt quá khứ! Hôm nay hắn sắp sửa đi đến nơi cuối cùng --- Hoàng Hạc lâu, để hoàn toàn chặt đứt quá khứ. Dấu vết trong lòng đã gần như hoàn toàn xóa đi, Tiêu Thần tựa hồ hoàn thành một lần lột xác mà đi lại thong dong rồi bước lên Hoàng Hạc lâu. "Tiêu Thần. . ." Ở trước cửa sổ lầu năm có bày một bàn, một người trong mấy tên nam nữ trẻ tuổi đứng lên, khi nhìn về phía Tiêu Thần thì lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Tiêu Thần ngoái đầu nhìn lại thì nhận ra người kia, chính là bạn cũ Trần Phóng của hắn ở "Nhất tự Kiếm Môn". Tiêu Thần bước dài đi tới, chào hỏi cùng bọn họ. "Thật là người, Tiêu Thần. . . Tám năm nay người đi đâu? Nhược Thủy đợi người suốt bảy năm!" "Nhược Thủy là ai?" "Người. . ." Trần Phóng chỉ vào Tiêu

Thần nói không ra lời, cuối cùng phần nộ quát: "Làm sao người có thể như vậy?" Một nữ nhân ở bên cạnh ngăn cản Trần Phóng đang nổi giận. Không ngờ nàng có con mắt thứ ba dựng thẳng. Mặc dù không tính là cực xinh đẹp, nhưng mà cả người đã có một khí chất cực kỳ đặc biệt, phảng phất có thể tẩy hoá tâm linh người ta, làm cho người ta có cảm giác vô cùng thư thái trong lòng. Con mắt thứ ba dựng thẳng đóng mở khiến cho những luồng sáng êm dịu bay ra. Nàng thở dài một hơi mà bảo: "Đây là một nam nhân vô tình, là một nam nhân làm cho người ta đau lòng. Vừa rồi ta hoảng hốt thấy được một hình ảnh, hắc vực kiếm tự chém . . . Đáng tiếc hắc quá mạnh nên ta không cách nào thấy rõ chân tướng." Vào giờ khắc này, Tiêu Thần gần như hoàn thành việc lột xác cuối cùng để trở nên vô tình, vực kiếm hoàn toàn chém đứt bóng dáng của Nhược Thủy. Đến khi bóng dáng cuối cùng bị Tiêu Thần hoàn toàn xóa đi, hắc giống như từ trên trời cao vạn trượng rơi xuống, giống như trong lòng trống rỗng tới cực điểm, cảm giác thấy có một thứ rất quý trong đời bị hắc hoàn toàn vứt bỏ. Nhưng ngay sau đó trong đôi mắt hắc lại bắn ra hai đạo thần quang trong veo, tràn ngập sự tự tin cường đại. Hắc vực Tuệ Kiếm chém đứt ràng buộc trong lòng. Không phải quên, mà là hoàn toàn chặt đứt, cắt đứt với từng người mình yêu. Điều này cần nghị lực lớn lao mà người thường khó có thể tưởng tượng, mà hắc . . . Thật sự đã thành công . Vô! Khi trong lòng hiện ra chữ này thì hắc cảm giác toàn thân đều tràn ngập lực lượng, hắc muốn tiến lên đỉnh cao võ đạo! Hắc nhìn về phía mấy người trước mặt, giọng bình tĩnh đều đều mà hỏi: "Nhược Thủy là ai?" . biglove Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 288 : Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên

Chương 288 : Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên

Dịch giả: Mai Như Ảnh Nguồn: 4vn

“ Nhược Thuỷ là ai?” Sau khi Tiêu Thần hỏi ra những lời này , hắn có cảm giác trong lòng đau nhức. Tựa như một pho tượng thủy tinh long lanh trong suốt chợt lập loè ánh hào quang đầy mộng ảo, trong phút chốc ở tận đáy lòng hắn tan vỡ thành nhiều mảnh nhỏ ,tỏa ra những chùm sáng đang ảm đạm đi, dần dần mờ nhạt rồi chậm rãi biến mất. Trong lúc nhất thời , dường như hắn thấy được chỗ sâu nhất đáy lòng máu chảy đầm đìa , một vết thương chí mạng khiến trái tim bị xé rách tóa rồi sau đó khôi phục lại trong nháy mắt. Trái tim vẫn là trái tim nhưng tựa hồ có thêm cảm giác lạnh lùng và vô tình . Dấu tích không thể xoá nhoà Trái tim hắn tự xóa đi. Trần Phóng phần nộ , hắn không hiểu vì sao Tiêu Thần thành dạng người này , nào có thể tuyệt tình như thế , sao lại có thể quên là quên , nói như vậy làm sao có thể nói ra ? “ Người” Hắn run rẩy chỉ vào Tiêu Thần mà nói : “ Đúng là chuyện tốt , thật vô tình, ta nhìn nhầm người! Nếu biết người là người như vậy , lúc trước ta nhất định sẽ không chọn đi xa , nhất định sẽ ở cạnh tranh với người cho đến cùng !” Tiêu Thần có vẻ hơi mê mang , thần sắc khó hiểu bèn hỏi lại : “ Trần Phóng , người đang nói cái gì đó ... ta không hiểu .” “ Cần thiết phải như thế sao?” Trần Phóng tức giận đến run rẩy , với tư thế muốn sống chết cùng Tiêu Thần . “ Ta ... không hiểu người đang nói gì.” Nói tới đây , Tiêu Thần lộ ánh mắt nghi hoặc , nói : “ Hình như ta nhớ là có thứ gì đó, nhưng mà trong những hình đó rốt cuộc có cảm giác thiếu hụt đi một người “ “ Người ... khá thật” Trần Phóng cười châm biếm : “ Mất tích suốt tám năm, sau khi trở về nói một câu vô cùng đơn giản là quên tất cả. Hôm nay ta muốn quyết chiến cùng người !~” Nữ nhân ba mắt ngồi bên cạnh kia cũng không hẳn xinh đẹp nhưng có thể làm cho lòng người yên tĩnh lại bèn mở con mắt thứ ba dựng thẳng bắn ra luồng

sáng êm dịu để ngăn Trần Phóng lại rồi nói : “ Không nên trách hăn , hăn cũng không nói dối .” “ Thanh Vận tiên tử , nàng đang nói cái gì thế?” Trần Phóng cường chế lửa giận , nói : “ Nàng không biết quá khứ của hăn , hăn tại sao có thể như vậy chứ?” “ Tin tưởng vào Tha Tâm Thông của tôi đi, con mắt thần thông này sẽ không lừa gạt được tôi đâu. Tuy rằng nam nhân này rất mạnh , tôi khó có thể nhìn được thế giới nội tâm của hăn , nhưng tôi đoán được hăn cũng không nói dối . Tôi mơ hồ cảm thấy vừa qua hăn đã từng cắt đứt một hình bóng nào đó trong lòng, có lẽ là Nhược Thủy kia. Nhưng vết thương đó cũng làm tim hăn rỉ máu .” "Thanh Vận tiên tử , nàng đang nói cái gì thế? Tôi nghe không hiểu ?” Trần Phóng nhìn ánh mắt quái lạ với nữ tử trước mắt , rồi sau đó lại giận trừng trừng nhìn Tiêu Thần. “ Tôi nói vị bằng hữu kia của anh chắc có nỗi khổ trong lòng. Hăn dùng nghị lực mà người bình thường khó có thể tưởng tượng để cắt đứt những chuyện trong quá khứ với một số người” Thanh Vận tiên tử đang tỉ mỉ đánh giá Tiêu Thần . “ Tại sao lại như vậy? Tạo sao người lại tự *** đứt hình bóng Nhược Thủy?” Trần Phóng lộ vẻ khó tin nổi, bình tĩnh nhìn Tiêu Thần rồi sau đó quát: "Người thực độc ác, thực tuyệt tình!". “ Ta đã làm như vậy sao?” Tiêu Thần lộ thần sắc suy tư : “ Người , người là tên vô sỉ !” Trần Phóng kéo áo Tiêu Thần . Thanh Vận tiên tử cùng vài nam nữ trẻ tuổi bên cạnh vội vàng đi tới ấn Trần Phóng về chỗ ngồi. Trần Phóng nhìn ngoài cửa sổ không hề để ý tới Tiêu Thần nữa, mà mấy người khác cũng khó mà nói cái gì nên trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc. Một lúc lâu sau, Tiêu Thần mới nói với Trần Phóng: "Nói cho tôi chuyện của nàng đi." "Người đã chọn cắt đứt thì còn hỏi lại làm gì?" Trần Phóng lạnh lùng nói. "Đúng vậy, quả thật ta không nên hỏi lại." Tiêu Thần gật gật đầu. "Người. . ." Trần Phóng hận không thể đánh một quyền. Nhưng cuối cùng lại chậm rãi, vô lực mà thu hồi nắm tay rồi tự nói với mình. "Nàng vốn không phải là nữ nhân khéo léo, nhưng vì tên khốn nào đó mà ngón tay không biết bị kim châm bao nhiêu lần. Cuối cùng quần áo trên người tên khốn đó đều xuất phát từ tay nàng.” "Nàng vốn là một nữ nhân cực kì thông minh , nhưng là có một lần làm việc ngốc nghếch. Cứ mỗi lần tên khốn đó bị ai đánh trọng thương thì nàng ngây ngốc thế nhưng dùng phương pháp cấm kỵ đem Tinh Nguyên

tánh mạng của mình rót cho tên khốn đó. Kết quả tên khốn như hổ mọc cánh , còn nàng lại suýt nữa giống như bông hoa tàn . . ." Mỗi sự kiện chỉ nói mấy lời, nhưng cũng hiểu đó là một nữ tử như thế nào . "Nàng vốn là một thiếu nữ cực kỳ hoạt bát , sau khi tên khốn biến mất thì nàng lại trở nên trầm mặc ít lời, mỗi ngày buồn bực không vui. Từ đó về sau không nở nụ cười , ngây ngốc đợi rất nhiều năm." Nói xong câu này, Trần Phóng không nói tiếp nữa. "Thật là một cái cô gái tốt. . . làm tôi bị cảm động." Câu chuyện xưa của chính mình cũng không làm xúc động Tiêu Thần. Nhưng ở chỗ sâu nhất nội tâm của hắn nhưng không biết vì sao lại rung động một trận, làm cho khóe mắt có giọt lệ trong suốt rơi ra. Hắn xoa xoa khóe mắt mà nói: "Kì lạ, cứ nhiên làm cho tôi rơi lệ, thật khó hiểu!" " Người chính là tên khốn đó , ta đang nói chuyện của các người đó !" Trần Phóng phản nộ rồi. "À , ta quên, đây không phải là chuyện xưa, đây là chuyện có thật đã cũ." Nói xong những lời này, Tiêu Thần bình tĩnh gật gật đầu, lại lắc lắc đầu. "Người đúng là tên máu lạnh và tuyệt tình." Trần Phóng lập tức nắm tay, trong mắt phun ra lửa giận, nhìn chăm chăm Tiêu Thần mà nói: "Nếu năm đó ta cạnh tranh đến cùng thì cho dù là không tranh được với người nhưng cũng có thể đuổi được người đi. Người căn bản không xứng với Nhược Thủy!" "Nga, ta nhớ ra rồi, hình như chúng ta còn đánh nhau cái gì đó ." Tiêu Thần gật gật đầu, nói: "Cuối cùng người ảm đạm rời đi. Nhưng tình bạn của chúng ta cũng không vì thế mà bị tan vỡ." "Người có biết là tốt rồi!" Trần Phóng gắt gao nắm nắm tay, gân xanh nổi lên ở trên mặt. Ở đây lại một lần nữa lâm vào trầm mặc, rất im lặng. Qua hồi lâu Trần Phóng mới chăm chú và trịnh trọng mở miệng hỏi "Người tại sao phải làm như vậy?" Tiêu Thần trầm mặc thật lâu sau, suy tư thời gian rất lâu mới nói: " Trăm loại người có trăm loại ngọt bùi cay đắng, mỗi người đều có bất đắc dĩ của mình . Cuộc đời không quay đầu lại , chúng ta cần đi tới, mà không phải ngoái nhìn quá khứ. Nếu đã muốn bỏ qua, đừng nghĩ về quá khứ. Phải cắt đứt với quá khứ mà tạo ra cuộc sống mới . Khoảnh khắc tàn khốc là để cho mình, nhưng đó là lựa chọn tốt nhất với nàng ấy." "Người tỉnh táo gần như tàn khốc, trước đây người. . . Không phải như thế!" "Bởi vì đó đã không phải trước đây, nàng. . . Hắn là có khởi đầu mới, nếu không ta hẳn là sẽ

không làm ra lựa chọn như vậy." "Nàng đã muốn đi rồi, muốn bắt đầu cuộc sống mới. Từ nay về sau, tất cả mọi người không có dịp gặp lại nàng nữa." Nói tới đây, Trần Phóng thống khổ giật giật mái tóc dài của mình mà nói: "Tại sao ta không một tắc cũng không rời để bảo vệ được nàng a? !" "Nga, như vậy a. Như thế. Chúng ta chỉ cần ở phương xa yên lặng chúc phúc nàng là có thể, không cần quấy rầy cuộc sống mới của nàng . Nếu thật có thể gặp lại, nếu nàng cần trợ giúp, chúng ta đem hết sức có thể giúp đỡ nàng."

"Người quá tình tảo . . . Làm cho ta có cảm giác sợ hãi!" Trần Phóng nhìn chăm chăm Tiêu Thần rồi bảo: "Nếu ta có năng lực và nghị lực lớn lao như người thì nhất định sẽ cắt đứt hình bóng người trong tim mình. Ta không muốn có vị bằng hữu nào như người cả !" Tiêu Thần cười cười mà nói: "Đừng nói thế chứ , chúng ta lúc trước là bằng hữu, bây giờ là bằng hữu, sau này là bằng hữu, vĩnh viễn là bằng hữu. ^^^" Hãn nâng chén nói với Trần Phóng: "Vì chúng ta gặp lại, cạn chén!" Một người khác bên cạnh cũng nâng chén lên, sau đó giáng hòa, vì hai người mà hóa giải chuyện không vui vừa rồi. Trần Phóng dùng sức cùng Tiêu Thần chạm cốc. Rồi sau đó uống một hơi cạn sạch, hãn bình tĩnh nhìn Tiêu Thần mà nói: " Hiện giờ người hủy đi bóng hình Nhược Thủy, liệu rằng một ngày kia có xóa bỏ ký ức về chúng ta hay không, thậm chí cả của người nhà nữa ?" "Không mà, ta là một người sâu sắc nên sẽ không vì thất tình lục dục mà chỉ cắt đứt với người mình từng yêu thôi." "Làm bằng hữu, ta hy vọng không cần người đi trên con đường tà ma mà không thể quay đầu lại." Trần Phóng chăm chú nhìn Tiêu Thần. " không!" Thanh Vận tiên tử ở bên cạnh nói: "Khoảnh khắc tàn khốc, có lẽ cũng không phải mình muốn. Mà chỉ ở một khắc kia quả thật ta đã thấy được trái tim rớm máu. Ngay cả sau lại đã khôi phục lại, vết thương khép lại để quy về vắng lặng, nhưng mà ta vẫn tin tưởng hãn sẽ không tuyệt tình tuyệt nghĩa." Tiêu Thần thực bình tĩnh, cười cười, cũng không nói thêm gì. Buông! Bỏ được! Một tháng qua , hãn lột xác trở thành con người khác, Võ thể càng thêm mạnh mẽ. Cho tới bây giờ tuy là không thi triển thần thông thì thực lực của hãn cũng đủ cường đại rồi. "Võ" mà theo đuổi thần thông toàn diện thì hãn chờ mong trở nên mạnh hơn. Lúc này vừa khéo để mấy người bỏ qua vấn đề đó. Trần Phóng giới thiệu cho Tiêu

Thần mấy tên nam nữ trẻ tuổi ở đây . Đều là nhân vật kiệt xuất của một thế hệ Cửu Châu tuổi trẻ. Còn nữ nhân ba mắt kia và hai người lại là tán tu đến từ hải ngoại. Theo truyền thuyết, ở tíu mù xa ngoài khơi Cửu Châu thì đảo nhỏ chi chít như sao trên trời. Có một số Tán tiên liền ẩn cư ở trên tiên đảo giữa những đợt sóng xanh ngắt mênh mông, họ có thực lực cực kỳ cường đại. Theo truyền thuyết , rất nhiều cao thủ tuyệt đỉnh Cửu Châu sau khi đạt tới mức vô địch thiên hạ thì đều lựa chọn ra biển đi tới chỗ thần tiên tụ tập ở hải ngoại. "Thất kính, nguyên lai là cao thủ phi phàm của hải ngoại." Tiêu Thần cười ôm quyền chào đám người Thanh Vận tiên tử. "Mấy chữ Hải ngoại tán tu thì không đảm đương nổi, nếu để gọi với thế hệ sư phó của ta thì bọn họ không sai biệt lắm." Thanh Vận tiên tử cười cười, nói: "So cùng Tiêu huynh thì chúng ta tính là cái gì. Nhưng thật ra Tiêu huynh có thực lực sâu không thể phỏng đoán." "Tiêu Thần người mấy năm nay đi đâu?" Trần Phóng đối với chuyện này trước sau luôn canh cánh trong lòng. "Một lời khó nói hết a. . ." Tiêu Thần thật sự thực cảm khái, chuyện ở Trường Sinh Giới hẳn còn chưa nói cho người nào. Quá mức kỳ quái, ngay cả cha mẹ hẳn cũng không biết. === "Không có vấn đề gì, những bằng hữu này cũng không phải người ngoài ." Trần Phóng giải thích. "Ta đi Trường Sinh Giới." "Cái gì?" "Cái gì!" Lập tức khiến cho vài tiếng kinh hô, vài tên nam nữ trẻ tuổi này đều lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Nghe Tiêu Thần chậm rãi nói tiếp thì mấy người đi từ kinh ngạc này tới kinh ngạc khác. Long Đảo, Tử Thành, cấm kỵ chi hải, Nam Hoang, Thượng Đế thành, những quốc gia rộng mênh mông vô ngần, bình nguyên Ma Quỷ, Cổ Thần hoang mạc. . . Còn có Long tộc kia , Phượng Hoàng tộc, Man tộc, Chiến tộc. . . Hết thảy đều tựa như ảo mộng, khó có thể tin nổi. Tựa như một giấc mộng, Tuyết Bạch Tiểu Thú Kha Kha, Tiểu Quạt Long, ba bộ xương khô, Thanh Thanh . . . Giống như đang ở ngay tại trước mắt. Tiêu Thần không biết còn có thể nhìn thấy bọn họ hay không . Tuy rằng Tiêu Thần nói rất đơn giản , bởi vì có một số việc nhất định chỉ có thể vĩnh viễn giữ ở trong lòng. Nhưng ngay cả là chỉ như thế này thì mọi người sau khi nghe xong cũng hồi lâu không nói, quá mức ngỡ ngàng! Cuối cùng, Thanh Vận tiên tử phá vỡ sự yên lặng, hỏi Tiêu Thần: "Người có phải ở cảnh giới Ngự Không hay không ?" "Làm sao

người biết tiêu chuẩn phân chia cảnh giới của Trường Sinh Giới?" "Bởi vì theo truyền thuyết của hải ngoại tán tu chúng ta thì tiêu chuẩn phân chia cảnh giới giống như Trường Sinh Giới ." Tiêu Thần nghi hoặc nhìn nàng nói: "Không phải là có vài người đã từng từ Trường Sinh Giới trở về sao. Ẩn ở hải ngoại à?" Có thể tưởng tượng, hải ngoại tán tu thực lực cũng đủ cường đại, có lẽ người kém của Trường Sinh Giới không thể so được. "Tình hình cụ thể ta cũng không biết. Nhưng mà ở hải ngoại quả thật có rất nhiều tu giả cường đại." Thanh Vận tiên tử gật gật đầu, nói: "Cửu Châu linh khí gần như khô kiệt nên người tu luyện ở Cửu Châu rất khó có được thành tựu. Mà hải ngoại lại khác, ở đó vẫn còn có rất nhiều chốn tiên sơn, thần mạch hàm chứa nguồn linh khí vô tận. Ở đó vẫn là thánh địa tu luyện ." Nói tới đây, Thanh Vận tiên tử có chút cảm khái tiếp tục: "Không thể không nói, có một số người thật sự không hổ là người tài thiên cổ. Lan Nặc Thần Nữ trong hoàn cảnh ác liệt ở Cửu Châu như thế mà vẫn có thể Phá Toái Hư Không mà đi, thật sự làm cho người ta khâm phục. Nếu bà ta mà ở hải ngoại thì ta nghĩ tựa hồ mười mấy tuổi là bà ta có thể Phá Toái Hư Không rồi!" Trần Phóng cũng có chút cảm khái. Trước kia hẳn so Tiêu Thần thì kém không bao nhiêu, nhưng hiện tại. . . Chênh lệch càng lúc càng lớn. === Đám người Trần Phóng, Thanh Vận tiên tử tụ cùng một chỗ vì có một mục đích chung, đi Hoa Sơn tham gia một sự kiện -- đại hội Hoa Sơn luận kiếm. Một ngày nay tới giờ, tu giả ở Nhân Gian Giới cực kỳ phấn chấn. Vừa rồi có nhân sĩ thần bí ở ven bờ Hoàng Hà đại chiến đám Tu Chân Giả, hóa thiêu các chốn như Tổ Long đài, Thông Thiên Tử kiêu. Sau đó có hải ngoại tán tu tiến vào Cửu Châu, rốt cục làm cho tu giả Nhân Gian vốn bị áp chế thấy được một tia hy vọng. "Ta đi cùng các người." Tiêu Thần quyết định đi đại hội Hoa Sơn luận kiếm, . Đây là đại hội Tu Giả có từ thời xa xưa kia , chính là nơi cường giả đỉnh cao tụ hội. Có điều hiện tại. . . Nhân Gian còn có cường giả đỉnh cao sao? Bởi vì thời gian cũng đủ dư dả, bọn họ cũng không có vội vã chạy đi. Cho đến hai mươi mấy ngày sau mới tới dưới chân Hoa Sơn. Hoa Sơn hùng vĩ hiểm trở, hơn nữa thế núi cao dốc đứng, vách đá thẳng đứng ngàn mét, dãy núi trập trùng, lấy hiểm trở mà xưng hùng hậu thế. Từ xưa đến nay luôn nói "Hoa Sơn hiểm địa thiên hạ", " núi non hiểm

trở đệ nhất thiên hạ" . Đã muốn tới gần ngày đại hội mời dự họp, bởi vậy chân núi đến đây rất nhiều người, cũng có rất nhiều người đã sớm chuẩn bị đồ ăn mang lên núi. Thanh Vận tiên tử nói: "Người tu chân thể mạnh như vậy mà hiện tu giả ở Nhân Gian còn muốn luận kiếm ở Hoa Sơn. E là có cao thủ phi phàm ở Cửu Châu xuất thế, nên lần này có lẽ chính là lần đụng nhau đầu tiên của Tu Chân Giả cùng tu giả Nhân Gian." Đối với điều này thì Trần Phóng hay là Tiêu Thần đều tỏ vẻ có cùng nhận thức. Không thể không nói, có chút người đầu óc làm ăn thực linh hoạt, thuê rất nhiều người có sở trường leo vách núi đem thức ăn và nước, có cả vật dụng như lều trại hàng ngày cuộn cuộn không ngừng vận chuyển lên Hoa Sơn, như vậy làm cho rất nhiều tu giả bắt đầu sớm lên núi. Làm khi bọn Tiêu Thần đi lên thì phát hiện trên Hoa Sơn đã sớm phi thường náo nhiệt. Không chỉ có đông đảo tu giả đến đây, lại có rất nhiều thương nhân rao bán hàng. Khắp núi đều là bóng người, trên đỉnh cao nhất lại sớm dựng lên một cây đại kỳ, mặt trên viết bốn chữ to: Hoa Sơn luận kiếm. Đây tuyệt đối là bốn chữ mà tu giả Nhân Gian nhìn thấy đều sẽ kích động. Bốn chữ đó có ý nghĩa quá mức khác thường, nó thực sự là dịp các cường giả tuyệt đỉnh gặp nhau. Chính là hiện giờ. . . Bị Tu Chân Giả áp chế nên ngấm lại thì có cảm giác bị sỉ nhục. Vô số tu giả trên Hoa Sơn, tiếng người ồn ào. Vừa lúc đó, từ khoảng không xa xa truyền đến tiếng xé gió. Sáu bóng người khổng lồ chế phi kiếm mà đến, ở cách rất xa liền cười to mà nói: "Thật sự là buồn cười a, thật đúng là mơ tưởng thời đại ngày nào ngũ bá tranh giành đỉnh cao sao? Nhân Gian Giới xuống dốc tổ chức đại hội như vậy chỉ có thể làm trò cười cho chốn tu hành thôi." "Ba ngày sau mới là ngày chính thức. Hôm nay đã tới rồi nhiều người như vậy, tới nơi này là vì chờ đợi, hay để nhớ lại quá khứ đây?" Xoát xoát Bóng người liên tục chớp động , sáu người xuất hiện ở trên đỉnh Hoa Sơn. Bọn họ khinh miệt quét mắt qua mọi người ở đây rồi nói: "Ta khuyên các người sớm giải tán đi. Bằng không không chỉ nói người nơi này, mà chính là cả dãy Hoa Sơn đều có thể sẽ nát vụn." "Tránh ra, nơi này không chào đón các ngươi!" Đối mặt Tu Chân Giả, rất nhiều tu giả Nhân Gian đều hô to. "Nga, là người bảo chúng ta biến sao?" Một gã Tu Chân Giả chỉ hướng đám người, thấy có vài người lùi bước thì hần lập tức phá lên cười. Nhưng

mà ngay sau đó hấn lại sầm mặt xuống , bởi vì một vị thiếu niên hơi có vẻ ngây thơ tiến lên một bước rồi lớn tiếng nói: "Tránh ra, nơi này không chào đón các người!" Những người bên cạnh lộ ra vẻ xấu hổ, tất cả đều tiến lên theo. "Có chút can đảm" Tên Tu Chân Giả kia trầm giọng nói: "Cũng không biết các người có thực lực như thế nào?" Nói tới đây, một đạo kiếm quang từ trong miệng hấn phun ra, như cầu vồng ngang trời chém về phía mọi người. Đương nhiên, mục tiêu thứ nhất chính là thiếu niên hơi có vẻ ngây thơ kia. Kiếm quang đỏ bầm như dải lụa bay tới, mắt thấy sắp chạm vào cổ thiếu niên, giống như đã thấy có máu phun ra. "Khụ!" Nhưng vừa lúc đó, một tiếng ho khan nặng nề truyền đến, cách đó không xa một lão phong tử lôi thôi lếch thếch từ sườn núi bò lên. Lão phun ra một cục đàm, "Keng" một tiếng thật mạnh đánh vào thanh phi kiếm đỏ bầm, lập tức làm phi kiếm rơi xuống đất. Tên Tu Chân Giả kia như bị sét đánh, từ trong miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt một trận. Hấn miễn cưỡng thu hồi phi kiếm, cẩn thận quan sát rồi lập tức kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Bên trên thanh phi kiếm đỏ bầm to bằng bàn tay lại xuất hiện một cái lỗ thủng nhìn thấy ghê người, loại phi kiếm chém sắt như bùn thế nhưng bị một cục đàm xuyên thủng, đây là loại lực lượng nào vậy! Sáu gã Tu Chân Giả tức thời vây quanh lão phong tử lôi thôi không chịu nổi, đầu tóc lộn xộn, quần áo đầy mụn vá kia. "Tốt!" "Lão anh hùng hảo hán !" Quần hùng phấn chấn, tất cả đều trầm trồ khen ngợi, mọi người biết đây nhất định là ẩn sĩ cường đại đến mức khó tưởng tượng nổi. "Người là ai?" Sáu gã Tu Chân Giả nhìn chằm chằm lão phong tử như lâm đại địch. "Ta đã quên. . . Ha ha. . ." Lão phong tử ngây ngô cười, giọng cực kỳ khàn khàn . Lão mắt thấy mấy kẻ đó trên người quần áo sáng sủa thì lộ ra vẻ hâm mộ, rồi sau đó lại chán đến chết ở nhật một con rắn ở trên quần áo bắn thủ đến thế của mình. "Động thủ!" Một trong sáu gã đó quát . Sáu thanh phi kiếm lập tức như tia chớp bổ tới, như là sáu đạo tinh quang cắt qua trời cao, khí thế bức người! Làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm chính là lão phong tử không có tránh né, trực tiếp vùn vể mấy cục ghét từ lớp da đen sì trên người , vo nhẹ một chút rồi tức thì bắn ra ngoài. "Keng keng keng . . ." Trong không trung tiếng kim loại rung lên không dứt bên tai, sáu thanh phi kiếm toàn bộ bị bẻ gãy. Lão

phong tử vo ghét trên người cắt đôi sáu thanh phi kiếm! "Tốt, lão anh hùng hảo hán !" "Giỏi quá!" Người đang xem cuộc chiến đều trầm trồ khen ngợi. "Ta nhớ ra rồi, năm đó tổ phụ ta đến Hoa Sơn luận kiếm , liền đụng tới một lão phong tử như vậy, chẳng lẽ là cùng một người?" "Vậy lão sống đến bây giờ là bao nhiêu năm rồi?" Mọi người nghị luận nhao nhao. Sáu gã Tu Chân Giả mặt như màu đất, khó có thể đón nhận chuyện trước mắt này là sự thực. Vừa lúc đó, ở trước dãy dãy quán bán hàng ăn nhỏ cách đó không xa có một đứa trẻ trắng trẻo mềm mại, miệng cắn một chuỗi mút quả ghim thành râu đã đi tới, thoạt nhìn không quá tám chín tuổi. Nó hướng về phía lão phong tử cau mày nói: "Chỉ biết làm vậy." Ở ngoài suy đoán của mọi người, lão phong tử lôi thoi lập tức quỳ xuống mà kêu lên: "Sư phụ, con sai rồi. . ." Rồi sau đó nhảy dựng lên bỏ chạy. Cả sân ồ lên. Sáu gã Tu Chân Giả sắc mặt trắng bệch, không nói được một lời, phóng lên cao, bỏ chạy mà đi. Cho đến khi đã ở xa hơn mười dặm thì bọn họ mới dừng lại, lòng còn sợ hãi nghị luận: "Các người có thể xác định. . . Chúng ta là đang ở Nhân Gian Giới? !" "Làm cho người ta nghiêm trọng hoài nghi, vừa rồi chúng ta có phải sinh ra ảo giác hay không ." Vừa lúc đó, sáu tên nghe thấy ở phía dưới có người hắt xì, Ngay sau đó bọn họ cảm giác một trận cuồng phong thổi tới. Trong phút chốc bọn họ bị một trận gió to chứa mùi hôi thối thổi bay. Trong lúc mơ hồ bọn họ nhìn thấy phía dưới có một thanh niên dáng vẻ lưu manh đang cắn nhả, tựa hồ là đang nói "lại bị cảm". Sáu gã Tu Chân Giả vừa sợ vừa giận, nhưng sau cùng cũng không nói gì, thật sự là sợ hãi tới cực điểm, ỉu xìu nhắm hướng phương xa bỏ chạy. biglove Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 289 : Dị nhân

Chương 289 : Dị nhân

Sáu gã Tu chân giả lá gan đều muốn teo lại, bay thẳng ra ngoài một mạch hơn mười dặm mới dừng lại. mấy người trong lòng còn sợ hãi, ngẩng mặt nhìn nhau "Các người ... xác nhận vừa rồi chúng ta là bị một cái hắt xì đánh bay?" "Tựa hồ như vậy" " Thật là đáng sợ! Đây là nhân gian hay là địa ngục a?" Cho tới bây giờ, tim họ còn đập thình thịch. Đó là Võ Giả cấp thấp của Nhân Gian trong truyền thuyết sao? Như thế nào thậm chí còn nghĩ tới một chốn ngoạ hổ tàng long Ở xa hơn mười dặm, một người trẻ tuổi dáng vẻ lưu manh đi xiêu xiêu vẹo vẹo, dù nhìn kiểu gì cũng giống như một tên thiếu niên vô lương đầu đường xó chợ. Hắn đang lầm bầm trong miệng, hướng về đỉnh Hoa Sơn mà trèo. "Rõ ràng bỏ mặc ta ngủ trên đỉnh Tuyết Phong Tây Vực, tụ tập xong, giải tán cũng không báo ta. Hắt xì.. ta như thế nào cảm giác ngủ mấy trăm năm như vậy, mẹ.... " Giờ phút này, trên núi Hoa Sơn đang sôi nổi. Thủ đoạn của lão Phong tử tuy thông thần, nhưng lại là đứa trẻ tám chín tuổi trắng trẻo mũm mĩm, càng làm cho người ta trợn mắt há mồm. Chẳng lẽ đây là phản lão hoàn đồng trong truyền thuyết sao? Lão Phong tử sống không biết bao nhiêu năm như vậy, lại gọi một tiểu hài tử xấu xa là sư phó, quái dị gần như tà môn, quả thật là "Sơn ngoại hữu sơn thiên ngoại hữu thiên". Rất nhiều người vây quanh xem, nhưng là làm cho tất cả mọi người đều thất kinh, không chỉ có lão Phong tử nhanh như chớp mất dạng, chính là hài tử trắng nõn đang say sưa gặm kẹo hồ lô cũng như cũng như mộng ảo bỗng nhiên biến mất trước mắt mọi người. "Cao nhân a!" "Cao thủ tuyệt đỉnh!" Xem ra trong mắt lão, lão không truy tiếp nữa. Cao thủ bậc này làm việc ngoài dự đoán mọi người, chỉ sợ không muốn bị người quấy rầy. Hắn không muốn mạo phạm nhân vật như thế. Bọn người Trần Phóng cùng Thanh Vận Tiên Tử phi thường giật mình, kinh sợ thủ đoạn của lão Phong tử, kinh sợ thần phạt hài đồng, đối với Hoa Sơn luận kiếm lần này tràn đầy chờ mong. Trong ba ngày kế tiếp, đỉnh Hoa Sơn ngày càng nhiều người, mà Tu Chân giả như mọi người dự đoán cũng đã đến. Ba

ngày thắm thoát trôi qua, cuối cùng đã tới ngày chính thức. Trước mắt mọi người đang chờ đợi, một vài người có danh tiếng đi ra, chủ trì thịnh hội lần này. Nhưng đúng lúc đó, một việc đáng sợ xảy ra. Từ phía trời xa, một đạo kiếm quang giống như từ trên trời cao bổ tới. Một thanh cự kiếm dài ngàn mét như giống như một con Ngân Long giương nanh múa vuốt, xé rách không trung, điên cuồng cắm sâu xuống đất, thanh thế làm cho người ta sợ hãi cực kỳ. "Ầm ầm " Cả tòa Hoa Sơn đều dao động. Trên bầu trời , một dao động năng lượng khí thể phô thiên cái địa cuộn cuộn, cự kiếm thẳng tắp đâm xuống dưới. "Xích " Cự kiếm dài ngàn mét cắm trên đỉnh Hoa Sơn, trong ánh bình minh sáng lạn, tỏa ra hào quang lạnh buốt, toát ra một cỗ lực lượng yêu dị bức người. Đây là khiêu khích cực kỳ nghiêm trọng. Hoa Sơn luận kiếm vừa mới bắt đầu, thì có Tu Chân giả đem cự kiếm cắm trên đỉnh Hoa Sơn. Rõ ràng là muốn phá hư thịnh hội. Cái này xác thực trấn áp không ít người ở đây, cự kiếm dài ngàn mét, một khi đã múa thì quét ngang tứ phương, ai có khả năng ngăn cản? Có thể tưởng tượng sự cường đại cùng đáng sợ của Tu Chân giả này. Hiện trường lặng ngắt như tờ, yên lặng tới cực điểm. Đúng lúc này một thanh niên dáng vẻ lưu manh cực kỳ không hợp thời điểm hắt xì hơi một cái, trong nháy mắt phá tan bầu không khí tĩnh mịch. "A. . . Hắt xì!" Hắn vuốt vuốt cái mũi, cà lơ phất phơ đi tới cự kiếm, miệng khê lăm bầm:"Người ta nói hắt xì hơi là có người nhắc đến. Ai nhắc đến ta nhỉ? Chẳng lẽ là Hằng Nga? C Giữa ban ngày ngấm trăng à. A, có một khối sắt vụn to, phỏng chừng đổi được không ít tiền rượu, ta cố mà thu lấy vậy." Một chuyện làm người ta trợn mắt há mồm xảy ra. Hắn đi đến trước cự kiếm, vỗ một cái vào thân kiếm làm bộc phát một mảng hào quang rực rỡ, vậy mà khiến thanh cự kiếm dài ngàn mét trong nháy mắt rút ngắn vài trăm mét. Tiếp đến, hắn lại mạnh mẽ đạp một cước, thân kiếm truyền ra thanh âm kim loại rung động cực lớn. Kiếm khí rực rỡ xông thẳng lên trời, nhưng kiếm quang sắc bén vô cùng căn bản không thể mảy may làm hắn bị thương. Thanh niên dáng vẻ lưu manh mở miệng ngáp dài, vắn eo bẻ cổ, lười biếng dựa vào trên phi kiếm. Bộ dạng lười nhác như thế, lại đem cự kiếm dài ngàn mét luyện hóa còn không đến mười mét, trên thân kiếm vạn đạo hào quang, sắc sỡ ngàn màu làm cả đỉnh Hoa Sơn đều nổi bật một mảnh

tươi sáng. Trên không truyền đến một tiếng hừ lạnh, cự kiếm dài mười mét phóng lên trời, mang theo cả tên côn đồ trẻ tuổi này lên. Cự kiếm bay lên không, trong nháy mắt hóa thành một con cự long, quay đầu gào thét hướng thanh niên đáng vẻ lưu manh mà cắn xé. "Hừ " Thanh niên đáng vẻ lưu manh phát ra một tiếng hừ lạnh, khí chất trên người trong nháy mắt biến đổi lớn, đáng vẻ lưu manh vừa rồi thoát cái biến mất, cả người bộc phát một cỗ khí thế kinh thiên. Rồi sau đó một quyền hung hăng đánh lên đầu Ngân Sắc Cự Long.

"Cheng " Một tiếng vang trời, dãy núi xung quanh tựa hồ cũng rung động theo. Ngân Sắc Cự Long thoáng cái bị hấn đánh bay ra ngoài, một lần nữa hóa thành phi kiếm, rồi sau đó hào quang lóe sáng mà bay lên không trung. Phía chân trời, một hình bóng lão nhân hư ảo hiện ra. Lão dẫm trên cự kiếm như lão thần tiên ngự kiếm mà tới, quần áo phất phơ, tiên phong đạo cốt, khí chất xuất trần phiêu dật không thể tả bằng lời. "Đạo sĩ thôi, lão già kia? Là người Tu chân giới hay Nga Mi Sơn chạy ra?" Không thể không nói, thanh niên đáng vẻ lưu manh này không ngờ nói chuyện như một tên lưu manh với tiểu lưu manh. Tất cả mọi người cả kinh trợn mắt há mồm, nguyên lai tưởng rằng một cao thủ chiến lực kinh thiên nhất định là một nhân vật tiền bối đức cao vọng trọng. Thật không ngờ lại có bộ dạng như thế. Lão nhân đứng trên cự kiếm hừ lạnh một tiếng, nói:"Bớt giả ngây giả ngô đi, ngươi là ai?" "Ngươi có bệnh à? Là ta hỏi ngươi trước. Thôi được, để ta nói cho ngươi biết, ta là thánh nhân, còn ngươi?" "Ta đến từ Tu Chân Giới." Lão nhân Tu Chân giả tiên phong đạo cốt, rất có phong độ xuất trần, trong mắt phát ra hai đạo tử quang, hướng về thanh niên đáng vẻ vô lại bắn tới. "Loại kiếm thuật này không cần phải khoe trước mặt ta; không phải là ngưng tụ linh khí trong mắt, bắn ra kiếm quang ư? Chỉ là trò hề thôi. Ta nếu nguyện ý, lỗ chân lông đều có thể bắn ra kiếm khí." Hắn vẫn bộ dáng cà lơ phất phơ , há miệng hắt hơi một cái:" A... hắt xì!" Một làn sóng năng lượng cuồng bạo tựa như cơn lốc quét ngang bầu trời. Hệt như cương phong hủy

diệt của ba mươi ba tầng trời trong phút chốc đánh tan hai đạo tử mang, dư sóng tiếp tục công kích tới Tu Chân Giả, thổi cho cây cối trên đỉnh núi đặng xa bay lên trời. "Người rốt cuộc là ai?" Lão nhân Tu Chân Giả rốt cục lộ ra một vẻ chú ý. "Muốn biết tên thật của ta a? Nói cho người biết cũng không sao, ta gọi là Thiên Ngoại Thiên." Thanh niên lưu manh không đếm xỉa tới lão nhân Tu Chân giả, nói: "Thanh kiếm này của người có phải được tế luyện ở Hoàng Hà? Bằng không không có khả năng cứng rắn như vậy. Nhưng mà ta cho người biết, muốn Thủy Tổ Long chú ý thì các người sớm đã mất hết hi vọng rồi. Chính là vì không có người phản ứng các người, mặc cho các người nổi lòng tham. Kết quả cũng là hữu tử vô sinh." "Người. . . Biết rõ?" Lão nhân Tu Chân giả thần sắc biến đổi. "Cái này có gì bí mật." Hắn cười như thể điều đó không đáng kể mà nói: "Nhân Gian không có bao nhiêu cao thủ nên không ngăn được Tu Chân Giới. Nhưng có vài thứ ở Nhân Gian . . . thì không phải dễ động như vậy. Nếu động lòng tham, tất nhiên phải trả giá rất lớn." "Xem ra chúng ta đã khinh thường Nhân Gian." Lão nhân Tu Chân Giả thở dài. Thanh niên lưu manh cười ha hả, nói: "Khinh thường? Sau này các người phải khóc. Nếu như không cẩn thận giải trừ phong ấn Cửu Châu thì Tu Chân Giới sẽ chết sạch." "Người..." Lão nhân Tu Chân giả sắc mặt có chút giận giữ, nói: "Nhân Gian đã xong rồi, còn nói hủy diệt giới khác?" "Ta mặc kệ người, nếu như Cửu Châu phong ấn giải trừ thì các người có thể hiểu rõ." Thanh niên lưu manh bộ dạng khinh thường, thật không có một điểm phong phạm của tiền bối, đáng vẻ lưu manh, nói: "Ta khuyên các người hay là sớm chạy trốn đi a, bằng không không có ai nhặt xác các người.. Còn nữa. Hôm nay các người ở chỗ này gây ồn ào, thật sự là đáng ghét cực độ. Tốt nhất là sớm cút đi." "Hôm nay muốn chúng ta rời đi cũng được. Để cho bọn tiểu bối quyết đấu mười trận, thua trận chúng ta lập tức rời đi." Lão nhân Tu Chân Giả cũng không tức giận. Hắn vừa nói xong những lời này, hai mươi mấy tên Tu Chân Giả bay tới, sau đó chọn ra mười người trong đó. "Được, không thành vấn đề." Thanh niên lưu manh một lời đáp ứng. Sau đó hướng về phía dưới hô: "Nhân Ngoại Nhân đi ra, đánh những tên này chạy hết cho ta." "Phi, Thiên Ngoại Thiên người muốn chiếm tiện nghi của ta à. So với người thì ta

còn cao hơn nửa bậc đấy." Một hài đồng tám chín tuổi trắng trẻo mũm mĩm ngậm kẹo hồ lô bay lên trời. Thiên Ngoại Thiên liếc qua hắc, nói: "Người chính là một tiểu hài tử xấu xa. Mau cùng bọn họ đấu đi!" "Nói hươu nói vượn." Nhân Ngoại Nhân hung hăng trợn mắt nhìn hắc, nói: "Để đồ đệ của ta thu thập bọn họ." Hài tử trắng nõn hướng phía dưới hô: "Sơn Ngoại Sơn lên đây, đem mấy tên tiểu tử cầm kiếm tự cho mình là phi tiên nhà trời đuổi đi." Lão Phong Tử rất nhanh bay lên không trung. Hắc vừa xuất hiện liền khiến mọi người đang theo dõi trận chiến trợn mắt há mồm, rồi sau đó ồn ào bàn tán. Mà mười tên Tu Chân giả chuẩn bị xuất chiến thì quá sợ hãi. Bọn họ nghe nói có một lão Phong Tử phi thường đáng sợ. Người này nếu đối địch cùng bọn họ, kết quả có thể tưởng tượng ra. Đây là một loại biến thái a! Lão nhân Tu chân giả hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta nói để lớp trẻ quyết đấu, hắc chỉ sợ đã mấy trăm tuổi, thậm chí hơn ngàn tuổi a?" Thiên Ngoại Thiên đàn độn cũng Nhân Ngoại Nhân trẻ con đều xòe tay mà không nhin được cùng nói: "Vậy làm sao bây giờ? Truyền thừa chân chính của Nhân Gian bị đứt quãng, trong những nhân vật có mặt ở đây, hắc xem như nhỏ nhất. Người không nghĩ để cho chúng ta phái những người dưới kia a?" Nói xong bọn họ chỉ đám người phía dưới, nói: "Bọn họ đến bay cũng không được, chiến đấu với các người sao được. Đương nhiên không phải tại bọn họ. Đây là vấn đề của Cửu Châu, bọn họ tu hành khó có thể dễ thắng. Nếu không, để gọi hải ngoại tán tu đến đây cùng các người quyết đấu?" Lão phong tử ngây ngô cười cười, nói: "Ta đi tìm người." Xoát Hào quang lóe lên, lão biến mất trên bầu trời, rồi sau đó đột ngột xuất hiện bên người Tiêu Thần, dùng bàn tay bấn thiêu vô cùng vỗ vào đầu vai Tiêu Thần, nói: "Tiểu tử, trả nợ a." Tiêu Thần cảm giác có chút kỳ quái, bởi vì bọn họ trước kia cũng không có bất kỳ quan hệ, mà giờ phút này thì hắc đang thay đổi dung mạo. "Người như thế nào lại từ Trường Sinh giới trở lại?" Một câu nói của lão Phong tử lập tức làm Tiêu Thần cứng đờ. Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới

Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

Chương 290 : Thượng Thương Chi Thủ

Chương 290 : Thượng Thương Chi Thủ

Dịch giả: Noline412 Nguồn: 4vn.eu

"Người là ai? Biết những gì?" Tiêu Thần cảnh giác nhìn lão, lại biết hẳn có thể ra vào Trường Sinh Giới thì tuyệt đối không phải chuyện đùa. "Ta là sư phụ của ân nhân ngươi, ha ha..." Trong đôi mắt già đục ngầu của lão điên kia loé lên hai tia sáng ngời, nói: "Còn nhớ người làm thế nào tiến vào Trường Sinh giới không? Nếu như không phải nhờ đồ nhi tốt của ta kia, với tu vi của ngươi có thể Phá Toái Hư Không chắc? Có thể chỉ trong tám năm mà đột nhiên tăng mạnh sao?" "Lão là... sư phụ của Lan Nặc?" Tiêu Thần thần sự không chịu nổi, lão đầu tử này nhìn qua bộ dạng bẩn thỉu, lại điên điên khùng khùng chẳng lẽ lại là sư phụ của thần nữ phong thái tuyệt thế, siêu trần thoát tục sao? Người đó được xưng là thần nữ nhân kiệt trong thiên cổ đó, lão già dơ bẩn này... liên hệ với nhau quả thật tương phản quá lớn. "Làm sao, không tin hả?" Lão điên trừng mắt nói: "Đồ đệ của ta bộ dáng trắng trẻo nuột nà, chẳng lẽ sư phụ của nó bộ dạng cũng phải là tiểu bạch kiểm? Không có ta tang thương thế này, làm sao có được con bé phóng khoáng thoát tục chứ?" "Lan Nặc căn bản không có sư phụ". Tiêu Thần nhớ lại lời đồn, Lan Nặc hoàn toàn là tự học để thành thần, hình như không có sư môn. "Đó là người ngoài không biết đó thôi. Người có biết con bé tu luyện "Thần Dẫn" từ đâu sao? Đó là ta vụng trộm đặt trong phòng nó, tính ra, con bé chính là đồ đệ tốt của ta đấy" "Ồ..." Tiêu Thần dường như đã hiểu ra gì đó, nói: "Lan Nặc lúc hai mươi tuổi cầm kiếm học hỏi thiên hạ mà vẫn không tìm được người ngang tay. Sau này, bởi vì tu luyện "Thần dẫn" trong truyền thuyết nên suýt nữa táng mạng. Tự phong bế ở trong Tuyệt Cốc sâu vạn trượng, ở chốn Băng Phong mười ba năm mới thoát khỏi

nguy khốn, Phá Toái Hư Không ra ngoài. Hoá ra là do lão già này tạo thành, ông còn mặt mũi nói là sư phụ người ta. Làm tiêu phí của người ta mất mười ba năm liền”. Lão điên hiếm khi nào lộ ra bộ dáng xấu hổ như hiện giờ, nói: “Ta thấy con bé trời sinh có tiên cốt, muốn nhận nó làm đồ đệ, thật không ngờ lại làm ra chuyện ngoài ý muốn.” “Lão nhân người toàn làm trở ngại chứ giúp được gì đâu, nói như vậy căn bản người không phải là sư phụ của người ta.” “Hừ, mặc dù không có quen biết nhau, nhưng mà bản “Thần Dẫn” kia sau cùng lại có ích cho con bé, đó là kết hợp hoàn mỹ nhất giữa võ học cùng thần thông. Có thể nói là bảo điển tối cao”. Rốt cuộc cũng biết được thân phận lão điên này, nếu nói Tiêu Thần không kinh hãi thì không phải. Vị sư phụ ẩn phía sau thần nữ, lai lịch đúng là quá dọa người. Bốn phía trở nên trống trải, người xung quanh dường như cũng biến mất, ngay lúc này bọn họ đang đứng trong không trung. Tiêu Thần cảm thấy sự đáng sợ của lão điên này. Không ngờ dùng đến ngăn cách không gian, trò chuyện trong không gian thứ nguyên. “Tám năm qua rồi, ông lại vẫn nhận ra ta được?” Tiêu Thần nhìn lão điên “Haizzz, năm đó ta nhất quyết không gặp mặt tiểu nha đầu kia, lúc con bé Phá Toái Hư Không mà đi, vừa nhận được tin tức ta lập tức đi ngăn lại mà đã muộn mất rồi. Vừa hay nhìn thấy bóng lưng các người lúc biến mất, sóng của linh hồn người sớm bị ta nhớ kỹ rồi, cả đời này sẽ không quên. Đúng rồi...” Nói đến đây, vẻ mặt lão điên ngưng trọng nói: “Tại sao người lại trở về, đây là chuyện không thể nào!” “Bị một không gian hải nhãn hút trở về.” Tiêu Thần cũng không biết tình huống thật sự là như thế nào, đành tả lại tình huống lúc đó một lượt, rồi sau đó nghi hoặc hỏi: “Lúc ấy ông muốn ngăn cản Lan Nặc tiến vào Trường Sinh Giới, chẳng lẽ Trường Sinh Giới không tốt sao?” “Bỏ đi, không nói chuyện này nữa. Đi giúp ta đối địch đi.” Không nói thêm gì, lão điên tóm lấy Tiêu Thần, sau đó hai người thoát khỏi không gian thứ nguyên, xuất hiện lại trên bầu trời. Lão cười lớn ha ha: “Hiện giờ tốt cuộc cũng tìm được truyền nhân chính thống của Nhân Gian mà nhỏ tuổi hơn ta, hắc hắc hắc...” Trên bầu trời, phần đông Tu Chân Giả nhìn Tiêu Thần, Thiên Ngoại Thiên và Nhân Ngoại Nhân cũng đưa mắt nhìn hẩn một lát, tất cả đều khẽ gật đầu, lộ vẻ mặt tán dương. Bị một tên tiểu lưu manh và một chú bé trắng nõn khen

ngồi. Lại làm Tiêu Thần sinh ra cảm giác cực kỳ hoang đường. Nhưng lại không tiện tỏ vẻ gì cả, dù sao những người kia cũng thực sự là cao thủ phi phàm. Tu Chân Giả già tuổi nhìn Tiêu Thần. Lại hướng lên trời nhìn Thiên Ngoại Thiên và Nhân Ngoại Nhân rồi hỏi: “Cũng chỉ có một mình hăn sao?” “Đúng vậy, chỉ có một mình hăn. Cái chuyện con con thì một tên tiểu bối thế là đủ rồi.” Thiên Ngoại Thiên không thèm quan tâm đáp lời. Tiêu Thần có cảm giác không còn gì để nói, dường như mình thật sự là một tiểu thí hài biết nghe lời vậy, mà tiểu lưu manh cùng tiểu đồng trước mặt thì là trưởng bối đức cao vọng trọng. “Này, ánh mắt của ngươi là ý gì đây, tiểu tử?” Lưu manh bắt chước Thiên Ngoại Thiên nghiêng đầu liếc nhìn Tiêu Thần, nói: “Tiểu thí hài, ngoan ngoãn biểu hiện đi, tương lai sẽ có chỗ tốt cho ngươi.” “Lão lưu manh!” Tiêu Thần bất mãn thì thầm một tiếng, bay về phía trước, đối mặt với đám đông Tu Chân Giả Lão Tu Chân Giả nói: “Hôm nay chúng ta không muốn làm khó các ngươi, không muốn đại khai sát giới ở chỗ này, trong vòng mười trận quyết đấu mà các ngươi chiếm được thượng phong, chúng ta lập tức rút đi.” “Nói cái gì?” Thiên Ngoại Thiên thản nhiên ôm quyền rồi nói: “Cứ như lão tử sợ các ngươi hã, có gan thì chúng ta tỷ thí, lão tử không muốn gây chiến trước mà thôi. Nói thật sớm muộn gì cũng có ngày máu chảy thành sông, nhưng cũng không biết là bên nào đổ máu!” Nói đến đây, khí chất của lão đại biến, như một thanh thần kiếm bình thường lẳng lặng ác liệt phát ra một cỗ khí thế bức người. “Được, nhiều lời vô dụng, để bọn họ khai chiến đi.” Lão già Tu Chân Giả cười lạnh một tiếng, lui về sau một bước. Tiêu Thần rất bình tĩnh đứng thẳng, một mình trước mười tên Tu Chân Giả mà nói: “Các ngươi cùng lên đi.” Lời này vừa nói xong, chẳng những tất cả Tu Chân Giả đều phẫn nộ, mà ngay cả lưu manh Thiên Ngoại Thiên cùng tiểu thí hài Nhân Ngoại Nhân còn có lão điền Sơn Ngoại Sơn cũng đều lộ vẻ mặt kinh dị, bọn họ có thể nhìn thấu thực lực của Tiêu Thần, nhưng mà không ngờ hăn lại mạnh đến thế. Mà Tu giả của Nhân Gian ở phía dưới lại càng ồn ào, một hai năm gần đây Tu Chân Giả áp bức tu giả của Nhân Gian đến thở không ra hơi. Phi kiếm vừa xuất, đầu của các cao thủ nhân gian đều rơi xuống đất, vậy mà hôm nay lại xuất hiện một nhân vật như vậy, dường như coi Tu Chân Giả như một đám

bù nhìn. Trạng thái khí chất như thế, thật sự là đã đảo lộn cảm giác trước đây. “Được, không hổ là truyền nhân chính thống của Nhân Gian, vốn phải được như thế. Tu Chân giả chỉ là cỏ rác, năm đó chúng ta tung hoành thiên hạ, chính là chém giết trong thiên quân vạn mã Tu Chân Giả. Cái gì mà pháp bảo phi kiếm... Những cái đó đều là đồng sắt vụn. Chỉ như cái đầu b. ấy! Thằng nhãi đánh thật hăng cho ta, đừng sợ tai nạn chết người. Đánh chết đi, chúng ta sẽ tiếp nhận người.” Thiên Ngoại Thiên càng lúc càng giống lưu manh côn đồ. Không có một chút phong phạm cao thủ tiên bối, mở mồm nói ra làm cho rất nhiều Tu giả Nhân Gian đi theo phải xấu hổ. Nhưng mà mọi người đều thầm giật mình, hình như lai lịch của lão rất lớn, cũng dám nói khoác không biết xấu hổ trong đại quân Tu Chân Giả xung phong liều chết, chỉ sợ chỉ là nói khoác thôi. “Người quá cuồng vọng!” Mười tên Tu Chân Giả phản nộ trừng mắt với Tiêu Thần. “Ta đánh với người trước” Một người trong đó lao ra, tay dùng sức ném thanh Kim Sa. Ngay lúc này, không gian bên trên Hoa Sơn lập tức tối tăm mù mịt, gió lớn gào rít. Sét đánh đầy trời, Kim Sa như là những ngôi sao giữa trời, trên bầu trời mờ mịt toả ánh sáng lóng lánh, rồi sau đó hoá thành từng ánh hào quang rừng rực phóng thẳng về phía Tiêu Thần. Từ xa nhìn lại, đủ mười ngôi sao băng bay ngang bầu trời, vọt xuống mặt đất. Thanh thể cực kỳ kinh người. Tiêu Thần cả người vẫn ở trên trời không chút kinh hãi nào, chậm rãi mà dùng sức giơ tay phải lên, hướng lên trời khẽ lắc! “Ầm” Một tiếng vang thật lớn, cả toà Hoa Sơn dường như bị chấn động bắt đầu chuyển động, trên bầu trời năng lượng tuôn ra như sóng biển, mấy chục ngọn “sao băng” đều tan vỡ cùng lúc trong không gian. Nát bấy ở phía chân trời. Gió mạnh trong chốc lát đã ngừng lại, trên bầu trời lập tức khôi phục lại sự tĩnh lặng, tên Tu Chân Giả kia đưa tay đặt lên ngực, miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài. Tất cả mọi người đều giật mình sửng sốt, mấy tên Tu Chân giả lập tức vọt tới bảo vệ hắn. “Khụ..” Hắn không ngừng ho khan, bên trong dòng máu lại có xen lẫn cả mảnh vỡ của tim, lúc này một câu hắn cũng nói không nên lời, bởi vì nội tạng đã bị chấn vỡ hoàn toàn. Các Tu Chân giả dựng tóc gáy. Người xem phía dưới lại càng lớn tiếng hô lên. “Chỉ Thủ Phá Thiên (ngón tay phá trời)!” Lão già Tu Chân Giả trong mắt lộ ra sự kinh

hải. Mà ngay cả lưu manh Thiên Ngoại Thiên cũng có chút kinh ngạc, trầm trồ khen ngợi: “Cái này chính là thủ đoạn của võ giả cổ xưa năm đó, Chỉ Thủ Phá Thiên, không gì không phá, không gì kháng cự được!” “Người tên hung ác này.. Ta tới giết người!” Một nữ Tu Chân Giả giận dữ, dường như có quan hệ không tồi với người chết kia, cầm lấy phi kiếm vọt tới. Mười ba thanh phi kiếm như những tấm lụa thường, trên bầu trời đan vào nhau thành vòng kiếm, từng ánh kiếm loé lên chói mắt. Thanh thế cực kỳ kinh người. Sát khí đầy trời xung quanh vòng kiếm. Từng đạo tia chớp cực lớn, làm cả bầu trời như vỡ vụn. Có thể tưởng tượng được kiếm trận cường đại cùng đáng sợ đến mức nào. Kiếm khí tung hoành kích động cùng vô số tia chớp hoà lẫn, như thể có vô số thần quang xen kẽ nhau trong thiên địa, muốn làm Tiêu Thần nát bấy người. Kiếm trận che kín cả người Tiêu Thần, sát khí lượn lờ đến tận đỉnh Hoa Sơn gần đây, làm cho mọi người bên dưới xem cuộc chiến như rớt vào hầm băng, lưng đều bốc lên khí lạnh. Nhưng mà kết quả lại ngoài dự liệu của mọi người, Tiêu Thần như là một Ma thần, tung hoành trong kiếm quang của kiếm trận như ra vào chỗ không người. Hai tay tùy ý chém, làm những kiếm quang trùng kích kia đánh cho nát bấy, những lôi điện lại càng khó tiếp cận được thân thể hắn. "Răng rắc " Giữa ánh mắt không thể tưởng tượng được của mọi người, Tiêu Thần bắt được một thanh phi kiếm trong kiếm trận, lập tức nắm lấy bóp làm nát bấy, cứ như thứ đó căn bản không phải là một pháp bảo tu chân, mà chỉ là một thứ đồ sứ tinh xảo thông thường. Bị đả kích nhất chính là phần đông nhóm Tu giả đứng ở Hoa Sơn. Không ít võ lâm cao thủ đã không thể đánh lại dưới phi kiếm, rất nhiều nhân vật võ lâm đều bị phi kiếm chém tới rơi đầu. Tận mắt chứng kiến đối với bọn họ là đả kích quá lớn, phi kiếm chém sắt như bùn trong truyền thuyết như thế... lại đơn giản bị người ta bẻ vụn, rung chuyển cả tâm bọn họ. Tiêu Thần như nhàn nhã dạo chơi trong kiếm trận, làm lòng người chấn động khi tiếng nứt vỡ không ngừng phát ra. Mười ba thanh phi kiếm toàn bộ bị bẻ gãy trong tay không của hắn, kiếm khí sáng chói chỉ trong chốc lát đã mờ đi, kiếm trận hoàn toàn bị huỷ. “Ta muốn người chết!” Nữ Tu Chân giả hét to, trong nháy mắt kiếm trận bị huỷ, nàng ta lập tức đánh tới Tiêu Thần, trong miệng phun ra một tia máu, đó là tinh khí toàn thân

ngưng tụ thành huyết kiếm. Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, không chút thương hoa tiếc ngọc, tay trái vung ra, lập tức làm vỡ nát huyết kiếm. Sau đó thân thể như một ảo ảnh xông đến bên cạnh nữ Tu Chân Giả, tay phải hất nhẹ nhàng vẽ qua cổ, một cái đầu xinh đẹp bay xéo xuống, máu tươi phun thẳng lên trời, thi thể không đầu từ trên trời rớt xuống. Xuất thủ vô tình! Tiêu Thần cực kỳ bình tĩnh, liên tục đánh chết hai Tu Chân Giả, trấn tĩnh đứng thẳng trên bầu trời. Lão Tu Chân giả phía sau trong mắt loé sáng, mà Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân cũng nhìn nhau, Nhân ngoại nhân trắng nõn nhỏ giọng nói thầm: “Chẳng lẽ thật sự là cánh tay đó?” “Ý người là... Chỉ Thủ thật sự?!” Ba Tu Chân giả liên tiếp lao đến, vây quanh Tiêu Thần. “Người quả là tâm địa hung ác!” Đối với loại lời nói này, Tiêu Thần chăm thềm nói thêm gì. Nhưng mà, hắn không nói không có nghĩa là người khác sẽ không nói, Tu giả phía dưới đã không ít người hét lên. “Lúc các người dùng phi kiếm chém giết người vô lâm có từng nghĩ như vậy không?” “Liên quan đến bản thân mới có ý nghĩ như vậy sao?” Ba tên Tu Chân giả trên trời tuy bao vây Tiêu Thần, nhưng mà không ai tiến lên, từng người lời pháp bảo của mình ra. Một người cầm đại kỳ trong tay bắt đầu phe phẩy, chấn động tạo ra một luồng ma khí. Tên còn lại hất tay ném ra một mạng lưới lớn, bao phủ lấy Tiêu Thần. Kẻ thứ ba lập tức tế ra một mặt trống lớn, bắt đầu nên thùng thùng. Thứ phát ra không phải là sóng âm, mà là từng đạo lôi điện màu tím. Lưới khổng lồ cuộn cuộn ma khí, vô biên vô hạn, lôi điện màu tím cuồng bạo vây khốn Tiêu Thần vào bên trong hư không. Đối với người khác thì chính là đường chết, nhưng mà đối với Tiêu Thần lại vô cùng bình thản, mở miệng hỏi: “Cái này thì làm được gì đây? Cho rằng có thể giết được ta chắc?” Hắn cất bước trong hư không, từng bước tiến về phía trước, tay phải chém ra tùy ý, ma khí bị đánh tan. Lôi điện màu tím bị đánh tan, lưới khổng lồ bị nát bấy! “Sát!” Ba Tu Chân giả rống to, tung phi kiếm ra, liều mạng chống đỡ. Tiêu Thần đối xử với địch nhân chưa bao giờ nương tay, trong tử chiến nhân từ là hành vi ngu xuẩn nhất, hắn hờ hững vọt tới. Một quyền tung ra, phi kiếm vỡ nát, đồng thời làm nát bấy cái đầu của một tên Tu Chân giả, tốc độ quá nhanh, căn bản không ai kịp tránh nổi. Tốc độ của Bát Tướng vượt qua tốc độ phi kiếm của Tu Chân

Giả! Tiêu Thần quay người lại, chưởng đao quét ngang, máu phun tung tóe. Bàn tay phóng ra hào quang hơn mười trượng lập tức chém ngang lưng Tu Chân Giả thứ hai. Dòng máu phun ra nhuộm đỏ cả bầu trời. Tên Tu Chân Giả thứ ba vừa định chạy trốn, Tiêu Thần đã dùng thân pháp cực nhanh vọt tới. Tay trái xuất quyền, ánh sáng cực đại hóa thành một nắm đấm bằng cối xay, hung mãnh tung đến. "Phụt " Tên Tu Chân Giả sau lưng toàn bộ bị đập nát, cả người thành cục thịt bằm. Đây là chuyện chỉ xảy ra trong chốc lát, ba Tu Chân đã chết thảm "Chẳng lẽ quả thực hắc lại xuất ra Võ Chiến Kỹ cổ xưa?" Lưu manh Thiên Ngoại Thiên lộ ra vẻ mặt đứng đắn hiểm có, nhìn chăm chăm bàn tay từ những chùm sáng bạc đang dần biến mất của Tiêu Thần. Nhân Ngoại Nhân cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, nói: "Rất giống!" Trong mười tên Tu Chân Giả quyết đấu chỉ còn lại năm người. Trong đó ba người định cùng lúc xông lên. Nhưng lập tức bị hai người còn lại ngăn cản, hai người kia lắc đầu nói: "Các người không phải là đối thủ của hắc. Chúng ta đi." Tiêu Thần bình tĩnh nhìn bọn họ, hai người này thoát nhìn chỉ gần ba mươi tuổi, nhưng mà hắc cảm thấy số tuổi thật có vẻ lớn hơn so với vẻ ngoài, hiển nhiên đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh, cũng có thể đối ứng cảnh giới Bán Thần với hắc. "Làm người phải lưu lại một đường lui, người ra tay vô tình như thế, không sợ bị trời phạt sao?" Hai người lạnh lùng nhìn Tiêu Thần "Trời cao sẽ trừng phạt ta sao?" Tiêu Thần nhìn lên trời, vô cùng hồ hững, nói: "Nếu như vì thế mà trừng phạt thì cứ đến đây đi." "Chúng ta thay trời trừng phạt!" Hai người nói đến đây, đồng loạt phóng ra Bảo Bình, ánh sáng lập loè nhắm đến Tiêu Thần. Ngàn vạn ánh hào quang nổ rộ ra, đỉnh Hoa Sơn bao phủ bởi đủ loại màu sắc. Từ xa nhìn lại tựa như tiên cảnh. "Cẩn thận!" Lão điên Sơn Ngoại Sơn hô lớn với Tiêu Thần. Một lực hút lớn xé rách không gian hút lấy Tiêu Thần, hút về phía Bảo Bình. Bảo Bình dần phóng đại, muốn nuốt chửng Tiêu Thần. Tất cả là chuyện xảy ra trong chốc lát, Tiêu Thần bị lực hút đưa đến tận miệng bình, chỉ trong chốc lát là sẽ bị hút vào. "Thu người vào trong bình để Hoá huyết, ba canh giờ là đủ khiến người hồn phi phách tán, hoá thành một vũng máu." Hai tên Tu Chân giả cười lạnh. Nhưng ngay lúc Tiêu Thần tới gần miệng bình, bàn tay trong chốc lát trở nên trắng nõn như ngọc, sau đó dùng sức chém về phía

trước. “Loảng xoảng” một tiếng, sau đó rắc rắc, Bảo Bình cực lớn đã bị nứt vỡ! Khắp trời là sóng năng lượng cuộn cuộn, hai gã cảnh giới Nguyên Anh, cũng là Tu Chân giả cảnh giới Bán Thần bị oanh kích trọng thương ngay tại chỗ. Bọn họ bị năng lượng trong Bảo Bình cản trả, miệng phun máu tươi không ngừng. “Bảo Bình đã bị đánh nát rồi, làm sao đây? Đây chính là pháp bảo sư tôn tự tay tế luyện ra đấy!” Ba Tu Chân Giả đứng sau quá sợ hãi. Tiêu Thần như một sát thần vô tình, ngay thời khắc này vô tình lạnh lùng, không nói thêm câu nào, trực tiếp đưa tay chém chết. Như một đạo tinh quang loé qua, hắt một chưởng bổ xuống người một tên Tu Chân Giả từ đỉnh đầu đến hai chân chia ra thành hai nửa, máu phun tung toé. Hắt xông đến hai nửa tàn thi, làm ngay cả Nguyên Anh cũng không kịp chạy đã bị chém nát bấy. Tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, mọi người dường như chứng kiến Tiêu Thần đi xuyên qua thân thể Tu Chân Giả, tất cả mọi người hoảng sợ kêu lên. Một tên Tu Chân giả khác mặc dù cũng bị trọng thương, nhưng lại rõ ràng mạnh hơn nên không chế phi kiếm như một đạo quang ảnh định chạy đi. Nhưng tốc độ của Tiêu Thần không cách nào lường được, Bát Tướng cực nhanh như xuyên giữa không gian, lập tức ngăn trước người hắt. Tay phải chém ra, loé ra ánh sáng yêu dị, ai cũng có thể nhìn ra, bàn tay hắt có vẻ cực kỳ đáng sợ! Bàn tay trắng nõn như ngọc lập tức làm vỡ phi kiếm, rồi sau đó tiếp tục chém tới chặt vát đầu cùng nửa thân người Tu Chân giả, máu tươi phun thẳng lên trời. Một tên Nguyên Anh to cỡ bàn tay hét lên chói tai phóng lên trời, định chạy trốn. Nhưng mà Tiêu Thần sao để hắt có cơ hội, tay phải đưa ra, một cỗ lực hút khổng lồ kéo Nguyên Anh bay ngược trở lại. “Phụt ” Nguyên Anh màu trắng đã nổ tung trong tay Tiêu Thần. Hai tên Tu Chân Giả bậc Nguyên Anh Nhất Trọng Thiên cứ thế bị đánh chết! Còn lại ba tên Tu Chân giả sắc mặt xám ngoét, căn bản không dám tiến lên. Bọn họ còn chưa đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, đi lên cái chết còn đến nhanh hơn. Phía sau, lão già Tu Chân Giả quát: “Các người mau quay về, không nên tỷ thí. Cái đó là Võ Chiến Kỹ, là võ học thuần khiết vốn đã từng biến mất...” Thiên Ngoại Thiên dáng vẻ lưu manh mặt không biến đổi, hai mắt nhìn nhau với Nhân Ngoại Nhân. “Hắt thật sự trở lại loại Võ Chiến Kỹ cổ xưa, hình như đó là Thượng Thương Chi Thủ trong truyền

thuyết!” “Không sai, chính là hậu thế của Thượng Thương Chi Thủ lại xuất hiện. Ngay cả thần khí cũng không đỡ được Huỷ Diệt Chi Thủ. Võ Chiến Kỹ cổ chẳng lẽ còn có ngày tái hiện thế gian sao?” Phía dưới, đám người đã sớm sôi trào, gợn gàng chém chết Tu Chân Giả như thể làm quần hùng phấn chấn, hoan hô như sấm động. “Tiêu Thần...” Ngay lúc đó Trần Phong lo lắng hô to về phía Tiêu Thần, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi, chỉ vào một tên Tu Chân Giả mà nói: “Vòng ngọc trên tay người kia là của Nhược Thủy, là vòng năm đó tặng cho Nhược Thủy!”

Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 291 : Tàn sát

Chương 291 : Tàn sát

Dịch giả: Lisaannakagura Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần liên tục chém chết bảy tên Tu Chân Giả, bất kể nam nữ già trẻ đều bắt đầu lớn tiếng hoan hô. Trên đỉnh Hoa Sơn hoàn toàn sôi sục. Nhưng trong tiếng ồn ào sôi sục này, giọng nói lo lắng mà lại sợ hãi của Trần Phóng vẫn rõ ràng truyền tới bên tai Tiêu Thần. Có thể rõ ràng thấy trên mặt Trần Phóng có nét kinh hoảng, có vẻ vô cùng lo lắng cùng sợ hãi. "Năm đó ta tự tay đưa vòng ngọc cho Nhược Thủy . . ." Tiêu Thần quay đầu nhìn lại, ở cách chỗ hắn không xa có một tên Tu Chân trẻ tuổi mặc quần áo trắng toát, thoát nhìn dáng người phong lưu phóng khoáng. Hắn đang đứng bên cạnh Tu Chân Giả cao niên cầm đầu, dáng người rắn rỏi, rất có một khí chất tự nhiên. Trên cổ tay trái của hắn có một cái Tử Ngọc Thủ Trạc hào

quang chói lọi, như là có những làn nước màu tím tuôn ra từ cánh tay hắc. Mặc dù bị ống tay áo che đi một nửa, nhưng mà hào quang màu tím vẫn dập dờn tuôn ra kết hợp với quần áo trắng nõn khiến cho như phủ một lớp màu sắc mơ mộng làm say lòng người. Như thế có một thế giới huyền ảo bao phủ nơi đó. Bất kể ai vừa nhìn cũng biết đó là dị bảo, tuyệt đối là dùng Ngọc Tủy hoàn mỹ nhất mà trạm trở nên, mà cũng khẳng định đó là từ phần tinh hoa nhất. Nam Tu Chân Giả mang Thủ Trạc (vòng tay), nhẫn cũng không có gì lạ. Bởi vì đó tuyệt không phải đồ trang sức chỉ riêng nữ tính. Những thứ này đều có thể là pháp bảo cực phẩm. Như là vòng ngọc liên thường xuyên được tế luyện thành không gian Thủ Trạc có thể gửi đồ vật, món này chính là pháp tắc luyện khí làm cho tu giả Nhân Gian cực kỳ hâm mộ. Có được pháp bảo như vậy tựa như có được một không gian di động. "Nghĩ cho cùng, đó là thứ tổ truyền của nhà ta . . ." Tiêu Thần mặc dù ở trong tim đã cắt đứt với Nhược Thủy, nhưng cũng không phải quên đi tất cả mọi thứ có liên quan. Đối với vòng ngọc này hắc có ấn tượng sâu sắc. Cha mẹ từng giảng giải cho hắc, nhất định chỉ có thể đưa cho con dâu tương lai, không được đánh mất, đây là báu vật gia truyền của nhà hắc. Bây giờ còn có thể nhớ ra là Tử Ngọc Thủ Trạc đã tặng, nhưng rốt cuộc đưa cho ai thì một chút ấn tượng cũng không có. Xoát Tiêu Thần để lại tại chỗ một đạo tàn ảnh mà vọt tới. Hắc đứng thẳng trước mặt tên Tu Chân Giả trẻ tuổi có dung mạo và khí chất cực kỳ xuất trần, lẳng lặng nhìn hắc mà bảo: "Ta muốn biết vòng ngọc trong tay người đến từ nơi nào." Thiên Ngoại Thiên, Nhân Ngoại Nhân, Sơn Ngoại Sơn tất cả đều bay tới vì sợ Tiêu Thần có sơ xuất. Dù sao tên Tu Chân Giả già đời kia đứng ở phía trước, nếu như hắc bất thành linh ra tay giết người để diệt mầm mống Võ chiến trước mắt ngăn ngừa nó có thể phục hồi như cũ thì bọn họ hối tiếc không kịp . Hại người cầm đầu Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân tới gần, lập tức khiến cho quang cảnh có hơi căng thẳng. Nam nhân trẻ tuổi quần áo trắng bóc nhìn qua Tiêu Thần, lại nhìn Tu Chân Giả lâu năm bên cạnh mình rồi sau đó khẽ nở nụ cười mà hỏi ngược: "Người quản hơi nhiều đó, pháp bảo của mình thì ta có cần phải thông báo cho người sao?" "Bởi vì . . . đó từng là của ta." Tiêu Thần nhìn hắc mà bảo: "Sau đó ta đưa cho một người bằng

hữu. Ta muốn biết người làm thế nào mà có được, và vị bằng hữu kia của ta hiện tại ra sao?" "Ha ha. . . Hiện tại nó là của ta, ta có quyền không trả lời." Nói tới đây, Tu Chân Giả áo trắng ngả ngớn nở nụ cười mà nói: "Kỳ thật nói cho người cũng không sao. Đây là tình nhân đưa." Tiêu Thần cũng không có bất cứ tỏ vẻ gì, nhưng Hoa Sơn Tuyệt Diên Trần Phóng đã giận dữ chỉ vào Tu Chân Giả áo trắng mà quát: "Người . . . Vô sỉ!" "Tại sao lại nói vô sỉ?" Tu Chân Giả áo trắng lạnh lùng nhìn Trần Phóng ở phía dưới. Từ trong đáy lòng hắn xem thường những Vô Giả cấp thấp này nên lạnh lùng nói: "Nói lung tung sẽ chết người, tốt nhất nói lời xin lỗi ta. Bằng không. . ." "Bằng không thì người như thế nào?" Tiêu Thần mặc dù thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng là lại làm cho người ta có cảm giác bị một lực lượng cực kỳ cường đại đè nén. Đây là đặc hữu "Thế" của Vô Giả, so cùng Tu Chân Giả hoạt bát xuất trần thì hoàn toàn không giống, Vô Giả hàng đầu luôn khiến cho người ta bị khí thế hào hùng nuốt sấm hà mà có cảm giác bị đè nén. Vừa rồi bên phía Tu Chân Giả bị chém giết mất bảy tên cao thủ trẻ tuổi, trong lòng bọn họ đang tức nghẹn. Giờ phút này đúng là một dịp để phát tiết, vì thế Tu Chân Giả áo trắng bèn nói: "Ta là một người nói có đạo lý, các người sai lầm muốn biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ sao. Ta không nói." Nói tới đây hắn khinh miệt nhìn thoáng qua Tiêu Thần rồi tiếp tục: "Chẳng lẽ các người muốn cậy mạnh động võ sao? Người thật sự rất mạnh, thế hệ trẻ tuổi có mặt ở đây dường như cũng không phải đối thủ của người. Nếu như là bàn về thực lực tổng thể thì các người còn kém xa. Tu Chân Giới không phải là để Nhân Gian các người có thể so sánh." Nói lời như thế làm cho một số Tu Chân Giả bên cạnh có cảm giác trút bớt được một cơn giận dữ. Phía dưới Trần Phóng lo lắng mà lại sợ hãi. Có thể nhìn ra được hắn vô cùng quan tâm Nhược Thủy, sợ nghe thấy sấm sét giữa trời quang, nghe phải tin dữ ngoài ý muốn khó có thể đón nhận bèn quát: "Người nói bậy. Nhược Thủy quyết không có thể nào tặng. Chính nàng ta ngày thường đều chưa bao giờ dễ dàng đeo trên cổ tay." Tiêu Thần đứng trên không trung tuyệt không tức giận, hắn bình tĩnh nhìn về phía tên Tu Chân Giả lâu năm mà nói: "Ta cũng không phải cố ý khiêu khích. Vòng ngọc chứng thật là báu vật tổ truyền của nhà ta. Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng mà thôi, bởi vì cái

này có liên quan đến an nguy một người bằng hữu." Tu Chân Giả lâu năm gật đầu. Lão cao tuổi như thế nên không có khả năng hành động theo cảm tính. Lão quay đầu hỏi người tuổi trẻ bên cạnh: "Rốt cuộc là làm sao lại có được?" "Chứng thật là một nữ nhân đưa cho con . . ." Tu Chân Giả áo trắng trả lời: "Cái này tựa hồ là một báu vật có tính phòng ngự. Vừa rồi con định tham chiến, vì vậy mang trên tay." Vừa nói hất giơ tay trái lên. Nhưng vừa lúc đó, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, trong vòng ngọc tím đột nhiên dần hiện ra những đốm sáng vàng, Tu Chân Giả lâu năm nhảy cảm nhận ra. "Cầm đến, cho ta xem." Người tuổi trẻ bay đến trước mặt hất rồi giơ cổ tay lên về phía Tu Chân Giả lâu năm mà biểu diễn. "Thu hoạch khá đó." Lâu năm Tu Chân Giả lộ ra một tia động lòng, rồi sau đó quay sang Tiêu Thần: "Người đã biết, vòng ngọc chính là người khác đưa." Rất hiển nhiên, Tử Ngọc Thủ Trạc khiến cho lão chú ý nên muốn lập tức cho qua chuyện này. ".v.v..., cầm đến cho ta xem." Thiên Ngoại Thiên như kẻ ngốc tiến lên một bước, điệu bộ càn rỡ phất phơ không hề có phong phạm tiền bối. Nhân Ngoại Nhân như đứa trẻ mập mạp cũng tiến lên mà bảo: "Nếu đây là báu vật gia truyền của Tiêu Thần thì trả lại cho hắn đi, quân tử thì nên giúp người ta hoàn thành ước vọng." Bất kể là ai cũng thật không ngờ, hội Hoa Sơn luận kiếm lại biến thành dạng này. Quyết đấu cuối cùng lại do một chiếc vòng tay ngọc nho nhỏ phát sinh để trở thành phân tranh. "Hừ" Tu Chân Giả lâu năm hừ lạnh mà bảo: "Cho dù trước kia cái Thủ Trạc này là thuộc về người phương nào, nhưng hiện tại nó đang nằm trong tay chúng ta. Đã là chủ của vật, chẳng lẽ các người nghĩ muốn cưỡng đoạt hay sao?" "Trò cười!" Nhân Ngoại Nhân trông như đứa trẻ lại làm ra vẻ già lão: "Đây rõ ràng là vật tổ truyền của người ta, làm sao mà lại thuộc về các người được? Chẳng lẽ nói nằm trong tay ai liền thuộc về kẻ đó sao? Được rồi, bây giờ ta liền đến đoạt lấy. Ra tay đi." Xoát xoát xoát Trên bầu trời bóng người tung bay như là có hàng trăm hàng ngàn tia chớp điên cuồng giáng qua giáng lại. Ngay trong nháy mắt này trên bầu trời hào quang vô cùng chói mắt, Nhân Ngoại Nhân nhỏ bé cùng Tu Chân Giả già nua kia tựa hồ va chạm cả trăm ngàn lần, rồi sau đó hai người tách ra. Nhân Ngoại Nhân bình thản nói: "Đừng xem các người nhiều người, nhưng mà vô dụng. Hôm nay vòng ngọc này đã định là

ở lại với chúng ta rồi." Bên cạnh chính là nhân vật gốc nghịch Thiên Ngoại Thiên cũng ngáp dài, lười biếng bước đi thong thả trên không trung đến gần mà bảo: "Tất cả các người đều lại đây đi, đừng co đầu rút cổ nữa. Cả một đám lớn lão già các người cũng cùng lên đi." Từ xa vọng đến tiếng xé gió, bóng người liên tục chớp động, lại có tám tên lão nhân cùng hiện ra. Cũng như lão nhân xuất hiện ban đầu đều thi triển thanh kiếm khổng lồ dài hơn ngàn mét. Có thể tưởng tượng thực lực của tám người này. Chín tên lão nhân vây kín Nhân Ngoại Nhân, Thiên Ngoại Thiên cùng với Sơn Ngoại Sơn vừa xông tới. "Nhiều người liền cho là rất giỏi à. Tu Chân Giả đã là gì." Cái tật lưu manh của Thiên Ngoại Thiên lại tái phát, chẳng hề để ý lắm bầm: "Bảo các người tung hết mấy cục sắt vụn ra đi, hôm nay Lão Tử chuẩn bị đại khai sát giới !" Nói tới đây, lão điên cuồng gào thét một tiếng, tính cách lập tức biến đổi hẳn, từ trong đôi mắt bắn ra hai tia chớp làm một thanh phi kiếm đang chém về phía lão trong nháy mắt bị vỡ vụn. Toàn thân lão vọt tới như cơn cuồng phong thổi quét qua bầu trời, làm cả bầu trời đều bắt đầu dao động kịch liệt. Lão điên cuồng nhắm phía một Tu Chân Giả cao niên vừa lao tới vờn quát: "Khi Lão Tử quát tháo trong thiên địa thì tổ tông các người đều vẫn còn bú sữa! Hôm nay, coi như không giải trừ được phong ấn thì giết các người cũng như lấy đồ trong túi." Nói được là làm được! Tốc độ của lão nhanh đến khó có thể tin nổi, nhắm thẳng về phía tên Tu Chân Giả lão làng kia mà chém phi kiếm tới. Trong quá trình đó đã chém gãy mười ba món tu chân pháp bảo của lão già kia. Khi xông đến gần thì tay phải xĩa tới, huyết quang tung tóe. "Phụt " Vòi máu phun lên! Thiên Ngoại Thiên trực tiếp xé đôi một người Tu Chân Giả lão làng. Cảnh tượng như cơn ác mộng xuất hiện ở trước mắt đông đảo Tu Chân Giả, càng làm kinh động đông đảo tu giả trên Hoa Sơn. Bọn họ đã thấy cái gì gọi là vô cùng sắc bén, cái gì là thế không thể ngăn cản! Thiên Ngoại Thiên thoạt nhìn như là tên côn đồ, khi hành động thì điên cuồng đến đáng sợ, gần như là tà dị làm cho người ta có cảm giác cực kỳ kinh khủng. "Hô. . ." Trong nháy mắt đã giết chết một người Tu Chân Giả cao niên, Thiên Ngoại Thiên thở hổn hển nói thầm : ". . . Phong ấn Cửu Châu chết tiệt !" Loại khí thế điên cuồng như núi cao trong nháy mắt như thủy triều rút xuống, lão giống như từ trạng thái

đỉnh phong nào đó trở về bộ dáng ban đầu, lại giống như một tên tiểu lưu manh nhai ranh. Nhưng chiêu thức ấy làm chấn động mọi người, sau khi lặng ngắt như tờ thật lâu thì đỉnh Hoa Sơn mới lại sôi nổi. Mà tất cả Tu Chân Giả thì mặt như màu đất, đến cả những vị Tu Chân Giả cao niên thì sắc mặt cũng cực kỳ khó coi. "Sao nào, còn không phục? Ta đây sẽ đại khai sát giới." Thiên Ngoại Thiên với dáng vẻ lưu manh liếc xéo những Tu Chân Giả cao niên này. "Phong!" Trong đó một người lâu năm Tu Chân Giả tỉnh táo quát: "Hắn cũng chỉ là một lưỡi tầm sét mà thôi, lập liệt trận trấn phong bọn họ!" Trên bầu trời mây đen quay cuồng như mực đen vẩy ngập trời. Bầu trời vốn trong xanh liên biến sắc trong nháy mắt cùng với tám cây đại kỳ dựng đứng ở trên bầu trời. Khắp thiên địa tựa hồ đều bị một lực lượng kinh khủng bao phủ. Thiên Ngoại Thiên, Nhân Ngoại Nhân, Sơn Ngoại Sơn toàn bộ bị nhốt ở bên trong. "Thiết Huyết Đại Kỳ mặc dù đáng sợ, nhưng mà bằng các người thì chưa vây khốn nổi chúng ta, tổ tông các người có đến thì vẫn còn kém lắm!" Từ bên trong vọng ra giọng nói trẻ con của Nhân Ngoại Nhân. "Bớt huênh hoang đi, các người xong đời." Mây đen cuộn cuộn đè xuống, hoàn toàn nhốt ba đại cao thủ ở bên trong. Sấm chớp từng trận, những tia chớp đỏ bầm điên cuồng giáng xuống. Trong không gian bị đại kỳ phong tỏa có thể thấy không trung đang không ngừng vỡ vụn, lực lượng đáng sợ theo những đợt lắc lư điên cuồng mãnh liệt của tám cây đại kỳ phảng phất muốn chôn vùi mọi thứ bên trong! "Tiêu Thần giết sạch đồ tử đồ tôn bọn họ cho ta!" Từ bên trong thế giới bị tám cây đại kỳ phong tỏa truyền ra tiếng của Thiên Ngoại Thiên. Đương nhiên chỉ có một mình Tiêu Thần có thể nghe được. Đó là một loại truyền âm đại pháp vô cùng cao minh, âm thanh tại bên tai ừ ừ rung động: "Có chúng ta ở đây, những lá Thiết Huyết Đại Kỳ của mấy lão già kia không mở rộng được. Hãy đi cướp báu vật gia truyền của người về. Ta vô cùng hoài nghi cái này có thể là một chiếc vòng ngọc có liên quan đến sự phong ấn Cửu Châu. Hơn phân nửa bị những lão thối tha kia phát giác." Tiêu Thần không trả lời mà lặng lẽ bay về phía trước. Mặc dù tự trong tim đã cắt đứt với Nhược Thủy, nhưng từ trong miệng Trần Phóng hắn đã biết một chút chuyện cũ. Nhược Thủy thì nhất định phải bảo vệ và trợ giúp, hiện tại muốn hỏi cho rõ xem nàng ở

phương nào. Mà vòng ngọc cũng nhất định phải thu hồi, đó là báu vật gia truyền của hãn. "Ngăn hãn lại!" Tu Chân Giả áo trắng vung tay lên, lập tức có hơn mười người Tu Chân Giả xông lại đây. Xem ra hãn có thân phận nhất định. "Ta không muốn giết người." Tiêu Thần hờ hững nhìn đông đảo Tu Chân Giả bắt đầu xúm lại. "Người không nghĩ giết nhưng chúng ta muốn giết!" Những người này trong lòng đầy hận ý. Vừa rồi Tiêu Thần ở trước mặt bọn họ liên tục chém bảy người, hiện tại dù là thu hồi sát tâm thì cũng khó được bọn họ khoan thứ. Bọn họ không tin nhiều người như vậy cùng tiến lên mà còn không giết được Tiêu Thần, phải biết rằng trong đó có vài vị tu giả đã đạt cảnh giới Nguyên Anh. Không nói bất cứ lời nào, Tiêu Thần vọt tới. Hãn không có vẻ sợ hãi chút nào, ở trên bầu trời đuổi người ra. Một cái vòng Kim Cương Quyển bay tới lóe ra hào quang chói mắt, trong mơ hồ trên bầu trời xé rách một khe hở, năng lượng dao động trào ra dập dờn cực kỳ kinh khủng đánh về phía ngực Tiêu Thần. Nó ẩn chứa lực lượng vạn quân, tuy là bia sắt cũng sẽ bị đánh nứt ra. Nhưng đối mặt tất cả điều này, Tiêu Thần vẫn bình thản vươn tay trái ra. Ngón trỏ cùng ngón giữa hơi tách ra, chuẩn xác uy lực kẹp lấy Kim Cương Quyển. "Răng rắc" một tiếng giòn tan, tu chân pháp bảo tỏa hào quang chói mắt trong nháy mắt bị Tiêu Thần dùng hai đầu ngón tay kẹp nát. Lực lượng cơ thể đáng sợ! "Mọi người cùng nhau lên. Giết chết hãn." Tiêu Thần mặt không chút thay đổi, từ trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang. Đối mặt hơn mười món pháp bảo công kích đến, bóng dáng hãn như điện, nhanh như gió táp. Những tiếng vỡ vụn không ngừng phát ra, thân thể của hãn có thể so với thép tinh, bàn tay như thiên đao với sức mạnh vô địch trong phút chốc đã cắt đứt bảy tám món tu chân pháp bảo. Hãn dùng Bát Tướng cực nhanh vọt tới gần một tên. Chưởng đao xẹt qua, đầu lâu đầm máu lập tức bay xéo đi ra ngoài, tử thi rơi từ trên trời xuống, máu tươi tuôn ra. Rồi sau đó Tiêu Thần cũng không quay đầu lại mà ngả người đá một cước. "Phốc" một tiếng, trực tiếp xuyên thủng ngực một tên, đánh tử thi rách tả tơi ở trên không trung làm máu bắn tung toé. "Giết hãn!" Tất cả Tu Chân Giả đều đỏ mắt. Tiêu Thần nhếch miệng lộ ra một nụ cười gằn, thân thể xoay tròn giống như con quay trong nháy mắt phóng lên cao. Tới gần vài tên Tu Chân Giả giữa trời cao thì

chân phải hấn quét ngang ra, "Phốc phốc phốc", những tiếng vang đáng sợ không ngừng phát ra. Đó là âm thanh của xương cốt cùng huyết nhục gãy lìa, ba tên Tu Chân Giả bị hấn dùng chân phải cắt đứt ngang hông. Xoát Hào quang lóe lên, Tiêu Thần lấy Bát Tướng nhanh chóng lao ra khỏi không gian huyết vũ bay tán loạn kia, đột ngột xuất hiện ở chỗ đám người dày đặc mà dùng chưởng đao chém tới. "Phốc phốc phốc. . ." Bầu trời biến thành màu máu, huyết dịch phun trào, khí tức tử vong làm cho linh hồn người ta phải run rẩy. Lại có bốn người bị hấn lấy chưởng đao chặt rớt đầu. Tốc độ của người ta độ thật sự quá nhanh, nhanh đến mức làm đám Tu Chân Giả căn bản không cách nào trốn tránh. Bát Tướng cực nhanh vượt qua cực hạn, mà lại kết hợp chưởng thế Võ Chiến kỹ cổ xưa đáng sợ, không có gì không phá, không có gì địch nổi. Bàn tay giống như không thể địch nổi mà sánh ngang ông trời, tu chân pháp bảo đem so với bàn tay huyết nhục này thì cũng không bằng phế liệu. "Ngăn cản hấn!" Tu Chân Giả áo trắng mặt hiện vẻ sợ hãi, bởi vì hấn phát hiện Tiêu Thần đã tới gần. "Răng rắc" Âm thanh bẻ gãy phi kiếm phát ra, Tiêu Thần vô tình bổ vào bóng người chắn trước mặt mà chẻ đôi hấn, hai nửa tàn thi rơi xuống đất. "Phốc phốc phốc" Tiêu Thần ra tay vô tình, chưởng đao nghiền nát ba cái đầu lâu. Óc trắng cùng máu đỏ bắn tung ra mọi nơi, tử thi văng tung tóe ở trên không trung, huyết vụ tràn ngập. Hấn như là tử thần đi ra từ Địa Ngục cứ vô tình thu hoạch sinh mệnh, không có bất cứ tình cảm dao động nào. Hấn ra tay như tia chớp, Thượng Thương Chi Thủ không người nào có thể ngăn! Tựa như bàn tay của đấng chúa tể chém vào thế gian. Người nói không muốn giết người thì đang tàn sát, kẻ nói muốn giết người lại đang bị giết chóc. Cuối cùng, Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực nhanh đuổi theo Tu Chân Giả áo trắng đang muốn đào tẩu, cắt đứt đường đi của hấn. "Nói, vòng ngọc đến từ nơi nào, chủ nhân ban đầu ra sao?" Giọng của Tiêu Thần giống như là đến từ chín tầng địa phủ, hơi lạnh làm cho linh hồn người ta đều phải run rẩy.

Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 292 : Viên cổ kêu gọi

Chương 292 : Viên cổ kêu gọi

Dịch giả: Pinkbee28 Nguồn: 4vn.eu

Các loại tu chân pháp bảo như phi kiếm không ngừng gây vụn, dưới bàn tay Tiêu Thần hết như phế liệu. Hắn lấy tốc độ cực hạn để chặn đường Tu Chân Giả áo trắng, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo. "Không thể trả lời!" Tu Chân Giả áo trắng liên tục biến đổi sắc mặt, nhưng vẫn cứ ngang ngạnh nói ra bốn chữ này. Sức mạnh của Tiêu Thần đã quá rõ ràng, Tu Chân Giả áo trắng tuyệt không phải địch thủ. Nhưng hắn không muốn giơ tay chịu trói, từ trên cổ tay Tử Ngọc Thủ Trạc phát ra hào quang chói lọi lóe ra những màu sắc như mộng ảo, một chiếc quang thuẫn màu tím lập tức được hình thành. Điều này làm cho Tiêu Thần nhướng mày. Vòng ngọc là báu vật gia truyền của hắn, nhưng cho tới giờ hắn cũng không biết Thủ Trạc lại là một món vũ khí phòng ngự. Không hề do dự hắn xuất chiêu thăm dò bổ về phía trước. Hiện nay, chiêu của hắn so với thần binh sắc bén còn đáng sợ hơn. Thượng Thương Chi Thủ danh xứng với thực, không có gì không phá, không gì có thể kháng cự! Nhưng mà hắn không muốn nghiền nát báu vật gia truyền nên trong khoảnh khắc tới gần thì cánh tay hắn như con giao long lập tức đổi phương hướng, chém về phía cổ của Tu Chân Giả áo trắng. Nhưng mà ngoài dự liệu của hắn, Tử Ngọc Thủ Trạc tỏa ra ngàn vạn đạo hào quang. Nó phát ra một loại hào quang tím như những làn sóng, ở bên ngoài Tu Chân Giả áo trắng đã hình thành một quầng sáng mà chặn Tiêu Thần. Chiêu đao cắt trên quầng sáng tím lại phát ra "keng" một tiếng giòn

tan mà không phá vỡ nổi nó, càng chưa nói tới làm bị thương Tu Chân Giả áo trắng. Mặc dù Tiêu Thần không dùng toàn lực, nhưng thực sự có thể thấy được vòng ngọc rất phi phàm. Sự sợ hãi trên mặt Tu Chân Giả mất đi. Vừa rồi trong khoảnh khắc Tiêu Thần tới gần thì hắn có một cảm giác sờn gai ốc. Dù sao đây là một kẻ sát thần đó. Loại đèn nén đặc hữu mạnh mẽ của "Thế" của Võ Giả làm trong lòng hắn vô cùng sợ hãi. Lúc này đây, ngoài dự liệu của hắn thì vòng ngọc lại chặn được Tiêu Thần. Hơn nữa nó vốn là báu vật gia truyền của đối phương nên hắn không khỏi lộ ra một nụ cười giễu cợt. "Hừ " Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng mà xông tới một Tu Chân Giả ở phía sau. Song chưởng của hắn tỏa hào quang lấp lánh, không ngừng chém tới trên bầu trời. "Leng keng " "Keng " Vài thanh phi kiếm bị cắt đứt ngay tại chỗ, còn có sáu bảy món tu chân pháp bảo bị hắn chấn vỡ, Thượng Thương Chi Thủ sáng lấp lánh, phát ra hào quang kỳ lạ, gần như tà dị. Xoát Tiêu Thần tạm thời bỏ qua Tu Chân Giả áo trắng mà nhắm phía mấy người khác để đuổi theo. Bát Tướng cực nhanh, nhanh đến mức khó có thể tin nổi phảng phất như hắn chỉ hơi hơi động thân liền vọt tới trước mặt kẻ địch. Vào giờ khắc này Tiêu Thần cực kỳ tàn khốc vô tình. không có một chút lòng từ bi. Thượng Thương Chi Thủ xuất ra đây vô tình! "Phốc " Trong lúc hắn nhanh chóng xẹt qua, nửa đầu của một tên Tu Chân Giả bị vát rớt. Óc trắng trộn lẫn máu phun vọt lên, quang cảnh cực kỳ đẫm máu và tàn bạo. Không ít nữ tu giả phía dưới hét chói tai nhắm tịt hai mắt, đây là thế giới tu giả tàn khốc mà lại chân thật . Mỗi ngày đều có người phải tử vong, mỗi ngày cũng có những cuộc chiến đấu tương tự, nhưng không ai có thể miêu tả đầy đủ cảnh tượng đang xảy ra."Keng " Thượng Thương Chi Thủ lóe ra hào quang sáng chói, cứ thế chấn vỡ một cái trượng đồng hình người trên bầu trời. Tiêu Thần bay lên trời, nhắm phía tu giả xuất ra pháp bảo. Quang hoa lóe ra, tốc độ cực hạn tựa như mộng ảo. Cả người Tiêu Thần như một ánh đao quét tới chém người kia làm hai nửa. Mà trên người của hắn lại không hề dính lấy một vết máu. Tiêu Thần lấy tốc độ khó có thể tin nổi trong nháy mắt chém chết vài tên địch thủ đuổi theo. Hai tròng mắt nhìn khắp tứ phương, thủ đoạn vô tình đã trấn áp mọi người. Sau đó tất cả những Tu Chân Giả đều ngừng lại, không một người nào dám tiến lên. Đây là một

loại uy hiếp tuyệt đối. Hắn đi từng bước một ở trong không trung về phía Tu Chân Giả áo trắng được hào quang tím bao phủ, một uy áp cường đại mà lại lạnh lùng bức người làm cho cả không trung đều tựa hồ bắt đầu rung động. Không phải Tu Chân Giả áo trắng không muốn trốn, mà là hắn đã nhìn ra cho dù như thế nào cũng không nhanh hơn Bát Tướng cực nhanh của Tiêu Thần nên chạy đi như thế thì không bằng ở lại chung một chỗ gần các sư huynh đệ khác còn an toàn hơn. Hiện tại, điều duy nhất có thể chính là dựa vào Tử Ngọc Thủ Trạc. Hy vọng nó có thể chống đỡ được công kích của Tiêu Thần. Nhưng mà hy vọng của hắn lập tức tan biến. Tiêu Thần vận dụng toàn lực, Thượng Thương Chi Thủ xuất lực mãnh liệt đánh xuống. "Răng rắc " Quầng sáng màu tím vỡ vụn dưới bàn tay sáng lấp lánh dễ dàng như là đồ sứ vậy. Nó khiến cho màn sáng màu tím với lực phòng ngự kinh người bị chấn nát bấy. Điều này làm cho Tu Chân Giả áo trắng quá sợ hãi, trong lòng vô cùng hoảng hốt. Chưởng lực của cái tay kia thật là đáng sợ, vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn. Ngọc Trạc lại hóa ra thuần thần màu tím, Tu Chân Giả áo trắng vội vàng ngăn cản bàn tay Tiêu Thần một lần nữa bổ tới. Có điều trong một khoảng cách rất gần thì hắn làm thế nào mà ngăn được thể thuật (toàn thân làm vũ khí) trứ danh của Võ Giả hậu thế đây? Nhưng Tiêu Thần thật sự không muốn dùng Thượng Thương Chi Thủ để đánh nát vòng ngọc gia truyền của mình. Ngón tay vô cùng linh hoạt trong nháy mắt kẹp lấy thuần thần màu tím. Một ngón khác búng như tia chớp chắn vỡ phi kiếm của tu giả áo trắng xuất ra. Một chưởng đao tỳ vào cổ của hắn. Máu bắn toé ra, nhưng mà cũng không có chém rơi đầu, bởi vì Tiêu Thần bỗng ngừng động tác của mình. Hắn nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng, nếu như Tu Chân Giả áo trắng này thật sự có quan hệ mật thiết cùng Nhược Thủy, hắn nếu như thực sự bị thương nặng thì chẳng phải là. . . Tiêu Thần túm lấy Tu Chân Giả áo trắng, hóa thành một luồng điện quang từ trên trời hạ xuống rồi xuất hiện ở trên đỉnh Hoa Sơn. Hắn quăng Tu Chân Giả áo trắng dưới chân Trần Phóng cùng Thanh Vận tiên tử. Ở đây có một người hải ngoại tán tu nắm giữ thuật Tha Tâm Thông nên căn bản không cần bức cung, có Thanh Vận tiên tử thì cũng có thể hỏi ra mọi thứ. Trần Phóng lo lắng vô cùng, sợ lại đọc ra tin tức khó có thể thừa nhận. Con mắt thứ ba

dừng đứng của Thanh Vận tiên tử bắn ra một đạo hào quang, rồi sau đó xoay người lại mà bảo: "Chứng thật là một nữ nhân đưa cho hãn." "Cái gì?!" Trần Phóng như bị sét đánh, thân hình lão đảo suýt ngã. Tiêu Thần thở dài một hơi, mặc dù hãn đã chém đứt hình bóng kia, nhưng sau khi nghe Trần Phóng nói qua chuyện cũ thì hãn vẫn có chút cảm xúc. Có lẽ, đây là bi hài kịch của cuộc sống. Rõ ràng là chuyện liên quan mật thiết cùng Tiêu Thần, nhưng giờ phút này hãn lại giống như người ngoài cuộc, chỉ lảng lảng nhìn tất cả. "Không có khả năng!" Trần Phóng hai mắt đỏ bừng mà bảo: "Cô gái kia có hình dáng thế nào. Ta nghĩ . . . nàng không phải là Nhược Thủy." Thanh Vận tiên tử lấy tay một bức vẽ, trên bầu trời xuất hiện một hình ảnh, một người thiếu nữ tuổi còn trẻ xinh đẹp hiện ra. "Đó không phải là Nhược Thủy!" Trần Phóng kích động kêu lớn. Trần Phóng túm áo Tu Chân Giả áo trắng đang uể oải ỉu xiu mà rống lớn: "Nói, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!" "Là sư muội của ta tặng." Tu Chân Giả yếu ớt đáp. "Sư muội của người có được nó từ đâu?" Đối mặt uy hiếp sinh tử, Tu Chân Giả áo trắng đành khuất phục. "Nàng nhặt được tại Lư Sơn." Thanh Vận tiên tử lại một lần nữa thi triển "Tha Tâm Thông", rồi sau đó gật đầu mà bảo: "Hãn không có nói sai." Sau khi hỏi rõ tình huống cặn kẽ, Tiêu Thần lạnh lùng phun ra một chữ với Tu Chân Giả áo trắng: "Cút!" Như được đại xá. Tu Chân Giả áo trắng vội phóng lên cao. "Trong lòng hãn có sát ý, khắc cốt sát ý." Thanh Vận tiên tử nhắc nhở Tiêu Thần. Đối với điều này Tiêu Thần không phải không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao hãn chém giết nhiều Tu Chân Giả như vậy. Nhưng ngay sau đó hãn nhíu mày, hãn không lưu tâm đến những người này, nhưng mà đối với đám người Trần Phóng mà nói thì chúng lại là một loại uy hiếp. "Muốn nói tha các người. . . Không dễ dàng đâu!" Tiêu Thần trong phút chốc phóng lên cao. Thượng Thương Chi Thủ hiện ra rồi chém về hướng Tu Chân Giả áo trắng. "Cứu ta!" Tu Chân Giả áo trắng kêu lớn. Những Tu Chân Giả ở bên cạnh lại ra tay một lần nữa để ngăn cản Tiêu Thần. Cùng lúc đó, Tu Chân Giả áo trắng quát to: "Chư vị sư huynh giúp ta, ta muốn xuất ra Hoàng Kim Thần Tháp!" Hào quang vàng mênh mông thoáng hiện ra từ trong người Tu Chân Giả áo trắng. Một tòa hoàng kim tháp vọt ra rồi sau đó tất cả Tu Chân Giả đồng loạt phát lực, Bảo

Tháp lớn lên trong nháy mắt như một tòa hoàng kim Thần Sơn từ trên trời giáng xuống, đè xuống Tiêu Thần. Đây tuyệt đối là một món bảo vật bí mật của dòng họ. Tu Chân Giả áo trắng chính là cháu bốn đời của một vị Tu Chân Giả cao niên, có thân phận khác thường nên được ban thưởng báu vật này. Có muốn tránh né đã không còn kịp nữa, Hoàng Kim Thần Tháp khổng lồ đã trù lên Tiêu Thần. Nhưng mà căn bản là hãn không kinh hoàng, Thượng Thương Chi Thủ vung lên rồi chém tới mãnh liệt. "Ầm " Hoàng kim thần quang nhấp nháy làm trên bầu trời hoàn toàn chói mắt. Hoàng kim tháp to như quả núi nhỏ lắc lư một hồi, phảng phất như muốn sụp đổ. Từ đó có thể tưởng tượng lực lượng gánh chịu bên trong lớn ra sao. "Chư vị sư huynh đồng loạt phát lực luyện hóa hãn thành huyết bùn!" Tu Chân Giả áo trắng rống to. Lúc này hãn không có đường lui nên chỉ có hoàn toàn tiêu diệt Tiêu Thần thì bọn họ mới có thể còn mạng sống. "Ầm " Hoàng kim tháp khổng lồ lại rung động một lần nữa, trên thân tháp màu vàng đã xuất hiện từng vết rạn thật nhỏ. "Điều này sao có thể? !" Tất cả Tu Chân Giả đều giật mình la lên. Đây chính là báu vật do Tu Chân Giả cấp bậc lão tổ tế luyện ra. Nó có uy lực vô cùng lớn, đã được xem như tiên khí. Nhưng hiện tại lại sắp sửa bị phá hủy. Cái gọi là Thượng Thương Chi Thủ kia rốt cuộc kinh khủng đến đâu? Chẳng lẽ bàn tay huyết nhục thực sự có thể so với tiên khí sao? "Ầm " Tiêu Thần vung tay lên lần thứ ba, Thượng Thương Chi Thủ sáng lấp lánh hung hăng vỗ vào vách bên trong hoàng kim tháp để lại một dấu vết chường ấn rõ ràng ở đó. Khắp bốn phía hiện ra khe hở nứt nẻ. "Răng rắc " Âm thanh đáng sợ vang lên trên hoàng kim tháp, người ở phía ngoài rõ ràng thấy Bảo Tháp đang nứt ra, sắp sửa tan tành. "Lui!" Tất cả mọi người ý thức được chuyện không ổn nên muốn chạy đi thật xa. Nhưng mà vừa lúc đó Tiêu Thần vung tay lên lần thứ tư. "Ầm" một tiếng vang thật lớn, Thượng Thương Chi Thủ khiến đất trời rung chuyển, trong phút chốc làm vỡ nát hoàng kim tháp lớn như quả núi nhỏ. Đầy trời đều là hào quang lấp lánh, đầy trời đều là năng lượng cuồng bạo, lực lượng tàn phá bừa bãi khiến vài Tu Chân Giả bị nghiền nát ngay tại chỗ. Những người mặc dù có tốc độ nhanh cũng phải chịu công kích kịch liệt mà miệng phun máu tươi tức thì, thân hình lắc lư sắp ngã. Ngay lúc lao tới, Tiêu Thần không hề nhân

từ nường tay chút nào. Hắc giống ma quỷ đang thu hoạch sinh mệnh, ở trên bầu trời tung hoành công kích. Mỗi một lần ra tay đều khiến mưa máu bay tán loạn, chín tên Tu Chân Giả còn sót lại đều bị Thượng Thương Chi Thủ chấn vỡ. Sau khi tung một kích chém chết Tu Chân Giả áo trắng cuối cùng, Tiêu Thần hướng về trời cao bay tới. Nơi đó . . . ô vân quay cuồng, sóng đen ngập trời làm cho đen ngòm một mảnh, nhìn đặc biệt kinh khủng dọa người. Thiên Ngoại Thiên, Nhân Ngoại Nhân, Sơn Ngoại Sơn còn chưa lao ra được, tạm thời vẫn bị tám cây Thiết Huyết Đại Kỳ vây khốn . Tiêu Thần cũng không nói tới quy củ gì với những Tu Chân Giả này. Hào quang lóe lên, Hoàng Kim Thần Kích nắm ở trong tay, hắc cũng không nói một câu mà hướng về phía một cây đại kỳ cao trăm trượng chém xuống. "Rầm ầm ầm " Trên trời cao, sóng năng lượng cuộn cuộn, vào lúc hoàng kim thần quang cùng ô quang kia va chạm thì lập tức làm cho nơi đó hoàn toàn sôi sùng sục. Một đạo sát khí lạnh thấu xương phát ra chiếu thẳng đến Tiêu Thần. Hắc không ngừng lại chút nào mà dùng Bát Tượng cực nhanh phi thẳng lên trời cao, trốn ra khỏi chiến trường. Mục đích chỉ là tập kích quấy rối. Hắc thực sự không muốn giao chiến cùng các nhân vật thuộc lớp lão làng kia. "Ha ha . . . Người giết xong những tên tiểu bối này, tốt lắm. Chúng ta cũng đi ra ngoài." Âm thanh của Thiên Ngoại Thiên vọng ra. Trên bầu trời như có một người khổng lồ thức tỉnh. Một áp lực làm cho người ta có cảm giác sợ hãi bất chợt bùng ra mà không hề có dấu hiệu. Tiếp theo thì đại kỳ vỡ toác, giữa đám mây đen quay cuồng trên bầu trời lộ ra một bàn tay thật lớn, cỡ chừng một quả núi cao. Một cánh tay tóm lấy một cây đại kỳ cao trăm trượng bẻ gãy.

codon.traif Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 293 : Tổ Long vươn mình

Chương 293 : Tổ Long vườn mình

Dịch giả: PhiYen33 Nguồn: 4vn.eu

Dực Long đang bay lượn phía chân trời, trên long thể thần thánh lấp lánh ánh sáng rực rỡ như những tia chớp vẽ lên nền trời, long thể khổng lồ kia trước trời đất lại trở nên nhỏ bé như vậy. Ác long với tám cánh tay vô cùng dữ tợn, ánh sáng long lân chuyển động thật chói lọi. Thân hình khổng lồ vừa cựa mình đã khiến rừng núi đong đưa, mặt đất lay động, núi cao cũng run rẩy, con sông phải đổi dòng. Bao Long thuộc hệ Long Tộc vương vốn nóng nảy, ngửa mặt lên trời rống vang, dáng vẻ phẫn nộ, dường như đang chất vấn trời xanh. Long khí hào hùng như bao trùm cả đất trời, chấn động hư không, dường như muốn xuyên qua bức tranh lan truyền đến trước thác nước Lư Sơn. Cách xa nơi bờ biển trắng xóa mênh mông, một tấm bia thật lớn sừng sững giữa bầu trời, mây mù ẩn hiện, sát khí ngút trời, một thế giới chết chóc. . . Đó chính là ... Long Đảo ! Có thể quên sao ? Làm sao để quên ? Tiêu Thần bị nhốt ở trên đảo đã một năm, đối với hòn đảo hoang dã xa xưa này đã quá quen thuộc, xảy ra nhiều chuyện như vậy, có thể nói nguyên nhân gây ra những chuyện ở Trường Sinh Giới đều được vùi lấp trên Long Đảo này. "Đó là. . . nơi nào ?" Trần Phóng cùng một đám tiên tử kinh ngạc cất thanh âm trong trẻo lên tiếng hỏi. "Đó chỉ là một thế giới hư ảo, nơi không có một bóng người. " Ông già Đông Hồ sống ở phía trước thác nước Lư Sơn trả lời. Tiêu Thần cảm thấy khắp thân thể mình khẽ rung động. Sống ở nơi đó đã tám năm, có rất nhiều chuyện hắn không thể nào quên, trong cuộc sống con người có được bao nhiêu lần tám năm ? Cuộc sống nơi Trường Sinh Giới đã để lại cho hắn quá nhiều vết tích. Nhất Chân, Độc Cô Kiếm Ma, Liễu Mộ, Ngưu Nhân, Yến Khuynh Thành, Hải Vân Tuyết, Bạch Hồ Thánh Hoàng. . . Từng bóng dáng một lần lượt hiện lên trong lòng hắn, có người từng là bạn, có người từng là kẻ thù ... Xin tạm biệt, suốt đời này

có thể không còn cơ hội gặp lại nữa rồi. Hắn sẽ không quên Tiểu Quật Long đã cùng hắn đi ra Long Đảo. Bộ dáng luôn cao ngạo, bướng bỉnh ấy sẽ không thể nào biến mất trong tim hắn được. Hắn cũng không thể nào quên tiếng kêu " y nha" của Kha Kha với dáng vẻ ngây thơ, đáng yêu, luôn miệng ê a ! Cũng không thể quên Thanh Thanh. Làn mi thanh tú, đôi mắt trong veo linh hoạt ẩn chứa tinh hoa của đất trời. Khi hắn thua trận ở biên cương phía Tây, đến chốn thiên đường Tịnh Thổ này dưỡng thương, mỗi ngày nàng đều nấu cho hắn một chén cháo mè đen, đen như mái tóc dài, ẩm áp đến hiếm thấy. Trước một vết rách không gian to lớn như vậy, nàng có bị cuốn hút vào không gian của hải nhãn hay không ? Tiêu Thần không biết. . . Ở Trường Sinh Giới có rất nhiều người, rất nhiều việc mà hắn không thể quên đi. Vậy thì làm sao hắn có thể quên đi Trường Sinh Giới ? "Đó là Long Đảo của Trường Sinh Giới." Tiêu Thần yên lặng nhìn bầu không gian kia, thậm chí hắn còn có thể nhận ra Dực Long đang bay lượn phía bên kia chân trời chính là con rồng khổng lồ đã bị Đọa Lạc Thiên Sứ dồn ép đến mức phải lưu lạc đến Long Đảo. Còn con nó là một chú rồng nhỏ đầu bạc đã bị nữ đạo sĩ ẩn tu Lam Vũ của Trường Sinh Giới mang đi . Hắn đã quá quen thuộc với ác long có tám cánh tay dữ tợn này rồi, hắn đã từng luyện hóa một quả trứng của ác long. Quả trứng ác long vừa sinh ra một chú rồng nhỏ liền bị Quang Minh Chú Sư Thi La Đức mang đi. "Người biết. . ." Đông Hồ lưng còng, thân cao chưa đầy một thước, giọng khàn khàn, trong ánh mắt chợt lóe lên tia sáng, bình tĩnh nhìn Tiêu Thần, hỏi : "Sao người biết được chuyện này ?" "Bởi vì ta đã từng đi qua nơi đó." Sắc mặt Đông Hồ lộ vẻ kinh động, ông hỏi: "Phong ấn của Cửu Châu vẫn còn nguyên, người đi qua bằng cách nào ? Rồi trở về bằng cách nào ? " "Ta cũng không biết." Rầm. Tiêu Thần khua nhẹ chiếc vòng ngọc, khung cảnh thế giới kia càng hiện rõ giống như đang ở trước mặt, có thể thấy rõ những loài thú kỳ lạ giữa núi non thuở trời đất mới tạo thành, thậm chí có thể ngửi thấy mùi hoa cỏ thơm mát thấm vào lòng người. "Tại sao ông nói đó chỉ là một thế giới hư ảo?" Tiêu Thần hỏi, đây không phải là lần đầu hắn nghe nói như vậy, nên trong lòng rất nghi hoặc. Đông Hồ đứng ngây ra như hóa đá trước thác nước Lư Sơn, nói với vẻ lo lắng : "Bởi vì cuối cùng tất cả đều biến

mất, giống như tỉnh dậy sau một giấc ngủ mê thôi." "Ông đang nói về cái gì vậy ?" Trần Phóng nghe không hiểu bèn hỏi lại. Đông Hồ lắc đầu nói: "Ai hiểu thì hiểu, ai không hiểu thì dù có giải thích cũng vẫn không hiểu được." Tiêu Thần yên lặng suy nghĩ một lúc, không muốn tiếp tục nói thêm về vấn đề này, nên nói sang chuyện khác : "Hình như chiếc vòng ngọc này có thể mở đường để vào thế giới của bức họa ?" "Nó là một cái chìa khóa có thể mở ra phong ấn ở nhiều nơi trên Lư Sơn và thông ra được đến Long Đảo." Từ trong đám người của Tiêu Thần, tiếng than đầy sợ hãi vang lên không ngừng. Trần Phóng lắp bắp hỏi : "Ý ông nói là bây giờ chúng ta có thể tiến vào Trường Sinh Giới ? " "Còn lúc quay về thì sao ?" Tiêu Thần hỏi. "Chỉ cần có chìa khóa trong tay thì vẫn quay về được. Nhưng ta sẽ không để cho các người đem vòng ngọc vào trong Trường Sinh Giới. Vòng ngọc là một trong các chìa khóa để phá vỡ phong ấn Cửu Châu, sau này vẫn còn cần dùng đến nó. " Trần Phóng và đám tiên tử gần người thật lâu, không nói được gì. Tiêu Thần trầm mặc một lúc lâu, dùng vòng ngọc nhẹ nhàng khuấy động không gian. Cảnh vật trên Long Đảo không ngừng biến hóa, rốt cục hẳn tìm được Thánh Sơn của Long Tộc, thấy được Thông Thiên Thần Mộc đã đứt đoạn. Đó là ... Tiêu Thần như bị sét đánh, người cứ dờ ra như bức tượng, hẳn như nhìn thấy Thần Mộc đã tuyệt chủng đang đứng trên ngọn núi cao sừng sững. Tiểu Thú Kha Kha trắng như tuyết ! Loại Thông Thiên Thần Mộc đã tuyệt chủng cao một hai nghìn thước, toàn thân đen nhánh, trông như một khối ngọc đen đứng sừng sững ở nơi này. Đó chính là nơi đã sinh ra Kha Kha, là quê nhà mà nó luôn mong nhớ. Tiêu thần cố gắng dịch chuyển chiếc vòng ngọc, làm cho cảnh vật nơi ấy càng thêm hiện rõ, Thông Thiên Thần Mộc như gần ngay trước mắt. Tiểu thú trắng như tuyết đứng bên cạnh cái cây gầy trông thật tội nghiệp, nó ngẩng nhìn cảnh núi non xa xa, đôi mắt to tròn tràn ngập vẻ mơ màng, sau đó cất tiếng kêu buồn rầu : "Y nha ... y nha..." Nó nức nở than khóc một lúc rồi đi về giữa cái cây gầy, nằm co ro ngay chỗ nó được sinh ra, đáng vẻ vô cùng đáng thương tựa như đã bị vết thương nặng. Chỉ một con tiểu thú bị thương ... lại làm cho tim Tiêu Thần như thắt lại, sao Kha Kha lại quay về Long Đảo ? Lúc hẳn bị hóa đá, sau khi tỉnh lại đã không thấy Kha Kha. Ngày đó đã xảy ra chuyện gì ?

Lẽ nào tiểu thú cho rằng hắc đã chết nên một mình quay trở về Long Đảo ? Tiểu thú này thật sự làm cho người ta không yên lòng mà. Tiêu Thần lắc chiếc vòng ngọc, hình ảnh ấy lại hiện rõ trước mắt, dường như có thể chạm tay vào tiểu thú. "Rầm rầm" Hào quang rực rỡ lóe lên, Tiểu thú cảnh giác nhìn vào cỏi hư ảo, đánh ra một cầu vòng bảy màu. Đông Hồ trầm giọng nói: "Người sắp Phá Toái Hư Không (phá vỡ hư không) tiến vào thế giới kia, người có thể tưởng tượng được không ? Rất khó quay về, vì vậy về mặt nào đó thì giống như đã biến mất ở Nhân Gian." "Ta..." Tiêu Thần không biết phải nói gì, hắc rất muốn nhìn thấy tiểu thú, nhưng ... cha mẹ hắc ở Nhân Gian phải làm sao bây giờ ? Hắc khẽ chạm vào chiếc vòng ngọc, cảnh vật dần dần mờ đi. Hắc hoảng hốt khi thấy Tuyết Bạch Tiểu Thú ngơ ngác nhìn xung quanh. "Ta muốn đem Tuyết Bạch Tiểu Thú kia về." Tiêu Thần nhìn Đông Hồ chờ đợi. "Không thể được, phải mang theo vòng ngọc bên người mới có thể tự do ra vào, nhưng như vậy sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nếu người muốn ... thì cứ đi vào, nhưng không được mang theo vòng ngọc." Nói xong, ông lão đột ngột đứng thẳng người, tuy hình dạng không thay đổi nhưng bỗng trở nên cao lớn không thể chạm tới, vô cùng mạnh mẽ khiến người đối diện có cảm giác bị áp bức. Rầm. Tiêu Thần phóng lên cao, sau đó đem vòng ngọc vạch xuống, hắc muốn nhanh chóng xông vào Trường Sinh Giới. Nhưng lần này không có hiện tượng quái lạ xảy ra. Đông Hồ lạnh lùng nói: "Chỉ có xuyên qua thác nước này mới có lối vào được Trường Sinh Giới. Người đừng phí sức làm gì." Nghe vậy, Tiêu Thần đáp xuống, Bát Tướng cực nhanh khiến người khác không thể ngờ. Nhưng khi hắc đến gần thác nước Lư Sơn, hắc kinh ngạc khi thấy cả thác nước như bị giam cầm, dòng nước như bị đóng băng, không thể chảy nổi. Một cỗ thể lực kỳ bí vây kín thác nước. "Trước giờ chưa có ai bước được một bước vào Lôi Trì. Nếu người muốn bước tới, để ... vòng ngọc trong tay người xuống, ta sẽ để người vào. Nếu không vào, hãy nhanh chóng lui xuống, đừng để ta ra tay lại trách ta tàn nhẫn." Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, bộ dạng tiểu thú kia thật khiến người ta đau lòng, hắc muốn đem nó về chốn trần gian, thật sự không thể dừng tay lại. Thượng Thương Chi Thủ vung lên, thác nước Lư Sơn rung chuyển dữ dội ! "Ầm" Một tiếng nổ cực lớn vang lên. Cả tòa Lư

Sơn rung rinh. Đông Hồ phi thân xuống, đối mặt với Tiêu Thần, bảo : "Rất tốt, Cổ võ lại xuất hiện. Đánh thắng ta, ta sẽ để người qua, đánh không thắng ta, xin mời quay về." "Không công bằng, người tu luyện đã bao năm, còn Tiêu Thần chỉ mới tu luyện." Trần Phóng hô to, mặc dù không hiểu vì sao Tiêu Thần lại làm vậy, nhưng là bằng hữu với nhau, hẳn không thể không giúp đỡ. "Cửu Châu bị phong ấn, đã không còn cường giả vô địch oai trấn đất trời nữa rồi. Hẳn không đánh thắng ta cũng chẳng sao." Đông Hồ tỏ vẻ không muốn nói thêm về vấn đề này. Tiêu Thần không nói gì. Hẳn xông thẳng đến, vung đao chém xuống. Đông Hồ đứng sừng sững trước thác nước Lư Sơn như một hung thần, dáng vẻ ông lắc lư như một con rồng nặng nề nhưng tốc độ lại nhanh đến không ngờ. Phía trước thác nước Lư Sơn như có một quả núi to chặn lại, trời đất rung chuyển, thác nước Lư Sơn đổ xuống, sóng nước quét khắp bốn phương, sắc tím vô cùng rực rỡ. Tiêu Thần bị dội ngược về phía sau, khoe miệng có vết máu, ngoại trừ Thương Thương Chi Thủ không sao, còn toàn thân đều xuất hiện vết rách. Võ thể dũng mãnh cũng không chống đỡ nổi đòn của Đông Hồ ! "Người về luyện cho thân thể và hai tay mạnh mẽ như nhau rồi hãy quay lại đây. Chỉ cần phong ấn Cửu Châu chưa bị phá vỡ, ta vẫn ở nơi đây đợi người." Đông Hồ biến mất, ngay sau đó thác nước Lư Sơn lại rung chuyển chảy ngược lên, đồng thời ác thần gầm lên một tiếng làm cả tòa Lư Sơn biến dạng, hóa thành một cái đầu rồng to. Một cái đầu rồng bằng đá thật là to ! Thác nước Lư Sơn đổi chiều trong miệng rồng. Tiêu Thần ở trên không trung im lặng điều tức một lúc lâu sau mới mở mắt. Đây là lần đầu tiên hắn bị thương kể từ sau khi trở lại Nhân Gian tu luyện thành công Võ thể. Không thể không nói, Võ thể mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng. Chỉ một lúc sau là hắn đã hồi phục lại như trước. "Tiêu Thần, người không sao chứ ?" Trần Phóng hỏi. "Không sao." Tiêu Thần nhìn Lư Sơn biến dạng trước mắt, cất tiếng : "Đông Hồ tiền bối, hình như Cửu Châu phong ấn có liên quan đến các Giới khác. Có phải có rất nhiều địa điểm tương thông với những không gian khác ?" "Đúng vậy, Nhân Gian Giới phức tạp hơn các người tưởng nhiều." Tiêu Thần đứng im một lúc lâu, hẳn biết không thể nào cưỡng chế xông vào nơi này. Liếc nhìn Trần Phóng ở bên dưới một chút, hắn lại quay sang nhìn

thác nước Lư Sơn, nói: "Ta muốn biết tin tức về một người mới vào Trường Sinh Giới." "Người kia... rất giống người. Hình như luôn có một ánh mắt ở một nơi xa xăm dõi theo hắn khi hắn vào Trường Sinh Giới, có vẻ đó là ánh mắt của một nữ nhân. Ta chưa từng gặp qua người nào có ánh mắt sắc bén như thế, so với kiếm khí còn mạnh hơn gấp trăm lần. Tuy nàng ta ở cách nơi này khoảng trăm dặm nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được." "Vậy..." Dù là Tiêu Thần hay Trần Phóng đều hoảng sợ. "Mặc dù chưa từng nhìn thấy ánh mắt kia, nhưng với ánh mắt sắc bén có thể khiến ta chú ý, ta cảm thấy ánh mắt ấy và ánh mắt của cô gái trong bức tranh rất giống nhau." "Roạt" Tiêu Thần vội vàng mở bức tranh, đưa về phía thác nước Lư Sơn, nói: "Tiền bối, nhờ người nhìn kỹ một chút." "Ta chắc chắn, nam nhân kia ... rất giống người. Trong bóng tối, ánh mắt ấy rất giống ánh mắt của cô gái này." Rồi khỏi Lư Sơn, tâm tư Tiêu Thần và Trần Phóng đều rất phức tạp. Trên đường đi, hiếm khi bọn họ nói chuyện với nhau. Thanh Vận tiên tử bảo: "Chỉ là tìm người thôi, sao mọi chuyện lại phức tạp như vậy ? Hình như ... Cửu Châu phong ấn sắp bị phá vỡ. Ta từng nghe một vị tổ sư ở hải ngoại nói, tất cả đều là chuyện hư ảo, tất cả chỉ là là một giấc mộng. Khi các Thần tỉnh mộng thì mới có thể bắt đầu chiến đấu thực sự được." Tiêu Thần nghe vậy sửng sốt, lẩm bẩm: "Lẽ nào Trường Sinh Giới chỉ là chốn hư ảo, lẽ nào ta bị hoang tưởng ?" Hắn không ngừng tự hỏi chính mình: "Lẽ nào Thanh Thanh chỉ là một dấu ấn hoàn mỹ không có hình dáng ở Nhân Gian Giới ? Không phải ... Nàng thật sự đã đi cùng ta rơi vào không gian Hải Nhân ấy, nhưng vì sao đến giờ vẫn không xuất hiện ?" "Rống..." Một tiếng gầm vang lên làm rung chuyển cả đất trời. Đám người Tiêu Thần, Trần Phóng cùng Thanh Vận tiên tử đồng loạt quay đầu nhìn về phương bắc, nơi phát ra âm thanh kia. Thanh âm này vừa to vừa mạnh mẽ, như được vang lên từ trong tâm hồn của một người trưởng thành. Xa xa nơi phía cuối chân trời, dường như có bóng dáng một con rồng khổng lồ màu vàng. "Hoàng Hà. Đó là Hoàng Hà !" Thanh Vận tiên tử kêu lên sợ hãi. Tiêu Thần phóng lên cao, nhắm hướng bắc xông đến. Ở cách xa mấy ngàn dặm vẫn có thể nghe được âm thanh, thấy được hình ảnh ...chắc chắn Hoàng Hà đã xảy ra biến cố lớn. Thanh Vận tiên tử cũng bay lên. "Tiêu Thần, đưa ta đi với, ta cũng muốn đi

xem." Trần Phóng kêu to. Tiêu Thần quay đầu lại nhìn. Bát Tướng Thế Giới mở ra, hắt như một tia sáng đáp xuống đem Trần Phóng cùng đám người Thanh Vận tiên tử bay lên trời cao, tiến thẳng về phương bắc. Vào ngày hôm ấy, tất cả sinh linh ở Cửu Châu đều nghe được tiếng rít gào thật lớn của rồng, âm thanh ấy trên thì vang vọng đến chín tầng trời, dưới làm rung động cả chín tầng địa phủ, như vang lên từ trong lòng của mỗi con người. Vô số người thấy được hình bóng màu vàng khổng lồ nơi phương bắc xa xôi ở phía cuối chân trời. Cửu Châu. Từ vương công quý tộc cho đến người dân bình thường, tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ. Tiêu Thần dùng Bát Tướng bay cực nhanh, trong chớp mắt đi ngàn dặm để dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến thôn Tổ Long. Cũng may, trong thôn không xảy ra chuyện gì. Nhưng Hoàng Hà thật sự đã xảy ra chuyện lớn. Phía trước thôn Tổ Long có vô số người tu hành kéo đến, đám người đông nghìn nghịt nhiều đến nỗi không đếm được. Số người Tu Giả của Nhân Gian chiếm hơn phân nửa. Còn lại đều là Tu Chân Giả. Tất cả mọi người đều ngơ ngác ngẩng lên nhìn bầu trời. Trên mặt đất, nước sông Hoàng Hà đã tràn bờ ! Nước sông Hoàng Hà chảy xiết, theo dòng chảy đổ về phía Đông Hải! "Tổ Long vườn mình, là Tổ Long vườn mình trong truyện kể của người xưa !" Một cụ già trong thôn Tổ Long thì thào nói. Tiêu Thần nghe vậy, liền quay sang một cụ già hỏi : "Tổ Long vườn mình thì sao ?" "Mọi chuyện sẽ thay đổi, Tổ Long có thể sống lại, có thể sẽ xé nát không gian này ... " Cụ già có vẻ vô cùng hoảng sợ. Vừa lúc đó, có một tiếng hét vang lên. Phía Đông Hải, đầu Tổ Long đang lay động dữ dội. Đúng lúc đó có một người Tu Chân Giả khổng lồ chế phiếm lướt gió bay đến, hô to: "Các vị lão tổ mau đi đến Đông Hải, nơi đó... xuất hiện đầu rồng, còn có một tấm bia đá cao ngất trời hiện ra !"

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 294 : Thiên Bi, Tổ Long

Chương 294 : Thiên Bi, Tổ Long

Dịch giả: PhiYen33 Nguồn: 4vn.eu

Một Tổ Long hiển linh tại Đông Hải, một pho bia khổng lồ cắm thẳng vào giữa đất trời. Một vị Tu Chân Giả từ Đông Hải bay tới mang đến tin tức như thế làm cho mọi người kinh ngạc. Chẳng lẽ là dòng Hoàng Hà gầm rú phi nhanh thật sự là một con Tổ Long sao? Nó. . . muốn sống lại . Đây thật sự có thể nói là tin tức kinh thiên động địa, bất kể là người trần mắt thịt hay bậc tu giả thông thần thì đều chấn động đến tình trạng tột đỉnh. Giữa không trung, Hoàng Hà đang gầm thét cực kỳ giống một con Tổ Long khổng lồ, âm thanh đinh tai nhức óc. Đây là một hình ảnh làm cho người ta sợ hãi. Dòng Hoàng Hà cuộn cuộn vạn dặm lại không chịu chảy trên mặt đất mà tung hoành trên bầu trời. Con sông dài cuộn cuộn bắt đầu điên cuồng nổi sóng, dòng nước vàng vô tận tựa hồ muốn đâm thẳng lên chín tầng mây. "Nó sống kìa, Hoàng Hà sống lại. Đó là một con rồng, một con rồng thủy tổ . . ." Các bậc cao niên ở thôn Tổ Long hoảng sợ thốt lên. Bọn họ từ nhỏ sinh trưởng ở bên bờ Hoàng Hà, từ lớp người già đã nghe được rất nhiều đồn đại. Thấy cảnh tượng trước mắt thì theo bản năng liền nhớ lại truyền thuyết. Dòng Hoàng Hà vạn dặm lao nhanh về phía chân trời, quang cảnh thật sự rất hùng tráng và dọa người. Có thể nói nghìn đời không gặp được cảnh tượng như thế. Trong dòng nước sông vàng đục mênh mông nổi sóng ngút trời, giống như ngàn vạn quân mã đang gào thét lao nhanh, phảng phất như muốn xé rách cả vùng trời . Xoát xoát xoát Tu Chân Giả không ngừng phóng lên cao. Sau khi nhận được tin tức, tất cả bọn họ lựa chọn rời khỏi

thôn Tổ Long lập tức nhắm hướng phương đông phóng đi. Nếu đầu của Tổ Long đã hiện ra tại Đông Hải, như vậy Đông Hải mới là nơi căn bản. Bọn họ đã bất chấp nguy hiểm lớn lao để tiến vào Nhân Gian Giới, trong đó một mục đích chủ yếu nhất chính là nhắm về phía Hoàng Hà. Vào thời khắc mấu chốt hôm nay sao có thể không nôn nóng. Tiêu Thần phát hiện rất nhiều tu giả nhân gian cũng phóng lên cao rồi bay về hướng Đông Hải, điều này làm cho hắc giết mình khác thường, điều này . . . sao có thể? "Những... vị này là hải ngoại tán tu." Thanh Vận tiên tử mở miệng bảo. "Thì ra là thế." Tiêu Thần gật đầu. "Tại sao lại như vậy?" Trần Phóng giết mình nhìn tất cả cảnh này. === Tiêu Thần không lập tức đi theo Tu Chân Giả và đám hải ngoại tán tu bay về phía Đông Hải, mà lại lựa chọn quay về thôn. Hắc muốn hỏi các bậc cao niên trong thôn để hiểu cặn kẽ tình huống. Đến hiện tại, hắc mơ hồ cảm giác cái tên "Tổ Long" của thôn hắc là có ý nghĩa sâu xa. Có lẽ những bí mật này là đi kèm theo truyền thuyết. Hiểu càng nhiều thì sau này sẽ trợ giúp hắc càng nhiều. "Hoàng Hà là Tổ Long, đó là sự thật. Trước kia không ai tin tưởng, nhưng lúc này đã chứng thật. Những lời tổ tiên chúng ta để lại thì tất cả là sự thực." Đây là lời của một vị lão nhân cao niên. Mặc dù mắt lão đã sớm mờ đục, sức lực gần như cạn kiệt, nhưng giờ phút này dường như ông lão đột nhiên có một chí khí phấn chấn mới, thành kính hướng tới Hoàng Hà trên trời mà quỳ lạy. "Tổ tiên chúng ta còn nói gì nữa?" Tiêu Thần hỏi. "Tổ tiên từng nói rằng Hoàng Hà là một con Tổ Long, đã từng làm ỗ tại thôn chúng ta. Đó là lý do của tên gọi thôn chúng ta." Một ông lão hơn trăm tuổi bên cạnh không ngờ từ đôi mắt mờ đục lại bắn ra hai đạo hào quang cực sáng mà lăm lăm: "Thôn chúng ta thôn là một chỗ đất lành, không ngờ lại thực sự có Tổ Long đã tạm trú ở đây. Con cháu đời sau tất nhiên sẽ có phúc phận cực lớn." Tiêu Thần tiếp tục dò hỏi: "Liệu còn những người, câu chuyện, vật gì đó từng có liên quan đến Tổ Long lưu truyền tới nay?" "Có . . . Có một cái vòng ngọc." Ông lão hơn trăm tuổi kia suy nghĩ một chút, rồi sau đó lại thở dài một hơi mà bảo: "Thời gian quá mức rất xưa. Lúc nhỏ ta mơ hồ nghe người lớn nhắc tới nhưng mà sớm không có ấn tượng, chỉ nhớ rõ nhắc tới hai chữ vòng ngọc." Ông lão lớn tuổi nhất đã không nhớ gì thì những người khác cũng không có một chút ấn

tượng. Nhưng mà ông lão hơn trăm tuổi cũng chỉ biết là có chiếc "Vòng ngọc" vừa nói tới thôi. Về vòng tay. Tiêu Thần đã từng hỏi cha mẹ hẳn, nhưng hai vị lão nhân đều chỉ biết là đó là ông cha truyền lại, còn những cái khác thì hoàn toàn không biết gì cả. Mặc dù không thu được tin tức đặc biệt kinh người, nhưng Tiêu Thần cũng thoả mãn. Tạm biệt người trong thôn, bái biệt cha mẹ, Tiêu Thần rời khỏi thôn Tổ Long. Sau lưng hẳn ở ngoài núi tại cửa thôn vọng đến tiếng cười khúc khích, điều này làm cho Tiêu Thần đặc biệt yên tâm. Dòng Hoàng Hà cuộn cuộn lao nhanh lên bầu trời làm đỉnh tai nhức óc Thanh Vận tiên tử cùng mấy vị tán tu trẻ tuổi đến từ hải ngoại chuẩn bị đi Đông Hải, Tiêu Thần cũng đang có ý đó. Hẳn phởn nộ cười rạng rỡ tràn đầy mong chờ. Mặc dù biết mấy người bọn hắn không có gì gấp gáp, nhưng Tiêu Thần vẫn muốn được mở rộng tầm mắt về cuộc đời một phen. Hẳn muốn giúp đỡ từng bằng hữu, biết nhiều hơn để sau này tương trợ hẳn tu hành cũng tốt. Trên biển Đông Hải mệnh môn đang tụ tập đông đảo tu giả. Hoàng Hà xuất hiện dị thường mà phi lên trời cao nên không chỉ làm có kinh động Cửu Châu, mà càng khiến Tu Chân Giả cùng hải ngoại tán tu bị chấn động. Giờ phút này, chỗ Hoàng Hà đổ ra cửa biển có bóng người lơ lửng. Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà đám Tiêu Thần vẫn không nhận được mà tỏ ra chấn động. Một bóng dáng vàng sẫm cực lớn hùng vĩ nhô lên khỏi Đông Hải mệnh môn ở phía chân trời. Đó là thân hình gần như chân thân của một con rồng. Nó vô cùng khổng lồ, giống như một rặng núi hùng vĩ màu vàng làm cho người ta có một cảm giác bị đè nén nặng nề khó nói lên lời. Đúng vậy, hình ảnh tuyệt đối rung động. Từ cửa biển chỗ Hoàng Hà bắt đầu trào dâng về phía chân trời, nước sông chậm rãi kéo dài về phía trước. Ở phía chân trời nó nhẹ nhàng lao vào trong biển, sắc vàng rực rỡ hòa tan vào trong nước, phía trước là một cái đầu rồng cực lớn đang như ẩn như hiện trong biển xanh. So với những rặng núi cổ xưa thì nó còn cao lớn hùng vĩ hơn! Đầu của Tổ Long quả là lớn vượt quá tưởng tượng. Cái đầu rồng so với quả núi có lẽ còn cao hơn. Trên mặt nó là một đôi mắt lớn như hồ nước nhưng đang nhắm chặt, dường như vẫn còn đang ngủ say. Sừng rồng phân nhánh tỏa hào quang sáng lạn, râu rồng như hai con rắn lớn uốn éo trong nước biển. Đầu của Tổ Long lập lòe

chìm nổi trong nước biển, nó giống đúc từ hoàng kim, hào quang ngút trời làm biển xanh lập tức bị nhuộm thành biển vàng. Mà có vẻ như nó đang lâm vào trạng thái không biết tới cảm giác. Mặc kệ cho sóng biển vỗ tới, nó cứ không ngừng nhấp nhô giữa biển khơi nhưng mà không ai dám tới gần. Long khí hào hùng không thể phỏng đoán làm cho linh hồn người ta khó có thể giữ nổi trấn tĩnh. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất lại là ở tít ngoài biển khơi có một tấm bia đá khổng lồ đang đứng sừng sững giữa đất trời. Kệ cho mây mù bắt đầu phun ra như ẩn như hiện, nhưng rõ ràng có thể thấy nó có vẻ trấn áp được cả vùng biển này. Thiên Bi ở chỗ này làm cho tất cả Tu Chân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao theo truyền thuyết đây chính là báu vật nhà trời có thể trấn áp Tổ Long. Bằng không, Tu Chân Giả chỉ sợ đã sớm không thềm để ý tính mạng mà tiến lên để đánh Tổ Long đang ngủ say. Thực sự là một con rồng. Tổ Long một ngày lớn thêm vạn dặm! Cảnh tượng trước mắt nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì không ai sẽ tin tưởng, ngoại trừ rung động vẫn chỉ có rung động. Mặc dù trong Đông Hải bóng người thấp thoáng, Tu Giả đông đảo. Nhưng không ai nguyện ý làm kẻ đầu tiên, cũng không muốn hành động thiếu suy nghĩ mà đều đang chờ đợi thời cơ tốt nhất. "Tổ Long đã chết, đã sớm bỏ mạng nhiều năm. Mặc dù có hiện ra thân thể thì chẳng qua cũng là một thân rồng mà thôi." "Tất nhiên, thi thể của một con rồng khổng lồ. Theo truyền thuyết thì đây có thể là Thủy Tổ Long." Tán tu cùng Tu Chân Giả đứng trên mặt nước đều nhỏ giọng bàn luận. Tổ Long sống thì không người nào dám động, nhưng nếu như là thi thể một con rồng thì chắc chắn sẽ làm vô số tu giả ùn ùn kéo tới. Tranh đoạt tinh khí Tổ Long còn sót lại sẽ làm rất nhiều người lâm vào tình trạng điên cuồng. Thủy Tổ Long khổng lồ mặc dù đã bỏ mạng vô tận năm tháng, nhưng trên thi thể nó hẳn là còn chứa long khí dồi dào không cách nào tưởng tượng. Nếu như có thể từ cái xác chết đó mà thu được một chút ít thì hẳn là đủ cho mọi người hưởng thụ cả đời. Trong lòng Tiêu Thần có nghi hoặc, mấy ông lão trong thôn không phải là nói Hoàng Hà Tổ Long sẽ sống lại sao? Lời nói của Tổ tiên có chuẩn xác không? Sau đó hẳn lại nghĩ tới Tổ Long ở Trường Sinh Giới, theo truyền thuyết Tổ Long hiếm khi gặp nhau. Nếu như Tổ Long Hoàng Hà sống lại thì trong

đám Tiểu Quật Long và Long vương kia liệu còn có thể tiến hóa ra một con Tổ Long nữa sao? Hắn gửi gắm Trần Phóng cho đám người Thanh Vận tiên tử chăm lo, rời khỏi vùng biển xanh chỗ hiện ra đầu của Tổ Long. Một mình hắn bay về hướng biển rộng tím mù xa. Xa xa. Thiên Bi vĩ đại như ẩn như hiện với hắn mà nói thì còn có sức hấp dẫn hơn Hoàng Hà Tổ Long. Mọi thứ của hắn đều khởi nguồn với mặt Thiên Bi kia, nếu như không có pho bia cổ thì sẽ không có một thân tu vi hiện tại của hắn. Mặc dù nhìn như không xa, không ngờ hắn bay đi hơn mười dặm vẫn không đến gần pho bia. Nhưng sau đó hắn phát hiện Thiên Bi hình như đang di động. Nó không ngừng dập dờn giữa biển khơi làm cho người ta khó có thể suy xét, khó có thể tới gần. Càng là như thế, Tiêu Thần càng có cảm giác kinh dị. Hắn không ngừng di chuyển cùng với Thiên Bi. Hắn phát hiện Thiên Bi cũng không rời khỏi hải vực này, tựa hồ thực sự nó vẫn đang trấn áp Hoàng Hà Tổ Long. Như thế qua một ngày một đêm, dòng sông Hoàng Hà cuộn chảy ở trên trời làm chấn động khắp Cửu Châu, khiến thiên hạ xôn xao. Mà trong Đông Hải thì số người càng tụ tập nhiều, có lẽ tất cả Tu Chân Giả cùng hải ngoại tán tu ở Nhân Gian Giới đều chạy tới. Cho đến ngày thứ hai, Tiêu Thần mới từ từ tiếp cận Thiên Bi giữa Đông Hải mênh mông. Lúc này pho bia tựa hồ không hề nhúc nhích nữa mà từ từ chuyển sang bất động. Vừa mới tới gần, Tiêu Thần liền nhận ra đây tuyệt đối chính là khối Thiên Bi ở thôn Tổ Long trước kia. Có điều bây giờ nó có vẻ lớn hơn trước đây rất nhiều, đứng sừng sững trong thiên địa giống như một quả núi khổng lồ cao vọi vọi. Bốn chữ "Vĩnh trấn Hoàng Hà" ở trên mặt bia có vẻ mờ đi rất nhiều, phảng phất sắp sửa biến mất. Mà điều làm Tiêu Thần thất kinh chính là họa đồ ở mặt sau Thiên Bi hoàn toàn biến mất không thấy nữa, đó là . . . bộ tâm pháp đầu tiên mà hắn có được, làm sao lại biến mất cơ chứ? Điều này làm cho hắn khó có thể hiểu rõ. Rốt cuộc là lực lượng nào có thể làm phai mờ ấn ký trên Thiên Bi? Có lẽ. . . Tổ Long thật sự muốn giải trừ phong ấn đi, bởi vì bốn chữ ở mặt trước cũng phai nhạt, sắp sửa biến mất. Tiêu Thần rất cục chạm vào Thiên Bi, so với cảm giác khi còn nhỏ thì có hơi không giống. Vẫn có cảm giác thân thiết, nhưng cũng có một phần cảm giác làm tim hắn đập nhanh hơn, đó là nguồn gốc từ lực lượng đang xao động

trên mặt đất. Đúng vậy, Thiên Bi tràn đầy một phần lực lượng kỳ dị, nó cùng đồng nguyên với lực lượng trong cơ thể hắc, hai thứ đó tựa hồ đang cộng hưởng. Tiêu Thần nhảy lên trên pho bia khổng lồ, hắc đứng yên trên mặt mà cảm thụ loại dao động khó tả. Sứ mạng của Thiên Bi tựa hồ đã đi tới điểm cuối. Hắc không biết sau khi giải trừ phong ấn Hoàng Hà thì Thiên Bi sẽ đi về đâu. Giờ phút này hắc lắng lắng để tiếp nhận tất cả điều này. Bỗng nhiên, Tiêu Thần thấy được một hình bóng quen thuộc, trên mặt hắc dần hiện ra vẻ khó có thể tin nổi. Đó là -- Thanh Thanh. Nàng giống như tiên nữ linh hoạt, xinh đẹp và ranh mãnh. Nàng mặc bộ váy trắng nhẹ nhàng, thanh tú xinh đẹp xuất trần, linh động lúc ẩn lúc hiện đập sóng từ tít ngoài biển khơi mà đến. Là nàng, không sai! Dù thế nào thì Tiêu Thần cũng không nghĩ sẽ gặp Thanh Thanh ở chỗ này. Hồi đó bị hải nhân không gian nuốt chửng thì hắc đã có một loại cảm giác dường như Thanh Thanh sẽ cùng hắc đi tới Nhân Gian Giới. Có điều là mấy tháng đã qua mà cũng không từng thấy hiện ra bóng dáng Thanh Thanh làm hắc có cảm giác rất bất an. Thật không ngờ nàng lại xuất hiện ở Đông Hải mênh mông, không hề nghi ngờ là nàng đã trôi dạt đến hải ngoại. Thanh Thanh không giống người khác, không đi tới chỗ con Tổ Long gì đó để chờ cơ hội, mà lại lặng lẽ trực tiếp đi tới chỗ Thiên Bi ở trong mắt người khác xem ra còn kinh khủng và cực kỳ nguy hiểm hơn rất nhiều. "Thanh Thanh . . ." "Ô, đại thúc, thật là thúc rồi . . ." Trong khoảnh khắc thấy Tiêu Thần, Thanh Thanh lập tức lộ ra vẻ tươi cười hớn hở. Nàng như là một đám mây bay tới, lập tức xuất hiện ở gần Thiên Bi. Nhưng vừa lúc đó, Thiên Bi lại rung động, bắt đầu khởi động việc phát ra một lực lượng kinh khủng ngăn chặn Thanh Thanh, làm cho nàng khó có thể lại gần hơn nữa. Tiêu Thần cũng phát hiện vấn đề, Thiên Bi không ngờ lại như thế. . . Chẳng lẽ bởi vì hắc tu hành theo công pháp của Thiên Bi, hiện tại do năng lượng dao động đồng nguyên nên mới có thể tới gần nó sao? Dù sao, hiện tại Thiên Bi đã không giống với Thiên Bi hồi đó. Tựa hồ nó có một lực lượng cường đại đang cuộn cuộn, không cho phép người ta đến gần. Tiêu Thần bay lên từ Thiên Bi hướng về phía Thanh Thanh. Hàng mi dài của Thanh Thanh đang nhẹ nhàng chớp chớp, lộ ra nụ cười giảo hoạt mà bảo: "Đại thúc ưa gây chuyện, rốt cục lại

gặp được thúc. Thật không ngờ ta và thúc cùng đi tới Nhân Gian. Ôi, xa xứ, hiện tại ta có thể nói là thân làm đệ khách tại đệ giới, đại thúc chuyên gây họa phải chú ý thật tốt tới ta." Mái tóc dài mềm mại đen nhánh như tỏa sáng, gương mặt như ngọc trông thật vui vẻ, đôi mắt huyền tràn ngập linh khí. Với bộ váy áo trắng tinh trên nền những làn sóng xanh trông nàng đặc biệt hoạt bát xuất trần. Lại lần nữa gặp được Thanh Thanh làm Tiêu Thần vui mừng phát ra từ nội tâm. Hẳn từng lo lắng trong thời gian dài, hôm nay thấy nàng bình an không có việc gì thì rất cực yên lòng. Mọi thứ ở Trường Sinh Giới không phải là mộng, hôm nay thiếu nữ hoạt bát linh động đã hiện ra trước mắt khiến cho Tiêu Thần nghĩ tới rất nhiều chuyện cũ ở thế giới kia. "Nhân Gian Giới kỳ thật rất buồn cười, giữa biển khơi có rất nhiều thần mạch, tiên đảo, danh lam thắng cảnh nhiều không kể xiết. Ta mới chỉ thăm một số nhỏ mà thôi." Tiêu Thần cảm thấy tức cười, xem ra coi như hăn lo lắng vô ích. Thanh Thanh không hề có cảm giác tha hương chút nào, mà coi tất cả trở thành một lần lữ hành khoái trá, có lẽ thật sự nàng là một thiếu nữ cởi mở lạc quan. "Nhưng mà ta phát hiện một bí mật, giữa biển khơi dường như có một thông đạo nối liền cùng Tu Chân Giới. Tại hải ngoại ta thấy được không ít Tu Chân Giả." "A, người cũng biết Tu Chân Giả?" Rõ ràng tin tức này làm Tiêu Thần hơi giật mình. "Từ ngày đó tới giờ ta đều nghiên cứu môn phái tu luyện của bọn họ, rất có thu hoạch. Nhưng mà bị một số người trong bọn họ phát giác bèn muốn tìm ta làm phiền. Ta gắng gượng đưa đến chỗ bọn họ vài tên hải ngoại tán tu cường đại, kết quả ở hải vực đó trong mấy ngày nổi sóng gió ngập trời. Thế nào, rất có phong thái của đại thúc chứ? Ta cũng không cẩn thận dẫn đến một cơn tai họa, có điều ta thực sự không phải cố ý, hì hì." Vừa lúc đó, từ xa hơn mười dặm truyền đến tiếng la hét. Phía chân trời, bóng dáng con rồng vàng khổng lồ kia bắt đầu bay lên dữ dội, ở giữa biển khơi thì hào quang từ Tổ Long càng ngày càng đậm. Rồi sau đó, trong thiên địa vọng tới một tiếng rồng gầm kinh thiên động địa, Hoàng Hà Tổ Long tựa hồ đang thức tỉnh. "Oanh " Khắp thiên địa rung động mãnh liệt một trận. Hoàng Hà dài đến vạn dặm kia trên bầu trời đang gầm rú lao nhanh nhằm về phía chín tầng mây. Hoàng Hà đang điên cuồng với ông trời! Mà trong biển Đông Hải thì càng sục sôi. Con Tổ Long

vĩ đại như ngọn núi cao, như đúc từ hoàng kim mà thành không ngờ đã mở mắt rồi sau đó cắm đầu lao mạnh về phía biển sâu. Rốt cuộc là muốn phá không mà đi, hay là long quy về biển cả? ! Đó là một đạo hoàng kim thần quang vĩ đại, như là một dãy núi hoàng kim đang vun vút lao giữa đại dương. Cùng lúc đó, Thiên Bi bắt đầu lắc lư mãnh liệt khiến cho bộc phát ra một năng lượng dao động kinh khủng, làm rung động khắp Đông Hải khiến cho nổi lên sóng biển cuồn cuộn ngập trời. "Tổ Long xác thật đã bỏ mạng, nhưng còn sót lại Long Hồn, hiện tại nó bắt đầu gằm!" Tất cả Tu Giả đều bay về phía giữa biển khơi, đều mơ ước như Tổ Long hồn kia tràn đầy lực lượng vô biên. Trên Đông Hải mênh mông đầy trời đều là bóng người. Tu Chân Giả, hải ngoại tán tu cũng không biết có bao nhiêu người đến. Tất cả đều là vì Hoàng Hà Tổ Long mà đến. Lúc này cực kỳ nguy hiểm, nếu như thực sự bắt đầu tranh đoạt thì đó chắc chắn sẽ là một trận đại chiến có một không hai

codon.traí Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 295 : Thạch Nhân dị động

Chương 295 : Thạch Nhân dị động

Dịch giả: Bạch Kỳ Hoa Vân Nguồn: 4vn.eu

Một nhánh sơn mạch to lớn uốn lượn chạy dài vào lòng biển rộng, ánh vàng chói mắt vắt ngang mặt biển, làm gợn lên từng đợt sóng rồi lại biến mất trong chớp mắt. Đất trời rung chuyển, hàng ngàn hàng vạn tia sấm sét chớp lóe, đại dương chột gào lên giận dữ, từng sóng tung cao đến tận vòm trời, cả

những đám mây trôi lơ lửng cũng bị sóng nước đánh tan tác, nơi nơi đều ngập nước. Hồn Tố Long nhảy vào biển nước mênh mông gây nên tiếng vang kinh thiên động địa khó mà tưởng tượng được. Vô số Tu Chân Giả và Tán Tu cũng nhảy xuống, lớp sau tiếp lớp trước bay xuyên qua mặt biển, xuyên qua từng đợt sóng biển hung tợn, ai ai cũng “phấn đấu quên mình” để giành một phần trong bữa tiệc béo bở này. Nhưng Tiêu Thần và Thanh Thanh thì không, họ quanh quẩn canh chừng gần Thiên Bi dù Tu Chân Giả hay Tán Tu ở hải ngoại đều có tổ chức chặt chẽ, lúc nào cũng có thể đoàn kết tạo nên sức mạnh cực lớn mà hai người thì không có môn phái và lại thể đơn lực bạc.

Vùng phụ cận Thiên Bi vẫn sóng êm bể lặng nhưng xa xa lại nổi lên sóng lớn mênh mông cuộn cuộn, hơn nữa còn kèm theo từng luồng sấm sét xé nát bầu trời; hai cảnh tượng này quả thật khác biệt một trời một vực. Nơi đây hết như một bến cảng yên lặng mà bên ngoài lại là sóng thần gào thét, đại dương giận dữ! Tiêu Thần nhanh chóng nhận thấy bốn chữ "Vĩnh trấn Hoàng Hà" khắc trên đại điện đang từ từ biến đổi, cuối cùng hai chữ Hoàng Hà hoàn toàn bị phai mờ, chỉ mơ hồ còn lại hai chữ "Vĩnh trấn". "Hoàng Hà không bị trấn áp nữa nhưng sao Vĩnh Trấn vẫn còn? Chẳng lẽ Thiên Bi vẫn còn trấn áp được nó sao?" Tiêu Thần kinh ngạc. Thanh Thanh mỉm cười, trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền nho nhỏ dễ thương, nói: "Gần đây người ta hay nói về Cửu Châu phong ấn, có lẽ Thiên Bi cũng trấn áp được vùng đất đó?" Nghe vậy, Tiêu Thần hiểu ra, hần chột nhớ tới tấm bia ở Tử Thành trên Long Đảo. Lúc ấy, ảo ảnh của Thiên Bi "Vĩnh trấn Hoàng Hà" đã từng xuất hiện tại Tử Thành. Mây đen dày đặc, mưa to lầy lội. Một tia sấm sét thật lớn xé rách vòm trời. Trong đất liền, núi cao sụp đổ, nứt nẻ, nham thạch nóng chảy phun trào, đất trời rung chuyển. Trên đại dương, biển gầm liên tục, mặt biển nhấp nhô, sóng nước ngập trời như muốn cuốn phăng đi tất cả. Giờ phút này, biển rộng như thể bị rách toạc. Trên bầu trời của Cửu Châu, Hoàng Hà cũng cuộn cuộn không ngừng muốn bao phủ cả

tầng mây. Mặc dù Long Hồn đã lọt vào đại dương mệnh mệnh nhưng thân thể của Tổ Long cũng không an tĩnh lại mà như muốn đập tan vùng trời, nhảy vào một thế giới khác. Khắp Cửu Châu đều xuất hiện những trận rung chuyển, dân chúng hoảng loạn cảm nhận tận thể đến gần. Nhưng đúng lúc này, mỗi góc của Cửu Châu đột nhiên xuất hiện các luồng sáng mạnh mẽ bay lên không trung hướng về Hoàng Hà. Luồng sáng thô to như núi, màu sắc mỗi luồng cũng không giống nhau, đồng thời từ các góc Cửu Châu bay vọt lên đồng loạt phát lực. Nó như muốn bao trùm cả Hoàng Hà đang định bay lên không trung. Sau đó, luồng sáng hơi dịu xuống, dòng Hoàng Hà cuộn chảy nơi chân trời dường như cũng vì thế mà từ từ yên ả lại rồi chậm rãi rơi xuống. Trong tiếng đất trời rung chuyển, Hoàng Hà trở về với mặt đất. Luồng sáng biến mất, Cửu Châu khôi phục bình tĩnh như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. Nỗi sợ hãi trong lòng mọi người dần dần tan đi, cảm giác phảng phất một giấc mộng. Cũng lúc này, Đông Hải mệnh mệnh lại càng hung tợn, như muốn chảy ngược lên chín tầng trời, không ít Tu Giả đã táng thân nơi đáy biển trong sóng gió ngập trời. Ngay lúc này, Thiên Bi đột nhiên rung chuyển rồi phóng lên cao, bay thẳng về chốn Thái Hư vô tận kia. Biển rộng dậy sóng, tấm bia cổ sừng sững giữa đất trời, dựng đứng trên mặt Đông Hải có vẻ còn to lớn hơn cả ngọn núi, cực kỳ hùng tráng. Giờ phút này nó lao lên với thanh thế cực kỳ kinh người. Xé nát không khí, phát ra hàng tỉ tia chớp điện đỏ như máu chiếu sáng cả Đông Hải. Tiêu Thần thấy Thiên Bi bay đi thì buồn bã mất mát, dứt khoát quay đầu lại dặn: "Nàng ở đây chờ ta." Dứt lời, hắn dùng Bát Tướng vội vã đuổi theo Thiên Bi muốn xem nó rốt cuộc chạy đến trấp trụ nơi nào. Cắt mây xé gió, Thiên Bi bay về phía Cửu Châu, năng lượng dao động mệnh mệnh như biển. Nhưng, đúng lúc này, không một tiếng động, Thiên Bi đột nhiên biến mất giữa vòm trời Cửu Châu. Điều này làm cho Tiêu Thần nghĩ mãi không ra, chạy tới chạy lui nơi chân trời tìm kiếm chừng nửa canh giờ cũng không có bất kỳ phát hiện nào. "A, dao động, là Thiên Bi dao động." Bỗng nhiên, Tiêu Thần lại cảm giác được Thiên Bi dao động, tựa hồ cả đất trời đều tràn ngập năng lượng đập dồn quen thuộc, thứ năng lượng tương đồng với hắn. "Chẳng lẽ Thiên Bi tan thành cát bụi hòa vào vạn vật trong trời đất, chẳng lẽ việc này

có liên quan đến Cửu Châu phong ấn?" Tiêu Thần không chịu bỏ đi mà nhắm mắt lại, tinh tâm ngưng thần vận dụng Huyền công. Dần dần, hắc dung nhập vào trời đất, cùng vạn vật hòa làm một, cả bóng dáng cũng mờ dần như sắp tan vào đất trời. Đúng lúc này, hắc rớt cục lại thấy được Thiên Bi, nó đứng sừng sững giữa vòm trời Cửu Châu và còn thấy cả cảnh vật đổ nát thê lương nơi này, thấy được rất nhiều sơn mạch vỡ nát. . . Không biết tại sao trong không trung Cửu Châu này lại xuất hiện nhiều thứ như vậy, phảng phất cả thế giới đổ nát rồi chạy đến đây, điều này làm Tiêu Thần hơi kinh ngạc. Nhưng ngay khi tâm tư hắc dao động thì tất cả những thứ kia lại biến mất, chỉ miễn cưỡng thấy được có bóng dáng Thiên Bi. Chẳng lẽ Cửu Châu thật sự có những mảnh phế tích đổ nát tiêu điều đó sao? Nhưng là sau đó dù Tiêu Thần có cố gắng như thế nào cũng không thể nhìn lại cảnh tượng tan hoang đó. Hắc không cố tìm kiếm những mảnh phế tích kia nữa mà thả lỏng tinh thần để năng lượng trong cơ thể mình hợp nhất với sóng năng lượng của tấm bia cổ, lắng lắng cảm thụ được vạn vật, hợp nhất với vạn vật, đất trời đúng là trạng thái hiện giờ của Tiêu Thần. Bỗng dưng, hắc cảm nhận được một gợn sóng năng lượng trong cơ thể. Thạch Nhân đang ngồi khoanh chân trong cơ thể hắc trước nay vẫn đều yên tĩnh vô cùng nhưng giờ phút này lại chuyển động. Nó giơ cánh tay trái còn nguyên vẹn chỉ về phía trước, nhắm hướng tấm bia đá. == Một luồng hào quang chói mắt phát ra từ những dòng chữ trên tấm bia, chiếu thẳng đến đây. Một khắc sau Tiêu Thần liền phát hiện có biến, trên người Thạch Nhân đã in dấu một mặt của tấm bia. Như thể có một mặt bia đá khắc lên người Thạch Nhân, tạm thời có thể di chuyển được. Những hoa văn của pho bia trên người Thạch Nhân chậm rãi thay đổi. Hết nhìn Thiên Bi, lại quan sát Thạch Nhân trong cơ thể, Tiêu Thần không cách nào hiểu nổi tại sao lại như vậy. Mang theo nghi hoặc, Tiêu Thần trở lại Đông Hải. Biển cả vẫn là sóng to ngút trời, vô số người Tu chân đã lao vào lòng biển đi tranh đoạt Tổ Long hồn. Trên đường trở về, Tiêu Thần phát hiện đám người của Thanh Vận tiên tử. Trần Phóng được bọn họ gìn giữ rất an toàn. Những người này không muốn liều mạng nên vẫn đi rất chậm, ở tận cuối dòng người. Tiêu Thần không đi với bọn họ mà trực tiếp đến chỗ Thanh Thanh rồi nhảy vào lòng đại dương

mệnh mông. Dù sao hai người đều là loại người có lòng hiếu kỳ rất mạnh, không muốn bỏ lỡ ngày hội đông vui như thế này, đồng thời cũng muốn xem thử rốt cuộc Tổ Long hồn sẽ gây bão tố lớn đến mức nào. Thanh Thanh cực kỳ kinh ngạc vì tu vi bản thân rõ ràng cao hơn Tiêu Thần nhiều nhưng tốc độ lại có vẻ không bằng. Hai người vừa phi hành vừa trò chuyện với nhau. Lúc rời khỏi Trường Sinh Giới, Tiêu Thần đã có rất nhiều thắc mắc mãi đến bây giờ mới có câu trả lời. Khi Thần Nông đại chiến với Bán Tổ dị giới thì quả thực là nhóm Bán Tổ đầu tiên được gửi đến giúp đỡ toàn bộ chết trận. Tổ Thần Thần Nông Thị đã thi triển pháp lực mệnh mông cũng chỉ cứu sống được Xi Vu, Tôn Vũ, Lão Tử, Hiên Viên đại đế, Phật Đà, Trang Chu, còn mấy Bán Tổ khác thì hoàn toàn biến mất. Về phần Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Bạch Hổ Thánh Hoàng, Thông Thiên, Thái Dương Thánh Thần, lão Long Nam Hoang ... dùng hai tư Chiến Kiếm đâm Tiêu Thần, ngăn cản Tổ Thần dị giới. Nhóm này không đối chiến trực tiếp với Tổ Thần dị giới như Bán Tổ kia nên đều tránh được một kiếp, không ai bị biến mất. Lý do Thanh Thanh biết rõ tất cả những chuyện này cũng khiến Tiêu Thần rất kinh ngạc: vì ở Tịnh Thổ cũng có một vị Bán Tổ. Chính là người từng dạy hắn thuật trường sanh-tổ tiên của Quy lão nhân. "Đại thúc nhìn kia. . ."

Thanh Thanh kinh ngạc chỉ về phía trước. Bọn họ nhanh chóng vọt lên dẫn đầu đoàn người, mơ hồ thấy hàng tỉ tia sáng vàng rực rỡ lóe lên từ lòng biển sâu, dường như Tổ Long hồn sắp vỡ! "Sao lại như vậy?" Mọi người kinh hãi la to. Ngàn vạn tia sáng bay hướng bốn phương tám hướng, sơn mạch tan ra, Long Hồn vỡ nát. Vào giờ khắc này, ai ai cũng điên cuồng đuổi theo những tia sáng kia. Lúc trước, Tổ Long hồn quá hùng mạnh nên khiến họ có chút đề phòng không dám làm liều, nhưng khi Long Hồn vỡ nát thì mọi chuyện lại khác. Sóng biển ngút trời, Tu Chân Giả cùng hải ngoại Tán Tu bay vút lên, thỉnh thoảng còn vì tranh đoạt nhau mà phát sinh kịch chiến. Pháp bảo bay đầy trời, ánh sáng chói mắt, thỉnh thoảng có người chết trận rơi xuống biển. Máu nhiễm đỏ mặt biển, hỗn chiến kịch liệt vô cùng, chỉ ngần ngừ trong chốc lát mà thương vong đã vô số kể. Tranh đấu kịch liệt nhất là đám người ở phía nam, vì có một quả cầu sáng rực rỡ đang chìm nổi trên mặt biển bị rất nhiều Tu Chân Giả và hải ngoại Tán Tu hợp tác giam

cầm. Viên cầu đó chính là một viên Long Châu, một viên Long Châu loại nhỏ màu vàng lớn cỡ hồ nước ! Đó tuyệt đối là chí bảo hiểm có mà Tu Chân Giả ao ước, nếu có thể tế luyện thì sẽ thành pháp bảo có uy lực khó mà tưởng tượng được. Hải ngoại Tán Tu và Tu Chân Giả giằng co, hai bên không ai nhường ai, đều muốn chiếm nó làm của riêng. "Chúng ta đừng chen chân vào làm gì." Tiêu Thần cùng Thanh Thanh tránh khỏi vùng có Long Châu, đuổi theo những tia còn lại. "A? Nhiều tia như vậy mà sao chẳng ai đuổi theo cả?" Chuyện này khiến Thanh Thanh có chút kinh ngạc, ngẫm nghĩ một hồi rồi chỉ vào một tia sáng sắp chìm xuống biển, nói: "Xem kìa, lại chìm xuống đáy biển." Hai người nhảy vào đại dương mênh mông đuổi theo đến đáy biển thì phát hiện nó hoàn toàn hòa vào dưới đáy đại dương. Bất đắc dĩ, Tiêu Thần và Thanh Thanh lại bay lên cao, xem kỹ mới phát hiện thực sự không ai bắt được tia sáng, tất cả lực của Long Hồn đều biến mất không để lại chút dấu vết nào. "Đại thúc có thấy không? Hình như những tia sáng đó đều bay đến hải ngoại thần mạch và xung quanh tiên đảo." Đúng vậy, giờ phút này, họ đã cách Cửu Châu khá xa, bay vào vùng đất của hải ngoại Tán Tu. Thần mạch và tiên đảo ở quanh đây chỉ chút như sao trên trời, tựa hồ quyến luyến với trời xanh mà hoàn toàn ngưng tụ thành Thiên Địa linh khí. Kể cả những mảnh vỡ của Long Hồn cũng bay đến vùng đại dương này. Thanh Thanh phân tích: "Ta đoán các mảnh của Long Hồn sớm muộn gì cũng bay lại đây mà hợp lại, nói vậy nơi này chắc chắn có gì đó không bình thường." Tiêu Thần cũng thấy nàng nói đúng. Trong hải vực rộng lớn hơn Cửu Châu này có vô số tiên đảo và thần sơn, linh khí chỉ có hơn chứ không kém Trường Sinh Giới, tất nhiên là địa điểm không hề tầm thường. Từ xa xa có từng trận rung chuyển lớn truyền đến, rõ cuộc đại chiến cũng bùng nổ. Rất nhiều người tham gia tranh đoạt viên Long Châu kia, đó là báu vật duy nhất của Tổ Long bị phong bế. "Bọn họ tranh Tổ Long châu, không bằng chúng ta đi động phủ của họ trộm vài thứ đi." Thanh Thanh cười khê, dù dung mạo nàng thanh lệ xuất trần hơn xa người thường nhưng thấy thế nào cũng có chút giống nụ cười của Tiểu Ác Ma. Điều này khiến Tiêu Thần hơi buồn cười bởi vì ý nghĩ này đúng là. . . giống hệt ý hắc-Nếu Tu Chân Giả tiến vào Nhân Gian Giới mà lập đại bản doanh

ở đây thì tại sao không nhân dịp đại loạn này đi thăm nơi ở của bọn họ nhỉ? Tổ Long hồn tan ra khiến cơn thịnh nộ của đại dương dần dần dịu lại. Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng xé gió mà đến. Từ xa có người ngự phi kiếm bay đến chỗ bọn họ. "Tiểu tiên tử, lại gặp mặt rồi. . ." Đó là một thanh niên cực kỳ tuấn tú khoác áo bào tím, dung mạo như hoa như ngọc, hoạt bát mà cao quý. Quả thật là loại người đứng giữa đám đông cũng khiến người ta nhìn một lần khó quên, là một nhân tài kiệt xuất. Tuổi trẻ tài cao chính là chỉ người như thế, vừa nhìn đã biết tuyệt không phải người thường, sớm muộn gì cũng hoá rồng hóa phượng. Tiêu Thần cảm giác được đây đúng là một đối thủ đáng sợ trong lớp người cùng thế hệ của hắn, đây cũng là lần đầu tiên sau khi trở lại nhân gian hắn có cảm giác như thế. "Thì ra là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi của môn phái Thục Sơn." Thanh Thanh cười rất ngọt, nói: "Đặng Ngọc huynh sao không giúp sư môn đoạt bảo mà lại mặc kệ, nhàn rỗi chạy đến đây?" "Dù tôi có đi cũng chẳng giúp được gì, không bằng đứng một bên học hỏi chút kinh nghiệm." Đặng Ngọc cười rạng rỡ, hỏi băng quơ: "Vị huynh đài này là. ." "Là một bằng hữu của tôi, tên gọi Trần Chiến." Thanh Thanh cười cười giới thiệu. "Tu vi Trần huynh thật thâm hậu." Nói tới đây, Đặng Ngọc điểm nhẹ một ngón tay, một tia kiếm khí màu tím ngưng tụ thành kiếm xé gió bắn về phía Tiêu Thần. Thanh Thanh bước lên phía trước Tiêu Thần, tay ngọc thon dài búng nhẹ một cái, một đóa sen trắng hiện ra, long lanh trong suốt, lóe ra hào quang chói lọi bay đến cản. "Phốc" Một tiếng vang nhỏ, đóa sen trắng nở va chạm khiến kiếm khí vỡ vụn. Cánh hoa vẫn long lanh trong suốt lóe sáng đua nhau múa lượn trong bầu trời, chặn hết toàn bộ kiếm khí còn dư thừa. "Đặng Ngọc huynh có ý gì?" Thanh Thanh vẫn cười cười nhưng giọng nói đã có chút không vui. "Chắc nàng cũng biết sư huynh đệ đều gọi tôi là kiếm si. Hễ gặp cao thủ là muốn thi thố một phen, chứ chẳng có ý gì khác, thất lễ thất lễ." Đặng Ngọc Chân tạ lỗi, biểu hiện rất thành khẩn. "Đặng sư huynh mau tới đây. . ." Xa xa, một thiếu nữ trẻ cất tiếng gọi, Đặng Ngọc hơi nhíu mày rồi cáo biệt Tiêu Thần và Thanh Thanh. Mãi đến khi Đặng Ngọc đi xa Tiêu Thần mới nói: "Người này rất đáng sợ." "Đúng vậy, tu vi rất cao, là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ bây giờ." Thanh Thanh dặn dò: "Đại thúc ngàn

vạn lần đừng quyết đấu với hần. Hiện tại người đang trong giai đoạn tăng mạnh năng lượng, còn có thể mạnh hơn nhiều. . ." Dù Thanh Thanh đã nói rất uyển chuyển nhưng cũng chỉ ra Đặng Ngọc rất mạnh. Trước mắt, Tiêu Thần còn không phải đối thủ của hần. "Ta biết, sẽ không nóng nảy làm hỏng việc." Tiêu Thần gật đầu. "Dường như Tu Chân Giới chia thành vài tông phái lớn mà hần chính là đệ tử xuất sắc nhất của phái Thục Sơn." Nói tới đây, Thanh Thanh lại cười: "Vậy chúng ta đã có mục tiêu tiếp theo rồi, đi Thục Sơn tiên đảo trước. Ai bảo lúc trước bọn hần chọc ta, bây giờ tên kia còn có gan chọc đại thúc sao." Nhìn từ xa, Thục Sơn tiên đảo lóe lên những luồng sáng rực rỡ nhiều màu như một viên bảo châu nổi giữa biển xanh. Trên đảo, núi non xanh biếc, hoa nở chim hót, tiên khí lượn lờ. Khi hai người vừa lên đảo thì đã nghe được tiếng la hét ồn ào, dường như có người đang tấn công, vài tên đệ tử trẻ tuổi chật vật chạy trốn. Trên đảo có người quát lạnh: "Tuy chúng ta không muốn tranh cãi với hải ngoại Tán Tu nhưng Thái Âm giáo các người cũng phải tự giải quyết cho tốt, chớ để hai nhà vì các người mà mất hòa khí." "Hì hì. . ." Thanh Thanh cười khê, nói: "Vậy tốt quá rồi, có người giơ đầu chịu báng thay chúng ta, dù sao mấy người của Thái Âm giáo cũng chẳng phải người tốt lành gì. Lần trước ta chỉ đi Thái Âm tiên đảo mượn vài thứ linh dược thôi mà suýt nữa bị bọn họ lừa vào tròng rồi, lần này được, hì hì. . . để bọn họ chịu tội cho huề." Lại nhìn thấy một mặt khác trong tính cách nàng, Tiêu Thần cười thầm trong bụng. Biết nàng nói "mượn" chắc chắn là "mượn trộm" . "Ta từng đến đây rồi, nơi này có rất nhiều Linh Túy. Bọn họ có thể dùng một khoảng thời gian rất ngắn bay vượt biển sưu tập rất nhiều thứ quý giá. Hôm nay nhất định chúng ta sẽ có thu hoạch lớn rồi." Thanh Thanh cười rạng rỡ. Đúng lúc này, Tiêu Thần đột nhiên cảm giác trong cơ thể có gì đó rất khác thường, thì ra Thạch Nhân bị hư hại kia lại rung chuyển.

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

Chương 296 : Nhược Thủy?!

Chương 296 : Nhược Thủy?!

Dịch giả: PlutoStar Nguồn: 4vn.eu

Sau khi đi tới tiên đảo Thục Sơn, Thạch Nhân lại rung động một phen. Điều này làm cho Tiêu Thần có chút kinh ngạc, một ngày liên tục rung động hai lần, đây là chuyện cực kỳ hiếm có. Có lẽ hơn phân nửa là bởi trên đảo có vật tương quan cùng Thạch nhân, điều này làm cho Tiêu Thần vô cùng chờ mong. Biển xanh mênh mông sóng lớn cuộn cuộn, Tiêu Thần cùng Thanh Thanh đã bay đến trên đảo, tiên khí dày đặc. Các loại Thần Mộc lạ kỳ xanh biếc lóe lên ánh lục quang, phảng phất giống như từ làm thành từ ngọc Phi Thúy. Xung quanh dòng suối và thác nước mọc đầy kỳ hoa dị thảo, hương hoa cùng mùi cỏ cây ủa tới, thấm vào ruột gan. Đây đích thật là một hòn tiên đảo xinh đẹp. Những đỉnh Tiên Sơn mây mù mờ ảo, mà lại có hào quang thỉnh thoảng lóe ra. Trên núi có những tòa Tiên Cung như ẩn như hiện, tựa như thiên cung lạc tới thế gian. Thanh Thanh từng trên một lần xâm nhập qua nơi này, mặc dù chẳng thu hoạch được mấy, nhưng đã sớm thăm dò đường đi rõ ràng. "Đại thúc cẩn thận, phía trước là một tòa Ngũ Hành trận, đến chim bướm lỡ bay vào đó trong nháy mắt đều sẽ nát bấy." Bên cạnh một con sông nhỏ như dải lụa ngọc, tọa lạc tại đó nơi nằm tòa lương đình (nhà nghỉ mát) vô cùng cân xứng. Ở giữa là một mảnh vườn thuốc, linh khí lượn lờ, hào quang muôn trận. Mới ngoài rìa tiên đảo cũng đã thấy được vườn trồng trọt Linh Túy nên có thể tưởng tượng thiên tài địa bảo trên đảo nhiều ra sao. Mặc dù không phải khu vực trung tâm của vườn thuốc, nhưng mà vẫn có linh thảo tuyệt phẩm. Một gốc cây Long Thiệt Lan lẳng lẳng đứng giữa Ngũ Hành trận mà nở rộ ra những bông hoa bé xíu trắng khiết như ngọc. Từng đợt hương thơm ngát làm cho người ta vừa ngửi

thấy thì toàn thân liền thư thái, phảng phất lỗ chân lông toàn thân đều nở rộng ra. "Đây chính là một gốc cây tiên thảo cực phẩm. Chính nhờ Ngũ Hành trận cung cấp linh khí mới chuyển tới được đây. Thực sự ngay chính trung tâm tiên đảo cũng không có bao nhiêu gốc Linh Túy như vậy. Lần trước nếu không phải nơi này có người thủ hộ thì ta đã trực tiếp ngắt lấy đi. Hà hà, lần này sẽ không bỏ lỡ." Thanh Thanh cười ngọt ngào, hoàn toàn không có cảm giác ngượng ngùng làm kẻ trộm. Cây Long Thiệt Lan xanh biếc, cành lá như điêu khắc từ lục mã não. Quầng sáng lưu chuyển nên Tiêu Thần thoáng đánh giá được. Gốc tiên thảo tuyệt phẩm này tối thiểu có thể thần hóa một huyệt đạo của hắc, đúng là cực phẩm. Hắc từ bên cạnh lấy xuống một mảnh thảo điệp rồi ném về phía vườn thuốc. "Vút vút", lập tức vang lên tiếng xé gió, năm tòa lương đình không ngờ trong chốc lát bắn ra mấy trăm đạo kiếm khí, trong phút chốc đâm cho mảnh thảo điệp nát bầy. Ngay cả tro bụi cũng không còn lưu lại, có thể tưởng tượng uy lực của Ngũ Hành trận ra sao. "Để ta tới." Thanh Thanh ngọc thủ nhẹ giơ lên. Một đóa Liên Hoa trắng nõn nở rộ ra tại đầu ngón tay nàng, rồi sau đó từng cánh hoa trong suốt bay múa chia nhau ra bắn về phía năm tòa lương đình. Cánh hoa sen bay tán loạn giống như là có thêm một cỗ ma lực đặc thù, chúng phát ra những tia sáng xanh trên bầu trời. Một quầng hào quang êm dịu bao phủ năm tòa lương đình. Đó thuần túy là linh lực dao động. Giam cầm! Thanh Thanh dễ dàng trấn phong Ngũ Hành trận lại, phong ấn không gian Ngũ Hành rồi sau đó nhẹ nhàng bay lượn tới. Gót ngọc điểm qua trên các loại linh thảo như đạp phá tiên tử, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, cây Long Thiệt Lan nhô ra từ dưới đất lên rồi chui vào trong tay. "Hi hi, đến tay rồi, đi thôi." Hai người nhanh nhẹn như tiên, bay qua hai ngọn núi mây mù mờ ảo, rốt cục tiến vào bên trong tiên đảo. Phía trước một cái sơn cốc lung linh ánh sáng. Một chút quang huy từ trong cốc dập dờn tuôn ra. Có thể cảm nhận rõ ràng những cơn linh khí đang dao động. Nơi này là một tòa dược cốc trọng yếu trên tiên đảo Thục Sơn, bên trong tập trung các loại linh túy thiên địa bọn họ từ hải ngoại thu thập được trong một hai năm qua. Có thể nói rằng chính là một dược thảo viên lớn nhất của bọn họ. Tu Chân Giả ngoài việc tế luyện các loại pháp bảo thì chế thuốc của bọn họ cũng là tuyệt

vời. Trong Dược Đỉnh bọn họ luyện chế ra các loại linh đan chính là một trợ lực chủ yếu nhất để tăng tu vi bọn họ lên, có đôi khi thậm chí vượt qua cả tu vi mà bọn họ tự tu luyện được. Bởi vậy, Thiên Địa Linh Túy đối với Tu Chân Giả là cực kỳ trọng yếu, là một nguồn động lực lớn lao cho bọn hắn thăng cấp tu vi. Giờ phút này trong dược cốc vô cùng an tĩnh. Nhưng sau khi hai người Tiêu Thần lén vào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì nơi này có bố trí trận pháp cực kỳ đáng sợ, hơi vô ý chút sẽ dẫn phát tiên trận công kích. Rất hiển nhiên môn phái Thục Sơn vô cùng coi trọng dược thảo viên nên ngoại trừ bố trí trận pháp lợi hại thì ngay tại thời khắc phi thường tranh đoạt Tổ Long hồn mà ở nơi này vẫn còn để tới mười tên cao thủ trông giữ. "Oa tắc, đó là. . . Thiên Thần quả, không nghĩ tới ở Nhân Gian Giới lại thấy được thần vật như thế." Thanh Thanh vô cùng kinh ngạc mà nói: "Ta từ nhỏ đến lớn cũng chỉ ăn không tới hai mươi quả mà thôi." Điều này làm cho Tiêu Thần gần như á khẩu. Đó là Thiên Thần quả, vua của Linh Túy. Theo truyền thuyết chính là linh khí thiên thần đã qua đời biến thành kỳ thụ mà kết trái, mỗi gốc một đời cũng chỉ kết quả được ba trái mà thôi, khắp trong thiên địa thì số Thiên Thần thụ đó là có thể đếm được. Đây là có thể ngang hàng với Tử Toàn Âm Mộc Sâm Quả. Tử Toàn Âm Mộc sinh trưởng tại Cực Âm chi địa mà không phải hơn mười vạn năm thì không thể kết quả. Mạnh như Ma Giáo Giáo Tổ Xi Vưu pháp lực Thông Thiên vì nhân tình với Kha Kha tìm khắp cả âm phủ cũng chỉ được hơn mười quả mà thôi. Thiên Thần quả cùng Tử Toàn Âm Mộc Sâm Quả đều là vua Linh Túy, có thể tưởng tượng khó cầu như thế nào. Mà lúc này trong dược cốc dĩ nhiên sống tới hai gốc Thiên Thần thụ, mỗi cây treo tới hai quả lớn nhỏ cỡ nắm tay thành Thiên Thần quả hình thoi, giống như như là Dương Chi Ngọc tạo hình ra. Ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, hương thơm từng đợt, làm cho người ta bị mê say. Môn phái Thục Sơn có thể tại hải ngoại tìm được Thiên Thần thụ rồi chuyển tới trồng tận đây, nói rõ bọn họ mưu đồ không nhỏ, chuẩn bị trường kỳ đóng tại Nhân Gian. Hai người đều cao hứng phi thường vì Linh Túy khó gặp bậc này. Cả hai bắt đầu mưu đồ như thế nào bí mật thu ngắt đến tay. Cuối cùng, bọn họ lặng lẽ rời nơi này, dựa Bát Tướng cực nhanh của Tiêu Thần để châm lửa đốt một tòa cung điện

ở khu vực trung tâm tiên đảo, rồi sau đó rất nhanh ẩn về được cốc. "Tàng Kinh Các cháy rồi." " Mọi người mau tới cứu lấy điển tịch." Tiếng gọi ầm ỹ truyền khắp đảo nhỏ. Giờ phút này, trên đảo đã không còn có bao nhiêu cao thủ, toàn bộ đi tranh đoạt Tổ Long hồn rồi. Nên khi không có người chỉ huy tình huống thì lập tức dẫn tới một hồi hỗn loạn. Mười người trong được cốc tự nhiên nghe được tiếng gọi ầm ỹ, tất cả cũng đều bắt đầu lo lắng. Một vị người trung niên chỉ thủ hạ trong cốc bèn hạ mệnh lệnh: " Mấy người các người đi Tàng Kinh Các hỗ trợ, mấy người này lập tức đi xem Đan điện. Ta hoài nghi có người muốn điếu hổ ly sơn, nhằm vào Đan điện." Phía sau, Thanh Thanh thầm nói: "Đúng rồi, trong Đan điện nhiều thứ tốt nhất, đó là nơi cất giữ Linh Túy thiên địa đã luyện hóa thành đan dược, chúng ta thực sự nên đi vào trong đó trước." Tiêu Thần lắc đầu nói: "Nơi đó canh chừng khăng định càng nghiêm mật. Hiện ở chỗ này vẫn còn lại một người, nhưng là ta cảm giác người này rất mạnh, rất khó đối phó." Thanh Thanh cười nói: "Thực lực của hã và ta không sai biệt lắm, bất quá chúng ta không cần cùng hã liều mạng, ở đây ta có thứ tốt có thể chế trụ hã." Nói tới đây, nàng lấy ra một cái Linh Lung Thủy Tinh tháp xinh xắn, nhưng chỉ lớn cỡ ngón cái . Ánh sáng tỏa ra từng đợt thoát nhìn cực kỳ tinh xảo, quả thực đó là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Thanh Thanh lẩm nhẩm một câu chú ngữ, rồi sau đó sai khiến Thủy Tinh tháp bay ra. "Xoát" một tiếng Bảo Tháp biến mất không thấy, rồi sau đó đột ngột xuất hiện ở trên đỉnh đầu tên tu chân trung niên kia. Nhanh chóng to lên mà chụp xuống. "Hạo Thiên Tháp. . . Như thế nào có thể? !" Tu Chân Giả trung niên sắc mặt trắng bệch ra, lộ ra vẻ không thể tin được. Mặc dù hã đã đem hết toàn lực đấu tranh, nhưng không ngờ trong phút chốc đã bị Bảo Tháp thu đi vào. Xoát Ánh sáng chợt lóe, Thủy Tinh tháp hóa thành cỡ ngón cái rồi bay trở về trong tay Thanh Thanh . Tiêu Thần thất kinh, không nghĩ tới Thủy Tinh tháp lợi hại như thế. Đem một người tu chân cường đại trong nháy mắt trấn phong lại, bất quá thấy thế nào đều cảm giác được Thủy Tinh tháp như là một thứ tu chân pháp bảo. "Hi hi, không cần hoài nghi, đây xác thật là báu vật Tu Chân Giới, của một quái bá bá đưa cho ta." Thanh Thanh nửa đùa giỡn nói: "Mấy tháng trước ở trên biển đụng tới một lão bá kỳ quái. Lão muốn thu ta làm đồ

đệ, nói cái gì ta là trời sanh có căn cốt tu chân, phải bồi dưỡng ta trở thành Tu Chân Giả mạnh nhất từ trước tới nay. Ta đã tưởng trốn đều trốn không thoát, cuối cùng bởi vì lão có việc vội vã rời đi, trước khi đi tặng Thủy Tinh tháp cho ta." "Một Tu Chân Giả muốn thu người làm đồ đệ?" "Đúng nha. Nhưng mà ... lão bá kia tựa hồ không xấu. Với lại về sau nhìn thấy những Tu Chân Giả này khác nhau rất lớn. Lúc đó tu vi của lão cao thái quá. Ta đối mặt lão giống như con kiến nhìn lên con voi khổng lồ ." "Thanh Thanh người hiện tại đạt tới cảnh giới như thế nào?" "Thôi, so sánh đại thúc thì mạnh hơn một chút. Nhưng đại thúc không nên nhụt chí, tiềm lực của thúc vô hạn, có lối để tăng lên rất nhiều." Thanh Thanh nói rất mập mờ, rồi nói tránh đi: "Chúng ta mau đi hái quả Thiên Thần, kéo lỗ mất cơ hội." Há chỉ là mạnh hơn một chút, Tiêu Thần liên tưởng đến ngày đó dưỡng thương tại Tịnh Thổ thì tu vi Thanh Thanh tựa hồ rất không ổn định. Rất giống trạng thái tu vi cảnh giới Niết Bàn chột cao chột thấp. Mấy năm đã qua, nàng nếu dám đi ra khỏi Tịnh Thổ để tôi luyện trong thực tế, nói rõ cảnh giới đã vững chắc. Như thế cứ theo đó thăm dò suy đoán . . . hơn phân nửa nàng đã tiến vào cảnh giới Trường Sinh . Cường đại tiểu nha đầu! Có thể cùng so sánh với nhân tài thiên cổ Lan Nặc. Rất rõ ràng tiểu nha đầu có một trái tim trong sáng không muốn sự tự tin của Tiêu Thần bị đả kích nên mới nói về cảnh giới của mình rất mơ hồ. Không trách được một vị Tu Chân Giả thần bí và cường đại lần đầu gặp mặt đã muốn thu nàng làm đồ đệ, tuyên bố phải bồi dưỡng nàng thành Tu Chân Giả mạnh nhất từ trước tới nay. Điều này làm cho Tiêu Thần hơi có chút cảm khái, nhưng cũng không có bị đả kích chút nào. Hai người hết sức cẩn thận coi chừng tình hình trong dược thảo viên, mặc dù bọn họ đều tinh thông một chút trận pháp, nhưng là sau khi tiến vào trong thì vẫn dẫn phát công kích của tiên trận. Cấm trận vô cùng đáng sợ ! Mấy ngàn đạo kiếm khí quét ngang bầu trời, đan vào thành một vòng kiếm hủy diệt dày đặc. Tiêu Thần ý vào Bát Tướng cực nhanh phát huy đến cực hạn, mang theo Thanh Thanh đồng thời trốn ra không gian kia. Chậm một bước ắt sẽ bị vô tận kiếm quang quét trúng. Phiến không gian đó quả thực không thể vượt qua, mấy ngàn đạo kiếm khí mà mỗi một đạo đều to ước chừng bằng thùng nước hoàn toàn phong tỏa vùng không gian kia. Nó ngăn

cách được cốc với bên ngoài. Điều này làm cho hai người có chút đau đầu, thật vất vả để dụ những người đó đi, hiện tại lại thất bại trong gang tấc, thật sự có chút không cam lòng. "Thử lại uy lực của nó." Thanh Thanh lại một lần nữa xuất ra tháp Thủy Tinh. Bảo Tháp phóng lên cao, bay về phía trong tiên trận. Tính hủy diệt của tiên trận lại lần nữa phát động, không riêng có khoảng một ngàn đạo kiếm quang to như thùng nước, còn có vô tận tia chớp bổ ra như mưa, lại thêm Địa Ngục Minh Hỏa bùng lên thiêu đốt. Trận pháp cực kỳ kinh khủng, so sánh Ngũ Hành trận bên ngoài tiên đảo cũng không biết cường đại hơn bao nhiêu lần. Hào quang mênh mông hỗn độn từ Thủy Tinh tháp phát ra, dập dờn xuất những vòng quầng sáng. Chúng quét ngang đến kiếm khí thì không ngờ toàn bộ bị chặn nát, tia chớp bị đánh tan, hỏa diễm cũng bị chôn vùi. "Không nghĩ tới uy lực lớn như vậy." Tiêu Thần có chút giật mình. Thanh Thanh không chế Thủy Tinh tháp phóng đại ra rất nhanh, trong nháy mắt che kín phiến không gian này. Nó từ bầu trời ụp xuống. Cứ thế , toàn bộ kiếm quang vừa bắt đầu khởi động tính hủy diệt và tia chớp, hỏa diễm bị nó nuốt chửng chứ không hóa giải. Hai người không có trì hoãn, lấy Thủy Tinh tháp mở đường lập tức lọt vào trong được cốc, mục tiêu thẳng hướng Thiên Thần thụ. Bốn quả màu trắng ngà ,quả quả hương thơm từng trận, tỏa hào quang xoay chung quanh làm say lòng người. Chúng nhẹ nhàng lay động trên Thiên Thần thụ xanh biếc trông đặc biệt mê người. Tiêu Thần cùng Thanh Thanh mỗi người hai quả, tức thì hái bốn trái Thiên Thần quả xuống. Tương truyền chúng là linh khí thiên thần đã qua đời ngưng tụ mà thành, quả nhiên giống như là có sinh mệnh vậy. Ở trong tay bọn họ lại phát ra những đốm sáng sinh mệnh rực rỡ. Hai người cũng không vì như vậy mà thu tay lại. Trong được cốc hào quang lóng lánh, vẫn còn có rất nhiều loại Linh Túy khác, đều là vật báu khó gặp như Tử Vân Dao Thảo, Phi Thúy Tiên Ba, Cửu Diệp Ngọc Chi Thấy nhiều Linh Túy thiên địa như vậy, Tiêu Thần không tự chủ được nhớ đến Kha Kha. Nếu như Tiểu quý ở chỗ này nhất định sẽ hạnh phúc mà híp lại đôi mắt to cồ cộ, rồi sau đó sẽ làm một mẻ cướp sạch, thậm chí sẽ năn nỉ Tiêu Thần hỗ trợ đóng gói. Vì trốn tránh nỗi bi thương cùng sâu não mất đi người thân, nó một mình trở lại Long Đảo như là tự khép kín bản thân lại.

Từ lần trước, sau khi Tiêu Thần tại Lư Sơn mở thông không gian rồi thấy Kha Kha cô đơn dưới gốc Thông Thiên Thần Mộc đã gãy mà ngược nhìn phương xa buồn rầu nước nở. Hình ảnh bộ dáng ấy vĩnh viễn như ngừng lại nơi tâm trí hần khiến trong lòng hần cũng thật không dễ chịu. Hận không thể lập tức đem Tiểu quý đáng thương khóc lóc kia mang về Nhân Gian. Hiện tại, hần điên cuồng càn quét được cốc khiến Thanh Thanh nhìn đều trợn mắt há hốc mồm, chỉ có một nguyên nhân hần phải giúp Tiểu quý thu thập đủ linh túy. "Đại thúc không nên quá phận a, lưu lại cho chủ nhân một chút." Tuyệt đối là "Đại thu hoạch" ! Hai người cảm thấy mỹ mãn rời khỏi được cốc, trước khi đi Thanh Thanh lại xuất ra tháp Thủy Tinh, đem cường giả ở bên trong đang lâm vào trạng thái hôn mê kia nhét vào trong sơn cốc. Tất cả chuyện này đều là phát sinh trong chốc lát , có thể nói hai người hành động vô cùng gọn gàng. Tiêu Thần cùng Thanh Thanh cũng không có vội vã rời đi, mà là lựa chọn âm thầm thăm dò xem. Lửa cháy Tàng Kinh Các rất nhanh đã bị dập tắt , một lát sau trong được cốc truyền đến tiếng kêu sợ hãi. Những cao thủ này trở về thì phát hiện được cốc bị trộm. Rất nhanh. Hơn mười người cao thủ nhắm hướng được cốc bay đi. Tiêu Thần cùng Thanh Thanh nhìn thoáng qua lẫn nhau, cùng cảm thấy nhất trí hần là đi nhìn một chỗ tối trọng yếu đó - đan điện. Bọn họ bay nhanh tới gần nhưng lại trong nháy mắt lui xa. Bởi vì bên trong tối thiểu có gần hai mươi cường giả. Chỗ này chính là trọng địa trọng địa, so với được cốc quan trọng hơn, đồng thời phân bố tiên trận càng hung hiểm và đáng sợ hơn. Dựa vào Bát Tướng cực nhanh của Tiêu Thần thì cũng đủ thoải mái, người trong đan điện hơi có cảm giác thì cũng đã thoát xa không thấy . Vừa lúc đó, trong thân thể Tiêu Thần truyền đến một cơn rung động, Thạch nhân lại cử động. Xoát Tiêu Thần cùng Thanh Thanh ngừng lại, đứng trên đỉnh núi phía sau tiên đảo. Lúc này bọn họ đều cảm giác được một tia dị thường. "Đó là. . ." Trên đỉnh núi không ngờ lại có một cánh cửa không gian, bên trong có vô số luồng hào quang, cũng không biết thông suốt hướng phương nào. Chẳng lẽ đó đúng là thông đạo nối liền Tu Chân Giới cùng Nhân Gian Giới, nhóm Tu Chân Giả chính là từ đây tiến vào Nhân Gian Giới? Nhưng mà vì sao không ai canh giữ , mặc cho cánh cửa không gian mở rộng ra? Tựa hồ

không thềm quan tâm người ngoài xông vào nơi này mà phát hiện bí mật. Mới vừa rồi, Thạch Nhân rõ ràng là bởi vì cánh cửa không gian mà rung động, Tiêu Thần quyết định xâm nhập vào nhìn một cái. Thanh Thanh mở lời khuyên can: "Đại thúc không nên mạo hiểm . Người của môn phái Thực Sơn vốn đã biết chủ ý của ta, cái tên gọi là Đặng Ngọc kia đối với thúc cũng không tính hữu hảo. Nhưng vừa rồi chúng ta đã thu lãi lời về, không cần phải tiếp tục mạo hiểm." "Người ở chỗ này chờ ta, với tốc độ của ta mà nói, nếu như có vấn đề thì có thể trước tiên thối lui." Tiêu Thần không định từ bỏ, Thạch Nhân trong cơ thể hấn rất thần bí làm cho nó có thể cảm nhận được vật phi phạm. Xoát Tiêu Thần chợt lóe không thấy đâu nữa, hấn đã lọt vào không gian đường hầm. Cuối cùng không lâu sau, hấn phát hiện lại tiến vào một mảnh không gian kỳ dị, trên bầu trời xanh lam có những luồng năng lượng đang dập dờn dao động. Không có thái dương, nhưng mà luồng sáng trong không gian lại vô cùng êm dịu. Không gian không phải rất lớn, phương viên không quá mười dặm, tựa hồ là một mảnh hư không khép kín. Bên trong màu xanh biếc ,thảm thực vật xanh um, ngoại trừ không đủ lớn ra thì so với trời đất thật sự ở bên ngoài thoát nhìn không khác nhiều. Xoát Quang ảnh lóe lên, Thanh Thanh cũng đi vào. "Thanh Thanh người như thế nào cũng đến?" "Không yên lòng với đại thúc ưa gây họa, ta chuẩn bị tại thời khắc mấu chốt đến làm mỹ nữ cứu đại thúc." Tiêu Thần cùng Thanh Thanh cùng nhau tiếp tục đi về phía trước, không lâu bọn họ ngừng lại nghỉ chân bên cạnh một cái hồ nhỏ trong vắt. Giữa hồ hào quang lốm đốm, lá sen xanh ngắt nổi với vòm trời, tương phản với màu hồng của cánh sen. Giữa những tấm lá xanh đó có một gốc hoa sen thật lớn vượt quá tưởng tượng, phảng phất giống như một cây cổ thụ chọc trời nổi lên cao vút giữa hồ . Thấp thoáng dưới lá sen bích lục, giữa hồ nước có một Đài Sen mười hai tầng lẳng lẳng lơ lơ, chung quanh rất nhiều con cá có linh tính bơi qua bơi lại. Những con cá đủ màu sắc thi thoảng lại phụt lên yêu châu, trông cũng có vẻ đạo hạnh. Tiêu Thần thất kinh, đài sen trong suốt lấp lánh kia lại khiến cả cá trong hồ cũng có thể hóa yêu, có thể tưởng tượng linh khí thịnh cỡ nào . Xưa kia , Kha Kha từng có lần tại Linh Túy điện ở Thiên Đế Thành Nam Hoang ăn trộm được một đài sen chín tầng. Nhưng kích cỡ chỉ bằng

chậu nước rửa mặt. Lúc ấy cũng đã được tôn sùng là thiên tài địa bảo cấp cao nhất Thiên Đế Thành. Mà gốc Đài Sen mười hai tầng trước mắt này lại rất giống đài sen Phật Đà ngồi. Lúc này nó ước chừng phải to cỡ nửa gian phòng ốc, như vậy có thể tưởng tượng phẩm chất của nó đã sớm vượt xa phạm trù Linh Túy, đã được xem như một món chí bảo. Đài Sen mười hai tầng này rất giống đài sen chỗ Phật Đà ngồi. Đồng dạng quang hoa lóa ra, trong suốt như ngọc điều, lưu chuyển tiên khí mênh mênh. Bất kể là từ kích cỡ của nó, hay từ linh khí lưu chuyển phát ra dao động mà xét, đem so với chí bảo kia của Phật Đà thì chỉ có hơn chớ không kém. "Ta dám cược Đài Sen mười hai tầng này so sánh tuyệt không kém bảo vật của Phật Đà." Tiêu Thần có tư cách lên tiếng hơn cả. Bởi vì hắn từng nắm trong tay đài sen Phật Đà trong thời gian dài. Nhưng mà hắn rất khó hiểu tại sao nơi này lại có đài sen vượt quá tưởng tượng bất cứ người nào, mà nó vẫn còn ở vào thời kì sinh trưởng. Vừa lúc đó Thạch Nhân trong cơ thể hắn lại động, nhưng tuyệt không phải bởi vì Đài Sen mười hai tầng gây ra. Điều khiến cho Thạch Nhân rung động lại là một chiếc cầu đá thoạt nhìn cực kỳ bình thường bắc trên hồ nhỏ. Trong cơ thể Tiêu Thần, Thạch Nhân bị hư hại đã chậm rãi giơ cánh trái hoàn hảo kia chỉ về hướng cầu đá ở phía trước.

Thanh Thanh thấy Tiêu Thần bỏ qua Đài Sen mười hai tầng lại phi thân lên, chú ý tới cầu đá cũ kỹ mà lại thô kệch kia thì nàng cũng phi đến, bình tĩnh đánh giá. Cầu đá mặt trên có bốn chữ mờ hồ không rõ, cũng không biết chữ cổ đã trải qua bao nhiêu thời đại. "Chà, kia tựa hồ là kiểu chữ Nguyên Thủy thần văn từ xa xưa nhất..." Thanh Thanh kinh ngạc vô cùng. "Người nhận ra?" Tiêu Thần lại càng giật mình. "Ta học qua một chút. Bốn chữ tựa hồ là... Thông Thiên Tử Kiều." "Cái gì. Thông Thiên Tử Kiều?" Tiêu Thần cực kỳ hoảng sợ. Tu Chân Giả từng sai người xây dựng Thông Thiên Tử Kiều ở trên bờ Hoàng Hà. Thì ra là lại có "Nguyên mẫu" chân thật. "Đại thúc người nhìn... vòm cầu kia tựa hồ có cổ quái, dường như... nối thông nhau với một thế giới khác." Thanh Thanh giật mình chỉ vào vòm cầu đen sì không ánh sáng. Cả mảnh không gian này thì có luồng sáng êm dịu, nhưng mà dưới vòm cầu lại đen nhánh một mảnh, ngay cả là Thông Thiên Nhân cũng nhìn không rõ lắm. Vừa lúc đó, Đài Sen mười hai tầng giữa hồ đột nhiên bắt

đầu chấn động, xuất ra từng đạo năng lượng đập dồn vô cùng cường đại không đổi. Nó lập tức khiến Thanh Thanh cùng Tiêu Thần cũng có cảm giác tim đập nhanh, run rẩy phát ra từ tận đáy linh hồn. "Không tốt, ta cảm giác được trong Đài Sen mười hai tầng thai nghén một sinh mệnh." Thanh Thanh thét lên sợ hãi: "Đại thúc chúng ta mau lui lại." Tiêu Thần trong nháy mắt rõ ràng. Không trách được không ai trông giữ cánh cửa không gian. Bên trong có thần vật dị thường như Thông Thiên Tử Kiều thì không lo lắng xảy ra vấn đề. Té ra còn một món chí bảo khác trông giữ Đài Sen mười hai tầng. Thanh Thanh khai mở linh giác cường đại rồi cả kinh nói: " Trong Đài Sen mười hai tầng có một nữ nhân cường đại đến không cách nào tưởng tượng , nàng. . . Muốn thức tỉnh rồi." Tiêu Thần vội vàng kéo Thanh Thanh, dùng Bát Tướng cực nhanh cũng không quay đầu lại cứ nhắm phía đường hầm không gian bay đi. Tốc độ cực hạn giống như đang không ngừng xuyên qua không gian. Một bước vài dặm, hai người Tiêu Thần rất nhanh lao ra cánh cửa không gian, rồi sau đó lại trong phút chốc trốn ra khỏi tiên đảo. Đến khi rời xa tiên đảo của môn phái Thực Sơn hai mươi mấy dặm thì mới dừng lại. Nhưng vừa lúc đó, hai chùm tia sáng vô cùng sắc bén và đáng sợ trong nháy mắt quét đến, làm cho bọn họ lại một lần nữa bay ra hơn mười dặm. "Là ... nữ nhân kia! Là nàng ta . . . Mở hai mắt ra." Từ khi quen biết cùng Thanh Thanh tới nay, Tiêu Thần phát hiện đây là lần đầu nàng lộ ra vẻ vô cùng nghiêm trọng. " Nàng đuổi tới sao?" "Không có, nàng ta vẫn còn ở trong phiến hư không, vẫn được thai nghén trong đài sen. Nhưng là ta có một loại cảm giác, nàng mở rộng con người, nhìn chăm chú vào chúng ta." "Nhân Thần Chi Quang? !" Tiêu Thần kinh hãi. Hào quang từ đôi mắt này không ngờ so với kiếm khí còn muốn sắc bén hơn, dù là cách xa nhau như thế. Bỗng nhiên, hần nghĩ tới lời nói của Đông Hồ Lư Sơn. "Có đôi mắt tại nơi xa xôi nhìn chăm chú. Đó tựa hồ là một đôi mắt nữ nhân, ta chưa từng có gặp qua một người ánh mắt có thể sắc bén như thế, so kiếm khí còn có mạnh mẽ hơn gấp trăm lần. Ta phỏng đoán nàng cách nơi này chừng trăm dặm, nhưng là vẫn có thể bị ta cảm ứng được . . . Mặc dù chưa từng thấy ánh mắt kia, nhưng là nếu như khiến ta từ ánh mắt sắc bén kia trở lại như cũ thì ta cảm giác được ánh mắt kia cùng ánh mắt nữ nhân

trong bức họa ta xem rất rất giống nhau." Nghĩ tới đó lập tức khiến trong lòng Tiêu Thần chấn động kịch liệt, tại sao có thể như vậy? "Thanh Thanh mới vừa rồi linh giác của nàng có lưu giữ khuôn mặt nữ nhân kia hay không." "Mơ hồ thấy được, vô cùng xinh đẹp, gần như đẹp đến yêu dị." Nghe thấy thế, Tiêu Thần lấy từ trong ống tay áo ra một quyển trục. Hắn mở ra rồi hỏi: "Như nữ nhân trong bức họa kia?" Đối với điều này, Thanh Thanh rất kinh ngạc mà bảo: "Ồ, rất giống, rất rất giống!" Xoát Vừa lúc đó, hai đạo hào quang lạnh lùng từ phương xa quét đến, so kiếm khí còn sắc bén gấp trăm lần. Nó làm rung động linh hồn người. Như vậy lời Lữ Sơn Đông Hồ được chứng thật ! Tiêu Thần hô to "Không tốt" rồi vội vàng lôi kéo Thanh Thanh trốn đi xa. Vậy là ai? Tại sao lại như vậy! Tiêu Thần trong lòng tràn ngập nghi hoặc, chẳng lẽ nói . . . người đó thật là Nhược Thủy sao? Nhưng mà, làm sao có thể? Làm sao có thể!

codon.traị Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 297 : Tranh đoạt

Chương 297 : Tranh đoạt

Dịch giả: Linhlp Nguồn: 4vn.eu

Cái lạnh thấu xương bao phủ Tiêu Thần cùng Thanh Thanh, như là có hai thanh kiếm sắc bén tuyệt thế để ở sau lưng bọn họ. Lực lượng của ánh mắt không ngờ lại đáng sợ như thế? Quả thật là điều không thể tưởng tượng nổi, có thể hình dung ra nữ nhân kia cường đại ra sao. Đột nhiên, một đạo hào quang sáng chói xé rách không gian truy theo bọn họ. Đó lại là một đạo

nhân ảnh, hào quang dần dần ngưng tụ lại, trong ánh sáng mờ lung một nữ nhân hiển linh ra, nàng đứng thẳng trong không trung trên biển cả. Sau khi Tiêu Thần thấy rõ dung mạo nữ nhân kia thì khựng lại, không ngờ thật sự giống nhau như đúc với nữ nhân trong bức họa, tựa hồ chính là Nhược Thủy bị hắc tự cắt đứt khỏi trái tim. Thanh Thanh kéo áo Tiêu Thần, nhẹ giọng bảo: "Nữ nhân kia đang thai nghén tại đài sen chưa tới, đây là tinh khí của nàng ta biến thành." Tiêu Thần gật đầu. Mặc dù đối mặt với nữ nhân giống nhau như đúc cùng người yêu ngày xưa, trong lòng hắc cũng không có nửa điểm dao động, tựa hồ là người ngoài cuộc không thềm đếm xỉa đến. Hắc vô cùng bình tĩnh hỏi: "Người là ai?" Nữ nhân hoàn toàn ngưng tụ từ tinh khí mà thành trông thực cao ngạo giống như tiên tử lạnh lùng. Nàng không nhìn Tiêu Thần mà dừng ở Thanh Thanh rồi nói: "Người sau này sẽ đi theo ta." Không có nói thêm lời nào, nàng xé rách không gian. Xuyên qua một lối thông không gian, ngón tay ngọc ngà thon thả chỉ về hướng Thanh Thanh. Tiêu Thần cả kinh, thật không ngờ nữ nhân nói động thủ liền động thủ. Thực lực nhân vật bậc này không thể phỏng đoán, nhìn khí thế đó chỉ sợ so với Bán Tổ không kém bao nhiêu. Hắc vung tay quăng Ô Thiết ấn đi ra ngoài, rồi sau đó dùng Bát Tướng cực nhanh mang theo Thanh Thanh lại một lần nữa lao vút lên trời. Ô Thiết ấn từng tiêu diệt Bán Tổ. Hôm nay mặc dù nứt nẻ gần như sắp vỡ nên phát huy không được bao nhiêu uy lực, nhưng để hù người thì vẫn còn đủ. Dù sao cấp độ, phẩm chất của nó cùng làm cho Bán Tổ xao động. Ngay lập tức chạy tới trăm dặm, Tiêu Thần cùng Thanh Thanh hộc tốc trốn đi. Có một số người thì không thể dùng lực, chỉ có thể chạy trốn. Nhưng mà. Vèn vèn chỉ một lát sau thì nữ nhân kia lại xuyên qua không gian đuổi kịp. Có thể nói người đủ sức đuổi theo Bát Tướng cực nhanh cũng không nhiều, tuy nhiên nữ nhân này liền có thể làm được. Đủ để nói rõ nàng ta đáng sợ ra sao. Xoát Hào quang lóe lên, nữ nhân cắt đứt đường đi của bọn họ. Nàng ta nhìn chăm chú Thanh Thanh rồi vẫn là nói câu kia: "Người sau này sẽ đi theo ta." "Tỷ tỷ xinh đẹp vì sao bảo ta đi theo người nha?" Thanh Thanh hỏi. Nữ nhân không trả lời. Nhìn về phía Tiêu Thần mà một mực nàng không thềm nhìn rồi bảo: "Mau tránh ra." Mà cho đến lúc này Ô Thiết ấn nứt nẻ mới từ phương xa bay trở về Tiêu Thần

trong tay. Trên bề mặt lại có thêm mấy vết rạn. "Tại sao muốn dẫn nàng ấy đi?" Tiêu Thần chặn trước người Thanh Thanh, Hoàng Kim Thần Kích hiện lên ở trong tay, Ô Thiết ấn trôi nổi trước người hắn. "Cút ngay!" Nữ nhân lạnh lùng đáp lại, ống tay áo phất phơ liên hồi về phía trước. Nàng là từ tinh khí ngưng tụ mà thành. Ống tay áo tự nhiên cũng là tinh khí thuần khiết, nó có uy lực tuyệt đối mạnh mẽ. Ngay cả khi có Hoàng Kim Thần Kích cùng Ô Thiết ấn chặn đằng trước. Tiêu Thần vẫn trong khoảnh khắc bị quạt bay đi xa mấy trăm trượng. Cũng may nữ nhân không hạ sát thủ, chỉ là muốn đẩy lui hắn mà thôi. Mặc dù nữ nhân có diện mạo cực kỳ giống Nhược Thủy, nhưng Tiêu Thần đã cắt đứt khỏi trái tim. Bởi vậy về tình cảm cũng không có chút cảm giác khác, có chăng chỉ là nghi hoặc cùng phần nộ. Thanh Thanh lập tức chạy lại đây, nâng đỡ Tiêu Thần rồi sau đó đối mặt nữ nhân đang bám như bóng với hình mà bảo: "Tỷ tỷ xinh đẹp, ta và tỷ đi. Nhưng tỷ cũng không nên ra tay nữa." "Được." Nữ nhân ngạo nghễ gật đầu. Cũng không thèm liếc mắt nhìn về phía Tiêu Thần. Mà vào giờ khắc này Tiêu Thần đã có thể xác định, nữ nhân này tuyệt không phải Nhược Thủy. Bởi vì trong ánh mắt cao ngạo kia của nàng tràn ngập cảm giác năm tháng bề dâu, đó quyết không phải là điều mà một nữ nhân tuổi còn trẻ có được. Thanh Thanh ra sức cầu lòng bàn tay Tiêu Thần, khiến cho lời hắn muốn thốt ra đành ngừng lại. Tiêu Thần phát hiện trong tay có thêm một cái Thủy Tinh tháp to bằng ngón cái. Trong nháy mắt rõ ràng ý của Thanh Thanh. "Đại thúc hãy bảo trọng." Đây là lời nói cuối cùng của Thanh Thanh trước khi bị nữ nhân kia mang đi. Tiêu Thần buồn bã như mắc lỗi, đồng thời trong lòng có một cảm giác bị lãng nhục, cứ như vậy trở mắt nhìn Thanh Thanh bị mang đi. Nhưng hắn không có đủ lực lượng ngăn cản. Linh Lung Thủy Tinh tháp xinh xắn trong tay nhìn dịu dàng trong suốt, trên mặt Lưu Quang tràn đầy màu sắc. Tiêu Thần nhẹ nhàng vuốt ve, hắn biết ý của Thanh Thanh là bảo hắn lấy tháp này để xin quái lão bá thần bí có thực lực cường đại kia giúp đỡ. Hắn phóng lên cao rồi bay về phương xa. Ở chỗ sâu trong biển rộng vẫn còn đang hỗn chiến, Long Châu cực lớn kia lại bị tan tành. Cũng giống như Long Hồn đột phá phong bế, nó bắn nhanh đi khắp bốn phương tám hướng. Tu Chân Giả cùng hải ngoại tán tu quyết đấu đã thi

triển triển đại pháp lực để cướp lấy, nhưng tất cả đều không thu hoạch được gì. Long Châu vỡ vụn không gì cản được, tất cả đều chìm vào biển khơi, nhằm phía tiên đảo mà bay nhiều như sao trời. "Quả nhiên như lão tổ dự liệu vậy. Cường lấy thì không được, chỉ có thể từ từ toan tính." Tu Chân Giả môn phái Thục Sơn kêu lên. Cuộc chiến hỗn loạn đã dần dần bình ổn, bóng người đầy trời từ từ tản đi. Giữa biển khơi trôi nổi rất nhiều thi thể, máu bắn ra đã thu hút một đám cá mập. Chả mấy chốc những tu giả chết trận này đã bị ăn sạch. Làm thế nào mới có thể tìm được vị lão nhân cường đại kia? Tiêu Thần để thần thức chìm vào trong Thủy Tinh tháp, ngoài ý muốn phát hiện một đoạn dấu ấn tinh thần, giảng giải cách thức điều khiển báu vật này như thế nào. "Ha ha, Trần Chiến huynh, chúng ta lại gặp mặt ." Từ xa một đạo nhân ảnh bay vọt tới. Kẻ mới đến tướng mạo như ngọc, một bộ áo tím phất phơ theo gió. Đúng là tu giả Đặng Ngọc mạnh nhất trong lớp thanh niên môn phái Thục Sơn. "Hân hạnh." Tiêu Thần mặc dù không có cảm tình gì với hắn ta, nhưng mà hiện tại không muốn động thủ. "Thanh Thanh tiên tử đâu rồi?" Đặng Ngọc trên mang theo vui vẻ. "Nàng có việc đi trước rồi." "Thật sự là đáng tiếc, lại bỏ lỡ dịp gặp nàng." Nói tới đây hắn cười chế nhạo châm biếm nhìn Tiêu Thần rồi bảo: "Trần huynh tu vi tinh xảo, không bằng chúng ta luận bàn một phen. Hiện tại không có Thanh Thanh ngăn, chúng ta có thể thoải mái trao đổi một phen." Tiêu Thần từ trong giọng nói phát giác một tia châm chọc, hắn nhíu nhíu mày bảo: "Ta không phải là đối thủ của người, người đi tìm người khác luận bàn đi." "Hiện tại Thanh Thanh không ở đây, không ai ngăn cản chúng ta chiến đấu. Trần huynh cũng không nên khiêm nhường từ chối ." Ý tứ châm chọc hàm xúc rất rõ ràng. "Người muốn nói Thanh Thanh vắng mặt nên không ai che chở ta, đúng không?" Tiêu Thần bình tĩnh nhìn Đặng Ngọc. "Nếu như người cho rằng như vậy thì cũng không phải điều không thể." Đặng Ngọc hiện lên một vẻ hài hước mà tiếp tục: "Hiện tại Thanh Thanh vắng mặt, tốt nhất là người xuất ra bản lĩnh thật sự đi, nếu không cẩn thận sẽ bị thương nặng." "Người đang ở Niết Bàn cảnh giới?" "Đúng, nhưng chúng ta gọi là Kiếp Hỏa cảnh giới." Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Kiếp Hỏa, Phi Tiên đây là năm đại cảnh giới tiên nhân của Tu Chân Giả. Giống như Võ Giả, Thần Thông Giả phân chia cảnh giới

làm Cửu Trọng Thiên. Sự thực, cách phân chia cảnh giới của Tu Chân Giả hoàn toàn có thể tương thông cùng Thần Thông Giả, Võ Giả. Trước khi đột phá sinh tử đều là ngũ đại cảnh giới, Trúc Cơ đối ứng với Thuế Phàm, Kim Đan đối ứng với Thức Tàng. Nguyên Anh đối ứng với Ngự Không, Kiếp Hỏa đối ứng với Niết Bàn, Phi Tiên đối ứng với Trường Sinh. Xoát Hào quang lóe ra. Đặng Ngọc áp sát tới gần. Một thanh phi kiếm màu tím lấp lánh hào quang dài chưa tới nửa thước trôi nổi trước người, hắc lạnh lẽo cười nói: "Sống hay chết là do số phận cùng thực lực của người thôi." Tiêu Thần cũng không có bay trốn đi mà cười khẩy, hắc lập tức sử dụng Thủy Tinh Tháp. Mặc dù vừa mới biết phương pháp điều khiển nó, nhưng hắc tin tưởng uy lực của báu vật hàng đầu này. Xích Tử Kiếm xé rách không gian vẽ ra một cái đuôi thật dài màu tím mà chém đến, giống như một chiếc cầu vòng màu tím. Thủy Tinh tháp to bằng ngón cái nhai như ngọc, Tiêu Thần dùng thần thức nhập vào trong đó, lệnh cho nó phóng lên cao. "Keng " Thủy Tinh Tháp phóng đại dài đến một thước thì hung hăng nện cùng Tử Kiếm, khí hỗn độn mệnh mệnh tràn ngập ra. Thủy Tinh Tháp lập tức đánh bay Tử Kiếm kia làm hào quang bắn ra bốn phía . Bởi vì đây là lần đầu tiên Tiêu Thần thi triển nên không thể điều khiển tinh chuẩn, bằng không hắc là trực tiếp đã hút đi thanh phi kiếm kia. Dáng vẻ này như bây giờ chỉ mới tung hoành ngang dọc, nhưng đó mới chỉ là phát huy ra một phần uy lực mà thôi. Đặng Ngọc kinh ngạc hỏi: "Đây là báu vật gì?" Sóng gió nổi lên trong lòng hắc, Tử Kiếm chính là chí bảo của môn phái Thục Sơn mà lại cứ bị đánh văng ra như vậy. Có thể tưởng tượng Bảo Tháp tất nhiên có lai lịch hắc là lớn. Tiêu Thần tuyệt không đáp lời, hắc khống chế Thủy Tinh Tháp bao trùm lên Đặng Ngọc. Đặng Ngọc vội vàng đánh ra một khối lục ngọc. Nó đón gió mở ra, cả một tòa Thuý Ngọc sơn xuất hiện ở trong không trung chắn trước người hắc. "Keng " Tiêu Thần vẫn có vẻ rất "Ngượng tay", Thủy Tinh Tháp lại đụng vào Thuý Ngọc sơn khống lồ làm nó văng tung tóe, ngọc vụn rơi xuống biển. Khí hỗn độn mệnh mệnh dập dờn ra, Thủy Tinh Tháp xoay tròn trên bầu trời rồi sau đó càng lúc càng lớn. Cuối cùng thì Tiêu Thần cũng nắm giữ được bí quyết khống chế nó. Ngay tại lúc khí hỗn độn tràn ngập ra thì sắc mặt Đặng Ngọc đột nhiên biến đổi. Hắc phóng lên

cao rồi quát: "Hôm nay tạm từ biệt, lần sau tái chiến." "Người nghĩ muốn chiến liền chiến, muốn đi thì đi sao? Không có dễ dàng như vậy." Tiêu Thần không chế Thủy Tinh Tháp đuổi theo. Nhưng trong phút chốc hăn phá lên cười, thu hồi THỦY TINH THÁP rồi nói: "Niết Bàn cảnh giới thật sự là làm cho người ta hoan hỉ mà cũng làm cho người ta lo lắng. Thực lực lúc tăng lúc giảm không chừng, người hiện tại lại . . . Ha ha. . ." Tiêu Thần trực tiếp xông tới, đuổi theo Đặng Ngọc lão đảo sắp ngã. Hữu quyền không chút khách khí thân mật tiếp xúc cùng má phải hăn. "Phụt " Miệng Đặng Ngọc phun máu tươi rơi xuống hòa trong nước biển. Hăn chật vật phóng lên cao, phần nộ nhìn chăm chú Tiêu Thần. Tiêu Thần khinh thường cười lạnh, Bát Tướng cực nhanh trong nháy mắt xông tới. Lại là một quyền xuất ra, thêm một lần thân mật tiếp xúc cùng xương mũi của hăn. "Răng rắc" Sống mũi thẳng tắp kia lập tức gãy lìa, máu tươi lại phun ra. "Người. . ." Đặng Ngọc tức giận kinh hoàng lẫn lộn, đồng thời sợ hãi vô cùng. Hăn vịn lần không ngờ tại thời khắc mấu chốt, bởi vì đang ở vào Kiếp Hỏa cảnh giới mà làm cho tu vi phát sinh dao động. Hăn biết là đã bị Thủy Tinh Tháp phát ra khí hỗn độn làm ảnh hưởng, bằng không dựa theo kinh nghiệm trước đây thì còn cần khoảng nửa tháng nữa mới có thể rơi vào trạng thái thấp nhất. "Phanh " Đùi phải Tiêu Thần quét ngang ở trên bụng hăn, lập tức hăn kêu thảm bay ra ngoài. "Tiểu tử người. . ." Đặng Ngọc cảm giác sắp tức chết, không ngờ tại thời khắc mấu chốt thì tu vi sụt giảm nên bị một kẻ tu vi không bằng hăn hành hung, một chuyện càng làm hăn thêm tức giận. "Bốp" một cái gập người, Tiêu Thần một cái tát hất văng hăn bay xa rồi sau đó phóng lên, trên người hăn liền đập hơn mười cước. Đây trần trụi là sự chà đạp, điên cuồng nện vào một Tu Chân Giả cảnh giới Kiếp Hỏa. Hào quang lóe ra, bên ngoài thân Đặng Ngọc hiện ra một tầng chiến giáp. Ngay cả đầu đều được bao trùm ở bên trong. "Có tác dụng sao? Vừa rồi là ta không muốn giết người mà thôi." Tiêu Thần cười lạnh vung hữu chưởng lên, Thượng Thương Chi Thủ vô tình phóng xuống. "Phanh" một chưởng cứng rắn nện ở trên ngực Đặng Ngọc. "Răng rắc răng rắc " Tiếng rạn nứt phát ra, chiến giáp trên người Đặng Ngọc vỡ vụn. Hăn lộ ra khó có thể tin nổi, đây chính là một món bảo giáp phòng ngự, không ngờ lại bị kẻ tu vi thấp hơn

hắn như Tiêu Thần dễ dàng làm vỡ nát. "Dừng tay!" Từ phương xa truyền đến tiếng phá không, hai tên Tu Chân Giả trung niên bay tới. Tiêu Thần cũng không quay đầu lại, trực tiếp trên người Đặng Ngọc khẽ ấn xuống một cái. Trong nháy mắt Đặng Ngọc toàn thân xương cốt đều phát ra tiếng vỡ vụn, Nguyên Anh trong cơ thể đồng thời bị đánh nát tả tơi. Đặng Ngọc kêu thảm thiết, Tinh Khí Thần toàn thân phảng phất bị hút ra ngoài cơ thể. Hắn vô lực ngã nhào ở trên không trung mà rơi xuống biển khơi. Tiêu Thần điều khiển Thủy Tinh Tháp thu hắn lại. "Người. . ." Hai tên Tu Chân Giả trung niên tức giận cùng phát ra tiếng rống như sấm. Vào lúc này bọn họ thật không ngờ Tiêu Thần quyết đoán và độc địa như thế. Lại hạ thủ không chút do dự. "Ta chưa bao giờ lưu tình đối với kẻ địch, tuyệt không lưu hậu hoạ cho mình." Tiêu Thần hiện ở trong lòng đã nắm chắc, Thủy Tinh Tháp uy lực thật lớn nên có thể ứng phó hai người trước mắt này. Một tên Tu Chân Giả trung niên xông tới, kiếm khí ngang trời. Đối với tình thế này, Tiêu Thần không kinh hoảng chút nào. Hắn trực tiếp xuất ra Thủy Tinh Tháp. Hiện tại hắn đã hoàn toàn nắm giữ cách điều khiển chí bảo môn phái này như thế nào. Thủy Tinh tháp bắt đầu xoay tròn, hào quang lấp lánh chiếu rọi thập phương. Nó lập tức phóng đại rồi chụp xuống phía dưới, khí hỗn độn phủ kín đất trời. "A. . ." Tu Chân Giả trung niên quá sợ hãi, phát hiện lại không cách nào kháng cự lực lượng đáng sợ kia nên lập tức bị Bảo Tháp nuốt chửng. Hào quang lóe ra, Thủy Tinh Tháp trong khoảnh khắc co lại bằng ngón cái bay trở về trong tay Tiêu Thần, hào quang huyền ảo xoay vòng chung quanh thân nó. "Đó là. . . Thủy Tinh Tháp trong truyền thuyết?" Một tên Tu Chân Giả khác kinh ngạc lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Hắn kêu lên: "Làm sao có thể? !" Nói xong hắn cũng không quay đầu lại mà bỏ trốn mất dạng. Miệng kêu to: "Thủy Tinh Tháp tái hiện hậu thế. . ." Tiêu Thần muốn xuất Bảo Tháp ra để cũng trấn phong hắn. Nhưng mà trong phút chốc lại thay đổi chủ ý, cứ mượn miệng của hắn để truyền tin tức ra. Nếu như lão nhân thần bí mà lại cường đại vẫn còn ở Nhân Gian Giới thì nhất định sẽ chủ động tìm đến hắn. Hiện tại điều hắn cần phải làm là tìm nơi ẩn thân bí ẩn, chờ đợi viện binh hùng mạnh cảm ứng được tinh thần ẩn ký bên trong Bảo Tháp mà tìm đến. Tiêu Thần không biết lai lịch của Thủy Tinh Tháp,

nhưng Tu Chân Giới rất nhiều người đều biết có một món thánh vật như vậy, lai lịch quá lớn. Tin tức rất nhanh truyền bá ra ngoài, Tiêu Thần đợi trên một hòn hoang đảo ước chừng nửa tháng, rốt cục thấy chủ nhân của Bảo Tháp tới. Mặc dù trước kia chưa từng gặp mặt, nhưng Tiêu Thần lần đầu tiên nhìn thấy liền nhận định lão nhân kia tuyệt đối là quái lão bá trong miệng Thanh Thanh. Lão nhân hi hi ha ha, tựa hồ là một lão trẻ nhỏ vô cùng lạc quan, đầu tóc bạc lộn xộn, rất không chú ý tới ăn mặc. Căn bản không cách nào làm cho người ta lường được tu vi của lão, phảng phất rộng lớn vô biên như biển rộng, lại giống như cội chân không vậy. "Tiểu tử người hao tổn tâm cơ để dẫn dụ ta đến, có phải đồ đệ của ta đã xảy ra chuyện hay không?" Lão nhân trong mắt tràn ngập ánh sáng trí tuệ. Điều này làm cho Tiêu Thần rất kinh ngạc. Hắn còn chưa nói gì, lão nhân tựa hồ cũng đã đoán được không sai biệt lắm. Điều này làm cho hắn đỡ công giải thích rất nhiều, cứ trực tiếp nói ra tất cả. "Làm thế nào mà lại chọc tới bà ta . . ." Lão nhân nhíu mày, lẩm bẩm: "Nhìn khắp Tu Chân Giới cũng không có mấy người dám trêu chọc bà." "Vậy . . ." Tiêu Thần hơi thất vọng. "Không sao, chúng ta trực tiếp đi tìm bà ấy, phải đưa đồ nhi tốt của ta về." Lão nhân khoát tay mà bảo: "Không giảng đạo lý nữa, ta liền cùng bà ta thử mấy chiêu." Lão nhân có thể nói pháp lực Thông Thiên, đưa tay chấm một điểm liền mở ra một lối thông không gian, lôi Tiêu Thần cùng đi vào. Cơ hồ trong nháy mắt liền xuất hiện ở trong không trung trên một tòa tiên đảo. "Đây không phải tiên đảo Thực Sơn." "Ta biết." Lão nhân mang theo Tiêu Thần đi sâu vào trong tiên đảo vừa nói: "Tổng cộng có chín hòn đảo nhỏ, trên đó có cánh cửa không gian nối thông nhau được với thứ nguyên không gian của nữ nhân kia." "Tại sao có thể như vậy?" Tiêu Thần rất không rõ. "Chín hòn tiên đảo đại biểu cho chín Đại tông phái của Tu Chân Giới. Nữ nhân kia thích thú với việc hù dọa khắp nơi, bà ta đang canh chừng Thông Thiên Tử Kiêu, bảo đảm Tu Chân Giới nối thông cùng Nhân Gian Giới." Đang khi nói chuyện bọn họ đi vào trước cánh cửa không gian trên đảo nhỏ này, rồi sau đó hào quang lóe ra mà xuất hiện ở chỗ Đài Sen mười hai tầng trong thứ nguyên không gian. "Đài Sen mười hai tầng lại bị bà ta tìm được, tựa hồ cái này đem so sánh chỉ bảo Phật Đà kia ở Trường Sinh Giới vẫn còn

hơn một bậc. Bởi vì nó vẫn còn ở vào giai đoạn sinh trưởng. Ta đã biết, bà ta muốn dùng Đài Sen mười hai tầng vẫn còn vào lúc sinh trưởng để bồi dưỡng bốn thanh Chiến Kiếm trong truyền thuyết!" Vừa lúc đó từ bên trong Đài Sen mười hai tầng vọng ra âm thanh vô cùng lạnh lùng: "Người nói đúng."

Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 298 : Thái Hạo

Chương 298 : Thái Hạo Dịch giả: Lisaannakagura Nguồn: 4vn.eu

Giờ phút này trong hồ nhỏ xinh đẹp như ngọc bích kia, gốc Thanh Liên (sen xanh) to như cây cổ thụ chọc trời đang nở rộ. Đóa hoa xinh đẹp sáng bóng như ngọc, hương thơm xông vào mũi. Tán lá sen thật lớn như chiếc ô khổng lồ che khuất bầu trời. Đài Sen mười hai tầng giống như mỹ ngọc. Nó như ẩn như hiện giữa những phiến lá sen lớn mà tản ra hào quang tựa mộng ảo, linh khí dập dờn. Khắp không gian đều bởi vì tồn tại của nó mà chiếu sáng chói lọi, trông thánh khiết vô cùng. "Thiên nữ vẫn luôn mạnh khỏe chứ?" Lão nhân cười ha hả chấp tay hướng về phía đài sen lớn. "Lão Man tử nhà người tới đây làm chi?" Từ cây Thanh Liên cao lớn phát ra âm thanh. "Ha hả, lão phu vì đồ đệ mà đến, thỉnh thiên nữ thả tiểu đồ đi. Nếu ngày khác mà cần thì ta nhất định sẽ có tương trợ to lớn." "Đồ đệ của người?" "Chính hôm nay là vì đứa bé bị thiên nữ bắt về." Xoát Hào quang lóe ra, từ chung quanh bông Liên Hoa lớn hào quang bắn ra bốn phía với ngàn vạn màu sắc. Những chiếc lá sen lớn như chiếc ô che trời nhất tề rẽ sang hai bên, để lộ ra bông hoa lớn trên mặt hồ phía sau. Nơi đó, Lưu Quang tràn đầy màu sắc, linh khí đậm đặc, một tuyệt đại giai nhân nằm trên một lá sen

như lục ngọc điêu khắc. Phảng phất như đang lâm vào trong giấc ngủ say, đúng là Thanh Thanh. Chung quanh nàng, các loại Thiên Địa Linh Túy như Thiên Thần quả, Cửu Diệp Ngọc Chi, Long Thiệt Lan, Tử Kim Sâm Vương đang nở rộ phát ra từng đạo hào quang, tất cả đều trôi nổi ở bên cạnh thân thể nàng làm cho phiến không gian này nổi bật với đủ loại màu sắc không ngừng xoay vòng. Linh khí tỏa ra từ những Linh Túy này với tốc độ thực khoa trương rồi lập tức hướng về thân thể Thanh Thanh mà tụ lại. Tựa như là trăm sông đổ về biển, hào quang ngàn vạn đạo, lóe ra những chùm sáng xinh đẹp như mộng ảo. "Người nói về nó à." Âm thanh nữ nhân có hơi lạnh nhạt đi mà bảo: "Thân thể nó nghìn đời hiếm thấy, ta nghĩ nhờ nó mà tiến thêm một bước." Lão nhân lại một lần nữa cười ha hả chấp tay nói: "Đa tạ ý tốt của thiên nữ, ta thay mặt tiểu đồ trước hết cảm tạ thiên nữ." "Hừ, Lão Man tử không cần cảm ơn ta. Bởi vì là ta đang tự xét, thân thể này thật sự rất hoàn mỹ, rất thích hợp với ta." Nghe được lời ấy. Lão nhân thu hồi nụ cười mà bảo: "Thiên nữ chẳng lẽ không để ý tới nhân tình sao? Ta đã nói, đó là ta thu nhận đồ ..." Tiếng cười lạnh lùng của nữ nhân truyền ra, giọng điệu rất tự phụ: "Đồ đệ không có, người có thể lại thu hoạch. Lần này ta ghi nhớ nhân tình của người, chẳng lẽ ngày khác không đền được người sao? Hơn nữa, ai biết nó có phải là đồ đệ của người hay không. Nó rõ ràng không phải là Tu Chân Giả." Nói tới đây, lời nói nàng lạnh lẽo khiến âm thanh tự thành một dải như sấm sét mà vang lên bên tai Tiêu Thần: "Tiểu tử này đưa cứu binh đến chẳng?" Lão nhân nghe được nàng nói như thế thì sắc mặt cũng trầm xuống, cất tiếng lạnh lùng: "Thiên nữ người có phần khinh người quá đáng, nó rõ ràng là đồ đệ lão phu mới thu nhận Vì sao người ngang ngược không nói đạo lý như thế, không nên xâm chiếm thân thể của nó?" "Vì sao? Ha ha. . . Đến bây giờ người vẫn còn không hiểu sao, người thuộc mấy người không nhiều lắm trong Tu Chân Giới thấy được bản thể của ta" "Cái này. . ." Lão nhân nhìn chăm chú Thanh Liên một hồi lâu rồi mới thở dài nói: "Thì ra là thế. === Ta hiểu rồi, hiện tại có thể gọi người là Thanh Liên thiên nữ." Trong hồ nhỏ sắc màu rực rỡ, cây Thanh Liên như cổ thụ chọc trời nhẹ nhàng rung lên rồi trong phút chốc hóa thành một nữ nhân xinh đẹp, dung mạo như Nhược Thủy. Tiên tử giống hệt từ bức họa đi

ra, khiếm khuyết duy nhất chính là ánh mắt vô cùng sắc bén, tựa như kiếm quang sáng lạn đến bức người. Đây là một nữ nhân vô cùng cường thế! Dưới chân ngọc là Đài Sen mười hai tầng phát sáng rực rỡ, trong tay nàng là một đóa Liên Hoa với muôn ngàn hào quang rực rỡ. Những cánh hoa sen đều long lanh bóng loáng. Nàng mặc bộ quần áo màu xanh biếc như ngọc Phỉ Thúy, chính là do loại lá sen lục ngọc biến thành. Dẫu rằng xinh đẹp vô song, nhưng mà khí thế bức người. "Rất ngoài dự liệu của ta." Lão nhân hơi cảm khái mà rằng: "Chỉ sợ mặc cho ai cũng không nghĩ ra. Thiên nữ không ngờ lại đi con đường người thường không dám đi. Mạnh đến Thông Thiên cảnh giới thì bản thể cũng không hóa hình thành người. Cuối cùng lại đem bản thể tu thành chí bảo, còn Nguyên Thần nhập vào trong nhân thể nàng ấy." Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, rồi nói: "Nếu đã biết thì cũng nên rõ ràng là ta cần một thân thể hoàn mỹ. Cho dù thiếu nữ này có phải đồ đệ của người hay không, hôm nay đều coi như ta nợ người một cái nhân tình. Người đi mau đi, không nên làm chậm trễ thời gian của ta." "Người đã được một thân thể gần như hoàn mỹ, có lẽ buông tha đồ nhi của ta đi." "Hừ, Lão Man tử. Ta coi trọng thân thể thiếu nữ này, xin hãy từ bỏ nó đi." "Thanh Liên thiên nữ, người không nên ép buộc. Đó là đồ nhi ta mới thu nhận. Làm sao ta có thể trơ mắt nhìn nó biến mất." Lão nhân cũng lạnh mặt mà nói: "Người không nên ép người quá đáng!" Tiêu Thần nghe đến đó đã dần dần rõ ràng, trong lòng hẩn không biết vì sao đột nhiên phát đau mà giận dữ hét: "Lão yêu bà này, người đã giết chết Nhược Thủy. . . Đoạt thân thể của nàng? !" Thanh Liên thiên nữ căn bản không nhìn hẩn, tu vi đến cảnh giới bức này như nàng thì hoàn toàn có thể cúi nhìn xuống sinh linh trong thiên địa, nhìn chúng sinh như con kiến hôi nên trực tiếp coi hẩn trở thành không khí. Lão nhân đẩy Tiêu Thần ra phía sau, trong đôi mắt mở to xuất ra hai đạo thần quang, lão nhìn Thanh Liên thiên nữ mà nói: "Thỉnh thiên nữ buông đồ ... " "Không có khả năng!" "Thanh Liên thiên nữ người ức hiếp người như thế, vậy lão phu cũng không khách khí ." Nói xong những lời này thì khí thế lão nhân đột nhiên thay đổi, không hiền hoà giống như lúc trước vậy, mà như người khổng lồ vươn thẳng tới trời cao thực bức người. "Lão Man tử, người muốn ném thử sự lợi hại bốn thanh Chiến Kiếm của ta?" Thanh Liên thiên

nữ âm thanh vô cùng lạnh lẽo. "Ta muốn lãnh giáo một phen." Lão nhân nói tới đây bèn vẫy tay về phía sau một cái, Thủy Tinh thụp to bằng ngón tay trên người Tiêu Thần hiện lên bay đến trong tay lão nhân. Lão nhẹ nhàng vỗ, Thủy Tinh thụp lóe ra hào quang rồi sau đó liên tục rung động, đột phá chín tầng phong ấn. Nó phát ra một lực lượng vô cùng hào hùng, bắt đầu chậm rãi xoay tròn, trôi nổi trong không trung trên đỉnh đầu của lão. Hỗn Độn nguyên khí mênh mông tràn ngập ra, làm cho lòng người rung động. Vào giờ khắc này, Bảo Tháp mới lưu chuyển phát ra lực lượng nguồn gốc mà trước đây một mực bị phong ấn. Thanh Liên thiên nữ lộ ra một vẻ bị ấn tượng: "Hạo Thiên Tháp trong truyền thuyết năm đó quét ngang Tu Chân Giới, máu bay đầy trời, liền diệt năm Đại tông phái, trấn phong ba vị Bán Tổ. Hôm nay có may mắn nhìn thấy ." Tiêu Thần rốt cục biết vì sao những Tu Chân Giả này nhận ra Hạo Thiên thì vô cùng hoảng sợ, thì ra là tháp này lại có quá khứ huy hoàng ghê gớm như vậy. Hào quang ngút trời, bốn thanh Chiến Kiếm tràn đầy phong cách cổ xưa xuất hiện ở bên cạnh Thanh Liên tiên tử. Chúng chia ra trấn tứ phương, kiếm quang chói mắt soi thẳng hướng trời cao. Tiêu Thần thất kinh, bốn thanh Chiến Kiếm này . . . cùng hai mươi bốn Chiến Kiếm mà hắn nhìn thấy tại Trường Sinh Giới giống nhau, tuyệt đối có cùng nguồn gốc. Từ trong đôi mắt Lão nhân bắn ra hai đạo lãnh điện, lão nhìn bốn thanh Chiến Kiếm mà bảo: "Bên ngoài đồn rằng người đang tìm Đài Sen mười hai tầng, định để bồi dưỡng Chiến Kiếm. Thì ra tất cả đều là hỏa mù người thả ra. Bản thể người chính là Thanh Liên, tự mình đã có được đài sen tuyệt thế. Người không muốn hóa hình, thì ra là bởi vì đã sớm dùng bản thể bồi dưỡng Chiến Kiếm." Thanh Liên thiên nữ cao giọng vui vẻ, nhưng âm thanh lại vô cùng lạnh lùng: "Chiến Kiếm trong truyền thuyết mà không tề tụ thì không thể phát huy hết uy lực, nhưng vào trong tay ta thì từ từ phá bỏ bùa ma." "Xem ra người thu hoạch không nhỏ." Lão nhân đỉnh đầu có Hạo Thiên Tháp, toàn thân được Hỗn Độn nguyên khí mênh mông bao phủ. "Cúng hơi hơi hiểu ra một ít đó." "Vậy người có biết tổng cộng có bao nhiêu thanh Chiến Kiếm thất lạc tại các giới?" Thanh Liên thiên nữ cười lạnh: "Đại diện là có năm mươi số, mới dùng bốn mươi. Như thế có khả năng suy đoán ra số Chiến Kiếm đó." Lão nhân nghe lời ấy thì phá lên

cười mà bảo: "Xem ra người vĩnh viễn không cách nào tụ tập đủ Chiến Kiếm." "Vì sao? Số lượng của Đại diện có khả năng đại biểu Tiên Thiên vũ trụ. Chiến Kiếm tề tụ thì người thử nói sẽ biến thành cái gì? Không trách được đồn đại uy lực Chiến Kiếm tuy là Bán Tổ cũng khó phỏng đoán được." "Hừ. Động thủ đi." Thanh Liên thiên nữ không muốn nói thêm nữa. Nàng khống chế Đài Sen mười hai tầng xông lại, bốn thanh Chiến Kiếm hào quang chói mắt để xuất ra từng đạo Hỗn Độn kiếm khí. Lão nhân không yếu thế chút nào, Hạo Thiên Thập trên đỉnh đầu xuất ra từng chùm tia sáng, phô thiên cái địa mãnh liệt nhằm hướng Thanh Liên thiên nữ. Oanh Rung động kịch liệt giống như biển gầm. Thứ Nguyên không gian trong phút chốc bị xuyên qua, không trung trên cao bị đánh nát ngay tức khắc, trực tiếp làm lộ ra bầu trời xanh lam bên ngoài. Hai đại cường giả liền xông ra ngoài, bên ngoài là biển khơi mênh mông. Hai người bắt đầu kịch chiến trong trên đại dương mênh mông. Phảng phất giống như ngày tận thế đã tới, biển xanh nổi sóng dữ, đại dương bao la cuộn lên những cơn sóng mãnh liệt mênh mông. Nước biển chảy ngược chín tầng trời, đánh tan những đám mây trên bầu trời. Tiêu Thần trong Thứ Nguyên không gian xuyên thấu qua không gian đường hầm bị mở ra nên nhìn thấy rõ ràng được tất cả. Trong lòng hắn vô cùng rung động, không hề nghi ngờ hai người này đều là Bán Tổ, chiến đấu như thế thật có thể nói là rung chuyển trời đất. Nhìn Thanh Thanh hôn mê bất tỉnh, Tiêu Thần đã muốn xông lên thoát khỏi nơi đây. Nhưng vừa lúc đó lời nói lạnh lùng của Thanh Liên tiên tử truyền đến: "Nếu không muốn thân thể của nó vỡ vụn thì cũng đừng lộn xộn." Cùng lúc đó, lời của lão nhân từ thế giới bên ngoài cũng truyền xuống: "Không nên động tới Thanh Thanh, trông coi ở nơi này." Tiêu Thần bay đến gần lối ra của Thứ Nguyên không gian, hắn ngược nhìn cuộc chiến đấu trên trời. Năng lực Bán Tổ không cách nào đo lường được, chỉ thấy tay liền làm cho không gian chôn vùi. Tu Chân Giả đứng xa xa không nhìn rõ cho nên muốn tới gần để xem cuộc chiến, kết quả vẫn còn cách hơn mười dặm đã bị Thanh Liên tiên tử trong lúc vô tình vung ống tay áo đánh tan thành tro bụi, mấy trăm người bỗng nhiên bốc hơi bay lên. Tiêu Thần im lặng, khó trách Thanh Liên thiên nữ coi chúng sinh như con kiến hôi. Lực lượng kinh khủng như thế, quả

thực không cách nào tưởng tượng . Lúc này, hắn có một cảm giác bị ai cực kỳ khó tả. Nhược Thủy bị lão yêu bà kia giết chết . . . Hắn rống to ở trong lòng. Trên bầu trời bốn thanh Chiến Kiếm sắc bén vô cùng, kiếm quang to như quả núi cao, mỗi một lần công kích đều xé rách khắp thiên địa, Hỗn Độn kiếm quang đáng sợ vượt quá tưởng tượng . Hạo Thiên Tháp không hổ là chí bảo làm kinh sợ Tu Chân Giới. Nó trôi nổi liên tục rung động trên đỉnh đầu lão nhân mà tung ra hào quang phô thiên cái địa liên tiếp chấn vỡ hết đạo Hỗn Độn kiếm quang này tới đạo kia. Nhưng mà Thanh Liên thiên nữ rõ ràng chiếm cứ thượng phong, bởi vì ngoài bốn thanh Chiến Kiếm có lực công kích vô cùng lớn này thì nàng còn có Đài Sen mười hai tầng. Đó là chí bảo phòng ngự, hào quang xoay vòng đã hộ vệ nàng kín mít. Tấn công phòng thủ đều đủ làm cho nàng càng đánh càng hăng. Trên người còn có chín phiến lá sen lóe ra thần quang màu xanh, chúng ở phía sau xuất thủ. Lá sen sáng bóng liên tục bay vòng vòng, chém về phía lão nhân trong không trung trên biển khơi. Hạo Thiên Tháp mặc dù lợi hại, chính là một kiện chí bảo tấn công lẫn phòng thủ. Nhưng giờ phút này lại chỉ có thể phòng thủ, lão nhân không dám để nó bay ra để thu hoạch bốn thanh Chiến Kiếm kia. Bởi vì đối phương có ba món chí bảo là Chiến Kiếm, Đài Sen mười hai tầng, Thanh Ngọc Liên Diệp làm lão rất bị động . Lão nhân bị bốn đạo Hỗn Độn kiếm khí đan xen vào nhau cùng đến đánh một cái làm té ngã. Lão trợn tròn mắt hét to một tiếng, hai tay liên tục bắt quyết làm biển khơi vô tận nổi giận! Trong nháy mắt này, vô số kiếm khí như quả núi lớn phóng lên cao quét về phía Thanh Liên thiên nữ. Ngay sau đó từ trong biển khơi nhô ra những tòa Thần Sơn với hào quang chói lọi. Chúng chấn vỡ đại dương mênh mông mà lao lên bầu trời. Hải ngoại vốn có nhiều tiên đảo cùng Thần Sơn. Lão nhân tạm thời lấy Thần Sơn từ đáy biển lên, luyện hóa thành pháp bảo rồi đánh về hướng địch thủ, thủ đoạn như thế đủ để chấn động thế gian. Mặc dù lão không có nhiều pháp bảo như vậy, nhưng mà nơi đây có nhiều nguyên liệu để luyện khí như thối bão, bạt núi, nung biển ... giờ tay nhắc chân có thể chuyển hóa vạn vật thiên địa thành pháp bảo. "Thái Hạo người quả nhiên là loại khác trong Tu Chân Giả, hoặc là có thể nói người là một Luyện Khí Sĩ." "Tu Chân Giả vốn là thoát thai từ Thái Cổ Luyện Khí Sĩ,

chẳng qua ta là Luyện Khí Sĩ quá độ làm Tu Chân Giả mà thôi." Tu Chân Giả không ngờ lại thoát thai từ Thái Cổ Luyện Khí sĩ. Tiêu Thần vô cùng giật mình. Hệ Cổ võ, hệ Luyện Khí đều là những môn phái tu luyện Thái Cổ sau cùng nhưng đã dần dần biến mất . Mà điều làm hân hân thêm kinh ngạc chính là, lão nhân lại là Thái Hạo trong truyền thuyết!

Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 299 : Lại vào Long Đảo

Chương 299 : Lại vào Long Đảo Dịch giả: Thanhhuyen04 Nguồn: 4vn.eu

"Để ta xem Luyện Khí Sĩ rốt cuộc có chỗ mạnh mẽ tuyệt đối nào." Thanh Liên thiên nữ cười lạnh liên tục, sát khí ngút trời. Tuy là một tuyệt đại giai nhân, nhưng là so sánh với người khổng lồ Thái Cổ thì còn mạnh hơn thế. Bốn thanh Chiến Kiếm hóa thành bốn đạo cầu vồng cao mấy ngàn trượng, trên bầu trời chúng tạo thành kiếm trận nhằm thẳng Thái Hạo mà chém ngang xẻ dọc. Trong biển xanh sóng dữ ngất trời, kiếm quang vĩ đại to như quả núi lớn không ngừng vọt lên. Đó là Thái Hạo từ trong địa mạch dẫn động ra đại Địa Nguyên Khí, khó khăn lắm mới ngăn cản được bốn thanh Chiến Kiếm. Kiếm khí tung hoành công kích, chấn vỡ hư không, hoàn toàn bao trùm lên phiến không gian kia. Khắp nơi đều là hào quang lóe sáng đến chói mắt, sát khí đến bậc này khiến tu giả trong hải vực đó nơm nớp lo sợ, trong lòng vô cùng sợ hãi. Đại Địa Nguyên Khí mặc dù cuộn cuộn không ngừng, nhưng vẫn khó có thể chân chính đối kháng với bốn thanh Chiến Kiếm. Những luồng cầu vồng chồng chất đáng sợ không ngừng giáng xuống. Nếu không phải có Hạo Thiên Tháp có uy lực chọc trời khuấy nước thì rất khó ngăn cản Kiếm Phong tuyệt thế kia. Hạo Thiên Tháp trôi nổi trên

đỉnh đầu Thái Hạo không ngừng rung động, hỗn độn nguyên khí tràn ngập ra, khí tức hồng hoang phô thiên cái địa. Bóng dáng Thái Hạo mờ mờ ảo ảo giống như đang đứng trong thời không trung thời thượng cổ, lấy đại pháp lực bao đời ngăn cản kiếm khí tuyệt thế đang chém tới kia. Mà lúc này chín phiến Thanh Ngọc Liên Diệp cũng đồng loạt lượn vòng tới, mỗi một phiến Thanh Diệp đều vô biên vô hạn, như đám mây xanh che khuất bầu trời. Mỗi một lần rung động đều làm cho dây Thần Sơn từ đáy biển nhô lên bị chấn vỡ một mảnh. Mặc dù Thái Hạo không ngừng dùng đại pháp lực để từ thế giới đáy biển lấy ra những dây Thần Sơn lớn hơn mười dặm rồi luyện hóa thành pháp bảo đánh lên bầu trời, nhưng mà vẫn khó có thể chống lại chín phiến Thanh Ngọc Liên Diệp giống như núi cao đè xuống. Dao động mệnh mông vô cùng hào hùng, phảng phất những vì sao đầy trời đều rơi xuống. Điều này làm cho Thái Hạo cảm giác được áp lực lớn lao. Xung quanh là những dây thần mạch dài hơn mười dặm kia không ngừng bị chấn nát. Mặc dù dưới đáy biển những Thần Sơn dày đặc trải rộng, nhưng cũng không chịu nổi uy áp của chín phiến ngọc diệp. Trên bầu trời núi non vỡ tan, đá tảng tung bay. Những dây núi nứt mẻ bị lực lượng vô biên từ trên trời đập vụn mà không ngừng rơi xuống biển khơi. Thái Hạo càng ngày càng cố hết sức, những dây Thượng Cổ sơn mạch cao ngất trời từ đáy biển ngoi lên càng ngày càng ít, dần dần không chống cự nổi chín phiến Thanh Ngọc Liên Diệp. Thái Hạo. . . Lão nhân này lại là Thái Hạo! Tiêu Thần kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, cảm giác hơi khó có thể tin nổi. Thái Hạo không phải là Phục Hy sao? Phục Hy được tôn sùng là đứng đầu bách vương, đứng đầu Hoàng đế Thượng Cổ, được tôn là ông tổ nhân văn. Chính là xứng với tên thực của một vị Tổ Thần. Mà Thái Hạo trên bầu trời rõ ràng không có khả năng là Tổ Thần, nghe Thanh Liên thiên nữ gọi lão là Lão Man tử, từ đó có khả năng phân biệt lão cùng với Phục Hy không phải cùng một người. Hồi tưởng những điển tịch lịch sử cùng thần thoại, tựa hồ vẫn luôn có hai vị có tiếng tăm. Ở trước thời Tần vẫn có thể tin vào điển tịch. Nói Thái Hạo thì không nói Phục Hy, nói Phục Hy thì không nói Thái Hạo. Thái Hạo cùng Phục Hy cũng không bất cứ liên quan gì. Tuân Tử sống ở cuối thời Chiến quốc, ở trong sách 《 Chính luận thiên 》 có đề cập "Thái

Hạo", còn ở 《 Thành tương thiên 》 lại nói "Phục Hy", hai tên cùng trong một quyển sách nên sẽ không phải một người. Sách cổ trong thời kỳ này cũng có ghi chép. Thái Hạo chính là tổ tiên và thủ lĩnh của bộ tộc Đông Di thời Thượng Cổ. Còn muốn nói tới truyền thuyết liên quan tới thời kỳ này, bởi vì di vật còn lại của Đông Vu Hãn Hải, Thái Hạo cùng một vài Luyện Khí Sĩ thời Thái Cổ quá mức tinh xảo, những người tu thành Luyện Khí thuật tối cao thì càng thông hiểu Tu Chân thuật, có thể nói pháp lực vô biên. Trong sử sách có thể tin, quyển sớm nhất tách Thái Hạo cùng Phục Hy không phải là một thể chính là cuốn 《 Thế kinh 》 do Lưu Hâm sáng tác vào những năm cuối Tây Hán. Hồi tưởng bối cảnh lịch sử lúc đó, Tiêu Thần im lặng. Rất hiển nhiên Lưu Hâm từ chính trị những năm cuối Tây Hán cần xuất phát điểm nào đó để đột phá truyền thống hệ thống đế vương Thượng Cổ. Tách Thái Hạo ra khỏi danh hiệu Phục Hy hoàn toàn là viết để phục vụ giai cấp thống trị. Mà cũng từ đó, các loại điển tịch dần dần coi Thái Hạo cùng Phục Hy không phải là một người. May là điển tịch trước thời Tần cũng không phải hoàn toàn bị huỷ, bằng không Tổ Thần đều bị làm lẫn lộn. Trong nháy mắt thăm dò suy đoán ra chân tướng, Tiêu Thần rất kinh ngạc. Đó là nhân vật Thái Hạo trong truyền thuyết Thượng Cổ đấy. Tổ tiên tộc Đông Di rực rỡ thời đầu nhà Ân Thương hùng mạnh. Xích xích Trên bầu trời hào quang của bốn thánh Chiến Kiếm càng ngày càng mạnh. Hơn một ngàn kiếm quang lớn như quả núi khổng lồ bị cắt khỏi chỗ sâu dưới đáy biển nhô lên, kiếm quang do Thái Hạo khống chế lao lên trời bị chia cắt với biển khơi. Bốn thanh Chiến Kiếm từ trời cao đột phá xuống, "Keng keng keng keng" liên tục bốn tiếng nổ làm lay động Hạo Thiên Tháp, biển khơi bị chấn động mà chảy ngược lên trời cao. Nhưng cơn sóng mãnh liệt mênh mênh đánh tan toàn bộ các đám mây trên bầu trời. Cùng lúc đó, chín phiến Thanh Ngọc Liên Diệp hoàn toàn chấn vỡ nát tất cả Thượng Cổ sơn mạch phóng lên cao. Trên bầu trời hoàn toàn bừa bộn, Thần Sơn vỡ ra, cổ mạch đứt gãy. Chúng không ngừng vỡ vụn rồi rơi vào trong đại dương mênh mênh. Thái Hạo bị đánh bay, mặc dù không bị thương nhưng sắc mặt lại thật không dễ coi. Thanh Liên thiên nữ tuyệt đối là vị khác hẳn trong Tu Chân Giới. Mỗi vị Bán Tổ chẳng qua chỉ có một món chí bảo mà thôi, mà

bà ta lại có được nhiều hơn. Có thể nói là vị Bán Tổ khó trêu vào nhất trong Tu Chân Giới. Hạo Thiên Tháp là một pháp bảo cực mạnh đáng sợ trong Tu Chân Giới, bằng không nó có thể nào trong thời kỳ thượng cổ trấn phong ba vị Bán Tổ? Nhưng đối mặt tam tổ chí bảo là Đài Sen mười hai tầng, bốn thanh Chiến Kiếm, chín phiến Thanh Ngọc thần diệp thì lại có vẻ hơi khó có thể chống lại, một cây khó chống đỡ được tình hình nguy khốn "Thái Hạo tiền bối đỡ lấy." Tiêu Thần tại lối ra của Thứ Nguyên Không gian hô to. Ở chỗ hân hào quang sáng lạn, Hoàng Kim Thần Kích kim quang lưu chuyển, Ô Thiết ấn ô quang nhấp nháy. Hân vung tay ném hai kiện hung binh ra ngoài, làm cho hai kiện ma bảo vô cùng bất mãn, phần nộ chửi thầm hai câu. Thái Hạo trong mắt bắn ra hai đạo cường quang, trước tiên tạo ra một lối thông không gian để nắm hai kiện báu vật vào trong tay. Nhưng ngay sau đó lại nhú mây, hai kiện ma binh mặc dù cấp độ, phẩm chất thì kinh người, nhưng đã bị hư hỏng không còn hình dáng. Căn bản khó có thể phát huy ra uy lực vốn có. Quả nhiên, Hạo Thiên Tháp trên đỉnh đầu Thái Hạo điều khiển cho hai kiện ma binh vừa xông lên thì trong khoảnh khắc đã lại lui về. Hoàng Kim Thần Kích dưới Chiến Kiếm suýt nữa gãy đôi. Ô Thiết ấn thì dưới hào quang của Đài Sen mười hai tầng cùng với chín phiến Liên Diệp bị chấn động, suýt nữa chia năm xẻ bảy. Hai kiện ma binh hét dài, tự phá vỡ không gian chạy về trong tay Tiêu Thần. "Mẹ cái đồ chết tiệt, đau chết ta." "Ta @#¥#T. . ." Linh hồn của hai kiện ma binh lại không bị phong ấn, điều này làm cho Thái Hạo cùng Thanh Liên thiên nữ đều lộ ra vẻ kinh dị. "Lão Man tử, trừ phi ngươi cũng có Chiến Kiếm, bằng không ngươi cũng không phải đối thủ của ta." Thanh Liên thiên nữ hừ lạnh, nhưng cũng không động thủ lần nữa. Bọn họ thuộc đẳng cấp những người rất khó bị giết chết, trừ phi trấn phong. Nhưng Thái Hạo có Hạo Thiên Tháp tại thân nên không có khả năng bị nàng trấn áp. Thái Hạo im lặng hồi lâu. Lão không muốn từ bỏ Thanh Thanh, nhưng lão thiếu bảo vật có thể khắc chế Chiến Kiếm. Tiêu Thần từng cầm hai mươi bốn Chiến Kiếm trong người, nhưng tất cả đều bị phong ấn ở chỗ không gian đoạn tầng của Trường Sinh Giới. Ngoài ra, trong cơ thể còn có một báu vật môn phái thần bí hơn, đó chính là Thạch Nhân bị hư hại. Có điều là hân căn bản không cách nào thúc

giục, thậm chí cũng không thể tự xuất nó ra khỏi cơ thể. Đối phó Bán Tổ cường đại thì còn có thể mượn lực lượng nào đây? Tiêu Thần lo lắng vô cùng. Hắn không muốn Thanh Thanh phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Bỗng nhiên, Tiêu Thần nghĩ tới đám người Xi Vương, Thông Thiên, Phật Đà ở Trường Sinh Giới. Trong phút chốc, hắn có một ý nghĩ điên cuồng. Mượn binh, đi Trường Sinh Giới mượn binh! Để chém lão yêu bà này đi. Là bà ta hại chết Nhược Thủy. Nghĩ Nhược Thủy đã chết mà trong lòng Tiêu Thần cực kỳ bi ai, đây là một cảm giác có phần kỳ dị. Đó là nỗi đau khởi nguồn từ chỗ sâu nhất trong nội tâm làm hắn khó chịu vô cùng. Nhược Thủy rõ ràng đã bị hắn cắt đứt khỏi trái tim, tại sao lại như vậy? Căn bản không giải thích rõ. Tiêu Thần lưu luyến nhìn thoáng qua Thanh Thanh rồi bay ra khỏi thứ nguyên không gian. Hắn hướng về phía Thái Hạo mà hô: "Tiền bối, chúng ta đi." Thái Hạo kinh ngạc nhìn hắn, lão không muốn từ bỏ Thanh Thanh, nhưng nhìn ra Tiêu Thần tựa hồ có ý nghĩ khác nên hơi do dự bay về phía hắn. "Lão Man tử, coi như ngươi thức thời, không phải chỉ là một đồ nhi thôi sao. Sau này có thể lại thu nhận." Thanh Liên thiên nữ tự phụ cười mà bảo: "Ta ghi nhớ phần nhân tình này của ngươi." Tiêu Thần nhìn tuyệt đại dung nhan quen thuộc mà lại xa lạ kia, từ chỗ sâu nhất dưới đáy lòng đau nhức một hồi. Nhưng hắn cùng Thái Hạo trong khoảnh khắc đã đi xa. "Tiền bối, bị lão yêu bà kia chiếm cứ thân thể, lúc đầu người có phải hoàn toàn đã chết hay không?" Thái Hạo từ biểu hiện vừa rồi của Tiêu Thần đã suy đoán xảy ra chuyện gì. Lão gật đầu đáp: "Khẳng định đã xóa đi linh thức vốn có, bằng không có thể nào bà ta có bộ dáng nhập chủ thân thể vậy." "Lúc đầu người hoàn toàn đã chết đi ? !" Mặc dù từng quên tất cả, nhưng Tiêu Thần vẫn có cảm giác khó chịu vô cùng. Ở chỗ sâu trong tâm hải tựa hồ xẹt qua một tia sáng, nhất thời nó vạch ra một vết thương. Thái Hạo im lặng, coi như chấp nhận điều này. "Ta muốn giết lão yêu bà này!" Tiêu Thần gắt gao xiết chặt nắm tay đến nỗi đầu ngón tay đều trắng bệch. "Ngươi có biện pháp nào sao? Bằng không Thanh Thanh cũng nguy hiểm ." "Ta có biện pháp, nhưng trước hết muốn thỉnh tiền bối đi cùng ta đến Cửu Châu đối phó một người." "Cửu Châu. . ." Thái Hạo nhíu mày mà nói: "Nơi đó bị phong ấn. Trên đất Cửu Châu, cảnh giới Trường Sinh đã rời bỏ lực

lượng của người ta đến mức nghiêm trọng, nên khó có thể phát huy được thực lực vốn có." Mặc dù không muốn dễ dàng giao thiệp với Cửu Châu, nhưng là vì Thanh Thanh nên Thái Hạo vẫn vì nghĩa không lùi cùng Tiêu Thần bay về vùng đất bị phong ấn kia. Hai người có thể nói bay cực nhanh nên cũng không đi tìm trong thời gian quá dài liền đã xuất hiện ở trong không trung Cửu Châu. Đến nơi này uy áp của Thái Hạo rõ ràng giảm xuống không ít, có thể tưởng tượng phong ấn có ảnh hưởng lớn cỡ nào.

"Người tốt cuộc có biện pháp nào?" "Ta muốn đi vào Trường Sinh Giới để mượn binh." Thái Hạo nhíu mày mà hỏi: "Người làm thế nào có thể tự do ra vào Trường Sinh Giới?" "Bằng vào nó." Tiêu Thần quơ quơ vòng ngọc trên cổ tay. "Chà, đây là. . . Một cái chìa khóa." Tiêu Thần gật đầu đáp: "Dùng nó để mở thác nước Lư Sơn, ta có thể tiến vào Trường Sinh Giới." "Không cần làm phiền như vậy, nếu như người thật sự có thể nhờ vào nó trở về. Hiện tại ta có thể trực tiếp phá vỡ không gian để đưa người vào Trường Sinh Giới." Tiêu Thần lắc đầu, đáp: "Không được, ta đã từng hợp lực thí nghiệm cùng người ta, tại địa phương khác đã phá vỡ không gian. Nhưng vòng ngọc căn bản không cách nào nhập vào được lối thông không gian, có một lực lượng ngăn cản nó vượt qua các giới." "Cửu Châu phong ấn. . ."

Thái Hạo nhíu mày, tựa hồ nhớ ra cái gì bèn nói: "Lư Sơn là một cánh cửa. Chúng ta đây đi nhanh thôi, thử xông qua xem thế nào." "Người thủ hộ cửa Lư Sơn rất mạnh, chỉ có người như tiền bối mới có thể ngăn cản lão ta."

Thái Hạo lo lắng Thanh Thanh phát sinh ngoài ý muốn nên cùng Tiêu Thần lấy tốc độ nhanh nhất xuất hiện ở Lư Sơn. Một dải lụa vắt ngang giữa dãy núi. Nó rơi thẳng xuống ba nghìn thước làm sương mù mênh mông lượn lờ, dòng chảy gây ra âm thanh như sấm. Đứng trước thác nước lớn bao la hùng vĩ, Thái Hạo bỗng nhiên biến hóa. Thần niệm quét nhanh một vòng, trong nháy mắt một ngón tay đã điểm một cái làm vách đá lớn phía trước bị nghiền nát. Lão trầm giọng nói: "Đi ra gặp mặt." Tiếng những tảng đá lớn nứt nẻ phát ra, Đông Hồ từ trong thạch bích hiển linh. Lão vẫn lưng còng gập người, gần đất xa trời, trông giống như mệnh sắp hết rồi. "Người là ai?" Đông Hồ đã từng trải tạo hóa nên tự nhiên nhìn ra Thái Hạo cường đại vượt quá tưởng tượng. Thái Hạo tuyệt không đáp lời, Hạo Thiên Tháp trực tiếp tế

ra ngoài, nguyên khí hỗn độn mênh mông che kín trời đất, Bảo Tháp xoay tròn phát ra ngàn vạn đạo ánh sáng đủ màu mà bao phủ xuống. "Hạo Thiên Tháp? !" Đông Hồ phát ra tiếng kinh hô, cực lực chống cự. Cùng lúc đó, Tiêu Thần hành động. Bát Tướng cực tốc đã nhanh đến trình độ khó có thể tin nổi mà vọt tới trước thác nước Lư Sơn. Vòng ngọc trong tay cắt qua không gian, Long Đảo vừa hiện ra thì hần tức thời lọt vào đường hầm không gian. Hần tự nhiên nghe được tiếng của Đông Hồ, trong lòng chấn động. Ông lão này tựa hồ không đơn giản, suy đoán rằng so với Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân thì càng mạnh hơn nên liệu có càng thêm khó lường hay không? Lão đã đạt tới Bán Tổ cảnh giới chưa? Nói như thế thì có lẽ không cần tiến vào Trường Sinh Giới mới đúng. Nhưng mà, hần đã đánh cuộc nên không lùi lại nổi, nay có cơ hội thì không thể bỏ qua. "Tiền bối ta có thể phải đi trong thời gian rất dài, trong lúc đó nhất định phải ngăn cản nữ nhân kia. Ngàn vạn lần không để cho Thanh Thanh phát sinh điều ngoài ý muốn." Thái Hạo gật đầu, đáp: "Yên tâm đi, ta sẽ không để bà ta thực hiện được." Bên trong lối thông không gian, hào quang lóe ra. Từ phía sau truyền đến tiếng rống giận dữ của Đông Hồ. Nhưng ngay sau đó âm thanh liền biến mất, thông đạo đã phong bế. Phía trước, ánh sáng mù mịt ập đến, Tiêu Thần bị một loại lực lượng như hồng thủy ngập trời cuốn trôi mà vọt tới phía trước. Thời gian phảng phất như ngừng lại, lại phảng phất đang bay nhanh thì biến mất, có một thời không đang rối loạn. Rốt cục, phía trước càng ngày càng sáng lên, mơ hồ đã thấy được lối ra. Một khí tức hồng hoang ập vào mặt. Đúng vậy, không sai, đó là khí tức của Long Đảo. Tiêu Thần đối với cái này thì cực kỳ quen thuộc, dù sao đã sống ở chỗ này ước chừng hơn một năm. Xoát Hào quang lóe lên, Tiêu Thần chạy ra khỏi lối thông không gian, phảng phất thật sự là giống như vọt tới dọc theo một con sông lớn mà không cách nào bơi ngược. "Rống. . ." Một tiếng rống ngâm đĩnh tai nhức óc vang vọng trong thiên địa, sóng âm cuộn cuộn trong không trung kích động làm cho Tiêu Thần vừa mới xuất hiện ở trên bầu trời suýt nữa thủng màng nhĩ. Phía dưới, núi rừng nguyên thủy nguy nga cao ngất, cả vùng xanh tươi rậm rạp bao la. Tiếng vượn hót hồ gầm đúng là cảnh tượng thời kỳ Man Hoang. Trong mơ hồ có thể thấy một con Bạo

Long trong rừng hoang Nguyên Thủy phía trước đang nuốt chửng một con voi biển dị cực lớn. Quang cảnh cực kỳ đẫm máu, con voi to cao hơn mười thước giãy dụa, máu bắn đầy trời, xương phòi ra trắng hếu. Con voi khổng lồ đã bị Bạo Long xé rách toang thân. Trong khoảnh khắc tiến vào Long Đảo, Tiêu Thần liền cảm giác được gì đó không đúng. Lực lượng toàn thân mất đi rất nhanh, trong phút chốc hắc tử Bán Thần bị đánh rớt đến Thức Tàng cảnh giới Cửu Trọng Thiên. Long Đảo áp chế lực lượng của Thần, đến mạnh như ma quỷ Xi Vương năm đó khi chưa hoàn toàn thức tỉnh thì trên Long Đảo cũng thể hiện lực lượng Bán Thần mà thôi. Tiêu Thần lập tức từ trên cao hạ xuống để tránh bị Long Tộc hoặc hồng hoang Cổ Thú trong núi rừng Nguyên Thủy phát hiện rồi kéo tới làm phiền. Đứng trên đỉnh một vách đá, Tiêu Thần lầm bầm: "Long Đảo ta đã trở về!" Tiêu Thần mượn lực lượng của Thái Hạo để xông qua cánh cửa Lư Sơn. Không chỉ có vì cứu Thanh Thanh, hắc còn có một tâm nguyện cũng quan trọng, đó chính là để giải cứu Kha Kha. Từ lần trước đã biết tình hình của Tuyết Bạch Tiểu Thú, trong lòng Tiêu Thần không có một ngày có thể bình yên. Tiểu tử kia quá mức cô đơn đáng thương, bộ dáng thê lương như vậy làm cho người ta hơi bị lo lắng. Trong thoáng chốc, hắc lại một lần nữa nghe được tiếng Tiểu quỷ thổn thức. Nhất định phải đem tiểu tử kia đi, không thể để cho nó lại phải chịu ủy khuất. Tiêu Thần cẩn thận phi hành trong rừng Nguyên Thủy, trên Long Đảo hắc không dám có chút sơ ý. Bởi vì nơi này bất kể là trên bầu trời hay dưới mặt đất cũng đều có hồng hoang Cổ Thú cực kỳ đáng sợ, hơi có sơ ý liền có thể vạn kiếp bất phục. Ngoài ra, nơi này hắc còn có một người cực kỳ nguy hiểm. Hắc cần cẩn thận đề phòng.

Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 300 : Long Tộc mật địa

Xa xa là Cẩm Kỳ Chi Hải mênh mông với không khí trầm lắng. Mặc dù đó là một đại dương nước vàng thoạt nhìn vô cùng đặc biệt, nhưng lại không có chút xiu khí tức sinh mệnh, ngay cả một gợn sóng cũng không thấy. Biển rộng trống trải vô ngần, phẳng phất là một quốc gia tử vong. Cẩm Kỳ Chi Hải phong bế Long đảo, hoàn toàn ngăn cách Long Đảo cùng thế giới bên ngoài. Bên bờ biển, những cây cổ thụ cao lớn cành lá xanh biếc. Tiêu Thần nhảy từ trên vách đá dựng đứng xuống dưới, phi hành xuyên qua rừng hoang dày đặc đi về chỗ sâu trong đảo. Hắn muốn trước hết vào bên trong tìm được Kha Kha. Bỗng dưng, trong rừng rậm hắn phát hiện một đồng tro. Xem ra là mấy tháng trước lưu lại, đã bị nước mưa tẩy rửa có hơi mờ mờ, bốn phía vẫn còn rải rác một ít xương thú. "Người kia từng thường lui tới ở chỗ này." Tiêu Thần tự tầng trời thấp đáp xuống, hắn muốn phát hiện một chút dấu vết. "Xích xích " Có tiếng xé gió truyền đến, từ sâu trong rừng rậm ở giữa một đồng loạn thạch có một con rết màu bạc to bằng cái bát dài mấy thước dựng thẳng đứng nhằm Tiêu Thần phun ra từng đạo ngân quang, đồng thời có sương mù bạc trắng bắt đầu khởi động khiến cho cả vùng núi rừng đều bị đục ruỗng mà héo rũ trong nháy mắt. Kịch độc! Tám năm trước Tiêu Thần từng nhìn thấy qua con rết bạc này, không ít người tiến vào Long Đảo đều chết ở trong miệng nó. Trước đầu bằng bây giờ, tu vi Tiêu Thần hơn xa tám năm trước. Bát Tướng cực nhanh đột phá không gian hạn chế, trong nháy mắt liền lướt ngang ra ngoài mấy chục thước, tay phải nhẹ nhàng vung lên. Không Gian Thần Thông triển khai, quang hoa xanh lóng lánh nuốt con rết bạc ở bên trong. Không Gian Đại Liệt Trảm không chút lưu tình bổ ra. Chùm sáng màu xanh lập tức bị chia năm xẻ bảy, con rết lớn bên trong bị chém thành mấy đoạn. Con rết màu bạc xuất hiện nhắc nhở Tiêu Thần, nơi này có nhiều hồng hoang Cổ Thú hơn, thậm chí có rất nhiều không kém gì Bạo Long của Thượng Cổ Man Thú, hắn phải cẩn thận hành sự. Hắn tiếp tục đi sâu vào trong Long Đảo. Dọc đường tránh khỏi những

con Man Long đáng sợ cùng với hơn mười con hồng hoang Cổ Thú vượt quá sự tưởng tượng. "Ngao rống. . ." Hai con Bạo Long ngửa mặt lên trời gầm thét, tựa hồ đang giận dữ hỏi ông trời vì sao bất công như thế. Bọn chúng muốn phá tan gông cùm xiềng xích của Thiên Bi, tái hiện sự huy hoàng của Long Tộc, muốn thoát khỏi vận mệnh gông xiềng.

Trong quá trình Tiêu Thần đi về chỗ sâu trong Long Đảo, dọc đường hắn lại phát hiện vài đồng tro tàn. Thấy những thứ này nên hắn có chút lo lắng, đơn thuần là tiểu thú sẽ không gặp người kia chứ? Hắn lo lắng nhanh chóng nhắm phía Thánh Sơn của Long Tộc. Phải mau chóng tìm được Kha Kha. Tám năm trước đi vào khu vực trung tâm Long Đảo thì hắn cần thời gian mấy ngày, hiện tại nhờ phi hành cực nhanh nên chỉ một thời gian ngắn ngủi đã tới. Từ rất xa đã nhìn thấy gốc Thông Thiên Thần Mộc kia, cái cây tuyệt chủng đồ sộ cao ngất. Toàn thân nó ô quang lấp lánh, so với dãy núi chung quanh thì đặc biệt bắt mắt, tựa như được khắc ra từ Mặc Ngọc. Nơi đây đã vô cùng gần Long Tộc Thánh Sơn nên khu vực này có nhiều hồng hoang Man Thú hơn. Những tiếng gầm rống thật lớn phảng phất muốn xuyên đến trời cao làm mặt đất ù ù rung chuyển. Không ít quái vật to lớn thường lui tới giữa núi rừng. Ngoài đám Bạo Long, Kiếm Long, Bát Tí Ác Long ... ra, Cổ Thú dám tụ tập đến gần Long Tộc Thánh Sơn đều là một số vương giả mà bình thường Long Tộc cũng không nguyện tranh phong cùng chúng. Tiêu Thần lấy Không Gian Thần Thông và Bát Tướng cực nhanh tránh né sự dòm ngó của đông đảo Man Thú để bay đến phía dưới Thông Thiên cổ mộc rồi sau đó phóng lên cao. Vào giờ khắc này tâm tư hắn hơi kích động. Rốt cục có thể lần gặp lại tiểu tử kia, không biết là thú con đột nhiên phát hiện hắn thì sẽ như thế nào. Xoát Tiêu Thần trong nháy mắt xuất hiện ở trên thân cây gãy rồi giương mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt lập tức cứng lại. Bên trên Thông Thiên Thần Mộc trống không, cũng không có bóng dáng Tiểu quỷ. Tại sao có thể như vậy? Kha Kha đi đâu rồi? Trống ngực Tiêu Thần đập bịch bịch, tiểu tử này không sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn

chứ? Long Đảo không phải là chốn hiền lành gì. Hẳn như gió như chớp lập tức tìm tòi khắp khu vực này, hy vọng có thể tìm ra Kha Kha. "Tiểu quỷ nhất định đi tìm cái ăn." Hẳn tự an ủi mình như vậy. Nhưng Tiêu Thần tìm hơn nửa canh giờ khu vực chung quanh Thông Thiên Thần Mộc cũng không phát hiện ra bóng dáng Kha Kha. Mà hẳn lại không cách nào lớn tiếng kêu gọi, làm như thế rất có thể sẽ kinh động những kẻ khác trên Long Đảo. "Ngao. . ." "Rống. . ." Ở chỗ sâu trong núi rừng nguyên thủy. Mấy con Bạo Long, Kiếm Long, Bát Tí Ác Long còn nhỏ đang đánh nhau kịch liệt. Tiêu Thần từ rất xa đã thấy được một hình ảnh máu chảy đầm đìa, mấy con Tiểu Long kia hoàn toàn là đánh nhau chí chết. Trong hỗn chiến tất cả đều không chút lưu tình, không lâu sau có một con Bát Tí Ác Long còn nhỏ bị tàn nhẫn xé rách, máu chảy đầm đìa, tử thi dần dần ngừng co giật. Đám Tiểu Long vương đã rời đi, nhưng trên đảo vẫn còn có rất nhiều Tiểu Long. Bọn chúng vẫn ra sức đánh giết, muốn Tiến Hóa thành Long vương. Đây chính là nguyên nhân khiến cho Long Tộc trước sau vẫn đứng sừng sững trên đỉnh phong các chủng tộc. Chúng chinh chiến không ngừng, không ngừng tiến hóa. Tại vùng rừng núi lân cận Long Tộc Thánh Sơn này, Tiêu Thần lại phát hiện vài thi thể Tiểu Long, rồi sau đó lần lượt lại thấy được hơn mười con Tiểu Long với những vết thương toác hoác. Chúng hẳn là đều là Long Tộc mới ra đời vài năm gần đây. Trong lòng Tiêu Thần dâng lên một dự cảm điềm xấu, điều kiện sinh tồn trên Long Đảo là tàn khốc như thế, nên Kha Kha sẽ không . . . hẳn không dám tưởng tượng nữa. Không phải là không có loại khả năng kia, dù sao hồng hoang Cổ Thú đông đảo, ấu long không cách nào gây tổn thương cho Kha Kha. Nhưng không có nghĩa là những con mãnh thú Man Hoang cường đại lại không gây tổn thương cho nó. Bỗng nhiên, Tiêu Thần phát hiện một bóng trắng, hẳn vọt tới như bay. Trong rừng hoang những bụi gai rậm rạp có dính một mảnh da thú màu trắng dính vết máu khô nên trông đập vào mắt như thế. Trên miếng da trắng nõn như tuyết điểm một vết máu đen tựa hồ đang kể lại một câu chuyện thâm trầm . . . Tiêu Thần suýt nữa ngất đi, cảm giác trước mắt sắp tối sầm. Hẳn một bước vọt tới cầm lấy miếng da thú nho nhỏ trắng như tuyết kia vào trong lòng bàn tay. "Đây không phải tiểu thú!" Tiêu Thần hô to, âm thanh

run rẩy. Hắn muốn nói với chính mình đây là giả. Nhưng mà, trên miếng da thú nho nhỏ trắng như tuyết kia hắn lại cảm ứng được khí tức của Kha Kha. Đã trôi qua hơn một năm, tiểu thú hắn là đã lột xác. Chẳng lẽ chuyện bí thảm thật sự đã phát sinh với Kha Kha? Tiêu Thần đau khổ nắm chặt tay, hắn thật sự cảm ứng được khí tức của Kha Kha trên miếng da thú nho nhỏ không tròn vẹn trắng như tuyết kia. Tại sao lại như vậy? ! Tất cả là thật sự như thế. Cái loại khí tức này tuyệt không có sai. Tiêu Thần chưa từng có một lần vô cùng hối hận giống như như bây giờ. Nếu như có thể tiến vào Long Đảo sớm hơn một chút thì thật là tốt biết bao. . . Tiểu tử kia dễ thương như vậy, nhưng mất đi cha mẹ, cô đơn tự phong bế trên Long Đảo rồi lại xảy ra chuyện bí thảm như thế. Tuy là Tiêu Thần tâm vững như sắt, nhưng giờ phút này cũng có một cảm giác sụp đổ. Lúc này, thân thể của hắn kéo căng ra, mạch máu trên cánh tay đều văng tung tóe, máu đầm đìa nhuộm đỏ quần áo hắn. Không phải bị người gây tổn thương, mà là đau thương của thú. Mặc dù là thú, nhưng lại còn hơn rất nhiều người. Bỗng nhiên, một khí tức cực kỳ kinh khủng bao phủ Tiêu Thần, làm hắn như rơi xuống hầm băng, phảng phất Địa Ngục đang mở rộng cánh cửa vực sâu trước hắn. Hắn quay phắt lại, xoay người nhìn về phía sau. Một con vật to lớn không một tiếng động tới gần cách hắn không đầy mười trượng, nó to như một quả núi lớn màu xanh. Trên người có hơn mười cái gai thật lớn chọc trời nhô ra. Nó phát ra hàn quang lạnh thấu xương, đó là một con Kiếm Long hiếm thấy, một chi trong hệ Long Tộc vương. Linh hồn cường đại mà lại đáng sợ của nó dao động làm cho người ta run rẩy, con người lạnh lẽo bắn ra hai đạo hàn mang tập trung vào Tiêu Thần. "Rống. . ." Từ trong đôi mắt Kiếm Long to như quả núi bắn ra hai đạo huyết quang, nó gầm lên một tiếng. Mùi máu tanh thốc vào mặt, đó tuyệt đối là sát khí đặc biệt có một không hai đủ để xé rách ngàn vạn sinh linh. Cả vùng núi lay động, rừng cây ngã rạp, cành lá bay loạn. Tiêu Thần trong phút chốc phóng lên cao tránh khỏi một kích tàn bạo kia. Một trảo của con Kiếm Long to như quả núi làm nát vụn cả vùng núi rừng, còn nó lạnh lẽo dừng ở giữa bầu trời. Chẳng lẽ nó là hung thủ? Tiêu Thần đứng trong không trung trên khoảng rừng. Đột nhiên từ trên bầu trời có một cái bóng khổng lồ chụp xuống, một con Dực Long màu bạc vĩ

đại lao xuống, hào quang thần thánh lóng lánh, hai cánh dang rộng ước chừng mấy chục thước. Một trận gió xoáy cuồng bạo phủ kín trời đất ập tới. Một đôi long trảo khổng lồ to hơn gian phòng hướng về Tiêu Thần xé gió chụp xuống. "Chuyện gì xảy ra? !" Tiêu Thần nhạy cảm nhận ra được linh giác của Long Tộc so với tám năm trước thì mạnh hơn rất nhiều. Không ngờ dễ dàng như thế liền phát hiện ra tung tích của hắc đế áp đến trước người. Không kịp suy nghĩ nhiều, hắc vội vàng dùng Bát Tướng cực nhanh thoát khỏi nơi đây, cho đến chạy đến rừng rậm nguyên thủy ở đằng xa thì mới thoát khỏi con Dực Long cực mạnh này. Tiêu Thần vô cùng mất mát, lần đầu tiên có cảm giác nản lòng thoái chí. "Y nha y nha. . ." Trong thoáng chốc như lại nghe âm thanh non nớt của Tiểu quỷ lúc mới gặp gỡ, phảng phất lại thấy được hình ảnh thành Thiên Đế đêm hôm đó khi Kha Kha ra sức cứu hắc. Tiêu Thần thất hồn lạc phách đi tiếp giữa vùng núi hoang vu, trong lúc bất tri bất giác hắc đi tới gần Long Tộc Thánh Sơn. Thánh Sơn khí thế hào hùng cao ngất trong mây, toàn thân nó có màu nâu đỏ, phảng phất bị máu tươi nhuộm qua làm cho người ta có cảm giác cổ xưa vô tận. Phía trên nó là sương mù mông lung, không có cỏ cây, không có chim thú, đúng là một cõi đất chết. Có thể thấy rất nhiều cổ tích to lớn bị tàn phá, những tòa cung điện to lớn có thể bởi vì đã trải qua năm tháng quá lâu nên không ít đã sụp xuống, vỡ vụn. Trong lúc vô tri vô giác đi tới chân núi, đột nhiên trong cơ thể Tiêu Thần truyền đến một trận rung động, Thạch Nhân bị tổn hại đang chậm rãi giơ cánh tay phải bị đứt đoạn lên thẳng chỉ về Thánh Sơn ở phía trước. Nếu là vào ngày thường thì Tiêu Thần nhất định sẽ rất mừng rỡ. Bởi vì ở chỗ này có thể có đồ vật có liên quan cùng Thạch Nhân, vô cùng có khả năng sẽ là phát hiện trọng đại. Nhưng giờ phút này hắc không có bất cứ tâm tư khác, chỉ buồn bã đi dựa theo phương hướng Thạch Nhân chỉ điểm mà tiến về Thánh Sơn. Bỗng nhiên, như rơi xuống vực sâu, giống như lọt vào Địa Ngục. Tiêu Thần cảm giác ánh sáng chung quanh tất cả đều biến mất, hắc phảng phất như rơi vào trong bóng tối vĩnh hằng. Hắc lập tức bừng tỉnh lại, Long Tộc Thánh Sơn là một chốn tà dị. Vùng phụ cận mỗi một cung điện bị tàn phá đều phảng phất nối thông với Tử Thành dưới Địa Ngục. Nếu tùy tiện tới gần sẽ trong nháy mắt vĩnh viễn biến mất ở trên

đời này. Xoát Hào quang lóe lên, hắt lại đột ngột xuất hiện ở trên bề mặt, lộn ngược ra khỏi lối đi thông tới vực sâu Địa Ngục bóng tối kia. Dĩ nhiên là Thạch Nhân bị tổn hại đã giúp hắc thoát ly cõi hắc ám vĩnh hằng. Không có năng lượng dao động, không có hào quang lóe ra, Thạch Nhân trong cơ thể chỉ là giờ cánh tay phải bị gãy lên, làm cho những cung điện đổ nát liên miên phía trước kia phát ra tiếng kêu ù ù. Hắc lướt ngang đi ra ngoài vài trăm thước để né tránh một con đường. Thạch Nhân trước kia ở trong Thiên Địa Đồng Lô đã trợ giúp cho Tiêu Thần một lần, mà lần này đây cũng là lần đầu tiên nó thực sự thể hiện lực lượng khó có thể tin nổi. Tiêu Thần hoàn toàn bình tĩnh lại, không hề bối rối nữa. Ngay cả là Kha Kha thật sự gặp phải bất hạnh thì lúc này hắc cũng không thể chán chường, bởi vì Thanh Thanh ở Nhân Gian Giới vẫn còn đợi hắc đi gọi binh cứu viện. Tiêu Thần nghi hoặc nhìn Thánh Sơn, cuối cùng lựa chọn tiếp tục đi tới. Có lẽ ở chỗ này sẽ có một cơ may, Thạch Nhân tựa hồ muốn bảo hắc lên núi. "Rầm ầm ầm " Dựa theo phương hướng Thạch Nhân chỉ mà hắc đi tới, những cung điện xa xưa gần như sập sập xuống đang không ngừng tránh sang hai bên, phát ra những tiếng vang to lớn mà lại rất cổ xưa. Tiêu Thần bước dài đi tới, cũng không biết qua bao lâu thì hắc phát hiện đã đi tới giữa sườn núi Thánh Sơn. Ở chỗ này không ngờ có một mảnh ốc đảo. Bên trong cây cối xanh biếc, hoa nở chim hót, cảnh sắc đẹp như tranh vẽ. Cảm giác vô cùng quái dị là ở dưới chân núi nhìn lên thì, tuyệt đối không có dù chỉ là một điểm màu xanh, mà chỗ này lại thật sự bày ra cảnh tượng sức sống hùng hực . Đột nhiên Tiêu Thần nghe được tiếng ấu long gầm nhẹ, cùng với cảm giác được những trận long khí. Hắc rất cẩn thận đi vào trong ốc đảo khó có thể tin nổi này. Trong đó những cây mây tử đằng cuộc quanh, cây cối xanh um, nở rộ được rất nhiều loài hoa đại không biết tên. Lại còn có một cây cổ thụ chọc trời. Đến nơi này, hắc rõ ràng nghe được tiếng ấu long gầm nhẹ. Sau khi đi vào rất xa trong ốc đảo thì hắc thấy được bóng dáng những con rồng như ẩn như hiện. Đó là. . . Một con Long vương còn nhỏ! Tựa hồ cũng mới ra đời không được bao lâu, chẳng qua mới dài một thước mà thôi. So cùng một lượng lớn những con Tiểu Long vương tám năm trước kia thì to như nhau, toàn thân kim quang lấp lánh. Nó đầu là Tổ Long, thân là Sư Vương Long.

Nó đang độc chiến với hơn mười con Tiểu Long tầm thường. Mà bên kia lại . . . Còn có một con Tiểu Long vương! Từ Bạo Long lột xác mà thành. Nó cũng dài không quá một thước, vẩy bạc quanh thân lóng lánh. Nó đang bị hơn mười con ấu long vây công. Đây có lẽ là một bí mật của Long Tộc. Để ngừa Tiểu Long vương ra khỏi Long Đảo gặp bất trắc, bọn chúng để lại bộ phận truyền thừa giả huyết mạch tối ưu. Điều làm cho Tiêu Thần giật mình chính là, cách đó không xa dưới một gốc cây cổ thụ chọc trời có một lão Long da bọc xương đang nằm. Nó đang chú ý những Tiểu Long này tranh đấu. Tiêu Thần trên Long Đảo đã thấy được rất nhiều Man Long, chưa từng có một con có thể bình thản như thế. Như thế là một trí giả trầm tĩnh. Nhưng nó thật sự rất già yếu, Long Giác trên đầu đều đã lột, long lân toàn thân cũng rơi rụng không ít. Những nếp nhăn nheo trên làn da đã căng phồng mà bọc lấy xương đầu, quả thực tựa như một đầu lâu khô. Thân thể cũng không phải rất khổng lồ, chỉ như con rắn uốn lượn đang trải dài nằm khắp nơi dưới gốc đại thụ. Tổng thể cỡ như ba gian phòng ốc vậy, hai mắt đục ngầu thi thoảng lộ ra quang mang hiên lành. Đây là một lão Long gần đất xa trời. Lão Long chậm rãi quay đầu ngẩng nhìn hướng Tiêu Thần ẩn thân. Ngay trong khoảnh khắc nó quay đầu lại, Tiêu Thần như hóa thành tượng, phảng phất bị trúng bùa ma. Ở đằng sau cổ của lão Long kia . . . có một tiểu tử lông xù đang ngủ say sưa. Tiêu Thần nhìn qua làn da trắng như tuyết, lại nhìn về phía tấm thảm nhung trắng như tuyết ở sau cổ lão Long mà không nhìn được hết to một tiếng: "Kha Kha. . ." "Hừm . . ." Cách đó không xa, hai con Long vương còn nhỏ bị kinh động. Chúng mang theo gần ba mươi con ấu long cùng xông lại đây, trong phút chốc vây quanh Tiêu Thần. Lão Long rất trầm tĩnh, không hề bận tâm nhìn nơi này. Tiểu tử kia như thế nào lại ngủ ở trên lưng lão Long? Tiêu Thần vô cùng kích động mà hô to: "Kha Kha mau tỉnh lại. . . Ta đã đến đón ngươi rồi." "Y nha. . ." Tiểu quỷ trên lưng lão Long trở mình, lười nhác nói mê. "Ta mang đến cho ngươi Âm Mộc Sâm Quả, Thiên Thần quả, Cửu Diệp Tiên Chi . . ." "Y nha y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú vèo một tiếng ngồi dậy. Trong phút chốc nó thấy Tiêu Thần thì tựa hồ cảm giác khó có thể tin nổi. Nó ra sức vuốt vuốt đôi mắt mơ hồ thì hóa thành một đạo bạch quang xông lại.

Đồng Lam Phương Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 301 : Bí mật đau thương của Tử Thành Long Đảo

Chương 301 : Bí mật đau thương của Tử Thành Long Đảo Dịch giả: An An
Nguồn: 4vn.eu

"Y nha y nha. . ." Đôi mắt sáng ngời của Kha Kha tràn ngập vẻ hoan hỉ, hàng lông mi dài không ngừng chớp chớp. Nó nhào tới vai Tiêu Thần, một cái vuốt thú lông xù trắng nõn như tuyết gắt gao túm chặt một lọn tóc dài của Tiêu Thần như sợ buông tay liền biến mất không thấy. Giống như đứa trẻ lạc đường trong sa mạc mênh mang, nay đột nhiên thấy biển người rồi phát hiện thân nhân, loại tâm tình vui vẻ của tiểu tử kia thật là không lời nào có thể diễn tả được. Nó không ngừng "Y nha" thổ lộ ra hết. Mấy tháng trước tiểu tử kia có thể nói thực đáng thương như vậy. Một mình nằm trên cái cây gãy thảm thương nhìn về phương xa mà thổn thức, rồi sau đó mang theo nước mắt nằm co ro trên cây gãy khóc nức nở cho đến khi không còn sức rồi lâm vào giấc ngủ. Hiện tại bỗng gặp lại, Tiểu quý hoàn toàn đã khôi phục bản tính hoạt bát trước kia, không còn dấu vết suy sụp của mấy tháng qua. Chung quanh, hai con Tiểu Long vương cùng với gần ba mươi con ấu long thấy Tuyết Bạch Tiểu Thú quen biết cùng Tiêu Thần thì tất cả đều ngừng tiến công, nhưng địch ý thì vẫn còn. Tiêu Thần vốn tưởng rằng sẽ nhận được tin dữ, hiện tại lại phát hiện tiểu tử kia vẫn bình an không việc gì, thật sự là trong nháy mắt từ Địa Ngục bước lên Thiên Đường. Hắn cười mà lấy ra một quả Thiên Thần quả rồi quơ quơ trước mặt Kha Kha. Hương thơm lập tức tỏa ra khắp rừng, chung quanh Thiên Thần quả hình thoi có lớp hào quang dày đặc như là làm từ mỡ dê ngọc mài, vàng sáng không

ngừng lưu động, "Y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú chộp một cái ôm vào trong lòng, sung sướng cắn một miếng. Đôi mắt đen như hắc bảo thạch lập tức híp lại thành hình dáng như vầng trăng lưỡi liềm, điệu bộ tràn ngập say mê. Đám ấu long chung quanh trong khoảnh khắc thấy Thiên Thần quả thì không tự giác đều lộ ra vẻ hâm mộ, những con vật nho nhỏ này mặc dù trong tương lai có thể hùng mạnh đến khiến cả chúng thần cũng phải run rẩy, nhưng vào giờ phút này lại đều vẫn còn rất non nớt. Lão Long xa xa không ngờ lại giống như loài người, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Tất cả ấu long như thủy triều đều lui bước rồi trở lại chung quanh lão Long. Tiêu Thần hơi do dự rồi sau đó bước dài về phía trước, đi tới bãi đất trống. Hắn đứng đối diện lão Long chỉ còn như da bọc xương mà trong lòng tràn ngập nghi hoặc. Lão Long rõ ràng không giống như gần đất xa trời, bằng không làm thế nào mà có thể sống ở trên Thánh Sơn kinh khủng dường này? Phải biết rằng tám năm trước lần đầu hắn đến Thánh Sơn thì từng tận mắt nhìn thấy Sư Vương Long cường tráng gượng xông vào Thánh Sơn đều thất bại. Vậy mà lão Long này, da Long Giác thì lột, long lân rụng sạch, gãy vỡ cả xương lại mang theo gần ba mươi con ấu long xuất hiện ở trên núi, tuyệt đối không giống tầm thường. Nó cho người ta cảm giác sâu không thể phỏng đoán. Nhưng Tiêu Thần thật sự cũng không lo lắng, bởi vì Kha Kha tựa hồ rất được lão Long sủng ái. Bằng không làm thế nào mà nó có thể ngủ say sưa trên lưng lão? "Khẩu kiến tiền bối." Tiêu Thần cung kính hành lễ, hắn tin tưởng lão Long tuyệt đối thần tính mạnh hơn thú tính, có thể nghe hiểu lời của hắn. Quả nhiên, lão Long im lặng gật đầu, trong ánh mắt mờ đục dần hiện ra hai vệt sáng yếu ớt rồi chiếu vào vị trí ngực của Tiêu Thần. Điều này làm cho Tiêu Thần thất kinh, nơi đó đúng là vị trí của Thạch Nhân bị hư hại đang ngồi xếp bằng, lão . . . Lại có thể cảm ứng được? Điều này có vẻ hơi không bình thường. Phải biết rằng Bán Tổ cũng không thể cảm nhận thấy sự tồn tại của Thạch Nhân, chỉ biết là thân thể Tiêu Thần có chút dị thường mà thôi. Tiêu Thần liền biết chuyện gì xảy ra, Thạch Nhân bị hư hại đang rung động, lão Long cũng khẽ rung động rất nhỏ rồi sau đó lão hé lộ ra một cái long trảo. Một cánh tay đá hiện ra trong long trảo vốn khép chặt kia. Tiêu Thần thất kinh, thứ nhất là kinh ngạc vì trảo của lão Long kia

không ngờ là trảo của một con Tổ Long. Thứ hai là kinh ngạc vì trên Thánh Sơn thật sự có đồ vật liên quan cùng Thạch Nhân, có lẽ một mực được lão Long cất dấu. Tất nhiên bởi vì là cánh tay gãy kia rung động mà bị lão cảm giác được sự tồn tại của Thạch Nhân bị hư hại. Như một ông lão nhìn xa trông rộng đang suy tư, lão Long cầm lấy cánh tay đá trầm tư chỉ chốc lát, rồi sau đó buông lỏng long trảo ra. Không một tiếng động, cánh tay gãy kia bay về phía Tiêu Thần, trong phút chốc nhập vào trong cơ thể hắn. Mơ hồ, hắn nghe được một tiếng "Răng rắc" vang lên, cánh tay phải của Thạch Nhân khôi phục lại đầy đủ, tứ chi Thạch Nhân cứ như vậy đã tập hợp đầy đủ. Tứ chi thông qua làn sương mù mờ mờ mà nối thông chung một chỗ, hai chân ngồi xếp bằng, hai tay nâng thạch toản cùng thạch cầu. Giống như chưa từng cử động. Giống như một pho tượng tồn tại mãi mãi. Nhưng mà Tiêu Thần lại dâng lên một cảm giác kỳ dị. Thạch Nhân bị hư hại tựa hồ khác với dĩ vãng, hắn dĩ nhiên có thể thành lập một tia liên lạc cực kỳ yếu ớt với pho tượng. Đúng vậy, tuyệt đối không giống dĩ vãng, đó là một loại cảm giác huyền bí khó có thể nói nên lời. Điều này làm cho Tiêu Thần rất kích động, nếu như có thể điều khiển cho Thạch Nhân chiến đấu, không biết Đạo sẽ có chiến lực cường đại tới cỡ nào. Rốt cuộc hắn có cảm giác dường như Thạch Nhân so với hai mươi bốn thanh Chiến Kiếm kia thì còn thần bí hơn. "Tiền bối, ngài biết lai lịch của Thạch Nhân?" Lão Long lắc đầu, giờ phút này lão lộ vẻ hơi mệt mỏi, nét ủ rũ trên mặt vô cùng rõ ràng. Cả ba mươi con ấu long chung quanh đều lộ ra vẻ lo lắng, tất cả đều xô tới. Mà Kha Kha đang ôm Thiên Thần quả cũng hơi căng thẳng, nó lập tức vọt tới trước người lão Long rồi sau đó nhẹ nhàng vung tiểu thú trảo lên để triệu hồi Thất Thái Thánh Thụ ra, trông ở trên mặt đất. Nơi này lập tức hào quang lưu động, những tia sáng kỳ dị lóng lánh, màn linh khí dày đặc bao phủ lão Long. "Y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú giờ Thiên Thần quả lên đưa về phía lão Long. Có thể nhìn thấu nó rất có tình cảm với lão Long, bằng không quyết không thể nào đem Thiên Thần quả dâng lên. Lão Long da bọc xương lắc đầu mà không đón nhận, lão cứng chiều thò một cái long trảo ra sờ sờ đỉnh đầu tiểu thú. Tiêu Thần hơi kinh dị, lão Long tựa hồ mệnh không còn dài, sinh mệnh đã đi tới đoạn cuối, có thể cảm giác được loại trạng thái

đền cạn dầu. Trong lúc không để ý hẳn thấy được cảnh vật trong ốc đảo phía sau lão Long kia. Hẳn thất kinh, nơi đó . . . không ngờ là một mảnh mộ địa. Bóng cây lắc lư, trong mơ hồ có thể thấy những phần mộ này lớn dị thường. Không có mộ bia được dựng nên, nhưng trước mỗi một phần mộ đều đứng sừng sững một đôi Long Giác thật lớn. Phần mộ chẳng qua chỉ có bảy tám cái mà thôi, nhưng lại chiếm đất cực lớn. Có thể tưởng tượng ra thân phận Long Tộc được táng ở chỗ này đều không phải chuyện đùa. Dù sao Long Tộc số lượng không ít, nhưng có tư cách táng ở chỗ này lại cũng chỉ có đến như vậy mà thôi. Chẳng lẽ nói lão Long biết trước mệnh của mình không còn lâu nên muốn tới đây mai táng chính mình? Điều này khiến cho Tiêu Thần càng thêm xác định thân phận của lão hẳn không thể là tầm thường. Ngày đó, khi Long Đảo Tử Thành hiện lên thì từng có Long Giác đâm xuống thành trì, không biết có phải là Long Giác của mộ địa hay không. Nhìn những đôi Long Giác thật lớn kia mà Tiêu Thần thấy khá là quen mắt. Đó tuyệt đối đều là chí bảo cấp cao nhất, nếu như bị Tu Chân Giới Luyện Khí giả trông thấy mà không điên cuồng mới là lạ. Ráng lạnh đủ màu sắc xoay vòng quanh Thất Thái Thánh Thụ dần dần bị lão Long hấp thu. Về mỗi một kia của lão dần dần mất đi, tựa hồ tinh thần khá hơn rất nhiều. Đột nhiên, lão theo dõi cánh tay trái của Tiêu Thần. Hoàn toàn không giống với sự trầm tĩnh vừa rồi, đôi mắt lộ ra vẻ kinh dị. "Đó là cái gì?" Không ngờ lão lại phát ra âm thanh già nua. Tiêu Thần trong lòng chấn động, hẳn tháo vòng ngọc trên cánh tay xuống rồi nói: "Ta đến từ thôn Tổ Long ở Nhân Gian Giới. Có người nói đây là một cái chìa khóa để mở phong ấn cho Nhân Gian Cửu Châu. " "Thôn Tổ Long. . ." Lão Long lộ ra vẻ nghi hoặc, trong giây lát cái trảo lớn của lão chạm vào vòng ngọc thì từ trong Thủ Trạc màu tím không ngờ xuất ra một đạo quang ảnh Tổ Long màu hoàng kim, từng đạo hào quang vàng chói bắn ra nhập vào trong cơ thể lão Long. "Gừm . . ." Một tiếng rùng ngâm thật lớn phát ra từ trong ốc đảo, cả tòa Long Tộc Thánh Sơn đều bắt đầu lay động mãnh liệt. Khí thể của lão Long quá mức kinh người, vào giờ khắc này phảng phất như những người khổng lồ từ Thái Cổ vô tận đồng loạt giáng xuống làm kinh thiên động địa. Khắp các nơi trên Long Đảo, tiếng gầm gừ của Man Long, tiếng hồng

hoang Cổ Thú rống vang lên liên tiếp. Trên Long Đảo hoàn toàn sôi sục. Trong ốc đảo, ngoại trừ Kha Kha và hai con Tiểu Long vương kia thì những con ấu long khác đều vô cùng sợ hãi. Long ảnh màu hoàng kim lóe lên tràn ngập rồi quay trở lại trong Thủ Trạc, tiếng gầm của lão Long đã ngừng. Giờ phút này tựa hồ lão đã xảy ra biến hóa rất lớn, phảng phất như lão đã được tinh hoa sinh mệnh tưới đẫm, tinh thần tăng lên rất nhiều. "Xem ra ta không cần đi vào mộ địa. Có lẽ còn có thể kiên trì đến ngày nào đó bài trừ phong ấn." Âm thanh già nua của lão Long vang vọng trong ốc đảo, rồi sau đó nó cúi đầu bóng loáng nhìn Tiêu Thần mà bảo: "Trong vòng ngọc có một phần tinh khí của Thuỷ Tổ Long, cảm ơn người đã kéo dài thọ nguyên của ta." "Cái này đối với ta cũng không tính là gì, ta cũng cảm tạ tiền bối đã tặng cánh tay đá kia. Chẳng lẽ tiền bối thực sự không biết lai lịch của nó sao?" Lão Long lắc đầu, không nói gì, sau một thời gian dài mới nói: "Là một vị Tổ Thần đánh rơi trên đảo." Tiêu Thần xem ra tựa hồ lão không muốn nhiều lời nên cũng không tiện hỏi sâu. Hắn liền hỏi về một vấn đề khác: "Long Tộc rốt cuộc vì sao bị phong ấn? Tử Thành rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Trong thời kỳ Thượng Cổ rốt cuộc xảy ra cái gì?" Lão Long vốn không hề bận tâm khi nghe được hai chữ Thượng Cổ thì dần dần lộ ra vẻ vô cùng đau khổ mà lẩm bẩm đứt quãng: "Ôi, nói là bị phong thì không bằng nói là bởi vì thân trên Long Đảo . . . Mà bị liên lụy." Tiêu Thần trong lòng đập bịch bịch, rốt cục sắp chạm vào bí mật đau đớn thời Thượng Cổ. Đến như Kha Kha ở bên cạnh cùng với những con ấu long thì tất cả cũng lộ ra vẻ chăm chú. Lão Long nói như đang mê sảng. Lão chìm đắm vào ký ức đau khổ mà nói: "Người, long, Tổ Thần, đều điên rồi. . . Đều chết hết! Tử Thành. Không! Hắn nên gọi là vực tội lỗi, không thể mở ra, không thể mở ra!" Tiêu Thần nghe không hiểu rõ lắm, Thượng Cổ vì sao lại xảy ra cuộc chiến điên rồ thảm thiết? Vực sâu tội lỗi là chỉ Tử Thành hay là cái miệng giếng thần bí bên dưới Thiên Bi kia? Hắn có rất nhiều nghi vấn, nhưng vì lão Long đang lâm vào trong trầm mặc nên không nói thêm gì nữa. Cho đến thật lâu sau, Tiêu Thần không nhịn được hỏi tiếp: "Không mở được vực sâu tội lỗi kia thì Long Tộc làm thế nào mà giải trừ phong ấn?" "Đợi cho đến khi có một Tổ Long mới càng cường đại hơn xuất hiện, rồi nó sẽ tiết lộ lời nguyên

của Long Tộc." Lão Long đáp tẻ ngắt. "Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Tiêu Thần thật sự muốn biết những điều cần thiết. Nhưng, lão Long lại lâm vào trong trầm mặc. "Liệu có cường giả nào bỏ mạng tại Tử Thành?" "Vô số người, thần, long, vô số người đi vào gần như diệt sạch. Long vương của hai đời Long Tộc bỏ mạng bảy tên, tiểu Xi Vưu thân vẫn, tiểu hòa thượng Phật Đà thì ác thân tử vong. Hiên Viên có hi vọng trở thành Tổ Thần bị phế, chỉ còn độc một hồn bỏ chạy được. Thần Nông thị. . . A, hắn mang theo mười mấy người chạy thoát đi ra ngoài. Hữu Sào thị thì thất lạc dưới vực sâu, Toại Nhân thị tung tích không rõ, còn có. . ." Tựa hồ chỉ có Thần Nông thị mang theo mười mấy người chạy thoát ra ngoài, vô số tiên thần đều bỏ mạng tại vực sâu tội lỗi. Tiêu Thần xác thật bị lạnh sống lưng, thật lâu hắn cũng không biết nói gì cho phải. "Tại sao lại như vậy?" Lão Long lắc đầu, lại lâm vào trong trầm mặc. "Kha Kha là thuộc chủng tộc gì?" Tiêu Thần đột nhiên hỏi, không ngừng việc tìm tòi từ lão Long "Hoá thạch" này. Hắn có quá nhiều chuyện muốn hỏi. Nghe thấy hắn hỏi như vậy, Tuyết Bạch Tiểu Thú cũng chớp chớp đôi mắt nhìn chăm chú lão Long. "Người không cần biết. Hoặc là, người cứ coi nó là một con rồng đi." "Long? !" Tiêu Thần đối với đáp án này rất bất mãn. "Y nha" tiểu thú mơ hồ gãi gãi đầu mình. "Tại sao người ở các thế giới khác đều nói Trường Sinh Giới là hư ảo?" Sắc mặt lão Long hơi cứng lại, một lúc lâu mới nói: "Có lẽ Trường Sinh Giới rốt cuộc sẽ tan biến đi, nhưng. . . Bọn họ nào biết đâu rằng, cuối cùng mà tan biến lại há chỉ có một mình Trường Sinh Giới." Tiêu Thần nán lại ở ốc đảo này suốt một đêm, hắn phát hiện lão Long thật rất. . ."Trầm tĩnh". Hắn hỏi rất nhiều vấn đề. Lão Long chẳng qua cũng trả lời một chút có hạn mà thôi. Mà ở trong quá trình này, Tiêu Thần rốt cục cũng biết tiểu thú da trắng như tuyết trong tay của hắn là có chuyện gì xảy ra. Kha Kha tại Long Đảo đã tái sinh thân thể, lại một lần nữa bắt đầu từ quả trứng Thất Thái Ngọc Xác. Nhưng trong quá trình lại xảy ra một vấn đề nhỏ, một con Cửu Vĩ Linh Hồ mơ ước lực lượng bên trong Ngọc Xác (vỏ ngọc), nhưng không cách nào phá bỏ được nên chờ đợi trong thời gian dài. Tự nhiên nó bị dính vào khí tức từ Thất Thái Ngọc Xác. Rất không may mắn đã thu hút vài con Man Long cường đại. Cửu Vĩ Linh Hồ là Thánh Thú, nhưng mà trước mặt

Man Long trưởng thành thì không chịu nổi một kích nên tự nhiên bị giết, sau đó bị ấu long ăn sạch. Quả trứng Thất Thái Ngọc Xác lại xuất hiện, từ đó mới dẫn tới sự chú ý của lão Long. Có điều lần này quả trứng Ngọc Xác vỡ ra so sánh với lần đầu tiên Kha Kha mới ra đời thì nhanh hơn nhiều lắm. "Ta đã từ Kha Kha mà biết một ít chuyện trên đại lục Trường Sinh, ta nghĩ mời người giúp hết lòng." Đến buổi sáng sớm, lão Long rốt cục lại mở miệng nói chuyện một lần nữa. "Tiền bối cứ căn dặn. Nếu có thể giúp được thì ta ắt dốc toàn lực tương trợ." "Người đã gặp Long vương Nam hoang kia, cũng đã từng thấy một con Tiểu Ô Quy mai trắng. Ai, bọn họ thân là huynh đệ mà không ngờ trấn phong huynh đệ của mình thành rùa, quá mức ác độc." Tiêu Thần thất kinh, không ngờ Tiểu Bạch quy kia . . . Thật sự là một con rồng, mà lại còn là huynh đệ của lão Long Nam hoang. Đây thật sự là ngoài dự đoán của mọi người. Hắn lấy từ trong huyết đạo thần hóa ra đoạn xiềng xích đen của Tiểu Ô Quy mai trắng. Bốn mươi chín cái địa đạo thần hóa phẳng phất bốn mươi chín không gian kỳ dị, có thể niêm phong cất vào kho bất cứ đồ vật gì. Lão Long tiếp nhận xiềng xích nhìn qua rồi cau mày bảo: "Phương pháp phong ấn rất ác độc, may là lấy dính huyết dịch của Tiểu Quật Long kia nên bị giảm bớt." Nói tới đây, lão lật long trảo. Đột nhiên hiển linh ra một cái Long Giác rất nhỏ nhưng trong suốt như ngọc mà nói: "Nếu như người có cơ hội gặp Tiểu Ô Quy kia thì đưa cái này cho nó, có khả năng trợ giúp nó khôi phục như cũ." Cuối cùng lão Long thở dài một hơi rồi bảo: "Nếu gặp được Tiểu Quật Long thì bảo hắn rời xa Long vương Nam hoang kia, ta không thích." Tiểu Quật Long dĩ nhiên cũng đáng được lão Long chú ý, điều này làm cho Tiêu Thần có hơi kinh ngạc. Tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, lão Long lẩm bẩm: "Tên tiểu tử quật cường kia là ta chăm sóc nó từ khi sinh." Cuối cùng, lão Long chậm rãi để lộ ra một trảo chỉ còn da bọc xương rồi nhẹ nhàng quét. Không ngờ lại mở ra một lối thông không gian trực tiếp mang theo ba mươi con ấu long cùng với Tiêu Thần xuất hiện ở dưới chân núi. Tiêu Thần kinh ngạc vô cùng, Long Tộc không phải bị trấn phong rồi sao? Lão Long. . . lão không chỉ có thể mở mồm nói chuyện. Còn có thể bày ra thần thông kinh khủng như thế, thật sự là không cách nào lường được. "Các người đi thôi." Đi tới chân núi thì lão

Long dừng lại . Kha Kha tựa hồ hơi lưu luyến nơi này. Nó chạy đến bên cạnh lão Long mà " y nha" vài tiếng, rồi sau đó hào phóng phi thường đem Linh Túy trên người Tiêu Thần chia cho hai con Tiểu Long vương và những ấu long tầm thường, làm cho cả đám tiểu tử cứng đầu bướng bỉnh kia đều hơi không nỡ. Cho đến khi lão Long gật đầu thì mới nhận lấy. "Rầm rầm rầm " Mặt đất rung chuyển, từ xa chạy tới rất nhiều Man Long cường đại, bao gồm Bạo Long, Sư Vương Long, Kiếm Long, Lôi Long, Bát Tí Ác Long ..., tất cả những con rồng khổng lồ vào giờ khắc này giống như những kẻ hành hương từ rất xa đã quỳ mọp xuống. Quang cảnh này thật sự rất hùng tráng. Những con Man Long to như quả núi nhỏ chen nhau chật ních dưới chân Thánh Sơn, lại có thêm không ít hồng hoang Cổ Thú khác không kém gì Long Tộc cũng phủ phục xuống, tựa hồ như đang cúng bái. Tiêu Thần quả nhiên giật mình tới cực điểm. Khi hắn mang theo Kha Kha rời đi thì không có Man Long ngăn cản, không bị hồng hoang Cổ Thú gây khó khăn, bọn Tiêu Thần thuận lợi rời xa Thánh Sơn. Triển khai Bát Tướng cực nhanh, Tiêu Thần mang theo Kha Kha đi tới trung tâm Long Đảo. Biển xương trắng xóa mênh mông, một pho Thiên Bi đứng sừng sững ở giữa. Tiêu Thần có một cảm giác nói không ra lời, tất cả mọi thứ của hắn đều bắt đầu với Thiên Bi, rồi sau đó vài lần xảy ra các loại sự việc quay chung quanh Thiên Bi. Chẳng lẽ là vận mệnh của hắn có liên hệ cùng Thiên Bi sao? Ở gần Thiên Bi trong biển xương có sương mù đen kịt lượn lờ, bên dưới nó chính là vực sâu tội lỗi kia sao? Tiêu Thần không có thời gian trì hoãn, hắn chỉ ngẩn ngui ngẩn nhìn liền mang theo Kha Kha phóng lên cao, nhắm hướng về bờ biển bay đi. Cấm Kỵ Chi Hải vàng đục phong bế Long đảo, làm thế nào mà rời đi? Tiêu Thần đứng trên bờ biển không ngừng khắc họa, hắn vẫn còn nhớ rõ trận đồ Cửu U Thông Thiên mà ngày đó ma quỷ lưu lại. Hắn muốn lại một lần nữa triệu hoán quân vương thuyền, chỉ là không biết có thể thành công hay không. Nhưng vừa lúc đó, biểu hiện của Kha Kha làm hắn trợn mắt há hốc mồm. Thần sắc của tiểu tử kia như thể đang đứng ở trên bờ biển mà ngẩn nhìn biển cả, nó bắt đầu kêu la: "Y y nha nha. . ." Giống như ngày đó nó quấy rối lúc mười một con Tiểu Long vương đang chung sức triệu hoán Tổ Long thần thuyền. Âm thanh mặc dù

non nốt nhưng rõ ràng lại vang khắp trong thiên địa. Phảng phất như cắt qua thời không để đem ý nguyện của nó truyền vào chỗ sâu trong Cấm Kỵ Chi Hải. Một khí tức vô cùng to lớn, mà lại tang thương từ rất xa xưa đầu tràn ngập từ chỗ sâu trong Cấm Kỵ Chi Hải. Phảng phất như có một lực lượng thần bí không biết nào đó bắt đầu đáp lại Kha Kha. Điều khiến cho Tiêu Thần có cảm giác khó có thể tin nổi chính là từ trong đại dương mê mông vàng đục không ngờ lại truyền đến một tiếng rống ngâm thật lớn, giống như thiên âm hùng tráng từ ngàn xưa vọng lại, làm cho người ta phải run rẩy từ linh hồn. Điều này thật sự làm cho người ta giật mình, tiểu thú nó dĩ nhiên có thể một mình triệu hoán Thần Thuyền. Ngày đó rốt cuộc là Kha Kha triệu hoán Thần Thuyền đến hay là mười một con Tiểu Long vương kia triệu hoán Thần Thuyền đến? Tiêu Thần cảm giác rất khó thăm dò suy đoán. Thần Thuyền được làm từ xương Tổ Long và Thông Thiên Thần Mộc, nó luôn luôn qua lại ở trong Cấm Kỵ Chi Hải, đã phiêu bạt qua những năm tháng vô tận. Nó có thể tự do xuất nhập Cấm Kỵ Chi Hải. Theo truyền thuyết thì tối thiểu cần có chín con Long vương tề tụ mới có thể triệu hoán Thần Thuyền trong truyền thuyết kia đến. Hoặc là, thực sự do tiểu Tổ Long tự mình triệu hoán, một mình nó là đủ để vượt qua chín con Long vương. Kha Kha cũng không phải Long Tộc, nhưng nó làm thế nào mà giống như tiểu Tổ Long có thể một mình triệu hoán Thần Thuyền đây? Tiêu Thần vô cùng giật mình, chẳng lẽ nói tiểu tử kia thật sự có thể so với tiểu Tổ Long? ! "Y y nha nha. . ." Tiểu tử kia cố gắng ưỡn ngực, ra sức kêu lớn. Một chiếc thuyền rồng loại theo gió vượt sóng cực lớn với hào quang sắc sỡ đủ màu đang tỏa ra bỗng nhiên xuất hiện ở trên mặt Hoàng Hải, giống như là từ thời viễn cổ xé rách bầu trời mà đến.

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 302 : Ân tình

Cấm Kỵ Chi Hải đầy màu sắc lóng lánh, thần thuyền thật lớn kia giống như một núi nhỏ hùng vĩ, phảng phất giống như một Tổ Long đang bay qua biển rộng màu vàng để tới gần nơi này. Đúng là một thuyền thần thật lớn hình dạng như Tổ Long. Trong sương mù dày đặc nó chiếu sáng khắp Cấm Kỵ Chi Hải, vùng biển ngàn dặm bởi vì sự xuất hiện của nó mà dao động kịch liệt, nhưng thuyền thần vẫn cứ chạy vững vàng không có chút nào lay động. Gần rồi, càng ngày càng gần rồi, thần thuyền Tổ Long trong truyền thuyết rốt cục cũng cập bờ. Một đạo thần quang đầy màu sắc hóa thành một chiếc cầu vòng bắc từ trên thuyền thần về phía bờ. Đồng thời, một khí tức xa xưa thê lương giống nhau từ thời cổ đại xuyên qua thời không hiện lên bên bờ, làm cho trái tim Tiêu Thần trào dâng lên một cảm thụ khó tả. Lần trước tuy rằng kêu thuyền thần tới, nhưng mà Tiêu Thần và Kha Kha đều không có cơ hội du ngoạn sơn thủy. Hiện tại Tiểu quỷ không thể chờ đợi được đã nhảy vọt lên, Tiêu Thần cười đi theo sau đó. Trên thuyền Tổ Long ánh sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc, giống như tiến nhập một loại thế giới mộng ảo. Nó có thể ở trong biển rộng màu vàng hấp thu sức mạnh, làm cho thân thuyền lớn như ngọn núi cao được thấm đẫm linh khí, lại mang khí tức tốt lành. Một tiếng Long Ngâm chấn động chín tầng mây, thuyền thần chậm rãi rời khỏi bờ, hướng về ở chỗ sâu trong biển rộng chạy tới. "Làm tốt lắm." Tiêu Thần cười xoa xoa đầu của Kha Kha, không chút keo kiệt mà nói khích lệ. Thật sự là có thể so với Tổ Long nhỏ, thăng tiến của Tiểu quỷ càng khiến cho Tiêu Thần nhìn không thấu. Tiểu tử kia đã muốn khôi phục bản tính hoạt bát, kiêu ngạo mà ưỡn ngực, rồi sau đó vui thích mà cắn một miếng lớn Thiên Thần Quả đang ôm ở trong ngực, miệng đầy hương thơm, thần sắc có vẻ hạnh phúc và thỏa mãn. "Y Nha . . ." Đột nhiên, vẻ mặt Kha Kha tràn đầy kinh ngạc mà chỉ về hướng bờ biển phía sau Tiêu Thần. Tiêu Thần vội vàng quay đầu lại nhìn. Đó là . . . đồng tử của hắn nhất thời nhú lại. Hắn nhìn thấy có một hình bóng ở trên bờ cát màu vàng rất nhanh chọt

lóc lên trong rừng dừa rồi biến mất. Dáng người cực kỳ giống hắc, lúc khoanh khắc người đó quay đầu, thì Tiêu Thần như bị sét đánh. . . Hắc giống như thấy được chính mình, đúng vậy, dung mạo người kia có thể nói giống hệt như hắc. Tại sao có thể như vậy? Vì sao ngay cả vẻ mặt đều cực kỳ giống nhau. Hắc là hắc phải đề phòng chính là người kia, ở trên Long đảo không gặp nhau, thẳng đến lúc rời đi mới giật mình thoáng nhìn. Tuyệt Bạch Tiểu Thú mơ hồ gãi gãi đầu, lại dụi dụi con ngươi, nhỏ giọng nói thầm một câu. Tựa hồ cho rằng mình hoa mắt. Tiêu Thần cũng không lo lắng, hắc chuẩn bị sau khi quay trở về từ Trường Sinh đại lục thì ở trên Long đảo hoàn toàn bắt được người này. "Hắc chỉ lừa được cảm giác của ngươi, còn dao động linh hồn của ta ngươi hắc là sớm quen thuộc." Nghe thấy Tiêu Thần nói như vậy, tiểu tử kia ngồi ở trên bong thuyền gật gật đầu hài lòng, lại bắt đầu vui vẻ ăn Thiên Thần quả . Khoang thuyền trên thuyền thần Tổ Long có lực lượng thần bí phong ấn, không thể tiến vào nên bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài. Kha Kha hoạt bát hiệu động hiện lên bò xuống, vài lần suýt nữa rơi vào ở bên trong Cấm Kỳ Chi Hải, thực sự làm cho Tiêu Thần lo lắng mấy lần. Kha Kha quả thực hạnh phúc đến ngất đi thôi, nằm ở một đồng lớn Linh Túy lẫn lộn qua lại. Đây là Tiêu Thần giữ gìn cho nó. Bốn mươi chín món thần hóa các Đạo giống như là bốn mươi chín không gian, bên trong có thể niêm phong cất vào kho bất cứ đồ vật gì.

Ma giáo Giáo tổ Xi Vưu xâm nhập Địa Ngục, tìm về hơn mười quả Tử Toàn Âm Mộc nhân sâm, đã được Tiêu Thần bảo tồn mấy năm rồi, còn có Tiểu Quạt Long ở Nam Hoang nhờ Tiêu Thần chuyển giao gói Linh Túy cho Kha Kha cũng còn. Mà Tiêu Thần cũng bắt đầu một vòng tu luyện mới của mình. Chỗ Linh Túy có từ tiên đảo Thục Sơn tuy rằng bị Kha Kha ở trên Long đảo chén không ít, nhưng mà vẫn còn dư lại một ít Linh Túy quý hiếm. Giờ phút này Tiêu Thần đang luyện hóa một Thiên Thần quả khác. Cấm Kỳ Chi Hải trống trải hoàn toàn tĩnh mịch, không có bất kỳ khí tức sinh mệnh. Trong hơn mười ngày kế tiếp Tiêu Thần luôn luôn ngồi xếp

bằng tu luyện. Thiên Thần quả không hồ được xưng vương phẩm Linh Túy cùng Âm Mộc nhân sâm. Mấy ngày nay quanh thân Tiêu Thần đều có một vòng hào quang màu trắng. Phảng phất có một khối ngọc dịch lưu chuyển quanh thân của hắn. Đến khi Tiêu Thần lại mở mắt ra một lần nữa, phát hiện trên người có bốn Đạo đã được thần hóa. Hoàn toàn là công lao của mai thiên thần quả kia. Kha Kha ở bên cạnh tuyệt đối không cảm thấy đơn điệu. Chỉ cần có thân nhân quen thuộc ở bên cạnh, hơn nữa có đầy đủ Linh Túy có thể hưởng dụng là nó đã cảm thấy đó là chuyện vui vẻ nhất rồi. Mấy ngày qua, cái bụng nhỏ của nó rõ ràng trở nên tròn vo, khiến nó vừa hạnh phúc vừa thống khổ. Nhìn thấy Tiêu Thần tỉnh lại, nó giơ lên một quả Tử Toàn Âm Mộc nhân sâm, ý bảo Tiêu Thần ăn. "Ta không ăn, đây là đưa cho người." Tiêu Thần nghĩ tới điều gì đó, từ trong địa đạo Thần hóa lấy ra một gốc Tử Toàn Âm Mộc, như là từ kim cương tím điêu khắc mà thành cây già. Trên cây cũng lộ ra một quả nhân sâm. Rõ ràng khác với Kha Kha, không phải sinh trưởng ở trên ngọn cây, mà là trên rễ cây. Ánh sáng lưu chuyển long lanh thật thèm khát, hương khí xông vào mũi. Đây là Tiêu Thần tự mình tìm được. Chính là ngày đó Khổng Tuyên ở trong Thiên Địa Đồng Lô bị đánh rơi nửa quả núi rồi hắn phát hiện trên đó. Tuyết Bạch Tiểu Thú lập tức "y nha" khoa tay múa chân nói cho Tiêu Thần đây là Tử Toàn Âm Mộc Sâm Quả vương, một quả là đủ vượt hơn vài quả nhân sâm tầm thường. "Nếu đặc biệt như vậy, trước hết ta đây giúp người cất vào kho niêm phong." Con thú kiên quyết lắc đầu, đồng thời đẩy một đồng Âm Mộc nhân sâm ở trước người tới ý bảo Tiêu Thần ăn vài quả. Cuối cùng, Tiêu Thần đem hai quả Tử Toàn Âm Mộc Sâm Quả luyện hóa, còn lại giúp nó bảo tồn một lần nữa. Như vậy lại có tám Nhân Đạo được thần hóa, trong cơ thể của Tiêu Thần sinh mệnh Tinh Nguyên tràn đầy đạt đến mức có vẻ phi thường khủng bố. Hệ thống Thần mạch trong cơ thể tiến thêm một bước hoàn thiện, một hệ thống tuần hoàn toàn hệ dần dần gần như hoàn mỹ. Tuy rằng tu vi không có vì vậy mà tinh tiến, nhưng mà Tiêu Thần cũng không cảm thấy đây là lãng phí, nhiều Thiên Địa Linh Túy như vậy để thần hóa nhiều Nhân Đạo như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đột phá.

^^^ Có lẽ, lúc này cũng không còn xa nữa. Cảnh giới Niết Bàn là một cửa

ải quan trọng cuối cùng trong đời của tu giả. Nó có thể làm cho người phát sinh sự biến chất một lần, đó là một loại thăng hoa khó có thể tưởng tượng . Có lẽ, góp gió thành bão ngay tại cảnh giới Niết Bàn hoàn toàn thể hiện ra. Bỗng nhiên, một tiếng kêu thê lương vang lên ở trong Cẩm Kỳ Chi Hải tĩnh mịch làm cho người ta da đầu run lên, thanh âm bi thảm thê lương làm cho người ta dâng lên một cảm xúc tuyệt vọng. Tiêu Thần và Kha Kha nhất thời bị hù dọa vội nhìn về phía đầu thuyền Tổ Long. Chỉ thấy phía trước có một đầu lâu khô lớn màu đen đang trôi nổi. Nó trôi qua biển cả màu vàng đến tận đây. Đó là. . . thuyền Quân vương! Tiêu Thần và Kha Kha cũng không xa lạ, đích thực nó là một xương đầu lâu khô do một viên thật lớn điêu khắc mà thành, vô cùng âm trầm khủng bố, sát khí màu đen cuộn cuộn lượn lờ chung quanh. Trôi đến chỗ khoảng cách thuyền thần Tổ Long không đủ trăm trượng, hai thuyền bắt đầu giằng co, ở vùng biển mênh mông màu vàng vẫn không nhúc nhích, ở giữa chúng là năng lượng khủng bố dao động mãnh liệt. Như thế, yên tĩnh không tiếng động, ước chừng qua ba canh giờ hai thuyền lại mới tách ra. Một tiếng rỗng ngâm kinh thiên động địa cùng một tiếng thét dài thê lương ác quỷ đồng thời vang lên. Cẩm Kỳ Chi Hải chấn động cuồng bạo bắt đầu khởi động, cuộn cuộn nổi lên những đợt sóng biển cao ngàn trượng. Sau khi cho Tổ Long thuyền chạy nhanh ra khỏi Cẩm Kỳ Chi Hải, Tiêu Thần không nghĩ trì hoãn nữa. Hắn trực tiếp mang theo Kha Kha phóng lên cao, lấy Bát Tướng cực nhanh bay đi hướng về Phương Bắc Trường Sinh đại lục. Đại dương sóng biển mênh mông, từng hòn đảo nhỏ lui nhanh về phía sau, Tiêu Thần bay vút lên không trung tới tới Nam Hoang xa cách đã lâu. Nam Cương xa thẳm vô cùng mênh mông, rừng già nguyên thủy vô tận xanh ngắt và rộng lớn giống như thời kỳ mặt đất còn mông muội. Xuyên qua những cánh rừng nguyên thủy hoang vu, bay qua vô số vùng rừng già. Rốt cục đến tối thì Tiêu Thần đi tới Thiên Đế Thành. Tòa thành lớn nguy nga cao ngất này cũng không biết đứng sừng sững bao nhiêu năm tháng rồi, hơi thở tang thương từ xưa ở cách rất xa đã thấy phả vào mặt. Lại một lần nữa đến chỗ này, Tiêu Thần cảm khái ngàn vạn, từng tại nơi này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, ký ức hãy còn mới mẻ. Hắn đi bộ vào trong thành, không muốn ở lại lâu mà chỉ thăm nghĩ đi xuyên qua

thành, làm một người khách qua đường. Hắn không biết liệu có còn cơ hội lại đến nơi này hay không. Len qua dòng người rộn ràng xô đẩy trên sân rộng, hắn đi vào con đường rộng lớn. Đột nhiên Tiêu Thần thấy được bóng hình quen thuộc, đó là. . . Độc Cô Kiếm Ma. Ở dưới trời chiều, Độc Cô Kiếm Ma cùng một nữ nhân thướt tha sóng vai mà đi. Bóng dáng của bọn họ bị ánh chiều tà chiếu thật dài, mà ở phía trước bọn họ còn có một thân ảnh nho nhỏ đang chạy chững đi. Đây là một nhà ba người ở sau bữa cơm chiều tản bộ, đây là một hình ảnh ấm áp, Tiêu Thần cũng hơi không đành lòng quấy rầy. Độc Cô Kiếm Ma thế nhưng đã cưới vợ sinh con . . . Thậm chí có chuyện như vậy phát sinh ở trên thân nam nhân lấy kiếm làm cuộc sống. Như là có điều cảm ứng, tuy rằng còn cách nhau rất xa, Độc Cô Kiếm Ma bỗng nhiên quay đầu lại. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Thần, vẻ mặt hắn ngẩn ngơ, ngay sau đó trong đôi mắt bắn ra hai tia sáng loá mắt . "Người còn sống. . . Ông trời coi như có mắt." Hắn vẫn như quá khứ tiếc chữ như vàng, phải thật lâu sau mới nói ra một câu như vậy. Mà cô gái kia ở bên cạnh hắn cũng xoay người qua, điều này làm cho vẻ mặt Tiêu Thần nhất thời hơi bị cứng lại. Đó là . . . A Băng, muội muội A Thủy. Một vẻ đẹp Tây Cương, trên dung nhan xinh đẹp lại thêm một vẻ phong tình đặc hữu của thiếu phụ . Tiêu Thần nở nụ cười, bước đi tới, nói: "Bốn năm không gặp, xem ra đã xảy ra rất nhiều chuyện." Độc Cô Kiếm Ma thay đổi, tuy rằng vẫn nói không nhiều lắm, nhưng mà đã không còn lãnh đạm như quá khứ nữa. Nhất là khi nhìn tới vợ con thì trong mắt lại thêm một chút ấm áp. Đột ngột gặp lại cố nhân như thế, lúc đầu A Băng có chút ngượng ngùng, nhưng mà rất nhanh liền bình tĩnh lại. Rõ ràng đó có thể thấy được bây giờ nàng là một tiểu nữ nhân hạnh phúc . Phía sau đứa bé hai ba tuổi đi lại chập chững, xinh đẹp như là một món đồ sứ tinh xảo. Nó chớp chớp đôi mắt to nhìn Tiêu Thần rồi kêu non nớt: "Thúc thúc. . . chào Thúc thúc . . ." "Cháu tên gì?" Tiêu Thần ngồi xổm xuống. "Cháu là San San. . . Độc Cô San San. . . San San xinh đẹp nhất." San San nói chuyện tuy rằng vẫn còn rất không lưu loát, nhưng là lại tuyệt không sợ người lạ. Nó hươ bàn tay nhỏ bé mềm mại lên để sờ hai má Tiêu Thần. Độc Cô Kiếm Ma trong mắt hiện lên một sự cưng chiều, hắn cầm một bàn tay của con gái như sợ cô bé té ngã. A

Băng lại cưng chiều mà ngồi xổm xuống, giữ ở phía sau của cô bé. Nhìn cảnh một nhà ba người ấm áp, Tiêu Thần rất có cảm khái. Nam nhân lạnh lùng năm đó với một thanh thiết kiếm quét ngang Nam hoang, thế nhưng đã biến thành một nam nhân tốt như vậy. Biến hóa thật sự là quá lớn. "Thúc thúc. . . Thúc thúc ôm. . ." San San xinh đẹp như hoa như ngọc cười sung sướng. Nó vươn bàn tay nhỏ bé ra, cắt đứt giây lát thất thần ngăn ngủi của Tiêu Thần. "Đến để cho thúc thúc ôm." Tiêu Thần ôm lấy cô bé. Độc Cô Kiếm Ma mở miệng nói: "Đi, tối nay phải say một trận." Lúc này, Kha Kha ngủ mơ mơ màng màng từ trong túi phía sau Tiêu Thần thò đầu ra, lập tức làm cho Độc Cô Kiếm Ma cùng A Băng giật mình một trận. Bọn họ biết rất rõ Tiểu Quỷ bắt phạm này. "Ôm. . . ôm. . ." Tiểu San San hướng về Kha Kha đưa tay. Cổ Bảo của Độc Cô gia khác nhau rất lớn với trước kia. Không hề còn không khí trầm lặng như quá khứ nữa. Ngày nay sức sống hừng hực, trong viện mọc đầy hoa cỏ, hồ suối dưới cầu đá cũng bắt đầu có nước trong veo chảy, nuôi thả rất nhiều loại cá màu sắc sặc sỡ. Vầng trăng treo trên cao, ánh trăng trắng mờ chiếu xuống viện của Độc Cô gia. Tiêu Thần và Độc Cô Kiếm Ma ở dưới đêm trăng đối ẩm, vò rượu không trên bàn đá đã muốn xếp chồng chất một loạt. "Độc Cô Kiếm Ma tay người còn có thể cầm kiếm không?" "Có thể, so với trước kia cũng có lực, bởi vì ta thêm một phần trách nhiệm." A Băng ở bên cạnh nghe được mấy câu này, lập tức thần sắc tràn đầy hạnh phúc. Vào giờ khắc này nàng chỉ là một tiểu nữ nhân, mà không phải là nữ Tu Giả trước kia tung hoành thiên hạ. "Con cũng muốn . . . cùng. . . cùng phụ thân luyện kiếm." San San tuy rằng búng ra từng chữ không rõ, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vẻ nghiêm túc. Nghe đến mấy chữ này, mặt A Băng hơi tái đi. Độc Cô Kiếm Ma cưng chiều mà sờ sờ đầu San San, nói: "Tương lai con gái của ta nhất định sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm sĩ." "Vâng, San San xinh đẹp nhất. . . Mạnh nhất." Cô bé nhỏ nghiêm túc gật đầu. Độc Cô Kiếm Ma lại nhẹ giọng thở phào một hơi. Tiêu Thần có chút kinh ngạc. "Còn nhớ rõ Liễu Như Yên sao?" Độc Cô Kiếm Ma hỏi. "Đương nhiên nhớ rõ." "Đó là tỷ tỷ của ta." "Ờ. . ." Tiêu Thần thực kinh ngạc. "Ta cũng gần đây mới biết được. Người ngoài vẫn kỳ quái Độc Cô gia chúng ta không có sinh ra con gái,

con trai lại hiếm. Bọn họ nào biết đâu rằng, con gái, hay người có tư chất kém một chút là không thể bước vào Độc Cô gia. Chỉ khi được công nhận thân phận truyền nhân thì mới bước vào Cổ Bảo này để tu luyện Thiên kiếm của tổ tiên. Ta không muốn con gái rời xa ta, không lâu nữa ta muốn mang theo bọn họ mẹ con rời xa Cổ Bảo. Không làm truyền nhân của Độc Cô gia." "San San. . . Cùng phụ thân cùng một chỗ." San San cười ngọt ngào, mở tay nhỏ bé ra. Trong mắt Độc Cô Kiếm Ma dần hiện ra vẻ dịu dàng, ôm cô bé lên trên đùi của mình. Đây là Độc Cô Kiếm Ma lạnh lùng vô tình lúc trước kia sao? Tiêu Thần phát hiện hẳn thật sự thay đổi, tim đã không còn nguội lạnh, thậm chí đã có chút như nhũn ra. Tựa hồ đoán được Tiêu Thần đang suy nghĩ gì, Độc Cô Kiếm Ma nói: "Tim của ta quả thật mềm nhũn, nhưng mà sức lực của ta lại càng thêm cường thịnh rồi, vì mẹ con các nàng ta phải rời khỏi Độc Cô cổ bảo, có lẽ ta ở trên con đường tu luyện sẽ phải đi xa hơn." Buổi tối ở nơi này, Độc Cô Kiếm Ma nói rất nhiều. Hẳn đã muốn say. Hẳn không ngừng nhớ lại chuyện thơ ấu. Không ngừng tưởng niệm mẫu thân chưa từng gặp mặt, đã không còn ở nhân thế. "Ta không muốn để cho con của ta trải qua con đường cơ khổ mà ta đã đi qua." "Ta muốn để cho bọn chúng lớn lên ở trước mặt song thân, để cho bọn chúng có một gia đình ấm áp chứ không phải là tuổi thơ vô tình và u ám. Ta không muốn bọn họ chỉ có một thanh kiếm băng lạnh." "Ta muốn để cho bọn họ lớn lên trong vui vẻ." A Băng đỡ Độc Cô Kiếm Ma đi rồi, Tiêu Thần ngồi một mình ở dưới ánh trăng. Hẳn cảm giác uy lực của thời gian quả nhiên vô cùng, thế nhưng có thể làm cho một người phát sinh thay đổi lớn như vậy. "Đêm đã khuya, Tiêu Thần người đừng ngồi ở trong sân." A Băng đi tới. "Không sao, ta muốn yên lặng một chút. Các người đã biết ta là tới Trường Sinh giới tìm người. Thời gian cấp bách, có lẽ trong đêm ta sẽ ra đi, sẽ không nói lời từ biệt với Độc Cô huynh. Chúc các người hạnh phúc." "Thanh Thanh nhất định là cô nương tốt, người trăm ngàn lần đừng lại bỏ lỡ. Về phần Nhược Thủy, nếu như là đã. . . Mất, người không cần tự trách." A Băng đi chăm sóc cho San San. Tiêu Thần trầm mặc, tự trách? Hẳn đã muốn quên đi mọi chuyện từng phát sinh, chính là muốn tưởng nhớ lại quá khứ ấm áp cũng không thể. Vào giờ khắc này, trong lòng hẳn có chính là trống rỗng. . . Hẳn

ở dưới đêm trăng ngấn người một mình. Sau nửa đêm, ánh trăng như nước nhẹ nhàng xao động ở trong viện. Tiêu Thần vươn người đứng dậy, đẩy cửa Cổ Bảo ra đi ở trên đường phố vắng lặng. Ánh trăng lạnh kéo dài bóng dáng hắt, hắt đi nhanh về hướng ngoài thành. Ánh trăng trắng như tuyết chiếu sáng lên mặt đất, vì sao trong lòng ta một mảnh trống vắng? Tiêu Thần cảm giác trong lòng vắng vẻ. Chà Một luồng sáng trắng hiện lên trong đáy lòng của hắt, một hình bóng dịu dàng hiện ra. Đó là một góc trí nhớ bị cố tình cắt đi, đó là . . . Nhược Thủy. Hình ảnh ấm áp, hình ảnh cảm động, hình ảnh ly biệt sâu bi. . . không ngừng hiện lên. Tiêu Thần lặng yên nhìn "Trí nhớ" đó. Tựa như đang nhìn ra bi hài kịch của nhân sinh. Giống như đó là người khác , mà không phải hắt , giờ phút này hắt bình tĩnh làm cho chính hắt cũng thực sợ hãi. Nhược Thủy trong tấm hình đang dùng Tinh Nguyên tánh mạng của mình để kéo dài tánh mạng của hắt, vì sao. . . Hắt lại có thể nhớ lại bình tĩnh như thế? "Nếu có một ngày, ta và chàng đi tới kết cục không nói gì, ta sẽ rời đi một mình, bắt đầu làm lại hết thảy . . . Tìm một người xứng đáng yêu thích ta để gả." Lời nói của Nhược Thủy quanh quẩn ở bên tai rõ ràng. Lập tức hắt thấy được lá thư để lại trong gian nhà tranh phía sau núi Nga Mi: "Bắt đầu làm lại hết thảy . . ." Trong khoảnh khắc sáng tỏ, đây là nguyên nhân *** đứt trí nhớ sau khi thất vọng sao? Tiêu Thần thất thần một lúc. Có thể nào lãnh huyết vô tình như thế chứ? Nhớ lại từng điều nhỏ nhặt trong quá khứ, hắt phát hiện mình thật sự rất vô tình. Tại sao phải như vậy? Thậm chí với tất cả nguyên nhân thì cũng không nên từ ở chỗ sâu trong trí nhớ cắt đứt với Nhược Thủy. Nhưng mà, mặc dù đang tự trách, nhưng mà hắt hoảng sợ phát hiện, chết tiệt... lý trí nọ vẫn như đang nhắc nhở hắt làm không có sai. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần cảm giác vô cùng sợ hãi. Tâm tư tình cảm rời bỏ hắt rồi, làm sao có thể phát sinh chuyện đáng sợ như thế? Hắt cảm thấy hình như có chuyện gì không tốt đang phát sinh ở trên người của hắt, bằng không tại sao lại như vậy chứ, hắt vốn không phải như vậy . Độc Cô Kiếm Ma từng lãnh huyết vô tình trở nên hữu tình rồi, từng vì muốn gặp cô gái kia ở Nhân Gian Giới mà hắt khổ tu không ngừng ở Trường Sinh Giới, nhưng hắt lại lâm vào phẫn đấu để trở nên vô tình. Tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ ở trong chỗ sâu nhất của nội

tâm Độc Cô Kiếm Ma lãnh huyết vô tình kia là yếu đuối . Mà hẳn đây từng vì cha mẹ, vì cô gái mình yêu mà khổ tu phấn đấu nhưng chỗ sâu nhất trong tâm là nguội lạnh vô tình ? Đi ở giữa núi rừng nguyên thủy bên ngoài thành, ánh trăng làm cả khoảng rừng trở nên tuyết trắng, Tiêu Thần lại cảm giác cả toàn thân đều hoàn toàn lạnh giá. "Đây hết thảy đều là bởi vì. . . Người là một linh hồn không trọn vẹn." Vừa lúc đó, Hoàng Kim Thần Kích ở trong cơ thể của Tiêu Thần đột nhiên phát ra thanh âm. Tiếp theo Ô Thiệt ấn cũng truyền ra tinh thần chấn động: "Người còn có bộ phận linh hồn bị hai mươi tư chiến kiếm trấn phong ở chỗ sâu nhất trong tượng đá tại Cổ Thần hoang mạc." "Mẹ nó chứ . . ." Tiêu Thần hét to một tiếng rồi lập tức bay đi về phía Tây Bắc. Kha Kha ngủ say lập tức bị đánh thức, hồ nghi mà gãi gãi đầu, rồi sau đó mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Tuy rằng Sâm Lâm Tộc cách xa Tịnh Thổ Man tộc mấy vạn dặm, nhưng mà có Bát Tướng cực nhanh nên căn bản không coi là cái gì. Trời còn chưa sáng, Tiêu Thần đã đi tới Tịnh Thổ quen thuộc kia. Nơi này giống như là một chốn thần tiên, hương hoa tươi nhẹ nhàng say lòng người. Thần cây lay động tản ra hào quang xanh biếc. Ở giữa có những căn nhà gỗ nhỏ điểm xuyết đến tự nhiên và hài hòa như thế , linh khí lượn lờ. "Là người?" Quy lão gia tử vừa vặn đẩy cửa ra. Thấy là Tiêu Thần. "Lão gia tử ta là tới xin viện binh cứu Thanh Thanh , mau mời ngài lão lão lão lão gia tử xuất hiện đi." "Thanh Thanh làm sao vậy?" "Nói rất dài dòng. . ." Trong quá trình Tiêu Thần giải thích , một đám lão nhân đều vây quanh lại đây, nhất là gia gia Thanh Thanh Diệp lão gia tử, lại chen đến phía trước nhất. "Như vậy a. . . Vậy mau đi mời Huyền Vũ lão tổ tông, lần này chúng ta thuận tiện đi Nhân Gian Giới đi." "A, các người. . . Đều đi?" Tiêu Thần hơi trợn mắt há hốc mồm. "Thanh Thanh gặp nạn chúng ta có thể nào không đi. Đồng thời rất muốn nhìn xem Nhân Gian Giới trông như thế nào. Dù sao có thể tùy thời Phá Toái Hư Không trở về." Đúng là như thế, từ đây rất khó đi Nhân Gian Giới, nhưng mà chỉ cần có lực lượng của cảnh giới Trường Sinh thì lúc nào cũng có thể từ Trường Sinh Giới tiến vào Nhân Gian Giới. Có điều là mặc cho ai cũng không nghĩ ra, Huyền Vũ lão tổ ẩn cư ở bên trong Tịnh Thổ. Đây là một lão nhân phi thường hòa ái dễ gần, thoạt nhìn cũng không gì đặc biệt, giống như là một

lão gia gia nhà nông bình thường, giản dị dễ thân. Lão cười hớ hớ nói: "Nhân Gian Giới a, làm người ta hoài niệm. Ta chính là từ chỗ kia đến, đã có cơ hội trở về thì nhất định đi cứu Thanh Thanh, thuận tiện nhìn xem thật kỹ." "Tốt lắm, tạm từ biệt tiền bối trước. Ta còn muốn đi mời người, đến lúc đó lại đến nơi này cung nghênh ngài." Tiêu Thần phóng lên cao, lúc này đây trực tiếp hướng về tận trời cao, hướng lên ngoài vòm trời bay đi. Ma quỷ từng đem một dấu ấn nhốt vào trái tim hắn, theo đó có thể tìm được chuẩn xác lộ tuyến đến thần đảo ngoài vòm trời. Mệnh mệnh ánh sao lóng lánh, Tiêu Thần nghịch thiên mà bay lên, cũng không biết bay bao nhiêu vạn dặm. Phía trước có một tòa thần đảo lằng lằng trôi nổi, xa xa nhìn lại, sức sống bừng bừng, không còn hoang vắng giống như lần đầu tiên tới. Lúc này, từ trong đảo lao ra hai bóng người xinh đẹp. Hai cô nhóc nhỏ bé trắng nõn mười một mười hai tuổi vọt ra. "Nha, thật là. . . Ta không nhìn lầm đi, soái ca Đế Mèn đến đây." "Là các người. . ." "Là chúng ta, thật là làm cho người ta kinh ngạc, Tiêu Thần ca ca người sao lại còn sống, người. . . Không phải đã biến thành tượng đá sao?" "Giáo Tổ có ở đây không?" "Ở đây." Hai tiểu La Ly tiên y bông bênh, dung nhan như ngọc, trắng nõn đáng yêu. Khi cười khê má lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện. Hai cặp mắt to lóe ra tia sáng thông minh, cười hì hì nhìn thẳng Kha Kha đang ngủ khì khì. Loại ánh mắt này quả thực giống như là muốn một tay đoạt lấy Kha Kha đi vậy. "Hì hì, ta là tiểu tiên tử Linh Lung thông tuệ nhất." "Hì hì, ta là Tiểu Ma Nữ Thỏ Thỏ xinh đẹp nhất." Các nàng như là phát hiện tân đại lục, cùng nhau hướng về tiểu thú bị đánh thức đang mê mông lung mà tự giới thiệu, rồi sau đó cùng nhau vọt tới. Tiêu Thần cũng không muốn chậm trễ thời gian, lập tức xông ào vào thần đảo, cho các bé ở lại phía sau. "Không thể tưởng được người đã thoát khốn." Ma Giáo Giáo Tổ lằng lằng lơ lửng ở trên không trung của thần đảo rồi tới gần Tiêu Thần. "Ta thoát khốn đã hơn một năm, lúc này đây là đặc biệt đến đây cầu cứu." "Chuyện gì?" "Y y nha nha. . ." Kha Kha vừa mới tỉnh ngủ, dùng ngôn ngữ độc đáo kia của nó giải thích thay. Tiêu Thần phát hiện tiểu thú thực thông minh, có lẽ chỉ có ân tình của nó mới có thể làm cho Xi Vưu ra tay. "Như vậy a. . . Để ta suy nghĩ cân nhắc." Xi Vưu rơi vào trầm tư. Tiêu Thần lằng lằng chờ đợi, nếu Xi Vưu

không đáp ứng thì làm sao bây giờ? Hãn bắt đầu cân nhắc . Vừa lúc đó, Xi Vưu mở miệng nói: "Ta khẳng định đi Nhân Gian Giới, người đừng lo. Ta muốn tự tay ta giải cứu cố nhân ra khỏi một chốn trấn phong ở Nhân Gian Giới. Ta suy nghĩ có phải có thể mưu đồ một phen hay không, muốn làm ồn ào đến long trời lở đất. Có lẽ có thể gọi hết những Bán Tổ từ Nhân Gian Giới Phá Toái Hư Không mà đến đây. Lúc này đây vừa vặn ra tay đối phó Tu Chân Giới." .

biglove Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 303 : Chín vị Bán Tổ

Chương 303 : Chín vị Bán Tổ Dịch giả: Kutun Nguồn: 4vn.eu

Nghe thấy Thái Hạo xuất hiện, Xi Vưu hơi cau mày. Đó tuyệt đối là một vị Luyện Khí Sĩ cường đại. Nếu như những vị Luyện Khí Sĩ như Đại Vũ, Hậu Nghệ cũng xuất hiện, đến lúc đó không biết sẽ là địch hay là bạn? Xi Vưu được Hiên Viên đại đế trợ giúp, nhớ lại một chút chuyện cũ đã xảy ra, thoáng suy tư trong chốc lát rồi lão quyết định đi tìm mấy người Luyện Khí Sĩ như Lão Tử để cùng hướng tới Nhân Gian Giới. Những người này đều là Luyện Khí Sĩ được truyền thừa từ Thái cổ. Có người tiến vào Tu Chân Giới, cũng có người tiến vào Trường Sinh Giới, dù sao cũng quen biết. Nếu như gặp được, có lẽ sẽ bớt đi một phen khí lực. Xi Vưu tại thời kỳ thượng cổ là tuyệt đại cường giả oai phong một cõi, nhớ lại dĩ vãng đỉnh cao năm tháng mà nội tâm bình tĩnh đã lại bắt đầu nổi sóng. "Mấy ngày nay người có thể thăm hỏi một chút bằng hữu, ta hiện tại đi mời người." Xi Vưu phá vỡ không gian, biến mất tại phía trên Thần đảo. Đi gặp cố nhân sao? Tiêu Thần nội tâm phức tạp, nhưng muốn đến có lẽ... Sinh thời sẽ không bước vào

Trường Sanh Giới, hẳn liền có chút xúc động muốn đi tìm bạn cũ ngày xưa. "Oa , rốt cuộc đuổi tới nơi." "Tiểu thú thật đáng yêu a." Hai tiểu La Ly mỉm mỉm nhìn Kha Kha mà mắt lóe sáng, một bộ dạng kích động muốn cướp bằng được. Tuyết Bạch Tiểu Thú không ý thức được chút nào lực sát thương của mình lớn ra sao, hàng lông mi dài chớp chớp, nghi hoặc nhìn hai tiểu la ly khả ái, nghiêng cái đầu đánh giá hai người. "Ta muốn ôm một cái" "Ta ôm trước". "Không. Người đi ôm soái ca Đế Mèn, ta ôm tiểu khả ái trước." Hai tiểu La Ly làn da sáng bóng như ngọc, mềm mại vô cùng. Giờ phút này lại bắt đầu tranh cãi làm Kha Kha trực tiếp phóng ra một đạo Thất Thái Hà Quang quét ra ngoài khiến bọn họ đứng im tại nơi đó. Rồi sau đó tò mò nhảy đến vai bọn họ, đầu tiên là véo mũi Linh Lung, lại giật giật vành tai Thỏ Thỏ "Y Nha" thì thầm một tiếng rồi quay trở lại bên cạnh Tiêu Thần. Đây dĩ nhiên là ấu nữ của Hoàng Đế. Tiêu Thần nở nụ cười, đi qua đi lại cuốn mái tóc dài của hai tiểu La Ly đến lộn xộn, rồi sau đó mang theo Tuyết Bạch Tiểu Thú hướng lên bầu trời bay đi. Trường Sinh đại lục mệnh mệnh vô ngần, muốn tìm được người không nghi ngờ như tìm kim đáy biển, Tiêu Thần ngoài ý muốn nhận được một tin tức, làm cho tất cả những điều này tương đối dễ dàng. Thần Nông thị trước kia từng nói với đại lục, muốn các môn phái chọn lựa tu giả trẻ tuổi kiệt xuất nhất. Tương lai sẽ có trọng dụng. Tin tức này vừa ra, tất cả đại lục Trường Sanh Giới sôi trào. Nguyên thủy Xiển giáo, Thông thiên Tiệt giáo, Phật đà Phật giáo, Thái dương thánh thần Thái Dương giáo... Cơ hồ tất cả môn hạ kiệt xuất và đệ tử hậu bối của Bán Tổ đều báo danh. Một nhóm lớn đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất được đưa đến trung thổ bắc bộ Đại Hạ Quốc - Thần Nông sơn. Thần Nông thị mặc dù không có xuất hiện, nhưng trên vách đá dựng đứng tại Thần Nông sơn có ghi lại không ít bí pháp tu luyện, tụ tập đại lượng nhân tài mới xuất hiện. Ngay nga Thần Nông sơn bao la hùng vĩ tú lệ, các vách núi đá dựng đứng đều tụ tập tu giả trẻ tuổi, nơi này nghiễm nhiên trở thành một nơi thánh địa tu luyện. Tiêu Thần ánh mắt hơi chậm lại, kia không phải Hải Vân Tuyết sao? Người mặc toái hoa quần, đầu gài ngũ thải phượng châm, rực rỡ xinh đẹp, chung quanh là một nhóm người trẻ tuổi tu giả như những vì sao bao quanh trăng sáng, lấy nàng làm trung ương, giống như mọi người

cùng thăm dò tuyệt học trên thạch bích. Có thể nhìn ra địa vị của nàng tại Hồ gia tăng lên rất nhiều, cũng khác nhau rất lớn với dĩ vãng. Phong thái ung dung đẹp đẽ quý phái càng hiện ra tự tin, ngôn ngữ khéo léo, đôi mắt tinh xảo, thật sự trở thành một phượng hoàng trong đại thế gia. Chà, đó là..... Tiêu Thần sững sốt, cách Hải Vân Tuyết diễm lệ không đủ trăm mét, thân ảnh quét thuộc chiều vào mắt, kia không phải Kim Tam Ưc sao? Tên này sát thủ dưới ánh mặt trời giờ phút này lại có bộ dáng nghiêm trang, tại một mặt khác vách đá đang đứng chăm chú quan sát tìm hiểu, giống như có điều hiểu ra, thỉnh thoảng lại gật đầu. Tiêu Thần nở nụ cười. Cái tên hèn mọn bỉ ổi gia hỏa thật đúng là có tài giả bộ, chỉ sợ là đang có chủ ý tới Hải Vân Tuyết đi. Tên giết hồ chuyên nghiệp này hơn phân nửa lại muốn ra tay, hiện tại bất quá đang ngụy trang dò xét mà thôi. "Đồ bunn xin" Tiêu Thần âm thầm truyền âm, lập tức kinh động Kim Tam Ưc. Hắn quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Thần thì vẻ mặt có chút ngẩn ngơ, nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh. "Mấy năm không thấy, tu vi của người lại tăng lên rất nhiều." "Người người người.... còn còn còn.... còn sống?" Kim Tam Ưc kinh ngạc vô cùng, lắp bắp nói, Giết giết giết nhiều như vậy bán tổ, còn còn còn... sống như vậy nhàn nhã, thật sự là họa họa.... Tai họa để lại ngàn năm." Giống như hai luồng khói nhẹ nhàn nhạt, hai người đi tới đỉnh núi cao nhất phía trên, trò chuyện về chuyện cũ Nam nhân bunn xin này mấy năm nay lẫn lộn phát tài phát lộc, hiện tại đã trở thành ngôi sao mới nổi sáng nhất của tổ chức sát thủ , gần như có xu thế làm thiếu minh chủ. Sau khi biết được mọi chuyện của Tiêu Thần, hèn mọn nam cứng họng, nói "Cư cư cư....cư nhiên lại có khả năng vượt vượt vượt ... vượt Giới chơi đùa. Đây đây.... lần này ta và người đi Nhân Gian, nhất định phải mang ta theo. Nhiều như vậy tu tu tu.... tu chân pháp bảo có khả năng đoạt, thật sự thật sự khắp nơi rất rất làm cho người ta muốn đến." "Người muốn đi làm vật hi sinh sao? Ta đến Trường Sanh Giới là vì thỉnh Bán Tổ, một vạn người như người đi cũng không đủ giết." Tiêu Thần đả kích không chút lưu tình. "Ta ta ta cũng không phải đi trêu chọc đến Bán Tổ. Ta ta ta là đi đánh cướp, vậy vậy vậy đám người tu giả trẻ tuổi không phải bay bay bay ngông nghênh sao? Hắn hắn bọn rất cần người như ta với người đi giáo huấn." Kim Tam Ưc

vẫn hèn mọn như trước, hai mắt trộm phát sáng. Tiêu Thần suy nghĩ một chút, thấy rằng hăn đi cũng không sao. Tên gia hỏa này nếu như tại Cửu Châu hải ngoại tu luyện như đã nói, nhất định có một ngày có thể đi tới Trường sanh giới, có khả năng tự mình phá toái hư không trở về. "Này này đây là cái gì, người người người nuôi tiểu bạch hổ sao? Buổi tối chúng ta ăn long hổ đầu, đêm nấu cách thủy." Hèn mọn nam vừa dứt lời, đã bị Kha kha ảo não bắn một đạo thất thái hà quang lên người, làm hăn té ngã người đầy bụi đất. "Này.... đây là cái con Na Na năm đó ở Thất Lạc Viên" Hiếm thấy hăn kích động một lần, trợn mắt há mồm. Không riêng Kim Tam Ưc ở Thần Nông sơn. Không lâu sau Tiêu thần lại gặp một vị cổ nhân -- Ngưu Nhân. Từ đôi mắt Tiểu bàn tử Ngưu Nhân đáng điệu ngây thơ ngẫu nhiên xuất hiện tinh quang, biểu hiện tu vi của hăn đã đạt tới một cảnh giới cực cao . Biết được tình huống trước mắt của Thanh Thanh, hăn chỉ lên trời mắng: "Nếu như Thanh Thanh phát sinh việc gì ngoài ý muốn, Lão tặc thiên ta nguyện rửa người sinh hài tử liền ko có mắt." Ngưu nhân tính tình vẫn giống ngày xưa, mới nhìn thì thô lỗ. Nhưng kỳ thật phi thường khôn khéo. Tiêu Thần ngoài ý muốn từ Ngưu Nhân lại biết được một tin tức tốt, Liễu Mộ nhiều năm mất tích đã xuất hiện, cùng với Nhất Chân hòa thượng cũng đi tới Thần Nông sơn. "Liễu Mộ hăn... còn sống?" Tiêu Thần vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. "Ta đi tìm bọn họ." Ngưu Nhân hiện lên ngưu giác thật lớn rồi bỗng nhiên biết mất không thấy. Không lâu sau, một đường không gian thông đạo xuất hiện phía trên ngọn núi. Ngưu Nhân, Nhất Chân xuất hiện trước, phía sau đúng là Liễu Mộ đã từ biệt tám năm. Sắc mặt tái nhợt giống tám năm trước, có chút bệnh trạng, nhưng không che dấu được vẻ khôi ngô cùng khí khái của hăn. "Liễu Mộ, mấy năm nay người đi nơi nào?" Nhất Chân cùng Liễu Mộ sau khi thấy Tiêu Thần rất kích động, Liễu Mộ thở dài nói: "Tám năm ta vào sinh ra tử...." Bởi vì Long vương nhiều người mơ ước, Liễu Mộ tám năm trước suýt hồn phi phách tán, cho đến tám năm sau mới tỉnh lại. " Như thế nào ta cảm giác tu vi của người đã đạt tới một tình trạng phi thường kinh khủng. Hôn mê tám năm vẫn có thành tựu như vậy ..." Tiêu Thần phi thường kinh ngạc. "Ta là Linh sỹ, tám năm qua mặc dù khó có thể cử động, nhưng tâm thần của ta một mực ở trong trạng thái tu

luyện, cùng tử vong tranh đấu, tinh thần cảnh giới đề cao chính là chủ yếu nhất để thăng cấp của Linh Sỹ. Không phân biệt ngày đêm khổ tu, tự nhiên không có chậm trễ tu vi tăng lên" Còn có một điểm nữa, đó chính là tổ mẫu của Liễu Mộ cả ngày vì lưu thông huyết mạch cho Liễu Mộ nên lấy cường đại tinh thuần nguyên khí rèn luyện khí lực hần. Tám năm qua thân thể của hần chẳng những không héo khô, ngược lại càng thêm cường tráng, căn bản không giống một tên Linh Sỹ. Liễu Mộ mất tích tám năm, Tiêu Thần mất tích bốn năm. Nhất Chân thành đại truyền nhân của Phật Đà, mọi người, mọi người đều tự nói lại sự việc mình đã trải qua. Cuối cùng, mấy người cũng biết mục đích chuyến đi đến Nhân Gian lần này của Tiêu Thần, cũng muốn theo hần đi Nhân Gian. Bởi vì bọn họ căn bản cũng chưa muốn về, muốn đi mở mang tầm mắt, cùng người tu chân tranh phong một phen, xem ai mạnh ai yếu. Đứng ở trên ngọn núi, mấy người đang nói lại chuyện xưa. Bỗng nhiên Tiêu Thần thấy xa xa trên một tòa vách đá dựng đứng, một đạo thân ảnh mờ mờ khẽ vẩy Tử Thiên Dực bay qua. Đó là Yến Khuynh Thành. Muốn tiến lên chào hỏi, nhưng nghĩ lại việc hai người không hòa thuận từ trước, hần dừng lại, có những người từ từ theo trí nhớ từ từ mất đi. Đang lúc Tiêu Thần cùng Liễu Mộ, Nhấn Chân, Ngưu Nhân, Kim Tam ước đi tới thần đảo xa xôi thì thất kinh. Trong hư không xuất hiện vài đạo thân ảnh mơ hồ, phảng phất hòa cùng thiên địa làm một thể. Mấy người này đã từng xuất hiện ở Thất Nhạc Viên. Lão Tử, Phật Đà, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tôn Vũ, Trang Chu, Xi Vưu, tám vị Bán Tổ đều ở tại nơi này, thật sự làm cho người ta khiếp sợ. Xi Vưu không phải cùng Nguyên Thủy có cừu oán sao? Vì sao có thể mời hần tới, mà Hoàng Đế nhưng lại không thấy xuất hiện? Tiêu Thần rất kinh ngạc. Tại bên cạnh hần, Tuyết Bạch Tiểu Thú đã tròn tròn mắt, nó đối với những Bán Tổ này không có nửa phần thiện cảm. Hiển nhiên, trừ bỏ một hai người ở ngoài, những người khác đều không phải đi cứu viện, mà là có mục đích khác. Nếu như có cả vị lão gia tử bên trong Tịnh Thổ, chín vị Bán Tổ phủ xuống nhân gian, tất nhiên sẽ tạo nên một cơn sóng gió động trời. Xi Vưu nói: "Chư vị ba ngày sau tại Cấm Kỵ Chi Hải ngoài Long Đảo gặp lại." Còn lại bảy vị bán tổ thân ảnh từ từ mờ đi, hoàn toàn biến mất không thấy. Mà ở phía sau, mấy người Tiêu Thần

chiếm được một đại tin tức, mấy vị Bán Tổ không chỉ tự mình đi Nhân Gian Giới còn muốn dẫn theo môn đồ đệ tử, những người đó hiện tại phải đi triệu tập môn nhân. Càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là, những người trẻ tuổi tuân kiện tập trung tại Thần Nông sơn cũng phải đi Nhân Gian. Xi Vưu mơ hồ tiết lộ, đây là ý muốn của Thần Nông thị. Tương lai Trường Sanh Giới có lẽ sẽ thực sự tan biến, nên một nhóm người tiến nhập Nhân Gian để lưu lại hạt giống hy vọng. Ba ngày sau, bên ngoài Cấm Kỵ Chi Hải, ngoài môn đồ của chín vị Bán Tổ còn có cả những tu giả xuất hiện trên bầu trời. "Y Nha y nha..." Cùng với tiếng hô hoán của Tuyết Bạch Tiểu Thú, trong kim sắc đại hải có một chiếc thất thải thần thuyền vượt sóng mà đến, mênh mông long khí mãnh liệt ba động. Tiêu Thần biết Nhân Gian Giới thật sự sắp đại loạn, cử động cứu binh của hắn, dĩ nhiên dẫn phát sóng gió như vậy, thật sự không biết là phúc hay họa.

codon.traị Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 304 : Đại Năng

Chương 304 : Đại Năng Dịch giả: LisaAnnaKagura Nguồn: 4vn.eu

Khi đến gần Tổ Long Thần Thuyền, một cỗ long khí mênh mông nghiêng trời lệch đất ập đến làm cho trong lòng tất cả mọi người sinh ra sự kính sợ. Thần quang bảy màu lóng lánh chiếu sáng khắp chốn sa mạc lẫn ngoài khơi tựa như trong ảo mộng. Có điều là người kéo tới nhiều lắm, đây quả thực giống như là di cư chuyển nhà vậy. Mặc dù Tổ Long Thần Thuyền to như quả núi cao, nhưng cũng không cách nào chứa nổi toàn bộ bóng người đông đảo trên bầu trời. Phạt Đà hành động trước tiên, ngài khẩu tụng một tiếng phạt hiệu, ba viên Xá Lợi Tử hiện lên ở sau đầu toả ra ngàn vạn đạo kim

quang. Rồi sau đó một cõi thế giới cực lạc hiện lên trong không trung trên đỉnh đầu của ngài. Mỗi vị tôn Bồ Tát, năm trăm La Hán. . . Tất cả đệ tử Phật giáo đều bay vào hết. Nguyên Thủy đầu đội Tử Kim Quan, thân mặc Âm Dương đạo bào. Ngài vung tay áo lên làm sinh ra cuồng phong rung chuyển biển khơi, tất cả đệ tử Xiển Giáo bị hút hết lên cao. Chúng đệ tử bao gồm cả các cao đồ Xiển Giáo như mười hai vị Kim Tiên đều bị cuốn vào trong ống tay áo. Thông Thiên giáo chủ cũng thi triển đại thần thông. Một bàn tay khổng lồ xé rách thiên địa phong toả một chốn không gian, nó thu các đệ tử lại gần rồi luyện hóa thành những điểm sáng bay vào trong Tru Tiên Trận Đồ. Tất cả Bán Tổ cùng thi triển thần thông, đều tự thu đám đệ tử môn đồ vào một chốn tiểu thế giới. Bóng người đông đảo trên bầu trời lập tức bớt đi hơn phân nửa. "Tại sao lại có nhiều người như vậy?" Xi Vưu nhíu mày, số người đến thật sự nhiều lắm, vượt quá sự tưởng tượng. Vừa lúc đó Trang Chu hóa bướm mà đến. Cánh bướm khẽ vỗ làm từng đạo rung động như làn sóng dập dờn tuôn ra. Đó là một đạo dao động tinh thần, Tiêu Thần cùng với chín vị Bán Tổ cũng nghe được Ngài truyền âm. "Tổ Thần Thần Nông Thị mong muốn có thể mang đi càng nhiều người, bởi vì cho dù như thế nào thì Nhân Gian Giới sẽ không bị tan biến." Được nghe nói như thế, chín vị Bán Tổ im lặng. Tổ Thần dự cảm thấy nguy hiểm, ngài hy vọng giữ lại được các chủng loại của thế giới này. Tiêu Thần nhíu mày, hẳn không muốn làm tội nhân của Nhân Gian Giới. Nếu như đem tai nạn dẫn tới nhân gian, hẳn trăm lần chết vì đủ loại tai nạn cũng chưa chuộc được một tội. Tựa hồ nhìn ra nỗi lo của hắn, Xi Vưu vỗ vỗ đầu vai hắn mà truyền âm: "Chớ có lo lắng. Những ... vị Bán Tổ này đều đến từ nhân gian nên sẽ không reo rắc mầm tai vạ, trái ngược lại sẽ thành thần bảo hộ cho nhân gian. " Mọi người lần lượt đi dọc theo Thất Thái Hồng Kiều vào trong Tổ Long thuyền. Trong khoảnh khắc Yến Khuynh Thành bay tới thấy Tiêu Thần thì vẻ mặt hơi cứng lại, hiển nhiên nàng không ngờ rằng Tiêu Thần vẫn còn sống trên cõi đời này. Cũng không hề ngăm nhìn hắn nhiều hơn, nàng đi lên Thần Thuyền. Lần này đây ngoại trừ Tổ Thần thì rất nhiều người cũng không biết vì sao phải tiến vào Nhân Gian Giới, mọi người lên thuyền vô cùng trầm lặng. Tổ Long Thần Thuyền to như quả núi cao khó

khẩn lắm mới chứa nổi mọi người đi vào. Nhưng mà Tiêu Thần và Kha Kha cùng với Phật Đà, Lão Tử, Xi Vương ở lại. Bởi vì còn có một nhóm lớn người cũng muốn rời khỏi Trường Sinh Giới đang cần bọn họ phối hợp. Tình thế này . . . Thật là một đại quân khổng lồ. Tiêu Thần vốn là đến để cầu viện, không nghĩ tới cuối cùng diễn biến thành ra dạng này. Tiêu Thần trái lại không sợ chậm trễ thời gian, bởi vì nhóm người thứ hai sẽ cưỡi thuyền Quân Vương do Xi Vương triệu hoán để rời đi, nên không cần chờ Tổ Long thuyền trở về. Hắn nhìn về sa mạc phía sau, xuyên qua màn hơi nước chập chờn mà Tiêu Thần phảng phất thấy được đại lục Trường Sinh cổ xưa bao la hùng vĩ. Ngay cả người Trường Sinh Giới đều muốn đi vào nhân gian nên hắn không cần trở lại. Lần này đây tiến vào Trường Sinh Giới, vẫn có vài cố nhân hắn còn chưa từng gặp mặt. Tiểu Quật Long có thể nào quên, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương có thể nào biến mất khỏi trí nhớ? "Tiền bối có thể đồng hành một chuyến cùng ta. Ta muốn đi đón vài bằng hữu." Tiêu Thần nói với Xi Vương. Nếu Trường Sinh Giới trong tương lai có thể sẽ tan biến, Tiêu Thần hy vọng có thể đem Tiểu Quật Long tới nhân gian. Hắn không muốn nó phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nếu như đơn độc cùng Kha Kha đi đối diện Nam hoang lão Long thì thật sự quá nguy hiểm, hắn cần lôi kéo một vị Bán Tổ. "Có thể." Thực lực của Bán Tổ, đó là không thể nghi ngờ. Xi Vương trực tiếp đánh xuyên ra một lối thông không gian, đám Tiêu Thần cơ hồ không mất bao nhiêu thời gian liền từ biển rộng mênh mông đã đi tới chỗ sâu nhất của Nam hoang. Đối với những người giống như tu giả mà nói, nơi này tràn ngập quá nhiều điều thần bí, cơ hồ không người nào dám giao thiệp với nó. Rừng núi Nguyên Thủy rậm rạp rộng mênh mông vô biên. Rừng già Nguyên Thủy che khuất bầu trời, các loại Cổ Thú hồng hoang bạo ngược thường lui tới làm cho nơi này cực kỳ nguy hiểm. Tiên nhạc thánh thót, núi hoang di động. Quả núi lớn phía trước tựa như là cửa nhà đang rẽ sang hai bên để lộ ra một thế giới tuyệt đẹp. Mây lành đủ màu rực rỡ, thần thụ chập chờn. Hoa trái lạ kỳ nở rộ, thác nước tung bay. Mây mù mờ ảo, những tòa quỳnh lâu điện ngọc trôi nổi ở giữa không trung, thực là loại cảnh tượng như mộng ảo. Đây mới là long mạch đích thực của chốn Nam hoang. Không hề đáng sợ như bên ngoài tưởng tượng,

thoạt nhìn giống như chốn cực lạc tốt lành. "Ha ha. . . Khách quý lâm môn." Nam hoang lão Long cười lớn bay ra, từ long giáp đen tuyền quanh thân lóe ra tia sáng như kim loại làm lão ta thoạt nhìn đã thấy cao lớn uy mãnh, nghiêm nghị không thể xâm phạm. Trong khoảnh khắc thấy Tiêu Thần, vẻ mặt lão ta hơi cứng lại vì thật không ngờ chàng trai bị phong bế dĩ nhiên thoát nạn. Rồi sau đó lão ta liếc mắt nhìn thật kỹ Tuyết Bạch Tiểu Thú.

"Không phải hửn, ta tới nơi này đón một tiểu tử." Xi Vưu nói rất ngắn gọn.

"Ai?" "Tiểu Quật Long." Tiêu Thần mở miệng đáp. Nam hoang lão Long lập tức nhú mày mà bảo: "Hửn là đệ tử kiệt xuất của Long Tộc chúng ta. Các người tìm hửn làm chi?" Tiêu Thần không muốn nhiều lời cũng lão ta. Đối với lão đầu long này thì hửn thật sự không có thiện cảm. Hửn bèn trực tiếp móc ra từ trong lòng một cái Long Giác trong suốt như ngọc mà nói: "Có vị lão nhân gia muốn nhìn qua Tiểu Quật Long một chút." "Hửn . . . Còn sống sao? !" Nam hoang lão Long hiển nhiên bị kinh ngạc, trong lúc nhất thời hơi không biết phải làm sao. Tiêu Thần không có nhiều lời, lẳng lẳng nhìn lão Long. "Được rồi." Nam hoang lão Long cũng không nói gì thừa. Hữu chưởng nhẹ nhàng vung lên, một quả núi lớn bên cạnh mở ra âm ầm. Phía sau là núi rừng Nguyên Thủy vô tận xanh ngắt. Lão Long huýt sáo một tiếng, xoát xoát xoát quang ảnh không ngừng lóe ra, năm tên thiếu niên mười một mười hai tuổi bay nhanh tới. Kẻ cầm đầu đúng là Tiểu Quật Long, liếc qua là đã nhận ra hửn thuộc loại thiếu niên quật cường cao ngạo. Bốn năm không gặp, hửn đã cao lớn không ít. Mặt như đao đeo gọt nên thoạt nhìn vô cùng cương nghị, đôi mắt càng thêm sắc bén. "Tiêu Thần. . ."

Tiểu Quật Long lộ ra vẻ kinh dị. Hửn từng đi đại lục để rèn luyện, từng nghe được rất nhiều lời đồn đại nên cho là Tiêu Thần đã không còn ở trên đời này. Giờ phút này gặp mặt hửn vừa mừng vừa kinh ngạc. "Y nha. . ."

Kha Kha bất mãn bèn kêu lên một tiếng. "Kha Kha. . ." Tiểu Quật Long vốn rất ít khi cười liền lộ ra vẻ tươi cười khó thấy, rồi sau đó hửn giống như ảo thuật từ trong tay làm xuất hiện một cái bao thật lớn. Bên trong là có đủ mọi thứ các loại Linh Tuý Nam hoang, hào quang lấp lánh lóe ra lập tức làm cho mọi bất mãn của Tuyết Bạch Tiểu Thú liền hóa thành hư ảo, nó liền mừng rỡ. Trong năm tên thiếu niên Long Tộc, có một thiếu niên áo xanh đứng bên

cạnh Tiểu Quật Long đang nhìn về phía Tiêu Thần lộ ra vẻ mong chờ. Đó là . . . Liễu mộ Thanh Long vương, ngày đó đã bị Long Đẳng mang vào Nam hoang. Tiêu Thần nhận ra Tiểu Thanh Long vương bèn mở miệng: "Xin tiên bối thành toàn, để cho ta cũng mang Thanh Long vương đi." Nam hoang lão Long gật đầu, đáp: "Có thể." Lần này thì lão không có chút do dự gì mà thoải mái đáp ứng. Tiểu Quật Long cùng Thanh Long vương lập tức vọt lại đây. Cổ nhân nay gặp lại nên không có bất cứ cảm giác xa lạ gì, chỉ có sự thân thiết. Xi Vưu nhìn về phía Nam hoang lão Long mà hỏi: "Người không tính toán điều động một ít Long Tộc tiến vào Nhân Gian Giới sao?" "Đã sai đi một bộ phận rồi." Nam hoang lão Long cũng không hề giấu diếm. "Vậy thì cáo từ ." "Không tiễn." Đối thoại giữa Bán Tổ vô cùng đơn giản, không có bất cứ lời sáo rỗng gì. Nhưng khi muốn tìm kiếm Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương thì đúng như đáy biển tìm kim. Tiêu Thần gặp mặt cùng bọn họ lần cuối cùng chính là tại bình nguyên Ma Quỷ. Lúc ấy ba cổ khô lâu nói cho hắn là đang đi làm một việc cực lớn, kết quả là khi tranh đoạt hai mươi bốn Chiến Kiếm cùng Thất Nhạc Viên thì bọn họ cũng không hề hiện ra. Điều này làm cho Tiêu Thần thấy kỳ quái trong thời gian dài, không biết trong lần đại loạn đó thì bọn họ rốt cuộc đi làm cái gì . Giờ phút này Địa Ngục trống rỗng, không có bất cứ khí tức sinh mệnh gì. Chỉ có tất cả hài cốt đều hoàn toàn tan rã nát bấy, chỉ để lại một mảnh tàn tích cũ nát. Mất công mà quay về. Lại một lần nữa đi tới bên ngoài Cấm Kỵ Hải, lúc này ở nơi đây bóng người vô biên vô hạn, khắp nơi đều là tu giả. Xi Vưu nhíu mày mà bảo: "Không chỉ có chín vị Bán Tổ tiến vào nhân gian, cùng với nhóm người thứ nhất còn lẫn vào Bán Tổ đang che giấu tung tích." Tu vi của Xi Vưu trước kia đâu bằng bây giờ, trong tình huống được Hiên Viên đại đế tương trợ gần như lão đã lại xuất hiện trạng thái đỉnh phong năm đó, còn có xu thế đã cao hơn một bậc. Giờ phút này, lão triệu hoán thuyền Quân Vương không còn mất sức giống như lúc ở tại Long Đảo, cứ trực tiếp về Cửu U Thông Thiên trận lên trên không trung. Trong chốc lát, từ phương xa liên vang lên tiếng quỷ khóc thê lương làm cho người ta sồn tóc gáy. Những chiếc đầu khô lâu màu đen to như quả núi cao bay nhanh tới gần. Sát khí ngút trời, Ma Vân quay cuồng, làn sương mù đen

vô tận lượn lờ trên biển khơi vàng khè lập tức khiến cho mọi người lạnh toát tâm can. Rất nhiều người hai mặt nhìn nhau, không dám nhúc nhích chút nào. Phật Đà khấu tụng Phật hiệu, lại một lần nữa mở ra Cực Lạc Tịnh Thổ để thu vào rất nhiều tu giả. Bằng không thì mặc dù thuyền Quân Vương có lớn tới đâu cũng sẽ không cách nào dung nạp số tu giả hơn xa so với nhóm đầu tiên. Lão Tử tế xuất ra Thái Cực đồ. Bảo đồ khổng lồ liên xoay tròn mà hút đi một lượng lớn tu giả. Xi Vưu cũng động thủ. Hắn tạo ra một chốn không gian rồi nhét đông đảo tu giả vào trong. Có một nhóm người còn lại kia không được ba vị Bán Tổ thu vào không gian. Bởi vì Lão Tử, Xi Vưu, Phật Đà đều cảm ứng được ở trong những người này có Bán Tổ lẫn vào nên không tiện đắc tội như thế. Trong màn âm khí dày đặc, những chiếc khô lâu khổng lồ bay lơ lửng ở ngoài khơi, mọi người lần lượt lên thuyền. Hải Vân Tuyết áo quần phấp phới được một đám người trẻ tuổi tuần kiết xúm xít cùng đến. Khi nhìn thấy Tiêu Thần đứng chung một chỗ cùng Xi Vưu, Phật Đà, Lão Tử thì cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Trong nhận thức của nàng thì Tiêu Thần hẳn đã chết, nay gặp mặt như thế khiến nàng không khỏi sợ hãi. Nhưng giờ phút này không cho phép nàng suy nghĩ nhiều nên vội vàng lên thuyền. Sau khi mọi người gần như đều đã lên thuyền, từ đằng xa vọng đến tiếng la lo lắng: "Chờ một chút. " Một con Thánh Thú một sừng toàn thân trắng như tuyết đang đập sóng phi đến. Trên lưng nó có một nàng thiếu nữ bạch y trắng tinh đang ngồi với vẻ siêu trần thoát tục, có thể nói là đẹp đến khuynh thành. Dường như nàng rất kích động nên không ngừng hươ cánh tay ngọc ngà. Tiêu Thần liếc mắt liền nhận ra, không ngờ là hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi. Biết tin tức lại được trở về nhân gian thì có thể nào nàng không kích động. "Chờ một chút, phía sau còn có người." Khi tới gần thì Triệu Lâm Nhi giật mình lúc nhìn thấy Tiêu Thần. Nhưng ngay sau đó nàng thúc ngựa phi tới, xông lên thuyền Quân Vương vì sợ không còn chỗ. Phía đằng sau, sa mạc nổi cơn cuồng nộ, đại dương bao la trào dâng những cơn sóng mãnh liệt menh mông, biển khơi vô tận đang gầm rú. Xuất hiện đầu tiên chính là năm trăm thái dương kỳ sĩ, tất cả mọi người đều cười những con Man Thú có thể đập sóng mà đi. Có những con sư tử to lớn đang giương nanh múa vuốt, có Phi Thiên thần báo

với đôi cánh, thậm chí còn có Địa Long với lớp lân giáp dày đặc. Năm trăm tên kỵ sĩ với thần sắc trang nghiêm, ai nấy đều giống như Chiến Thần tái sinh. Toàn thân mặc thiết y cùng Thanh Đồng giáp làm lóe ra những tia sáng lạnh toát, trên mỗi mặt của áo giáp cũng có chạm khắc đao kiếm, lưu lại dấu ấn những năm tháng đã trôi qua, ghi chép thời kỳ huy hoàng của bọn họ. Đây cũng không phải Sử Tiết Đoàn mà ngày đó Tiêu Thần nhìn thấy tại Ân Đô. Đây là Thái Dương Kỵ sĩ đoàn đường đường chính chính, trong thời kỳ thượng cổ bọn họ từng trăm thần diệt ma, từng khiến cho khắp đại địa phải run rẩy. Vào thời đại đó, bốn chữ thái dương kỵ sĩ đại biểu cho một loại tôn vinh! Mà ngay cả Phật Đà đều động lòng. Ngài thở dài nói: "Đây là chiến lực cường đại nhất của Thái Dương Giáo. Năm đó năm trăm kỵ sĩ này hợp nhất là có thể đối kháng một vị Bán Tổ. Trong năm trăm người tối thiểu có trăm người là kỵ sĩ năm đó." Thái Dương Giáo giống như muốn đem nửa gia sản của mình gia nhập Nhân Gian Giới. Sau khi đến nơi này, vài tên kỵ sĩ lão luyện khởi động một mảnh không gian, năm trăm người biến mất trong nháy mắt. Mấy tên lão nhân đi lên thuyền Quân Vương. Biển cả tiếp tục sôi trào mãnh liệt. Bán Tổ các giáo phái tộc phương tây như Tam Thánh Linh, Chân Chủ, Tát Đán ma vương trước sau cũng đến. Lần này thuyền Quân Vương dung nạp số người hơn xa Tổ Long Thần Thuyền. "Ồ ồ. . ."

Tiếng quỷ khóc chói tai xé rách không trung, thuyền Quân Vương khởi hành. Tiêu Thần đứng ở bong thuyền nhú mào. Lần này đây thật sự đại náo lớn. Vốn là hãn chỉ đến cầu cứu, kết quả đưa tới đại quân như vậy. Nhân Gian Giới chỉ sợ lại khó mà bình yên. Xuyên qua làn mây mù, thuyền Quân Vương tạo nên vô tận sóng lớn tại Cấm Kỵ Chi Hải. Nó chậm rãi chạy nhanh về hướng Long Đảo. "Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng. Lúc nào cũng cần lau, chớ dùng mà dẫn đến trần ai." Tiếng Phật âm thông dong đột ngột vang lên trong Cấm Kỵ Chi Hải, phảng phất tràn ngập một chút ma lực vô cùng sung mãn. Nó truyền đến hết lần nọ đến lần kia giống như tiếng chuông Hoàng chung Đại lý làm cho người ta tỉnh ngủ. Một hình ảnh vô cùng tà dị. Làn mây mù đen sì bắt đầu khởi động, một vị hòa thượng không đầu bạch y trắng toát cước đạp trên những con sóng vàng khè mà đến. Mặc dù không có đầu lâu. Nhưng cổ tàn thi đó lại hoạt bát vượt khỏi

đời thường, linh thiêng nói không ra lời. Nó giống như tiên trước khi giáng trần, không dính nhiễm bất cứ vẻ tầm thường nào chốn trần thế. Không đầu. . . Hắc vụ lượn lờ. . . Linh thiêng và kinh khủng cùng tồn tại, đây là một cái tàn thi mâu thuẫn mà lại hài hòa làm cho người ta có cảm giác khó có thể tin nổi. Rất nhiều người đều nhìn lại phía Phật Đà. Không ít người đã suy đoán ra thân phận của thi thể không đầu. Tất nhiên không nghi ngờ gì, đó là vị phật gia Đại Năng trong truyền thuyết ! Trong Phật giáo. Chỉ có lời nói và việc làm của Phật Đà được ghi chép lại mới có thể gọi là "Kinh". Mà nhìn chung nghìn đời chỉ có một trường hợp đặc biệt, đó chính là Thiền Tông đệ lục tổ Tuệ Năng. Những ghi chép lời nói và việc làm của ông ta cũng được gọi là "Kinh", về pháp lực thần thông cùng đức hạnh mơ hồ có thể coi là đệ nhị thế của Phật Đà . Mà nhắc tới Tuệ Năng thì không khỏi làm cho người ta liên tưởng đến một nhân vật thiên tài khác -- chính là Thần Tú. Đúng là Thần Tú tướng mạo đẹp như ngọc. Lại có Lục Tổ trợ giúp nên càng thêm rạng ngời. Ngày đó cả hai tranh phong làm cho hào quang Lục Tổ toả ra vạn trượng. Tài năng của Thần Tú đã bị đè ép xuống, đành sa vào lục diệp của đoá hoa hồng bên cạnh. "Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng. Lúc nào cũng cần lau, chớ dùng mà dẫn đến trần ai." Giọng nói xuất phát từ miệng Lục Tổ Tuệ Năng, lại nguồn gốc lại có từ Thần Tú. Tuệ Năng là Phật Đà đệ nhị, mà Thần Tú kia chính là nhân vật tranh phong cùng ngài. Hòa thượng không đầu trước mắt có thể nói hơn xa rất nhiều Bồ Tát, tuyệt đối là Đại Năng mà phật gia ít có, pháp lực vô biên! Bằng không tàn thi làm sao có thể thường xuyên lui tới vùng xung quanh Cấm Kỵ Chi Hải. Phật Đà nhíu mày, bảo: "Thì ra hắc ở chỗ này." Ngài lấy tay điểm một cái, một đạo phật quang bay ra định giữ cứng Thần Tú không đầu. Sa mạc nổi cơn điên cuồng, hòa thượng không đầu vung tay lên mãnh liệt phảng phất như long trời lở đất, làm cho Cấm Kỵ Chi Hải vàng khè xung quanh giống như sắp sửa đổ ụp, lộn một vòng lại đây. Tất cả mọi người ngạc nhiên. Thần Tú không hổ là Đại Năng có thể tranh phong cùng "Phật Đà đệ nhị". Không ngờ hắc đã chặn được phật quang của Phật Đà. Phật Đà cau mày, đột nhiên hét lớn ba tiếng như sấm sét: "Thần Tú! Thần Tú! Thần Tú!" Hòa thượng không đầu đành chỉ chuyển động, hắc từ từ bình tĩnh trở lại. Phật Đà lấy tay

điểm một cái, Đài Sen mười hai tầng hiện lên bay vào trong Cấm Kỵ Chi Hải. Hòa thượng không đầu chỉ hơi hơi do dự rồi cất bước đi lên, đài sen đem Tiếp Dẫn quay về. Xoát Ngoại trừ Bán Tổ, các tu giả khác lập tức né ra tạo thành một con đường cho hòa thượng không đầu. Thần Tú cũng không dư thừa động tác, cứ lẳng lặng đứng ở bên người Phật Đà. "Ô ô. . ." Thuyền Quân Vương phát ra tiếng huýt gió như quỷ khóc rồi xuôi gió vượt sóng mà đi. Được mấy vị Bán Tổ dùng Thông Thiên pháp lực để thúc dục, con thuyền lướt tới giống như bay. Một vùng biển khơi ma vụ nhiễm đen, sau một ngày rất cực đã đi tới Long Đảo. Trong lòng Tiêu Thần thật kích động. Nay sắp sửa phải quay về Nhân Gian Giới, hẳn rất muốn nhìn cảnh tượng khi chín vị Bán Tổ xuất hiện ở trước mặt Thanh Liên thiên nữ thì nàng sẽ có vẻ mặt ra sao. "Oanh " Khoảnh khắc tới gần Long Đảo, tất cả mọi người đều quá sợ hãi. Những tiếng vang long trời lở đất truyền đến, khắp Long Đảo tựa hồ đều đang rung động. "Bọn họ đang oanh kích thần bi!" Xi Vưu cả kinh nói. Lão Tử vốn bình tĩnh nhất cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, ngài kêu lên: "Là Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, làm sao bọn họ có thể lỗ mãng như thế." Lúc này, trong không trung trên Long Đảo hiện ra một biển xương trắng xoá. Một tòa Cổ Bảo hùng vĩ mà lại đáng sợ đang như ẩn như hiện ở trên đó. Phật Đà ngửa đầu ngắm nhìn rồi nhẹ giọng thở dài nói: "E là mấy người chúng ta cũng phải ra tay thôi."

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 305 : Thiên Bi Cổ Bảo

Thiên Bi ở vị trí trung tâm của Cốt Hải đang lay động, sát khí ngút trời. Cổ Bảo đang trôi nổi trên bầu trời dẫu không phải Tử Thành, nhưng cũng u ám kinh khủng vô cùng. Phật Đà niệm một tiếng Phật hiệu, tự mình đi ra trước tiên khỏi Quân Vương thuyền lên Long Đảo. Ba khóa Xá Lợi Tử đằng sau đầu nở rộ phát ra hàng tỉ đạo hào quang. Cực Lạc Tịnh Thổ mở ra, tất cả Bồ Tát, La Hán đều bay ra từ bên trong. Thần Tú không đầu không nói gì vô nghĩa, lẳng lặng đi theo Phật Đà. Phật giáo đệ tử kinh dị nhìn hẩn mà không hiểu. Theo sau, Lão Tử cùng Xi Vương cũng xé rách không gian, thả ra đông đảo tu giả. Sau khi tất cả mọi người trong thuyền đều đi lên Long Đảo, Quân Vương thuyền phát ra một tiếng kêu to rầm rĩ. Quỷ ảnh lượn lờ chung quanh, nó hướng về phía sâu Cấm Kỵ Chi Hải mà chạy đi cho đến khi biến mất. Lão Tử, Phật Đà, Xi Vương -- ba vị Bán Tổ phá vỡ không gian, trong nháy mắt biến mất. Tại phía chân trời xa xôi chỉ lưu lại bóng dáng mờ mờ. Mọi người trên bờ biển đều ngạc nhiên, bởi vì giờ phút này tu vi của tất cả bọn họ đều giáng đến dưới bán thần, hoặc là khó khăn lắm đạt tới bán thần cảnh giới. Còn Bán Tổ tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng nhiều, uy áp biểu hiện ra vẫn bức người. Mọi người không thể không thầm than, thực lực so với những vị cảnh giới đại thành kia kém rất xa. Tu giả cũng không dừng lại lâu, tất cả đều phóng về hướng trung tâm hải đảo. Họ muốn chứng kiến hành động động mạnh mẽ lay động Thiên Bi của Bán Tổ. Đến nơi này, có nửa số người không thể phi hành. Bất quá bọn hẩn cười Man Thú hoặc đi tới bằng sự trợ giúp của người khác nên cũng không tụt lại bao nhiêu. Một nhóm nhìn đông nghịt hướng về phía trung ương Long Đảo. Cộng đồng tu giả phô thiên cái địa đi tới. Ngay cả Man Thú hung tàn bạo ngược trên Long Đảo, giờ phút này cũng im lặng đi không ít. Đây chính là một lượng vô cùng lớn tu giả của đại lục Trường Sanh tụ tập chung một chỗ, thanh thế hào hùng to lớn. Uy áp của Bán Tổ so với nó cũng phải âm đậm thất sắc. Đám đông vô tận tụ tập tại trung tâm Cốt Hải Lúc này, Nguyên Thủy tóc tai

bù xù, Tử Kim Quan trên đầu đều rách văng tung tóe. Ngọc Như Ý cầm trong tay đang phát ra từng đạo hào quang xanh biếc, quét về phía Thiên Bi. Đạo bào của Thông Thiên giáo chủ cũng rách toạc. Tru Tiên tứ kiếm bắn ra từng đạo Hồn Độn kiếm khí chém lên Thiên Bi. Thất Bảo diệu thụ của Chuẩn Đề đại nhân đang không ngừng xoay động, ngàn vạn đạo cầu vòng đủ màu giáng vào Thiên Bi. Thiên Bi cổ xưa bất động như núi cao đứng đồ sộ bất động. Nhưng lại phóng ra vô tận hắc vụ quay cuồng thẳng lên trời cao để phối hợp cùng tòa Cổ Bảo thần bí ở trên bầu trời. Ba người Phật Đà, Lão Tử, Xi Vưu trực tiếp phóng lên cao, hướng về phía Cổ Bảo tử vong trên trời cao. Hắc vụ mênh mông cuộn cuộn, mọi người chỉ cảm thấy ở đó là một cõi âm u, tà dị kinh khủng. Cảnh vật phía sau dần dần mờ hồ nên không thể nhìn thấy rốt cuộc là chuyện gì. Rốt cuộc xảy ra cái gì. Bán Tổ vì sao phải rung chuyển Thiên Bi? Nhóm người thứ hai còn không rõ ràng nên có chút sợ hãi. "Tiêu Thần lại đây ..." Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân khẽ gọi, hần cùng với Liễu Mộ, Nhất Chân hòa thượng, Kim Tam Ưc đều đang ở khu rừng rậm im lặng như tờ bên cạnh Cổ Bảo. Mọi người vẫy tay với hần. Tiêu Thần mang theo Kha Kha cùng Tiểu Quạt Long rất nhanh vọt tới. Khi Liễu Mộ thấy Thanh Long Vương đã hoá thành hình người thì lập tức kinh ngạc không thôi, rồi sau đó dần dần lộ ra vẻ kích động. Hần cảm giác được linh hồn dao động quen thuộc, run giọng nói "Tiểu Thanh long..." Thanh Long vương giờ phút này là thiếu niên non nớt mười một mười hai tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn tú. Giữa mái tóc xanh là tiểu long giác như ẩn như hiện biểu lộ hần có Long Tộc huyết thống, hần gật đầu liên hồi mà đi tới. "Thật là Tiểu Thanh long?" Liễu Mộ bất ngờ vô cùng, đồng thời trong lòng có chút khổ sở. Tám năm trước lúc hần bị trọng thương, thần thức của Tiểu Thanh long cũng chịu thương tổn. Vốn tưởng rằng kiếp này không có dịp thấy nhau, không tưởng tượng được có thể gặp lại ở Long Đảo. Từ sau lưng Nhất Chân hòa thượng cũng đi ra một thiếu niên khoảng mười một tuổi, người mặc một bộ chiến giáp xanh ngọc, trên đầu cũng có tiểu long giác như ẩn như hiện. Còn từ sau lưng Ngưu Nhân đi ra một thiếu niên áo đen, thoát nhìn bộ dáng khoảng mười ba mười bốn tuổi. Hần có thể trạng cường tráng dị thường, ánh mắt giống như điện, đeo bên người một thanh thánh

kiếm phong cách cổ xưa. Bên cạnh Tiêu Thần là Tiểu Quật Long mang một bộ áo giáp màu bạc. Hắn thoạt nhìn thì quật cường cao ngạo vô cùng, cũng bước dài tiến lên. Thanh Long vương, Bích Long Vương, Hắc Long vương, Tiểu Quật Long bốn đầu Long vương sau khi phân ly tám năm, giờ đoàn tụ trên Long Đảo. Bọn họ nhìn nhau, có chiến ý, có địch ý, cũng có thân tình và thiện ý. Kim Tam Ưc hoàn toàn không có cảm xúc, cứ lặp lặp "Không không không... Không phải là bốn con long ma sao, có có có ... có con nào nghe lời giống như tọa kỵ của ta." Đang khi nói chuyện, hắn đẩy Tiểu Bạch lư thần kỳ ra: "Nói nói nói ... Nói cho các người, nó nó nó... Nó là đệ nhất thiên mã trong truyền thuyết, có điều còn chưa lột xác hoàn toàn thôi. Không tin... Các người chờ coi." Mọi người mỉm cười, cũng không ai cho rằng lời của hắn là thật "Vì sao Nguyên Thủy, Thông Thiên bọn họ oanh kích Thiên Bì?" Tiêu Thần thắc mắc. === "Mấy lão rảnh rồi không có việc gì nên thích tìm việc." Ngưu Nhân nhìn mấy người ở giữa Cốt Hải mà nói: "Bọn họ nói cảm ứng được trong Tử Thành đều có đồ vật gì đó của mình đánh rơi nên muốn thử nghiệm phá vỡ một góc phong ấn. Kết quả là cười hổ khó xuống, Thiên Bì giam bọn họ lại." Ngưu Nhân biết Tiêu Thần cùng Bán Tổ có ân oán nên tự nhiên ngả về phía Tiêu Thần. Hắn quơ quơ người giác thật lớn mà nói: "Thực sự nên để cho Thiên Bì trấn phong bọn họ." "Chớ có lên tiếng." Tiêu Thần vội vàng ngăn Tiểu Bàn tử lại. Bán Tổ có thần thông quảng đại, vạn nhất bị bọn họ nghe được thì tương đương với tự chuốc đại họa. Vừa lúc đó, từ trong rừng sâu im ắng vọng đến tiếng cười khê. Hai tiểu La Ly dầm trên ngọn cây, cười hì hì nhanh nhẹn chập chờn bay đến. Không ngờ là ấu nữ của Hiên Viên Đại Đế -- Linh Lung cùng Thỏ Thỏ. "Các người... Như thế nào đến?" Tiêu Thần cả kinh, thân phận của hai tiểu La Ly đều không giống nhau, nhưng bất kể như thế nào thì đều là "khách đi lậu". "Tiêu Thần ca ca, chúng ta quyết định cùng người đi nhân gian." "Các người..." Tiêu Thần nhú mày, hãy để cho Xi Vưu đi đau đầu thôi. Vì hắn không muốn trêu chọc đôi La Ly này. "Tiểu thú ngoan ngoan, nhanh chóng chạy lại đây." Hai nha đầu tinh quái đồng thời ngăm nhìn Kha Kha. Tuyết Bạch Tiểu Thú bị nhìn chăm chú thì hơi sợ hãi. Vèo một tiếng, nó chạy tới bên cạnh bốn Tiểu Long Vương. Kim Tam Ưc thô tục liền lập

tức nhận ra hai La Ly này là tiểu cô nương bảy tám tuổi bốn năm trước. Hắc hắc hắc nở nụ cười : “ La La La.... La Ly có tam hảo... giọng nói dễ nghe ... thân hình mềm mại dễ dàng đẩy ngã” "Đi tìm chết!" Hai tiểu La Ly đều là trẻ tinh ranh, nghe nói thế lập tức hành hung Kim Tam Ưc. "Bỉ ổi!" "Hạ lưu!" "Dùng túi Tam Giới túi nhốt hẳn lại rồi mang vào trong nhà cho A Hoàng ." Cách đó không xa Kha Kha cảm thấy hơi sợ hãi. Còn ở phía sau, Tiêu Thần nhạy cảm nên cảm giác được có người đang rình coi. Cùng lúc đó Liễu Chân, Nhất Chân cũng phát giác ra. Kim Tam Ưc thô bỉ thoát khỏi hai tiểu La Ly liền rút Thái Dao cực lớn ra rồi bỗng nhiên biến mất. Hắc chính là Thích Khách, am hiểu nhất điều tra dò xét cùng ẩn náu mai phục. "Keng " Sâu trong rừng rậm có tia lửa bắn toé, Thái Dao sáng loáng của nam nhân thô tục đó bổ trúng một con Tiểu Ô Quy mai trắng. Hai mắt của tiểu Quy vô cùng linh lợi, nó đánh vào mặt Kim Tam Ưc ba quyền. Mặc dù hắc đã né tránh trước tiên , nhưng vẫn vô cùng kinh ngạc là tốc độ của Tiểu Quy nhanh đến khó tin. Là nó! Tiêu Thần rất giật mình. Tuyệt đối là Tiểu Ô Quy mai trắng trong Thiên Đế Thành. Không nghĩ tới nó cũng đi lậu theo mọi người mà đến. Gặp được nó vừa lúc có thể giải quyết xong một tâm nguyện nên Tiêu Thần ngăn Kim Tam Ưc lại. Hắc lấy Long Giác trong suốt như ngọc từ trong lòng ra rồi quơ quơ. Tiểu Ô Quy mai trắng như bị sét đánh, trong nháy mắt hóa đá. Nó ngơ ngác sừng sờ ở nơi đó rồi sau đó hóa thành tia chớp vọt tới. Xoát một tiếng, nó đoạt đi Long Giác trong suốt rồi ôm chặt ở trong lòng. "Đây là do một lão Long ở Thánh Sơn nhờ ta đưa. Hiện tại nếu người đã đi tới Long Đảo thì vì sao không đi tìm xem lão ấy?" Tiểu Ô Quy mai trắng tựa hồ rất kích động. Trong ánh mắt ẩn chứa lệ quang, chỉ phút chốc nó đã đi xa. Tiểu Quạt Long cùng ba Tiểu Long vương đều nghe được lời nói của Tiêu Thần đều cùng nhìn lại. "Các người đã trở về thì cũng nên đi gặp vị lão nhân gia kia một chút đi" Bốn vị thiếu niên bay lên trời, lập tức hướng về Long Tộc Thánh Sơn bay đi. Kha Kha cũng theo sát mà bỏ trốn mất dạng. Dưới sự truy đuổi, phải đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của hai tiểu La Ly kia thì nó có chút đứng ngồi không yên. Long Tộc mặc dù có được chiến lực của chủng tộc đỉnh phong ngang tàng, nhưng đây là một chủng tộc bị lời nguyền. Nếu như không thể giải trừ lời nguyền,

căn bản khó có thể lại xuất hiện sự huy hoàng như ngày xưa . Ngưu Nhân hiểu biết sâu sắc sự đáng sợ của loại lời nguyền này. Tổ tiên của hắn sau khi bị phong ở Long Đảo đã chịu đủ đau khổ. Nếu như không phải bởi vì dùng lực lượng phát sinh từ huyết dịch của chín con Long vương mới sinh để bài trừ lời nguyền thì ngay cả khi đã triệu hoán Tổ Long thuyền đến mà bọn họ cũng căn bản không dám rời khỏi Long Đảo. Bằng không hắn phải chết không nghi ngờ. "Rầm ầm ầm" vang lên âm thanh long trời lở đất, từ trên trời cao không ngờ rơi xuống một tảng lớn gạch ngói vụn. Ba vị đại cường giả Lão Tử, Phật Đà, Xi Vương đã đánh vỡ một góc của toà Cổ Bảo ở giữa trời. Thế nhưng, ba người cũng bị một luồng sát khí phát sinh bức lui mà rơi xuống Cốt Hải. Ngoại trừ Huyền Vũ lão tổ đến từ Tịnh Thổ, Lão Tử, Thông Thiên, Tôn Vũ, Nguyên Thủy, Phật Đà cùng tám vị Bán Tổ mạnh mẽ phá Thiên Bì, cùng thi triển thần thông. "Đó là..." Mọi người đều kinh ngạc. Từ Cổ Bảo đang trôi nổi trên trời giữa rừng xương, một góc bị tàn phá của nó trở nên đỏ sẫm thê lương động lòng vô cùng. Sau đó lại có đầy trời máu chảy như một thác nước thật lớn đang đổ xuống Mênh mông sương máu, tưới đẫm Thiên Bì, quang cảnh cực kỳ kinh khủng cùng đẫm máu. Điều khiến trong lòng mọi người càng lạnh toát là cái thác từ ba nghìn trượng đó không phải sóng nước, mà thực sự là máu tươi! Khắp bầu trời đều bị nhuộm đỏ, đỏ đậm một mảnh. Dưới Thiên Bì , một toà Quỷ Thành như ẩn như hiện, vô tận hài cốt cốt kết rung động như phảng phất tái hiện lại viễn cổ chiến trường mênh mông với sát khí bốc thẳng hướng trời cao. Thiên Bì mênh mông cuộn cuộn phát ra lực lượng càng cường đại hơn. Nguyên Thủy tóc tai bù xù, trợn tròn mắt trực tiếp vọt tới phụ cận Thiên Bì. Ngài cố gắng chịu áp lực lớn lao từ Thiên Bì, dĩ nhiên là muốn lọt vào trong tòa Tử thành đang dần dần hiện lên kia. Nơi đó đến tột cùng có cái gì hấp dẫn ngài, để ngài cam tâm tình nguyện mạo hiểm. Thông Thiên giáo chủ cũng tóc tai bù xù, đạo bào rách nát, Tru Tiên tứ kiếm tung hoành chặt chém để ngăn cản huyết quang kinh khủng từ Thiên Bì. Ngài từng bước đi về phía trước, dần dần tiếp cận với Tử Thành hư ảo kia. Có thể nhìn ra được Thông Thiên giáo chủ bằng bất cứ giá nào cũng cứ hoàn toàn vọt tới trước bất kể hậu quả, giống như cũng không có cách nào ngăn cản được cám dỗ Chuẩn Đề

Đạo Nhân tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay phải cầm Hàng Ma Xử, chống lại huyết quang từ Thiên Bi không ngừng trút xuống cũng đồng dạng tới gần bên bờ Tử Thành, một vết máu đã chảy xuôi từ trán lão xuống. Mọi người vô cùng giật mình, không ngờ Bán Tổ lại điên cuồng như thế. Dám “kiếm chuyện” cùng Thiên Bi đang trấn phong cả tòa Long Đảo. Ngay cả pháp lực bọn họ vô biên thì e là cũng phải nuốt hận cho xong việc. Ba khóa Xá Lợi Tử quay vòng sau đầu Phật Đà mà xuất ra những đạo kim quang, chiếu sáng một mảnh thế giới cực lạc rạng rỡ. Ngài cũng chậm rãi đi về phía trước. Còn hòa thượng không đầu Thần Tú chuyên tranh giành có thể được gọi là "Phật Đà đệ nhị" cũng đang làm y như vậy, cứ thế đi theo bên cạnh ngài, cùng nhau chống lại huyết quang hủy diệt từ Thiên Bi. Tử Thành hư ảo dần dần hiện rõ ràng, cửa thành to lớn chừng trăm mét chậm rãi hiện tại phía trước Thiên Bi. Mọi người giật mình nhìn thấy ý đồ của Phật Đà, không ngờ là để xé ở trên cửa thành kia một lối đi thật lớn. Xa xa, Tiêu Thần giật mình mà nghi hoặc vô cùng. Những vị Bán Tổ này ngay cả có pháp lực Thông Thiên thì cũng khó mở phong ấn Long Đảo ra được. Bọn họ rốt cuộc đụng vào cấm chế gì để Tử Thành hiện lên lần nữa Tất cả Bán Tổ phát uy hết sức. Tôn Vũ cầm trong tay chỉ bảo Thạch Chủy từng được Tổ Thần phong thưởng, thật sự là muốn bổ ra một khe hở tại màn sương máu để xông lên tường thành Tử Vong thành. Lão như một thanh đao nhọn xọc vào phía trước, phía sau tất cả mấy Bán Tổ đều đi theo, Bán Tổ đang liều mạng! Phật Đà khẩu tụng Phật hiệu, Đài Sen mười hai tầng xoay tròn đánh ở trên cửa thành, Phật âm to lớn vang vọng trong thiên địa mà muốn đem Tiếp Dẫn quay về. Chuyện khiến cho mọi người kinh dị đang xảy ra, từ giữa chỗ đó dĩ nhiên đi ra một đạo nhân, đó là... "Tiếp Dẫn còn không trở về vị trí cũ!" Phật Đà hét lớn. Cùng lúc đó, Tiêu Thần cảm giác như là có chuyện gì phát sinh trên người của mình. Hắn cảm giác một cơ may lớn lao sẽ phủ xuống, đây là một loại trực giác huyền ảo. Nói không rõ, hiểu không rõ, nhưng lại thật sự cảm giác được. "Hắc hắc..." Đột ngột tiếng cười lạnh vang lên, Hải Vân Tuyết xinh đẹp vô song cùng mấy người trung niên và thanh niên tuổi trẻ của Hồ Gia vây quanh nhóm người Tiêu Thần. Muốn ngăn cản cơ duyên của ta sao? Tiêu Thần tỉnh lại từ trong trầm tư. Những

kẻ này muốn hãm hại hần, nhưng là hần lại không sợ. Giờ phút này, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản hần.

Trường Sinh Giới

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 304 : Đại Năng

Chương 304 : Đại Năng Tác giả: Thần Đông Converter : Daitri_Giangu

Dịch giả: LisaAnnaKagura Nguồn: 4vn.eu

Khi đến gần Tổ Long Thần Thuyền, một cổ long khí mệnh mông nghiêng trời lệch đất ập đến làm cho trong lòng tất cả mọi người sinh ra sự kính sợ. Thần quang bảy màu lóng lánh chiếu sáng khắp chốn sa mạc lẫn ngoài khơi tựa như trong ảo mộng. Có điều là người kéo tới nhiều lắm, đây quả thực giống như là di cư chuyển nhà vậy. Mặc dù Tổ Long Thần Thuyền to như quả núi cao, nhưng cũng không cách nào chứa nổi toàn bộ bóng người đông đảo trên bầu trời. Phật Đà hành động trước tiên, ngài khải tụng một tiếng phật hiệu, ba viên Xá Lợi Tử hiện lên ở sau đầu toả ra ngàn vạn đạo kim quang. Rồi sau đó một cõi thế giới cực lạc hiện lên trong không trung trên đỉnh đầu của ngài. Mỗi vị tôn Bồ Tát, năm trăm La Hán. . . Tất cả đệ tử Phật giáo đều bay vào hết. Nguyên Thủy đầu đội Tử Kim Quan, thân mặc Âm Dương đạo bào. Ngài vung tay áo lên làm sinh ra cuồng phong rung chuyển biển khơi, tất cả đệ tử Xiển Giáo bị hút hết lên cao. Chúng đệ tử bao gồm cả các cao đồ Xiển Giáo như mười hai vị Kim Tiên đều bị cuốn vào trong ống tay áo. Thông Thiên giáo chủ cũng thi triển đại thần thông. Một bàn tay khổng lồ xé rách thiên địa phong toả một chốn không gian, nó thu các đệ tử lại gần rồi luyện hóa thành những điểm sáng bay vào trong Tru Tiên Trận Đồ. Tất cả Bán Tổ cùng thi triển thần thông, đều tự thu đám đệ tử

môn đồ vào một chốn tiểu thế giới. Bóng người đông đảo trên bầu trời lập tức bớt đi hơn phân nửa. "Tại sao lại có nhiều người như vậy?" Xi Vương nhíu mày, số người đến thật sự nhiều lắm, vượt quá sự tưởng tượng. Vừa lúc đó Trang Chu hóa bướm mà đến. Cánh bướm khẽ vỗ làm từng đạo rung động như làn sóng dập dờn tuôn ra. Đó là một đạo dao động tinh thần, Tiêu Thần cùng với chín vị Bán Tổ cũng nghe được Ngài truyền âm. "Tổ Thần Thần Nông Thị mong muốn có thể mang đi càng nhiều người, bởi vì cho dù như thế nào thì Nhân Gian Giới sẽ không bị tan biến." Được nghe nói như thế, chín vị Bán Tổ im lặng. Tổ Thần dự cảm thấy nguy hiểm, ngài hy vọng giữ lại được các chủng loại của thế giới này. Tiêu Thần nhíu mày, hẳn không muốn làm tội nhân của Nhân Gian Giới. Nếu như đem tai nạn dẫn tới nhân gian, hẳn trăm lần chết vì đủ loại tai nạn cũng chưa chuộc được một tội. Tựa hồ nhìn ra nỗi lo của hắn, Xi Vương vỗ vỗ đầu vai hắn mà truyền âm: "Chớ có lo lắng. Những ... vị Bán Tổ này đều đến từ nhân gian nên sẽ không reo rắc mầm tai vạ, trái ngược lại sẽ thành thần bảo hộ cho nhân gian. " Mọi người lần lượt đi dọc theo Thất Thái Hồng Kiều vào trong Tổ Long thuyền. Trong khoảnh khắc Yến Khuynh Thành bay tới thấy Tiêu Thần thì vẻ mặt hơi cứng lại, hiển nhiên nàng không ngờ rằng Tiêu Thần vẫn còn sống trên cõi đời này. Cũng không hề ngăm nhìn hắn nhiều hơn, nàng đi lên Thần Thuyền. Lần này đây ngoại trừ Tổ Thần thì rất nhiều người cũng không biết vì sao phải tiến vào Nhân Gian Giới, mọi người lên thuyền vô cùng trầm lặng. Tổ Long Thần Thuyền to như quả núi cao khó khăn lắm mới chứa nổi mọi người đi vào. Nhưng mà Tiêu Thần và Kha Kha cùng với Phật Đà, Lão Tử, Xi Vương ở lại. Bởi vì còn có một nhóm lớn người cũng muốn rời khỏi Trường Sinh Giới đang cần bọn họ phối hợp. Tình thế này . . . Thật là một đại quân khổng lồ. Tiêu Thần vốn là đến để cầu viện, không nghĩ tới cuối cùng diễn biến thành ra dạng này. Tiêu Thần trái lại không sợ chậm trễ thời gian, bởi vì nhóm người thứ hai sẽ cưỡi thuyền Quân Vương do Xi Vương triệu hoán để rời đi, nên không cần chờ Tổ Long thuyền trở về. Hắn nhìn về sa mạc phía sau, xuyên qua màn hơi nước chập chờn mà Tiêu Thần phảng phất thấy được đại lục Trường Sinh cổ xưa bao la hùng vĩ. Ngay cả người Trường Sinh Giới đều muốn đi vào nhân gian

nên hẩn không cần trở lại . Lần này đây tiến vào Trường Sinh Giới, vẫn có vài cố nhân hẩn còn chưa từng gặp mặt. Tiểu Quật Long có thể nào quên, Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương có thể nào biến mất khỏi trí nhớ? "Tiền bối có thể đồng hành một chuyến cùng ta. Ta muốn đi đón vài bằng hữu." Tiêu Thần nói với Xi Vưu. Nếu Trường Sinh Giới trong tương lai có thể sẽ tan biến, Tiêu Thần hy vọng có thể đem Tiểu Quật Long tới nhân gian. Hẩn không muốn nó phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nếu như đơn độc cùng Kha Kha đi đối diện Nam hoang lão Long thì thật sự quá nguy hiểm , hẩn cần lôi kéo một vị Bán Tổ. "Có thể." Thực lực của Bán Tổ, đó là không thể nghi ngờ. Xi Vưu trực tiếp đánh xuyên ra một lối thông không gian, đám Tiêu Thần cơ hồ không mất bao nhiêu thời gian liền từ biển rộng mênh mông đã đi tới chỗ sâu nhất của Nam hoang. Đối với những người giống như tu giả mà nói, nơi này tràn ngập quá nhiều điều thần bí, cơ hồ không người nào dám giao thiệp với nó. Rừng núi Nguyên Thủy rậm rạp rộng mênh mông vô biên. Rừng già Nguyên Thủy che khuất bầu trời, các loại Cổ Thú hồng hoang bạo ngược thường lui tới làm cho nơi này cực kỳ nguy hiểm. Tiên nhạc thánh thót, núi hoang di động. Quả núi lớn phía trước tựa như là cửa nhà đang rẽ sang hai bên để lộ ra một thế giới tuyệt đẹp. Mây lành đủ màu rực rỡ, thần thụ chập chờn. Hoa trái lạ kỳ nở rộ, thác nước tung bay. Mây mù mờ ảo, những tòa quỳnh lâu điện ngọc trôi nổi ở giữa không trung, thực là loại cảnh tượng như mộng ảo . Đây mới là long mạch đích thực của chốn Nam hoang . Không hề đáng sợ như bên ngoài tưởng tượng, thoát nhìn giống như chốn cực lạc tốt lành. "Ha ha. . . Khách quý lâm môn." Nam hoang lão Long cười lớn bay ra, từ long giáp đen tuyền quanh thân lóe ra tia sáng như kim loại làm lão ta thoát nhìn đã thấy cao lớn uy mãnh, nghiêm nghị không thể xâm phạm. Trong khoảnh khắc thấy Tiêu Thần, vẻ mặt lão ta hơi cứng lại vì thật không ngờ chàng trai bị phong bế dĩ nhiên thoát nạn. Rồi sau đó lão ta liếc mắt nhìn thật kỹ Tuyết Bạch Tiểu Thú. "Không phải hẩn, ta tới nơi này đón một tiểu tử." Xi Vưu nói rất ngắn gọn. "Ai?" "Tiểu Quật Long." Tiêu Thần mở miệng đáp. Nam hoang lão Long lập tức nhú mày mà bảo: "Hẩn là đệ tử kiệt xuất của Long Tộc chúng ta. Các người tìm hẩn làm chi?" Tiêu Thần không muốn nhiều lời cùng lão ta.

Đối với lão đầu long này thì hẳn thật sự không có thiện cảm. Hẳn bèn trực tiếp móc ra từ trong lòng một cái Long Giác trong suốt như ngọc mà nói: "Có vị lão nhân gia muốn nhìn qua Tiểu Quật Long một chút." "Hắn . . . Còn sống sao? !" Nam hoang lão Long hiển nhiên bị kinh ngạc, trong lúc nhất thời hơi không biết phải làm sao. Tiêu Thần không có nhiều lời, lẳng lặng nhìn lão Long. "Được rồi." Nam hoang lão Long cũng không nói gì thừa. Hữu chưởng nhẹ nhàng vung lên, một quả núi lớn bên cạnh mở ra âm âm. Phía sau là núi rừng Nguyên Thủy vô tận xanh ngắt. Lão Long huýt sáo một tiếng, xoát xoát xoát quang ảnh không ngừng lóe ra, năm tên thiếu niên mười một mười hai tuổi bay nhanh tới. Kẻ cầm đầu đúng là Tiểu Quật Long, liếc qua là đã nhận ra hẳn thuộc loại thiếu niên quật cường cao ngạo. Bốn năm không gặp, hẳn đã cao lớn không ít. Mặt như đao đeo giọt nên thoạt nhìn vô cùng cương nghị, đôi mắt càng thêm sắc bén. "Tiêu Thần. . ." Tiểu Quật Long lộ ra vẻ kinh dị. Hẳn từng đi đại lục để rèn luyện, từng nghe được rất nhiều lời đồn đại nên cho là Tiêu Thần đã không còn ở trên đời này. Giờ phút này gặp mặt hẳn vừa mừng vừa kinh ngạc. "Y nha. . ." Kha Kha bất mãn bèn kêu lên một tiếng. "Kha Kha. . ." Tiểu Quật Long vốn rất ít khi cười liền lộ ra vẻ tươi cười khó thấy, rồi sau đó hẳn giống như ảo thuật từ trong tay làm xuất hiện một cái bao thật lớn. Bên trong là có đủ mọi thứ các loại Linh Tuý Nam hoang, hào quang lấp lánh lóe ra lập tức làm cho mọi bất mãn của Tuyết Bạch Tiểu Thú liền hóa thành hư ảo, nó liền mừng rỡ. Trong năm tên thiếu niên Long Tộc, có một thiếu niên áo xanh đứng bên cạnh Tiểu Quật Long đang nhìn về phía Tiêu Thần lộ ra vẻ mong chờ. Đó là . . . Liễu mộ Thanh Long vương, ngày đó đã bị Long Đăng mang vào Nam hoang. Tiêu Thần nhận ra Tiểu Thanh Long vương bèn mở miệng: "Xin tiên bối thành toàn, để cho ta cũng mang Thanh Long vương đi." Nam hoang lão Long gật đầu, đáp: "Có thể." Lần này thì lão không có chút do dự gì mà thoả mái đáp ứng. Tiểu Quật Long cùng Thanh Long vương lập tức vọt lại đây. Cổ nhân nay gặp lại nên không có bất cứ cảm giác xa lạ gì, chỉ có sự thân thiết. Xi Vưu nhìn về phía Nam hoang lão Long mà hỏi: "Người không tính toán điều động một ít Long Tộc tiến vào Nhân Gian Giới sao?" "Đã sai đi một bộ phận rồi." Nam hoang lão Long cũng không hề giấu diếm. "Vậy

thì cáo từ ." "Không tiễn." Đối thoại giữa Bán Tổ vô cùng đơn giản, không có bất cứ lời sáo rỗng gì. Nhưng khi muốn tìm kiếm Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương thì đúng như đáy biển tìm kim. Tiêu Thần gặp mặt cùng bọn họ lần cuối cùng chính là tại bình nguyên Ma Quỷ. Lúc ấy ba cổ khô lâu nói cho hắn là đang đi làm một việc cực lớn, kết quả là khi tranh đoạt hai mươi bốn Chiến Kiếm cùng Thất Nhạc Viên thì bọn họ cũng không hề hiện ra. Điều này làm cho Tiêu Thần thấy kỳ quái trong thời gian dài, không biết trong lần đại loạn đó thì bọn họ rốt cuộc đi làm cái gì . Giờ phút này Địa Ngục trống rỗng, không có bất cứ khí tức sinh mệnh gì. Chỉ có tất cả hài cốt đều hoàn toàn tan rã nát bấy, chỉ để lại một mảnh tàn tích cũ nát. Mất công mà quay về. Lại một lần nữa đi tới bên ngoài Cẩm Ky Hải, lúc này ở nơi đây bóng người vô biên vô hạn, khắp nơi đều là tu giả. Xi Vưu nhíu mày mà bảo: "Không chỉ có chín vị Bán Tổ tiến vào nhân gian, cùng với nhóm người thứ nhất còn lẫn vào Bán Tổ đang che giấu tung tích." Tu vi của Xi Vưu trước kia đâu bằng bây giờ, trong tình huống được Hiên Viên đại đế tương trợ gần như lão đã lại xuất hiện trạng thái đỉnh phong năm đó, còn có xu thế đã cao hơn một bậc. Giờ phút này, lão triệu hoán thuyền Quân Vương không còn mất sức giống như lúc ở tại Long Đảo, cứ trực tiếp vẽ Cửu U Thông Thiên trận lên trên không trung. Trong chốc lát, từ phương xa liền vang lên tiếng quỷ khóc thê lương làm cho người ta sồn tóc gáy. Những chiếc đầu khô lâu màu đen to như quả núi cao bay nhanh tới gần. Sát khí ngút trời, Ma Vân quay cuồng, làn sương mù đen vô tận lượn lờ trên biển khơi vàng khè lập tức khiến cho mọi người lạnh toát tâm can. Rất nhiều người hai mặt nhìn nhau, không dám nhúc nhích chút nào. Phật Đà khẩu tụng Phật hiệu, lại một lần nữa mở ra Cực Lạc Tịnh Thổ để thu vào rất nhiều tu giả. Bằng không thì mặc dù thuyền Quân Vương có lớn tới đâu cũng sẽ không cách nào dung nạp số tu giả hơn xa so với nhóm đầu tiên. Lão Tử tế xuất ra Thái Cực đồ. Bảo đồ khổng lồ liền xoay tròn mà hút đi một lượng lớn tu giả. Xi Vưu cũng động thủ. Hắn tạo ra một chốn không gian rồi nhét đông đảo tu giả vào trong. Có một nhóm người còn lại kia không được ba vị Bán Tổ thu vào không gian. Bởi vì Lão Tử, Xi Vưu, Phật Đà đều cảm ứng được ở trong những người này có Bán

Tổ lẫn vào nên không tiện đặc tội như thế. Trong màn âm khí dày đặc, những chiếc khô lâu khổng lồ bay lơ lửng ở ngoài khơi, mọi người lần lượt lên thuyền. Hải Vân Tuyết áo quần phấp phới được một đám người trẻ tuổi tuần kiết xúm xít cùng đến. Khi nhìn thấy Tiêu Thần đứng chung một chỗ cùng Xi Vưu, Phật Đà, Lão Tử thì cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Trong nhận thức của nàng thì Tiêu Thần hẳn đã chết, nay gặp mặt như thế khiến nàng không khỏi sợ hãi. Nhưng giờ phút này không cho phép nàng suy nghĩ nhiều nên vội vàng lên thuyền. Sau khi mọi người gần như đều đã lên thuyền, từ đằng xa vọng đến tiếng la lo lắng: "Chờ một chút. " Một con Thánh Thú một sừng toàn thân trắng như tuyết đang đập sóng phi đến. Trên lưng nó có một nàng thiếu nữ bạch y trắng tinh đang ngồi với vẻ siêu trần thoát tục, có thể nói là đẹp đến khuynh thành. Dường như nàng rất kích động nên không ngừng hươ cánh tay ngọc ngà. Tiêu Thần liếc mắt liền nhận ra, không ngờ là hoàng gia thiên nữ Triệu Lâm Nhi. Biết tin tức lại được trở về nhân gian thì có thể nào nàng không kích động. "Chờ một chút, phía sau còn có người." Khi tới gần thì Triệu Lâm Nhi giật mình lúc nhìn thấy Tiêu Thần. Nhưng ngay sau đó nàng thúc ngựa phi tới, xông lên thuyền Quân Vương vì sợ không còn chỗ. Phía đằng sau, sa mạc nổi cơn cuồng nộ, đại dương bao la trào dâng những cơn sóng mãnh liệt mênh mông, biển khơi vô tận đang gầm rú. Xuất hiện đầu tiên chính là năm trăm thái dương kỵ sĩ, tất cả mọi người đều cưỡi những con Man Thú có thể đập sóng mà đi. Có những con sư tử to lớn đang giương nanh múa vuốt, có Phi Thiên thần báo với đôi cánh, thậm chí còn có Địa Long với lớp lân giáp dày đặc. Năm trăm tên kỵ sĩ với thần sắc trang nghiêm, ai nấy đều giống như Chiến Thần tái sinh. Toàn thân mặc thiết y cùng Thanh Đồng giáp làm lóe ra những tia sáng lạnh toát, trên mỗi mặt của áo giáp cũng có chạm khắc đao kiếm, lưu lại dấu ấn những năm tháng đã trôi qua, ghi chép thời kỳ huy hoàng của bọn họ. Đây cũng không phải Sử Tiết Đoàn mà ngày đó Tiêu Thần nhìn thấy tại Ân Đô. Đây là Thái Dương Kỵ sĩ đoàn đường đường chính chính, trong thời kỳ thượng cổ bọn họ từng trăm thần diệt ma, từng khiến cho khắp đại địa phải run rẩy. Vào thời đại đó, bốn chữ thái dương kỵ sĩ đại biểu cho một loại tôn vinh! Mà ngay cả Phật Đà đều động lòng. Ngài thở dài nói: "Đây là

chiến lược cường đại nhất của Thái Dương Giáo. Năm đó năm trăm kỵ sĩ này hợp nhất là có thể đối kháng một vị Bán Tổ. Trong năm trăm người tối thiểu có trăm người là kỵ sĩ năm đó." Thái Dương Giáo giống như muốn đem nửa gia sản của mình gia nhập Nhân Gian Giới. Sau khi đến nơi này, vài tên kỵ sĩ lão luyện khởi động một mảnh không gian, năm trăm người biến mất trong nháy mắt. Mấy tên lão nhân đi lên thuyền Quân Vương. Biển cả tiếp tục sôi trào mãnh liệt. Bán Tổ các giáo phái tộc phương tây như Tam Thánh Linh, Chân Chủ, Tát Đán ma vương trước sau cũng đến. Lần này thuyền Quân Vương dung nạp số người hơn xa Tổ Long Thần Thuyền. "Ô ô. . ."

Tiếng quỷ khóc chói tai xé rách không trung, thuyền Quân Vương khởi hành. Tiêu Thần đứng ở bong thuyền nhúu mày. Lần này đây thật sự đại náo lớn. Vốn là hăn chỉ đến cầu cứu, kết quả đưa tới đại quân như vậy. Nhân Gian Giới chỉ sợ lại khó mà bình yên. Xuyên qua làn mây mù, thuyền Quân Vương tạo nên vô tận sóng lớn tại Cấm Kỵ Chi Hải. Nó chậm rãi chạy nhanh về hướng Long Đảo. "Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng. Lúc nào cũng cần lau, chớ dùng mà dẫn đến trần ai." Tiếng phật âm thông dong đột ngột vang lên trong Cấm Kỵ Chi Hải, phảng phất tràn ngập một chút ma lực vô cùng sung mãn. Nó truyền đến hết lần nọ đến lần kia giống như tiếng chuông Hoàng chung Đại lữ làm cho người ta tỉnh ngủ. Một hình ảnh vô cùng tà dị. Làn mây mù đen sì bắt đầu khởi động, một vị hòa thượng không đầu bạch y trắng toát cước đạp trên những con sóng vàng khè mà đến. Mặc dù không có đầu lâu. Nhưng cổ tàn thi đó lại hoạt bát vượt khỏi đời thường, linh thiêng nói không ra lời. Nó giống như tiên trước khi giáng trần, không dính nhiễm bất cứ vẻ tầm thường nào chốn trần thế. Không đầu. . . Hắc vụ lượn lờ. . . Linh thiêng và kinh khủng cùng tồn tại, đây là một cái tàn thi mâu thuẫn mà lại hài hòa làm cho người ta có cảm giác khó có thể tin nổi. Rất nhiều người đều nhìn lại phía Phật Đà. Không ít người đã suy đoán ra thân phận của thi thể không đầu. Tất nhiên không nghi ngờ gì, đó là vị phật gia Đại Năng trong truyền thuyết ! Trong Phật giáo. Chỉ có lời nói và việc làm của Phật Đà được ghi chép lại mới có thể gọi là "Kinh". Mà nhìn chung nghìn đời chỉ có một trường hợp đặc biệt, đó chính là Thiên Tông đệ lục tổ Tuệ Năng. Những ghi chép lời nói và việc làm của ông ta

cũng được gọi là "Kinh", về pháp lực thần thông cùng đức hạnh mơ hồ có thể coi là đệ nhị thể của Phật Đà . Mà nhắc tới Tuệ Năng thì không khỏi làm cho người ta liên tưởng đến một nhân vật thiên tài khác -- chính là Thần Tú. Đúng là Thần Tú tướng mạo đẹp như ngọc. Lại có Lục Tổ trợ giúp nên càng thêm rạng ngời. Ngày đó cả hai tranh phong làm cho hào quang Lục Tổ toả ra vạn trượng. Tài năng của Thần Tú đã bị đè ép xuống, đành sa vào lục diệp của đoá hoa hồng bên cạnh. "Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng. Lúc nào cũng cần lau, chớ dùng mà dẫn đến trần ai." Giọng nói xuất phát từ miệng Lục Tổ Tuệ Năng, lại nguồn gốc lại có từ Thần Tú. Tuệ Năng là Phật Đà đệ nhị, mà Thần Tú kia chính là nhân vật tranh phong cùng ngài. Hòa thượng không đầu trước mắt có thể nói hơn xa rất nhiều Bồ Tát, tuyệt đối là Đại Năng mà phật gia ít có, pháp lực vô biên! Bằng không tàn thì làm sao có thể thường xuyên lui tới vùng xung quanh Cấm Kỵ Chi Hải. Phật Đà nhíu mày, bảo: "Thì ra hẩn ở chỗ này." Ngài lấy tay điểm một cái, một đạo phật quang bay ra định giữ cứng Thần Tú không đầu. Sa mạc nổi cơn điên cuồng, hòa thượng không đầu vung tay lên mãnh liệt phảng phất như long trời lở đất, làm cho Cấm Kỵ Chi Hải vàng khè xung quanh giống như sắp sửa đổ ụp, lộn một vòng lại đây. Tất cả mọi người ngạc nhiên. Thần Tú không hổ là Đại Năng có thể tranh phong cùng "Phật Đà đệ nhị". Không ngờ hẩn đã chặn được phật quang của Phật Đà. Phật Đà cau mày, đột nhiên hét lớn ba tiếng như sấm sét: "Thần Tú! Thần Tú! Thần Tú!" Hòa thượng không đầu đành chỉ chuyển động, hẩn từ từ bình tĩnh trở lại. Phật Đà lấy tay điểm một cái, Đài Sen mười hai tầng hiện lên bay vào trong Cấm Kỵ Chi Hải. Hòa thượng không đầu chỉ hơi hơi do dự rồi cất bước đi lên, đài sen đem Tiếp Dẫn quay về. Xoát Ngoại trừ Bán Tổ, các tu giả khác lập tức né ra tạo thành một con đường cho hòa thượng không đầu. Thần Tú cũng không dư thừa động tác, cứ lẳng lẳng đứng ở bên người Phật Đà. "Ô ô. . ." Thuyền Quân Vương phát ra tiếng huýt gió như quỷ khóc rồi xuôi gió vượt sóng mà đi. Được mấy vị Bán Tổ dùng Thông Thiên pháp lực để thúc dục, con thuyền lướt tới giống như bay. Một vùng biển khơi ma vụ nhiễm đen, sau một ngày rớt cục đã đi tới Long Đảo. Trong lòng Tiêu Thần thật kích động. Nay sắp sửa phải quay về Nhân Gian Giới , hẩn rất muốn nhìn cảnh tượng

khi chín vị Bán Tổ xuất hiện ở trước mặt Thanh Liên thiên nữ thì nàng sẽ có vẻ mặt ra sao. "Oanh " Khoảnh khắc tới gần Long Đảo, tất cả mọi người đều quá sợ hãi. Những tiếng vang long trời lở đất truyền đến, khắp Long Đảo tựa hồ đều đang rung động. "Bọn họ đang oanh kích thần bí!" Xi Vưu cả kinh nói. Lão Tử vốn bình tĩnh nhất cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, ngài kêu lên: "Là Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, làm sao bọn họ có thể lỗ mãng như thế." Lúc này, trong không trung trên Long Đảo hiện ra một biển xương trắng xoá. Một tòa Cổ Bảo hùng vĩ mà lại đáng sợ đang như ẩn như hiện ở trên đó. Phật Đà ngửa đầu ngắm nhìn rồi nhẹ giọng thở dài nói: "E là mấy người chúng ta cũng phải ra tay thôi."

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 306 : Nâng Tử Thành, nhố Thiên Bi!

Chương 306 : Nâng Tử Thành, nhố Thiên Bi! Dịch giả: Hiepsigia Nguồn: 4vn.eu

Hải Vân Tuyết có thể nói cực kỳ quyến rũ đáng yêu, bộ váy áo tím làm nàng có thêm vài phần cao quý. Váy tím tung bay, nàng nhẹ nhàng đứng trên ngọn cây rừng tựa như Tinh Linh lẳng lơ, giống hệt Đọa Lạc thiên sứ làm mê hoặc lòng người. Trên khuôn mặt xinh đẹp đang cười lạnh mang theo một vẻ quyến rũ, còn có vài phần đoạn tuyệt và quyết đoán. Chung quanh có vài tên trung niên của Hồ gia bảo hộ nàng, càng có thật nhiều anh tài tuấn kiệt trẻ tuổi trên đại lục đi theo hai bên. Những người này vô hình trung phát ra một luồng sát khí cường đại khiến cho bọn người Tiêu Thần, Liễu Mộ, Nhất Chân, Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc rơi vào hiểm cảnh. Tiêu Thần nhíu mày, chẳng lẽ Bạch Hồ lão tổ tông kia cũng tới? Bằng không bọn

họ đã từng chứng kiến Xi Vưu đi chung một chỗ cùng hắc hủ mà lại có dũng khí không sợ hãi như thế? "Muốn đối phó ta nên chuẩn bị trả giá đau đớn thế nào?" Tiêu Thần rất bình tĩnh, mặt lạnh như thường. Đồng thời hắc hủ suy đoán, nếu là Bạch Hồ Thánh Hoàng cũng tới thì liệu có phải là mơ hồ đã dự đoán hắc hủ gặp được đại cơ duyên khác nên phái người đến cản trở? "Giết người như lấy đồ trong túi." Một vị Bán Thần Hồ gia vô cùng lạnh lùng, gần như dữ tợn nhìn Tiêu Thần. Có thể nói lão hủ thấu xương đối với Tiêu Thần, người Hồ gia chết trong tay Tiêu Thần không phải là số ít. Miệt thị như thế, khó có thể làm cho Tiêu Thần tức giận. Đã trải qua quá nhiều chuyện nên đối với khiêu khích như vậy hắc hủ không hề bận tâm, chỉ thản nhiên nói: "Vậy người tới thử xem xem?" Ngưu Nhân, Liễu Mộ, Nhất Chân, còn có Kim Tam Ưc không bạo lộ thân phận đều đã chuẩn bị xong cho chiến đấu. "Tiểu cầu, ta tới giết người!" Bán Thần Hồ gia lạnh lùng hét lớn, lão cũng không phải là Bán Thần bình thường, thực lực đã đạt tới cảnh giới Ngự Không Lục Trọng Thiên. So với cao thủ Bán Thần Nhất Trọng Thiên của Hồ gia đã bị Tiêu Thần giết chết trước kia thì giỏi hơn rất nhiều. Uy vũ toát ra, từ trong rừng rậm tĩnh mịch cuồng phong thổi tới mãnh liệt. Lão gầm lên một tiếng, quét ngang ra một đạo hào quang trắng làm nát bấy vô số cây rừng rồi tất cả cuốn về hướng Tiêu Thần. Ngay một khắc này, trong đôi mắt Tiêu Thần bắn ra hai đạo hàn quang, Bát Tướng lập tức phát huy tới mức tận cùng. Không phải đào tẩu mà là lựa chọn vọt tới trước! Thượng Thiên Chi Thủ giơ lên. Nó trắng nõn như ngọc, lóng lánh gần như trong suốt, tựa như là thiên đao mà phá tan sóng năng lượng trắng xóa. Tăng tốc độ tới cực hạn vượt qua cả phản ứng mọi người, trong chớp mắt một bóng dáng lóe lên, một vòi máu phun thẳng lên trời. Tiêu Thần dừng thân tại phía trước cách đó không xa, trong tay cầm theo một chiếc đầu lâu nhỏ máu. Miếu sát! "Như người nói, giết người như lấy đồ trong túi!" Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ ném xuống thủ cấp trong tay làm văng tung tóe máu tươi. Hồ gia bán thần chết không nhắm mắt, tiếp cận cảnh giới Ngự Không Lục Trọng Thiên mà tại thời khắc này bị giết trong nháy mắt. Chủ quan chỉ là một phương diện, thực lực là một phương diện khác. Tiêu Thần bản thân cũng đã đạt cảnh giới Ngự Không Tứ Trọng Thiên, Bát

Tướng cực nhanh lại thêm Thượng Thiên Chi Thủ có sức mạnh vô địch nên mặc dù kém gần hai trọng thiên mà vẫn có được ưu thế đáng sợ. Vài vị Bán Thần của Hồ gia lúc ấy liền trầm xuống, còn một ít người tuổi trẻ tuần kiệt vây quanh Hải Vân Tuyết cũng lạnh sống lưng. Nhưng ngay sau đó một đám người đều xông tới muốn diệt trừ Tiêu Thần. "Thành thật ở lại cho ta." Tiêu Thần quát lạnh, gần như vô tình mà nói: "Các người muốn đi Nhân Gian Giới, nhưng đức hạnh như thế thì sao có thể để cho các người tiến vào. Ta quyết định vĩnh viễn giam hãm các người trên đảo." "Người cho rằng người là ai?" Một vị tuổi trẻ tuần tú tài cao quát lạnh có mang theo một tia trào phúng. Tiêu Thần không nói gì thêm, hắn trực tiếp dùng vòng ngọc mở ra không gian. Người kia lập tức bị bao phủ ở bên trong, bị cuốn vào trong một cái lối thông không gian. "Đông Hồ tiền bối, ngài là bảo vệ Lư Sơn. Có kẻ muốn lên xâm nhập. Ngài xem rồi xử lý đi." Tiêu Thần truyền âm. "Oanh" một đạo sóng năng lượng điên cuồng đánh sâu vào lối thông không gian. "A..." Ngay sau đó một tiếng hét thảm vang lên, tên tuổi trẻ tuần tú kia trong giây lát hóa thành một mảnh huyết vụ. Đông Hồ trước đó không lâu bị Thái Hạo ngăn trở, đành để cho Tiêu Thần mang theo vòng ngọc xâm nhập Trường Sinh Giới nên mấy ngày nay buồn bực không thôi. Nghe đối diện có người muốn lên xâm nhập thì cơn tức dâng lên, trực tiếp đánh chết. Trong giây lát không gian lại phong tỏa, Hải Vân Tuyết ngơ ngác sững sờ, Bán Thần của Hồ gia và những người tuổi trẻ tuần tú gần như hóa đá. Máu chốt tiến vào Nhân Gian Giới lại ở trên người Tiêu Thần, trong lòng bọn họ quay cuồng những cơn sóng mãnh liệt mệnh mông, vì tương lai chính mình mà lo lắng. Đột nhiên, một uy áp lớn lao bao phủ mà đến. Tiêu Thần lập tức biến sắc, hắn là ... Bán tổ, Bạch Hồ Thánh Hoàng tựa hồ thực sự đi tới Long đảo! Chẳng lẽ lão muốn cướp vòng ngọc? Nhưng mà Tiêu Thần thực sự cũng không sợ hãi. Bởi vì hắn biết rõ vị Huyền Vũ lão tổ tông đến từ Tịnh Thổ kia cũng không có đi oanh kích Thiên Bi, mà vẫn ở tại phụ cận. Quả nhiên, một cỗ uy áp lớn lao khác giống như nộ hải cuộn cuộn mà đến, chống đỡ thứ uy áp trước đó. Giằng co một lát, cường thế uy áp của song phương giống như thủy triều đều thối lui. Hải Vân Tuyết không có một chút trì hoãn, quay đầu bước đi, người chung quanh theo sát phía sau,

rất nhanh lui lại. "Ha ha..." Kim Tam Ưc càn rỡ cười to, tại thời khắc này hãn kỳ lạ tuyệt không nói lắp. Đương nhiên có lẽ bởi vì hãn phát âm giống nhau nên cho dù là có nói lắp cũng nghe không ra. Những người kia thối lui về phía xa mà đi, Tiêu Thần cũng tạm biệt bọn người Liễu Mộ, Ngưu Nhân mà bay lên trời. Hãn cảm thấy trên bầu trời có gì đó đang triệu hoán hãn. Đài Sen mười hai tầng lại bay trở về dưới chân Phật đà. Trên tường thành Tử Thành cao trăm mét, hào quang yêu dị khổng lồ lóe ra. Một người tóc tai bù xù, hai mắt toát ra đạo hào quang hung ác lạnh lùng chăm chăm vào Phật Đà, không có bất kỳ ngôn từ. Nhưng loại cường thế không che dấu như thế, đây tuyệt đối là một cao thủ cấp bậc Bán Tổ khác. Không phải cấp bậc này, sao dám cùng Phật Đà đối chọi gay gắt mà lại không rơi vào thế hạ phong, như thế nào là người bình thường được. Một tiếng "keng" cực đại phát ra tiếng vang thật lớn, âm thanh truyền cả Long đảo. Nó đập vào trên tường thành đang tràn ngập khí tức tử vong làm dao động mãnh liệt, rồi sau đó thoát khỏi sự ngăn cản. Tường thành phảng phất giống như sắp sứt sụp đổ, vô số vết máu màu đen từ trong chỗ rách tường thành bắt đầu tuôn ra. "Tiếp Dẫn Đạo Nhân còn không trở về? !" Phật Đà dùng thần thông Vô Thượng Sư Tử Hống hét lớn, muốn hàng phục ác đạo nhân tóc tai bù xù kia. "Ông " Trả lời Phật Đà chính là một hồi âm thanh kim loại rung động điếc tai. Những vòng xoáy cực lớn xoay tròn lập tức thu nhỏ lại, rồi bị ác đạo nhân nắm trong tay. "Còn không trở về. Lại đợi khi nào? !" Phật Đà liên tục hét lớn, thần thông Phật Đà Sư Tử Hống trong truyền thuyết có thể tẩy rửa linh thức căn bản nhất của con người, có thể khiến cho Ma Vương có một không hai đều có thể mất đi sự tàn bạo mà trở thành Phật. Phật Đà tam hống, có thể làm cho hết thảy kẻ ác thế gian triệt để thay đổi, từ nay về sau hướng thiện, phương pháp từ bi đến cảnh giới thần kỳ đỉnh cấp. Nhưng mà, tam hống trôi qua mà ác đạo nhân vẫn lạnh lùng vô tình. Ngược lại như đang niệm chú Phật Đà, mở miệng nói: "Phật huynh, người được giúp." Phật Đà trầm mặc ngăn ngui, sau đó mở miệng nói: "Người chính là ta, ta chính là người, cần gì phân biệt lẫn nhau?" "Sai, người là Phật Đà, ta là Tiếp Dẫn Đạo Nhân. Người là người, ta là ta, chư thiên thần Phật cùng chúng sinh như nhau, mỗi người đều có chân ngã duy nhất." Ác đạo nhân

mở miệng tự xưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân. Nơi xa, mọi người nhìn thấy mà vô cùng giật mình. Tiếp Dẫn Đạo Nhân không phải là đệ nhất giáo chủ Tây Phương trong trận chiến Phong Thần sao? Chuẩn Đề Đạo Nhân là giáo chủ đệ nhị, còn Phật Đà có liên hệ như thế nào cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân ? Phật Đà mang vẻ mặt từ bi mà nói: "Quy nhất." Ba khóa Xá Lợi Tử từ sau đầu bắn ra nhằm thẳng vào đầu Tiếp Dẫn Đạo Nhân. Ba đạo kim quang có thể so với hàng tỉ ngôi sao lướt qua không gian, chói lọi và mỹ lệ. "Quả là Đại đạo tự nhiên, Phật huynh người biết gây cảnh tượng." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhếch mép cười lạnh, tựa hồ đang trêu chọc mà cũng có vẻ như khinh thường. Trong tay cầm thêm một chiếc Thiết Phất Trần ra sức quạt về phía trước. Giao chiến cấp Bán Tổ thì uy năng không thể ước lượng, Xá Lợi Tử cùng Thiết Phất Trần hình thành một vùng rộng lớn mang tính hủy diệt làm cả một phiến không gian bị chôn vùi. Tại đó hình thành một cái hắc động. Nhìn như bình thường, nhưng tất cả mọi người trông thấy đều biết rõ. Không gian trong hắc động kia khủng bố cỡ nào, ngay cả là Thần Ma tiến vào đều phải hình thần câu diệt! Phật Đà cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân khổng lồ lực lượng cực kỳ thích đáng. Cũng không để năng lượng dư thừa khuếch tán, nhưng vẫn thể hiện ra sát thế kinh khủng nhất. Ngay cả là Bán Tổ mà tiến vào hắc động thì đều phải mất đi nửa cái mạng. Cái phiến không gian này nhìn như không việc gì, nhưng không gian thứ nguyên liên thông hắc động đích xác đã sụp đổ. Lúc này đây giao thủ cân sức ngang tài, ba khóa Xá Lợi Tử bay ngược trở về sau đầu Phật Đà rồi xoay tròn, hào quang nghìn đạo, màu sắc vạn tông chiếu rọi khắp một mảnh thiên đường cực lạc. Phật Đà cũng không vì thế dừng tay. Ngài chỉ một ngón tay, Đài Sen mười hai tầng bay về phía trước, trong suốt như ôn ngọc, hào quang tuy không chói mắt, nhưng mà năng lượng dập dờn lại làm cho lòng người sinh ra kính sợ, thậm chí không cách nào xuất hiện lòng phản kháng. Đây là một lực lượng công bằng chính trực tốt lành mà lại to lớn. Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười lạnh, nắm tay phóng lên trời, rồi sau đó hóa thành phòng ốc các loại lớn nhỏ, ô quang nhấp nháy, xông tới hướng Đài Sen mười hai tầng. Năng lượng này đã hoàn toàn hắc ám, thuộc tính cùng Đài Sen mười hai tầng hoàn toàn khác biệt, tính chất lực lượng hắc ám làm cho lòng người sợ hãi,

trần đầy cảm giác bị đè nén. Hào quang lấp lánh đâm vào ô quang nhấp nháy khiến Đài Sen mười hai tầng đồng thời chấn động mà bắn ra bốn phía những tia sáng chói lọi. Dị sắc lộ ra, chỗ đó trở thành mắt bão, hai món thánh khí toàn bộ tiến nhập không gian thứ nguyên. Mắt bão có một lực hút khó có thể tưởng tượng, làm cho dãy núi nơi xa đều lay động, phảng phất muốn đột ngột trời lên từ mặt đất, nó xé rách tiến nhập dị thứ nguyên không gian. Đừng nói là Tu Giả đứng quan sát, rất nhiều người bị cuốn lên, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng về mắt bão phóng đi rồi trong chớp mắt hóa thành tro bụi. Phật Đà miệng tụng Phật hiệu, nhẹ khẽ thở dài một hơi, đuổi phật thủ ra hướng về phía trước. Đài Sen mười hai tầng được một lực lượng nhu hòa dẫn dắt quay về. Cùng lúc đó Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng cười lạnh thu tay lại, mắt bão biến mất. "Đa tạ người đến khiến ta sống lại." Tiếp Dẫn Đạo Nhân vô cùng hồ hững thốt lên: "Đánh trận chiến thời Thượng cổ, người một mình rời đi. Ta hồn phi phách tán, đến nay ta và người không thiếu nợ nhau." Xa xa, mọi người mù mịt không rõ. Bán Tổ duy nhất chưa ra tay, Huyền Vũ lão tổ đến từ Tịnh Thổ nhẹ giọng thở dài: "Thần thông Vận mệnh Song sinh tử quả nhiên không gì sánh được." Lời này vừa ra, tất cả mọi người hoảng sợ, mọi người lập tức nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng. Chẳng lẽ nói... Phật Đà cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân quả thực là cùng một người? Vậy mà bậc tinh thông Vận mệnh Song sinh tử nhưng vẫn không làm được một hồn chia hai sao? ! Thần thông Vận mệnh Song sinh tử một mực được gọi thần thông hiếm thấy, nhưng trong lịch sử thì mọi người cũng rất khó tìm được người nào là đỉnh phong tuyệt đối. Vì vậy mà cường giả đều lấy sự kiêu ngạo với thiên hạ mà phân biệt. Không nghĩ ngay hôm nay được vén màn sương mù này, ngay cả Phật Đà cũng là một trong Vận mệnh Song sinh tử. Tiếp Dẫn và Phật Đà chính là nhân vật đại biểu môn thần thông này, làm thế nào mà không cường đại và kinh khủng cho được? Tiếp Dẫn Đạo Nhân rõ ràng cho thấy là ác tử. Tuy năm đó hồn phi phách tán, nhưng chỉ cần thiện tử còn sống thì lão cũng không chính thức triệt để diệt vong. Hôm nay Phật Đà phá bỏ huyết màn kỳ dị trước mắt làm cho thần thông Vận mệnh Song sinh tử lại hiện ra, bởi vậy ác đạo nhân sống lại. Tiếp Dẫn Đạo Nhân thanh âm rất lạnh mà nói: "Trên trời dưới đất

mình ta độc tôn, trong đó chữ ta là nói về chúng sinh, cũng chỉ bản thân mỗi người chúng ta. Ta và người đều có chân thân, từ nay về sau liền làm hai người." Dứt lời tay xiết lại, không ngờ gây ra chấn động phá tan huyết màn trước Thiên Bi rồi lao ra, từ trên Tử Thành phi lên cao. Phật đà thở dài một hơi, rồi sau đó trầm mặc không nói gì, cũng lao ra khỏi huyết màn, thiên thần không đầu lập tức bám sát theo sau ngài. Mà ở một bên khác đã xảy ra sự tình càng thêm khiến cho người ta giật mình. Đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên đang nổi giận phá tường thành, tựa hồ muốn hủy đi Tử Thành cao hơn trăm thước. Tuy bọn họ pháp lực vô biên, nhưng là tường thành chắc chắn vượt quá tưởng tượng. Ngay cả dùng lực lượng Bán Tổ oanh kích, cũng khó có thể làm nó nứt vỡ, chỉ có thể làm bộ phận tường thành phát sinh rạn nứt. Lúc này một tiếng thở dài già nua truyền đến khiến cho bức tường đứng vững sừng sững cứ nhiên rung động, tựa hồ có một đôi đại thủ vô hình muốn miễn cưỡng nâng tường thành lên. Tất cả mọi người kinh hô lên, tường thành như một dãy núi đen sì cao ngất lại thật sự chậm rãi rời mặt đất nâng lên. Ngay cả Thiên Bi cũng nhô lên trên, tựa hồ sắp thoát ly Long đảo. Xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người hoảng sợ, ngay cả cấp Bán Tổ như Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng kinh ngạc. Đột nhiên, có người cả kinh kêu lên: "Đó là ... một đầu lão Long, nó nâng tường thành cùng Thiên Bi lên!" Cũng không biết khi nào, một đầu lão Long già yếu bộ dáng không xong, không biết từ khi nào đến dưới Tử Thành. Long giác cùng lợi trảo cũng đã tróc ra, long lân càng gần như hoàn toàn rơi sạch, làn da nhăn nheo ẩm đậm vô cùng. Nhưng mà nó lại dùng lưng nâng lên tường thành như dãy núi, cùng với Thiên Bi nhô lên. Cái này quả thực bất khả tư nghị, lão Long diện mạo xấu xí rốt cuộc lực lượng cường đại đến cỡ nào,... Khủng bố cỡ như Tổ Thần mới có thể a? Long Tộc bị phong ấn, bị nguyên rủa, chủng tộc mạnh nhất sắp bị người quên ... Lại vẫn còn một cường giả có một không hai như vậy! Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Xi Vương, Lão Tử toàn bộ bay xuống tường thành, hướng về nền đất phóng đi. "Leng keng" thanh âm run rẩy truyền ra. Chuẩn Đề Đạo Nhân tại dưới nền Tử Thành đào ra một thanh Thất Sắc hung kiếm đang cắm chặt dưới mặt đất. Lão vội vàng dùng pháp lực cường đại để rút kiếm, muốn nhổ nó lấy ra. Mà

Nguyên Thủy càng vui sướng đến kích động, lão từ dưới nền thành cổ xưa phát hiện một cây cổ trượng, làm lão hận không thể lập tức giải phong ấn lấy ra. Bên kia, Xi Vưu đào móc được một cây thiết thương, quen thuộc như vậy, làm cho hắn kích động đến run rẩy. Thông Thiên giáo chủ móc được một mặt cổ thuẫn, làm cho lão mặt lộ vẻ vui mừng, đã nghĩ phá giải phong ấn nền thành. Vừa lúc đó, lưng cổng tường thành, lão Long song trào nhổ Thiên Bi kêu to một tiếng. Cả tòa Long đảo đều bắt đầu rung động, mắt thấy nó sắp sửa đem nền Tử Thành lật lên trời. Nhưng vào lúc đó, sóng động mênh mông cuộn cuộn áp xuống dưới. Một mặt hư ảnh Thiên Bi hiển hiện tại bên cạnh Thiên Bi Long đảo. Ngay sau đó lại một mặt ảnh thực của Thiên Bi hiển hiện ... Thiên Bi bị nhổ lên khỏi Long đảo một lần nữa rơi xuống, bức tường thành như dãy núi lại chậm rãi đáp xuống.

codon.traí Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 307 : Lục Đạo Luân Hồi

Chương 307 : Lục Đạo Luân Hồi Dịch giả: Naryn283 Nguồn: 4vn.eu

Lão Long lấy sức mạnh bản thân để nâng Tử Thành, ngay cả các vị Bán Tổ cũng trở mắt đứng nhìn! Thiên Bi dao động mãnh liệt, trên bầu trời những hư ảnh không ngừng hiện lên. Trước sau có hai tấm ảnh bia thật lớn từ bên ngoài bay tới rồi đáp xuống trong Tử Thành, chúng cùng Thiên Bi Long Đảo song song xếp lớp cùng trấn áp Tử Thành. Tường thành đang hạ xuống, lão Long phải chịu đựng những thống khổ lớn lao, lão đã hơi khó có thể tiếp tục gắng sức. Đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Xi Vưu cùng thi triển đại thần thông. Tất cả đều muốn phá vỡ phong ấn nền móng để thu hồi lại các chí bảo năm đó đã bị đánh rơi tại Tử

Thành. "Oanh " Lại một mặt hư ảnh của Thiên Bi hiện ra ở phía chân trời, dưới uy áp lớn lao mệnh mông cuồn cuộn trong nháy mắt nó bay tới rồi cắm thẳng ở gần Thiên Bi Long Đảo. Đám người Nguyên Thủy, Xi Vưu cùng hô lớn không tốt. Bất chấp chuyện đoạt bảo, tất cả đều dốc cạn kiệt khả năng để tương trợ lão Long, nhưng mà ngay cả bọn họ liên hợp chung một chỗ thì cũng khó lòng đối kháng với lực lượng của Thiên Bi. "Ngăn lại!" Thông Thiên giáo chủ tức giận, nhìn thấy chiếc Thanh Đồng cổ thuần quen thuộc kia nửa chôn ở dưới nền, lão hận không thể lập tức đào lên. Tru Tiên tứ kiếm phát lực công kích cường độ mạnh nhất, bởi chừng năm đó lão lấy tâm huyết để tế luyện ra Thanh Đồng thần thuần. Đó thật sự là pháp bảo công thủ gồm nhiều mặt, không thể ngăn cản. Xi Vưu càng không cam lòng, Thiết Qua ở ngay trước mắt, hắn vươn tay có thể chạm tới nên muốn lại được nắm trong tay. Chuẩn Đề Đạo Nhân cùng Nguyên Thủy liền càng không nói, đều cùng lộ ra vẻ kích động đối với Thất sắc Hung kiếm và Cổ Trượng. "Chư vị mau mau đến tương trợ." Mấy Bán Tổ gọi lớn, họ muốn mời những Bán Tổ "đi lậu" đến Long Đảo đang âm thầm ẩn náu đến giúp đỡ. Ở trên trời cao, Tiêu Thần gần như hóa đá, cả người dường như đang tan vào cùng hư không chung quanh. Bóng dáng hắn nhạt đi, tâm thần hắn phảng phất đã bay đến trên những tấm bia đá phía dưới kia. Thiên Bi của Long Đảo là cái thật sự tồn tại, còn ba pho Thiên Bi khác chính là hư ảo. Nhưng chúng cũng giống như pho bia chân thật, xuyên qua màn hắc vụ như ẩn như hiện có thể thấy được họa đồ khắc trên thiên bi. Tiêu Thần tăng lực lượng thần thức lên tới cực hạn, đôi mắt gần như nứt ra sắp vỡ tung tóe. Mặc dù đồ họa kia phức tạp huyền ảo khiến thần trí hắn gần như rối loạn, thậm chí tẩu hỏa nhập ma, nhưng hắn vẫn cố gắng quan sát. Chịu đựng đến khi lúc nào cũng như có thể sắp sửa phát điên, rốt cục hắn đã hoàn toàn thấy rõ họa đồ trên một mặt Thiên Bi. Vào giờ khắc này hắn không cầu hiểu rõ hết mà chỉ dùng một loại phương thức ghi nhớ để khắc họa những thiên đồ trên cổ bi vào trong lòng. Tuy chỉ như thế mà cũng làm hắn có cảm giác tinh thần sắp sụp đổ. Trong khoảnh khắc ấn ký nhập thể, toàn thân hắn phảng phất muốn chuyển động theo thiên đồ trên cổ bi. Gắng chịu đựng nguy hiểm tinh thần tán loạn, hắn lại ngấm về phía một mặt Thiên Bi khác.

Đây là cơ may lớn lao. Hắc vô cùng có khả năng trong hôm nay hoàn toàn tập hợp bộ Thiên Bi Cổ Pháp, khiến cho cách thức tu luyện trở nên hoàn mỹ. Bên dưới Tử Thành, lão Long dùng lưng nâng Tử Thành ngửa mặt lên trời bắt đầu rống vang. Âm thanh vang động tới các vì sao, khiến cho Long Đảo rung rinh, làm cho Cấm Kỵ Chi Hải im lặng như bãi tha ma phải nổi sóng ngút trời. "Lục. . . Đạo. . . Luân. . . Hồi!" Vào giờ khắc này, âm thanh già nua vang vọng khắp vòm trời, rung chuyển thiên địa, dội lại từ mặt đất rộng mênh mông. Âm thanh cũng truyền tới đại lục Trường Sinh, khiến cho một chút tu giả kinh ngạc. Bốn chữ thốt ra, nhật nguyệt ảm đạm, sơn hà biến sắc, thiên địa biến đổi mạnh mẽ. Trong làn sương mù mênh mông lượn lờ. Không ai thấy rõ trong Tử Thành Long Đảo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mọi người chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mênh mông nện thẳng lên Thiên Bi. Tử Thành đang thông thả hạ xuống lập tức bị cứng đờ, lực lượng phát ra do Thiên Bi rung động bị đứt đoạn. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên thất sắc, lão Long này mạnh mẽ đến khó có thể tin nổi! Lục Đạo Luân Hồi là cái gì? Đó là một trong thần thông Chí Tôn! Từ trước chỉ xuất hiện ở trong truyền thuyết, không ngờ giờ phút này mọi người được thấy tận mắt. Long Đảo bị phủ đầy bụi suốt năm tháng vô tận đang phát sinh dị biến, núi rừng Nguyên Thủy rậm rạp đang dao động kịch liệt. Trong không trung ở trung tâm Long Đảo có ma khí cuộn cuộn, sóng dao động mênh mông truyền khắp thập phương. Uy áp lớn lao như thể cả vòm trời sao rơi xuống mặt đất đè nén, như ngày tận thế đã tới. Vượn kêu hổ gầm, chim bay vút tận trời cao, Man Thú bỏ chạy, cự long gào rống. Hoàn toàn đại loạn. Đám người Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Xi Vương, Thông Thiên ngay lập tức bắt đầu hành động, đều mãnh liệt oanh kích nền của Tử Thành. "Ha ha. . ." Chuẩn Đề là người thứ nhất cười lớn. Hắc tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay phải mang theo một thanh Thất sắc Hung kiếm mà bước dài bước ra. Một kiếm liền chém nát huyết màn chung quanh. Hắc chiếm lại được chí bảo đã mất mát ở chỗ này. Thất Bảo Diệu Thụ có lực phòng ngự kinh thiên, hiện tại Thất sắc Hung kiếm là chủ chém giết đã trở về làm cho thực lực của hắc lập tức nhảy vọt thêm một bậc lớn. "Đạo huynh chúc mừng." Tiếp Dẫn đạo nhân từ bên ngoài Tử Thành đến đây tương trợ tiến lên chúc, còn Phật Đà

bên cạnh yên lặng không nói năng gì. "Hừm!" Xi Vưu rống to một tiếng, sức lực bạt sơn khí thế hơn người. Với mái tóc đen dựng thẳng đứng, đôi mắt giống như chớp giật, hắc bào được một cây Thiết Qua ma khí ngập trời mà bước ra. Tiếp theo Nguyên Thủy mang theo một thanh Cổ Trượng cũng vọt ra. Mà Thông Thiên giáo chủ thì càng kích động gầm lớn một tiếng, có Tru Tiên tứ kiếm mở đường để cho Thanh Đồng Cổ Thuần lướt vòng ở bên cạnh cùng lao ra khỏi Tử Thành. Bán Tổ lần lượt đi ra, cùng lên tiếng và khom người thi lễ đối với lão Long vừa đánh ra Lục Đạo Luân Hồi: "Đa tạ tiền bối đã tương trợ, ngày khác tất sẽ tương trợ Long Tộc." Vừa lúc đó, lão Long tựa hồ đã hao phí hết lực lượng, Lục Đạo Luân Hồi cứ vậy mà đình chỉ Một cỗ năng lượng dao động khiến cho Bán Tổ tim đập dồn dập đang cuộn cuộn mà quay về, lực lượng đáng sợ đến mức khó có thể tưởng tượng. Ngay cả là Bán Tổ mà trước mặt nó cũng có loại cảm giác hoang đường thấy mình như con kiến hôi ngược nhìn lên hùng binh. Truyền thuyết nói, Lục Đạo Luân Hồi vừa ra, tối thiểu có thể hủy diệt một thế giới, mà hiện tại lão Long phóng ra dao động mặc dù cường đại, nhưng mức kinh khủng thì kém xa không như truyền thuyết vậy. Rõ ràng, lão đã suy nhược đến hoàn cảnh cực gay go, căn bản khó có thể phát huy ra lực lượng ban đầu. "Oanh" Lại có hai mặt Thiên Bi từ bên ngoài bầu trời bay tới, sáu mặt Thiên Bi đồng thời ráp lại. Lão Long miệng phun tiên huyết mà quát to: "Ta. . . Chỉ có thể vì Hạ Đại Tổ Long mà làm được đến đây." Một tiếng rống ngâm thâm lương vô song vọng thẳng tới trời cao, mưa máu bay tán loạn, thân thể lão Long bắt đầu nứt nẻ. "Tiền bối. . ." Tất cả đám người Thông Thiên, Xi Vưu, Chuẩn Đề, Phật Đà, Tiếp Dẫn, Lão Tử giật mình la lên, cùng một lúc mọi người đồng loạt ra tay công kích Tử Thành định giải cứu lão Long. Âm thanh suy yếu già nua vọng lại quanh quẩn: "Tổ Long có đôi có cặp mà không gặp gỡ, lực lượng của ta đã sớm qua đi không còn được mấy. Qua nhiều năm như vậy thực sự không nên cứ kéo dài hơi tàn, sớm nên giải thoát cho mình để một thế hệ Tổ Long mới cường đại hơn sớm xuất hiện trên đời này. . ." "Rống. . ." Một tiếng rống ngâm thâm lương làm rung động bầu trời, nó mang theo sự quả quyết cùng bi thương. Lão Long làm vỡ nát một mảnh tường thành cao ngất như dãy núi, đồng thời thân thể lão vắng

tung tóe, huyết nhục bay tán loạn. "Lấy máu của ta, vì con cháu mà nhuộm thắm một con đường sống. . ." Nửa đoạn thân thể bên dưới của lão Long hoàn toàn vỡ vụn. Nửa đoạn tàn thể bên trên múa lượn nhằm về phía Thiên Bi, âm thanh yếu ớt bi thương cuối cùng lại vang lên một lần nữa: "Lục. . . Đạo. . . Luân. . . Hồi!" "Oanh " Đất trời rung chuyển, mặt đất tối sầm lại, đầy trời hiện lên những vì sao to như cái đầu. Cảnh dị tượng của thiên địa khiến cho tất cả Cự Long trên Long Đảo đều bắt đầu bi thương gầm rống. Giữa đất trời mưa máu xối xả, sấm sét liên hồi từng đạo. Chính tại đại lục Trường Sinh xa xôi cách đó hơn mấy vạn dặm cũng thấy hoa rụng tứ tung, đất trời bắt đầu khóc thảm. Nửa đoạn thân tàn của lão Long ở trước Thiên Bi bị chấn nát thành huyết vụ. Một đôi long trảo biến mất sau cùng đã kịp xóa đi chữ "Long" trong bốn chữ "Vĩnh trấn Long Đảo" ở trên pho bia. Đồng thời nó cũng nhổ Thiên Bi lên, đem áp chế nó ở trên Khẩu Ma Tinh. Tổ Long bỏ mạng! "Rầm ầm ầm " Bầu trời run rẩy, đầy trời những cánh hoa lả tả, hoa rơi như lệ vũ. Xa xa, đám Kha Kha, Tiểu Quật Long, Thanh Long vương, Bích Long Vương, Hắc Long vương nước mắt không ngừng chảy xuống. Những tiếng gầm đau thương của Long Tộc vang vọng trong không trung. "Là các người hại chết lão nhân gia. . ." Một con Tiểu Ô Quy mai trắng gào thét lớn, nó xé rách không trung bay tới. Sau khi đáp xuống thì nó hóa thành một người trung niên áo trắng. Nguyên Thủy đáp: "Là vị lão nhân gia truyền ngữ bảo chúng ta oanh kích Thiên Bi. Lão nói muốn trợ giúp chúng ta thu hồi chí bảo. Tương lai chúng ta tất sẽ hậu báo Long Tộc." Chuyện đã rõ ràng, lão Long bắt đầu sinh ra ý muốn chết, nên vì Hạ Đại Tổ Long mà nhường đường cho con cháu, nên vì Long Tộc xuất ra nhiệt huyết cuối cùng, đồng thời vì Long Tộc mà kết mối thiện duyên. Trên bầu trời. Tiêu Thần gần như sụp đổ. Cổ Bi trấn phong Hoàng Hà, Cổ Bi trấn phong Thất Nhạc Viên, Cổ Bi trấn phong Long Đảo đều là những thứ Tiêu Thần đã quen thuộc, công pháp khắc họa trên bề mặt chúng đã sớm được hằn ghi vào trong lòng. Nhưng trước khi sụp đổ, rốt cục hắn cũng kịp khắc ghi lại đầy đủ vào trái tim các đồ họa ở trên ba mặt Thiên Bi khác. Tập hợp toàn bộ tâm pháp ở trên sáu mặt Thiên Bi! Hắn không biết liệu vẫn còn có pho bia thứ bảy hay không, nhưng như thế đã là đủ rồi. Từ Thành từ từ biến

mất, Cốt Hải trắng xóa lại hiện ra. Thiên Bi bị ngã xuống, còn Ma Vân ở phía chân trời đã tản đi, Cổ Bảo đã sớm không thấy đâu nữa. Trong suốt ba ngày tiếp theo ở trên Long Đảo đều tràn ngập tiếng khóc ai oán của Long Tộc. Tiêu Thần mặc dù nóng lòng trở lại nhân gian. Nhưng rồi cũng tùy theo Kha Kha cùng Tiểu Quật Long mà chậm trễ ba ngày. Lão Long là khả kính, trong lòng hẳn cũng có đau thương. Trong mấy ngày này, hẳn dạo khắp nơi trên Long Đảo nhưng không phát hiện được tung tích của người có diện mạo giống hẳn như đức. Đó tuyệt đối chính là kẻ mà Đông Hồ đã thấy một năm trước từ thác nước Lư Sơn tiến vào Trường Sinh Giới. Hẳn ta rốt cuộc có mục tiêu gì? Tiêu Thần không biết. Nhưng cuối cùng trên một bờ biển hẳn phát hiện ra đầu mối. Không ngờ nơi đó lại có khắc hoạ trận đồ Cửu U Thông Thiên. Sau khi Xi Vưu quan sát thì xác nhận không có lầm. Người kia hẳn là đã rời đi hai mươi ngày trước khi triệu hoán thuyền Quân Vương. Người kia dĩ nhiên là đi đại lục Trường Sinh, Tiêu Thần lẳng lặng suy nghĩ trong thời gian dài mà cũng không có đầu mối. Rốt cuộc cũng phải rời khỏi Long Đảo. Tiêu Thần lấy vòng ngọc hươu lên xé rách không trung. Ngoại trừ Xi Vưu cùng Lão Tử đứng bên cạnh Tiêu Thần, toàn bộ Bán Tổ còn lại đi trước mở đường. Dù sao người bảo vệ Lư Sơn không phải là người bình thường đủ sức đối chọi. Ở trước thác nước Lư Sơn, trong khoảnh khắc khi Đông Hồ thấy Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Phật Đà bay ra thì trực tiếp bay lên Lư Sơn. Căn bản lão không có ý định ngăn cản, lão biết rất rõ ràng thực lực của những người trước mắt này. Đại quân Trường Sinh Giới trùng trùng điệp điệp từ thác nước Lư Sơn tiến vào Nhân Gian Giới, bóng người phô thiên cái địa đen ngòm nhìn không thấy điểm cuối. "Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo chúng ta đã trở về." "Ta Đa Bảo Đạo Nhân đã trở về." "Đã trở về. . . Ta trở lại cố hương!" Rất nhiều người đều đang kích động hô to. Ở trong thông đạo đi Long Đảo, Tiêu Thần đang canh chừng. Hẳn muốn ngăn lại một nhóm người nào đó, khiến bọn họ vĩnh viễn bị kẹt ở Long Đảo. Nhưng đến cuối cùng hẳn cũng không hề phát hiện người của Hồ gia xuất hiện. Xi Vưu bảo: "Không cần chờ, Bạch Hồ Thánh Hoàng khẳng định đã đưa bọn họ đi. Với một vị Bán Tổ nếu như cố tình xen lẫn trong đám người thì ngay cả là chúng ta cũng rất khó phát hiện."

Khi rời đi thì Tuyết Bạch Tiểu Thú nước mắt rùng rùng, đám Tiểu Quạt Long cũng vô cùng bi thương, lưu luyến, đi một bước lại ngoái đầu nhìn mấy lần. Xi Vưu cùng Lão Tử cũng bay vào Nhân Gian Giới, Tiêu Thần đi ở cuối cùng trong thoáng chốc nghe được một thanh âm. "Vốn dĩ là địa phương kia thật sự tồn tại, cuộc chiến đấu vừa mới bắt đầu. Tử vong cũng không phải kết thúc, chỉ vẹn vẹn là một sự khởi đầu mới . . ." Đó là . . . âm thanh của Lão Long! Tại sao có thể như vậy? Tiêu Thần kinh ngạc nhìn Long Đảo, nhưng cũng không hề phát hiện ra điều gì. Sự khởi đầu mới . . . vậy phải đi đâu đây? Sau khi bay ra khỏi lối thông không gian, Tiêu Thần thỉnh giáo với Xi Vưu cùng Lão Tử. "Rốt cuộc có bao nhiêu thế giới?" Xi Vưu đưa ra câu trả lời: "Ngoài Nhân Gian Giới thì còn có tứ phương thế giới, hình như thật sự giống như tứ phương ở nhân gian. Đó là Võ giới, Chú giới, Khí giới, Hồn giới." "Tứ phương của Nhân Gian Giới . . . Có tứ phương thế giới?" "Tên như ý nghĩa, Võ giới là thế giới của Võ Giả, Chú giới là thế giới của Chú giả, Khí giới là thế giới của Luyện Khí sĩ, Hồn giới là thế giới của hồn giả. Võ giới đã biến hóa thành Trường Sinh Giới, bởi vì Võ Giả thuần túy đã biến mất nên ở đó trở thành thế giới của rất nhiều môn phái tu luyện nhỏ cùng tồn tại. Bọn họ cuối cùng như trăm sông đổ về một biển, đều chuyển hướng thành Thần Thông Giả. Khí giới đã diễn biến thành Tu Chân Giới, còn như Hồn giới cùng Chú giới rất khó nói hiện tại ra sao. Hồn giới là một đại môn phái tu luyện chuyên tu linh hồn, Chú giới là khởi nguồn của phù thủy cùng đạo sĩ hiện tại." Tiêu Thần cảm giác rất hỗn loạn, môn phái tu luyện của quá khứ so cùng hiện tại thì căn bản không giống nhau, tựa hồ rất dễ dàng lẫn lộn. Xi Vưu cười lạnh nói: "Bất kể biến đổi như thế nào, kỳ thật cuối cùng vẫn là lực lượng nguồn gốc của tứ phương thế giới. Thần Thông Giả, Phù thủy, Đạo sĩ, Tu Chân Giả. . . Còn có một số tiểu môn phái tu luyện khác kỳ thật đều có thể dùng bốn đại hệ thống để phân chia." Lão Tử gật đầu tiếp lời: "Tất cả hệ thống cũng có thể khái quát vào tứ đại hệ thống Võ, Chú, Khí, Hồn." Xi Vưu thì càng khẳng định đáp lại: "Sớm muộn gì thì tứ đại hệ thống này sẽ trở thành chủ đạo." Tiêu Thần suy nghĩ thật lâu rồi hỏi: "Sau khi Tổ Thần tử vong thì linh thức của ngài đã bị mất đi sao?" "Tổ Thần vạn kiếp bất diệt. . ." Nói đến đây Xi Vưu lại trầm

lặng. Trường Sinh Giới biến mất Tổ Thần không phải cũng là một với nó sao, mới vừa rồi cũng không phải Tổ Long bị diệt vong sao? Lão Tử thì không hề bận tâm, đôi mắt thâm thúy như biển khơi lại nói: "Có một truyền thuyết, Tổ Thần tử vong cũng không phải kết cục, chỉ vền vện là một sự khởi đầu mới . . ." Xi Vưu mắt trợn ngược, cả kinh nói: "Ngài định nói Tổ Thần bất diệt, tự hủy thân thể, là vì đi vào. . ." Đi vào đâu? Tiêu Thần bức thiết muốn biết. Nhưng mà hần hỏi mấy lần thì Lão Tử cùng Xi Vưu cũng không lên tiếng. Bọn họ tựa hồ cũng lâm vào trong trầm tư. "Truyền thuyết, bên trên tứ phương thế giới còn có một Hồng Hoang thiên giới, nơi đó phải . ." Xi Vưu nói tới đây im bặt mà kết thúc, tựa hồ đã chạm đến đề tài có chút cấm kỵ. Tiêu Thần thì chấn động, trong lúc vô tình biết được tứ phương thế giới. Mà hiện tại lại nghe nói về một bí ẩn, bên trên tứ phương thế giới còn có Nhất Giới, nơi đó tựa hồ là mục tiêu của Tổ Thần. Hần so sánh với những người đó thì kém quá xa. Hần thu hồi ý nghĩ lung tung, nhìn lên bầu trời hô lớn: "Xin các vị tiên bối tương trợ, đi hải ngoại thì đi lên cùng một lần." Phật Đà, Trang Tử, Chuẩn Đề, Tôn Vũ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử, Xi Vưu, Huyền Vũ lão tổ, thậm chí còn có cả Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đến đứng ở chỗ này. Lời hứa hẹn của Bán Tổ sẽ không mất hiệu lực, Nguyên Thủy đi ra nói với Tiêu Thần: "Vì việc ra tay có thể sẽ chọc tới đại phiền toái của Tu Chân Giới, như thế xem như đáp lại ân tình lần này của người." Chín vị Bán Tổ có thêm Tiếp Dẫn đạo nhân đều gật đầu. Sau đó bọn họ bay về phía phương xa, đều tự căn dặn đám đệ tử môn đồ một lần, bảo bọn họ đi trước. Mười vị Bán Tổ cùng Tiêu Thần bay về hướng Cửu Châu ở phương đông, chả mấy chốc liền đi tới trên biển rộng mênh mông. Đi tới Trường Sinh Giới cầu viện binh, rồi đi lâu như vậy nên Tiêu Thần không biết liệu Thái Hạo có ngăn cản được Thanh Liên thiên nữ hay không. Ở trong lòng hần cầu khẩn chờ để phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Đồng thời, hần bức thiết muốn đổi đầu với Thanh Liên thiên nữ. Có mười vị Bán Tổ tới đây, ngay cả Thanh Liên thiên nữ với pháp lực nghịch thiên cũng khó lòng chống lại! Hần vô cùng muốn nhìn vẻ mặt của Thanh Liên thiên nữ một chút.

codon.traai Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 308 : Thanh Liên thiên nữ đáng sợ

Chương 308 : Thanh Liên thiên nữ đáng sợ Dịch giả: Soclose2209 Nguồn: 4vn.eu

Biển xanh mênh mông. Đối với người bình thường mà nói là chốn sóng gió hung dữ, đi vào đến đó nếu không cẩn thận là có thể chịu vận mệnh táng thân đáy biển. Bởi trong thiên địa, loài người quá mức nhỏ bé. Đối mặt với trời cao, đối mặt với đại dương mênh mông chỉ giống như một hạt cát trong sa mạc mênh mông, tuyệt không đáng kể. Nhưng mà loài người yếu ớt lại có thể không ngừng lột xác để đi tới đỉnh cao huy hoàng. Mạnh đến cấp Bán Tổ thì có khả năng rời non lập biển, nghiền nát thiên địa. Thân hình dẫu vẫn nhỏ như vậy, nhưng lại có khả năng ngưng tụ lực lượng đến mức không cách nào tưởng tượng. Mười vị Bán Tổ đồng hành cùng Tiêu Thần khiến cho vùng biển đang cuồng nộ với mây đen quay cuồng, những cơn sóng mãnh liệt mênh mông ngập trời, nhưng đều bởi vì uy áp cường đại của Bán Tổ mà lập tức yên tĩnh trở lại. Nó liền giống như một khối ngọc bích thật lớn, bầu trời xanh không mây, trời biển một màu như thể nối chung với nhau. Đi được mấy ngàn dặm trong Đông Hải mênh mang thì linh khí bắt đầu dần dần cường thịnh hẳn lên, đã không còn thiếu thốn giống như Cửu Châu vậy. "Đó là Bồng Lai tiên đảo sao?" Lão Tử vốn rất ít lời nhìn một dải đảo nhỏ lơ lửng phương xa mà mở miệng hỏi. Đó là một chuỗi các hòn đảo nhỏ di động, chúng phi hành cực nhanh ở chốn biển khơi. Bồng Lai tiên đảo vốn đã lưu truyền suốt năm tháng vô tận ở nhân gian giới, nhưng mà không có mấy người có thể tìm được, bao gồm cả tiên nhân. Tất cả bởi vì chúng

không ngừng di động. "Trên đó có chí bảo." Thông Thiên giáo chủ lộ ra vẻ động lòng, nhưng cũng không hề đuổi theo, cứ để mặc Bồng Lai tiên đảo kia biến mất. "Cường cầu không được." Phật Đà khấu tụng Phật hiệu. Tiếp Dẫn đạo nhân hừ lạnh một tiếng mà nói đối chọi gay gắt: "Trên thế gian này tất cả đều phải do chính mình tranh đoạt, sau này ta sẽ mang tới cho người xem." Ở giữa đại dương mênh mông, sóng nước trong vắt, long ngư nhào lộn, cự giao tung hoành. Chúng đập đuôi làm bốc lên muôn vàn những cơn sóng khổng lồ. Những tòa tiên đảo không ngừng xuất hiện ở trong biển xanh, hào quang tràn đầy màu sắc như ảo như mộng. Chốn tiên đảo hải ngoại có thể nói thực sự là cõi Tiên Cảnh. Xi Vưu đứng trên bầu trời đôi mắt nhìn xuống quần đảo mà nói: "Ta có dự cảm, có thể sẽ gặp được một vài vị cổ nhân cường đại. Những nhân vật tầm cỡ như Đại Vũ, Hậu Nghệ e là sẽ lại xuất hiện." Đến giữa biển khơi bao la, Tiêu Thần đã từ từ bình tĩnh trở lại. Hắn không còn nôn nóng giống vừa rồi vậy. Chỉ còn cách Thục Sơn tiên đảo đã không quá ngàn dặm, mọi người phi hành cực nhanh nên có thể nói chỉ trong phút chốc là đến. Thục Sơn tiên đảo mờ ảo, núi non xanh biếc, linh khí dày đặc, còn có suối thần nước bắn tung toé. Tiên cầm múa lượn, thật đúng là cảnh tượng của chốn điền lành bình an. "Oanh" Một tiếng nổ vang thật lớn, từ chốn hư ảo trong không trung Thục Sơn có người bị đánh xuyên qua. Đó là lão nhân Thái Hạo bình dị gần gũi, vô cùng chất phác bị chấn văng ra. Nếu như không phải trên đỉnh đầu lão có Hạo Thiên Tháp với Hỗn Độn nguyên khí mênh mông bảo hộ cho lão thì hẳn là có thể đã bị bốn đạo kiếm quang từ phía sau đang chém tới đánh cho bị thương. "Lão mọi rợ nhà người đáng ghét cực độ kia. Nếu như còn trở lại phá hỏng chuyện tốt của ta thì đừng có trách ta xuất thủ vô tình, ắt cùng không chết không thôi!" Âm thanh lạnh lẽo vọng ra từ phiến không gian Thứ Nguyên kia. Tiêu Thần yên lòng, hắn biết Thái Hạo đã ngăn cản được Thanh Liên thiên nữ, cũng không để cho nàng thành công. Thái Hạo phá lên cười mà bay về hướng đám Tiêu Thần. Thanh Liên thiên nữ với thần thức mênh mông như biển đã cảm ứng được có người đang tới gần. Nhưng mà bởi vì mười vị Bán Tổ đều che giấu khí tức của chính mình nên cũng không để cho nàng cảm nhận được thực lực thực sự của những người này. Âm thanh

vô cùng lạnh buốt từ trong không gian bị đánh xuyên qua truyền ra: "Không biết sống chết!" Mười vị Bán Tổ tuyệt không tức giận mà cứ lặng lẽ nhìn lối ra của không gian, bình tĩnh chờ nàng xuất hiện. Thái Hạo cùng những người này đều là chỗ quen biết, thậm chí trong thời kỳ thượng cổ đã giao thủ cùng vài người. Lão cười ha hả bay đến gần Phật Đà, tựa hồ muốn đưa tay sờ cái đầu trọc của Phật Đà. Kết quả là bị Xá Lợi Tử xuất ra muôn vàn hào quang chặn bàn tay lại. Tiêu Thần coi như cứng họng, vị Thái Hạo này thật đúng là . . . Không biết e dè gì cả. "Xi Vưu, lần này người không riêng đến vì Thanh Liên thiên nữ. E rằng cũng là vì trợ giúp vị huynh đệ kia của người thoát khốn hải?" Thái Hạo nhìn Xi Vưu với ma khí lượn lờ quanh người, đang cầm Thiết Qua trong tay. Xi Vưu gật đầu đáp: "Không sai." Có tiếng phá không truyền đến, Thanh Liên thiên nữ hiện ra. Toàn thân quần liên y, quanh người ráng lạnh lượn lờ trông xinh đẹp vô song, khiến cả thiên hạ hâm mộ. Dưới chân là Đài Sen mười hai tầng đang toả ra những chùm hào quang vàng lấp lánh. Bốn phía quanh người có bốn thanh Chiến Kiếm vô cùng sắc bén với sát khí ngút trời. Trong tay nàng cầm một đóa Liên Hoa với hào quang lóng lánh. Trong khoảnh khắc xuất hiện, Thanh Liên thiên nữ liền cảm giác được có gì đó không đúng. Những người đối diện đó có phong thái điềm tĩnh, với cấp bậc Bán Tổ như Thái Hạo thì hoàn toàn là ngang hàng, căn bản không có gì là thái độ kính cẩn. Nàng là người của Tu Chân Giới, trước đây chưa từng đi tới Nhân Gian Giới nên tự nhiên không nhận ra đám người Xi Vưu. Có điều trong giây lát nhìn đến Phật Đà, nàng cảm giác cực kỳ không thích hợp. Đầu bóng lờ mờ. . . Đài Sen mười hai tầng. . . Đủ để nói rõ thân phận người mới đến. Mà người ngang vai ngang vế cùng người như thế thì sao có thể là hạng người phạm tục? Mười vị có địa vị ngang nhau đó! Đúng vào giờ khắc này, Thanh Liên thiên nữ bị kinh hãi sâu sắc, nàng thầm kêu không tốt. Giờ này khắc này, thậm chí nàng còn hơi ngẩn người. Mười vị Bán Tổ cùng đến, thế này thật hơi khó có thể tưởng tượng ra! Rất khoa trương ! Mười vị Bán Tổ như thế nào có thể đồng loạt giá lâm đây? Điều đó có ý nghĩa như thế nào? Cổ lực lượng này khó có thể tưởng tượng ! Căn bản là nàng không có khả năng đồng thời chiến với mười vị Bán Tổ. Thanh Liên thiên nữ cảm giác có hơi khó có thể tin nổi.

Nàng liếc nhìn từ Phật Đà đến Lão Tử lại tới Tiếp Dẫn đạo nhân, tất cả đều được đánh giá qua. Cuối cùng nàng nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục nói ba chữ tốt: "Hảo! Hảo! Hảo! Mười vị Bán Tổ cùng đến, các người thật đúng là làm mất thân phân, định muốn quần công ta sao?" Tiếp theo nàng quay về phía Tiêu Thần, lộ ra vẻ căm thù rõ rệt. Lúc trước nàng khinh thường với việc nhìn về phía Tiêu Thần vì từ trước đến giờ nàng luôn khinh miệt đối với hắn. Nhưng hiện tại nàng lại hận tiểu tử này thấu xương. Chẳng qua chỉ là một kẻ bán thân bình thường mà thôi, làm thế nào có đủ khả năng mời tới mười vị Bán Tổ như vậy? "Lão yêu bà thả Thanh Thanh, đưa ta thân thể của Nhược Thủy." Tiêu Thần lạnh lùng nhìn Thanh Liên thiên nữ. Thanh Liên thiên nữ lửa giận mãnh liệt, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại. Dù sao nàng thân đã đạt cảnh giới Bán Tổ, tâm tình vượt xa không phải để tu giả tầm thường có thể so sánh. Nàng khôi phục trạng thái không hề bận tâm nữa, không nhìn Tiêu Thần mà nhìn về phía mười vị Bán Tổ rồi hỏi: "Các người tất cả đã đến, có lẽ mười người cùng tiến lên?" Phật Đà cũng không nói lời nào mà trực tiếp cất bước đi ra, Đài Sen mười hai tầng dưới chân hào quang lấp lánh, so cùng đài sen của Thanh Liên thiên nữ thì khó phân ra sự khác biệt, cơ hồ giống nhau như đúc. Đây có thể là nguyên nhân ngài muốn ra tay. Thông Thiên giáo chủ cũng đi ra, Tru Tiên Trận Đồ trên đỉnh đầu, bốn thanh hung kiếm chia ra trấn tứ phương. Với ánh mắt nóng bỏng ngài nhìn bốn thanh Chiến Kiếm của Thanh Liên thiên nữ. Nếu như dùng bốn thanh kiếm kia thay thế cho Tru Tiên, Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hãm Tiên tứ kiếm thì chiến lực của ngài sẽ lại tăng một bậc lớn. "Hai người các người muốn cùng tiến lên sao, vậy thì liền cùng đến đây đi." Thanh Liên thiên nữ mắt phượng đầy vẻ giết chóc, liên y phấp phới, sát khí ngút trời. Giờ phút này khí thế của thiên nữ một đời uy trấn thiên hạ hiện ra bằng hết không còn nghi ngờ gì nữa. Cả vùng biển khơi trong phút chốc đã ngưng kết thành băng, nhiệt độ đột nhiên tụt xuống, mặt băng phủ kín ba ngàn dặm có thừa. Thông Thiên giáo chủ cùng Phật Đà cũng không tiến lên, nhưng mà cũng không lui lại. Tu vi đến loại tình trạng như bọn họ thì căn bản là khinh thường với chuyện quần áo, không có khả năng song chiến thiên nữ. "Nếu Phật huynh cùng đạo huynh nhún nhường, hãy để Ác Đạo nhân ta đến lãnh giáo tuyệt

học của thiên nữ vậy." Tiếp Dẫn đạo nhân tóc tai bù xù, tay trái ngang ngực, tay phải cầm Thiết Phất Trần bước dài tiến lên. Lão không để ý tới Thông Thiên giáo chủ cùng Phật Đà mà trực tiếp từ hư không đi tới rồi nói với Thanh Liên thiên nữ: "Ta là đệ nhất Giáo Chủ phương tây -- Tiếp Dẫn đạo nhân." Lão thân cao một trượng sáu thước, sắc mặt vàng như nghệ. Vốn là tướng mạo từ bi nhưng từ trong đôi mắt lại nở rộ hung quang. Cùng với việc lão chậm rãi tiến lên, cả khu vực bên trong ba ngàn dặm như lọt vào giữa thốt cối xay vô tận, chỉ thấy tất cả đều đen nhánh như mực giống như là bị ma khí xâm nhiễm. Tầng băng của hải vực mệnh mệnh ba ngàn dặm tan ra, mặt biển gầm lên giận dữ cuốn đến tận phía chân trời. Bầu trời đều bắt đầu rung động lên.

codon.traif Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 309 : Phá Vạn Trọng Ma Thổ

Chương 309 : Phá Vạn Trọng Ma Thổ Dịch giả: Nguồn: 4vn.eu

Trong vòng ba ngàn dặm có ngàn vạn đóa sen đen bay phất phới đầy trời. Chúng khuấy động trong thiên địa làm bão táp bùng lên, giống như những thanh Thiên đao đang cắt nát không trung làm cho đại dương mệnh mệnh nổi sóng cuộn cuộn. Tiếp Dẫn đạo nhân tóc tai bù xù đứng thẳng trong không trung, chung quanh là những cơn sóng mãnh liệt mệnh mệnh gầm rú như sấm làm đỉnh tai nhức óc đang vươn lên tận trời cao. Muôn vàn cụm mây trắng trong phút chốc tan rã, lão đứng ở giữa những cơn sóng mà vững như bàn thạch, giống như quả núi lớn đồ sộ bất động. "Độc chiến, không ai có thể còn hơn ta." Từ trong mắt của Thanh Liên thiên nữ bắn ra ánh sáng lạnh lẽo như hai tia chớp đến chói mắt. Áo sen rung động bay phất phới,

nàng cước đạp Đài Sen mười hai tầng xông lên trời cao. Bốn thanh Chiến Kiếm với khí tức cổ xưa, hào quang đã thu lại hết nhưng sát khí vô hình lại chiếu thẳng lên trời. Chiến Kiếm như bốn con Ngân Long bay ra uốn lượn vờn quanh Tiếp Dẫn đạo nhân. "Không có người vô địch." Tiếp Dẫn đạo nhân vô cùng trầm tĩnh, trong đôi mắt hiện ra tia sáng lạnh lùng, cả người tựa hồ có một vẻ hơi độc ác, tóc rối bởi dựng thẳng, tay trái bất chợt xuất ra ô quang minh mờ mờ kèm theo âm thanh ong ong xông thẳng lên bầu trời. "Keng keng keng keng" bốn âm thanh vang lên cơ hồ cùng một lúc. Tiếp Dẫn đạo nhân vung tay vẽ trên bầu trời những đạo quỹ tích huyền diệu, trước sau chặn bốn thanh Chiến Kiếm. Giữa hai đại cao thủ bùng nổ một luồng sóng năng lượng mãnh liệt mờ mờ, mỗi người đều tự lui ra ngoài trăm trượng. Không gian nứt nẻ, những vết rách đáng sợ rộng đến vài chục trượng kéo lan ra ngoài mấy trăm dặm. Biến động phía dưới đều bởi vậy nứt ra những cái rãnh biển thật lớn, sóng cuộn đến tận phía chân trời. Lực lượng có tính hủy diệt như thế khiến cho tâm thần tất cả tu giả trên tiên đảo trong hải vực chung quanh đều run rẩy. Đây là bởi vì linh hồn phát sinh sợ hãi. "Người không phải là đối thủ của ta, có thể thay đổi người." Thanh Liên thiên nữ vô cùng lạnh lùng, trong mắt phượng sát khí bức người. "Người quá mức tự phụ ." Tiếp Dẫn đạo nhân sắc mặt bình tĩnh, hào quang trong đôi mắt lại càng ngày càng mạnh. Lão bước về phía trước một bước, phát trần ở tay phải quét ngang về phía lưng của Thanh Liên thiên nữ. Tay trái vung ra, vòng Bảo Luân hào quang mờ mờ lấp lánh định chém về phía cổ của thiên nữ. Thanh Liên thiên nữ đứng bất động trên bầu trời, ý niệm vừa động thì một thanh Chiến Kiếm vọt lên cao chém về phía Thiết Phát Trần. Một thanh Chiến Kiếm khác lao lên bổ về phía Bảo Luân đen nhánh kia. Hai kiếm liền hoàn toàn chặn đứng hai bảo vật của Tiếp Dẫn đạo nhân. Nhưng Tiếp Dẫn vẫn thong dong mà lại trấn định, chẳng những cũng không lui bước mà ngược lại sải bước ở trên không trung đi về phía trước. Sau một bước thì bỗng nhiên biến mất, lão đã xuyên qua không gian đi thẳng tới chỗ Thanh Liên thiên nữ. Thanh Liên thiên nữ cười lạnh liên tục, lại càng không có khả năng lùi bước. Đài Sen mười hai tầng tỏa ra một luồng hào quang, một vầng sáng màu trắng ngà bao trùm cả người nàng ở

bên trong rồi lập tức vọt tới. Mặt khác hai thanh Chiến Kiếm một đâm tới ngược Tiếp Dẫn đạo nhân, một cái định xuyên thủng bụng lão trông thực hung ác lại mạnh mẽ vô cùng. Lúc tới gần thì kiếm quang chia ra, khi tốc hành hơn ba ngàn dặm lập tức làm xuất hiện một vết nứt không gian dài ba ngàn dặm. Bộ pháp của Tiếp Dẫn đạo nhân tựa như ảo mộng, như là lục bình trôi trong sóng biển giập dứ điên cuồng nhưng bất diệt không bị hủy. Cứ theo sóng mà lượn, không ngờ giữa hai thanh Chiến Kiếm kinh khủng mà lão đi qua tự nhiên, cả người giống hệt như một ảo ảnh. Chiến Kiếm trăm không được, đâm không trúng. Kiếm khí tung hoành khuấy động ba ngàn dặm, hàn quang chiếu rọi vạn dặm hải vực. "Cho dù với mọi pháp bảo của người thì tại thế giới trước mặt Tiếp Dẫn tất cả đều là hư ảo." Cùng với âm thanh ừ ừ lớn lao, Tiếp Dẫn đạo nhân xuất ra một cái cự chưởng. Thiết quyền to lớn màu vàng đất này so cùng màu da của lão thì giống như mang bệnh, nhưng lại vô cùng dũng mãnh chụp lấy Thanh Liên thiên nữ. Chiến Kiếm bay lên không chém về phía bàn tay khổng lồ, cùng lúc đó đôi mắt Thanh Liên thiên nữ bắn ra hai đạo hàn quang. Đai Sen mười hai tầng thoát ly dưới chân rồi bắt đầu chậm rãi xoay tròn. "Ta đây sẽ phá hủy phiến không gian này, lập lại trật tự!" Thanh Liên giọng nói lạnh như băng. Vào giờ khắc này bầu trời rung chuyển, biển giập sóng gầm. Hỗn độn nguyên khí mênh mông tràn ra, khắp không gian bị xé nát rồi sau đó chợt bị cứng đờ. Bóng dáng Tiếp Dẫn đạo nhân tái hiện. Hai thanh Chiến Kiếm liền chia ra đánh vòng Bảo Luân cùng Thiết Phất Trần, còn hai thanh Chiến Kiếm khác thì quét ngang thân Tiếp Dẫn. "Người có thể hủy diệt một lần, có thể hủy diệt vô số lần sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân hét lớn, toàn thân phát ra vô số điểm hào quang, thân thể từ từ phai nhạt đi, lại một lần nữa gần như quy về Hư Vô. "Trong đại thế giới có vô số thứ nguyên không gian gọi là Tam Thiên Phật Quốc, Vạn Trọng Ma Thổ cũng không qua nổi. Người thử hủy diệt tất cả xem." Giọng của Tiếp Dẫn đạo nhân dần dần im ắng mà hóa ra Hư Vô, hòa tan vào trong thiên địa. Nhưng sát thế lại vô cùng cường thịnh, như là có mười vạn hòn Đại Sơn bị lão di đến dựng đứng ở phía chân trời. Năng lượng mênh mông dao động làm đông đảo tu giả bên trong vạn dặm hải vực cũng có cảm giác sụp đổ. Ngay đến tất cả Bán Tổ ở phía sau đang

xem cuộc chiến cũng lộ ra bề kinh ngạc. Tiếp Dẫn đạo nhân chính là Đại Năng thời kỳ Thượng Cổ, ngoại trừ năm ba người như Lão Tử thì chỉ sợ Bán Tổ đều rất khó tranh phong cùng lão. Con mắt trên trán của Thanh Liên thiên nữ mở ra, nhìn quét tứ phương. Đột nhiên giữa cương phong lạnh thấu xương, từ phía chân trời những ngôi sao đều thoáng hiện ra. Những ngôi sao băng vút qua không lao tới, sát khí của Tiếp Dẫn đạo nhân tăng lên đến cực hạn, làm cho những ngôi sao hơi bị rối loạn. Lão tử trong Hư Vô xuất ra một chưởng, trong nháy mắt đánh nát tám trăm dặm hải vực. Đại dương mệnh môn phía dưới trong khoảnh khắc bị bốc hơi sạch sẽ để lộ hết đáy đại dương rồi bị chấn đến sụp đổ vào trung tâm. Thanh Liên thiên nữ như cây trúc trong bão tố, Đài Sen mười hai tầng xoay tròn xuất ra hàng tỉ đạo hào quang, bốn thanh Chiến Kiếm ra sức nghiền nát không gian chập chùng để bảo vệ bên cạnh thân thể của nàng, ngăn cản lực lượng có tính hủy diệt. Mặc dù như thế, nàng vẫn bị một bàn tay hư ảo quét trúng trán, một nhúm tóc tan thành tro bụi. Hơn nữa từ trên trán có một vết máu rơi xuống nước, vết đỏ thê lương động lòng hiện lên trên gương mặt thiên nữ làm nàng thoát nhìn có một vẻ đẹp khác. Nhưng cùng với hai đạo sát khí trong mắt nàng ngưng tụ thành hai chùm sáng phóng ra thì khắp thiên địa đều phảng phất mất đi màu sắc, vẻ đẹp khác này đã biến thành sát khí tuyệt thế. "Tiếp Dẫn, làm rơi của ta ba giọt máu thì người có trả tới ba vạn hồn phách vẫn còn chưa đủ. Ta muốn chém đầu người. ===" âm thanh lạnh lẽo vô cùng, phảng phất đọng lại trong thiên địa. Những âm thanh khác hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có hàn âm kia của nàng làm khiếp đảm hồn người. Sau một khắc, Thanh Liên thiên nữ biến mất, chỉ có thứ nguyên không gian không ngừng tan biến. Từ Hư Vô gian vọng đến âm thanh chiến đấu kịch liệt, nàng dùng bốn thanh Chiến Kiếm mở đường để hủy diệt không gian chất chồng, lấy Đài Sen mười hai tầng ổn định trật tự mới. Thanh Liên Ngọc Diệp trong bàn tay trắng nõn liền quét thẳng vào ngàn vạn hóa thân của Tiếp Dẫn đạo nhân. Hóa thân ra hàng tỉ chính là một đại thần thông của Tiếp Dẫn đạo nhân, nhưng vào giờ khắc này lại bị chém liên tục trên trăm đạo hóa thân. Nộ kiếm của Thanh Liên thiên nữ chém tới đâu thì tất cả đều tan biến. "Tam Thiên Phật Quốc!" Tiếp Dẫn đạo nhân hét lớn, ba nghìn tầng Cực Lạc Tịnh

Thổ hiến linh ra, xếp thành tầng thành lớp ở chung một chỗ. Trong mỗi tầng không gian cũng có một người Tiếp Dẫn đạo nhân tọa trấn, chúng nhất loạt vây khốn Thanh Liên thiên nữ. Ác Đạo nhân tóc tai bù xù cũng bị đánh đến hiện ra chân dung. Thiết Phất trần tung hoành đánh sâu vào, bàn tay khổng lồ hủy diệt thiên địa càng không ngừng xuất chiêu muốn nghiền nát Thanh Liên thiên nữ ở trong không gian thác loạn này. "Thanh Liên vừa ra, ai cùng tranh phong? !" Vài giọt máu tươi trên trán cùng gương mặt của Thanh Liên thiên nữ trông cực kỳ chói mắt, vô cùng mê hoặc động lòng khiến giờ phút này thoạt nhìn thì nàng cường thế dị thường, giống như Chiến Tổ thời Thái Cổ đã hóa thân vào người. Mắt phượng đầy uy phong, Chiến Kiếm chữa mũi nhọn tới đâu thì không gì có thể kháng cự, không cách nào ngăn cản. Tam Thiên Phật Quốc không ngừng tan biến. Tiếp Dẫn đạo nhân thật sự bị giết chết ba nghìn hóa thân! Nói được là làm được, Thanh Liên thiên nữ đánh ra Thanh Liên Ngọc Diệp hướng về đầu của Tiếp Dẫn đạo nhân, muốn chém rơi thủ cấp của lão. === Tiếp Dẫn đạo nhân trong thời Thượng cổ thì ngay cả trong Bán Tổ cũng rất ít gặp phải địch thủ. Giờ phút này bị liên tục chém chết hóa thân, tự nhiên thật sự nổi giận bèn quát to: "Vạn Trọng Ma Thổ!" Vài Vạn Trọng Ma Thổ hiện ra, trên bầu trời mây đen quay cuồng, muôn vàn tia chớp đỏ bầm xé rách không trung. Tại đây thật sự xuất hiện mấy vạn tầng Ma Thổ không gian cực ác, chúng uốn lượn với nhau, lần lượt thay đổi nhằm hướng Thanh Liên thiên nữ định nuốt đi. Tiếp Dẫn đạo nhân tóc tai bù xù hơn, chân thân dần bước mà vào muốn cùng Thanh Liên thiên nữ tử chiến. Đây là một trận đại chiến kịch liệt, song phương đều bốc lửa giận. Nhưng tình huống cụ thể thì người ngoài không cách nào thấy rõ chiến đấu ở bên trong, chỉ có thể cảm nhận được dao động kinh khủng kia làm cho người ta sợ hãi. Nếu như không phải bên ngoài có mười vị Bán Tổ một nhọc phong bế phiến địa vực này, chỉ sợ bất kể thứ gì trong hải vực mấy ngàn dặm đều hoàn toàn hủy diệt, vô số tiên đảo đều không còn tồn tại. Kịch chiến thực thảm thiết, một mực giằng co nửa ngày. Sau khi một tiếng rống to truyền ra, tất cả đều kết thúc. Vài không gian Vạn Trọng Ma Thổ sụp đổ. Tiếp Dẫn đạo nhân tóc tai bù xù, ngực bị một thanh Chiến Kiếm xuyên thủng, máu tươi tuôn dài nhuộm đỏ đạo bào cũ nát kia, chân thân già

nua rung động một hồi. Chiến Kiếm rút đi, Tiếp Dẫn đạo nhân rống lớn một tiếng rồi thân thể sụp đổ. Uy lực của Chiến Kiếm có thể nghĩ! "Hừ hừ hừ. . ." Thanh Liên thiên nữ cười lạnh, nàng biết không thể đơn giản giết chết Tiếp Dẫn đạo nhân như thế. Nhưng không nghĩ ngờ đã làm bị thương nặng một vị cao thủ tuyệt thế. Đúng vậy, Tiếp Dẫn đạo nhân thuộc đẳng cấp Bán Tổ mà ngay cả tại Tu Chân Giới cũng tìm không ra mấy người. Ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Tiếp Dẫn đạo nhân trong khoảnh khắc tan biến lại hiển linh ra tại chỗ. Thân thể mới cũng không có dấu hiệu mệt mỏi, trái ngược Tinh Khí Thần đều đầy đủ dị thường. Thông Thiên giáo chủ trong mắt lóe ra một đạo hào quang, miệng lầm bầm: "Thần thông Vận Mệnh Song Sinh Tử. . ." Các Bán Tổ khác cũng kinh dị vô cùng, nếu như Phật Đà cùng Tiếp Dẫn đạo nhân hợp nhất, như vậy. . . Chiến lực sẽ cường đại ra sao đây? Chỉ sợ ngay cả địa vị của Lão Tử trong ba người dưới Tổ Thần đều phải đổi chỗ. "Vận Mệnh Song Sinh Tử có gì đáng sợ, người và tên đầu trọc cùng lên đi." Thanh Liên thiên nữ phượng mi vắt chéo đến thái dương, mục quang vô cùng lạnh lùng, tràn ngập sự tự tin cường đại. "Hắn là hắn, ta là ta. Hôm nay bại chính là bại." Tiếp Dẫn đạo nhân cất bước rời đi, rút lui đến phương xa. Vừa lúc đó, một đạo bạch quang từ phía chân trời vọt tới. Tuyết Bạch Tiểu Thú tới tìm Tiêu Thần, xuyên qua không gian rơi trên vai Tiêu Thần. "Không phải đã bảo người cùng bọn Ngưu Nhân ở một chỗ sao, nơi này rất nguy hiểm." Tiêu Thần nhẹ nhàng cốc nó một cái. "Y nha. . ." Kha Kha nhỏ giọng than thở một câu, bắt đầu nhìn kỹ Thanh Liên thiên nữ. Tiêu Thần trong lòng chấn động, không hề trách cứ nó nữa. "Ta đến đánh người." Lúc này Thông Thiên giáo chủ cất bước ra. Lần này đây Phật Đà cũng không đồng thời đi ra. Nếu Tiếp Dẫn đạo nhân đã bại, đó cũng coi như là ngài bại. Nếu hai người không hợp làm một thì ngài không nắm chắc chiến thắng Thanh Liên thiên nữ. Thông Thiên giáo chủ hung danh lan xa, đã dám hướng Tổ Thần khiêu chiến, ngay cả là người trong dị giới cũng biết được. Trên đỉnh đầu lão là Tru Tiên Trận Đồ phát ra từng đạo hỗn độn quang huy. Tứ kiếm Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyết Tiên nhẹ nhàng rung động, kiếm quang thập thò để lộ sát khí. Mà một chiếc Thanh Đồng thuẫn đang quay chung quanh người lão. Nó không ngừng xoay tròn, phong

cách cổ tuôn trào, ngay cả là chính hỗn độn kiếm khí của lão đều không thể tới gần cổ thuẫn. Có thể tưởng tượng lực phòng ngự của nó kinh người ra sao. "Ta đã nghe qua hung danh của ngươi, nhưng ngươi vẫn không phải đối thủ của ta." Thanh Liên thiên nữ dùng thần niệm gạt Chiến Kiếm ra mà lạnh lùng nói tiếp: "Ngay cả có thêm một cái trận đồ thì cũng khó che dấu sự thật rằng Tru Tiên tứ kiếm là hàng kém phẩm chất. Lực lượng của Chiến Kiếm không phải dựa vào ngoại vật là có thể đền bù." Thông Thiên giáo chủ tuyệt không tức giận, không hề bận tâm mà bảo: "Chiến Kiếm cũng không thể đại biểu tất cả. Nhưng khi chiến ý đạt đến mức tận cùng thì dầu không phải là chí bảo cũng vô địch thiên hạ." "Ha ha. . ." Thanh Liên thiên nữ cười to: "Trên đời này lại có ai hiểu biết về Chiến Kiếm so với ta, hơn nữa ta có chí bảo tại thân, ngươi làm thế nào mà đấu cùng ta? !" "Nhiều lời vô ích, chém đầu ngươi để chứng minh." Thông Thiên giáo chủ trong mắt phóng ra hai đạo hào quang chói mắt, quyết định mở sát trận có một không hai.

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 310 : Hồng Hoang Sát Tràng, một lần hóa Tam Thanh!

Chương 310 : Hồng Hoang Sát Tràng, một lần hóa Tam Thanh! Dịch giả:Âu Dương Hoàng Nguồn: 4vn.eu

Thông Thiên giáo chủ tiến lên một bước. Kiếm Lục Tiên bắn ra một đạo Hỗn Độn kiếm khí nhằm thẳng đầu của Thanh Liên thiên nữ. Xuất thủ do dự không phải là phong cách của ngài, quyết đoán rồi quyết đoán mới thật sự là bản sắc của Giáo Chủ Tiệt giáo. Vầng hào quang quanh Đài Sen mười hai tầng xoay tròn, những chùm quang huy thánh khiết toả ra từng đạo như thể Ngọc Tủy đang tuôn trào để tiếp nhận toàn bộ Hỗn Độn kiếm khí. Đài Sen mười hai tầng rung động kịch liệt, không gian chung quanh không ngừng vỡ ra nhưng cuối cùng vẫn luyện hết kiếm khí. Cứ như thế mà đã hóa giải một kích kinh hồn của kiếm Lục Tiên. Chỗ mà Thanh Liên thiên nữ đang đứng thì yên tĩnh trở lại, nhưng nơi khác tiếc rằng không có được cảnh tượng gió êm sóng lặng như vậy. Kiếm quang của kiếm Lục Tiên cắt qua khắp không trung đã chiếu sáng ngàn dặm hải vực, năng lượng dao động làm cho người ta sợ hãi, khiến cho nước biển cuộn trào đổ về phía chân trời. Nếu như không phải có các Bán Tổ khác ngăn cản thì có thể một kiếm này của ngài đã diệt sạch cả ngàn hòn tiên đảo. "Chỉ đến như vậy sao." Thanh Liên thiên nữ cười lạnh trào phúng. Thông Thiên giáo chủ tuyệt không tức giận, trận đồ trên đầu phát ra muôn vàn đạo hào quang xanh. Tứ kiếm Tru Tiên, Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hãm Tiên cùng chuyển động, Tru Tiên Sát trận bày ra đã phóng những trận hào quang Hỗn Độn vô tận, sương mù mênh mông bao phủ khắp trời cao đã cuộn trùm kín cả Thanh Liên thiên nữ. Tru Tiên kiếm trận được gọi là một trong năm sát trận mạnh nhất của cấp Bán Tổ tại Trường Sinh Giới. Uy lực mạnh tuyệt đối không thể tưởng tượng làm ngay cả Thanh Liên thiên nữ đang tự tin tràn đầy mà trong khoảnh khắc đi vào đại trận cũng lập tức biến sắc. Mênh mông Hỗn Độn nguyên khí bao phủ tứ phương, ngay cả là Thiên Nhân cũng khó mà nhìn thấu, vô tận sát khí tràn ngập đến tận chân trời làm lạnh buốt thấu xương. "Chém đầu Thanh Liên." Thông Thiên giáo chủ đi ra khỏi Kiếm Môn. Kiếm Tru Tiên treo trên Kiếm Môn bắn ra một đạo hào quang chói mắt gây ra một tràng âm thanh ù ù long trời lở đất. Thanh Liên thiên

nữ thất kinh, uy lực như thế tựa hồ đủ để hơn được Chiến Kiếm. Nàng vội vàng lấy đánh ra một thanh Chiến Kiếm nghênh đón kiếm Tru Tiên. Hỗn Độn kiếm khí dội đi khắp bốn phương tám hướng khiến cho không gian bị chôn vùi. Nhưng mà bốn phương của trận Kiếm Môn vẫn còn. Kiếm Tru Tiên thối lui, còn sát trận vẫn vây lấy nàng ở bên trong. "Thông Thiên hãy ra đánh một trận với ta!" Thanh Liên thiên nữ hét lớn. "Sát trận chính là ta, ta chính là sát trận, người đang ở đối diện ta." Tiếng của Thông Thiên giáo chủ vang lên vô cùng lạnh lẽo. Kiếm Tuyệt Tiên cùng kiếm Lục Tiên đồng loạt rung động, kiếm quang Hỗn Độn xé rách thành một thông đạo không gian. Hai thanh kiếm quang khiến thời không sụp đổ mà chém về hướng Thanh Liên thiên nữ. Kiếm khí ngút trời, ngay cả có sát trận ngăn cách thì ở cách xa hơn ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được cái ớn lạnh thấu xương trong không trung của hải vực này. Hào quang đáng sợ chiếu thẳng xé rách trời cao, tu giả tầm thường chứng kiến được đều cảm giác toàn thân run sợ. Kiếm quang to như quả núi cao, nổi sợ hãi như dâng trào đến tận tầng mây, trận thế như vậy thì có thể nào ngăn cản? Trong sát trận tuyệt thế, Thông Thiên Giáo Chủ thông dong phát động kiếm trận, kiếm Tuyệt Tiên và kiếm Lục Tiên vô cùng sắc sảo toả sáng như mặt trời giữa trưa, bên trong kiếm trận vô cùng rực rỡ. Xích xích Thanh Liên thiên nữ liên tục rung động Chiến Kiếm để đối kháng kiếm khí từ hai tòa Kiếm Môn phóng tới khiến cho những tiếng leng keng kêu không dứt bên tai. Điều này làm cho nàng cảm thấy giật mình. Tứ kiếm của Thông Thiên giáo chủ tuyệt đối không cách nào so sánh nổi với Chiến Kiếm, nhưng khi có thêm trận đồ kết hợp thì uy lực lại tăng vọt nhiều lần. Nếu như nó phối hợp cùng bốn thanh Chiến Kiếm của nàng thì sẽ dẫn tới cảnh tượng đáng sợ ra sao? "Sát!" Với hung uy trứ danh mà Giáo Chủ Tịch giáo ba lần liên tục cũng không gây thương tổn mấy may cho Thanh Liên thiên nữ. Lần này đây cả bốn cửa của kiếm trận nhất tề phát động. Tứ kiếm Hãm Tiên, Tru Tiên, Tuyệt Tiên, Lục Tiên đồng thời rung động. Trong phút chốc, Hỗn Độn kiếm khí mênh mông bao phủ khắp tòa sát trận, ngàn vạn đạo kiếm ảnh tung hoành chém tới làm không gian chôn vùi, chỉ còn lại tứ phương Kiếm Môn ở trong hắc động. Năng lượng đáng sợ hủy diệt tất cả, toàn bộ hải vực chung quanh đều biến

mất không thấy. Chúng đã bị hắc động hút hết vào mà nuốt chửng. Các vị như Lão Tử, Nguyên Thủy, Phật Đà sốt ruột vội vàng ra tay ngăn cách phiến không gian kia. Bằng không lực lượng có tính hủy diệt này sẽ san bằng một cõi. Thanh Liên thiên nữ chặt vật không chịu nổi, tóc tai rối bời, quần áo bị kiếm khí cắt nát vài chỗ để lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết. Một lọn tóc dài đen nhánh ở cổ đã bị kiếm khí chặt đứt, tí nữa thì bị cắt qua da. Hắc động biến mất. Hư không lại vô cùng yên tĩnh, Hỗn Độn nguyên khí quay cuồng. Thanh Liên thiên nữ sắc mặt xanh mét mà quát lớn: "Thông Thiên, người thực sự đã khiến ta nổi giận. Ta muốn người phải trả giá nặng nề." Đài Sen mười hai tầng lập tức phân giải, những cánh hoa sen khổng lồ long lanh trong suốt mùa lượn ở trong kiếm trận. Chúng cuốn lấy bốn thanh Chiến Kiếm vào giữa rồi sau đó như là một trận kiếm vũ chói lọi bắt đầu cuộn cuộn ập tới. Chiến Kiếm uy năng không thể tưởng tượng, hơn nữa có được Đài Sen mười hai tầng đã hóa thành cánh hoa sen hỗ trợ đủ sức chém sắt như bùn nên mạnh mẽ chèn ép cửa trận của kiếm Lục Tiên. Thông Thiên giáo chủ không thèm để ý tới Kiếm Môn đã bị phá vỡ, ngài cầm Thanh Đồng Cổ Thuần đánh tới sát bên Thanh Liên thiên nữ. Tay bắt kiếm quyết mà vung lên về phía trước, những chùm sáng chói mắt phóng ra nhằm thẳng vào ngực Thanh Liên. "Hừ" Thanh Liên thiên nữ hừ lạnh một tiếng, Thanh Ngọc Liên Diệp trong tay rung động đánh nát kiếm khí. Chúng hóa ra những trận chuỷ thủ xanh biếc quét ngang Thông Thiên giáo chủ. Giáo Chủ Tiệt giáo vung tay áo lên, bắt đầu khởi động ma khí ngập trời. Cả chốn không gian Hư Vô này hoàn toàn sụp đổ để ngăn chặn Thanh Ngọc Liên Diệp kia. Có điều ống tay áo của ngài lại bị cắt đứt để lộ ra nửa đoạn cánh tay. Điều này làm cho Thông Thiên kinh sợ vội vung Thanh Đồng Cổ Thuần trong tay kia đến chắn ở phía trước. Nó phát ra những trận hào quang định bao bọc lấy Thanh Liên thiên nữ. "Phanh" Thanh Đồng Cổ Thuần cùng vài miếng Thanh Ngọc Liên Diệp va chạm cực kì mạnh mẽ một cái. Cả hai người cùng thối lui, tóc tai bay toán loạn, từ trong mắt bắn ra hào quang chói mắt. Một đóa Liên Hoa in dấu ở giữa trán Thanh Liên thiên nữ lén bắn ra một đạo lãnh điện, nó đánh xuyên qua búi tóc của Thông Thiên giáo chủ khiến cho tóc tai của ngài bù xù. "Thông Thiên, người không phải

đối thủ của ta." "Yêu phụ chẳng kể thể diện thi triển cả thủ đoạn bậc này. Hôm nay ta nhất định phải chém đầu ngươi." Thông Thiên tức giận, Thanh Đồng Cổ Thuần bắn đi ra ngoài. Không gian tan biến, Thanh Đồng Cổ Thuần phóng to hóa thành quả núi cao đè xuống, nhất quyết nhất Thanh Liên thiên nữ ở phía dưới. Để nàng khó lòng chạy ra, hào quang vô tận chiếu xuống. Ở phương xa, mười vị Bán Tổ không ngừng ra tay. Bởi vì Thông Thiên giáo chủ cùng Thanh Liên thiên nữ kịch chiến quá mãnh liệt làm không ngừng sinh ra hắc động không gian. Nếu như để mặc nó lan tràn đi thì chỉ sợ sẽ hủy diệt vô số sinh linh. Ngay cả là như vậy, trong hải vực mấy ngàn dặm cũng có không ít hòn đảo nhỏ bị chấn nát. Những tu giả ở quanh đó bị tử thương vô số. Thanh Liên thiên nữ kêu to, con mắt giữa trán phóng điện, những sợi tóc dựng thẳng đứng, mắt phượng hàm chứa sát ý. Vài miếng Thanh Ngọc Liên Diệp ngưng tụ thành một thanh Bích Ngọc Dao chém xéo lên trên đánh bay Thanh Đồng Cổ Thuần, lại chém thẳng lên trời cao. Từ tí xa nhìn lại, cùng với một chiếc cầu vòng màu xanh biếc vắt ngang phía chân trời, bầu trời trong mấy ngàn dặm hơi bị chấn vỡ, năng lượng đáng sợ làm rung chuyển khắp đảo nhỏ hải ngoại. Cùng lúc đó. Đài Sen mười hai tầng kết hợp bốn thanh Chiến Kiếm đã làm vỡ nát một cửa của trận Kiếm Môn, hủy diệt một góc của sát trận. Thanh Liên thiên nữ tóc tung bay rồi bời đang vọt tới. Nàng lấy Chiến Kiếm chém tới, dùng đài sen phòng ngự, sử dụng Bích Ngọc Dao quét ngang rồi lập tức chạy ra khỏi sát trận của Thông Thiên giáo chủ. Sau đó nàng ở bên ngoài công kích ba cửa khác của trận Kiếm Môn. "Hừ " Thông Thiên giáo chủ nặng nề hừ lạnh một tiếng, tay áo cuốn lại để thu hồi bốn thanh hung kiếm rồi sau đó điểm chỉ trận đồ. Bảo đồ đang xoay tròn trên đỉnh đầu lập tức hóa thành bốn chùm tia sáng rồi lọt vào trong bốn thanh hung kiếm . "Hồng hoang sát tràng!" Thông Thiên giáo chủ hét lớn. Vào giờ khắc này không chỉ có Thanh Liên thiên nữ chấn động, ngay cả toàn bộ mười vị Bán Tổ đang xem cuộc chiến cũng giật mình dị thường. Một khí tức Hồng hoang mệnh mang bắt đầu bộc phát. Trong phút chốc trên bầu trời mọc lên những rặng núi non Nguyên Thủy. Những thanh kiếm như quả núi cao kinh khủng vươn tới trong mây. Trên mặt đất đỏ bầm đáng sợ có Hỗn Độn sát khí quay cuồng. Thông Thiên

giáo chủ vẫn luôn muốn làm cho Tru Tiên kiếm trận trong truyền thuyết lại tiến thêm một bước. Ngài định nó diễn biến thành một hung trận tuyệt thế vô cùng, có khả năng phong khốn được Tổ Thần . Đây là. . . Không hoàn toàn là Hồng hoang sát tràng! Là thể hiện của Tru Tiên kiếm trận đã tiến thêm một bước . Hồng hoang đại địa lại tái hiện giữa vòm trời, bốn thanh hung kiếm cùng trận đồ đã dung nhập vào trong đó. Thanh Liên thiên nữ bị nhốt ở trong. Thông Thiên giáo chủ cũng bay vào trong trận. Sát khí tuyệt thế phóng thẳng lên trời cao, phá vỡ bầu trời bay vào không trung bên ngoài. Trận pháp đáng sợ như thế. Sát khí nặng nề làm ngay cả là Tổ Thần nhìn thấy cũng phải chau mày. Thanh Liên thiên nữ lúc ấy liền ngớ người, sát trận kinh khủng thật sự giống mãi không gian thời cổ đại. Nó phát ra năng lượng dao động vô cùng to lớn, phảng phất có thể nghiền nát mọi thứ bên trong. Nàng tung hoành công kích ở bên trong, nhưng mà cả thế giới đều là một sát tràng. Hồng hoang đại địa phát ra khí tức thê lương, những trái núi khổng lồ toả ra Hỗn Độn kiếm khí. Nơi này tựa như là một cái Thiên địa Đồng lô (lò luyện) mà nhân thần ma nếu tiến vào trong đó đều khó lòng may mắn thoát nổi. Không thể không nói, Thông Thiên giáo chủ là một bậc kỳ tài, để khiêu chiến Tổ Thần mà hao tổn tâm huyết không quản mình đã rơi vào tàn trận. Nhưng nếu đã có thể thấy được manh mối thì liền chú tâm vào tuyệt thế trận pháp. Xích Một đạo kiếm quang to như quả núi cao quét ngang mà đến. Thanh Liên thiên nữ tránh né không kịp lập tức bị đánh bay. Mặc dù có Đài Sen mười hai tầng hộ thể nên nàng cũng không chịu tổn thương, nhưng mà cũng chật vật không chịu nổi. Mà đối diện vẫn còn có bốn mươi chín ngọn núi đứng sừng sững, kiếm khí đầy trời xé không gian mà đến làm cho nàng lại bị đánh bay một lần nữa. Tóc tai bừa bộn, sắc mặt tái nhợt, Thanh Liên thiên nữ đã trúng vài đòn đánh nặng nề. Nhưng rồi nàng sợ hãi phát hiện, bốn phía tất cả đều là những núi non Nguyên Thủy, Hỗn Độn kiếm khí ngút trời khiến cho nàng căn bản không có chỗ để tránh né. Cuối cùng, nàng làm ngược theo thói thường cứ hướng về Thương Mang đại địa bổ nhào xuống. Nhưng rồi lập tức nàng phát hiện chính mình đã sai quá mức ra sao. Mặt đất đỏ bầm màu máu với Hỗn Độn kiếm khí mãnh liệt, chỉ hơi vừa chạm vào thì nó liền biến thành khoảng không bên

ngoài không gian. Đây quả thực giống như là trận pháp hủy diệt. Thanh Liên thiên nữ rốt cục bị đánh cho thương tích đầy người, miệng phun máu tươi. Nàng bị kiếm khí quét bay về phía trời cao. Nhưng mà chính ở trong phút chốc này, nàng đã hiểu khá đầy đủ. Hồng hoang Sát tràng chưa hoàn hảo này ắt tồn tại khiếm khuyết trí mạng. Bốn rặng núi cao trong Hồng hoang Thiên địa đang giam giữ nàng nhất định chính là nơi bốn thanh hung kiếm kia kết hợp cùng trận đồ. Hồng hoang Sát tràng vẫn là bán thành phẩm, nếu dụng tâm cảm ứng thì có thể khai quật ra nhược điểm trí mạng. "Thông Thiên, Hồng hoang Sát tràng của nhà ngươi đã xong đời !" Thanh Liên thiên nữ hét vang một tiếng, mái tóc xanh dựng ngược. Nàng lao xuống, lấy đài sen để chống đỡ Hỗn Độn kiếm quang to như quả núi cao, rồi sau đó đem đánh bốn thanh Chiến Kiếm xuống. Bốn luồng sấm chớp xé rách bầu trời hồng hoang rồi nhập vào bốn dây long mạch phía dưới. "Oanh" một tiếng vang thật lớn, bốn rặng núi cao đồng thời sụp đổ, ngay sau đó cả phiến Hồng hoang Thiên địa bắt đầu sụp đổ. Thông Thiên giáo chủ miệng phun ba búng máu tươi mà bay ngược ra ngoài. Bốn thanh hung kiếm trôi nổi ở bốn phương quanh ngài, còn trận đồ hiển linh ra để che chắn trên bầu trời. "Thông Thiên, ngươi để mạng lại đi." Hồng hoang Sát tràng hoàn toàn sụp đổ. Từ trong đôi mắt trợn ngược của Thanh Liên thiên nữ phóng ra hai đạo hào quang đáng sợ nhắm về phía Thông Thiên giáo chủ. Bốn thanh Chiến Kiếm phong bế tứ phương, Bích Ngọc Dao trong tay chém về phía trước mà chia cắt. Đài Sen mười hai tầng cùng phân giải thành những cánh hoa sen rực rỡ chém ra tứ phương. Không thềm phòng ngự, nàng dốc cạn kiệt năng lực để công kích. Không thể không nói Thanh Liên thiên nữ có chiến lực vô cùng tận. Cho dù là một nữ nhân, nhưng thực lực mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng, không hổ là nữ nhân khó trêu chọc nhất của Tu Chân Giới. Nàng dồn ép Thông Thiên giáo chủ, hai người không ngừng chấn vỡ thiên địa. Sau khi trao đổi chầu hơn ngàn vạn lần thì nàng đi tới một bước, Thông Thiên giáo chủ lui về phía sau hai bước. Bên trong hải vực ba ngàn dặm, ngoại trừ những hòn tiên đảo được mười vị Bán Tổ bảo vệ thì hải vực hoàn toàn khô cạn, nước biển hóa thành sương mù bốc lên tới tận chân trời khiến khắp Cửu Châu liên tục có mưa rào. Trong

khoảnh khắc những công kích mang tính hủy diệt đình chỉ, đày đại dương bị đánh xuyên qua đến địa tâm. Nếu không phải mười vị Bán Tổ ra tay phục hồi tất cả như cũ thì e là sẽ làm cho Nhân Gian Giới phải chịu đựng tổn thương nặng nề. Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi. Mặc dù cũng không hề chính xác phân ra sinh tử thắng thua, nhưng phải lui nhiều hơn hai bộ đủ khiến cho ngài có cảm giác không còn mặt mũi. Tiêu Thần nhú mày, Thanh Liên thiên nữ không phải chỉ mạnh mẽ thông thường. Đến Thông Thiên giáo chủ với hung uy lan xa không ngờ đều thua cuộc. Bán Tổ đều vô cùng coi trọng mặt mũi nên không muốn vây công một mình nàng. Cứ tiếp tục như vậy thì đó không phải là điều hay. "Y nha y nha. . ." Kha Kha với đôi mắt tràn ngập linh khí không ngừng chớp chớp. Nó gắt gao nhìn chăm chú bốn thanh Chiến Kiếm của Thanh Liên thiên nữ rồi nhỏ giọng than thở một câu bên tai Tiêu Thần. Chuẩn Đề cười ha ha, lão cùng với Thông Thiên giáo chủ từ trước đến giờ không hợp nhãn. Bốn năm trước tại thiên cung Hữu Sào thị cùng tranh đoạt dị bảo của Tổ Thần thì đã bị Thông Thiên chiếm hết danh tiếng. Hôm nay lão đã thu hồi lại được thanh Thất Sắc Hung Kiếm từng bị mất nên đang muốn lập uy bèn bước ra. Chuẩn Đề tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay phải giơ Thất Sắc Hung Kiếm đi vào trong trận đối mặt với Thanh Liên thiên nữ. "Ta không muốn dây dưa lâu. Người có Chiến Kiếm, ta có Thất sắc Thần Kiếm, không bằng chúng ta lấy kiếm đối chiến bốn chiêu để xem ai mạnh ai yếu, được chứ?" "Chính hợp ý ta." Thanh Liên thiên nữ cũng không ngần ngại tiếp tục kịch chiến, lập tức điều khiển bốn thanh Chiến Kiếm song song xông ra phía trước, miệng quát: "Sát!" Chiến Kiếm xé rách thiên địa, kiếm khí tuôn trào lên không trung giống như sóng biển cuộn cuộn cao tới chín tầng trời, lại giống như hàng tỉ ngôi sao kết thành con sông rơi xuống nhân gian. Bốn thanh Chiến Kiếm trước sau bổ ra, hóa thành những quầng sáng trùng trùng điệp điệp không ngừng va chạm cùng Thất sắc Thần Kiếm kia. Cả một vùng có đến mấy chục hòn đảo nhỏ bên trong ba ngàn dặm không được Bán Tổ bảo vệ liền bị chấn như phấn vụn, tan thành tro bụi ngay tại chỗ. Hai đại cường giả đều đem hết toàn lực mà ra tay, chiến lực mạnh đến mức không thể tưởng tượng ! Chuẩn Đề Đạo Nhân cuối cùng lui ra phía sau ba

bước, lão cảm thấy không còn mặt mũi bèn không nói một lời mà bay ngược đi. "Hắc hắc. . ." Thanh Liên thiên nữ cười lạnh. Mặc dù tại Tu Chân Giới nàng có những chiến tích so với lần này còn huy hoàng hơn, nhưng giờ phút này thắng liên tiếp ba lần cũng khiến trong lòng nàng vẫn tràn ngập cảm giác thành công. Lão tổ Huyền Vũ đến từ Tịnh Thổ cùng Xi Vương tiến lên trước một bước để chuẩn bị ra tay. Nhưng đúng lúc này Lão Tử bỗng nhiên hiển linh ở phía trước, ngăn cản đường đi của bọn họ. Rồi sau đó, hư ảnh của ngài dần dần nhạt đi mà xuất hiện ở trước người Thanh Liên thiên nữ. "Người là Lý Đam?" Lão Tử không hề bận tâm, như là một pho tượng đá từ thời Thái Cổ đứng ở nơi này. Ngài yên lặng không nói gì mà chỉ gạt đầu một cái. Thanh Liên thiên nữ cười lạnh nói: "Nếu là người bại, ta xem còn ai có thể ngăn cản ta!" Lão Tử không nói gì, lấy tay điểm một cái. Một đạo hào quang xanh bay tới mặt Thanh Liên thiên nữ. "Keng " Thanh Liên thiên nữ dùng một thanh Chiến Kiếm bổ ra, không ngờ lại phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc. Nàng thất kinh, giờ phút này Lão Tử không xuất ra bất cứ pháp bảo nào, pháp lực của ngài có thể nói vô cùng mạnh mẽ. "Hừ " Nàng nặng nề hừ lạnh một tiếng, bốn thanh Chiến Kiếm cùng với Đài Sen mười hai tầng cùng chuyển động, Thanh Ngọc Liên Diệp hóa thành Bích Ngọc Dao cũng phi tới định chèn ép Lão Tử. Lý Đam chỉ dùng một mặt Thái Cực đồ mà có thể ngăn cản rất nhiều pháp bảo. Nó có công có thủ nên cũng không rơi vào thế hạ phong. Đồng thời, ngài xuất ra một phần Thế Giới Chi Lực, giống như đang hợp nhất hoàn mỹ với thiên địa. Mỗi cái giơ tay nhắc chân đều đại biểu qui luật trật tự của thiên địa . Tu vi của Thái Thượng Lão Tử làm cho Thanh Liên thiên nữ cực kỳ giật mình. Nàng nhớ ra những lời đồn đại, tại Trường Sinh Giới thì Lý Đam được xưng là một trong cường giả mạnh nhất bên dưới Tổ Thần. Thanh Liên thiên nữ hét lớn một tiếng, nàng quyết định vận dụng chiến lực mạnh nhất. Vào giờ khắc này đài sen phân giải ra mà hóa thành bộ chiến giáp trắng nõn như ngọc. Nàng mặc bộ giáp trụ đó ở trên thân thể hoàn mỹ của mình. Tay nàng cầm Bích Ngọc Dao, miêng ra lệnh bốn thanh Chiến Kiếm lại tiếp tục vây kín Lão Tử. Lão Tử thấy thế bèn kéo lệch Tử Kim Quan, ba vị lão đạo nhân hiển linh ra. Một vị đạo nhân đập mây tía phủ kín ba ngàn dặm bầu trời,

một vị đạo nhân khác thi triển nhị khí Hồng Hoang đen vàng, vị đạo nhân thứ ba sử dụng Hỗn Độn khí tức trong vòm trời. Lão Tử một lần hóa ra Tam Thanh, lập tức trấn áp Thanh Liên thiên nữ.

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 311 : Đánh bại Thanh Liên thiên nữ

Chương 311 : Đánh bại Thanh Liên thiên nữ Dịch giả: An An Nguồn:

4vn.eu

Mây tia trùm kín ba ngàn dặm bầu trời, đạo nhân đầu đội mũ Cửu Vân, mặc bộ áo tơ Đại Hồng Bạch Hạc, tay xách một thanh trường kiếm mà quát: "Ta là Thượng Thanh đạo nhân." Huyền Hoàng nhị khí (vàng đen) lượn lờ, đạo nhân đầu đội mũ Như Ý, mặc áo bát quái màu vàng nhạt, tay cầm Linh Chi Như Ý cất tiếng quát: "Ta là Ngọc Thanh đạo nhân." Khí tức Hỗn Độn ngập trời cao, đạo nhân đầu đội mũ Cửu Tiêu, mặc áo Bát Bảo Vạn Thọ màu tím; tay cầm quạt Long Tu cũng quát: "Ta là Thái Thanh đạo nhân." Ba vị lão đạo với vạn đạo hào quang, ngàn ráng mây lành quanh thân toả ra trông thật xán lạn, ánh mắt sáng ngời. Họ cùng thi triển thần thông, trường kiếm, Ngọc Như Ý, quạt Long Tu chấn vỡ không gian, Ngọc Hoa bay đầy trời, khắp nơi sinh ra Bạch Liên, ánh sáng thần thánh lan toả như mưa rào. Không ngờ ba người cũng có thực lực cấp Bán Tổ nên hiện tại giống như bốn vị Bán Tổ đang đại chiến Thanh Liên thiên nữ, lập tức khiến cho nàng có cảm giác trứng chọi đá, chật vật không chịu nổi. Phượng thoa cài tóc trên đầu bị tuột ra một nửa, cả mái tóc xanh như thác nước giờ đây rối bù. "Lý Đàm người. . ." Thanh Liên thiên nữ gầm lên, bốn thanh Chiến Kiếm giống như Ngân Hà trút xuống. Chúng khuấy động nên gió giật đầy trời ngăn cản

bốn vị lão đạo ở bên ngoài. Lão Tử đứng yên lặng như cây gỗ khô, từ đầu đến cuối không nói nửa câu mà điều khiển Thái Cực đồ không ngừng lướt đi. Nó mấy lần va chạm với Bích Ngọc Dao phát ra những tràng âm thanh như sấm rền. "Phanh" Thái Cực đồ hung hăng vụt trên lưng Thanh Liên thiên nữ, lập tức khiến nàng miệng phun máu tươi, bị đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng. Thượng Thanh, Ngọc Thanh, Thái Thanh ba vị đạo nhân truy đuổi sát theo sau. Từ lúc khai chiến tới nay đây là lần đầu tiên Thanh Liên thiên nữ chịu thiệt thòi lớn. Nàng không làm thương tổn địch thủ mấy may, còn chính mình lại chật vật gặp bất lợi. Các vị Bán Tổ đang xem cuộc chiến thầm khen bản lĩnh của Lão Tử, không hổ là Bán Tổ mạnh nhất dưới cấp Tổ Thần. Thanh Liên thiên nữ tức giận không thể kìm nén nổi, phượng mi dựng ngược, Bích Ngọc Dao trong tay quét ngang tứ phương. Bốn thanh Chiến Kiếm cùng sắp hàng thành trận Tứ Tượng muốn vây khốn ngược Lão Tử. Ba ngàn dặm hải vực rung chuyển ầm ầm, Chiến Kiếm lao ra vây xung quanh để cắt đứt thiên địa tinh khí tứ phương, vây Lão Tử cùng ba vị đạo nhân kia ở giữa. Kiếm khí tung hoành ngàn vạn đạo, mũi kiếm hoàn toàn chôn vùi mọi thứ trong trận. Nhưng mà trong khoảnh khắc công kích mãnh liệt đình chỉ, Thanh Liên thiên nữ kinh ngạc phát giác ra hào quang của Thái Cực đồ vẫn lấp lánh, vẫn không bị hủy diệt. Còn trên không trung có bóng người chớp động, bóng dáng của Lão Tử cùng ba vị đạo nhân lại hiện ra, trận Tứ Tượng căn bản không cách nào gây thương tổn chút xíu cho Lý Đàm. Kịch chiến lại bắt đầu một lần nữa, Lão Tử cùng ba vị đạo nhân vây quanh Thanh Liên thiên nữ. "Keng" một tiếng vang thật lớn. Trường kiếm trong tay một vị đạo nhân bổ vào trên người Thanh Liên thiên nữ, lập tức khiến nàng miệng phun máu tươi. Nếu như không phải bởi vì có đài sen hóa thành chiến giáp trên người thì e là nàng cũng bị chém đứt thân thể. Rất rõ ràng, bản lĩnh của Lão Tử cao hơn một bậc, pháp lực vô biên. Nhưng mà Thanh Liên thiên nữ cũng vô cùng đáng sợ, nàng giống như đang quyết đấu cùng bốn vị Bán Tổ. "Một lần hóa ra Tam Thanh, ta xem người có thể kiên trì được bao lâu!" Trong đôi mắt Thanh Liên thiên nữ lộ ra sát khí, nàng chăm chú nhìn Lão Tử. Lúc mà Tam Thanh tiêu tan chính là khi nàng sẽ dốc sức phản công mãnh liệt. Có điều tuy nói như vậy, nhưng Thanh Liên

thiên nữ vẫn cực kỳ khổ sở. Chỉ trong chốc lát sau đó mà trước sau nàng đã trúng năm kiếm, ba trượng Như Ý, hai quạt Long Tu. Tất cả đều là bị quyết liệt đánh vào trên người. Mà đồng thời chân thân của Lão Tử thì lại lấy Thái Cực đồ để ngăn cản Bích Ngọc Dao lần rút ra một cái Thiết Quả (gậy sắt) mà uy hiếp bổ vào nàng. Ngài đánh cho Thanh Liên thiên nữ bốc lửa giận mãnh liệt, hàm răng nghiến chặt. "Ta liều mạng cùng với ngươi." Nàng kêu to lên tiếng, mái tóc đen huyền bay loạn. Nàng quyết định mở ra Tuyệt Diệt kiếm trận. Đây là sát trận mà mấy năm gần đây nàng vừa tìm hiểu ra, bình thường thì không dễ mà thi triển, kẻ nào nhìn thấy liền phải chịu án diệt khẩu. Hôm nay, mười một Bán Tổ vây khốn nàng. Có muốn đào tẩu cũng vô cùng khó khăn nên vốn định dùng trận này vào thời khắc mấu chốt để phát huy tác dụng. Nhưng rồi không tưởng tượng được cửa ải trước mắt này cũng đã rất khó qua, nàng đành sớm bày trận. Bốn thanh Chiến Kiếm trấn ở tứ phương, Bích Ngọc Dao tấn công phía dưới. Áo giáp quanh thân nàng trút ra mà hóa thành cánh hoa sen. Chúng sắc bén như đao mang, đứng vững vàng ở phía trên cùng ngăn chặn và bao vây Lão Tử cùng ba vị đạo nhân ở bên trong. Cả người Thanh Liên thiên nữ bắt đầu mờ ảo như mây khói, cuối cùng lại dung nhập vào bên trong Tuyệt Diệt Trận mà biến mất không thấy đâu nữa. "Lý Đam ta muốn giết ngươi!" Thanh Liên thiên nữ nói lạnh lạnh, cả tòa Tuyệt Diệt Trận đều vang vọng âm thanh của nàng. Ở bên ngoài, đông đảo Bán Tổ đều giật mình. Chỉ trong chốc lát mà Lão Tử tổng cộng tương đương với bốn vị Bán Tổ nhưng mà vẫn bị Tuyệt Trận này vây ở bên trong. Có thể tưởng tượng ra Thanh Liên thiên nữ mạnh mẽ và đáng sợ ra sao. Lão Tử cùng ba vị đạo nhân đứng thẳng trong Tuyệt Trận như hoá đá. Ngài vẫn không nhúc nhích mà yên lặng theo dõi kỳ biến. "Quét sạch!" Thanh Liên thiên nữ mặc dù chỉ là một nữ nhân, nhưng nàng lại có khí thế như Hoàng đế. Âm thanh to lớn như sấm rền ừ ừ rung động trên chín tầng trời. Bên trong trận kiếm quang hàng tỉ đạo, đây mới thật sự là một tòa Tuyệt Trận. Cũng chỉ có người tâm tính như Thanh Liên mới có thể đủ sức tìm hiểu tế luyện mà thành trận này. Lão Tử cùng ba vị đạo nhân phát ra hào quang xanh đầy trời để ngăn cản, nhưng rồi vẫn bị xuyên thủng trước trăm ngàn đạo kiếm khí. Trong ba vị đạo nhân thì Ngọc Thanh đạo

nhân bị chém chết trong nháy mắt. Sát trận đáng sợ! Mặc dù Ngọc Thanh chẳng qua là một phần công lực của Lão Tử biến thành, nhưng dù sao ở trong khoảng thời gian ngắn lão vẫn có thực lực Bán Tổ. Nay cứ như vậy mà bị chém thì không thể không làm cho người ta giật mình. "Hắc hắc. . ."

Thanh Liên thiên nữ cười lạnh, tiếp tục thúc dục Tuyệt Diệt Trận. Kiếm khí ngút trời, một ngôi sao nhỏ xa xôi trên bầu trời không ngờ bị một đạo kiếm quang cực lớn xuyên thủng nên rơi xuống. Lực phá hoại kinh khủng làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Mười vị Bán Tổ vội vàng gia cố phong ấn, bằng không các tiên đảo trong hải vực này khẳng định sẽ hóa thành tro bụi tất, sinh linh tử thương thì khó có thể đếm hết. "Xích xích"

Trong sát trận đầy tính hủy diệt có hàng tỉ kiếm quang đang đâm chém. Thượng Thanh đạo nhân bị chém chết mà hóa thành một luồng khói xanh tan đi trong thiên địa, chỉ còn lại Lão Tử cùng Thái Thanh đạo nhân. Nhưng mà mọi người cũng phát giác, Lão Tử cố ý để mặc thế. Ngài bỏ qua hai vị đạo nhân, còn chân thân đã vọt tới bên cạnh một thanh Chiến Kiếm với ý định phá vỡ một cửa của Tuyệt Diệt Trận. "Lý Đam người khó nhọc vô ích!" Thanh Liên thiên nữ cười lạnh. Ở giữa hàng tỉ đạo kiếm quang mà nàng vẫn bình yên vô sự, bỗng nhiên hiển linh ở trước người Lão Tử. Nàng cầm một cái phượng thoa cài tóc đâm xuống. "Keng"

Thái Thanh đạo nhân tiến lên đánh bay phượng thoa, đồng thời bổ quạt Long Tu mạnh mẽ đánh bay nốt Thanh Liên thiên nữ. Nhưng tấn công mà không gìn giữ chút nào như thế đã khiến chính lực phòng ngự của lão rơi đến mức thấp nhất. Trong nháy mắt lão đã bị hàng tỉ đạo kiếm quang xả thân, hóa thành một luồng khói xanh hoà tan trong thiên địa. Nhưng mà thế cũng đủ thời gian cho Lão Tử tranh thủ. Lão Tử thuận lợi lấy đi một thanh Chiến Kiếm định thu vào trong Thái Cực đồ. Nhưng ngài lại phát giác Chiến Kiếm có cấp độ, phẩm chất rất cao, vì đang có Thanh Liên thiên nữ dùng ý niệm để thao tác nên căn bản không cách nào thu nó vào nổi. Lão Tử vốn không hề lo lắng lần đầu tiên để lộ ra sự kinh ngạc. Ngài liều mạng chịu đựng vài đạo kiếm quang để mạnh mẽ xóa đi một đoạn tinh dầu ấn tinh thần trên Chiến Kiếm, rồi sau đó cầm lấy Chiến Kiếm để công kích ngay tại chỗ. Thanh Liên thiên nữ giận dữ hét lớn một tiếng. Kiếm trận thu hẹp lại định dồn ép vào, rõ ràng

là muốn nghiền nát Lão Tử. Thanh Chiến Kiếm tạm thời bị Lão Tử đoạt đi cũng bắt đầu cản trở, ấn ký còn sót lại của Thanh Liên trên bề mặt quả là khó có thể phai mờ. Lão Tử bất đắc dĩ, bỗng nhiên trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ liền quăng Chiến Kiếm ra ngoài Tuyệt Diệt Trận, đúng là về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần cùng Kha Kha vẫn một mực chú ý trận quyết đấu đỉnh phong này, thấy một đạo kiếm quang lao ra liền lập tức cảm giác được khí tức quen thuộc, đó là Chiến Kiếm. Hắn không chút nghĩ ngợi, ôm Tuyệt Bạch Tiểu Thú phóng lên cao mà hô lớn: "Mở Thất Nhạc Viên ra." Tuyệt Bạch Tiểu Thú "y nha" một tiếng, trong phút chốc liền mở thần viên khiến cả đến Bán Tổ cũng phải hơi bị biến sắc. Chiến Kiếm toả ra hào quang mà nhập vào trong đó. Liền vào giờ khắc này, Thanh Liên thiên nữ tâm thần rung động. Đây là lần đầu tiên nàng cảm giác được mình đã mất đi một thanh Chiến Kiếm. Quả nhiên, trong phút chốc tiếp theo trong lòng nàng thấy mất mát vô cùng, giống như sinh mệnh đã bị đoạt đi một bộ phận. Nàng biết Chiến Kiếm đổi chủ, đã hoàn toàn mất đi. Bất kể nàng triệu hoán như thế nào đều không thể liên lạc với nó. Sự cảm ứng tinh xảo giữa nàng và Chiến Kiếm bị cắt đứt. Tiêu Thần cùng Tuyệt Bạch Tiểu Thú lập tức rời xa chiến trường, lui trở về chỗ an toàn. Mấy Bán Tổ rõ ràng thấy được tất cả chuyện này, về mặt mỗi người khác nhau nhưng không ai nói lên lời. Trải qua biến cố này, Thanh Liên thiên nữ tâm thần đại loạn nên không ngờ ở ngay trong Tuyệt Diệt Trận mà bị Thái Cực đồ của Lão Tử phang liền ba cái khiến miệng phun máu tươi, kiếm trận suýt nữa thất thủ. Nhìn thấy Lão Tử muốn đi chớp tiếp thanh Chiến Kiếm thứ hai, cho dù như thế nào thì nàng cũng không thể chịu đựng được. Nàng bèn hiển linh ngay bên cạnh Chiến Kiếm để kịch chiến cùng Lão Tử, khiến cho hàng tỉ đạo kiếm quang quét ngang với sát khí ngút trời. Áp lực đè lên Lão Tử lập tức tăng gấp bội, Thái Cực đồ mặc dù ngăn cản được tuyệt đại đa số mũi kiếm, nhưng vẫn có vài đạo kiếm khí xuyên qua thân thể của ngài làm máu tươi chảy ra ồ ồ. Nhưng cùng lúc đó, quái trượng trong tay Lão Tử cũng hung hăng nện trúng vai Thanh Liên thiên nữ khiến cho nàng liên tục phun ra ba ngụm máu. Thái Cực đồ hất ngược một cái, thanh Chiến Kiếm thứ hai bay lên. Thanh Liên kinh hãi vội nhảy ra ngoài trận chặn Chiến Kiếm để thu trở về.

Nhưng mà kiếm trận xem như đã bị phá, hai thanh Chiến Kiếm khác suýt nữa bị Lão Tử lấy đi. Thanh Liên thiên nữ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thu hồi ba thanh Chiến Kiếm cùng với Bích Ngọc Dao, Đài Sen mười hai tầng. Nàng đứng thẳng trên bầu trời, lạnh lùng nhìn Lão Tử mà không nói một câu. "Người đã bại." Cho đến lúc này Lão Tử mới nói ra ba chữ.

"Ta không phục, mặc dù người đã nhổ ra một thanh Chiến Kiếm, nhưng cũng không cách nào lấy đi. Người mượn lực lượng của người khác để giữ lại một thanh Chiến Kiếm của ta." "Người cuối cùng đã bại. Vốn ta cũng có thể trấn phong nó bên trong thân thể mình." Lão Tử kiêu lời nên nói vắn tắt. Sự thật thì ra lại là như vậy, chỉ là Lão Tử không muốn liêu mất một phần tu vi mà thôi. Mọi người ở đây trong nháy mắt đã hiểu tất cả. Xoát xoát xoát Bóng người chớp động. Mười vị Bán Tổ Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Huyền Vũ, Thông Thiên, Tôn Vũ, Trang Chu, Thái Hạo, Phật Đà, Tiếp Dẫn, Xi Vưu đồng loạt xông tới. Nếu quyết chiến đã phân ra thắng thua thì sẽ có chuyện để nói. Thanh Liên thiên nữ từ ban đầu đã bị bao vây, đến giờ thì biết hôm nay thật không dễ thoát khỏi mọi người. "Chư vị, ta đi trước để cứu đồ nhi tốt của ta." Hạo Thiên Tháp trên đầu Thái Hạo tạo ra một lối thông không gian rồi lão tiến vào không gian Thứ Nguyên kia. Tiêu Thần bay tới, hẩn nhìn thân hình của nhìn Thanh Liên thiên nữ. Vốn là hẩn nên cảm thấy bi thương mới đứng, nhưng giờ phút này hẩn không có bao nhiêu thương cảm. Hẩn giống như đã thật sự vứt bỏ nửa trái tim, hẩn bình tĩnh mở miệng hỏi: "Đây là thân thể của Nhược Thủy, nhưng linh hồn của nàng đâu?" Thanh Liên thiên nữ nặng nề hừ lạnh một tiếng. Ngàn vạn lần thật không ngờ thẳng nhãi từng bị nàng coi thường lại bày ra những trận chiến lớn như vậy để đối phó mình. Nàng cười lạnh nói: "Sát." "Người đã giết nàng? !" "Hoàn toàn đã nghiền nát linh hồn đó. Dẫu có trải qua muôn kiếp luân hồi, vạn năm chờ đợi cũng vô dụng. Nàng đã bị ta tự tay hoàn toàn xóa đi ẩn ký trong thiên địa, ha ha. . ." Nói tới đây, nàng phá lên cười, mang theo một vẻ khoái trá nhìn Tiêu Thần. Nội tâm trống rỗng, Tiêu Thần vốn

không biết tới buồn đau, hoặc chết lặng, linh hồn không trọn vẹn. Nay muốn cảm thụ từng li từng tí của quá khứ thì đều không có khả năng, loại cảm giác này đúng là không hoàn chỉnh. "Đây mới là nỗi khổ lớn nhất sao? Ta vốn nên bi thương nhưng không cách nào bi thương. . ." Tiêu Thần vô cùng cô đơn, loại cảm giác trống rỗng không nói lên lời nếu đem so với xé ruột xé gan thì nỗi đau này còn khó chịu hơn. Lúc này Thái Hạo đã cứu được Thanh Thanh đang hôn mê bất tỉnh ra, lão nói với Tiêu Thần: "Thanh Thanh không việc gì, nhưng nàng ấy không có linh hồn của Nhược Thủy mà người nói ." "Thật sự hoàn toàn tan biến sao . . ." Tiêu Thần gần như chết lặng đứng chờ người ở trên không trung, sau hồi lâu đôi mắt hấn bỗng dưng bắn ra hai đạo hàn quang mà hỏi: "Trong cơ thể Thanh Liên liệu có phong ấn linh hồn không?" Hấn vẫn còn chưa từ bỏ ý định, nên quay sang hỏi Bán Tổ chung quanh. Xi Vưu lắc đầu, đáp: "Không có." "Tại sao lại như vậy? !" Tiêu Thần ngửa mặt lên trời hét lớn, rồi sau đó xoay người lại đối mặt đông đảo Bán Tổ mà hỏi: "Có thể vẫn còn bức được linh hồn của Thanh Liên ra không?" "Ha ha. . ." Thanh Liên thiên nữ cười to, lạnh lẽo quét mắt nhìn Tiêu Thần mà nói: "Chuyện này so với giết ta thì còn khó khăn hơn. Bọn họ có thể đánh nát khối thân thể này, rồi sau đó làm ta bị thương nặng. Nhưng nếu muốn giữ gìn được thân thể, trực xuất ta ra ngoài thì trừ phi Tổ Thần đích thân đến." "Chư vị tiền bối, xin vây khốn nàng ta." Tiêu Thần thật sự nổi giận, hấn ôm lấy Kha Kha mà bảo: "Mở Thất Nhạc Viên ra thu nàng ta lại." Tuyết Bạch Tiểu Thú nhảy lên vai Tiêu Thần, lập tức nó mở thân viên ra. Một mảnh thế giới tuyệt đẹp hiện lên tựa như ảo mộng. Nó hơn xa Tiên Cảnh, lại có một thanh Chiến Kiếm cố định trên không trung. "Cơn ác mộng của Bán Tổ . . ." Thanh Liên thiên nữ từ giây phút bị mất Chiến Kiếm, nàng liền cảm giác được sự tồn tại của Thất Nhạc Viên. Vào giờ khắc này nàng càng hiểu rõ mọi chuyện nên quát lớn: "Thông Thiên tử kiêu, hiện. . ." Đỉnh tai nhức óc, Một cây cầu đá cổ xưa đã bị phá hoại bỗng nhiên từ không gian Thứ Nguyên đánh xuyên qua, nó hướng về đông đảo Bán Tổ mà từ từ đè xuống. "Oanh " Một tiếng vang thật lớn, không ngờ nó lại nhất loạt đánh lui cả mười một vị Bán Tổ về phía sau hơn mười bước. Có thể tưởng tượng sự siêu phàm của cầu này! Ngoại trừ

Thái Hạo, tất cả các Bán Tổ lần đầu tiên thấy Thông Thiên tử kiêu này đều biến sắc. Nhưng đều trước tiên dốc hết năng lực để phong bế phiến không gian gây khốn đốn này. Họ không muốn để cho Thanh Liên thiên nữ chạy thoát. "Thu hoạch!" Tiêu Thần hét lớn. Tiểu Kha Kha bất chấp tất cả liền triển khai thần viên đối với cây cầu đá đang rớt xuống đỉnh nuốt hết nó. Tuyết Bạch Tiểu Thú dẫu cố hết sức mà thở hồng hộc, nhưng Thất Nhạc Viên chỉ thu vào được phần nhỏ của Thông Thiên tử kiêu. Thanh Liên thiên nữ nhìn tiểu Kha Kha, rớt cục biến sắc. Thông Thiên tử kiêu lại bị Kha Kha giữ cứng lại một đầu. Không ai hiểu rõ sự bất phàm của cây cầu hơn nàng, điều này làm cho trong nàng dâng lên một dự cảm điềm xấu, thủ đoạn cuối cùng tựa hồ đã mất đi hiệu lực. "Ta muốn hỏi một lần nữa, người thật sự hoàn toàn đã xóa đi ấn ký linh hồn của Nhược Thủy?" "Người mau tránh ra một con đường cho ta, ta có thể trả lại người một Nhược Thủy." Thanh Liên thiên nữ nói. Tiêu Thần hoàn toàn hết hy vọng, lấy cái gì mà vẫn còn? Chẳng qua là nàng ta muốn chạy trốn đi thôi. Mười một vị Bán Tổ nhất loạt đi tới vây chặt, không để cho Thanh Liên thiên nữ có bất cứ cơ hội đào tẩu nào. Thanh Liên thiên nữ kinh sợ vô cùng. Một đầu của Thông Thiên tử kiêu bị giữ cứng trong Thất Nhạc Viên nên có muốn động cũng không thể động. Nàng bèn khiêu khích: "Hắc hắc. . . Các người có lẽ không biết tới lai lịch của cái cầu này, nhưng mà nó có một công dụng nữa mà nhất định các người sẽ có hứng thú. Đó chính là có thể mở ra con đường đi thông tới Hồng hoang Thiên giới." Tin tức quả là rung động! Tiêu Thần trong lòng lập tức cả kinh, hấn sợ những vị Bán Tổ này ra tay với Kha Kha. Nhưng mà trước mắt xem ra thì mười một vị Bán Tổ đều rất bình tĩnh, tiếp tục hướng về phía trước đi tới.

codon.traí Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 312 : Tâm tình lột xác

Tiểu Kha Kha cố hết sức giữ chặt một đầu của Thông Thiên Tử Kiều làm cho Thanh Liên thiên nữ không thể thi triển cầu này. Các vị Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Xi Vưu nhất loạt bước tới gần. Thanh Liên thiên nữ đến lúc này rốt cục biến sắc, nàng biết những người này muốn tiêu diệt mình. Một mình đấu, nàng đã bại. Hiện tại là lúc đưa ra quyết định. Thân ở cảnh giới Bán Tổ, mỗi người đều rất quyết đoán, cần ra tay thì ra tay, giết người căn bản sẽ không thêm chớp mắt. "Ta muốn lưu lại thân thể của Nhược Thủy . . ." Đây là nguyện vọng cuối cùng của Tiêu Thần. Linh thức của Nhược Thủy đã bị nghiền nát hoàn toàn, hắn không hề ôm quá nhiều ảo tưởng nữa. "Một khối thể xác mà thôi, lưu lại có tác dụng gì." Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng. Nguyên Thủy cũng gật đầu nói: "Nếu như lưu lại thân thể thì không cách nào giết chết Thanh Liên." Việc đã đến nước này, các Bán Tổ căn bản không có khả năng thả cho Thanh Liên thoát được. Ngay cả là vì Thông Thiên Tử Kiều thì mọi người cũng không có khả năng cứ như vậy mà thu tay lại. Chuẩn Đề cầm Thất Sắc Hung Kiếm nhắm ngay vào Thanh Liên, nhưng lại quay sang Tiêu Thần, bình tĩnh hỏi: "Giết hay không?" Tứ kiếm của Thông Thiên giáo chủ bay lên, cũng hướng về phía Thanh Liên thiên nữ, kiếm phong lạnh lẽo vô bờ, hàn quang bắn ra bốn phía. Ngài bình tĩnh chờ hắn mở miệng quyết định. Giết hay không? Điều này đối với Tiêu Thần mà nói thì rất tàn nhẫn. Thanh Liên thiên nữ tuyệt đối không thể lưu, tha nàng là mối họa vô cùng. Nhưng còn thân thể của Nhược Thủy thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bởi vậy mà phải hủy diệt sao? Thật là một chút dấu vết cũng không lưu lại trên thế gian. Làm sao bây giờ? Hướng tới thân thể người từng yêu quý mà hươ dao mổ sao? Đây là một nan đề "Ha ha. . ." Thanh Liên thiên nữ phá lên cười. Tiêu Thần chưa từng có một khắc khó có thể lựa chọn giống như hiện tại vậy. Đây là một sự lựa chọn thống khổ mà lại gian nan. Hắn trở nên vô cùng trầm lắng, lẳng lẳng suy nghĩ trong thời gian dài. Nhược Thủy đã đi xa, không lưu thân xác

ở chỗ này, lưu lại có tác dụng gì đây? Giết chết Thanh Liên thì mới có thể đủ cấp cho Nhược Thủy một cái công đạo, lấy mạng của Thanh Liên hiến tế Nhược Thủy! Trầm lặng trong thời gian dài. Hắn cứ cân nhắc như vậy. Cứ để cho thân thể nàng tan biến như thế đi, lưu lại cho Thanh Liên sử dụng là một loại làm nhục. Là một loại khinh nhờn. "Sát. . ." Tiêu Thần rống lớn một tiếng, thống khổ đưa ra quyết định. Mái tóc rối bời dựng ngược, hắn nhắm hai mắt lại, khóe mắt đã ươn ướt, trên mặt có giọt lệ trượt xuống. Trong khoảnh khắc hô lên như vậy, hắn cảm giác chính mình đã suy kiệt . Là kẻ vô tình sao? Lại đưa ra quyết định như vậy làm hắn có cảm giác ruột gan đứt từng khúc, trong lòng vô cùng khó chịu. Thông Thiên giáo chủ mà hung danh vang dội Tứ Giới là người thứ nhất động thủ. Bốn thanh hung kiếm đồng thời bay lên, đồng thời bổ tới phía trước. Chuẩn Đề Đạo Nhân theo sát sau đó, Thất Sắc Hung Kiếm hào quang nở rộ mà chém xuống. Nguyên Thủy cầm Cổ Trượng, quét ngang tới xé rách không gian. Bán Tổ nhất tề động thủ. "Người thực ác độc . . ." Thanh Liên thiên nữ nhìn chăm chú Tiêu Thần mà nói như thế. Tiêu Thần bỗng dưng mở hai mắt ra, hắn thấy được vẻ tuyệt vọng của Thanh Liên. Nhưng mà vì sao thần thái này lại cực kỳ giống Nhược Thủy vậy? Đã không còn phong thái thiên nữ cường thế, khiến cho sự thất vọng, nỗi cô đơn, đau thương buồn bã, mơ màng . . . đã đan xen vào chung một chỗ. Dung nhan tuyệt mỹ kia tại sao làm cho lòng người nát tan như thế, trái tim hắn lập tức bắt đầu quặn đau. Tại sao lại như vậy? "Sát!" Bán Tổ cùng quát lên. Sát khí làm bầu trời vỡ vụn, khiến cho những vì sao trong không trung đều bị lay động. Vào giờ khắc này, khắp Nhân Gian Giới đều bắt đầu rung chuyển mạnh. Các Bán Tổ thật sự không có bất cứ lưu tình gì. Tất cả đều dốc hết toàn lực mà ra tay. Tiêu Thần trơ mắt nhìn bóng người trên Thông Thiên tử kiêu vỡ vụn, rồi sau đó hai mắt của hắn mờ đi. Chết lặng trong suốt không ngừng lẫn xuống mãi. Đã từng là một giấc mộng, vì nàng mà khổ tu ở Trường Sinh Giới. Nay rốt cục trở lại nhân gian thì linh hồn đã tan vỡ, lấy vô tình pháp để dứt khoát cắt khỏi trái tim hình bóng đó. Cho tới bây giờ, trong khoảnh khắc nhớ lại chuyện cũ thì mặc dù không buồn bã, nhưng tâm lại đau thương. Hắn có một cảm giác muốn khóc rống, nước mắt lặng lẽ lăn xuống. Cuối cùng là

mộng ảo không tìm thấy, kết quả vẫn là công dã tràng. Trong mơ hồ. . . hình bóng kia dần dần thấp thoáng hiện lên trong trái tim. Tiêu Thần hoảng sợ phát giác, trong khoảnh khắc nhớ lại thì nó lập tức biến mất. Có muốn lại cảm nhận tất cả những gì trong quá khứ đều không có khả năng . Tuy rằng Trần Phóng từng nói với hần những chuyện cũ này, đều bị một lực lượng thần bí cứ vậy nghiền nát đến khi không còn tồn tại . Đây thật sự là một kết cục châm biếm mà lại tàn khốc, ngay cả chỉ nhớ lại chuyện cũ đều không có khả năng, đều thành một loại hy vọng xa vời. Từng li từng tí hoàn toàn biến mất khỏi trái tim. Có lẽ, sau này hần cũng không biết đã từng có một thiếu nữ tên là Nhược Thủy từng xuất hiện trong đời hần, trong trí nhớ của hần. Nghĩ tới đây, hần lên tiếng đau thương. Càng ngày càng mơ hồ , thực sự muốn lại quên đi. Hình bóng kia trong trái tim càng lúc càng xa, sắp sửa phai mờ. Không nói gì buồn đau, ngay cả quyền nhớ lại đều không còn tồn tại. Một kết cục không lời . . . Phá không thì khứ diệc nan vong, kỷ phiên hàn thử sinh tử kiếp, chung nghênh lai liễu hồi quy nhật, đáo đầu lai khước mộng nhất tràng (Phá không đi sao cũng khó quên, kiếp sinh tử bao phen nóng lạnh. Rốt cuộc nghênh đón ngày trở về, kết quả lại là một giấc mộng). Mọi thứ tan thành mảnh nhỏ, tất cả hóa thành Hư Vô. Tiêu Thần trong lòng hoàn toàn cô quạnh, sắc mặt tiêu tụy, giống như đã già đi trăm năm trong phút chốc. Đã không có người ấy trong trí nhớ. Cay đắng, một kết cục không lời, một kết thúc vô tình. Nhưng mà loại cảm giác cô đơn đau khổ lại vĩnh viễn in dấu vết ở trong đầu của hần. Ngay cả kỷ niệm cũng không có, nhưng loại cảm giác mất mát đau thương này lại vĩnh viễn khắc trong trái tim, đây là một loại hành hạ đáng sợ. === Xa nhau trên Thông Thiên tử kiêu, đời này kiếp này Tiêu Thần đều sẽ cảm giác cực kỳ đau thương. Một thoáng rung động, bóng dáng Thanh Liên thiên nữ tiêu tan. Tất cả Bán Tổ vây quanh cây cầu đá. Chiếc cầu có thể mở lối đi thông tới Hồng Hoang thiên giới thì không ai không muốn. "Ồ. . ." Có người phát ra tiếng kêu kinh ngạc. Trên Thông Thiên tử kiêu kia, có một gốc cây Liên Hoa khắc đá trông giống như đúc, phảng phất nó thật sự đã sinh trưởng ở nơi này. Trên Thông Thiên tử kiêu vốn không hoa văn hình vẽ, nhưng là giờ phút này lại có thêm một bức khắc gốc cây Liên Hoa. "Đây là. . . bản thể của Thanh Liên thiên

nữ sao? !" "Nàng ta là một mặt khắc đá trên Thông Thiên tử kiêu? !" Ngay cả là Bán Tổ mà tất cả cũng biến sắc, một mặt khắc đá trên Thông Thiên tử kiêu sau khi trải qua năm tháng vô tận sau khi đã hình thành khí tức. Cây cầu này thật sự là khó lường! Trên cây cầu đá cổ xưa tràn ngập cảm giác năm tháng tang thương, giờ trên mặt nó lại có những bức họa đao, kiếm, kích ... thực rõ ràng mà lại chân thật. Có thể tưởng tượng trong năm tháng vô tận trước kia từng có các đại cường giả quyết chiến ở trên cầu. Đó hẳn là. . . Không phải những người đẳng cấp Bán Tổ. Bởi vì pháp bảo của mấy vị Bán Tổ khó có thể lưu lại dấu vết sâu như thế trên cầu đá . Ba thanh Chiến Kiếm cắm vào trên cầu đá vẫn không nhúc nhích, mấy vị Bán Tổ cũng không hề nhõ đi. Sau khi bay lên cây cầu đá, tất cả đều lâm vào trong im lặng. "Đó là. . ." Trong lòng Tiêu Thần run lên. Hắn thấy bên cạnh bức khắc Liên Hoa kia vẫn còn có một bóng dáng mờ lung, đau thương buồn bã, bất lực, thương cảm, tuyệt vọng, cô đơn, mơ màng . . . Đó là bức khắc thân thể của Nhược Thủy, bức khắc làm cho lòng người tan nát. Tại sao lại như vậy? Thân ảnh của nàng như thế nào lại khắc ở trên Thông Thiên tử kiêu? Thiên ý như thế, không muốn hắn quên sao? Trong lòng Tiêu Thần phát run, hắn vươn tay nắm chắc thanh Chiến Kiếm trong Thất Nhạc Viên, run rẩy đi tới trước bức khắc đó, tinh tâm ngưng thần. === rồi khoét bức khắc kia của nàng. Các Bán Tổ chung quanh với ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn thấy hắn không làm hư hao chủ thể cầu đá thì mới không nói gì. Tiêu Thần cắt bức khắc của Nhược Thủy vào Thất Nhạc Viên. Đối mặt với ánh mắt ai oán, tuyệt vọng kia, không ngờ hắn run rẩy từng đợt, khó có thể nhìn thẳng vào nó. Ở bên cạnh bức khắc hắn lập một tấm bia đá, khắc vào đó hai chữ Nhược Thủy. Cho dù sau đó không lâu mà trí nhớ không còn tồn tại thì hắn cũng vẫn biết tên của thiếu nữ này. Làm xong những việc này. Tiêu Thần bỏ Chiến Kiếm vào Thất Nhạc Viên, hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mệt mỏi như vậy. Hắn vô lực nói với Kha Kha: "Để cây cầu đá lại, chúng ta đi thôi." Tiểu thú cũng sắp không thể chịu đựng nổi. Mặc dù Thất Nhạc Viên phi phạm, nhưng chủ nhân của nó bao năm qua cứ để hoang phế nên tu vi cũng không hề được đề cao, khó có thể thu cây cầu đá vào. "Oanh " Trong thời khắc Kha Kha buông Thông Thiên tử kiêu ra. Cây cầu này phát

ra một cỗ năng lượng dao động ngập trời, không ngờ đẩy lui cả mười một vị Bán Tổ ra xa. Nhưng ngay sau đó bọn họ lại vọt tới, hình thành vòng tròn vây quanh. Tiêu Thần không muốn đi tranh đoạt cây cầu này. Thứ nhất là không đủ sức tranh giành, thứ hai là không còn lòng dạ nào. Vĩnh viễn để lại đây nỗi đau thương vô bờ, hẳn cảm giác khắp thiên địa đều một màu xám xịt nên căn bản không muốn dừng lại lâu hơn ở chỗ này, dù chỉ trong chốc lát. Bay đến bên cạnh Thái Hạo lão nhân, sau đó nhìn thoáng qua Thanh Thanh vẫn còn điềm tỉnh ngủ say, Tiêu Thần mang theo Kha Kha hóa thành một đạo hào quang bay về phương xa. Xi Vưu truyền âm nói: "Nếu có việc thì đi Thường Dương Sơn tìm ta, không lâu sau ta sẽ đi vào trong đó cứu một vị bằng hữu thoát khổ." Thái Hạo cũng đồng thời truyền âm cùng Huyền Vũ lão tổ, bọn họ sẽ hợp lực truyền thụ pháp quyết cho Thanh Thanh. Nếu có việc thì có thể đến hải ngoại tìm kiếm. Nguyên Thủy thì lạnh giọng truyền âm nói: "Nếu người của Thanh Liên thiên nữ tìm đến báo thù thì tự có bọn ta ngăn cản. Từ nay về sau hai bên không thiếu nợ nhau, nhân quả như vậy là kết thúc." Tất cả các vị như Thông Thiên giáo chủ cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng gật đầu nói phải. Tiêu Thần còn chưa kịp trả lời thì họ đã một mạch bay về hướng Cửu Châu. Bóng dáng của Nhược Thủy rốt cục đã hoàn toàn biến mất trong trái tim hắn. Nhưng hẳn vẫn cảm giác được nỗi đau thương cực kỳ khó tả, sau này hẳn chỉ biết là đã mất đi một người rất quan trọng, nhưng lại quên đó là ai. "Y nha. . ." Tiểu thú nhẹ nhàng tóm lấy một lọn tóc dài của Tiêu Thần, hơi lo lắng nhìn hắn. Về nhà, vào giờ khắc này Tiêu Thần chỉ có một ý nghĩ. Đó chính là trở lại nhà mình, trở lại gia đình ấm áp kia. Sơn Ngoại Sơn ở cửa thôn sau khi nhìn thấy Tiêu Thần thì cười ngây ngô. Cha mẹ Tiêu Thần thấy hắn trở về thì vô cùng vui mừng. Khi hắn phiêu bạt ở bên ngoài thì các lão nhân lo lắng nhất, huống hồ Tiêu Thần từng mất tích tám năm. Suốt trong ba tháng tiếp theo, Tiêu Thần cũng không đi tìm đám người Liễu Mộ, Nhất Chân, một bước cũng không ra khỏi cửa nhà. Hắn trở nên mờ mịt, cảm giác hiện tại đã mất phương hướng, tựa hồ đã không có mục tiêu phấn đấu, như thể một chiếc thuyền đơn độc giữa biển khơi. Sau này sẽ đi con đường nào? Trở nên mạnh hơn, đến mức mạnh nhất sao? Hắn đột nhiên mất đi loại động lực này. Hẳn

uế oải chán chường, lâm vào một loại trạng thái vô lực. Cha mẹ Tiêu Thần nhìn vào mắt hắc mà sốt ruột ở trong lòng, bọn họ cảm thấy được sự mất mát của Tiêu Thần. Mặc dù mỗi ngày hắc đều miễn cưỡng vui cười, nhưng với sự tương thông trái tim bẩm sinh của mẫu tử và phụ tử, bọn họ làm sao mà không cảm nhận được loại vui vẻ cay đắng này. Cha mẹ hắc mạnh mẽ đẩy hắc ra khỏi cửa nhà. Còn đám bạn bè chơi đùa thưở thiếu niên như Đại Chu, Tiểu Hồ, Nhị Băng, Tú Tài, Đầu Trọc cương quyết lôi kéo hắc đến huyện thành đi dạo hội chùa. Đóng cửa ở trong nhà suốt ba tháng, nay đột nhiên đi tới những nơi náo nhiệt người đi lại tấp nập lập tức khiến cho tâm hồn Tiêu Thần đang tĩnh lặng chợt rung động vài cái từ cực tĩnh đến cực động. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tiêu Thần bất thành linh lĩnh ngộ được chút ít. Tĩnh cùng động vào giờ khắc này lại rõ ràng dứt khoát như thế, từ một loại hoàn cảnh đột phá sang một loại hoàn cảnh khác, ngay cả tất cả tâm trạng cũng khác đi trong phút chốc. Trong suốt một tháng tiếp theo, hắc thường xuyên bị cả đám bạn bè lúc còn bé kéo ra ngoài. Đi Hoàng Hà bắt cá, đến đồng hoang săn thú, lặn lội tới sa mạc xa xôi, vào Bách Thảo Đường nghe đọc sách. Tâm hồn mê muội của Tiêu Thần bắt đầu từ từ kiên định, hắc dần dần lại tìm thấy bản thân. Một nữ nhân rất quan trọng trong cuộc đời hắc đã biến mất, đã quên đi dáng điệu của nàng. Nhưng con đường vẫn còn phải đi, tại sao lại để tâm trạng dừng lại đúng thời khắc "Mất đi" kia? Tiêu tan thì tiêu tan, suy sụp tự trách cũng vô dụng, hắc vẫn còn phải tiếp tục đi về phía trước. Có lẽ cỗ lực lượng thần bí đã tự động trợ giúp hắc cắt đứt hình bóng cô gái kia cũng là để hắc tiếp tục đi tới. Tâm tình Tiêu Thần lại từ từ phát sinh lột xác, rất có cảm giác thấy một sức mạnh đang vén mây mù ra hai bên để nhìn thấy mặt trời. "Là vô tình cũng được, là kiên định cũng tốt, đường còn phải đi, ta quyết định sẽ lại bắt đầu." Có Bát Tướng cực nhanh, hắc sáng đi Đông Hải, chiều tới Tây Cương, băng qua sa mạc, lượn khắp thảo nguyên. Trong thời gian ngắn ngủn hai tháng tiếp theo này, tâm tình hắc đã xảy ra sự lột xác chân chính. Thường ngoạn hoa xuân trắng thu, đi vào chiến trường sát khí ngút trời đều có một loại cảm giác khác hắc. Đi dọc dãy phố xá sầm uất kéo dài, vượt đoạn đường sa mạc hoang vu đã mang lại một loại trải nghiệm khác. Ngắm dòng suối nhỏ róc

rách, quan sát biến cả gầm thét, nhất định phải có một loại thấu hiểu. Mấy tháng qua chưa bao giờ tu hành, nhưng mà tu vi của Tiêu Thần lại tăng vọt, tâm tình cũng tăng lên, cảnh giới tu vi đã đến mức lột xác. Không ngờ hắn đã bước vào Ngự Không cảnh giới Lục trọng thiên. Điều này làm cho Tiêu Thần hiểu càng sâu sắc. Trong lúc vô tri vô giác, hắn tiến hành một hành trình Luyện Tâm. "Nhân sinh ai có thể suốt đời hát vang?" Đây là sự lĩnh hội lớn nhất của hắn. Nếu như không có làn mây đen âm u vùn vụt kia thì làm sao có được cầu vồng bảy sắc hiện lên chói sáng. Nếu như không có ánh nắng chiều lờ mờ kết thúc, thì làm sao có ánh ban mai phồn thịnh tái sinh. Nếu như không có nhân sinh xám xịt nơi đáy thung lũng, có thể nào tôn lên cội lòng cao vợi vợi ngẩng nhìn xuống những quả núi nhỏ. Thay đổi một loại ánh mắt, thay đổi một loại tâm trạng, lại xem xét quá khứ, tất cả đều làm sinh ra sự khác nhau rất lớn. Thấy tinh thần Tiêu Thần lại sáng bừng, cao hứng nhất chính là Kha Kha. Tiểu quỷ ôm Âm Mộc Sâm Quả mà bắt đầu hài lòng ăn, không hề ngủ vùi ngáy khò khò giống như dĩ vãng nữa. Toàn thân tràn ngập lực lượng mệnh môn, Võ thể của Tiêu Thần càng tiến thêm một tầng. Mặc dù trên Cửu Châu linh khí ít ỏi, nhưng mà Vô Giả thuần túy hoàn toàn chỉ là khai quật lực lượng của chính mình nên cũng không cần linh khí bên ngoài. Do đó đối với Tiêu Thần nó không có ảnh hưởng. Hắn muốn trở nên càng mạnh hơn, cho gần đến mức tuyệt đỉnh, nhìn xem vạn vật bên dưới. Đây là mục tiêu của hắn. Một nữ nhân trong cuộc đời đã bay theo gió, tuy vẫn còn sự chua xót nhàn nhạt, nhưng mà đã không còn sa vào quá khứ nữa. Hiện tại hắn cảm giác tâm không còn bị gông cùm xiềng xích, không gì có thể ngăn cản hắn đi lên võ cảnh cực đạo. Đây là một thời đại lớn, khi mà Võ, Chú, Hồn, Khí sớm muộn gì cũng sẽ đồng loạt tái hiện trên thế gian. Giữa cơn phong ba thì hắn không có cách nào tránh né, chỉ có thể vào đó mà tranh đoạt. Khi Tiêu Thần lại gia nhập giới tu luyện thì hàng loạt tin tức lại đổ dồn về chỗ hắn. Long vương đánh nhau khắp nơi, máu nhuộm ngàn dặm hải vực. Tất cả Tiểu Long vương năm đó ở Long Đảo đều hiện ra hết ở nhân gian. Chúng đều tự có thể lực lớn tương ứng duy trì để đại chiến với Nhân Gian Giới, tranh giành long khí Thủy Tổ Long, cướp đoạt ngôi vị Tổ Long. Đại Vũ trong Tu Chân Giới,

cùng các hậu duệ cấp Bán Tổ giáng xuống nhân gian. Họ cùng đám người Chuẩn Đề, Nguyên Thủy, Thông Thiên không ngừng cọ sát, nhưng mà lại không cho phép khai chiến. Hiện họ đang chiêu tập rộng rãi các môn đồ, có dấu hiệu truyền đạo ở nhân gian giới. Xi Vưu dồn ép Thường Dương Sơn, định giải cứu một vị Thượng Cổ Chiến Thần đã bị phong ấn vô tận năm tháng, nhưng mấy lần mất công quay về. Thế hệ trẻ tuổi của Tu Chân Giới cùng Trường Sinh Giới lúc nào cũng đối kháng, không ngừng tranh phong từ Cửu Châu đến đến hải ngoại, có dấu hiệu sẽ mở lời đòi tranh đoạt ngôi vị đệ nhất đế vương thế hệ trẻ tuổi.

codon.traif Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 313 : Thái Sơn quyết chiến

Chương 313 : Thái Sơn quyết chiến Dịch giả:Linhlp Nguồn: 4vn.eu

Đến khi hoàn toàn quên đi hình bóng Nhược Thủy, Tiêu Thần mang theo Kha Kha rời khỏi thôn Tổ Long. Tựa như đã trải qua một lần sống lại, những bồi hồi của quá khứ đã hoàn toàn phai mờ. Một lần nữa hấn lại bước chân vào giới tu luyện. "Y nha y nha. . ." Kha Kha xuyên qua không gian, hưng phấn thi chạy cùng Tiêu Thần. Tiêu Thần triển khai Bát Tướng cực nhanh, nhanh như điện chớp. Nhưng hấn lại phát hiện không cách nào bỏ lại tiểu tử kia, ở phía sau có một đạo hào quang trắng tựa như là một ngôi sao băng kỳ dị cứ bám sát theo đuôi hấn. "Tiểu quỷ nhanh như vậy. . ." Tiêu Thần nở nụ cười, búng mũi nó một cái. Tuyết Bạch Tiểu Thú bất mãn lâu bầu một tiếng, rồi sau đó sung sướng ôm một quả Chu Quả mà bắt đầu nhai gấu gấu. "Leng keng " Từ đằng xa truyền đến âm thanh đao kiếm đánh nhau, còn có năng lượng dao động mệnh mông cuồn cuộn mà đến. Nơi đây

chỉ cách Ngũ Nhạc đứng đầu Thái Sơn không xa, chính là một danh sơn trọng địa của Cửu Châu. Lập tức Tiêu Thần cùng Kha Kha bay về phía trước. Dãy núi chập chùng, vách đá xanh ngắt. Nhưng ngay cả là Đông Nhạc được coi là danh sơn thiên hạ cũng thiếu hụt linh khí. Sáu đạo nhân ảnh đang hỗn chiến, thực lực song phương tương đương nhau nên đánh khó phân thắng bại. Một phe là Tu Chân Giả, một phe là tu giả Trường Sinh Giới. Phi kiếm, pháp bảo tung hoành công kích, song phương đánh nhau thật là kịch liệt. Mà ở phía trước càng có nhiều tiếng la hét truyền đến. Nhìn về phía trước, có thể thấy bóng người thấp thoáng. Ở lân cận Thái Sơn có không ít cuộc chiến, tất cả bóng dáng đều là thanh niên. Đây là làm sao vậy, tại sao có nhiều người hỗn chiến như vậy? Tiêu Thần cùng Kha Kha tựa như là người ngoài cuộc bay lên Đông Nhạc Thái Sơn, cuộc chiến đấu ở trên đó càng kịch liệt, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời, tu chân pháp bảo bay đầy trời như mưa, pháp thuật thần thông chiếu sáng đỉnh núi. Trên đỉnh Thái Sơn. Huyết vụ tràn ngập. Tiêu Thần vô cùng kinh dị. Thật không ngờ song phương chiến đấu khốc liệt như thế. Nếu không phải hắn đem người của Trường Sinh Giới vào nhân gian, chỉ sợ tu giả Cửu Châu thực sự không cách nào chế ngự nổi Tu Chân Giả. "Xích " Một đạo kiếm quang vọt tới nhằm thẳng vào đầu Tiêu Thần, Kha Kha bất mãn lắm bầm một tiếng, thần quang bảy màu xuất ra. "Leng keng" một tiếng làm phi kiếm nát bấy. Ở xa xa một bóng người miệng phun máu tươi suýt nữa rơi xuống từ trời cao. Có vẻ hắn thật không ngờ xông vào chiến trường lại là một người một thú lợi hại như thế. Vài bóng người nhất loạt vọt lên trước, lập tức vây quanh Tiêu Thần cùng Kha Kha. Tiêu Thần mở ra Bát Tướng cực nhanh nên bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa. Hắn lách sang một bên để xem cuộc chiến, hắn không muốn dễ dàng ra tay. Trên Thái Sơn có rất nhiều chiến đoàn, khắp nơi đều là bóng người. Bỗng nhiên hắn thấy được người quen. Tát Ma, một trong mười đại cao thủ tông giáo thanh niên của đế quốc La Mã ở Trường Sinh Giới. Hắn đang cầm trong tay một quyển kinh thư cổ niệm lầm bầm, những vì sao trên bầu trời chợt sáng lạn, mười tám chùm năng lượng Lam Tinh to cỡ gian phòng tựa như sao băng rơi thẳng xuống tức thì đánh cho pháp bảo ba tên Tu Chân Giả đang vây công hắn bị nát

vụn, còn thân thể tan biến. "Ha ha. . . Tiêu huynh đệ mau tới hỗ trợ, người Tu Chân Giới rất liêu lĩnh . Lại muốn cướp đoạt Thái Sơn." Tát Ma nhìn thấy Tiêu Thần cùng Tuyết Bạch Tiểu Thú. "Làm sao ngươi lại đi tới đây?" "Ta khóc a, ta đi về phương tây, thật không ngờ nơi đó lạnh khủng khiếp. Còn phong ấn so với Cửu Châu thì chỉ có hơn chứ không kém. Bất đắc dĩ ta lại chạy trở về." Tát Ma lại đánh bay hai tên Tu Chân Giả, hẳn đi tới trước người Tiêu Thần rồi nói: "Nghe nói Cửu Châu muốn giải phong ấn, người Tu Chân Giới bắt đầu chiếm trước các quả núi thiêng. Ở mỗi điểm núi sông danh tiếng đều phát sinh cuộc chiến tương tự. Nhưng mà các nhân vật lão bối cũng không ra mặt, hiện tại đều là thế hệ thanh niên đánh trận." "Thì ra là thế." "Tu Chân Giới xác thật chính là nhân vật rất khó giải quyết , rất khó đối phó. Mấy ngày trước suýt nữa ta phải nuốt hận ở nhân gian." Tát Ma tựa hồ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Tiêu Thần lại thấy được thêm một bóng người quen thuộc. Muôn vàn những bông hoa hướng dương khổng lồ, những cánh hoa màu vàng chiếu sáng một nửa ngọn núi. Một dáng người đang di động như là tia chớp, ngay cả là phi kiếm cũng không nhanh hơn tốc độ của hắn. Hắn tung hoành công kích, chặt đứt vài thanh phi kiếm rồi chém rơi đầu mấy tên Tu Chân Giả. Kia không phải là Hải Vân Thiên sao? Không nghĩ tới đã lâu không gặp, nay ma công của hắn đại thành. Không cần nghĩ thì Tiêu Thần cũng biết hắn tu luyện ma công 《 Quỳ Hoa Bảo Điển 》 trong truyền thuyết. Bóng dáng hắn nhanh như quỷ mị, kiếm quang ngời sáng như cầu vồng. "Thiên Phật Bảo Luân!" Một tiếng quát to làm sự chú ý của Tiêu Thần dời đi, hắn trông thấy Sở Hành Cuồng, Chương Khổng Giả của thần thông Mệnh Vận Song Sinh Tử hiểm thấy. Đó là thần thông cùng một loại như đại thần thông của Phật Đà. Mặc dù Tiêu Thần đã đánh bại hắn nhiều lần, nhưng tiền đồ của hắn vẫn tuyệt đối không thể lường được. Đối thủ của hắn lấy một mặt Ngũ Hành kỳ làm vỡ nát Thiên Phật Bảo Luân trong tay Thiện Tử, nhưng lại để Ác Tử cầm lưỡi hái tử thần phá vỡ trận, chém nát Ngũ Hành kỳ, cắt lấy đầu đối phương rồi nghiền nát luôn Nguyên Anh đang muốn trốn chạy lên trời cao. "Thật không ít cố nhân đã đi tới Nhân Gian Giới." Tiêu Thần kêu lên. Xoát Cách đó không xa, một bóng người duyên dáng xinh đẹp triển khai Bát Tử Thiên Dực phóng lên cao, hai tay trắng nõn

nà như được chạm khắc từ ngọc. Bất Tử Pháp Ân thần kì bay lên đỉnh núi, như linh dương dấu sừng không vết tích khó có thể tìm ra. Nó dễ dàng phá vỡ phòng ngự của hai tên Tu Chân Giả, đánh bại Lưu Kim Cổ của bọn họ khiến bọn họ bị đánh rớt xuống khỏi đỉnh núi. Nàng này hoa nhường nguyệt thẹn, nghiêng nước nghiêng thành, đúng là Yến Khuynh Thành. Được Bất Tử chưởng giáo tương trợ, nàng đã cắt đứt liên lạc với Tiêu Thần, rồi sau đó lấy thân mình làm Đỉnh Lô. Cho đến ngày nay đại pháp Toái Ma Chủng Thần rốt cục sơ thành, công lực đột nhiên tăng mạnh. Áo tím phát phơ, mỹ nhân xinh đẹp như hoa, nhanh nhẹn như chim bay bướm lượn. Yến Khuynh Thành hoạt bát linh động, trong lúc xoay người cũng đã thấy Tiêu Thần. Tựa hồ nàng hơi kinh ngạc, nhưng rồi lập tức quay đầu, bắt đầu tìm kiếm đối thủ tiếp theo. Tu Chân Giả đích xác có thể lực rất mạnh. Tiêu Thần thấy Tát Ma, Hải Vân Thiên, Sở Hành Cuồng, Yến Khuynh Thành liên tiếp thăng đối thủ, nhưng mà cũng thấy rất nhiều cao thủ trẻ tuổi Trường Sinh Giới đã bỏ mạng tại đỉnh Thái Sơn. Chiến đấu là vô tình, máu bắn tung toé, đôi bên đều chịu thương vong vô số. Nhưng cũng không có hiện tượng nghiêng về một bên. Tát Ma bảo: "Mấy ngày gần đây đỉnh Thái Sơn là một chiến trường chủ yếu. Nhưng mà ở các danh sơn khác cũng đang tiến hành chiến đấu kịch liệt, rất nhiều cổ nhân đều phân tán ở các nơi. Nghe nói, người Tu Chân Giới muốn cùng chúng ta mở một lôi đài sinh tử, những cao thủ mạnh nhất đại diện hai bên quyết đấu." "Ô ô. . ." Ở phía sau, từ phương xa vọng đến những trận âm thanh nặng nề, phảng phất như có một con cự thú viễn cổ đang tới gần. Một cỗ lực lượng hùng hậu đang đến với uy lực dời non lấp biển. Nhìn ra xa, hai chiếc chiến thuyền khổng lồ đang phi hành trên bầu trời. Tát Ma cau mày bảo: "Cao thủ của bọn họ đã đến." Đó là chiến thuyền đồ sộ chỉ thuộc về Tu Chân Giả, pháp bảo to quá mức bình thường tràn đầy hào quang đủ màu. Chúng xé gió phi tới gần, hai chiếc chiến thuyền đều dài hàng trăm mét, năng lượng dao động vô cùng mạnh mẽ. "Dừng tay!" Trên chiếc chiến thuyền thứ nhất, một vị nam nhân hét lớn. Cùng lúc đó, một đạo kiếm quang như Thiên ngoại Phi Tiên từ đám mây chém xuống, kiếm quang lớn lao trực tiếp đánh bay không ít tu giả. Một kiếm rất cuồng vọng, nó muốn chém vỡ đỉnh Thái Sơn nên lập tức làm cho

không ít người giận dữ. Đây chính là đỉnh núi đứng đầu Ngũ nhạc, một loại tượng trưng cho Nhân Gian Giới. Làm sao có thể cho phép hăn càn rỡ như thế. Nhưng mà vài tên tu giả tiến lên đều bị chấn nát , máu bay tung toé, thân tàn rơi xuống. Căn bản bọn họ khó có thể làm rung chuyển kiếm quang thật lớn kia. Vừa lúc đó, một đạo huyết quang hiện ra, bóng dáng Thần Ma vô tận hiện lên. Thiên sứ không đầu, ác ma tay cụt nương theo một thanh Xích Huyết phi đao long lanh trong suốt to bằng ngón trỏ đánh nát hư không mà đụng vào kiếm quang. Tiểu Lý Phi Đao -- truyền nhân chính thống của Tuyệt Đao -- đã xuất thủ. Thanh phi đao màu đỏ kia đúng là phi đao năm đó của Lý Tầm Hoan, bởi vì nó dính vô tận Thần Ma huyết dịch mà thành một thanh huyết đao sát khí ngút trời. Có thể nói nó chém sắt như bùn, là Thần Ma khó chặn Kiếm quang tan vụn. Chiếc chiến thuyền đồ sộ trên bầu trời rung rinh một hồi, từ trên đó có nam nhân thanh niên cười lạnh nói: "Có chút ý tứ." Đang khi nói chuyện thì hai chiếc chiến thuyền đã hạ xuống. Dao động mệnh mông đẩy mọi người thối lui, trên thuyền có không ít tu giả. Tên thanh niên áo lam cầm đầu là người thứ nhất ngự kiếm phi xuống, hăn quát: "Không phải đã nói rõ sao. Song phương cường giả sẽ quyết đấu, vì sao lại xảy ra hỗn chiến?" Một người nam nhân trên mặt có vết sẹo, ánh mắt sắc bén không hề sợ sệt động thân nhảy ra, miệng quát: "Ta đang muốn hỏi người của các ngươi, vì sao vô cớ định cướp đại sơn?" Tiêu Thần sững sốt, đây không phải đệ tử Vương hệ Bạc Sĩ của thủ đô Đại Thương sao? Kẻ hói đầu hung dữ tiếng tăm lừng lẫy này, xem ra tất cả các đại tộc trong ngũ đại bá chủ cũng đã tặng một chút "Hỏa Chủng" đến nhân gian. "Đại sơn không thuộc về Tu Chân Giới, tựa hồ cũng không thuộc về Trường Sinh Giới các ngươi chứ?" Thanh niên áo lam cười lạnh nói. Bạc Sĩ lạnh lùng đáp: "Tổ tông chúng ta vốn gốc rễ ở nhân gian giới. Hiện tại trở về hoàn toàn là quay lại cố hương, đâu có vô cớ xâm lấn giống như các ngươi." Thanh niên áo lam ngửa mặt lên trời cười to rồi nói: "Chê cười, tổ tiên chúng ta là Đại Vũ, trong đám người hậu duệ cũng có không ít đến từ nhân gian. Hiện tại trở về, cũng có thể nói là quay về quê cũ. Kỳ thật nhiều lời vô ích, cuối cùng vẫn cần phải quyết chiến, nói chuyện bằng thực lực. Vẫn còn cách ngày lôi đài sinh tử chiến một đoạn thời gian, nhưng ở núi

sông danh tiếng các nơi đã bắt đầu tiến hành Phong vương chiến. Bằng không hôm nay ở đây chúng ta cũng đấu võ trực xuất mấy tên Vương Ba." "Lại còn sợ các người sao?" Mọi người của Trường Sinh Giới đều rất phần nộ. Áo lam thanh niên cười to mà bảo: "Không cần quá nhiều người cùng tham gia. Chúng ta lựa chọn mấy người đại diện là đủ rồi, ta khẳng định sẽ ra tay." "Hay!" Tuyệt Dao nghe nói thế liền bước lên phía trước, ở trên hư không bắt đầu giăng co cùng thanh niên áo lam. Lúc này, bên phía tu chân có vài cao thủ đi tới gần tên áo lam, sắp hàng song song cùng hằm. Điều khiến Tiêu Thần cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn chính là, hằm lại thấy một người quen. Một người áo tím sắc mặt tái nhợt từ trên chiến thuyền thứ hai ngự kiếm phi xuống, không ngờ là đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ tuổi Đặng Ngọc của môn phái Thục Sơn. Hằm không phải bị trấn áp trong Hạo Thiên Tháp sao? Tiêu Thần lập tức hiểu ra, tất nhiên là Thái Hạo đã thả hằm đi ra ngoài. "Đặng huynh, đâu cần huynh ra tay, có lẽ huynh cứ nghỉ ngơi đi thôi." Người áo lam mở miệng nói. "Không sao, trải qua tổ sư tương trợ, ta đã phục hồi như cũ." Tuyệt Dao đã tiến lên, Tát Ma, Yển Khuynh Thành, Hải Vân Thiên, Sở Hành Cuồng cũng cất bước đi tới ở trên hư không. "Trường Sinh Giới xuống dốc sao? Chỉ bằng mấy người các người..." Người áo lam cười lạnh, đứng chung một chỗ cùng Đặng Ngọc áo tím trông rất có thái độ thách thức thiên hạ. "Dù sao so với Cửu Châu lớn như thế của Nhân Gian Giới mà ngay cả một người có thể xuất chiến đều không tìm được thì vẫn còn mạnh hơn." Âm thanh của Đặng Ngọc rất nhẹ rất dài giọng, nhưng lại vang dội rõ ràng khắp Thái Sơn. Đông đảo tu chân đều nghe được hết, nhưng mà không ai nói thêm gì. Nơi này ngoài Tiêu Thần ra thì thực sự không có tu giả của Nhân Gian. "Y nha..." Kha Kha thở phì phì mà làu bàu. Nó có linh tính cực cao, biết đây là thế giới cổ hương của Tiêu Thần nên bắt đầu bắt mẫn. Đặng Ngọc đang khi lơ đãng quét mắt lại đây, lập tức như bị sét đánh. Mặc dù lần này diện mạo Tiêu Thần khác với lần trước, nhưng mà cổ khí tức kia thì tuyệt đối giống. Lần này, Tiêu Thần lấy lại diện mạo loài người vốn có lúc trước, mà hằm cũng không che giấu khí tức của bản thân. "Là người sao?!" Hằm vừa sợ vừa giận. "Là ta." Tiêu Thần ôm Kha Kha, véo tai nó làm cho tiểu thú y nha vài tiếng. Hằm lộ vẻ rất

bình thân mà lơ đãng nhìn Đặng Ngọc. "Ta muốn giết ngươi!" Đặng Ngọc hận Tiêu Thầnthấu xương. Thân là đệ nhất cao thủ thanh niên môn phái Thục Sơn, lần trước thảm bại ngoài ý muốn đã thành một khối tâm bệnh của hắn. Nếu như không có trường bối tương trợ thì hắn đã hoàn toàn bị Tiêu Thần phế bỏ. "Muốn đánh với ta? Nhưng vừa rồi ngươi có nói, nhân gian không có một người nào có thể xuất chiến. Nhà ngươi muốn quyết đấu cùng một tu giả bình thường nhân gian như ta đây sao?" Lời này quả thực là bạt tai Đặng Ngọc, cho dù nói như thế nào thì lần trước hắn đã thua dưới tay Tiêu Thần. Người áo lam đứng bên cạnh ngăn cản Đặng Ngọc, hắn nói: "Ta và huynh đều là trong số mười thanh niên kiệt xuất mạnh nhất Tu Chân Giới. Không nên chấp nhặt với tu giả nhân gian giới. Binh đối binh, tướng đối tướng, vương đối vương, khắc có người đối phó hắn." "Ha ha. . ." Tiêu Thần cũng không có nói gì mà phá lên cười. Đặng Ngọc sắc mặt nóng rần lên, hắn cảm giác như Tiêu Thần đang cười nhạo hắn. Lập tức hắn nói vô cùng lạnh lẽo: "Lần trước ngươi dựa vào Hạo Thiên Tháp mà thắng ta. Sau khi mất đi Hạo Thiên Tháp, chỉ dựa vào bản lĩnh thực sự thì làm sao ngươi là đối thủ của ta. Trong vòng hai mươi chiêu ta sẽ lấy tính mệnh của ngươi." Trên đỉnh Thái Sơn đỉnh, bóng người thấp thoáng, tu giả thì vô số. Nhưng tất cả mọi người đều thất kinh, không ngờ Tiêu Thần lại chiến thắng Đặng Ngọc, kẻ được xưng là trong số mười thanh niên kiệt xuất mạnh nhất Tu Chân Giới. Tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc khó có thể tin nổi.

codon.traoi Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 314 : Bát Tướng đại phá Ngũ Phương Thế Giới

Chương 314 : Bát Tướng đại phá Ngũ Phương Thế Giới Dịch giả:Tsaichen
Nguồn: 4vn.eu

Đặng Ngọc dần dần bình tĩnh trở lại. Hắn tự biết vừa rồi mình tỏ ra hơi thất thố, nhưng ngọn lửa giận trong lòng vẫn khó mà kìm xuống được. Xuýt chút nữa gã đã bị một người có cảnh giới thấp hơn phế bỏ, nhưng mà gã biết hiện tại muốn phát tác cũng chẳng được nên chỉ có thể cố nén giận. “Phật Phật Phật” Gió nhẹ thổi tới. Đặng Ngọc triệu xuất ra một cây Ngũ Hành Kỳ cầm trên tay khiến cho mây mù cuồn cuộn. Gió thổi mỗi lúc một mạnh, đại kỳ rung phần Phật. Bộ tử y của gã bay phấp phới theo gió, quay sang nhìn Tiêu Thần mà nói : “ Tiếp tục đánh một trận, để cho người biết thế nào là chân ý vô địch của Tu Chân Giả”. Loại khí thế này người bình thường không thể nào có được, một khi đã tiến vào trạng thái chiến đấu Đặng Ngọc liền trở lên vô cùng lạnh lùng, tĩnh lặng một cách đáng sợ. Gã thân là một trong mười người trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Tu Chân Giới, thiên phú tu luyện bậc này không phải phàm nhân có thể theo được “ Tu vi của người bị suy giảm?” Tiêu Thần lạnh lẽo đứng trên không trung nhìn Đặng Ngọc, lần trước hắn đã khiến cho đối phương bị trọng thương, Nguyên Anh cũng bị hắn đánh cho rách vỡ, mặc dù được sư môn chữa trị nhưng tu vi chắc chắn sẽ suy giảm. “ Đừng nhiều lời, ta dùng Nguyên Anh Cửu Trọng Thiên cũng đủ để lấy mạng người” Đặng Ngọc nói một cách lãnh khốc. Nếu gã muốn trong một thời gian ngắn khôi phục lại cảnh giới Kiếp Hỏa như trước kia thì là vô vọng, mà tất cả những điều này đều là do Tiêu Thần ban tặng Mọi người xung quanh liền giật mình, Nguyên Anh Cửu Trọng Thiên chính là Ngự Không Cửu Trọng Thiên, tu vi như vậy nhìn khắp thế hệ trẻ tuổi Trường Sinh Giới thì cũng chẳng có mấy ai đạt tới. Tu Chân Giới quả nhiên vô cùng đáng sợ. “ Y nha...y nha” Kha Kha tỏ ra rất bất mãn khác hẳn với thái độ của Tiêu Thần lúc này, nó tiến lên phía trước thở hỗn hển trôi nổi giữa không trung, nhìn nó vừa giống như một tiểu lão hồ lại vừa giống như một tiểu sư tử, toàn thân trắng như tuyết như ngọc. Tất cả mọi người trong Tu Chân Giới không một ai biết lại lịch của nó ra sao nên đều tỏ ra rất kinh dị. Đặng Ngọc lạnh lùng quát lớn: “ Nghiệt súc mau tránh ra”. Ngũ Hành Kỳ mở ra, cuồng phong nổi lên cuồn cuộn, một đạo hàn quang ngưng tụ thành hình nhắm hướng Kha Kha đánh tới. Nhưng Kha Kha chẳng thèm để ý tới, nó nhẹ nhàng giơ móng vuốt vạch một cái. Một tia sáng hiện

ra chặn đạo kiếm quang hình lưỡi liềm, rồi sau đó tỏa ra một lực lượng mãnh liệt chấn nát kiếm quang. Tia sáng rực rỡ không hề tiêu tán hướng Đặng Ngọc đánh tới.

Điều này làm cho Đặng Ngọc vô cùng kinh ngạc, đồng thời gã tức giận vô cùng, bị một tiểu thú ngăn cản khiến gã cảm thấy rất mất mặt. “Phá Hồn Tiến” Đặng Ngọc quát lớn một tiếng. Ngũ Hành Kỳ lập tức lay động nhất loạt phát ra ngàn vạn mũi tên hướng về phía Bạch Tuyết Tiểu Thú. Mỗi một mũi tên đều tỏa ra u quang dày đặc, trong đó xoay tròn sát khí u ám nồng đậm chuyên tàn phá linh hồn con người. Chúng lập tức bao trùm lên tia sáng rồi chấn vỡ nát. “Càn Quét Thiên Quân” Đặng Ngọc hét lớn một lần nữa. Một cơn mưa tên vô tận xé rách hư không lao tới, tựa như chúng được triệu hoán từ dị giới vậy. Mưa tên lập tức bao phủ dày đặc phiến không gian của tiểu thú Kha Kha. Trong lúc Đặng Ngọc nghĩ rằng Kha Kha chắc chắn sẽ phải chết thì tiểu thú chợt gầm một tiếng, trong nháy mắt tạo ra một mảnh không gian khiến cho vô số phi tiễn với hàn quang lập loè bị hút hết vào bên trong, tiểu thú vẫn đứng đó bình yên vô sự. Sau đó nó liền xuyên qua không gian, trong nháy mắt vọt tới bên cạnh Đặng Ngọc, như muốn thu gã vào bên trong Thất Nhạc Viên. Thiên phú chiến đấu của Đặng Ngọc rất tốt, mặc dù gã không biết Thất Nhạc Viên đó là cái gì như gã lại cảm thấy được một tia nguy hiểm từ nó. Lập tức Ngũ Hành Kỳ rung động liên tục để thi triển độn thuật Ngũ Hành, tránh né khỏi Thất Nhạc Viên “Xoát” Thất thải hào quang quét ngang bầu trời, tiểu thú dùng sức huy động thủ trào. Đặng Ngọc liền bị đánh trúng, lập tức bay ra ngoài hơn mười trượng. Mặc dù công phu của gã cực kỳ thâm hậu nên cũng không bị tổn thương gì nhưng vẫn không tự chủ được mồ hôi lạnh ứa ra. Gã giật mình nhìn tiểu thú, đây là loại tiểu thú gì a? Nếu như lực đạo của tiểu thú mạnh mẽ hơn chút nữa thì có khi hắn đã phải nuốt hận rồi. Không ít người Trường Sinh Giới nhìn về phía Kha Kha. Đối với biểu hiện như vậy của nó cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ là không ít người của Tu Chân Giới lập tức

chấn kinh. “Kha Kha quay lại” Tiêu Thần gọi tiểu thú trở về. Hắn không muốn cho tiểu thú lại bộc lộ năng lực của mình, việc đó đối với nó không có gì tốt cả. Tiểu thú uể oải bay trở lại. Ôm lấy một cây Hà Thủ Ô lấp lánh hào quang đen nhánh mà bắt đầu cắn từng miếng lớn, điều này khiến cho Đặng Ngọc không biết nói thế nào. Tiêu Thần lấy ra thanh Chiến Kiếm từ trong Thất Nhạc Viên nắm trong tay, hắn chậm rãi cất bước ở trên hư không tiến về phía trước mà nói: “Chỉ sợ lần này người khó mà toàn mạng rời khỏi Thái Sơn”. Âm thanh của hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng khi lọt vào tai những người Tu Giả thì lại có chút rét lạnh. “Chỉ bằng người?” Đôi mày kiếm của Đặng Ngọc lập tức nhướn lên. “Đúng, chỉ bằng ta với cảnh giới Ngự Không Lục Trọng Thiên” Tiêu Thần đưa kiếm lên nói: “Không cần nhiều lời, tới đây đánh với ta một trận sinh tử”. Loại địch nhân mà chỉ có thể lấy quyết đấu sinh tử để giải quyết tất cả thì căn bản không có khả năng hóa giải hận thù. Tất cả Tu Giả đều lùi lại phía sau tạo cho hai người một khoảng không gian chiến đấu. Người của Tu Chân Giới hiểu rõ sự cường đại và đáng sợ của Đặng Ngọc. Mà tên tuổi của Tiêu Thần tại Trường Sinh Giới cũng như sấm bên tai, dám hướng tới Bán Tổ huy động đồ đao, người như vậy tuyệt đối không phải tầm thường. Hào quang nhàn nhạt xoay vòng quanh thân Chiến Kiếm, kiếm quang thu phát không ngừng, nhưng mà lại không có bất kỳ một dao động năng lượng cường đại nào. Trước mắt nó chỉ như một thanh thần binh chém sắt như bùn mà thôi chứ khó có thể xuất ra lực lượng đáng sợ nào. “Ô ô” Một thanh phi kiếm màu đen do Đặng Ngọc đánh ra, xung quanh bao phủ bởi những quỷ ảnh, phát ra những âm thanh như tiếng khóc của u hồn, phá không chém Tiêu Thần. “Đó là U Minh Kiếm trong truyền thuyết” Trong đám người đang đứng bên ngoài quan sát có người giật mình thốt lên. Đây chính là một kiện Ma Binh tại Tu Chân Giới do một nhân sĩ trong ma đạo lấy vô số hồn phách tế luyện thành. Sau khi Ma Nhân bị môn phái Thục Sơn tiêu diệt thì kiện Ma Binh này từ đó cũng mất tung tích. Không gian U Minh phủ xuống, như một tràng vực chân thật đè ép tới như muốn vây khốn Tiêu Thần, nó lệnh cho ngàn vạn Quỷ Hồn Tưởng định chiếm đoạt thân thể cũng như linh hồn hắn. Về mặt Tiêu Thần không chút sợ hãi. Đầu tiên là Không Gian Đại Liệt Trảm chém

ra, sau đó xuất hiện thần thông Chưởng Không Không Gian khiến cho tràng vực đang đánh tới cơ hồ mất đi hiệu quả “ Rắc rắc” Tràng vực U Minh đen ngòm lập tức bị nghiền nát, khiến cho chỉ còn Thiết Kiếm đen nhánh đánh tới. Hắn triệu hoán ra Bát Tướng Cực Tốc để nghênh đón, Chiến Kiếm trong tay tức khắc trăm xuống. “ Leng Keng” U Minh Thiết Kiếm đen nhánh lập tức bị chấn gãy, quỹ ảnh đầy trời biến mất vô tung, trời đất theo đó lại trở về sáng sủa như trước. Mọi người vô cùng kinh hãi, không ngờ được đệ nhất Ma Binh cứ như vậy mà bị hủy đi. Mặc dù Chiến Kiếm không thể kích phát ra được những năng lượng cường đại nhưng nó lại cứng rắn và sắc bén vô cùng, thuộc hàng binh khí đệ nhất trong thế gian. Đặng Ngọc hừ lạnh một tiếng, xuất ra Ngũ Hành Kỳ, cuồng phong thổi tới, trên bầu trời cương phong sắc bén như đao. Lúc này lại có thêm bốn đạo thân ảnh của Đặng Ngọc với đại kỳ trong tay xuất hiện vây quanh Tiêu Thần. Mây vù cuồn cuộn, vờn vờn trên không trung khiến cho người ta khó có thể nhìn thấy tận cùng. “ Thân Ngoại Hóa Thân?” Lập tức có Tu Luyện Giả giật mình la lên, bởi vì hóa thân có phần nhiều hơn bình thường một chút. “ Thật phải cảm tạ ngươi, đã giúp ta có thể tạo ra năm phân thân từ một Nguyên Anh. Một ngày nào đó có thể tới đại thành thì ta thật sự muốn đa tạ ngươi”. Năm đạo thân ảnh của Đặng Ngọc từ năm hướng đồng thời lên tiếng nói Tiêu Thần không chút e ngại. Đối phương đã không còn cao hơn hẳn một bậc cảnh giới nữa, mà chỉ là tam trọng thiên mà thôi. Đối với hắn mà nói thì khoảng cách đó không phải là không thể vượt qua, bởi vì bản thân hắn đã từng trải qua rất nhiều cuộc đại chiến còn lớn hơn thế này. “ Cho dù ngươi có hóa thân thành trăm ngàn vạn thân ảnh thì ta cũng có thể nhìn ra bản nguyên của ngươi” “ Thủy Yêm Thiên Địa” Đặng Ngọc cầm Thủy Lam Kỳ trong tay hét lớn. Lập tức hơi nước cuồn cuộn đầy trời, một vòng hào quang màu lam hướng Tiêu Thần quét tới. Đây chính là Cực Âm Chân Thủy, nếu như để nó chạm phải thì ngay cả thân thể có rắn như sắt thép cũng hoàn toàn mục nát hóa thành mạt phẫn. Thủy Lam Kỳ tràn đầy hào quang màu lam khiến cho lòng người say mê, phảng phất như nó được điêu khắc bởi ngọc xanh vậy, mũi nhọn của nó có thể đẩy lui cả thiên quân vạn mã. Lúc này tất cả mọi người ở tứ xa cũng không tự chủ được thối lui từng bước,

như sợ bị Cực Âm Chân Thủy đánh vào vậy. Tiêu Thần huy động Linh Tê kiếm đạo, xé rách không trung mở ra một mảnh hư không khiến vô tận lam quang bị cuốn vào. Sau đó kiếm đạo nhằm hướng Thủy Lam Kỳ mạnh mẽ đánh tới. “Oanh” Vô tận sương mù màu lam mênh mông tràn ngập ra ngăn lại kiếm đạo đang chém tới. Thủy Lam Kỳ rung động liên hồi phát ra một lực lượng vô cùng khủng bố, khiến cho khắp nơi rung chuyển. Điều này khiến cho thân thể Tiêu Thần rung động mãnh liệt, nếu như không phải võ thể của hắn cực kỳ mạnh mẽ thì chỉ sợ đã bị Thủy Lam Kỳ chấn cho vỡ nát rồi. Hắn không chút do dự, Thượng Thương Chi Thủ vung lên. Oanh, một tiếng vang thật lớn đánh mạnh vào dải sương mù màu lam kia. Trời đất rung chuyển, Thủy Lam Kỳ bị chấn bay trở lại, mặt cờ pháp phối khiến cho không gian bị xé rách một khe lớn, điều này làm cho Đặng Ngọc thất kinh. Lực lượng của hắn so với Tiêu Thần dù sao cũng cao hơn hắn tam trọng thiên, hắn lại dùng Ngũ Hành pháp bảo công kích nhưng Tiêu Thần chỉ đơn giản sử dụng lực lượng cơ thể mà đón đỡ. Điều này khiến cho hắn thật sự cảm nhận được sự đáng sợ của võ thể. Hai đạo thân ảnh Đặng Ngọc một trước một sau tay cầm Liệt Hỏa Kỳ và Hậu Thổ Kỳ đánh thẳng vào đầu Tiêu Thần trên không trung. Liệt Hỏa đại kỳ xuất ra, trời đất kịch liệt rung chuyển, hồng quang lóng lánh. Nó phóng ra Âm Hỏa, như thể không gì không diệt nổi. Ngay cả Trường Sinh Giả nếu bị đánh trúng thì toàn bộ tu vi cũng sẽ tiêu tán. Không Gian Thần Thông hiện ra. Tiêu Thần dùng hào quang xanh phong bế không gian lại để ngăn cách âm hỏa, chặn đứng lực lượng đáng sợ đang ập tới. Rồi sau đó hắn huy động Chiến Kiếm, lấy thần lực chấn lui Đặng Ngọc đang cầm Liệt Hỏa Kỳ trong tay “Oanh” Phảng phất như trời long đất lở, lập tức Đặng Ngọc cầm Hậu Thổ Kỳ lao tới. Đại kỳ che khuất cả bầu trời, hoàng quang mênh mông xuất hiện. Đây chính là Hoàng Thổ Tinh, có thể ngăn sông lấp bể, nếu như bị phong bế bên trong đó thì trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi. Tiêu Thần lấy Bát Tượng cực nhanh tránh thoát khỏi phong mang, sau đó quyền ảnh liên tiếp đánh ra khiến cho hư không như bị chấn nát. Đạo hoàng quang như ngọc bích vô cùng chói lọi rạn nứt ra. Oanh một tiếng rồi vỡ vụn. Hào quang phủ kín cả bầu trời, lực lượng như bão táp tàn phá thập phương, khiến cho không một

ai có thể nhìn thẳng vào phiến hư không đó. Dao động năng lượng cuộn cuộn tản phát khắp Thái Sơn, đã rất lâu rồi Tiêu Thần mới lại sử dụng Tứ Đại Tán Thủ, uy lực so với trước kia mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Nó trực tiếp đánh bay Hậu Thổ Kỳ . Xoát xoát Bóng người chớp động, thân ảnh Đặng Ngọc cầm trong tay Thanh Mộc Kỳ cùng với thân ảnh cầm Xích Kim Kỳ lập tức tiến lại, đại kỳ vũ động, khắp mảng thiên địa đều trở lên run rẩy Thanh Mộc Kỳ đón gió bay phấp phới, thanh khí mênh mông hướng Tiêu Thần quét tới, phảng phất như có thể ăn mòn tất cả. Từng chút một nó khuếch tán rộng ra bên ngoài, khiến cho ngọn Thái Sơn trở lên vô cùng tĩnh mịch, giống như toàn bộ sinh mệnh nơi này đều tan biến. Cùng lúc đó Kim quang chói mắt cũng tràn ra, Xích Kim kỳ mênh mông toả ra đạo quang xé rách chân trời. Thái Sơn bên dưới dường như bị nứt ra. Hai cây đại kỳ giao nhau định kẹp lấy Tiêu Thần như muốn đem tất cả hủy diệt đi. Nghịch Loạn Thức, Lục Thần Thức, Trấn Ma Thức trong Tứ Đại Tán Thủ lần lượt được Tiêu Thần xuất ra, đối với đối thủ bậc này thì Tiêu Thần cũng không dám giữ lại một chút lực lượng. Mỗi chiêu đều vận dụng toàn lực. "Rầm rầm rầm rầm " Ba đại Tán Thủ xuyên phá hư không, khiến cho đạo năng lượng mênh mông của Thanh Mộc Kỳ cùng Xích Kim Kỳ bị đẩy vào không gian thứ nguyên. Nhưng mà dù là như vậy thì không gian cũng bị chấn cho vỡ nát, hình thành một cỗ lực lượng cuồng bạo hủy diệt khiến cho Thái Sơn cùng với quần sơn xung quanh ở phía dưới kịch liệt rung chuyển Xoát xoát xoát Bóng người chớp động liên tục, từ năm phương hướng xuất hiện năm đạo thân ảnh của Đặng Ngọc, Thủy Lam Kỳ, Thanh Mộc Kỳ, Liệt Hỏa Kỳ, Xích Kim Kỳ, Hoàng Thổ Kỳ phấp phới bay theo gió. Đại kỳ rung động “ phật phật phật” làm hư không vỡ vụn, năm cây đại kỳ phủ kín đất trời, che lấp cả phiến không gian như muốn vây khốn Tiêu Thần vào bên trong Đại chiến kịch liệt bạo phát, làn sóng ba động dữ dội từ trên không trung tràn ra khiến cho thập phương rung chuyển. Tất cả mọi người bất giác lui lại phía sau, từ xa nhìn lại tràng đại chiến kinh tâm động phách Ngũ Hành Đại Kỳ phiêu động, khiến cho trời đất rung chuyển, tựa hồ như muốn đảo lộn Càn Khôn vậy. Thuỷ Quang xanh biếc, Thanh Mộc Khí mênh mông vô tận, Xích Kim quang trong suốt, Cực Âm Hỏa hùng hùng hổ hổ, Hậu

Thổ Mang cuộn cuộn, năm loại năng lượng bất đồng hợp lại, chấn nát thiên địa, hủy diệt không gian. Trên không trung một khí tức Hỗn Độn mênh mêng điên cuồng tản ra Có thể tưởng tượng ra tình cảnh bên trong chiến trường đáng sợ đến mức nào. Hai đại cao thủ giao chiến khó mà phân ra thắng bại, thỉnh thoảng có thể thấy bóng dáng của Tiêu Thần cùng Đặng Ngọc lưu chuyển trong vùng năng lượng loạn lưu kia. Đây chính là một cuộc đại chiến ngang tài ngang sức. Mặc dù trong tay Đặng Ngọc có thần bảo Tu Chân Ngũ Hành Kỳ, nhưng kỹ năng chiến đấu của Tiêu Thần lại vô cùng đa dạng, uy lực cũng vô cùng khủng bố. Hai người kịch chiến trong vòng nửa thời thần cũng không phân ra thắng bại. Đặng Ngọc cảm thấy vô cùng khó chịu, tu vi của gã dù sao cũng cao hơn Tiêu Thần tam trọng thiên, thiên phú chiến đấu cũng vô cùng tốt nhưng mà lại bị Tiêu Thần sử dụng các loại tuyệt học kỳ dị tương khắc. Ngoài ra tốc độ của Bát Tướng Cực Tốc khiến gã không thể ngờ được, nhiều lúc tưởng rằng có thể chấn nát Tiêu Thần dưới Ngũ Hành Kỳ, nhưng đều để hăn sử dụng thân pháp cực kỳ nhanh nhẹ tránh thoát được. Cuối cùng gã khai triển ra Ngũ Hành Đại Trận, mây mù tràn ngập khắp hư không, tất cả mọi người đều cảm nhận được một năng lượng hào hùng đang được bộc phát ra, phảng phất như có một người khổng lồ đang dần thức tỉnh. Tựa như có một cỗ lực lượng Hồng Hoang Thần Lực từ thời viễn cổ phá không mà đến. Ngũ Hành Đại Trận mở ra, trong nháy mắt nửa bầu trời bị bao phủ bởi Liệt Hỏa như muốn bốc lên đến chín tầng trời. Biển lửa cuộn cuộn bao phủ đất trời, mà từ hướng đối lập một vòm trời tựa như đại dương mênh mêng ập tới. Lại có một mảnh đầm lầy khiến cho người ta kinh tâm động phách. Còn có dải đất mênh mêng quay cuồng xuất hiện tại phương hướng thứ ba rồi hình thành một mảng hoang mạc thật lớn. Ngay sau đó thần quang xanh biếc mênh mêng ngút trời, rừng già nguyên thủy hồng hoang vươn lên tận trời cao, cây xanh mọc san sát. Hào quang vàng chói mắt, những thanh Xích Kim thần binh nối tiếp nhau phóng thẳng lên bầu trời. Thủy Lam Kỳ, Liệt Hỏa Kỳ, Thanh Mộc Kỳ, Xích Kim Kỳ đồng thời rung động, phân ra tại năm phương thế giới. Chúng bắt đầu phát mạnh phóng ra lực lượng khủng bố long trời lở đất, gió giật so với thiên đao còn đáng sợ hơn. Năng lượng kinh khủng quét về hướng Tiêu

Thần. Nhìn thấy đối phương xuất ra sát thuật cuối cùng, Tiêu Thần cũng bắt đầu toàn lực phản kích. Bát Tướng Thế Giới lần đầu tiên thi triển tại Nhân Gian Giới. Xung quanh Tiêu Thần hiện ra tám phiến không gian hư ảo, giống như không gian luân hồi. Nó điên cuồng hướng ra tám hướng mà xoay tròn. Tám phiến không gian như xếp chồng lên nhau, Bát Tướng liên tục luân chuyển. Thiên, Địa, Thủy, Hỏa, Lôi, Sơn, Phong, Trạch nhất tề chuyển động. Thiên Tướng cao thăm thẳm, Địa Tướng sâu đậm, Thủy Tướng mênh mông như biển, Hỏa Tướng phần nộ thiêu đốt chín tầng trời, Lôi Tướng chém nát khắp chân trời, Sơn Tướng rung động vòm trời, Phong Tướng sắc lạnh xé rách Thứ Nguyên không gian, Trạch Tướng mù mịt như Địa Ngục ... Bát Tướng liên tục luân chuyển đại phá Ngũ Hành Trận! Bát Tướng Thần Thông xuất hiện khiến cho mọi người lập tức vô cùng rung động, không chỉ vì Bát Tướng liên tục luân chuyển như vậy. Thiên Tướng giao nhau với Địa Tướng đã phát ra từng đạo Âm Dương Nhị Khí. Hỏa Tướng, Thủy Tướng, Phong Tướng ... giao hòa phát ra từng đạo Hỗn Độn nguyên khí mênh mông vô tận. Thần Thông của Bát Tướng có thể khắc chế hoàn toàn cổ trận Hồng Hoang do Ngũ Hành Kỳ ngưng tụ thành. Bởi vì tương khắc nên Bát Tướng đã khắc chế hoàn toàn Ngũ Hành Kỳ Khiến cho Ngũ Hành Kỳ không thể lay động. Lúc này Tiêu Thần đang cấp tốc phi hành trên bên trời hỗn loạn, hắn bắt đầu chém đứt các cây trận kỳ của Ngũ Hành Đại Trận. Thân ảnh hắn như cầu vồng. Chiến Kiếm phong mang ngút trời. Một kiếm xuất ra, Thủy Lam Kỳ bị chém gãy gãy ra một tiếng vang ầm ầm thật lớn. Thiên địa như hoàn toàn sụp đổ, Thủy Quyển trong ngũ phương thế giới lập tức tan biến. Thân ảnh Đặng Ngọc trong Thủy Quyển hét lớn một tiếng lập tức lao ra khỏi đại trận. Không trì hoãn một chút nào, thân ảnh Tiêu Thần như tinh quang tiến vào Thổ Giới của Ngũ Phương thế giới. Thượng Thương Chi Thủ vung lên, một chương chấn nát Hậu Thổ kỳ đang bất động, mà thân ảnh Đặng Ngọc nơi đây đã sớm chạy ra ngoài. Sau khi tiến vào Hỏa Giới của ngũ phương thế giới, Tiêu Thần lấy Không Gian Đại Liệt Trảm chém nát Liệt Hỏa Kỳ cũng đang bị cứng đờ. Còn thân ảnh Đặng Ngọc nơi này chưa kịp thoát ra liền bị Tiêu Thần phong ấn vào Âm Dương Nhị Khí của Thiên Tướng và Địa Tướng. Hàn quang của Chiến

Kiểm tỏa ra bốn phía, sắc máu ngút trời. Tiêu Thần huy kiếm, lập tức thủ cấp thân ảnh Đặng Ngọc bị chém đứt lìa, Nguyên Anh thoát ra tức thì bị hấn một kiếm chém nát. Tiếp theo Tiêu Thần lại tiến vào Kim Giới cùng Mộc Giới của ngũ phương thế giới, chấn nát Xích Kim Kỳ cùng Thanh Mộc Kỳ, mà thân ảnh Đặng Ngọc tại Mộc Giới cũng bị hấn một kiếm tiêu diệt. Mọi người xung quanh ngọn Thái Sơn vô cùng kinh sợ, Bát Tướng đại phá Ngũ Phương thế giới khiến cho mọi người dị thường rung động. Nhất là những người thuộc Tu Chân Giới, họ khó có thể tin điều đang xảy ra trước mắt. Thần thông của Bát Tướng thật là lợi hại, không ngờ Tiêu Thần lại có thể hạ gục một trong mười người trẻ tuổi kiệt xuất nhất của bọn họ, Đặng Ngọc. Sau khi Tiêu Thần đại phá ngũ phương thế giới, hấn thẳng tay tiêu diệt ba Nguyên Anh của Đặng Ngọc. Hấn không thể để cho đối phương có bất kỳ một cơ hội tái sinh nào, lần này hấn quyết không cho kẻ địch tái sinh được nữa. Trong lòng Đặng Ngọc như tro tàn, cứ như vậy mà thất bại Trong thế hệ trẻ tuổi tại Tu Chân Giới gã khó có thể gặp địch thủ, nhưng tại Nhân Gian Giới hai lần bị hạ gục khiến trong tâm hấn tràn ngập cảm giác thất bại. “ Keng” Tiêu Thần vung Thượng Thương Chi Thủ lên chấn nát một thanh phi kiếm do một kẻ áo lam đứng phía xa xuất ra trợ thủ cứu Đặng Ngọc đang trong lúc nguy người. “ Đặng huynh mau lui lại, chớ có nản trí, bởi vì tu vi của huynh suy giảm nên hôm nay mới thất bại. Chờ ngày sau khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong xem trên nhân gian có ai có thể cùng huynh đối chiến”. Pháp bảo của người áo lam kia tựa hồ rất nhiều, y tiếp tục xuất ra một cây quạt lớn ngăn cản Tiêu Thần. Đặng Ngọc như bừng tỉnh từ trong mộng, lập tức cấp tốc thối lui. “ Hôm nay người chắc chắn phải chết, không ai có thể ngăn cản được” Tiêu Thần đã quyết tâm phải giết chết Đặng Ngọc, thanh âm hấn phát ra vô cùng lạnh lẽo. Cùng lúc đó, từ ngón tay Tuyệt Dao phát ra hào quang đại thịnh hướng phía người áo lam đánh tới. Yển Khuynh Thành quần áo tung bay, cũng vọt về phía trước. Xung quanh Hải Vân Thiên như nở rộ nhiều đoá hoa hướng dương, sát khí ngút trời rồi tạo thành một thanh tiểu kiếm phá không mà tới. Tuyết Bạch Tiểu Thú Kha Kha thấy vậy cũng xuyên qua không gian tiến lại, nó mở Thất Nhạc Viên ra. Tất cả những pháp bảo Tu Chân lập tức bị thu vào bên

trong. Mặc dù như vậy cũng có không ít Tu Chân Giả tiến lại, bọn họ không muốn một người trong số mạnh nhất như Đặng Ngọc phải chết nơi này. Nhất là các cao thủ của môn phái Thục Sơn cũng bắt đầu hành động, tất cả đều muốn giữ lại tính mạng cho Đặng Ngọc. “ Kẻ nào dám cản ta nhất định phải chết” Tiêu Thần hét lớn một tiếng. Hắn xuất ra Linh Tê Kiếm Đạo hình thành một cơn lốc mang lực lượng hủy diệt vô cùng khủng bố. “ Phốc phốc phốc” , trên không trung không ngừng có những Tu Chân Giả bị chấn cho nát bấy, thi cốt không còn, chỉ có những sợi tơ máu phiêu bạt. Tu chân pháp bảo bị tiêu hủy lại càng nhiều. Một con đường đầy máu tanh được Tiêu Thần sử dụng Linh Tê kiếm đạo mở ra, không gian bị huyết vụ nhuộm đỏ cả một vùng. “ Đặng Ngọc, người trốn không thoát đâu” Tiêu Thần tay cầm Chiến Kiếm lập tức đuổi theo. Đồng thời người áo lam lại bị Tuyệt Dao ngăn trở, y tiếp tục xuất ra một thanh Tử Kim Sa, lập tức trên không trung cuồng phong gào thét. Y muốn yểm trợ cho Đặng Ngọc có cơ hội đào thoát. Rốt cuộc tiểu thú Kha Kha bất mãn lắm bầm một tiếng, Thất Nhạc Viên quét ngang bầu trời thu hết tất cả vào bên trong. Trong nháy mắt Tiêu Thần lập tức đuổi theo Đặng Ngọc. Xoát. Lập tức thân ảnh Đặng Ngọc phân ra làm ba, hướng ra ba phía chạy trốn. Tiêu Thần không để ý tới hai Nguyên Anh ở hai bên, hắn tiếp tục đuổi theo Nguyên Anh chính giữa. Thương Thương Chi Thủ vung lên, lập tức một chưởng chấn vỡ nó. Khi hắn quay lại thì có rất nhiều Tu Chân Giả ngăn cản không cho hắn tiếp tục đuổi theo. Tại thời khắc này, căn bản là Tiêu Thần không chút lưu tình. Hắn xuất ra Không Gian Thần Thông trong nháy mắt phong bế một mảnh hư không. Rồi sau đó Không Gian Đại Liệt Trảm nổ ra, huyết quang tung tóe, mười mấy thân ảnh phía chân trời lập tức bị chém thành hai mảnh. Hiện tại Tiêu Thần giống như một sát thần, nhất thời những Tu Chân Giả không ai dám cản trở hắn. Tốc độ Bát Tướng vận chuyển tới tận cùng, hắn hướng phía tây Thái Sơn đuổi theo một thân ảnh Đặng Ngọc khác. Chiến Kiếm xuất ra lập tức thân ảnh Đặng Ngọc tương đương một phần năm bản thể bị chém ngang eo, Nguyên Anh tức thì bị chấn nát. Khi Tiêu Thần quay trở lại đỉnh Thái Sơn, hắn triệu xuất ra Linh Tê kiếm đạo cùng Không Gian Đại Liệt Trảm chém tứ tung khiến cho những Tu Chân Giả đang chắn trước mặt hắn bị

chia năm xẻ bảy, pháp bảo vỡ vụn , máu bay tung toé, huyết vụ tràn ngập không gian "Y nha y nha..." Tuyết Bạch Tiểu Thú mở Thất Nhạc Viên thả ra một đạo thân ảnh. Dường như nó có chút không đành lòng, bèn quay đầu sang hướng khác Thân ảnh Đặng Ngọc cuối cùng không ngờ bị Tiểu Thú bắt được. Hiện tại không phải là lúc nhân từ, Tiêu Thần lập tức xuất ra một kiếm. Thủ cấp của thân ảnh kia liền bị chém đứt, Nguyên Anh tức thì bị hấn chấn nát.

Diệt Hồng Trần Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 315: Phong Vương vấn đỉnh

Chương 315: Phong Vương vấn đỉnh Dịch giả: Katespears Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần có thể nói đã đại khai sát giới, trăm ngũ anh của Đặng Ngọc, diệt rất nhiều kẻ ngăn cản. Máu tươi nhuộm đỏ đỉnh núi Thái Sơn, chung quanh không còn một người dám ra tay. Cùng lúc đó, toàn bộ đám người Hải Vân Thiên, Yến Khuynh Thành, Sở Hành Cuồng, Bạc Sĩ cũng đang kịch chiến, chém giết mấy vị Tu Chân Giả cường đại. Tất cả đều là bởi vì Tiêu Thần giết chết Đặng Ngọc -- một trong mười vị tu chân mạnh nhất -- khiến cho đông đảo Tu Chân Giả bị đả kích lớn mà có tâm lý sợ đánh. Mà lúc này, Người áo lam cùng Tuyết Dao đang ở vào một loại trạng thái huyền diệu. Hai người như là hai pho tượng hoá thạch đứng thẳng trên không trung vẫn không nhúc nhích. Người áo lam thân ở Kiếp Hỏa cảnh giới, cũng là cảnh giới Niết Bàn. Giờ phút này tu vi của hắn không tính là trạng thái đỉnh núi, nhưng lại càng không phải là dưới đáy thung sâu. Bằng không sao hắn dám ra đây nghênh chiến. Linh giác cường đại nói cho hắn biết kẻ trước mắt này tay cầm huyết sắc phi đao Ma Dao là người cực kỳ nguy hiểm, không ra tay

thì thôi, đã ra tay là kinh động lòng người. Hắn không nắm chắc né tránh được một kích kinh thiên kia. Ngoài ra, Người áo lam không muốn dễ dàng xuất chiêu vì còn có một nguyên nhân quan trọng khác. Tát Ma cầm trong tay một quyển kinh thư cổ ở bên cạnh đang lạnh lùng nhìn, khí tức sắc bén như có như không đã tập trung vào hắn. Hai đại cao thủ ở hai bên khiến cho hắn càng phải tỏ ra cẩn thận. Tuyệt Dao cũng như thế, cho đến giờ cũng không hề động đậy. Đứng về công lực tuyệt đối mà nói, so ra hắn còn kém Người áo lam trước mắt. Đối phương gây ra cho hắn cảm giác đè nén cường đại, nếu hắn xuất thủ e rằng đó tuyệt đối là công kích mang tính hủy diệt như bão tố. Hắn đã kẹp đôi đao luôn kề kề bên người của tổ sư vào giữa hai ngón tay để tìm kiếm một chút sơ hở, vào thời khắc mấu chốt mà xuất ra một kích sấm sét. "Y nha y nha. . ." Kha Kha cùng Tiêu Thần đến gần, đám Tu Chân Giả chung quanh lập tức rút lui. Người áo lam thở dài một hơi, lúc trước hắn đã chuẩn bị ra tay với Tuyệt Dao, cũng chuẩn bị tốt phương án đối phó Tát Ma. Nhưng khi thấy cường giả tự tay giết chết Đặng Ngọc đến, hắn biết hôm nay chỉ có thể lui bước. Giờ phút này, khắp phe Tu Chân Giới còn có thể chiến thì chỉ có một mình hắn. Các cao thủ khác đã không ngăn được Thần Thông Giả của Trường Sinh Giới, dấu hiệu tan tác đã xuất hiện. Sương mù dày đặc hiện ra, Tử Kim thuần với ba mặt cực lớn chắn ở trước thân đã che kín cho Người áo lam. Hắn quyết đoán rút lui, trong khoảnh khắc đã rời xa Tuyệt Dao hơn trăm trượng. "Ta tên là Phương Thiên Khải, lần sau quyết đấu sống chết." Hắn nhìn qua Tuyệt Dao cùng Tát Ma, lại nhìn sang Tiêu Thần ở gần đó rồi sau đó cũng không quay đầu lại mà nhảy lên một chiếc chiến thuyền, vung tay lên dẫn dắt mọi người rút đi. Bại binh như thủy triều trong nháy mắt đi xa. Người của Trường Sinh Giới cũng không truy kích, mặc cho bọn hắn rời đi. Trên quả núi cao còn lưu lại rất nhiều thi thể, huyết vụ lượn lờ trên đỉnh núi chứng minh mọi chuyện vừa rồi không phải là hư ảo. Xích xích Một đạo hàn quang bay lên từ đám tử thi nhằm hướng Tiêu Thần phóng tới, Tiêu Thần ngay cả đầu cũng không quay lại, Chiến Kiếm tạo hình trăng lưỡi liềm che ở sau lưng. "Leng keng" một tiếng, nó chấn vỡ kiếm vũ. Cùng lúc đó, năm bóng người phóng lên cao, đều tự thị triển tu chân pháp bảo xông về hướng Tiêu Thần.

Chúng muốn tập kích hãn. Tiêu Thần không biểu lộ bất cứ điều gì, phảng phất là một người thờ ơ lạnh nhạt. Cho tới khi một đạo hàn quang tới gần trước mắt thì hãn mới bắt đầu hành động. Bát Tướng cực nhanh như mộng ảo, khó có thể suy ra quỹ tích bỗng nhiên biến mất, rồi sau đó lại hiện ra tại một phương hướng khác. Chiến Kiếm trong tay chém vạt xuống, một tên Tu Chân Giả bị chém xéo mà chặt đứt ngang vai, nửa đoạn thân thể mang theo vòi máu lớn bay đi xa mấy chục thước rồi mới rơi xuống từ trên trời cao. Tiêu Thần xuất thủ vô tình, hãn như một đạo ma quang xông đến tên khác ở gần sát người. Chiến Kiếm quét ngang, một đầu lâu dẫm máu mang theo một đạo huyết quang bắn thẳng lên trời cao, thi thể không đầu rơi xuống đất. Ngay sau đó hãn như mộng ảo xông tới tên khác gần đó, Chiến Kiếm đâm thẳng vào trong ngực kẻ kia. "Phanh" một tiếng. Thân thể của tên Tu Chân Giả bị lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối chia năm xẻ bảy. Tiêu Thần với tốc độ cực hạn thật kinh khủng làm cho người ta có cảm giác như ác ma, làm cho địch thủ dựng ngược tóc gáy. Hãn đột ngột hiển linh ở trước người hai tên Tu Chân Giả khác. Chiến Kiếm lại chém xuống. Một đầu người bay lên, tàn thi rơi xuống đỉnh Thái Sơn. Tên còn lại toàn thân bị bổ làm hai nửa, bắn tung mảnh lớn huyết vụ mà té vào cát bụi. Tất cả chuyện này đều phát sinh trong khoảnh khắc, rất nhiều người đều căn bản không hề thấy rõ bởi vì tốc độ quá nhanh. Tiêu Thần ra tay cực kỳ quyết đoán lạnh lùng, chỉ với chiêu đơn giản nhất nhưng lại đạt tới hiệu quả đáng sợ nhất. Đây là tài nghệ giết người cực kỳ đáng sợ Không ít tu giả của Trường Sinh Giới cảm thấy hơi sợ hãi, bọn họ đã thấy sự chênh lệch, sợ hãi với kỹ xảo giết người đáng sợ này. Rất nhiều người cũng không dám tiến đến đây. "Gọn gàng sạch sẽ." Tát Ma vỗ tay nói đầy tán thưởng: "Tiêu huynh chiến lực càng tỏ ra cường đại, chỉ sợ không được bao lâu lại sẽ lột xác ." Tuyệt Dao lạnh lùng mà lại bình tĩnh, giống như đao ở trong tay của hãn. Hãn nói: "Luôn luôn có người sẽ vượt xa người cùng trang lứa, mỗi người đều sẽ có con đường khác nhau của mình." Hai người này mặc dù không nhất thiết phải xếp hạng trong số mười thanh niên mạnh nhất của đại lục Trường Sinh, nhưng dù sao cũng là cao thủ mạnh nhất của hai đại quốc gia bá chủ . Ánh mắt và tâm cảnh không phải để cho những tu giả đồng lứa khác có thể bằng

được. Tiêu Thần cũng không nói gì. Trước đây song phương đã từng giao thủ, nhưng hiện tại hết thảy đều đã thay đổi, hiện nay không có khả năng quyết đấu sinh tử nữa. Khi Tuyệt Dao nhìn về phía Tiêu Thần thì không thêm che dấu chiến ý. Hắn nói: "Hy vọng sẽ tìm được một cơ hội để cùng luận bàn một phen." Tiêu Thần lắc đầu đáp: "Định lấy chiến đấu đột phá cảnh giới mà còn sợ không có địch thủ sao?" "Sự tình từ nay về sau ai có thể nói chính xác được." Tuyệt Dao nói xong hạ xuống đỉnh Thái Sơn. Sở Hành Cuồng cùng Bạc Sĩ gật đầu với Tiêu Thần rồi bắt đầu triệu tập số tu giả còn lại để xem xét tình hình thương vong. Hải Thiên Vân vẫn đẹp đẽ giống như trước kia. Đúng vậy, tuy là một nam nhân nhưng lại có dung nhan mà so với nữ nhân thì càng thêm kiều diễm, thân thể dong dỏng cao, mặt như phấn ngọc, sóng mắt lóng lánh. Sau khi thấy Tiêu Thần thì hắn cũng không rút lui, nhưng lại có vẻ rất trầm lặng. Tiêu Thần lẳng lặng nhìn hắn rồi bảo: "Việc đã xảy ra, ta biết đêm hôm đó tại thành Thiên Đế thì người chỉ là làm bộ dáng, với tu vi của người khi đó thì căn bản không gây tổn thương cho ta được." Hải Vân Thiên rất yên lặng không nói gì, thật lâu sau mới nói: "Ta muốn xin tha cho tử tử của ta." Tiêu Thần chưa đồng ý ngay mà là hỏi một việc khác: "Người tu luyện 《Quỳ Hoa Bảo Điển》 sao?" "Phải" Hải Vân Thiên để lộ ra vẻ kích động hiếm thấy, hắn nói: "Là Quỳ Hoa Ma Thiên chứ không phải cách Tự Tàn Thiên (tự mình hại mình) của Nhân Gian Giới." "Y nha y nha. . ." Kha Kha lộ ra vẻ hồ nghi, tựa hồ đang muốn hỏi Ma Thiên cùng Tự Tàn Thiên khác nhau chỗ nào. "Ha ha. . ." Tát Ma đứng cách đó không xa phá lên cười rồi bảo: "Năm đó có vị Hải lão nhân danh chấn Trường Sinh Giới, nghe nói chính là tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển. Hiện tại Hải gia đã có người kế nghiệp." Trên mặt Hải Vân Thiên xuất hiện một vầng đỏ rực, hắn hung hăng trợn mắt nhìn sang. "Nói giỡn, ha ha. . ." Tát Ma cười lớn rồi hạ xuống đỉnh Thái Sơn. Hải Vân Thiên nhìn thoáng qua Tiêu Thần, lại nhìn lướt Yến Khuynh Thành cách đó không xa. Hắn yên lặng không nói gì, rồi cũng xuống hạ xuống phía dưới. Tiêu Thần khẽ cười mà nói: "Từ biệt mấy năm, phong thái nàng càng hơn trước kia." "Sao có thể so sánh được với người, dám hươu dao nhằm hưởng hơn mười vị Bán Tổ, lại đem hơn nửa cao thủ Trường Sinh Giới nhập vào nhân gian."

Yến Khuynh Thành thanh tú hơn hẳn đời thường. Sau khi đại pháp Toái Ma Chủng Thần sơ thành thì cho dù là dung mạo hay về khí chất thì càng thêm động lòng người. Giống như một khối ngọc tuyệt mỹ sống động. "Nàng định châm chọc ta sao? Nhưng mà so với trong tưởng tượng thì tốt hơn một chút, ta đã nghĩ đến chuyện nàng sẽ rút kiếm nhằm vào ta." "Y nha. . ." Tiểu thú mơ hồ than thở một câu, tựa hồ là đang hỏi tại sao. "Ta xác thật là muốn. Nhưng ta không phải đối thủ của người." Nói tới đây, dung nhan tuyệt mỹ của Yến Khuynh Thành dần dần hiện lên một tia dao động, có sự biến đổi tâm tình khi nàng thốt lên: "Người hãy nhớ tới một ngày, ta nhất định sẽ nện cho người một trận. ===" "Phải vậy sao, không muốn giết ta?" "Hừ!" Yến Khuynh Thành ngang ngạnh hừ lạnh một tiếng. "Yến yến. . . Yến yến. . . Yến yến. . . Khuynh Thành. . ." Tiếng nói lặp vang lên từ trên đỉnh Thái Sơn, nam nhân bí ối Kim Tam Ước hắc hắc cười đang vẫy tay về phía Yến Khuynh Thành cùng Tiêu Thần. Hắn đi cùng với một vị bạch y trung niên vừa chạy tới nơi này. "Đi tìm chết, tên khốn bí ối hạ lưu." Yến Khuynh Thành đối với Kim Tam Ước thì căm thù đến tận xương tuỷ. Lúc ở tại Trường Sinh Giới nàng không có hảo cảm. Nhưng mà nàng vẫn cùng Tiêu Thần bay xuống phía dưới. Kha Kha lúc ấy cứ nhìn chăm chú vào vị bạch y trung niên kia, nó lộ ra vẻ vô cùng nghi hoặc. Mặc dù Bạch Y nhân có diện mạo cũng hơi anh tuấn, nhưng đôi mắt đa tình kia xác thật đã phá hủy mỹ cảm không ít. Liếc mắt trên liếc mắt dưới liếc mắt phải liếc mắt trái, hắn nhìn chăm chú Yến Khuynh Thành không thể để yên. "Y nha y nha. . ." Kha Kha lộ ra vẻ hưng phấn mà nhìn Bạch Y nhân. Cùng lúc đó, Tiêu Thần cũng đã biết thân phận của hắn. Đó đích thật là Tiểu Ô Quy mai trắng kia, khi Tổ Long đời trước bỏ mạng tại Long Đảo thì hiển linh đã nhập sang khối chân thân này. "Khẩu kiến tiền bối." "Ôi. . ." Bạch Y nhân trung niên thu hồi vẻ lỗ mãng lại mà nghiêm nét mặt nói: "Không cần đa lễ. Nói cho cùng ta còn phải tạ ơn các người. Vốn là ta muốn đi tìm người, thật không ngờ lại gặp ở chỗ này." "Tiền bối có chuyện gì?" Tiêu Thần không dám khinh thị đối với Bạch Y nhân mắt đa tình này. Đây tuyệt đối là một vị Long vương, ngay cả hiện tại còn chưa có hoàn toàn khôi phục thì e là cũng không bao lâu nữa. "Nói cho cùng các người thật sự có ân với ta. Không có

gì để báo đáp nên ta nghĩ sẽ dạy dỗ Tiểu Quật Long kia, người xem thế nào?" "Ta đang muốn đi tìm hắc. Tiên bối đã có ý, tự nhiên đó là phúc phận của nó." Lại được Tổ Long giác Long vương đến dạy dỗ thì Tiêu Thần không có gì có để mà không yên lòng, như vậy Tiểu Quật Long cũng có một chỗ dựa. Mấy tháng qua Tiểu Long vương đánh trận không ngớt, máu nhuộm Đông Hải. Mỗi con Tiểu Long Vương đều có thể lực lớn đang âm thầm bảo hộ. Trong khoảng thời gian này nếu không phải Tiểu Quật Long được người của Tịnh Thổ trông nom thì chỉ sợ đã sớm gặp nguy hiểm. Sau khi biết được tất cả điều này thì Tiêu Thần càng thêm đồng ý. "Tiêu tiêu tiêu. . . Tiêu Thần người là chủ nhà, muốn muốn muốn. . . Tốt tốt thì mang theo chúng ta đi dạo ở nhân gian." Kim Tam Ưc quay về phía Tiêu Thần nháy mắt ra hiệu mà âm thầm truyền âm: "Ta sáng tạo cơ hội cho người và Yến muội muội đó." Tiêu Thần cười lắc đầu, hắc không biết vì sao mà tên quái dị này lại đi cùng Long vương mắt gợn tình vậy. Trong thời gian tiếp theo, Tiêu Thần dẫn theo bọn họ đi vòng quanh vùng lân cận núi Thái Sơn, giảng giải một lượt những điển tích chuyện cũ liên quan. "Người người người. . . Người đừng giống như đồ đầu gỗ vậy, ta ta ta ... là đang sáng tạo cơ hội cho người đó." Kim Tam Ưc nói vô cùng nhiệt tình. Nhưng mà sau đó thì nam nhân bí ối lại cũng thẳng thắn với bản thân, hắc muốn thông qua Yến Khuynh Thành để làm quen một chút với các tiên tử. "Loại chuyện này người cũng không nên kết hợp loạn." Tiêu Thần vỗ vỗ bờ vai của hắc. Sau khi gặp nhau mấy ngày cùng cố nhân tại Thái Sơn, Tiêu Thần liền đi cùng đám Kim Tam Ưc đến Đông Hải. Muốn thuận lợi thấy Tiểu Quật Long, vui mừng gặp nhau mấy ngày, Long vương mắt đa tình liền mang theo hắc rời đi. Ngoài dự liệu của Tiêu Thần, nam nhân bí ối Kim Tam Ưc tựa hồ vô cùng hợp ý cùng Long vương kia nên lại đi theo. "Nam nhân bí ối kia có gì mà cứ qua lại thân thiết cùng Long vương vậy?" Ngưu Nhân lắc lắc cái đầu trâu vĩ đại, có chút không tin tưởng. Tiêu Thần trên một tòa tiên đảo tại hải ngoại đã tìm được đám người Ngưu Nhân, Liễu Mộ, Nhất Chân. Rất nhiều lão nhân từ Tịnh Thổ đi tới Nhân Gian Giới, bọn họ lại mở ra một chốn Tịnh Thổ mới ở chỗ này. Tiêu Thần cũng không có nhìn thấy Thanh Thanh, nàng đã được Thái Hạo cùng Huyền Vũ lão tổ mang đi. Nghe nói muốn đi

bí cảnh để truyền thụ Vô Thượng Huyền Pháp cho nàng nên không cho phép bên ngoài quấy rầy. "Chúng ta cũng phải càng thêm cố gắng tu hành mới được, bằng không sẽ bị đào thải trong thời đại gió nổi mây phun này." Liễu Mộ có chút cảm khái. Ngưu Nhân đề nghị: "Đi Cửu Châu đi, các chốn sông núi danh tiếng ở nơi đó đều đang tiến hành Phong Vương chiến, ngày sau còn muốn tiến hành Lôi Đài Chiến sinh tử của hai giới. Chúng ta cũng đi tranh Phong Vương để tăng tu vi trong đại chiến kịch liệt." Ba tên Tiểu Long vương đang huyết chiến ở Đông Hải, có các lão nhân Tịnh Thổ âm thầm bảo hộ nên bọn họ không thể giúp gì thêm. Nhưng điều đó càng khiến bọn họ sinh ra cảm giác gấp gáp, rõ ràng cảm giác được cuộc cạnh tranh tàn khốc đang tới gần. Tiêu Thần đồng ý với chủ trương của bọn họ, có điều hắn muốn ở ngoài cuộc. Không muốn vô cớ xuất thủ nên dặn dò bọn họ phải hành động cẩn thận. "Người muốn bế quan?" Nhất Chân kinh dị nhìn Tiêu Thần. "Ừ, ta đã trải qua rất nhiều đại chiến. Hiện tại muốn được chìm trong yên tĩnh để cố gắng hiểu rõ một phen." "Người muốn bế quan bao lâu?" "Có lẽ mấy tháng, có lẽ vài năm, có lẽ rời xa hồng trần trăm năm." Tiêu Thần xác thật muốn tiến hành pháp thuật "Trầm Điện" huyền diệu đối với chính mình một phen. Cả sáu mặt Thiên Bi Cổ Pháp, vô ấn ký, thần thông. . . cần hắn cố gắng mà tìm hiểu một lượt nữa. "Rất đáng tiếc, hiện tại đúng là đang trong hội phong vân, tại sao lại rời xa vào lúc này." Ngưu Nhân tiếc cho hắn. "Các người cũng không nên vì đột phá mà đại chiến không ngớt, con đường tu giả có ngàn ngàn vạn vạn, cần thử nghiệm đột phá cảnh giới theo nhiều mặt." Cứ như vậy mấy người trở về đến Cửu Châu. Khói lửa nổi lên bốn phía, chiến hỏa lan đến vùng đất tươi đẹp. Tu Chân Giả đại chiến không ngớt cùng cao thủ Trường Sinh Giới. Cũng may vẫn còn đang trong giai đoạn thăm dò nên lớp nhân vật lão làng cũng không hề xuất thủ. Bằng không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Có một số người trong thế hệ trẻ tuổi mà tên tuổi đã vang danh thiên hạ, các cao thủ tuyệt đỉnh đồng lứa như Phương Thiên Khải, Triệu Trọng Dương, Tuyết Vũ. . . đều đã đạt tuyệt đỉnh Phong vương một cõi. "Mười thanh niên kiệt xuất mạnh nhất Tu Chân Giới không ngờ đều đã đạt tới cảnh giới Niết Bàn." Sau khi nhận được tin tức kia thì Ngưu Nhân lẩm bẫm với vẻ mặt

ng nghiêm nghị: "Quả thật đáng sợ." "Tin tức người giết chết Đặng Ngọc không ngờ lại chẳng lan truyền." Liễu Mộ nhìn Tiêu Thần mà nói: "Bằng không người cũng coi như Phong vương Thái Sơn ." "Như vậy tốt, dù sao ta muốn bề quan. Miễn có kẻ tìm đến làm phiền." Tiêu Thần không coi trọng, hẳn đã sớm coi nhẹ đối với thanh danh. "Sớm muộn gì cũng sẽ lan truyền ra thôi, người hiện tại là một vị ám vương (vua ngầm)." Tiêu Thần mang theo bọn họ đến làm quen với danh sơn Cửu Châu, một ngày kia bọn họ đi tới Vũ Di Sơn. Ở chỗ này Tiêu Thần gặp lại Trần Phóng, điều này làm cho hắn thở nhẹ nhõm . Rốt cục biết được Trần Phóng bình an không việc gì. Giờ phút này, hắn vẫn đang ở cùng mấy người Thanh Vận tiên tử . "Tiêu Thần người có thể có tin tức của Nhược Thủy ?" Thấy hắn kích động đến hỏi, Tiêu Thần im lặng một hồi. Cố gắng hồi tưởng từng chút trí nhớ lại dần dần sinh ra trong đầu. Rồi sau đó, Kha Kha mở Thất Nhạc Viên ra. Khi Trần Phóng nhìn thấy pho khắc đá giống như đúc kia, nhìn thấy dáng vẻ kêu gào thảm thiết, ai oán, đau buồn của nó thì hắn lập tức khó kìm lòng nổi, ra sức kéo Tiêu Thần mà hỏi. "Nhược Thủy, nàng. . . Ra sao? Nàng đang ở đâu?" Tiêu Thần trầm lặng, không biết nói cái gì. "Người, tên hỗn đản này không phải lại quên tất cả quá khứ đó chứ?" Trần Phóng ra sức giật áo Tiêu Thần. "Y nha y nha. . ." Kha Kha nhỏ giọng gọi. Tiêu Thần chợt hiểu, phảng phất giống như đã cách một thế hệ vậy. Hắn thở dài một hơi rồi nói: "Nhược Thủy khuất mặt." "Nhược Thủy khuất mặt ? !" Trần Phóng thất thố rống tướng lên, hắn gào: "Người đang nói cái gì, khuất mặt là có ý tứ gì?" Hắn dùng lực mà lắc Tiêu Thần. "Nàng không còn ở trên đời này ." "Làm sao có thể? !" Trần Phóng như bị sét đánh, từ từ buông áo Tiêu Thần ra, hắn đứng cứng ngắc như tấm bia đá ở đó. Cho đến rất lâu sau thì cuối cùng mới lấy lại tinh thần, hắn lên tiếng khóc lớn: "Tại sao có thể như vậy? ! Là ai hại Nhược Thủy? Là ai hại Nhược Thủy!" Hắn quỳ xuống trước pho khắc đá, khóc rống thất thanh. Có thể nhìn ra hắn yêu sâu sắc tới đâu. "Tại sao, trời cao vì sao tàn khốc như thế, ta tình nguyện đi tìm chết thay nàng. . ." Tiêu Thần trong lòng tự hỏi, vì sao mình không đau thương bằng hắn? Vì sao mình không có cảm giác nào, chỉ vì một sự thật của chuyện xưa mà cảm động như trẻ nhỏ, không còn các cảm giác khác. Chẳng lẽ thật sự mình là

Lãnh Huyết , như thế đã đánh mất cảm giác sao? Chẳng lẽ thật sự bởi vì mình không còn linh hồn trọn vẹn sao? Vẫn còn có một bộ phận bị phong ấn tại Trường Sinh Giới. . . "Nhược Thủy, nếu như có thể thay đổi họ tên cho nàng, ta nguyện ý hiện tại phải đi chết . . ." Trần Phóng lên tiếng khóc lớn. Thân là một người đàn ông mà đau đớn tuyệt vọng như thế khiến cho tất cả mọi người ở đây cảm giác sâu sắc tình yêu của hắn. Thanh Vận tiên tử khuyên giải hắn, còn Tiêu Thần lại cũng nói không ra lời. Hắn cảm giác được chính mình còn xa không bằng Trần Phóng. "Nhược Thủy lựa chọn ta là một sai lầm, ngày đó ta nên rời đi trước người." Tiêu Thần đỡ Trần Phóng lên. "Kia không phải Trần Phóng sao?" Cách đó không xa có năm sáu danh thanh niên nam nữ từ vùng núi đi tới nơi này, một người cười hỏi: "Vì sao đau thương như thế?" Nghe được âm thanh, Trần Phóng cố nén được bi thương từ từ xoay người lại, hắn nói: "Thì ra là võ thám hoa ngày đó, được xưng là người thứ ba trong thế hệ trẻ tuổi Cửu Châu -- Thám Hoa Lang." Thám Hoa Lang cầm đầu mặc bộ đồ trắng, cầm một cái quạt trong tay. Thoạt nhìn thật phong lưu phóng khoáng, có điều một đôi mắt đa tình không làm cho người ta thích. Hắn ngả ngớn kéo một nữ nhân đầy vẻ quyến rũ bên cạnh đến bên người rồi nói: "Vợ chồng chúng ta làm đám cưới thì Trần huynh nhất định phải tới a." Trần Phóng thu hồi vẻ đau thương vẻ, liếc mắt nhìn bọn họ mà không nói gì. Khi Tiêu Thần rời khỏi Nhân Gian Giới thì từng nghe nói về vị Thám Hoa Lang này, nhưng không phải đã từng gặp mặt hay đã giao thủ, chỉ biết là hắn phóng đảng không kèm chế nổi, vô cùng phong lưu. Bây giờ nhìn lại thì tựa hồ hắn có ân oán gì đó cùng Trần Phóng. "Ha ha. . . Người vẫn còn canh cánh trong lòng sao. Dù sao trong lòng người đã thích người khác, cùng Lan muội cũng không có tình cảm gì. Như vậy nên chẳng thành toàn cho chúng ta . . ." Nói tới đây, Thám Hoa Lang dừng lại, phóng đảng kéo nữ nhân diễm lệ bên cạnh người vào trong lòng. Nữ nhân xinh đẹp quyến rũ ngả ngớn cười cười, cũng không có bất cứ ý định cự tuyệt nào. "Ta vừa giải trừ hôn ước cùng nàng, tùy các người thôi." Trần Phóng hờ hững nói, nỗi đau thương lớn lao còn trong tâm trí, vừa mới biết nữ nhân yêu mến đã mất. Đối với nữ nhân trước mắt như vậy căn bản hắn không có cảm giác gì. Tiêu Thần lập tức sáng tỏ rốt cuộc là câu

chuyện như thế nào. Không ngờ nữ nhân kia là vị hôn thê của Trần Phóng. Mặc dù Trần Phóng cũng không thích, nhưng dù sao đó cũng là cha mẹ hẳn định ra mai mối, vậy mà trước mắt lại xảy ra chuyện như vậy. Đối phương có tư tình thì cũng thôi, lại còn đến trước mặt hẳn mà khiêu khích, rõ ràng là muốn gây sự. "Người không cảm thấy như vậy rất thô bỉ và quá phận sao?" Tiêu Thần tiến lên một bước, đối diện với Thám Hoa Lang. "Vị bằng hữu kia, người là ai? Đây chính là chuyện riêng của người ta." Những người bên cạnh Thám Hoa Lang chặn Tiêu Thần mà cười nói: "Người là người ngoài thì xen vào làm cái gì, mà có muốn xen vào cũng phải suy nghĩ phân lượng của mình. Công tử của Ngọc Đình sơn trang cũng không phải người mà người có thể trêu vào được." "Ngọc Đình sơn trang?" Thanh Vận tiên tử kinh ngạc hỏi: "Chính là người thứ nhất của Cửu Châu ngã vào trong vòng tay của môn phái Tu Chân Giới?" "Thì đã làm sao? Người ta phải đi tới chỗ cao lấy nước đổ về chỗ thấp . . ." Một người bên cạnh giải thích hộ Thám Hoa Lang. Tiêu Thần trực tiếp không nhìn bọn họ, hất xoay người hỏi Trần Phóng: "Người sau này có tính toán gì không?" "Ta muốn cùng mấy người Thanh Vận tiên tử đi ra hải ngoại, không định trở về. . ." Về mặt Trần Phóng đã hơi dờ dẩn. "Thanh Vận tiên tử, vậy vị bằng hữu của ta đây liền nhờ vả người ." Tiêu Thần nghiêm túc thì lễ với Thanh Vận tiên tử rồi hẳn nói: "Một ngày kia ta sẽ thăm các người." Sau đó, hẳn hướng về phía Thanh Vận tiên tử ý bảo, để bọn họ rời đi trước. Thanh Vận tiên tử gật đầu rồi nói: "Sau này còn gặp lại." Nàng biết Tiêu Thần muốn thay bằng hữu giải quyết tất cả ân oán trước kia. Quả nhiên, bọn họ vừa mới xoay người thì âm thanh khiêu khích của phía Thám Hoa Lang liền im bật, vài tiếng kêu thảm thiết truyền đến, vài vòi máu phóng lên cao. Tiêu Thần trực tiếp lấy Không Gian Đại Liệt Trảm cắt đứt thân thể những kẻ liên can , chỉ để lại tên nữ nhân kia. "Ta không biết tình hình tường tận giữa người cùng Trần Phóng, nhưng người dù sao từng là vị hôn thê của hẳn nên ta không thể giết người. Cứ chờ một ngày kia sau khi Trần Phóng trở về thì chính hẳn giải quyết." Trần Phóng đi ra hải ngoại, trong lòng Tiêu Thần hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Hẳn cáo biệt Nhất Chân, Liễu Mộ, Ngưu Nhân, cứ muốn như vậy mà đi bế quan. Nhưng khi hẳn đi dọc theo lên thượng nguồn Hoàng Hà thì hẳn cảm giác

vẫn còn một người nên đi gặp, có lẽ nên đi Thường Dương Sơn kia để ngó qua Xi Vưu.

Toái Càn Khôn Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 316 : Thượng Cổ Chiến Thần!

Hoàng thủy trôi cuồn cuộn, sau khi Long hồn Thủy Tổ lao vào trong biển khơi thì có vẻ Hoàng Hà cũng không phát sinh bất cứ dị thường nào. Tiêu Thần dọc theo Hoàng Hà đi lên thượng nguồn, bay ngang qua cửa nhà cũng không ngừng lại mà nhắm thẳng hướng tây. Thường Dương Sơn nằm ở tây bộ Cửu Châu. Cùng với năm tháng trôi qua nó đã đổi tên thành Cửu Trì Sơn, tương truyền chính là nơi Viêm Đế sinh ra trong thời kỳ Thượng Cổ, chỉ cách nơi Hoàng Đế sinh ra có một dãy núi. Có thể nói nơi đây vô cùng phi phàm, liên quan tới rất nhiều đại nhân vật. Những dãy núi Thượng Cổ liên miên mặc dù không cao, nhưng vẫn phát ra một cỗ khí tức thê lương và hùng vĩ rất xa xưa, phảng phất nguồn gốc của Thần Châu rộng mênh mông hoàn toàn ẩn náu ở trong này. Một dãy núi nguyên thủy trông đồ sộ cao vút. Mặc dù chiều cao không quá một ngàn mét, nhưng với khí thế hào hùng nó làm cho lòng người sinh ra sự kính sợ mà phải ngửa mặt trông lên. Sau khi Tiêu Thần đi tới dãy núi này thì lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức hoàn toàn không giống với những vùng khác của Cửu Châu. Một tòa viển cổ Thần Sơn bao la hùng vĩ có hình con dê đang nằm, đầu hướng về phương đông, đuôi trở về phía tây, nó lẳng lẳng đứng sừng sững ở nơi này. Không biết vì sao mà trong khoảnh khắc trông thấy nó, Tiêu Thần cảm giác nó phảng phất như là một con vật còn sống, tựa hồ là một con cự thú viển cổ bị phong ấn. "Người đã đến rồi." Khi Tiêu Thần đi tới trước quả núi lớn thì thấy Xi Vưu chấp tay đứng thẳng đang cau mày ngược nhìn lên Thường Dương Sơn. Hiện tại Xi Vưu đã sớm khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, nó làm cho người ta có loại cảm giác giống như bị quả núi lớn đè xuống. "Chưa từng có tiến triển sao?" Tiêu Thần hỏi. Xi Vưu lắc đầu đáp: "Lực lượng phong ấn so với năm đó cường thịnh gấp hàng chục lần, có rung cũng bất động." Điều này làm cho Tiêu Thần có chút kinh dị. Cùng với năm tháng trôi qua, bất cứ phong ấn chi lực nào lẽ ra càng ngày càng yếu mới

đúng, tại sao ở đây hoàn toàn trái ngược như thế? "Là ai phong ấn nơi đây?" "Hiên Viên Hoàng Đế." Xi Vưu bình tĩnh đáp. "Là ông ấy . . ." Tiêu Thần vô cùng kinh ngạc bèn hỏi: "Lực lượng của Hiên Viên đại đế sao lại mạnh mẽ như thế? Thượng Cổ phong ấn đến bây giờ mà vẫn còn không cách nào phá nổi?" Hắc không khỏi không kinh hãi, Hoàng Đế trong thời kỳ Thượng Cổ mặc dù đã tới gần cảnh giới Tổ Thần, nhưng mà Xi Vưu cũng đã là Bán Tổ cao tầng nên chênh lệch hẳn là không lớn như vậy mới đúng. Không có chuyện đành chịu bó tay đối với phong ấn của ông ta.

Ngay sau đó Tiêu Thần suy đoán ở đây rốt cuộc là người phương nào phong ấn, trong lòng càng thêm rung động. Nhân vật này tại Cửu Châu có tên tuổi lẫy lừng, có thể nói là nổi tiếng. "Hiện tại đã không phải là phong ấn chi lực của Hoàng Đế, nó đã bị một cỗ lực lượng thần bí hào hùng khác thay thế rồi." Xi Vưu đứng ở dưới chân núi nhìn lên Thường Dương Sơn mà lộ ra vẻ suy tư. "Tại sao có thể như vậy, có người đời sau tới gia cố thêm phong ấn mạnh hơn sao?" Điều này làm cho Tiêu Thần lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng hắc lại không thể trợ giúp cái gì. Hiểu biết của hắc đối với những chuyện trong thời kỳ Thượng Cổ là có hạn. Kha Kha nhàm chán ngáp một cái, rồi sau đó "y nha" khoa tay múa chân một hồi, nhỏ giọng nói thầm "Đây là một con dê núi lớn". "Dê núi lớn . . . Có điểm ấn tượng." Xi Vưu đang bước đi thông thả dưới chân núi chợt đứng cứng đờ. Hắc đã trải qua quá vô số lần lột xác, thân thể thay đổi đến từng bộ phận, trí nhớ trước nào nếu không phải được Hoàng Đế thức tỉnh thì cũng sẽ không nhớ lại mảy may nào. Hắc không nhận được nói: "Xem ra ta cần đi tìm người cấp Bán Tổ thượng cổ để hỏi qua về lai lịch quả núi này." Dứt lời, hắc liền phá vỡ không gian, trong nháy mắt đã biến mất không thấy. Tiêu Thần bay chung quanh Thường Dương Sơn một vòng lớn, hắc phát hiện núi này quả thật phi phàm. Có một cỗ lực lượng thần bí mà lại đáng sợ đang nhẹ nhàng dập dờn, căn bản vô phương rung chuyển lấy một phân. Xi Vưu rời đi một ngày, khi trở về mặt mày nặng nề, hắc trầm giọng nói: "Theo truyền thuyết thì núi này chính là cho là

thân thể của một vị Đại Năng thời đại mông muội sau khi chết biến thành." "VẬY . . ." Tiêu Thần lại một lần nữa thay đổi cách đánh giá Thường Dương Sơn, càng nhìn hẩn càng phát giác thật sự đó là một con dê lớn đang nằm. "Truyền thuyết rằng đó là vị Mùi Dương, một trong mười hai cường giả của nhân gian ở thời đại mông muội." "Mùi Dương?" "Không sai, mười hai cường giả ở thời đại mông muội gồm có Tý Thử, Sửu Ngưu, Dần Hổ, Mão Thỏ, Thìn Long, Tị Xà, Ngọ Mã, Mùi Dương, Thân Hầu, Dậu Kê, Tuất Cầu, Hợi Trư. Họ đã từng uy chấn thiên hạ trong vô tận năm tháng, những cường giả này đơn giản về lực lượng mà nói thì hơn phân nửa có khả năng chống lại Tổ Thần." Tiêu Thần xác thật chờ ra. Mười hai vị cầm tinh cùng Thiên can địa chi không ngờ còn có lai lịch như vậy, điều này thật sự khiến hẩn không thể không kinh ngạc. Mặc dù đã biết lai lịch, nhưng mà Xi Vưu vẫn không có biện pháp lay động Thường Dương Sơn -- Căn bản đánh không vỡ. Thiết Qua của hẩn đã cong lười mà cũng khó lòng bổ đôi quả núi này. Tiêu Thần lấy ra thanh Chiến Kiếm kia, nhưng mà vẫn vô dụng, cường đại như Xi Vưu cũng không cách nào phát huy hết uy lực khủng bố ẩn chứa trong Chiến Kiếm . Còn trong tay của hẩn thì chỉ có thể coi là một khối sắt cực kỳ cứng. Tiêu Thần cũng không cứ thế rời đi. Hẩn bắt đầu ẩn tu ở gần Thường Dương Sơn, hẩn hy vọng có thể nhìn thấy Xi Vưu phá vỡ phong ấn, để gặp một lần nhân vật trong truyền thuyết kia. "Xi Vưu thúc thúc chúng ta đến. . ." "Xi Vưu thúc thúc chớ trách chúng ta a, chúng ta quên đem một món đồ giao cho thúc. Là phụ thân bảo chúng ta mang đến." Sau đó nửa tháng, hai tiểu La Ly vui vẻ giống như hai Tinh Linh chợt xuất hiện ở Thường Dương Sơn. Bọn chúng cười nói râm ran , như thể trong khoảng thời gian này đang chơi đùa rất vui vẻ. Đối mặt hai cô nhóc xinh đẹp này, Xi Vưu cũng không có bất cứ biện pháp gì. Hẩn hỏi: "Có cái gì muốn đưa cho ta?" "Hiên Viên kiếm." Nói tới đây, hai tiểu La Ly xé rách không gian rồi lấy ra một thanh Hoàng Kim Kiếm hào quang bắn ra bốn phía mà bảo: "Phụ thân nói, Thường Dương Sơn có cái lỗ kiếm, có khả năng kiếm này phá vỡ được." Tiêu Thần mở mắt, tỉnh lại từ trong tĩnh tu. Hẩn bay vọt lên trời để đi tới gần. Kha Kha sau khi thấy hai tiểu La Ly thì liền đầu đầu, lại hóa thành một đạo bạch quang mà chạy trốn nhanh như chớp. "Đừng chạy. .

" Hai tiểu La Ly lần này không thêm quấy rầy Tiêu Thần, trực tiếp truy theo tiểu thú kia. Xi Vưu đặt tay lên Hiên Viên kiếm, thờ dài mà nói: "Trải qua tử kiếp ở Long Đảo , ông ta từ trạng thái đỉnh phong gần ngang Tổ Thần bị đánh rớt xuống. Hiện tại ông ấy lại đạt tới cảnh giới này, có lẽ còn cách ngày đột phá vào cảnh giới Tổ Thần không xa ."

Chỉ bảo hàm chứa tính mạng Bán Tổ sẽ cùng với sự tăng tu vi của Bán Tổ mà thăng bậc. Xi Vưu đã cảm nhận được sự cường đại và đáng sợ của Hiên Viên kiếm . Xi Vưu cùng Tiêu Thần đồng thời bắt đầu hành động, quả nhiên ở giữa Thường Dương Sơn tìm được một cái lỗ kiếm. Xi Vưu cầm Hiên Viên kiếm trong tay đâm vào mảnh liệt. Hoàng kim thần quang phóng thẳng lên trời cao. Nhưng ngoài dự liệu của Xi Vưu cùng Tiêu Thần, ngay sau đó từ trong lỗ kiếm lại phun ra từng đạo huyết quang. Mặc dù chỉ là sương bụi nhưng phảng phất như là có dòng suối máu đang phun trào. "Nó. . . còn sống ?" Xi Vưu thất kinh, lắp bắp: "Ta hiểu rồi, phong ấn chi lực của Hiên Viên năm đó đã làm thức tỉnh sức sống của nó, khiến nó dần dần có dấu hiệu hồi phục. Sau khi dung hợp với Hiên Viên chi lực thì nó vừa từ từ lớn mạnh cùng tỉnh giấc lại." "Oanh " Một tiếng long trời lở đất, tất cả những dãy núi chung quanh vào giờ khắc này cùng bắt đầu lay động, những tảng đá lớn vô tận bắn lên trời cao. Từ xa nhìn lại, phảng phất như có vô tận sao sa đang xé rách không trung. Đây mới chỉ là bắt đầu, Thường Dương Sơn rung chuyển mạnh, chung quanh nó như là đang xảy ra biến gầm. Những dãy núi ở gần nó bị vỡ vụn trước tiên, giống như là được đập bằng cát rồi khi thủy triều rút thì trong phút chốc hóa thành hư ảo. Trong tiếng nổ ù ù, từng mảng từng mảng những quả núi lớn chung quanh rẽ đất chui lên. Nó bị một cỗ lực lượng hào hùng xé rách mà chia năm xẻ bảy, rồi sau đó bắn về phía chân trời. Như là núi lửa bộc phát. Như là tận thế đã tới, tất cả chung quanh Thường Dương Sơn đều bị hủy diệt, những dãy núi nguyên thủy hùng vĩ nhanh chóng sụp đổ, vô số đỉnh núi bị nát vụn . . . Nhoài trư Thường Dương Sơn, không ngờ chung quanh đã hoàn toàn hóa thành một

mảng sa mạc rực vàng, cả vùng núi non rộng năm trăm dặm bị phá huỷ hoàn toàn! Huyết quang ngút trời Thường Dương Sơn tuôn ra từ lỗ kiếm đang từ từ hé ra kia, vô số những tia chớp màu đen đang điên cuồng giáng xuống, sấm sét vang lên liên hồi. Thường Dương Sơn đã bị nứt ra làm hai nửa. "Không phải Tổ Thần mà sau khi chết thân thể cũng có uy năng như vậy . . ." Xi Vưu kêu lên. Thường Dương Sơn đã bị bổ ra. Huyết sắc quang hoa tràn ngập so với huyết vụ chân chính thì không khác gì. "Hình Thiên còn không tỉnh lại thì đợi khi nào? !" Xi Vưu hét lớn. Từ trong bụng Thường Dương Sơn kia đột nhiên phát ra một cỗ "Thế" cường đại, nó làm rung chuyển khắp mặt đất, năng lượng dao động ngập trời phóng lên cao. Những vì sao ngoài bầu trời đều bắt đầu lay động. Vào giờ khắc này, đại địa Cửu Châu tựa hồ đều bắt đầu rung động, phàm là tu giả thì đều cảm ứng. Có rất nhiều lão nhân cũng biết một cường giả vô phương tưởng tượng được đang thức tỉnh rồi. "Oanh " Thường Dương Sơn lay động. Vô tận thần quang bắn lên trời cao. Nó khơi thông hàng tỉ tinh quang trên vòm trời, một cái đầu lâu phóng lên cao để đón nhận sự gột rửa kia từ những vì sao vô tận trên vòm trời mệnh mông. Vô số đạo tinh quang rơi xuống, đồng thời rọi hào quang vào Hình Thiên cụt đầu. Đó là một nam nhân khí phách bức người . Mặc dù đôi mắt đang nhắm lại nhưng vẫn thấy rõ là tuyệt đại nhân vật duy ngã độc tôn không chịu kém ai, khí phách vĩ đại nuốt sơn hà nhìn một cái không sót gì, tuyệt đối là loại người nắm thiên địa trong tay. . Hình thiên vũ kiền thích, mãnh chí cố thường tại. (Hình Thiên múa thuẫn búa, ý chí cao muôn đời). Đây là Chiến Thần Cửu Châu! Một nhân kiệt không sợ trời không sợ đất có một không hai trong thời kỳ thượng cổ , đủ để tranh giành cùng Hiên Viên đại đế vốn gần đạt cảnh giới Tổ Thần. Hàng tỉ tinh quang ngưng tụ xuất ra hào quang vô tận để khôi phục lại thân xác cho hắn. Một nam nhân khôi ngô cao lớn từ từ hiển linh ra, hai tròng mắt đóng chặt chậm rãi mở ra, đôi mắt sáng ngời đủ khiến trăng sao thất sắc mờ hẳn ra. Hình Thiên tư thế oai hùng rạng ngời, thân thể giữ lại trạng thái thanh niên tại thời đỉnh phong. Nhưng con người lại có vẻ vô cùng thâm thúy, biểu lộ ra tầm nhìn xa trông rộng. Không có một chút điên cuồng vì bị phong ấn suốt vô tận năm tháng , hắn có vẻ rất bình tĩnh. Hắn xoay thân hình khôi

ngô cao lớn, dành cho Xi Vưu cái gậy đầu rồi nói: "Rốt cục lại gặp nhau." Tiêu Thần yên lặng quan sát, trong lòng có sự ngưỡng mộ. Hình Thiên là Chiến Thần vì chốn đại địa này, nhân vật thế này có lẽ sớm muộn gì liền có thể đột phá bước vào cảnh giới Tổ Thần. Hình Thiên tóc tung bay rối bời, hắc ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, sóng âm cuộn cuộn trong nháy mắt truyền lan ngàn dặm. Ngay sau đó hắc cau mày bảo : "Linh khí trên phiến đại địa này đã khô cạn ." "Vô tận năm tháng đã xảy ra quá nhiều chuyện. . ." Xi Vưu khẽ thở dài. "Ta cảm giác được hơn mười cổ thần niệm cường đại đang nhìn ta." Hình Thiên nhìn khắp tám phương mà để lộ ra sự lạnh lùng vui vẻ. "Bọn họ đến từ Trường Sinh Giới và Tu Chân Giới, trước mắt đều đang dung túng cho đệ tử chiếm trước các quả núi linh thiêng ở nhân gian." Xi Vưu giải thích. Trong ấn tượng của Tiêu Thần, Xi Vưu đã đủ mạnh mẽ, có thể nói là nam nhân trong nam nhân. Nhưng khi so ra thì Hình Thiên lại càng thêm cường thế. Thách thức thiên hạ, chẳng chịu kém ai, đó chính là nhân vật không sợ trời cao. Hình Thiên nói với giọng điệu bình tĩnh, nhưng âm thanh cực kỳ có lực: "Đến nhân gian là địa phương nào, bảo bọn họ từ đâu tới đây thì quay trở về chỗ đó đi!" Xi Vưu lắc đầu, đáp: "Có nửa số người đều là đích thực chứng minh được là từ nhân gian." "Cội rễ ở nhân gian, tâm cũng trở về nhân gian thì có khả năng lưu lại. Nếu là lòng chỉ nghĩ về Giới của hắc, muốn tranh đoạt nhân gian thì ta đích thân đưa bọn họ trở về." Hình Thiên lên tiếng cực kỳ có khí phách. Xi Vưu tóc tung bay rối bời cũng trầm giọng nói: "Được, chúng ta triệu tập cổ nhân, lại liên thủ đánh nhau với thiên hạ!" "Hừ " Từ phía chân trời xa xôi truyền đến một tiếng hừ lạnh, Hình Thiên cùng Xi Vưu đồng thời nhìn về phía đông. Thân thể Hình Thiên đã ngưng tụ mà thành từ tinh quang. Hắc lắc người mạnh, hàng tỉ tinh quang vỡ vụn để hắc bước đi. Hắc cất bước đi tới gần Tiêu Thần, nhìn chăm chú vào hắc mà bảo: "Ta tu chiến lực, trong cơ thể người ta cũng cảm nhận được lực lượng đồng dạng." Rồi sau đó hắc cước đạp hư không, bước dài đi về phương đông, âm thanh truyền lan ngàn dặm: "Hôm nay Hình Thiên ta muốn tiêu diệt một Bán Tổ để lập uy!"

Diệt Hồng Trần Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 317: Sát Bán Tổ!

Chương 317: Sát Bán Tổ! Dịch giả: Đan Vy Nguồn: 4vn.eu

Hình Thiên thoát khốn đã phát lời thề, muốn chém một vị Bán Tổ lập uy cho nhân gian. Bóng dáng hắc cao lớn rần rỏi ở trên không trung như ngọn núi cao hùng vĩ, khí thế hào hùng làm cho lòng người sinh ra sợ hãi. Hắc đi từng bước một về phía đông, mỗi một bước đều đi tới hơn trăm dặm. Huyền pháp như thế làm cho người ta thán phục. Xi Vưu tóc rối bởi tung bay cũng giống như Thái Cổ ma sơn kia, trông cao không thể với tới. Hắc cũng đi về hướng đông. Hai đại ma đầu khổng lồ Thượng Cổ, thách thức thiên hạ, khinh thường nhân gian, khí thế vô hình đè nén tâm hồn người, làm cho người ta sợ hãi. Tiêu Thần triển khai Bát Tướng cực nhanh mới đuổi kịp bước đi thông thả của bọn họ. Đây là muốn đi giết người đó, sai, là sát Bán Tổ! Bọn họ ý chí kiên định cũng không phải nói đùa, thật sự là muốn làm chuyện lớn để kinh ngạc thiên hạ, chỉ là cũng không biết muốn chém giết người phương nào. Mới đi mấy chục bước, Hình Thiên liền đi tới bờ Đông Hải, ở trên vòm trời mênh mông hắc cứ thế bước vào giữa chốn biển khơi. Hình Thiên xuất thế làm nổi phong ba bốn phương tám hướng, phàm là cao thủ đều cảm giác được dao động cường đại khi hắc thức tỉnh. Rất nhiều tu giả đều kéo về phía Đông Hải. Sóng biển ngập trời, mây trôi tán loạn đã rửa sạch trời xanh. Tu giả hải ngoại đều bị kinh động bởi vì Hình Thiên không thèm che dấu sát ý, cả mấy ngàn hòn đảo nhỏ đều cảm thấy rung mình ớn lạnh. Mặc dù vẫn là giữa hè mùa, nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được cái se lạnh của trời thu cùng cơn rét căm căm lúc vào đông. Từ tí xa, đông đảo tu giả đứng ở tại chân trời, cảm như hén mà không dám tới gần một bước, chỉ có thể lấy các loại thần thông để nhìn xem. Ngay phía trước

có một thanh niên thoát nhìn hai mươi bảy hai tám tuổi , lưng đeo hai thanh trường kiếm đang đứng thẳng người ở giữa trời. Đôi mắt nhấp nháy để lộ cái nhìn sắc sảo, sắc bén giống như kiếm quang. Hắn lẳng lặng đứng đó làm cho người ta khó lòng nhìn ra mà chỉ có thể phỏng đoán nông sâu. Hắn chặn đường Hình Thiên, hoặc là hắn biết Hình Thiên đến là vì hắn nên hiện thân chờ sẵn ở chỗ này. "Võ Giả Hình Thiên." Hình Thiên không có thừa lời, cái gì cần phải nói thì sớm thốt ra. Hắn chính là định giết một vị Bán Tổ xâm nhập nhân gian mà đến đây. "Tên đã sớm phai mờ, người thì xưng Kiếm Chủ." Thanh niên trầm tĩnh như vực sâu đáp lại bình thản. Đám tu giả ở Viễn Không giật mình la lên. Kiếm Chủ là người nào? Đó là Thủy Tổ của Thục Sơn nhất mạch. Trước đây mặc dù hắn chưa tới Nhân Gian Giới, nhưng mà đạo pháp của hắn lại đã sớm truyền vào nhân gian. Ở Nhân Gian Giới, Thục Sơn kiếm hiệp danh truyền thiên hạ chính nhờ đã chiếm được một phần đạo pháp truyền thừa của hắn. Người kiệt xuất nhất trong đó là nhân vật đẳng cấp như Trường Mi lão tổ đã từng là nhân vật quan trọng của một thời đại nào đó trong chốn nhân gian. Toàn bộ Thục Sơn nhất mạch tiến vào Tu Chân Giới thì tự nhiên nhập vào dưới trướng Kiếm Chủ. Đó là một Đại tông phái của Tu Chân Giới với tiếng tăm lừng lẫy. Lần này vì có chút mục đích. Tu Chân Giới muốn vào làm chủ nhân gian. Làm vô địch Bán Tổ nên Thanh Liên là người thứ nhất vượt giới, tiếp theo là đám Đại Vũ, hậu duệ, Kiếm Chủ theo sát phía sau. Trước sau cùng giá lâm xuống Nhân Gian Giới. "Người muốn giết ta?" Kiếm Chủ lưng đeo song kiếm, mắt phóng lãnh quang. Hình Thiên khí thế bức nhân, trông như quả núi hùng vĩ. Hắn trầm giọng nói: "Cửu Châu là đất của tổ tiên ta, các người chinh chiến không ngớt ở chỗ này làm loạn núi sông của ta, đáng tru!" Âm thanh to lớn. Chấn động biến bạc trời xanh làm đại dương mênh mông cuộn sóng, quần đảo rung rinh. Sóng lan đi xa ngàn dặm. Cho dù nhân gian xuống dốc đã lâu, xấu mặt vì không có cao thủ. Bởi vậy Tiêu Thần nghe mà nhiệt huyết sục sôi, cảm giác Hình Thiên không hổ là Chiến Thần nhân gian. Khí thế đó quả thật là che mờ nhật nguyệt, đè vỡ sơn hà. Trong đám môn đồ của Kiếm Chủ có kẻ không phục, hắn đứng tại phía sau xa xôi mà phẫn nộ quát: "Chẳng qua Hình Thiên vừa mới thoát khốn mà thôi, không đi tìm chỗ ẩn

tu, làm sao còn hành động liều lĩnh, coi chừng dẫn đến họa sát thân." Hình Thiên không thèm đếm xỉa đến những lời này. Trước mặt một cường giả thì những người đó giống con kiến hôi, đâu có quát rống như Thiên Lôì thì cũng khó gây ra dao động trong lòng hắ. Nhưng mà có vài người tựa hồ thật sự không biết đạo nông sâu, thấy Hình Thiên hoàn toàn thờ ơ thì cho là hắ đã có lòng kiêu kỳ nên càng thêm can rờ hỏlớn: " Nhân gian suy bại xuống dốc không còn hoàn toàn là lãnh thổ của các người. Thất phu Hình Thiên chớ tự cao tự đại, nhà người vô phương ngăn cản bọn ta." Hình Thiên không hề bận tâm, nhưng lại thông thả giơ tay phải lên, nhẹ nhàng điểm một cái về phía trước. Một đạo hào quang xanh quét về phía trời xa. Từ trong đôi mắt Kiếm Chủ bắn ra hai đạo lãnh điện, tay bắt kiếm quyết bắn ra một đạo kiếm quang để ngăn cản đạo hào quang xanh kia. Bằng không đám đệ tử môn đồ ở trên trời tất nhiên sẽ bị hình thần câu diệt. Xích xích Kiếm quang đánh cùng hào quang xanh đã xé rách không trung, trên bầu trời xuất hiện hai cái hắ động, rồi sau đó hai đạo ánh sáng đồng thời biến mất không thấy. Hình Thiên sắc mặt bình tĩnh, hắ cất bước trong không trung trên biển khơi. Đi từng bước là trong phút chốc hắ đã áp đến gần Kiếm Chủ. Một quyền xuất ra, phong vân bát phương chấn động, thiên địa trong nháy mắt thất sắc, ngàn vạn đám mây kéo tới bầu trời trong xanh, thiên lôì trậ trậ, lôì điện nổ vang. Lực lượng như thế là không thể phỏng đoán. Một quyền xuất ra làm cho khí trời đều phát sinh biến đổi lớn, năng lượng dao động khổng lồ đã triệu hoán phong vân từ phía chân trời xa xôi đến, màu xanh như thể bị tẩy rửa khỏi bầu trời. Kiếm Chủ lấy ra một kiếm từ trên lưng, hắ cũng không lấy thần niệm Ngự Kiếm như Tu Chân Giả tầm thường mà là nắm nó trong tay đón đỡ. "Keng" một tiếng vang thật lớn, quyền cùng kiếm giao nhau phát ra ngàn vạn đạo hào quang, so với tia chớp còn chói mắt hơn khiến cho tu giả ở trời xa không mở mắt ra nổi. Những đám mây vô tận trên bầu trời trong nháy mắt bị đánh tan rồi biến mất bất vô âm tín, bản lĩnh như thế làm cho người ta bị thuyết phục lẫn thán phục. Chỉ khẽ động chân tay là có khả năng hiệu lệnh thiên địa, gây ra sự thay đổi bất ngờ muôn hình vạn trạng. Sau khoảnh khắc giao thủ rồi bước qua nhau, hai đại cường giả đã đổi vị trí. Hình Thiên đưa lưng về phía Kiếm Chủ, mặt

hướng phía trước. Hắn chậm rãi giơ tay phải lên, một ngón tay điểm ra. Hào quang xanh chợt hiện ra, xé rách không trung bay về phương xa. "Hình Thiên người. . ." Kiếm Chủ kinh hô, trường kiếm trong tay lập tức chém xuống, kiếm quang thô như quả núi cao đỉnh truy đuổi theo để ngăn cản. Hình Thiên cười lạnh, cũng không quay đầu lại, tay trái chém xéo về phía sau. Tựa như quả núi cao đang lay động, cánh tay trái vung ra dừng mãnh như ngàn vạn quân. Một cổ "Thế" vô hình phát ra ngăn chặn đạo kiếm quang thật lớn, giống như một quả núi khổng lồ chặn đứng một con sông dài đang cuồn cuộn chảy. Từ chốn trời xa truyền đến tiếng kêu la hoảng sợ, nhưng ngay sau đó hoàn toàn im bật. Hào quang xanh của Hình Thiên điểm ra đã quét ngang bên trong vùng trời, mấy tên Tu Chân Giả đã bơi nhô nhân gian trong khoảnh khắc hóa thành huyết vụ. Trơ mắt nhìn mấy kẻ bên người chịu thân thể nát vụn, đám đệ tử Thục Sơn nhất mạch cảm như hén, không còn người nào dám nói thành lời. Thượng Cổ Chiến Thần nhân gian uy thế như vậy làm cho tất cả mọi người có cảm giác tim gan lộn tùng phèo. Sát ý lạnh thấu xương rung chuyển bát phương. Hình Thiên đối mặt Kiếm Chủ giống như đang nhìn một người bình thường, tựa hồ đó căn bản không phải là một vị Bán Tổ. Thân hình khôi ngô cao lớn nhoáng lên, giữa đôi tay đang vờn có quang sáng nhàn nhạt toả ra bao phủ cả vùng trăm dặm hải vực. Nơi đó như là bị ngăn cách, nhưng có thể đủ để cho từ bên ngoài nhìn thấy. "Đó là Võ giới, Võ Giả chiến trường. Hình Thiên là một vị Võ Giả." Có người giật mình la lên. Rất rõ ràng Hình Thiên không muốn hủy hoại cả ngàn dặm hải vực, tu vi đến cảnh giới như bọn họ cứ hành động liền có uy lực hủy thiên diệt địa. Nhân gian là nơi hắn muốn bảo vệ vốn không chịu được sự phá hoại quá mức đó. Tiêu Thần lấy Bát Tượng cực nhanh vọt tới cách không xa quang sáng. Thiên Nhân thần thông triển khai, hắn muốn chính mắt thấy tất cả bên trong. Hình Thiên là Võ Giả, cuộc chiến đấu như thế đối với hắn mà nói quá quan trọng. Có lẽ, từ đó hắn có thể khám phá rất nhiều vấn đề võ học khó khăn mà chưa từng thấy hết. Cả phiến hải vực được các tu giả tụ tập mà đến. Tất cả đều muốn được thấy phong thái Thượng Cổ Chiến Thần. Xi Vưu lẳng lẳng đứng thẳng giữa trời cao mà quét mắt bát phương, hắn đang chú ý hướng đi của các Bán Tổ khác. Bên trong quang

sáng. Kiếm Chủ rút song kiếm ra, đối mặt nhân vật hùng mạnh trong truyền thuyết thì hắn không có một chút nắm chắc nào. Hắn cười lạnh hỏi: "Thật sự muốn không chết không ngừng?" Hình Thiên thông dong mà điềm tĩnh tiến lên một bước. Hắn lấy hành động trả lời đối thủ, đùi phải quét ngang thắt lưng địch. Khí thế giống như quả núi vĩ đại vượt qua thời không lao đến trấn áp. Lực lượng cường đại không gì sánh bằng. Kiếm Chủ kinh hoàng, song kiếm trong tay vốn đang được hào quang đủ màu xoắn quanh chợt nổ rộ xuất ra vạn đạo hào quang, chúng đan xen vào nhau mà phóng ra ngoài định cắt đứt đùi phải Hình Thiên. Nhưng mà ngay cả song kiếm đó chính là Bán Tổ chí bảo thì khi va chạm vào đùi phải Hình Thiên cũng phát ra tiếng kêu "Leng keng" rồi không nhích được nữa! Hình Thiên dồn lực mãnh liệt, đùi phải nặng nề như quả núi cứ thế hất văng song kiếm rồi đẩy lui Kiếm Chủ. Hắn lại đứng thẳng vững vàng, tĩnh như vực sâu, khí thế bức người. Rồi sau đó lại một lần nữa cất bước đi về phía trước. Kiếm Chủ buông hai tay ra, để mặc cho song kiếm tung hoành nhằm hướng trước chém tới. Hắn vừa dùng thần niệm điều khiển kiếm, đồng thời trên người hắn ráng ngọc toả ra rực rỡ, một bộ chiến giáp liền mặc trên thân. Ngay cả đầu cũng đều được bao trùm, Nguyên Anh ở trong cơ thể lại còn mặc thêm một tầng anh giáp. Huyết quang ngút trời, một cây chiến mâu xuất hiện ở trong tay của hắn. Hắn bước dài lên trước nghênh chiến Hình Thiên. Hình Thiên múa búa, uy thế của nó là không thể tưởng tượng. Hôm nay mặc dù không có Cự Phủ trong tay, nhưng mà dùng bàn tay trần cũng đủ sánh cùng Võ Tổ tái hiện thế gian. Hắn khê động chân tay đều là tuyệt diệu, song kiếm bị hai tay chèn ép mà không ngừng rút lui, bị bức đến đến trước người Kiếm Chủ đang cầm chiến mâu trong tay để nghênh chiến. "Keng " Một tiếng rung du dương, sóng truyền mấy ngàn dặm, như là một đạo kinh lôi từ bầu trời bên ngoài bổ tới làm đình tai nhức óc. Hình Thiên lấy một tay cắt đứt mũi của một thanh trường kiếm. Tiếp theo hắn liên tục xuất thủ, tả quyền hữu chưởng không ngừng bổ vào trên thanh bảo kiếm kia. Tiếng rạn nứt lách tách phát ra, Bán Tổ chí bảo bị hủy hoại. Nó nứt toác ra, tựa như là những băng nhũ trong suốt đứt gãy, hoặc như là một vầng khói lửa lan tràn. Bên ngoài quang sáng khổng lồ, tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi.

Không ngờ Hình Thiên lại dùng bàn tay trần phá một kiện Bán Tổ chí bảo, chiến lực như thế quả thật nghịch thiên. Thượng Thương Chi Thủ! Tiêu Thần mắt sáng như điện, hần nhìn không hề chớp mắt, những hình ảnh này khắc ghi rõ ràng vào tâm hải của hần. Không ngờ Hình Thiên lại tu Vô thể, Thượng Thương Chi Thủ được hần luyện đến tình trạng khủng bố như thế, có uy lực như vậy thì hần vẫn còn tể luyện pháp bảo làm chi? Đơn giản tu vô thể là đủ dùng. Kiếm Chủ tức giận, một thanh trường kiếm khác xé rách thiên địa, mang theo những trận sóng năng lượng Bán Tổ đỉnh phong có tính hủy diệt quét về hướng Hình Thiên. Cùng lúc đó chiến mâu trong tay của hần đâm ra nhắm thẳng vào ngực Hình Thiên. Thần giáp quanh thân hào quang chói mắt, hần giống như Ma thần với uy thế bức người, uy áp thiên địa. Với lực bạt sơn cùng khí hơn người. Hình Thiên một tay lay trời, một tay khác nắm chặt bảo kiếm làm nó cứng đờ. Rồi giống như là đang bẻ gãy cây gỗ mục, cứ đoạn nọ tiếp theo đoạn kia bị bẻ gãy rơi khỏi thanh kiếm báu đến hoàn toàn nát vụn. Mà tay kia, tinh chuẩn không sai lầm chống đỡ với thần mâu đâm tới. Chưởng đao như cầu vòng không ngừng chém vào nhau. Bên trong phương viên trăm dặm bị vô giới bao phủ, thần quang ngút trời, sát khí tràn ngập, nơi này đã trở thành hủy diệt chi địa. Thần mâu của Kiếm Chủ không phải chí bảo tầm thường, nó không bị Hình Thiên phá hủy. Sau khi Kiếm Chủ tạm rơi vào hạ phong đã đánh ra pháp bảo đầy trời như những ráng mây tia lượn lơ ở bên trong, nhưng lập tức sát khí xuất hiện. Bão táp mang tính hủy diệt bắt đầu bộc phát, vô tận tu chân pháp bảo tùy tiện lấy ra một kiện đều sẽ làm cho đám Tu Chân Giả tầm thường đỏ mắt. Nhưng giờ phút này chúng lại như trận mưa sao băng vô cùng vô tận đang tàn phá bừa bãi không gian bên trong phương viên trăm dặm. Trong vầng hào quang đáng sợ đó, mọi người không thấy được hình bóng của hai đại cường giả, nhưng cũng biết cuộc chiến đấu của bọn họ đang tiến hành đến thời khắc mấu chốt. Quả nhiên, một lát sau pháp bảo đầy trời vỡ vụn, một bóng dáng cao lớn tóc tai bù xù như thần như ma phóng lên cao. Chín chiêu Thượng Thương Chi Thủ lại thêm các loại võ học huyền ảo mà người ngoài không thể hiểu rõ đang chấn vỡ tu chân pháp bảo bay đầy trời. Kiếm Chủ quy một đầu gối ở trên không trung, chiến mâu

trong tay của hắn bị đứt một mẫu. Hai tay đang không ngừng có máu tươi rỉ ra, chiến giáp trên người thì văng tung tóe. Mười mấy chưởng ẩn hiện rõ ràng tại các nơi trên người. Hình Thiên chậm rãi hạ xuống, bước dài ở trên không trung đi về phía Kiếm Chủ, khí thế bức người. Vừa lúc đó, Kiếm Chủ đột nhiên đứng dựng lên, hai tay tự bẻ gãy thần mâu rồi rút ra một thanh Chiến Kiếm toả hào quang sáng chói như mặt trời giữa trưa. Hắn dùng thần niệm khống chế nó như một tia chớp đâm về hướng Hình Thiên. Hình Thiên ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, hai tay chụm lại cứng vững đón đỡ thanh Chiến Kiếm hào quang chói mắt khác thường này. Hắn liên tục chém tới nhưng lại vô phương nghiền nát. Hủy diệt không được nên hắn quyết đoán rút lui, nhưng Chiến Kiếm áp sát như hình với bóng, tựa hồ không chém được đầu hắn thì không ngừng lại. Hình Thiên bỗng dừng đứng lại, gầm lớn một tiếng như sấm sét, hai tay liên tục xoay tròn rồi sau đó tức thời giữ chặt Chiến Kiếm. Sau khi bắt lấy chuôi kiếm thì tay phải của hắn xuất lực mãnh liệt một cái trên thân kiếm. Thân kiếm lập tức bất động, bị hắn giữ cứng khư ở nơi đó. Cách đó không xa, Kiếm Chủ tức thì hộc ra một ngụm máu tươi, hắn thật không ngờ Hình Thiên cường thế đến tình trạng như thế, lại bắt được Chiến Kiếm, hoàn toàn xóa đi linh thức của hắn ở trên Chiến Kiếm. Hình Thiên tay xách Chiến Kiếm chậm rãi đi tới gần, như là Thái Cổ ma sơn đang rơi xuống. Lực lượng vô cùng cường đại làm khắp thiên địa rung chuyển, mỗi một bộ bước ra thì cả thế giới này phảng phất đều bị chấn động theo. Kiếm Chủ biết là hắn xong! Một cỗ lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối đã hoàn toàn áp chế hắn, hắn dĩ nhiên muốn động cũng không thể động. Hình Thiên xuất thủ vô tình. Một quyền đánh ra làm thần giáp trên người Kiếm Chủ hoàn toàn rách nát. Quyền thứ hai đánh ra, thân thể Kiếm Chủ chia năm xẻ bảy. Quyền thứ ba bùng nổ, Nguyên Anh trên chiến giáp dập vỡ. Hình Thiên chân như bão tố quét ngang ra, trực tiếp biến Nguyên Anh đã bị xé rách thành bụi phấn. Rồi sau đó hắn xuất một trào ở trên không trung, linh thức còn sót lại bị vô tình nghiền vụn. Kiếm Chủ hoàn toàn diệt vong! Phương viên trăm dặm sụp đổ, những trận sóng năng lượng thổi quét thập phương. Tất cả mọi người nhất loạt thối lui, bay nhanh nhằm phía chân trời để tránh né cơn bão táp đáng sợ mang tính hủy

diệt kia. Giờ phút này, thân hình Hình Thiên cao lớn hùng vĩ như thế, phảng phất như Thánh Sơn cao không thể với tới khiến linh hồn mọi người đều run rẩy. Hắn từng bước từng bước đi về hướng Cửu Châu, bước đi rất thông thả nhưng lại vô cùng kiên định. Mỗi bước đều phảng phất nặng như ngàn vạn đạo quân, thân hình khôi ngô cao lớn dần dần biến mất. Nhưng mà, tâm thần mọi người dường như vẫn còn chưa tỉnh lại từ cuộc chiến đấu vừa rồi. Một hồi lâu sau thì phiến hải vực này mới sôi sùng sục. Một vị Bán Tổ không ngờ bị giết chết ! Bán Tổ trước giờ khó có thể giết chết Bán Tổ, thông thường đều chỉ có thể phong ấn. Mà nay Hình Thiên dĩ nhiên nói được là làm được, chém giết Bán Tổ đồng cấp. Giết người như xé bức tranh, uy lực của Hình Thiên quả là không thể tưởng tượng nổi. Trong cuộc chiến đấu vừa rồi mọi người đều thấy rành rành, như thế không phải hẳn giết Bán Tổ mà chỉ là xé bỏ một bức họa. Hình Thiên đáng sợ! Không hổ là Thượng Cổ Chiến Thần nhân gian. Đây là điều mọi người muốn nói trong lòng, Hình Thiên xuất thế đã khuấy động phong ba trên Cửu Châu, thiên hạ khó có thể bình yên! Xi Vưu cùng Hình Thiên sóng vai đi về hướng Cửu Châu. Dọc đường đến một hòn đảo nhỏ thì bọn họ ngừng lại nhìn về phía trời xa. "Đại Vũ , vừa rồi ngươi muốn ra tay sao?" Xi Vưu hỏi. Không ai đáp lại hắn. Xi Vưu bình tĩnh bảo: "Trước đây ngươi vì nhân gian đã làm cống hiến rất lớn. Nếu không phải thời khắc mấu chốt thì ta không muốn thực sự ra tay đối với ngươi. Nhưng mà, ngươi không nên đem kim tinh của nhân gian gia nhập Tu Chân Giới. Lần này ngươi đã trở về, thì cố ngăn chặn bọn họ lại. Bằng không, ta sẽ tranh đấu tới cùng, tan nát nhân gian."

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 318 : Hoàng Nê Thai của làng cổ

Chương 318 : Hoàng Nê Thai của làng cổ Dịch giả:Tsaichen Nguồn: 4vn.eu

Hình Thiên xuất thế, thế gian kinh sợ, diệt sát Kiếm Chủ, phá tan thần thoại bất tử của Bán Tổ. Xi Vương cùng Hình Thiên là hai chiến thần nổi danh Cửu Châu thời thượng cổ, hôm nay cùng nhau xuất hiện. Bất kể Trường Sinh Giới hay Tu Chân Giới đều cảm giác được áp lực cực lớn. Tiêu Thần lĩnh ngộ được rất nhiều, phương pháp tu luyện của hắn không thiếu, cái thiếu sót chỉ là chưa thực sự hiểu rõ ý nghĩa cuối cùng mà thôi. Hình Thiên cũng là Võ Giả nên diễn luyện võ ý đã cho hắn những gợi ý rất lớn. Những Pháp tắc sâu xa trên sáu mặt Thiên Bi, lại thêm võ ấn ký ở trong tâm của hắn càng hiện lên rõ nét làm hắn dường như mơ hồ đã tiếp xúc với Đạo về một mặt nào đó. Tự mình quay về Cửu Châu, hắn trở lại Tổ Long Thôn bên bờ sông Hoàng Hà, bắt đầu tìm hiểu bí pháp tu hành. Hắn bế quan cũng không giống với số ít người tự phong bế mình trong phòng cắt đứt quan hệ với bên ngoài, mà là chỉ ẩn trong thôn dã, dung nhập vào cuộc sống của những con người bình thường. Tu vi của hắn đã đạt đến mức đó, không phải cứ chỉ khổ tu mới có thể thành công, chủ yếu nhất có lẽ là một chữ ngộ. Sáng sớm, Tiêu Thần ngênh đón mặt trời mọc, không chỉ thu thập tinh hoa nắng sớm mà quan trọng hơn là dung nhập vào trong ý cảnh mạnh mẽ vươn lên. “Hô...” Tiêu Thần hít một hơi thật sâu, sau đó dùng lực xuất ra một đạo tinh khí, khiến nó xoay quanh bên ngoài thân thể để rèn luyện khí lực. Những tia nắng bình minh xuất hiện ở phương đông giống như bị thu hút, dùng mắt thường cũng có thể thấy được chúng mang hình dạng cầu vồng bảy sắc nối liền với người hắn. Giống như nguồn nước thiêng sinh mệnh đang đổ vào trong cơ thể của hắn, không ngừng gột rửa và rèn luyện huyết nhục, gân mạch, xương cốt của hắn. Đây chính là tẩy tủy, cứ như thế mãi mà không ngừng khiến thân thể của hắn dần dần thay đổi, phát sinh lột xác. Sự thực đây chính là thoát thai hoán cốt. Tu Giả mỗi một lần cảnh giới được đề thăng, thì thể chất cũng được thay đổi để phù hợp với cảnh giới của bản thân. Cửu Châu linh khí mỏng manh, ngoài linh khí ra thì chỉ có ánh mặt trời là cường thịnh nhất. Nhưng với hắn như vậy là đủ rồi, hắn chỉ cần hấp thụ một phần linh khí ở bên ngoài vào trong cơ thể. Trước mắt, điều

hắn muốn là kích hoạt tiềm năng trong cơ thể. Lực lượng thân thể hoàn toàn có thể thỏa mãn nên một khi bộc lộ ra là đủ khiến Thiên Địa Chi Lực đều phải ảm đạm thất sắc. Từ ngoài vào trong, hắn lấy thần thông dẫn lối. Còn từ bên trong ra, hắn lấy võ thể làm cơ sở. Hai thứ kết hợp lại rồi dung hợp cùng một chỗ Tiêu Thần cuối cùng lựa chọn con đường đồng tu Thần Thông cùng Võ Thể, hắn không muốn từ bỏ tiềm lực khôn cùng của Bát Tướng Thế Giới, cũng không nguyện ý bỏ phí kho báu vô ẩn ký mà không cho vào. Hắn là người kiên tu, mặc dù thống khổ, thậm chí xung đột với nhau, nhưng hắn vẫn cố nhịn tới nay. Những chấn động lúc ban đầu nguy hiểm vạn phần, có lẽ sẽ tan xương nát thịt. Còn quá trình chậm rãi dung hợp đến bây giờ thì hắn đã trải qua vô vàn hung hiểm. Gió nhẹ nhẹ thổi, Tiêu Thần đứng bên con đường đất vàng tại cửa thôn, nhìn về hướng bờ sông Hoàng Hà. Mặc cho thuyền dương và cây hòe cổ thụ đứng đưa, thể xác và tinh thần hắn hợp nhất hòa tan vào thiên địa, dường như biến thành một phần của mảnh đất này. Cảnh tượng một màn chiến đấu hiện lên trong đầu hắn, hắn giống như một lần nữa trải qua một cuộc đại chiến sinh tử. Lấy tâm chiến thay cho thân chiến, tự mình diễn hóa đủ loại cảnh sinh tử để có thể ngộ ra cảnh giới của sinh tử Tất cả những hình ảnh dần dần đều trở lên hư ảo, trong mảnh thiên địa này giống như chỉ còn lại duy nhất một mình hắn. Tinh, khí và thần hợp nhất, hòa cùng thiên địa. Ý thức chậm rãi xuất ra khỏi thân thể, từ từ bay thẳng lên hướng về phía không trung vô tận Đó chính là “Đạo” sao? Hắn tiếp cận ranh giới vô hạn, nhẹ nhàng chạm đến, như muốn cùng hòa tan thành một thể. Mấy chú chim từ trên núi bay xuống, từ trên cây hòe cổ thụ đậu xuống trên người Tiêu Thần. Chú chim sẽ đã không thể cảm thụ được khí tức của hắn, và đã coi hắn trở thành một phần của tự nhiên. Tiêu Thần đứng tại nơi này, giống như hóa thạch. Thần thức yên lặng không một gợn sóng, thân thể như vực sâu uể oải bất động, giống như một tồn tại mãi mãi Thần thức từ hư hóa thực, từ cõi hư vô vô tận chậm rãi trở về, thiên địa vạn vật từ từ hiển linh ra. Mặt đất giống như một sinh mệnh thể thật lớn. Khi thần thức của Tiêu Thần cảm giác được nhịp đập của mặt đất, tâm hải phát triển giống như muốn lan tràn ra khắp mặt đất vô tận. Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, hắn như xuyên qua Cửu Châu, tiến vào cõi hồng

hoang mênh mông, cả không gian và thời gian đồng thời cùng khuếch đại và lan tràn. Rồi sau đó thần thức của hắn vọt lên, hướng về vũ trụ thiên tâm bay đi, như muốn khắc một dấu ấn vào vũ trụ vĩnh hằng bao la. Vô tận hư vô, vô tận hắc ám, dấu ấn tinh thần của hắn lại một lần nữa từ thực hóa hư, hình thái biến đổi trong vũ trụ như thực như ảo Mặt trời đang ngả dần về phía tây, thôn nhỏ bao trùm trong ánh nắng đỏ của trời chiều. Tiêu Thần tỉnh lại từ trong ý cảnh huyền diệu, hắn đi về nhà. Mọi người trong thôn rất chất phác, sau khi biết được là hắn đang luyện công, thì cũng không ai tới làm phiền Mặc dù mới chỉ tu luyện như vậy vài ngày, nhưng Tiêu Thần cảm giác được tinh thần cô đọng hơn trước rất nhiều. Trải qua vô số trận đại chiến sinh tử, đến lúc “ ngưng lắng ” thể này thì loại vừa ẩn cư vừa tu luyện trước mắt rất phù hợp với cả thể xác lẫn tinh thần của hắn “ Y nha...” Kha Kha đã biến mất vài ngày nay xuất hiện. Tiểu tử kia lấm la lấm lét, đôi mắt to nhấp nha nhấp nháy, trông bộ dáng đúng là một kẻ có tật giật mình Tiêu Thần hỏi: “ Làm sao vậy, hai tiểu la ly kia đâu rồi ?” Kha Kha vẫn còn do dự, cuối cùng mở ra Thất Nhạc Viên, Linh Lung cùng Thổ Thổ đang ở bên trong thở hổn hển kêu la “ Tiểu quý mau thả chúng ta ra ngoài ngay ” Tiêu Thần không nhịn được nở nụ cười, mấy ngày trước vốn là hai tiểu la ly truy đuổi Kha Kha, không ngờ bây giờ lại bị nhốt “Thả bọn họ đi ” Đây dù sao cũng là con gái của hoàng đế, Tiêu Thần không muốn làm cho vị đại đế kia không hài lòng “Y nha..y nha ” Kha Kha lắc đầu, nhiều lần ra hiệu, bộ dáng vô cùng nghiêm túc, coi hai tiểu la ly kia thành yêu ma, đối với nó cảm thấy vô cùng đáng sợ Xa xa mấy hình bóng hiện lên, ba đạo tàn ảnh giống như sao băng bay đến, một nam hai nữ ngự kiếm hạ xuống. Thoạt nhìn đã thấy người nam làm chủ, hai người nữ một người cầm kiếm một người cầm đàn cho hắn. Một thiếu nữ xinh đẹp, song mắt lưu chuyển, nhìn vào trong thôn mà bảo: “ Hắn chính là nơi này ” Thiếu nữ bên cạnh nghi hoặc hỏi : “Đây là ngôi làng cổ trong truyền thuyết ? ” Nam nhân trẻ tuổi nhìn qua không quá anh tuấn, nhưng mà khí chất bất phàm, thông dong trấn định. Loại tướng mạo bình thường này là đặc thù của nam nhân sâu xa, gặp qua một lần thì có thể nhớ kỹ. Hắn nhìn thấy Tiêu Thần đứng cách đó không xa thì mỉm cười nói với hai thiếu nữ : “ Không sai, chính là nơi này ”. Tiêu Thần lắng

lặng nhìn bọn họ, không nói gì “Không nghĩ tới người đã ở trong thôn này, chẳng lẽ đây là trùng hợp sao?” Vị nam nhân trẻ tuổi mang khí chất bất phàm mỉm cười nói : “ Ta biết người là Tiêu Thần, nổi danh cùng ta. Ta mong người không nên mang địch ý, lần này ta đến đây không phải là vì người, mà là chỉ muốn đến đây tu luyện thôi ” Hai thiếu nữ tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Tiêu Thần, hiển nhiên bọn họ đã sớm nghe nói qua sự tích về Tiêu Thần. “ Nếu chỉ vì tu luyện mà đến, thì vì sao phải tới cái thôn nhỏ này? ” Tiêu Thần yên lặng nhìn bọn họ. “ Người cũng ở đây để tu luyện ?” Người nam nhân trẻ tuổi không trả lời mà hỏi ngược lại. “ Bởi vì ta sinh ra tại nơi đây ” Nam nhân trẻ tuổi lộ ra vẻ kinh ngạc mà nói : “ Đây là nơi người sinh ra ... người thân là Tu Giả chẳng lẽ không biết cái thôn nhỏ này có điểm khác thường sao? Từ thời cổ xưa đã là một thôn xóm, có thể nói là đã tồn tại rất lâu rồi. Quả thật, rất khó tìm a”

“Hoàn toàn không biết, có điểm nào đặc biệt sao?” Tiêu Thần thấy đối phương không có sát ý, bởi vậy hắn cũng không tỏ ra địch ý. “ Không có gì, ta chỉ là ngẫu nhiên biết được nên muốn đến đây đánh giá” “ Ùng” Mặt đất rung động kịch liệt một hồi, một lão điên lôi thôi từ trong thôn đi ra, đúng là Sơn Ngoại Sơn. Lão vung tay áo lên, một cơn cuồng phong cuộn cuộn nổi lên lập tức đẩy bay ba người trẻ tuổi lên không trung. Ba người thất kinh, nam nhân trẻ tuổi ngạc nhiên nghi ngờ hỏi : “Lão là người thủ hộ của thôn này sao?” Hắn vừa rồi hiển nhiên là không nói thật, lúc này mới lộ ra vẻ kinh hãi. “ Các người hãy rời khỏi nơi đây đi, không nên có ý định xáo trộn nơi này, bằng không giết không tha” Sơn Ngoại Sơn ngày thường giống như một lão điên, nhưng giờ phút này lại trịnh trọng vô cùng, sát cơ hiện rõ. “ Hừ ” Trên không trung, một vị nữ nhân hừ lạnh một tiếng, ngón tay ngọc khẽ gảy, tiếng đàn vang lên giống như là ngàn vạn đao nhảy nhót trên không, xé rách chém xuống từng đạo ánh sáng màu bạc sắc bén. “ Cút ...” Sơn Ngoại Sơn rống to một tiếng như sấm sét hiện ra, một cơn cuồng phong quét lên bầu trời. Thiếu nữ đánh đàn lập tức bị thổi bay ra ngoài vài dặm,

nên không có âm thanh nào nữa. Cũng không có kinh động từ trong thôn vọng ra, dường như tất cả chỉ tập trung vào một phương hướng, tất cả đều công kích vào thiếu nữ đánh đàn kia. Nam nhân trẻ tuổi quát khẽ với thiếu nữ còn lại : “ Đi ” và lập tức rời khỏi Tiêu Thần nghi hoặc đi tới, hỏi : “ Thôn cổ từ xa xưa này rốt cuộc có bí mật gì?” Sơn Ngoại Sơn lắc đầu nói : “ Có liên quan tới Thủy Tổ long và phong ấn Cửu Châu . Nhưng mà cụ thể thì ta cũng không biết. Người đi theo ta, mấy hôm trước ta và người trong thôn đào được một món đồ, không biết là vật gì” Một chiếc Hoàng Nê Thai (bàn từ đất sét vàng) tầm thường không có gì đặc biệt đặt ở trong cái sân hoang vắng bên ngoài núi, trông không có điểm gì đáng chú ý. Dường như được là do thợ thủ công cấp thấp nhất tùy ý lấy đất sét vàng tạo nên thành một sản phẩm không hoàn chỉnh. Nó cao tầm một thước, đường kính tầm một thước rưỡi, mặt trên gồ ghề trông cực kỳ cầu thả. Sơn Ngoại Sơn nói : “ Với công lực của ta không ngờ cũng khó có thể mảy may làm tổn hại đến nó ”Lão cảm giác được đồ vật này thuộc về thôn nhỏ này, hiện giờ lão cũng không nghĩ ra bất cứ điểm đặc biệt nào, liền đem nó đưa cho Tiêu Thần. Một ngày kế tiếp, Tiêu Thần vừa tu luyện vừa hí hoáy với Hoàng Nê Thai, kết quả làm cho hai vị lão nhân trên trăm tuổi trong thôn thất kinh khi nhìn thấy Hoàng Nê Thai. “ Lúc chúng ta còn nhỏ, khi một vài tiền bối lão nhân vẫn còn sống thì có nói để lại một chiếc Hoàng Nê Thai. Làm sao lại xuất hiện?” Hai vị lão nhân tay run run vuốt ve Hoàng Nê Thai, lộ ra vẻ nghi ngại mà nói : “ Đúng hệt như cổ lão miêu tả ” Tiêu Thần hơi giật mình hỏi : “ Có truyền thuyết gì về nó sao? ” “ Nghe nói Hoàng Nê Thai này rất quý quái, cụ thể thế nào thì cũng không rõ. Tiểu thần tử, có lẽ tốt nhất cháu nên bỏ nó đi ’ Tiêu Thần làm sao có thể bỏ nó đi được chứ, cuối cùng trực tiếp ngồi lên Hoàng Nê Thai tu hành. Lúc đầu hẳn cũng không cảm thấy bất cứ điều gì đặc biệt. Nhưng vào một ngày nào đó, khi hắn dung nhập vào thiên địa, vào lúc gần như thiên nhân hợp nhất thì đột nhiên hắn nghe được một âm thanh như có như không. Như là một loại chân ngôn phật gia ông, ma, ni, bá, mễ, mu "Ông, Thiên là đạo âm; Ma, Tu La là đạo âm; Ni, Nhân Gian là đạo âm; Mễ, súc sinh đạo âm; mê muội, Quỷ đói là đạo âm; Mu, Địa Ngục là đạo âm. Tương truyền, Phật Đà cùng Tiếp Dẫn mỗi người nắm

giữ ba chữ, có thể phát huy cảnh giới đến mức tận cùng. Nếu như sáu chữ chân ngôn này hợp nhất có thể đối kháng Lục Đạo Luân Hồi!" Tiêu Thần cẩn thận lắng nghe, cảm giác cái này cùng âm điệu phật gia không giống, tựa hồ càng như cổ âm nguyên thủy từ xa xưa. Mặc dù chỉ có mấy Cổ Âm trọng yếu, nhưng là không chỉ có khó có thể bắt giữ, càng thêm gian nan chính là mặc dù nghe được cũng bắt chước không ra. Hoàng Nê Thai rốt cuộc là cái gì? Tiêu Thần kinh hãi, cảm giác chính mình hình như ngồi ở trên Ma Uyên.

codon.traif Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 319: Nguồn gốc

Chương 319: Nguồn gốc Dịch giả: Karacami Nguồn: 4vn.eu

Tiêu Thần tĩnh tọa ở trên Hoàng Nê Thai, hẩn cảm thụ những âm thanh cội nguồn từ xa xưa, linh hồn phảng phất bắt đầu dao động cùng với âm thanh kia. Cả người không thể tự chủ, khó lòng nhúc nhích. Đó dường như đã là ma âm từ trên trời, hoặc như là Tịnh Thổ thần luật. Nó giống như thô kệch mà lại du dương, vừa không thể diễn tả, vừa khó có thể miêu tả. Vào giờ khắc này, hẩn phảng phất cảm nhận được nguồn gốc thiên địa ngay tại trước mắt. Hồng Mông thiên âm đủ sức gột rửa thập phương tựa hồ trong nháy mắt tràn ngập khắp trong thiên địa. Ông, ma, ni, bá, mẽ, mu đại biểu cho sáu thiên âm đang phát huy đến mức cảnh giới tận cùng. Nếu hợp nhất thì có thể đối kháng Lục Đạo Luân Hồi, nhưng còn âm thanh từ bên trong Hoàng Nê Thai truyền ra thì là cái gì? Tiêu Thần ngồi xếp bằng trên Hoàng Nê Thai, phảng phất như đang chìm sâu vào trong hồng hoang thế giới từ xa xưa. Khí tức thâm lương mà lại rất cổ xưa ủa vào mặt, vài loại âm thanh cội

nguồn liên tiếp lan truyền trong thế giới vô tận trống trải mà lại tĩnh mịch. Giống như thực sự huyền ảo, giống như hư lại giống như thực, Tiêu Thần như đang ở trong mộng. Thiên âm cổ xưa đang cộng hưởng cùng linh hồn hắc, hắc giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tan vỡ. Nhưng lại có một cảm giác kỳ dị như muốn lột xác trọng sinh. Trong thoáng chốc, hắc cảm giác được trong cơ thể có một đạo rung động lan ra. Khởi nguồn không ngờ lại là từ Thạch Nhân không đầu bị hư hại kia. Dù nó vẫn yên tĩnh không một tiếng động ngồi trong cơ thể hắc, nhưng mà đạo rung động kia chứng thật là phát ra từ đó, trong nháy mắt làm cho thân thể của Tiêu Thần đang có cảm giác tan vỡ liền bình yên trở lại. Mặt trời mọc rồi lại lặn, Tiêu Thần ngồi xếp bằng ba ngày trên Hoàng Nê Thai. Khi ánh ban mai lại xuất hiện một lần nữa, hắc mới tỉnh hồi lại từ trong loại ý cảnh kỳ quái này. Những thiên âm cổ xưa đã biến mất không thấy đâu, phảng phất như tất cả cũng không hề từng phát sinh. Ánh bình minh vàng nhạt rơi trên người của hắc, làm cho Tiêu Thần đang tĩnh tọa trên Hoàng Nê Thai lóe ra những điểm kim quang. Phảng phất có dòng nước vàng nhạt đang chảy ở trên người hắc, da dẻ sáng bóng như ngọc, thoát nhìn thánh khiết vô cùng. Kha Kha đang ngáp ở bên cạnh một gốc cây hòe cổ thụ. Nó chiếm cứ một cái tổ chim khách bị bỏ hoang rồi học Phượng Hoàng lấy các loại linh thảo xây dựng thêm trở thành một tổ Linh Tuý. Nó vừa mới tỉnh ngủ liền chớp mắt lơ đãng nhìn qua Tiêu Thần rồi vèo một tiếng nhảy xuống. Nhưng rồi có chuyện kỳ quái xảy ra, không ngờ từ Hoàng Nê Thai phát ra những điểm dao động dập dờn để ngăn cản nó ở bên ngoài. "Y nha. . ." Tiểu quý kinh ngạc kêu một tiếng, từ sau khi nó có khả năng xuyên việt không gian thì chẳng còn gì có khả năng ngăn cản đường đi của nó. Sau nhiều lần thử nghiệm mà tiểu tử cũng không thể thành công, vẫn bị ngăn cách ở bên ngoài. Tiêu Thần trong lòng chấn động bèn đưa tay thò ra ngoài tóm Kha Kha tới trên Hoàng Nê Thai. Nó không bị ngăn trở mà cứ thuận lợi đi vào. "Y nha y nha. . ." Tiểu tử kia càng thêm tò mò, ở quanh Hoàng Nê Thai nó sờ sờ chỗ này sờ sờ chỗ kia. Cuối cùng liền quyết định lôi Chiến Kiếm từ trong Thất Nhạc Viên ra rồi nhẹ nhàng rạch vài cái trên Hoàng Nê Thai. Một chút dấu vết cũng không hề lưu lại, Hoàng Nê Thai nhìn thì như gỗ ghe, không đẹp mắt chút nào nhưng lại

vô cùng cứng rắn. Ngay cả là Chiến Kiếm sắc bén như thế cũng không có làm hư hại được nó. Hoàng Nê Thai thoát nhìn trông rất tầm thường như là một phàm vật nào đó. Tiêu Thần bảo Kha Kha thu hồi Chiến Kiếm rồi một lần nữa cẩn thận đánh giá, nhưng mà cũng không phát hiện được gì thêm. "Ta đã tĩnh tọa ba ngày?" "Y nha" Kha Kha gật đầu. Tiêu Thần tĩnh tọa trên Hoàng Nê Thai. Dưới một gốc cây hòe cổ thụ ở trong thôn chứ cũng không phải ở trong nhà. Hẳn sợ trong quá trình tu luyện vạn nhất lại xuất hiện tình huống nguyên khí xao động làm cho cha mẹ bị kinh động. Hai vị lão nhân thì biết hẳn đang tu hành, bởi vậy đối với việc hẳn ngồi đó mấy ngày cũng không lo lắng, chỉ có trẻ con ở trong thôn thường thường đứng nhìn từ xa xa. Được ánh mặt trời mới mọc chiếu vào trên người làm toàn thân ấm áp, Tiêu Thần cảm giác chính mình tựa hồ hơi khác đi nhưng cụ thể như thế nào thì hẳn cũng không rõ. Thân thể giống như vừa trải qua một lần gột rửa. Nhẹ nhàng, khoan khoái hơn rất nhiều. Hẳn bèn trở về nhà, chào hỏi cha mẹ, ăn một chút điểm tâm rồi liền mang theo Kha Kha đi ra dạo chơi ven bờ Hoàng Hà. Tiểu tử kia rất thích bơi lội, thường xuyên một mình đi lặn ở Hoàng Hà, chỉ một hơi đã lặn được mấy trăm dặm. Đó là . . . Tô Huỳnh sao? Xa xa, một bóng dáng yếu điệu mới từ chợ sáng trở về đi đến bên cạnh thôn, ánh chừng hai mươi sáu hai bảy tuổi. Nàng có một phong thái con nhà nho. Cái đuôi nhỏ năm đó luôn đi theo phía sau Tiêu Thần, cuối cùng khóc lớn đòi được gả cho một vị tú tài rất có tài văn chương. Tiêu Thần sửng sốt, rất nhiều chuyện cũ trào lên trong lòng. Nhưng mà hẳn cũng không đi tới mà chỉ nhìn từ xa. Hẳn không muốn làm xáo trộn cuộc sống bình yên của người bạn thưở ấu thơ. Sau khi trở về hẳn đã bảo đám đồng bọn Đại Chu cùng đầu bóng lưỡng trong thôn để bọn họ đem chôn một cái rương châu báu ở chỗ đất trồng rau trong vườn nhà Tô Huỳnh, để cho cả nhà nàng lầm tưởng đây là do tổ tiên lưu lại. Hẳn không muốn thay đổi quá nhiều cuộc sống hàng ngày của nàng tài nữ ngày xưa đó, thậm chí chưa từng đi gặp nàng. Xoát Tiếng xé gió truyền đến, vài đạo nhân ảnh rơi xuống ngăn cản đường đi của Tô Huỳnh. Tiêu Thần từ xa xa trong rừng cây nhìn thấy rõ ràng, lúc ấy hẳn liền nhíu mày. Đó là vài tên Tu Chân Giả, làm sao bọn họ lại tới nữa? "Thôn bên cạnh kia có phải là thôn Tổ Long không?" Một

người Tu Chân Giả trẻ tuổi hỏi Tô Huỳnh. "Không nghĩ tới chốn sơn dã thế này lại cũng có nữ nhân mỹ miều như thế." Một người khác cười hì hì. Tô Huỳnh gật đầu, đáp: "Đó là thôn Tổ Long." "Không nghĩ rằng thôn Tổ Long lại cũng là hồng hoang cổ thôn kia." Một vị nữ Tu Chân Giả nhìn thôn Tổ Long nói: "Không biết chúng ta có thể có thu hoạch ở chỗ này hay không." Một giọng nữ nhân khác vô cùng lạnh lẽo cất lên: "Để xử lý thôi, cứ tập trung tất cả người trong thôn kia lại, nhất định có thể hỏi ra vài thứ. Nhất là những đồ cổ, khẳng định họ sẽ biết một số truyền thuyết lưu lại. Nếu không muốn nói ra thì cứ từng bước nhắc bọn họ lên ném xuống cho cá Hoàng Hà ăn. Ta không tin không moi ra được một chút đầu mối có ích." "Các người muốn làm gì?" Tô Huỳnh mặt lộ vẻ kinh hãi. "Chuyện của chúng ta lại tới phiên người hỏi sao?" Nữ nhân sắc mặt lạnh lùng nhìn lướt qua Tô Huỳnh rồi nói: "Đi tìm tất cả người già trong thôn các người đến đây, ta có lời muốn hỏi." Sau đó, nàng lại quay sang hai nam một nữ đi theo mà hạ lệnh: "Gọi cả mọi người già ở mấy thôn quanh đây rồi đều dẫn tới thôn Tổ Long, thẩm vấn cho thật kỹ." "Các người không thể xằng bậy." Tô Huỳnh thật sự sợ người già ở trong các thôn xóm gần đó bởi vì không trả lời được mà bị ném xuống sông Hoàng hà. Trong nháy mắt vết bàn tay hằn ở trên mặt Tô Huỳnh, khiến nàng bị đánh bay đi xa hơn bốn năm thước. "Một kẻ phạm nhân nho nhỏ mà cũng dám nói như thế ở trước mặt ta?" Nữ nhân lạnh lùng thốt lên đầy vẻ miệt thị. Nàng nhìn lướt qua Tô Huỳnh bị ngã sấp xuống trong đám bụi bậm mà nói "Cho người đi thì mau đi." Nam nhân ở bên cạnh này giờ vẫn cười hì hì thì bảo: "Mỹ nhân mau đi đi, sư tỷ của ta cũng không biết tới thương hương tiếc ngọc như ta đây. Bị ngã có đau không, để ta xoa giúp người." "Bây giờ không phải là lúc làm loạn." Nữ nhân với vẻ lạnh lùng trợn mắt nhìn liếc mắt nhìn nam nhân đang muốn bước tới. Nam nhân ngượng ngùng dừng bước rồi nói: "Vâng, sư tỷ." "Diệp Quân sư tỷ, Diệp Thiên sư huynh sẽ đến sao?" Một nam nhân khác ở bên cạnh lên tiếng hỏi. Nữ nhân lạnh lùng đáp: "Ca ca của ta đang ở Hoa Sơn để đại chiến với một đám Thần Thông Giả, phỏng đoán phải đợi sau khi Phong vương vấn đỉnh mới có thể đến." "Diệp Thiên sư huynh thân là một trong Thập Kiệt mạnh nhất của Tu Chân Giới. Không chỉ nói Phong vương vấn

đỉnh ở Hoa Sơn , có làm Phong vương giữa thế hệ trẻ tuổi tại Cửu Châu cũng không thành vấn đề. === " "Làm sao mà người còn không đi?" Diệp Quân lạnh lùng quét về phía Tô Huỳnh đang ngã trên mặt đất. Keng, keng, keng. . . Mặt đất đang rung rinh, uy áp lớn lao từ trong rừng hoè cổ ập đến làm cỏ cây lắc lư, lá bay tán loạn. Dao động cường đại mãnh liệt tràn tới trong nháy mắt . Tiêu Thần từng bước một đi tới. Hắn kéo Chiến Kiếm, rạch ra trên mặt đất một vết rãnh thật sâu với sát khí không thềm che dấu. Nam nhân vừa rồi mở miệng trêu chọc Tô Huỳnh xoay người lại rồi lạnh giọng hỏi: "Người là ai?" Đồng thời, một cái tiểu chùy màu bạc được hắn nhả ra để chặn trước người. "Người sẽ giết người." Tiêu Thần hờ hững đáp, hắn kiên định bước tới, cứ thông tay kéo Chiến Kiếm tới gần. "Muốn chết." Nam nhân cả giận hừ một tiếng. Tiểu chùy màu bạc to ra trong nháy mắt như cái cối xay, nó đập về phía Tiêu Thần. Lôi điện nổ vang, từng đạo tia chớp loảng ngoảng giống như mạng nhện đang chụp xuống. Tiêu Thần ngay cả ánh mắt đều không thèm chớp lấy một cái, hắn vẫn bước tới gần mà không thể tác động nổi. Chiến Kiếm liền chém về phía trước. "Oanh" một tiếng vang thật lớn, mặt đất rung rinh, kiếm quang lập tức đánh tan quang võng do tia chớp hợp thành. Trong lúc nhất thời tiếng "Leng keng" vang lên, quả chùy to như cối xay bị chém làm hai nửa. Giờ phút này. Tiêu Thần đã đến gần tên nam nhân kia. Áp lực lớn lao lập tức khiến nam nhân kia cảm thấy sợ hãi, không ngờ thực lực địch thủ lại vượt quá tưởng tượng. Hắn liền tránh ra lui lại. Tiêu Thần làm sao lại để cho hắn có cơ hội, một bước liền đi theo. Nam nhân hét lớn, từ trong miệng phun ra một đạo kiếm quang bổ về phía sau. Tiêu Thần căn bản không có ý định tránh né, Chiến Kiếm trong tay chém xuống "Răng rắc" một tiếng, phi kiếm kia trong nháy mắt hóa thành sắt vụn mà rơi trên mặt đất. Đồng thời, huyết quang văng ra, Tiêu Thần một kiếm đã chém rớt đầu hắn, lực chấn động mãnh liệt khiến Nguyên Anh cũng vỡ vụn theo. Cách đó không xa, Kha Kha bay đến gần Tô Huỳnh. Tiểu quý lấy Thất Thái Hà Quang đỡ nàng lên. Nó cũng sử dụng móng vuốt nhỏ đầy lông phủ lên dấu vết chưởng ấn khủng bố trên mặt nàng. "Tiêu Thần ca ca. . ." Tô Huỳnh ôm Tuyết Bạch Tiểu Thú mà cũng không biết là loại động vật nào. Khi nàng nhìn về phía Tiêu Thần thì lập tức

nước mắt nhoè nhoẹt, tựa hồ có ngàn vạn ủy khuất, có rất nhiều lời muốn nói. "Để nàng chịu ủy khuất ." Tiêu Thần không ngờ tới rốt cuộc vẫn phải gặp mặt cùng Tô Huỳnh. Hắn mang theo Chiến Kiếm nhuốm máu bước về phía ba người khác, ánh mắt vô tình nhìn nữ nhân tên là Diệp Quân mà bảo: "Tự mình chặt đi tay phải, ta cho ngươi một chết thống khoái." Diệp Quân cười lạnh: "Một phàm nhân mà thôi, tuy là ta có giết nàng ấy thì cũng không quá đáng. Người giết một người sư đệ của ta mà vẫn còn dám nói như thế với ta. Ta muốn cho ngươi sống không bằng chết." Nói tới đây nàng giành ra tay trước. Cánh tay rung lên, một cái Kim Cương Quyển như là sao chổi từ trên trời chém xuống. Nó vẽ ra cái đuôi ánh sáng thật dài lộng lẫy chói mắt. Chiến Kiếm của Tiêu Thần chém xéo. "keng", một tiếng vang thật lớn, Kim Cương Quyển bay vút lên trời cao. Nhưng nó lại xoay một vòng rồi bổ xuống một lần nữa. Nó hung hăng nện xuống làm không gian sụp đổ, mặt đất nứt nẻ, lại còn mang theo tiếng sấm sét rít gào. Nó giáng xuống một tia chớp tím, khoét trên mặt đất một cái hắc động cực lớn, sâu không lường được. Diệp Quân tuy là nữ nhân nhưng xác thật có năng lực để kiêu căng cuồng ngạo như thế. Tu vi của nàng cũng không kém hơn Tiêu Thần bao nhiêu. Con mắt trên trán Tiêu Thần phát sáng, Không Gian Thần Thông mở ra. Quầng sáng màu xanh bao phủ xuống trong chớp mắt giữ cứng Kim Cương Quyển. Rồi sau đó Bát Tướng Thế Giới thần thông hiện ra, hắn nhanh như tia chớp vọt tới phía trước để phong khốn Diệp Quân. Diệp Quân mặc dù đã sớm phóng lên cao, nhưng làm sao mà nhanh hơn Tiêu Thần được? Kim Cương Quyển quả thật là tu chân pháp bảo hiếm có, là vật do lão tổ Tam Anh Thái Quân của môn phái tự tay tế luyện mà thành. Nó làm sụp đổ không gian, thoát ly khỏi quầng sáng màu xanh rồi trở lại bên cạnh nàng. Nhưng mà lúc này Tiêu Thần đã xông đến, Bát Tướng Thế Giới bao trùm mọi thứ ở bên trong. Tiêu Thần nhờ vào thần thông kiệt xuất cùng võ thể mà không chỉ một lần đánh bại tu giả cao hơn hắn đến vài Trọng Thiên. Hắn tuyệt đối nắm chắc có thể tiêu diệt nữ nhân Tu Chân Giả so với hắn thì hơi yếu hơn này. Hắn không muốn lãng phí thời gian, liền trực tiếp phô ra thực lực mạnh nhất. Thiên Tướng cùng Địa Tướng giao nhau, Âm Dương Nhị Khí tràn ngập ra mà phong khốn Diệp Quân, Tiêu Thần tay trái

cầm Chiến Kiếm chém xéo xuống. Tay phải trong suốt như ngọc, Thượng Thương Chi Thủ, cũng đang chém xuống. Đây là hãn đang ép Diệp Quân toàn lực quyết đấu, hào quang bao phủ khắp bầu trời, Chiến Kiếm chém xéo năm nhát làm Kim Cương Quyển nát bấy. Thượng Thương Chi Thủ nện chín đòn, tất cả tu chân pháp bảo của Diệp Quân hóa thành sắt vụn, Nguyên Anh tức thì bị chấn vỡ hoàn toàn. Nhưng mà thân thể cùng linh thức của nàng thì vẫn được giữ lại. Bị Tiêu Thần cầm lấy ném xuống đất. Một nam một nữ khác thất kinh, hoàn toàn thật không ngờ tại một thôn xóm hẻo lánh mà gặp phải cao thủ bậc này. "Người đã phế Diệp Quân, người. . . Có biết nàng là ai?" Tên nam nhân Tu Chân Giả kia nói: "Anh của nàng là Diệp Thiên, một trong Thập Kiệt mạnh nhất của lớp trẻ Tu Chân Giới. Không tha nàng ta thì người chết không có chỗ chôn." Tiêu Thần vể mặt hờ hững, hãn lạnh lùng nói: "Có Thập Kiệt ta cũng dám giết, em gái của Thập Kiệt thì đã là cái gì!" "Người. . . Người là Thái Sơn vấn đỉnh Ám vương Tiêu Thần? !" Nữ nhân giật mình nhìn Tiêu Thần. === Ám vương? Tiêu Thần không biết chính mình từ khi nào mà có danh xưng như vậy. Hai người muốn bỏ chạy, nhưng Tiêu Thần làm sao có thể cho bọn hãn cơ hội. Không Gian Thần Thông thi triển làm vỡ nát Nguyên Anh của bọn họ. Nhưng hãn lại không chém giết mà ném bọn họ bên cạnh Diệp Quân. "Các người cho chính mình là cao cao tại thượng. Ra tay đánh phạm nhân tựa hồ chỉ là chuyện bình thường, vậy giờ phút này các người được coi là cái gì? Bây giờ ta vả vào miệng các người, xem các người có chuyện để nói hay không ?" "Người dám?" Diệp Quân thét chói tai. Tiêu Thần một cái tát đánh bay nàng, hãn cười lạnh nói: "Giết người cũng dám thì đánh người có gì mà không dám? Nhưng mà ta sẽ không giống như các người, ta sẽ không ra tay với nữ nhân bình thường." Diệp Quân tóc tai bù xù cắn hận nói: "Người. . . anh của ta sẽ không bỏ qua cho người." "Hãn đến thì ta liền cũng giết hãn." Tiêu Thần lại một lần nữa bạt tai nàng. Một nam một nữ bên cạnh cùng đồng thanh nói: "Tha chúng ta đi, bằng không người sẽ gặp đại họa. Huynh muội Diệp Quân cùng Diệp Thiên chính là hậu duệ của Bán Tổ Tam Anh Thái Quân. Thái Quân đã đi tới Nhân Gian Giới. Nếu như người giết cháu ông ta thì hãn phải chết không nghi ngờ." "Bây giờ ta buông tha cho các người là có

thể thay đổi tình cảnh sao?" Tiêu Thần cười lạnh nói: "Việc ta đã làm thì chưa bao giờ hối hận. Hiện tại đưa các người lên đường." Tiêu Thần mang theo ba người bay về Hoàng Hà cách đó không xa. "Người. . . Người muốn làm gì? !" Ba người Diệp Quân kêu to. "Các người không phải định ném người già trong thôn vào Hoàng Hà cho cá ăn sao? Hiện tại ta cứ theo cách của các người để giải quyết các người, đem bọn người cho cá ăn." "Không. Người dám? !" "Thả chúng ta đi." Tiêu Thần cười lạnh nói: "Xem ra người thật đúng là ý vào thân phận của mình mà quên ngang ngược kiêu ngạo, đến bây giờ còn định gán cho ta tính tình điêu ngoa sao. Ta để người xem có dám hay không!" Tiêu Thần trực tiếp bẻ gãy tứ chi bọn họ rồi ném vào trong Hoàng hà. Đương nhiên cảnh này thì hẳn cũng không để cho Tô Huỳnh thấy. Đối với người bình thường mà nói thì điều này rất tàn nhẫn, nhưng đối với tu giả mà nói thì lại không coi là cái gì. Dòng nước Hoàng Hà quay cuồng, chẳng mấy chốc nuốt chửng ba người. Diệp Quân đến chết cũng không thể tin được rằng có người không để ý mà e ngại thân phận của nàng là hậu duệ của Tam Anh Thái Quân. Tô Huỳnh nhìn Tiêu Thần đã từ biệt nhiều năm mà nước mắt nhoe đi, nàng ôm Kha Kha khóc bảo: "Ta nghĩ là chàng sẽ vĩnh viễn tránh mặt ta, không cho ta có cơ hội gặp mặt." "Không khóc, sắp thành mèo ụt Tiểu Hoa rồi." Tiêu Thần gắng tươi cười, tận lực xoa dịu tâm tình bị tổn thương của nàng. "Mỗi khi nhớ tới chuyện cũ, ta đều muốn khóc. . ." Tô Huỳnh bình tĩnh nhìn Tiêu Thần. Tiêu Thần không biết nên nói gì nữa, nhất thời lâm vào trầm lặng. Hẳn thật sự chỉ coi Tô Huỳnh như em gái mà thôi. "Quay về thôn đi thôi, thế giới bình thường mới là thật, thế giới của ta không phải là cái mà nàng có thể hiểu được." Cuối cùng Tiêu Thần giúp nàng lau đi nước mắt, hẳn đôi mắt nhìn nàng rời đi. Tô Huỳnh cuối cùng quay đầu lại hỏi: "Sau này chàng sẽ vẫn còn xuất hiện sao?" "Có." Tiêu Thần trả lời trái với lương tâm, hẳn cảm giác được hôm nay không chịu thay đổi dung mạo mà đã xuất hiện là một sai lầm, thực sự không nên xuất hiện trước mặt Tô Huỳnh. Cửu Châu đại địa, tại núi cao thung sâu danh tiếng ở các nơi, tất cả đều đang tiến hành Phong vương chiến. Thế hệ trẻ tuổi của Trường Sinh Giới cùng Tu Chân Giới đang giao tranh kịch liệt, cường giả thì vang danh thiên hạ, còn kẻ yếu không ngừng

bỏ mạng. Đám người Phương Thiên Khải, Diệp Thiên, Triệu Trọng Dương, Tuyết Vũ uy chấn giữa cao thủ đồng lứa, thanh danh càng ngày càng hiển hách. Tiêu Thần biết thôn Tổ Long tựa hồ khó có thể yên bình, không ngừng có Tu Chân Giả tìm đến. Rốt cuộc thôn này ẩn chứa bí mật gì? Là Hoàng Nê Thai sao? Liên tục bảy ngày gần đây hắc đều tĩnh tọa trên Hoàng Nê Thai, dụng tâm để cảm ứng các nét của hồng hoang Cổ Âm. Hắc muốn vén ra được đến tột cùng là cái gì. Ngày thứ mười, Tiêu Thần rốt cục biết rõ rốt cuộc có bao nhiêu Thiên Âm khi linh hồn suýt nữa nát vụn. Nếu không phải có một đạo rung động của Thạch Nhân xuất ra thì linh hồn hắc hắc là đã hoàn toàn tan rã. Những âm tiết đáng sợ, tựa hồ so sánh sáu chữ chân ngôn của phật gia thì còn khủng bố hơn rất nhiều lần. Ông, lạc, a, hống, mu, đốt, táo, thao! Ngày thứ mười lăm, rốt cục hắc nghe rõ tám loại âm tiết, hắc cảm nhận được nguồn gốc lực lượng cơ bản nhất, khi ở trong "Ông" và "Mu" thì hắc thấy giống như sáu chữ chân ngôn của phật gia. Sáu chữ chân ngôn của phật gia cùng này bát âm này rốt cuộc là chủng loại nào càng trở nên thần bí khó lường? Tiêu Thần thiên hướng về bát âm này. Hắc rất muốn nắm giữ bát âm nguồn gốc này, nhưng mà trong một tháng tiếp theo thì bất kể hắc bắt chước như thế nào, âm phát ra đều không đạt được loại tình trạng thuần túy như thế. Bởi vì âm tiết phát ra từ linh hồn, mà không chỉ có là âm thanh bên ngoài. Thiên âm (tiếng trời) khó bắt chước! Sức cùng lực kiệt, mãi đến khi Tiêu Thần trải qua nỗi khổ nửa tháng bị Thiên âm cắn xé linh hồn thì hắc mới miễn cưỡng phát ra được một âm trong đó. Đúng vào lúc bắt chước âm thanh nguồn gốc "Ông", linh hồn cũng rung động cộng hưởng theo. Nhưng không nghĩ rằng cuối cùng linh hồn lại bắt đầu vỡ vụn, cũng vào lúc này Tiêu Thần mới phát hiện được chính mình quả nhiên cũng có linh hồn không trọn vẹn đúng như Hoàng Kim Thần Kích cùng Ô Thiết ẩn đã nói. Sở dĩ vỡ vụn bởi nó bắt nguồn từ một bộ phận không trọn vẹn. Khi "Ông" phát âm chính xác, nó gột rửa mọi góc ngách toàn thân làm linh hồn không sao chấp nhận nổi. Ngay cả nhờ có Thạch Nhân phát ra rung động để bảo vệ thì cuối cùng cũng từ những chỗ không trọn vẹn bắt đầu rách toạc ra. Nhưng mà linh hồn Tiêu Thần trước sau vẫn cộng hưởng không ngừng phát ra âm "Ông". Vào thời khắc nguy hiểm nhất, không ngờ

nó lại bắt đầu từ từ khôi phục lại linh hồn đang vỡ vụn. Nửa tháng vỡ vụn rồi khôi phục lại khiến cho Tiêu Thần đã phải trải qua một quá trình bao lần từ sống đến chết, lại từ chết đến sống. Hắc kinh ngạc phát hiện sau khi khôi phục lại thì linh hồn gần như được sửa chữa toàn bộ, những bộ phận không trọn vẹn phần lớn đã tái sinh ra. Nhưng mà trí nhớ cũng không nhiều hơn, chỉ mạnh hơn không ít. Tiêu Thần rõ ràng cảm giác được chiến lực đã gia tăng, hắc kinh hãi với nguồn gốc bát âm vô cùng uy năng. Nó không chỉ có được lực lượng mang tính hủy diệt, mà lại vẫn còn có lực lượng tái sinh. Hắc gương gao nắm giữ được âm "Ông". Tiếp thêm nửa tháng, hắc lại một lần nữa lâm vào yên tĩnh trên Hoàng Nê Thai. Âm "Ông" lặp lại phát ra, linh hồn sau đó cũng cùng dao động. Linh hồn hắc tổng cộng đã nát vụn chín lần, khôi phục lại chín lần. Rốt cục đã hoàn toàn chữa trị linh hồn không trọn vẹn kia. Đương nhiên, vì chữa trị hoàn toàn là dùng nguồn gốc hồn lực để chữa trị, có một vài trí nhớ không có khả năng bổ sung. Dù sao từ ý nghĩa nào đó mà nói vì chính trí nhớ đầy đủ đã làm linh hồn tái sinh, khiến cho Tiêu Thần có một cảm giác thoát thai hoán cốt, chiến lực cường đại hơn rất nhiều! Sau khi hồn phách đầy đủ, hắc đã nắm giữ được âm "Ông", linh hồn có khả năng cùng cộng hưởng. Tiêu Thần biết hắc đã nắm giữ được một loại lực lượng cực kỳ cường đại. Hắc muốn nắm giữ thêm bảy âm tiết khác, nhưng lại căn bản không thể thành công. Hắc biết tất nhiên cần có thêm cơ duyên đặc thù mới được. Ở trong quá trình này, trong lúc vô tình hắc phát hiện ra một tình huống đặc biệt, một lần nào đó hắc phát ra âm "Ông" thì trong Bát Tượng Thế Giới lại có một rung động tương tự. Có điều hắc thử nghiệm lần nữa thì lại không bất cứ dị thường nào. Tiêu Thần đi xuống khỏi Hoàng Nê Thai. Khi đi tới cửa thôn thì từ trong miện Sơn Ngoại Sơn hắc biết được, gần hai tháng qua trước sau có đến gần ngàn người muốn xông vào thôn Tổ Long. Hồng hoang cổ thôn. . . Bốn chữ này dần dần lan truyền đi ra ngoài trên đại địa Cửu Châu, nó bị càng ngày càng nhiều người biết tới. Mà ngay cả chiến trường Phong vương chiến tựa hồ đều có dấu hiệu chuyển đến nơi này.

Diệt Hồng Trần Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 320: Tà!

Chương 320: Tà! Dịch giả: Sheetly Nguồn: 4vn.eu

"Không ngờ Thôn Tổ Long cũng chính là Hồng Hoang Cổ Thôn!" "Nơi này rốt cuộc là ẩn chứa điều gì?" "Không rõ, dường như là một nơi mà Bán Tổ rất kiêng kỵ. Chúng ta lật tung nơi này lên, cẩn thận tìm kiếm, tất cả những gì khả nghi đều mang đi là được." "Nhưng mà cái lão điên kia còn ở đó thì không ai có thể vào được." Gần hai tháng qua đã có rất nhiều tu giả đến đây nhưng đều bị Sơn Ngoại Sơn ngăn cản ở phía ngoài. Tiêu Thần cũng biết Cổ Thôn sẽ khó mà bình an, chiến tranh cũng đã lan đến nơi này rồi. Hắn ra khỏi thôn, bước về phía rừng cây. "Hắc hắc, xem bộ dạng thì là một tên tu giả, thế mà lại dám tiến về phía chúng ta." Có người thì cười lạnh, ở phía xa thì nhiều người lại lặng lẽ đứng xem. Rừng rậm tán lá xu xuê, tỏa bóng râm mát. Hai tên tu giả bước tới cản đường Tiêu Thần, nói: "Người vừa từ trong thôn kia đi ra, lại là tu giả chứ không phải là dân bản địa, không cần biết thế nào, mời người đi theo chúng ta!" "Nực cười, các người bảo ta đi theo là ta sẽ đi theo các người chẳng?" Tiêu Thần chậm rãi bước về phía trước, bình tĩnh trả lời: "Các người không giống với người của Tu Chân Giới, phải chăng là người của Trường Sinh Giới?" Hai người thấy Tiêu Thần vẫn bình tĩnh như vậy, trong tiềm thức lùi về sau vài bước. Bọn họ cảm thấy đã gặp phải cao thủ rồi, cho nên không dám cư xử bừa bãi như với phàm nhân. "Giết hắn!!" Trong rừng sâu truyền đến một tiếng quát lạnh, rồi hai lão già nhanh như chớp lao đến. Cùng lúc đó, hai gã tu giả trẻ tuổi bên cạnh Tiêu Thần khi nghe thấy mệnh lệnh liền bắt đầu động thủ. Sau hai tháng tĩnh tọa trên Hoàng Nê Thai, Tiêu Thần đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Linh giác nhạy bén vô cùng, trong nháy mắt đã nhận ra thân ảnh của đối phương, lại

chính là người của Hồ gia - Hồ Điệp Vũ. Nữ tử này đã từng giao thủ với Tiêu Thần, tại Trường Sinh Giới khi Hồ gia có vài vị Bán Thần vẫn lạc chỉ có mình nàng thoát được. Nàng rất tâm đầu ý hợp với Hải Vân Tuyết.

Phanh Phanh!! Hai gã tu giả trẻ vừa lao tới thì đã bị bay ngược ra ngoài, miệng phun đầy máu tươi, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ rõ nét. Quang mang trong mắt Tiêu Thần dần dần thu lại, ánh mắt lạnh lẽo ngang với kiếm khí, chấn nát xương cốt của hai người. Cùng lúc đó, hai lão già cũng lao đến. Không nói lời nào mà ra tay luôn, muốn giết Tiêu Thần ngay lập tức.

"Người của Hồ gia thật đúng là âm hồn bất tán..!" Từ lúc xuất thế đến nay thì kẻ thù lớn nhất của Tiêu Thần chính là Hồ gia, cùng hắc dây dưa không ngừng. Hắc dùng thân pháp lướt qua, trong nháy mắt thoát khỏi sự vây công của hai lão già, thân hình như làn khói lướt về rừng sâu, thẳng hướng Hồ Điệp Vũ. Bất giác phải bắt vua trước !. Hồ Điệp Vũ mặc dù chỉ là hậu bối, nhưng lại là cháu gái được sủng ái của Gia chủ, nên thân phận không tầm thường. Đánh chết nàng còn đáng giá hơn hai gã Bán Thần già nua. Hồ Điệp Vũ cười lạnh, mặt không đổi sắc. Xoạt xoạt xoạt. Trong rừng liên tục có bóng người chớp động, chín vị lão nhân vô thanh vô tức xuất hiện. Bọn họ xuất hiện từ trong rừng sâu, không hề có một chút khí tức sinh mệnh nào. Tiêu Thần quyết đoán rút lui, không hề do dự. Chín lão nhân không có khí tức sinh mệnh theo sát đuổi giết như hình với bóng. "Vốn chuẩn bị để đối phó với lão điên, không ngờ người cũng ở đây, tiện thể lấy đi tính mạng của người vậy!" Hồ Điệp Vũ cười lạnh: "Mặc dù ngươi là Trường Sinh Giả, nhưng cũng khó thoát khỏi Ma Ảnh." Đây là một loại tà thuật, cường giả sau khi vẫn lạc sẽ có tàn hồn sót lại, tế luyện mấy chục năm thì có thể tạo lại hình dáng ban đầu, thực lực phải đạt tới 8 phần lúc đỉnh phong. Tiêu Thần cảm giác thấy cực độ nguy hiểm, nên rất nhanh lựa chọn rút lui. Quay đầu lại gặp hai gã Bán Thần của Hồ gia, hắc ra tay không hề lưu tình, triển khai Bát Tượng Thế Giới, nhốt họ vào bên trong. Chín bóng dáng đằng sau nhanh như chớp, so với Bán Thần còn nhanh hơn. Nếu Tiêu Thần không nắm giữ Bát Tượng cực tốc thì đã sớm bị đuổi kịp. Sơn Ngoại Sơn bước từ trong thôn ra, đánh về chín bóng dáng đó, ngây ngô cười nói: "Chuẩn bị cho riêng ta hả? Để xem uy lực thế nào!" Nói xong, một cơn cuồng phong cuộn

cuộn nổi lên, trời đất mịt mù, trong rừng lá bay tán loạn, không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Sấm vang rền, bên trong truyền ra từng đợt âm thanh sồn tóc gáy, đồng thời huyết quang không ngừng phóng lên trời. Rất nhanh bầu trời lại trong xanh trở lại, Sơn Ngoại Sơn đứng thẳng trong rừng, chín đồng tàn tro đen nhánh xuất hiện trên mặt đất, mơ hồ có thể thấy từng điểm máu đen. Ngay lúc đó Tiêu Thần mang hai tên Bán Thần của Hồ gia bị nhốt trong Bát Tượng Thế Giới lao về phía Hồ Điệp Vũ trong rừng sâu. "Thật không thể tưởng tượng được... Lão già kia thật sâu không lường được." Chín đạo ma ảnh bị diệt, Hồ Điệp Vũ thần sắc đầy tiếc nuối. Mặc dù thấy Tiêu Thần đánh tới nhưng không hề hoảng sợ, cười lạnh nói: "Dù người có Thiên hạ cực tốc cũng không thể giết được ta." Tiêu Thần không thêm nói gì, phát ra công kích Linh Tê Kiếm Ba, sóng hủy diệt vô hình chấn động ra xung quanh. Hồ Điệp Vũ cười lạnh nói: "Ta đã sớm có chuẩn bị, không gian tọa độ đã định trước." Trong khi Linh Tê Kiếm Ba chấn động đến lân cận, không gian quyền trục đã phát động, thân ảnh của nàng mờ dần đi. "Tưởng rằng phá vỡ không gian là có thể đào tẩu được sao?" Tiêu Thần dùng Bát Tượng cực tốc phóng lên trời, lung sục bốn phía, tìm kiếm tung tích của Hồ Điệp Vũ. Xoạt. Ngay lập tức hẩn đuổi về hướng Đông Nam, nhìn qua thì giống như đang dạo chơi nhàn nhã, nhưng thật ra là đang không ngừng xuyên việt các không gian, nhanh đến mức tột cùng. "Thật là không ngờ người sẽ đuổi theo, ban đầu chúng ta chỉ tập trung vào lão điên kia thôi." Hải Vân Tuyết váy hoa dài phấp phới theo gió, đứng giữa không trung, mặc dù vẻ ngoài xinh đẹp vô song, nhưng giờ đây chỉ toát ra vẻ lạnh lùng vô tình. Hồ Điệp Vũ đứng bên cạnh nàng, phía sau là một mảnh Ma Ảnh rậm rạp, có thể thấy được để đối phó với Sơn Ngoại Sơn, các nàng đã chuẩn bị rất sung túc. "Trong đời, thiếu gì chỗ có thể gặp lại nhau. Xem ra ta và người bắt buộc phải có một cái kết thúc rồi." Tiêu Thần biết rõ đuổi giết Hồ Điệp Vũ đã thất bại. Hải Vân Tuyết con người khế đảo, thu hồi sát ý, lộ ra nhàn nhạt vui vẻ nói: "Người dựa vào cái gì mà đấu cùng ta?" Tiêu Thần nhìn nàng chăm chú, nói "Người quá tự tin rồi, đệ đệ của người Hải Vân Thiên đã từng xin ta giữ lại tính mệnh cho người, xem ra hẩn đã lo thừa rồi." Hải Vân Tuyết cười lạnh, lộ ra thần sắc lãnh khốc vô tình, nói : "Sau

lưng ta có Hồ Gia cường đại, có Bạch Hồ thánh hoàng làm hậu thuẫn, người có cái gì? Người có thể làm phiền Xi Vưu một hai lần, chẳng lẽ lúc nào cũng đến quấy nhiễu một vị bán tổ sao?" Nàng nhẹ nhàng vung tay, đám Ma Ảnh sau lưng liền lao về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần xoay người rồi đi, nói "Đã từng có ân oán, vậy thì trong tương lai sắp tới, tại chính Nhân Gian Giới này giải quyết đi." Thân hình hắn chợt lóe lên rồi biến mất trong không trung. "Chiếu cáo thiên hạ, Hồng Hoang Cổ Thôn hiện thế, phong ấn Cửu Châu vì thế mà giải khai." Hải Vân Tuyết phân phó với thuộc hạ xung quanh. Hồ Điệp Vũ có chút chần chờ nói: "Trường bối trong gia tộc không phải đã nói chúng ta đào sâu ba thước để tìm ra một ít đồ vật sao?" Hải Vân Tuyết lắc đầu, nói "Ta hoài nghi có Bán tổ tọa trấn ở nơi này, vậy thì hãy để cho toàn thiên hạ đều đến đây đi. Dù sao đây cũng không phải là bí mật gì, chúng ta chẳng qua chỉ trợ giúp chút thôi. Tiếp theo cứ âm thầm theo dõi là được." Lúc Tiêu Thần trở lại thôi, lại thấy Sơn Ngoại Sơn thành thật đứng thẳng tại đó, trước mặt là một hải đồng mập mạp cùng một thanh niên dáng vẻ lưu manh. Nhân Ngoại Nhân và Thiên Ngoại Thiên lại đến, bọn họ đang quan sát Hoàng Nê Thai từ xa, nhưng cũng không tiếp cận. Sau đó, bọn họ mang theo thần sắc ngưng trọng bắt đầu xem xét quanh thôn, quan sát từng tấc đất, cứ như thể nơi này là động ma vậy. Cuối cùng, ba người bọn họ chia ra ba hướng, xếp bằng ở rừng rậm bên ngoài thôn. Điều này làm cho Tiêu Thần rất nghi hoặc, mặc dù rất muốn hỏi nhưng lại biết rõ những cao nhân bậc này nếu đã không muốn nói thì có hỏi cũng bằng thừa. Tất cả đều bình tĩnh lại, mặc dù rất nhiều tu giả vẫn tiếp tục tìm kiếm, nhưng có ba đại cao thủ tọa trấn ở bên ngoài thôn, ai cũng không thể xông vào. Tiêu Thần cũng không hỏi gì, tiếp tục ngồi trên Hoàng Nê Thai tĩnh tâm khổ luyện. Hiện tại tất cả đều là giả dối, chỉ có nhanh chóng tăng lên tu vi của mình mới là quan trọng nhất. Gió thu cuốn hết lá vàng, đảo mắt cái đã đến mùa thu. Tiêu Thần cảm thấy một bầu không khí nặng nề. Có Bán Tổ hàng lâm! Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân ra ngoài đón, sát khí cường đại kia cũng biến mất trong nháy mắt. Tiêu Thần sáng tỏ, thanh niên dáng vẻ lưu manh cùng hải đồng béo múp thật sự không đơn giản, ngay khi giải trừ phong ấn thân thể thì trong chớp mắt đã tiến vào cảnh giới Bán Tổ. Hồng

Hoang Cổ Thôn rốt cuộc có gì bí mật? Vì sao lại hấp dẫn tất cả các Bán tổ đến đây? Tiêu Thần trong lòng bất an, vốn là một thôn xóm yên bình, từ nay về sau sợ rằng sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ. Khi Tiêu Thần trở lại trạng thái tĩnh tu, Thiên Ngoại Thiên và Nhân Ngoại Nhân đã đi tới, yên lặng nhìn chăm chú thật lâu rồi mới phát ra âm thanh ngưng trọng. "Máu nhuộm trời xanh, xương phơi đầy đất, âm dương giao chiến, huyền hoàng huyết lệ, bao nhiêu nhân kiệt phơi thây dưới Hoàng Nê Thai..." "Huyền hoàng huyết lệ, ta nhìn thấy hủy diệt... Nơi này không cần chúng ta, đi thôi." Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân vô thanh vô tức biến mất. Lúc này, Tiêu Thần đã hoàn toàn chìm vào trong yên tĩnh tu luyện, bỏ qua mọi chuyện bên ngoài. Mấy tháng qua, những tu giả mạo cảm đều có thể nhận thấy trong thiên địa có dao động dị thường, Bán Tổ đại chiến liên tục, nhưng không ai biết xảy ra ở đâu, người phương nào đại chiến. Khi Tiêu Thần tỉnh lại thì đã thấy Sơn Ngoại Sơn ở bên ngoài. "Có lẽ ta phải đi thôi." Sơn Ngoại Sơn đột ngột nói vậy làm Tiêu Thần có chút khó hiểu. "Vì sao phải đi?" Toàn thân Sơn Ngoại Sơn lời tha lời thôi, như một lão ăn mày, neho lại hai con mắt vẫn đục, nói : "Sư phụ ta muốn ta rời đi, hẳn có cảm giác rằng sẽ có biến cố phát sinh ở thôn này, nếu còn không đi chắc chắn sẽ chết." "Người đi rồi thì ai sẽ thủ hộ thôn này, các người không phải đã từng nói nơi này có quan hệ rất lớn đến phong ấn Cửu Châu sao?" "Chúng ta đã nhìn lầm, cái thôn này quá tà dị, căn bản là không cần thủ hộ." Sơn Ngoại Sơn cứ như thế rời đi, không một chút do dự, biến mất trong nháy mắt. "Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Cái thôn này đáng sợ đến thế sao?" Tiêu Thần nhìn chăm chăm vào tàn ảnh vừa tiêu tan. Thôn dân cũng không cảm giác thấy có gì bất thường, mặc dù khi đi ra ngoài làm đồng áng thì vẫn hay bị người này người nọ hỏi lung tung. Thế nhưng lại không có xảy ra án mạng. Tiêu Thần đem Hoàng Nê Thai thu vào trong huyết đạo thần hóa, lại một lần nữa bước ra khỏi thôn, hắn quét thần thức một vòng, phần đất bên ngoài có rất nhiều người ẩn tàng. Hắn hướng về phía những tu giả đối diện hét lớn: "Muốn vào thôn cứ tùy ý nhưng cấm làm phiền đến dân chúng, Nếu như không phát hiện được gì xin hãy nhanh chóng rời khỏi." Sơn Ngoại Sơn đi rồi, hắn không có khả năng ngăn cản nhiều người như vậy, thay vào

đó, không bằng cứ cho họ vào xem. Không ai tiến lên, tựa hồ lo lắng có gì đó lừa gạt. "Hừ. Ta đi xem." "Là hử... Phương Thiên Khải, một trong mười anh tài lớp trẻ mạnh nhất của Tu Chân Giới, đến từ Thái Sơn Phong Vương Vãn Đỉnh." Có người nhỏ giọng nói. Phương Thiên Khải mặc áo lam bước nhanh vào trong thôn, dạo quanh một vòng nhưng cũng không có bất kì phát hiện gì, đành phải ngượng kiểm đi ra. Những người khác thấy hử vẫn bình an không có việc gì, đều vội vã vọt tới, bóng người chớp động, có lẽ phải hơn ngàn người, đó mới chỉ là những người bước ra, vẫn còn vô số người vẫn ẩn nấp bên ngoài. Hơn ngàn người nhảy vào trong thôn, lập tức khiến thôn dân hoảng sợ, đóng cửa trốn trong nhà không dám lộ mặt ra đường. "Đào sâu ba thước, dò xét tất cả những gì khả nghi." Có người kêu gào. "Đúng, điều tra tường tận xem cái thôn này có gì đặc biệt mà đến Lão tổ của chúng ta cũng không dám xem thường nơi đây." "Kéo sập nhà, đào tung cái thôn này lên!" Thanh âm ồn ào, có Tu Chân Giả cũng có người từ Trường Sinh Giới, thế nhưng hiện tại họ cùng chung một mục tiêu. Sơn Ngoại Sơn, Nhân Ngoại Nhân, Thiên Ngoại Thiên đã rời đi, không ai có thể ngăn cản bọn họ. Hơn ngàn người bạo loạn, cho dù Tiêu Thần tu vi mạnh hơn nhưng cũng không có cách nào ngăn cản. "Máu nhuộm trời xanh, xương phơi đầy đất, âm dương giao chiến, huyết lệ huyền hoàng... Không muốn chết mau lùi lại." Đột nhiên truyền ra một âm thanh to lớn chấn động. Thế nhưng đã trễ, huyền hoàng nhị khí tràn ngập cổ thôn, huyết quang băng hiện, hơn một ngàn tu giả toàn bộ bị nứt vỡ, từng tia máu bắn lên trên trời rồi tan biến. Lúc huyền hoàng nhị khí biến mất thì hơn một ngàn người trong thôn đã hoàn toàn biến thành tro bụi. Tất cả mọi người vô cùng kinh hãi, trong khoảnh khắc chìm vào im lặng, đó là một hình ảnh chấn động lòng người, hơn một ngàn tu giả chết oan, không lưu lại một chút tàn tích nào. Phương Thiên Khải nghĩ mà thấy lạnh người, nếu không phải hử đi chậm nên không vào theo, chỉ sợ bây giờ cũng có kết cục giống những người kia rồi. "Âm dương giao chiến, huyết lệ huyền hoàng, thi phơi đầy đất, con kiến hôi như tro bụi..." Lại một tiếng thở dài truyền đến, âm thanh nhỏ dần, hiển nhiên là người kia đã đi xa. Đến cả cảnh giới bán thần mà cũng chỉ là con kiến hôi ư? Tan thành mây khói, đến cả thi thể cũng không

còn. Chỉ có Tiêu Thần đứng ở cửa thôn là còn sống, hắn đứng ngây người ra đấy như một pho tượng, trong lòng cũng kinh hãi vô cùng. Xoạt. Lưu lại một đạo tàn ảnh, hắn hướng vào trong nhà phóng nhanh đi. Trong phòng, hai vị lão nhân đang phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, hóa ra lại đang lâm vào giấc ngủ say. Hắn chuyển sang các hộ khác thì đều thấy mọi người đang ngủ say cả, cũng không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra. Sau đó hắn phi như bay về phía cây hòe cổ thụ, phi lên ngọn cây hướng về phía cái tổ được xây bằng linh thảo chụp một cái. Kha Kha sau khi ăn ba miếng Âm Mộc Nhân Sâm liền ngủ say hơn hai tháng, bị Tiêu Thần kéo lên liền mơ màng chớp mắt. Đến bây giờ Tiêu Thần mới hoàn toàn yên tâm. "Y nha Y nha..." Thú nhỏ kêu lên bất mãn, kháng nghị Tiêu Thần quấy rầy nó ngủ. Tiêu Thần mang theo nó đến cửa thôn, hiện tại là thời khắc rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra đại chiến. Hắn đem chiến kiếm bên trong Thất Nhạc Viên ra cầm sẵn trên tay. Kha Kha cũng biết là có chuyện, liền mở Thất Nhạc Viên, quăng Linh Lung cùng Thổ Thổ ra ngoài, tiểu tử này đã sẵn sàng dùng Thất Nhạc Viên để bắt người bất kì lúc nào. "Thú nhỏ rất xấu nha, dám bắt giữ chúng ta hả, không tha cho ngươi..." Hai tiểu la lỵ vừa thoát khỏi, trong nháy mắt lại nhảy bổ về phía Kha Kha, thế nhưng sau khi nhìn thấy tình huống trước mắt thì đều yên tĩnh lại. "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế?" Đến tận bây giờ, những tu giả vây ở ngoài thôn mới tỉnh lại từ trong sợ hãi, không còn ai dám tiến lên. "Đáng sợ..." Tất cả mọi người trong lòng vẫn còn sợ hãi, cho đến ba ngày sau cũng không có ai dám bước lên một bước. "Phong Vương Vãn Đình tại Hoa Sơn Diệp Thiên cũng tới." Ngày thứ tư, có người nhỏ giọng bình luận. Một nam tử trẻ tuổi rất giống Diệp Quân dẫn đầu một đám đông đi tới, tụ tập với Phong Vương Vãn Đình tại Thái Sơn Phương Thiên. Mấy ngày kế tiếp, Thập Kiệt trẻ tuổi của Tu Chân Giới cũng đến phân nửa, đi theo cũng có không ít tu giả thuộc thế hệ trước. Sau đó, cường giả của Trường Sinh Giới cũng đến rất nhiều. Ngày thứ mười, Hải Vân Tuyết dẫn đầu cao thủ Hồ Gia trở lại, bao vây hoàn toàn cổ thôn. "Ha ha..." Hải Vân Tuyết cười lớn, hướng về cao thủ Hồ gia nói: "Chuyện nhỏ thôi, chúng ta lùi lại, phóng hỏa đốt thôn." "Hủy cái thôn này?" "Một cái thôn mà thôi, cũng không có nhiều người, kể cả là có chết

sạch thì cũng không coi là sinh linh đồ thần. Vả lại cũng không thể cháy sạch được, chúng ta cứ thử xem sao." Hải Vân Tuyết bình tĩnh nói. "Được, phóng hỏa đốt thôn." Liền có Tu Chân Giả đánh ra chân dương hỏa. Thế nhưng Hải Vân Tuyết cùng với cao thủ Hồ gia, Phương Thiên Khải, Diệp Thiên và các đại môn phái thì lại đồng loạt lùi về sau. Chủ ý là do Hồ gia đề xuất, thế nhưng động thủ lại là người khác, thần hỏa đầy trời phóng về phía cổ thôn. "Oành" Huyền Hoàng nhị khí phóng lên trời, thần hỏa tan biến, người phóng hỏa cũng tan thành mây khói. Kết quả này làm cho tất cả người xem đều sợ hãi,. "Tiêu Thần người định cả đời làm con rùa rút cổ hủ." Hồ Diệp Vũ châm chọc "Chẳng lẽ người định trốn trong đó cả đời? Thôn này mặc dù là quê hương người, thế nhưng lại liên quan đến bí mật về vận mệnh của Cửu Châu, tốt nhất là người nên hợp tác một chút, đem bí mật về việc người có thể an toàn ở trong thôn nói ra, nếu không người sẽ là kẻ địch của toàn thiên hạ." "Người là cái thứ gì mà có thể đại diện được cho thiên hạ?" Tiêu Thần liếc mắt khinh khinh rồi không thèm đếm xỉa gì nữa. "Người..." "Các người ở bên ngoài cứ từ từ mà đợi nha, ta đi tu luyện." Tiêu Thần không hề e dè, Hoàng Nê Thai xuất hiện, đặt giữa cửa thôn, rồi xếp bằng lên đó. Kha Kha buồn chán, ngáp một cái, hướng về phía cây hòe bay đi, định tiếp tục ngủ. Hai tiểu la ly thì vui mừng đuổi theo. Đúng lúc đó, sát khí từ phương xa phóng lên ngút trời. Đại địa run rẩy, bóng người vô tận xuất hiện, chính là một cánh quân đội. Người cầm đầu cười thốt ngựa một sừng toàn thân trắng như bạch ngọc, đó là công chúa Triệu Lâm Nhi. Theo sau là năm trăm kỵ sĩ Thái Dương giáo, chính là đệ nhất quân đoàn có khả năng giao tranh với Bán Tổ. "Toàn thiên hạ, kể cả đất đai, dân chúng, vương thần tất cả đều thuộc về Đế quốc, cái thôn này cũng không phải ngoại lệ." Triệu Lâm Nhi phong thái tuyệt diệu, quân lâm thiên hạ. Sau khi trở lại trần gian, lợi dụng năm trăm Thái Dương kỵ sĩ đuổi quốc sư kia đi, giúp phụ thân nàng đoạt lại quyền thế. Năm trăm kỵ sĩ thần võ, trong đó cũng có vài lão kỵ sĩ đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, năm trăm người tụ tập cùng một chỗ, sát khí ngợp trời, loại khí thế này có thể nói là chấn nhiếp tâm thần. Bọn họ kẻ thì lưng đeo chiến mâu, kẻ thì giắt đại kiếm, mỗi người đều có huyết khí nhàn nhạt bốc lên. Có thể tưởng tượng

bọn họ đã trải qua biết bao cuộc tàn sát đẫm máu, mái tóc vàng kim tung bay trong màn huyết vụ nhàn nhạt cực kỳ chói mắt. Đủ loại man thú tọa kỵ như Địa Long, Báo có cánh, Hồ ba đầu, Phi Thiên Ma Lang không ngừng rít gào. Đây tuyệt đối là cỗ lực lượng cường đại nhất, năm trăm kỵ sĩ thời thượng cổ cùng tụ tập một chỗ ắt hẳn có thể lay động Bán Tổ. Năm trăm kỵ sĩ này khiến người ta đi hết chấn động này đến chấn động khác. Đại địa rung động, năm trăm kỵ sĩ chậm rãi tiến tới, các loại man thú lộ ra khí tức cuồng dã, ngay cả Tu Chân Giả cường đại hay cao thủ Trường Sinh Giới cũng không ngừng lui về phía sau. Tuy rằng năm trăm kỵ sĩ này cũng không cường đại như kỵ sĩ thời thượng cổ, thế nhưng cũng không phải người thường có thể chống lại. Mọi người tách ra một con đường cho Triệu Lâm Nhi và năm trăm kỵ sĩ này. Chứng kiến Tiêu Thần yên ổn ngồi trên Hoàng Nê Thai, Triệu Lâm Nhi cũng sờ nói "Thật sự là người!" Tiêu Thần nhắm mắt không nói gì, cứ yên lặng tu luyện như thể bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì đến hắn vậy. "Ha ha..." Triệu Lâm Nhi khẽ nở nụ cười, nói "Chuyện cũ bỏ qua, kể ra thì chúng ta cũng có thể coi là bạn cũ, lần này cũng nhờ may mắn người mang lại mà ta có thể trở lại trần gian." "Người không cần cảm ơn ta, chỉ cần người không quấy rầy sự yên bình của thôn này là được." Tiêu Thần vẫn nhắm mắt đáp. "Ha ha... chuyện này thì không thể đáp ứng người được rồi." Triệu Lâm Nhi trở lại trần gian, năm quyền cao chức trọng, lại có năm trăm kỵ sĩ cường đại làm hậu thuẫn, trong lúc vô hình đã toát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, nàng trầm giọng nói: "Đang mang trên người sự an nguy của Cửu Châu, ta phải khống chế cái thôn này trong tay." Tiêu Thần không nói gì thêm, tiếp tục tu luyện. "Người nghe thấy ta nói gì không?" Triệu Lâm Nhi khẽ cau đôi lông mày thanh tú. "Nghe rồi. Người muốn khống chế thôn này thì không cần phải thương lượng với ta, cứ thế mà động thủ thôi." "Ta cần người phối hợp, đem chúng ta vào trong." "Ta không làm được." Tiêu Thần từ chối thẳng thừng. "Tiêu Thần..." Giọng của Triệu Lâm Nhi dần lạnh xuống, trầm giọng nói "Người cũng nên biết đây là đâu? Đây đang là Nhân Gian Giới, thiên tử thịnh nộ thì máu chảy thành sông, người nên biết hậu quả." Nếu như vương tộc bình thường nói thế thì Tiêu Thần chẳng để vào trong mắt, thế nhưng sau lưng Triệu

Lâm Nhi còn có Thái Dương giáo, có thể kháng cự với bất kỳ Bán Tổ nào. "Ta biết hay không thì sao? Trong lòng người đã có sẵn chủ ý rồi, muốn làm gì thì cứ việc." Tiêu Thần bình tĩnh nói, vẫn y nguyên nhắm mắt ngồi xếp bằng. "Tốt! Đã như vậy thì đừng trách ta vô tình." Triệu Lâm Nhi quát to: "Toàn bộ kị sĩ Thái Dương Giáo tập hợp! Phá tan cái thôn này, ta không tin Huyền Hoàng nhị khí lại có thể kháng cự được với Bán Tổ." Trong số những lão kị sĩ còn sống sót trong trận chiến từ thời thượng cổ bỗng đi ra một người, thúc man thú lại gần Triệu Lâm Nhi nhú mày nói: "Thôn này rất cổ quái, không nên dùng kị sĩ sát trận, để mấy lão già chúng ta thử trước đã." Chín tên lão kị sĩ xếp hàng, hét lên một tiếng lớn, người thì dùng hoàng kim thần kiếm, người thì dùng thanh đồng cổ mâu, hướng về trong thôn bổ tới. "Âm dương giao chiến, huyết lệ huyền hoàng... Các người lại tới tìm chết sao?" Một âm thanh già nua truyền tới từ không trung. Chín tên lão kị sĩ bỗng đột nhiên ngừng lại. Quang hoa lóe lên, một bà lão xuất hiện ở bên ngoài Hồng Hoang cổ thôn, đầu bạc trắng, chống một cây quái trượng đầu rồng, hai mắt như điện, quét về hướng Tiêu Thần trên Hoàng Nê Thai. Phong vương vẫn đứng tại Hoa Sơn, cường giả kiệt xuất Tu Chân Giới Diệt Thiên vội vã đi tới, hành lễ nói: "Lão tổ tông..." "Đứng lên đi." Bà lão gạt nhẹ đầu. Tu Chân giả hiệu chuyện liên kinh hãi vô cùng, người này lại chính là Tam Anh Thái Quân, một vị Bán Tổ chân chính!

Toái Càn Khôn Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 321 : Chúng Tổ kinh hãi

Chương 321 : Chúng Tổ kinh hãi Dịch giả: Sheetly Nguồn: 4vn.eu

Tam Anh Thái Quân da dẻ hồng hào, mặc Thần bào Bát Quái , tay chống trượng đầu rồng, trầm tĩnh như vực sâu, làm cho người ta cảm thấy thâm bất khả trắc, nhìn về Hoàng Nê Thai một lúc lâu rồi mới thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói với Lão kỵ sĩ Thái Dương Giáo: "Nhìn người tu vi cũng khá, cũng có thể coi là một nhân vật, sao lại liều lĩnh như vậy? Tự mình chết thì không sao nhưng lại liên lụy đến hậu bối của ta thì người có mười cái mạng cũng không đủ đền đâu!" Xa xa, nhiều Tu Chân Giả thở mạnh cũng không dám, cái lão bà tử này ở Tu Chân Giới hung danh lan xa, vô cùng giỏi lấp liếm, chọc phải bà ta thì bà ta cũng chẳng cố kỵ những cái gọi là ý lớn hiệp nhỏ. Lão kỵ sĩ Thái Dương Giáo mày kiếm dựng ngược, tóc vàng bay tán loạn, mắt trợn trừng. Thân là Thái Dương giáo Thần kỵ sĩ, bất kể tuổi có lớn đến đâu thì nhiệt huyết lúc trẻ thủy chung bất diệt, đây chính là điều kiện trọng yếu để bảo trì lực lượng cường đại của bọn hắn. Tuy nhiên hắn cũng nhanh chóng kìm chế lửa giận, hắn là một trong số cường giả còn sót lại từ trận chiến thời thượng cổ, tự nhiên là cảm nhận được sự khủng bố của bà lão, trong lúc không tập hợp với năm trăm kỵ sĩ thì tranh phong với bà ta khác nào chịu chết. "Đừng có đứng trước mặt ta, nếu không phải có Thái Dương Thần của các người, thì người đã chết một vạn lần rồi!" Nghe Tam Anh Thái Quân nói thế, tất cả thành viên của Thái Dương giáo đều giật mình, chẳng lẽ Thái Dương Thần cũng đã tới trần gian?" "Em gái người đâu?" Tam Anh Thái Quân hỏi Diệp Thiên. "Nàng ... mất tích rồi" "Hừ!" Tam Anh Thái Quân nặng nề hừ lạnh một tiếng, nói : "Là bị người ta giết chết!!!" Nói đến đây, bà dùng quả trượng chỉ về hướng Tiêu Thần, nói với Diệp Thiên: "Chính là hắn giết chết. Ta cảm nhận được huyết tinh lưu lại trên người hắn, kẻ làm anh như người đến giờ vẫn còn chưa biết?!" "Cái gì?!" Diệp Thiên phẫn nộ nhìn về phía Tiêu Thần, mắt như muốn nứt ra, quát: "Họ Tiêu người dám giết em gái ta, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người." Tiêu Thần chẳng thềm nói gì, không sợ tranh chấp, chẳng bằng đi tĩnh tâm tu luyện, đối mặt với nhiều đối thủ như vậy, chính là thời điểm để khảo nghiệm tâm trí. Tam Anh Thái Quân quát trượng cản Diệp Thiên lại, nói: "Chết thì đã chết rồi, tức giận thì có ích gì?" "Vâng" Diệp Thiên tuy uy chấn thế hệ trẻ, thế nhưng trước mặt bà lão này thì lại căng thẳng vô cùng.

Tam Anh Thái Quân, người cũng như tên, tu luyện ra ba cái Nguyên Anh. Nguyên Anh của bà cũng không phải là nguyên anh chia thành năm như tình huống bất đắc dĩ của Đặng Ngọc. Bà tu luyện tâm tính so với trời còn cao hơn, muốn đạt đến mạnh nhất. Chọn con đường gian nguy, tu ra ba khóa Kim Đan, hóa ra tam Anh, cửu tử nhất sinh. Xông qua tử quan, tu thành chính quả, pháp lực siêu tuyệt. Một Nguyên Anh lực lượng đã gần tương đương một Bán Tổ, hợp tam Anh lại thì lực lượng đó lớn thế nào có thể tưởng tượng. Theo cùng logic đó thì Tam Anh cùng với Lão tử nhất mạch hóa Tam Thanh có cách làm khác nhau nhưng về kết quả nói chung thì đều giống nhau. Thế nhưng Tam Anh thì so với Lão tử hóa Khí còn bền hơn. Trong Tu Chân Giới thì bà ta cùng Thanh Liên Thiên Nữ mới quật khởi là nữ nhân mạnh nhất, trong Bán Tổ thì ít có địch thủ. "Người chính là kẻ có giao tình với Xi Vương, Tiêu Thần? Ta đã từng gặp người ở Đông Hải." Tam Anh Thái Quân lạnh lùng nói, "Người còn chưa rõ hoàn cảnh của mình sao, Bán tổ đều là kẻ địch của người, trừ hai tên Bán Tổ trấn giữ ngoài thôn kia thì những Bán tổ khác đều muốn giết người cho sáng khoái." Tiêu Thần vẫn bảo trì bất động, y nguyên trầm mặc. "Ta không phải dọa người, đây hoàn toàn là sự thật. Muốn thay đổi tình trạng này thì chỉ còn một cách đó là trấn phong Hoàng Nê Thai, phong ấn cái Hồng Hoang Cổ Thôn này, bằng không thì không ai có thể cứu người." Tiêu Thần đang bảo trì bất động bỗng nhiên mở mắt, nói : "Các người thần thông quảng đại, vậy tự mình đến mà phong ấn." "Rống..." Một tiếng hét dài, theo sau là một đầu Bạch Hổ khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đáp xuống bên cạnh Tam Anh Thái Quân, chính là chân thân của Bạch Hổ Thánh Hoàng. Hải Vân Tuyết cùng Hồ Điệp Vũ vội vàng bước lên phía trước, hành lễ: "Bái kiến lão tổ." "Đứng lên đi." "Lão tổ thứ tội, chúng ta không thể giết được Tiêu Thần, không thể phong ấn được nơi đây." "Không trách được các người." Bạch Hổ Thánh Hoàng lắc đầu, quay mặt về Tam Anh Thái Quân nói "Xem ra chúng ta đều tới chậm, mặc dù biết nơi này có vấn đề, thế nhưng không ngờ lại ẩn chứa một đại họa. Biết trước thì kể cả có bị diệt sát thì cũng phải thử một phen." Nghe mấy lời này, Tam Anh Thái Quân trầm mặc một lát, lúc sau mới nói: "Bị hai tên Bán Tổ hỗn đản kia che giấu hết khí tức, bọn họ tọa trấn nơi này

che mắt cảm giác của tất cả mọi người." Tất cả tu giả khiếp sợ, nơi này rốt cuộc là có bí ẩn gì mà lại khiến cho Bán Tổ lo âu đến vậy? Thật sự là nghe rợn cả người. "Xoạt." Kim sắc quang mang lóe lên, một mặt trời chói mắt từ trên trời giáng xuống. Thái Dương Thánh Thần hiện thân, lão không thể giữ nổi bình tĩnh, quanh thân kim quang vạn đạo không ngừng lập lòe phát ra, giận dữ nói: "Nhân Ngoại Nhân cùng Thiên Ngoại Thiên rốt cuộc là có địa vị thế nào? Nhất định là cường giả xuất hiện từ thời thượng cổ." Đoàn người Thái Dương giáo vội vàng hành lễ. Ba vị bán tổ thuộc về hai hệ thống Trường Sinh Giới cùng Tu Chân Giới đối lập nhau, thế mà lại đồng thời xuất hiện. Tất cả tu giả có mặt đã nhận ra, Hồng Hoang Cổ Thôn mang một bí mật trọng đại, tựa hồ chạm đến an nguy của các Bán tổ. Trên bầu trời bóng người liên tiếp hiện ra, Thập nhị kim tiên của Xiển giáo dặt tay nhau đến, sau đó là mây ngũ sắc, quang hoa lập lòe, Xiển giáo chủ Nguyên Thủy từ trên trời đáp xuống. "Ta cùng Thông Thiên đuổi giết Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân thất bại, để bọn chúng tẩu thoát rồi." Nguyên Thủy thở dài một hơi. Sát khí cuộn cuộn bốc lên, Thông Thiên Giáo chủ khổng lồ chế Tru Tiên Tứ kiếm từ trên trời đáp xuống, cuồng phong bốc lên, lập tức làm cho các tu giả dưới Bán tổ lùi lại liên tiếp. "Đáng chết!" Thông Thiên Giáo chủ trợn tròn mắt, quét về phía Tiêu Thần trên Hoàng Nê Thai. Bạch Hổ Thánh Hoàng thờ dài nói: "Trách ta chủ quan, đồ đệ của Nhân Ngoại Nhân chặn lại Ma Ảnh do ta tế luyện ra, đáng nhẽ ra ta phải đến tận nơi mới đúng, không ngờ nơi này ẩn chứa đại họa." "Hừ!" Bạch Hổ Thánh Hoàng nặng nề hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén liếc về hướng Tiêu Thần, ánh mắt còn đáng sợ hơn kiếm. Huyền Hoàng Nhị khí từ Hoàng Nê Thai bốc lên, đánh tan kiếm quang, không những thế còn cuốn tới Bạch Hổ Thánh Hoàng. "Phốc." Bạch Hổ Thánh Hoàng phóng lên trời, tránh thoát một kích rồi mới đáp xuống. "Các người nói xem nếu chúng ta mạnh mẽ xông vào thì có mấy thành nắm chắc?" Nguyên Thủy hỏi. "Chỉ có một thành!" Thông Thiên trong mắt sát khí bắt đầu khởi động. Đúng lúc đó, trên bầu trời quang ảnh lập lòe, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn, hai vị Bán tổ từ trên trời đáp xuống, sau đó là vài vị bán tổ của Tu Chân Giới cũng tham gia, Mọi người ở xung quanh cảm giác như trong mơ, Đại Vũ, Hậu Nghệ, những nhân vật này

cũng xuất hiện. Bán tổ tề tụ. "Các người cũng tới rồi. Hai người các người chưa chắc đã phải chết." Nguyên Thủy nhìn Đại Vũ cùng Hậu Nghệ mà nói. Đại Vũ cùng Hậu Nghệ đều im lặng không đáp. "Không ngờ Lão Tử và Phật Đà lại thờ ơ, ngay cả mặt mũi đều không thấy." Thông Thiên cảm thán nói "Nhưng mà có lẽ bọn hăn vẫn có thể còn sống sót..." Nói đến đây, lão nhú mày, hiển nhiên là khó mà dự đoán được chuyện tương lai. Gió cuồn cuộn, trên bầu trời xuất hiện hai vị Chiến Thần, đều đáp xuống dưới. Hình Thiên bề nghe bát phương, căn bản không để mọi người vào mắt, cười lại nói : "Hết thầy bắt đầu giải quyết thôi, người không nên tồn tại thì tự nhiên là sẽ biến mất." Thông Thiên lạnh nhạt nói: "Ta khẳng định người có thể sống sót, thế nhưng bạn tốt của người là Xi Vưu thì chắc chắn là phải chết." Xi Vưu rất bình tĩnh nói : "Chết cũng không sợ, đã từng sống là đủ." Hình Thiên lắc đầu nói "Mặc dù công lực của hăn bị hao tổn, thế nhưng để sống sót thì không thành vấn đề." Tiếp theo hăn xoay đầu lại, nhìn về phía Đại Vũ cùng Hậu Nghệ nói "Các người cũng có thể sống sót, vậy tập trung cùng bọn họ làm gì?" "Đến xem thôi." Hậu Nghệ cùng Đại Vũ kiếm lời đáp. Trên Hoàng Nê Thai, Tiêu Thần chứng kiến tất cả, khi thấy Xi Vưu nhìn về hướng này, hăn trầm giọng hỏi: "Bởi vì cái thôn này, nên người có khả năng bị diệt vong?" "Uhm" Xi Vưu gật nhẹ đầu. "Ta làm thế nào có thể giữ được cho người?" Tiêu Thần hỏi. "Không cần cố gắng, có một số việc muốn cũng không cản được." Xi Vưu rất bình tĩnh. Tam Anh Thái Quân cười lạnh nói "Người đến mà xem." Bà quay đầu về phía Tiêu Thần nói "Muốn cho hăn không có việc gì, người chỉ cần trấn phong Hoàng Nê Thai, phong ấn tòa cổ thôn này, hết thầy đều không phát sinh chuyện gì." "Không cần nghe lời bà ta, chuyện đến đâu sẽ có đó. Bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản." Xi Vưu phóng lên trời, rời khỏi nơi này. "Cứ tùy tâm mà làm." Hình Thiên nhìn Tiêu Thần thật sâu, sau đó cũng phóng lên trời rời đi. Những người chung quanh sợ ngây người, bọn họ biết rằng sắp có một đại sự động trời xảy ra. Nhưng thật sự thì Tiêu Thần cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, hăn hoàn toàn không rõ các Bán Tổ đang lo lắng cái gì. "Âm dương giao chiến, huyết lệ huyền hoàng, nhiều nhất còn ba năm. Chúng ta cần phải chuẩn bị trước." Thông Thiên giáo chủ cũng phóng lên trời rời đi. Nguyên

Thủy, Thái Dương Thánh Thần, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng lần lượt rời đi. Sau đó Tam Anh Thái Quân, Đại Vũ, Hậu Nghệ cùng các Bán tổ Tu Chân Giới cũng trầm mặc một lát rồi đều tự phóng lên trời mà rời đi. Tất cả mọi người đều nghi hoặc, không rõ chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại như vậy? Tiêu Thần cũng trầm tư rất lâu, không hiểu Hồng Hoang Cổ Thôn vì sao lại gây nguy hại đến Bán Tổ, nhìn Hoàng Nê Thai dưới chân, hẳn cũng không cảm thấy nó có lực lượng có thể hủy diệt bán tổ. Mọi người trong thôn đều lâm vào ngủ say, tuy rằng lâm vào giấc ngủ dài thế nhưng thân thể cũng không có vấn đề gì. Mà hai đứa bé Linh Lung cùng Thổ Thổ đang ngủ say giữa đường cũng được Tiêu Thần đưa vào trong phòng. Tiêu Thần yên lòng, mặc dù không muốn nhưng một số chuyện không thể tránh né thì cứ để nó xảy ra đi. Hẳn lại tiếp tục chìm vào trong tu luyện tĩnh lặng, Gió thu thổi xào xạc, thổi tung những phiến lá vàng, lưu lại trên cây những trái quả vàng óng, đậm chất thôn quê. Thế nhưng ở thôn này lại chẳng có ai thu hoạch, hoàn toàn là một mảnh hoang vu. Bên ngoài thôn thường xuyên có tu giả ẩn hiện, nhưng không ai dám tới gần. Đại đa số mọi người chỉ đến để được nhìn tận mắt cái thôn này thôi. Tiêu Thần như hóa thành đá, lâm vào trong tĩnh lặng, không hề nhúc nhích. Trên người phủ đầy lá khô, bụi bặm, qua bao mưa nắng, đến bây giờ thân thể hẳn dường như là một tòa thạch điêu, tóc dài đen bóng nay đã chuyển sang xám trắng, tưởng như chỉ một trận gió thổi qua là đứt lìa. Tuyết bay tán loạn, mùa đông đã đến. Tiêu Thần bị đóng băng ở bên trong, không hề có nửa điểm khí tức sinh mệnh dập dờn tỏa ra, dường như đã tọa hóa. Trong mấy tháng này, bọn người Liễu Mộ, Ngưu Nhân, Nhất Chân nhận được tin tức, đều tới cả đây. Thế nhưng không có cách nào tới gần cổ thôn, bọn họ dùng hết cách kêu gọi nhưng cũng không lay tỉnh lại được Tiêu Thần. Thế nhưng bọn họ lại đánh thức thú nhỏ Kha Kha đang ngủ say. Nó nhìn xem bọn họ làm trò, lại lười biếng ngáp rồi tiếp tục lâm vào giấc ngủ say. Cho đến một đêm tĩnh lặng này, Tiêu Thần mới từ trong yên lặng lặng dần dần tỏa ra khí tức sinh mệnh, dần dần có sự rung động của tính mạng. Tĩnh tọa mấy tháng, mặc niệm sinh tử chân ngôn, cùng kết hợp với thanh âm trong Hoàng Nê Thai, công lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, phá vỡ chướng ngại mà đột phá vào cảnh giới Niết Bàn. Mấy

tháng qua bất động như cây khô, kì thật chính là một loại thể hiện của Niết Bàn. Bước vào cảnh giới Niết Bàn, liền đối mặt với sinh tử, Tiêu Thần đã xông qua được thiên kiếp đầu tiên.

Bạch Sầu Trường Sinh Giới Tác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 322: Một đêm chấn động thiên hạ!

Chương 322: Một đêm chấn động thiên hạ! Dịch giả: Sheetly Nguồn:
4vn.eu

Gió bắc gào thét, tuyết rơi buốt giá. Tuyết tung bay như lông ngỗng đầy trời, khắp nơi là một màu trắng xóa. Cổ Thôn trở nên yên tĩnh, dường như không có dấu hiệu của sinh mạng. Ngăn cách cùng ngoại giới mấy tháng, còn thôn dân của những thôn xóm phụ cận thì sợ hãi nên không ai dám đến gần. Xa xa, từng tràng pháo rộn ràng, vang lên không ngừng. Đêm 30 cuối cùng của một năm lại đến, trong cái rét căm căm của ban đêm. Hàng vạn gia đình đèn đuốc sáng trưng, đang hân hoan chào đón ngày lễ lớn nhất của nhân gian. Trên Hoàng Nê Thai, Tiêu Thần tuy rằng đã tỉnh dậy, thế nhưng vẫn không động dậy, lẳng lặng cảm thụ biến hóa của bản thân. Lực lượng cường đại chậm rãi lưu chuyển trong cơ thể hắc. Cuồn cuộn như sóng lớn, mệnh môn như biển lớn hùng vĩ, hắc có cảm giác lực lượng này dùng mãi không hết. Đúng vậy, tại thời điểm này, Tiêu Thần cảm giác tu vi của mình từ khi xuất thế tới nay đã đạt tới đỉnh phong, hắc có niềm tin mãnh liệt rằng có thể đối kháng được với cường giả cảnh giới Trường Sinh. Cảnh giới Niết Bàn là một loại trạng thái vô cùng huyền diệu, lúc tu vi mạnh có thể đạt tới cảnh giới Trường Sinh, lúc yếu thì lại rơi xuống tận cảnh giới Thức Tàng, biên độ dao động quá lớn. Một khi đã tiến vào loại cảnh giới này, tu giả sẽ ở trong tình trạng vô cùng nguy hiểm. Niết Bàn Cửu Trọng Thiên, mỗi lần tiến thêm một bước là một lần trải qua tử kiếp, sơ xảy một chút là bị hình thần tiêu diệt. Trừ phi có linh bảo bảo hộ, hoặc là có cường giả Bán tổ bảo vệ, bằng không khi đạt tới cảnh giới này thì bất luận là tu giả nào đều lâm vào cảnh cửu tử nhất sinh. Tiến vào Niết Bàn, sau đó thì trong mười người may ra được một, hai người vượt qua được "Long Môn" này mà thôi, quá nửa là bị xóa sổ. Phúi đi lớp tuyết dày đọng trên người, Tiêu Thần bước xuống từ Hoàng Nê Thai, bước đi trầm ổn có lực. Quần áo hắc không chịu nổi sương gió do mấy tháng ngồi bất động nên đã rách tan thành nhiều mảnh, lộ ra nước da màu đồng, trong gió tuyết lóe lên quang mang trong

suốt. Tóc dài xám trắng đã đen nhánh trở lại, vũ động trong gió lạnh. Lúc này, Tiêu Thần tràn đầy lực lượng sinh mệnh, cảm giác có thể dùng một quyền đánh xuyên qua một dãy núi. Đây cũng chính là lần đầu hãn cảm nhận được cảm giác đứng ở trên đỉnh cao. Thế nhưng hãn cũng biết rằng còn phải trải qua 8 lần tử kiếp nữa, nếu như không chết thì mới đạt chính quả. Mỗi lần trải qua tử kiếp thì thân thể đều sẽ lột xác một lần. Mỗi lần lột xác đều là một lần thay đổi hơn hãn trước đây, như vậy thì qua 9 lần lột xác sẽ giống như một người hoàn toàn thoát thai hoán cốt. Rất nhiều cường giả già đều là ở cảnh giới Niết Bàn mà đạt được những huy hoàng trong cuộc đời mình. Tuy vậy lại có một số thiếu niên được coi là thiên tài, thế nhưng tại cảnh giới Niết Bàn lại không đạt được lột xác kinh người để rồi dần dần biến mất trong mắt mọi người. Cảnh giới Niết Bàn chính là cơ hội để đánh thức tiềm lực đang ngủ say, tiến hành đại lột xác. Cũng như tên của nó vậy, đãi cát tìm vàng. Tuyệt đỉnh nhân vật chính là ở thời khắc này tôi luyện ra, đục hỏa tâm sinh. Xa xa, từng chùm pháo hoa nở bung trên trời, như những ngôi sao lấp lánh, tỏa sáng muôn màu. Mặc dù hơi lạnh thấu xương thế nhưng trong đêm tối tĩnh mịch này lại dâng tràn niềm hân hoan vui sướng. Lấy một bộ quần áo từ trong huyết đạo thần hóa ra mặc lên người, Tiêu Thần thu hồi Hoàng Nê Thai, đi ra khỏi thôn. Thần quang trong mắt quét tứ phía. Trên một cây hòe bị bao phủ bởi tuyết, có tiếng cành cây phát ra răng rắc, dường như có thể gãy bất cứ lúc nào. Hơn mười bóng người im hơi lặng tiếng xuất hiện, vô số người vẫn lặng lẽ chờ đợi. "Các người đúng là âm hồn không tiêu tan, canh giữ mấy tháng. Đến cả đêm 30 cũng không chịu rời đi, làm thế thì được tích sự gì?" Tiêu Thần sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra hỉ nộ ái ố, hướng về những bóng hình hiện ra, nói: "Bán tổ còn không thể thay đổi được chuyện gì, các người canh giữ ở đây thì có tác dụng gì?" Không rõ là Bán tổ sợ hãi điều gì, thế nhưng Tiêu Thần biết rõ, những Bán tổ vội vàng rời khỏi là do đã hiểu rằng không có cách nào xoay chuyển thời cuộc. Chân đạp trên mặt tuyết phát ra những tiếng sột soạt, Tiêu Thần bước đi như người bình thường, để lại hai hàng dấu chân rõ ràng. Hãn không hề sợ hãi mà chọn cách đối mặt, vừa đạt được lực lượng cường đại, cho nên hãn muốn thử nghiệm xem mạnh đến mức nào. Bóng người

khoác áo màu đen thông thả tới gần, trong đó thì có ba người đi đằng trước. Kỵ sĩ Thái Dương giáo ném xuống áo khoác màu đen, lộ ra thân thể cường tráng. Tóc dài màu vàng kim tung bay phất phới, như ánh nắng chói chang, dung mạo khắc sâu đường nét kiên nghị, trong tay cầm theo một cây chiến mâu màu vàng. Bên cạnh là một tên Tu chân giả mặc ngũ sắc tiên giáp lấp lánh, chân không chạm đất. Trước mặt trôi nổi một thanh tử đao, sát khí bức người, chói lọi cực điểm, trực chỉ Tiêu Thần. Khi người ở giữa cởi bỏ áo khoác, tháo chiếc mũ rộng vành, hiện ra chân dung thì Tiêu Thần liền giật mình. Không ngờ lại chính là Hải Phiên Vân, gia chủ của Hải gia, kẻ đã đẩy Tiêu Thần vào tuyệt cảnh, cũng là cha của Hải Vân Thiên và Hải Vân Tuyết. Ngồi chung thuyền với Hải gia còn có Thái Dương Giáo và người của Tu Chân Giới, hiển nhiên là những thế lực cường đại này đã móc nối với nhau. "Hải Phiên Vân, người không đi hưởng phúc do con gái mình kiếm được từ Hồ gia mà lại đến nơi băng tuyết lạnh lẽo này, chẳng lẽ không sợ cái thân già của người chôn vùi ở vùng hoang dã sao?" Hải Phiên Vân là cao thủ chân chính, hiện tại đã đột phá thành công tiến vào cảnh giới Trường Sinh. Hắn nhìn Tiêu Thần có chút cảm khái nói: "Chuyện đời thật không đoán được chữ ngờ. Trước kia thật sự là đã khinh thường người rồi!" Tiêu Thần cười cười, không nói gì. "Ta chẳng qua là ngẫu nhiên tuần tra qua đây, không ngờ lại gặp người đi ra. Không có sự che chở của cổ Thôn, ta nghĩ hôm nay chúng ta phải kết thúc ở đây rồi." Hải Phiên Vân tuy lời nói rất bình tĩnh thế nhưng sát ý thì không thêm che giấu. Tên Tu Chân Giả khổng lồ chế tử đao cũng lạnh lùng nói: "Đi ra khỏi cổ Thôn thì người chẳng là gì cả! Không có Huyền Hoàng nhị khí bảo hộ, sự cuồng vọng của người chính là tự tìm chết!" Đồng thời hắn cũng báo ra lai lịch của mình, hóa ra chính là em ruột của Phong Vương Vấn Đỉnh Phương Thiên Khải. "Ta đến từ Thái Dương giáo..." Kỵ sĩ tóc vàng cầm chiến mâu lại gần. "Được rồi, không cần nhiều lời, trong mắt ta thì các người đều là người chết, chết rồi thì tên cũng chẳng quan trọng gì!" Lời nói của Tiêu Thần làm cho kỵ sĩ Thái Dương giáo và em của Thái Sơn Vương Phương Thiên Khải rất tức giận, Hải Phiên Vân thì chỉ cười lạnh một tiếng. Vừa nói xong, Tiêu Thần chủ động ra tay, kéo theo từng đạo tàn ảnh, trong nháy mắt liền xuất hiện ở

cạnh kỵ sĩ Thái Dương Giáo, chưởng như đao chặt xuống. Kỵ sĩ Thái Dương Giáo hai tay cầm chiến mâu, đâm chéo lên, muốn xuyên thủng thủ chưởng như ngọc kia.

"Rắc" Chưởng đao của Tiêu Thần phiêu hốt vô cùng, khi chạm vào chiến mâu liền mạnh mẽ nhấn một cái, lập tức vang lên một tiếng vỡ vụn, chiến mâu màu vàng kim toàn thân nứt ra. Kỵ sĩ Thái Dương Giáo trong lòng sợ hãi, nhanh như chớp ngửa đầu về phía sau. Lưng kề sát mặt đất như rắn, bay ngược trở lại. Thế nhưng tốc độ của Tiêu Thần nhanh hơn, lập tức đuổi theo. Dậm mạnh chân xuống đất, năng lượng cuồng đại dao động khiến cho cả một vùng đều run rẩy, tuyết bay tán loạn. Kỵ Sĩ Thái Dương giáo cảm thấy tử vong đến gần, từ quanh thân phát ra trăm ngàn đạo kim quang, lập tức biến mất vào trong lòng đất. Tiêu Thần nét mặt lạnh lùng, Thượng Thương Thủ phát về hướng về mặt đất, không có năng lượng cuồng bạo cũng không có âm thanh vang dội, hay quang mang chói mắt. Mọi người chỉ cảm thấy mặt đất bỗng nhúc nhích, một làn sương máu phun ra. Tiêu Thần không thèm xem xét mà xoay người đánh tới đệ của Thái Sơn Vương. Vài tên tu giả vội vàng vọt tới, phá lớp đi lớp đất phía trên liền lộ ra những tàn tích còn lại của Kỵ Sĩ Thái Dương giáo. Thực lực của Tiêu Thần khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Hắn đột phá vào cảnh giới Niết Bàn, ở trạng thái đỉnh phong của bản thân đã tương đương với một cao thủ cảnh giới Trường Sinh. Tử đao của em trai Phương Thiên Khải tựa như tia chớp chém tới, thế nhưng trong nháy mắt đã bị chia năm xẻ bảy bởi một bàn tay trong suốt như ngọc, thuận thế chém tới. Tu Chân Giả trẻ tuổi tâm trí cũng cao ngạo như anh mình là Phương Thiên Khải -- kẻ danh chấn thiên hạ Phong Vương Vãn Đình, thế nhưng đối mặt với một cường giả có thể sánh với cảnh giới Trường Sinh thì tính mạng của hắn cũng chỉ như đoá hoa phù du, sớm nở tối tàn. Bàn tay trong suốt, sáng bóng phảng phất có một ma lực khủng bố tà dị, không gì không phá được, đánh nát chiến giáp, đánh đứt đôi tay đang thủ thế, xuyên qua lồng ngực, phá tan Nguyên Anh đang kinh

hoảng bỏ chạy, xé rách cả thân thể máu thịt, bắn ra một mảng lớn máu huyết. "Anh của ta... sẽ không bỏ qua cho ngươi..." Đây là lời cuối cùng của tàn hồn Tu Chân Giả trẻ tuổi kia phát ra trước khi tiêu tán. "Hắn đến đây thì ta giết luôn." Tiêu Thần bình tĩnh trả lời. Quá bất khuất. Mọi người nghe xong đều có cảm giác lạnh gáy, đây là một người cực kỳ tự tin. Hải Phiên Vân cũng biến sắc. Mặc dù hắn đã ở cảnh giới Trường Sinh, thế nhưng hắn lại lựa chọn rút lui, hướng về những người phía sau quát: "Giết hắn cho ta!" Ma ảnh do Hồ gia tế luyện ra, hơn mười tên vô thanh vô tức tiến tới tựa như U linh. Hải Phiên Vân thì lại phóng lên trời mà rời đi, hắn là một con cáo già, cho nên không muốn gặp phải chuyện nguy hiểm. Hắn chẳng qua là chỉ đi tuần đêm trừ tịch giao thừa, ngẫu nhiên đi qua nơi này mà thôi. Khi thấy Tiêu Thần đã rời khỏi cổ thôn thì đúng là hắn muốn chặn giết. Thế nhưng thân là gia chủ cho nên hắn rất giáo hoạt và cẩn thận, ngay cả một sợi lông mi cũng không muốn bị tổn thất, mà cũng không muốn đánh những trận không nắm chắc. Sau khi thấy được thực lực của Tiêu Thần, thì hắn thà rằng bỏ qua còn hơn là rơi vào hiểm cảnh. Tiêu Thần cười ha ha, dùng thân pháp không thể tưởng tượng nổi, lưu lại vào đạo tàn ảnh, chỉ trong chớp mắt đã lao khỏi vòng vây. Hắn sợ có Bán Tổ đột nhiên xuất hiện, nên xuất ra Hoàng Nê Thai, đứng lên trên rồi phi lên trời. Tuy rằng không thể phát ra lực lượng đáng sợ nhất của Hoàng Nê Thai, thế nhưng cái đài này cực kì cổ quái, dường như khiến cho Bán Tổ rất kiêng kị, thế nên có thể bảo hộ được cho hắn. Hải Phiên Vân dựa vào kinh nghiệm, trực giác đánh hơi thấy nguy hiểm, cho nên không dám đánh, phát huy Liên Hoa thân pháp đến cực hạn, từng phiến cánh hoa nở bung, lúc sáng lúc tắt bất định. Thân thể hắn xé rách bầu trời, nhanh đến mức cả Trường Sinh Giả đều cảm thấy khiếp sợ. Nếu không phải là Tiêu Thần nắm giữ Bát Tương Cực Tốc thì đổi lại người khác căn bản sẽ không nhìn rõ được quỹ tích phi hành của hắn. Hải Phiên Vân trong đầu chỉ còn duy nhất một ý nghĩ, đó là chạy tới cứ điểm cách đây một trăm dặm, đây là cứ điểm quan trọng thứ hai xếp sau nơi cư ngụ của Bạch Hồ Thánh Hoàng. Thế nhưng tốc độ của Tiêu Thần nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã đuổi tới. "Hải Phiên Vân, hôm nay ta muốn giết ngươi." Bóng người nhoáng lên, Tiêu Thần ngăn cản đường đi của hắn,

giọng nói so với băng tuyết còn lạnh lẽo hơn mà vẫn phát ra sự tự tin cường đại. Hải Phiên Vân thét dài, vang vọng cả mười dặm xung quanh, cùng lúc đó hắt ra tay trước chiếm tiên cơ. Hoa sen trên bầu trời tách ra một đóa hoa sen khổng lồ. Một đóa Hắc Liên to như gian phòng, các cánh hoa bung ra trong nháy mắt rồi đều bắn về phía Tiêu Thần một chùm tia ô quang hủy diệt. Chín cánh sen tách ra, chiếu ra chín tia ô quang về phía Tiêu Thần, bức hắt lui lại hơn trăm trượng. Thần sắc của Hải Phiên Vân vô cùng trang nghiêm, lão đứng thẳng tại trung tâm bông Hắc Liên, khí thế cường đại phát ra tựa như ma thần. Sau tiếng thét dài thì lão đã hoàn toàn bình tĩnh để chiến đấu, chờ đợi viện quân kéo đến. "Đại Nhật Liên Hoa Đóa Đóa Trán!" Hải Phiên Vân hét lớn, cánh sen đen bay đầy trời, thay thế cho cả những bông tuyết đang rơi chấp chới. Từng cánh sen màu đen trong suốt nhưng là một cơn mưa thiên thạch hủy diệt, cường đại và khủng bố đang xé rách bầu trời, tất cả hướng về Tiêu Thần đánh tới. "Kể cả người có là Đại Nhật Cúc Hoa Đóa Đóa Trán thì cũng nằm xuống!" Tiêu Thần sắc mặt không đổi, như thần hạc bay múa giữa chín tầng mây, như Kim Sí Đại Bàng vờn vũ trong cơn lốc. Hai tay hắt huy động, lưu lại từng đạo tàn ảnh huyền bí, xuất ra từng trận lốc xoáy, khiến cho từng mảng cánh sen óng ánh trong suốt không ngừng toán loạn, vỡ nát. Thượng Thương Chi Thủ đánh ra, tất cả vật hữu hình đều bị đánh nát bấy. Tiêu Thần lao lên trên hướng thẳng về Hải Phiên Vân. "Phanh" Tiêu Thần một chưởng đập tan đóa hoa sen to khủng bố như căn nhà, Hải Phiên Vân đứng phía trên bị đánh văng ra ngoài. Hải Phiên Vân rộng to, phát ra lực lượng cường đại nhất, đóa sen khủng bố lại bắt đầu khôi phục, phiến lá lại tách ra, chín đạo ô quang hợp nhất, bắn về phía Tiêu Thần. Lão biết rõ hiện tại không thể tỏ ra yếu thế, chờ tới lúc viện quân đến là lão sẽ an toàn. Đột phá vào cảnh giới Niết Bàn, giờ đây Tiêu Thần như một cường giả cảnh giới Trường Sinh. Thực lực đạt tới trạng thái đỉnh phong, vô cùng cường thế. Cộng thêm thiên phú chiến đấu siêu tuyệt của hắn, liền vững vàng chèn ép Hải Phiên Vân. Nghịch Long Thất Bộ đột ngột bước ra, ngoài sức tưởng tượng của Hải Phiên Vân, bầu trời sụp đổ. Tiêu Thần như ma thần bước tới. Ngay bước thứ hai dẫm lên đài sen khủng bố, liền đánh cho nó thất linh bát lạc. Đến bước thứ ba, hắn giương Thượng

Thương Chi Thủ, chuẩn bị đánh chết Hải Phiên Vân. Nghịch Long Thất Bộ kèm Thương Thương Chi Thủ quả là tuyệt sát, trong trạng thái này của Tiêu Thần thì hẳn đã đem lực lượng của "Võ" phát huy tới cực hạn. Chỉ cần bước thêm hai bước thì Hải Phiên Vân chắc chắn là phải chết. Nhưng đúng lúc đó, một tiếng thét lớn vang lên phía xa, từng đạo năng lượng cường đại lao tới, viện quân của Hồ gia đã tới. Hải Vân Tuyết xinh đẹp vô song lo lắng quát to: "Chư vị trưởng lão cùng lên giết hắn! Phụ thân không nên bối rối, chúng ta tới cứu người đây!" Đây là cao thủ chân chính của Hồ gia, tất cả các lão nhân đều ra tay. Nếu như Tiêu Thần không tránh né mà lựa chọn bước tiếp Nghịch Long Thất Bộ thì bản thân cũng sẽ rơi vào chỗ chết. Tiêu Thần vẫn bước xuống bước thứ tư, nhưng mà là hướng sang bên cạnh, cũng không bước tới. Hải Phiên Vân lập tức thở phào, mà Hải Vân Tuyết lại lộ ra thần sắc vui vẻ, quát lạnh: "Vây giết hắn" "Vây giết ta! Sai rồi!" Tiêu Thần vô cùng lạnh lùng nói: "Trận chiến hôm nay sẽ chấm dứt ân oán giữa chúng ta, hãy xem ta lấy tính mạng của phụ thân người!" Tiêu Thần thần sắc chăm chú, đứng ở trên Hoàng Nê Thai, phát ra vô số sấm sét, cộng hưởng với linh hồn xuất ra một chữ "Ông", có thể lay động cả thiên địa! Hải Phiên Vân vốn tưởng rằng đã sống sót thì nét mặt bỗng cứng lại, khí tức tử vong phủ thiên cái địa, hoàn toàn bao phủ lão tử trong ra ngoài, linh hồn của lão đang dần rạn nứt. "A.." Hải Phiên Vân hoảng sợ kêu to, thế nhưng thanh âm vừa vút lên bỗng lịm tắt. Linh hồn bị chấn nát, sau đó thân thể mới sụp đổ, giống như tượng băng tan rã khiến tất cả mọi người đều sửng sốt. Tiêu Thần nhân cơ hội này lao tới, chộp lấy đầu lâu vẫn còn chưa vỡ vụn, nói: "Ta nói giết là sẽ giết người, không ai có thể ngăn cản." Cực kỳ cường thế, trước mặt bao nhiêu người mà Tiêu Thần cứ thế giết chết Hải Phiên Vân. Hắn quét mắt qua tất cả mọi người, ném đầu lâu về phía trước, nói: "Tái kiến!" Tiêu Thần phóng lên trời, cứ thế rời đi, quả thật là rất hổ báo và mạnh mẽ. Hải Vân Tuyết quả thực không thể tin vào mắt mình, tất cả xảy ra quá đột ngột làm người ta kinh ngạc. Tiêu Thần cứ thế giết Hải Phiên Vân trước mắt bọn họ, cứ như một cơn ác mộng. Nàng hốt hoảng cực độ, thét lên thanh âm vang đến tận trời xanh. "Giết hắn! Giết hắn!!!" Một đám cao thủ theo sát không rời. Tiêu Thần nắm giữ Bát Tượng Thế Giới thần thông,

bước vài bước trên không trung liền trở về bên ngoài Cổ Thôn. Những người ở trước Cổ Thôn thấy hắc chươ vào trong liền lao đến, muốn vây giết. Tiêu Thần lại phát ra chữ "Ông", thanh âm hùng vĩ vang vọng trong thiên địa, như tiếng chuông khổng lồ gióng lên, chỉ trong nửa khắc thời gian thì hơn trăm người bên trong rừng rậm đã toàn bộ bị diệt sát. Những cao thủ ẩn nấp phía sâu trong rừng, toàn bộ người có cảnh giới dưới Niết Bàn đều chết sạch, không ai còn sống cả. Chữ "Ông" đại biểu cho lực lượng sinh tử, mạnh mẽ khiếp người, những người còn sống đều cảm thấy run rẩy. Tiêu Thần đi vào trong thôn, xếp bằng trên Hoàng Nê Thai, hướng về phương xa nói: "Ta tĩnh tọa ở trên Hoàng Nê Thai trong Cổ Thôn, khổ tu huyền công. Muốn giết ta thì đều có thể đến đây, giúp ta leo lên cực đạo đỉnh phong." Một đêm chấn động thiên hạ, cường giả lại ùn ùn kéo tới Hồng Hoang cổ Thôn. Tu giả trẻ tuổi Phong Vương Vấn Đỉnh lại càng kéo tới nhiều hơn, kẻ nào là đá mài đao chưa thể nói chắc được.

codon.traí Trường Sinh GiớiTác giả: Thần Đông

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 323 : Trường minh bất diệt

Chương 323 : Trường minh bất diệt Dịch giả: Sheetly Nguồn: 4vn.eu

Chữ "Ông" vừa xuất, hơn trăm cao thủ tất cả bị diệt sát, khiến cho toàn bộ thiên hạ khiếp sợ, cường giả bốn phương tụ tập lại đây. Hồ gia càng điều động nhiều cao thủ hơn, vây khốn Cổ thôn. Hải Vân Tuyết đã nổi điên thực sự, Tiêu Thần giết Hải Phiên Vân ngay trước mặt nàng, chẳng khác nào chà đạp lên nhân cách và tôn nghiêm của nàng cùng Hồ gia. Thế nhưng Tiêu Thần tĩnh tọa trên Hoàng Nê Thai, khổ tu Huyền công, mặc cho mưa gió vẫn không hề nhúc nhích. Dường như đã hóa thành đá, không hề chú ý tới

bất cứ thứ gì bên ngoài. Lần đầu sử dụng Bản Nguyên Bát Âm, qua một trận chiến là lúc Tiêu Thần tĩnh tâm lĩnh ngộ. Chữ "Ông" nhập vào trong trí não, dung hợp với linh hồn hắc càn khiến cho hắc hiểu thêm nhiều đạo lý. Tuyết rơi càng lúc càng dày, tràn ngập trong thiên địa như những hạt châu. Những bông tuyết bay bay như lông ngỗng đầy trời lại một lần nữa bao phủ Tiêu Thần. Cổ âm từ Hoàng Nê Thai lại vang vọng, Bát Âm luân phiên nhau, có khi thì giục giã như hành khúc, có khi thì lại nhẹ nhàng như tổ khúc, luôn luôn thay đổi, khó để tập trung suy xét. Tiêu Thần cùng Hoàng Nê Thai bị vùi lấp hoàn toàn dưới bão tuyết, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng mơ hồ xếp bằng trên đài. Hải Vân Tuyết tức giận cực độ, mày liễu dựng ngược, mắt phượng trợn lên, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy sát khí. Thế nhưng lại chẳng có cách nào làm gì được Tiêu Thần, chỉ trơ mắt nhìn đại cừu gia lẳng lặng tu luyện. Phương Thiên Khải, Phong Vương Vãn Đình tại Thái Sơn, vốn là một trong Thập Kiệt trẻ tuổi mạnh nhất của Tu Chân Giới, thời điểm này thì uy danh hiển hách, danh chấn thiên hạ, sau khi biết tin em trai tử vong thì hắc suất lĩnh rất nhiều cao thủ đuổi tới Diệp Thiên cũng là một trong Thập Kiệt, em gái hắc cũng bị Tiêu Thần giết chết, vì vậy cũng dẫn theo rất nhiều cao thủ tới đây. Ba ngày qua, cao thủ bốn phương đều nghe tin rồi kéo tới. Nghe nói cao thủ danh chấn thiên hạ là Triệu Trọng Dương, Tuyết Vũ, Mộng Tập Nghiệt, Thương Hải cũng đi tới bên ngoài hồng hoang cổ thôn, có điều là không ai biết bọn họ ẩn thân ở nơi nào. Đã có thể Phong Vương Vãn Đình tại một phương thì tất nhiên sẽ là những người kiệt xuất nhất. Họ đều muốn nhìn thấy cảnh Tiêu Thần làm thế nào mà trong nháy mắt giết cả trăm người. Tất nhiên là cũng có nhân vật thuộc lớp già đến. Thái Dương giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, các thế lực lớn xuất ra cao thủ thì không cần phải nói, đều là những người bất phàm. Có điều ba ngày qua Tiêu Thần chẳng hề quan tâm, như biến thành gốc cây khô, chìm vào tĩnh mịch, đối với cường địch bên ngoài hắc vẫn không hề cửa quây. Nội tâm của hắc hoàn toàn yên lặng, Thiên Bi huyền pháp hiện lên trong tim, Bản nguyên Bát âm vang rền trong tai, lỗ chân lông quanh người tràn ra những tia tinh khí, chậm rãi chảy dọc theo cơ thể. Hắc hòa dần với thế giới bên ngoài, dung hợp vào tự nhiên. Đây chính là Thiên Nhân Hợp Nhất,

trong thời khắc này từ từ hiện ra. Bên ngoài có tu giả nhảy cảm phát hiện được trạng thái của hắn, lập tức báo cho bọn người Phương Thiên Khải, Diệp Thiên khiến bọn chúng tức giận vô cùng. Người khác thì đứng ngoài gió tuyết, hắn thì không coi ai ra gì mà tiếp tục tu luyện, thật là vừa tức vừa hận. Ngày thứ tư, rốt cuộc thì Tiêu Thần đã tỉnh lại, băng tuyết bên ngoài cơ thể vỡ vụn ra, rơi xuống dưới. Lúc này, bão tuyết đã ngừng, ánh nắng ban mai chiếu xuống một vùng trắng sáng ánh lên như một thế giới bằng ngọc. Thấy trong rừng bên ngoài thôn thấp thoáng bóng người, có rất nhiều cao thủ, Tiêu Thần vươn vai đứng dậy. Sau khi thấy Hải Vân Tuyết, Phương Thiên Khải Diệp Thiên những người muốn giết hắn thì hắn cười phá lên. Thanh âm vạch phá trời cao, chấn động tuyết đọng trên cành cây rơi xuống lộp độp. "Tiêu Thần ra đây chiến một trận." Phương Thiên Khải hét lớn, mặc dù xung quanh người hắn có tiên khí lưu chuyển nhưng cũng khó che giấu được sát khí đang phóng lên trời. Diệp Thiên thì đã sớm mặc tử kim tiên giáp, đứng thẳng giữa trời. Lơ lửng trước mặt hắn là một cái Hoàng Kim Chung (chuông vàng) chiếu rọi cả một góc trời, mà ngay cả lớp tuyết trên mặt đất dường như được dát qua một lớp vàng. Hắn lạnh giọng nói: "Nếu người dám ra đây đấu, ta sẽ tự trói một tay, cùng người quyết đấu." "Các người nói chiến thì là chiến sao? Ta nói khi nào chiến thì mới chiến!" Tiêu Thần nhìn quét qua phía trước, không thèm quan tâm tới địch ý của mọi người, xoay người đi vào trong thôn, không chút nào khách khí bỏ mặc đám đông ở đó. "Người..." Một cơn tức giận lan tràn trong đám đông, tu chân giả trẻ tuổi nhìn theo bóng lưng của Tiêu Thần tức giận không nên lời. "Các người đợi ở đó, khi nào ta có hứng thì sẽ ra chiến." Lời nói của Tiêu Thần từ đầu thôn vọng ra khiến cho toàn bộ tu giả nổi trận lôi đình. "XXX, lão tử đến đây là do khinh bỉ nhà ngươi thôi." "Có gan thì lăn ra đây, ta chỉ dùng ba đầu ngón tay là có thể nghiền nát ngươi." Không ít người quay ra chửi bới. Tiêu Thần không thèm quan tâm đến bọn họ, trong lòng cực kỳ an tĩnh. Ba ngày yên lặng cảm nhận làm cho hắn càng hiểu sâu hơn với huyền pháp. Cổ Bi thiên đồ, Võ ấn ký, Bản Nguyên Bát Âm, Nghịch Long Thất Bộ ... rất nhiều điều khó hiểu trước kia giờ đã thông suốt. Đi trên con đường nhỏ giữa thôn ngập trong tuyết trắng, thân thể của Tiêu Thần nhạt dần đi,

đường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. Thân thể hần hòa với thiên địa xung quanh thành một thể, hài hòa một cách tự nhiên, đây chính là biểu hiện của Huyền công đã tịnh tiến thêm một bước. Đến dưới cây hòe cổ ở trong thôn, Tiêu Thần cảm thấy một cỗ sinh mệnh dao động cực mạnh, đó chính là Tuyết Bạch Tiểu Thú. Cho đến khi bước vào cảnh giới Niết Bàn thì hần mới thực sự cảm nhận được tiềm lực của Kha Kha lớn ra sao. Bên trong thân thể của cục bông xù kia là một lực lượng khó thể tin được. Tiêu Thần bay lên trời, tóm lấy Kha Kha đang ngủ say bên trong cái ổ được bện thành từ linh thảo ra ngoài. Tên nhóc kia đang ngủ say sưa, cuộn mình thành một quả cầu lông, cho đến lúc bị lôi ra vẫn còn đang mơ mộng. - Y nha Y nha... Thú nhỏ mơ màng mở mắt ra, bất mãn kêu lên, dường như là đang trách móc Tiêu Thần quấy rầy giấc ngủ của nó. Cặp mắt ngái ngủ, thân hình tròn vo, đáng vẻ ngây thơ, da lông bóng loáng như Bạch Tuyết, lấp lánh từng điểm quang mang, nó lăm bầm vài tiếng bất mãn rồi mở Thất Nhạc Viên, lôi ra vài cây sâm dài một thước to như thân thể nó mà ôm vào lòng, say sưa gặm. Tiêu Thần bật cười, thằng nhóc này ngủ đông mấy tháng, vừa tỉnh dậy chuyện đầu tiên làm là đi tìm đồ ăn, đúng là bản tính khó đổi. Tiêu Thần mang nó đáp xuống, đi dọc theo con đường tĩnh lặng trở về nhà. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong thôn đều rất khó lý giải, cho đến bây giờ thì mọi người trong thôn đều vẫn đang ngủ say, tiến vào giấc mộng ngọt ngào nhất. Đầu tiên là hần lay hai cô bé dậy. Lung Lung cùng Thố Thố vừa tỉnh dậy thì lập tức xuất ra hơn chục đạo hào quang, đổ ập xuống Kha Kha, suýt nữa thì đem nó đánh bay đi. Với hai cô bé này thì tính cảnh giác không thể không cao. Sau đó thì ba tên nhãi dư thừa tinh lực đuổi bắt loạn cào cào, chạy hết ra bên ngoài. Tiêu Thần nhìn cha mẹ, nhẹ nhàng lay động. Cuối cùng họ cũng tỉnh lại, không có bất cứ chuyện gì bất thường xảy ra, cứ như là chỉ mới ngủ trong chốt lát. Thế nhưng lúc bọn họ thấy tuyết phủ khắp nơi thông qua cửa sổ thì giật mình kinh hãi. Sau đó Tiêu Thần đánh thức một số thôn dân, chủ yếu là những người già, để hỏi xem trước đây đã từng xảy ra chuyện như thế này chưa. - Đã từng có, từng xảy ra chuyện giống như thế này. Một ông lão gần trăm tuổi, chống拐杖拄杖 nói: - Đã qua vô tận năm tháng, cũng không biết rõ đó là vào niên đại nào, tất cả người trong thôn

chúng ta đều lâm vào ngủ say. Đến lúc tỉnh lại thì đã trôi qua hàng ngàn năm rồi. Ông lão chậm rãi kể, như thể đang kể chuyện cổ tích: - Tất cả mọi người đều nghĩ rằng chỉ ngủ một đêm mà thôi, thế nhưng thật bất ngờ là bên ngoài đã trải qua vài lần thay đổi triều đại. Thế nhưng mọi sự trong thôn đều y như cũ, không có một chút thay đổi. Thậm chí là nước trong bình vẫn còn đang nóng, lửa trong lò vẫn không bị tắt. Hết thấy dường như là bị dừng lại trong một khoảnh khắc. Bên trong mới một ngày, bên ngoài đã ngàn năm. Tiêu Thần toàn thân chấn động. Quả thật là sự tình đã từng xảy ra này thật khó thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng những ông lão mới tỉnh lại này lại không hề tỏ ra sợ hãi, trái lại tất cả lại tràn đầy thần sắc vui mừng. - Lão thái gia, vì sao ông lại cười? Tiêu Thần nghi hoặc hỏi. Ông lão lớn tuổi nhất thần thần bí bí kéo tay Tiêu Thần nói: - Tương truyền rằng, sau lần ngủ say đó, tổ tiên của chúng ta xuất ra không ít nhân vật có khả năng phi thiên độn địa, lần này không biết chừng là... Tất cả những ông lão ở đây đều cười tít cả mắt lại. Tiêu Thần bị những lời nói của ông lão làm sững sờ, khó có thể dự đoán được rốt cục là Hồng Hoang Cổ Thôn này có điều gì bí mật. Bấy giờ, tất cả những người đang ngủ đều bị đánh thức hết. Tiêu Thần dặn bọn họ là không được đi ra ngoài thôn. Thế nhưng bất ngờ là không có ai sợ hãi cả. Nghe xong lời của ông lão thì tất cả mọi người đều nở nụ cười, không ít thanh niên còn cao hứng bưng bưng, dường như là đang chờ thành tiên? Tiêu Thần không biết nói thế nào cho phải nữa. Không phải tiếp tục khổ dịch để tu bổ Hoàng Hà, cuộc sống của thôn dân rất giàu có, ngay sau đó là một tràng hoan hô, không khí vui mừng khắp nơi, giết gà giết dê chuẩn bị ăn mừng, tổ chức một cái tết âm lịch muộn. Tiêu Thần đi xung quanh bốn hướng của thôn, sợ rằng có thôn dân không nghe khuyên bảo mà đi ra ngoài. Kết quả là đáng yên tâm, không có người nào làm trái cả. Thấy thôn dân bận rộn, hương thơm từ rượu thịt đã phiêu đẳng trên không. Ngoài trời băng giá, những tu giả chìm trong băng tuyết kia cả lũ sắc mặt bất thiện nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần đang đi tới đi lui, phóng ra từng ánh mắt lạnh lẽo. Tiêu Thần xuất ra Thiên Âm chữ "Ông", chữ này đại biểu cho lực lượng sinh tử. Tuy nhiên lúc này không phải sử dụng lực lượng chết chóc để giết địch, mà dùng lực lượng sinh mạng để giúp cây cối hoa cỏ

thêm sinh cơ, phá tuyết đâm chồi, đơm hoa kết trái. Tất cả các cây cối đều xum xuê quả chín thật mê người. Những cây ăn trái kết quả như ngọc bích, cành lá xum xuê. Giữa tán lá xanh thấp thoáng những quả đào phớt đỏ, những quả hồng vàng óng, những trái táo thơm nức. Những quả lựu chớm nứt bám đầy đầu cành, chùm quả trĩu xuống. Trong thế giới băng tuyết này mà xuất hiện một cảnh tượng sinh cơ ùn ùn như vậy, có thể nói là thần tích. Mọi người trong thôn đều cảm thấy vui mừng vô cùng, càng thêm vững tin rằng trong thôn sẽ sinh ra được thần tiên có thể phi thiên độn địa. Nhìn thủ đoạn của Tiêu Thần, những tu giả ở bên ngoài đều chấn động. Ngay cả là Trường Sinh giả cũng không thể dễ dàng làm cho toàn bộ cây cối trong thôn đạo dào sinh cơ như vậy, đây là lực lượng to lớn cỡ nào? Bọn họ tất nhiên là sẽ không biết rằng điều này không phụ thuộc vào tu vi cao thấp. Tiêu Thần phát hiện ra làm vậy cũng giống như đang tu luyện. Điều khiển Thiên Âm làm cho linh hồn cộng hưởng, tựa hồ đối với việc lý giải chữ "Ông" thêm phần sâu sắc. Phương thức tu luyện mới lạ và đậm đặc hương vị cuộc sống, nó vừa thỏa mãn thôn dân lại vừa có thể cô đọng tu vi của hắc. Tiêu Thần bắt lấy Kha Kha đang đại chiến cùng hai cô nhóc con, muốn nó lấy ra một ít tiên thụ kỳ hoa trong Thất Nhạc Viên ra. Trong Thất Nhạc Viên có rất nhiều kỳ hoa dị thụ, tuy rằng chúng kết thành trái không phải là linh túy cực phẩm, thế nhưng so với những vật phàm thì nó cũng chứa nhiều linh khí hơn. Cho thôn dân ăn thì sẽ có tác dụng kéo dài tuổi thọ. Thú nhỏ cực kì hào phóng, dùng móng tay nhỏ xíu của mình khoát một cái, ý là tùy tiện lấy đi, muốn bao nhiêu cũng được. Mấy loại trái cây phổ biến trong Thất Nhạc Viên này Kha Kha đã sớm chán ngấy, chẳng thèm ăn nữa rồi. Kha Kha chỉ hào hứng nhất với mảnh rừng ở trung ương, đó là chiến trường Hoang mạc của Cổ Thần Trường Sinh Giới đại chiến với Bán Tổ dị giới. Linh lực của hơn mười vị Bán Tổ đã biến thành thần thụ. Mỗi cây trong đó đều là đại thụ che trời, bên trên sum xuê hoa quả chưa chín. Từ lúc tỉnh lại, không ngày nào là thú nhỏ không chạy lại xem, chỉ hận trái cây lâu chín, chờ mãi mà không thấy phát triển tí gì, làm cho tên tham ăn này chỉ còn cách trơ mắt đứng nhìn. Không được nửa ngày, kỳ hoa dị quả đã thay thế hết cây cỏ bình thường, trong thôn tràn đầy linh khí, càng làm cho người ta tin tưởng vào

việc thành tiên. Lại nói, bọn trẻ hào hứng trèo lên hái những trái quả vàng óng. Tiêu Thần thấy rằng việc trồng linh mộc thật sự là quá hao tổn nguyên khí, thế nhưng đây chắc chắn là một loại tu luyện nên hắn vẫn mặc niệm chữ "Ông", tu luyện trong sinh hoạt thường nhật. Người trong thôn vui mừng phấn khởi, tu giả bên ngoài thì mắt mũi tròn xoe. Tiêu Thần không muốn đại chiến trước mặt người trong thôn. Đến giữa trưa, chuyện khiến người ta giật mình đã xảy ra. Những kì hoa dị thụ mà Tiêu Thần trồng phát ra lượng linh khí nồng đậm hơn, thậm chí có cả hào quang lượn lờ, tuyết đọng dưới gốc đã tan chảy rất nhanh. Toàn bộ thôn như một sinh mạng thể bắt đầu tỏa ra sinh cơ, không chỉ vền vẹn giới hạn quanh những cây cỏ kia. Không lâu sau, toàn bộ băng tuyết tiêu tan, trên mặt đất lập lòe đủ các loại màu sắc, mây khói nhàn nhạt bay lên, mông lung, lượn lờ khắp thôn cứ như tiên cảnh trong mộng. Không riêng gì những người trong thôn giật mình, mà cả những tu giả bên ngoài cũng toàn bộ biến sắc, không ngừng kinh ngạc. Tại sao lại thế? Tiêu Thần cảm thấy rất khó hiểu. Hắn lại trở về Hoàng Nê Thai ở đầu thôn, tĩnh tâm ngưng thần đi cảm ứng khắp thôn, phát hiện ra dưới lòng đất linh khí cuộn cuộn, câu thông với những gốc cây kì hoa dị thụ kia. Kỳ thụ đem linh mạch câu thông lên, khiến cho cỗ thôn biến thành Tiên cảnh? Tiêu Thần tiếp tục ngưng thần thăm dò sâu xuống dưới lòng đất, bỗng nhiên trong lòng chấn động vô cùng. Cội nguồn linh khí từ bên dưới lại là một mảnh bóng đen liên miên không ngừng, không ngờ lại là một tòa thành trì cực lớn! Dù là đang dùng Thiên Nhân Thông Địa để soi xét, thế nhưng cũng không thể thấy rõ mà chỉ mơ mơ hồ hồ, phảng phất có vô tận mây đen lượn lờ bao phủ. Cỗ thôn quả nhiên có lai lịch phi phàm, bây giờ thì Tiêu Thần cũng tin chắc rằng, nơi này không chỉ đơn giản như những gì thể hiện bên ngoài. Tuy rằng không thấy rõ bên trong thế nào nhưng Tiêu Thần vẫn cảm giác được sự trầm trọng lẫn hào hùng. Tòa thành kia phát ra khí tức cổ kính tang thương làm cho hắn xúc động trong lòng, khó thể tả được cảm giác phức tạp đó. Một cỗ uy áp mạnh mẽ khó có thể tưởng tượng được từ dưới mặt đất xuyên thấu lên trên. Đúng lúc đó, Tiêu Thần cả kinh, đó là... Mây mù cuộn cuộn, tòa thành dưới mặt đất như ẩn như hiện, một luồng sáng từ trong tòa Cổ Thành chiếu thẳng vào trái tim

Tiêu Thần, khiến hắc như bị sét đánh, đánh bay hắc khỏi Hoàng Nê Thai. Không ít tu giả bên ngoài cảm thấy hắc hê, cho rằng Tiêu Thần luyện công bị tẩu hỏa nhập ma. Không có sự trợ giúp của Hoàng Nê Thai thì khó mà cảm nhận được mọi chuyện dưới lòng đất. Tiêu Thần không muốn cho người bên ngoài thôn phát giác ra điều khác thường, liền mang Hoàng Nê Thai vào trong thôn, tiếp tục ngồi tĩnh tọa trên đó. Luồng sáng này lại một lần nữa chiếu vào trái tim hắc, Hoàng Nê Thai run rẩy, Bản Nguyên Bát Âm réo rắt. Rốt cục hắc cũng đã nhìn thấy rõ, không ngờ là một cái đèn thần nhỏ trường minh bất diệt (tỏa sáng muôn đời) đang trôi nổi bên trên Cổ Thành, chính là điểm sáng duy nhất đó. Thật sự là vô cùng tà dị, trải qua vô tận năm tháng mà nó vẫn bất diệt. Bản nguyên Bát Âm vang lên, khi thì thô kệch phóng khoáng, khi thì uyển chuyển du dương, cuối cùng vận chuyển đến chữ "Ông". Hoàng Nê Thai rung động kịch liệt, trong khoảnh khắc đó thì người đá bị tàn phá trong cơ thể Tiêu Thần cũng rục rịch động đậy. - Oanh!!! - Rầm Rầm! Cả vùng thiên địa đều âm âm dao động, Tiêu Thần cảm giác như trời đất ngả nghiêng. Sau đó xung quanh hắc là một thế giới tươi sáng, không nhìn rõ bất cứ cái gì, đập vào mắt hắc là Thánh Quang êm dịu. Đến khi tất cả bình ổn trở lại, Tiêu Thần xếp bằng trên Hoàng Nê Thai, một chiếc đèn thần lơ lửng bên vai trái hắc, tựa hồ đang chiếu rọi cho con đường phía trước. Giống như kim loại mà không phải kim loại, giống như gỗ mà không phải gỗ, trải qua vô tận năm tháng mà chiếc đèn cổ vẫn phát sáng. Ngọn đèn đong đưa chiếu rọi Hoàng Nê Thai, làm cho Tiêu Thần thoát nhìn như là cùng ngưng kết với nó vậy.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 324 : Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt

Một chiếc đèn cổ màu xanh không ngừng phát ra những tia sáng đang lẳng lẳng treo ở trên không trung. Tiêu Thần vươn vai đứng thẳng lên rồi đi xuống Hoàng Nê Thai, mà chiếc đèn cổ như là kết nối làm một thể cùng hắn. Nó cố định dứt khoát ở cách vai trái của hắn hơn một thước, ngọn đèn dầu chập chờn chiếu sáng con đường phía trước cho hắn. Hắn không muốn làm mọi người trong thôn kinh dị nên đưa tay về chiếc đèn thần treo trên không trung rồi chộp lấy, cầm chắc trong tay giống như cầm ngọn lửa sinh mệnh. Hắn cảm giác Tinh Nguyên tính mạng của mình phảng phất đã kết nối cùng với nó. Hắn thoáng phể đi một chút khí lực khiến chiếc đèn cổ rung chuyển rồi đặt ở trên Hoàng Nê Thai. Một chiếc Hoàng Nê Thai rách nát, một chiếc đèn cổ không ngừng phát sáng nay để cùng một chỗ đã gây ra sự quái dị nói không ra lời, như thể có một lớp khăn che mặt thần bí phủ lên trên đó. Tiêu Thần không biết lai lịch của chiếc đèn này, càng không biết vì sao nó bay đến bên cạnh. Hắn đứng im một lúc lâu rồi mới bước dài đi về nhà. Giờ phút này bầu trời đã tối thẫm, bữa cơm đoàn viên đã chuẩn bị xong xuôi, mọi người trong thôn đều đang đón mừng cái tết âm lịch tới muộn này. Trong thôn vô cùng náo nhiệt, bọn nhỏ vọt tới chạy lui, không ít người trong thôn đều tụ chung một chỗ muốn cùng nhau ăn tết. Trong nhà Tiêu Thần tự nhiên cũng tụ tập không ít họ hàng thân thích, chỉ liếc mắt là thấy bầu không khí vui mừng ngày tết. Trong đó một ông chú cao tuổi đang lẩm bẩm nói sau khi đã làm một chầu rượu. Đúng là tất niên, các trưởng bối mời nhau uống rượu, đám thiếu niên choai choai thì hi hi ha ha lấy trà thay rượu rồi chạy lại kính bậc trưởng bối. Đám trẻ nhỏ thì vui mừng hoan hỉ ăn uống đến mồm miệng đều nhả bóng. Vèo vèo Ba bóng dáng thoáng hiện, Kha Kha cùng hai La Ly chạy trở về. Ba đứa trẻ tràn đầy tinh lực quần nhau mãnh liệt, đã truy đuổi nhau suốt ngày. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Lung cùng Thỏ Thỏ đỏ bừng, chúng thở hổn hển nhìn Kha Kha, hiển nhiên đã quá mệt, Kha Kha thì cười gian trốn ở bên cạnh Tiêu Thần, một đôi mắt không ngừng liếc về phía bọn chúng. "Bên này. . ." Tiêu Thần mời hai La Ly, lại soạn cho bọn họ thêm hai đôi bát đĩa. Là oan gia đối đầu thì ở bên bàn ăn cơm cũng là đối thủ, Linh Túy đối với ba nhãi ranh này mà nói đã sớm là cơm bình thường, không coi là ly kỳ. Nhưng mà mỹ vị chốn nhân

gian lại có sự hấp dẫn cực lớn đối với các cô bé. Ăn như rồng cuốn, một con Tuyết Bạch Tiểu Thú cùng hai tiểu La Ly trắng nõn đang ra sức đấu đá, tranh giành. Kết quả là khiến cho đám trẻ nhỏ khác của nhà Tiêu Thần ngồi ở bàn ăn đều sắp khóc. "Đừng tranh nhau, vẫn còn rất nhiều. . ." Mẹ của Tiêu Thần lại vội vàng mang lên một bàn thức ăn nóng hôi hổi. Cuối cùng kết quả là Kha Kha toàn thắng, ước chừng nuốt hết hai bàn đồ ăn thì hai La Ly ảo não chịu lép vế. Người trong thôn đã sớm quen thuộc với Kha Kha, đã xem nó như là một con Tinh Linh thông minh , tất cả vô cùng yêu thích nó. Chỉ là đối với lai lịch của hai tiểu La Ly thì có cảm giác tò mò, thỉnh thoảng lại nhìn chúng vài lần. Tiêu Thần thầm nói trong lòng. Nếu như để những tộc nhân này biết hai La Ly chính là con gái của Hoàng Đế thì không sợ hãi đến nhảy dựng lên mới là lạ. "Tiêu Thần ca ca, nói cho ca một bí mật." Tinh Linh kì quái Linh Lung thần thần bí bí đi đến gần, ghé sát bên tai Tiêu Thần nói nhỏ: "Cha chúng ta bảo chúng ta khi đến Nhân Gian thì tìm một cổ thôn, ta cảm giác chính là thôn này của ca đó." "Cái gì?" Tiêu Thần lập tức cả kinh liền hỏi: "Ông lão phong lưu kia nói cái gì đó?" Hai La Ly lập tức bất mãn nhăn mũi và chu cái miệng nhỏ nhắn. "Không cần thận lờ nói thật ." Tiêu Thần xấu hổ cười cười mà bảo: "Hiên Viên đại đế đã nói cái gì ?" "Không cho nói rằng cha của ta nói bậy." Thỏ Thỏ bất mãn trợn mắt liếc nhìn hằm rồi mới nói: "Cha nói nhất định phải tìm cho được một cổ thôn thần bí, nhưng căn bản không nhắc nhở chúng ta nên sợ những gì. Chỉ nói nếu như Nhân Gian Giới có chuyện cực lớn phát sinh thì nhất định trước tiên phải trốn vào trong thôn này." Tiêu Thần bắt đầu trầm tư, Hoàng Đế sớm có dự cảm, vậy nơi này rốt cuộc có bí ẩn gì đây? Bất tri bất giác. Đã rất muộn, trong thôn đột nhiên lại yên tĩnh trở lại. Tiêu Thần bỗng nhiên bừng tỉnh, phát giác tất cả mọi người đã lâm vào trong giấc ngủ say, chỉ còn hai tiểu La Ly cũng đang liên tục ngáp, sắp gục ở trên bàn ăn cơm mà ngủ thiếp đi. Kha Kha coi như còn linh lợi, vừa xoa cái bụng tròn vo của mình vừa nhồi đồ ăn vào trong miệng. "Nếu như ta không đánh thức bọn họ. Có lẽ bọn họ sẽ ngủ say thành hàng trăm hàng ngàn năm đây. Thế này xem như là một bữa tối cuối cùng sao?" Tiêu Thần dần dần đã hiểu, ngay cả có đánh thức dân thôn thì bọn họ cũng có thể lại một lần nữa lâm vào trong giấc ngủ

say. Như vậy thì không bằng cứ để cho bọn họ hưởng thụ một giấc ngủ dài đặng đặng. Tiêu Thần đưa mọi người về trong nhà mình. Thu xếp tất cả xong xuôi, hắn tóm lấy Kha Kha tham ăn kia rồi cùng đi ra ngoài. Hai tiểu La Ly lắc la lắc lư như là uống rượu say. So với lúc này, bọn họ mặc dù buồn ngủ vô hạn nhưng cũng không muốn lại ngủ say. Chiếc đèn cổ giống như là có linh, Tiêu Thần đi ngang qua đó thì nó chậm rãi hiện lên, gần cứng khừ cách vai trái của hắn một thước. Cứ theo chuyển động của hắn mà chiếu sáng con đường phía trước. Tương lai sẽ đi con đường nào? Hoàng Nê Thai có thể giúp hắn tung hoành thiên hạ mà không bị Bán Tổ uy hiếp sao? Tiêu Thần kiên định đi những bước dài. Đi tới cửa thôn thì hai tiểu La Ly giống như là uống rượu say, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã đỏ bừng liền cùng nhau ngã quỵ dưới gốc loài cây kì lạ có linh khí lượn lờ, hắn là sắp sửa lâm vào trong mộng đẹp. Kha Kha chạy tới, khiêu khích véo véo cái mũi xinh xắn của hai tiểu La Ly, lập tức khiến cho cơn buồn ngủ của bọn họ giảm đi rất nhiều rồi thở hổn hển bắt đầu nửa ngồi dậy. Khi Tiêu Thần xuất hiện ở ngoài thôn, ánh mắt căm thù lập tức đổ dồn vào hắn. Có đến trên trăm bóng người phân tán ra mà đi tới gần. Hải Vân Tuyết với đôi mắt đẹp toát ra những tia căm thù, nàng vung tay lên về phía trước. Hơn mười Ma Ảnh do Hồ gia tế luyện ra bay tới không một tiếng động. Phương Thiên Khải lộ rõ ý định giết người làm ngũ sắc tiên giáp rung động leng keng. Hắn dẫn dắt một nhóm cao thủ chuẩn bị đánh chặn đường lui của Tiêu Thần. "Ha ha. . ." Diệp Thiên phần nộ cười to rồi đi ra từ trong đám người kia, hắn đi từng bước một tới gần, gần giọng với âm thanh lạnh giá như băng: "Rốt cục không còn co đầu rút cổ nữa, dám ra đây đánh một trận. Hôm nay ta nên báo thù cho Diệp Quân, để cho linh hồn đã mất đi được an nghỉ." Tiêu Thần quét mắt nhìn hắn một cái rồi nói: "Muốn chết như đã nói thì người cứ tới đây." Hắn mặc dù chỉ nói ngắn gọn, nhưng lại có vẻ vô cùng mạnh mẽ. Khổ tu Huyền công, tĩnh tọa cổ thôn đến hôm nay mới chiến thiên hạ. Những người bên ngoài thôn là hòn đá mài dao tốt nhất của hắn, là động lực thôi luyện hắn đi tới cường thịnh. Một cái Hoàng Kim Chung (chuông vàng) to như tòa nhà hình tháp cực lớn trôi nổi ở trước người Diệp Thiên, nó chiếu rọi bầu trời đêm đen nhánh thành một vùng

sáng rực, càng làm nổi bật vẻ răn rỗi xuất chúng của hắc. "Giết muội muội của ta phải bị chém trong tay ta. Nhìn khắp Tu Chân Giới đều không có người nào dám đụng đến Diệp gia ta, người chớ có cho là cái thôn rách nát này có thể bảo đảm bình an cho người." Về mặt Diệp Thiên đầy sát ý tàn bạo. "Người nói thừa quá nhiều." Tiêu Thần lạnh lùng đối mặt Diệp Thiên mà bảo: "Ta đã nói qua với muội muội của người, nếu như người đến đây thì ta cũng giết." Sau khi đi ra khỏi thôn, Tiêu Thần đã đánh chặt Hoàng Nê Thai chắc chắn dưới chân. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, giả sử có Bán Tổ âm thầm nhòm ngó, nếu không có vật này thì khẳng định khó lòng bảo toàn tính mạng của hắc. "Boong. . ." Hoàng Thiên Thần Chung vang lên, âm thanh du dương làm chấn động trong thiên địa, từng đợt sóng màu vàng mà mắt thường có thể nhìn thấy đang dập dờn lan tỏa khắp bốn phương tám hướng. Nó đi tới đâu thì hư không nát bấy, uy năng không thể tưởng tượng ! Cùng lúc đó, Phương Thiên Khải dẫn người chặn đường lui của Tiêu Thần , Hải Vân Tuyết điều động Ma Ảnh cùng vây khốn tứ phương. "Bằng các người cũng muốn giết ta sao? Lại hỏi hỏi mượn ông trời thêm hai mươi năm đi!" Tiêu Thần căn bản không quan tâm đến hành động của cao thủ Hồ gia và Phương Thiên Khải, hắc quát to một tiếng rồi nện một quyền thẳng lên bầu trời. Một cỗ lực lượng cuồng bạo nghịch thiên bay thẳng lên, giống như nó muốn đánh xuyên qua bầu trời cao thăm. Phong ba bốc lên ngút trời, lực lượng khủng bố mênh mông như biển. Nó không ngừng phát sinh va chạm mạnh cùng những trận sóng màu vàng , cuối cùng nộ quyền đánh tan làn sóng màu vàng kia. "Boong" một tiếng vang thật lớn, một dấu vết quyền ấn lờ mờ xuất hiện ở trên Hoàng Thiên Thần Chung. Thấy âm thanh của Hoàng Kim Chung làm đình tai nhức óc, Diệp Thiên cả kinh lấy tay xoa một cái. Dấu quyền ấn trên mặt Hoàng Kim Chung biến mất, toàn bộ âm thanh biến mất. Tiêu Thần cũng lấy làm kinh hãi, vật Hoàng Thiên Thần Chung này tuyệt đối là Linh Bảo phi phàm. Thương Thương Chi Thủ cũng không thể đánh nát nó, có thể nghĩ nó không tầm thường tới đâu. Không trách được là Diệp Thiên có thể tự tin như thế. Thân là một trong Thập Kiệt Tu Chân trẻ tuổi mạnh nhất , quả nhiên có chỗ độc đáo. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, nhân vật kiệt xuất tại cảnh giới Niết Bàn mà

so sánh cao thủ Trường Sinh thì còn đáng sợ hơn. Diệp Thiên hét lớn, hai tay chia cắt không gian. Tiếng chuông của Hoàng Kim Chung vang lên mãnh liệt. Mọi thứ bắt đầu lay động kịch liệt, nguyên khí trong thiên địa sôi sùng sục. Tiếp theo Hoàng Kim Thần Chung từ trên trời giáng xuống. Kim quang chói mắt mang theo uy áp vô tận như một thái dương hiện ở giữa trời. Áp lực khổng lồ như dãy Thập Vạn Đại Sơn đồng loạt rơi xuống, nó muốn nuốt chửng Tiêu Thần vào bên trong rồi hoàn toàn nghiền vụn. Tiêu Thần không chút kinh hoảng. Hắn đạp Nghịch Long Thất Bộ phóng lên cao, lại cử Thượng Thương Chi Thủ về hướng Hoàng Kim Thần Chung. Không gian bị đập nứt ra, một đôi bàn chân đập xuống phẳng phất như có lực của ngàn vạn đạo quân, bàn tay óng ánh như ngọc đánh xuyên qua không gian hung hăng nện vào trên Hoàng Kim Chung. Trên thân chuông hiện rõ một cái dấu vết chường ấn thật sâu không chỉ ở bề mặt, mà còn suýt nữa đục lỗ trên thành chuông. Tiếng chuông phát ra đột ngột, nhưng Hoàng Kim Chung trước thế đánh chính diện mà vẫn không thể ngăn cản nó đè xuống, ánh kim quang lấp lánh trở thành thứ duy nhất trong thiên địa. Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực nhanh để phi thiên độn địa, hắn muốn tránh thoát uy áp hào hùng của Hoàng Kim Chung. Nhưng mà thần uy của Hoàng Thiên Thần Chung là không thể tưởng tượng nổi. Nó giống như có khả năng nuốt sơn hà, thu nhật nguyệt, bao trùm vạn vật thể gian nên trong nháy mắt đã phóng đại ngàn vạn lần. Với xu thế vô phương ngăn cản nó cứ thế ụp xuống, không ngờ làm cho Tiêu Thần vốn có Bát Tướng cực nhanh cũng không thể tránh được một kiếp nạn. "Boong. . ." Tiếng chuông không dứt làm đình tai nhức óc, rất nhiều tu giả đều khốn khổ bịt kín tai. Nhưng mà, trong giờ phút này thì thôn cổ với màn sương mù dày đặc đủ màu sắc giống như được ngăn cách với âm thanh to lớn kia. Người trong thôn cũng không hề bị ảnh hưởng. Quả chuông lớn làm chấn động non sông, thiên địa lay động, làn sương mù màu vàng mênh mông quay cuồng. Thân chuông khổng lồ không ngừng lắc lư phóng ra uy áp bao phủ thập phương, giống như những dãy núi cao ngất dài liên miên vô tận đồng thời rung chuyển. "Từ khi ta xuất thế tới nay, chuông thần mà đã được lấy ra thì không người nào có thể địch nổi. Người chỉ là một kẻ Võ Giả nho nhỏ, làm sao mà rung chuyển

nổi Hoàng Thiên Thần Chung này." Diệp Thiên chấp tay đứng thẳng giữa trời cao mà nói: "Ta nói rồi, dầu có tự trói một tay thì vẫn có thể diệt người. Hiện tại liền lấy người để tế linh hồn muội muội của ta thôi." Quả chuông khổng lồ thu nhỏ lại, nhưng mà uy áp càng tăng lên. Áp lực cường đại làm cho người ta có cảm giác không thở nổi. Kim quang chói mắt, thiên địa không ngừng chấn động, tiếng chuông ngân nga không dứt. "Người cũng không phải là gì hết, chỉ là một vật để ta luyện tay mà thôi." Âm thanh bình thản của Tiêu Thần vọng ra từ dưới chuông. Bên trong Hoàng Kim Thần Chung, Hoàng Nê Thai dưới thân Tiêu Thần không có bất cứ biến hóa đặc biệt nào. Bán Tổ không ra tay thì nó vẫn nằm yên tĩnh lặng. Bên cạnh vai trái của hắn là một chiếc đèn cổ, ngọn đèn dầu chập chờn nhưng cũng không có bất cứ dao động năng lượng nào. Hắn cũng không có bất cứ vẻ sợ hãi gì, đồng thời thi triển Nghịch Long Thất Bộ cùng Thượng Thương Chi Thủ. Nếu định xuất ra Hoàng Nê Thai cùng thần đèn thì đối với chiến đấu cũng không có bất cứ trợ giúp gì, hắn bèn dốc cạn kiệt bản lĩnh để toàn lực xuất thủ. Nghịch Long Thất Bộ, mỗi một bộ bước ra đều khiến một chốn không gian nát vụn. Thượng Thương Chi Thủ không ngừng đánh ra làm cho thân của Hoàng Kim Chung đong đưa mãnh liệt, âm thanh phát ra không hề còn du dương có quy luật giống như lúc ban đầu nữa mà dần dần trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Diệp Thiên cười khẩy, đứng thẳng trên trời cao mà lạnh giọng nói: "Đã vào trong chuông này thì không người nào có khả năng phá được, dù cho người có tan xương nát thịt thì cũng khó mà rung chuyển nó." Thượng Thương Chi Thủ liên tiếp đánh chín đòn khiến cho Hoàng Kim Chung rung động cuồn cuộn. Nhưng mà đánh từ bên trong ra phía ngoài thì dường như thật sự không thể phá nát, Tiêu Thần vền vền chỉ lưu lại trên thân chuông chín dấu chưởng ấn mờ mờ mà thôi. "Tiêu Thần người chỉ uống phí khí lực, không bằng tự tuyệt bên trong chuông đi." Tiếng cười to của Diệp Thiên đang đứng ngoài vọng vào. "Bất cứ pháp bảo gì ở trước mặt ta đều chỉ là một đám sắt vụn." Tiêu Thần đối mặt với Hoàng Kim Chung càng ngày càng nhỏ liền đánh ra lực lượng mạnh nhất. Cùng lúc đó Nghịch Long Thất Bộ đã bước đến bước thứ năm. Thượng Thương Chi Thủ lại nện chín nhát nữa với loại lực lượng vô cùng lớn lao đến mức

khó có thể tưởng tượng. Cả thân của Hoàng Kim Thần Chung đều bắt đầu trở nên gần như trong suốt, từ bên ngoài có thể rõ ràng nhìn thấy từng động tác của Tiêu Thần. Bàn tay trong suốt như ngọc mà nặng tựa Thái Sơn, mỗi một kích đánh ra đều cũng có hoàng kim thần quang trên thân chuông bị đánh tan. Hoàng Kim Thần Chung càng trở nên trong suốt, như thể nó đã biến thành quả chuông thủy tinh trong suốt. "Oanh" Nghịch Long Thất Bộ bước ra bước thứ sáu làm cho khí thế của Tiêu Thần nâng lên đến một đỉnh cao mới. Thượng Thương Chi Thủ toàn lực đánh xuống làm cho một chốn thiên địa đều bắt đầu run rẩy. "Boong" Bàn tay không gì sánh nổi chụp ở trên thân chuông, những vết rạn nứt nẻ li ti hiện lên trên thành chuông. Không ngờ chuông thần lại sắp vỡ vụn. Nghịch Long Thất Bộ bước ra, khí thế của Tiêu Thần lại kéo lên đến đỉnh. Một lần nữa hắc đánh ra một chưởng. "Oanh" Một tiếng rền vang thật lớn, trong khoảnh khắc bàn tay của Tiêu Thần tiếp xúc cùng chuông thần thì thiên địa chấn động. Chuông thần hoàn toàn vỡ tung tóe. Hoàng kim thần quang vô tận quét đi khắp thập phương, cả bầu trời đều là một cỏi óng ánh vàng chói mắt, làn sương mù màu vàng mênh mông quay cuồng. Diệp Thiên miêng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Hắc liên tục giạt lùi trên không trung đến hơn mười bước, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi. "Bị vỡ... làm sao có thể?!" Hắc suy sụp tới cực điểm, thần thoại bất bại cứ như vậy mà bị phá tan. Người có cảnh giới Niết Bàn kiệt xuất giống như Diệp Thiên, tuyệt đối đem so với Trường Sinh giả như thế thì đáng sợ hơn nhiều. Tiêu Thần nhanh như sao băng, đi một bước trăm trượng ở trên không trung nên chỉ trong nháy mắt đã vọt tới. Thượng Thương Chi Thủ chém xéo xuống. Diệp Thiên kinh sợ đón đỡ, đầy trời là pháp bảo múa lượn. Nhưng dưới Thượng Thương Chi Thủ chúng lập tức bị chấn nát đến hơn phân nửa khiến hắc ngửa mặt lên trời rống to, cả người phùng lên bộc phát ra hào quang chói mắt. Đại chiến với Tiêu Thần, những Tu Chân Giả giống như hắc đều cũng không phải chuyên đi theo môn phái luyện khí nên dầu cũng hiểu được chiến kỹ, có thực lực phi phàm, nhưng vẫn không có khả năng hơn được Võ Giả thuần túy. "Chưởng nện chuông thần của ngươi, chân đạp thân thể huyết nhục nhà ngươi." Nghịch Long Thất Bộ với uy lực tuyệt luân, Tiêu

Thần bước ra một bước làm bốn phương lắc lư, rung động khắp bầu trời. Diệp Thiên liên tục trốn tránh, nhưng làm thế nào có thể là đối thủ của Võ Giả với chiến kỹ tinh hoa nhất. Nghịch Long bước ra bước thứ tư, Tiêu Thần một cước đạp ở trên đầu vai hấn "Răng rắc" một tiếng làm cả cánh tay hoàn toàn nát bấy. Sau khi bước ra bước thứ năm thì phảng phất như trời long đất lở, thập phương rung chuyển. Hấn tinh chuẩn đạp đúng ngực Diệp Thiên. Tiếng xương ngực vỡ vụn vang lên rõ ràng truyền khắp chốn. Diệp Thiên hét thảm một tiếng, trái tim vỡ vụn ói từ trong miệng đi ra ngoài. Ngay sau đó thân thể chia năm xẻ bảy mà rơi xuống từ giữa trời cao. Một trong Thập Kiệt mạnh nhất của Tu Chân Giới -- Diệp Thiên -- đã bị Tiêu Thần giết tươi trước mặt mọi người, tiên huyết nhuộm đỏ trên bề mặt các mảnh vỡ của Hoàng Kim Chung khiến cho tất cả tu giả hoảng sợ đến lạnh toát tâm can. Hoa Sơn vương Diệp Thiên so sánh với Trường Sinh giả còn lợi hại hơn cũng đã bỏ mạng. Điều này khiến cho đám người Hải Vân Tuyết, Phương Thiên Khải trong lòng chấn động mãnh liệt, rốt cục đã tiến thêm một bước trong việc nhận rõ sự cường đại và đáng sợ của địch thủ. Phương Thiên Khải mình mặc ngũ sắc tiên giáp đang chuẩn bị xuất chiến, nhưng người của Hồ gia đã ra tay trước hấn. Bóng người liên tục chớp động, Ma Ảnh Hồ gia lập tức vây khốn Tiêu Thần. Nhưng linh thức của Nguyên Anh đâu? Tiêu Thần nhìn khắp tám phương. Hấn có một tia hồ nghi, sao lại không phát hiện ra Nguyên Anh của Diệp Thiên, tựa hồ nó cũng không bị chia năm xẻ bảy cùng với thân thể. "Oanh " Một cơn lốc xoáy như Ngân Hà trút xuống với uy áp hào hùng khó có thể tưởng tượng , toàn bộ Ma Ảnh của Hồ gia bị đánh bay, chòm Thiên Cang quét thẳng về phía Tiêu Thần. Nhưng đúng vào giờ khắc này, Hoàng Nê Thai không ngừng rung động. Huyền hoàng nhị khí phóng lên cao để nghênh đón nó làm chấn động trời cao. Có Bán Tổ xuất thủ! Tiêu Thần ngay tức khắc hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Một con Bạch lão hồ xé rách không gian, từ phía chân trời cuộn cuộn vô tận ma khí. Đó là Bạch Hồ Thánh Hoàng xuất thủ. Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng hào hùng khác cũng quét xuống, bóng dáng của Tam Anh Thái Quân hiện ra. Huyền hoàng nhị khí xoay tròn mà bốc lên, chúng quét về phía hai vị Bán Tổ. Giống như sa mạc chảy ngược lên

bầu trời, lại như tinh tú đâm xuống đất làm long trời lở đất, thập phương rối loạn. Hoàng Nê Thai tựa hồ chỉ chuyên môn nhằm vào Bán Tổ, sau khi bọn họ động thủ thì nó mới có phản ứng. Đến khi tất cả tĩnh lặng trở lại thì Bạch Hồ Thánh Hoàng cùng Tam Anh Thái Quân dùng đến thể thân mới lại hiển linh trên bầu trời. Hoàng Nê Thai lẳng lặng trôi nổi, Tiêu Thần đứng thẳng ở trên bề mặt của nó, bên cạnh vai trái có một chiếc đèn cổ đang phát sáng. "Đã biết các người sẽ như vậy." Tiêu Thần thản nhiên mà nhìn hai đại cường giả trên bầu trời. Nếu như không phải hấn cười Hoàng Nê Thai đi ra ngoài, tuy rằng nơi đây rất gần thôn cổ thì e là hấn cũng khó được bảo hộ, chắc chắn phải bỏ mạng. Bạch Hồ Thánh Hoàng không nói một lời, Tam Anh Thái Quân hai tay nhẹ nhàng vờn múa, từ trong không gian bị nghiền nát có một Nguyên Anh bay ra khỏi không gian Thứ Nguyên. "Lão tổ, con đã bại. . ." Diệp Thiên nói với giọng rất cay đắng, hấn đã mất hết can đảm. "Không lấy chuyện thắng thua nhất thời để luận anh hùng, tương lai thì hấn hấn sẽ phải chết trong tay của con." Tam Anh Thái Quân điểm một ngón tay, thân thể chia năm xẻ bảy kia bay lên trên không. Nó khôi phục lại xong thì Nguyên Anh của Diệp Thiên bay tới, chỉ trong nháy mắt ngăn ngui liền phục hồi như cũ. Hoàng Kim Thần Chung nằm trên mặt đất cũng đang run rẩy, không ngờ lại tự ngưng tụ chung một chỗ, rồi sau đó bắt đầu khôi phục. Tiếng chuông du dương vang vọng trong thiên địa, một Hoàng Kim Thần Chung hoàn hảo như lúc ban đầu liền phóng lên cao. "Chuông này muôn đời bất diệt, mặc dù bị vỡ cũng có khả năng sống lại. Nó đánh trực diện thì không người nào có thể kháng cự. Diệp Thiên con cứ ôm chuông mà sống. Trong cả một thể hệ Tu Chân thịnh vượng này của chúng ta, không phải con có thể bị giết. Địch thủ tương lai của chuông này không phải người có trình độ như vậy." Tam Anh Thái Quân lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Tiêu Thần. "Ha ha. . ." Tiêu Thần ngửa mặt lên trời cười to rồi nói: "Người đang gắng tạo áp lực tâm lý sao? Một mình người cũng không thể làm gì ta, càng không nói đến là hấn." "Diệp Thiên tiềm lực vô hạn, chuông thần là bất diệt. Hấn cũng là bất tử, mỗi lần trải qua một cơn tử kiếp thì đều muốn tăng lên một khởi điểm mới." Tam Anh Thái Quân quay đầu, gật đầu với Diệp Thiên rồi bảo: "Tương lai một mình người cũng giết được hấn." "Con sẽ

cố!" Diệp Thiên nặng nề gật đầu. Tiêu Thần tóc tung bay rối bời, ngang nhiên đứng thẳng trên bầu trời cao giọng: "Đã chiến bại thì trong mắt ta hăn chỉ là một cây cỏ mục. Ta có thể đánh bại một lần, có thể đả bại hăn mười lần trăm lần ngàn lần, hăn còn có khả năng tái sinh sao? Tương lai ta sẽ lần lượt giết hăn nhiều lần đến chết mới thôi." "Đừng có mơ mà phỏng đoán chủ quan, người không có cơ hội như vậy đâu, bởi vì người sẽ chết trong tương lai không xa." Tam Anh Thái Quân bình tĩnh nhưng lạnh lùng để cho lời nói của mình truyền khắp trong thiên địa. Tiêu Thần không hề bận tâm, vô cùng lạnh lùng mà bảo: "Đến một ngày kia, lúc trên đại địa này không còn Bán Tổ nữa, ta xem ra môn phái này của các người sẽ bị diệt toàn bộ."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 325 : Lột xác kinh người!

Bạch Hồ Thánh Hoàng cùng Tam Anh Thái Quân trầm lặng một lúc lâu, dù có ý đồ giết chết Tiêu Thần thế nhưng đối mặt Hoàng Nê Thai thì lại không cách nào để hành động. Vừa lúc đó, Kha Kha đã mở ra Thất Nhạc Viên bay tới, tất cả đám tu giả đều hoảng sợ rút lui. Phàm là người Trường Sinh Giới đều đã sớm hiểu sự đáng sợ của Thất Nhạc Viên. Con thú nhỏ kia bay đến bên người Tiêu Thần, nó thò hăn học giơ ra một cái móng vuốt nhỏ mà chỉ vào Bạch Hồ Thánh Hoàng ở trong không trung. Những đau khổ sinh tử lớn mà nó đã trải qua có quan hệ trực tiếp tới Hồ gia. Nghe nó lâu bầu mà Tiêu Thần cảm thấy tức cười, Tiểu quỷ lại mới gọi Bạch Hồ Thánh Hoàng là lão Miêu, bạch miêu. Bạch Hồ Thánh Hoàng sắc mặt vô cảm, vào lúc rời đi thì rốt cục nói một câu với Tiêu Thần: "Nếu như Bán Tổ bỏ mạng thì người cũng cùng đi theo." Tam Anh Thái Quân tay chống long đầu quái trượng, nhìn thoáng qua Tiêu Thần thật kĩ rồi không một tiếng động mà biến mất trên bầu trời. "Boong " Hoàng Kim Thần Chung toả hào quang rực rỡ ngút trời, nó chiếu sáng khắp bầu trời đêm. Tiếng chuông du dương lan truyền đi xa hơn trăm dặm. Diệp Thiên có vẻ hơi ngây người, hăn cũng không nói một câu nào mà lập tức biến mất vào chốn trời xa. Phương Thiên Khải thân

mặc ngũ sắc tiên giáp, trên đỉnh đầu là một cái cối xay lớn to như cung điện bạch ngọc đang chậm rãi xoay tròn. Nó phát ra làn sương mù trắng đục mênh mông tràn ngập khiến cho thần huyền của hắc càng thêm khó lường. Đến lúc này thì cũng không cần che giấu thực lực làm gì nữa. Hắc thi triển chí bảo Bạch Ngọc Thần Cung rồi bước ra. Các cao thủ có liên can đứng ở chung quanh yên lặng chờ mệnh lệnh của hắc, sẵn sàng chuẩn bị xông về phía Tiêu Thần. Nhưng mà Phương Thiên Khải rất bình tĩnh, cũng không có bất cứ biểu hiện gì. Hải Vân Tuyết đã bay ngược đến một góc trời xa, trốn sau một lớp cao thủ tiền bối. Thế nhưng những Ma Ảnh được Hồ gia tế luyện ra lại không rút lui, chúng vẫn đứng rất xa để bao vây Tiêu Thần. Trong Thập Kiệt trẻ tuổi mạnh nhất của Tu Chân Giới thì tối thiểu có nửa số người đến đây, nhưng những người này trước mắt còn chưa có ý tiến lên động thủ. Mà vài tên cường giả tuyệt đỉnh trẻ tuổi khác như Triệu Trọng Dương, Tuyết Vũ, Mộng Tập Nghiệt, Thương Hải vẫn không hiện bóng dáng. Tiêu Thần đứng thẳng trên Hoàng Nê Thai nhìn qua mọi người, rồi sau đó mang theo Kha Kha bay về hướng Cổ Thôn. Đám Ma Ảnh Hồ gia đang bao vây chung quanh tức thì xông tới nhanh chóng như sấm chớp, ma khí cuộn cuộn không dứt. Những tia chớp đỏ bầm xé rách bầu trời, hơn mười hai trảo ảnh thăm dò đổ về phía trước. Tiêu Thần hét lớn như sấm, âm "Ông" trong Bản Nguyên Bát Âm vừa xuất thành lời thì những hồn ảnh trên bầu trời giống như người đắp bằng cát trên bờ biển bị thiên âm như thủy triều ập tới, trong nháy mắt bọn chúng đã nát bấy, tan rã. Chữ "Ông" trong thiên âm đại biểu cho lực lượng sinh tử. Nó là khắc tinh lợi hại nhất của các linh hồn vốn bị khiếm khuyết. Tựa như vào chỗ không người, Tiêu Thần vượt qua vòng vây. Không ít người ra sức kiềm chế, cố nín nhịn không áp dụng bất cứ hành động gì. Chúng cường giả trơ mắt nhìn Tiêu Thần tiến vào Cổ Thôn. Tiêu Thần cười to, điều này làm cho đông đảo tu giả bên ngoài thôn cảm thấy vô cùng tức giận. Trong mấy ngày tiếp theo, Tiêu Thần tĩnh tu Huyền công. Thỉnh thoảng tỉnh lại liền đi ra khỏi Cổ Thôn đối mặt với chúng cường giả mà không có vẻ sợ hãi chút nào. Rất có tư thế Tây Tạng đứng nhìn chín nước đang thêm thuồng. Đạo quân trăm vạn đến gõ cửa ải để đánh Tần. Người Tần mở ải đối địch. Hùng binh chín nước bắn khoản

mà không dám tiến vào. Thế nhưng, Tiêu Thần cảm giác được chính mình còn chưa đủ mạnh mẽ. Còn xa mới đạt tới cảnh giới có khả năng tung hoành thiên hạ. Nếu như không có Hoàng Nê Thai cùng Cổ Thôn thì e là hắn đã khó bảo toàn tính mạng. Mục tiêu của hắn là không dựa vào ngoại vật, chính bản thân mình đạt tới hàng ngũ mạnh nhất thiên hạ, không còn người dám căm thù, không ai dám tranh giành nữa. Cường đại đến mức có khả năng uy hiếp thập phương. Thiên đồ (nét khắc bâm sinh) trên Cổ Bi là cội nguồn huyền pháp của hắn để trưởng thành, Tiêu Thần cho tới bây giờ đều luôn không quên đại tiền đề này. Đương nhiên để hiểu rõ sáu mặt thiên đồ thì hắn không ngừng tìm hiểu, hắn muốn nhanh chóng tinh thông toàn bộ điều huyền bí trong đó. Tiêu Thần tĩnh tọa trong Cổ Thôn, thiên đồ trong lòng hiển linh ra, rồi sau đó từ từ phóng đại đến mức tràn ngập trong thiên địa. Phảng phất như có sáu thế giới đang vờn quanh hắn. Tu luyện từng li từng tí những điều hiện lên, hắn giống như lại một lần nữa đi trên con đường tu luyện đã trải qua trong dĩ vãng. Những hoa văn của thiên đồ khắc sâu trong linh hồn hắn. Sinh mệnh Tinh Nguyên toàn thân như dòng Trường Giang cuộn cuộn đang bắt đầu lao nhanh qua vùng đất bằng phẳng. Không có gì ngăn cản nổi nó trào dâng cuốn về phía biển cả linh hồn. Cách hơn một thước trên vai trái hắn, một chiếc đèn cổ trường minh bất diệt, ngọn đèn dầu càng ngày càng rực rỡ phảng phất đại biểu năng lượng tánh mạng của hắn cùng với Tinh Nguyên đang tràn đầy nên bắt đầu khởi động để càng lúc càng sáng ngời. Tiêu Thần trong lòng hoàn toàn tĩnh lặng, lần này sau khi ngồi thiền hắn cảm giác được sự dư dật trước nay chưa từng có. Mọi kinh mạch trong cơ thể tựa như những dòng sông lớn đang nổi lên đến sinh mệnh tiềm năng vô tận. Tựa hồ như muốn đánh thức toàn bộ lực lượng đang ngủ say của thân thể. Từ xa nhìn lại, dưới bầu trời đêm trong Cổ Thôn như là có một vầng thái dương đang chậm rãi nhô lên, thần quang ngút trời, Tiêu Thần cùng Hoàng Nê Thai từ từ lơ lửng bốc lên giữa không trung. Sinh mệnh Tinh Nguyên như một loại sóng nước sánh ra từ lỗ chân lông của hắn rồi sau đó lại chậm rãi chảy vào qua mỗi đại huyệt . Nó không ngừng tuần hoàn, sinh mệnh nguyên khí hào hùng đang ủa như nước chảy làm cho mọi người bên ngoài Cổ Thôn giật mình khác thường . Giữa chừng

Tiêu Thần tỉnh dậy một lần. Hắn phát hiện sáu mươi mốt thần huyết trong cơ thể giống như lực lượng của nguồn suối đang phun trào rồi trôi vùn vụt trong hàng trăm mạch của lục phủ ngũ tạng tứ chi. Sau đó, hắn lại rơi vào trong yên lặng. Hoàng Nê Thai chậm rãi hạ xuống, giống như tảng đá sừng sững bất động, Tiêu Thần phảng phất đã hóa đá. Tinh Nguyên tiềm tàng đang bộc phát, khơi thông bảo tàng trong thân thể hắn. Tiêu Thần bất cứ lúc nào cũng có thể ngênh đón một lần lột xác, đương nhiên điều này cũng ý nghĩa một lần tử kiếp sắp sửa ụp xuống. Tiêu Thần yên lặng không một tiếng động, bên cạnh là một chiếc đèn cổ cháy mãi muôn đời đại biểu cho ngọn lửa tính mạng của hắn đang chấp chờn. Khi thì nó bốc vụt lên, chói mắt đến khó mà tĩnh lặng, khi thì gần như dập tắt, hầu như không thể nhận ra ánh sáng của nó. Suốt một tháng, Tiêu Thần thân như cây khô, cũng giống như cũng đã chết rồi. Trong cơ thể hắn, năng lượng khi thì bạo động, khi thì lịm đi. Nó dao động kịch liệt nhưng từ bên ngoài nhìn vào thì thấy không có một chút sức sống, cực kỳ giống như tu chân tọa thuyền hóa đã bỏ mạng, hết ngọn đèn bị tắt mà trở thành một súc gỗ mục. Tử kiếp phủ xuống, sức sống toàn bộ tiêu tan, Tiêu Thần tiến vào thời khắc nguy hiểm nhất. Nếu như thành công đột phá mà bước vào cảnh giới Niết Bàn nhị trọng thiên thì chắc chắn sẽ là một lần lột xác hoàn toàn mới. Nhưng nếu mà không vượt qua nổi trở ngại của tử kiếp thì sẽ hoàn toàn hình thần câu diệt, hóa thành một nắm đất sét vàng. Sự thật chính là tàn khốc như vậy. Tu giả phi thiên độn địa, nhìn như nở mày nở mặt nhưng mà tất cả uy năng bài sơn đảo hải dường đó đều được là hình thành từ những khó khăn gian khổ trùng trùng. Đại đa số tu giả đều sẽ chết ở trên đường, rất khó đạt đến hình tượng như quả núi trường sinh cao vợi vợi. Thời gian mỗi một ngày trôi qua, thời gian thông thả chảy xuôi, Tiêu Thần càng giống như người chết hơn. Dao động sinh mệnh dần dần yếu ớt, bạo động sinh mệnh Tinh Nguyên gần như chết lặng. Hắn phảng phất đã hao tổn hết tinh khí bên trong, thân thể rã rời bắt đầu tàn lụi, da khô nứt nẻ. Tóc tai rụng đầy, thân thể như da bọc xương giống hệt khô lâu trông thật dọa người. Không trải qua cảnh giới Niết Bàn thì vô phương tưởng tượng con đường gian nan trong đó. Không ai có thể đi đường tắt, đối mặt với khảo nghiệm của tử vong, ngay cả là nhân tài nghìn

đời cũng có thể chỉ trong phút chốc bị đem ra xây đàn tế lễ, từ đó tan thành tro bụi. Có đến một nửa số người bên ngoài Cổ Thôn đều đã rời đi, cường giả chân chính sẽ không chịu mất công lãng phí thời gian, họ luôn không ngừng tu luyện để tiến tới. Nhưng lại có một bộ phận những kẻ đang vây khốn. Thấy Tiêu Thần lâm vào trạng thái mắc kẹt giữa trở ngại trên Hoàng Nê Thai như thế thì không ít người đang cười khẩy. Từ cổ chí kim, cao thủ có tiềm năng mà bị chết ở cảnh giới Niết Bàn thì nhiều vô số kể, có lẽ đây cũng sẽ là kết cục cuối cùng của Tiêu Thần . Trong quá trình này, đám người Nhất Chân, Liễu Mộ, Ngưu Nhân đều từng đến đây. Nhưng thấy trạng thái lúc này của Tiêu Thần thì bọn họ cũng không có cách nào, càng không thể tiến vào Cổ Thôn nên đành phải tạm thời rời đi. Hai bé La Ly không hề ngoài ý muốn đang lâm vào trong giấc ngủ say. Kha Kha thủ hộ cho Tiêu Thần hơn một tháng, cuối cùng cũng mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại. Bên trong Cổ Thôn yên tĩnh không một tiếng động. Huyết thịt của Tiêu Thần đang khô cứng đi, mỗi một ngày gần như đều phải tiêu đốt lượng lớn sinh mệnh tinh khí nên hiện tại đều sắp nhìn không ra hình người . Máu thịt khô quắt, cực kỳ giống như bộ xương khô yên lặng, dung mạo đã sớm không nhận ra, nhìn thế nào cũng giống như một người chết. Cổ đèn cơ hồ hoàn toàn lịm tắt, ánh sáng yếu ớt đều đã không nhìn rõ, tựa hồ chỉ có một đốm lửa vô hình. Suốt ba tháng đã qua, tuyết đọng rồi tan, vạn vật hồi phục. Mùa xuân đã đến . Cũng vào đúng thời khắc này. Thân thể Tiêu Thần có hơi động một cái, từ bên trong truyền ra một sự dao động năng lượng rất nhỏ. Mà chiếc đèn cổ thì càng hiện ra một đốm lửa. Chim bay cỏ mọc, sau khi mùa xuân đến thì nhịp sống của đất đai bắt đầu lan tràn, làm cho người ta cảm giác được sức sống trên mặt đất. Tuyết đang hòa tan, tụ lại thành dòng chảy nhỏ cứ róc rách trôi đi. Dạo một vòng quanh thôn, chim én đang riu rít dưới bầu trời vẽ ra những đường lượn duyên dáng, tất cả đều có vẻ như hừng hực sức sống. Sinh mệnh lực lượng đang dao động. Trái tim như thể đã chết rồi của Tiêu Thần dần dần sinh ra một chút dao động linh thức. Hắn cảm giác chính mình dường như đã hóa thành một gốc cỏ non, rốt cục tránh thoát cái lạnh căm căm trong ngày đông giá rét, giờ đang ra sức chui từ dưới đất lên. Sinh mệnh không ngừng, ý chí chiến đấu không thôi, tất cả vì

sống sót. Gian nan chui được từ dưới đất lên, sinh mệnh đang bồng bồng vươn tới. Dao động linh thức của Tiêu Thần đang gia tăng, thân thể vốn đã gần như chết đi được vô số điểm khí tức mới nảy sinh tưới tắm một lượt đang run rẩy nhô lên. Gốc cỏ non kia chính là ý chí của Tiêu Thần. Nó ra sức vật lộn, đâm xuyên qua lớp mặt đất để bắt đầu sinh trưởng. Một chút sinh mệnh dao động đang dập dờn, thân thể khô héo của Tiêu Thần lại toả sáng sức sống, dao động mặc dù yếu ớt như ngọn cỏ non nhưng mà lại mang đến hy vọng của cuộc sống. Trải qua trở ngại của tử kiếp vẫn không ngừng sinh sôi. Ngọn lửa sinh mệnh có khả năng cháy lan ra đồng cỏ, sinh mệnh lực của cây cỏ non càng lúc càng dồi dào. Mà thân thể Tiêu Thần cũng được dòng khí tức vừa mới sinh ra nhen nhóm, nguyên khí sinh mệnh đang ào ạt lan đi. Sinh mệnh nho nhỏ màu xanh biếc đón gió vươn thẳng, mọc cao lên rồi lột xác. Nó đã không phải là một gốc cỏ nữa, mà đã trở thành một gốc cây nhỏ. Mặt đất hồi xuân, cái cây nhỏ đã nghênh chiến với mưa gió để rồi lột xác thành cây đại thụ cao chọc trời. Rồi sau đó đón gió mà xoè rộng, phá tan lớp mây mù ngăn cản, đứng thẳng trong thiên địa để hóa thành sinh mệnh đại thụ. Sự lột xác mới này hoàn toàn vô phương ngăn cản, cái chết đã tan biến. Tiêu Thần vượt qua được tử kiếp, lực lượng sự sống phun trào khắp nơi. Thân thể như đã chết rồi được thay bằng nguyên khí sinh mệnh hào hùng, Tinh Nguyên tràn đầy cuộn cuộn chảy. Cơ thể khô héo chỉ trong một ngày đã vượt qua đỉnh cao trước kia, huyết thịt được trọng sinh, tóc đen lại bay phất phơ, ánh mắt so với vì sao thì còn ngời sáng hơn, quả là xứng với tên gọi -- Dục Hỏa Trọng Sinh. Hẳn không còn bị ngăn cản tấn chức đến cảnh giới Niết Bàn Nhị trọng thiên nữa. Huyết thịt thân thể có thể so với thép đã được tinh luyện hàng trăm lần, ý chí không thể phá vỡ càng thêm vô phương lay chuyển. Đây chính là thân thể và tinh thần cùng đồng thời thăng hoa. Trong khoảnh khắc Tiêu Thần đứng lên này, cả vùng trời đất đều rung chuyển một hồi. Huyền pháp cảm ứng được cả vòm trời, thân thể nối thông thiên địa nên không cần tận lực nữa. Thiên Nhân Hợp Nhất đã khiến cho mỗi một bước bước ra đều giống như huyền pháp thần diệu, phảng phất nó đã hòa trộn với Thế Giới Chi Lực. Sức mạnh to lớn như thế khiến quỷ thần khó lường, cảnh giới Niết Bàn sau khi vượt qua tử kiếp

lần thứ hai đã mở ra trong thân thể Tiêu Thần một tầng cánh cửa của các bảo tàng (kho báu). Hắn tựa hồ như đã sáp nhập vào trong thiên địa, chỉ một bước bước ra liền vọt xuất hiện ở ngoài Cổ Thôn. Mười mấy tên tu giả xông tới, đây là tử sĩ của Thái Dương Giáo, không sợ sinh tử. Cùng lúc đó, Hồ Điệp Vũ ở phương xa vung tay lên. Trên bầu trời có hơn mười cao thủ Hồ gia xé gió lao tới. Chúng nhắm phía Tiêu Thần, không mong giết chết mà chỉ để thử dò xét hư thật. Tiêu Thần không hề bận tâm, nhẹ nhàng giẫm chân tại chỗ nhưng lại có kết quả đáng sợ xuất hiện. Mấy chục vị tử sĩ của Thái Dương Giáo trong nháy mắt bị mặt đất hút hết lên cao bốn năm thước, rồi sau đó chia năm xẻ bảy giữa bầu trời. Còn hơn mười cao thủ Hồ gia vọt tới thì như rơi vào vũng bùn, trên bầu trời gian nan giãy dụa mà lại khó có thể nhúc nhích. Cuối cùng, toàn bộ xé toác ra trên bầu trời. Tiêu Thần tựa hồ thật sự cùng thiên địa hợp nhất, chỉ khẽ động chân tay đều sinh điều kì diệu. Hắn chưa từng chính diện đối địch xuất thủ, nhưng mà cả vùng trời này phảng phất đều đã bị hắn nắm trong tay. "Không tốt!" Đông đảo tu giả vây khốn Cổ Thôn toàn bộ phi thiên độn thổ, trạng thái như thế của Tiêu Thần cũng không phải người bình thường có thể chống lại. Không ai không quý tính mạng của mình. Ở đằng xa, Hồ Điệp Vũ giật mình trợn to hai mắt, trong đôi mắt huyền lộ vẻ khó có thể tin nổi. Tuy là Tiêu Thần vừa thành công xông qua tử ải của cảnh giới Niết Bàn, nhưng thế này cũng quá kinh người đi? Vào ba tháng trước thì các cường giả đã rút lui, hôm nay nàng tới đây thăm dò hư thật nhưng tựa hồ đang lâm vào trong cảnh cực kì nguy hiểm. Nàng cũng không nói một lời, trực tiếp triển khai không gian quyền trục đã muốn bỏ chạy đi. Nàng là con gái được sủng nhất của Gia chủ hiện tại của Hồ gia nên đương nhiên có rất nhiều pháp thuật bảo vệ tính mạng. Chỉ là, thời gian phảng phất như ngừng lại , không gian tựa hồ đã bị giam cầm. Hồ Điệp Vũ đứng cứng khựng ở nơi đó, khó có thể nhúc nhích mảy may. Một bàn tay khổng lồ chậm rãi thăm dò đến rồi chụp một cái túm lấy nàng nắm vào trong tay. "A. . ." Hồ Điệp Vũ hoảng sợ kêu lớn. Bàn tay khổng lồ thông thả khép lại, ôm cứng lấy nàng vào bên trong, Ngay sau đó nàng cảm giác được tiếng xương cốt vỡ vụn, rồi sau đó phát ra âm thanh khó thấy. "Phanh " Thân thể vỡ vụn, Hồ Điệp Vũ bị bàn tay khổng lồ kia

bóp nát trong không trung. Nàng phát ra một tiếng gào thét cuối cùng rồi sau đó cái gì cũng không biết .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 326 : Thiết Kiếm ngang trời chấn động Cửu Châu

Trong màn huyết vụ lượn lờ, Hồ Điệp Vũ hương tiêu ngọc vẫn. Cho dù xinh đẹp vô song khiến cả thiên hạ hâm mộ, kết quả là cuối cùng cũng là về với đất đen. Bên ngoài Cổ Thôn, đông đảo tu giả bỏ trốn, Tiêu Thần đứng một mình trong thiên địa, yên lặng nhìn ra phương xa. Chém chết Hồ Điệp Vũ, thù này rất lớn. Gia chủ Hồ gia tất nhiên càng thêm điên cuồng, đây là con gái mà lão sủng ái nhất. Nhưng Tiêu Thần không thêm quan tâm mấy may. Hai bên vốn đã là thủy hỏa bất dung, nay lại có thêm vài món nợ máu thì cũng không chỗ nào làm hấn sợ hãi. Trải qua tử kiếp đến sáng nay mới hồi phục, Tinh Khí Thần của Tiêu Thần được tăng lên đến một đỉnh cao mới, giờ tay nhắc chân đều hợp nhất cùng thiên địa. Loại cường đại vốn là do mức độ mở ra của bảo tàng chính mình đã khiến thực lực của hắn tăng lên một mảng lớn về mọi phương diện. Thân đứng ở một chốn bầu trời liên phẳng phất nằm trong tay cả tiểu thế giới một phương này, đây tuyệt đối là thể hiện của thực lực. Tiêu Thần nhìn quét tứ phương, tất cả mọi người đã lẫn trốn, những kẻ vây khốn Cổ Thôn hoàn toàn tan rã. Bản lĩnh vừa rồi của Tiêu Thần đã đập tan lòng tin của mọi người, không người nào có khả năng tranh đấu với hắn. Như thể đàn thú kinh hoàng đang chạy trốn đi, họ dần dần biến mất ở phương xa. Trong thiên địa đã hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài thôn trống rỗng. Thực lực mới là đạo lý tốt, rất nhiều chuyện không cần nhiều lời. Nếu như lực lượng đủ cường đại thì đủ để uy hiếp tất cả. Tiêu Thần xoay người trở lại trong thôn rồi đứng yên một hồi lâu. Hắn hồi tưởng đủ thứ về lần lột xác này, có rất nhiều điều tế nhị khó hiểu hết được. Huyết đạo được thần hóa đã sơ bộ thể hiện ra sức mạnh to lớn không thể phỏng đoán. Đúng là sinh mệnh Tinh Nguyên như chảy ra từ trong sáu mươi một huyết đạo được thần hóa, nó mở ra những cánh cửa thần bí dẫn tới bảo tàng

của thân thể, phát tiết ra tiềm năng vô tận rồi hai cái hòa trộn với nhau nên hẳn mới có thể đạt được cường đại chiến lực giống như thế này . Tạm thời. Sáu mươi một huyết đạo thần hóa vẫn như đang phát sáng chói lọi, thần lực cũng không bị hao đi bao nhiêu. Có lẽ đến lúc thần hoá tất cả những bộ phận lớn của thân thể. Tiêu Thần có một loại cảm giác như toàn bộ ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo đang được thần hóa, từ đó có thể sẽ phát sinh những chuyện không thể tưởng tượng nổi, hẳn đã chờ mong điều này lâu rồi. Hẳn quyết định đi xa, mang theo Hoàng Nê Thai đi khỏi Cổ Thôn để tìm cơ hội thần hóa huyết đạo khắp toàn thân. Kha Kha tựa quả cầu nhưng trắng như tuyết đang lắc lư, Tiểu quỷ đã tỉnh lại từ trong giấc mộng . Đầu tiên là nó mơ mơ màng màng lâu bầu một hồi, rồi sau đó tỉnh nghịch túm lấy mũi của Linh Lung cùng Thổ Thổ lay cho bọn họ tỉnh lại. Ba nhãi ranh này tựa hồ là đối địch bẩm sinh. Sau khi tỉnh lại liền có ngay một tư thế chiến đấu mãnh liệt. "Các người hoặc đi tìm Xi Vưu, hoặc là tiếp tục ngủ lại ở chỗ này, tự mình lựa chọn đi." Tiêu Thần định đi xa, trước khi đi bèn nhắc nhở hai La Ly trắng nõn này. Hai tiểu La Ly ranh mãnh cổ quái ra sức lắc đầu, dầu thế nào cũng không muốn ngủ. Mặc dù cha của bọn họ đã dặn dò tốt nhất là cứ sống ở một cái Cổ Thôn thần bí nào đó. Nhưng đám hoạt bát hiếu động như bọn chúng không muốn mỗi ngày đều trải qua trong giấc ngủ say. "Chơi với quả cầu nhưng trắng như tuyết không thích chút nào, nó quá tỉnh quái. Chúng ta muốn đi khắp các nơi của Cửu Châu . Không bao giờ để ý tới nó nữa." "Đúng thế. Nó rất xấu đó, không được thích thú như chơi với soái ca Đế Mèn. Chúng ta muốn đi du ngoạn khắp non sông Cửu Châu, ngắm nhìn cả thiên hạ của soái ca Đế Mèn." Hai nhóc La Ly bởi vì không làm gì được Kha Kha nên ra sức gièm pha nó. Hai cô nương trắng nõn kia cũng tức giận chuẩn bị lên đường. Tiêu Thần cảm thấy tức cười, cảm giác hai tiểu La Ly xinh đẹp như hoa như ngọc ranh mãnh cổ quái này rất là thú vị, thật không hổ là con gái của Hoàng Đế. Hẳn cũng thật không lo lắng lắm cho an nguy của bọn chúng vì nghĩ rằng Hiên Viên đại đế gần đạt cảnh giới Tổ Thần hẳn là sớm đã có thu xếp. Nghe nói được Tiêu Thần mang đi xa để tìm kiếm Thiên Địa Linh Túy cho thần hóa huyết đạo, Tuyết Bạch Tiểu Thú hạnh phúc lập tức chạy tới, nó lăn qua lộn lại trên bãi cỏ mà vui mừng kêu

"Y y nha nha" không ngừng. " Chuyện chơi đùa tốt như vậy làm sao có thể thiếu chúng ta được, chúng ta cũng muốn." Hai tiểu La Ly mắt sáng trưng. Đáng tiếc, Tiêu Thần không định mang theo bọn chúng mà túm theo Kha Kha phi thẳng lên trời. Hai tiểu La Ly thở hỗn hển gọi toáng lên: "Đừng có chạy, có đi tới chân trời góc biển thì chúng ta cũng có thể có thể thông qua khí tức của con tiểu thú đáng ghét kia để tìm được các người." Tiêu Thần dám rời khỏi Cổ Thôn đó là bởi vì hắn có Hoàng Nê Thai. Cái đài này rõ ràng có khả năng bảo vệ hắn. Còn như mọi người trong Cổ Thôn thì cũng chẳng phải lo, hắn đã dần dần sáng tỏ là mặt đất của hồng hoang Cổ Thôn có lai lịch dọa người. Bất cứ kẻ nào có sát ý, muốn gây hại cho thôn này thì trong khoảnh khắc tới gần Cổ Thôn đều sẽ bị hủy diệt. Hắn đem Hoàng Nê Thai cùng thần đèn giấu vào trong không gian huyết đạo rồi lên đường .

Giờ phút này, Tiêu Thần có lẽ còn không biết, hắn đã vang danh thiên hạ. Tiêu Thần trải qua tử kiếp, một buổi sáng tỉnh lại liền dùng huyền pháp khó lường để giết sạch cao thủ Thái Dương Giáo, đồ sát cường giả Hồ gia, tự tay giết chết con gái sủng ái nhất của Gia chủ Hồ gia. Chỉ trong một ngày thiên hạ đều biết, có thể nói hắn đã làm rung chuyển địa vị vương giả của tất cả cao thủ trẻ tuổi. Chim lượn cây đâm chồi, trên mặt đất xuân về hoa nở, sức sống hừng hực, tràn ngập hy vọng và tinh thần phấn chấn. Khi hắn rời Cổ Thôn thì đầu tiên đi tới thành Kim Lăng. Hắn quyết định tìm hiểu rõ một lượt biến động trong thiên hạ ở chốn cố đô phồn hoa này. Bế quan nửa năm, Tiêu Thần phảng phất như đã rời khỏi xã hội này. Nay lại lần nữa đi vào thế giới phồn hoa, tất cả có vẻ giống như cuộc sống tốt đẹp sinh động.

"Băng đường hồ lô (Mứt quả ghim thành râu). . ." "Lư đà cốn (Lừa lẫn lộn - thịt tấm bột rán) . . ." "Cầu bất lý bao tử (bánh bao chó chê). . ." Những tiếng rao hàng không ngừng vang bên tai. Tiêu Thần cùng Kha Kha chậm rãi bước trên phố cổ Kim Lăng, Tuyết Bạch Tiểu Thú ăn đến mồm mép dính đầy dầu. Đối với các loại mỹ vị nó "Y nha" không ngừng để nhắc nhở Tiêu Thần giúp nó đóng gói, các món mỹ vị thích ăn ước chừng đã mua đến năm túi lớn. Con đường tu luyện phải nhiều lần trải qua rời nhân gian rồi lại nhập vào thế gian. Cả hai việc đều gây cho tu giả những tâm tình khác nhau rất lớn, có thể làm cho tính cách của một người phát sinh sự lột xác. Tiêu

Thần cũng không khác người thường mấy, hăn cứ chen vai thích cánh tùy ý đi dạo trên đường phố phồn hoa, có vẻ buông lỏng khác thường. "Người người người. . . Người vẫn còn dám xuất hiện?" Có tiếng lấp bắp truyền đến, Kim Tam Ưc xuất hiện ở trong tầm mắt Tiêu Thần. Gã khốn này mặc dù diện mạo coi như không tệ lắm, nhưng lại cực kỳ bỉ ổi. Hai mắt cứ mê đắm đảo quanh lui tới trên người nữ nhân. "Có gì mà không dám?" Tiêu Thần nở nụ cười, ngoài ý muốn gặp lại tên khốn này. Có khả năng hỏi thăm hăn rất nhiều chuyện. Ngồi ở trong một gian tử lâu. Tiêu Thần hỏi kĩ Kim Tam Ưc về những chuyện phát sinh gần đây. Rất nhiều nhân vật tiền bối của Trường Sinh Giới và Tu Chân Giới rốt cục kiềm chế không nổi mà đánh nhau chí chết mấy lần, hiện nay núi sông danh tiếng ở các nơi đều đã có chủ. Bị người của hai giới chia nhau chiếm giữ. Tiêu Thần nghe được tin tức đó thì cau mày, hăn là con dân lớn lên trên đất Cửu Châu. Nay cả non sông tráng lệ này cứ như vậy bị hai Giới khác xâm nhập làm chủ, điều này thật sự khiến hăn khó có thể vui mừng. "Đám đám đám ... lão già kia hạ thủ thật đúng là nhanh, ta ta ta một xú chỗ tốt cũng không chiếm được." Kim Tam Ưc trách móc, rồi sau đó hèn mọn nhìn quanh tứ phương một lượt mà hạ giọng nói với Tiêu Thần: "Lần sau mà lại giết cao thủ Hồ gia thì báo cho ta một tiếng. Để ta đi nhặt xác." Nói chuyện hồi lâu, Tiêu Thần ngoài ý muốn mới biết được. Suốt mấy tháng qua hăn được gán cho danh tiếng mạnh nhất có một không hai. Mặc dù hăn không ra khỏi Cổ Thôn lấy một bước, nhưng đã được công nhận là cao thủ trẻ tuổi mạnh nhất của hai Giới. Bởi vì từ "Hai giới" đương nhiên là chỉ Tu Chân Giới và Trường Sinh Giới, còn như Nhân Gian Giới thì trực tiếp bị xem nhẹ. Điều này không thể không nói là một loại châm chọc, bản thân hăn gốc Nhân Gian Giới, nhưng mà không ai coi trọng gã tu giả của Cửu Châu bản xứ. "Chà , mỹ mỹ mỹ. . . Mỹ nữ!" Ngồi trước cửa sổ, Kim Tam Ưc nhìn chăm chăm vào một nữ nhân trên đường. Tiêu Thần nhìn theo ra phía ngoài rồi lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ lại gặp người quen. Độc Cô Kiếm Ma bế con gái đang đi thong dong. A Băng đi bên cạnh hăn. Cả nhà đang đi từ miếu Phu Tử đến đây, thật không ngờ cả nhà bọn họ cũng đi tới Nhân Gian Giới. Nam nhân bỉ ổi Kim Tam Ưc không để ý tới Độc Cô Kiếm Ma. Hăn chỉ theo dõi A Băng, đúng là

nhìn chăm chăm. Tiêu Thần vỗ vào gáy hấn một cái rồi bảo: "Người khá lên một chút có được không, đó là cả nhà Độc Cô Thiết Ngật Đáp." Kim Tam Ước nói với vẻ tràn đầy thất vọng: "Ta nói tại sao lại nhìn quen mắt, thì thì thì thì ra là bọn họ. Kỳ quái kỳ quái, ta ta ta làm sao bây giờ mới phát hiện ra?" "Có mà mắt của người bị lệch, luôn không chú ý nam nhân. Ta xem ra sớm muộn gì thì người sẽ gặp báo ứng." Tiêu Thần ha ha cười nói. Kết quả phát hiện thức ăn trên bàn sắp bị tiểu thú vui đầu dốc sức càn quét sạch sẽ. Hấn vuốt vuốt đầu của nó mà bảo: "Đừng quá tham ăn, nếu không lại béo đó." Tiểu thú bất mãn than thở, tựa hồ vẫn không có ý dừng lại. "Độc Cô Thiết Ngật Đáp." Kim Tam Ước thò đầu ra ngoài cửa sổ gọi lớn. Cả nhà Độc Cô Kiểm Ma đi lên tòa lầu này, Tiêu Thần sai hầu rượu lại bày ra một bàn tiệc rượu mới rồi hỏi: "Làm sao các người cũng đi tới Nhân Gian Giới?" "Bị các lão nhân trong nhà bắt tới." Độc Cô Kiểm Ma tính cách không dối, vẫn kiệm lời nên A Bằng đành kể lại cặn kẽ tất cả. "Chào chú, chúng ta lại gặp mặt." San San linh lợi nhìn Tiêu Thần rồi sau đó rụt rè chỉ chỉ vào Kha Kha mà hỏi: "Cháu có thể sờ nó được không?" Kết quả, Tuyết Bạch Tiểu Thú giống như bắt chước làm theo mà cũng thò một chân sờ sờ đầu nó làm mọi người cười to. A Bằng lo lắng hỏi: "Tiêu Thần, tình cảnh của người làm người khác cực kỳ lo lắng. Bây giờ còn đi lại như vậy, không sợ gặp phải đại phiền toái sao?" Độc Cô Kiểm Ma cũng lộ vẻ khác thường, nghi hoặc nhìn hấn. Kim Tam Ước trở nên nghiêm chỉnh khó thấy, cũng không có nói lắp mà góp lời: "Bán Tổ cảnh giới không thể tưởng tượng, chúng ta hãy còn kém xa. Bây giờ còn không phải là thiên hạ của chúng ta." "Ta trong lòng đều biết, không cần lo lắng cho ta." Tiêu Thần giơ lên chén rượu rồi mời: "Khó có dịp được gặp lại nhau, ta mời các người một chén. Sau khi uống xong chén rượu này thì các người có lẽ sớm rồi đi, nếu không bị người thấy ngồi chung một chỗ với ta thì chỉ sợ sẽ gặp họa." "Nói nói nói cái gì vậy, ta ta ta là loại người sợ chết sao?" Thấy Tiểu San San hoài nghi nhìn hấn, Kim Tam Ước chợt thấy có một cảm giác vô lực bèn nói: "Gần đây ta đi cùng một vị Long vương nào đó. Những ai muốn đụng đến ta thì trước hết hay suy nghĩ suy nghĩ đến phân lượng của mình đi." "Định ra tay với ta thì cứ việc đến, Thiết Kiểm của ta đã sớm rung rung rồi." Độc Cô Kiểm Ma

rất bình tĩnh, chỉ là dùng sức chộp lấy Thiết Kiếm. Nghe hắc nói như thế, Tiêu Thần biết Độc Cô Kiếm Ma có lẽ đã qua cái thời của gã cuồng chỉ biết lấy kiếm làm cuộc sống. Lúc chia tay, Tiểu San San len lén nói cho A Băng, nó bảo: "Mẹ, chú Tam Ưc nói La Ly có ba cái tốt, nói dễ thương, thân thể mềm mại" Độc Cô Kiếm Ma liền cầm lên Thiết Kiếm đuổi theo, nhưng Kim Tam Ưc đã sớm bỏ trốn mất dạng, biến mất không thấy. Tiêu Thần mang theo Kha Kha rời đi, nhưng trong lòng cảm giác có gì đó, cuối cùng cảm thấy tựa hồ có chuyện gì đang phát sinh. Sau khi cẩn thận suy nghĩ, hắc đuổi theo hướng đi của nhà Độc Cô Kiếm Ma. Bên ngoài thành Kim Lăng, trong một vùng hoang vu. Huyết vụ lãng bãng. Tử thi đầy đất. Một bóng Ma Ảnh cao lớn đứng một mình giữa bãi đất trống, Thiết Kiếm trong tay không ngừng nhỏ máu mà tôn lên thân hình đặc biệt cao lớn cường tráng của hắc. Đúng là Độc Cô Kiếm Ma. A Băng đang bịt mắt San San. Nàng ôm nó vào trong ngực mà đứng ở cách đó không xa. Tiêu Thần rất vừa lòng với linh giác của mình, không ngờ có khả năng đưa ra báo động, biết trước việc người khác gặp nguy hiểm. Trên mặt đất có chừng hai mươi mấy cỗ tử thi ngổn ngang, xem ra tu vi đều rất cường đại. Nhưng từ những vết thương bị mất mạng kia mà xét thì đều là bị Độc Cô Kiếm Ma một kiếm chém lìa đời. Có thể tưởng tượng ra sự dũng mãnh và khủng bố của hắc. Quả nhiên. Sau khi có tình ý thì Độc Cô Kiếm Ma cũng không yếu đi, trái ngược lại thì công lực đột nhiên tăng mạnh. Kiếm pháp đã đạt đến cảnh giới chí cương chí dương cực cảnh, đã dung hợp Âm Dương để bước vào Lĩnh Vực hoàn toàn mới. Một âm thanh to lớn vang lên trên bãi đất hoang: "Một thằng nhãi bị Độc Cô gia từ bỏ lại cũng dũng mãnh như thế. Nhưng mà người nhất định bỏ mạng, dùng người để dụ Tiêu Thần tới." Năm tên trung niên dần dần hiện ra bóng dáng. Tiêu Thần trong nháy mắt sáng tỏ. Sau khi chia tay hắc trực tiếp dùng Bát Tướng cực nhanh rời đi, hiển nhiên đám người này không đuổi theo kịp hắc nên sau đó đến vòng lại bao vây cả nhà Độc Cô Kiếm Ma. Độc Cô Kiếm Ma lạnh lùng đối mặt năm vị trung niên mà mở miệng: "Còn không biết là ai sẽ bỏ mạng đâu." "Ha ha. . ." Một người trong đó cười to rồi lên tiếng: "Nếu như bình thường người có lẽ có năng lực đánh một trận cùng chúng ta. Nhưng mà giờ phút này

cảnh giới Niết Bàn của người vừa lúc dao động đến đáy sâu. Đã là cung căng hết sức thì làm sao mà không chết được?" Cách đó không xa, A Bằng trong nháy mắt biến sắc. San San mặc dù bị bịt mắt nhưng vẫn dụi dằm nói: "Cha vĩnh viễn bất bại." Mặt đất run rẩy. Tiêu Thần thông thả cất bước mà đến. Trong tay hắn mang theo một thanh Chiến Kiếm, nhìn qua năm người rồi nói: "Muốn xông vào ta thì hà tất phải vận dụng hạ sách như thế." Năm tên trung niên cả kinh, cảm giác giờ phút này lực lượng tựa hồ có hơi không đủ, không ngờ tới Tiêu Thần bỏ đi mà rồi quay lại. "Ta tới giết bọn hắn." Tiêu Thần đi tới phía trước Độc Cô Kiếm Ma. "Được." Độc Cô Kiếm Ma liền lui ra phía sau, không có bất cứ vẻ làm bộ gì. Hắn vừa mới sơ nhập cảnh giới Niết Bàn không lâu, lúc này đúng là tu vi đang dao động đến mức thấp nhất. Năm tên trung niên bước về phía trước, đều tự xuất ra tu chân pháp bảo. Tiêu Thần bảo Kha Kha lui lại đến bên cạnh cả nhà Độc Cô Kiếm Ma. Hắn sợ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, rồi sau đó hắn đi bước một về phía trước, tựa hồ căn bản không thêm để ý năm người. "Người. . ." Năm người giật mình, giống như bị lún sâu vào vũng bùn, áp lực hào hùng bao phủ toàn bộ không gian này làm cho trong lòng bọn họ sinh ra dự cảm điềm xấu. "Người không giống giống như cảnh giới Niết Bàn . . ." Một người kinh ngạc không thôi nhìn Tiêu Thần. "Ta vô địch Niết Bàn, với Trường Sinh thì bất bại." Tiêu Thần không hề bận tâm, nhưng khí thế đặc biệt ép người. "Đối mặt Trường Sinh giả cũng không bại? Thật nực cười!" Một người hét lớn, chạy ra khỏi loại không gian như vũng bùn để xông về hướng Tiêu Thần. Nhưng ngay sau đó hắn liền lộ vẻ mặt hoảng sợ, không ngờ bị cố định trên mặt đất, khó lòng có thể nhúc nhích lấy mảy may. Tiêu Thần một bước trăm trượng, Chiến Kiếm liền chém xuống, lập tức chẻ người kia làm hai nửa, Nguyên Anh đều không thể may mắn tránh thoát. Một vòi máu phun trào. "Tại sao có thể như vậy?" Bốn người còn lại quá sợ hãi. Một người Trường Sinh giả lại bị lạng lẹ một kiếm chém chết, đơn giản mà rất nhanh như thế đích thực khiến cho quang cảnh chiến đấu rất kì quái. "Trog vòng mười trượng, vạn vật lữ quán, trăm đại khách qua đường đều ở trong tay ta." Tiêu Thần vô tình cười lạnh rồi lại một bước trăm mét áp sát đến gần bốn người. Chiến đấu là không thể tránh khỏi! Nhưng liền lúc này

có một thanh Thiết Kiếm từ ngang trời bay tới, một bóng dáng cao lớn từ trên trời giáng xuống, lưng quay về phía Tiêu Thần mà bảo: "Ta tới giết bọn hã." "Cha. . . cha. . ." Ở phía sau, Độc Cô Kiếm Ma ngày thường trầm lặng ít lời nay lộ ra một vẻ kích động khó thấy. "Ông nội . . ." San San mặc dù bị bịt mắt, nhưng vẫn khê giọng gọi: "Mẹ nói ông nội sẽ không nhẫn tâm đuổi chúng ta ra khỏi Độc Cô gia ." Một kiếm ngang trời, độc chắn cả bốn vị đại Trường Sinh, khí lạnh bốc thẳng đến tận trời cao. Trong ánh hào quang rực rỡ, giữa sát khí ngút trời thì tu chân pháp bảo đang bay đầy trời đều bị nghiền nát, một thanh Đại Thiết Kiếm tung hoành trên không trung. Kịch chiến ngăn ngủi, Độc Cô lão nhân một mình tiêu diệt bốn vị Trường Sinh giả. Cho đến lúc này lão mới xoay người lại đối mặt Tiêu Thần rồi khen: "Người rất khá." Dứt lời, lão đi về hướng một nhà ba người Độc Cô Kiếm Ma. Lĩnh Vực vô hình dao động phát ra, trong khoảnh khắc đã mang theo người đi xa. "Độc Cô gia quả nhiên là phi phàm!" Tiêu Thần thốt lên, nhưng mà gần nửa ngày sau thì hã liền kinh hãi. Mấy chục vị lưng đeo Đại Thiết Kiếm, trong một ngày liên tục tập ở thành Kim Lăng. Uy áp cường đại hù dọa vô số tu giả bỏ chạy. Tiêu Thần trong mơ hồ biết sắp phát sinh chuyện gì , bởi vì hồi ở Trường Sinh Giới thì hã chính là người đã nghe nói đến "chuyện cũ huy hoàng" của gia tộc. Quả nhiên, năm mươi vị lưng đeo Đại Thiết Kiếm đã trực tiếp đánh tới Tê Hà Sơn bên ngoài thành Kim Lăng. Kiếm khí tung hoành đầy kích động, Thiết Kiếm toả hàn quang chiếu sáng cả thành Kim Lăng. Loạn thạch bay loạn không trung, ngọn núi bị chém bặt đi mà bay lên trời cao. Tê Hà Sơn giống như gỗ mục bị bọn họ cứ vậy chẻ ra rồi bị san thành đất phẳng! Trong khoảnh khắc tin tức làm rung động Cửu Châu. Đó là một phân đà của Thần Cung Môn -- một trong mười Đại tông phái của Tu Chân Giới , cứ như vậy nó bị mấy chục vị lưng đeo Đại Thiết Kiếm của Độc Cô kiếm gia chém sạch. Độc Cô nhất mạch của Nam hoang Trường Sinh Giới. Đây là một gia tộc khiêm tốn lại không người nào dám khinh thường. Khi đời sau của bọn họ vào đời rèn luyện, nếu như bị người ta đường đường chính chính giết chết thì bọn họ sẽ không hỏi đến, cũng sẽ không quản. Nhưng mà nếu như có cao thủ tiền bối âm thầm hạ thủ tiêu diệt, như vậy thì cứ chờ đợi họ tới. Trong lịch sử đã có một

gia tộc định trêu vào Độc Cô gia như thế, kết quả là có mấy chục vị lưng đeo Đại Thiết Kiếm tìm tới tận nhà gia tộc kia. Chỉ cần một đêm là diệt tộc. Gia tộc biến thái như thế nên tại Trường Sinh Giới tuyệt đối là không có một nhà nào tương tự. Không nghĩ rằng gia tộc này trở về Nhân Gian Giới mà vẫn làm theo chuẩn tắc này. Kẻ nào muốn đối phó xấu xa với con cháu bọn họ thì chỉ có một hậu quả, sẽ bị mấy chục người lưng đeo Đại Thiết Kiếm đồng thời ra tay, giết người không có thương lượng. Mặc dù, bề ngoài xem ra Độc Cô Kiếm Ma cùng gia tộc đang cãi lộn, nhưng từ đó có thể thấy được Độc Cô gia tuyệt đối khác đời, không cho phép người ngoài nhúng tay vào chuyện của gia tộc bọn họ. "Ta X, Độc Cô gia rất biến thái ! Tê Hà Sơn có đông đảo cao thủ, không ngờ chỉ chưa đến nửa khắc chung liền bị diệt sạch." "Ta @#¥ . . . Biến thái a!" "Nếu như ta có bối cảnh gia tộc như vậy thì còn phải sợ ai." "Ta X, quá cường hãn , hoàn toàn làm cho người ta không còn nói được lời nào ." Tin tức truyền khắp thiên hạ, tu giả ai cũng kinh ngạc, nhất là thế hệ trẻ tuổi, đó thật sự là vừa thèm vừa ghen tị. Tiêu Thần sau khi đi theo mấy chục vị lưng đeo Đại Thiết Kiếm , chính mắt thấy tất cả thì hẳn cũng có cảm giác không nói nổi như vậy. Hẳn cảm giác chính mình đã có địa vị đủ mạnh, nhưng đem so với các nhân vật tiền bối của Độc Cô gia thì hẳn cảm giác tác phong của mình rất hoà nhã. Mà ngay cả tiểu thú Kha Kha cũng mắt tròn xoe, kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Chuyện đương nhiên không có khả năng như vậy là đã xong. Thần Cung Môn chính là một trong mười Đại tông phái của Tu Chân Giới. Ngay cả khi tổ sư của bọn họ còn chưa vượt Giới mà đến thì trong đám môn hạ cũng có nhiều cường giả. Tổng đàn Thần Cung Môn nằm trên Thái Sơn, tới phiên cao thủ của phái hoàn toàn phản nộ, tuyên bố muốn làm cỏ Độc Cô gia tộc. Cho nên đám đệ tử trẻ tuổi của phái như Phương Thiên Khải thì càng vô cùng buồn bực. Tất cả đều chờ lệnh ra ngoài tìm kiếm bóng dáng của người Độc Cô gia. Nhưng mà, mọi chuyện lại lần nữa ra ngoài dự liệu của mọi người. Mấy chục vị lưng đeo Đại Thiết Kiếm đã chủ động xuất hiện, trực tiếp xông lên trên Thái Sơn. Tin tức truyền ra, tất cả thiên hạ kinh ngạc. Gia tộc này quá mạnh mẽ, sự biến thái làm cho người ta lạnh toát sống lưng. "Thần Cung Môn tuyệt đối xong đời !" "Không thể nào? Thần Cung Môn

chính là một trong mười Đại tông phái của Tu Chân Giới, ngay cả khi chỉ có một bộ phận cường giả tiến vào nhân gian thì cũng sẽ không cho phép thất bại." "Thất bại? Ta cho người biết Thần Cung Môn khẳng định là sẽ bị diệt toàn bộ!" Tu giả thiên hạ tất cả nghị luận xôn xao. Những tu giả hiểu rõ Độc Cô gia thì chắc chắn Thần Cung Môn sẽ bị diệt toàn bộ. "Nói cho các người hay, mấy chục thanh Đại Thiết Kiếm kia không ai chống đỡ được. Đừng xem người Tu Chân Giới vốn là chơi đùa với kiếm, nhưng so cùng đám người hung hãn của Độc Cô gia kia thì quả thực chỉ là trò cười. Tạm thời, ta nghe nói Độc Cô Cầu Bại đã trở lại nhân gian. Nếu như Thần Cung Môn không có Bán Tổ xuất hiện thì tuyệt đối không có kỳ tích xảy ra." Giờ phút này, Tiêu Thần đi theo phía sau mấy chục vị lưng đeo Đại Thiết Kiếm, hắn cũng đi tới Thái Sơn. "Bọn họ diệt toàn bộ người của Thần Cung Môn, chúng ta diệt toàn bộ linh đan thần dược của Thần Cung Môn." "Y nha. . ." Kha Kha hòa theo ra sức gật đầu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 327 : Độc Cô Cầu Bại

Đứng trên đỉnh Đường Lăng nhìn xuống có thể trông thấy vô số ngọn núi nhỏ phía dưới. Thái Sơn chính là dãy núi đứng đầu trong Ngũ Nhạc. Thế núi vô cùng hùng vĩ và tráng lệ, trên núi có rất nhiều con đường mòn trải rộng cùng với vô số đồ hình tượng phật cùng chữ viết được khắc trên vách núi. Khi mùa xuân tới, vạn vật sinh sôi nảy nở, toàn thể vùng núi được bao phủ bởi một màu xanh biếc, tràn trề sức sống, khiến cho dãy núi càng trở lên thanh tú cùng tráng lệ Chỉ là hiện tại, trong cảnh sắc mùa xuân vô cùng rực rỡ, muôn hoa đua nở, hương thơm cỏ hoa ngào ngạt chín tầng trời nhưng dãy Thái Sơn dường như mất đi sinh khí, vạn hoa tàn lụi, những chú chim, những loài thú dần tản sang nơi khác, khiến cho Thái Sơn giống như trong tiết trời thu gió cuốn lá vàng vấy, cả môn phái như chìm trong tĩnh mịch Dưới chân Thái Sơn, xuất hiện mấy chục vị Thiết Kiếm giả, họ tản ra tạo thành một thế vây kín hướng lên đỉnh núi, nhẹ nhàng bước đi. Tuy

không một thanh Thiết Kiếm nào xuất ra khỏi vỏ nhưng lại tạo ra một cỗ sát khí vô cùng đáng sợ, lạnh lẽo cùng cực như tiết trời đông tháng chạp giá buốt thấu xương, vạn hoa tàn lụi, chim chóc bay toán loạn trên những tàng cây, cả tòa Thái Sơn bỗng trở lên vô cùng hỗn loạn. Mấy chục đạo kiếm khí phóng lên cao giống như mấy chục cây trụ chống trời sừng sững trong thiên địa. Người Độc Cô gia vô cùng đáng sợ, mấy chục thân ảnh cao lớn vạm vỡ, dường như mỗi thân ảnh cùng Thiết Kiếm của họ như hòa vào một thể, mặc dù kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng kiếm ý đã sớm phát ra từ trong tâm mỗi người, mấy chục người giống như mấy chục thanh Thiên Kiếm cắm vào chân núi Thái Sơn vậy. Tiêu Thần đi theo phía sau thầm nói: “ Những kẻ này sẽ không phá hủy cả tòa Thái Sơn này chứ?” Nhưng mà người của Độc Cô gia cũng không có ý nghĩ hủy đi một một tòa danh sơn trong nhân gian, sát khí họ tỏa ra chủ yếu tập trung nhằm vào hướng đỉnh núi. Nơi đó có một tòa Thủy Tinh Cung vô cùng tráng lệ, chính là đại bản doanh của Thần Cung Môn. Thần Cung Môn chính là phái luyện khí đứng đầu thiên hạ, trên ngọn Thái Sơn mệnh mệnh vô tận, những ngôi đền bằng Thủy Tinh mọc lên san sát, một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, tráng lệ, đây chính là căn cơ của phái này trên nhân gian giới và cũng là nơi có báu vật của môn phái -- Thần Cung. Nó được bao trùm trong muôn vạn đạo hào quang rực rỡ, những tia sáng huyền ảo bao phủ lên tới trời xanh, khiến cho cả dãy Thái Sơn như được bao bọc trong màn linh khí vô cùng vô tận, mờ ảo đủ màu. Mấy chục Thiết Kiếm giả chậm rãi từng bước hướng đỉnh núi đi tới, trên đường đi những tòa lầu các, đình đài của Thần Cung Môn đều bị những người này phá hủy trở thành tro bụi. Tiêu Thần thật sự muốn cười nhưng lại chẳng thể cười ra tiếng, đây là một gia tộc vốn đã ẩn danh, nhưng lại khiến trong lòng người khác vô cùng kính sợ. Khí thế mạnh mẽ như vậy liệu ai có thể ngăn cản? “ Ầm” Tầm màn che trước Thủy Tinh Cung giống như tường thành theo phong cách kiến trúc của Tu Chân Giới lập tức sụp đổ, chướng ngại vật tan biến. Một tòa Thủy Tinh Thần Cung vô cùng hùng vĩ hiện ra tại đỉnh Thái Sơn. Mấy chục người lưng đeo Thiết Kiếm chính là những Tu Giả cường đại, xung quanh họ phát ra một áp lực mạnh mẽ, mệnh mệnh khiến cho cả tòa Thái Sơn trở lên rung động, nhưng Thủy Tinh Thần Cung

hùng vĩ trước mắt vẫn không hề nhúc nhích. Cẩn thận nhìn kỹ lại thì có thể thấy được nó không phải nằm trên đỉnh Thái Sơn mà lơ lửng trôi nổi cách đỉnh núi một khoảng rất nhỏ Đây là một Tu Chân pháp bảo vô cùng cường đại, ngay cả những cường giả của Độc Cô Gia cũng không dám khinh thường vọng động “ Độc Cô nhất mạch quả là danh bất hư truyền” Từ bên trong Thần Cung, hơn mười vị lão giả xuất hiện, quanh thân tiên khí ẩn hiện, trên mặt bọn họ cũng không tỏ vẻ tức giận, mà lộ ra một sắc thái vô cùng bình tĩnh. Những người Độc Cô gia đều trầm mặc không nói, tất cả đều yên lặng hướng nhìn đối phương. “ Các người mạnh mẽ như vậy. Chúng ta còn chưa có ra tay diệt trừ các người, vậy mà các người lại tự dẫn xác tới đây. Bởi vậy không thể không lưu các người ở lại đây được” Thoạt nhìn hơn mười lão giả động tác nhẹ nhàng, tiên phong đạo cốt, trong khoảnh khắc tuôn ra sát ý vô cùng mãnh liệt. Trong phút chốc, cả đỉnh Thái Sơn như được bao bọc trong hàng tỉ đạo quang mang rọi tới sao Nam Đẩu Bắc Đẩu. Nó chiếu rọi ra khắp các dãy núi bốn phương xung quanh từng dải ánh sáng tràn đầy màu sắc. Chốc lát lại có thêm rất nhiều thân ảnh từ trong Thủy Tinh Cung hiện ra, pháp bảo Tu Chân bay đầy trời. Nhưng mà đối mặt với việc đó, người Độc Cô gia không tỏ ra chút sợ hãi, ngược lại còn có chút vui mừng. Mọi người đồng loạt rút Thiết Kiếm sau lưng ra, cùng một lúc đem Kiếm Phong hướng về phái tòa cung điện hùng vĩ kia. "Oanh " Bạo động! Một làn kiếm khí mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi xuất ra, sóng năng lượng vô cùng khủng bố. Mấy chục nhân vật tinh anh của Độc Cô gia cùng lúc huy động Thiết Kiếm. Khiến cho trời đất rung chuyển, trực tiếp làm cho Thần Cung bay thẳng lên trời Một lượng lớn Tu chân pháp bảo bị chấn nát, giống như những cánh hoa tàn từ trên không trung là tả rơi xuống. Cũng có rất nhiều Tu Chân Giả bị chấn thành huyết vụ, một chút thi thể cũng không còn sót lại. Lúc này, Viễn Không cùng một số Tu Giả cũng tới xem náo nhiệt. Nhìn thấy một kích mạnh mẽ như vậy, không ít người giật mình thất sắc. Chiến lực của Độc Cô gia quả nhiên vô cùng khủng bố, với chiến lực đó hoàn toàn có thể hùng cứ một phương. Nhưng mà mọi người cũng nhanh chóng nhận ra được một việc là mặc dù Thủy Tinh cung bị một kích mạnh mẽ như vậy chấn bay lên không trung

nhưng cũng không bị vỡ vụn mà vẫn hoàn hảo như không có việc gì. Người của Thần Cung Nhất Mạch ngoại trừ hơn mười lão giả ra còn tất cả những người còn lại đều lùi lại không chế Thần Cung cho nó từ từ hạ xuống. Một uy áp hào hùng, vô cùng to lớn khiến cho cả tòa quần sơn đều trở lên run rẩy. Đây chính là Bán Tổ chí bảo, thủy tổ pháp khí của Thần Cung nhất mạch, khi lão đắc đạo thì sinh mệnh tu dưỡng tại Linh Bảo, lần này lão chưa xuyên Giới sang đây nhưng lại đem Thủy Tinh Cung ban cho đệ tử, để bọn chúng có năng lực bảo vệ chính bản thân mình. Hơn mười lão giả là những người tu chân lâu năm nên tinh thần vô cùng điềm tĩnh, giọng nói trở lên lạnh lùng: “ Nếu đã vậy thì tất cả các người để mạng tại nơi này đi”. Trên Thần Cung tản phát ra từng đạo quang mang, tỏa ra bốn phương tám hướng, bao trùm tất cả người Độc Cô gia vào bên trong Kiếm khí ngút trời, người Độc Cô gia đồng loạt giơ Thiết Kiếm lên mạnh mẽ va chạm với Bán Tổ chí bảo, khiến cho chùm quang mang lập tức vỡ vụn, Thần Cung run rẩy, cả tòa quần sơn đều chấn động, Viễn Không cùng mọi người kinh hãi không thôi. “ Khí thành cầu vồng, uy áp nhân gian” Hơn mười lão giả Tu Chân đồng loạt hét lớn, bọn họ lập tức tiến vào Thủy Tinh Cung khiến cho kiện chí bảo này tỏa ra một lực lượng càng thêm mạnh mẽ. Từng chùm hào quang đủ màu sắc giống như cầu vồng xuất hiện, tựa như những cánh hoa lớn đang dần nở rộ, mạnh mẽ tỏa ra bốn phương tám hướng, chúng nhằm những cường giả Độc Cô gia đánh tới. Cũng trong lúc này, tòa Thần Cung vô cùng to lớn đang hình thành những huyền ảnh trùng điệp có cùng qui mô kích cỡ mạnh mẽ hướng Độc Cô nhất mạch ép xuống. Mỗi một tòa ảo ảnh Thần Cung đều được bao phủ bởi ngàn vạn đạo ánh sáng, màu sắc rực rỡ, quang hoa nở rộ, nhưng áp lực tạo ra thì vô cùng lớn, không thể tưởng tượng được, như muốn phá tan mối liên kết giữa các cường giả của Độc Cô nhất mạch. Đây chính là uy áp từ Bán Tổ Chi Bảo, áp lực to lớn khiến cho mỗi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, Thần Cung dần dần áp xuống. Máy chục cường giả Độc Cô gia đồng thời huy kiếm, Thiết Kiếm hướng thẳng lên không trung, che chắn trước thân thể tất cả mọi người, Kiếm khí ào ạt xuất ra cuồn cuộn không thôi, giống như sông lớn đổ về biển, lại như một trụ chống trời hướng thẳng không trung, sừng sững trong thiên hạ.

Chúng mạnh mẽ oanh kích vào ảo ảnh Thần Cung đang áp xuống Kiếm khí cùng Thần Cung va chạm kịch liệt, khiến cho trời rung đất chuyển. Ảo ảnh Thần Cung rung động nhưng cũng không thể nào áp xuống được. Bị kiếm khí do Độc Cô nhất mạch phát ra cản lại giữa không trung “Giết” Cho tới bây giờ, cường giả của Độc Cô gia mới lần đầu tiên mở miệng, nhưng chỉ vền vền phát ra một từ vô cùng lạnh lẽo, giống như kinh lôi oanh kích, truyền khắp trăm dặm, kinh động chín tầng trời. Trong phút chốc, quang mang ngút trời, mấy chục cỗ kiếm khí vô cùng mạnh mẽ hợp lại làm một tạo thành một đạo kiếm quang khổng lồ nổi thông đất trời. Trên không trung, tòa ảo ảnh Thần Cung tản phát ra thất thải quang mang chột rung động kịch liệt, dần nứt nẻ, sau đó chia năm xẻ bảy, biến thành tro bụi trên bầu trời. Sự cường đại của Độc Cô nhất mạch khiến cho người ta vô cùng sợ hãi. Công kích do Bán Tổ chí bảo phát ra cũng không kém hơn so với đích thân Bán Tổ phát ra, vậy mà hơn mấy chục người Độc Cô gia hợp lại không chỉ có thể ngăn cản mà còn cường hoành chấn tan. Trong thời kỳ Thượng Cổ, hàng trăm Thái Dương kỳ sĩ của Thái Dương Giáo hợp lại có thể đánh tan công kích của Bán Tổ. Hiện tại, mấy chục cường giả Độc Cô gia cũng có thể kích phát ra một chiến lực mạnh mẽ không kém. Ngay cả có đối mặt với Bán Tổ cũng không hề sợ hãi. “Giết” Lần thứ hai cường giả Độc Cô nhất mạch mở miệng, tiếng hét như kinh lôi, đình tai nhức óc. Mấy chục thanh Thiết Kiếm đồng loạt giơ lên, sau đó cùng lúc bổ về phía bản thể Thủy Tinh Thần Cung, kiếm khí rục rờ xé rách hư không đánh tới. Như sóng dữ cuộn trào, sao chổi giáng xuống, tất cả đều mạnh mẽ hướng tới Thủy Tinh Thần Cung oanh kích. “Oanh” Thủy Tinh Thần Cung bị oanh kích bay thẳng lên không trung, tất cả tu luyện giả bên trong huyết khí sôi trào. Bị cường thế công kích khiến cho bọn họ như bị sét đánh, sắc mặt ửng hồng, thân thể kịch liệt run rẩy. Nếu đây không phải Bán Tổ Chí Bảo chỉ sợ toàn bộ bọn họ đều đã bị chấn thành bụi phấn, mặc dù chí bảo có lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng bị oanh kích khiến cho rung chuyển kịch liệt. Có thể tưởng tượng được luồng kiếm khí đó đáng sợ tới mức nào. “Giết” Cường giả Độc Cô nhất mạch lần thứ ba triển khai công kích, kiếm khí sắc bén vô cùng khiến cho thiên địa run rẩy, nhất tề bổ về phía Thủy

Tinh Thần Cung. Không cần nói thêm gì nữa, Chiến lược của Độc Cô gia là vô cùng khủng bố khiến cho người ta run sợ tận trong linh hồn. Thủy Tinh Thần Cung trên không trung bị oanh kích làm cho nghiêng ngả, từng âm thanh chói tai vang lên, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn. Nhưng chính tại lúc đó, một luồng ánh sáng dịu nhẹ từ Thủy Tinh Cung tản phát ra, chậm rãi bao phủ toàn bộ Thủy Tinh Cung, một luồng ánh sáng vô cùng nhu hòa, nhưng khí tức hủy diệt từ trong đó tản phát ra khiến cho tất cả mọi người đều cảm nhận được một tia nguy hiểm. Một hư ảnh to lớn dần hiện ra, không xác định được diện mạo thật sự của nó như thế nào, nhưng có thể đại khái nhìn ra được đó là một lão giả phiêu giạt xuất trần. Thân ảnh lão cao hơn ngàn trượng, tay nắm Thủy Tinh Thần Cung, đứng sừng sững giữa đất trời, ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp bốn phương tám hướng. Mặc dù quanh thân lão tiên khí lượn lờ, phiêu giạt xuất trần nhưng mà lão lại khiến cho người ta cảm giác được một cỗ khí tức tử vong “Đó chính là Thủy Tổ Thần Cung Môn” Có người đang đứng bên ngoài xa xa quan sát trận chiến bỗng giật mình la lên. “Sai, đó chỉ là một tia khí tức lão ta lưu lại bên trong chỉ bảo Thần Cung, bây giờ hiện hóa ra” Mặc dù ai cũng biết, một cỗ thần niệm thì khả năng chiến đấu không được lâu dài, nhưng cũng vô cùng đáng sợ. Nếu như đem toàn bộ lực lượng phát huy tới cùng cực, chỉ sợ tình thế trận chiến chỉ trong nháy mắt sẽ trở lên nghịch chuyển. Cường giả Độc Cô gia không tỏ chút cảm xúc, không vui mừng mà cũng chẳng sợ hãi, tất cả mọi người trấn tĩnh như núi. Thiết Kiếm đồng loạt giơ lên cao, như thể muốn phách sát Bán Tổ vậy. Ở tít xa, những người quan sát chiến cuộc hiện tại đưa ra kết luận, cho dù người của Độc Cô gia có chiến thắng đo chẳng nữa thì số cường giả bỏ mạng nơi đây cũng không ít. Trong giờ khắc đó, cả phiến thiên địa đột nhiên trở lên tĩnh lặng lạ thường, dường như toàn bộ thế giới đều chìm vào tĩnh mịch. Ở phía chân trời xa xa, một đạo thân ảnh to lớn lạnh lẽo đứng trong không trung, phảng phất như một thứ gì đó toàn tại vĩnh hằng cùng thiên địa, giống như muôn đời cùng trường tồn với nhật nguyệt. Thiên địa bỗng trở lên vô cùng yên lặng, tĩnh mịch một cách đáng sợ, khiến cho con người ta không tự chủ được mà run rẩy. Thân ảnh tồn tại như một vĩnh hằng kia quay lưng về phía mọi người, trên lưng đeo một

thanh Thiết Kiếm vô cùng to lớn. Lão chậm rãi rút kiếm ra, lập tức cả phiến không gian đều trở lên rung động, như biển cuộn sóng gào, giống như ngàn vạn ngôi sao đột nhiên rơi xuống mặt đất, chín tầng trời mười tầng địa ngục đều kịch liệt rung động. Thiết Kiếm xuất ra khỏi vỏ, thiên địa biến sắc, phương xa rung động, khí nuốt cầu vồng, trăng sao ảm đạm, cả vòm trời run rẩy. Một đạo ánh sáng vô cùng chói mắt đã trở thành thứ duy nhất trong thiên địa, giờ phút này tất cả mọi người đều nhắm mắt lại, không một ai có thể nhìn thẳng vào đó được. Trong khoảnh khắc Thiết Kiếm ra khỏi vỏ, từng đạo Long ngâm hổ khiếu vang trời, nhưng chỉ trong nháy mắt cả trời đất lại trở lại vẻ tĩnh mịch, trở thành yên lặng. Không một ai thấy được người kia xuất kiếm ra sao, trong nháy mắt đã thấy bóng hình lão dần trở lên mơ hồ, mọi người chỉ còn nhìn thấy một bóng lưng vô cùng thần bí. Lúc này nhìn sang đạo thần niệm Thủy Tổ Thủy Cung Môn giờ đã hoàn toàn tan biến, thân thể cao gần ngàn trượng sụp đổ xuống. Thủy Tinh Thần Cung được nâng trong tay của lão thì cánh cửa to lớn cũng bị xuyên thủng, để lộ ra tòa đại điện vô cùng chói mắt bên trong. Cường giả Độc Cô gia đồng loạt phi thân lên không trung, tay cầm Thiết Kiếm hướng tòa đại điện lao tới. Đến khi mọi người từ trong kinh hãi tỉnh lại. Liệu ai có thể có được cái khí thế khủng bố đến như vậy, một kiếm xuất ra, ngạo thị nghìn đời? Trong nháy mắt tất cả mọi người đều liên tưởng tới một nhân vật - Độc Cô Cầu Bại. Lúc này, bên trong Thần Cung đã nổ ra cuộc đại chiến vô cùng thảm khốc. Thiết Kiếm đối phi kiếm, Võ Giả thần thông đấu Tu Chân Giả, kiếm khí tung hoành, tu chân pháp bảo bay đầy trời. Tất cả mọi người đều cảm nhận được, Thần Cung Môn hiện tại đã kết thúc, tất cả đều sẽ bị hủy diệt. “Đi, chúng ta cũng nên xuất thủ thôi, đến lúc lấy đi toàn bộ linh dược rồi” Tiêu Thần kéo theo Tiểu Thú Kha Kha tiến vào Thần Cung. Tiểu Thú Kha Kha so với hần còn có phần xúc động hơn. Nó nhảy căng lên, mở ra Thất Nhạc Viên vọt tới phía trước, rõ ràng là nó đang nghĩ đến một cuộc chuyển nhà lớn lao vậy. Bên trong cung điện, Thiết Kiếm tung hoành, không nhanh không chậm. Tiêu Thần cảm giác được cường giả Độc Cô gia quả thật vô cùng đáng sợ, Tu Chân Giả khó có thể mà chống lại Bên trong cung điện, từng đạo tiên huyết bắn ra. Thiết Kiếm đã hủy đi không biết bao nhiêu Tu

Chân Pháp Bảo, chém nát vụn không biết bao nhiêu Tu Chân Giả. Mấy chục cường giả Độc Cô gia luôn đứng chung một chỗ, chưa bao giờ tách ra, căn bản không người nào có thể kháng cự sức mạnh của họ, ngay cả là mười lão giả hợp lại cũng khó mà chống đỡ được. Bọn họ đại chiến cường giả Độc Cô gia, phi kiếm đối Thiên Kiếm, bộc phát ra từng đạo quang mang chói mắt, từng tiếng va chạm đinh tai nhức óc không ngừng vang lên. Đối mặt với lực lượng cường đại trước mắt, chiêu thức huyền ảo, lúc hư lúc thực, từng thanh phi kiếm, từng đạo tu chân pháp bảo đều bị chấn nát vụn. “Vẫn tưởng tiến vào Nhân Gian Giới sẽ chiếm được một chén canh ngon, không nghĩ tới vừa xuất sư chưa được bao lâu đã bỏ mạng nơi đây. Hắc Hắc...” Tu Chân giả cười thảm. Hơn mười lão giả tu chân thảm bại. Người bị chém đứt đầu, người bị xuyên thủng ngực, không một ai có thể để Nguyên Anh thoát ra. Tất cả đều thần hình câu diệt. Lúc này lại có vài lão nhân dẫn theo một đám trung niên lao vào tham chiến. Độc Cô nhất mạch thể như trẻ tre, vô cùng cường thế, có thể nói đây đích xác là một cuồng tộc. Tiêu Thần trong lòng thầm kinh hoàng. Hắn kéo theo Kha Kha hướng phía cửa lớn phóng đi. Bên trong Thủy Tinh Thần Cung giống như một cái động tiên, tựa như một vùng đất của tiên gia, trên một vùng đất rộng lớn có vô số các loại kỳ hoa dị thảo nhiều không kể xiết. Nhưng đây không phải là nơi hắn cần tìm, có Kha Kha là khắc tinh của Thiên Địa Linh Túy dẫn đường. Tiêu Thần một mạch hướng chỗ sâu nhất tiến tới. Chiếc mũi đáng yêu của Tuyết bạch Tiểu Thú không ngừng phập phồng, nó y như một tiếng ròi chỉ về phía trước, bên trong mắt tràn đầy quang mang. Cũng không gặp phải nhiều người ngăn cản, những Tu Chân giả cường đại đều bị người Độc Cô gia chặn giết. Ngẫu nhiên có người tới thì cũng bị Tiêu Thần dùng Chiến Kiếm hạ sát, không thể kháng cự. Một đường thẳng tiến cho đến khi tới gần một thảo dược viên thần quang ngút trời mới xuất hiện cường đại Tu Chân Giả, nơi này chắc chắn là trọng địa, bởi có các cao nhân thủ hộ. “Người chính là Tiêu Thần?” Một Tu Chân Giả trung niên sau khi thấy một người một thú tiến tới, đầu tiên hơi sửng sốt sau đó cất tiếng hỏi : “Mấy tháng trước ta có cùng đồng đạo tới cổ thôn giết người mà không được, khi đó người co đầu rụt cổ không dám xuất hiện. Hôm nay lại thừa nước đục thả

câu, thật là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại tiến vào”. Tiêu Thần không có xuất ngôn thừa thãi, lập tức tay nắm Chiến Kiếm lao tới, khí thế cuồn cuộn như biển cả, thân hình như núi Thái Sơn làm rung chuyển tứ phương. Trung niên nhân lập tức biến sắc, mấy tháng không gặp, gã không ngờ thực lực của Tiêu Thần lại tiến bộ tới bậc này, nhớ tới những lời đồn đại gần đây ở ngoại giới, gã liền cảm thấy có chút không ổn. Bảy tám món pháp bảo Tu Chân lập tức được xuất ra, chủ công là Hóa Huyết Đao mạnh mẽ bổ tới, ý nghĩ muốn đoạt tiên cơ. Nhưng tất cả đều là vô nghĩa. Tiêu Thần thể như chẻ tre, từng bước đi tới, mỗi lần huy động Chiến Kiếm là lại có một kiện pháp bảo vỡ vụn. “ Tại sao lại như vậy?” Tu Chân Giả trung niên cảm giác như mình không thể nào khống chế được những những kiện pháp bảo này vậy, cứ như bị giữ lại giữa không trung tùy ý Tiêu Thần chém nát. Nhìn thấy toàn bộ Tu Chân Pháp Bảo bị đánh tan, trung niên nhân cảm giác như chính bản thân mình cũng bị giam cầm, không thể nhúc nhích. Cùng lúc đó ý thấy một thanh Chiến Kiếm đánh tới, liền cảm giác đầu mình như bay lên, một tia tiên huyết bắn lên không trung giống như những đóa huyết hoa vũ động, Nguyên Anh lập tức bị chấn cho nát bầy. Vài Tu Chân Giả đứng bên cạnh thấy vậy chấn kinh, cùng nhau xuất ra pháp bảo nhằm hướng Tiêu Thần đánh tới, nhưng cũng không có kết quả gì. “ Trong vòng mười trượng, ta là vô địch” Tiêu Thần giống như lão nông gạt lúa, một lần huy kiếm liền có năm cái đầu người bị cắt đứt, bay xa hơn mười thước. Tất cả có mười trung niên Tu Chân Giả thủ hộ tại thảo dược viên, khi chứng kiến thủ đoạn của Tiêu Thần như vậy đều lộ ra vẻ kinh hãi. “ Thần Cung Môn đã bị Độc Cô Gia hủy diệt, nếu không muốn chết thì lập tức rút ra, còn có thể giữ được mạng sống” Tiêu Thần bước từng bước dài về phía trước. Không ai là không sợ chết, ngăn cản được người trước mắt thì đã sao, bên ngoài kia còn có một gia tộc vô cùng biến thái. Trong giây lát tất cả Tu Chân Giả đều chạy chối chết, chớp nhoáng không còn một bóng. Bên trong Thảo Dược Viên, linh khí nồng đậm, ẩn hiện những tia sáng màu ngọc bích, hương thơm ngào ngạt, xung quanh mỗi loại thiên tài địa bảo đều có những tia sáng thánh khiết bao quanh trong cả một khu vườn. Kha Kha vui mừng nhảy múa quay cuồng, sau đó hành động rất

nhanh, không ngừng đem những thiên tài địa bảo trong khu vườn thu vào Thất Nhạc Viên Bởi vì Thảo Dược Viên nằm trong Bán Tổ chí bảo Thủy Tinh Thần Cung nên cũng không bố trí trận pháp bảo vệ. Kha Kha xuất ra Thất Nhạc Viên đem tất cả thu vào bên trong, không một chút khách khí, giống như một cuộc chuyển nhà đại quy mô vậy. Không gian bên trong Thất Nhạc Viên lớn vô cùng, những dược thảo được thu vào dường như không thể lấp đầy một phần trong đó, Thảo Dược Viên này chính là khu rừng thuốc của Bán Tổ, nơi này chắc chắn sẽ đủ để Tiểu Thú ngày ngày nhớ tới. “ Y nha..y nha” Lúc này đây trong lòng Tiểu Thú ngập tràn cảm giác hạnh phúc. “ Trong Thảo Dược Viên này quả thật có chỗ tốt, nhưng mà đây mới chỉ là một mục tiêu của chúng ta mà thôi. Người tìm thử xem xung quanh đây nhất định sẽ có luyện dược phòng, trong đó khẳng định là có linh đan” Tiêu Thần khích lệ Tiểu Thú tiếp tục sử dụng linh giác nhạy cảm của mình để tìm kiếm linh đan. Trong mắt Tiểu Thú khẽ lóe lên một tia sáng, nó lập tức tập trung tinh thần, rất nhanh liền cảm ứng được vị trí cụ thể của luyện dược phòng. “Y nha” Tiểu Thú liền đưa móng vuốt chỉ về hướng mà nó cảm ứng được vị trí của luyện dược phòng. Phía sau vãn vang lên một tiếng giết rung trời, một người một thú lại lao vào cuộc đại tàn sát. Dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Thú, Tiêu Thần một đường thẳng tiến tới chỗ sâu nhất của Thần Cung Môn. Tại mảnh đất rộng rãi trước mắt xuất hiện vài tòa Dược Đình, nơi này chắc chắn là nơi chế thuốc. “ Ha Ha” Tiêu Thần dùng sức vuốt bộ lông xù của Tiểu Thú khiến nó vô cùng bất mãn, phản đối kịch liệt. Mặc dù nơi này không lớn nhưng Tiêu Thần nghĩ rằng hơn nửa dược thảo trong Thảo Dược Viên là được lưu trữ tại nơi này, đây chính là nơi luyện chế đan dược, mặc dù số lượng không nhiều nhưng tất cả đều là tinh hoa, là thành phẩm cuối cùng. “ Két két” Một âm thanh nhỏ vang lên, cửa phòng luyện đan khẽ mở, một lão nhân gầy trơ xương bước ra. Khi đó, lông mày Tiêu Thần khẽ nhíu lại, người này tuyệt đối không phải là nhân vật dễ động vào, khẳng định lão là một cao thủ. Tiêu Thần tay cầm Chiến Kiếm huy lên hơi chếch về phía lão nhân Tu Chân Giả già nua. Tiểu thú Kha Kha lúc này cũng cảm giác được nguy hiểm, tiểu thú này vô cùng cơ trí, lập tức triệu hoán ra Thất Nhạc Viên Trong khi Tiêu Thần và Kha Kha cùng Tu

Chân Giả cường đại đang đứng ở thế giằng co. Đông Đông Đông Mặt đất trở lên run rẩy, mười người tay cầm Thiết Kiếm tiến vào, chặn lão giả Tu Chân Giả lại. Lão giả Tu Chân cho dù có trở lại thời kỳ đỉnh cao cũng không thể chống lại được hơn mười cường giả Độc Cô gia vừa tiến vào. Nhưng mà lão cũng không có ý định tử chiến, lão lập tức triệu hóa ra pháp bảo, xuyên qua không gian biến mất “rắc” Tiểu Thú Kha Kha lập tức đem Luyện Đan Phòng thu vào Thất Nhạc Viên Hôm nay là một ngày thu hoạch cực lớn. Tiêu Thần tính ra có khả năng thần hóa nhiều huyết đạo hơn rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 328 : Thần Đô vận động

Giờ phút này, mười vị cầm trong tay Đại Thiết Kiếm không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn Tiêu Thần cùng Kha Kha. "Kha Kha đưa một nửa linh đan cho bọn họ đi." Tiểu thú không tình nguyện mở Thất Nhạc Viên ra. Khắp nơi bên trong phòng linh dược đều là chai chai lọ lọ bày ra bừa bộn không chịu nổi, thậm chí trên mặt đất cũng có rất nhiều bình. "Hừ, thứ tốt khẳng định đều bị tên Tu Chân Giả lâu năm gây trở cả xương vừa rồi mang đi." Tiêu Thần lập tức có cảm giác không ổn, hẩn nhật lên những bình ngọc này rồi cẩn thận quan sát thì phát giác trên mặt ghi rõ đại đa số là những chữ như "Trúc Cơ", "Hộ đan", "Bảo lãnh anh" vv.... Cuối cùng mới tìm được mấy cái bình đan "Tục mệnh", "Trường sinh" nhưng đều trống rỗng. Mặc dù giành được Đan Phòng, nhưng rõ ràng là thứ xương xấu, ăn thì vô vị mà bỏ đi lại tiếc. Kha Kha vô cùng buồn phiền, đồng thời lộ ra vẻ nghi hoặc. Nó "y nha" nói cho Tiêu Thần rằng vừa rồi cũng không có cảm giác thấy khí tức của Linh Túy trên người lão nhân kia. Tiêu Thần sờ sờ đầu của nó rồi nói: "Không nên ảo não, chúng ta đã thu hoạch rất lớn. Trên người lão nhân kia nhất định là có các loại đồ linh tinh như không gian Giới Chỉ hoặc không gian Thủ Trạc, có muốn giấu bao nhiêu thứ cũng không thành vấn

đề." Vừa lúc đó, từ trong phòng chính đột nhiên thoang thoảng toả ra những trăn hương thơm, vừa ngửi thấy đã làm cho lỗ chân lông toàn thân người ta đều bắt đầu nở ra, cả người vô cùng thư thái. Mùi thơm ngát từ trong bốn chiếc Dược Đỉnh xông vào mũi, mà lại còn có những tràng tiếng sấm nổ mạnh truyền đến, có thể thấy từng đạo tia chớp lằng ngoằng vờn quanh Dược Đỉnh. Cả bốn lò đại đỉnh ù ù rung động rồi lay động mãnh liệt, như thể bên trong có vật gì còn sống đang giãy dụa. Kha Kha từ lúc vừa vào phòng chính này đã chú ý đến bốn chiếc đại đỉnh này, nhưng mà lại cũng không để ý tới lắm. Còn vào giờ phút này tâm tình đột nhiên tăng vọt, nó vui mừng nheo mắt bình tĩnh chờ các đại đỉnh đứng yên trở lại. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần nhạy cảm cảm thấy năng lượng không gian đang dao động. Cùng lúc đó cả mười thanh Thiết Kiếm của Độc Cô gia đồng thời bổ về phía không trung, không ngờ đó là tên lão nhân gây trở cả xương kia đã đi mà quay lại. "Xích xích xích " Hắn mặc dù tránh thoát một kích toàn lực của mười thanh Thiết Kiếm, nhưng có lẽ đã bị một thanh chém trúng nên phun ra mấy ngụm máu tươi ngay tại chỗ, không cam lòng liếc nhìn Dược Đỉnh trong phòng rồi lại độn thổ mà trốn đi. "Đây tuyệt đối là thứ tốt!" Tiêu Thần dám khẳng định loại đan bên trong Dược Đỉnh hoàn toàn không giống thứ tầm thường. Tên Tu Chân Giả lâu năm kia sở dĩ đợi tận lúc Tiêu Thần cùng Độc Cô gia đánh tới thì mới rời đi, hơn phân nửa chính bởi vì đang đợi linh đan bên trong Dược Đỉnh luyện thành. Có lời đồn đại. Nếu muốn luyện ra tuyệt phẩm tiên đan thì cực kì không dễ, điều kiện hà khắc dị thường. Ngoại trừ như Linh Túy những nguyên liệu có yêu cầu cực kì nghiêm ngặt ra thì còn phải suy nghĩ đến nhiều loại nhân tố như hoàn cảnh. Đan lô tuyệt đối không thể di động mảy may. Sau khi những tia chớp biến mất, Dược Đỉnh đứng yên trở lại thì Kha Kha là kẻ thứ nhất bắt đầu hành động. Thất thải thần quang xuất ra, nắp đỉnh bay đi. Bên trong bốn chiếc đại đỉnh cao cỡ nửa người hào quang lóng lánh, màn sương mù dày đặc lập tức trào ra. Khắp cả mấy gian phòng thuốc đều tràn đầy hào quang đủ màu sắc. Một luồng hương khí thấm vào ruột gan lan toả ra, cả một khu vực rộng lớn đều được bao phủ trong dược hương. Bên trong mỗi chiếc Dược Đỉnh đều có một viên linh đan to bằng cỡ quả long nhãn. Toàn thân nó xanh biếc, trong

suốt long lanh như ngọc Phỉ Thúy. Chúng như có sinh mệnh mà đang rung động qua lại. Mỗi Đồng Lô chỉ để luyện một viên đan, đến ngay cả người không biết việc chế thuốc cũng hiểu đây là thần đan tuyệt phẩm. Kha Kha nhảy vào trong một chiếc đại đỉnh lập tức bắt được một viên. Hào quang toả ra từ linh đan đã nhuộm thân thể đều thành một màu xanh biếc nổi bật. "Y nha. . ." Tiểu thú kêu lên kinh ngạc, không ngờ viên linh đan lại giãy dụa rồi bay ra khỏi trảo của tiểu thú như muốn phá không thoát đi. Tiểu tử kia vội vàng xuất ra một đạo Thất Thái Hà Quang cố định không gian rồi cẩn thận bắt nó lại. "Thật sự là thần đan!" Đúng lúc đó, ngay cả cường giả Độc Cô gia vốn trầm lặng ít lời đều thốt ra cảm khái. Đến như bọn họ là môn phái không dựa vào những vật bên ngoài như Linh Túy mà giờ phút này cũng bị linh đan hấp dẫn. Hai người trong đó bước ra rồi xuất hai chùm tia sáng thu hai viên linh đan đang bị giữ cứng vào trong tay, chuẩn bị cẩn thận nghiên cứu một lần. Còn lại một viên hóa thành một chùm tia sáng muốn phá không bay đi thì bị Tiêu Thần chớp một cái bắt lấy rồi giữ chắc chắn trong lòng bàn tay. "Cực phẩm dược đan có linh thì không nghi ngờ tất là tuyệt phẩm." Giờ phút này, cuộc chiến đấu bên trong Thần cung cơ bản đã kết thúc, nếu nói toàn bộ môn phái bị diệt thì cũng không sai biệt lắm. Tiêu Thần mang theo Kha Kha phóng thẳng lên trời. Thần cung Thủy Tinh khổng lồ mặc dù là chí bảo của Bán Tổ, nhưng hãn cũng tự mình hiểu đó là chiến lợi phẩm của Độc Cô gia. Hãn có thể kiếm được không ít Linh Túy thì cũng không tệ rồi. Quả là một ngày làm kinh ngạc thiên hạ. Thiết Kiếm của Độc Cô nhất mạch chém Thần cung, chiến lực cường đại đã làm tất cả tu giả hai giới đều biến sắc. Căn cơ ở nhân gian của một Đại tông phái Tu Chân Giới cứ như vậy bị tiêu diệt, có thể nghĩ Độc Cô này là một gia tộc biến thái ra sao. Gió xuân rung rinh cành liễu xanh thắm mềmmại, thổi qua trăm hoa tươi đẹp. Chốn Lạc Dương nằm ở giữa Cửu Châu, trải qua vô tận chiến hỏa mà vẫn bất diệt. Có nhiều triều đại đã chọn nó làm quốc đô nên nó càng xứng đáng là toà thành hùng vĩ duy nhất xưa nay được gọi là Thần Đô. Vào tiết xuân về hoa nở này, lễ hội Mẫu Đơn Lạc Dương tấp nập những người. Đây đã không chỉ là lễ hội của nhân gian, Tu Chân Giới cùng Trường Sinh Giới cũng có vô số cao thủ đi tới Thần Đô Lạc Dương, bắt đầu

cho lần đại chiến đầu tiên. Thần Đô Lạc Dương ở trên Cửu Châu vốn cực kỳ giàu có về những sắc thái thần bí, có thể nói nó là một cội nguồn nhân văn ở chốn nhân gian . Vĩnh hằng giữa Hoài Hà, huy hoàng tổ tông nghiệp. Đám người Phục Hy, Nữ Oa, Hoàng Đế, Đế Khốc, Đường Nghiêu, Ngu Thuấn trong thời kỳ Thượng Cổ đã lưu lại biết bao truyền thuyết thần thoại về cội nguồn của vùng đất này. Tứ phương vân động (nổi mây), cao thủ hai giới cùng tụ tập đông thế, chỉ là vì để đấu với nhau sao? Hiển nhiên không phải! Tương truyền, trong thời kỳ Thượng Cổ khi mà Lạc ấp chưa thành thôn trấn, từ thời đại hồng hoang thì nó cũng đã là vùng đất cổ xưa thần bí mà thiên hạ tất tranh giành. Ở chỗ này mà trở thành Tổ Thần không chỉ có riêng một người mà thôi. Gần như tất cả Tổ Thần đều đã lưu lại dấu chân ở đây . Không biết có phải trùng hợp hay không mà những vị Tổ Thần đó đều chỉ sau khi rời khỏi nơi này thì cuối cùng mới tấn chức nhập vào cảnh giới Tổ Thần . Thịnh hội Lạc Dương luôn làm rung động tất cả tu giả thiên hạ. Đến bây giờ, khi câu chuyện Hoàng Nê Thai ở Cổ Thôn đã sớm lan truyền ra thì có lời đồn đại nói rằng Thần Đô Lạc Dương chính là nguồn gốc Cửu Châu cổ. Nơi này có thể đối kháng với lực lượng của hồng hoang Cổ Thôn . Truyền thuyết kể rằng mỗi khi mùa xuân trăm hoa đua nở thì chốn cổ địa nguồn gốc của Cửu Châu sẽ có lực lượng thần bí dao động. Có thể nghĩ, lần lễ hội Mẫu Đơn này vì sao lại dẫn tới tứ phương vân động. Lễ hội trong thời gian đầy biến động tự nhiên không thể thiếu rất nhiều nhân vật danh chấn thiên hạ. Các cao thủ Hồ gia, Thái Dương Giáo, Xiển Giáo, Tiệt giáo tự nhiên sẽ cùng nhau kéo về. Các tu giả kiệt xuất mỗi đại môn phái tu chân thì càng không thể bỏ qua dịp hội hè như vậy. Tại Thái Hành Sơn ở cách Thần Đô thành Lạc Dương hơn mấy trăm dặm, Tiêu Thần đang ẩn tu ở trong một hang đá. Hắn đã luyện hóa viên linh đan kia để thần hóa trọn vẹn bảy đại huyệt. Sau khi chia của cùng Kha Kha, hắn lấy Linh Túy trong dược thảo viên làm vật dẫn lại lần lượt thần hóa thêm lần nữa bốn bậc đầu tiên của cảnh giới. Sinh mệnh Tinh Nguyên càng thêm tràn đầy, bảy mươi hai đại huyệt phát ra hào quang chói lọi, còn có thần mạch dày đặc càng tỏ ra hoàn thiện. Tiêu Thần cảm giác mình đang có được tiềm năng vô cùng vô tận, tựa hồ tùy thời sẽ bộc phát ra. Hắn đã lãng lạng tu luyện hơn mười

ngày. Chờ đợi thời kỳ thấp nhất của cảnh giới Niết Bàn đến. Nhưng có điều khiến hần suy nghĩ mãi cũng không giải đáp được. Hần lại lâm vào một trạng thái cực kỳ thăng bằng, tu vi cứ hơi giảm xuống sẽ được bổ sung trở lại. Hần rõ ràng cảm giác thời kỳ thấp nhất đã tới, chính là tu vi căn bản không giảm xuống. Tựa hồ có một bảo tàng nào đó với lực lượng vô cùng vô tận cứ nạp đầy hư không trong thời kỳ thấp nhất. Sau khi yên lặng suy tư, Tiêu Thần cảm giác được tất cả đều có liên quan tới bảy mươi hai huyết đạo được thần hóa. Bọn chúng bảo đảm cho võ thể thăng bằng, năng lượng cứ giảm xuống bao nhiêu liền bổ sung bấy nhiêu, lúc nào cũng rót cho võ thể khi lâm vào chu kỳ thấp nhất. Lực lượng này giống như nguồn suối, đối với Tiêu Thần mà nói thật sự là một tin mừng. Cảnh giới Niết Bàn đối với hần mà nói giống như căn bản không hề có thời kỳ cực thấp. Nếu có người muốn dựa vào điều này để thanh toán hần, nhất định sẽ có "Niềm vui bất ngờ" phát sinh. Tuyết Bạch Tiểu Thú Kha Kha đang khò khò ngủ ngon. Sau khi nó ăn linh đan đã xảy ra sự biến hóa kỳ dị. Giữa lớp lông mượt trắng như tuyết lại lấp ló hiện ra những điểm màu vàng. Tiêu Thần đánh thức nó dậy rồi bảo: "Chúng ta đi xem Lạc Dương thôi. Tiểu quý nhà ngươi ăn uống quá bổ béo, ngay cả bộ lông cũng không còn trắng như tuyết, đã có màu pha tạp rồi." Kha Kha đang càu nhàu lập tức trở mình ngồi dậy. Nó hồ nghi nhìn qua một lượt thân thể của mình rồi sau đó vui mừng lăn lộn qua lại giữa bụi cỏ. "Ngươi cao hứng?" "Y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú sau khi cười rộ lên thì đôi mắt to híp lại thành hai vầng trăng khuyết. Nó kiêu ngạo ưỡn ngực nói cho Tiêu Thần rằng mình đang từ từ lớn lên. Theo lời tiểu thú tự mình giảng giải. Nó mới ra sinh thì đen bóng, sau đó mới lại mới biến thành màu trắng tinh. Hiện tại đang biến thành màu vàng tinh khiết là chuyện bình thường. Nó cảm giác đang có lực lượng cường đại. Kha Kha vui mừng lắm lắm rồi sau đó rút Thất Thái Thánh Thụ từ trong Thất Nhạc Viên ra. Nó lần lượt chỉ vào các sắc lá như Mặc Ngọc diệp, Bạch Ngọc diệp, Kim Ngọc diệp, Bích Ngọc diệp vân vân. Tiêu Thần rất kinh ngạc. Thánh Thụ có bảy màu, thế này chẳng phải là nói tiểu tử kia sẽ tiến hành bảy lần lột xác sao? Mới có hai lần lột xác là có thể đủ để đánh lui bán thân, bảy lần lột xác thật đúng là có điểm không sao tưởng tượng nổi. Tiểu thú lăn qua lăn lại trong

lớp hoa cỏ, rồi sau đó vèo vèo liên tục di động thân thể. Thật sự là nhanh như tia chớp vậy, nó dễ dàng xuyên qua không gian mà như đang đi tản bộ. Nếu đem so sánh với Bát Tướng cực nhanh của Tiêu Thần đã tùy thời tăng lên sau khi đi vào cảnh giới Niết Bàn thì cũng không hề chậm hơn. Có điều bất kể nhìn thế nào thì cái đầu của nó cũng không có vẻ to hơn. Quả là nghịch thiên tiểu thú rất không tầm thường, chỉ hơi có một chút điểm biến hóa mà thực lực liên tăng rất nhiều. "Xem ra chúng ta cần phải đi thăm thú nhiều hơn những đại môn phái tu chân này." Tiêu Thần đứng dậy rồi nói "Với cái đám người kia lúc nào cũng nghĩ đến diệt ta thì đối với bọn họ không cần khách khí, cần phải đi thăm nhiều hơn nữa." Đối với điều này thì Kha Kha giơ cả hai tay đồng ý, ra sức gật đầu như gà mổ thóc. Thần Đô thành Lạc Dương hùng vĩ tráng lệ, với bức tường thành cao lớn vừa dày vừa nặng, từ xa nhìn lại giống như Trường Thành liên miên với khí thế hào hùng. Nó phát ra một khí tức mạnh mẽ. Trong thành, trên đường ngựa xe như nước, dòng người đi như nước chảy. Hai bên đường đi cửa hàng san sát, cảnh tượng phồn hoa hiện ra không thể nghi ngờ. Sau khi Tiêu Thần mang theo Kha Kha đi vào toà thành này thì hẳn lập tức cảm giác được Hoàng Nê Thai rung động một cái. Chẳng lẽ lời đồn đại bên ngoài là sự thật? Nơi đây có lực lượng đối kháng với hồng hoang Cổ Thôn? Như thế, hẳn lại càng muốn tìm kiếm một phen. Giờ phút này, các nơi bên trong Thần Đô có rất nhiều tu giả cũng đều tỵ tỵ hội tỵ. Hải Vân Tuyết đang mở tiệc chiêu đãi đám người Diệp Thiên, Phương Thiên Khải trong một tòa lâm viên. Mọi người ngồi ở trong một cái đình dựng trước hồ đang cùng trao đổi các loại lời đồn đại về thành Lạc Dương. Họ đều muốn có thu hoạch gì đó ở chốn cố đô này. "Có Hoàng Nê Thai kia bên mình, Tiêu Thần giống như có tấm thân bất tử." Phương Thiên Khải thở dài một cái. "Hy vọng chúng ta có thể có thu hoạch ở chỗ này." Từ trong đôi mắt Diệp Thiên bắn ra hai đạo hào quang chói mắt. Hải Vân Tuyết đứng ở giữa đình đài, mắt nhìn về phía cái hồ nhỏ mà nói: "Không biết hẳn sẽ tới đây hay không, ngay cả Hoàng Nê Thai vào thời khắc mấu chốt cũng bảo vệ hẳn. Nhưng cũng không phải không có sơ hở nào để không lợi dụng được, mặc dù không giết được hẳn thì cũng có thể bày mưu hoàn hảo hạ hẳn một phen." "Bày mưu

như thế nào đây? Lần này trong Đại Hội Giao Lưu của hai giới mà khiêu chiến hân, để rồi sau đó chỗ ngồi vững chắc 'vương giả trong thế hệ trẻ tuổi' của hân lại được nâng cao thêm một bậc?" "Không nên bi quan như vậy." Tiêu Thần mang theo Kha Kha trước sau đi tới vài vườn hoa lớn, quan sát muôn hồng nghìn tía với vương hoa Mẫu Đơn đang nở rộ rực rỡ. Đúng lúc này, một tiếng cười khê vang lên sau lưng của hân. Một thiếu nữ chân trần là lướt đang đến, như là một Tinh Linh thông thường xinh đẹp mà lại linh hoạt. Bộ quần áo đen phất phơ theo gió, vòng eo mềm mại nhẹ nhàng uốn éo. Những ngón chân óng ánh lóe ra tia sáng làm mê hoặc lòng người, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy niềm vui. "Yêu Yêu. . ." Tiêu Thần liếc mắt liền nhận ra. Đây chính là tiểu yêu nữ Thiên Ma Cung đã xuất hiện, không nghĩ rằng những người quen trước kia đều đi tới nhân gian. Yêu Yêu như làn gió xuân nhẹ nhàng bước đến gần càng làm hiện ra hết phong thái hoạt bát linh động. Nàng nở một nụ cười đầy quyến rũ, có thể nói xinh đẹp dụ hoặc có một không hai, nàng khê cười nói: "Người thật to gan, dám đến Thần Đồ Lạc Dương. Không sợ quần hùng thiên hạ lấy nước bọt dìm chết đuổi người sao?" Tiêu Thần cười cười, không trả lời nàng mà hỏi ngược lại: "Nữ nhân chân trần, ta chém đầu của Đại Thiên Ma mà người không muốn báo thù cho tổ sư các người sao?" "Tổ sư không việc gì thì ta ôm cừu hận làm gì?" Yêu nữ Thiên Ma Cung thản nhiên cười một tiếng, đôi mắt to long lanh cực kỳ quyến rũ động lòng người. "Vậy người tìm ta có việc sao?" "Đồ đầu gỗ nhà người này, thật sự là không hiểu được phong tình. Không có chuyện thì cũng không thể tìm người à?" Yêu Yêu liếc xéo hân một cái. Cách nàng không đủ nửa thước, có thể người thấy rõ ràng một mùi thơm thấm vào ruột gan thoảng đến từng đợt. Có khả năng cảm giác được làn da như mỡ dê mỹ ngọc kia đang lóe ra sáng bóng như phập phồng. Đây mới thật sự là một yêu nữ đầy mị hoặc. Kha Kha chớp chớp đôi mắt tò mò đánh giá thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ này làm cho Yêu Yêu cười khê một hồi. Nàng đương nhiên biết được con tiểu thú này nghịch thiên ra sao nhưng mà lại tuyệt không e ngại, nàng cười hì hì đưa bàn tay ngọc nhỏ nhắn mềm mại về phía Kha Kha miệng nói: "Để tỷ tỷ xoa bóp vuốt ve ôm một cái nào." Lại cầm lại vuốt lại ôm, đối với tiểu thú mà nói thì đó thật sự là rất khủng bố. Bây giờ

còn không phải kẻ địch nhưng vẫn không thể cho phép động thủ. Nó vèo một tiếng trồn sang một bên, đôi mắt tròn to, cảnh giác nhìn Yêu Yêu.

"Tiêu. . . Tiêu Thần." Kim Tam Ưc bĩ ối nói lắp xuất quỷ nhập thần, không ngờ lại một lần nữa gặp được nhau ở chỗ này. "Người vẫn còn vẫn còn vẫn còn. . . Dám dám đến tham gia náo nhiệt?" Cái tên hỗn xược này tuy rằng đang nói chuyện với Tiêu Thần, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Yêu Yêu. Từ ý nghĩa nào đó thì hẳn nói mà hoàn toàn không nhìn đến Tiêu Thần. Yêu Yêu liếc mắt lườm Kim Tam Ưc một cái rồi nói: "Tiểu Kết Ba (nhóc cà lăm) người là đang nói chuyện với tỷ tỷ sao?" "Là là là đang nói với Tiêu Thần." "Vậy thì hãy ngó qua chỗ khác sáu mươi độ." "A" Namnhân bĩ ối mặc dù đã quay đầu sang chỗ khác, nhưng ánh mắt lại như móc câu vẫn liếc xéo về phía Yêu Yêu. Kim Tam Ưc muốn đi đến một vườn Mẫu Đơn ở phía trước, nghe nói có một số tu giả trẻ tuổi Trường Sinh Giới đang tụ tập ở đó. "Đi, ta và người cùng đến xem." Tiêu Thần nhẹ nhàng cho Kim Tam Ưc với ánh mắt dính chặt kia một cái tát để hắn tỉnh lại. "Kỳ thật ta cũng muốn đi đâu đó." Yêu Yêu cũng liền đi theo. Vườn Mẫu Đơn rất rộng, bên trong đều là loại vương hoa quý báu, trong đó có một ít Mẫu Đơn dị thường hiếm thấy. Những đóa hoa to như chậu nước, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, ở cách rất xa đã có thể ngửi thấy được mùi hoa thấm vào ruột gan. Đúng là dị chủng. Tiêu Thần nhìn thấy Liễu Mộ ở chỗ này bèn bước dài đi tới. "Làm sao mà người dám ra khỏi Cổ Thôn?" "Không sao, ta có tự có biện pháp bảo vệ mình." Ngoài Liễu Mộ và Kim Tam Ưc ra, ở đây Tiêu Thần còn gặp cả mấy người quen như Tuyết Dao, Hỏa Niếu, Tát Ma. Tiêu Thần gần đây danh chấn thiên hạ, những người Trường Sinh Giới này thấy hẳn đều cảm giác rất giật mình. Bọn họ cùng Tiêu Thần chẳng phân biệt trước sau đi tới vườn Mẫu Đơn thì lại thấy mấy người khác. Đi đầu tiên là một thiếu nữ thanh tân hoạt bát như hoa tuyết đang nhẹ nhàng đi tới. Trông nàng linh hoạt kỳ ảo, dung nhan xinh đẹp khiến cho những bông hoa mẫu đơn chung quanh đều như ủ ê thất sắc. "Tiểu Huyền Huyền thật là đẹp, quả là ta thấy mà cũng còn yêu." Yêu Yêu cười hì hì mà trêu chọc Kiếm Trai tiên tử. Nàng nói: "Đến bên này ngồi, ta giới thiệu lang quân tốt cho người." Nói tới đây nàng liếc xéo sang Tiêu Thần. Kiếm Trai tiên tử Huyền Huyền tuyet

không tức giận, nàng bình thần đi tới, hào phóng ngồi ở cách đó không xa. Tiêu Thần mãi nhìn một người phía sau Huyền Huyền. Đây là một nam nhân tóc vàng, trông bộ dạng khá du côn. Tiêu Thần nhìn thấy rất quen thuộc, bỗng nhiên nhớ ra đây không phải là thằng nhãi có tên Thác Đế sao. Lúc ở tại Ân Đô đã từng gặp hắn một lần, bị Kim Tam Ưc bắt đi đưa cho hai La Ly Linh Lung cùng Thổ Thổ kia. Nhưng mà điều Tiêu Thần đích thực quan tâm chính là, nghe nói Thái Dương Thánh Thần sau khi chuyển thế cuối lại thành con riêng của hắn. Thằng nhãi này không bị Thái Dương Giáo giấu kín đi, chẳng lẽ không sợ người khác đánh hắn mà làm tổn hại đến uy nghiêm của Thái Dương Thánh Thần sao? Liệu có phải vì muốn thu thập Thái Dương Thánh Thần mà Lão Tử tuý tiện kia vẫn còn một món nợ máu với Thái Dương Giáo sao? Không chờ Tiêu Thần mở miệng, Kim Tam Ưc trước hết quay sang Thác Đế ngoắc tay miệng gọi: "Thác thác thác. . . Thác Đế lại đây, ca ca tìm người có chuyện cần nói."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 329 : Có ta vô địch

Mái tóc dài vàng óng của Thác Đế như có ánh sáng đang dập dờn, thoát nhìn đã thấy trong vẻ thần thánh có mang theo một chút ngạo nghễ, khí chất du côn rất rõ ràng. "Không không không nên quá so sánh cùng với ca ca. Đối với người mà nói ca ca vĩnh viễn là truyền thuyết." Kim Tam Ưc kiêu ngạo vẫy tay về hướng Thác Đế miệng bảo "Còn không mau lại đây chào hỏi ca." "Kéo cái con heo nói lắp này ra ngoài kia mà chặt cho ta." Thác Đế vẫn duy trì vẻ trang nghiêm, quay sang mở miệng bảo Tát Ma cách đó không xa: "Ta là Thái Dương thánh cha." "Ta nhổ vào, người so sánh anh của người vẫn cứ thành thật hơn." Kim Tam Ưc liếc mắt nhìn Thác Đế rồi nói tiếp: "Tên du thủ du thực cứ đi đi đi thử xem." Không ít người đi theo phía sau Thác Đế đều là kỵ sĩ Thái Dương Giáo. Cho dù nói như thế nào thì hiện tại hẳn là Thái Dương thánh cha trên danh nghĩa. Mặc dù không thể nào được người đương quyền Thái Dương Giáo coi trọng, nhưng để lộ thân phận ở nơi này rồi nếu như bị người khác làm nhục giữa chốn đông người thì thể diện của cả Thái Dương Giáo đều tắt ngấm. "Ta tới đây để nhắn nhủ cho các vị một tin tức, Hải Vân Tuyết tiên tử muốn gặp gỡ các vị kiệt xuất cùng thế hệ tại Minh Nguyệt Viên." Thác Đế liếc liếc nhìn Kim Tam Ưc rồi nói: "Kẻ nói lắp cùng thú cưng không được vào bên trong." Kim Tam Ưc nheo đôi mắt đa tình mà bảo: "Đây không phải rõ ràng là con rận trên đầu nhị ngốc tử (người hói đầu) sao? Điều điều điều. . . Mao! Ca ca ca ca mà muốn đi thì không ai có thể cản." Cách đó không xa Bạc Sĩ hói đầu mặt hơi xanh mét, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Kim Tam Ưc. Bất mãn với chuyện này còn có tiểu thú Kha Kha. Nó mở miệng bẹp một tiếng mà dùng miếng cao dính đang ăn nhổ thẳng lên mái tóc dài vàng lấp lánh của Thác Đế. Miếng cao dính chặt, làm thế nào cũng không gỡ ra nổi. "Đây là sự khinh nhờn đối với Thái Dương Thánh Thần, làm nhục ta chính là sỉ nhục Thái Dương Thánh Thần, bắt nó cho ta." Từ trong đám Thái Dương kỵ sĩ có hai người đi tới nâng Thác Đế lên mang đi, không để cho hắn có cơ hội kêu gào. Nói giỡn à, chủ nhân của nó ở phía sau kia ngay cả đầu của Thái

Dương Thánh Thần cũng còn dám chặt, bây giờ phỏng đoán đang chuẩn bị xử nốt cả Thái Dương Thánh Thần thì quá dễ dàng cho hắn. Cứ còn kêu gào ra oai ở đây thì phỏng đoán có chết cũng không biết chết như thế nào. Tiêu Thần nhìn theo bóng lưng Thác Đế mà nói với Kim Tam Ưc: "Thân là cha đẻ của Thái Dương Thánh Thần, đây chính là mảnh lới không tời. Cứ tóm lại dạy dỗ thật tốt rồi bán nó đi có được không?" "Con nói rằng! Ta nói rằng! Bán Bán Tổ Lão Tử. . . Là người điên rồi hay ta điên rồi? !" Kim Tam Ưc cẩn thận nhìn quanh bốn phía rồi tiếp tục: "Người người người là kẻ thù chung của thiên hạ . Ta ta ta là người tốt dưới ánh mặt trời, đừng đừng đừng lôi ta xuống nước." "Ta đâu có tính toán đem cái tên du thủ du thực kia bán được giá cao, trực tiếp bán vào hầm than cho đi làm khổ sai. Thái Dương Giáo luôn tìm ta gây phiền, ta tìm Lão Tử của Thái Dương làm phiền cũng không tính là quá đáng." Yêu Yêu dấp dấp quyến rũ, điên đảo chúng sinh cười một tiếng khuynh thành, để lộ ra hàm răng trắng như tuyết như ngọc cũng góp thêm: "Nếu như người dám giữa ban ngày ban mặt mà đặt giá bán ở cửa Minh Mã thì ta liền dám mua hắn luôn." "Người quả thật e sợ cho thiên hạ không loạn." Tiêu Thần biết yêu nữ này đang có chủ ý gì. Hắn là nàng rất vui mừng nếu được thấy hắn gây ra trận đại phong ba. Đám người Liễu Mộ, Tiêu Thần, Kim Tam Ưc, Tuyệt Dao, Bạc Sĩ, Hỏa Niếu, Tát Ma, Yêu Yêu, Huyền Huyền cùng nhau đi tới Minh Nguyệt Viên, trên đường thấy không ít tu giả cũng đều kéo nhau về hướng đó. Trong Minh Nguyệt Viên, Hải Vân Tuyết mặc bộ váy màu tím đứng ở trong biển hoa mẫu đơn đủ mọi màu sắc. Thật sự là người đua với hoa khoe sắc, nàng cười lạnh nói: "Hy vọng hắn đã đến Thần Đô, ta muốn xem hắn chảy đến cạn kiệt máu mà chết trong sự sợ hãi." Phương Thiên Khải hỏi: "Nếu như hắn không đến thì sao?" "Hắn nhất định sẽ tới." Hải Vân Tuyết khẳng định chắc chắn: "Nếu có cơ hội, hắn sẽ ra tay không chút do dự, vung Chiến Kiếm chém ta." Diệp Thiên thở dài nói: "Tiêu Thần tồn tại quả thật uy hiếp đến Bán Tổ, tuy là chết đi thì cũng đủ để tự kiêu ." Khi tới gần Minh Nguyệt Viên thì Tiêu Thần tách khỏi đám người Liễu Mộ, hắn bảo: "Các người đi vào trước đi, trước tiên ta muốn đi dạo ở quanh đây." Từ quanh thân Liễu Mộ phát ra một điểm sáng xanh, đó là không gian thần lực. Hai tay của hắn múa lên, vô tận

ánh sáng ngưng tụ thành hai chấm sáng. Hắn gắn chặt một điểm sáng màu xanh vào lòng bàn tay Tiêu Thần miệng nói: "Đây là tọa độ không gian, nếu có gì phát sinh ngoài ý muốn thì người có khả năng nhanh chóng chạy trốn tới chỗ không gian của ta." Mặc dù Tiêu Thần cũng nắm giữ Không Gian Thần Thông, nhưng là rõ ràng không bằng Liễu Mộ chuyên tâm vào đó. Loại năng lực này của Liễu Mộ đã đạt đến cảnh giới cực kỳ cao siêu. Trong Minh Nguyệt Viên, được gọi là đại tụ hội của tu giả trẻ tuổi trên Trường Sinh Giới thì những nhân vật đại kiệt xuất cùng trang lứa kéo đến không ít. Đương nhiên, cũng có không ít cường giả Tu Chân Giới xen lẫn vào. Hoa mẫu đơn nở rộ, đây là một đại dương cỏ hoa tràn ngập hương thơm ngào ngạt. Gặp nhau trong hoàn cảnh như thế quả là vui tai vui mắt tâm tình sáng khoái. "Chúng ta cùng đến từ một thế giới, nếu như muốn sống tốt ở nhân gian giới thì tự nhiên phải đồng tâm hiệp lực." Hải Vân Tuyết khẽ cười, đứng ở trong vườn hoa viên giơ chén rượu lên mà cao giọng: "Các phái cũng đều có chủ trương của mình, nhưng chúng ta có thể cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng. Hy vọng cường giả Trường Sinh Giới chúng ta chớ khác lòng . . ." Trong khung cảnh nhất thiết phải nói, mọi người đồng loạt nâng vài chén rượu, trong lâm viên dần dần bắt đầu náo nhiệt. "Ở chỗ này ta không thể không nói về một người. Người đó đã đến Trường Sinh Giới của chúng ta quấy rầy gây ra phong ba vô tận, đã từng vì bản thân mình mà giết Bán Tổ Trường Sinh Giới chúng ta, suýt nữa làm cho Trường Sinh Giới lâm vào vận xấu bị diệt." Nghe nói đến mấy câu này, mọi người đã biết Hải Vân Tuyết đang nói về ai. "Không sai, mọi người nhất định biết hắn là ai vậy. Hắn chính là kẻ thù chung Tiêu Thần của thiên hạ. Hôm nay, hắn lại khuấy động vô tận phong ba, từ hồng hoang Cổ Thôn moi ra pháp khí ác độc, muốn làm cho toàn bộ Bán Tổ hai giới bỏ mạng. Kẻ lòng lang dạ thú như thế quả thật là tội ác tày trời, thiên địa bất dung, quần hùng thiên hạ nên chung sức diệt trừ." Những lời đồn đại về Tiêu Thần thật sự nhiều lắm. Bất kể là tại Trường Sinh Giới hay ở nhân gian thì hắn đều là nhân vật danh chấn thiên hạ. Mọi người trong Minh Nguyệt Viên lập tức bắt đầu bàn luận. Hải Vân Tuyết khước miệng nở rộ một nụ cười cay độc rồi nói: "Ác đồ như thế tất trời tru đất diệt. Chúng ta phải là dốc một phần lực để giết kẻ này."

Giờ phút này, Tiêu Thần đang bước chậm tại đình đài phía sau lâm viên nên nghe thấy rõ lời Hải Vân Tuyết nói. Ngày đó, hắc dùng hai mươi bốn Chiến Kiếm xuyên thân để chặn Tổ Thần, đến giờ tàn hồn vẫn còn nằm trong pho tượng đá khổng lồ ở biên giới Cổ Thần hoang mạc tại Trường Sinh Giới. Nhưng hiện tại lại trở thành tội nhân thiên cổ tội ác tày trời. Hắc không có khả năng nói ra những chuyện Thần Nông thị đã bố trí để giết Bán Tổ dị giới. Sự thực hắc cũng không muốn nói gì cả. Hành tẩu trong thiên địa, Bán Tổ đều có thể giết nên hắc đã sớm không thêm để ý từng tí tới hư danh. Tiêu Thần cười khẩy. "Người nào vậy? !" Trong Minh Nguyệt Viên có không ít tu giả, đều là cao thủ do Hải Vân Tuyết mời tới, trong đó bao gồm cả mấy nhân vật kiệt xuất của Tu Chân Giới. Hào quang loé lên, một thiếu nữ thướt tha diễm lệ bỗng nhiên biến ảo giữa đình đài để chặn đường đi của Tiêu Thần. "Người hắc biết ta là ai." Thiếu nữ diễm lệ gật đầu nói: "Ta biết người là ai, ta là vị hôn thê Thủy Phù Vân của Diệp Thiên. Ta đã sớm muốn quyết đấu cùng người một phen. . ." "Diệp Thiên còn là bại tướng dưới tay của ta, nếu như không muốn chết như thì lập tức biến đi." Thủy Phù Vân thản nhiên cười một tiếng, nàng nói: "Ta chỉ muốn cùng luận bàn một phen, nếu như không địch lại thì xin người nhẹ tay thương xót." Nói thì là như thế, nhưng nàng xuất thủ lại vô cùng quyết đoán. Kim quang bay lượn đầy trời, tiếng vỗ cánh vang vọng bầu trời. Có trên trăm ngàn con rết màu vàng tấn công về hướng Tiêu Thần. Mỗi một con rết vàng đều dài hơn một thước, sau lưng mọc ra đôi cánh trong suốt. Khi phi hành thì có khả năng cắt nát bầu trời, từ trong miệng phun ra từng đạo hắc vụ. Quả nhiên là vô cùng lợi hại. Tiêu Thần đã nghe nói qua về loại Phi Thiên Ngô Công này. Ngay cả là bán thần bị cắn thành vết thương một cái đều phải lập tức bị mất mạng, nó chính là một trong các loại độc trùng mạnh nhất thiên hạ. Thủy Phù Vân sở dĩ dám ra tay là dựa vào chính loại độc vật như thế. Ngay cả những người có tu vi cao hơn nàng mà gặp phải Phi Thiên Ngô Công cũng phải chạy trốn chết. Tiêu Thần bỏ ra một chương, cương phong mênh mêng nổi lên cuộn cuộn thổi tới trên thân Phi Thiên Ngô Công. Không ngờ cũng chỉ phát ra tiếng leng keng mà không chém nát bọn chúng. Mỗi một con Kim Ngô công đều phẳng phất giống như là đúc từ kim loại tinh khiết.

Trong chớp mắt, đám rết vàng phô thiên cái địa liền vọt tới gần. Mặc dù không e ngại, nhưng Tiêu Thần không muốn cận chiến cùng bọn chúng. Thiên âm "Ông" xuất ra khỏi miệng, linh hồn tùy thời mà cộng hưởng. Đông đảo Phi Thiên Ngô Công trên bầu trời như bị sét đánh tại chỗ, hồn phách hung tàn trong nháy mắt bị chấn nát. Ngay sau đó là thân thể nát bấy mà hóa thành huyết vụ bay xuống lả tả. Thủy Phù Vân đã sớm lách mình tránh ra. Thấy Tiêu Thần chỉ dùng một thiên âm đã tiêu diệt tất cả đám rết màu vàng thì nàng lập tức biến sắc, liền cũng không quay đầu lại mà phóng đi xa. Nhưng rất hiển nhiên là nàng đánh giá thấp tốc độ của Tiêu Thần. Tiêu Thần cùng Kha Kha xuyên qua vùng khói độc rồi như hai chùm tia sáng đuổi theo trong nháy mắt. Thượng Thương Chi Thủ đã giơ lên cao, bàn tay to bằng cái cối xay đã hiện lên trên bầu trời lập tức khiến Thủy Phù Vân sợ đến hồn phi phách tán. Nàng đã vọt tới phía trước khu Mẫu Đơn viên, đều đã thấy đám người Diệp Thiên, Hải Vân Tuyết nhưng vô dụng. Tiên giáp quanh thân xuất ra hào quang, Thủy Phù Vân không kịp tránh né nên chỉ có thể gắng gượng đối kháng. Đây là bảo giáp do Tam Anh Thái Quân ban thưởng nên tự nhiên không phải vật phàm. Có điều là dưới Thượng Thương Chi Thủ thì căn bản là nó vô dụng. "Phanh" một tiếng, Thượng Thương Chi Thủ to bằng cái cối xay hung hăng nện trúng lưng Thủy Phù Vân làm tiên giáp trên lưng vỡ vụn. Thủy Phù Vân phun ra một ngụm máu tươi mà rơi xuống trước mặt đám người Hải Vân Tuyết, hóa thành một bãi thối nát. "Tiêu Thần. . ." Diệp Thiên tức sùi bọt mép, Hoàng Thiên thần chung vang tận mây xanh, thần chung khổng lồ trôi nổi trên đỉnh đầu hẳn đang phát ra những cơn sóng âm hủy diệt vô tận nhằm hướng Tiêu Thần lan tới. Tiêu Thần mở miệng xuất ra thiên âm trực tiếp nghiền nát bấy loại sóng âm tử vong phô thiên cái địa kia. Diệp Thiên mắt vằm đỏ, Hoàng Kim Thần Chung toàn thân gần như trong suốt, tiếng chuông vang không ngừng như đang gắn hẳn vào bên trong rồi hướng về Tiêu Thần nện tới. Kim quang rực rỡ rọi thẳng tới trời cao. Đã từng trải qua một phen lột xác, Tiêu Thần so với lần quyết đấu trước thì cường đại không biết bao nhiêu lần. Hẳn liền tăng công lực lên tới cực hạn vì không muốn dây dưa cùng đối phương nhiều hơn, chuẩn bị dùng tuyệt học đỉnh phong để chỉ một kích là

phân định thắng thua. Hắc giống như tia chớp vọt tới phía trước. Thương Thương Chi Thủ gần như trong suốt, càng thi triển càng lớn rồi một chưởng hung hăng nện vào trên thân Hoàng Kim Chung. "Boong . . ." Âm thanh điếc tai nhức óc vang vọng trong thiên địa, Hoàng Kim Thần Chung lắc lư mãnh liệt rồi sau đó ầm ầm nứt vỡ. Khắp nơi đều là những mảnh vụn của thần chung màu vàng kia. Cả người Diệp Thiên cũng gần như bị đánh tan, bay xéo ra ngoài xa vài trăm thước. Đó cũng không phải nói Diệp Thiên cùng Tiêu Thần có tu vi chênh lệch như đất và trời. Đơn giản là hai người đều xuất ra một kích mạnh nhất rồi cứ thế va chạm chung một chỗ, khẳng định muốn lập tức phân ra thắng thua. Không ít Tu Chân Giả đều biết rõ sự khủng bố của Tiên thiên Linh bảo này. Tiêu Thần chỉ một nện đã chụp vỡ Hoàng thiên Thần chung trong truyền thuyết lập tức khiến những người đó kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. "Được xưng là bất diệt thì ta liền đánh nát. Để xem có thể sống lại lần nữa hay không ." Tiêu Thần đứng thẳng trên bầu trời. Kết quả, Hoàng thiên Thần chung đã vỡ vụn liền thật sự khôi phục lại một lần nữa. Nó giống như đã có thêm sinh mệnh, trong khoảnh khắc tổ hợp chung một chỗ thì phát ra khí tức càng cường đại hơn. Trong giây lát Tiêu Thần tiến lên thì nó đã kịp bao trùm lên Diệp Thiên đã bị đánh xơ xác, rồi sau đó cắt qua hư không mà bay đi. "Ta sẽ làm kẻ địch một đời của ngươi." Tiếng của Diệp Thiên vọng từ xa xôi về. "Một đời? Ngươi chỉ là một bi kịch." Tiêu Thần nhìn về phương xa. Hải Vân Tuyết quát: "Tiêu Thần ngươi là kẻ dám giết Bán Tổ, ác nhân rắp tâm hại người mà còn dám tới đây sao?" "Ta tới đây thì có gì ngươi quản." Tiêu Thần lạnh lùng chăm chú nhìn nàng. "Ngươi còn hỏi tại sao à?" "Không phải là ngươi đang hy vọng ta tới sao, còn nói thừa như vậy làm gì." Tiêu Thần như thế trực tiếp mắng lập tức làm cho Hải Vân Tuyết vô cùng tức giận bèn quát: "Cuồng đồ!" Tiêu Thần chỉ vào Hải Vân Tuyết cùng với đám người Phương Thiên Khải phía sau nàng mà hỏi: "Bố trí sát trận chờ ta xông vào bẫy mà còn nói như thế rất đường hoàng sao? Các ngươi cần phải nói giống như ta này. Bằng không thì chỉ có vẻ làm bộ." Tiêu Thần quát lớn đối với đám người phía dưới: "Hôm nay ta đến để giết người!" Mọi người hoàn toàn ồn ào. Kẻ này thật đúng là dứt khoát, nói thẳng ra mục đích của mình vô cùng rõ ràng.

"Tiêu Thần người chớ có cuồng vọng, nếu muốn giết cả Bán Tổ thì cuối cùng người cũng khó thoát khỏi cái chết." Tiêu Thần hạ xuống, hần nhìn Hải Vân Tuyết rồi hỏi: "Ta vừa mới nghe thấy người thêu dệt tội danh cho ta. Như vậy ta hỏi người Bán Tổ là cái gì?" "Bán Tổ là chí hiền chí thánh, bọn ta nên giữ lòng tôn kính, dập đầu quỳ lạy." Hải Vân Tuyết mặt lạnh như băng, lớn tiếng trách mắng: "Mà người to gan lớn mật. Đã phạm thượng làm loạn, lại còn muốn giết chết Bán Tổ trong thiên địa, quả thật tội không thể tha." "Đây là Bán Tổ mà người nói sao? Nếu như những vị Bán Tổ này tự nhận là cao cao tại thượng, coi đông đảo chúng sinh như con kiến hôi, nhìn muôn dân thiên hạ như những ngoại tộc nhỏ yếu, vậy giết đi thì đã sao?" Tiêu Thần đứng vững vàng trên hoa mẫu đơn, tựa như dùng lăng ba vi bộ mà bước dài đến. Câu nói "giết đi thì đã sao" thốt ra tùy ý như thế, nhưng cực kì có tính chấn động. Nó như trận sấm sét liên hồi giáng xuống Minh Nguyệt Viên lồng lộng. Mọi người có mặt ở hiện trường lập tức ồ lên. Những lời này thật sự có thể nói là luận điệu cực mất lòng, chưa từng có người nào dám nói ra những câu đại nghịch bất đạo như thế ở trước công chúng. "Người. . . Quả thật không có thuốc nào cứu được!" Hải Vân Tuyết lớn tiếng trách cứ, nàng nói: "Rắp tâm hại người. Lại muốn thí tử. Không người nào có khả năng cứu được người, ngay cả thiên địa đều phải diệt người." "Không cần phải chụp mũ cho ta." Tiêu Thần đứng thẳng trên một cây hoa mẫu đơn. Quần áo phất phơ theo gió càng làm nổi bật phong thái phóng khoáng có hơi kỳ ảo. Nhưng mà những lời của hắn lại chữ nào chữ nấy nặng như Thái Sơn, vang vọng trong Minh Nguyệt Viên: "Với Tổ Thần đích thực là không cần dập đầu quỳ lạy. Ở trong lòng bọn họ muôn dân thiên hạ nặng như Thái Sơn, bọn họ có thể đi tìm chết vì những con kiến hôi ở trong mắt Bán Tổ mà người nói tới." Tiêu Thần nhìn đám người Hải Vân Tuyết cười khẩy nói tiếp: "Ta thừa nhận kẻ như Bạch Hồ Thánh Hoàng là rất hùng mạnh. Nhưng nếu người muốn dập đầu quỳ lạy hay cúng bái cũng được, không bao gồm ta. Nếu có cơ hội thì xác thật ta muốn cắt lấy cái đầu của hắn." "Giết hắn cho ta!" Hải Vân Tuyết hét lớn. Mười mấy cao thủ Hồ gia bay lên không trung, mấy chục người Thái Dương Thánh kỵ sĩ cũng xúm lại, mười mấy người môn hạ của Tam Anh Thái Quân Ngự Kiếm tới.

Mấy chục người vây kín Tiêu Thần ở giữa sân, mọi người đều là cường giả. "Dám đến ta cũng không sợ, có ta vô địch." Đối mặt với vòng vây dày đặc, Tiêu Thần cầm Chiến Kiếm trong tay, ngay lập tức thiên âm chữ "ông" được phát ra. Hơn mười cao thủ Hồ gia ở chính diện ngay lúc tiến lên thì linh hồn biến mất, thân thể sụp đổ. Cùng lúc đó, tiểu thú Kha Kha với thực lực tăng vọt cũng ra tay. Nó nhanh chóng như tia chớp, tốc độ hiện tại so cùng Tiêu Thần thì không phân cao thấp. Không ai trốn nổi, sau khi Thất Nhạc Viên mở ra thì tất cả Thái Dương Giáo Thánh kỳ sĩ cùng Tu Chân Giả đều bị thu vào. Quang cảnh tiếp theo thật là máu lạnh, là một trận giết hại. Tiêu Thần đứng bên ngoài Thất Nhạc Viên, mỗi một kiếm lại cũng có một chiếc đầu lâu bay đi. Môn hạ của Tam Anh Thái Quân cùng hơn mười người Thánh kỳ sĩ Thái Dương Giáo trong phút chốc bị đồ sát sạch sẽ. Thi thể từ trên trời rơi xuống, máu tươi nhuộm đỏ mặt cỏ bên dưới. Đây là một hình ảnh đầm máu vô cùng rung động. "Ha ha. . ." Hải Vân Tuyết cũng không phần nộ, nàng nở nụ cười lạnh mà lớn tiếng: "Tiêu Thần người nhất định phải chết." Ngay khi máu tươi rơi trên mặt đất, một cây cầu đá cổ xưa chậm rãi chui từ dưới đất lên. Nó bay lên trời, ba thanh Chiến Kiếm phi nhanh ở trên mặt cầu. Một lực lượng kỳ dị đã làm đông cứng phiến không gian này. Đó là. . . Thông Thiên tử kiêu! Tiêu Thần biết, đây rõ ràng là Bán Tổ muốn giết hắn, nếu không Thông Thiên tử kiêu làm sao mà hiện ra ở chỗ này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 330 : Thập chín đèn Cửu Châu

Thông Thiên tử kiêu có khả năng mở ra con đường đi thông sang Hồng Hoang Thiên Giới. Nó vốn là vật của Thanh Liên thiên nữ, nhưng sau khi nàng bỏ mạng thì ngày đó tự nhiên bị Bán Tổ đoạt lấy. Chỉ là kẻ ngoài không biết cuối cùng lọt vào tay người nào. Có thể nói chiếc cầu này cực kỳ

phi phạm, tuy là Bán Tổ cũng khó lòng thực sự hiểu hết. Những dấu vết trên bề mặt có thời gian từ vô cùng xa xưa, đó đều là hậu quả bị các thần binh như đao thương kiếm kích chém vào chứ lại không phải thứ mà Bán Tổ đủ có khả năng lưu lại, điều này làm cho nó được bao phủ bởi tấm màn thần bí. Những dao động kỳ dị bao trùm cả phiên không gian này, Tiêu Thần vô phương thoát đi. Hắn có thể thấy rõ ràng thấy tất cả vết khắc trên Thông Thiên tử kiêu. Thậm chí thấy được bức khắc Liên Hoa kia, đó là do Thanh Liên thiên nữ sau khi chết biến thành nên giống nàng ta như đúc. Phảng phất như nàng thật sự sinh ra ở nơi này. Nếu như đó lại là nguyên thể của Thanh Liên thiên nữ thì cây cầu này lại càng đáng sợ hơn. Ba thanh Chiến Kiếm bay vọt lên, nhằm hướng Tiêu Thần chém tới, hàn quang lập loè, sát khí ngút trời. Đó tuyệt đối là sát trận khủng bố. Bán Tổ không làm gì được Hoàng Nê Thai nên muốn nhờ sự trợ giúp của Thông Thiên tử kiêu cùng Chiến Kiếm vốn có lai lịch cực lớn để đối phó nó. Tiêu Thần bảo Kha Kha lấy Chiến Kiếm của hắn ra từ trong Thất Nhạc Viên để ngăn cản ba thanh Chiến Kiếm sắc bén. Cùng lúc đó tiểu Kha Kha mở Thất Nhạc Viên, nó định dùng hết sức để cố định Thông Thiên tử kiêu kia. "Keng " Trong tiếng va chạm đinh tai nhức óc, Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần bị một lực lượng có phần kỳ quái hút đi. Tiểu Kha Kha mặc dù lấy Thất Nhạc Viên để cố định một mặt của Thông Thiên tử kiêu, nhưng lại có lực lượng cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng đột nhiên bộc phát từ cây cầu đá lan ra rồi cứ như vậy đánh văng Kha Kha đi để nó thoát khỏi Thất Nhạc Viên. Vừa mới cùng tiếp xúc, cầu đá và Chiến Kiếm liền bày ra lực lượng khủng bố như thế. Nó mang cho Tiêu Thần và Kha Kha những hung hiểm lớn lao. Khi bốn thanh Chiến Kiếm dàn thành hàng đồng thời hướng về Kha Kha cùng Tiêu Thần mà tới thì Hoàng Nê Thai ẩn náu trong không gian huyết đạo rất cực chuyển động. Nó tự bay ra chặn bốn thanh Chiến Kiếm, đồng thời định đè Thông Thiên tử kiêu xuống. Trong sự va chạm không một tiếng động, Hoàng Nê Thai đang đè Thông Thiên tử kiêu xuống! Nhưng mà nó cũng không hoàn toàn trấn áp được cây cầu đá, để nó rung động mãnh liệt. Đồng thời bốn thanh Chiến Kiếm trên mặt cầu đang tỏa kiếm quang ngút trời, trực tiếp xé rách không trung mà tạo ra mấy cái hắc động. Nó muốn

nuốt chửng Tiêu Thần và Kha Kha đang ở trên cao vào trong đó. Một chiếc đèn cổ trường minh bất diệt hiện ra, ánh sáng êm dịu bao phủ Tiêu Thần cùng tiểu thú ở bên trong làm khí tức có tính hủy diệt khó có thể tới gần. Trên bầu trời xuất hiện muôn ngàn đạo hào quang. Hiển nhiên có Bán Tổ đang âm thầm thao tác. Nhưng Bán Tổ cũng không cách nào thực sự điều khiển Chiến Kiếm, chỉ có thể thông qua một vài phương pháp đặc thù, mượn năng lượng dao động của Thông Thiên tử kiêu làm cho tứ kiếm đang dính vào cây cầu đá toả ra kiếm khí ngút trời. Bùng nổ! Thông Thiên tử kiêu đột nhiên bắt đầu rung động mãnh liệt, lực lượng làm cho tâm hồn người ta khiếp đảm đã hoàn toàn phong bế phiến không gian này. Hôn nữa, nó còn có dấu hiệu đánh bay Hoàng Nê Thai. Bốn thanh Chiến Kiếm trông càng lợi hại, chúng xuất ra kiếm khí không ngừng công kích vào vầng sáng do thần đèn phát ra. Liên lúc đó, Hoàng Nê Thai bỏ mặc việc áp chế Thông Thiên tử kiêu mà phóng lên cao. Nó bay tới dưới chân Tiêu Thần để cùng h lẫn trôi nổi ở trên không trung. Đến lúc này, Tiêu Thần từ từ bình tĩnh trở lại. H lẫn trấn an Kha Kha ngồi chung ở trên Hoàng Nê Thai lạnh lùng nhìn tất cả chuyện này. Thần đèn toả ra ánh sáng êm dịu, nó treo lơ lửng ở cách vai trái của h lẫn hơn một thước. Những tia sáng ít ỏi ở giữa bầu trời u ám trông cực kì bắt mắt. Hiện tại. Phiến không gian này đã hoàn toàn ngăn cách cùng bên ngoài. Nó tạo thành một mảnh thiên địa khác. Trong hư không mờ ảo vô biên vô hạn, cùng với Thông Thiên tử kiêu lay động thì một cỗ khí tức hồng hoang bộc phát, trong phút chốc những dãy núi Nguyên Thủy nằm vắt ngang trên bầu trời. Những tòa kiếm sơn cao vút tận tầng mây, sát khí hỗn độn quay cuồng trên mặt đất đỏ bầm màu máu đáng sợ. Mặt đất từ thời hồng hoang phát ra khí tức thê lương, từ những dãy núi cao ngất tuôn trào kiếm khí Hỗn Độn. Chốn này đã giống như một cái lò luyện thiên địa. Bán Tổ đã ra tay rồi! Thông Thiên tử kiêu kéo dài trong thiên địa, tựa hồ như muốn trấn áp Tiêu Thần cùng Hoàng Nê Thai. Bốn thanh kiếm khổng lồ to như quả núi cao đâm xuống. Chúng nhắm thẳng Tiêu Thần cùng Kha Kha, kiếm quang rực rỡ phóng to đến vô cùng, nó như Hoàng Hà đang gầm thét cuộn cuộn ập đến. Loại cảnh tượng giống như hủy diệt, tựa như ảo mộng. Đối mặt quang cảnh hùng vĩ như vậy, lực lượng

khủng bố như vậy thì Tiêu Thần lại có biểu hiện rất bình tĩnh, cứ hờ hững mà nhìn. Hẳn tin chắc Hoàng Nê Thai có khả năng ngăn cản tất cả những điều này. Đến hiện tại đã không cần phải hợp lực lượng tự thân thêm nữa, bởi vì tối thiểu không ít hơn ba vị Bán Tổ đang cùng ra tay. Họ muốn phá hủy Hoàng Nê Thai này. Giờ phút này, hẳn chỉ có thể dựa vào Hoàng Nê Thai cùng thần đèn. Nếu như bọn chúng không thể ngăn cản Chiến Kiếm và Thông Thiên tử kiêu, như vậy chắc chắn chờ hẳn là hình thần câu diệt. Huyền Hoàng nhị khí tràn ngập ra, Hoàng Nê Thai vẫn yên tĩnh bất động. Sương mù mênh mông khuếch tán ra đã ngăn cản được uy áp của Chiến Kiếm và Thông Thiên tử kiêu, cùng với lực lượng có tính hủy diệt đáng sợ kia nữa. Những dãy núi Nguyên Thủy trên bầu trời không ngừng vỡ vụn, cây cầu đá cùng Chiến Kiếm cũng liên tục rung động. Mặt đất hồng hoang đỏ bầm như máu đang văng tung tóe, tất cả đều đang hủy diệt bởi vì Huyền Hoàng nhị khí bắt đầu khởi động. Trong mơ mơ hồ hồ, Tiêu Thần thấy bốn ảo ảnh mông lung ở trong hư không nơi kia xa xôi đang gắng thi triển đại pháp lực để thao tác Thông Thiên tử kiêu, làm cho Chiến Kiếm cũng theo đó mà quét ngang khắp tứ phương. Nhưng mà tất cả điều này đều khó có thể gây tổn thương cho Tiêu Thần. Chiếc đèn thần toả ra ánh sáng êm dịu bao phủ lên hẳn. Tiểu Kha Kha có cảm giác vô cùng thoải mái nên chả mấy chốc đã phục ở bên người Tiêu Thần mà ngủ thiếp đi. Bát Âm Bản Nguyên của Hoàng Nê Thai khe khẽ ngân nga, Huyền Hoàng nhị khí xoay tròn. Bốn đạo nhân ảnh ở chốn xa xăm kia như bị sét đánh, mặc dù đã mượn những thứ như cây cầu đá để đối kháng với Hoàng Nê Thai, nhưng cả bốn người rõ ràng đã bị dính một chiêu công kích. Cùng lúc đó, những hình ảnh kì quái hiện ra. Chung quanh Hoàng Nê Thai huyết vụ tràn ngập, những cảnh sơn hà bị nghiền nát lại tái hiện ra. Những bóng người thấp thoáng trên mặt đất rộng lớn vô biên đang xông lên chém giết. Đây là một hình ảnh thảm thiết, cây phơi trăm vạn, máu chảy trôi bờ, nước sông rẽ đôi. Đây chính là hủy diệt, đây là giết hại, nhân kiệt phơi thây dưới Hoàng Nê Thai. "Oanh " Một tiếng sấm thật lớn, như là đánh nát thế giới này. Những cảnh tượng thảm thiết máu chảy phá bờ biển mất, tất cả hình ảnh đã biến thành Hư Vô. Dưới ánh mặt trời soi chiếu, trời đất sáng bừng lại hiện lên. Thông

Thiên tử kiêu cùng Chiến Kiếm từ trên trời cao rơi xuống. Tiểu Kha Kha nhanh tay lẹ mắt liền phóng Thất Thái Thần quang ra, Thất Nhạc Viên đã mở ra hút lấy tất cả bốn thanh Chiến Kiếm vào đó. Thông Thiên tử kiêu rơi xuống trên mặt đất, nó nện vào Mẫu Đơn viên gây ra những trận sóng ngút trời. Tiểu thú không phải là không muốn bắt lấy tử kiêu mà thật sự là khó có thể hoàn chinh nhét nó vào trong Thất Nhạc Viên. Cây cầu này ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng nổi. Nó chỉ phát ra một phần dao động năng lượng mà đã tạo thành uy hiếp nhất định đối với Hoàng Nê Thai. Có thể nghĩ nó khủng bố cỡ nào. Còn tứ kiếm thì như vật vô chủ, mặc cho ai cũng có thể thu nhận. Nhưng mà lại có không người nào có thể thực sự điều khiển nó. Ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, Bán Tổ lấy cầu đá để thử dò xét Hoàng Nê Thai đã chấm dứt trong thất bại. Ở phía chân trời xa xôi, có vài bóng người thở dài rồi trong nháy mắt biến mất không thấy. Thông Thiên tử kiêu lao thẳng lên trời cao. Nó xé rách không trung, không người nào có thể ngăn nổi. Mọi người trong Minh Nguyệt Viên vô cùng giật mình, kinh dị nhìn Tiêu Thần trên không trung. Kha Kha khoe khoang bốn thanh Chiến Kiếm vừa chiếm được. Uy vũ của nó khimúá may làm sinh ra những trận cuồng phong, còn trên bầu trời hóa nó thành một đạo hư ảnh. Tiêu Thần nhìn về phương xa mà yên lặng không nói lời nào. Bán Tổ cứ như thế phải thu tay lại, nói như vậy hẳn là rất buồn bực chứ? Sau khi hãn bình tĩnh trở lại thì chuyện thứ nhất chính là tìm kiếm Hải Vân Tuyết. Kết quả phát hiện nàng đã sớm không còn thấy bóng dáng. Hơn nữa vừa lúc đó cả tòa thành Lạc Dương cũng dập dờn vô số điểm dao động kỳ dị. Nếu không phải tu giả thì căn bản không thể cảm ứng được. Truyền thuyết nơi này có lực lượng đối kháng hồng hoang Cổ Thôn chẳng lẽ là sự thật? Trong lòng Tiêu Thần lập tức cả kinh. Những bậc như Phục Hy, Nữ Oa, Hiên Viên đều là quật khởi từ mảnh đất này, truyền thuyết không phải là không có đạo lý. Chiếc đèn cổ trường minh bất diệt đột nhiên phóng lên cao. Nó xoay một vòng ở trong không trung khắp thành Lạc Dương rồi sau đó lao xuống mặt đất. Biến cố này nằm ngoài dự liệu của Tiêu Thần. Chiếc đèn cổ đã biến mất trước mắt, nó đã nhập vào bên dưới thành Lạc Dương. Cùng lúc đó, mặt đất lay động rất nhỏ vài cái, đến như phàm nhân bình thường đều

có khả năng cảm giác được. Tất cả mọi người cho là động đất đã tới nên hoàn toàn rơi vào kinh hoàng, nhưng mà rung động chẳng qua chỉ giằng co vài giây rồi lập tức bình yên trở lại. Không biết là do được khí tức của Hoàng Nê Thai dẫn dắt, hay là bởi vì chiếc đèn cổ có liên lạc cùng Tiêu Thần mà hắn thấy rõ ràng dưới mặt đất thành Lạc Dương. Ở đó có một chiếc đèn cổ được đốt sáng lên. Đúng vậy, là chiếc đèn cổ kia của Tiêu Thần đang châm cho một cái khác! Dưới đất cũng không có toà thành khổng lồ tương tự như ở hồng hoang Cổ Thôn, hắn chỉ vờn vờn thấy được một ngọn đèn cổ đang nhấp nháy. Cùng với việc ngọn đèn kia càng ngày càng sáng lên, Tiêu Thần dần dần phát hiện dưới đất là một mảnh phế tích. Ở đó chỉ còn có một đèn thần là còn nguyên vẹn. Trong phút chốc, chiếc đèn cổ của hắn bay trở về, treo lơ lửng ở bên cạnh vai trái. Hư không bị nghiền nát, có bóng người thoáng hiện. Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân lao ra, sau khi thấy Tiêu Thần thì kinh ngạc bảo: "Là người. . . Khó trách!" Tiêu Thần vừa định hỏi cái gì, nhưng mà bản thân đã không tự chủ được nữa. Hoàng Nê Thai lại chở hắn phá không bay đi. Khi xuyên qua không gian thì hắn lại thấy được vũ trụ trắng sao. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt thì hắn đã phá không ra. Phía dưới là một vùng đất phồn hoa, đúng là cảnh đẹp Giang Nam. Đây là . . . Tiêu Thần thất kinh, chỉ trong một thoáng mà không ngờ đã đi tới phía nam. Hắn có cảm giác nhìn thấy vô cùng quen mắt, tựa hồ là vùng Dương Châu. Chiếc đèn cổ treo ở vai trái hắn vẽ ra một chùm đuôi ánh sáng thật dài rồi lao về phía chân trời. Nó xoay quanh một vòng rồi hạ xuống, sau đó đâm xuyên vào mặt đất phía dưới làm ngay cả hắn đang đứng ở trên không trung thì cũng cảm giác được mặt đất run rẩy vài cái. Rồi sau đó xuyên thấu qua đại địa thì thấy ở trong phế tích dưới đất có một chiếc đèn cổ được đốt sáng lên. Một chút dao động dập dờn tràn ra, còn chính chiếc đèn cổ của hắn ngay lập tức lại bay trở về. Tại sao có thể như vậy? Tiêu Thần vô cùng kinh ngạc. Cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, Hoàng Nê Thai lại một lần nữa cùng hắn Phá Toái Hư Không, xuyên qua không gian bay đi. Tiểu thú Kha Kha cũng chẳng hiểu kỳ, căn bản không có bất cứ sợ hãi gì mà coi lần này thành một cuộc hành trình khoái trá. Hào quang loé lên, Tiêu Thần xuất hiện ở trên một vùng trời khác. Quan

sát mặt đất hắt thấy bóng núi chập chùng, bờ ruộng dọc ngang tung hoành, nơi này dĩ nhiên là Thanh Châu. Không có bất cứ gì ngoài ý muốn, chiếc đèn cổ lại một lần nữa bay ra. Nó lao xuống mặt đất Thanh Châu, châm một chiếc đèn cổ. Ngọn đèn dầu chập chờn, những đốm ánh sáng hắt vào trong mắt Tiêu Thần. Tiêu Thần đã liên tục thả sáng ba chiếc đèn cổ trên vùng đất Cửu Châu, hắn không biết điều đó sẽ phát sinh ra hậu quả như thế nào. Tựa hồ tất cả điều này cũng không phải do hắn chủ định. Hoàng Nê Thai lại đưa hắn xuyên qua đến các nơi. Việc đã đến nước này, Tiêu Thần biết là hắn có thể phải thả sáng Cửu Châu. Quả nhiên, trong thời gian tiếp theo Hoàng Nê Thai lại đưa hắn xuất hiện ở danh thắng các nơi. Ký Châu, Duyệt Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, U Châu, Ung Châu. Xuyên qua khắp Cửu Châu, sau khi thả sáng tám chiếc đèn cổ thì cuối cùng vừa đúng hắn trở lại Cổ Thôn. Nơi này nằm trong địa bàn Ung Châu. Chiếc đèn cổ treo cố định ở bên vai trái của hắn lại nhập vào trong toà thành dưới lòng đất. Nó mờ tỏ soi sáng cho Cổ Thành, nhưng chỉ mơ mơ hồ hồ, như ẩn như hiện. Sau đó, trên mặt đất Cửu Châu có chín ngọn đèn phóng ánh sáng lên cao. Vào ngày hôm đó mặt đất Cửu Châu hoàn toàn sáng rực, hào quang giăng co trong thời gian dài rồi mới dần dần nhạt đi. Vào giờ khắc này, tất cả mọi người cảm giác được linh khí trên mặt đất Cửu Châu tựa hồ đậm đặc hơn rất nhiều. Cửu Châu muốn tháo bỏ phong ấn sao? Chín chiếc đèn cổ rốt cuộc đại diện cho điều gì? Tiêu Thần trong lòng tràn ngập nghi hoặc. Cũng vào một ngày đó, tiếng chuông du dương truyền khắp vùng đất Cửu Châu. Tiếng chuông để tang Bán Tổ vang lên hay sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 331 : Sát Thần Lệnh!

Tiếng chuông ngân nga vang vọng khắp Cửu Châu, cả thiên hạ đều có thể nghe thấy. Dù nó không điếc tai nhưng lại làm cho lòng người rất lo sợ, nó phảng phất như một khúc chiêu hồn. Chuông để tang vang lên vì ai? Vào giờ khắc này thiên hạ thật yên tĩnh, Bán Tổ trầm lặng, chư thần mất tiếng, trong linh hồn có dự cảm điềm xấu làm cho rất nhiều đại nhân vật khó có thể yên lòng. Mãi đến lúc đã trôi qua một thời gian dài thì thiên địa mới khôi phục lại sự yên tĩnh. Tiếng chuông dần dần tắt đi thì dưới mặt đất Cửu Châu, chín chiếc đèn cổ phảng phất đã tồn tại vĩnh hằng ở nơi đó vẫn cứ chập chờn xuất ra ánh sáng thần bí. Tiêu Thần đứng thẳng trên Cổ Thôn mà lâm vào trầm tư. Ở đây yên tĩnh không tiếng động, trong mơ hồ h lẫn cảm giác như có chuyện gì đó lớn lao đang phát sinh. Từ hôm đó trở đi, linh khí trên đất Cửu Châu càng ngày càng vượng. Ở giữa những chốn núi sông danh tiếng nó đã tạo thành màn sương dày đặc, phảng phất như sắp sửa hiện lên Động Thiên Phúc Địa (cõi thiên thai)trong thời kỳ Thượng Cổ. Tu giả bình thường của hai giới sau một thời gian kinh ngạc ngẩn ngui lại một lần nữa bắt đầu cuộc tranh đoạt những chốn danh lam thắng cảnh. Nhưng chỉ sau nửa tháng thì có một chuyện lớn phát sinh, "Sát Thần Lệnh" đã truyền khắp thiên hạ! Mấy vị Bán Tổ của Trường Sinh Giới cùng Tu Chân Giới là Bạch Hồ Thánh Hoàng, Tam Anh Thái Quân, Thái Dương Thánh Thần cùng lệnh cho thiên hạ, phải tru sát tội nhân thiên cổ Tiêu Thần. Đây là một cơn phong ba cực lớn lao, tục truyền ngoại trừ mấy vị Bán Tổ đã nói thì hành động này còn chiếm được sự cho phép của hơn mười vị Bán Tổ. Trong Sát Thần Lệnh chỉ rõ, Tiêu Thần đã mất đi nhân tính làm cho mấy món pháp khí ác độc của thời kỳ hồng hoang vốn trấn phong Cổ Thôn lại xuất hiện thời hậu thế, rằng hãn hi vọng dựa vào pháp khí này để đồ sát thiên hạ, diệt sạch tam giới sinh linh. Lệnh này vừa ra, giống như sao băng đâm vào biển lớn gây ra sóng to gió lớn mê mông cuồn cuộn khắp thiên hạ. Đến lúc này có một số việc đã không phải là bí mật, sự tồn tại của Hoàng Nê Thai đã sớm truyền khắp thiên hạ. Không ai cho rằng có thể giết Tiêu Thần thành công. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thì trong lòng tu giả thiên hạ đều biết. Dù sao, rất nhiều người đã tự mình tham gia hành động cùng vây khốn hồng hoang Cổ Thôn. Sát Lệnh vừa ra. Thập phương kéo

mây nổi gió. Những người phải giết không chỉ có riêng Tiêu Thần, đám môn đồ Bán Tổ còn chiêu cáo thiên hạ. Đối tượng tru sát còn bao gồm cả vây cánh của Tiêu Thần, mặc dù không nêu ra tính danh, nhưng mà đám người Liễu Mộ, Nhất Chân, Ngưu Nhân tất nhiên có tên trên bảng. Thiên hạ kinh ngạc, nổi kinh ngạc không phải vì "Sát lệnh bổ sung" của các môn đồ Bán Tổ, mà là kinh ngạc với tình cảnh của Bán Tổ. Rất nhiều kẻ có học đều đã hiểu rõ vận mệnh của Bán Tổ có thể sắp đến chạng cuối. Nếu không thì làm sao mà dung túng cho đệ tử đưa ra sát lệnh cực đoan như thế? Đây rõ ràng là muốn ép Tiêu Thần phải tỏ thái độ, để hẳn từ bỏ Hoàng Nê Thai, thậm chí là từ bỏ tính mạng của mình. Đây thô thiển là uy hiếp sau cùng. Cùng ngày tin tức truyền khắp thiên hạ, âm thanh cuồn cuộn vang vọng bên trong Cổ Thôn. "Từ bỏ Hoàng Nê Thai. Thối tắt đèn cổ. Như thế thì thiên hạ sẽ thái bình." Nhìn thì không thấy bóng dáng, chỉ có âm thanh to lớn vang dội trên bầu trời. Tiêu Thần nhìn lên trời cao, chỉ hô lên ba chữ: "Không thể được." "Người phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình." Âm thanh to lớn đột nhiên mất đi, trong thiên địa lại hoàn toàn yên tĩnh. Tu vi như thế thì cho dù không phải là Bán Tổ thì tất nhiên cũng là do đệ tử chân truyền phát ra. Chỉ sau một khắc, đôi mắt Tiêu Thần như muốn nứt ra, máu xông lên tận đỉnh đầu. Một bàn tay màu trắng phơ thiên cái địa chụp xuống, hướng về một thôn xóm cách đó không xa nện xuống. Trong phút chốc, đất trời rung chuyển, bão tố mênh mông cuồn cuộn xoáy xuống, mặt đất phát ra những tiếng kêu "Răng rắc răng rắc" mà không ngừng vang tung tóe. Nhà cửa trong nháy mắt nát vụn, mặt đất lún xuống, dân thôn hoảng sợ kêu gào thê thảm kéo dài không được ba giây đồng hồ rồi tất cả mọi thứ trên mặt đất liền đều bị quét đi. Đất bùn bay tung tóe, cả thôn đã hoàn toàn biến mất. "Người còn có nhân tính hay không, ra tay đối với người dân bình thường sao?" Tiêu Thần tức sùi bọt mép mà bay lên trời. "Đây mới chỉ là bắt đầu!" Bàn tay màu trắng tựa như quả núi cao lại hướng về một thôn trang khác chụp xuống. "Oanh" một tiếng vang thật lớn, tiếng kêu rên bi thảm trong nháy mắt biến mất, thôn trang bị hoàn toàn cào bằng. "Không hủy diệt được người, không hủy diệt được Cổ Thôn, vậy thì để cho mấy thôn quanh đây hoàn toàn bị diệt đi. Không từ bỏ Hoàng Nê Thai, không

dập tắt đèn cổ thì để cho thôn xóm của người, bằng hữu của người, thân nhân của người hết thảy phải đi tìm chết đi." Vừa lúc đó, từ một phương hướng khác lại xuất hiện một bàn tay khổng lồ màu vàng. Nó lại một lần nữa chụp xuống, nhằm hướng thôn xóm phía dưới đánh xuống. Tiêu Thần gần như điên cuồng, hấn trở mắt nhìn thôn xóm kia nát vụn, hóa thành một mảnh phế tích. "Ha ha. . ." Tiếng cười to càn rỡ vang vọng trong thiên địa, lời nói vô tình liền truyền đến: "Ta nói rồi, đây mới chỉ là bắt đầu. Không từ bỏ Hoàng Nê Thai thì bằng hữu của người, thân nhân của người, tất cả những ai có liên quan đến người đều phải hoàn toàn xóa đi từ thế gian này. Một người cũng không lưu lại." Từ phương xa, bàn tay khổng lồ màu trắng hiển linh thành một Bạch lão hổ, hấn quát lạnh: "Con thứ ba của Thánh Hoàng -- Hồ Bí." Bên kia bàn tay khổng lồ màu vàng hiển linh ra một vị Thần kỳ sĩ tóc vàng, hấn mở miệng nói: "Thái dương Thần Tử Áo Lực Thác." Ở trong tay của hấn cầm một nữ nhân đang hôn mê, không ngờ là Tô Huỳnh. Thần Tử Áo Lực Thác quát: "Cho người thời gian suy nghĩ ba ngày, nếu không nàng này hấn phải chết." Hồ Bí cũng quát vô tình: "Lần này chẳng qua mới là hủy diệt dân thôn lân cận của người mà thôi, lần sau mới đích thực là những người có quan hệ mật thiết với người." Tiêu Thần cắn đến rách đôi môi, hai kẻ pháp lực Thông Thiên không ngờ lại làm việc thất đức như thế, hại người vô tội, hạ thủ với kẻ phạm nhân. Hấn chỉ vào hai người, gầm lên: "Hồ gia, Thái Dương Giáo. . . Bán Tổ thiên hạ, ta không để yên cho các người!" "Từ bỏ Hoàng Nê Thai, nếu không chuyện thảm thương sẽ vẫn còn phát sinh." Thái dương thần tử mang theo Tô Huỳnh đang lâm vào trong hôn mê, lạnh lùng vô tình nhìn chăm chú Tiêu Thần. Tiêu Thần triển khai Bát Tướng cực nhanh vọt tới. Đến hiện tại, hấn chỉ có một ý nghĩ giết chết hai tên kia. Kha Kha gặt gao đi theo bên người Tiêu Thần, nó mở Thất Nhạc Viên ra mà bao phủ về phía trước. Bởi vì tiểu tử kia cảm giác được hung hiểm lớn lao, hai kẻ trước mắt có năng lượng dao động rất khủng bố. "Ha ha. . ." Hồ Bí cười to, rạch không gian ra rồi trong nháy mắt biến mất. Thái dương thần tử cũng mang theo Tô Huỳnh phá vỡ không gian mà đi. Hai đại cao thủ đã đi, Tiêu Thần ngửa mặt lên trời gào thét. Đại họa, người mấy thôn chung quanh đều chết hết, chết thảm dưới thần uy,

xương cốt cũng không thể lưu lại, hoàn toàn đã hóa thành thịt nát. Tiêu Thần quỳ gối trên mặt đất, dập đầu với người dân mấy thôn kia. Trong lòng cực kỳ đau thương đồng thời cũng lâm vào thế lưỡng nan. Tù bỏ Hoàng Nê Thai hay là không vứt bỏ? Nếu như là từ bỏ, đám người Bạch Hồ Thánh Hoàng, Tam Anh Thái Quân, Thái Dương Thánh Thần tất nhiên sẽ bình an tránh thoát đại kiếp, cừu hận vĩnh viễn không thể báo thù. Tạm thời hãn và người bên cạnh chỉ sợ đều sẽ khó thoát khỏi cái chết. Nếu như không từ bỏ, phàm là những ai cùng hãn có giao tình chỉ sợ đều lâm vào hiểm cảnh trong tương lai không lâu. Tiêu Thần yên lặng tế bái dân thôn đã chết đi mà trong lòng rớm máu, thù này không thể không báo! Hãn quì thật lâu mới đứng dậy. Bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại để phân tích tình thế trước mắt. Sát Thần Lệnh cực đoan và cấp bách như thế đã nói rõ một vấn đề nghiêm trọng, vận mệnh Bán Tổ e là đã đi tới đoạn cuối ! Nghĩ đến khả năng này mà tim Tiêu Thần đập bịch bịch. Hãn đã châm chín chiếc đèn thần dưới mặt đất Cửu Châu. Những tiếng dội lại có thể là chuông tang cho Bán Tổ. Bọn họ hơn phân nửa sẽ không có bao nhiêu thời gian . Bởi vì muốn thoát khỏi diệt vong mà điên cuồng! Các Bán Tổ bị buộc phải điên cuồng . Người chết thì là chuyện đã rồi, hiện tại quan trọng là bảo vệ bằng hữu còn sống. Tiêu Thần mang theo Kha Kha phóng lên cao. Hãn bay về phía vùng đất Cửu Châu. Hãn muốn trước tiên tìm được đám người Liễu Mộ, Nhất Chân Ngưu Nhân rồi sau đó đưa bọn họ về bên trong Cổ Thôn. Hãn đang tìm mọi người. Người khác cũng đã tìm kiếm. Sát Thần Lệnh vừa ra làm kinh ngạc thiên hạ. Mặc dù tất cả mọi người biết là chuyện gì đang xảy ra. Nhưng Bán Tổ chính là những nhân vật trên đỉnh cao nhất của Kim Tự Tháp nên ai dám bác bỏ? Môn đồ của Bán Tổ hai giới trải rộng khắp thiên hạ, những người này tuyệt đối sẽ chấp hành sát lệnh của tổ sư. Thiên hạ đều cùng hành động, rất nhiều cao thủ đang tìm tung tích của đám người Liễu Mộ, Nhất Chân, Ngưu Nhân. Tiêu Thần điên cuồng, hãn tìm kiếm khắp thiên hạ, nhưng cũng không biết mấy người thân ở phương nào. Bán Tổ đang ép hãn tỏ thái độ. Đã không còn thời gian nữa rồi, nếu thật sự không thể tìm được mấy người thì Bán Tổ điên cuồng đều làm được đủ mọi chuyện. Tiêu Thần tung hoành trong thiên hạ, nhưng không người nào dám nói với hãn ra sao. Tất

cả mọi người đã biết, có Hoàng Nê Thai trong người thì không ai có khả năng giết chết hẳn. Sát Thần Lệnh tựa như trận cuồng bạo quét qua vùng đất Cửu Châu, sau đó lại có Bán Tổ Tu Chân Giới công khai thái độ ủng hộ thì thành sóng to ngập trời, sát khí tràn ngập Cửu Châu. Môn đồ Bán Tổ đều đang hành động, tìm kiếm tung tích những người đó. "Ta cũng tuyên bố với thiên hạ, phàm là người nào bảo vệ bạn bè ta, ngày khác tất làm dừng tuyên báo đáp. Phàm là kẻ hại bạn bè ta, ngày khác nếu như ta không chết thì tất đáp trả gấp hàng chục lần!" Tình huống cực kỳ nguy cấp, Tiêu Thần cũng như Bán Tổ bèn đưa tin cho thiên hạ. "Hộ Hữu Lệnh" cùng "Sát Thần Lệnh" đồng thời phát ra đã khuấy động thiên hạ. Sau ba ngày, Tiêu Thần rốt cục có được tin tức. Nhất Chân hòa thượng bị vây ở Tung Sơn, họa sát thân đang ở trước mắt. Nghe nói tới tin tức kia, Tiêu Thần phát huy Bát Tướng cực nhanh đến cảnh giới cao nhất, có thể nói chớp mắt bay ngàn dặm. Hẳn cùng Kha Kha trong thời gian ngắn nhất xuất hiện ở Tung Sơn với những cây cổ thụ chọc trời. Giữa các dãy núi thỉnh thoảng xuất hiện cổ tháp, trong những rặng núi nguyên thủy sát khí ngút trời. Trên một đỉnh cao nhất, phật âm ngân nga hồi lâu, thiên địa cùng than khóc. Hoàng Thiên thần chung bất diệt bay bổng trên trời, toàn thân trong suốt. Tiếng chuông du dương vang xa mấy chục dặm, hoàng kim thần quang rực rỡ chiếu thẳng tận trời cao. Bên dưới thần chung đúng là Diệp Thiên. Bên kia ngọc quang nở rộ, Bạch Ngọc cung điện tựa như cái cối xay đang chậm rãi xoay tròn. Nó xuất ra màn sương mù trắng xóa tràn ngập mênh mông, càng làm nổi bật sự biến ảo thần thánh khó lường. Bên dưới Cửu Kiếp Bạch Ngọc Thần Cung đúng là Phương Thiên Khải. Có bốn người khác với khí thế không kém bọn họ chút nào, tất cả cũng cùng thi triển tu chân pháp bảo, đứng thẳng trên không trung để bao vây một bạch y tăng nhân ở đỉnh núi. "Thấy thực tướng, chớ pháp không. Sát na ngộ đạo cùng vạn pháp, một khi cảnh tượng không che nổi, lúc gặp nhau thực trần trụi." Nhất Chân hòa thượng bạch y trắng tuyết đang đứng thẳng trên đỉnh núi, trông thật phóng khoáng linh hoạt kỳ ảo, siêu trần thoát tục. Tựa như là đã đắc đạo thần phật. Nhưng mà sau khi Tiêu Thần tìm đến thì tìm lại như bị đao cắt. Hẳn cảm giác sinh mệnh của Nhất Chân hòa thượng tựa hồ đã đi tới đoạn cuối! "Đại ca. . . Ta mới biết được

người là đại ca của ta. . . Là ta làm phiền hà người a. . ." Nhị ngũ tử (hói đầu) Bạc Sĩ ôm chân Nhất Chân mà lên tiếng khóc lớn. Với bộ bạch y vượt khỏi đời thường, Nhất Chân hòa thượng giống như pho tượng Phật, sừng sững bất động. Hắn đứng yên ở đỉnh núi, tăng y không nhiễm một hạt bụi phiêu bạt theo gió, chỉ có Phật âm khoan thai đang quanh quẩn đâu đây. "Vài lần sinh, vài lần tử, từ cổ chí kim đều như thế . . ." "Đại ca ta không nên để người chết thay ta. Ta tình nguyện thay người đi tìm chết, nếu như có thể, ta nguyện đảo ngược thời gian . . ." Bạc Sĩ phẫn nộ nhìn sáu người trên không trung mà nói: "Ngay cả là chết thì ta cũng sẽ tới tìm các người báo thù!" "Nhất Chân hòa thượng quả là nhân vật, đơn độc đối đầu với Lục Kiệt Tu Chân Giới chúng ta mà còn có thể có được biểu hiện như thế thì cũng đủ để tự kiêu. Đúng là thánh tăng trong thế hệ trẻ tuổi." Một người ở trên đỉnh đầu có Tu La Bảo Tán đứng bên Phương Thiên Khải cùng Diệp Thiên thờ dài nói. Tu La Bảo Tán tỏa thần quang ngút trời đang chậm rãi xoay tròn trong không trung trên đỉnh đầu của hắn, sương mù hỗn độn thỉnh thoảng lại phát ra. Hắn nhìn về phía Tiêu Thần mà nói: "Chính chủ đã đến, cắt đầu đưa cho hắn làm lễ vật." "Đi cũng không, ngồi cũng không, lời nói hành động đều là không. Kệ cho dao sắc kề trước mặt, giống như kiếm bén chém gió xuân . . ." Nhất Chân hòa thượng mỉm cười đứng thẳng, thân hình đang từ từ mờ đi, giống như bọt nước đang biến mất. "Nhất Chân. . ." Tiêu Thần hô to, đáp xuống trên đỉnh núi. Hắn nhìn bộ bạch y tăng nhân siêu phàm thoát tục mà lệ rơi đầy mặt. "Đại ca là bởi vì cứu ta mà chết, lúc trước đại ca có thể thông dong đi. . ." Bạc Sĩ lên tiếng khóc lớn. "Tại sao người chết trước mặt ta? !" Tiêu Thần hô to. Một ảo ảnh linh hoạt kỳ ảo tựa như bay ra khỏi thân thể đang biến mất, một bạch y thần tăng chấp tay tươi cười bay ngang trời về phía chân trời thốt lên: "Trên đời có ai không thể chết được?" Cuối cùng nó hóa thành một viên Xá Lợi Tử long lanh trong suốt rơi xuống trên đỉnh núi. "Đại ca. . ." Bạc Sĩ khóc ra huyết lệ mà nói: "Đại ca của ta lấy một địch sáu, bởi vì ta mà không lùi, kiệt lực mà chết. . . Là ta làm phiền hà đại ca." "Bồng giác ngộ, tâm thần kì. Không hiểu tựa như thân xác tan, trong mộng rõ ràng có lực thú, sau khi giác ngộ không thánh phạm. . ." Vào lúc bạch y hòa thượng thông dong điem tĩnh vĩnh viễn biến mất, chỉ

có câu phật âm cuối cùng còn lượn lơ. Tiêu Thần cảm giác được một nỗi cay đắng không nói ra lời, trong lòng cực kỳ đau thương. Một người bằng hữu đã vào sanh ra tử cứ như vậy tan mất. Ngay cả tâm cứng như sắt, nhưng vào giờ khắc này hắn cũng cảm giác đôi mắt đã ươn ướt, nước mắt đã làm nhòe hai mắt của hắn. "Nhất Chân người hoàn toàn tỉnh ngộ đi. . . Nhưng là, trên thế gian này không ai có thể đủ độ ta!" Tiêu Thần đứng ở trên đỉnh núi nói thật bình tĩnh, nhưng giọng điệu cực kì lạnh lẽo. Hắn bảo: "Ta muốn giết khắp thiên hạ!" Từ trong đôi mắt hắn bắn ra hai đạo Lệ Mang, quét về phía sáu người trên bầu trời. Hắn nói: "Lục Kiệt Tu Chân Giới, ta muốn đánh chết tất cả!" Hư không rách toạc ra. Hồ Bí, con của Bạch Hồ Thánh Hoàng và Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác xuất hiện ở trên bầu trời. "Xem ra tin tức coi như truyền kịp thời, để người thấy được bạch y hòa thượng diệt vong." Hồ Bí nói có chút thương tiếc: "Tiểu hòa thượng này rất có duyên thần phật, tiềm lực rất kinh người, phải chết cùng hơi đáng tiếc. Nếu như người còn không chịu từ bỏ thì người sẽ càng đau khổ, sẽ thấy những người liên quan sẽ chết ở trước mắt người. Người nọ tiếp theo người kia chết đi thì tuyệt vọng sẽ là bạn người một đời." "Các người làm như vậy mà vẫn còn trông cậy vào ta sẽ từ bỏ sao? !" Tiêu Thần phẫn nộ vọng trời cao. Thái dương Thần Tử Áo Lực Thác lạnh lùng vô tình nói: "Bán Tổ đã sớm biết người sẽ cự tuyệt. Từ lần trước lúc người bắt đầu cự tuyệt thì chúng ta cũng hiểu người cuối cùng sẽ không đồng ý. Đã như vậy, để người từ từ thường thức điệp khúc tử vong đi." "Như vậy Bán Tổ đều đi tìm chết đi!" Tiêu Thần hét lớn. Hồ Bí lạnh lùng nhìn hắn mà nói: "Bán Tổ đã sớm chuẩn bị phép thuật độ kiếp, người từ từ thường thức loại bị thương tuyệt vọng đi." "Độ kiếp? Chỉ cần ta còn sống, Bạch Hồ Thánh Hoàng, Tam Anh Thái Quân, Thái Dương Thần Thánh cũng đừng nghĩ muốn độ kiếp!" Tiêu Thần chỉ lên Hồ Bí cùng Thần Tử Áo Lực Thác ở trong không trung mà nói: "Ta chưa từng có hận một gia tộc nào đó, một môn phái nào đó, một người nào đó như vậy. Nhưng hôm nay ta trịnh trọng thề, ta sẽ diệt toàn bộ các người!" "Giết chúng ta? Vĩnh viễn không có khả năng!" Áo Lực Thác cười lạnh, rồi sau đó cùng Hồ Bí cắt qua hư không, mang theo Lục Kiệt biến mất. "Trước mắt không giết được Bán Tổ, nhưng

ta giết con cháu của bọn họ. Ta muốn chủ động ra tay, bắt đầu từ bây giờ giết khắp thiên hạ!"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 332 : Huyết sát tứ phương

Giữa bạt ngàn cổ tháp ở Tung Sơn, xa xa tiếng chuông du dương, phật âm vang vọng. Tiêu Thần đứng ở trên đỉnh cao nhìn về phương xa vẫn không nhúc nhích, phảng phất giống như một pho tượng đá. Bạc Sĩ tay nâng Xá Lợi Tử trong suốt, quỳ rạp xuống đất, giọng khàn khàn nói: "Thù này không báo, thề không làm người!" Kha Kha cũng thật hiếm khi ngoan ngoãn, lẳng lẳng nằm yên ở một bên nhìn sang Thật lâu sau, Tiêu Thần mới thu hồi ánh mắt, đi tới bên Bạc Sĩ, nói: "Thù này đương nhiên phải báo." Vừa nói, ngón tay hắc vừa điểm lên trên đầu Bạc Sĩ, làm hắc lập tức rơi vào hôn mê. Bạc Sĩ thực lực hiện tại không đủ để tung hoành thiên hạ, đối mặt Lục Kiệt tu chân như vậy cũng không có bất cứ phần thắng nào. Tiêu Thần dĩ nhiên sẽ không để hắc đi chịu chết nên mang theo hắc bay lên trời, rất nhanh hướng về Ung Châu bay đi. Sau khi sắp xếp cho Bạc Sĩ ở lại hồng hoang Cổ Thôn, đồng thời khiến cho hắc rơi vào giấc ngủ say, Tiêu Thần bước dài đi ra. Vào giờ khắc này, khí chất của hắc đại biến, tóc bay loạn vũ, ánh mắt sắc bén vô cùng, đầy người đều là sát khí. Không một chút nào che dấu, Hắc muốn giết người !!! Ung Châu sông núi gấm vóc tú lệ. Ở mạn thượng du sông Hoàng Hà có một vùng núi, tiên khí ngút trời linh thiêng ẩn hiện tên là Tây Nhung. Hồ gia đã xây dựng ở chỗ này từng lớp, từng lớp cung điện lớn nhỏ. Có thể nói, địa vực rộng lớn tây bộ Ung Châu đều ở dưới sự khống chế của Hồ gia, thậm chí hồng hoang Cổ Thôn cũng được coi là phạm vi thế lực của Hồ gia. "Tu giả đã giận, thân phơi trăm dặm, máu chảy thành sông!" Tiêu Thần đi tới Tây Nhung Sơn, hét lớn trước dải núi cao lồng lộng. Mây mù phiêu động, một ngôi đền lúc ẩn lúc hiện, nơi này là một trong những trọng địa

của Hồ gia. Âm ba cuồn cuộn trong nháy mắt kinh động đến cao thủ Hồ gia. Rất nhiều người bay ra khỏi cung điện, đứng trên Tiên Sơn. Tiêu Thần mang theo một thanh Chiến Kiếm, bước dài hướng trên núi đi tới, tiểu thú Kha Kha gắt gao đi theo bên cạnh hắn. Trên ngọn núi suối nguồn uốn lượn, cảnh sắc tuyệt đẹp. Tiêu Thần từng bước từng bước tiến lên, đối mặt với đám đình đài đền. Chiến Kiếm vung lên đi qua chỗ nào là đình đền sụp đổ, lầu đài vỡ vụn. Hắn hoàn toàn vì diệt phái mà đến. "Tiêu Thần người thật to gan..." Một đám cao thủ Hồ gia lao xuống Tiên Sơn vây hắn lại. "Ông" thiên âm cực lớn trực tiếp xuất khẩu, hai mươi mấy người bị trúng chiêu liền linh hồn tán loạn tại chỗ, thân thể nát bấy, trong phút chốc hóa thành huyết vụ, phiêu tán ở trong núi. "Người..." Ở phía sau, một trưởng lão của Hồ gia giận dữ quát: "Không biết trời cao đất rộng, người cho là có một cái pháp khí ác độc nho nhỏ đó liền thật sự có thể tung hoành thiên hạ sao?" "Tung hoành thiên hạ không dám nói. Nhưng giết đám mèo chó Tung Cầu các người thì thế này là đủ rồi!" Tiêu Thần toàn thân đều bao phủ huyết vụ, từng bước, từng bước hướng về phía Tiên Sơn bước tới. Dân làng bị chết, Nhất Chân biến mất đã làm hắn tuôn trào phần nộ. Hiện tại hắn chỉ nghĩ chém giết để bình ổn oán giận trong lòng. Nhị trưởng lão được Gia chủ hiện thời của Hồ gia giao cho trọng trách trấn giữ quả núi đầu tiên ở Tây Nhung Sơn quay sang tả hữu hô lớn: "Bắt lấy hắn cho ta!" "Nhị trưởng lão, để ta đi giết hắn!" Một cao thủ Hồ gia tuổi còn trẻ hét lớn một tiếng rồi hóa thành một đầu Bạch Hồ lao xuống Tiên Sơn. Bốn chân bay trong không trung, Ma Vân quay cuồng. Từng đạo tia chớp đỏ bầm xé không đánh về phía Tiêu Thần. Đồng thời, Bạch Hồ một thân lại hóa thành hơn mười đạo vây quanh Tiêu Thần. "Ảnh Tượng Phân Thân, Diệt Hồn đại pháp." Cao thủ gia tộc Bạch Hồ hét lớn. Hắn đúng thật là cường giả trong thế hệ trẻ tuổi, mặc dù cảnh giới chẳng qua chỉ là bán thần mà thôi, nhưng lại nắm giữ thần thông rất tà dị là phân thân hơn mười đạo, có thể không một tiếng động chiếm đoạt linh hồn người khác. "Chó Tung Cầu mà cũng dám sủa !!!" Tiêu Thần trực tiếp phóng lên cao, bóng dáng giống như một làn khói nhẹ, Chiến Kiếm giơ lên cao lập tức chém xuống. Con Bạch Hồ đó trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ, cố hết sức tránh né, nhưng há lại có thể nào tránh được Tiêu

Thần. Huyết quang bắn toé, đầu Bạch lão hồ bị lập phách thành hai nửa, thần hồn câu diệt ngay tại chỗ. Trên bầu trời hơn mười đầu hồ ảnh toàn bộ tán loạn, bởi vì đầu Bạch Hồ vừa mới tan xác chính là bản thể. Bản thể chết đi, phân thân có nhiều hơn cũng vô dụng. "Hồ gia các người nghe đây, nợ máu thì phải trả bằng máu. Hôm nay ta sẽ nhuộm máu Tây Nhung Sơn." Tiêu Thần lại một lần nữa cất bước, Chiến Kiếm trong tay đang không ngừng uống máu. "Nực cười..." Hồ gia Nhị trưởng lão giận dữ, một kẻ tu giả cảnh giới Niết Bàn nho nhỏ lại dám hướng về phía cao thủ trên núi kêu gào, điều này làm cho bọn họ tức giận không thôi. "Ta không tin Hoàng Nê Thai kia lại có tà tính như vậy, ai đi xuống giết hắn cho ta?" "Tên ngông cuồng cảnh giới Niết Bàn nho nhỏ này, chẳng qua chỉ là một con chó đất mà thôi, để ta đi giết hắn!" Một tên cao thủ hồ gia oai phong đứng ra, lập tức bay xuống. Nhị trưởng lão lập tức đứng ngồi không yên. Đó là con trưởng của gia chủ Hồ gia, mặc dù năm nay đã hơn bốn mươi tuổi nhưng mà vẫn giống như kẻ lỗ mãng. Nếu như hắn ở chỗ này xảy ra vấn đề thì Nhị trưởng lão hẳn thật sự không biết thông báo thế nào với gia chủ. "Các người đều lên cho ta!" Chín đại cao thủ chung quanh nghe vậy bèn đồng loạt hướng về dưới chân núi bay đi. Đối mặt mười đại cao thủ, Tiêu Thần vui mừng không chút hãi sợ, có Hoàng Nê Thai hẳn giống như có bất tử thân. Hắn cảm giác được Hồ gia cường giả khôi ngô đứng ở giữa kia tựa hồ thân phận không giống giống như những người khác. Bát Tướng Thế Giới hiện lên, lập tức cuốn hết mọi người đi vào. Nhưng hắn chỉ ra tay với người ở chính giữa kia. "Hồ Khiếu đại địa!" Hồ gia trưởng tử ngửa mặt lên trời rít gào, căn nguyên tử vong chấn động, âm ba lấy mắt thường có thể thấy hình thức đánh sâu vào mà đến. Trong mơ hồ có thể thấy âm ba nặng nề như âm binh hiện lên, lưỡi hái tử thần múa lượn bổ về phía Tiêu Thần. Đây là thần thông nổi danh của hắn, đã giết người vô số. Nhưng lần này tất cả đối mặt Tiêu Thần căn bản không có hiệu quả, một Thượng Thương Chi Thủ liên chụp xuống, đánh nát hoàn toàn tảng lớn âm ba. Hồ gia trưởng tử hoảng loạn xuất ra một quầng sáng, ngay lập tức mở không gian quyền trục, chuẩn bị chạy trốn "Ở trước mặt ta mà người cũng muốn trốn? !" Tiêu Thần vào giờ khắc này thực sự Lãnh Huyết, căn bản sẽ không lưu tình. Hắn vốn

đến đây là để giết người. Đôi mắt sáng lạnh bắn ra bốn phía, Thượng Thương Chi Thủ liên tiếp xuất ra chín chưởng, chẳng những quầng sáng kia bị đánh nát, chính không gian cũng bị xé rách. Ý nghĩ muốn dùng không gian quyền trực đào tẩu của Hồ gia trưởng tử bị hủy đi cùng với không gian thông đạo kia. Tiếp theo, một bàn tay thật lớn áp xuống, đập hẳn thành thịt nát, hình thần câu diệt. "Ai nha!" Nhị trưởng lão trên Tiên Sơn kêu lớn. Gia chủ trưởng tử chết đi, sau này chắc chắn lão sẽ không được thoải mái rồi. Tiểu thú Kha Kha bên cạnh Tiêu Thần. Dùng sức mở Thất Nhạc Viên ra, trong nháy mắt bao phủ khắp Bát Tướng Thế Giới. Đây quả thực chính một đôi tổ hợp vô địch, chín người còn lại toàn bộ bị thu vào, Bát Tướng Thế Giới cùng Thất Nhạc Viên phối hợp có thể nói hoàn mỹ. Chiến Kiếm huy động, đầu chín tên cường giả bay ra ngoài. "Hồ gia đều là phế vật sao? Chẳng lẽ không có một nhân vật nào làm cho người ta kinh ngạc sao?" Tiêu Thần từng bước bước lên Tiên Sơn, hướng về phía tứ phương quát to: "Ta biết Gia chủ Hồ gia hiện tại là một trò cười, các lão bất tử đều lăn ra đây cho ta. Gia chủ trước đây, trưởng lão trước đây cũng lăn ra, đều lăn hết ra đây cho ta." Âm ba mệnh mông cuồn cuộn. Nhưng không có người trả lời, chỉ có những rặng núi đang run rẩy. Nhị trưởng lão cắn răng nói: "Cường giả Hồ gia không có ở đây, bằng không có thể nào tha cho người tội càn rỡ." "Bọn chúng trốn xuống cái lỗ nào rồi?" "Bọn họ đi phụ trợ lão tổ độ kiếp. Nếu họ ở chỗ này, người đã sớm tử mười lần." "Dù cho là lão tổ tông các người cũng chẳng làm gì được ta, càng không nói đến người khác. Đã như vậy, nơi này toàn bộ diệt!" "Người..." con người Nhị trưởng lão tí muốn nứt ra. Tiêu Thần cười lạnh nói: "Nhân quả tuần hoàn mà thôi, từ người bắt đầu đi." Mặc dù thân là cao thủ cảnh giới Trường Sinh, nhưng là Nhị trưởng lão cũng không có khả năng ngăn cản Tiêu Thần lúc này, nhưng mà căn bản là lão không dám nghĩ đến chuyện trốn. Xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả hiện tại có thể thoát được cái chết thì cũng khó lấy chạy thoát hồ gia trách phạt. Tiêu Thần xuất ra chữ "ông", tất cả các cường giả Hồ gia xông lên toàn bộ bỏ mạng. Huyết tẩy Tây Nhung Sơn, Tiên Sơn biến thành chốn hoang tàn. Tin tức này vừa loan ra. Cả thiên hạ phải kinh ngạc. Không ngờ Tiêu Thần một người lao vào trọng địa Hồ gia, chém chết gần trăm

cường giả. Tin tức như là một cơn cuồng bạo thổi quét qua Cửu Châu đại địa. Nhưng mà chính hắn lại không có bất cứ cảm giác thành tựu gì. Không thể giết chết một người danh chấn trong thiên hạ thì cảm giác như là đánh với tượng gỗ. Tẻ nhạt vô vị. Có điều tâm lý có phần hơi được an ủi. Cuối cùng thì coi như dân làng cùng Nhất Chân cùng đòi được một phần món nợ máu. Tiêu Thần toàn thân đều là vết máu, bước xuống Tây Nhung Sơn. Chiến Kiếm trong tay không ngừng có giọt máu nhỏ xuống. "Một thanh Chiến Kiếm quét thiên hạ, Hồ gia mới chỉ là bắt đầu!" Tiêu Thần truyền ngữ khắp thiên hạ, rõ ràng là hướng tới tất cả Bán Tổ khiêu khích. Sau đó Tiêu Thần liên tục chiến đấu ở chiến trường khác tại Ung Châu : Hoa Sơn. Hiện nơi này đã trở thành trọng địa của Tam Anh Thái Quân Lân này xuất hiện, tình hình thiên hạ tất cả đã biến đổi nên dẫn tới vô số người đứng xem. Lấy lực của bản thân để chèn ép môn phái của Bán Tổ, điều này cần dũng khí lớn lao đến nhường nào! Bay qua cổ đô Trường An về hướng đông hơn trăm dặm, đó là tây Nhạc Hoa sơn. Linh khí trên Cửu Châu đại địa đã dần dần đậm đặc, hiện nay Hoa Sơn đã sớm thành một cõi Động Tiên Đất Lành. Nơi này từng là đất linh cho thiên hạ cường giả luận kiếm, nhưng hiện tại đã bị môn phái của Tam Anh Thái Quân chiếm lấy . Từ xưa lên Hoa Sơn chỉ có một con đường, nó là xếp hàng đầu trong những nơi cực kì nguy hiểm. Tiêu Thần lại một lần nữa du ngoạn sơn thủy trên Hoa Sơn, nhưng cảm thụ đã khác nhau rất lớn. Linh khí mùmịt, sương tiên bông bành. Không ngờ nơi này được bọn họ mở ra không gian Thứ Nguyên, kỳ hoa nở rộ, cỏ ngọc kín đất, tiên quả lủng lẳng trên đầu, mùi thơm toả ra ngào ngạt. Ngoài dự tính, nơi này chỉ có sự im ắng, trên Hoa Sơn không có một bóng người. Nhưng khi Tiêu Thần bước vào Thứ Nguyên hiểm địa thì lập tức cảm giác sát khí ngút trời. Thượng Cổ Tiên Trận phát động, đất chuyển sao rời, quỷ khóc thần sầu, trên đỉnh Hoa Sơn phong vân biến hóa. Tiêu Thần bị nhốt ở trên đó. "Tam Anh Thái Quân vắng mặt, mặc dù tất cả cao thủ cũng đã rời đi, nhưng Hoa Sơn vẫn không phải nơi dễ xông vào." Hơn mười người trung niên Tu Chân Giả hiện ra, nhìn chăm chú Cổ Tiên Trận sát khí ngút trời. Nhưng là, bọn họ thất vọng rồi. Vén vén chỉ một lát sau, Cổ Tiên Trận liền phá thành mảnh nhỏ, Hoàng Nê Thai đánh phá tứ phương, tiên

trận trong khoảnh khắc bị phá giải. Tu giả ở đằng xa đang nhìn về Hoa Sơn đột nhiên thấy sát khí đầy trời biến mất thì tất cả đều giật mình vô cùng. Sau nửa canh giờ bọn họ thấy Tiêu Thần toàn thân là huyết mang theo Chiến Kiếm bước đi. Phía sau đi theo một con tiểu thú đang ôm Linh Túy nhai rau rầu. Thiên địa im lặng như chết. Sau khi Tiêu Thần mang theo Chiến Kiếm rời khỏi Hoa Sơn thì đám tu giả ở đằng xa mới dám đáp xuống đỉnh núi. Huyết vụ phiêu động, đập vào mắt toàn bộ là tử thi, sáu mươi tư cao thủ Tu Chân Giả ở lại bảo vệ không gian thứ nguyên Hoa Sơn toàn bộ bị diệt! Không có người nào giữ được mạng sống. Đồng thời, thảo dược viên của môn phái Tam Anh Thái Quân tử mĩ bồi dường bị cướp sạch sẽ, tất cả Thiên Địa Linh Túy đều bị lấy đi, một gốc cây cũng không còn lại. Mà cửa Luyện Đan Phòng cũng bị mở rộng toang hoác, không còn sót lại thứ gì. Thiên hạ rung động, Tiêu Thần thủ đoạn quá mức tàn khốc. Dân làng bị giết, bạn bè biến mất làm cho hãn không chút nhân nhượng, lãnh khốc vô tình. Mới chỉ nghỉ ngơi và hồi phục gần ba ngày, Tiêu Thần liền lại lần nữa xuất hiện. Được Hoa Sơn linh dược thần hóa chín huyết đạo, đến bây giờ hãn đã hoàn thành thần hóa cả tám huyết đạo mà lột xác, hoàn toàn đả thông kinh mạch toàn thân, sinh mệnh Tinh Nguyên càng phát ra hào hùng. Sát Thần Lệnh truyền thiên hạ, nhưng hiện tại lại thành một truyện cười. Chánh chủ đang đại sát tứ phương mà lại không thấy môn đồ Bán Tổ đến tiêu diệt. Nhất cử nhất động của Tiêu Thần đều hấp dẫn ánh mắt của người trong thiên hạ. "Tiêu Thần ta cùng với người không chết không ngừng!" Diệp Thiên tự nói, mặc dù hai lần bại dưới tay Tiêu Thần, nhưng là hãn hiện tại vẫn tức sùi bọt mép, chiến ý ngất ngưởng cao. Hoa Sơn trọng địa bị Tiêu Thần Chiến Kiếm quét ngang qua, máu chảy thành sông, sau khi hãn biết được tất cả chuyện này cũng chỉ biết cắn răng. Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt chậm rãi xoay tròn trên đỉnh đầu hãn. Một hồi đại chiến thanh thế to lớn sắp xảy ra, Tiêu Thần truyền lời thiên hạ, muốn lấy bản thân chi lực độc chiến Tu Chân Giới Lục Kiệt. Lần đại chiến này, Nê Hoàng Thái nếu như xuất trận thì Tiêu Thần liền tự coi là bại trận. Hãn muốn hoàn toàn bằng vào tu vi tự thân diệt toàn bộ Lục Kiệt. Đám người Diệp Thiên, Phương Thiên Khải khó có thể chịu được loại miệt thị có tính khiêu khích đó, Tu Chân

Giới Lục Kiệt nhất tề hành động, kéo đến cố đô Trường An tại Ung Châu. Thành Trường An, là nơi đặt kinh đô của các đế vương lừng lẫy trên Cửu Châu, chính là cố đô của hơn mười triều đại. Độc chiến Tu Chân Giới Lục Kiệt, không dựa vào lực lượng của Nê Hoàng Thai ... những lời này tựa hồ chỉ là cuồng ngữ, không ai cho rằng Tiêu Thần có thể thắng. Lục Kiệt hiện tại đã ở cố đô Trường An, nhưng Tiêu Thần lại vẫn không có lộ diện. Khách điểm thành Trường An đã sớm kín người hết chỗ, tin tức Tiêu Thần cùng Lục Kiệt đại chiến đã truyền khắp thiên hạ, tất cả mọi người đều chờ mong được mục sở thị một trận chiến này. Như thế qua ba ngày, cho đến đến ngày ước chiến đã định thì thân ảnh của Tiêu Thần mới hiện ra trong không trung tại thành Trường An. Đi theo bên người là tiểu thú Kha Kha. Không ít bóng người bay lên trời. Dần dần, ở phương xa bóng người dày đặc, một đám người đông đảo xem cuộc chiến đã tạo ra một mảng lớn đen ngòm. Quyết chiến trên không trung cố đô Trường An, đây là một lần ước chiến chính thức quy mô thật lớn, khiến cho thiên hạ phong vân xao động. "Ta vốn là kẻ phạm nhân, chỉ muốn vô lo để tu trường sinh, nhưng bị buộc phải tàn nhẫn hành sự..." Tiêu Thần chỉ vào sáu người trên bầu trời, nói: "Hôm nay là đến phán quyết các người, sau đó vài tên Bán Tổ sẽ được nghe thử chuông tang." Hoàng Thiên Thần Chung bắt diệt, tiếng chuông du dương, âm thanh truyền trên trăm dặm, quanh quẩn trong không trung tại cố đô. Diệp Thiên cất bước ra, hần chỉ báo danh bằng một tiếng hừ lạnh. "Nếu như không có Nê Hoàng Thai, chúng ta mỗi người cũng có thể cùng độc chiến, chẳng ai sợ người." Một kẻ khác trong những tên còn lại của Lục kiệt cũng cất bước đi ra, trên đỉnh đầu có một chiếc Tu La Bảo Tán thần quang ngút trời. Nó chậm rãi xoay tròn, hỗn độn sương mù thỉnh thoảng bắt đầu khởi động ra, hần tự báo họ tên: "Ta là Lăng Hư Diễm." Ngọc quang lóng lánh, Phương Thiên Khải không chế Thần Cung tiến lên, không cần giới thiệu, Tiêu Thần đã sớm biết hần. Ba người này cũng có Linh Bảo hộ thân, tựa hồ so với pháp khí Bán Tổ cũng không kém bao nhiêu, đều là cường đại địch thủ. Cùng với người thứ tư ở trên không trung cất bước mà đến, Tiêu Thần trong lòng vừa nhảy, hần cảm giác được nguy hiểm. "Ta gọi là Thiệu Nghê." (chắc em cùng cha khác ông nội của Hậu Nghê) Người này dĩ nhiên lưng

đeo một thanh trường cung, trường cung mặc dù thoát nhìn không ra gì, nhưng trong phong cách cổ xưa lại quanh quẩn một cỗ sát khí như có như không. Chín mũi tên đen nhánh trong túi có một cỗ khí tức tử vong khiếp người. Người thứ năm xuất hiện, cảm giác bất an trong lòng Tiêu Thần lại càng gia tăng một bước. Chín chiếc đỉnh đồng trôi nổi chung quanh hắn, phát ra khí tức tang thương từ xa xưa làm cho người ta có cảm giác áp bách vô tận, phảng phất như Tinh Vũ mệnh mông hiển thị trước mặt. "Ta gọi là Hạ Đình." Chín chiếc Thanh Đồng đại đỉnh chậm rãi xoay tròn, chung quanh hắn hình thành một cỗ vô hình vực tròng, ngoại nhân khó có thể tới gần nửa bước. Đây là... Tiêu Thần nhìn qua một chút người thứ tư cùng người thứ năm, bọn họ không lẽ là truyền nhân của Hậu Nghệ cùng Đại Vũ? Cửu đỉnh cùng trường cung kia không lẽ là pháp bảo của hai vị Bán Tổ? Người thứ sáu không có pháp khí, hắn cất bước ra, nói: "Ta là Vô Danh." Người này cũng cho Tiêu Thần cảm giác nguy hiểm, giống như bản thân hắn chính một pháp bảo cường đại. Bất quá, Tiêu Thần căn bản không hề có ý sợ, trái ngược, chiến ý bị kích phát ra càng cao, nhìn khắp tứ phương mà nói: "Các người cùng lên đi!"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 333 : Trường An đỉnh phong đại chiến

Trận quyết chiến tại cố đô ngàn năm Trường An là cuộc chiến của đỉnh phong trong thế hệ trẻ tuổi! Tu Chân Giới Lục Kiệt, là những kẻ đang nhòm ngó vị trí đỉnh cao Phong vương ở nhân gian, trong cùng thế hệ vốn khó có đối thủ. Nhưng hôm nay tụ chung một chỗ để đại chiến với Tiêu Thần. Tin tức truyền khắp thiên hạ, trên từ vương công quý tộc, dưới đến dân thường tiểu thương đều muốn xem trận chiến này. Tứ phương ùn đến làm thành Trường An đã chật kín người, tất cả mọi người đều ngửa đầu ngắm nhìn. Mà những cường giả có thực lực cường đại đã sớm bay lên ở phía chân trời,

bóng người đông đảo đang từ Viễn Không nhìn chăm chú vào khoảng không trung phía trên thành Trường An . Lục Kiệt là ai? Mấy tháng qua danh chấn Cửu Châu, đã sớm là những nhân vật làm mưa làm gió trong thiên hạ. Còn Tiêu Thần thì càng khác đời, hấn dám nhằm hướng Bán Tổ hạ đao. Một trận chiến này đều đặc biệt hấp dẫn làm cho người ta chú ý, bất kể thắng bại như thế nào thì đều chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng to nổi lên cuồn cuộn. Mặt trời chiều ngả về tây, màn đêm buông xuống, đại chiến hết sức căng thẳng. Lục Kiệt ngạo mạn hơn người nên đều không có ý định vừa bắt đầu đã quần chiến Tiêu Thần. Đặc biệt mấy người chưa từng giao đấu cùng Tiêu Thần thì đều muốn độc chiến mà giành phần thắng. Tiếng chuông du dương, Hoàng Thiên thần chung bắt diệt trông thật chói mắt. Nó óng ánh gần như trong suốt, hoàng kim thần quang chiếu thẳng lên trời cao làm không trung trên đỉnh đầu Diệp Thiên không ngừng rung động.

"Boong..." Tiếng chuông đột nhiên kịch chấn, như là có thiên thần đang rống lên trong trái tim chúng sanh , làm cho linh hồn người ta run sợ. Diệp Thiên một bước vượt trăm trượng, hoàng kim thần chung trên đỉnh đầu vọt tới. Từ xa nhìn lại chỉ thấy một chùm ánh sáng rực rỡ vàng chói cắt qua không trung, như ngôi sao chổi đang đâm xuống đất với khí thế không thể đương đầu. Bầu trời cổ đô Trường An lay động dữ dội! "Đại đức đại uy, Hoàng Thiên bắt diệt." Diệp Thiên cả người đều bị gắn vào bên trong Hoàng Thiên thần chung, âm thanh lạnh như băng phát ra giống như là đến từ chín tầng Địa Ngục lạnh lẽo vậy. Người cùng chuông hợp nhất, sóng âm xé rách không gian, làm nát bấy tất cả những vật hữu hình mà bắn thẳng về phía Tiêu Thần như muốn chôn vùi hấn trong tiếng chuông dao động kinh khủng kia. Tiêu Thần đứng trong không trung, hấn mở miệng phát ra Thiên Âm chữ "Ông" . Nó đục một lỗ trong làn sóng âm tử vong rồi một đoạn Thái Cổ thần văn cực lớn, giống như là đúc từ kim loại mà thành hiện lên trên bầu trời. Rồi sau đó hung hăng đánh lên trên thân hoàng kim chung. "Boong..." Tiếng chuông đình tai nhức óc, giống như sấm sét từ chín tầng trời, nó điên cuồng giáng xuống làm khắp thành Trường An lay động , tiếng sấm mênh mông cuồn cuộn thập phương. Chữ "Ông" trong Bản Nguyên Thiên Âm không ngờ lại hiển linh ra sau một tiếng hét lớn của Tiêu Thần đã

đánh bay Hoàng Kim Thần Chung. Hoàng Kim Thần Chung xé rách không gian bay đi ra xa mấy trăm trượng. Có thể thấy rõ ràng trên thân chuông bị khắc một cái ấn ký thật sâu, đó là Thái Cổ thần văn "Ông" . Cả thành Trường An sôi trào. Có thể thấy một kích như thế, thì chuyển đi này cũng không tệ. Thiên Âm rung động, chỉ một chữ mà giống như một đoàn quân ngàn vạn người, thủ đoạn của Tiêu Thần như thế, có thể nói đã làm kinh sợ thiên hạ. Tiếng chuông du dương, Diệp Thiên xuất hiện trên không trung, Hoàng Thiên thần chung chậm rãi xoay tròn, uy áp mệnh mông hào hùng cuộn cuộn ra. Kim quang rực rỡ ngút trời, ấn ký cổ đại trên thân chuông bị lực lượng cường đại xóa đi . Cách đó không xa Tiêu Thần âm thầm gật đầu, quả chuông này quả thật bất phàm. Không ngờ lại chặn được Bản Nguyên Thiên Âm. Thân chuông màu vàng của Hoàng Thiên thần chung bất diệt giờ đã hoàn toàn trong suốt, có thể thấy rõ ràng Diệp Thiên ở bên trong đang chậm rãi múa hai tay. Cùng với động tác của hắn, thần chung kịch chấn, tiếp theo trong đôi mắt hắn bắn ra hai đạo kim quang mãnh liệt. Tiếng chuông rung động thiên địa, Hoàng Thiên thần chung cùng Diệp Thiên hợp nhất, thân chuông không ngờ đang từ từ hòa tan rồi hợp lại cùng hắn. Quả chuông trong suốt gần như biến mất, chỉ có kim quang mãnh liệt bao phủ chung quanh Diệp Thiên, khiến cho ngay cả mái tóc dài của hắn chuyển thành một mặt trời vàng chói rực rỡ. "Ôm chuông mà sinh, trời sanh chiến thể, cửu tử bất diệt, thiên hạ vô địch." Diệp Thiên lại một lần nữa xông tới. Vào giờ khắc này hắn vứt bỏ mọi tu chân pháp bảo khác, hợp nhất cùng Hoàng Thiên thần chung bất diệt rồi bày ra chiến kỹ mà chỉ có Luyện Khí Sĩ mới hiểu được . Hào quang vàng rực chiếu trên bầu trời một mảnh rực rỡ chói mắt, thần quang sáng lạn hoàn toàn bao phủ nơi đó . Diệp Thiên đánh xuyên qua hư không, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Tiêu Thần, đôi phải lấy khí thế quét ngang vạn quân nhằm hướng lưng Tiêu Thần phóng tới. Đồng thời, hai tay huy động, chưởng đao bổ về phía cổ họng Tiêu Thần. Tiêu Thần lúc đứng im như núi, khi động hết gió lốc, bóng dáng tựa như ảo mộng. Chỉ thấy trên bầu trời lưu lại những đạo tàn ảnh mà tránh né vài cú liên hoàn này. Hắn vung Thượng Thương Chi Thủ lên mà hung hăng bổ ra phía ngoài. Diệp Thiên nhếch mép cười gằn. Cho dù hai lần trước đã đại bại

nhưng hắn vẫn sục sôi ý chí chiến đấu. Không né không tránh, chưởng đao của hắn vẫn hướng phía trước kiên định đối chọi với Thượng Thương Chi Thủ. "Boong..." Hai tướng giao đấu đã phát ra âm thanh chấn động trời mây. Thần quang hoàng kim quanh thân Diệp Thiên vô cùng mãnh liệt, cả người phảng phất như chính là Hoàng kim thần chung kia. Ôm chuông mà sinh, quả thật lai lịch Bất Phàm! Đây là suy nghĩ của những ai biết rất rõ lai lịch của nó. "Ta là bất tử!" Diệp Thiên hét lớn, hắn muốn đánh bay Tiêu Thần. Mái tóc hoàng kim trên đầu tung bay cuồn cuộn, từ trong đôi mắt bắn ra hai đạo kim quang mãnh liệt hướng về hai mắt Tiêu Thần đâm tới. "Ta có thể giết người một lần, là có thể giết người mười lần trăm lần ngàn lần!" Tiêu Thần đồng dạng tóc đen bay loạn, đôi mắt phóng điện mà bắn ra hai đạo kim quang đối lại. Bốn đạo tia sáng toàn bộ biến mất. Tiêu Thần hét lớn một tiếng, cả người tựa như quả Thái Cổ ma sơn, đôi tay với uy lực thiên địa xuất ra đánh tới. Song chưởng đè nặng lên song chưởng của Diệp Thiên, đập cho nó rơi xuống mặt đất, khí thế như cầu vồng đang mọc, hùng dũng không thể đỡ! Diệp Thiên trong lòng run lên, khí thế cuối cùng yếu đi một bậc. Hắn liền bay xéo đi muốn tránh né mũi nhọn để rồi sau đó lại đánh tiếp. Nhưng mà, Tiêu Thần uy áp đã bao trùm thành Trường An, khí thế tăng lên đến cảnh giới đỉnh phong nên căn bản không để cho hắn cơ hội. Bát Tướng cực nhanh, vô ảnh vô hình mà lại không gì cản nổi đã đánh Diệp Thiên phải bay đi. Thượng Thương Chi Thủ cứ thế đánh ra, liên tục mười hai chưởng điên cuồng nện xuống. Khắp bầu trời đều rung động, mọi sinh linh trong thành Trường An đều run rẩy! Diệp Thiên bị buộc tiếp nhận hơn mười chưởng, tiếng chuông vang trời, hoàng kim thần quang bốc lên trời cao nhưng thân thể của hắn đã liên tục chấn động. Cuối cùng một tiếng chuông vang lên, hoàng kim hào quang chiếu bầu trời đêm sáng như ban ngày, quả chuông trong suốt lại hiện ra. Hoàng Thiên thần chung bất diệt bị Tiêu Thần liên tục đánh vào, lập tức không thể hợp nhất cùng Diệp Thiên. Tiêu Thần chiến ý nâng cao, khí thế như cầu vồng, chiến huyết giống như giống như sôi trào. Cứ một bước trăm trượng, áp chế Diệp Thiên mà đánh tới. Bầu trời đêm rung động, Diệp Thiên bị Tiêu Thần điên cuồng đánh bay về phía chân trời. Tiêu Thần như sấm chớp cuồn cuộn từng bước đuổi

theo, Diệp Thiên căn bản không cách nào thoát khỏi. "Choang " Bị Thương Thương Chi Thủ liên tục oanh kích hơn mười kích, Hoàng Thiên thần chung bất diệt bị đánh xuyên qua , một lỗ hồng lớn hình năm đấm hiện lên trên thân chuông. Kết quả là đáng sợ, Hoàng Thiên thần chung không tiếp tục chịu nổi công kích điên cuồng của Tiêu Thần, trong chốc lát liền vỡ tan, từng mảnh chuông màu vàng bay ra tứ phương. Tiêu Thần nện tiếp một quyền, thân thể Diệp Thiên chia năm xẻ bảy. Thành Trường An sôi trào! Đại chiến kịch liệt làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Vừa mới bắt đầu, liền đã làm cho cảm xúc của người ta trào dâng mê mẩn như thế. Toàn bộ người đang xem cuộc chiến bắt đầu hò hét. Tiêu Thần cũng không ngừng lại, Bát Tướng Thế Giới hiện lên để giam cầm vùng không gian này, vây kín thân thể đang bị chia năm xẻ bảy kia vào bên trong. Giọng nói lạnh lẽo vang vọng bầu trời: "Người không phải cứu tử tái sinh sao. Càng sống lại càng mạnh sao? Hôm nay ta sẽ thành toàn người, sau nhiều lần chết đi thì ta sẽ đánh người đến tan xác!" Xa xa, có tiếng chuông du dương, Hoàng Kim thần chung đã thật sự sắp khôi phục lại . Tiêu Thần một bước hơn ngàn trượng lập tức vọt tới. Một chưởng nện xuống, Hoàng Kim thần chung lại lần nữa vỡ vụn. "A..." Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, không ngờ lại phát ra từ thân chuông. Tiêu Thần rốt cục đã hiểu, Nguyên Anh của Diệp Thiên cùng thần chung đã ngưng kết chung một chỗ. Như thế nếu thần chung bất diệt thì hẳn quả nhiên bất tử. Hẳn bèn thu hồi Bát Tướng Thế Giới, vứt bỏ thân thể đã chia năm xẻ bảy kia đi, Tiêu Thần chờ ở bên cạnh Hoàng kim thần chung. Hắn nói: "Khôi phục lại một lần, ta đánh nát người một lần. Ta xem người có bao nhiêu sinh mệnh lực như vậy." Vừa lúc đó. Thiên địa chấn động, khí tức tử vong phô thiên cái địa mà đến, nó thổi quét khắp bầu trời. Tiêu Thần phóng lên cao. Hắn thấy một đạo huyết sắc cầu vồng trực tiếp xuyên thấu hư không bắn ra, hướng thẳng đến nơi hắn vừa đứng. Thiếu Nghê trong Lục Kiệt đã ra tay. Mũi tên dài như cầu vồng, trực tiếp bắn xuyên qua không gian mà xẻ ra một không gian thông đạo. Uy áp cường thế làm cho người ta sờn gai ốc phảng phất như không phải một mũi tên này, mà là một quả Thần Sơn đang đánh tới. Lỗ xoáy mê mẩn cuộn cuộn, mũi tên thần xuất ra cái đuôi rực rỡ chiếu xa mấy trăm trượng. Nó xé rách

bầu trời đêm làm không gian chung quanh đều bị chấn nát bấy, có thể tưởng tượng được một mũi tên này có lực lượng kinh khủng như thế nào. Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực nhanh nghịch không mà bay lên về phía Thiếu Nghê, miệng nói: "Người cũng muốn tranh giành được chết trước!" Nhưng vừa lúc đó, cảm giác nguy hiểm lại lần nữa nổi lên trong lòng hắn, mũi tên vừa rồi bắn ra kia đang quay đầu lại, lại một lần nữa bay đến. Cùng lúc đó, Thiếu Nghê chân trái bước lên trước, đứng thẳng trong không trung như quả núi cao thông thường vẫn đứng nơi đó. Hắn bắt đầu giương cung lắp tên, trường cung kéo căng như trăng tròn, phát ra khí tức cực kỳ kinh khủng. Mũi tên thứ hai đã được đặt lên dây cung. Vào giờ khắc này, thân thể huyết nhục của Thiếu Nghê cùng cây cung ngăm đen kia phảng phất ngưng kết thành một thể. Cây cung cổ như là có sinh mệnh, cả hai cùng bộc phát ra hào quang vạn trượng chiếu khắp bầu trời đêm thành một mảnh ánh sáng rực rỡ. Âm thanh long ngâm hồ khiếu truyền ra, đạo huyết sắc cầu vòng thứ hai phá không bay đến. Khắp thiên địa đều bao phủ một uy áp cực kỳ đáng sợ, làm cho người ta cảm giác như có một quả núi đang đè nặng lên trái tim, đến thở cũng không dám thở mạnh. Trước sau cùng công kích, hai đạo cầu vòng đỏ bầm như máu nổi thông không gian, uy năng thực khó có thể tưởng tượng. Mới chỉ lốc xoáy mênh mông cuộn cuộn kia đã đủ để hủy diệt mọi vật chất hữu hình. Tiêu Thần vô cùng hoài nghi. Cây trường cung này thoát nhìn đã thấy phong cách vô cùng cổ xưa, có khả năng là chí bảo của Hậu Nghê bắn mặt trời. Hắn không muốn dễ dàng đón nhận đạo cầu vòng kia, mà là lựa chọn dùng Bát Tướng cực nhanh để tránh né rồi nhằm hướng Thiếu Nghê phóng đi. Nhưng, huyết sắc cầu vòng đã bắn ra rất có linh tính, mũi tên thần không gây tổn thương thì sẽ không ngừng. Sau khi đánh trượt liền thay đổi hướng mà quay về, không chết không ngừng. Càng thêm nghiêm trọng chính là, Thiếu Nghê vẫn đang giương cung lắp tên. Cây trường cung cùng Tinh Khí Thần của hắn ngưng kết làm một thể, liên tục năm đạo cầu vòng đỏ bầm liên tiếp xé gió bay tới. Cả bảy đạo cầu vòng giống như sao băng đâm xuống mặt đất, uy năng cường đại không thể tưởng tượng nổi. Nó giống như nổi thông thiên địa, làm cho người ta không chút nghi ngờ rằng nếu bị đánh trúng chắc chắn sẽ là thần hình tiêu diệt. Bảy mũi

tên uy áp nhật nguyệt, không thể ngăn cản! Tiêu Thần liên tục đánh ra Thương Thương Chi Thủ, mặc dù mấy lần đập vỡ nát cầu vòng máu kia, nhưng trong chốc lát chúng lại nhanh chóng khôi phục rồi một lần nữa bay vọt mà đến, phảng phất giống như bất diệt. Xé rách không trung, ngăn cách không gian! Tiêu Thần quyết đoán hành động, hắt thu cầu vòng đỏ máu kia vào trong Thứ Nguyên không gian. Nhưng mới chỉ vèn vện bị vây khốn trong chốc lát, bảy cầu vòng liền lại một lần nữa lao ra, không giết hẳn thì không bỏ qua. Kinh khủng nhất chính là Thiếu Nghê lấy ra hai mũi tên cuối cùng trong túi để bắn ra. Chín đạo cầu vòng kinh người tung hoành trong thiên địa, hóa thành những đạo hào quang bao phủ Tiêu Thần. Thấy Thứ Nguyên không gian không đủ vững chắc, Tiêu Thần bỗng nhiên đánh thủng không trung, hắt muốn dẫn chín đạo cầu vòng về hướng Trường Sinh Giới. Nhưng giống như là có cảm ứng, chín đạo cầu vòng đỏ máu kia lại quay về, căn bản không đi theo hướng cũ nữa. Tất cả mọi người đều cho là Tiêu Thần đang sắp sửa bại thì bỗng nhiên trong không gian ở quanh thân hiện ra chín chín tám một cái hắc động. Chín đạo cầu vòng trong nháy mắt nhập vào. Tất cả mọi người giật mình la lên khi tận mắt nhìn thấy chín đạo ánh sáng đỏ dòng dọc lọt vào trong thân thể Tiêu Thần. Nhưng điều khiến mọi người giật mình chính là Tiêu Thần vẫn bình yên vô sự, như là chiến ma phụ thể đứng trong hư không. "Tiếp tục bắn nữa đi." Một lời nói như thế làm cho người ta trở mắt đứng nhìn, Thiếu Nghê càng có tâm thần kích chấn, khó có thể tin nổi nhìn Tiêu Thần. Tiêu Thần mạo hiểm lấy huyết đạo không gian đã được thần hóa để thu hồi chín đạo cầu vòng Xoát Như là lưu tinh phá không mà đến, Tiêu Thần trong nháy mắt đã vọt tới. Thiếu Nghê cảm nhận được tử vong đang tới gần liền lấy thân ngưng làm mũi tên. Hắt lấy thân mình làm tên, lấp lên dây cung mà bắn đi ra ngoài. Cầu vòng chiếu sáng đủ màu soi rọi thiên địa, hào quang chói lọi chiếu sáng bầu trời đêm. "Ta không tin sau khi đánh nát người thì người cũng có thể tự phục hồi như cầu vòng kia !" Tiêu Thần nói lạnh như băng, tóc dài rối bời, Thương Thương Chi Thủ trong tay lại giơ lên rồi hung hăng chụp xuống. "Keng keng keng " Liên tiếp hơn mười chưởng, như là đánh vào trụ chống trời làm đất trời rung chuyển, uy áp kinh khủng thổi quét tứ phương. Cầu vòng đủ

màu sắc lập tức bị đánh thành nguyên hình, Thiếu Nghệ miệng phun tiên huyết bay ngược đi ra ngoài. Tiêu Thần một bước trăm trượng đuổi theo, chưởng đao chém vát xuống. Xa xa, đám người Phương Thiên Khải, Diệp Thiên cùng hành động, chúng muốn ngăn cản Tiêu Thần. Bọn họ mặc dù thái độ ngạo mạn, muốn một mình đấu với Tiêu Thần, nhưng nếu có người thật sự phát sinh nguy hiểm thì những kẻ khác khẳng định là muốn ra tay cứu giúp. Có điều lần này tiểu thú Kha Kha sớm có chuẩn bị, nó đang thở phì phì trên bầu trời. Không gian của Thất Nhạc Viên chia tách không trung đã chặn đường đi của mọi người. Bên kia, Tiêu Thần hạ chưởng đao. Có tiếng kêu thảm thiết vang lên, một cánh tay của Thiếu Nghệ bị cắt đứt, huyết vũ bay lá tả. Ngay sau đó, Tiêu Thần cùng vươn hai tay ra bắt lấy thân thể Thiếu Nghệ, rồi quát to một tiếng mà xé rách hăn trên bầu trời. Theo sau, hăn đánh ra một chưởng làm Nguyên Anh bay ra bị chấn nát. Thiếu Nghệ hình thần tiêu diệt. Dưới bầu trời đêm mọi người đều sôi trào, thành Trường An hoàn toàn ồn ào náo động. "Thiếu Nghệ..." Ngũ Kiệt phẫn nộ gọi lớn. Cho đến lúc này, Kha Kha mới tránh sang một bên, năm người đồng thời vọt tới. "Giết người đền mạng!" Hạ Đình tức giận vô cùng, chín chiếc Thanh Đồng đại đỉnh bay ngang trời, khí tức hỗn độn tuôn trào từ chiếc đại đỉnh phong cách cổ xưa. "Rốt cục cũng đã vứt đi thể diện, muốn cùng tiến lên sao?" Tiêu Thần ngăm nhìn năm người mà nói: "Đồng loạt trên đi, hôm nay các người không có ai có thể còn sống rời đi. Nhất Chân đại chiến với các người đến kiệt lực mà chết, nhưng hôm nay ta muốn đánh chết tất cả các người." Hạ Đình ở trên hư không trung bước dài tiến lên, miệng nói: "Mặc dù ta định lập tức giết chết người, nhưng nếu như không thể một mình cùng quyết đấu thì ta sẽ tiếc nuối cả đời." "Có cái gì mà tiếc nuối, chúng ta cùng tiến lên giết chết hăn." Diệp Thiên sau khi thân thể khôi phục lại thì sắc mặt lộ tái nhợt vô cùng. Hăn điều khiển cho Hoàng Thiên thần chung bay lại. Lăng Hư Diễn đứng trong không trung, Tu La bảo tán phát ra hàng tỉ đạo hào quang, khí tức hỗn độn phô thiên cái địa, hăn cũng bước dài hướng về phía trước. Phương Thiên Khải cùng Vô Danh Thị cũng đồng thời đi tới để bao vây Tiêu Thần ở giữa. "Trong mắt ta các người đều đã chết." Tiêu Thần chỉ Diệp Thiên mà nói: "Được xưng là cừu tử tái sinh,

trọng sanh sau mỗi lần chết sẽ càng trở nên mạnh hơn. Nhưng trong mắt ta thì thật là đáng cười. Người vĩnh viễn không có khả năng chiến thắng ta, trong lòng người đã sớm run rẩy. Đối với ta, người đã là cái xác không hồn, giết người như lấy đồ trong túi." "Ta đã nói rồi, ta muốn cùng hãn độc chiến, các người đều lui ra phía sau." Hạ Đình có chín chiếc Thanh Đồng đại đỉnh vây quanh, khí thế giống như núi Thái Sơn, đặc biệt oai nghiêm hào hùng. Toàn bộ không trung tòa thành Trường An đều bị uy áp cửu đỉnh bao phủ. "Ta không cần biết các người có mấy người muốn lên, hiện tại ta chỉ muốn trước hết giết hãn đã." Tiêu Thần có thể nói cường thế vô cùng, coi bên cạnh như chốn không người, ở trên không trung cất bước hướng về Diệp Thiên. Hãn nói lạnh lùng vô tình: "Được xưng bất tử thì cũng phải tử. Hôm nay ta để người hoàn toàn tuyệt diệt." "Người..." Diệp Thiên giận dữ nói: "Kiêu ngạo cuồng vọng!" "Rất khiêm tốn mà nói, giết người như giết chó TQ."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 334 : Võ Vô Địch

Cố đô Trường An ngàn năm lịch sử có một tối không ngủ. Giữa màn đêm miên miên, mọi người đều bị hấp dẫn bởi một trận chiến đỉnh phong của thế hệ trẻ. "Ta giết người như giết một con chó!" Lời nói thốt ra, Tiêu Thần ở trên hư không, mỗi bước đi là trăm trượng, xuyên thấu không gian đánh về phía Diệp Thiên. Hạ Đình, Lăng Hư Diễn, Phương Thiên Khải, Vô Danh đều xuất thủ, bọn họ biết Tiêu Thần tuyệt đối không phải nói ngông cuồng, thật sự là muốn giết chết Diệp Thiên trước mặt mọi người. Nếu để cho hãn thành công, mặt mũi của Lục Kiệt để ở chỗ nào? Mấy người đều đang ở phụ cận, nếu không thể bảo hộ Diệp Thiên chu toàn, khác nào bị ăn cái bạt tai. Chín cái Thanh Đồng Đại Đỉnh khắc đầy Thần văn, lập lòe thần quan màu đồng, phát ra uy áp khiến người ta run rẩy, hùng tráng vô cùng, phảng

phất có ma quỷ bay lượn khắp trời thành Trường An. Cửu Đỉnh bay lưng chừng giữa trời, đem Tiêu Thần vây quanh, bá khí cuồng bạo quét tới. Khí tức hỗn độn phô thiên cái địa, lực lượng có tính hủy diệt lồng lộng giữa thiên địa, đến cả thành Trường An cũng đang run sợ. Cùng lúc đó, Tu La Bảo Tán của Lăng Hư Diễn cũng bắn ra ước vạn đạo quang huy, Bảo Tán dường như muốn đập nát thiên địa, từng đạo kiếm khí như cầu vồng từ Bảo Tán bắn ra bốn phía, hoàn toàn che lấp bầu trời. Về phía Phương Thiên Khải cùng với Vô Danh cũng đều có hàng động, ngàn vạn đạo ánh sáng ngọc bích quét tới, ép lên nhục thể của Tiêu Thần, chói lòa khắp trời, đem hắc che lấp. Tứ đại cao thủ từ bốn phương tám hướng xuất thủ, phong khốn cả bát hoang, muốn đem Tiêu Thần nghiền nát giữa khối không gian đặc thù này. Nhưng lại để cho tứ đại cao thủ thất vọng rồi, Tiêu Thần mặc dù bị vây kín ở giữa, bất quá hắc cũng đã đi trước một bước mà xông tới phụ cận Diệp Thiên. Một bàn tay khổng lồ lộ ra, ước chừng lớn bằng một căn phòng ốc, toàn thân trong suốt như ngọc, lóe ra từng trận bảo huy, phô thiên cái địa, mạnh mẽ chụp xuống. "Boong..." Tiếng chuông trầm bổng, mạnh mẽ phát ra từ Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt. Thanh âm truyền đi vài trăm dặm, âm ba như thể xé rách bầu trời, đập nát không gian chung quanh, cả tòa thành Trường An đều rung rung lên. Diệp Thiên tuy là núp dưới Hoàng Thiên Thần Chung, nhưng thân thể cũng suýt nữa hỏng mất, Thượng Thương Chi Thủ khi phát huy đến mức tận cùng thì đáng sợ gần như là yêu tà! Bàn tay khổng lồ chụp lấy Hoàng Thiên Thần Chung, Diệp Thiên cũng theo đó bị kéo lên trên trời cao. Tiêu Thần hiển hóa ra Thượng Thương thủ khống chế Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt rồi quét ngang tứ phương, đối kháng vòng vây của chín cái Thanh Đồng Đại Đỉnh cũng với Tu La Bảo Tán. "Boong" Hoàng Thiên Thần Chung va chạm với Thanh Đồng Đại Đỉnh, phát ra âm rung chấn động thiên địa, hoàng kim thần quang xông thẳng trời cao, Thanh Đồng Đại Đỉnh bị quét bay ra ngoài. Thượng Thương Chi Thủ giữ chặt Hoàng Thiên Thần Chung không buông, liên tiếp tung ra chín kích đối chiến với Thanh Đồng Cửu Đỉnh. Thanh âm diếc tai nhức óc vang dội trong thiên địa, như thần lôi từ tầng trời ba mươi hạ xuống nhân gian. Cửu Đỉnh bị đánh bay, bàn tay khổng lồ do Tiêu Thần hiển hóa lại tiếp

tục lay động Hoàng Thiên Thần Chung, bắn ra thần huy vô tận, giống như tinh thể thiên âm lồng lộng dưới cửu thiên. Âm ba như biển cả gào thét, như sóng biển cuộn cuộn hướng Tu La Bảo Tán quét tới, đem toàn bộ ức vạn đạo quang huy đánh tan. Diệp Thiên trơ mắt nhìn Tiêu Thần không chế Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt mà không có bất kỳ biện pháp nào ngăn trở. Cho tới bây giờ đã không còn là hãn không chế Thần Chung. Mà là hãn bị chung hồn cấm cố, bị thần chung bất diệt trói buộc. Tiêu Thần không thể không thừa nhận. Cái chuồng này ẩn chứa vô cùng vô tận năng lượng khủng bố, mà thần hồn của chung tựa hồ như đang ngủ say, nếu không thì đã có thể đem toàn bộ khả năng của nó phát huy. Thật sự không thể tưởng tượng, đây chỉ là một kiện Bán Tổ linh bảo bị trấn phong. "Boong " Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt đánh bay Cửu Đỉnh, đông đặng Phương Thiên Khải, tây kháng Vô Danh, thượng quét Tu La Bảo Tán, cuối cùng phát ra tiếng vang "Khách sát khách sát". Bản thể của Thần Chung dường như chịu áp lực quá lớn, rốt cục chống đỡ hết nổi, "Oanh" một tiếng rồi hóa thành hoàng kim thần quang chói lòa, vỡ tan giữa không trung. Hạ Đỉnh, Lăng Hư Diễm, Phương Thiên Khải, Vô Danh đồng thời hét lớn, hướng Tiêu Thần xuất thủ, bất quá đã quá trễ. Diệp Thiên đã bị Tiêu Thần nắm trong tay, căn bản vô lực ngăn trở, đại bại khi trước vốn đã làm hãn đại thương nguyên khí, hiện tại đúng là phát không ra ba thành thực lực. Cho dù là cửu tử tái sinh để trở nên mạnh mẽ cũng cần có thời gian, huống chi là hãn bây giờ. "A..." Diệp Thiên rống to, giãy dụa ở giữa Thượng Thương Chi Thủ không lồ, bất quá có thể giãy ra ngoài được sao? Trong phút chốc, trợn trợn rộp rộp phát ra, sương máu tràn ngập, nhục thể của Diệp Thiên toàn bộ nát bầy, hóa thành thịt nát. Tứ đại cao thủ đều không thể ngăn trở Tiêu Thần tru diệt Diệp Thiên, Tiêu Thần lại lại đánh nát nhục thể của Diệp Thiên trước mặt bọn hãn. Không đợi Hoàng Thiên Thần Chung tái dựng lại, chung quanh Tiêu Thần hiện ra tám mươi một cái hắc động, phảng phất như có thể thôn phệ hết thấy ánh sáng, nhanh chóng hướng tứ phương bao phủ, muốn đem toàn bộ mảnh vỡ của Hoàng Thiên Thần Chung hút lấy. Cùng lúc đó, thân ảnh của Tiêu Thần trở nên mờ mờ ảo ảo. Trong phút chốc lại tiêu thất giữa hư không. Chín cái Thanh Đồng Đại Đỉnh, Tu La Bảo Tán, Cửu Kiếp Thần

Cung toàn bộ bị đánh văng, tứ đại cao thủ thất thủ. Nguyên nhân chủ yếu đích thị không phải là sợ ném chuột vỡ đồ. Ở cách đó không xa, hư ảnh của Tiêu Thần lại hiện ra, giữa tám mươi một đạo không gian, năng lượng khủng bố cuộn cuộn như sóng to gió lớn ngưng tụ thành biển năng lượng, điên cuồng đem mảnh vỡ của Thần Chung bao lấy. Không ngừng đem Hoàng Thiên Thần Chung đang muốn hồi phục nghiền nát, cuối cùng thì linh thức của Diệp Thiên cũng bị chấn văng ra ngoài, hoàn toàn chia lìa với chuông hồn, hân ngay cả phát ra tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp, liền hoàn toàn hồi phi yên diệt. Đợi tám mươi một đạo không gian yên tĩnh xuống, một cái hoàng kim thần chung chậm rãi xoay tròn, lơ lửng ở giữa đạo không gian, toát ra đợt đợt khí tức hỗn độn. Đích xác là bất diệt! Nhưng Hoàng Thiên Thần Chung cũng không chỉ bất diệt mà thôi, phẩm cấp của cái linh bảo khó có thể mà đánh giá. Nó vỡ tan một lần liền trở nên mạnh hơn một chút, quả thật là của quý. "Dcm, nguyên lai là nó." "Tại vô tận tuế nguyệt về trước, ta đã từng cùng nó giao thủ qua." Vừa lúc đó, Hoàng Kim Thần Kích cùng Ô Thiết ấn ở bên trong đạo không gian đồng thời truyền ra sóng tinh thần, chúng nó vẫn đang ở trong trạng thái tu dưỡng, bản thể bị hư tổn còn cần thời gian khá dài để khôi phục. Quả thật không phải là phạm vật. Tiêu Thần đứng thẳng tại dưới bầu trời đêm, tự mình đối mặt tứ đại cao thủ, vẻ mặt không chút thay đổi. Sắc mặt của tứ đại cao thủ đều khó coi dị thường. Họ không cách nào ngăn cản đối phương, Tiêu Thần cứ như thế mà kích sát Diệp Thiên. Quả thực là như vào chỗ không người! Dưới thành Trường An đã sớm sôi trào, lời nói của Tiêu Thần phảng phất như còn đang vọng bên tai họ, quả thực là giết Diệp Thiên như lấy đồ trong túi. Tựa như là đánh chết gà đất chó kiểng vậy. Cổ đô ngàn năm khắp nơi đều ồn ào náo động, đêm nay cũng nhất định là một đêm không ngủ. Hai trận chiến, Lục Kiệt chết mất hai, đây là một loại sỉ nhục. Bốn người còn sống cũng tương đương vừa bị đánh cái bạt tai. Lục Kiệt tung hoành Tu Chân Giới, ở trong thế hệ trẻ thì bọn họ vốn có ít đối thủ. Sau khi tiến nhập nhân gian thì lại càng đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Ngang dọc nam bắc khó tìm được kẻ xứng tay. Ở trong mắt bọn họ, nếu như loại trừ ra Tiêu Thần, xứng đáng là đối thủ phải là Triệu Trọng Dương, Tuyết Vũ, Mộng Tập Nghiệt,

Thương Hải. Thế nhưng kết quả lúc này đúng là làm cho trái tim bọn họ băng giá. Bốn người không thể không thừa nhận. Thế hệ tiền bối đem cảnh giới lớn thứ 4 xưng là Niết Bàn hay là Kiếp Hỏa thật sự là không thể tả. Đây là một quá trình lột xác trọng yếu nhất đối với tu giả, giúp họ bộc phát tiềm năng, coi như là dục hỏa trùng sinh. Theo như phân tích từ tư liệu có được, Tiêu Thần lúc ở cảnh giới Bán thần cũng không có gì quá nổi bật. Thế nhưng, vừa tiến nhập Niết Bàn cảnh giới, hắn tựa như hoàn toàn mở ra cánh cửa bảo tàng, một ngày so sánh với một ngày càng thêm đáng sợ. Không khí sục sôi trong thành Trường An rốt cục cũng yên tĩnh xuống, tứ đại cao thủ đã đem Tiêu Thần vây khốn ở giữa, tiểu thú Kha Kha ở cách đó không xa cũng cảnh giác nhìn chăm chú, tiểu gia hỏa tựa hồ như tùy thời có thể ra tay. "Ta muốn cùng người độc chiến một tràng." Hạ Đình bước tới hướng giữa sân, ngữ khí vô cùng kiên định. Bất kỳ tu giả nào đều phải có một tâm trí kiên định bất bại, Hạ Đình thân là một trong Lục Kiệt của Tu Chân Giới. Tự nhiên là có khát vọng về một tràng chiến tuyệt thế, hấp dẫn vạn người xem. Không cầu đột phá trong chiến đấu, chỉ cầu tâm cảnh siêu thoát thăng hoa. Cái gọi là một trận chiến khuynh thành. Thăng hoa đỉnh điểm, chính là con đường duy nhất để tuyệt thế cao thủ thời cổ đại đột phá. Tam Kiệt còn lại cũng đều hiểu được tính cách của Hạ Đình, biết là vô pháp ngăn trở nên bọn họ cũng chậm rãi lui về phía sau, tuy nhiên vẫn giữ tư thế, tùy thời khắc ra tay. "Ra tay đi." Tiêu Thần vền vẹn chỉ nói ra ba chữ. Đối với địch nhân thì cũng chẳng có gì đồng cảnh đáng nói, khi cần ra tay liền ra tay. Nếu như đối phương có gì đồng cảnh thì Nhất Chân hòa thượng cũng đã không chết rồi. Cửu Đình xoay tròn, phảng phất như phong thủy đồng thời luân chuyển, khuấy cho bầu trời xuất hiện vòng xoáy hỗn độn, Thần văn trên chín cái Thanh Đồng Đại Đình phóng xuất ra vô tận ánh sáng hỗn độn, đồng thời quét tới Tiêu Thần. Những Thần văn này không phải hư ảnh, hoàn toàn là thực thể hóa, chúng phóng xuất giữa thiên không ánh sáng lập lòe, giống như những điêu khắc tinh mỹ, xé rách không gian đánh về phía Tiêu Thần. Thượng cổ chú văn này mang theo vô cùng uy năng, cùng với lực lượng thần bí khó có thể tưởng tượng được. Tiên huyết bắn tóe ra, Tế Tụ ca vang lên, phảng phất như nghi lễ tế sống kính thiên bái địa thời

thượng cổ tái hiện! Thần văn mặc dù còn chưa xông đến phụ cận, nhưng Tiêu Thần cũng đã cảm giác được máu của hắn đang sôi trào, tựa hồ như muốn lao ra ngoài thân thể, thân thể cũng có dấu hiệu nứt vỡ. Vô thể của hắn từ khi tu thành có thể nói là vô kiên bất tồi, so với kim cương còn muốn kiên cố hơn, vậy mà vẫn có cảm giác giải thể. Có thể tưởng tượng Thần văn này tà dị bậc nào. Nếu như lúc này là những tu giả bình thường khác, chỉ sợ da thịt đã sớm tan vỡ. Tiêu Thần đứng bất động như núi, miệng phát ra chữ 'Ông' trong Bản Nguyên Bát Âm, vang trong hư không. Vô tận huyết quang bắn tới đều bị đánh tan, những phiến Thần văn cũng xuất hiện dấu hiệu băng liệt, cuối cùng hoàn toàn vỡ vụn, tiêu tán giữa thiên không. Tế sống tạm thời thất bại! Bằng không, Tiêu Thần đã bị đem thành tế phẩm, bị Cửu Đỉnh tước đoạt sinh mệnh, hút hết máu mà chết, thủ đoạn đúng là thần bí và đáng sợ. Mặc dù Thần văn do Cửu Đỉnh ngưng tụ quang mang thành đã tan vỡ, nhưng bản thể Cửu Đỉnh vốn cũng đã động, chúng giống như sao chổi càn quét về hướng Tiêu Thần, đập tan mọi vật chất hữu hình trên đường đi. Tiêu Thần vận dụng thần thông Bát tướng thế giới, huyền hóa tám cái thế giới giống như thật, trọng điệp ở giữa thiên không. Cự nhiên là vận dụng một loại sức mạnh to lớn vô pháp tưởng tượng tới đem chín cái Thanh Đồng Đại Đỉnh vây khốn ở trong. Hạ Đỉnh ngửa mặt lên trời mà hét to, tinh khí thần liền hợp nhất với Cửu Đỉnh, khiến cho Cửu Đỉnh phảng phất như có sinh mệnh, chấn động mãnh liệt, ánh sáng hỗn độn ngất trời, Cửu Đỉnh đánh vỡ cấm cố, chuyển động trong Bát tướng thế giới, vây khốn Tiêu Thần ngay chính giữa. Đồng thời, khí tức bàng bạc cũng tràn ngập thập phương, thổi quét sạch sẽ mây trên trời. Cửu Đỉnh giống như chín cái thế giới, riêng mình triển khai chín phiến không gian hư vô, hướng tứ phương mà mở rộng ra, đem Bát tướng thế giới bao trùm. Tiêu Thần chấn động trong tâm thần, bất quá cũng không có sợ hãi, nhiều hơn 1 phiến không gian cũng không hẳn mạnh hơn Bát tướng thế giới. Mà nếu lấy số lượng để nói, thân thể hắn vẫn còn ẩn núp tám mươi cái đạo không gian đây. Không gian do Cửu Đỉnh mở rộng nối thành một mảnh, chân chính hợp nhất. Hình thành một cái thế giới hư vô tĩnh mịch, khí tức hỗn độn tràn ngập khắp nơi, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, vây Tiêu Thần ở bên

trong. Thanh âm tế sống nghi thức lại vang lên. Ở trên Cửu Đỉnh bay ra mông mông Thần văn, áp về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần vận chuyển lực lượng toàn thân, Bát tướng thế giới rốt cục cũng tái hiện trở lại, địa hỏa phong thủy luân chuyển, thiên địa giao hòa, âm dương cùng dung, Bát tướng luân chuyển. Cảnh tượng giống như thời điểm thế giới hủy diệt. Bát tướng thế giới phát ra năng lượng, chấn vỡ vô tận Thần văn, nghiền nát không gian, trực tiếp hướng Cửu Đỉnh luân chuyển tới. Tế sống nghi thức hoàn toàn thất bại, Tiêu Thần không có khả năng trở thành tế phẩm. Bất quá hắn lại bị vây ở phiến thế giới hư ảo này, Bát tướng thế giới còn giằng co với Cửu Đỉnh thế giới, hắn còn bị nhốt ở giữa thế giới tĩnh mịch vô thanh này. Nếu như cục diện bế tắc không có đả khai, hắn có thể bị ngăn cách với ngoại giới vĩnh viễn. Trong phút chốc, tinh khí thần của Tiêu Thần nhảy lên tới cảnh giới cực hạn, Thiên Âm chữ Ông lại vang lên ở trong Bát tướng, cư nhiên là cùng với nó kết hợp, phát ra một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa. Thanh âm đình tai nhức óc bộc phát ra, thổi quét khắp thế giới tĩnh mịch này. Ngay một khắc này, Cửu Đỉnh không gian cũng bị đánh hỏng, chín cái Thanh Đồng Đại Đỉnh như bị sét đánh, phát ra tiếng "đương đương", tất cả đều bị đánh văng ra ngoài. Trời đất khôi phục lại thanh minh, thân ảnh Tiêu Thần độc lập đứng giữa trảng. Nơi xa, Hạ Đỉnh phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng thân thể rất nhanh đứng thẳng lên, quát to: "Giết! Cửu Đỉnh tề động, thiên địa động loạn!" Chín cái Đại đỉnh phát ra khí tức cổ xưa, nặng như cự sơn ngàn vạn cân ép về phía trước, muốn đem Tiêu Thần đung nát giữa thiên không. Tốc độ của chúng tuy cũng không nhanh, nhưng là có hiệu ứng cấm cố không gian, khiến cho Tiêu Thần không có cách nào đột phá ra ngoài được, chỉ có thể ngoan kháng. Vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi, thiên địa dao động, phảng phất như cả Ung châu đều muốn hủy diệt vậy, thành Trường An bị hãm nhập trong một phiến tĩnh mịch. Tóc Tiêu Thần tung bay như theo vũ điệu, đôi mắt bắn ra hai đạo lãnh điện sắc bén, cả người đã muốn đạt tới trạng thái đỉnh phong. Nghịch Long Thất Bộ bước ra, hư không nứt vỡ, tiết tấu rung động của thiên địa đã không còn hoàn toàn thuộc về Cửu Đỉnh, mà đã bị ảnh hưởng sâu sắc bởi hắn. Ngửa mặt hét vang, khí thế như cầu vồng. "Đương" Nghịch Long Thất

Bộ, đã bước tới bước thứ năm, tiết tấu chấn động của không gian đã bị Tiêu Thần đánh loạn thành đoàn, trời xanh như là bị hất lên một đoạn. Tới khi bước thứ sáu trước nay chưa từng có được bước ra, Tiêu Thần đã đi tới phụ cận Cửu Đỉnh, hăn phảng phất như đã hợp nhất cùng với thiên địa, hoàn toàn thoát khỏi cấm cố của Cửu Đỉnh. Trước kia đối địch, Tiêu Thần nhiều nhất cũng chỉ bước tới bốn năm bước mà thôi, nhưng lần này hăn đã bước tới bước thứ bảy! Bước thứ bảy không phải là đạp ở trên hư không, mà là hung hăng đạp ở trên một cái Thanh Đồng Đại Đỉnh. "Oanh" Thành Trường An chấn động, trời đêm càng run rẩy. Nghịch Long Thất Bộ tiếp cận bước cuối, khiến cho Tiêu Thần như hóa thành trời đất, cùng với cả phiến thế giới chung một nhịp đập, một cước này cư nhiên có thể đánh nát một cái Thanh Đồng Đại Đỉnh. Xa xa, Hạ Đỉnh hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu dài tới mười thước. Lăng Hư Diễn, Phương Thiên Khải, Vô Danh rất nhanh vọt tới, đem hăn che ở chính giữa, nhưng Hạ Đỉnh cũng không có chuyển biến tốt đẹp chút nào, miệng không ngừng hộc máu ra. Ba đại cao thủ thấy thế, đồng thời đánh về phía Tiêu Thần, bất quá tám tòa cự đỉnh lúc này lại vừa vặn chặn đường bọn họ, căn bản vô pháp xông qua. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần ở trong trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, lực lượng lớn vô cùng, Thượng Thương Chi Thủ liên tục đánh ra, lại một tiếng "Oanh" thật lớn, thiên địa rung động, thêm một tòa Thanh Đồng Đại Đỉnh bị đánh nát. Rồi sau đó, Nghịch Long Thất Bộ đã hoàn tất, kéo theo hệ quả cường đại. Lực lượng của Tiêu Thần lúc này chính là bốn nguyên lực lượng của thế giới, khủng bố không thể tưởng tượng! Mỗi một bước bước ra, đều là thiên địa nứt vỡ, mỗi một chân hạ xuống đều nhằm trúng mục tiêu là một cái Thanh Đồng Đại Đỉnh. Vào giờ khắc này, thập phương đều lặng ngắt. Chỉ có mảnh không gian này không ngừng phát ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc. Mỗi một bước chân đều có một tòa Thanh Đồng Đại Đỉnh nứt vỡ! Thế giới đều tĩnh lặng, chỉ có nơi này là đinh tai nhức óc, trở thành căn nguyên của hủy diệt. Bước chân cuối cùng bước ra, chín cái đại đỉnh toàn bộ đều nứt vỡ. Hạ Đỉnh phát ra tiếng hét tối hậu, số phận cư nhiên giống như Cửu Đỉnh, bị chia năm xẻ bảy ra, bạo toái giữa thiên không, tiên huyết tung tóe, sương máu tràn ngập. Tiêu Thần chính là bộc lộ lực lượng khủng

bổ của võ giả, thân thể chính là một bảo tàng, cường thịnh vượt qua hết thủy linh bảo, chỉ cần đả khai phong ấn chi môn trong thân thể, đào móc ra được tiềm năng của thân thể, thì lúc đó hết thủy đều có khả năng đánh nát. Thành Trường An tĩnh mịch thật lâu rồi lại sôi trào trở lại, thậm chí còn dữ dội hơn. Cổ đô ngàn năm lịch sử chưa chợp mắt. Thanh âm ngất trời, bọn họ không có khả năng tự mình chiến với Tiêu Thần rồi, Tam Kiệt đúng là chuẩn bị liên thủ diệt sát địch thủ đáng sợ này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 335 : Đòn sát thủ

Trường An đêm không ngủ, Lục Kiệt đã chết trận ba người làm cổ đô sôi sùng sục. Lăng Hư Diễm, Phương Thiên Khải, Vô Danh Thị lạnh lùng không nói gì, đồng thời tiến lên vây quanh Tiêu Thần. Đến hiện tại không có gì để nói nữa, chỉ có đánh một trận mà giải quyết Cừu Hận. Tu La Bảo Tán của Lăng Hư Diễm toả ra ánh sáng đủ màu chiếu thẳng lên trời cao, không ngờ nó bắt đầu nổi thông cùng ánh trăng sao trên trời cao. Hắn ra tay động thủ trước, bảo tán xoay tròn, những cơn lốc sắc sỡ đủ màu đang điên cuồng gào thét mà xuất ra muôn ngàn đạo Hỗn Độn kiếm khí, quả nhiên là đáng sợ vô cùng. Phương Thiên cùng với sự chuyển động của bảo tán mà bắt đầu lắc lư. Tiêu Thần nắm trong tay một thanh Chiến Kiếm chém ngang xẻ dọc. Bởi vì động tác của hắn quá nhanh nên Chiến Kiếm nhảy múa xuất một vầng sáng màu bạc làm cho tất cả công kích sắc bén bên ngoài đều bị chặn lại. Tiếng ù ù không ngừng bên tai, Tiêu Thần mỗi một kiếm phát huy ra đều kéo theo những trận sấm sét. Mắt thấy từng đạo hào quang mãnh liệt lại xông lên trời cao, tách ra thành trăm ngàn tia chớp cứ thế chống lại Hỗn Độn kiếm quang của Lăng Hư Diễm. Phương Thiên Khải quát to một tiếng, Cừu Kiệt Thần Cung trôi nổi trên đỉnh đầu hắn đột nhiên phóng đại thành quả núi cao rồi như viên thiên thạch xé rách không trung đâm xuống, nhằm

thăng vào Tiêu Thần. Thế lực mãnh liệt cực nặng, cuồng phong nổi lên mênh mông cuộn cuộn làm thiên địa chấn động. Hào quang vạn trượng đánh khắp tứ phương làm người ta bị chói không mở mắt ra nổi. Ánh sáng phát ra năng lượng dao động khiến người ta có cảm giác vô cùng sợ hãi. "Ầm " Cửu Kiếp Thần Cung nện xuống, ngay cả Tiêu Thần dù đã tu thành võ thể, nhưng nếu như bị loại Thần cung to nặng như quả núi cao này nện trúng thì e là cũng phải gãy xương đứt gân. Hắn muốn tránh sang một bên, tạm lánh mũi nhọn công kích nhưng Tu La Bảo Tán đã quét ngang mà đến, chặn mất đường lui của hắn. Cùng lúc đó, Vô Danh Thị rút cục động thủ. Động tác của hắn nhanh như chớp giật mà không có tung ra bất cứ tu chân pháp bảo gì. Trực tiếp lấy huyết nhục thân thể để công kích, nhưng mà thân thể hắn phát sáng đủ màu, không ngờ cũng lại rung động loại khủng bố dao động như của pháp bảo. Mười ngón tay sau khi xoè ra, những chùm tia sáng nếu đem so sánh với mười đạo Hồn Độn kiếm khí thì còn sắc bén hơn đã đánh xuyên qua hư không mà hướng về Tiêu Thần để chặn đường lui của hắn. Vô Danh Thị quả nhiên đáng sợ, ngay cả không có pháp bảo, cũng không khỏi không làm cho Tiêu Thần đặc biệt coi trọng. Hét lớn một tiếng, Tiêu Thần cầm Chiến Kiếm trong tay chém tới Cửu Kiếp Thần Cung từ trên bầu trời đang nện xuống. Người cùng kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo cầu vồng bảy màu, giống như Ứng Kích Trường Không kiên định đối đầu với Cửu Kiếp Thần Cung. Từ trên trời, toà Thần cung khổng lồ phát ra cuồng phong mênh mông cuộn cuộn thổi bạt hư không, ở cách rất xa mà vẫn cảm giác được lực lượng điên cuồng đang lao nhanh xuống . Tuy là có Cường Khí bảo vệ bên ngoài cơ thể, vẫn làm cho người ta có cảm giác đau đớn giống như da bị đao cắt . "Keng " Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần chống lại Thần cung đang rơi xuống. Một tiếng kịch chấn này làm Phương Thiên Khải phải lắc lư mãnh liệt, dao động khủng bố mênh mông cuộn cuộn đè xuống khiến cho cổ đô Trường An phía dưới đều run rẩy kịch liệt. Chiến Kiếm chống lên Thần cung to như núi Thái sơn, trong thời gian ngắn ngủi nó đã đạt trạng thái thăng bằng rồi hai cái cầm cự với nhau. Mà khoảnh khắc khi Tu La Bảo Tán cùng Vô Danh Thị chém tới, Tiêu Thần hét lớn một tiếng, Chiến Kiếm trong tay rung động mãnh liệt không ngờ cứ thế

đã đánh bay Cửu Kiếp Thần Cung. Đây là một hình ảnh khiến cho đông đảo người đang xem cuộc chiến trong thành Trường An cảm thấy chấn động, một kẻ nhân loại với huyết nhục thân thể lại đã một kiếm đánh bay một quả núi lớn. Thật sự không thể tưởng tượng nổi. "Oanh " Tu La Bảo Tán toả ra hàng tỉ đạo hào quang, nó đã sớm đạt đến thần quang vô tận cứ thế mà bao phủ Tiêu Thần. Một đạo cầu vòng thanh thế to lớn bay lên, loại năng lượng như cơn bão cát từ sa mạc cuối cùng đã vọt ra. Hừ lạnh một tiếng, Vô Danh Thị xuyên qua không gian mà đến. Mười ngón tay mở ra, một chùm tia sáng hình bán nguyệt thật lớn quét đến. Nó ước chừng chiếm cứ đến nửa bầu trời, năng lượng khủng bố không thể tưởng tượng . Mặc dù Tiêu Thần đã kiệt lực tránh né, nhưng vẫn bị hung hăng quét trúng là ngay tức khắc bay ngược đi ra ngoài. Từ khoe miệng trào ra những vết máu li ti. Sau khi dừng lại, hắn không thể không nhìn kỹ Vô Danh Thị một lần nữa. Người này tuyệt đối là một cường địch, ngay cả không có món gì thực chất được coi là pháp bảo, nhưng thân thể của hắn liền có thể gọi là Linh Bảo . Tu Chân Giới có một đại môn phái danh chấn thiên hạ, đó chính là Luyện Khí Tông. Tu giả môn phái này thiên phú cũng đáng nói đến, họ có khả năng trực tiếp tự luyện bản thân thành pháp bảo. Đem các loại Linh Bảo nhập vào người mình, ngưng kết làm một thể khiến cho thân thể trở thành pháp bảo trong pháp bảo. Tiêu Thần đã mơ hồ nghe nói đến tông phái này, đối với Vô Danh Thị hắn bắt đầu đặc biệt chú ý. Hắn liền xoay người, cầm Chiến Kiếm trong tay trực tiếp xông về hướng hắn. Lăng Hư Diễn điều khiển Tu La Bảo Tán, Phương Thiên Khải khống chế Cửu Kiếp Thần Cung từ hai bên ập tới, Tam Kiệt đại chiến Tiêu Thần. Trên bầu trời mây đen quây cuồng, những cơn sóng mãnh liệt menh mông ngập trời, tình hình chiến đấu cực kì kịch liệt. Bốn người đại chiến thành một chốn làm sát khí bốc thẳng tận trời cao. Tất cả những người đang xem cuộc chiến đều ngạc nhiên, Tiêu Thần lại lấy lực của một kích để chống lại ba đại cao thủ, điều này không thể không làm cho người ta phải giật mình. Khó trách hắn tuyên bố muốn đồ sát Lục Kiệt, bây giờ nhìn lại thì câu này cũng không phải nói ngoa. Đại chiến giằng co nửa canh giờ, Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần giống như quét ngang tứ phương nên không ngờ cũng không rơi vào hạ phong. Nghịch Long Thất Bộ lại lần

nửa bước ra, bóng dáng tựa như ảo mộng, ở trên bầu trời lưu lại vô số đạo tàn ảnh nhưng là lại làm cho lòng người ta táng đảm kinh hồn. Tất cả mọi người đã thấy được cửu đỉnh tan biến như thế nào, hiện tại tuyệt học này lại xuất hiện thì sao không làm cho lòng người phải sinh kính sợ. Tiêu Thần đạp về hướng Tu La Bảo Tán, trong ánh mắt phát ra hào quang lạnh lùng làm Lăng Hư Diễn nhìn gần mà trong lòng thấy lạnh cả người. Hắn không muốn dẫm vào vết xe đổ của Hạ Đỉnh nên quyết đoán rút lui. Còn Tiêu Thần cũng không ép sát mà xoay người nhắm phía Vô Danh Thị. Vô Danh Thị vui mừng không sợ hãi, thân pháp nhanh như tia chớp. Đồng thời lúc tránh né còn có thể đánh ra hơn mười chùm tia sáng. Nhưng mà mục tiêu đích thực của Tiêu Thần cũng không phải hắn. Tiêu Thần bỗng dừng bay lên trên không, Nghịch Long Thất Bộ đạp hướng Phương Thiên Khải trong trời cao. Chiến Kiếm trong tay đúng là chém về Cửu Kiếp Thần Cung.

Khi Lăng Hư Diễn cùng Vô Danh Thị chạy tới hỗ trợ thì lúc này cũng muộn. Mặc kệ ba người hợp lực chặn Nghịch Long Thất Bộ, Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần vào giờ khắc này toả hào quang ngút trời, sát khí trực tiếp xuyên qua thiên địa, tập trung tất cả lực lượng từ toàn thân hắn để bổ vào trên Cửu Kiếp Thần Cung. "Răng rắc " Toà Thần cung khổng lồ trên bầu trời bộc phát ra hào quang mãnh liệt, rồi sau đó không ngờ bị chia ra làm hai, bị Tiêu Thần cứ như vậy bổ đôi. Phương Thiên Khải miệng hô ra máu mà bay ngược đi ra ngoài, tâm thần phải chịu vết thương nặng. Tiêu Thần giống như Chiến Thần không thể ngăn cản, hắn cầm kiếm sát xông về phía Lăng Hư Diễn cùng Vô Danh Thị. Phương Thiên Khải bị thương, chỉ còn lại có hai người trên chiến trường. Tiêu Thần lập tức dễ dàng hơn nhiều. Chiến Kiếm trong tay chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, quét ngang tứ phương, hắn chiếm cứ thượng phong tuyệt đối. Vừa lúc đó, tiểu thú Kha Kha bí mật truyền âm cho Tiêu Thần, tinh thần dao động đặc biệt êm ái làm cho người ngoài căn bản không thể nào biết được. Tiêu Thần

trong lòng chấn động. Rốt cục đã đợi được con cá lớn . Đứa con thứ ba Hồ Bí của Bạch Hồ Thánh Hoàng cùng Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác đã hiện ra bóng dáng ở tít xa, bị Kha Kha phát hiện . Tiêu Thần không chế chiến trường để di động theo phương hướng kia, rốt cục hẳn cảm ứng được khí tức của hai đại cường giả, thấy được bóng dáng bọn họ. Lần này đây hẳn giống trống kua chiêng ước chiến với Lục Kiệt tại Trường An, không riêng gì muốn đồ sát sáu người bọn họ mà càng muốn giết chết Hồ Bí cùng Áo Lực Thác. Hai tên này mới là thủ phạm hẳn bức thiết muốn loại trừ. Tiêu Thần yên lặng cảm ứng Thạch Nhân trong cơ thể, rồi sau đó dùng thần niệm triệu dẫn Thạch Toàn cùng Thạch Cầu vào trong tay. Không có toả ra hào quang, không có năng lượng dập dờn. Thạch Toàn cùng Thạch Cầu không một tiếng động xuất hiện ở lòng bàn tay trái của hắn. Đây là sát chiêu mạnh nhất của hắn! Mấy ngày trước, sau khi hắn thần hóa huyết đạo thứ tám mươi mốt thì ngoài ý muốn phát hiện không ngờ mình có khả năng triệu hoán hai kiện thạch khí này. Sau đó chúng đánh ra lực sát thương khủng bố đến chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc. Lấy này giết chết Lục Kiệt thì tuyệt đối không có vấn đề. Nhưng mà hắn còn muốn giết cả Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử. Cho nên từ lúc khai chiến đến giờ hắn một mực nhẫn nhịn mà không xuất ra hai kiện thạch khí này. Hắn chỉ dựa vào chiến lực tuyệt đối để vất vả tiến hành đại chiến sinh tử cùng Lục Kiệt. Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử có thể nói là nhân vật tuyệt đối mạnh mẽ từ cấp Bán Tổ trở xuống. Nếu bàn về chiến lực thì không phải năng lực trước mắt của Tiêu Thần đủ để chống lại . Lần này Tiêu Thần cũng không nghĩ sẽ đối đầu chính diện cùng bọn chúng. Sau khi tận mắt thấy hai tên hủy diệt thôn trang, nhìn phong thái coi chúng sinh như con kiến hôi thì Tiêu Thần căn bản không cảm thấy ám toán hai tên này là điều đáng xấu hổ. Sau khi nắm trong tay hai kiện thạch khí, hắn chuẩn bị làm Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử chết không nhắm mắt. Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử cũng không thêm để ý cái chết của Lục Kiệt. Bọn chúng đứng trên bầu trời chuyện trò vui vẻ, rất có phong độ chỉ bảo giang sơn. Anh hùng thiên hạ cũng chỉ có ý tứ hàm xúc đến như vậy mà thôi. Vừa lúc đó Tiêu Thần ra tay. Hắn dùng thần niệm điều khiển Thạch Toàn cùng Thạch Cầu tập kích về

hướng hai tên ở phía chân trời. Không một tiếng động, hai kiện thạch khí căn bản không có phát ra một chút dao động. Nó nhanh như sao băng, trong khoảnh khắc xé rách không trung bay tới. "Gì vậy . . ." Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử đều lộ ra vẻ kinh ngạc vẻ. Hai kiện thạch khí đang bay tới cũng không có bất cứ năng lượng khủng bố gì làm cho bọn họ cảm thấy rất là kỳ quái. Nhưng ngay sau đó bọn chúng chợt biến sắc, dùng tốc độ nhanh nhất để phá vỡ không gian tránh né. Bọn chúng cũng không hề có cảm giác nguy hiểm. Nhưng đúng là bởi vì vậy mà trong lòng báo động nổi lên. Cường giả giống như bọn họ đã trải qua vô tận năm tháng mà chưa chết, có thể không đơn giản chỉ dựa vào thực lực. Tâm trí gian xảo, nhất là hiểu được lợi theo họa tránh. Khác thường thì tất có yêu quái! Thạch Toàn cùng Thạch Cầu mặc dù không có năng lượng dao động, nhưng lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ vô cùng. Không ngờ nó trực tiếp đục một lỗ không gian, rồi đẩy hai người đi ra ngoài, bọn họ trực tiếp đánh nát đường hầm không gian. Thạch Toàn cùng Thạch Cầu vào giờ khắc này tựa như ảo mộng, đều xuất một làn sóng có phần kỳ dị. Chính nó trong khoảnh khắc ngăn ngui đã làm cứng đờ hai đại cường giả. Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử trong lòng chấn động mạnh mẽ. Chúng dốc hết khả năng phản kháng, rốt cục cũng khôi phục được tự do, nhưng vừa lúc đó hai kiện thạch khí đã công kích tới. "Phốc phốc " Máu bắn tung toé, Thạch Toàn cùng Thạch Cầu chia nhau đục vào người của Hồ Bí và Thái Dương Thần Tử, để lại trên bầu trời lại hai vòi huyết đầm máu. "A. . ." "A. . ." Mạnh như Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử cũng nhịn không được mà phát ra hai tiếng kêu thê lương thảm thiết. Rồi sau đó bọn họ cũng không quay đầu lại mà cứ thế phá vỡ không gian để bỏ chạy Trên bầu trời rơi xuống hạ một cái chân sau Bạch Hồ thật lớn. Hồ Bí bị đánh đến hiện nguyên hình, cái móng nát bấy, bị đánh gãy một chân sau trong khi bỏ chạy. Mà Thái Dương Thần Tử thì bị đánh nát nửa người, để lại cánh tay phải bị rơi rụng mà bỏ chạy đi. Hai đại thủ phạm đã bị thương nặng! Nhưng mà Tiêu Thần điều khiển hai kiện thạch khí đã dốc tất cả tinh thần lực đến kiệt sức nên không thể tiếp tục còn lực để đánh ra đòn thứ hai. Thạch Toàn cùng Thạch Cầu bay trở về, nhập vào trong cơ thể hắc. Vào giờ khắc này Tiêu Thần mỗi một khác thường. Nhưng mà tiểu thú Kha

Kha đã sớm có chuẩn bị. Nó xông đến trước người hăn để chặn Lăng Hư Diễn cùng Vô Danh Thị. Tất cả người đang xem cuộc chiến đều sợ đến ngây người. Bởi vì có người nhận ra Hồ Bí và Thái Dương Thần Tử, hai đại cường giả này đều bị Tiêu Thần đánh cho tàn phế, thật sự là vô phương tưởng tượng. Lăng Hư Diễn cùng Vô Danh Thị quyết đoán rút lui. Vào giờ khắc này bọn họ thấy Tiêu Thần sau khi ra đòn sát thủ thì không còn chiến ý tiếp tục. Nếu như cứ trì hoãn tiếp rồi bị hai kiện thạch khí giết chết thì phải nói là rất oan. Tiểu thú không dám rời khỏi Tiêu Thần, căng thẳng bảo vệ ở bên cạnh. "Không sao, ta không có việc gì." Tiêu Thần hít sâu mấy cái liền khôi phục lực lượng. Đương nhiên trong thời gian ngắn thì hăn không có khả năng vận dụng thạch khí. Nghe hăn nói thế, tiểu thú Kha Kha hóa thành một chùm tia sáng đuổi theo hướng chính đông, đúng là phương hướng Lăng Hư Diễn chạy trốn. Mà Tiêu Thần thì nhắm hướng chính nam phá không bay đi, Bát Tướng cực nhanh triển khai, trong nháy mắt liền thấy được bóng dáng của Phương Thiên Khải. "Ta nói rồi, muốn đánh một trận tiêu diệt Lục Kiệt. Nói thì nhất định sẽ làm được!" Tốc độ của Tiêu Thần quá nhanh, trong phút chốc liền đã xông tới. Phương Thiên Khải đang bị thương nặng, tạm thời mất đi tu chân chí bảo nên giờ phút này chiến lực không đủ ba thành ngày thường. Nhìn thấy Tiêu Thần đuổi theo, hăn biết hăn phải chết không nghi ngờ nên quyết định xoay người lại đại chiến, nhưng kết quả là có thể dự liệu. Tiêu Thần Chiến Kiếm quét ngang, một chiếc đầu lâu bay xéo đi. Chiến Kiếm lại rung động lần nữa, thân thể không đầu liên quan đến Nguyên Anh hoàn toàn nát vụn, hóa thành một vũng bầy nhầy. Phương Thiên Khải còn chưa thoát ra khỏi thành Trường An nên tình hình này được mọi người nhìn thấy. Anh kiệt thứ tư bị mất mạng làm mọi người sôi sùng sục. Tiêu Thần mang theo Chiến Kiếm nhỏ máu xoay người hướng tới phương đông đuổi theo. Thành Trường An hoàn toàn ồn ào náo động. Tiêu Thần nói muốn giết sạch Lục Kiệt, xem ra thực sự muốn một câu là thành sự thực. Tất cả mọi người cảm giác tâm tư dâng trào. Từ rất xa đã thấy tiểu thú Kha Kha đang đại chiến với Lăng Hư Diễn. Tiêu Thần tuyệt không lo lắng, Kha Kha nằm trong tay Thất Nhạc Viên nên ngay cả Bán Tổ ra tay đều không làm gì nổi nó. Tiểu thú Kha Kha kêu "y nha", hào quang

đủ màu hết đạo nọ đến đạo kia xuất ra đánh cho Lăng Hư Diễn chặt vật khác thường. Tu La Bảo Tán trong tay mặc dù phát ra hàng tỉ đạo hào quang, nhưng tất cả đều bị Thất Nhạc Viên thu vào nên khó có thể tạo thành chút xíu thương tổn cho Kha Kha. Huống hồ thần thông tiểu thú không gì sánh nổi, hào quang đủ màu sắc sớm đã sớm bị thu hết tất cả, không có gì có thể đến gần nó. Quả thực nó chính một con nghịch thiên tiểu thú, bẩm sinh đã ở vào thế bất bại. "Xoát" Thần quang sắc sớm tung ra liên tiếp mười hai đạo, toàn bộ tụ lại trên Tu La Bảo Tán. Lăng Hư Diễn kêu to một tiếng, bảo tán (ô dù) trong tay bị một lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối cứ như vậy mà tước đoạt đi. Hào quang loé lên, bảo tán đã bị Kha Kha đoạt vào trong tay, có điều là nó dài không quá một thước. Thật sự quá nhỏ. Kha Kha cố hết sức ôm cây bảo tán kia, bộ dáng thoát nhìn đã thấy rất tức cười. Tiểu tử kia bất mãn "y nha" hai tiếng, nó thở hỗn hển ném vào trong Thất Nhạc Viên của mình, biến chỗ đó trở thành nơi cất dấu đồ. Lăng Hư Diễn vô cùng phần nộ, nhưng không có bất cứ biện pháp gì, tuyệt đối chiến lực của hắn chống không lại Kha Kha, tu chân pháp bảo đánh không lại thần thông của tiểu thú. Nhưng thua dưới tay một Tiểu quý như vậy thì thật sự khó chịu. Mà lúc này hắn thấy Tiêu Thần đến gần thì không còn lòng dạ nào tiếp tục nghênh chiến nên xoay người bỏ chạy. Vinh dự mặt mũi hiện tại với hắn mà nói đều là hư vô, sống sót còn quan trọng hơn. Có điều địch thủ của hắn không chỉ có chiến lực cường đại, mà tốc độ thì càng hơn xa hắn nên trong phút chốc đã bị Tiêu Thần cùng Kha Kha cắt đứt đường đi. "Huyết Ảnh phân thân!" Bóng dáng của Lăng Hư Diễn trong nháy mắt chia ra làm bốn mươi chín đạo, nhắm về bốn phương tám hướng. Chỉ cần có một đạo chạy thoát thì hắn liền có khả năng sống lại. Kha Kha lúc ấy định mở Thất Nhạc Viên để hút hết toàn bộ Huyết Ảnh. Nhưng Tiêu Thần ngăn cản nó, trực tiếp quát lớn Thiên Âm chữ "Ông" làm linh hồn cộng hưởng, lực lượng sinh tử mệnh mông cuồn cuộn tuôn ra. Bốn mươi chín đạo huyết quang trên bầu trời, tất cả đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong phút chốc liền sụp đổ. Lăng Hư Diễn bị tiêu diệt! Tiêu Thần xoay người nhìn về phương bắc, rồi sau đó mang theo Kha Kha hóa thành một chùm tia sáng bay về hướng chính bắc. Dựa vào linh giác nhạy cảm cường đại, hắn cảm ứng được năng

lượng dao động còn sót lại ở trên bầu trời. Tiêu Thần phong toả gắt gao con đường chạy trốn của Vô Danh Thị. Ngay cả Tiêu Thần nắm giữ Bát Tướng cực nhanh, nhưng vẫn phải đuổi theo hơn hai ngàn dặm. Có thể nghĩ tốc độ của Vô Danh Thị khủng bố ra sao. Vô Danh Thị dừng lại trong không trung trên đại thảo nguyên phương bắc. Hắn cũng không sợ hãi, ngược lại còn nở nụ cười trầm tĩnh mà nói: "Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ có một trận quyết đấu đích thực cùng với ngươi." Nói tới đây, hắn nhắm hướng Tiêu Thần đánh tới. Vào giờ khắc này, quanh thân hắn xuất ra năng lượng dao động khủng bố mênh mông cuộn cuộn, phảng phất như là núi lửa hoạt động đang tùy thời có thể lại phun trào. Tiêu Thần nhíu mày, bắt đầu cùng hắn đại chiến kịch liệt. Chỉ nửa khắc chung sau thì đã một kiếm chặt đầu của hắn, nhưng người này lại là bất tử, vẫn công kích như rồng như hổ. Cho đến khoảnh khắc Tiêu Thần lấy Nghịch Long Thất Bộ đạp nát thân thể của hắn, cả người hắn liền bùng nổ mà bộc phát ra năng lượng dao động vô cùng đáng sợ, suýt nữa làm Tiêu Thần bị thương nặng. "Vô Danh Thị trong Lục Kiệt chẳng qua là hóa thân của ta mà thôi. Có một ngày ta sẽ tự mình đến cùng quyết đấu với ngươi." Cùng với năng lượng tan hết, âm thanh vắng vắng mất đi. Người này, tuyệt đối là một địch thủ cường đại. Đến tận đây Lục Kiệt toàn bộ bỏ mạng. Tiêu Thần trong một đêm tiêu diệt Lục Kiệt tu chân đã làm kinh ngạc thiên hạ, đây quả thực là một loại hành động vĩ đại. Đều là vương giả thế hệ trẻ tuổi, nhưng sáu người liên thủ lại bị Tiêu Thần một mình quét ngang. Tất cả thiên hạ thất kinh! Nhất là Tiêu Thần không ngờ vẫn còn làm bị thương nặng Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử liền càng khiến cho tu vi của hắn có vẻ sâu không lường được. Thập Kiệt mạnh nhất trẻ tuổi của Tu Chân Giới đã qua đời bảy người, Đặng Ngọc, Phương Thiên Khải, Diệp Thiên, Lăng Hư Diễn, Hạ Đình, Thiếu Nghê, Vô Danh Thị -- bảy đại cao thủ toàn bộ chết cùng trong tay Tiêu Thần. Quét ngang thế hệ trẻ tuổi, Tiêu Thần làm rung chuyển tình hình Cửu Châu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 336 : Lăng nghe thế giới hủy diệt

Dưới bầu trời đêm đen nhánh, ngọn lửa bập bùng ở trong rừng. Cơn gió nhẹ đưa tới những đợt hương thơm ngát của hoa dại. Xa xa có con dã thú không biết tên đang gầm rống, thi thoảng lại có con chim ăn đêm trong rừng vỗ cánh bay lên. Tiêu Thần cho thêm ít củi vào đống lửa, ngọn lửa sáng ngời chiếu sáng cả một mảnh rừng. Hắn không ngừng xoay xoay cành cây, mặt ngoài miếng thịt hổ đã hoàn toàn vàng óng, những giọt mỡ nhỏ xuống đống lửa phát ra những tiếng kêu xèo xèo, mùi thơm mê người đang lan toả ở trong rừng. Kha Kha đã mở to mắt, tha thiết mong chờ miếng thịt hổ đầy mỡ thơm phức. Nó cực kì thèm thuồng được ăn một miếng lớn cho đã. Bàn Tử (mập mạp) Ngưu Nhân cười ha hả: "Tiểu tử kia đã chảy nước miếng rồi." "Y nha Y nha...", như thể là nó đang nói "Nào có nào có". Tiểu thú Kha Kha vội vàng dùng móng vuốt nhỏ lông xù lau qua khóe miệng, rồi sau đó phiến muộn trợn mắt nhìn Ngưu Nhân vài lần. "Thịt chân Bạch Hổ quả thật là cực phẩm nhân gian, có tiền cũng không mua được. Hôm nay đã có có lộc ăn " ở một bên khác của đống lửa, Liễu Mộ lấy từ thuộc tính Thứ Nguyên không gian đặc thù của mình ra vài bình rượu lâu năm. Hắn gỡ niêm phong, mùi rượu làm say lòng người lập tức bắt đầu tràn ngập. Đây là vùng rừng núi ngoài thành Trường An. Tiêu Thần đánh một trận quét ngang Lục Kiệt, khi trở về xử lý tàn cuộc thì Liễu Mộ cùng Ngưu Nhân xuất hiện chào hỏi hắn. Miếng thịt hổ có màu vàng óng ánh sáng bóng, nó đã được nướng chín. Tiêu Thần, Ngưu Nhân, Liễu Mộ đều tự rót rượu, nâng cốc dưới trăng mà bắt đầu trò chuyện với nhau. Tiểu Kha Kha thì ăn đến mồm miệng dính đầy dầu, nó cũng muốn học ba người nên đòi uống rượu. Kết quả rượu mới vào đến miệng thì liền nhăn mặt nhổ hết ra ngoài, làm cho ba người cười to. "Uống không tốt, uống không tốt." Không ngờ vào lúc bị sặc thì nó lại thốt ra được tiếng người, âm thanh non nớt, mềm mại. Nhưng ngay sau đó thì nó lại chỉ có thể lên tiếng "Y nha", nó kéo ống tay áo của Tiêu Thần cũng không để hắn uống. Giúp nó chọn một tảng thịt nướng non mềm nhất thì Tiểu quỷ mới chịu im lặng, rồi sau đó nó bắt đầu nhiệt tình

hưởng thụ. " Cụng li ca hát , cuộc đời được bao nhiêu?"Liễu Mộ thở dài một hơi rồi nói tiếp: "Nhất Chân cứ như vậy mà chết đi, không nghĩ là một lần chia tay đó lại thành vĩnh biệt." "Hòa thượng đi quá sớm." Tiêu Thần mặc dù là báo thù cho Nhất Chân hòa thượng, nhưng khi nghĩ đến bao chuyện ngày trước thì vẫn có cảm giác thật đáng tiếc. Hắn đề nghị: "Chúng ta rưới một chén để kính rượu thịt cho hòa thượng dưới cửu tuyền." Ba người rưới rượu rải trên mặt đất. Rồi sau đó hung hăng ăn vài miếng thịt hồ lớn, tựa hồ đang cắn xé Bạch Hồ thánh hoàng. Tiêu Thần bảo: "Hai người các ngươi đến Cổ Thôn đi, môn đồ Bán Tổ rất điên cuồng. Trước mắt trong thời kỳ này thì ở bên ngoài đầy những nguy hiểm." Tiểu Bàn Tử Ngưu Nhân là một kẻ theo trường phái sống vô tư chỉ cộc lốc cười, lắc đầu nói: "Người chỉ một đêm giết gọn Lục Kiệt, những môn đồ Bán Tổ nếu như lại muốn ra tay, chỉ sợ trước đó phải suy nghĩ một hồi. Mỗi một tông phái cũng có rất nhiều đệ tử đời sau. Bọn họ muốn giết người khác thì đồng thời cũng phải tự kiềm chế đồ đệ suy nghĩ một phen." Liễu Mộ cũng gật đầu nói tiếp: "Có nguy hiểm mới có khiêu chiến, chúng ta sẽ không chết ." Hai người cự tuyệt ý tốt của Tiêu Thần, đây không chỉ là tôn nghiêm của cường giả, nó cũng là bày tỏ sự tự tin. Nhờ người khác che chở để sống sót không phải tính cách của cường giả muốn lên tới đỉnh cao. Kha Kha đã sớm ăn no, nó xoa cái bụng tròn vo mà mơ mơ màng màng lẩm bẩm: "Ta... Say." Sau đó nó kéo vạt áo sam trắng tinh của Liễu Mộ lại mà lau lau khóe miệng rồi tựa vào người Tiêu Thần khò khò ngủ thiếp đi. Ba người đều bị nó chọc cười. Tiểu quỷ uống có nửa chén rượu liền ỏi hết ra ngoài. Giờ lại cũng la hét kêu say. Liễu Mộ nâng chén bảo: "Người quét ngang thế hệ trẻ tuổi Tu Chân Giới, danh chấn Cửu Châu, vì điều này chúng ta cạn chén." Ngưu Nhân cũng nói: "Ta cảm giác sau khi người đột phá cảnh giới Niết Bàn thì có thể trực tiếp vượt qua cảnh giới Trường Sinh, do đó bỏ lại rất nhiều người cùng lứa thật xa ở phía sau, Niết Bàn quả thật là một cảnh giới kỳ diệu." Giờ phút này đã là đêm khuya, ba người đều đã hơi say say. Tiêu Thần ngửa đầu uống cạn chén rượu, nhìn không trung lơ mơ mà có cảm giác con đường phía trước không có ánh sáng, hắn nói: "Trên đời này ai có thể vô địch được, ngay cả Bán Tổ đều phải chết. Còn con đường tu luyện của chúng ta

lại càng nhiều gian nguy, tử vong kỳ thật cách mỗi người chúng ta không xa. " "Người... Là bất tử." Ngưu Nhân rõ ràng đã uống quá nhiều nên lú lờ nói: "Có Hoàng Nê Thai ở đó thì Bán Tổ cũng không làm gì được người, huynh đệ xem trọng người." "Nở mày nở mặt chỉ là tạm thời, phù hoa sẽ mất, tất cả đều sẽ bị đánh về nguyên hình." Tiêu Thần cảm giác chính mình thật sự đã say, thở dài một hơi mà thốt lên: "Ta giết nhiều người lắm ... nên sẽ không chết già ." "Là ... Tại sao nói như vậy?" Liễu Mộ lay động Thứ Nguyên không gian, lại lần nữa lấy ra vài bình rượu lâu năm. Hắn gỡ niêm phong, rót đầy cho ba người rồi hỏi: "Người... đã giết bao nhiêu người, mặc dù giết thì đã có sao?" "Ta giết người nhiều không kể xiết." Tiêu Thần liền tợp cả ba chén rượu, miệng nói: "Ta... Là đạp trên đồng thi thể Tu Giả ... Đi tới tình trạng hôm nay. Mặc dù rất nhiều người đều đáng chết, nhưng mà giết người thì người cũng giết ta. Ta ... Đã có dự cảm ." "Không có khả năng, người... Sẽ không chết." Ngưu Nhân lắc la lắc lư, ngồi xuống bên người Tiêu Thần, cùng hắn thoải mái "cạch" một chén rồi ngửa đầu uống cạn sạch. Hắn nói: "Huynh đệ ta còn ... Còn chờ nhìn người trở thành Bán Tổ, quét ngang thiên hạ đó." "Ta... Ta cũng muốn nhìn người phía đông chống Thái Dương Thánh Thần, đằng tây đánh Bạch Hổ Thánh Hoàng, xuôi nam giết Tam Anh Thái Quân đó." Liễu Mộ mặc dù thần trí tỉnh táo, nhưng nói chuyện đã không còn được lưu loát . "Ta chưa nói sắp tới... sẽ chết, chỉ như có một loại dự cảm mà thôi." Tiêu Thần cùng bọn họ chạm cốc rồi nói tiếp: "Ngay cả Bán Tổ thì kết quả là đều sẽ phải bị thanh toán, ta... làm sao có thể là ngoại lệ được." "Người suy nghĩ nhiều... Không nên tin tưởng cái loại cảm giác này." Không dùng Huyền công để luyện hóa rượu nên ba người đều nhanh chóng bị rượu đánh gục . "Kỳ thật... kết cục của ta đã sớm định rồi." Tiêu Thần cố gắng lắc đầu để tự kiềm chế hơi tỉnh táo hơn, hắn thè lưỡi nói: "Lúc Bán Tổ... Bỏ mạng chỉ sợ cũng là thời khắc diệt vong của ta." "Tại sao?" "Ngay cả kỳ tích phát sinh, khi đó ta bất tử có thể tránh được một kiếp. Nhưng... sau khi Hoàng Nê Thai chôn vùi Bán Tổ thì khẳng định sẽ rời đi. Khi đó... đám đệ tử chân truyền của các Bán Tổ ra tay, ta... Chắc chắn sẽ bị hình thần câu diệt." "Hừm, người... ta khẳng định sẽ không có việc gì." Ngưu Nhân lắc lắc một đôi sừng trâu vĩ đại rồi nói: "Nếu

thật sự không được thì trốn vào Thất Nhạc Viên." "Đôi khi... Tử vong là không thể tránh khỏi." Tiêu Thần lão đảo chỉ vào Kha Kha đang ngủ say mà bảo: "Ta rất ngại Tiểu quý lo lắng, nếu như thực sự gặp chuyện không may thì nó... Làm sao bây giờ?" "Yên tâm, người sẽ không có việc gì. Nếu như thật sự có điều ngoài ý muốn... Chúng ta sẽ chăm sóc nó, cho đến khi nó trưởng thành đủ để làm cho Bán Tổ run rẩy." Tiêu Thần phá lên cười, ôm một vò rượu uống say sưa, hân mở miệng: "Cho nên, ta muốn giết... giết khắp thiên hạ. Thừa dịp hiện tại có năng lực, giúp ... Giúp các người tiêu diệt tất cả uy hiếp tiềm ẩn. Sau này ngay cả khi phải bỏ mạng thì cũng... Có thể yên tâm hơn một chút." "Người... Sẽ không chết." "Có những kẻ thù là vô phương hóa giải ... Từ hôm nay trở đi ta muốn làm kẻ đại ác, dọn dẹp một chút trở ngại cho các người. Giết khắp thiên hạ." Vò rượu rơi xuống đất, ba người đều say mèm nằm vật bên cạnh nhau ở trong rừng. Vào lúc sáng sớm. Ánh mặt trời chiếu xuống rừng, ba người Tiêu Thần không nói gì mà tạm biệt nhau rồi đường ai nấy đi. Liễu Mộ cùng Ngưu Nhân cũng sắp sửa phải đi vào cảnh giới Niết Bàn, bọn họ cần phải tĩnh tu. Chín lần tử kiếp sẽ buông xuống, tất cả mọi người đều cảm giác con đường phía trước thực mù mịt. Con đường Niết Bàn cử tử nhất sinh. Người ta chỉ có một thành là có khả năng vượt qua con đường tử vong này. Bọn họ không biết liệu có còn sống hay không để rồi gặp lại nhau một ngày nào đó. "Gặp lại, chúng ta nhất định đều phải sống sót." Sau khi ba người chia tay nhau thì sau đó tất cả đều đi xa cũng không quay đầu lại. Mặc dù đã vào đầu mùa hè, nhưng là giữa núi rừng lại có vẻ thê lương xơ xác của mùa thu. Trong hơn mười ngày tiếp theo, Tiêu Thần đông đến đại dương mệnh mệnh đại sát cao thủ trẻ tuổi Tu Chân Giới, đánh đâu thắng đó. Ngay cả đám người sư môn mạnh hơn của Phương Thiên Khải, Diệp Thiên, Lăng Hư Diễn cũng bị đánh bại, hân khuấy động lên cơn phong ba vô tận. Rồi sau đó. Hân bắc tiến vào đại thảo nguyên tìm kiếm địch thủ Tu Chân Giới cùng Trường Sinh Giới rồi liền giết hai mươi ba vị cao thủ kiệt xuất. Tiếp theo, hân lại lần nữa tây xuất Hàm Cốc Quan để càn quét một trọng địa của Hồ gia, thế hệ trẻ tuổi Hồ gia bỏ mạng vô số. Đây là hoàn toàn thật sự là đại sát tứ phương, huyết vũ bay tán loạn. Tiêu Thần đánh cho đám người ưu tú của thế hệ trẻ tuổi dám tranh

vương phải im lặng, khiến cho tất cả cao thủ trẻ tuổi thiên hạ đều không dám mở miệng, tất cả mọi người đều im lặng . Trong một tháng, Tiêu Thần chém giết một trăm chín mươi ba người kiệt xuất trẻ tuổi trong thiên hạ . Trong đó chủ yếu là môn đồ đệ tử của các Bán Tổ như Thái Dương Thánh Thần, Bạch Hổ Thánh Hoàng, Tam Anh Thái Quân. Loại hành động không nghi ngờ là điên cuồng, hiện tại ai cũng đều biết về nhân quả trong đó. Đối với phong cách loại "Giết người không có thương lượng " của Tiêu Thần thì có người hoan hỉ có người lo. Hoàng Nê Thai trong tay, các bậc ưu tú trong thiên hạ không ai có thể làm hấn bị thương. Tiêu Thần tung hoành thiên hạ, đi tới chỗ nào đều là gió tanh mưa máu, hiện tại hấn thực xứng với cái tên Thực Ma Tinh. Chém giết giăng co một tháng, Tiêu Thần trở lại Cổ Thôn tĩnh tu hơn mười ngày để hiểu rõ hơn các loại huyền pháp, tiếp thu quyền biến hóa thực lực của bản thân. Gần đây, tiến bộ của hấn thật thần tốc. Thế hiện chỉ trong mấy ngày mà hấn liền vượt qua hai cửa tử, đã tấn chức đến cảnh giới Tứ Trọng Thiên. Sau đó Tiêu Thần lại ra khỏi Cổ Thôn, rời xa Hoàng Hà, một mạch hướng nam đi tới Nam Cường Cửu Châu. Đây là nơi người Bách Việt ở, mặc dù bị gọi là vùng đất man di nhưng là sơn thủy giáp với thiên hạ. Núi ở đây như nhô lên từ đất bằng, thiên hình vạn trạng; Sông chốn này, uốn lượn quanh co nước trong như gương. Trải qua vô số đại chiến, khi đi tới chốn non xanh nước biếc Tịnh Thổ này làm cho thể xác và tinh thần của Tiêu Thần đều phảng phất đã được làm sạch. Hấn tới đây, là bởi vì có ước hẹn bí mật với Bất tử Chương giáo. Môn phái Bất tử lập giáo nơi này, chính là vì coi trọng linh tú và đại thành ở đây. Đi vào trọng địa của Bất Tử Môn, cảnh trước mắt giống như một bức tranh thủy mặc sơn thủy chân thật đang mở ra mà treo trong thiên địa. Nó thật mộc mạc mông lung, hài hòa trong sự yên lặng. Trong làn sương mù nhẹ nhàng lơ lửng, những quả núi mượt mà xanh ngắt cao không quá trăm thước. Màu xanh biếc đầy ao ước, mờ mờ ảo ảo, hình dáng mỗi quả núi đều đặc sắc không giống nhau. Chúng hoặc như hai đỉnh sừng dê, hoặc như búp măng mọc thẳng, thật là xứng với tên gọi Tiên Cảnh chốn nhân gian. Đi ra đón chào là một người quen, nàng Yến Khuynh Thành. Đã lâu không thấy, nữ nhân phong thái tuyệt thế này càng thêm thanh tú xinh đẹp vượt khỏi đời thường. Làn

môi mọng đỏ, hàng mi cong vút, đôi mắt huyền phảng phất có sương mù đang tại lay động làm cho người ta nhìn vào mà khó lòng kềm chế. Người cũng như tên, giai nhân khuynh thành. Yến Khuynh Thành rất bình tĩnh, tựa hồ đã quên tất cả chuyện không vui trước kia. Nàng dẫn dắt Tiêu Thần đi tới, vừa đi vừa giới thiệu cho hắn cảnh đẹp tú lệ như trong tranh vẽ .

"Khuynh Thành tỷ tỷ..." Chính ở phía sau, có một thiếu nữ tóc vàng mười hai mười ba tuổi hoạt bát chạy tới, nó thân mật ôm lấy một cánh tay ngọc của Yến Khuynh Thành , nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Thần, rồi sau đó lộ ra kinh ngạc vẻ mà nói: "Là người..." "Người là..." Tiêu Thần nghi hoặc nhìn thiếu nữ như con búp bê tóc vàng này. "Đấu Xán Bắc, y nha..." Kha Kha mắt lửa con người vàng, nó làm bộ so sánh cường đại một hồi tạo ra tư thế ác ma đang giương nanh múa vuốt. " Tiểu quý, không cho nói xấu ta. Ta mới không phải Cự Long cơ thể phát phì nha. Ta là thiên sứ Đế Na xinh đẹp nhất ." Thiếu nữ tóc vàng bất mãn trợn mắt nhìn Kha Kha. "Người là con Tiểu Dực Long tính tình nóng nảy kia sao?" Tiểu Dực Long Đế Na cố gắng trợn ngược nhìn Tiêu Thần, tức giận bảo: "Ta mới không nóng nảy đó, ta là Long Nữ Đế Na xinh đẹp, ta hiện tại là Long vương." Tiêu Thần nghe được tin tức kia thì thật sự là kinh ngạc vô bờ. Ngày đó Tiểu Quật Long ở Bất Tử Môn phía sau núi đã từng làm sư phụ dạy chiến kỹ cổ đại cho con Tiểu Dực Long biết tiếng người kia. Không ngờ tới bây giờ nó lại Tiến Hóa thành Long vương. "Rõ ràng..." Kha Kha căn bản không quan tâm uy hiếp của Tiểu Dực Long, nó cường điệu học theo bộ dáng của Bạo Long rồi sau đó chỉ chỉ vào Tiểu Dực Long Đế Na. "Ta không phải Bạo Long!" Đế Na mặt mày tối sầm, tức giận lườm nguýt Kha Kha. Nhưng rồi trong phút chốc, tựa hồ nó nhớ ra điều gì nên tự kiềm chế làm bộ vui vẻ, hỏi: "Tiểu Quật Long ca hiện đang ở đâu?" "Đang cùng Long vương mỗi nơi quyết chiến, hiện tại không biết đã đánh tới nơi nào." Yến Khuynh Thành đưa Tiêu Thần đến một thung lũng xanh ngắt liền đứng lại, mạnh mẽ bắt Tiểu Dực Long rút lui. Ngôi nhà tranh ba gian làm đẹp cho thung lũng này, một con suối nhỏ uốn lượn chảy qua tạo nên những tiếng róc rách, giống như một tổ khúc êm ái cực kì dễ nghe. Tiêu Thần đến bên cạnh bàn đá trước ngôi nhà tranh rồi ngồi xuống. Hắn lẳng lặng chờ Bất Tử Chương Giáo tới. "Kẹt " một tiếng,

cửa nhà tranh bị đẩy ra, một bóng dáng mông lung giống như hư ảo mà lại chân thật đang chậm rãi bước ra. Tiêu Thần thất kinh, với tu vi của hắn hôm nay mà nói, cả vùng trong phạm vi mấy trăm trượng tất cả đều không thoát khỏi linh giác của hắn. Rất khó bị người áp sát tới khoảng cách gần bên trong đến như thế. Nhưng mà người này lại một mực ở bên cạnh hắn, cho đến khi đi ra mới bị hắn cảm nhận được. Điều này vô cùng đáng sợ. Bóng dáng mông lung như là mây khói ngưng tụ mà thành, ngay cả ngũ quan đều không thể thấy rõ. Hắn đi tới ngòi đối diện phía sau cái bàn đá, ngẩng nhìn non xanh nước biếc xa xa mà nói: "Giang sơn như họa trong lòng..." Người này là ai vậy? Tiêu Thần mặc dù vô phương cảm giác nổi tu vi của đối phương, nhưng dựa vào trực giác thì tuyệt đối là nhân vật khủng bố cường đại hơn nhiều so với Bất Tử Chương Giáo. Nhân vật thần bí vẫn nhìn về phía núi xa mở miệng: "Hừm, có sáng liền có tối, có thiện liền có ác, có đúng liền có sai, trên thế giới này bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm được mặt đối lập của nó. Người cũng đã biết đối lập mặt người là cái gì?" Kha Kha so sánh hình tượng một phen, nó giống như múa vuốt ý chỉ Quỷ Hồn. Tiêu Thần cũng không có nói gì, chỉ yên lặng nghe đến tột cùng ông lão muốn nói cái gì. "Người vẫn còn sống sao?" Người thần bí mông lung quay đầu nhìn sang Tiêu Thần. Nếu như là người khác hỏi như vậy thì Tiêu Thần trực tiếp lấy Thượng Thương Chi Thủ chụp luôn. Nhưng mà đối mặt với con người nói năng kỳ quái trước mắt này thì hắn chỉ gật đầu, đáp: "Đương nhiên." "Kỳ thật rất khó xác định. Người làm sao biết ta và người không phải người khác trong một giấc mộng cảnh vậy?" "Người làm sao biết chúng ta là người khác trong mơ vậy?" Tiêu thần đối chọi gay gắt. "Cho nên ta nói rất khó xác định." Tiêu Thần lấy trầm lặng mà chống đỡ, rốt cục vẫn cảm giác con người trước mắt này rất kỳ quái. "Thế giới này bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm được mặt đối lập, như vậy so cùng thế giới thật thì thế giới hư ảo là cái gì?" "Nói cho cùng thì người muốn nói cái gì?" "Thương khung chi huyết, đại địa chi tinh, âm dương giao chiến, khắp huyết huyền hoàng. (máu của trời cao, tinh hoa của đất, Âm Dương giao chiến, khóc rỏ máu mắt Huyền Hoàng). Ta đang nói chân thật và hư ảo, ta đang giảng thế giới sẽ bị hủy diệt như thế nào." Tiêu Thần trong lòng chấn động

kịch liệt, hấn giật mình nhìn ông lão. "Người là ai?" "Ta là ai cũng không quan trọng. Hãy nhắm mắt lại, dụng tâm để cảm ứng, người sẽ đạt tới Bán Tổ mà tung hoành trong thiên địa. Người sẽ vượt lên trong mưa bay đầy trời. Bọn họ đang gầm rống, bọn họ đang sợ hãi, tổ khúc hủy diệt đã tấu lên ..." Tiêu Thần rống to: "Rống rống, vé thág, đề cử phiếu duy trì hạ, nếu không chiến bất quá Bán Tổ, chư ban cho ta lực lượng đi."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 337 : Tiên trùu Hồng Quân (Hồng Quân phạt trượng)

Sương khói mịt mù, một hồi ngưng tụ thành hình người, một hồi lại như một loại sóng nước nhấp nhô ở bên cạnh bàn đá. Người thần bí trước mắt làm cho không người nào có thể thăm dò độ nông sâu, lời của hấn quá mức dọa người . "Dùng tâm mà cảm ứng đi." Lời nói của người thần bí giống như có thêm một cỗ ma lực làm cho Tiêu Thần thu lại ánh mắt sắc bén, hấn từ từ tản ra thần thức nhằm phía trời cao thăm thẳm. Khi dung nhập vào chỗ sâu trong vòm trời thì tâm thần hấn chấn động mãnh liệt, hấn đã thấy một vài hình ảnh khó có thể tin nổi. Bóng người vô tận đang lơ lửng, đó hấn là chúng sinh thiên hạ, nếu không thì làm thế nào có thể có nhiều người như vậy, có điều là tất cả mọi người đang lâm vào giấc ngủ say. Một trận gió thổi tới, hình ảnh chúng sinh ngủ say hóa thành tro bụi, trong thiên địa hoàn toàn trống vắng. Tiêu Thần dần dần thấy rõ bóng dáng của các Bán Tổ lộ ra. Hấn thấy được đám người Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Thông Thiên giáo chủ, Nguyên Thủy oai phong một cõi, tiếp theo hấn lại thấy được đám người Bạch Hổ Thánh Hoàng, Tam Anh Thái Quân, Thái Dương Thánh Thần tung hoành trong thiên địa. Trời cao rung động, càng có nhiều bóng người hiển linh ra, Tiêu Thần trào dâng một cảm giác kỳ dị. Những người đó rõ ràng là hấn không nhận ra, nhưng lập tức có thể gọi tên của họ. Độc Cô Cầu Bại, Thạch Chi Hiên, Lý Tâm Hoan. . . Còn có rất nhiều nhân

vật trong truyền thuyết, bọn họ trong cơn mưa bay đầy trời đang rong ruổi dưới bầu trời. Cho đến khi có mấy mặt Thiên Bi bay tới, làn mưa lay động, trời cao nhỏ máu, đất bằng sinh hoa tinh, Bán Tổ gầm rống, chư thần sợ hãi. Thây phơi ngàn dặm, máu chảy trôi lá chắn, một hình ảnh thê lương hiện ra ở trước mắt. Tất cả điều này dự báo cái gì? Tiêu Thần kinh ngạc đồng thời suy nghĩ đủ cách cũng không giải đáp được. Hắn thấy được rất nhiều người, thậm chí cả những gương mặt trước kia chưa từng biết. Mà lại chỉ trong nháy mắt đã biết bóng người kia là ai, thật sự quá mức kì quái cùng huyền bí. Nhưng trong rất nhiều đại nhân vật thì hình như lại thiếu đi không ít người. Hắn chưa từng nhìn thấy Hiên Viên đại đế, chưa từng thấy Chiến Thần Hình Thiên, cũng không hề phát hiện ra Xi Vương. Thậm chí Lão Tử cùng Phật Đà cũng đều là loé lên liền biến mất. Tất cả cảnh này tựa như ảo mộng, tất cả bóng dáng đều từ từ mờ nhạt đi, cũng không để lại cái gì trong không trung bao la. Thần thức của Tiêu Thần từ từ mất đi rồi sau đó trở lại với thế giới thực tế, tất cả khôi phục rõ ràng. Ở giữa những dãy núi cao lưng sâu xanh ngắt, con sông nhỏ rì rào róc rách chảy xuôi, chim rừng ca hót véo von. Những thảm hoa đại theo gió đưa tới muôn vàn đợt hương thơm ngát, tất cả đều là thiên nhiên tươi đẹp đầy sức sống như vậy. Tiêu Thần vẫn đang ngồi ở bên cạnh bàn đá. Người thần bí thì như bàn thạch vẫn không nhúc nhích ngồi ở một phía khác, phảng phất như vừa rồi chẳng qua chỉ là một giấc mộng cảnh. Tiểu Kha Kha hồ nghi gãi gãi đầu, vừa rồi nó cũng thấy rất nhiều hình ảnh nên đang nghi hoặc chớp chớp mắt, nó không giải thích được mà nhìn quanh mọi nơi để đánh giá. "Những... điều này. . . Rốt cuộc có ý tứ gì?" Tiêu Thần nhìn chăm chú người thần bí, hẳn thật sự khó có thể hiểu rõ ràng bí ẩn trong đó. "Từ đầu đến cuối ta đều ở nói là hư ảo lẫn chân thật." Giọng điệu của người thần bí như kẻ không sợ hãi, người dẫu chết cũng không ngừng: "Nếu như ta nói Bán Tổ là Hư Vô thì người tin tưởng sao? Thậm chí, ngay cả Bất Tử Tà Vương Thạch Chi Hiên ta đều là hư ảo, người tin tưởng sao?" Tiêu Thần bị kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Người trước mắt này không ngờ lại là Bất Tử Tà Vương? Làm cho người ta không thể không kinh ngạc. Mà lời lão nói thì càng không thể tưởng tượng nổi, thật sự làm cho người ta khó lòng tin được. "Nếu người không tồn tại.

Như vậy là người phương nào đang đứng trước ta , và từ đâu tới đây?" "Bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm được mặt đối lập. Có chân thật tự nhiên có hư ảo, ta từ Hư Vô mà đến." Đối với điều này thì Tiêu Thần vốn không tin. Nó thật sự là nằm mơ giữa ban ngày, quá mức hoang đường . Hắn có lý do tin tưởng rằng Tà Vương bị tẩu hỏa nhập ma . "Vì đời người chính là một giấc mộng lớn, thậm chí có thể giới chỉ là một giấc mộng cảnh, rất nhiều người đều đang sống ở trong mộng người khác." Bất Tử Tà Vương chính là nhân vật danh chấn nghìn đời , lời nói càng ngày càng kinh động lòng người, làm cho người ta khó có thể hiểu rõ. Những lời này thật sự làm cho người ta khó mà tin được, bởi vì nó đảo lộn nhận thức trong dĩ vãng của Tiêu Thần.

Nhưng mà tiểu Kha Kha lại đang chăm chú lắng nghe. Nó nghiêng đầu đầu tò mò nhìn Tà Vương, tựa hồ rất cảm thấy hứng thú đối với những kiểu đàm luận thế này. "Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn những người này thật sự tồn tại sao? Ai có thể trong những dấu vết lưu lại ở Man Hoang tìm được ghi chép qua năm tháng của bọn họ?" "Y nha. . ." Kha Kha gật đầu, bảo Tà Vương tiếp tục nói. Tiêu Thần cũng lộ ra vẻ trầm tư, không thể không thừa nhận Tà Vương thật đúng là tà dị, ngôn ngữ động trời. "Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Phục Hy, Nữ Oa những người này mặc dù sống ở trong thời kỳ hồng hoang. Dẫu đã trải qua vô tận năm tháng, nhưng mà vẫn có khả năng tìm được căn cứ chính xác về sự tồn tại chân thật của bọn họ. Bọn họ là Tổ Thần đích thực. Mà cái đám Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thái Dương Thần là cái gì? Chẳng qua là mộng ảo không tìm thấy, là quỷ thần (giả thần thánh) sinh ra từ Hư Vô." Tiêu Thần cùng Kha Kha lắng lắng nghe, không hề nói chen vào. "Nếu như nói quỷ thần mạnh nhất trên thế giới này là ai, như vậy nhất định chính là Hồng Quân , được xưng có thể đứng ngang hàng cùng Tổ Thần đích thực, đủ sức đánh quyết định sinh tử." Tiêu Thần đối với cái tên Hồng Quân này cũng không xa lạ, truyền thuyết chính là sư phụ của Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, không nghĩ tới hôm nay lại bị Tà Vương ban cho cái danh "Rút roi phạt trượng" . "Giả làm thật thì thật cũng giả, không cầu mà có , có vẫn không. Hồng Quân từ hư ảo mà đến, nhưng là cũng đã từ hư tự thành thực, chiến lực có thể so với một vị Tổ Thần, đây là thể hiện của hư ảo đến mức tận

cùng. Thật đáng tiếc, có những người không đi bái Tổ Thần đích thực như Toại Nhân thị, Phục Hy, Nữ Oa ,nhưng đối với Hồng Quân lại hô đại đạo chí thánh." Nếu như bảo Tiêu Thần lúc đầu vẫn còn cho rằng Tà Vương đang nói vớ nói vẩn, nhưng hiện tại chính là bội phục dũng khí của lão. Dám nói năng "Đại nghịch bất đạo" như thế, đây chính là mạo hiểm bị nước bọt dìm chết đuối, bị môn đồ của Hồng Quân vây công đến hình thần câu diệt. "Ta hy vọng hư ảo tan biến để trở lại thế giới chân thật như cũ, thấy được người thì ta lại thấy được hy vọng." Tiêu Thần trầm lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Một mình lão cũng là hư ảo, tại sao lại như thế?" "Trong hư ôm thực, trong thực chứa hư, ta có một trái tim đích thật của con người." Những lời này mặc dù cũng không làm rung động thiên địa, nhưng Tiêu Thần lại cảm giác được nó thật sự có thể so với âm thanh hủy diệt, có khả năng khiến thế giới mất đi. "Ta rất lo lắng ngụy thần mạnh nhất Hồng Quân tham gia, nói vậy là ta sợ người sẽ thất bại trong gang tấc, uống mạng không công." Nghe đến đó, Tiêu Thần lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, nụ cười có một vẻ sáng lạn khác thường. Hắn nói: "Ta là người tổng tiền Bán Tổ , bọn chúng không chết thì trong lòng ta khó mà yên được. Sẽ không uống công đâu, ngay cả khi kết cục đã sớm được định. . ." "Y nha y nha. . ." Tiểu thú lông xù nghe ra không ổn bèn cực lực phản đối loại nói ra điềm xấu như vậy. "Nói đã rất nhiều, hiện tại người hiểu chưa? Máu của trời cao. Tinh hoa đất bằng. Âm Dương giao chiến, huyền hoàng khóc rỏ máu mắt . . ." Tiêu Thần gật đầu, đáp: "Ta hiểu." "Những Tổ Thần như Toại Nhân thị mở Thiên Địa Đồng Lô thì sao?" Tiêu Thần đột nhiên hỏi đến vấn đề này. Bất Tử Tà Vương lần đầu tiên thở dài rồi đáp: "Kỳ thật điều làm cho lo lắng chính là vấn đề Tổ Thần. Ta hoài nghi những người như Toại Nhân thị, Phục Hy, Nữ Oa đã sớm chết ở trong thời kỳ hồng hoang. Ta rất sợ một ngày kia đào lên hài cốt bọn họ . . ." Tiêu Thần cũng là nhân tín, nếu quả thật nói như vậy thì vấn đề liên cực kỳ nghiêm trọng . Nếu như các bậc Toại Nhân thị, Phục Hy, Nữ Oa đã sớm chôn xương cốt từ thời hồng hoang, như vậy là ai hiện tại đang tán dương các bậc Toại Nhân thị, Phục Hy? Tiêu Thần mang theo Kha Kha rời khỏi vùng đất phong cảnh như họa của phía nam. Trước khi đi thì hắn đã hỏi Tà Vương nếu như có biến thì hậu quả

khủng bố nhất là cái gì? Mà Tà Vương chỉ vền vện nói bốn chữ: Hồng Hoang Thiên Giới. Nhìn thì như câu trả lời không đúng, nhưng Tiêu Thần lại biết, bốn chữ Hồng Hoang Thiên Giới này chỉ sợ cũng trầm trọng như Lục Đạo Luân Hồi. Khi quay về từ nam lên bắc thì Tiêu Thần nhạy cảm cảm giác được linh khí trên Cửu Châu càng ngày càng thịnh, so với Trường Sinh Giới đã không còn sai biệt bao nhiêu. Mà cũng lúc này, ở phương đông của sa mạc Cửu Châu đột nhiên cuộn cuộn sóng lớn, bắt đầu có Bán Tổ đại chiến. Khi Tiêu Thần nghe nói đến tin tức thì cuộc chiến đấu đã lắng lại. Lúc đầu hắn cũng không chú ý nhiều lắm. Nhưng rồi đột nhiên hắn biết được, hai bên trong khi giao chiến có đề cập đến người của Tịnh Thổ. Chẳng lẽ là đồng hành của Huyền Vũ lão tổ giao chiến? Thanh Thanh đang học nghệ ở chỗ ông ấy nên rất có khả năng sẽ phải chịu tác động. Sau khi nhận được tin tức kia, Tiêu Thần mang theo Kha Kha chạy đến Đông Hải. Sau khi đi tới Đông Hải thì không thấy người của Tịnh Thổ. Lại chỉ thấy vô số tu giả xuất hiện ở trong không trung trên biển đang nổi sóng. Phía trước, có một bóng dáng mờ mờ hiện lên trong biển xanh làm cho tu giả tứ phương đến ngăm nhìn. Đó cực kỳ giống một hòn đảo lớn đang lơ lửng, vô cùng rộng lớn, vô biên vô hạn. Nhưng mà nó lại mơ mơ hồ hồ, khó có thể thực sự nhìn thấy rõ. Tiêu Thần trong lòng kinh hoàng, hắn nhạy cảm phát hiện hòn đảo nhỏ này có thể tự di chuyển từ không gian thiên địa thần bí, đang chầm chậm từ một vùng đất xa xôi không rõ nào đó mà xâm nhập vào Nhân Gian Giới. Kha Kha lúc ấy liền kêu lên kinh ngạc, nó vừa nhảy vừa reo hò trên vai Tiêu Thần. Tiêu Thần lúc ấy bị một tiếng gọi đó mà lạnh toát sống lưng, bởi vì cái tên mà tiểu thú đang gọi đó là -- Long Đảo. "Tại sao lại là Long Đảo? !" Tiêu Thần cảm giác khó có thể tin nổi. Kha Kha nghiêm túc gật đầu, nó thật sự cảm ứng được khí tức của cổ hươu. Đông đảo tu giả quay đầu lại trừng mắt nhìn một người một thú đang giật mình la lên, nhưng sau khi thấy rõ đó là ai thì mọi người câm nín, rất nhanh cả một mảng không gian lớn đều trống sạch. Ma Tinh Tiêu Thần gần đây nếu nói đánh khắp những người vô địch thiên hạ thì cũng không sai biệt lắm. Uy thế vượt trội với thể hệ trẻ tuổi, còn có Hoàng Nê Thai trong tay nên đến cao thủ tiền bối cũng chỉ có thể nuốt hận cho qua. Hắn đánh cho người trong

thiên hạ cảm hơi lạnh tiếng, không người nào dám cùng tranh giành. Vừa lúc đó, Tiêu Thần cảm giác Hoàng Nê Thai ở không gian bên trong đột nhiên bắt đầu rung động, rồi sau đó lại tự mình bay ra. Sau đó nó cùng với Kha Kha phóng lên cao, một mực nhằm hướng Ung Châu bay đi. Khi trở lại Cổ Thôn thì, Tiêu Thần cảm thấy kinh ngạc sâu sắc, những ảo ảnh mờ lung hiện ra, toà cự thành dưới đất tựa hồ đem hết hiển linh phơi ra trên mặt đất. Đây là. . . Có một số việc vượt quá sức tưởng tượng của Tiêu Thần, trong mơ hồ hẳn cảm giác được đó là một tòa thành trì quen thuộc! "Ừm. . ." Một tiếng rít gào từ sâu trong lòng đất truyền đến, tiếng gầm nặng nề làm mặt đất chấn động kịch liệt. Trong mơ mơ hồ hồ, Tiêu Thần tựa hồ thấy được không ít bóng dáng to lớn đang đi lại trong toà thành khổng lồ. Ngọn đèn cổ vĩnh cửu dưới đất khi phải đối diện khí thế hào hùng của Cổ Thành thì nó phát ra ánh sáng chập chờn có vẻ rất mờ mờ, khó có thể thực sự thấy rõ tất cả. Nhưng mà Tiêu Thần đã có một cảm giác kinh hãi. Hẳn đích thực cảm ứng được một bầu không khí khủng bố quen thuộc. Mà tiểu thú Kha Kha cũng lộ ra vẻ mặt căng thẳng hiếm thấy. Hàng lông mi thật dài không ngừng chớp chớp, đôi mắt tràn ngập linh khí nhìn chăm chú gấu gao vào sâu trong lớp đất ở bên dưới Cổ Thôn. Tất cả bắt đầu từ nơi này sao? Nhưng mà toà Cổ Thành kia thì làm thế nào có thể lại hiện ra được? Tiêu Thần lặng lẽ trông chừng bảy ngày tại Cổ Thôn, Cổ Thành dưới đất mỗi ngày như thể đều đang đi lên. Mặc dù thông thả, nhưng xu thế hướng về phía trước là không thay đổi. Rốt cục hẳn mơ hồ thấy được một mặt Thiên Bì vĩ đại cao vút ở giữa Cổ Thành. Trong cái vẻ như có như không đó hẳn cảm giác được khí tức tử vong quen thuộc. Tử Thành! Không ngờ là Tử Thành trên Long Đảo! Nó lại xuyên giới mà đến. Tại sao nó hiển linh ở nhân gian? ! Điều này thật sự vượt quá dự liệu của Tiêu Thần, hoàn toàn thật không ngờ là có toà thành hùng vĩ ở dưới đất của hồng hoang Cổ Thôn, không ngờ là hẳn đã từng xông vào Tử Thành quá khủng bố. Dần dần Tiêu Thần thấy rõ, Tử Thành đang ở nơi nào đó dưới đất, rõ ràng là nằm trong một chốn không gian chết chóc. Nó đang từ từ tới gần Nhân Gian Giới. Mà điểm đón nhận chính là hồng hoang Cổ Thôn.

Chương 338: Tử Thành hạ xuống thế gian

Gió nhẹ nhẹ phe phẩy, cây hòe cổ trong rừng rung rinh toả ra những làn hương hoa hòe thơm ngát. Bay lả tả, hoa hòe bay lả tả, tiết trời dần dần nóng lên, những bông hoa hòe trắng như tuyết rớt cục tàn đi, tung bay như những cụm bông làm nổi bật vẻ thê lương của hồng hoang Cổ Thôn chết lạng này. Hoa rơi như nước mắt tuôn trào, phảng phất biểu thị một điềm xấu làm nao động thời đại sắp sửa giáng xuống. Tiêu Thần trong Cổ Thôn đã lẳng lặng canh chừng bốn mươi chín ngày, Tử Thành trong không gian thần bí đến từ dưới đất rớt cục đã dần dần hiển linh ra trong thế giới thực tế. Vào một ngày kia, nó chậm rãi nhô lên, đứng sừng sững ở trên mặt đất nhưng mà lại vẫn cứ mờ mờ ảo ảo, phảng phất như có sương mù vô tận đang lượn lờ làm cho người ta có cảm giác hư ảo không đúng với thực tế. Tử Thành vẫn còn chưa thực sự phá vỡ để vào Nhân Gian Giới, nhưng rõ ràng việc nó giáng xuống đã là điều vô phương ngăn cản, ngày nó hoàn toàn hiển linh ra có lẽ tùy thời sẽ đến. Tường thành toàn thân đen nhánh cao hơn trăm thước, dày dặn cứng cáp mang đến cho người ta cảm giác đè nén vô tận. Phảng phất như núi Ngũ Nhạc hợp nhất đứng sừng sững ở nơi này! Mặc dù có sương mù lượn lờ, nhưng vẫn mơ hồ có thể thấy được cửa thành to lớn kia, khí tức tử vong thì khó có thể hoàn toàn bịt kín. Đã có thể cảm ứng được cái loại bầu không khí khủng bố này. Tiêu Thần cùng Kha Kha đều từng xông vào trong Tử Thành, cửu tử nhất sinh, đủ loại chuyện cũ đáng sợ phảng phất như mới ngày hôm qua. Cổ Thôn đã được nâng lên cách mặt đất để tạo thành sân bãi cho Tử Thành nhô ra. Nó bay tới giữa không trung cách đó không xa như thể đang canh giữ cho toà thành hùng vĩ sắc mùi tử vong thuận lợi hạ xuống nơi này.. Chiếc đèn cổ vĩnh cửu bất diệt thoát ly Tử Thành, bay đến trong không trung của Cổ Thôn rồi cố định không nhúc nhích ở nơi này. Nó chiếu sáng khắp cả hồng hoang Cổ Thôn.

Cùng với mỗi một ngày trôi qua, Cổ Thành càng lúc càng rõ ràng. Nó phát ra khí thế hào hùng, che cả nhật nguyệt, làm cho các vì sao đều hơi run rẩy! Vương quyền thay đổi có lúc cũng không cần đổ máu. Sau khi lão hoàng đế thăng thiên thì ngôi vị hoàng đế Cửu Châu đổi chủ, nhưng cũng không phải bất cứ một người nào trong số mấy đứa con trai của lão mà là đứa con gái lão phi thường sủng ái -- Triệu Lâm Nhi. Soán vị, bức vua thoái vị.v.v.v... Từ bên trong hoàng cung lan truyền ra đủ điều, nhưng mà cũng không đổi được sự thật là Triệu Lâm Nhi trở thành một đời nữ hoàng. Sau khi có một vị hoàng tử biến mất nửa tháng thì các loại lời đồn đại dần dần lắng xuống. Triệu Lâm Nhi sau khi ngoảnh mặt về nam mà lên đăng cơ trên điện thì trước tiên là củng cố hoàng quyền, khiến cho trong ngoài triều đều chỉ có âm thanh nhất trí, tứ hải cùng nhau tôn thờ cửu ngũ nữ hoàng. Rồi sau đó nàng hạ một đạo mật chỉ, ở trong thiên hạ bắt đầu bí mật xây dựng các công trình bằng gỗ, thành lập không ít đền đài. Gần như trong cùng thời gian, Thái Dương Thần Giáo, Bạch Hổ Thánh Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tiên Kiếm Giáo ... mọc lên như nấm, khắp nơi tại Cửu Châu thành lập đàn tràng, truyền giáo thiên hạ. Các Thần Điện dĩ nhiên đều là chuẩn bị cho bọn họ. Hoàng cung để đồ nguy nga, có thể nói rường cột chạm trổ, xanh vàng rực rỡ tựa như Cung Khuyết trên trời sa xuống chốn nhân gian. Nó tập hợp những thành tựu kiến trúc lớn lao từ cổ chí kim, có thể nói đều là những kiệt tác đạt tới đỉnh cao. "Cửu Châu long khí ngút trời, hoàng quyền chính là thiên quyền, vận mệnh quốc gia để quốc ắt vạn năm không suy. Nữ hoàng là chủ nhân cuộc đời chìm nổi trên thế gian. Đương nhiên. . . phải sống được qua thời kỳ phi thường này." Nếu như tu giả có thực lực cường đại đến đây thì nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, mấy vị khách nhân được nữ hoàng mở tiệc chiêu đãi đều là những đại nhân vật có lai lịch phi phàm. Ví dụ như Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác, con thứ ba Hổ Bí của Bạch Hổ Thánh Hoàng, một vị trong mười hai Kim Tiên Xiển Giáo. Bên trong Hoàng cung đèn đuốc sáng choang. Ca múa mãn nhãn. Triệu Lâm Nhi mỉm cười trò chuyện với các đại nhân vật của giới tu luyện này cũng khá hòa hợp. "Kẻ kia còn chưa chết thì trong lòng ta trước sau khó an. . ." Thần Tử Áo Lực Thác mặc dù bị Tiêu Thần đánh nát hơn phân nửa thân thể, nhưng

đến đây thì hắc đã sớm phục hồi như cũ. "Chỉ mong Cổ Pháp tỏ ra hữu hiệu." Hồ Bí vốn có một chân hổ bị Tiêu Thần nướng ăn. Nhưng hiện tại cũng đã hoàn toàn khôi phục, khoe miệng của hắc hiện ra một nụ cười nhàn nhạt tàn khốc, hắc nói: "Ta thật hy vọng thấy Hoàng Nê Thai thay đi hình ảnh của người khác, thật sự là chờ không nổi . . ." Con gái Diệp Tiểu được Tam Anh Thái Quân phá lệ tin tưởng là một vị mỹ phụ ung dung đẹp đẽ quý phái. Nàng lắc đầu, bảo: "Thời gian quá ngắn, có lẽ rất khó phát ra được bất cứ hiệu quả gì." "Không nhất thiết, lực cầu nguyện của dân chúng trăm họ Cửu Châu nói không chừng trực tiếp nguyện rửa hắc chết chứ không chỉ là đơn giản làm hắc mất đi Hoàng Nê Thai như vậy." Khi Hồ Bí nói chuyện thì trong sự tinh táo mang theo một vẻ tàn độc. Ở phía chân trời xa xôi, có một tháp Thủy Tinh đang lóe ra muôn vàn đợt hào quang sắc sỡ, trong buổi đêm nó như một viên Minh Châu rực rỡ cực lớn. Tháp Thủy Tinh đang chậm rãi xoay tròn tựa như ảo mộng làm cho nhật nguyệt bên dưới vòm trời đều khiến thiếu nữ buồn bã thất sắc. Bạch y của nàng phất phơ, làn da trắng nõn, mái tóc dài đen bóng mềm mại, đôi mắt như ngưng tụ những áng văn thơ mà tràn đầy linh khí. Nàng lặng lẽ đứng ở trên không trung, được ánh trăng mờ lung bao phủ, so với tiên nhân thì còn phiêu thoát linh hoạt khác thường. "Thì ra là tác dụng lớn nhất của tháp Thủy Tinh của sư phụ chính là nghe lén. Có trời mới biết hồi đó sư phụ đã dòm ngó biết bao nhiêu là tin tức của người khác ." Thanh Thanh khẽ cười ra tiếng, tựa hồ vĩnh viễn đều vô lo như vậy. Nàng lẩm bẩm: "Ta vốn cho là việc xây dựng rầm rộ Thần Điện, ngưng tụ lực cầu nguyện của muôn dân là vì bảo vệ tính mạng cho Bán Tổ. Thì ra là để thi hành thần chú ác độc . . ." Người ở bên ngoài mặc dù biết Cổ Thôn tựa hồ có phát sinh biến cố, nhưng mà không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ. Chung quanh Hồng hoang Cổ Thôn mây đen cuồn cuộn, sương mù tràn ngập đã hoàn toàn phong tỏa nơi đó , không người nào dám tới gần. Tiêu Thần cùng Kha Kha tọa trấn ở Cổ Thôn, mỗi ngày đều tĩnh tu. Họ đang đợi Tử Thành hoàn toàn xuyên giới mà đến, hắc muốn biết rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì. Nhưng mà trong mấy ngày gần đây, hắc mơ hồ cảm giác đại sự không ổn. Cứ mỗi khi hắc hành công liền có vô tận ác hồn Ma Ảnh vây tụ lại, muốn từng bước xâm chiếm linh hồn hắc. Nếu như

không có Hoàng Nê Thai bên mình thì mấy lần hắc đã suýt nữa bị lâm vào cảnh thần thức tán loạn, có thể nói là điều xấu trút vào trên người. Hoàng Nê Thai không ngừng rung động, Bản Nguyên Bát Âm cũng không biết làm vỡ nát bao nhiêu Ác Linh. Nhưng như vậy cũng không phải biện pháp, vì rốt cục đang bị quấy rầy thì căn bản hắc không sao tu hành được. Tiêu Thần mơ hồ cảm giác được tựa hồ có người đang đối phó hắc, nhưng lúc này đúng là thời kỳ mấu chốt khi Tử Thành đang giáng xuống. Hắc sợ bỏ qua điều gì đó nên tạm thời không muốn đi ra ngoài. "Oanh " Sau thời gian lắng lắng chờ đợi sáu mươi ba ngày, một tiếng nổ kinh thiên làm khắp Cửu Châu đều rung động một phen. Một góc của Tử Thành đã giáng xuống thế gian loài người. Vào giờ khắc này, mặc dù ở bên ngoài thì không biết Tử Thành đã giáng xuống, nhưng tất cả tu giả đều cảm giác được có điều đáng sợ dị thường. Bọn họ cảm giác trong tương lai không lâu hình như sẽ có chuyện cực lớn phát sinh. Vào giờ khắc này, tất cả thiên hạ đều kinh ngạc! Cùng lúc đó, trong đại dương mênh mông ở ngoài Cửu Châu tại một số nơi đều xuất hiện những bóng dáng mông lung . Tựa hồ có toà thành hùng vĩ, có hoang mạc, có cổ đảo vượt giới xuất hiện. Đương nhiên, rõ ràng nhất chính là Long Đảo đã vừa để lộ ra manh mối. Trong mơ hồ ở trên Đông Hải đã có thể nghe được những trận rống ngâm thú rống. Những tiếng gầm gừ to lớn đó đã làm cho người ta lạnh toát tâm can. Đã mơ hồ có thể thấy được những hình bóng thú vật khổng lồ như nếu như hiện ở vùng đất hiển linh bao la men bờ hòn đảo rộng lớn kia, nó khiến rất nhiều người ngay từ đầu đã nhận ra đó là Man Long! Thượng Cổ Man Long xuất hiện, tự nhiên ngay tức thì truyền khắp Cửu Châu, không ít người đều bắt đầu chú ý đến nơi đó. Tuyệt đối đó là một tin tức làm kinh động lòng người. Long Tộc đủ để làm Thần Đô phải sợ run nếu như lại tái hiện ở hậu thế thì cả giới tu luyện e là đều phải lại qua cơn giết chóc. Tu giả tới từ Trường Sinh Giới vốn hiểu biết sâu sắc bọn chúng đáng sợ cỡ nào! Tu Chân Giả nghe vậy đều bị biến sắc. Môn đồ Bán Tổ thì càng trong lòng lo sợ không yên. Bọn họ trong mơ hồ phỏng đoán rằng một loạt biến đổi trên vùng đất Cửu Châu tựa hồ có liên quan đến việc Bán Tổ đã đi tới điểm cuối con đường. Toà thành hùng vĩ, cổ đảo tựa hồ vì Bán Tổ mà hiển linh trên Cửu Châu. Tiêu Thần rõ ràng cảm nhận

được, dường như có người đang dùng bí pháp không giải nổi để đối phó hăn, mấy lần suýt nữa khiến thần thức sụp đổ. Nhưng mà cùng với một góc Tử Thành hiện ra thì pháp thuật độc ác không còn tiếp tục có hiệu quả nữa. Cửa của Tử Thành hé ra một khe hở, dường như tất cả Ác Linh công kích đến đều bị thu hút đi vào đó, điều này làm cho Tiêu Thần cảm thấy kinh ngạc sâu sắc. "Không đúng. . ." Trong hoàng cung đế đô xa xôi có tiếng kêu kinh ngạc truyền ra: "Đã trôi qua thời gian lâu như vậy, làm sao mà Hoàng Nê Thai còn không có một chút động tĩnh. Hăn là nó đã bị dân nguyện dẫn dắt tới đây mới đúng, thật là kỳ quái!" "Chẳng lẽ thật sự không thể lay động sao?" Trong mắt Hồ Bí toát ra ánh sáng lạnh toát, hăn nói: "Ta không tin thằng nhãi kia thật sự hoàn toàn phù hợp cùng Hoàng Nê Thai." Trong mấy ngày kế tiếp, Tiêu Thần không chỉ có không hề bị ác oán quấy nhiễu nữa, mà lại còn có một lực lượng thần bí cực kỳ tinh khiết không ngờ trùng trùng điệp điệp dâng trào đến. Bởi vậy mà cả vùng đất này đều trở thành một chốn yên lành thần thánh. Quả thực giống như là trời giáng cam lộ, đất tuôn thần tuyến. Vô tận linh khí bị một luồng dao động ôn hòa dẫn động mà đến. Tinh khí thiên địa, Tinh Hoa Nhật Nguyệt phảng phất như bị thu hút về đây. Toàn bộ tập trung vào Tiêu Thần. Tiêu Thần cảm giác rõ ràng cái này tựa hồ là một loại lực lượng thần bí hoàn toàn trái ngược với ác oán. Nó vô cùng vô tận, từ bốn phương tám hướng ngưng tụ tới. Hăn cũng không có hấp thu loại lực lượng này mà là dùng nó để kéo đến nguồn linh khí vô tận rồi mới thu nạp. Đây là một loại quà tặng không sao tưởng tượng nổi, thiên địa linh khí vô tận bởi vì nguyện lực thần bí mà ngưng tụ rồi bao phủ Tiêu Thần vào bên trong. Linh khí đối với tu giả cảnh giới Niết Bàn mà nói thì nó cũng không có tác dụng thực lớn lắm. Hiện tại điều bọn họ cần chính là đột phá qua tử kiếp, là linh lực có tính phi thực chất. Nhưng mà, cái này chỉ vển vển là nói đúng đối với các tu giả khác, còn đối với Tiêu Thần mà nói thì lượng linh khí đậm đặc đến mức "Hoá lỏng" này thật sự là một loại bổ sung hữu hiệu. Các huyết đạo giống như cái động không đáy, chúng điên cuồng hấp thu nuốt chửng. Chỉ trong thời gian mấy ngày liền có sáu bảy cái huyết đạo phát sáng, bên trong đó ngưng tụ một lượng linh khí vô tận, huyết đạo đã hoàn toàn được thần hóa. Cứ trải qua nhiều ngày như thế, trong hoàng cung

để đô mới truyền ra phần nô âm thanh: "Hiệu quả như thế nào mà lại hoàn toàn trái ngược? ! Có thể thấy rõ cả vùng đó hoàn toàn tốt lành, mặc dù bị màn sương đen bao phủ, nhưng là bên trong nhất định hào quang có ngàn vạn đạo, chẳng qua chỉ không có phun trào ra mà thôi." "Tra cho rõ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!" Cho đến một ngày sau đó, đám người Hồ Bí, Diệp Tiểu, Thái Dương Thần Tử mới bị tin tức đầu tiên đưa về làm kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Bài vị trong chín toà Thần Điện vĩ đại thờ phụng Bán Tổ trên Cửu Châu không ngờ bị người nào đó thay thế thành Tiêu Thần. "Bụp " Hồ Bí trực tiếp chụp nát đầu một người cung nữ trong hoàng cung. Đang cơn giận hăn trực tiếp chụp một chưởng liền đè vụn mấy gian đại điện. Đám người Diệp Tiểu, Thái Dương Thần Tử sắc mặt cũng vô cùng u ám, hồi lâu không mở miệng. Nữ hoàng Triệu Lâm Nhi nghe thấy tin liền đến, sau khi hiểu rõ tình huống thì nhú mày. Nàng mơ hồ cảm giác được chuyện không ổn, hơn phân nửa sẽ phải làm những môn đồ Bán Tổ hứng chịu liên lụy. "Tra, rốt cuộc là ai làm? !" Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác mặc dù lời nói bình tĩnh, nhưng toát ra cái lạnh thấu xương. Mà giờ phút này, kẻ đầu tên Thanh Thanh lại đang tiêu dao tự tại du sơn ngoạn thủy các nơi Cửu Châu. Nàng đi thăm tất cả các chốn núi sông danh tiếng, không hề để ý chút nào chuyện thay thế bài vị Bán Tổ. "Không có ý nghĩa nha, không có ý nghĩa, những chốn danh lam thắng cảnh đều bị những đại môn phái này chiếm lĩnh. Thôi đi hồng hoang Cổ Thôn xem vậy." Thanh Thanh liền một mạch tây tiến, nhàn nhã bước đi về hướng Ung Châu. Vốn là tương ứng với một kiếp nạn không lớn không nhỏ, nhưng bởi vì có Thanh Thanh xen vào nên Tiêu Thần lại nhân họa được phúc. Từ mấy ngày nay tới giờ lực lượng thần bí kéo linh khí vô tận bao phủ khắp Cổ Thôn, thân thể Tiêu Thần như là cái động không đáy, có thể nói trăm sông đổ biển nên hần liên tục thần hóa mười mấy huyệt đạo. Hơn nữa bởi vì ác oán quá nhiều, mấy lần suýt nữa hình thần câu diệt đã làm hần trải qua hai lần tử kiếp Niết Bàn, sau khi thuận lợi vượt qua thì hần đi vào Niết Bàn cảnh giới Lục Trọng Thiên. Nếu như đám người Hồ Bí cùng Thái Dương Thần Tử mà biết kết quả này, tất nhiên sẽ tức giận điên cuồng. Đi vào Niết Bàn cảnh giới Lục Trọng Thiên, bảo tàng thân thể lại được mở ra lần nữa, tiềm năng vô tận

được phóng thích làm tu vi của Tiêu Thần tăng lên tới một cảnh giới đỉnh cao mới. Đến hiện tại hẳn đã xác định, giờ phút này chiến lược của mình có thể vượt qua cao thủ Trường Sinh đỉnh cao. Nếu như thuận lợi đi hết chặng đường của cảnh giới Niết Bàn này, như vậy hẳn thực sự sẽ giống như Liễu Mộ cùng Ngưu Nhân nói vậy. Trực tiếp vượt qua Trường Sinh Cửu Trọng Thiên, đi thẳng vào một đại cảnh giới cao hơn. Vừa lúc đó, Kha Kha đang ngủ khò khò nhiều ngày thì đột nhiên tỉnh lại, nó mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, cánh mũi phập phồng rồi sau đó hồ nghi tự mình nhảy lên lơ lửng ở giữa không trung Cổ Thôn . Không bao lâu sau. Tiêu Thần nghe được tiếng của Kha Kha, có vẻ như gặp phải phiền phức. Hẳn thất kinh, vội vàng kéo Hoàng Nê Thai lao ra khỏi Cổ Thôn, đứng thẳng giữa không trung mà quan sát về hướng xa xa. Mây mù tuôn trào, hình như Kha Kha đang chiến đấu cùng người khác. Nó không ngừng xuất ra thần quang bảy màu, nhưng mà bóng người mờ mờ ảo ảo có thân pháp lại tựa như ảo mộng, cứ lững thững thông thả xuyên qua không gian mà tránh né tất cả. Cùng với việc tiểu thú xuất ra quang sáng đủ màu mạnh hơn lên thì thân pháp người kia lại càng thêm lững lờ, căn bản khó có thể bắt giữ. Mà có một lần nó vọt tới gần suýt nữa bắt được tiểu thú nên đã làm cho nó phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Tiểu thú vô địch suýt nữa kinh ngạc? Kha Kha thực lực mạnh hơn hẳn, mà lại cũng có được tốc độ cực nhanh. Không ngờ trước mặt địch thủ suýt nữa chịu thiệt hại, điều này làm cho Tiêu Thần rất giật mình. Cuối cùng, tiểu thú mở ra Thất Nhạc Viên, hoàn toàn thay đổi chiến cuộc, bầm sinh cái đó bất bại lại còn mấy lần đều thiếu chút nữa thu được đối thủ vào trong. Đến tận đây, đối thủ không hề tiến công nữa, mà là xuyên qua không gian cứ thoáng hiện tứ phương trên bầu trời . Một tiếng cười khẽ truyền ra như tiếng trời : "Được rồi, Tiểu quỷ không nên náo loạn, ta cho ngươi một Thiên Thần quả." "Thanh Thanh." Tiêu Thần thật sự rất kinh ngạc , không ngờ là Thanh Thanh đi tới đây. Nàng vẫn xinh đẹp tuyệt trần như trước kia vậy, mỗi lần nhìn thấy thiếu nữ linh hoạt kỳ ảo này làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết. Niềm vui của nàng tựa hồ có thể lây sang người khác. Nàng né qua tiểu thú mà linh hoạt bay tới, trên má ngọc chúm chím hai lúm đồng tiền nho nhỏ, nàng hơi nở nụ cười. Trước đây nàng đã sớm biết sự tồn tại

của Kha Kha, đã sớm từ trong miệng Tiêu Thần mà biết được bản tính của tiểu thú. Vì vậy bề ngoài dùng mùi hương tiên quả để dụ dỗ tiểu thú, nàng muốn dụ bắt nó. Sau khi biết đã xảy ra chuyện gì, Kha Kha lập tức bắt đầu thở phì phì. Lại bị người ta coi là tiểu miêu tham ăn, thật là rất mất mặt. Nhưng mà cùng với việc Thanh Thanh dư dả một Thiên Thần quả thì tất cả sự không hài lòng của tiểu tử kia biến mất trong nháy mắt. Kha Kha thêm nhỏ rãi ôm Thiên Thần quả, mặt mày đầy vẻ say mê. Đương nhiên nó cũng thuận lợi bị Thanh Thanh bế lên, đối với điều này tiểu thú mặc dù nhỏ giọng phản đối, nhưng mà dù sao đang cầm Thiên Thần quả của người ta nên âm thanh cũng có vẻ rất vô lực. Tiêu Thần bị chọc cười, tiểu thú có lẽ lần đầu tiên để cho người ngoài ôm, thật đúng là gặp phải nhân vật có thể bắt bí nó. Sau khi Tiêu Thần từ trong miệng Thanh Thanh biết được chuyện đám người Hồ Bí, Thái Dương Thần Tử, Diệp Tiểu tính toán định làm với hắn vừa rồi thì lập tức hiểu rõ những điều dị thường những ngày vừa qua. Đối với chuyện Thanh Thanh lớn mật hành động thì hắn cười ha ha, có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng sắc mặt xám ngắt của đám người Hồ Bí. "Đây là Tử Thành, không có chỗ nào đặc biệt nha." Thanh Thanh giống như một nàng Tinh Linh múa lượn bay chung quanh Tử Thành, nàng muốn nhìn kỹ nó. "Oanh" Tử Thành rung động, lại lần nữa hiện ra một góc. Thanh Thanh ôm Kha Kha vội vàng lui về phía sau, cuối cùng nàng đã cảm giác được khí tức khủng bố bên trong. Cứ như thế, nàng cũng cùng chờ đợi ở nơi này, cho đến hơn mười ngày sau trôi qua thì Tử Thành mới hoàn toàn hạ xuống! Ngay trong phút chốc đó, một uy áp hào hùng trong nháy mắt quét qua Cửu Châu. Phảng phất như có trận đại hồng thủy ngập trời bao phủ khắp mặt đất, rồi sau đó cơn sóng mênh mông mãnh liệt lại biến mất trong nháy mắt. Tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, tất cả mọi người tưởng đó chỉ là ảo giác, nhưng trong chốc lát vừa rồi kia thì mọi linh hồn chúng sinh đều run rẩy mấy lần. Nhưng mà tu giả thì vẫn biết ở Cổ Thôn xuất hiện biến cố động trời. Mây đen vô tận đang quay cuồng, ở nơi đó sấm sét vang dội. Cứ như thế mà qua ba ngày thì mây mù che kín chỗ này mới từ từ tan đi. Toà hành to lớn lần đầu tiên hiện ra ở trong thế gian. Cổ Thôn lại một lần nữa trở thành vùng đất phong vân trong thiên hạ, đông đảo tu giả lại

chạy tới, đứng thật xa mà nhìn. Toà Tử Thành trên mặt đất mang cho người một cảm giác áp bách lớn lao khó có thể hình dung , đó phảng phất là một con vật khổng lồ to lớn, tùy thời mà sống lại. Thiên Bì từng bị lão Tổ Long lấy Lục Đạo Luân Hồi đánh ngã , đã sớm lại đứng lên. Nó như núi Thái Sơn, uy áp thập phương. "Rống. . ." Từ trong Cổ Thành thi thoảng bộc phát ra tiếng rống thảm làm rung động linh hồn người, phảng phất Ma vương có một không hai ở dưới vực sâu đang thức tỉnh. Sau khi vô số tu giả chạy tới đây thì phát hiện ở trên lầu thành của cửa thành cao hơn trăm thước đang có hai người đứng yên. Đó là một thiếu nữ thanh cao thoát tục, dáng điệu uyển chuyển, hàng mi khơi vờn điệu, đôi mắt gợi ý thơ. Nàng ôm một con tiểu thú linh động, bạch y phất phơ phảng phất như tiên tử. Mà bên cạnh có một người đang đứng, đúng là kẻ thù chung của thiên hạ -- Tiêu Thần. Tất cả mọi người cảm giác không ổn, nhất là những ai đến từ Trường Sinh Giới nên có hiểu biết thì lại càng thấy cảm giác có gì đó không ổn. Đứng trên cửa thành lầu của Tử Thành mà du ngoạn sơn hà, chẳng lẽ đã nói là bọn họ nằm trong tay cả tòa Cổ Thành này sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 339 : Thành Chủ Tử Thành

"Hạ xuống ... Đúng là vẫn còn hạ xuống ." Tại một chỗ bí mật trên Cửu Châu , Bạch Hổ Thánh Hoàng nhìn về hướng Tử Thành xa xa với ánh mắt phức tạp. "Phải phá bỏ Tử Thành..." Thái Dương Thánh Thần chấp hai tay sau lưng đứng thẳng trên một đỉnh núi cao tít mà nhìn về Ung Châu xa vời. "Biến mất... Không sẽ là vận mệnh cuối cùng của ta !" Tam Anh Thái Quân đứng trên không trung, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo cũng đang nhìn về thôn cổ thời hồng hoang ngoài bầu trời xa xôi. Tử Thành đã hạ xuống nhân gian, tu giả thập phương hội tụ nơi đây, đám người từ bốn phương tám hướng như thủy triều bị rung động sâu sắc.

Bức tường toàn thân đen nhánh kia trông nặng nề mà lại rất thực. Nó cao ước chừng hơn trăm thước, giống như dãy núi ngang bằng đứng ở phía trước, mà toà lâu thành to lớn ở giữa lại càng hùng vĩ đồ sộ. Nó giống như dãy núi cao đứng sừng sững định đổ xuống người. Sao có thể là toà thành trì tầm thường, rõ ràng là thiên ngoại Ma cung.

Nhất là bức tường màu đen dọa người, dù nhìn thế nào cũng thấy giống như nó đã bị máu tươi vô tận nhuộm qua, cùng với năm tháng trôi qua biến nên đã biến thành màu đen tử vong . Tiêu Thần cùng Thanh Thanh đứng trên bức tường thành cao hơn trăm thước, mắt nhìn xuống đám tu giả vô tận bên ngoài thành, rất có có cảm giác siêu thoát như đang đứng ngoài chín tầng trời mà quan sát chúng sinh.

Mọi người có một loại ảo giác, vào giờ khắc này thanh niên nam nhân đáng người cao ngất đứng trên tường thành kia cùng với nữ nhân thanh cao thoát tục phảng phất như đứng đầu thiên hạ, giống như chủ nhân của thế gian chìm nổi.

Trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đang nhìn về Tử Thành.

Thanh Thanh cười nói thản nhiên. Nàng phá vỡ sự im lặng mà hướng về phía dưới thành hô lớn: "Toà Tử Thành đã bị chúng ta chiếm lĩnh , chư vị mau mời trở về đi thôi. Cái gì, người không tin? Tốt lắm người lại đây, đúng, ta nói chính là người. Người cũng bắt đầu thử xem, tiến đến Tử Thành mà đi quanh một vòng."

Nàng cười nói uyển chuyển, với giọng nói vô cùng nhẹ nhàng mà trêu chọc. Nhưng mà mọi người không có ai thực sự dám xông lên. Bộc Tồn Tại trong Tử Thành thì ở Trường Sinh Giới đã không là bí mật gì , rất nhiều người khi từ Long Đảo tiến vào Nhân Gian Giới thì đều đã thấy tận mắt sự đáng sợ của nó. Ngay cả là Bán Tổ đều không làm gì được thì người bình thường đi một vòng bên trong nó thật sự là muốn chết. Có điều lần này đây lại liên quan đến vận mệnh của Bán Tổ, vẫn có vô số tu giả trong thiên hạ đến. Bên ngoài Tử Thành bóng người thấp thoáng, đen ngòm một vùng lớn mà một mực kéo dài đến tận phương xa. Trong vòng hơn mười dặm tĩnh lặng không một tiếng động, tất cả mọi người ngừng thở mà lẳng lặng ngắm nhìn Tử Thành ở phía trước. "Ầm ầm ầm " Mặt đất đang rung động, từ phương xa có vô tận kỵ sĩ đang vọt tới đây. Đại kỳ đón gió phấp phới, tung bay phất phới. Lại là trọng kỵ binh của đế quốc , sáu ngàn thiết kỵ trùng trùng điệp điệp điên cuồng lao đến đã tạo nên màn bụi mịt mù vô tận. Đây là những bất tử tinh binh trên chiến trường, đã nhuốm qua vô tận máu tươi, chứng kiến biết bao cảnh tử vong. Ngay cả không có tu giả cao cường tại đó, nhưng với luồng sát khí sắc bén đặc hữu cho quân nhân kia thì đến như tu giả cũng chưa chắc đã có. Bầy ngựa điên cuồng lao nhanh. Giáo gươm chĩa thẳng phía trước, hàn quang hắt ra từ những bộ giáp sắt trông giống như một con Cự Long sắt thép quét sạch cản trở mà đến với sát khí ngút trời. Tất cả tu giả đều mau tránh ra một con đường, sáu ngàn thiết kỵ vọt tới dưới thành. Một viên chiến tướng cầm trong tay Thiết Qua, xông lên quát to: "Mở cửa thành ra!" Tiêu Thần quét mắt về đám thiết kỵ phía dưới, âm thanh mặc dù không cao, nhưng rõ ràng đã truyền khắp toàn vùng: "Từ nơi nào tới thì quay về đó đi." "Khắp Cửu Châu đều thuộc về nữ hoàng, thành này thuộc về đế quốc, mau mau mở cửa thành ra thì sẽ tha cho người khỏi chết!" "Thì ra là Thái Dương Giáo kỵ sĩ đang chủ trì đại cục. . ." Tiêu Thần thấy trong đám thiết kỵ có lần một số kỵ sĩ tóc vàng cười Man Thú thì nói: "Chỉ bằng vào các người? Ngay cả là Thái Dương Thần đích thân đến thì cũng phải nuốt hận cho qua." Hơn mười người Thái Dương kỵ sĩ xen lẫn

trong sáu ngàn thiết kỵ đều là phần tử cuồng nhiệt cực kỳ sùng kính đối với Thái Dương Thánh Thần. Nghe vậy thì hoàng kim chiến mâu đều giơ lên cao quá đỉnh đầu, cùng nhau quát to: "Công thành, sát!" Sáu ngàn thiết kỵ đều là tinh binh trăm trận bất tử tuyệt đối phục tòng mệnh lệnh, họ như làn sóng lớn phóng ngựa đánh thẳng vào hướng đại môn Tử Thành. Thiết kỵ lao vút lên, mặt đất ù ù rung động, phảng phất như cơn hồng thủy đang xông đến. "Sát!" Sáu ngàn người đều nhịp cùng kêu lên, sát khí bốc thẳng tới trời cao. Bọn họ nhất tề huy động Thiết Qua, từ cách rất xa đã bắt đầu nhắm hướng cửa thành đâm tới. Vào giờ khắc này, sáu ngàn người phảng phất ngưng kết thành một khối, từng đạo sát khí huyết sắc hữu hình bắn ra, giống như là những tia chớp đỏ bầm nện về hướng cửa thành. Lúc đầu, Tiêu Thần vẫn còn kỳ quái. Kỵ binh có thể nào đánh sâu vào toà thành lớn như thế, hiện tại rốt cục hẳn đã hiểu đây là trận thế Thái Dương Giáo. Tinh Khí Thần của sáu ngàn người hợp nhất, loại sát ý của bất tử lão binh trên chiến trường đúng là không thể khinh thường. Chiến pháp bí mật của Thái Dương Giáo đã biểu hiện ra chiến lực cường đại khiến cho sáu ngàn phạm binh cũng phô bày ra chiến lực khủng bố sắc bén. Sáu ngàn đạo huyết sắc quang nhận đánh sâu vào Tử Thành, âm thanh chấn động không trung, phảng phất những cơn sấm sét đang giáng xuống. Cửa thành khổng lồ quả thật cũng rung động ầm ầm từng đợt. Nhưng vền vền chỉ là rung động vài cái rồi sau đó lại bất động giống như toà núi cao đồ sộ. Còn trong sáu ngàn thiết kỵ tối thiểu có hơn một ngàn người toàn thân mạch máu vỡ tung tóe mà ngã lăn khỏi chiến mã. Bọn họ vừa rồi đã dốc kiệt sức huyết khí tinh. Dù sao cũng chỉ là phạm nhân nên loại hao tổn này không phải là thứ mà bọn họ có khả năng nhận nổi. "Đáng tiếc đáng tiếc, để quốc tinh nhuệ, trăm trận bất tử lão binh mà kết quả là diệt vong như thế, thật là không đáng giá." Tiêu Thần nói thật bình tĩnh, không nghe ra vui buồn yêu ghét gì cả. Sóng âm như sấm sét liên tục lan xa trên vùng đất mênh mông bên ngoài Tử Thành. Vì thử dò xét mạnh yếu của Tử Thành mà những tinh binh này rõ ràng bị trở thành vật hi sinh, nhưng mọi người vẫn tuyệt đối phục tòng mệnh lệnh, cũng không lùi bước. Điều này không thể không nói là sự đau buồn lớn nhất của đời binh nghiệp. "Sát!" Lần xung phong thứ hai bắt đầu, nhưng là kết quả là có

thể dự liệu. Ngay cả với chiến ý cao ngất, sát khí ngút trời, nhưng đám phàm binh cũng khó mà rung chuyển Tử Thành. Lần này đây có gần ba nghìn người bỏ mình, huyết nhục toàn thân đều văng tung tóe, máu huyết khô kiệt mà chết. "Sát!" Một lần xung phong cuối cùng, hơn một ngàn người còn dư lại mặc dù đã bỏ ra huyết sắc quang nhận sắc bén vô cùng, nhưng rồi chính bọn hãn ngay cả chiến mã đều nổ tung toàn bộ bên ngoài Tử Thành. Sáu ngàn thiết kỵ trong nháy mắt chết hết trước toà thành hùng vĩ, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ. Bên trong Tử Thành sương đen cuồn cuộn, nó lượn lờ chung quanh Tiêu Thần càng tôn lên vóc dáng cao lớn của hãn mà lại đáng sợ vô cùng, giống như Ma vương có một không hai. Lúc này, ở giữa trán Tiêu Thần từ từ hiện ra một đạo ma vân huyền ảo phức tạp khó hiểu, trông như một con mắt dựng thẳng hoặc như là một đoá Hắc Liên. Điều đó làm hãn vô hình trung lại có thêm một uy thế có tính áp bách tính, tràn ngập một luồng ma tính. Nhưng những nhân vật tiền bối ở xa xa đều đã nhận ra, ma vân này kỳ thật là Thái Cổ thần văn. Nhưng mà đã sớm không người nào có thể phân biệt điều đó đại biểu ý nghĩa như thế nào, bọn họ chỉ có thể giật mình nhìn một nam một nữ trên tường thành. Mà ngay cả chính Tiêu Thần đều không hiểu vì sao trên lại có thêm một đạo ma vân. Có lẽ cái này đều quy về việc bố trí của Hoàng Nê Thai. Trước đây, trong khoảnh khắc Tử Thành hoàn toàn hạ xuống thế gian loài người, Hoàng Nê Thai đã tự chủ bay ra từ không gian huyết đạo. Sau đó nó bay lên cửa thành lâu của Tử Thành, dẫn đến Thanh Thanh cùng tiểu thú Kha Kha cũng bắt đầu bay lên đó. Mà cũng tại khoảnh khắc đó, một loại dao động tựa như đại dương mênh mông từ bên trong thành cuồn cuộn bốc ra trong nháy mắt làm rung chuyển Cửu Châu. Rồi sau đó lực lượng khủng bố ngay lập tức biến mất, còn trên trán hãn liền có thêm một cái ấn ký như vậy. Chẳng qua là khi đó nó hiện ra vô cùng mờ nhạt mà thôi, nhưng hiện tại lại càng phát ra rõ ràng. Tiêu Thần cùng Thanh Thanh sóng vai đứng ở trên Tử Thành, đối mặt quần hùng phía dưới, còn sau lưng là sát khí khủng bố. Mặc dù không quay đầu lại nhưng bọn họ cảm giác được có một đôi mắt u ám đang nhìn chăm chú vào bọn họ. Chỉ có Kha Kha từ trên vai Thanh Thanh len lén quan sát về phía sau, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc. Nó

nhỏ giọng lầm bầm "y nha". "Sát!" Lần này là kỵ sĩ Thái Dương Giáo Thánh tự mình hành động. Năm trăm người mặc bộ Thanh Đồng chiến giáp, cầm trong tay chiến mâu và cự kiếm. Tóc vàng tung bay, chiến ý ngút trời. Bọn họ ngồi trên các loại Man Thú khổng lồ toàn thân phủ lân giáp lạnh lạnh. Chúng chỉ hơi chạy một tí đã đủ làm cho mặt đất rung động. Có bọn họ dẫn dắt. Các môn đồ Bán Tổ khác cũng xông lại đây, những kẻ này là phần tử cuồng nhiệt. Khi biết thành này có thể liên quan đến tính mạng Bán Tổ thì bọn họ liều lĩnh điên cuồng đánh tới. Nhưng trong giây lát bay tới gần Tử Thành, tất cả tu giả bay trên bầu trời đều bị rơi xuống. Cấm cố không trung! Tử Thành phát ra dao động làm cho tu giả có thể phi hành bị mất đi Phi Thiên thần thông, chỉ có thể công kích từ mặt đất. Năm trăm Thái Dương Giáo Thánh kỵ sĩ nhিপ nhàng, hơn nữa còn có thêm các tử sĩ đạo giáo khác, chừng gần hai ngàn người đánh sâu vào. Họ muốn mạnh mẽ đè nén Tử Thành. "Ầm ầm ầm" Cửa Tử Thành rung động, cánh cửa cực lớn cổ xưa cao hơn trăm thước bị mở ra từ bên trong. Mấy trăm thiên binh lao ra, mặc dù áo giáp trải qua vô tận năm tháng ma luyện đã mất đi sự sáng bóng ngày nào, binh khí trong tay lại càng là loang lỗ vết rỉ sét nhưng trông lại có vẻ càng thêm khiếp đảm hồn người. Tiếp theo, lại có mấy trăm âm binh lao ra. Không sai, so với âm binh trong truyền thuyết thì giống nhau như đúc. Chiến giáp đen nhánh bao trùm toàn thân, Âm Khí bức người, chúng cầm trong tay cổ kiếm cùng chiến kích hoen rỉ mà xông ra. Trải qua năm tháng kết tinh, áo giáp tang thương phảng phất như làm thiên binh cùng âm binh ngưng kết thành một thể, vô hình trung đã phát ra một cỗ lực lượng làm kinh sợ linh hồn người ta. Tiêu Thần rõ ràng cảm giác được những âm binh và thiên binh này cũng không biết so với ngày đó lúc hắn xông vào Tử Thành thì cường đại hơn bao nhiêu lần. Lực lượng của bọn họ không biết vì sao lại điên cuồng tăng lên tới mức làm cho không người nào có thể phỏng đoán mức độ tình trạng. Đối mặt tiếng hô "sát" ngút trời của kỵ sĩ Thái Dương Giáo Thánh, cùng với chiến ý ngút trời của tu giả các phái, thiên binh và âm binh có vẻ quá mức im lặng. Bọn chúng im như như đã hoá thạch đứng yên tĩnh không tiếng động ở ngoài thành. Nhưng khi đối thủ xông tới thì bọn họ vô tình giơ lên Thanh Đồng chiến mâu rỉ quền cùng

Thiết Kiếm lơ mờ không ánh sáng . Máu tươi bắn tung toé, những cái lưỡi Thanh Đồng của binh khí cổ vốn đã yên lặng vô tận năm tháng đã cắt nát huyết nhục địch nhân, chấn vỡ xương cốt địch thủ . Một mùi máu tươi gây mũi lập tức tràn ngập khắp chốn. Kết quả là phi thường chấn động, giống như đang cắt mớ rau, đám tu giả công kích trên hàng đầu bị cắt thành phiến thành phiến rồi ngã xuống. Kiếm khí rực rỡ, pháp bảo sáng lạn đều bị đánh nát , trong khoảnh khắc tiếp xúc ngăn ngui thiên binh cùng âm binh cầm trong tay binh khí Thanh Đồng cổ xưa đã giết chết mấy trăm người. Khí tức tử vong lập tức trấn áp mọi người, thiên binh cùng âm binh lúc đầu vừa nhìn thì cực kỳ giống binh gỗ tượng đất, phi thường cổ xưa và lỗi thời nhưng mà chiến lực lại kinh người. Đến lúc này, Tiêu Thần đã hoàn toàn có khả năng xác định, những chiến binh từ xa xưa này so với lần nhìn thấy lúc trước thì đã cường đại hơn rất nhiều lần. Như thế đây mới là thực lực chân chính của bọn hắn. Tất cả "Hoạt binh dũng" (quân lính sống) này đều lẳng lặng đứng thẳng trước Tử Thành, chiến lực cường đại đã làm kinh sợ mọi người. Các tu giả tiến công chậm rãi lui về phía sau, tuy là vẫn cuồng nhiệt nhưng bọn họ cũng bị sợ hãi làm tỉnh lại . Nhưng mà năm trăm thái dương Thánh kỵ sĩ của Thái Dương Giáo, sau giây lát im lặng ngăn ngui lại một lần nữa xông tới, ngồi trên Man Thú đang gầm rống vang trời, bọn kỵ sĩ tóc vàng cùng quát lên: "Sát!" Âm thanh rung trời ! Vật cưỡi của bọn họ đều là dị chủng, những thân thể khổng lồ vừa hơi chạy là đã đến như thể sấm sét đang rung động, mặt đất cũng không ngừng run rẩy, sát khí bốc lên tận mây xanh, khí thế kinh người. Nhưng những chiến binh cổ xưa cũng không hoảng loạn, nhanh chóng mà lại có công hiệu đã kết thành một chiến trận, chậm rãi hướng về phía trước. Thanh Đồng cổ binh rì sét loang lổ phát ra khí thế bức người. Trong giây lát song phương tiếp xúc, giống như là có chấn động mãnh liệt trong cơn mưa bão sấm chớp ! "Ầm ầm ầm " Máu tươi bắn ra nhuộm đỏ bầu trời, năm trăm Thái Dương kỵ sĩ giống như là con thuyền nhỏ giữa biển đang giận dữ mà bị quét ngang bắn đi ra ngoài. Thật đậm máu! Toàn bộ năm trăm người toàn thân huyết mạch vỡ tung, chết bất đắc kỳ tử bên ngoài Tử Thành, mà ngay cả tất cả Man Thú tọa kỵ của bọn họ cũng bị đánh chết tươi , thất khiếu chảy máu mà chết. Trong thời kỳ

Thượng Cổ , năm trăm kỵ sĩ Thái Dương Thần hợp nhất là có khả năng chống lại Bán Tổ hùng mạnh. Mặc dù năm trăm người này chẳng qua là Thánh kỵ sĩ mà thôi, không thể nào so sánh cùng chiến đoàn kỵ sĩ có thể tranh giành với Bán Tổ . Nhưng sức mạnh chiến lực cũng là không thể nghi ngờ . Chỉ là, tất cả đều trở thành mây khói dĩ vãng, đứng trước "Hoạt binh dũng" của Tử Thành thì căn bản khó có thể tranh giành. Mấy trăm cỗ binh có chiến lực quá cường đại, lấy ưu thế tuyệt đối như bẻ cành khô mà quét ngang tất cả những kẻ công thành! Ở trước mặt bọn họ , những người đó quả thực không chịu nổi một kích. Hình ảnh thật là chấn động nên không còn người nào dám tiến lên trước một bước. Tất cả mọi người đều lui về phía sau. Đứng ở xa xa yên tĩnh không tiếng động mà ngắm nhìn. Mấy trăm cỗ binh tựa như đã hoá thạch đứng thẳng khắp nơi ở phía trước Tử Thành, tất cả mọi người vẫn không nhúc nhích. Đối mặt với đông đảo tu giả, Thanh Đồng chiến kích, cổ kiếm, chiến qua rì sét loang lổ trong tay bọn họ đang không ngừng có những giọt máu nhỏ xuống. Tiếng nhỏ giọt trên mặt đất có thể nghe thấy rõ ràng . "Rõng. . ." Thấy không có người nào tiến lên, tất cả cỗ binh đồng loạt xoay người. Chúng phát ra tiếng hô rung trời mà quơ chiến kích, cổ kiếm trong tay hướng về phía Tiêu Thần trên lầu cửa thành. Thế này . . Tựa hồ cũng không phải khiêu chiến. Mà giống như là kính lễ làm mọi người ở đằng xa kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Mà ngay cả Tiêu Thần cùng Thanh Thanh cũng vô cùng kinh ngạc. Năm giữ một chiến đội hùng mạnh đến như vậy, đó chẳng phải là có khả năng quét ngang tứ phương. Chẳng lẽ nói bọn họ thật sự nắm được Tử Thành trong tay sao? Xa xa mọi người đều cảm như hén, kết quả này làm cho người ta khó có thể đón nhận. Hoạt binh dũng bước vào trong Tử Thành, rồi sau đó cửa thành ầm ầm đóng lại. Kỳ thật căn bản không cần bọn họ ra tay, bản thân lực lượng của Tử Thành liền không có mấy người có khả năng rung chuyển, càng không nói tới bên trong thành còn có các lực lượng thần bí khác. Thế này tựa hồ vẹn vẹn là vì uy hiếp! Tiêu Thần cùng Thanh Thanh tự nhiên cũng không thực sự cho rằng bản thân đã trở thành Thành Chủ. Cả hai rõ ràng cảm giác được ở chỗ sâu trong Tử Thành có rất nhiều ánh mắt lạnh lùng đang chăm chú nhìn vào bọn họ, dù có đột nhiên quay đầu lại thì

trong khoảnh khắc đó cũng không nhìn thấy cái gì. Ở trên bầu trời xa xôi, Tam Anh Thái Quân mặt mày nặng trĩu đang đứng ở trên một tòa thần đảo trôi nổi. Trên một đỉnh núi cao vời, Thái Dương Thánh Thần mày nhăn tít để lộ ra vẻ suy tư mà tự hỏi: "Những cỗ binh dũng này chẳng lẽ là... Bọn họ?" Tại một chỗ bí mật của Cửu Châu, Bạch Hổ Thánh Hoàng đang tự nói: "Những người đó sớm nên tan thành tro bụi mới đúng..." "Oanh" Tử Thành rung động, Thiên Bi ở giữa lay động một hồi rồi không ngờ lại chậm rãi bay lên trời, tựa hồ muốn đem toà thành hùng vĩ này đi. Thạch Nhân trong cơ thể Tiêu Thần run rẩy mãnh liệt một phen, rồi sau đó một đạo ấn ký từ Thiên Bi khổng lồ bay đến, trong tích tắc trên thân Thạch Nhân hư hại đã bị khắc lên một bộ đồ án -- Thiên Bi. Cho tới bây giờ, trên thân Thạch Nhân đã khắc ấn lên Hoàng Hà cổ bi, Tử Thành Thiên Bi. Nhưng mà Thiên Bi bên trong thành cuối cùng cũng không hề phá không bay đi, nó chỉ rời khỏi mặt đất rồi cố định ở giữa không trung. Người trong thiên hạ ùn ùn đến xem, nhưng cuối cùng lại mất công quay về. Tử Thành gần như làm kinh ngạc thiên hạ, tất cả mọi người không hề nghi ngờ đều cho là Tiêu Thần đã trở thành Tử Thành Thành Chủ. "Y nha y nha..." Kha Kha đột nhiên kêu lên kinh ngạc, nó ra sức lay động cánh tay của Thanh Thanh cùng Tiêu Thần, móng vuốt xinh xắn lông xù chỉ về chỗ giữa của Tử Thành. Ở chỗ sâu trong Tử Thành, trên đường cái trống trải có một hình bóng cao lớn đang đứng ở đó. Trên người khoác tấm vải liệm xác đang theo gió bay phất phới, mái tóc rối bời ngang lưng xoã xuống che lấp khuôn mặt của hắn, nhưng vẫn có khả năng cảm giác được hắn đang nhìn chăm chú vào cửa thành lâu này. Tiêu Thần thất kinh, tấm vải liệm xác kia... không ngờ là nó. Đúng vậy, hoàn toàn là giống nhau như đúc, hắn là tấm vải liệm Toại Nhân thị giấu ở trong không gian huyết đạo, có điều là giờ phút này trong không gian huyết đạo lại trống tuếch, tấm vải liệm kia không ở bên trong. Làm thế nào lại xuất hiện ở trên người kia? Chẳng lẽ... Một cơn lạnh buốt tràn vào trong lòng Tiêu Thần, vào giờ khắc này hắn cảm giác linh hồn đều đang sợ run.

DAOTIEUVU

Chương 340 : Tường tận Thiên Địa

Giữa Tử thành yên tĩnh không một tiếng động, nơi ngã tư đường trông trái có một thân hình cao lớn lặng yên bất động, tựa như một pho tượng điêu khắc từ ma thạch, mãi mãi tồn tại ở nơi đó. Mặc dù hắc văn đứng bất động tại đó, trên người hắc cũng không có phát ra bất cứ dao động năng lượng nào, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác uy áp từ linh hồn cực kỳ đáng sợ. Đó dường như không phải là một con người, mà là một mảnh đại dương mênh mông, sóng lớn ào ạt ngập đầu, bao la vô tận; hoặc giống như một vòm trời sao, mênh mông vô ngàn, không có điểm cuối. Rõ ràng là một người đứng tại nơi này, nhưng lại giống như một thế giới rộng lớn chân thật trong Tử Thành. Tiêu Thần cùng Thanh Thanh cả hai cũng rõ ràng điều này, không dám làm ra bất kỳ hành động nhỏ nào. Đó cũng không phải vì hắc yếu đuối, mà là do người kia quá mạnh, chỉ là tùy ý đứng đó thôi cũng có khí thế như vậy rồi, thủ hối nếu đối diện thì người này sẽ kinh khủng đến mức nào. Mà ngay cả tiểu thú của Kha Kha cũng vô cùng khẩn trương, cũng không dám nghịch ngợm như ngày thường, phủ phục trong lòng hắc, đôi nhãn cầu mở to dừng lại trên thân ảnh người kia. Tầm áo choàng bằng vải bố phấp phới bay theo gió, như phụ trợ cho thân ảnh cao lớn nơi ngã tư đường càng thêm hùng vĩ. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, khẽ làm cho mái tóc dài trên lưng phất nhẹ, thanh quang phát ra từ đôi mắt khiến cho linh hồn người ta phải run rẩy. Đó là ánh mắt của người kia sao? Như thế nào có thể kinh khủng đến vậy. Một đôi mắt không có lòng trắng, cũng không có đồng tử, chỉ có hai đạo thanh quang chói mắt, giống như linh hồn chi quang trong hốc mắt của khô lâu, dị thường kinh khủng, làm cho người ta phải sợ hãi. Hắc lạnh lùng nhìn Tiêu Thần và Thanh Thanh, dường như đó không phải là ánh mắt mà là ngọn lửa linh hồn rất chân thật từ trong đáy mắt bùng phát lên, xuyên qua những lọn tóc dài che trước mặt phát ra, làm cho người ta cảm giác lạnh sống lưng, vô cùng khủng bố. Tiêu Thần có một cảm giác vô

cùng chân thực, khi người kia nhìn hắc, như nhìn thấu từng tầng huyết nhục trong cơ thể hắc, tựa hồ không có bất cứ điều gì có thể che dấu, cả trong lẫn ngoài đều bị người kia thấy một cách rõ ràng. Đúng vậy, trong quá trình thần hóa huyết đạo và sinh ra thần mạch phải chịu một cảm giác nóng bỏng đau đớn. Nay dường như những chỗ bị ánh mắt đó nhìn qua thì đều có cảm giác ấy. Người đó nhìn chăm chăm vào phần ngực bụng của hắc hồi lâu, rồi lại nhìn tới Thạch Nhân bị hư hại, qua hồi lâu mới rời ánh mắt đi nơi khác. Rồi sau đó, Thanh Thanh cũng cảm giác được như có một áp lực cường đại đè nén, người mặc áo choàng bằng vải bố chỉ cần nhìn qua cũng có thể thấy rõ tất cả. Tiêu Thần cùng Thanh Thanh thật sự cũng không có ý xuất thủ, bởi vì người kia quá cường đại. Nếu như để đối phương cảm giác được mà lộ ra sát ý, hai người cũng không muốn dây dưa với hắc. Cuối cùng thân ảnh cao lớn đang đứng giữa ngã tư đường cũng chuyển ánh mắt về phía Kha Kha. Có điều lần này hắc đã có hành động, hắc chậm rãi đưa một bàn tay lên, nhưng mà bị che bởi chiếc áo choàng nên không thể nhìn rõ hình dạng của cánh tay đó ra sao. “Y nha...” Tiểu thú kêu lên sợ hãi. Bóng hình kia cũng không cho Tiêu Thần cùng Kha Kha có bất cứ cơ hội hành động nào. Chùm sáng loé lên, Kha Kha đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện trong Tử thành, bị nhân vật thần bí kia nắm ở trong tay. Kha Kha thật sự đã bị làm cho kinh sợ, Thất Thái Thần Quang từng đạo xuất ra để công kích lên thân người nhân vật thần bí. Nhưng lại giống như bột nước đủ màu sắc rực rỡ, chúng nhanh chóng trở lên mờ ảo, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào. Vừa kinh khủng vừa tà dị! Tiểu Kha Kha vốn nghĩ xuất ra Thất Nhạc Viên để thu nhân vật kinh khủng này lại. Nhưng rồi nó lại phát hiện thần viên của mình dù dùng cách nào cũng không thể xuất ra, giống như đã bị phong bế lại. Tiểu thú lần đầu tiên bị hù dọa cho kinh sợ, lông tơ mềm mại sáng bóng toàn thân đều dựng đứng lên. Nó giương lông vũ, phát ra quang sáng bảy màu. Tiêu Thần đang đứng trên tường thành cũng vô cùng kinh hãi. Nhưng hắc không chút do dự, cầm sẵn Thạch Nhân bị hư hại ở trong tay, cùng lúc triệu hoán Thạch Toàn và Thạch Cầu ra, tùy thời có thể xuất thủ. Thanh Thanh ý muốn ngăn cản hắc, bảo hắc không nên tùy tiện xuất thủ. “Hắc có thể là Toại Nhân thị, nhưng tình huống cho thấy có điều

gì không đúng ” Tiêu Thần khẽ nói với Thanh Thanh. Sở dĩ hăn đoán người đó là Toại Nhân thị, nguyên nhân là do chiếc áo choàng bằng vải bố người đó đang mặc, nhưng đương nhiên đây chỉ là suy đoán của hăn mà thôi. Bàn tay thần bí nhân lộ ra, khẽ phiêu động trong làn hắc vụ, khó có thể thấy rõ thật hư. Hăn cầm lấy tiểu thú đưa lên trước mặt, chăm chú quan sát, rồi sau đó vung tay lên đem nó ném trở về. Mặc dù không sợ trời, không sợ đất. Nhưng đây là lần đầu tiên Kha Kha cảm thấy kinh sợ, khi đã trở lại bên người Thanh Thanh, Tiểu quỷ quay đầu lại nhìn thần bí nhân bên trong thành có chút cảm giác nghĩ mà sợ. Chuyện càng khiến người ta giật mình kinh hãi là thần bí nhân trong thành dường như là chưa từng xuất hiện, dĩ nhiên không một tiếng động đột ngột biến mất, cũng không có một chút dao động năng lượng nào cả. Tiểu tử kia có chút nghĩ mà sợ, không ngừng thò ra, bàn tay vỗ nhẹ lên bộ ngực, tựa hồ nỗi sợ hãi trong lòng vẫn chưa qua đi. Thanh Thanh khẽ nhíu đôi mày lại, nói : “ ngay cả thật sự là Tổ thần Toại Nhân thị, chỉ sợ cũng đã xảy ra vấn đề ” Trong Tử thành trở lên im lặng, thiên binh cùng âm binh cũng không rõ hướng đi nơi nào, ngoại trừ những kiến trúc từ cổ xưa vô tận , trên con đường trống trải nhìn không ra bất cứ dấu vết một thân ảnh nào, một khoảng chết lặng. Kha Kha mở ra Thất Nhạc Viên, nghi hoặc quan sát thật lâu, dường như vì việc vừa rồi không thể mở ra mà bất mãn, rồi sau đó lấy ra một quả sâm Tử Kim tham dài độ một thước, đó là đồ ăn mà nó dự trữ. Nó ôm chặt lấy, sau đó ngồi dưới đất bắt đầu ăn Tiêu Thần và Thanh Thanh khẽ cười, tiểu tử kia sau khi bị làm cho kinh sợ, lại ra sức ăn để xoa dịu tâm tình. Liên tiếp ba ngày, Tử thành đều là một khoảng tĩnh mịch, như là một tòa thành tự cổ xưa đột nhiên trở thành một tòa thành trống rỗng, không có sự tình đặc biệt nào xảy ra. Bất quá Tiêu Thần và Thanh Thanh cũng không có ý định tiến vào, vạn nhất có điều gì xảy ra thì hậu quả là không thể tưởng tượng được. Cho đến ngày thứ năm, tiểu Kha Kha tham ăn đột nhiên bị sắc linh chi, che miệng nhẹ ho khan một tiếng chỉ hướng bên trong thành. Xa xa bên trên một tòa nhà trong Tử thành, Toại Nhân thị thần bí nhân hư hư thực thực đơn độc ngồi tại đó, yên tĩnh không một tiếng động, dường như thất thần nhìn mặt trời đỏ rực đang dần dần khuất về hướng tây. Trời chiều, ánh nắng nhuộm đỏ bầu trời,

thần bí nhân trong Tử thành cũng bị nhuộm lên những điểm huyết sắc, làm cho thân ảnh của hắn ánh lên một nét cô tịch, thê lương, giống như đang cố gắng hồi tưởng lại chuyện đã qua trong quá khứ. Đột nhiên hắn bất chợt đứng lên, dọa cho tiểu Kha Kha thất kinh, lập tức xuất ra Thất Nhục viên, sau đó nhảy lên đầu vai Tiêu Thần, ánh mắt đầy vẻ đề phòng. Bất quá lần này thần bí nhân không phải hướng nó mà tới, quanh thân hắn một làn sương mù bắt đầu tràn ra, tấm áo choàng cuồng loạn múa lượn. Mặc dù không lộ ra bất kỳ một chút dao động năng lượng nào, nhưng cổ khí thể đó quả thực có thể uy áp nhật nguyệt, lay động thiên địa.

Một bàn tay khổng lồ vô thanh vô thức thăm dò về hướng trời xa. “Ầm” một tiếng vang thật lớn, một hòn thần đảo đang ẩn náu bên trong đám mây lập tức bị vỡ tan ngay tại chỗ. Rồi sau đó, một lão phụ nhân từ bên trong chật vật vọt ra, chính là Tam Anh Thái Quân. Lão kinh hoàng vô cùng, không dám nhìn lại, lập tức hướng ra ngoài Tử thành bay vọt đi. Thần bí nhân trong Tử thành xuất ra một bàn tay lớn, chưởng ảnh mãnh liệt, lực đạo to lớn, từ Viễn Không vang lên một tiếng kêu thảm thiết, kinh thiên động địa. Tam Anh Thái Quân bỏ lại một nửa thân thể đã bị chấn vỡ nát, cố gắng mở ra không gian thông đạo, lập tức chạy vào bên trong. Bàn tay khổng lồ trong Tử thành nháy mắt được thu hồi, rồi sau đó thân ảnh bên trên nóc tòa nhà không một tiếng động, lần nữa tiêu thất, không còn bóng dáng Tiêu Thần cùng Thanh Thanh, hai người thoáng nhìn nhau, cả hai đều thấy đối phương bộ dạng vô cùng khiếp sợ, với chiến lực khổng lồ như thế thì ai có thể kháng cự? Người này tám, chín phần mười chính là Tổ Thần Toại Nhân thị. Ba ngày sau, Tiêu Thần cùng Thanh Thanh mang theo tiểu thú Kha Kha rời đi, không nói bên trong Tử thành còn có những lực lượng thần bí khác, chỉ riêng một nhân vật cái thể vang dội cổ kim ở tại nơi này, thì tuyệt đối không một người nào có thể có chủ ý với nó được. Thanh Thanh suy đi nghĩ lại cũng không thể nào hiểu được, nói : “ trên người Tổ Thần Toại Nhân thị rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, thoát nhìn thì trạng thái của ông ấy cũng không

tốt nha” Mấy người Tiêu Thần rời đi Ung Châu Giờ phút này, Cửu Châu xảy ra nhưng biến hóa vô cùng to lớn, lượng linh khí so với trước thì nhiều hơn rất nhiều. Trên mỗi Châu của Cửu Châu đều có một ngọn đèn cổ xưa thần bí được đốt lên, lơ lửng cố định trên không trung Đệ tử chân truyền của Bán Tổ trong lòng cũng là thập phần lo sợ, những biến hóa như vậy đối với Bán Tổ cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Cùng lúc, cũng có những hòn cổ đảo, hoang mạc, toà thành trì lớn từ bên ngoài hạ xuống nhân gian, mặc dù không xuất hiện một cách rõ ràng như toà Tử thành, nhưng cũng càng ngày càng trở nên rõ rệt. Thời gian xuất hiện tại Nhân Gian Giới chỉ sợ cũng không còn xa. Có người Trường Sinh Giới nhận ra, trong những hình bóng thần bí giáng xuống dường như có cả Chiến Cốc vốn là nơi sinh sống của Chiến tộc đã biến mất . Lại có cả Lệ Sơn, chốn sinh hoạt của Lệ Nhân tộc, có Long Đảo nơi Man Long sinh sống, còn có cả những Thần thôn đang trôi giạt ... Cũng có người của Tu Chân Giới nhận ra trong những hình bóng không lồ có một vài địa vực thần bí của Tu Chân Giới. Ngoài ra, còn có một số bóng dáng hùng vĩ của nhân vật thần bí khác mà mọi người không thể đoán ra lai lịch của bọn họ. Đố đô phồn hoa, ngựa xe như nước, hai bên đường lớn cửa hàng san sát, trên đường tấp nập người qua kẻ lại. Vây xung quanh những trò chơi biểu diễn là đám trẻ con. Còn không ít thanh niên xúm xít quanh những người biểu diễn luyện công để phá những tảng đá lớn. Các bậc lão nhân thì lại vây xung quanh những nơi ca xướng (đoạn này khó diễn đạt quá= văn mình quá thấp () Mặc dù không phải là ngày lễ hội, nhưng tại đế đô, những ngày bình thường thì cũng náo nhiệt như vậy. Tiêu Thần đến đế đô là muốn tìm Triệu Lâm Nhi để tính sổ, cho dù nàng có phải do bị áp bức mà phải quân đến tấn công Tử thành hay không thì Tiêu Thần cũng muốn tới đó để xử lý một số chuyện. Cũng nên nhờ cớ tận gốc mỗi thế lực của các đại giáo phái tại triều đình, còn như các Thần Điện tại Cửu Châu thì hẳn càng muốn phá huỷ. “ Bói trời, bói đất, hiểu thấu mọi sự trong nhân gian” cách đó không xa một người thầy bói thoát nhìn rất nho nhã, đang ngồi sau chiếc bàn mà lắc lư cây gậy trúc, bên trên có tranh hoặc chữ viết, còn mồm liên hồi : “ Bói không chính xác xin trả lại tiền ” Tiêu Thần căn bản không tin những hạng bịp bợm trên

giang hồ, nhưng mà tiểu thú Kha Kha lại tỏ ra rất tò mò, nhảy lên trên bàn, chỉ chỉ thầy bói sau đó lại chỉ về hướng mình “ Tiểu quý tham ăn ” người thầy bói cũng không đuổi nó đi, mà chăm chú nhìn nó rồi nói một câu. Kha Kha lập tức thở phì phì, đôi mắt mở to ra nhìn hằm, nó kêu "y nha" mà khoa chân múa tay một phen, ý tứ như muốn người kia tiếp tục đoán. Thầy bói thoát nhìn nho nhả sờ sờ đầu nó mà nói : “ mặc dù trời đổ ky, nhưng cũng không làm gì được mi ” Tiêu Thần lập tức cảm thấy kinh ngạc, người thầy bói này tựa hồ không phải đơn giản, không có lẽ là người của Tu Luyện giới. Tiêu Thần ngồi xuống nói : “ Vậy người cũng xem cho ta một quẻ đi ” "Người có vẻ không còn sống được lâu nữa ” Thầy bói rất bình tĩnh nói. “ Tiểu thú Kha Kha lập tức tỏ vẻ không được vui, thở hển hển trừng mắt nhìn thầy bói. Thầy bói rất điềm tĩnh, cầm tay Tiêu Thần nhìn qua một chút nói : “ Người giết người quá nhiều, sát khí quá nặng" Thanh Thanh cười cười nói : “ Giang hồ thuật sĩ quen nói chuyện giạt gân, nếu người thật sự có bản lĩnh, hãy nói cặn kẽ ra một chút ” Thầy bói nho nhả mỉm cười lắc đầu nói : “ Ta bói thiên, bói địa, tính toán tường tận chuyện nhân gian, không phải là hạng mà những giang hồ thuật sĩ có thể so sánh ” Hằm lại nhìn sang Tiêu Thần nói : “ Người mặc dù chết cũng không có gì phải hối tiếc, người sẽ có đại nhân vật bồi tiếp chôn cùng. Mới vừa rồi xem quẻ cho người, thù lao là hai gốc Tử Kim Sâm Vương, thỉnh người trả tiền trước ” hằm cũng không có đưa tay về phía Tiêu Thần, mà cười cười nhìn sang Kha Kha Kha Kha rất là kinh ngạc, thì thào một tiếng, bởi vì trong đồ ăn mà nó dự trữ thì chỗ nhân sâm chỉ còn lại hai gốc Tử Kim tham. Nếu như không phải Thất Nhạc Viên tuyệt không được mở ra thì nó thực sự hoài nghi có phải thầy bói đã nhìn thấy hai gốc Tử Kim tham từ trước Tiêu Thần ra hiệu cho nó: “ Cho hằm ” Tiểu Kha Kha bất mãn, không tình nguyện lấy ra hai gốc dù rất bình thường thì vẫn là Tử Kim Sâm Vương “ Nếu người đã có khả năng xem rõ thiên địa, hiểu thấu sự tình trong nhân gian, thì hãy tới đây, nói một chút về thiên địa, sự tình trong nhân gian này đi” “ Ai ! ” thầy bói nét mặt nghiêm nghị, ho khan một tiếng, rồi nói : “ Nữ Oa, Phục Hy, Toại Nhân thị dẫn dắt tộc nhân vượt qua khó khăn, tiến lên con đường phía trước, tất cả đều là vì sự sinh tồn của loài người, Tổ tiên đã hy sinh vô số, đổ bao nhiêu nhiệt huyết,

tại nơi hồng hoang mênh mang kia cũng chỉ vì muốn mở ra cho chúng sinh một mảnh đất để sinh tồn, soạn ra một Chiến Khúc nhuộm đầy huyết lệ, vui buồn bi ai. Nhưng mà tổ tiên đã lấy chính huyết nhục của mình để mở ra một con đường sinh tồn, nhưng kết quả là vẫn kém Nhất Bộ Hư Ảo Thần Khúc, Hư Vô đại đạo chí thánh bao trùm lên tổ tiên của Nhân tộc, thậm chí có khả năng lô dịch tổ tiên của chúng ta” Thầy bói càng nói càng trở lên kích động, Tiêu Thần hoàn toàn tin tưởng, nhân vật bậc này nào có thể coi là giang hồ nhân sĩ bình thường được. “ Nhân tộc thịnh vượng rồi hưng thịnh, có thể sinh sống an ổn trên phiên đại lục này, nhưng Chiến Khúc do tổ tiên dùng nhiệt huyết và sinh mạng soạn ra đã sớm bị người đời quên lãng, thậm chí rất nhiều người tình nguyện xướng lên Nhất Bộ Hư Ảo Thần Khúc kia” Trên mặt thầy bói đã chảy đầy nước mắt, cả giận nói : “ Hư ảo cùng thực tế đảo lộn, Âm Dương giao chiến, là ai trong mắt chảy đầy huyết lệ ??? Phải....chính là tổ tiên của chúng ta ” "Phục Hy ở đâu? Nữ Oa ở đâu? Toại Nhân thị ở đâu?" Thầy bói phẫn nộ chỉ lên trời nói : "Tuy là Tổ Thần may mắn sống sót, thì huyết lệ cũng muốn dâng trào..." Lời Thầy bói nói tựa như sấm sét kinh hồn, những đám mây trên trời đều rung động như muốn tan biến, trên vùng trời đế đô, những tia chớp huyết sắc điên cuồng vũ động, giống như những giọt huyết lệ đang múa lượn trên không trung. Nhưng là, những người đi trên đường cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không chú ý đến vị thầy bói đoán vận mạng bên đường, mà chỉ để ý tới sắc trời đang di thường chuyển biến mà thôi Hoặc là đã bị chuyện này làm cho mất hết cảm giác, cũng có thể đã bị nó làm cho chết lặng “ Không nói Thái Cổ hồng hoang, chỉ là những năm tháng trở lại đây, sóng lên sóng xuống, trên năm ngàn năm, loài người đã trở lên cực kỳ phồn thịnh, vốn đã tạo ra một con đường văn minh, nhưng mà cuối cùng cũng là tự hủy hoại nó, sau năm ngàn năm, càng thêm đáng sợ, hư ảo cùng chân thật nghịch chuyển.....” "Oanh!" Sấm sét từ chín tầng trời đánh xuống, một tia chớp to lớn đen ngòm làm vỡ nát hư không, khiến cho đế đô to lớn rung chuyển mãnh liệt mấy lần. Một tia sét vô cùng đáng sợ, trực tiếp cắt đứt lời nói của thầy bói. Hắn cười lạnh, ngửa mặt lên trời, ngẩng nhìn hư không, rồi sau đó xoay người hướng tới Tiêu Thần nói : “ nếu có duyên, sẽ còn gặp lại ” Dứt

lời, hăn bỗng nhiên biến mất. “ Là một người sâu sắc” Tiêu Thần cảm thán một tiếng Thanh Thanh chăm chú nhìn theo hướng người thầy bói biến mất, hướng tới vái ba vái Tiểu Kha Kha xấu hổ gãi gãi đầu, rồi sau đó mới ôm lấy hai gốc Tử Kim Sâm Vương cất vào Thất Nhạc Viên của mình. Sắp tới tất nhiên sẽ có kịch biến phát sinh, càng lúc càng xuất hiện nhiều dấu hiệu cho thấy điều đó. Tiêu Thần cũng cho là vậy, hăn muốn nhân lúc này, cơ hội khó mà có được, muốn làm một số việc, bằng không thì thật xin lỗi cuộc đời quá ngắn ngủi. "Oanh " Để đồ kịch liệt rung chuyển một hồi, bên trong hoàng cung bụi mù bay ngút trời, một cung điện to lớn đã bị một cái Thiết Ấn đen trùi trùi chấn cho tan vỡ thành từng mảnh Hoàng cung lâm vào tình cảnh hỗn loạn, rất nhiều võ sĩ lao ra, hét lớn : “ Đến tột cùng là kẻ đại nghịch bất đạo nào dám tập kích hủy hoại hoàng cung????” Trên bầu trời, Tiêu Thần trong tay cầm Hoàng Kim Thần Kích phiêu phù trên không trung, mắt nhìn xuống phía dưới quát lớn : “ Mau gọi Triệu Lâm Nhi đi ra đây ” “ Lớn mật, nhà người dám mạo phạm hoàng uy, dám trực tiếp gọi thẳng tên họ của nữ hoàng, tội không thể tha chu di cửu tộc” “ Á là nữ hoàng của các ngươi, nhưng không phải là nữ hoàng của toàn thiên hạ” Hoàng Kim Thần Kích trong tay Tiêu Thần vung lên, phía dưới lập tức có hơn mười đầu người bay lên không trung, tiên huyết phun đầy trời. Những người chết đi chính là kị sĩ Thái Dương Giáo, so với những hộ vệ tầm thường thì mạnh hơn rất nhiều. Nhưng vẫn lại giống như bù nhìn bị người ta thoải mái giết chết, thử hỏi làm sao mà không kinh sợ cho được? Người vừa hướng Tiêu Thần hỏi tội lập tức ngậm miệng lại “ Triệu Lâm Nhi, có lão bằng hữu từ phương xa tới thăm. Còn cả đám đệ tử của Bán Tổ nữa, cùng nhau xuất hiện đi”

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 341 : Khả năng ngành kháng lực lượng của Hoàng Nê Thai

Hoàng cung Đế đô vô cùng nguy nga tráng lệ, các tầng lớp kiến trúc cao thấp chập chùng, hùng vĩ đồ sộ, ngói vàng tường hồng, khắp nơi đều là

những dãy nhà vô cùng xa hoa, màu sắc rực rỡ, đèn đài lầu các liên miên bất tuyệt, đây chính là một đại kiệt tác trên Cửu Châu đại địa. Nhưng giờ phút này, sự uy nghiêm của Hoàng gia đang bị quấy nhiễu, Tiêu Thần đứng trong không trung trên Hoàng cung, trong tay cầm cây Phương Thiên Họa Kích được đúc từ Hoàng Kim, lớn tiếng gọi đích danh Triệu Lâm Nhi ra gặp mặt. Đám thị vệ bên dưới vô cùng tức giận nhưng không dám manh động. Những năm gần đây, sau khi Cửu Châu đại địa xuất hiện không ít Tu giả phi hành thì uy nghiêm của Hoàng Gia tụt giảm nghiêm trọng, những Tu giả này căn bản không sợ hãi trước đẳng quân chủ tại thế tục. Một tiếng gầm rền vang, từ bên trong một tòa cung điện có chín tên Thái Dương Kỳ Sĩ tóc vàng lao ra rồi lập tức bay lên không trung. Trên thân mình họ được bao bọc bởi Hoàng Kim Chiến Giáp, trong tay cầm Huyết Quang Thần Binh vô cùng sắc bén, tất cả không nói một lời, lập tức hướng tới Tiêu Thần công kích. Hào quang Hoàng Kim sáng rực quanh thân bọn họ, như chín ngọn lửa thần không ngừng bùng bành trên không trung. Dao mang mạnh mẽ cùng kiếm khí sáng rực, sắc bén vô cùng, giống như sao băng phá không bay tới trông cực kì rực rỡ. Nhưng sinh mệnh lại vô cùng ngắn ngủi! Chỉ chói lòa trong khoảnh khắc rồi liền tan biến, cứ dần ảm đạm giống như pháo hoa mà rơi xuống. Hoàng Kim kiếm quang bay đến ngút trời, nhưng lại bị một cây thần kích mạnh mẽ đánh tan! Tiêu Thần tay cầm Đại Kích Hoàng Kim quét ngang tứ phương, tất cả vũ khí trong tay đám kỳ sĩ liền bị Thần Kích chặt đứt, biến thành sắt vụn. Tiếp theo, Phương Thiên Họa Kích chém xuống một nhát, lập tức chín khóa đầu lâu liền rời khỏi cổ, tiên huyết từ những thi thể không đầu bắn lên cao mấy thước, khiến cả không trung đều nhuộm đỏ huyết hoa, huyết vụ lượn lờ. Tiêu Thần chậm rãi hạ xuống, tay cầm Hoàng Kim Thần Kích đã thấm máu tươi, từng bước tiến vào Hoàng Cung. Hắn đi vào nơi ở của bậc đế vương trong nhân gian như tiến vào chỗ không người, lại không một kẻ nào dám cản trở. Tất cả thủ vệ không tự chủ được đều từng bước lùi lại phía sau. Tùy ý để Tiêu Thần tiến thẳng vào nơi sâu nhất trong Hoàng Cung Thanh Thanh cùng tiểu thú Khả Khả không đi cùng hắn, Tiêu Thần không ngờ được rằng môn đồ của Bán Tổ lại hận hắn đến như vậy, tất cả đều tập trung nhằm vào hắn. Đã mang “

Ác danh ” trên mình, hẳn cũng không ngại làm thêm một số việc. Dĩ nhiên lúc này Thanh Thanh với Kha Kha cũng không nhàn rỗi, nếu không đi cướp sạch một phen thì chính là có lỗi với băng đảng của hai vị này. “ Tiêu Thần, người thật là quá đáng” Từ bên trong một gian Thiên Điện truyền ra tiếng gầm vô cùng giận dữ. Hai vị Hồ gia đệ tử lao ra. Ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm ác địch phía trước. Nếu như đã bị phát hiện thì cho dù có không đánh lại cũng phải đi ra. Bởi vì hai người bọn họ rất hận Tiêu Thần. Chính tên cuồng nhân này đã huyết tẩy trọng địa Hồ Gia. Mỗi thù này với họ là không đội trời chung. “ Gia tộc Bạch Miêu sao?” Tiêu Thần đưa Phương Thiên Họa Kích chỉ về phía hai người bọn họ, miệng nói: “ Đúng là ta đang muốn tìm các người. Nói, lão Miêu cùng với nhóm người Hải Vân Tuyết đang ở đâu? Các người cũng có thể không nói, nhưng ta sẽ tự mình tìm từ trong thần thức của các người” . Cừu hận giữa hai bên căn bản là không thể hóa giải. Cũng không cần nhiều lời. Hai vị cao thủ trẻ tuổi của Hồ Gia bắt đầu triển khai công kích. Tiếng hồ gầm rung động để đờ. Sóng âm hủy diệt nhằm thẳng Tiêu Thần đánh tới. Chỉ là cảnh giới lúc này của Tiêu Thần, nói là vô địch trong lớp trẻ cũng không sai biệt lắm. Không Gian Thần Thông hiện lên lập tức cầm cố sóng âm tử vong lại. Tiếp đó, Không Gian Đại Liệt Trảm bổ ra. Hai vị cao thủ trẻ tuổi của Hồ Gia lập tức vong mạng. Động tác vô cùng lưu loát, gọn gàng. Chênh lệch thực lực là quá lớn. Giết hai người này chỉ đơn giản như nhổ cỏ mà thôi. Thực sự rất là dễ dàng. Thần thức cường đại xuất ra. Tìm tòi ẩn ký còn sót lại trong linh thức hai người kia. Kết quả là không có chút gì tin tức về người của Hồ Gia cả. Cao thủ Hồ Gia quả là rất cẩn thận. Đã xóa hết những bí mật khỏi thần thức của đệ tử đi ra bên ngoài. Phía trước chính là ngự hoa viên, nước suối chảy cuộn cuộn, trưng bày rất nhiều kỳ thạch, xung quanh là cỏ cây xanh um, ở giữa còn có không ít các đình đài Lầu Các vô cùng đẹp đẽ. Triệu Lâm Nhi lúc này đang ngồi trên một khối cẩm thạch bạch ngọc, trên thân mặc bộ Long Phương bào hoa văn sặc sỡ, đầu đội vương miện chói lòa, phía trên có gắn đầy Minh Châu làm cho nhan sắc của nàng vốn đã khuynh quốc khuynh thành lại càng tăng thêm vài phần cao quý, rất phù hợp với thân phận nữ hoàng của nàng. Xung quanh cũng không có bất kỳ một cao thủ hộ vệ nào, tựa hồ

nàng ngồi đây chính là đang đợi Tiêu Thần vậy. “ Ta nên gọi người là nữ hoàng hay Thái Dương thánh nữ đây?” Khóe miệng Tiêu Thần nổi lên một nét cười chế nhạo, bất quá Phương Thiên Họa Kích trong tay tỏa ra từng trận sát khí. Triệu Lâm Nhi thản nhiên cười một tiếng, nói: “ Tùy người muốn gọi sao cũng được, cũng có thể gọi thẳng tên của ta” Lúc này nàng không tỏ ra một chút uy nghi của nữ hoàng, dường như nàng rất rõ ràng tình cảnh lúc này. Thân phận hai người lúc này khác xa nhau, trước đây đều là những thường nhân, nhưng bây giờ, Triệu Lâm Nhi chính là công chúa của Hoàng Gia , trên khắp thiên hạ Cửu Châu không ai có thể chống lại. Lúc trước chính nàng đã đuổi giết Tiêu Thần tại đỉnh Côn Lôn, khiến cho hắn lên trời chẳng được, xuống đất chẳng xong, cuối cùng phải chạy đến Trường Sinh Giới. Mà bây giờ, cường giả Tu Chân Giới cùng Trường Sinh Giới tiến vào nhân gian, ngay cả nữ hoàng cao quý như nàng nếu không có những Tu Giả cường đại bảo hộ thì cũng khó có thể hiệu lệnh thiên hạ. “ Sáu ngàn thiết kỵ kia chính là do người phái đi tấn công Tử Thành?” “ Ta nói không phải, người tin sao?” Triệu Lâm Nhi nở nụ cười vô cùng mỉa mai, nàng khẽ vén lọn tóc bên tai, nói : “ Kỳ thực đó không phải là ý của ta” Tiêu Thần lập tức cắt ngang lời nàng, nói : “ Dừng lại, ta không muốn nghe người giải thích, người chắc chắn là sẽ đổ cho Thái Dương Thần Giáo” Tiêu Thần không nói một lời, liền nâng cây Hoàng Kim Thần Kích lên, hướng thẳng về phía nàng “ Người còn nhớ lời Lạn Nặc tử tử đã nói không, nàng đã nói là chúng nên giúp đỡ lẫn nhau chứ không nên tàn sát lẫn nhau” Triệu Lâm Nhi sòng mắt lưu chuyển, thở dài một hơi, nói : “ Có điều, rất nhiều chuyện con người ta không thể tự chủ được” Tiêu Thần hừ lạnh một tiếng nói: “ Dường như từ trước tới giờ đều do người xuất thủ trước đối với ta, lúc này nói những lời này không phải là quá muộn sao?” “ Ai, người thật sự vô tình như vậy sao?, người giết ta thiên hạ tất loạn, mấy vị huynh trưởng của ta chắc chắn sẽ tranh đoạt vương vị, lúc đó sẽ xảy ra chiến tranh, lê dân trăm họ sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng” “ Nói rất hay, cứ như thế người chính là đáng cứu thế vậy, cái thế giới này không phải tất cả đều giống nhau, giết người, ta tin tưởng lập tức sẽ có người lên thay” “ Tốt, như vậy đi, ta với người làm một vụ giao dịch” Triệu Lâm Nhi vẫn tỏ ra rất trấn

tĩnh, thần nhiên nở nụ cười, sóng mắt lưu chuyển, mỹ lệ vô cùng, không hề tỏ ra chút sợ hãi. “ Người dựa vào cái gì mà cùng ta giao dịch?” Tiêu Thần cười nhạt, nói : “ Dựa vào sắc đẹp sao? Tuyệt sắc trong thiên hạ ta cũng biết vài người, như người không nhiều nhưng cũng không phải là ít”. Đả kích không chút nề mặt, rốt cục khiến cho Triệu Lâm Nhi không thể bảo trì vẻ bình tĩnh. Nàng là nữ nhân, hơn nữa được coi là đệ nhất mỹ nữ tại Cửu Châu, nàng cũng tự cảm thấy nhan sắc của mình rất là xinh đẹp. Nhưng lúc này, lại bị người ta vô tình cười nhạt, cho dù không có biểu hiện sự giận dữ ra ngoài, nhưng trong lòng đích thật là vô cùng phẫn nộ Triệu Lâm Nhi xinh đẹp vô song dần chuyển sang lạnh lùng, nói: “ Ta cung cấp cho người tung tích về một người, với thực lực của người lúc này hẳn là có thể đi cứu. Như vậy, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ, được không? ” “ Tô Huỳnh?” Tiêu Thần tìm kiếm Hồ Gia và trọng địa của Thái Dương Giáo chính là vì người bạn thời thơ ấu này, người này khi còn nhỏ luôn đi theo sau hẳn gọi ca ca, nhưng mà bấy lâu nay vẫn không hề có chút tin tức. “ Đúng” Triệu Lâm Nhi gật đầu, đồng thời đề cao cảnh giác, nói: “ Người không nên mơ hồ việc ra tay, đây chỉ là một hóa thân của ta. Nếu như người nghĩ có thể tìm kiếm trong ấn ký thần thức của ta thì người quả là sai lầm, trong khoảnh khắc bản thể của ta có thể xóa bỏ đi tất cả” “ Người nói đi” “ Sau khi ta nói ra thì ân oán giữa chúng ta coi như xóa bỏ. Ta tin tưởng vào nhân phẩm làm người của người” “ Người..” Triệu Lâm Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ, tấm khăn trùm lên vương miện run rẩy một hồi, nhưng cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, nói ra tung tích của Tô Huỳnh. “ Được, lần này ta tạm tin tưởng người. Nhưng nếu như tin tức này là giả, hẳn là người biết hậu quả như thế nào rồi chứ” Tiêu Thần thu hồi Hoàng Kim Thần Kích, nói: “ Hồ Bí cùng Thái Dương Thần mấy ngày trước đã ly khai rồi” Tiêu Thần quay người lại, phá không lao đi, nhưng hẳn không có rời khỏi Hoàng Cung mà đằng đằng sát khí xông thẳng vào bên trong cung điện, một hơi đánh gục hơn mười Thái Dương kỵ sĩ cùng đồ tử đồ tôn của Bán Tổ. Càn quét khắp hoàng cung. Dám xuống đao với chủ nhân Cửu Châu, thủ đoạn như vậy quả thật khiến cho người ta kinh tâm động phách. Cùng lúc đó. Thanh Thanh cùng với Kha Kha vẻ mặt đầy thỏa mãn đi tới, tiểu thú tỏ ra rất hưng phấn, y y nha

nha cười nói không ngừng. Thanh Thanh khẽ nở nụ cười, nhẹ véo cái mũi xinh xắn của nó, rồi kéo nó bay lên không trung. Mấy ngày qua, tin tức Tiêu Thần càn quét Hoàng Cung lan truyền ra ngoài, khiến cho đế đô vô cùng chấn động. Đi tới vùng ngoại ô thành Lạc Dương, Thanh Thanh nói: “Nữ nhân kia ta thật khó mà tin được, theo ta thì hơn phân nửa là cái bẫy để người tiến vào. Nhưng có Hoàng Nê Thai thì an toàn của ta không là vấn đề, tốt nhất hai người các người không nên theo vào, tới lúc đó ta sẽ thống khoái mà quật một trận”. Thành Lạc Dương, Thần Đô cổ kính nhất. Tường thành bao quanh liên tục hết như Vạn Lý Trường Thành, từ xa nhìn lại khiến cho người ta có thể cảm giác rõ ràng sự hào hùng tráng lệ của nó. Lúc này đây, Thanh Thanh cùng Kha Kha đã ẩn thân từ lâu. Tới địa phương này, Tiêu Thần khẽ nhíu mày, từ hội hoa Mẫu Đơn lần trước đã nói rằng nơi đây không tầm thường, tương truyền nơi đây có thể kháng cự lại lực lượng thôn cổ Hồng Hoang. Chẳng lẽ môn đồ Bán Tổ đã tìm được điều gì khác thường chăng? Đi quanh thành một vòng, Tiêu Thần liền hướng về phía Thành Đông bay đi, bên ngoài hai ba mươi dặm đều là vùng núi non trùng điệp. Theo như lời của Triệu Lâm Nhi, nơi đây chính mà một cứ điểm bí mật của Thái Dương giáo. Dừng lại trên không trung, Tiêu Thần không hề cảm nhận được bất kỳ một dao động năng lượng nào, hẩn cẩn thận phát ra thần thức tìm kiếm, bên dưới sơn cốc tựa hồ có khí tức sinh mệnh của loài người. Tiêu Thần lập tức xuất ra Chiến Kiếm, lao xuống, tiến thẳng vào trong sơn cốc. Nhưng ngay lập tức, hẩn phát hiện ra Triệu Lâm Nhi lừa gạt mình, được ăn cả, ngã về không, ý muốn lập mưu giết chết hẩn. Khung cảnh xung quanh biến đổi kịch liệt, cổ trận cửu thiên thập đại Tru Thần Diệt Ma lập tức xuất hiện. Đây được xưng chính là một trong ngũ đại sát trận cực mạnh của Trường Sinh Giới, khoảnh khắc đem hẩn vây khốn vào bên trong. Lúc này, bên trong còn có Thái Dương Thần Kinh, Bạch Hồ Thánh Vân, Tam Anh Thần Đẳng cùng rất nhiều báu vật sắp xếp ở tám hướng, trấn thủ tám cửa trận. Bên trong Tru Thần Diệt Ma trận, khung cảnh biến dạng cực lớn. Trong nháy mắt, núi đao biển lửa, tử vong luyện ngục liền hiện ra, hướng tới Tiêu Thần định nuốt chửng. Tiêu Thần không tỏ ra chút sợ hãi, liền giơ Chiến Kiếm lên ngăn cản. Chính lúc đó, một tiếng ầm vang vọng thật lớn,

khiến cho Tiêu Thần cảm giác da đầu tê dại, mặt đất dưới chân trở nên nứt toác, tất cả đều do áp lực phía trên ép xuống quá lớn. Dĩ nhiên đây chính là Phiên Thiên Ấn trong truyền thuyết, giống như một tòa đại sơn đang ép xuống, muốn nghiền cho thân thể hắn thành thịt vụn. Hoàng Nê Thai tự động xuất hiện, dưới chân Tiêu Thần Huyền Hoàng nhị khí phóng lên cao. Đám môn đồ của Nguyên Thủy, thập nhị Kim Tiên của Xiển Giáo bởi vậy phải xuất thủ không ngừng. “ Mẹ nó chứ, thật là thèm nhỏ dãi nha” Bên trong không gian thần hóa của huyết đạo, Ô Thiết Ấn vô cùng tiếc nuối thờ dài mà nói: “ Nếu không phải đang thụ trọng thương, Lão Tử đã trực tiếp hút khô nó rồi, đó quả thực là đại bổ nha” Cũng chỉ có Thượng Cổ Ma Bảo bọc này mới dám thốt ra những lời ngông cuồng đến vậy. Nhưng mà sau khi Tiêu Thần nghe được những lời này, liền đẩy Ô Thiết Ấn hướng lên không trung. “ Ta @\$% Tiểu tử ngươi định lấy cái mạng già này sao, mẹ nó, Ta còn chưa có phục hồi lại như trước, cùng nó đối kháng, quả là hồ xuống đồng bằng bị chó khinh (Ròng vào đầm nước bị tôm cá cười chê) ”. “ Người phá hủy nó cho ta , khi về ta liền đem Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt này cho ngươi ăn.” “ Được , grào.” Biểu hiện của Ô Thiết Ấn khiến cho người ta phải trợn mắt há mồm, ngay cả là địch thủ cũng bị dọa cho vỡ mật, phải hét lên rằng pháp bảo này quả thật quá hiếm gặp. “Boong” Một quả chuông khổng lồ đánh tới, tiếng chuông ngân vang suốt chút nữa khiến cho linh hồn Tiêu Thần tan biến, dĩ nhiên đây là Linh Bảo Lạc Hồn Chung của Xiển Giáo. Tiêu Thần vội vàng niệm Thiên Âm chữ "ông" , làm cho linh hồn sắp rời thân xác bình an trở lại. Xiển Giáo xuất ra đại lực lượng. Đám môn đồ Xiển Giáo mai danh ẩn tích đã lâu nay thì bây giờ nhao nhao xuất hiện, chúng đứng từ xa điều khiển các loại Linh Bảo đánh tới. Cùng lúc đó, đông đảo cao thủ của Thái Dương Giáo từ xa tới cũng bắt đầu xuất thủ, thần quang chiếu khắp nơi giống như có ngàn vạn vàng mặt trời cùng nổi lên, chiếu rọi về phía Tiêu Thần. Thái Dương Thần Tử tay cầm một tấm Thần Kính, tự mình ra tay, từng đạo hào quang hủy diệt xuất ra. “ Ngao rống...” Bạch Hổ hét lớn, Hổ Gia cao thủ cũng đổ xô mà tới, xuất ra đủ loại thần thông phát ra hào quang giống như những tia chớp phá không mà tới. Bên kia, ái nữ Diệp Tiểu của Tam Anh Thánh Quân dẫn dắt đông đảo môn

nhân đệ tử, xuất ra vô số các loại pháp bảo tu chân đánh tới. Giống như một cơn mưa pháp bảo bay đầy trời. Ngoài ra, còn có một số môn đồ của mấy vị Bán Tổ khác. Đây quả thực là một cuộc đại hội tại Tru Thần Diệt Ma trận định công kích diệt sát Tiêu Thần. Điên cuồng bao phủ khắp vùng không gian đại trận. “ Ta @\$%..Không chơi, Lão Tử rút lui...” Thiết Ấn lập tức rên dài rồi chui tọt vào trong không gian của huyết đạo Tiêu Thần. Tiêu Thần tay cầm Chiến Kiếm, đứng bên trên Hoàng Nê Thai, ra sức phóng về phía trước, thầm nghĩ phải nhanh chóng thoát khỏi đại sát trận này. Hắn biết đối phương chắc chắn có chuẩn bị hậu chiêu lợi hại ở phía sau, không có khả năng sử dụng chiến thuật biến người sát tử hắn. Bởi vì đối phương biết rõ hắn có Hoàng Nê Thai, chắc sẽ không phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy. “ Oanh ” Cửu Thiên Thập Địa Tru Thần Diệt Ma trận đột cục phát huy ra uy lực khủng khiếp của nó, bao phủ khắp bốn phương tám hướng là hào quang từ các loại thánh khí của Bán Tổ tràn ngập đất trời. Quyển kinh Thái Dương Thần Kinh lật trang liên tục, mỗi lần sang một tờ mới là lại có một đạo hào quang hủy diệt hướng Tiêu Thần đánh tới. Bạch Hổ Thánh Vân trùng trùng trải rộng khắp bầu trời, giống như muôn ngàn chú văn đề nén xuống với năng lượng đáng sợ khó có thể biết được. Tam Anh Thần Đăng hỏa quang ngút trời, chiếu rọi mười phương như định hỏa thiêu Hoàng Nê Thai. Rồi sau đó Thất Thái hung kiếm của Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng xuất ra, trấn giữ tại một phương. Các Bán Tổ mặc dù không tự ra tay, nhưng mà đem ra tất cả các loại pháp bảo bố trí cho đám môn đồ đệ tử của bọn họ mượn mà đứng tại tứ phương nhằm ngăn cản, kích sát Tiêu Thần. Có gì đó không thích hợp, Tiêu Thần mơ hồ cảm giác được, đây chắc chắn không phải là sát chiêu, hắn là sẽ có hậu chiêu, phải nhanh chóng thoát ra ngoài mới được. Hoàng Nê Thai bảo hộ Tiêu Thần, rất nhanh phóng lên cao, đối kháng lại Linh Bảo Bán Tổ, Bán Tổ pháp khí mặc dù không thể nghiền nát Hoàng Nê Thai, nhưng đủ hiệu quả cầm chân nó trong một thời gian ngắn. Lúc này thiên địa chấn động, bên ngoài thành Lạc Dương xa xa đều trùm kín bởi những chùm sáng thần thánh rạng rỡ. Rồi sau đó một cột sáng chiếu thẳng lên trời cao, tiếp theo là một cây cầu cổ xưa vươn dài tới chốn này, nhằm hướng sơn cốc lao nhanh tới. Ánh sáng thần thánh chói lòa trở lên cường

đại hơn rất nhiều, đủ để bao phủ toàn bộ sơn cốc. Mỗi đệ tử các Giáo đều lập tức lui ra ngoài, ánh sáng thần thánh từ bên trong thành Lạc Dương bắt đầu bao phủ toàn bộ Tru Thần Diệt Ma trận. Tiêu Thần cùng Hoàng Nê Thai lập tức bị bức lui xuống, buộc phải tiến vào trung ương đại trận, cả tòa Tuyệt Trận bắt đầu hoạt động, uy lực tăng vọt, vây khốn Tiêu Thần ở bên trong. Tiêu Thần trong nháy mắt liền rõ ràng, đây mới chính là sát chiêu sau cùng. Tại thời Thượng Cổ, Thành Lạc Dương này chính là Thiên Hạ trọng địa, những dấu vết của Nữ Oa, Phục Hy, Thần Nông cùng Tổ Thần lưu lại đều không thể xóa nhòa. Cái này dường như chính là thần lực họ lưu lại, truyền thuyết Lạc Dương thần đô có khả năng chống lại Cổ Thôn Hồng Hoang cũng không phải là quá đáng. Hoàng Nê Thai kịch liệt rung động, dường như bị thần quang tại thành Lạc Dương áp chế. Không ngờ đám môn đồ Bán Tổ đã tìm được lực lượng khủng bố ẩn chứa tại thành Lạc Dương, lúc này dựa vào Thông Thiên Tử Kiêu để dẫn nó tới. Tiêu Thần cảm thấy áp lực cực lớn, Hoàng Nê Thai cũng không chắc chắn có thể bảo trợ hẳn. Các Pháp Khí Bán Tổ như Thái Dương Thần Kinh, Bạch Hổ Thánh Vân, Tam Anh Thần Đẳng và Thất Thái Hung Kiếm đang chia nhau trấn giữ tứ phương, tất cả uy lực đều tăng vọt, không ngừng xuất ra hào quang hủy diệt. Cùng lúc đó, trên không trung nườm nượp bóng người, tất cả đều thi triển thần thông dồn vào Linh Bảo mãnh liệt áp xuống, ý muốn hủy diệt Tiêu Thần. Hoàng Nê Thai cũng khó có thể bảo trợ cho Tiêu Thần, bị những thần quang trong thành Lạc Dương không ngừng trùng kích, Huyền Hoàng nhị khí kịch liệt run rẩy, tầng phòng ngự ngày càng trở nên ảm đạm, Tiêu Thần ở bên trong thụ trọng thương, miệng không ngừng rỉ máu. Những Linh Bảo kia có khả năng khiến cho thần cũng phải nuốt hận mà hãn dám lấy thân thể kiên cường đối kháng thì cũng đủ để kêu ngạo. Lực lượng ép xuống muốn nghiền nát Hoàng Nê Thai, giết chết Tiêu Thần. Tiêu Thần vô cùng giận dữ, đúng lúc đó, Ma Vân ở giữa trán của hắn giống như một con mắt thứ ba dựng đứng chột bắt đầu rung động, rồi sau đó xuất ra muôn vàn trận hỏa diễm màu đen bùng bùng. Lập tức một cái thông đạo đen nhánh xuất hiện phía trước, từ bên trong truyền đến khí tức vô cùng khủng bố.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 342 : Máu chảy ngàn dặm

Tiêu Thần bị nhốt trong tuyệt cốc. Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, mái tóc dài rậm rịt dựng thẳng đứng tựa như là ngọn lửa màu đen đang bập bùng nhảy lên.

Ma vân cổ xưa huyền bí khó lường ở giữa trán, giống như một con mắt dựng thẳng mở ra, làm cho không gian phía trước lập tức sụp đổ, mở ra một thông đạo đen ngòm không biết sẽ chạy đến phương nào , từ đó có những trận khí tức khủng bố mênh mông trào ra cuồn cuộn.

Màn sương mù dày đặc từ bên trong không gian đen kịt trào ra, như những trận sóng to gió lớn bao phủ chỗ Tiêu Thần đứng. Mây mù mênh mông vây quanh hẳn không ngờ đã chặn lại những trận công kích dày đặc từ trên bầu trời.

Thông Thiên tử kiêu đã dẫn dắt thần lực khủng bố vốn có ở Thần Đô Lạc Dương, nối liền với sát trận đáng sợ trong khe núi. Nó có khả năng chống lại lực lượng đáng sợ của Hoàng Nê Thai . Nhưng không có nhiều thần lực đến công kích màn sương mù, chẳng qua chúng chỉ giữ cho thánh khí Bán Tổ ở các phương của tuyệt thế sát trận để vào giờ khắc này nhất tề hành động.

Tam Anh thần đăng, Bạch Hổ thánh vân, Thất Thái hung kiếm, Thái Dương Thần kinh ... toàn bộ đều đánh tới. Mục tiêu không phải Tiêu Thần mà là không gian đen kịt được mở ra kia, như muốn ngăn cản tất cả mọi thứ từ đó.

Đông đảo thánh khí có khả năng chôn vùi không gian, có khả năng xé rách vòm trời, uy năng khó có thể tưởng tượng. Trong tiếng vang âm âm , bọn chúng nhất tề hành động định cưỡng ép không gian đen kịt kia đóng cửa.

Ma vân trên trán Tiêu Thần hơi mờ đi, lại có dòng máu tràn ra nhuộm đỏ cả trán hắn.

Thế nhưng màn sương mù vừa rồi trào ra từ trong không gian đen kịt không bị tan đi, mà nó vây quanh hắn vào bên trong, tựa như áo giáp không gì phá nổi, làm hắn tránh được những đợt công kích mang tính hủy diệt.

Hoàng Nê Thai giống như có linh tính, nó cảm thấy được tình cảnh nguy hiểm của Tiêu Thần nên phát ra mãnh lực. Tựa như biển khơi sôi sục, như thể dải ngân hà từ vòm trời trút xuống, Huyền Hoàng nhị khí trong tích tắc bùng phát mãnh liệt đến đỉnh điểm, tạm thời đánh tan thần quang vừa mới phóng tới từ Lạc Dương Thần Đô, đồng thời suýt nữa chấn vỡ tuyệt thế sát trận.

Các thánh khí như Thất Thái hung kiếm, Tam Anh thần đăng, Thái Dương Thần kinh lập tức phóng lên cao, né tránh Huyền Hoàng nhị khí rồi chia nhau trấn giữ tứ phương để ổn định lại Thượng Cổ sát trận lung lay sắp đổ.

Chung quanh Tiêu Thần sương mù lượn lờ, nơi đó mơ mơ hồ hồ làm hắn nổi bật như một đạo Ma Ảnh. Vào giờ khắc này Chiến Kiếm trong tay của hắn đã hợp nhất cùng hắn, ngưng tụ lực lượng cực kỳ dũng mãnh, kiếm quang sáng lạn phóng lên cao mà chém vỡ mấy chục món pháp bảo.

Từ trên bầu trời rơi xuống một đám sắt vụn cùng ngọc khí, không ít người phản nộ lên tiếng, rất tiếc vì không thu được kết quả.

Vừa lúc đó, cổ trận Tru Thần Diệt Ma rung động mãnh liệt, núi đao biển lửa nhằm hướng Tiêu Thần đè tới.

Đây là uy thế của Thượng Cổ sát trận, hơn nữa đó vền vẹn mới là bắt đầu mà thôi. Nó lại được thánh khí Bán Tổ giữ gìn cửa trận, có Thần Thánh Quang Huy từ Lạc Dương Thần Đô bổ sung lực lượng nên nó có khả năng không ngừng biến đổi phát ra lực lượng giết chóc khủng bố.

Biển lửa phủ xuống đầu tiên, đó là hỏa diễm có khả năng hủy diệt thần linh với màu đỏ tươi yêu dị. Phảng phất không phải ngọn lửa đang bập bùng mà là máu huyết đang sôi trào, nó hướng về Tiêu Thần cuốn đến mãnh liệt khiến cho không gian tựa hồ đều bị nung chảy.

Đúng là khủng bố như vậy, nếu không làm sao mà nó được coi là thuộc về ngũ đại hung trận Trường Sinh Giới.

Tình cảnh Tiêu Thần cực nguy hiểm. Chiến Kiếm huy động, tuy có trăm ngàn đạo kiếm khí mãnh liệt phóng lên cao, nhưng mà căn bản vô phương đánh tan biển lửa có khả năng đốt chết thần linh. Trong cảnh bên địch hò hét, âm thanh vang trời, pháp bảo đầy trời cũng không ngừng đánh tới.

Đồng thời trong lúc đó, một quả núi đao hiện lên trong biển lửa chém xéo về hướng Tiêu Thần. Núi đao khổng lồ bộc phát ra đao khí chói lọi không thể tưởng tượng. Nó quét ngang tất cả các chất hữu hình.

May mắn đây là một sát trận đã phong bế , nếu không phương viên cả trăm ngàn dặm chỉ sợ đều phải hoàn toàn hủy diệt.

Núi đao biển lửa, xứng với tên thực!

Hai thứ tương xứng phù hợp kết nối làm một đủ sức trăm thần diệt tiên.
Nếu trốn không thoát trận này thì chắc chắn chỉ có kết quả hủy diệt.

Tiêu Thần không có ý sợ hãi, có chăng chỉ là sát ý. Đông đảo môn đồ Bán Tổ phối hợp chung một chỗ bày trận phục kích hãn đã khiến hãn vận dụng lực lượng cực hạn để chống lại. Hãn tĩnh tâm ngưng thần, triệu hoán từ trong cơ thể Thạch Toàn mà Thạch Nhân bị hư hại đang cầm trong tay. Hãn cầm nó trong tay rồi hung hăng đánh đi ra ngoài.

Thạch khí khủng bố quyết đấu với núi đao biển lửa!

Thạch Toàn từng là vật do Toại Nhân thị nắm giữ, nó bị Tiêu Thần đoạt được tại Nam hoang của Trường Sinh Giới. Ngoại trừ lực sát thương khủng bố ra thì nó còn có một chút hoả tính.

Không có bất cứ dao động năng lượng nào, ở trên bầu trời nó vẽ ra một đường cong duyên dáng rồi sau đó trực tiếp đánh vào trên núi đao.

"Ầm ầm ầm "

Đất trời rung chuyển, núi đao đang liên tục chém ra đao mang vô tận không ngờ chỉ dưới một kích đã sụp đổ. Nó hóa thành vô số hào quang mà tiêu tan trên bầu trời. Sau khi Thạch Toàn đánh xuyên qua núi đao to lớn thì nó giống như có khả năng nuốt chửng ngọn lửa. Thần hỏa đỏ rực bầu trời bị thu nạp toàn bộ.

Kết quả này làm cho mọi người trợn ngược mắt.

Thạch Toàn cũng không chịu ngừng như vậy. Mà đám con thứ ba Hồ Bí của Bạch Hồ Thánh Hoàng, Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác vốn đã ăn đòn nặng nên tinh táo dị thường, rút lui trước tiên.

Kim Tiên Xiển Giáo, con gái của Tam Anh Thái Quân cùng đệ tử chân truyền đều là lửa xém lông mày, vô cùng nhạy bén nên tất cả cũng bay ngược đi trước tiên.

Đúng như bọn họ đoán vậy, Thạch Toàn quả nhiên đáng sợ! Nó phóng lên cao, pháp bảo đang bay đầy trên bầu trời bị đánh nát vô số, rồi sau đó Thạch Toàn còn trực tiếp đánh xuyên qua hơn trăm người. Rất nhiều Thái Dương ky sĩ, Tu Chân Giả, Bạch lão hồ trên bầu trời bị chia năm xẻ bảy, máu huyết tràn ngập.

Hơn nữa, ngay khi lực lượng Thạch Toàn kiệt sức thì nó đột nhiên bộc phát ra ngọn lửa rực rỡ yêu dị đầy trời để bao phủ năm sáu chục người vào bên

trong. Tiếng kêu thảm thiết lập tức phát ra, đây là một quang cảnh cực kỳ khủng bố. Mười mấy tên bán thần cùng với hơn mười vị cao thủ Trường Sinh, linh hồn cùng thân thể đồng thời bị thiêu đốt, không được chốc lát đã bị đốt cháy sạch sẽ.

Sau khi làm tử thương một táng lớn, Thạch Toàn rốt cục tiêu hao hết lực lượng. Hồ Bí, Diệp Tiểu, Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác, Kim Tiên Xiển Giáo cùng cấp tốc ra tay muốn cướp đoạt Thạch Toàn.

Chỉ là, không một tiếng động, Thạch Toàn bỗng nhiên biến mất rồi lại một lần nữa trở lại trên tay Thạch Nhân ở trong cơ thể Tiêu Thần làm mọi người mất công dã tràng.

Lực uy hiếp mạnh mẽ trong thời gian ngắn ngủi đã trấn áp mọi người. Nhưng mà bọn họ lập tức điều chỉnh, lại lần nữa phát động những đợt công kích sắc bén.

Cổ trận Tru Thần Diệt Ma lại bắt đầu thay đổi lần nữa. Không gian luyện ngục hiện lên nhằm hướng Tiêu Thần định bao phủ.

Bên trong luyện ngục những sợi xích sắt tử vong to lớn đan xen nhau tung hoành, sương đen bắt đầu khởi động, hắc ám đang bao phủ tất cả. Hồn ác đang phiêu đảng toàn bộ nơi đó, lại có tu giả bị đánh rơi pháp bảo nên không cẩn thận đến gần khu vực kia, chỉ trong nháy mắt liền biến thành tro bụi.

Tiêu Thần bèn lấy Không Gian Thần Thông rồi đem vài tên bán thần đang bị giam cầm ở bên trong sau những lần đánh lén , rồi sau đó hắn không chút lưu tình đẩy chúng vào không gian luyện ngục.

Kết quả thật là đáng sợ, còn chưa tới gần thì một năng lượng dao động không sao tưởng tượng nổi liền đập dồn tràn ra. Nó xé rách bọn họ rồi chỉ trong nháy mắt đã biến thành tro bụi.

Uy thế như vậy dấu thần linh tiến vào trong thì chỉ sợ đều phải hình thần câu diệt.

Tiêu Thần không hề do dự, hiện tại không phải lúc cậy mạnh nên hắn đã sớm triệu hồi Thạch Cầu ra mà đánh ra ngoài.

Thạch khí tuyệt thế làm rung chuyển luyện ngục, bầu trời lay động một hồi .

Bên trong luyện ngục xích sắt bay ngang trời quét về tứ phương, nhưng dưới đòn công kích của Thạch Cầu thì tất cả xích sắt lập tức đứt đoạn. Tiếp theo là không gian luyện ngục sụp đổ, màn sương mù màu đen tan hết. Trên bầu trời dần dần khôi phục ánh sáng.

Thạch Cầu cũng không chịu phản hồi như vậy. Nó không giảm thế công mà tiến vào trời cao, đánh xuyên qua ngục hơn ba mươi người rồi mới bỗng nhiên biến mất.

Hai lần vận dụng thạch khí đã tiêu hao hết lực lượng của Tiêu Thần, trong thời gian ngắn hăn không thể tiếp tục lại triệu hoán pháp khí.

Mà ở phía sau, tình huống đang cực kỳ nguy cấp. Hoàng Nê Thai phát ra Huyền Hoàng nhị khí đang đan xen cùng thần quang Lạc Dương, rất khó phân cao thấp. Còn Thông Thiên tử kiêu đang chậm rãi bay đến rồi rớt xuống, nó liền nối thông với thần quang của Lạc Dương. Sau khi thu thập đủ thần lực thì nó đột nhiên bộc phát ra ngàn vạn chùm sáng sắc sỡ bao trùm cả tuyệt thế sát trận.

Trên bầu trời, bảy tám món thánh khí Bán Tổ đã được rảnh tay nên chúng cùng nhau nhất tề đè xuống, cùng xông tới định diệt Tiêu Thần.

Nguy cơ sinh tử kề đầu, mái tóc dài của Tiêu Thần đã dựng thẳng. Những lọn tóc đen giống như ngọn lửa đang bùng bùng bốc lên. Ma vân trên trán rớm máu, lại lần nữa nở rộ xuất ra hào quang. Không gian phía trước lại bị mở ra một lần nữa. Một thế giới tối tăm đã hiện ra.

Chính hăn cũng không biết làm thế nào để vận dụng lực lượng ma vân trên trán, dường như hoàn toàn vì bức bách mà xuất ra.

Thánh khí Bán Tổ đồng thời đánh giết tới, nhưng đúng vào giờ khắc này thì không gian đen trũi kia đột nhiên hiện ra một ảo ảnh thành thị vĩ đại.

Mà trong tòa thành hùng vĩ, có một bóng đen cao lớn lẳng lẳng đứng yên, phảng phất giống như đang đứng trước mắt.

Bỗng dừng, hắc quay phắt lại mãnh liệt. Do làn sương mù đen nhánh đang lượn lờ nên không nhìn thấy dung mạo của hắc. Chỉ thấy được hai tia sáng xanh phát ra từ trong mắt hắc. Tựa hồ làm cho nhiệt độ trong tuyệt thế sát trận đều gấp gáp giảm xuống.

Gió bắc nổi lên. Tấm vải liệm trên người hắc bay phất phới.

Đó là . . . Tử Thành, đó là Toại Nhân

Tiêu Thần trong lòng rung động. Xuyên qua không gian đen sì đang hiện ra bóng dáng cao lớn, giống như quả núi cao đến không thể với tới, nhưng mà lập tức liền biến mất.

Bảy tám món thánh khí đều có linh thức. Trong nháy mắt này tựa hồ cảm giác được nguy hiểm nên tất cả đều dừng lại ở giữa không trung, cũng không định đi về hướng Tiêu Thần nữa.

Đây là uy thế như thế nào, trong không gian đen sì phát ra một bóng dáng, liền giữ yên thánh khí Bán Tổ!

Ở ngoài đại trận, Thông Thiên tử kiêu như là có cảm ứng gì đó nên âm vang một tiếng đổ phá vào trong trận, lúc này không gian đen sì lại từ từ mở rộng. Bóng dáng Tử Thành hiện lên, càng lúc rõ ràng.

Hai tia chớp xanh từ bên trong Tử Thành quét đến, Thông Thiên tử kiêu như bị trúng đòn nghiêm trọng nên rung động mãnh liệt một hồi rồi bay ngược đi ra ngoài.

Rồi sau đó bên trong không gian đen sì, hai tia chớp xanh liền hoàn toàn biến mất.

Thần quang của Thông Thiên tử kiêu tạm thời tách ra khỏi Lạc Dương , nhưng mà thần quang Lạc Dương vẫn tự chủ bắn nhanh đến chứ cũng không biến mất. Rồi tất cả đều xảy ra thay đổi, không có Thông Thiên tử kiêu dẫn lối và chuyển hóa, thần quang cùng Hoàng Nê Thai không hề công kích lẫn nhau nữa. Ngược lại nó như là nước và sữa cùng nhau dung hợp thành một thể.

Vô tận hào quang tụ về hướng Hoàng Nê Thai, như có dòng suối sinh mệnh chảy vào sa mạc khô cằn . Nó làm dịu cho Nê Thai thoát nhìn rất tầm thường không có gì đặc biệt .

Bảy tám món thánh khí quyết đoán rút lui, chúng bay lên bầu trời, trôi nổi tại tứ phương sát trận.

Nhưng môn đồ Bạch Hổ, Thái Dương Thần Giáo, Xiển Giáo cùng đệ tử môn đồ mỗi đại giáo phái khác cũng không chịu từ bỏ, ngược lại càng thêm điên cuồng. Chúng không nghĩ tới kết cục chết chóc được bố trí tỉ mỉ lại vẫn phát sinh sự nghịch chuyển nên cực lực phát động sát trận.

Giờ phút này, cổ trận Tru Thần Diệt Ma cửu thiên thập địa bao phủ khắp khe núi, uy áp hào hùng không thể phỏng đoán, sát khí bốc lên tới chín tầng trời. Tám cửa của cổ trận đều có thánh khí Bán Tổ trấn áp, vững vàng bịt kín các cửa của tuyệt thế sát trận.

Huyền Hoàng nhị khí đang lượn lờ, nó cùng thần quang Lạc Dương không ngừng hòa trộn. Không ngờ Hoàng Nê Thai lại hấp thu được lực lượng nghìn đời của Thần Đô.

Đông đảo địch thủ đứng sắp hàng trên trời cao phóng xuống vô tận pháp bảo, như mưa bay đầy trời, hệt đàn châu châu, giống như ánh sao phô thiên cái địa, ánh sáng thần thông trên bầu trời làm những chùm tia sáng giống như hạt mưa rơi xuống. Mỗi một tắc không gian đều phân bố lực lượng tử vong, lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị công phá sương mù để lấy đi sinh mệnh Tiêu Thần.

Tiêu Thần ở trên Hoàng Nê Thai nên cảm nhận được rõ ràng tất cả điều này. Hắn thấy được rất nhiều biến đổi mà người ngoài khó có thể hiểu rõ. Trước mắt hắn hiện ra một hình ảnh tàn phá, Nê Thai này. . . nhìn thì tầm thường không có gì đặc biệt, nhưng tựa hồ là do máu tươi cùng bùn đất đúc liền mà thành.

Không, có lẽ cũng không phải đất sét vàng, mà là huyết thịt.

Nếu như lực lượng bên trong thành Lạc Dương thuộc về Tổ Thần. Như vậy huyết thịt đúc nên Hoàng Nê Thai thuộc về ai? Dường như cũng thuộc về Tổ Thần. . .

Bản Nguyên Thiên Âm trong Hoàng Nê Thai vang lên, vòm trời tứ phương đều rung động. Những cánh hoa trong suốt không biết từ nơi nào bay xuống rải đầy trong thiên địa, như thể có một khúc bi ca đang rung động thiên địa.

Cuối cùng hào quang sáng chói lóe lên, thần quang thành Lạc Dương tựa hồ như bị hút khô nên toàn bộ đã lọt vào trong Hoàng Nê Thai.

Một hành khúc bi thương làm rung chuyển thiên địa, Bản Nguyên Bát Âm cùng rung động, cổ trận Tru Thần Diệt Ma cửu thiên thập địa không ngờ bắt đầu sụp đổ.

Cùng lúc đó. Ma vân ở giữa trán Tiêu Thần sáng ngời, có huyết dịch chảy xuôi dọc theo ma vân, Tử Thành phảng phất giống như đang phủ xuống.

"Ầm ầm ầm "

Cửa thành chuyển động phát ra tiếng vang. Ở bên trong không gian xa xôi đen kịt, cánh cửa Tử Thành mở rộng ra, mấy trăm vị thiên binh cùng âm

binh phảng phất đã được triệu hoán mà xuất hiện ở trên thế giới thực tế, chúng vây tụ chung quanh Hoàng Nê Thai.

Tử Thành cũng không hề hạ xuống đích thực. Nhưng không ngờ nó lại triệu hoán "Hoạt Binh Dũng" đến!

"Sát!"

Tiêu Thần đứng thẳng trên Hoàng Nê Thai vung Chiến Kiếm trong tay chỉ về phía trên bầu trời. Một trăm thiên binh cùng âm binh giơ lên Thanh Đồng cổ binh rỉ sét loang lỗ, cùng phát ra một tiếng hô rung động thiên địa rồi tạo thành một chiến trận hướng về phía bầu trời.

Trận thế này như thế một dòng nước lũ sắt thép, ngay cả là vô số cao thủ trên bầu trời cũng không cách nào ngăn cản nổi. Vào khoảnh khắc mấy trăm vị Tử Thành cổ binh vọt lên, trên bầu trời lập tức huyết thịt bay tán loạn, tử thi không ngừng rơi xuống.

Đây quả thực giống như là cơ hội nghiền nát, không có bất luận kẻ nào có khả năng ngăn cản. Cổ binh vì sát mà sát, bởi lục mà lục. Huyết nhuộm đỏ bầu trời.

Mấy trăm cổ binh hợp nhất, không đâu địch nổi!

Hồ Bí, Thái Dương Thần Tử, Diệp Tiểu, Kim Tiên Xiển Giáo đều bỏ trốn mất dạng, không dám cùng tranh giành chính diện .

Tình thế nghịch chuyển nhanh như vậy, khiến mọi người không thể tin được hai mắt của mình. Đây quả thực chính là một chiến đội vô địch, trăm thần diệt tiên, đánh đâu thắng đó.

Phiên Thiên Ấn như quả núi cao đè xuống, bao phủ toàn bộ mấy trăm cổ binh ở phía dưới.

Nhưng mà, có chuyện làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm lại xảy ra!

Linh Bảo có khả năng rung chuyển trời đất lại phảng phất là thứ không ra gì , chỉ như một đám rơm rạ vậy. Mỗi tên cổ binh giơ Thanh Đồng binh khí cùng bổ về phía không trung. Phiên Thiên Ấn lộn nhào gục ngã, bị quét ngang đi ra ngoài. Nó đập vào quả núi ở tí xa, đập vỡ một mảnh của ngọn núi.

Lạc Hồn Chung cũng xông lại rồi không ngừng rung động, nhưng mà đối với cổ binh cũng không có hiệu quả. Bọn họ phảng phất giống như không có hồn phách, không bị bất cứ hề hấn gì mà giơ binh khí lên cao, suýt nữa làm cho Linh Bảo này trực tiếp vỡ vụn. Người điều khiển chuông vôi vàng lui về phía sau.

Khổn Tiên Tác quẩn quanh xiết lại, nhưng sau khi bị Thanh Đồng đao chém qua thì đứt ra từng khúc.

Tu chân pháp bảo như mưa bay đầy trời, nhưng vô số kiếm tiên bị Thanh Đồng cổ binh chấn vỡ, căn bản khó có thể tới gần một tấc.

Tình thế hoàn toàn thay đổi !

Hiện tại Tiêu Thần đứng thẳng trên Hoàng Nê Thai, Chiến Kiếm cầm trong tay căn bản không cần tự mình động thủ. Mấy trăm "Hoạt Binh Dũng" đánh đầu thẳng đó, không người nào có thể kháng cự!

Nếu có kẻ nào chặn lại thì cũng bị trảm. Cổ binh quét ngang bầu trời, tung hoành vô địch.

Thế này tựa hồ so với chiến đoàn kỵ sĩ Thái Dương Thần của Thái Dương Giáo có khả năng rung chuyển Bán Tổ thì còn khủng bố hơn.

Thần quang Lạc Dương đã bị Hoàng Nê Thai lấy đi, cổ trận Tru Thần Diệt Ma cửu thiên thập địa thì sụp đổ, Thông Thiên tử kiêu cùng thánh khí Bán Tổ đã xé gió bay đi. Cái bầy chết chóc đã bị phá, mỗi đại giáo phái bị Tử Thành cổ binh giết cho máu thịt bắn tung tóe, cũng không duy trì nổi nữa. Tình thế tốt đẹp một đi không quay lại, tất cả mọi người bắt đầu hoảng loạn đào tẩu.

"Giết cho ta. . ." Ma vân trên trán Tiêu Thần bốc lên bùng bùng, hấn đứng thẳng trên Hoàng Nê Thai cầm Chiến Kiếm trong tay vọt tới phía trước, dẫn dắt mấy trăm Tử Thành cổ binh đuổi giết đại quân liên hợp đã hoàn toàn sụp đổ. Từ trên bầu trời có vô số thi thể rơi xuống.

Ngàn dặm đại truy sát, thân phơi vô tận, máu chảy thành sông.

Một trận chiến này làm kinh ngạc thiên hạ, trong sử sách tu luyện để lại những dòng kí ức dày đặc, trở thành cuộc đại chiến chém giết máu chảy làm thay đổi mọi thứ trong câu chuyện tu giả đời sau.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 343 : Khi kẻ vô địch thiên hạ cũng hết sức

Thiên Tử nổi giận, thân phơi trăm vạn, máu chảy ngàn dặm. Nếu như kẻ sĩ lên cơn giận, hai người phơi thân, máu chảy năm bộ, thiên hạ để tang.

Tiêu Thần dẫn dắt mấy trăm cổ binh quét ngang đại quân liên hợp , thân phơi vô tận. Có thể nói là bạo sĩ làm rung chuyển thiên hạ, khiến môn đồ Bán Tổ lo sợ không yên. Tuy không phải là Thiên Tử, nhưng mà cũng chinh chiến ngàn dặm, máu chảy thành sông.

Đuổi giết một ngày một đêm, môn đồ Bán Tổ tử thương khó có thể đếm hết, máu chảy trôi thuyền. Một trận đại bại, liên quân tán loạn, chạy trốn

khắp tứ phương.

Mấy trăm thiên binh cùng âm binh trước sau đều hợp nhất, cũng không tản ra nên có chiến lực vô cùng, không chịu bất cứ thương vong gì. Tiêu Thần đánh bại cường địch thập phương, làm rung chuyển thiên hạ, uy danh to lớn, thiên hạ không có ai hơn nổi.

Sau khi đại chiến, ma vân ở giữa trán hấn đích xác không ngừng dao động làm vài giọt máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống, không gian đen thui lại bị mở ra một lần nữa. Một trăm "Hoạt Binh Dũng" huy động Thanh Đồng binh khí, ngửa mặt lên trời gầm rống, rồi sau đó bước dài đi về phía không gian hắc ám. Ở xa xa, khi cửa thành chuyển động thì tiếng vang "Ù ù" truyền đến, thiên binh cùng âm binh đã trở về Tử Thành.

Mấy trăm cổ binh có khả năng quét ngang thiên hạ, đối đầu bọn họ thì từ Bán Tổ trở xuống ai cũng run rẩy.

Trong dãy núi đổ nát bên ngoài thành Kim Lăng lưu lại tử thi đầy đất, máu tươi nhuộm đỏ cả khe núi kia. Sau khi Tiêu Thần trở về cũng không tìm thấy được tung tích của Tô Huỳnh làm cho sau một trận đánh mà hấn cũng không có bất cứ cảm giác thắng lợi nào, chỉ thấy trong lòng nặng trĩu.

Hấn giết người quá mức ngang tàng, xứng với tên gọi Ma vương. Nhưng mà hấn đã không có đường lui, chỉ có thể xông lên phía trước, đạp trên thi thể của kẻ địch mà đi tiếp thì mới có thể đến bước cuối cùng là "Tổng tiền" Bán Tổ. Còn có gì mà không hiểu? Hư ảo cùng chân thật đảo lộn, vùng đất

Cửu Châu cùng tứ phương thế giới, có rất nhiều thứ đều là hư ảo. Sắp sửa tới bước mọi thứ thực sự trở lại như cũ, thời khắc mà hư ảo sẽ tan biến.

Những điều này sinh ra từ lòng người, nhưng cuối cùng cũng làm cho đám ngục thần coi loài người như con kiến hôi bị biến mất. Mặc dù điều đó sẽ khiến hân cũng tùy thời mà chết, nhưng chính nghĩa thì không thể chống lại được.

Thanh Thanh không nhiễm vào chém giết. Nhưng nàng cũng ra tay, đánh lui không ít cường giả. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, điều đó tương đương như nàng đã cứu những người ấy. Nếu không hơn phân nửa bọn họ đều phải bị Tử Thành cổ binh giết chết.

Kha Kha thể hiện tài năng chinh chiến nổi bật, sau khi mở Thất Nhạc Viên ra thì nó đã thu hoạch báu vật binh khí tứ phương, cơ hồ tất cả đám binh bỏ trốn đều bị cướp sạch sẽ. Mọi thứ trên người như bình linh đan, không gian Giới Chỉ (nhẫn), Thủ Trạc (vòng tay) chứa đồ toàn bộ bị đánh cướp.

Đương nhiên, hơn nữa nó còn thu pháp khí như mưa bay đầy trời thành một đồng lớn, ở trong Thất Nhạc Viên sắp chất thành một quả núi nhỏ .

Đám tu giả may mắn tránh được một kiếp thâm mắng không thôi. Tiểu thú này năm ngoái thoát nhìn như vô hại mà sao nghịch thiên thế . Nó khiến những người liên đới trở thành tay trắng nghèo rớt mồng tơi.

Máu chảy ngàn dặm, thân phơi vô tận. Nhưng Thanh Thanh tuyệt không nói gì thêm, chỉ là khẽ thở dài một hơi. Nàng không thích máu chảy, không muốn thấy cảnh chém giết, nhưng nàng biết tuyệt đối không có cách nào ngăn cản chuyện như vậy phát sinh. Bởi vì Tiêu Thần cũng muốn sống sót, là địch nhân đã chủ động thanh toán hẳn.

Rời xa chốn chiến trường đáng sợ này, đi tới trên một vùng bình nguyên, gió thổi cỏ rạp đã cho thấy bò dê, một con sông ngọc xanh biếc có thể thấy được tới đáy chảy từ vùng quê thượng lưu về, chung quanh cảnh sắc xinh tươi, hoa cỏ thơm ngát. Một người Tiêu Thần nghỉ ngơi và hồi phục một lát ở chỗ này. Cao hứng nhất vẫn là Kha Kha, Tiểu quỷ rất dễ dàng thỏa mãn, tựa hồ vĩnh viễn không buồn phiền.

Nó móc ra tất cả chiến lợi phẩm dường như định hiến vật quý, làm trên bờ sông chất đống một quả núi pháp bảo lớn. Đối với những thứ này thì nó tuyệt không quan tâm, mà chỉ hưng phấn lăn lộn ở trên một đống chai chai lọ lọ khác. Khắp trên cỏ tràn ngập những tiếng y nha vui mừng của tiểu thú.

Những pháp bảo này đa phần là phi kiếm, cũng có những pháp khí như roi tiên, thần thuẫn, bảo vật khác. Nhưng tỉ lệ so sánh với phi kiếm mà nói thì ít hơn rất nhiều.

Tiêu Thần cười, nếu như thiếu tiền tiêu vật thì chuyên môn đi bán pháp bảo, nhất định sẽ phát đại tài. Có điều Kha Kha cũng không cao hứng được lâu. Sau một hồi lăn lộn giữa đám chai chai lọ lọ thì nó phát hiện tiên đan đích thực không có nhiều lắm, rất nhiều linh đan còn không có linh lực dồi dào bằng của trái cây tầm thường trong Thất Nhạc Viên.

Tiểu thú lâu nhàu không vui, cuối cùng coi những linh đan trở thành viên kẹo, tựa hồ mùi vị cảm giác cũng không tồi. Như thế mới khiến nó có được khuôn mặt tươi cười.

Nhìn dáng điệu rõ là thơ ngây của nó, Tiêu Thần cùng Thanh Thanh đều nở nụ cười.

"Thuốc bổ kìa thuốc bổ, đem những phế liệu này phá hết rồi tặng chúng ta đi." Bên trong không gian huyết đạo, tinh thần dao động của Ô Thiết ấn cùng Hoàng Kim Thần Kích đồng thời vang lên, bọn chúng đối với đồng pháp khí tựa như quả núi nhỏ thì hình như đang chảy nước miếng.

Tiêu Thần trong lòng khẽ động, đều triệu hoán bọn chúng đi ra rồi trực tiếp ném vào trong đồng pháp khí.

"Bữa tiệc lớn thịnh soạn làm sao, oa ha ha. . ."

Pháp bảo trong mắt tu chân giống như là thuốc bổ của bọn chúng, điều này cũng khó trách. Dù sao cấp độ, phẩm chất bọn chúng rất cao. Thiết ấn đen trùi trùi và Hoàng Kim Thần Kích đều nháy vào trong đồng pháp bảo, lập tức ở đó lóe ra những đợt hào quang, chúng bắt đầu từng bước điên cuồng thu lấy linh lực của đông đảo pháp bảo.

"Răng rắc răng rắc" , có tiếng vang truyền đến, không ít phi kiếm liền vỡ vụn ngay tại chỗ. Những phần tinh hoa bị nuốt sạch, bộ phận vô dụng hóa thành sắt vụn bắn toé ra.

Nếu như các tu giả khác mà thấy cảnh tượng như thế thì nhất định phải chửi ầm lên. Thế này thật sự là hành vi phá của, nhiều báu vật như vậy không ngờ lại đem phá huỷ như thế, thật sự quá lãng phí .

Nhưng rõ ràng cũng cảm giác được linh lực khổng lồ đang ngưng tụ bị hai kiện Thượng Cổ ma bảo điên cuồng chiếm đoạt. Những vết rạn trên thân bọn họ đang từ từ khép lại, tựa hồ đang mượn lực lượng của núi pháp bảo để chữa trị vết thương.

Tiểu Kha Kha vừa ăn "kẹo Đường", vừa thèm thuồng nhìn hai kiện ma binh. Nó hận không thể cũng chạy tới cắn vài miếng để nếm thử.

"Ha ha. . . Tiểu quý cứ thành thật ăn kẹo của người đi, loại bữa tiệc lớn này không phải là thứ người có thể hưởng thụ." Ô Thiết ấn không chỉ cười to, còn đang nói chuyện mà nó lại phá tan mấy chục thanh phi kiếm.

"Y nha. . ." Kha Kha cực kì bất mãn, tựa hồ muốn nói đây đều là thứ do nó đoạt được. Nó lấy ra một thanh Chiến Kiếm từ trong Thất Nhạc Viên , nhắm hướng hai kiện ma bảo đâm tới.

Chiến Kiếm đêm tối, thật đúng là dọa hai kiện ma binh một cú sốc nên chúng vội vàng im lặng.

Đồng pháp bảo to như quả núi nhỏ không được nửa canh giờ liền bị Ô Thiết ấn và Hoàng Kim Thần Kích nuốt chửng toàn bộ, chỉ lưu lại một đám ngọc vụn phế liệu, tinh hoa linh lực đã sớm không còn mấy may.

Tiêu Thần suy nghĩ một chút, lại lấy ra Hoàng Thiên thần chung bất diệt đang phong bế bên trong không gian huyết đạo, rồi sau đó hỏi hai kiện ma bảo: "Có ăn được linh lực của nó không?"

"Có thể, nhưng cần người hỗ trợ."

"Nó hiện tại bị vây trong phong ấn, đang ngủ say bất tỉnh, duy có một chút bản năng để tự bảo vệ."

Ô Thiết ấn cùng Hoàng Kim Thần Kích tựa hồ phi thường chờ mong, đều nói rất kích động.

Tiêu Thần không nói gì thêm, Thượng Thương Chi Thủ mãnh liệt chụp xuống, quả chuông thần với hào quang ngút trời kêu một tiếng "Boong" thật lớn. Âm thanh truyền đi trên trăm dặm.

Tiếp theo âm thanh chấn động điên cuồng. Tiêu Thần không ngừng hạ Thương Thương Chi Thủ xuống, đánh cho thân chuông rất cục xuất hiện vết rách, cuối cùng "oanh" một tiếng mà vỡ ra.

Không thể không nói, đây chứng thật là một món Linh Bảo khó có thể tưởng tượng . Cứ mỗi khi bị đánh nát một lần thì sau lúc khôi phục lại nó đều trở nên chắc chắn hơn rất nhiều, còn lực lượng khủng bố ẩn chứa bên trong đang từng bước phóng ra.

Đây đấy là những mảnh hoàng kim thần chuông vỡ vụn đang phát sáng chói lọi như thể có muôn vàn hạt Minh Châu vút lăn long lánh. Ô Thiết ấn cùng Hoàng Kim Thần Kích kích động đến rú lên, cả hai đều vọt tới bắt đầu điên cuồng nuốt chửng. Vô tận linh lực được bọn họ thu nạp.

Điều này lại lần nữa làm cho tiểu Kha Kha ghen tị quá, khiến cho Thanh Thanh buồn cười liền lấy ra một gốc tiên chi đưa cho nó.

Linh lực bị thấm hút làm tất cả mảnh vỡ hoàng kim đều trở nên mờ mờ xám xịt. Nhưng mà ngay sau đó chúng lại bộc phát ra thần mang ngút trời, tất cả mảnh vỡ đều lay động rồi lại bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

"Chẳng lẽ là nó vĩnh viễn bất diệt sao?" Tiêu Thần hỏi.

Hoàng Kim Thần Kích đáp: "Quả chuông này tên là Hoàng Thiên thần chung bất diệt , ngay cả đến Bán Tổ cũng khó lòng phá nó. Nó vẫn luôn bị

phong ấn. Mỗi một lần bị đánh nát lực đánh đó lại giống như loại trừ phong ấn cho nó. Có một ngày cảm giác của nó sẽ hoàn toàn tỉnh lại, linh lực có khả năng lại bổ sung."

"Chẳng phải là ta đây đang tương trợ nó à?"

Ô Thiết ấn đáp: "Không sai, trừ phi người từ từ luyện hóa nó. Đợi khi nó thức tỉnh thì người cũng hoàn toàn nắm nó trong tay. Có điều liệu người có đủ thời gian sao?"

"Ta xác thật không có thời gian , nếu không làm thế nào lại nghĩ đến việc phá huỷ một món Linh Bảo để giúp cho các người mau chóng phục hồi như cũ."

"Chúng ta đã biết rằng không có chuyện tốt, ta ..."

Kỳ thật. Hai kiện ma bảo sớm có chuẩn bị tâm lý, chúng biết đại chiến không còn xa .

Hoàng Thiên thần chung bắt diệt quả thật là thánh vật, liên tiếp nát vụn mấy lần đã cung cấp linh lực khổng lồ khó có thể tưởng tượng . Đến cuối cùng, Tiêu Thần dùng Nghịch Long Thất Bộ, Thượng Thương Chi Thủ, Chiến Kiếm cùng một lúc mới có thể đánh nát nó.

Ô Thiết ấn cùng Hoàng Kim Thần Kịch hấp thu cũng đủ lực lượng, những vết rạn trên thân đều muốn khép lại . Mà cũng vào lúc này, Hoàng Thiên thần chung bất diệt hóa thành dòng dung dịch kim loại dung nhập vào dưới mặt đất rồi biến mất không thấy

"Phòng đoán tên gia hỏa này bị nát bấy nhiều lần nên đã hoàn toàn thức tỉnh rồi." Đây là suy đoán của Hoàng Kim Thần Kịch.

Sau khi đánh một trận, những lời bán tán của người trong thiên hạ đã thay đổi. Tuy hẳn không phải có chiến lực vô địch, nhưng thiên hạ lại không người nào có khả năng đối kháng, không người nào dám đánh. Trong thiên hạ mà không còn ai ra tay cùng tranh giành ngôi vị thì cũng coi như một loại vô địch thiên hạ khác thường.

Tiêu Thần cũng không trì hoãn quá nhiều thời gian.Hắn trực tiếp đến hoàng cung ở đế đô, cầm trong tay Hoàng Kim Thần Kịch đằng đằng sát khí, nói rõ là tới để giết người. Trong hoàng cung hoàn toàn trắng xóa, tất cả mọi người mặc đồ tang, tiếng khóc bao phủ cả chốn trọng địa hoàng gia.

Triệu Lâm Nhi không ngờ đã chết, trong một đêm bất đắc kỳ tử mà chết!

Tiêu Thần tự nhiên không tin, hắn bước dài đi về hướng lăng cung, không người nào dám cản đường. Đến lúc này, thiên hạ ai mà không biết sát tính Tiêu Thần. Đến đệ tử chân truyền Bán Tổ đều phải tránh, càng không nói đến người khác.

Trực tiếp lấy thần kích bổ quan tài ra, Tiêu Thần ở bên trong phát hiện có một khối huyết nhục mơ hồ là thi thể nữ tính . Hắn nhú nhú mày, lấy linh thức thăm dò thì phát hiện từng tí tàn linh cũng không có còn lại, bị loại trừ hoàn toàn.

"Triệu Lâm Nhi chết như thế nào?"

Chung quanh mọi người như gặp đại địch, một tên thị vệ nơm nớp lo sợ đáp: "Đêm qua một đạo thần quang từ trên trời giáng xuống, bệ hạ bỏ mạng ngay tại chỗ, đã băng hà."

"Sao chết trùng hợp như thế? Ta không tin!" Tiêu Thần nặng nề hừ một tiếng.

Trong một ngày, tin tức truyền khắp Cửu Châu, một đời nữ hoàng thân vẫn, thiên hạ mặc đồ trắng.

Triệu Lâm Nhi đột nhiên thân vẫn, cơ hồ không có loại suy đoán thứ hai. Mọi người nhất trí cho rằng là bị Tiêu Thần chém giết!

Tu giả cường đại mặc dù không sợ quân chủ trên đời, nhưng dưới tình hình chung thì cũng sẽ không dễ dàng ra tay giết chết. Dù sao ảnh hưởng của nó thật sự quá lớn.

Mà hôm nay Tiêu Thần đại sát tứ phương, đánh đâu thắng đó, môn đồ Bán Tổ tử thương vô số, máu chảy ngàn dặm, rồi sau đó lại độc thân xông vào hoàng cung khiến thiên hạ đổ tang, sát khí bốc thẳng chín tầng trời, hung uy có một không hai trong thiên hạ.

Cái tên Ma Tinh có thể so với vài kẻ cự phách thời cổ.

Mà cũng tiếp sau đó, Tiêu Thần thẳng cấp nhập vào cảnh giới Niết Bàn Thất Trọng Thiên, các cánh cửa bảo tàng thân thể lại mở rộng ra, tiềm lực phát tiết ra. Sau khi tu vi tăng lên, chuyện thứ nhất hắn làm chính là lấy Chiến Kiếm chém các Thần Điện. Thần Điện trên đất Cửu Châu chỉ trong ngắn ngủn mấy ngày bị hắn chém nát toàn bộ, hoàn toàn diệt trừ.

Đồng thời, hắn tìm tòi hướng đi của môn đồ Bán Tổ, chinh phạt tứ phương, có thể nói là thách thức thiên hạ. Những kẻ có gan ngênh chiến ai cũng bại vong, tuy hắn không phải cường giả có một không hai, nhưng đích thực là vô địch thiên hạ.

Suốt ba tháng trời, thiên hạ yên tĩnh không một tiếng động. Tiêu Thần đánh cho mỗi đại giáo phái mất tiếng, lại không người nào dám ra tay cùng đối kháng.

Đối với đông đảo tu giả mà nói thì đây là một thời đại hắc ám. Một người quét ngang thiên hạ, dĩ nhiên đánh đến người trong thiên hạ câm lặng, thật sự là một giai đoạn năm tháng khủng bố.

Đây đã thuộc về thời đại của một người!

Trên mặt đất Cửu Châu không còn một ai đối kháng xuất hiện, Tiêu Thần đánh khắp mọi kẻ vô địch thiên hạ .

Nhưng vào giờ này khắc này, hắn lại có cảm giác thời gian không còn đủ dùng, không thể tìm ra toàn bộ những địch thủ này. Hắn muốn vì Kha Kha cùng với những vị bằng hữu mà quét sạch tất cả nguy hiểm tiềm tàng, bởi vì hắn biết thời gian không còn nhiều lắm .

Hồ Bí cần giết, Thái Dương Thần Tử đáng chết, Diệp Tiểu cũng phải diệt trừ, lại còn các Kim Tiên Xiển Giáo . . . Đại địch đích thực vẫn còn có rất nhiều, nhưng tất cả đều trốn kỹ làm cho hắn cảm giác lo lắng sâu sắc.

Ngoài ra, những phe phái giống như Triệu Lâm Nhi cũng không thể trừ hết, không thể nói đó không phải một loại tiếc nuối.

Địch nhân giết không hết , giết vô tận, đó là cảm tưởng của hắn. Ngay cả giờ phút này có khả năng quét ngang thiên hạ, nhưng cũng vô lực diệt toàn bộ địch thủ.

Trên đất Cửu Châu chín ngọn đèn vĩnh cửu sáng rực, có lẽ phong ấn Cửu Châu đã hoàn toàn giải trừ.

Tiêu Thần đã rõ ràng cảm giác được, kịch biến đã không còn xa rồi, tựa hồ tùy thời sẽ đến. Hắn thở dài một hơi, chuyện cần làm vẫn còn rất nhiều, nhưng hắn chịu bó tay .

Một ngày kia hắn rất trầm lặng.

Thanh Thanh cho tới bây giờ đều tươi cười, nhưng giờ phút này lại thở dài một hơi rồi nói: "Rất nhiều xứ sở của thế giới tứ phương đều thuộc về nhân gian, nên hiện tại đang dần dần trở về, thế giới chân thật đang từ từ trở lại như cũ. Sư phụ Thái Hạo nói, hư ảo cùng chân thật mà nghịch chuyển thì cũng không phải chuyện đáng sợ cỡ nào. Chuyện đáng sợ nhất là ở Hồng Hoang Thiên Giới."

Tiêu Thần suy nghĩ một chút rồi bảo: "Thanh Thanh, nàng đi tìm tiền bối Thái Hạo, ta có chuyện muốn nói cùng người."

Thanh Thanh lắc đầu, khẽ nhếch nụ cười mà nói: "Người không phải gạt ta , ta biết người muốn rời xa ta. Kịch biến sắp sửa bắt đầu, ta không muốn bỏ qua."

Thanh Thanh quá thông minh, Tiêu Thần không sao rời khỏi nàng, chỉ có thể ăn ngay nói thật: "Quá nguy hiểm . . . Ta không tưởng nàng phát sinh việc ngoài ý muốn." Rồi sau đó hắn lại đánh thức Kha Kha đang ngủ mơ mơ màng màng dậy rồi bảo: "Sau này không được gây họa, hãy tìm một chỗ ẩn đi. Nếu không đạt tới cảnh giới Bán Tổ không cho phép ra ngoài".

Hắn rất lo lắng về Tiểu quý này, ngay cả sau khi Bán Tổ bỏ mạng thì trong thiên địa đích xác rất ít người có thể gây tổn thương cho nó. Nhưng dù sao nó vẫn còn trẻ con, mà trên thế gian đáng sợ nhất không phải là lực lượng, mà là lòng người phức tạp.

"Coi chừng cái con Hoàng Kim Sư Tử Vương ba đầu kia, ta trước sau vẫn cảm giác nó là họa lớn. Rất có khả năng từ lâu nó đã đi tới Nhân Gian Giới." Tiêu Thần lo lắng ra mặt, hẳn qua biết Sư Tử Vương đáng sợ cỡ nào, nói về tiềm lực thì tựa hồ cũng không kém Kha Kha bao nhiêu.

"Hoàng Mao Mao?" Tiểu thú chớp chớp đôi mắt to cỡ cộ, hoàn toàn tỉnh táo mà đáp: "Y nha y nha. . ." Ý tứ là ta không sợ.

"Thanh Thanh sau này nàng trông nom nó cho tốt . . ."

Thanh Thanh gật đầu, không nói gì. Tất cả đều ở không cần nói.

"Gặp lại!"

Đang khi nói chuyện Tiêu Thần bỗng nhiên biến mất, không thấy bóng dáng. Chính là đột nhiên đi như thế, ngay cả là Thanh Thanh cùng Kha Kha vốn cực nhanh mà cũng không thể truy theo hắn.

"Y nha y nha. . ." Tiểu thú lo lắng kêu, xuyên qua không gian đuổi theo, nhưng đã sớm bị mất bóng dáng Tiêu Thần.

Thanh Thanh cũng khẽ gọi, nhưng làm sao mà còn có thể đuổi kịp.

Tiêu Thần muốn một mình đối mặt tử vong, không muốn làm tăng nỗi buồn cho bọn họ.

"Bán Tổ hư ảo , ta đến tổng tiền các người đây!"

Trên đất Cửu Châu , chín chiếc đèn chói lọi soi tận chín tầng mây.

Toàn bộ những bóng ma như Tử Thành, Long Đảo đã phủ xuống nhân gian bắt đầu rung động.

Kêu gọi cuối tháng phiếu, đề cử phiếu, đại biến chuyển bắt đầu

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 344 : Huyết lệ của tổ thần

Tiêu Thần vốn đang lơ lửng giữa trời Cửu Châu, Tử Ngọc thủ trạc gia truyền đột nhiên bung ra, kim quang lập lòe, lao về phía sông Hoàng Hà

bên dưới. Hoàng Hà đột nhiên găm thét, giống như Cự Long đang vươn mình.

Lúc nước Hoàng Hà chảy vào Đông Hải, vô tận kim quang sáng chói ngưng tụ trong tại Hãn Hải, tựa như Long Châu của Tổ Long lúc trước bị nứt vỡ trong biển, hiện tại từ bốn phương tám hướng hội tụ về hướng Long đảo.

Cho tới bây giờ, Đại Thành, Thâm Cốc, Đại Mạc, Lệ Sơn vốn vượt giới mà đến cũng dần dần xuất hiện ở hải ngoại, thứ duy nhất không có chân chính di động là Long đảo, vào thời khắc này cũng đã phủ xuống.

Vạn Long rít gào, Long đảo đã giải phong ấn.

Tất cả âm ảnh khổng lồ vượt giới mà đến cũng chân chính phủ xuống nhân gian. Vào giờ khắc này, Nhân Gian Giới giống như là lớn hơn rất nhiều, rất nhiều địa vực chưa từng có đều xuất hiện ở hải ngoại, có nhiều chỗ thậm chí là nối liền cả Cửu Châu.

Vào giờ khắc này, linh khí phô thiên cái địa, không riêng Cửu Châu, ngay cả Tây Phương xa xôi cũng đều như thế, phong ấn dường như đã bị buông lỏng, linh khí tràn ngập trong thiên địa, tái hiện cảnh tượng tu luyện Thánh Địa của nhân gian thời kỳ thượng cổ.

Cùng một thời gian, chín cái trường minh cổ đặng giữa thiên không cũng nhanh chóng tụ tập lại, sau đó nhất loạt xông về Ung châu.

Ở giữa trời đất, một tấm bia đá khổng lồ ẩn ẩn hiện hiện, đứng sừng sững như ngọn núi, vân vụ bao quanh, khiến cho người đứng trên mặt đất không cách nào thấy được.

Tiêu Thần giống như là đang được triệu hoán, đi tới nơi này, hắn nhận ra được đây dĩ nhiên là Hoàng Hà cổ bi, hắn cảm thấy được tang thương của năm tháng, phảng phất như vạn cổ tuế nguyệt đều đang ngưng kết ở trước mắt, rồi sau đó cực nhanh trôi qua. Rung động, ngôn ngữ khó tả được, hắn lặng lẽ đứng yên mà đưa mắt nhìn thiên bi. Cuối cùng Tiêu Thần thấy thiên bi càng lúc càng mờ, chốc chốc đã hoàn toàn biến mất ở trong thiên địa.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được dị động truyền đến từ phương hướng Ung châu, thiên bi ở phía trên Tử Thành tựa hồ như đang đằng không bay lên, sắp sửa đã đi xa.

Quả nhiên một lát sau, một phiến thiên bi khổng lồ xông lên chỗ cao nhất của Cửu Châu. Rồi cứ như thế nó dần dần biến mất ở trong mắt của Tiêu Thần.

Gió mạnh nổi lên, giữa thiên không cư nhiên lại trút xuống một trận mưa ngâu.

Một lát sau có một người trung niên văn sĩ vận áo bát quái đồ, tay quạt lông đầu vấn khăn, phiêu dật nho nhã, bước trên mây mà đến.

Tiêu Thần nhận ra được, người tới là thầy tướng số mà hắn từng gặp ở đế đô.

Người tới liền đi thẳng tới phụ cận Tiêu Thần, nói: "Ta tới là vì người tiền đưa, một đường mạnh khỏe. Lần này đi Tử Thành chiêu anh linh, mười vạn tử quân khả năng diệt bán thần."

Tiêu Thần không nói gì thêm. Bất quá hắn đã biết người trước mắt rốt cuộc là người phương nào. Người vận đồ bát quái như thế cũng chỉ có Chu Văn Vương của thời thượng cổ.

Phục Hi sáng tạo Tiên Thiên dịch, cũng gọi là Tiên Thiên Bát Quái; Thần Nông sáng tạo chính là Liên Sơn dịch, còn gọi là Liên Sơn Bát Quái; Hiên Viên sáng tạo Quy Tàng dịch, còn gọi là Quy Tàng Bát Quái.

Chu Văn Vương Cơ Xương tổng kết kinh nghiệm tiền nhân, lập nên Chu Dịch 64 quẻ, nếu lấy năng lực suy tính mà nói, trừ tổ thần ra, thiên hạ ít có người cùng hắn sánh kịp.

"Còn có tâm nguyện gì chưa dứt không?"

Tiêu Thần lắc đầu, cũng không nói gì. Từ tấm bia đá trên thiên không, hắn cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại từ phương hướng Ung châu kéo

tới, tựa hồ đang gọi hân tiến đến.

"Oanh!"

Ở Đông Hải xa xôi. Chiến Tộc bạo phát ra ánh sáng vạn trượng, sát khí xông thẳng trời mây. Bọn hân tựa hồ cảm thấy trời đất có kịch biến. Mà trên Long đảo lại càng phát ra âm thanh rỗng ngâm khiến cho Hân Hải cuồng bạo, man long thức tỉnh. Thứ giúp khôi phục thần tính, giải trừ phong ấn của Long Tộc không phải là tân Tổ Long, mà là lực lượng của Hoàng Hà Tổ Long vốn đã qua đời.

Các nơi của Cửu Châu cùng với hải ngoại, tại các mật địa đều vọt lên vô tận ánh sáng, đây là bản năng biểu hiện của cường giả đối với thiên địa dị tượng. Tất cả mọi người đều cảm giác được một cổ khí tức có tính hủy diệt bộc phát ra từ phương hướng Ung châu.

Tiêu Thần rỉ ra từng dòng đỏ lôm máu ở trên trán, ma văn tại trung ương hừng hực nhảy lên, rồi sau đó mở ra một phiến không gian tối đen, từ từ hiện ra hư ảnh mờ lung của Tử Thành bị bao phủ giữa màn sương đen.

Hân bước tới một bước, trong khoảnh khắc liền tiêu thất ở phía chân trời, Cửu Châu đại địa phát ra một trận rung động.

Ngay sau đó, Tiêu Thần liền xuất hiện ở trên tường thành của Tử Thành, trời đất giống như hãm nhập trong bóng tối, giống như bị một tấm màn trời

màu đen che lại hết thấy, đưa tay không thấy được năm ngón.

Chín ngọn cổ đăng vĩnh sinh bất diệt từ trời cao hạ xuống, định ở tại không trung của Tử Thành, đem sương đen cuộn cuộn chiếu rọi mơ mơ hồ hồ, lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ.

Mây mù bắt đầu khởi động, trong Tử Thành xuất hiện bạo động, các vật kiến trúc đều đang run rẩy, tựa hồ mỗi một lúc đều có một kẻ tà tội muốn thoát khốn mà ra.

Về phần trên đường cái, đã sớm có vô tận tử thần đi lại dày đặc. Lại càng có nhiều quái vật to lớn nên bước trầm trọng, thông qua ánh đèn yếu ớt có thể nhìn thấy được hình ảnh của những lân giáp dày đặc dị thường, tựa như là núi, dĩ nhiên là man long cùng với đủ loại cự thú nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy.

Mà ở trung ương của Tử Thành tựa hồ như có ma tính khủng bố, một đạo ô quang xông thẳng hướng bầu trời, phát ra trận trận ba động cực lớn, tiếng chuông xa xa truyền đến, lạnh lạnh như chuông tang.

Nơi đó đúng là nơi ban đầu bị thiên bị trấn áp, mà ô quang rõ ràng phát ra từ giếng ma, cũng chính là "Tội ác thâm uyên".

Chuông vang trong thiên địa, Cửu Châu đại địa run rẩy, cường giả nhân gian đột nhiên hoảng sợ.

Thiên địa chấn động, phảng phất như vạn cổ tuế nguyệt tái diễn trong sáng nay, huyền ảnh trùng trùng điệp điệp tái hiện nơi nhân gian.

Núi lớn kia sừng sững giữa đất trời, chia đôi sự tối tăm cô tịch ra, thế giới xuất hiện hi vọng của sự sống, nó chính là bờ lưng của cả vùng đất này. Tổ tiên ta đấu tranh giữa hoang dã, sẵn sàng đứt đầu lâu đổ nhiệt huyết, để kéo dài hi vọng của sự sống, chém bụi gai, mở ra đường sống, tre già măng mọc, thân thể huyết nhục tan ra giữa bùn nhão, giống như núi hài cốt, thẳng hướng tiền phương sáng ngời...

Câu ca dao cổ xưa vang lên từ phương xa, câu ca thê lương nhuộm lệ, vang vọng Cửu Châu.

"Núi lớn rạn nứt kia chính là bờ lưng của trời đất,

Bùn đất rắn chắc kia chính là huyết tương của đất mẹ,

Ngọn núi hài cốt kia chính là nỗi buồn đau của tổ tiên.

Trăm ngàn năm sau, cầm sắt cùng vang, đàn sáo du dương, tán tụng chí thánh đại đạo vĩnh hằng hưng thịnh.

Còn có ai nhớ rõ, Toại Nhân đã soi sáng con đường phía trước của loài người.

Có thể nào quên, Thần Nông nếm trăm loài thảo mộc, còn có người biết hay không, Nữ Oa lấy máu vá trời, lấy tinh hoa huyết nhục để cho tộc ta có thể kéo dài sự hưng vượng.

Thời thịnh thì vui ca hát, đại đạo ở trên cao, một cái thần khúc hư ảo đã đem chiến công vạn năm của tổ tiên vùi lấp.

Chúng sinh như con kiến hôi, đại đạo tại phía trước, tiếng hát vẫn vang vang, nhưng không có một chữ nhắc tới Viêm cùng Hoàng.

Nỗi đau lòng không tên.

Đền thờ to lớn, miếu điện hoành tráng, bán thần xếp phía trước, ôi tổ tiên bị thương. Bài vị nho nhỏ cũng đã sớm bị quên lãng, một chút vết tích cũng không có lưu lại.

Có hay không còn nhớ, đã từng có một cái tên gọi là Viêm Hoàng?

Trong máu huyết của người chảy xuôi hi vọng của tổ tiên.

Một lời đại đạo, tinh thần dân tộc bị vùi lấp.

Máu thương khung, tinh hoa đại địa, âm dương giao chiến, nước mắt Huyền Hoàng.

Huyết lệ của tổ tiên, có hay không đã động tâm địa sắt đá của người?"

Một vài hình ảnh hiện ra giữa nhân gian, ca dao cổ xưa khi ngắt khi liền, giống như nước mắt của trời đất.

Tiêu Thần đứng ở trên Tử Thành. Trong lúc vô tình, lệ đã rơi đầy mặt, lâm bẩm thì thào: "Có hay không còn nhớ, đã từng có một cái tên gọi là Viêm Hoàng. Trong máu huyết của người chảy xuôi hi vọng của tổ tiên..."

Ở giữa hoàng nê thai tám loại Thiên Âm trỗi lên, từ giữa đạo không gian chấn động vang ra, đưa Tiêu Thần xông vào bên trong Tử Thành. Trên bầu trời chín cái thần đăng đáp xuống, vờn quanh cơ thể hắn. Ánh sáng rực rỡ xông thẳng trời cao.

"Ầm ầm ầm..."

Tử Thành dao động, mười vạn đại quân tử vong gào thét, chấn động Cửu Châu.

Giữa tòa thành to lớn, tất cả con đường lập lòe hàn quang, tràn ngập những chiến giáp cổ xưa. Khí thế sát phạt của chiến giả, nương theo những binh khí cổ đồng hoen rỉ, ngưng tại trên những con đường cổ xưa.

Đây chính là những cường giả chân chính đã ngã xuống ở trong Tử Thành, bất quá giờ khắc này họ tựa hồ như đã quên đi hết thảy. Trở thành một thành viên của đại quân tử vong.

Viễn không, Chu Văn Vương Cơ Xương nghe xong đoạn ca dao cổ xưa, nước mắt không cầm được nói: Tại vô tận tuế nguyệt trước kia, âm dương nghịch chuyển, thế giới chân thực bị đại thương, tổ tiên thất vọng mà đi tha hương. Tử Thành tái hiện, lần này đem nghịch phản, chết đúng chỉ là hư ảo.

Tử Thành không hề yên lặng, như là đang sống lại vậy, mặc dù bị vân vụ tràn ngập, nhưng là vẫn như cũ có thể nhìn thấy vô tận chiến ảnh đang đi lại.

Ô quang xông thẳng trời cao, từ chỗ trung ương nhất của Tử Thành, giếng ma không ngừng bắn ra, đây là một cái vực sâu không đáy, giống như là có ma lực vô cùng vô tận, truyền ra khúc chiêu hồn đáng sợ.

Tiếng chuông tang vang vọng cả vùng đất, tất cả Bán Tổ đều cảm nhận được tiếng gọi về của tử vong.

"Nguyên Thủy..."

"Thông Thiên..."

"Thái Dương thần..."

"Bạch Hổ..."

Tiếng chuông dài dằng dặc, chấn động trời đất. Mặc dù chưa có âm thanh triệu hoán chân chính được phát ra, nhưng phần đông Bán Tổ đều đã cảm giác được sự triệu hoán.

Vào giờ khắc này, không riêng gì Nhân Gian Giới đang lay động mạnh, kể như là Trường Sinh giới hay Tu Chân Giới cũng là như thế, từng bước từng bước một, thiên địa tựa hồ sắp sửa bị chia năm xẻ bảy.

Lúc này hết thảy hư ảo đều muốn tan biến, chỉ còn lại chân thực. Từ giếng ma giữa Tử Thành phát ra lực lượng không thể kháng cự, đem Bạch Hồ Thánh Hoàng, Tam Anh Thánh Quân, Thái Dương Thánh Thần cường hành gọi về.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề cũng không có kháng cự, tất cả đều đi theo lời triệu hoán mà đến, bởi vì đây là cơ hội duy nhất của bọn họ, thời khắc này nếu nhiều vị Bán Tổ liên thủ đối kháng, có lẽ còn có hi vọng.

Bạch Hồ Thánh Hoàng cùng với Thái Dương Thánh Thần trước hết là xông đến, hai người cũng không nói lời nào, khi còn ở vùng trời phía xa của Tử Thành liền xuất thủ về phía Tiêu Thần.

Một vầng thái dương bạo phát ra ánh sáng vạn trượng, hướng về Tiêu Thần mà lao tới, mà chú văn thì lại tràn ngập đầy trời, phô thiên cái địa áp xuống, đem Tiêu Thần bao phủ.

Hoàng nê thai phát ra huyền hoàng nhị khí ngất trời, chặn lại tất cả công kích, không để cho bọn họ thương tổn Tiêu Thần mảy may.

Đương nhiên, đây chỉ là bắt đầu, tử kiều Thông Thiên từ từ hiện ra, lại có Bán Tổ phủ xuống.

Tử kiều khổng lồ từ phía trên áp xuống, hướng phía Tiêu Thần và Hoàng nê thai đụng tới. Đương nhiên là không có khả năng đụng được, bất quá mục tiêu chân chính của thạch kiều là giếng ma, trực tiếp đụng tới.

"Oanh!"

Ung châu chấn động, giống như là miệng núi lửa đang phun trào, giếng ma bắn ra năng lượng bàng bạc mãnh liệt, tử kiều Thông Thiên tự nhiên cũng bị đánh bay vào trong vô tận vân vụ đang cuồn cuộn.

Chín ngọn cổ đăng phát ra ánh sáng rực rỡ, Tiêu Thần nhìn thấy rõ ràng một cái bóng người bị đẩy ra từng giữa vực sâu, thân hình to lớn đã sớm cứng đờ, ngã xuống trực tiếp lên vùng đất trống cạnh giếng ma.

"Hữu Sào thị!"

Giữa bầu trời truyền đến tiếng kêu sợ hãi, tổ thần vốn đã sớm vắng lặng, bị thất lạc ở giữa vực sâu vô tận tuế nguyệt, thế mà sáng nay lại xuất hiện nơi đây.

Trước khi Bán Tổ hư ảo bị tiêu diệt, thi thể tổ thần chân thực bây giờ hiện ra trước mắt, đây cũng không phải là điềm báo sao.

Xa xa, Chu Văn Vương cau mày nói: "Tại sao lại là như vậy, còn có tổ thần còn sống sao? Mặc dù còn sống, thì bọn họ vẫn là tổ thần sao?"

Trong chốc lát, Bán Tổ đã tới mười mấy người, bọn họ đồng loạt nhìn chăm chăm thi thể của Hữu Sào thị. Rồi sau đó hò hét một tiếng, tất cả đều vọt tới, muốn đoạt nó vào tay.

"Bùn đất rắn chắc kia chính là huyết tương của đất mẹ, ngọn núi hài cốt kia chính là nỗi buồn đau của tổ tiên. Trăm ngàn năm sau, cầm sắt cùng vang, đàn sáo du dương, tán tụng chí thánh đại đạo vĩnh hằng hưng thịnh. Còn có ai nhớ rõ..."

Câu ca dao cổ xưa vang lên, trên thi thể cứng nhắc của Hữu Sào thị, thậm chí có huyết lệ lăn xuống từ trên mặt, rồi sau đó oanh một tiếng nổ tung ra, huyết nhục xông về phía nê hoàng thai, ngưng tụ ở trên, hóa thành bùn đất.

Tiêu Thần chưa từng có tâm tình trầm trọng giống như ngày hôm nay, áp lực khó tả đè nén khiến cho hắn có cảm giác muốn khóc lớn, hắn lầm bầm: "Huyết lệ của Tổ tiên, có hay không đủ động tâm địa sắt đá của người?"

Ngay một khắc này, thạch nhân bị tàn phá trong thể nội Tiêu Thần tựa hồ bị ca dao cổ xưa này chấn tỉnh, từ trong trạng thái ngồi xếp bằng tĩnh lại, đứng

thăng lên!

Tứ chi Tiêu Thần phát ra trận trận "Khách khách" của xương, thạch nhân tàn phá cùng hắc dung hợp cùng một chỗ, cánh tay cùng với hai chân hắc hoàn toàn hóa đá, bốn thanh chiến kiếm tự chủ nhảy ra từ giữa đạo không gian, phóng xuất ra kiếm mang ngất trời!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 345 : Tổng tiễn bán tổ

Xương cốt Tiêu Thần truyền đến trận trận thanh âm vỡ vụn, tứ chi hoàn toàn hóa đá. Hắc cùng Thạch Nhân bị hư hại đã ngưng tụ làm một thể. Tại thời khắc này hắc nhắc tay lên là cảm giác có vô cùng vô tận lực lượng.

Bốn thanh chiến kiếm tự động kích phát kiếm mang ngất trời xoay quanh hắc, Tiêu Thần cảm giác bị đè nén tới cực điểm, cầm một thanh chiến kiếm mãnh lực bổ tới phía trước.

Nộ kiếm vừa hiện, núi sông thất sắc. Kiếm quang rực rỡ phảng phất như tinh hà cuốn qua, ngay cả là Tử Thành quý quái bức này, cũng bộc phát ra năng lượng hủy diệt chém tới ngang lưng Bạch Hồ Thánh Hoàng.

"Rống..."

Bạch Hổ Thánh Hoàng thét dài, vạn đạo ngọc bích quanh thân, những hoa văn Bạch Hổ thánh vân hiện ra, như là cổ lão ma chú, vừa giống như thiên thư khó hiểu, hóa thành thực thể vây quanh lão trên bầu trời, rồi sau đó bao phủ xuống dưới.

Bất quá, hôm nay chiến kiếm sau khi xuất ra, bạo phát ra kiếm quang nghiền nát vạn vật, chém sắt như bùn không thể ngăn cản nổi.

Từng đạo Bạch Hổ thánh vân hiển hiện trên bầu trời, bị chặt đứt triệt để từng đường hoa văn, làm nó như là đóa hoa bình thường rơi xuống phía dưới. Kiếm quang bàng bạc như sóng biển tứ hải rít gào, không ngừng chỉ một kiếm quét bay Bạch Hổ Thánh Hoàng ra ngoài.

Bạch Hổ Thánh Hoàng mặt không chút thay đổi, ổn định thân hình trên không trung Tử Thành rồi dùng mãnh lực huy động tay phải áp xuống. Bàn tay cực lớn như tiểu sơn, khiến thiên không run sợ.

"Xích "

Kiểm khí xung thiên, Tiêu Thần đứng thẳng tại trên Hoàng Nê Thai , tựa như kiếm khách tuyệt thế một kiếm chém xéo lên. Hào quang trực tiếp trên đại thủ đục xuyên qua thành một huyết động khiến cho nó nhanh chóng co lại , suýt nữa bị chém đứt.

Thạch Nhân cùng Tiêu Thần hợp nhất. Khiến cơ thể hần chứa vô cùng vô tận lực lượng, hần cảm giác có thể trích tinh tróc nguyệt (bắt trăng hái sao), có thể rung chuyển cả vòm trời, cảm giác mạnh mẽ trước đây chưa từng có.

Chiến chiến chiến!

Đến thời điểm này không cần phí lời. Chỉ cần một trận chiến chung cuộc.

Có lẽ. Cũng không cần Tiêu Thần chân chính ra tay. Lực lượng hủy diệt sẽ tự động tìm tới Bán Tổ. Nhưng là hần cần phát tiết, câu ca dao cổ xưa quanh quẩn bên tai làm cho hần có cảm giác trái tim thậm chí rung động. Thạch Nhân bị hư hại cũng đã thức tỉnh, nhờ đó hần có vô tận lực lượng. Giờ phút này nếu như không thể tự mình ra tay đại chiến một phen thì hần sẽ tiếc nuối cả đời.

Các Bán Tổ khác đối với điều này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Tựa hồ biểu hiện không chế Hoàng Nê Thai không có gì e ngại, đều không có gì đáng giá ngạc nhiên. Bọn họ đồng thời ra tay. Bán Tổ nhất tề hành động, đó là hủy thiên diệt địa danh xưng với thực mà quét ngang Tiêu Thần.

Hoàng Nê Thai chấn động. Huyền Hoàng nhị khí bao phủ, che chở hần ở bên trong. Cùng lúc đó chín chiếc đèn vĩnh cửu đang lơ lửng chung quanh hần bộc phát sáng chói bầu trời mênh mông. Hào quang chói lọi tràn đầy tại xung quanh Tiêu Thần làm cho tất cả công kích đều như hái hoa trong gương, mò trăng đáy nước mà bị ngăn cản tại bên ngoài.

Tràng diện cực kỳ kinh người. Chín ngọn đèn lại thần kì như thế. Có thể hoàn toàn phòng ngự công kích của Bán Tổ.

Có điều nhìn ra được Chuẩn Đề, Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng không chính thức vận dụng toàn lực, mục tiêu chính thức của bọn họ là giết ma, bảy tám vị Bán Tổ cộng đồng điều khiển Thông Thiên tử kiêu, lại một lần nữa đâm vào trong.

"Hiểm cảnh chứa cơ hội, mượn nhờ lực lượng thâm uyên, lấy Tử Kiêu để mở ra con đường thông sang Hồng Hoang Thiên Giới a!" Thái Dương Thánh Thần hét lớn.

Đối với bọn họ mà nói tử vong gần kề đồng thời nương theo một con đường đại đạo sáng lạn, làm bọn họ hăng như thiêu thân lao đầu vào lửa, mạnh mẽ lay động vực sâu tội lỗi.

"Boong "

Tiếng chuông tang vang vọng Cửu Châu, trong giếng ma hắc ám có luồng ô quang đột nhiên phóng lên trời quét ngang trên không Tử thành. Một vị Bán Tổ Tu Chân Giới kêu thảm một tiếng, bị cuốn vào trong ô quang, trong chớp mắt chia năm xẻ bảy, Rồi sau đó chui vào vực sâu không đáy.

Hủy diệt rốt cục bắt đầu.

Ngày tận thế của ngục thần đã đến, tiếng chuông vang lên lần thứ hai. Bán Tổ trong Tử thành thì không việc gì, nhưng là một Bán Tổ tránh né tại hải ngoại phía xa trong nháy mắt bị bức bách mà đến. Tại khoảnh khắc bay ra khỏi không gian thông đạo liền bị oanh thành hình thần câu diệt rồi hóa thành những đốm sao băng mà biến mất trên thế gian.

Sing ra giữa lòng người trên đời, trong hư vô chịu hồi phi yên diệt(tan thành tro bụi)!

Cùng lúc đó, Tứ Phương thế giới bị phá tan, vô luận núp ở chỗ nào cũng vô dụng, hư ảo cuối cùng sắp tan biến.

Vô tận năm tháng trước, thế giới hư ảo mở rộng, thế giới chân thật bị tổn thương nặng nề. Không ít sông núi trên Cửu Châu bị dẫn đến các chốn của Tứ Phương thế giới, phần đông con dân nhân gian tùy thời mà tiến vào tha hương.

Trong Tử Thành, Tiêu Thần cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết tràn đầy cõi lòng, hy vọng của tổ tiên chảy xuôi trong huyết mạch, Hoàng Nê Thai dưới chân lóe ra hào quang êm dịu. Hắc ngựa mặt lên trời thét dài một tiếng, thái cổ thần văn trên trán bốc lên cuồn cuộn, cả tòa Tử thành sôi trào.

Nó triệu hoán những anh linh đã qua đời, mười vạn tử quân tinh kỳ phấp phới, hắc vụ ngút trời bốc thẳng lên không trung. Nó bao phủ chung quanh giếng ma, hắc vụ tách ra vây quanh các Bán Tổ. Bên trong hắc vụ thậm chí

tồn tại chiến hồn cường đại không kém gì Bán Tổ, âm thanh chấn động chín tầng trời, xé rách thiên địa. Đại chiến đã bộc phát,

Đáng sợ chính là, những đại quân tử vong này có chiến lực vĩnh viễn không giảm. Mặc dù bị Bán Tổ nện nát bấy thì cũng sẽ trong sát na phục hồi như cũ trong Tử thành , rồi lần nữa phóng lên trời, bọn họ tồn tại cùng Tử Thành .

Đúng lúc này, một bàn tay khổng lồ to chừng hơn trăm thước, lóe ra hào quang mờ mịt hỗn độn, lấy khí thế không thể nào ngăn cản đập xuống, trong nháy mắt làm cho một mảnh tử quân tan thành mây khói.

Kết quả khủng bố xuất hiện, những tử quân kia thật sự hóa thành tro bụi, không còn trọng tổ xuất hiện. Đó là một cự chưởng từ trên bầu trời tới dò xét, thủ đoạn so với Bán Tổ còn đáng sợ nhiều hơn. Nó tùy ý áp xuống liền không lực lượng gì ngăn cản nổi.

Trong không trung trên giếng ma, duy có Tiêu Thần là bình yên vô sự, còn lại đều hóa thành bụi rơi rớt xuống dưới. Cái thủ chưởng khổng lồ từ thiên ngoại xa xôi tới dò xét này, một phát bắt được Thông Thiên Tử kiều, rồi sau đó hướng về giếng ma áp xuống.

"Oanh"

Không ngờ nó đem cây Thạch Cầu cổ xưa để lấp kín giếng ma. Cùng một thời gian, dưới vòm trời mênh mông cuồn cuộn phóng xuống tinh thần dao động, phảng phất như muốn hủy diệt cả thế giới này, làm cho chúng sinh sợ run.

"Xích "

Từ ngoài bầu trời lại có một luồng thần quang động trời bay tới, nó chặt đứt bàn tay khổng lồ này. Một cỗ tinh thần ba động cường đại khác từ ngoài vòm trời lay động truyền tới.

Bàn tay khổng lồ cũng không bị bắn huyết hoa văng tung tóe, chẳng qua vừa rồi chỉ là hư ảnh đến mà thôi. Nhưng lực lượng cũng đã khủng bố như thế, thật sự làm người ta kinh hãi.

Chưởng ảnh biến mất, hai cỗ tinh thần dao động uy áp Cửu Châu cũng đồng thời đi xa.

Ở đằng kia bên ngoài bầu trời xa xôi, có hai luồng sáng mông lung đang giằng co.

"Thần Nông ai cho ngươi vi phạm ước định ra tay"

Thần Nông quang ảnh sáng tắt bất định, ngài như là một ngọn cỏ đặng mà lên tiếng: "Ngày đó, trên bình nguyên Ma Quỷ, người lấy đi ngàn vạn binh hồn nên một trận chiến sớm đã không thể tránh né."

"Dưới tổ thần đều là kiến hôi, ta thu binh hồn để chữa trị Thiên Địa Đồng Lô của Toại Nhân Thị, hoàn thành thiên địa sát kiếp lần thứ nhất, đây chính là công đức cực lớn."

"Sát kiếp là cái gì? Chính người cũng không thể tự chữa trị, hết thảy đều sinh ra do quan niệm của người. Ta chỉ thấy người đang ở đây làm kinh hãi Tứ Phương thế giới. Toại Nhân Thị dùng Tinh Nguyên của bản thân để chế tạo Thiên Địa Đồng Lô, muốn vì hàng tỉ con dân tạo phúc. Người đang làm cái gì, dùng ngàn vạn binh hồn một lần nữa tế luyện, sẽ tạo phúc cho con kiến hôi trong mắt người? Chỉ sợ là nó sẽ trở thành một kiện đại sát khí. Đạo bất đồng, con kiến hôi trong mắt người là con dân ta thủ hộ, là Thái Sơn trọng yếu trong trái tim ta."

"Năm đó sông núi Nhân Gian bị chia lìa ra. Cùng hư ảo cộng đồng tồn tại, Phục Hy, Nữ Oa cùng Toại Nhân Thị cùng bọn người các người tảo đi khắp Tứ Phương thế giới để thủ hộ, cũng không thể bảo vệ được chu toàn. Bị Tổ Thần dị giới khống chế ba phương thế giới, kết quả là vì những con kiến hôi kia mà trọng thương đến chết đi, thực là đáng tiếc."

Thần Nông hiển hóa ra vàng sáng tuy cũng không rực rỡ, nhưng lại có khí thế hùng vĩ vững như núi cao lại nói: "Trên đời ai có thể bất tử? Tuy là Tổ Thần cũng có thời khắc mệnh tận. Đã được gọi là Tổ Thần liền muốn đem hết khả năng bảo vệ con dân, chết có ý nghĩa, chết mà không thẹn."

"Tổ Thần nếu còn có tình liên không phải Tổ Thần, người cũng chỉ là tổ tiên Nhân tộc mà thôi. Cuộc chiến hư thực giữa ta và người còn chưa bắt đầu, người cũng đã thất bại, kết cục sớm đã định. Tứ Phương thế giới sắp hủy, nếu có Tổ Thần dị giới chưa rời đi mà vào lúc này lại nhúng tay, người càng hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

"Người chắc chắn như vậy?" Một thanh âm già nua đột ngột vang lên trong bầu trời. Tinh thần rung động, một con Tổ Long dài vạn trượng bay tới. Nó cũng hóa thành một vầng sáng đứng thẳng ở nơi đây mà nói: "Ta đây đại thống lĩnh Long tộc cho đến giờ một mực giữ trung lập, thờ ơ lạnh nhạt nên thực có áy náy. Lần này cuộc chiến hư thực lại được phát động, ta tự nhiên dốc hết sức gánh vác một phần nghĩa vụ."

"Người tự hủy thân thể, tàn phá bản thân, vờ tiến vào Hồng hoang Thiên giới để đợi đúng một ngày này sao?" Trong luồng sáng chính là cái Hư đến tận cùng, từ trong đó phát ra âm thanh không hề bận tâm: "Dị giới Tổ Thần cuối cùng có một người chưa từng rời đi, sắp hàng lâm mà đến. Thần Nông, Tổ Long đời trước các người chẳng qua chỉ là mượn xác hoàn hồn mà thôi, hôm nay phải diệt. Từ nay về sau, dưới ta sẽ không có Tổ Thần xuất hiện nữa."

Đúng lúc này một quang sáng bay tới mà nói: "Phải diệt!" Thiên Âm hùng hồn chấn động khắp vòm trời.

Cửu châu đại địa chấn động, tất cả đều bởi vì Tử Thành mọc lên. Chỉ là mọi người đều không biết, ở bên ngoài vòm trời xa xôi có chuyện đã xảy ra với

ảnh hưởng càng thêm trọng đại. Không ai biết rõ Tổ Thần Nhân loại đã quên cả sống chết mà kịch chiến, tựa hồ nhất định sẽ là một hồi bi kịch.

Bên trong Tử Thành, mười vạn anh linh chiến với Bán Tổ, sát khí bay thẳng tận trời cao.

Thông Thiên Tử kiều lúc trước bị bàn tay khổng lồ đặt vào trong giếng ma. Bán Tổ nhất tề hành động, không ngờ thật sự muốn mở ra con đường đi thông tới Hồng hoang Thiên giới, nơi có một luồng kim quang đại đạo như ẩn như hiện.

Nhưng mà theo tiếng chuông tang vang dội, lại liên tục có hai vị Bán Tổ hô phi yên diệt, mà ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng suýt nữa rơi rụng trong giếng ma.

Mười vạn Tử Thành đại quân đông đảo phân bố che kín bầu trời. Ở chung quanh Tiêu Thần là mấy trăm thiên binh cùng âm binh, đang cùng hấn cộng đồng đại chiến, vô tận chiến hồn vây quanh các Bán Tổ.

Tổ Thần huyết nhục hóa thành Hoàng Nê Thai, cùng giếng ma tựa hồ có một mối liên lạc đặc biệt nên đã chịu cực đại kiềm chế. Nhưng cũng có thể bảo đảm Tiêu Thần tung hoành giữa Bán Tổ mà không bị thương tổn.

Ngược lại chín ngọn đèn cổ như là chín đạo linh hồn bất diệt mà quay xung quanh hấn. Chúng thể hiện ra lực phòng ngự khó có thể tưởng tượng được,

không người nào có thể rung chuyển.

Cuộc chiến đấu ngày càng gay cấn, Bán Tổ bị chia ra bao vây nhưng vẫn hăng hái quên mình, chỉ muốn mở ra con đường thông đến Hồng hoang Thiên giới.

Giờ phút này, Tiêu Thần nghe câu ca dao cổ xưa mà cảm giác bên ngoài vòm trời tựa hồ có đại sự gì phát sinh, trong nội tâm cực kỳ bi ai tới cực điểm. Hoàng Nê Thai càng sớm có cảm ứng nên kịch liệt rung động.

Trên bầu trời thậm chí có mưa bay tán loạn, cũng không biết là vì ai mà rơi lệ.

Tiêu Thần bay vút tới, một kiếm đánh bay Tam Anh Thái Quân. Tứ chi đã thạch hóa bạo phát ra hào quang sáng chói, chúng triệt để bao phủ đầu cùng ngực bụng của hắn .

Trong sát na, thần thông Bát Tướng Thế Giới thi triển, tám thế giới hư ảo chồng chất mà hiển hiện trên bầu trời. Nó bao phủ Thái Dương Thánh Thần vào bên trong.

Sau khi hợp nhất cùng Thạch Nhân bị hư hại, không chỉ chiến lực Tiêu Thần tăng vọt đến cảnh giới khủng bố, ngay cả Bát Tướng Thế Giới cũng khác dĩ vãng rất lớn. Không ngờ nó có thể vây một vị Bán Tổ ở bên trong.

Thiên Tướng cùng Địa Tướng dung hợp, hỗn độn khí tức bộc phát ra, nghiền áp hướng Thái Dương Thánh Thần. Một quyển kinh thư cổ lật sang trang rất nhanh, nó phát ra thần quang vô tận có tính hủy diệt để phá tan Hỗn Độn.

Nhưng là ngay một khắc này, Hoàng Nê Thai rung động. Thiên Âm hùng vĩ lần lượt vang lên trong tám thế giới: ông, lạc, a, hồng, mu, đốt, táo, thao!

Mỗi một Tướng thế giới đều có một loại Thiên Âm, mỗi một Tướng thế giới đều có một loại lực lượng khủng bố khó có thể tưởng tượng được, Thái Dương Thánh Thần ngay cả có tuyệt thế thần thông cũng không thi triển nổi.

Quanh thân hắn có ngàn vạn đạo hào quang, hóa thành chùm tia sáng rừng rực chiếu rọi khắp Tử thành đang bắt đầu rung chuyển. Nhưng là Thạch Nhân bị hư hại lại có thêm Hoàng Nê Thai với lực lượng khủng bố đã áp chế hắn đến gần như tuyệt vọng.

Thân thể Thái Dương Thánh Thần trong Bát Tướng Thế Giới nổ tung tóe. Cả Bát Âm trong Bát Tướng Thế Giới đều ngân vang đánh hắn rách tả tơi.

"A. . ." Thái Dương Thần kêu thảm thiết, làm cho tất cả Bán Tổ chấn động.

Xa trên không trung, Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác dẫn đầu chúng kỵ sĩ Thái Dương Thần nhìn thấy rãnh mạch, nhưng mà không thể làm gì

được, hàm răng đều nghiền đến vỡ nát.

"Ta không tin hôm nay là tận thế của ta!" Thái Dương Thánh Thần quả thật pháp lực Thông Thiên, sau khi thân thể vỡ vụn thì lại đang khôi phục lại trong Bát Tướng Thế Giới .

Nhưng, hết thảy đều là phí công. Thạch Nhân cùng Hoàng Nê Thai có lực lượng khủng bố khôn cùng. Bát Âm cùng Bát Tướng cùng chấn động, "oanh" một tiếng lại một lần nữa làm thân thể cùng linh hồn hấn vỡ vụn.

Mặc dù hấn còn có thể khôi phục lại mấy lần, nhưng mắt thấy vẫn là không thể sống sót. Bởi vì linh hồn sau mỗi một lần lại càng âm đạm, cuối cùng đành tan biến.

Diệt sát Bán Tổ đương thực sự phát sinh. Tiêu Thần dùng Bát Tướng Thế Giới cùng Bát Âm cộng hưởng, mắt thấy Thái Dương Thần phải chịu hình thần câu diệt.

"Thái Dương Thánh Thần xong rồi sẽ đến phiên ngươi, Bạch Hổ Thánh Hoàng" Tiêu Thần mang theo một thanh Chiến Kiếm xông về phía trước. Giờ phút này Bạch Hổ Thánh Hoàng đang xông pha trong đại quân Tử Thành bất diệt, hấn muốn tiếp cận Thông Thiên tử kiêu để mở ra con đường thông sang Hồng hoang Thiên giới.

Nhưng là, đại quân tử vong cũng không dễ dàng đối phó. Ở trong đó còn có Bán Tổ hàng thật giá thật đã ngã xuống năm đó. Mặc dù đã tử vong, nhưng chiến lực còn sót lại cũng vô cùng cường đại.

Sau khi bị Bát Tướng Thế Giới bao phủ, Bạch Hồ Thánh Hoàng hét dài một tiếng, chú văn hiện ra đầy trời, đồng thời trên không trung thậm chí có trên trăm vì sao băng đánh tới. Như muốn hủy diệt hết thảy trong lúc này.

Nhưng là đại bộ phận sao băng đều bị giếng ma phun ra ô quang quét tan thành mây khói, chỉ có vài chục ngôi rơi vào Bát Tướng Thế Giới đang ở giữa không trung. Tám không gian chồng chất phẳng phất vô cùng vô tận, toàn bộ dung nạp hết. Âm thanh rầm rầm bạo phát, hơn mười ngôi sao băng hóa thành bụi, biến mất sạch sẽ.

Đây là lực lượng chủ đạo vô cùng tận của Bát Tướng Thế Giới đã hóa thân thành đá.

"Bạch lão hồ, hôm nay ta tổng tiến người!" Trong Bát Tướng Thế Giới trôi nổi tám kiện binh khí. Toàn, Thạch Cầu, Ô Thiết ấn, Hoàng Kim Thần Kích hơn nữa bốn thanh Chiến Kiếm phân chia làm chủ bát phương.

Trong Bát Tướng Thế Giới phẳng phất có tám Tiêu Thần, mỗi tên đều tự nắm một kiện đại sát khí mà bao vây Bạch Hồ Thánh Hoàng.

Chiến Kiếm chấn động, kiếm quang ngút trời làm cho trăng sao thất sắc, làm cho thiên địa tái mét, kiếm khí kích động tung hoành.

Bạch Hồ Thánh Hoàng rống to, thể hiện ra thần thông không gì sánh nổi. Bạch Hồ Họa Cảnh như mộng như ảo, thật thật giả giả dẫn đường vô tận kiếm khí đánh đi. Cùng lúc đó lão thi triển thần thông Phong Tuyết Hư Không như muốn hủy diệt Bát Tướng Thế Giới.

Nhưng hết thảy đều là vô lực, Bát Tướng Thế Giới không gì phá nổi, sau khi hợp nhất cùng Nhân Thạch thì Bát Tướng Thế Giới của Tiêu Thần tựa hồ đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Tứ Kiếm chấn động kiếm mang, nó cũng không bị thần thông Bạch Hồ Họa Cảnh dẫn đi. Mấy chục đạo kiếm khí lao ra, lập tức làm cho Bạch lão hồ phát ra một tiếng hét thảm, quanh thân xuất hiện hơn mấy chục lỗ máu.

Cùng lúc đó, Hoàng Kim Thần Kích cùng Ô Thiết ấn cũng đồng thời chấn động mạnh, càng thêm khủng bố chính là Thạch Toàn cùng Thạch Cầu đồng loạt xuất kích, Bạch Hồ Thánh Hoàng ngay tại trận bị tám kiện binh khí hủy diệt chấn vỡ. Tuy rồi khôi phục lại, nhưng mắt thấy hồn lực ngày càng suy yếu.

Bản thể của hắn hóa ra đã bị tám kiện cổ binh trong Bát Tướng Thế Giới bao vây trấn áp, cách tử vong đã không còn xa.

Trên không, Hồ Bí đang dẫn đầu phần đông cao thủ Hồ gia quan sát, con mắt đều sắp phun lửa nhưng không có biện pháp gì. Giờ phút này Tiêu Thần là vô địch. Bởi vì hắn được giao cho một loại sứ mệnh, ai mà xông tới thì đều chỉ có một kết cục, chính là tử vong.

Tại không trung càng thêm xa xăm, các Bán Tổ hàng thật giá thật Hình Thiên, Xi Vưu, Đại Vũ, Hậu Nghệ, Phạt Đà, Lão Tử trên thế gian đang lặng yên quan sát.

"Ta nên ra tay, vừa vặn ta cần phá hủy cái thân thể hư ảo này, triệu hồi ra ma thể của ta bị phong ấn ở Cửu Châu." Xi Vưu dứt lời bèn phóng tới Tử Thành.

"Chớ tới gần giếng ma, để thần thức vẫn còn bảo tồn." Hình Thiên ở phía sau hô to.

Trong nháy mắt, Xi Vưu xuất hiện ở trong Tử Thành. Hắn rộng to một tiếng, âm thanh chấn động thập phương mà xông tới một tên Bán Tổ Tu Chân Giới.

Đại Vũ hỏi Lão Tử: "Đạo huynh còn chưa chém tam thân sao?"

Lão Tử nhẹ gật đầu, thanh âm rất bình tĩnh, nói: "Một lần hóa Tam Thanh. Hôm nay mượn Tử Thành để chém đứt hư ảo Tam Thanh, trở lại Bản Nguyên của ta."

Cùng thời khắc đó, Phật đà cũng nói: "Ác thân hư ảo Tiếp Dẫn, hôm nay tịnh hóa tại nơi này thôi."

Ở bên cạnh, Hình Thiên khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

Giờ phút này Cửu Châu chấn động, không chỉ tu giả, ngay cả dân chúng tầm thường đều cảm thấy dao động khủng bố, biết có chuyện cực lớn phát sinh, khắp nơi trên không trung Tử Thành đều là tu giả.

Chuông tang ngân vang, trong Tử Thành lại có Bán Tổ ngã xuống.

Tiêu Thần giết đỏ cả mắt rồi, tự tay đem Chiến Kiếm ra sức xuyên thủng ngực Bạch Hồ Thánh Hoàng. Khiến cho lão giống như Thái Dương Thánh Thần bị rơi vào loại tử cảnh cực hạn, mắt thấy muốn mất mạng rồi. Sau đó hắn bay thẳng đến Tam Anh Thái Quân.

"Lão yêu bà, ta cũng tiễn đưa người đi trước vậy" Hắn oanh một quyền làm sơn hà thất sắc, nhật nguyệt vô quang! Một quyền không thể ngăn cản làm rung chuyển bầu trời thập phương.

Tam Anh Thái Quân phun một thanh Thần Kiếm chém ra, nhưng trong khoảnh khắc va chạm thạch quyền thì ngũ quang thập sắc Thần Kiếm liền nứt vỡ, bắn tung tóe như mưa bay đầy trời.

"Keng "

Tiêu Thần cùng Tam Anh Thái Quân đối chiến một quyền, ngay sau đó Thượng Thương Chi Thủ bổ ra, nện cho Tam Anh Thái Quân thét dài một tiếng. Trên đỉnh đầu một chiếc thần đèn chiếu rọi ra vô tận hào quang, nhằm hướng Tiêu Thần càn quét.

Tiêu Thần con mắt phát ra lãnh điện, thân như giao long, vượt qua không gian, cước đạp Nghịch Long Thất Bộ, Thượng Thương chém tới đánh nát hào quang vô tận, lại một lần nữa xông về phía trước.

Cùng lúc đó, chín ngọn đèn cổ trôi nổi ở bên ngoài Bát Tướng Thế Giới như có cảm ứng, trong đó một chiếc xông về phía giếng ma trên không đang gặp tình thế phức tạp. Nó dừng tại chỗ đó, không ngờ lại gọi ra Ô Quang vô tận chất chứa trong vực sâu làm cho vài vị Bán Tổ sắp xông đến đành ngừng lại.

Rồi sau đó, tám ngọn đèn cổ còn lại bay vào trong Bát Tướng Thế Giới, mỗi ngọn đèn cổ trấn giữ một Tướng để vây khốn Tam Anh Thái Quân. Khiến cho cái bà ta gọi là thần đăng thu hết hào quang.

Tiêu Thần lại kéo ra thu vào, Nghịch Long Thất Bộ đạp vỡ hư không, Thượng Thương Chi Thủ liên tiếp xuất ra để cùng Tam Anh Thái Quân đại chiến kịch liệt.

Một cái thạch chưởng bổ vào trên cằm Tam Anh Thái Quân làm bà ta bay ngược lại lui ra ngoài vài chục bước, thật sự là cảm giác mất hết mặt mũi. Bất chấp đến sinh tử trước mắt, bà ta miệng phun ngũ sắc hào quang, bao trùm về phía Tiêu Thần.

Tiêu Thần vui mừng không sợ, Nghịch Long Thất Bộ đạp toái thiên địa, lực lượng cương mãnh chấn động ngũ sắc hào quang toàn bộ tán loạn.

Tam Anh Thái Quân bị vây ở chỗ này, có Thông Thiên đạo pháp cũng không thi triển ra nổi, bị buộc cận thân chém giết nên ở vào tình thế cực kì xấu. Một tiếng gầm lên, nhất thân tam hóa, ba tên thái quân hiển hóa ra. Thực như kì danh, ba tên Nguyên Anh giống như ba cái chân thân, tuyệt không phải hóa thân đơn giản như vậy

Đến giờ phút này, song phương cũng đã giết đỏ cả mắt rồi, hoàn toàn là dựa vào siêu tuyệt chiến lực mà tử chiến.

Bóng dáng phân hợp, sau mấy trăm hiệp thì Tiêu Thần khôi phục Nghịch Long Thất Bộ tiếp tục đạp tới. "Phanh" một tiếng, đạp trên một cái chân thân của Tam Anh Thái Quân, làm nó vỡ vụn xương ngực tại chỗ, miệng phun máu tươi kêu thảm thiết. Hai cái chân thân khác hét lớn, nhất tề xông tới.

Chương 346 : Hủy diệt

Tiêu Thần đón Nghịch Long Phục Thất Bộ đập tới, trực tiếp đập nát lồng ngực một cái chân thân của Tam Anh Thái Quân, làm nó tức thì há mồm thổ huyết, tóc dài bay tán loạn, hình dạng như lệ quỷ. Mái tóc trắng lay động mãnh liệt, như ma đao sắc bén quét ngang tới cổ Tiêu Thần.

"Keng "

Tay Tiêu Thần quất vào trên đao, bắn ra từng chuỗi hỏa tinh làm tóc bạc cuộn ngược lại rồi như ngân xà hướng cổ Tiêu Thần quấn quanh. Cùng lúc đó hai cổ chân thân cũng xông đến, một cái như Phi Thiên Dạ Xoa từ phía dưới xông lên, muốn cầm hai chân Tiêu Thần để xé rách. Cái khác thì đập từ trên đầu xuống, từ không trung trên cao đáp xuống, thủ trào như cái móc sắt đen lấp lánh dọa người, chụp vào sọ Tiêu Thần.

Tam Anh Thái Quân bị buộc đánh cận chiến. Bà đã dùng vài món tánh mệnh pháp bảo luyện vào trong cánh tay để có thể phát huy ra được hết uy năng.

Tam Anh Thái Quân đã dùng Huyền Âm thần thiết để tế luyện ra bảy cái Tu La thiên âm trào. Sáu trào phân biệt nấp trong sáu bàn tay, còn có một trào biến hóa ra, lộ ra trận trận âm phong, không ngừng xé rách ô quang, quét về phía Tiêu Thần.

Tiêu Thần dùng Thượng Thương Chi Thủ đối kháng, dùng Nghịch Long Thất Bộ dậm đạp bay lên. "Keng keng keng" trên bầu trời truyền đến tiếng vang đinh tai nhức óc. Cái đầu tiên bị nghiền nát chính là trảo thứ bảy, bị hấn liền đạp bảy cước mà chia năm xẻ bảy, như một trận mưa mực rơi rải đầy trời.

Tiếp đó "Răng rắc" một tiếng giòn vang. Tiêu Thần thân như giao long, nhanh như tia chớp, sát na bay lên trời. Hai tay cùng lúc vươn ra, đem tay trái của chân thân đã bị trọng thương của Tam Anh Thái Quân bẻ gãy.

"A. . ." Tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Tam Anh Thái Quân giống như đóa hoa trái qua cuồng phong vậy, tam thân bị Tiêu Thần dùng Bát Tượng cực tốc vọt tới, đồng thời Hoàng Nê Thai lơ lửng phía dưới đang phát ra Huyền Hoàng nhị khí bốc lên không trung. Nó lượn lờ chung quanh Tiêu Thần, phảng phất như chiến giáp.

Thân ảnh hai người như gió như điện, rất nhanh lại vọt tới cùng một chỗ. Sau hơn mười hiệp, Tiêu Thần rốt cục tìm được cơ hội, xoay người tung chân. Một cước quét ra, trúng mục tiêu chân thân đã bị trọng thương của Tam Anh Thái Quân. Lúc này đây trực tiếp đánh gãy ngang lưng bà.

Tam Anh Thái Quân tức giận đến tóc tai dựng ngược, thoát nhìn có chút dữ tợn. Hai thân còn lại cùng thi triển thần thông, trong đó một thân lại phun ra một mảnh tử vụ. Nếu không phải có tám ngọn thần đăng chiếu rọi ở bên thì nó suýt nữa bao phủ Tiêu Thần vào trong.

Một cổ chân thân khác thì đột nhiên toàn thân tràn ra máu tươi, vô tận xích hồng hào quang tràn ngập bầu trời. Bà ta dùng phương pháp cấm kỵ thúc dục huyết sát, muốn trong vô hình mà nghiền nát bảy Tiêu Thần.

Tiêu Thần có tám ngọn thần đăng chiếu rọi, vạn tà bất xâm. Lại có Hoàng Nê Thai hỗ trợ, binh khí khó thương tổn. Tại thời khắc này Tiên Thiên bất bại, căn bản không sợ bà ta. Tàn sát một cổ chân thân xong, áp lực lên hãn lập tức giảm bớt. Nay chứng kiến cách đó không xa Bạch Hồ Thánh Hoàng đã sắp chết, hãn đem Thạch Toàn đang trấn áp lão đánh về hướng một cổ chân thân của Tam Anh Thái Quân.

Tử vụ đầy trời bị đánh tan, cổ chân thân đó hết sức chống lại Thạch Toàn thì Tiêu Thần đã hướng một cái chân thân khác bức tới.

Cho tới bây giờ, Tam Anh Thái Quân còn đang bị nhốt tại trong không gian này. Mặc dù có vô tận pháp bảo cũng không cách nào thi triển, bà ta cảm giác áp lực càng lúc càng lớn. Ánh sáng của thần đăng cùng Huyền Hoàng nhị khí dần dần cường thịnh, áp chế tất cả bảo vật của bà ta. Mấy chục món pháp bảo lại vỡ vụn trong cơ thể của bà ta, bị cường chế phá hủy, da bị lột ra khỏi thân thể.

"Giết!"

Tiêu Thần hét lớn, chưởng đao bổ đến, đánh cận chiến cùng một cỗ thân thể của Tam Anh Thái Quân , hẳn đang chiếm giữ ưu thế tuyệt đối .

Liên tục tam kích, đều hung hăng bổ vào trên người Tam Anh Thái Quân, đánh bay ra trên ngoài xa trăm trượng. Tiêu Thần như hình với bóng, chưởng đao trảm xuống, chém tại gáy Tam Anh Thái Quân, lập tức làm cho cỗ bà ta bị bẻ gãy.

Tiêu Thần liên tục mười ba kích, đâm vào hủy thân thể Tam Anh Thái Quân, rốt cục đem thân thể này đánh nứt ra thành vài khúc. Mà bên kia, có chín ngọn đèn cùng Hoàng Nê Thai áp chế, Thạch Toàn cũng làm vỡ nát một cỗ thân thể khác của Tam Anh Thái Quân. Máu tươi nhuộm đỏ bầu trời, ba cỗ thân thể Tam Anh Thái Quân ngông cuồng tự cao tự đại đã bị hủy diệt.

Đương nhiên, Tam Anh Thái Quân cũng không có chính thức diệt vong, ngay cả là Nguyên Anh nghiền nát thì cũng vẫn có dấu hiệu khôi phục lại.

Bất quá, Tiêu Thần không có khả năng cho bà ta cơ hội.

Trong Bát Tượng Thế Giới, Thái Dương Thánh Thần bị Bản Nguyên Bát Âm chấn thành hình thần câu diệt, Bạch Hổ Thánh Hoàng bị vài kiện cổ binh xuyên thân trấn áp, Tam Anh Thái Quân tam thân vỡ vụn, bị tám ngọn thần đăng giữ chặt, như phải triệt để biến mất tại thế gian này.

Cuồng phong khởi động, Tiêu Thần xuyên qua đại quân tử vong để phóng tới giếng ma.

Không chút do dự, hấn phát động Bát Tướng Thế Giới nhằm hướng ba vị Bán Tổ đang bị khống chế mà vung đồ đao xuống .

"Không. . ."

Thần thức của Thái Dương Thánh Thần, Bạch Hổ Thánh Hoàng, Tam Anh Thái Quân phát ra tiếng kêu thảm . Nhưng cả ba vị Bán Tổ đều bị Tiêu Thần đánh vào trong giếng ma, thân thể bọn họ vỡ vụn cùng thần thức toàn bộ bị nuốt chửng.

Bên ngoài Tử Thành, từ không trung xa xôi truyền đến âm thanh rống to.

Hồ Bí, Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác, Diệp Tiểu cùng nhất tề la lên, khóe mắt muốn nứt ra. Môn đồ Bán Tổ đều đang gào thét.

Đồng thời, bọn họ trong nội tâm đều sợ hãi. Hủy diệt hư ảo là bắt đầu từ Bán Tổ , liệu cũng đến phiên bọn họ chăng? Mặc dù bọn họ từ mẫu thân hoặc phụ thân mà kế thừa chân thực huyết nhục, nhưng là chỉ sợ cũng phải chịu ảnh hưởng nhất định.

Trong ma giếng chuông tang ngân xa, tuyên cáo Bán Tổ đã ngã xuống.

Mà trong lúc này, còn có các Bán Tổ khác không ngừng diệt vong, tất cả đều là bị giếng ma tự mình nuốt vào.

Về phần Thông Thiên tử kiêu đang trấn áp miệng của giếng ma, giờ phút này nó đã bị đẩy ra, sắp bị đánh bay về chân trời. Ngọn đèn cổ thứ chín yên tĩnh bất động, dừng ở không trung trên giếng ma, hào quang sáng chói phóng lên trời.

Mười vạn đại quân trong Tử Thành bạo động, các Bán Tổ bị chìm ngập giữa hải dương chiến hồn, sát khí trước nay chưa từng có làm cho Cửu Châu đều đang run sợ, các cõi của Tứ Phương thế giới hư ảo đã bị hủy diệt đến không thành hình thù gì nữa.

Vừa lúc đó, Tiêu Thần phát hiện Xi Vưu xông ào vào Tử Thành, đang cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân đại chiến. Không hổ là nhân vật cấp bậc thượng cổ Chiến thần, trong tay thiết giáo dùng thế hoành tảo thiên quân, lực áp thất thái hung kiếm của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Xi Vưu có một cỗ khí thế đặc biệt, lúc co lúc giãn dũng mãnh bất khả kháng. Mặc dù Chuẩn Đề Đạo Nhân tế ra Thất Bảo Diệu Thụ thì Tiêu Thần cũng cứ không chế Hoàng Nê Thai tức thì vọt tới, tám ngọn đèn cổ vờn quanh hân. Cho tới bây giờ cũng không mở miệng, tay hân cầm một thanh Chiến Kiếm bổ xuống dưới, nhằm thẳng đầu của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Keng "

Thất thái hung kiếm cắt ngang ngăn lại. Chuẩn Đề chống chọi chiến kiếm. Nhưng trong tay trái Tiêu Thần còn đang nắm một cái đại thiết ấn đen nhánh trực tiếp áp đỉnh oanh xuống.

"Oanh "

Mặc dù Thất Bảo Diệu Thụ quét lên, nhưng Huyền Hoàng nhị khí vọt lên từ Hoàng Nê Thai , nó cố định thất thái quang hoa. Ô Thiết ấn hung hăng nện xuống, bầu trời đều bị xé rách. Chuẩn Đề Đạo Nhân bị đánh bay xuống dưới.

"Vô luận chúng ta có biến mất hay không , hôm nay người nhất định diệt vong." Chuẩn Đề cười ha ha nhìn Tiêu Thần.

"Không cần người ra tay, ta là tới để tìm kiếm giải thoát." Xi Vưu mở miệng ngăn lại Tiêu Thần, chính mình kéo theo Thiết Qua, hướng xuống dưới phóng đi. Hắc kịch chiến cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân trên đường lớn của Tử Thành .

Hai vị Bán Tổ đại chiến, dao động khủng bố mệnh mông cuồn cuộn khó có thể tưởng tượng. Nhưng mà kiến trúc trong Tử Thành mặc dù bị chấn nát cũng sẽ trong sát na phục hồi như cũ.

"Lão Tử một lần hóa tam thanh sao? !" Vừa lúc đó, Tiêu Thần thấy tam đại hóa thân của Lão Tử. Bọn họ cũng không nói chuyện cùng Tiêu Thần mà trực tiếp thẳng hướng giếng ma để cùng Tây phương Tam Thánh Linh đại chiến cùng một chỗ.

Lão Tử pháp lực Thông Thiên, tam đại hóa thân tự nhiên cường đại vô cùng. Có điều là bọn họ có thời gian hạn chế nên mặc dù hiện tại dồn Tam Thánh Linh vào thế hạ phong, nhưng nếu như không thể nhanh chóng giải quyết chiến cuộc thì tam đại hóa thân liền tự động tiêu tan.

Ở chân trời xa xôi, Lão Tử không hề bận tâm cứ nhìn chăm chú hết thấy mà nói: "Đây là hư ảo tam hồn. Được Hồng Quân thu làm đệ tử, hôm nay dung luyện, hoàn lại nguyên bản"

Lúc này Phật Đà bên cạnh thân thể chấn động, mở miệng nói: "Ác thân hư ảo của ta đã tiến vào Tử Thành. Hôm nay chấp nhận bị chém."

Tiếp Dẫn Đạo Nhân xuất hiện trong Tử Thành, trực tiếp xông thẳng hướng Xi Vưu, cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân hợp cùng một chỗ. Trong mười vạn đại quân Tử Thành mà ra vào như vào chỗ không người.

Xi Vưu tuy pháp lực Thông Thiên, nhưng cũng ngăn cản không nổi nhị tổ hợp sát, cuối cùng bị Tiếp Dẫn cầm bông sen đen nện vào sau lưng, thân thể chia năm xẻ bảy.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cười to xông lên, Thất Bảo Diệu Thụ liên tục quét tới, nghiền cho thi thể vỡ vụn kia triệt để nát bấy, hóa thành huyết vụ.

Tiêu Thần kinh sợ, hấn cầm tám thanh cổ binh như Chiến Kiếm cùng Hoàng Kim Thần Kích vọt xuống để đại chiến với Chuẩn Đề Đạo Nhân cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"Ta lần này giải thoát, không cần thương cảm. Ta trở lại như cũ, tái hiện Chân Ma Chi Thân, ta đi đây." Thanh âm Xi Vưu vang lên bên tai Tiêu Thần, hấn đón lấy một đạo ô quang chạy ra khỏi Tử Thành.

Thất Bảo Diệu Thụ được xưng phòng ngự chí bảo, quét sạch vạn vật. Nhưng là giờ phút này đối mặt tám ngọn đèn cổ thì lại ngoài ý muốn mất đi hiệu lực. Dưới ánh đèn chiếu rọi, thất sắc quang hoa do Bảo Thụ phát ra căn bản vô dụng, không cách nào rung chuyển mảy may Tiêu Thần.

Thất thái hung kiếm đến dị thường sắc bén, mấy lần cùng chiến kiếm trong tay Tiêu Thần va chạm, bắn ra ra từng đạo hỏa hoa, sắc bén vô cùng nhưng không làm hại Tiêu Thần mảy may. Tại thời khắc này, Tiêu Thần là nhân vật chính tại Tử Thành, Tiên Thiên bất bại, chí bảo gia thân, khó có thể rung chuyển, binh đao bất xâm, pháp bảo nan hại.

"Boong. . ."

Chuông tang lại ngân nga một lần nữa, Chuẩn Đề Đạo Nhân như bị sét đánh, lần này là hẳn nghe được tử vong triệu hoán mình. Trong giếng ma có một cỗ lực lượng kì dị đã hút lấy hắn. Tựa như không ít Bán Tổ bỏ mạng trước đây vậy, ô quang mang hắn nhập vào giếng ma. Chỉ trong sát na hắn chia năm xẻ bảy mà mất mạng.

Không phải là bị Tiêu Thần giết chết, mà là bị giếng ma nuốt chửng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thét dài một tiếng, nhưng cũng không thể tránh được bèn trút lửa giận định thiêu đốt Tiêu Thần. Tòa sen đen chuyển động xuất ra đạo đạo hào quang tà dị, phảng phất có thể phá vỡ trăng sao lẫn mặt trời, nó hướng đến Tiêu Thần định nuốt chửng.

"Bá, mẽ, mu" Tam Âm đồng thời vang lên, Tiếp Dẫn Đạo Nhân gào to ba Thiên Âm làm chấn động thiên địa, mang tất cả lực lượng hủy diệt phóng về hướng Tiêu Thần.

Ông, ma, ni, bá, mẽ, mu chính là chân ngôn của Phật gia. Phật Đà và Tiếp Dẫn mỗi người nắm giữ ba chữ, nếu như cả sáu sáu chữ chân ngôn hợp nhất rồi phát huy đến cảnh giới tận cùng thì có thể đối kháng Lục Đạo Luân Hồi.

Đáng tiếc, vì chưa bao giờ có thể hợp nhất nên Tiếp Dẫn Đạo Nhân tự mình không có khả năng đánh ra loại thần thông Lục Đạo Luân Hồi này.

Hoàng Nê Thai rung động, Bản Nguyên Bát Âm đều xuất hiện, Thiên Âm hùng vĩ lần lượt vang lên trong tám thế giới: ông, lạc, a, hồng, mu, đốt, táo,thao!

Mỗi một Tướng thế giới đều có một loại Thiên Âm, mỗi một Tướng thế giới đều có một loại lực lượng khủng bố khó có thể tưởng tượng. Chúng trực tiếp áp chế Tam Âm của Tiếp Dẫn Đạo Nhân. Thế giới hồi tưởng xuất ra đã bao phủ Tiếp Dẫn Đạo Nhân. Tám ngọn đèn vĩnh cửu chiếu rọi, mỗi một Thế Giới đều có một ngọn đèn cổ, đồng thời tám kiện cổ binh cũng phân chia về theo Bát Tướng.

Bát Tướng, Bát Âm, bát đăng, bát binh đồng thời chấn động, ngay cả là Tiếp Dẫn Đạo Nhân vốn xưng hùng trong Bán Tổ, nhưng giờ phút này cũng khó có thể ngăn cản.

Lão triệt để bị áp chế, bị Bát Âm chấn động đến chia năm xẻ bảy. Lão dùng pháp lực tuyệt thế để khôi phục lại linh hồn cùng nhục thể. Nhưng mà Chiến Kiếm bay ra, quét ngang kim thân của lão, tám ngọn đèn lóng lánh càng giữ chặt linh hồn của lão.

Tiêu Thần mang theo thân xác chia lìa của Tiếp Dẫn phóng tới giếng ma. Bát Tướng chấn động, ác thân của Phật đà là Tiếp Dẫn Đạo Nhân rơi xuống vực sâu, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Chuông tang ngân xa, thiên địa chấn động.

Cùng lúc đó, bên kia Lão Tử một lần hóa Tam Thanh, tam đại hóa thân thật sự có thể nói là pháp lực vô biên, không ngờ lại chém chết hai người trong Tam Thánh Linh. Có điều tam đại hóa thân dù sao cũng không thể bền bỉ đại chiến, tại thời khắc này bắt đầu vỡ ra, trong nháy mắt tiêu tan trong thiên địa.

Chuông tang liên tục ngân nga, tất cả Bán Tổ đều sinh lòng sợ hãi. Cho tới bây giờ hơn phân nửa Bán Tổ đã ngã xuống.

Tiêu Thần dùng Thạch Hóa Chi Thân dẫn theo một thanh chiến kiếm, phóng tới một tên cuối cùng trong Tam Thánh Linh. Sau mười mấy lần phục hồi, Thánh Linh vốn đã chịu trọng thương bị Tiêu Thần một kiếm chém tới đầu lâu, thi thể bị giếng ma nuốt chửng.

Bán Tổ trong mười vạn đại quân tử vong chém giết đã đỏ cả mắt rồi, thế nhưng trong tử quân cũng có những người cấp bậc Bán Tổ nên ác chiến liên tục.

"Nạp mạng đi!"

Ngay lúc đó, Nguyên Thủy đánh lên Tiêu Thần, không thể không giết tới. Lão tay trái cầm một kiện Ngọc Như Ý, khí thế thẳng tới trời cao. Nhưng không chờ Tiêu Thần ra tay, mấy trăm tên thiên binh cùng âm binh thủy chung đi theo hăn cách đó không xa cùng hành động, đồng thời giơ lên thanh đồng binh khí rỉ sắt, chính tề bổ về phía Nguyên Thủy.

"Oanh "

Trên bầu trời kịch liệt cùng triển khai hành động, mấy trăm thiên binh và âm binh lại hợp lực chặn Nguyên Thủy, tạm thời không rơi vào hạ phong.

"Đây là mấy vị vệ sĩ năm đó của Tổ Thần . . ." Nguyên Thủy hai mắt lóe ra chớp lạnh, lão đã nhận ra thiên binh cùng âm binh.

Tiêu Thần nhảy vào trong cuộc chiến, tám kiện cổ binh khí đồng thời hành động, Bát Âm cùng chiến, tám đèn chiếu tới ngay lập tức muốn bổ Nguyên Thủy.

"Oanh "

Một uy áp khủng bố phô thiên cái địa từ bên ngoài vòm trời giáng xuống đột ngột, một bàn tay Hỗn Độn khổng lồ chém tới làm trên trăm tên thiên binh cùng âm binh hình thần câu diệt, tan thành mây khói. Chúng không thể phục hồi như cũ trong Tử Thành giống như dĩ vãng nữa.

Bàn tay Hỗn Độn khổng lồ giống như Thái Sơn cứ thế đánh bay ra ngoài Tiêu Thần vốn bất bại bẩm sinh, giải cứu Nguyên Thủy khỏi nỗi bất an . Rồi sau đó, bàn tay Hỗn Độn khổng lồ tóm lấy Thông Thiên tử kiêu cách đó không xa, nhằm hướng Tiêu Thần bổ tới, rõ ràng muốn đánh chết hẳn.

Bàn tay Hỗn Độn khổng lồ đến từ bên ngoài vòm trời trước đây đã từng hiển linh qua một lần, giờ phút này lại hiện ra. Có thể thấy thế cục ngoài bầu trời đã bị hấn khống chế, Thần Nông cùng Tổ Long nguy rồi.

"Sư phụ . . ." Nguyên Thủy lộ ra sắc mặt vui mừng.

Thông Thiên tử kiêu uy áp thiên địa, mang theo lực lượng không gì sánh bằng làm rung chuyển thiên địa, trực tiếp nện thẳng vào Tiêu Thần.

Tiêu Thần có một loại cảm giác, ngay cả là hấn có Hoàng Nê Thai bảo hộ, có tám ngọn đèn thần vây quanh, nhưng nếu như dính một kích thì chỉ sợ cũng khó có thể thừa nhận, bởi vì đây là công kích hủy diệt của Tổ Thần.

Vô thanh vô tức, từ trong bóng tối của Tử Thành đi ra một thân ảnh cao lớn, làm cho tất cả Bán Tổ đang đại chiến đều tâm thần kịch chấn. Nó làm cho mọi người trong cõi đất trời này đều ngệt thở.

Thân ảnh cao lớn quần lớp thi bố bay phất phới, nhìn thì như đang nhẹ nhàng chậm chạp cất bước. Nhưng mỗi một bước phóng ra, đều đi tới trăm ngàn trượng xa. Nó đón nhận Thông Thiên tử kiêu nện xuống. Trong đôi mắt thanh quang chớp động, một đôi tay vĩ đại thò ra từ trong thi bố chém lên trên bầu trời.

Hấn cứ như vậy mà đánh bay Thông Thiên tử kiêu, hóa giải một kích hủy diệt của Tổ Thần .

Toại Nhân Thị? ! Tiêu Thần cố gắng liếc nhìn hắn, vị Tổ Thần đích thực của nhân loại này dường như đang có vấn đề.

Tiêu Thần cũng không quay đầu lại mà xông thẳng tới Nguyên Thủy. Có Toại Nhân Thị ở phía trên chống đỡ, hắn không tin mình không chôn vùi được Nguyên Thủy.

Bát Tướng Thế Giới che kín thiên địa, tám loại Bản Nguyên Thiên Âm vang vọng trong cõi trời này. Nguyên Thủy như bị sét đánh, thân thể sắp sửa nứt vỡ. Cùng lúc đó, tám ngọn đèn cổ chiếu rọi thập phương, làm cho Tử Thành hoàn toàn sáng lòa.

Tiêu Thần tự tay cầm một kiện Chiến Kiếm xông tới. Hắn tay nâng kiếm nhắm thẳng đầu Nguyên Thủy đang bị giữ cứng đờ chém xuống. Tiên huyết phóng lên trời, huyết vụ tràn ngập trên không trung của Tử Thành.

Nguyên Thủy bị chém, thi thể muốn khôi phục lại cũng không thể vì bị Bản Nguyên Bát Âm đánh rách tả tơi.

Tiêu Thần không có dừng lại một khắc, bay đến bên cạnh giếng ma. Bát Tướng Thế Giới chấn động, thân thể vỡ vụn của Nguyên Thủy bị đánh vào vực sâu tội lỗi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 347 : Cửu Châu máu đổ hoa rơi

Nguyên Thủy đã chết, cứ như vậy bị giết chết rồi ném vào trong giếng ma, một chút dấu vết cũng không lưu lại trong Tử Thành. Thân là Bán Tổ nổi danh trong thiên địa, tọa trấn Côn Lôn, đệ tử môn đồ vô số, được cúng bái bởi ngàn vạn kẻ trong mắt của hắn chỉ là con kiến hôi , cuối cùng lại có kết quả như vậy.

Bàn tay khổng lồ trên bầu trời kia đang cầm Thông Thiên tử kiều. Sau khi giằng co ngăn ngui cùng bóng dáng cao lớn hư hư thực thực của Toại Nhân thị kia thì bỗng nhiên biến mất, rồi sau đó đột nhiên xuất hiện ở trong không trung trên đỉnh đầu Tiêu Thần. Sấm sét giáng xuống đẩy Tiêu Thần về phía giếng ma, một lực lượng có tính hủy diệt làm cho thân hình hắn gần như tiêu tan. Nhưng mà, vào giờ khắc này Hoàng Nê Thai nở rộ rắng lành bao bọc hắn ở bên trong. Tám ngọn đèn vĩnh cửu cũng đồng thời chiếu rọi, giữ cứng đờ Thông Thiên tử kiều để bảo vệ tính mạng của hắn.

Trong nháy mắt, hắn cảm nhận rõ ràng sức mạnh to lớn của Tổ Thần. Đúng vậy, đó hoàn toàn là một loại trực giác. Từ trong Hoàng Nê Thai phát ra sức mạnh to lớn của Tổ Thần khiến cho thần xác hắn đang sắp sụp đổ được ổn định lại, rồi sau đó nhanh chóng rời xa giếng ma.

Thông Thiên tử kiều lại nện đến lần nữa. Nhưng mà giờ phút này tấm vải liệm bay phất phới, thân ảnh cao lớn kia đi từng bước đến, phong bế bầu trời nên lại một lần nữa chặn đứng Thông Thiên tử kiều.

Đột nhiên, từ vòm trời xa xôi bên ngoài kia truyền những đợt khí tức hủy diệt loại khủng bố, dao động mạnh mẽ làm cho sông núi Cửu Châu đều bắt đầu lay động.

Bàn tay khổng lồ trên bầu trời đang cầm Thông Thiên tử kiêu rung động một hồi, rồi sau đó xé gió mãnh liệt bay đi về phía bầu trời bên ngoài.

Nơi chiến trường xa xôi bên ngoài tựa hồ có biến cố phát sinh, làm hấn không thể không rút đi.

Xa xa trên bầu trời, đám người Lão Tử, Hình Thiên, Đại Vũ, Trang Chu cũng cảm giác được sự dị thường ở ngoài bầu trời. Tất cả đều hóa thành cầu vòng muốn lao ra phía ngoài bầu trời. Nhưng mà, một lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối đã phong tỏa vòm trời, chặn lối của mọi người làm bọn họ căn bản không xông qua được.

Biết rõ bên ngoài bầu trời đang có chuyện không hề tốt phát sinh, nhưng ngay cả là Bán Tổ cũng chịu bó tay. Chỉ có thể mắt nhìn bị kịch phát sinh.

"Boong. . ."

Chuông tang lại lần nữa vang lên, Thông Thiên giáo chủ đang đại chiến phát ra một tiếng hét thảm, thân thể chia năm xẻ bảy, bị giết ma cứ như

vậy nuốt vào, nháy mắt biến mất không thấy.

Mười vạn đại quân trong Tử Thành ngửa mặt lên trời gầm rống. Lực lượng của bọn họ càng thêm cường thịnh. Chỉ có cái chân thật thì lưu lại xứ sở. Cùng với chuông tang ngân nga, Bán Tổ càng không ngừng bỏ mạng. Tất cả đều phải đến điểm cuối.

Nhưng mà cái hư ảo đến tận cùng thì muôn đời khó diệt. Bên ngoài bầu trời đang đại chiến kịch liệt.

Trong thiên hạ tất cả mọi người đều cảm giác được một sự đau buồn khó tả. Mỗi người đều cảm giác hình như có người cực kì gần gũi thân thiết sắp sửa bỏ mạng .

Đây là tiếng gọi đau xót xuất phát từ dòng máu. Đó là. . . huyết thống kế thừa từ tổ tiên. Rất nhiều người đều đã cảm giác rằng có Tổ Thần đang bỏ mạng .

Bóng dáng cao lớn hư hư thực thực Toại Nhân thị trong Tử Thành. Mái tóc đen dày đang bay loạn trông hình dáng như điên cuồng. Lớp vải khoác tạo nên màn sương đen vô tận. Từ trong đôi mắt bắn ra những tia chớp xanh, nước mắt bắt đầu tuôn ra. Ngài phóng lên cao. Nhưng vừa mới bốc lên độ ngàn trượng thì thân thể ngài liền tan rã, vỡ vụn nên rơi xuống mảnh liệt từ trên trời cao. Sau khi nặng nề té xuống trong Tử Thành. Ngài đập xuống đất tạo ra một cái hố to hình người. Qua thật lâu mới chậm rãi đứng lên.

Ngài không thể rời khỏi Tử Thành!

Trên bầu trời xa, Hình Thiên rộng to một tiếng nhằm phía vòm trời, hai tay múa búa, sát khí động trời cao, mãnh liệt dốc lực chém vòm trời. Tất cả các vị Lão Tử, Tôn Vũ, Trang Tử cũng thân mặc áo giáp đồng, vung binh khí Thượng Cổ mà bắt đầu hợp lực phá vòm trời.

Nhưng mà, vòm trời bị phong bế nên không người nào có khả năng rung chuyển.

Trong Tử Thành lại có những phiến lấp lánh đang nhấp nháy, đó là cái gì?

Không ngờ là. . . cánh hoa lấp lánh dính huyết . Tiêu Thần cảm giác trong lòng cực đau thương, nước mắt không tự kiềm hãm được mà chảy ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, trên trời cao vô tận tựa hồ có một màn bi kịch đang trình diễn. Nhưng hắn lại vô lực thay đổi điều gì, chỉ có thể mặc cho thiên địa buồn rầu rắc hoa khắp chốn nhân gian.

Điều hiện tại duy nhất mà hắn có thể làm chính là mau chóng bình ổn mọi thứ trong Tử Thành. Mười vạn anh linh bạo động, Tử Thành sôi sùng sục, Bán Tổ cứ người nọ tiếp người kia ngã xuống.

Tiêu Thần cất bước ở trên không trung, trong tay cầm Chiến Kiếm nhuộm máu đuổi theo Đại Ma vương Tát Đán ma vương. Bát Tướng, Bát Đẳng (tám đèn), Bát Âm cùng chiến. Tay nâng kiếm rồi chém xuống, đầu lâu của Tát Đán ma vương bay vào trong giếng ma, thân thể không đầu phun ra vòi máu ngút trời rồi sau đó chia năm xẻ bảy, lần lượt rơi vào trong vực sâu.

Vào giờ khắc này, chuông tang liên tục ngân vang, giếng ma tự chủ nuốt hết Bán Tổ hư ảo.

"Thần Nông tội gì phải thế? Hà tất như vậy? Người chỉ còn tàn hồn thì làm sao tranh giành nổi với ta. Không bằng hãy trở lại, được phong thần làm tổ, yên lòng giữ một chốn." Âm thanh to lớn từ bên ngoài vòm trời truyền đến, nó vang vọng Cửu Châu, chấn động sơn hà đến rung rinh.

Âm thanh bình tĩnh của Thần Nông không có vui buồn yêu ghét chút nào, ngài nói: "Sinh làm Tổ Thần, hết lực thì bỏ mạng, chết cũng không ân hận."

"Vì con kiến hôi mà chết, thật đáng buồn và đáng tiếc." Âm thanh vô tình rung động vòm trời.

"Đạo không giống nhau, ta vốn là đã chết, không cần lại hơi tàn. Trên đời không có người không chết, cũng không có vị thần bất tử. Bất kể là con trời vô song hay là chúng sinh, kết quả cuối cùng chẳng qua là một nắm đất mà thôi.

"Ai nói lần này là hư ảo sẽ tan biến. Vì không phá đi thì không xây được, ta bất diệt thì hư ảo bất diệt. Ta muôn đời trường tồn, hôm nay sẽ điên đảo Càn Khôn." Âm thanh to lớn rung động Cửu Châu, lời nói lạnh lẽo vô tình từ bên ngoài bầu trời truyền đến: "Thần Nông đã bỏ mạng. Từ hôm nay trở đi, thiên hạ sẽ không còn Tổ Thần, tất cả chỉ là con kiến hôi. Ta sẽ thay đổi trật tự thiên địa, thành lập thần quốc trên mặt đất."

"Dốc hết một phần lực cuối cùng cho con dân của ta . . ." Lời nói cuối cùng của Thần Nông bất chợt im bặt, hào quang thần thánh hào hùng bùng phát lan ra trên bầu trời nhằm phía cái hư ảo đến tột cùng.

"Ầm "

Trong không trung xa xôi truyền đến muôn vàn chùm tia sáng rực rỡ, rồi sau đó khắp trong thiên địa rơi lả tả những giọt lệ, đất trời cùng khóc.

Vào giờ khắc này, tất cả thiên hạ đau buồn, tất cả mọi người nhìn lên trời cao. Ngay cả những người không biết cái gì đang xảy ra, nhưng bởi vì trong cơ thể đang chảy dòng máu của tổ tiên nên bản năng khiến trong lòng bọn họ vô cùng đau đớn, mỗi người đều tuôn trào nước mắt.

Trong thiên địa những cánh hoa điêu linh bay đầy trời. Trên mỗi cánh hoa lấp lánh đều dính lấm tẩm những vết máu, màu đỏ cực kì thê lương động lòng làm nhìn thấy gai người, khiến cho lòng người đau thương, mắt tuôn lệ nóng.

Đã chết, Tổ Thần đã chết, Thần Nông tiêu tan làm trái tim chết ngất. Không ngờ trong điều linh trong tàn lụi, mùa thu đau thương tràn ngập thế gian loài người, những cánh hoa dính máu rơi lả tả khắp nơi.

Hoàn toàn đau thương, làm cho tâm hồn người ta tan nát.

Một đời Tổ Thần Thần Nông đã bỏ mạng!

Bỗng dừng, vô tận hào quang phóng lên cao. Nở rộ ra ngàn vạn đạo ngọc bích, diễm lành ngút trời!

Vừa lúc đó, thiên địa được phủ kín bởi những vầng sáng thần thánh vô tận. Đây là. . . Tổ Thần vừa mới biến mất, làm sao lại có ráng lành hiện lên nhỉ?

"Ầm ầm ầm "

Từ chín tầng trời sấm sét vang rền, vạn vật gặp xuân, hoa và cây cối điều linh giờ phút này không ngờ đâm chồi nảy lộc, lại được hồi sinh.

Đây là vì sao?

Bỗng nhiên, tất cả Bán Tổ tỉnh ngộ.

Tổ Thần!

Trong thiên địa có Tổ Thần mới đã sinh ra

Tiên nhạc bình yên vang vọng khắp bầu trời, vô tận hào quang chiếu khắp thập phương. Ráng lành đầy trời trải khắp nhân gian, hy vọng mạnh mẽ phần chấn tràn đầy trái tim mỗi người .

Đây là một quang cảnh cực kỳ quái dị , tất cả có người đều đang mỉm cười đến rơi lệ, trong lòng có sự đau thương cực kỳ, lại có niềm vui sướng hòa trộn chung một chỗ. Đau thương và phúc lành cùng tồn tại.

Một thanh thánh kiếm lấp lánh phát ra hào quang chói lọi chém về phía vòm trời, lập tức phá vỡ sự phong bế vòm trời cao.

"Hiên Viên thánh kiếm!"

"Hoàng Đế. Là Hoàng Đế!"

"Hiên Viên đại đế đã trở thành cảnh giới Tổ Thần."

Trong thời kỳ Thượng Cổ, bản thân Hoàng Đế cũng đã tiếp cận vô hạn cảnh giới Tổ Thần, nhưng rồi trong trận đánh năm đó lại bỏ mạng ở Tử Thành,

chỉ có một hồn chạy thoát ra ngoài. Trải qua vô tận năm tháng, Hiên Viên đại đế rốt cuộc đã tấn chức Tổ Thần.

Trong tuyệt vọng ngài đã mang đến hy vọng. Hiên Viên thánh kiếm chém vỡ vòm trời rồi nhảy vào bầu trời. Các vị Lão Tử, Hình Thiên, Nhân Ngoại Nhân, Trang Chu cũng đi theo thánh kiếm, nhắm phía bên ngoài bầu trời.

"Thần Nông chết rất là đúng lúc, đoán ra người ở phía sau tấn chức Tổ Thần. . ."

"Hư ảo rốt cuộc sẽ tan biến!"

"Ta đem muôn đời trường tồn tới, hôm nay phá rồi sau đó lại lập, sáng lập thần quốc vĩnh hằng, cũng không ai có cách nào ngăn cản nổi."

Bên ngoài bầu trời liên tục mạnh mẽ đâm vào nhau. Mỗi một lần giao đấu đều phát ra một vùng hắc động, đó là quyết đấu đỉnh cao thuộc về Tổ Thần mà người ngoài không thể phỏng đoán được.

Trên đất Cửu Châu, hoa rơi nhuộm máu và ráng lạnh đầy trời đồng thời phát phối, trong đại bi lại ẩn chứa hy vọng.

Mà giờ phút này, trong Tử Thành hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ Bán Tổ bên trong thành bỏ mạng. Mười vạn anh linh như đã hoá đá đứng sừng sững

trong thành.

Tiêu Thần cảm giác vô cùng suy yếu , trong giếng ma có một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đang triệu hoán hắn, làm hắn khó có thể tự chế ngự. Linh hồn hắn tựa hồ lúc nào cũng có thể rời khỏi thân xác.

Ngọn đèn cổ bất diệt rời khỏi hắn, nó bay đến bên trên giếng ma rồi bắt đầu chậm rãi xoay tròn. Thân thể đã hóa đá từ từ phục hồi như cũ, Thạch Nhân bị hư hại lại xuất hiện ở trong cơ thể, hắn đã mất đi lực lượng cường đại.

Hoàng Nê Thai cũng không còn bảo hộ hắn, Tiêu Thần vô lực yếu đuối nằm trên đài, ở rất gần giếng ma. Sau trận đại chiến, đã mất đi trọng bảo nên hắn giống như bị thương nặng, ho khan phun ra một ngụm máu tươi, cười to mà tự nhủ: "Thế giới này nơi nào có thần thánh gì, chỉ là người có một chút thực lực cường đại. Chẳng qua là có nhiều người muốn làm thần thôi, vậy mà cũng sinh ra cái gọi là thần."

Ở ngoài vòm trời đại chiến vẫn còn tiếp tục, nhưng mà cũng không quan hệ với hắn. Nếu hắn muốn hỗ trợ cũng không thể.

Không xa trên bầu trời, một người thiếu nữ giống như Tinh Linh, bạch y trắng tinh mang theo một con tiểu thú linh động cười khẽ bay tới.

"Tiêu Thần người rốt cục còn sống bình an , tất cả đều kết thúc. . ." Thanh Thanh khẽ cười, trên gương mặt xinh đẹp nổi lên hai lúm đồng tiền.

"Y nha y nha. . ." Kha Kha chớp chớp đôi mắt to, vui mừng lắm lắm.

Bọn họ đã thấy tất cả điều này, khi đại chiến thì mấy lần đã xông lại đây, nhưng thấy Tiêu Thần thoát được nguy hiểm thì mới nhin được xúc động.

"Ta. . ." Tiêu Thần lau máu tươi trên khóe miệng, muốn cười lại không cười nổi. Hắn bị giếng ma giam giữ, lúc nào cũng có thể bị nuốt vào.

Mười vạn anh linh không một tiếng động biến mất, trên con đường lớn trống trải của Tử Thành vọng đến tiếng bước chân nặng nề, vang đi rất xa rất xa.

Toại Nhân thị toàn thân được mây mù bao phủ, từng bước từng bước đi về phía giếng ma, một ngón tay điểm lên không trung.

Quanh thân Thanh Thanh lập tức bộc phát ra hào quang ngàn vạn trượng, nàng giống như lắm lắm kiểu đang nói mê : "Ta là. . . do hào quang sinh mệnh của Tổ Thần đã qua đời ngưng tụ mà thành. Hoàng Nê Thai là huyết nhục Tổ Thần biến thành, hôm nay chỉ còn sinh mệnh hào quang rót vào, để hoàn toàn phong ấn phong ấn vực sâu."

"Nàng đang nói cái gì? !" Tiêu Thần cảm giác cả người lạnh toát

"Y nha y nha. . ." Tiểu thú Kha Kha cũng kêu lên kinh hãi.

Toại Nhân thị rốt cục truyền ra tinh thần dao động, ngài nói: "Vực sâu phải hoàn toàn được bịt lại, nếu không sẽ là mối họa vô biên."

"Ta. . . hiểu ." Thanh Thanh được Toại Nhân thị thức tỉnh linh quang nên lập tức hiểu rõ. Nàng không hề đau thương, lại mỉm cười lẩm bẩm: "Thì ra . . . Ta cũng vĩ đại như vậy à."

"Không có khả năng!" Tiêu Thần cả kinh nói: "Ta không tin!"

"Ta tin, ta vốn từ thiên địa tinh khí ngưng tụ mà sinh ra . . ." Thanh Thanh cười khẽ mà đáp: "Không cần đau lòng. Nếu như có kiếp sau, chúng ta còn có thể gặp lại." Nàng là thoải mái như thế, hoàn toàn không sợ.

"Tinh khí của nàng, Huyết Hồn của người cùng Hoàng Nê Thai hợp nhất thì sẽ vĩnh viễn phong bế vực sâu."

"Huyết Hồn của ta?" Tiêu Thần nhìn về phía Toại Nhân thị.

"Đúng vậy, người sinh ra ở Cổ Thôn Hoàng Hà, đã sớm phù hợp với Hoàng Nê Thai."

Thanh Thanh mỉm cười ngọt ngào, nàng đứng lên bảo: "Như vậy ta sẽ không cô độc, không nghĩ tới chúng ta lại sẽ cùng chết . . ."

"Chính là. . . Ta không muốn nàng chết." Tiêu Thần vô cùng mất mát .

"Y nha y nha. . ." Kha Kha kinh hoàng quát to, nó không muốn một ngày liên tục mất đi hai người thân.

"Lấy Hoàng Nê Thai thu nạp hào quang sinh mệnh của nàng ta . . ." Sóng dao động tinh thần của Toại Nhân thị hơi trầm thấp.

Tiêu Thần rút cuộc vẫn phải khống chế Hoàng Nê Thai chậm rãi bay vút lên, Bản Nguyên Bát Âm cùng chấn động, Thanh Thanh trên bầu trời từ từ mờ nhạt đi, hóa thành muôn vàn hào quang bay tới rồi nhập vào trong Hoàng Nê Thai.

Tuyết Bạch Tiểu Thú khóc lớn, âm thanh "y nha" nghe sao mà buồn rầu, Toại Nhân thị vững vàng giữ chặt lấy nó.

Thanh Thanh khẽ cười, hình ảnh tựa hồ trong nháy mắt đã vĩnh viễn cố định lại .

Tiêu Thần cảm giác trên mặt có nước mắt lăn xuống. Không ngờ là hắn phải giết chết Thanh Thanh. Thực tế rất tàn khốc cùng vô tình, hắn thì thào:

"Có một nàng Thanh Thanh, sao linh hoạt kỳ ảo. Hàng mi khơi vầng điệu, mắt huyền nảy ý thơ. Làn môi mềm quyến rũ, hàm răng ngọc long lanh. Vạn trượng hồng trần động, Chiến Kiếm kêu leng keng. Hồn nát hư ảo tan, ta chết không ân hận Chỉ vì thương Thanh Thanh, ta cô độc thê lương. Bằng cơ chứa ngọc cốt, phần hồng hóa đất bùn. Hôm nay xa Thanh Thanh, kiếp sau xin gặp lại. . ." Hắc chia năm xẻ bảy, huyết quang văng tóe, thi thể rơi xuống trong vực sâu.

Máu tươi nhuộm đỏ Hoàng Nê Thai, huyết nhục Tổ Thần sau khi thu nạp hào quang sinh mệnh thì tỏa hào quang mãnh liệt mà bay về phía vực sâu.

"Ầm "

Vực sâu tội ác bị phong bế vĩnh viễn.

"Y nha y nha. . ." Tiểu thú khóc lớn, nó bị Toại Nhân thị gắt gao ôm ở trong lòng.

Chỉ là, chẳng mấy chốc mà Toại Nhân thị liền biến thành một đám cát vàng. Tính mạng của ngài từ thời thượng cổ đã đi tới điểm cuối, hoàn toàn chỉ là một niềm tin bất diệt đang gắng sức.

DAOTIEUVU

Chương 348 : Thời đại mới

"Có một nàng Thanh Thanh, sao linh hoạt kỳ ảo. Hàng mi khơi vằn điệu, mắt huyền nảy ý thơ. Làn môi mềm quyến rũ, hàm răng ngọc long lanh . . ."

Thân thể Tiêu Thần mặc dù chia năm xẻ bảy, máu nhuộm Hoàng Nê Thai, bị thủy phong ở trong giếng ma. Nhưng có một hư ảnh cao lớn phảng phất vẫn đứng ở bên cạnh vực sâu, những lời thương cảm đang không ngừng ngân nga.

"Băng cơ chứa ngọc cốt, phấn hồng hóa đất bùn. Hôm nay xa Thanh Thanh, kiếp sau xin gặp lại. . ."

Tổ Thần Toại Nhân thị theo gió mà tan, hóa thành cát vàng rồi từ đó vĩnh viễn biến mất.

Kha Kha khóc lớn, vì đã không bị Tổ Thần giam cầm nên nó nức nở vọt tới bên hư ảnh của Tiêu Thần, tiểu thú vườn thảo hết lần nọ đến lần kia chụp vào bóng dáng cao lớn kia.

Nhưng mà nó cũng không bắt được gì, hư ảnh như là thủy tinh pha lê bắt đầu bị nghiền nát rồi hoàn toàn biến mất ở trên không trung.

"Y nha y nha. . ." Tiểu Thú đau lòng muốn chết. Nó lớn tiếng khóc than, phủ phục ở chỗ hư ảnh biến mất. Hết lần nọ đến lần kia nó lục lội đào bới nơi đó. Nó lớn tiếng khóc gọi, tiểu thú trảo vô lực chụp vào bầu trời.

Đế tống tiền Bán Tổ, cũng là tống tiền chính mình, kết cục của Tiêu Thần giống như Chu Văn vương suy tính vậy, cùng Bán Tổ đồng táng dưới vực sâu.

Các món như Chiến Kiếm, Hoàng Kim Thần Kích. , Ô Thiết ấn bắn tung về phía tứ phương, Thạch Nhân bị hư hại cũng vỡ vụn mà bay lên trời.

Kha Kha giống như chim quyên lấy máu, âm thanh nước nở vô cùng buồn rầu làm cho lòng người nghe thấy mà chua xót. Đôi mắt to linh hoạt ẩn chứa nước mắt, nó đi đến trên Hoàng Nê Thai không ngừng kêu gọi tên của Tiêu Thần cùng Thanh Thanh, nước mắt làm ướt Hoàng Nê Thai trấn phong giếng ma.

Tiểu Thú cuộn mình thành một khối, buồn rầu nước nở mà té xỉu trên Hoàng Nê Thai. Từ khước mắt tuôn ra dòng lệ trong suốt, làm cho người ta sinh lòng thương hại.

Tử Thành yên tĩnh khác thường, trên đường phố trống trải không có một bóng người. Ở đó phảng phất là một cõi Hư Vô, lạnh lùng buồn tẻ.

Gió nhẹ thổi đến làm cho cát vàng do thân thể Toại Nhân thị hóa thành xoay tròn trên con đường tĩnh lặng .

Tử Thành như đã mất đi lực lượng ma tính trong dĩ vãng , không hề còn có loại cảm giác làm hồn người khiếp đảm, làm cho người ta sợ hãi.

Trên bầu trời, một văn sĩ trung niên hoạt bát nho nhã chít đầu khăn lông hạ xuống, đúng là Chu Văn vương tính thiên tính địa, hiểu tường tận chuyện ở nhân gian.

Ông ta ngửa mặt lên trời khóc lớn ba tiếng, đem thi thể người chết đã biến thành cát vàng kia mà táng cạnh giếng ma. Ông ta đứng yên lặng một lúc lâu.

"Trăm ngàn năm sau, cầm sắt cùng ngân, đàn sáo du dương, liệu có còn người nào nhớ được, Toại Nhân thị xương chôn vục sâu. Lại có người biết được hay không , Thần Nông cũng đã rải cốt chốn trời xa thăm . . ."

Sau đó ông ta ôm vào trong ngực Kha Kha đã cuộn mình thành một đám, đang lâm vào hôn mê , lau đi nước mắt ở khóe mắt nó. Sau khi lắng lắng nhìn Hoàng Nê Thai thật lâu mới nói: "Âm Dương giao chiến, khóc rõ máu mắt Huyền Hoàng. . . Có thể nào quên? Sẽ không quên. "

Gió dần dần nổi lên, nó thổi qua Tử Thành làm truyền ra những tràng âm thanh nước nở, giống như có người đang rên rỉ.

"Lần trước cũng không nói hết với người chuyện ở nhân gian, hôm nay phơi bày cho người những điều sau năm ngàn năm. Thủy triều lên rồi lại xuống, sau năm ngàn năm thì loài người sẽ đi tới điểm cực kỳ thịnh vượng, vốn đã lao lên một con con đường đặc biệt văn minh , nhưng cuối cùng lại tự hủy . . ."

Chu Văn vương lấy tay phất một cái, một hình ảnh hư ảo chiếu vào Hoàng Nê Thai trong không trung. Những tòa nhà cao chọc trời san sát nối tiếp nhau cao ngất tầng mây. Khi màn đêm buông xuống trời mây đỏ rực, trong đêm phồn hoa đều thấy đèn đuốc sáng choang.

Ô tô phóng như bay trên những con đường lớn rộng rãi. Trên bầu trời trong xanh, máy bay như lao tới các vì sao, hoàn toàn là một cảnh tượng tựa như ảo mộng.

"Phàm nhân cũng có con đường của phàm nhân, nhưng cuối cùng lại tự hủy . . . Tất cả rồi bị đánh quay về thời điểm bắt đầu. Sau năm ngàn năm, thần quốc phủ xuống, hư ảo cùng chân thật nghịch chuyển."

Những hình ảnh lại thay đổi đang nhanh chóng thay phiên nhau.

"Ầm ầm ầm. . ."

Tử Thành rung động, chín ngọn đèn vĩnh cửu đang xoay tròn. Ở trên giếng ma bị phong ấn có hào quang ngút trời chiếu rọi ra.

Hư ảo còn chưa mất hẳn, Tử Thành đang hoàn thành sứ mạng cuối cùng.

Chu Văn Vương khóc lớn ba tiếng rồi mang theo Kha Kha bay lên trời.

Cuộc đại chiến bên ngoài bầu trời vẫn đang tiếp tục, nhưng đó là cuộc chiến đấu thuộc về Tổ Thần, cấp thấp hơn Bán Tổ căn bản vô phương nhúng tay. Cửu Châu đại địa đang rung động, về tương lai thế gian thì sẽ thấy kết quả sau cùng từ trận chiến này.

Những cánh hoa rơi nhuộm máu trong cảnh thiên địa điêu linh, trong Tử Thành cũng có những cánh hoa long lạnh như mưa bay đầy trời.

Trên bầu trời cách xa Tử Thành có vô tận tu giả đang ngắm nhìn. Trận đánh ở ngoài bầu trời thì bọn họ vô phương thấy được. Tất cả đều tụ tại Ung Châu mà nhìn Tử Thành, nhưng không ai dám đến gần.

Nhất là trực hệ của Bán Tổ, trong phần nộ còn có sợ hãi. Tất cả đều kết thúc như vậy sao? Có lẽ vèn vèn là một sự bắt đầu.

"Ầm "

Trong Tử Thành ô quang ngút trời, chín chiếc đèn vĩnh cửu nổ rộ phát ra hàng tỉ đạo quang huy. Nó hòa trộn cùng ô quang đầy mê hoặc của Tử Thành tỏa ra tứ phương.

Hào quang như là một trận mưa to trút xuống Cửu Châu, rất nhiều nhân vật trong truyền thuyết như bị thu hút mà bay vào trong Tử Thành.

Các nhân vật hư ảo cấp Bán Tổ trở xuống không ngừng bay tới rồi bị Tử Thành nuốt sống, có những người chính là đại nhân vật danh chấn một chốn .

Bọn họ không bị nuốt vào giếng ma mà là bị trấn phong ở trong mỗi một vật kiến trúc của Tử Thành, trở thành một thành viên trong đại quân Tử Thành.

Chu Văn vương đứng xa xa trên bầu trời nhìn chăm chú vào tất cả quá trình này, ông ta thở dài một tiếng mà thốt lên: "Sau năm ngàn năm thì những hư ảo khắc vào lòng người mới tan biến . . ."

Non sông Cửu Châu rung động, tứ phương thế giới đại sụp đổ.

Cửu Châu đại địa tựa hồ đã trong sáng hơn rất nhiều. Có những xứ sở tại hải ngoại rộng lớn vô tận hiện ra, có tòa thành khổng lồ, có đại sa mạc, có đảo cổ . . . Đều là đến từ tứ phương thế giới.

Tứ phương thế giới hư ảo tan biến, tất cả Hư Vô biến mất hầu như không còn. Những xứ sở mệnh mông vô ngần thu nhỏ lại ngàn vạn lần, hư ảo biến mất, tất cả chân thật đều bảo lưu tiếp mà phân tán giữa những Hư Vô.

Khi tất cả yên tĩnh lại. Tử Thành yên tĩnh không tiếng động, hào quang đã tắt hết, chỉ có chín ngọn đèn vĩnh cửu đang sáng lấp lánh.

Rồi sau đó, chín ngọn đèn phóng lên cao, nhắm phía các nơi của Cửu Châu. Ở trên mỗi một châu đều cố định một chiếc đèn cổ vĩnh cửu bất diệt, Cửu Châu từ hôm nay trở đi đã hoàn toàn giải phong ấn. Cuối cùng, chúng lại chui vào dưới đất Cửu Châu. Ngọn đèn trên Hồng hoang Cổ Thôn cũng biến mất theo Cổ Thành Ung Châu kia .

Đại chiến ở ngoài bầu trời vẫn đang tiếp tục, nhưng mà hủy diệt ở nhân gian đã kết thúc.

"Ha ha. . ." Hồ Bí cười to, rồi sau đó che giấu nụ cười, ánh mắt lạnh lẽo nhìn quét tứ phương mà nói: "Đúng là ta vẫn còn sống sót ."

Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác cũng phóng lên cao, ngửa đầu hét lớn một tiếng. Mái tóc vàng đầu đầy tung bay lấp lánh giống như ánh mặt trời chói lọi.

Nhưng mà bọn họ cũng vì lần nỗ lực này mà trả giá nặng nề, huyết mạch truyền thừa từ các bậc cha ông đã khô cạn, chỉ có mẫu hệ tinh hồn vẫn còn,

thần lực bị biến mất hơn phân nửa.

Diệp Tiểu cười thảm một tiếng. Mặc dù còn sống, nhưng bọn họ đã phải trả giá quá lớn, có lẽ rồi cũng chỉ như những người trẻ tuổi trong thiên hạ sau này.

Đúng vậy, Bán Tổ hư ảo bỏ mạng, Tổ Thần đang đại chiến bên ngoài bầu trời, các Bán Tổ chân thật đã đi trợ chiến. Rốt cuộc còn ai có thể sống mà trở về?

Có lẽ, thế giới này sẽ hoàn toàn thay đổi. Chủ nhân tương lai của vùng đất này là ai thì hiện tại cũng không ai có cách nào xác định.

Một thời đại hoàn toàn mới sẽ đến.

Những cánh hoa điêu linh nhuộm máu đang rơi đã dần dần biến mất trong thiên địa, mà hào quang ngọc bích do Tổ Thần mới sinh ra cũng từ từ biến mất.

Thời gian mỗi một ngày trôi qua, non sông Cửu Châu mấy ngày vừa rồi không ngừng chấn động cũng từ từ bình yên trở lại.

Nhưng mà kết quả trận đánh bên ngoài bầu trời đến tột cùng ra sao thì không ai biết.

Hư ảo tận cùng cũng không hiển linh ra, vĩnh hằng thần quốc không hề phủ xuống. Nhưng còn Hiên Viên đại đế thì sao? Những Bán Tổ bay ra bên ngoài bầu trời đâu? Toàn bộ đều chưa trở về.

Một năm, hai năm. . . Mười năm đã qua, nhân vật cuối cùng trong trận chiến ấy không hề lại xuất hiện, tất cả phảng phất đã chôn vùi ở trong dòng chảy thời gian.

Tiêu Thần, cái tên này đã trở thành cấm kỵ trong miệng môn đồ Bán Tổ , đây là danh hiệu ác ma mà không ai nguyện ý nhắc tới.

Linh khí Cửu Châu đại thịnh, tu vi tu giả ở nhân gian bắt đầu đột nhiên tăng mạnh. Rào chắn tu luyện lúc đầu bị phá bỏ nên đã bắt đầu sinh ra các cao thủ chân chánh.

Cường giả hư ảo tan biến , cường giả chân thật biến mất. Sau khi mười năm sau trôi qua, những tu giả trẻ tuổi tuyệt đỉnh năm đó đi tới đỉnh cao mà mở ra thời đại của bọn họ.

Hoàng Kim Sư Tử Vương ba đầu quả nhiên như dự đoán của Tiêu Thần, nó lại xuất hiện hậu thế, trở thành vô địch Tây Vực, bắt đầu truyền thuyết huy hoàng của nó.

Cửu đầu thần xà uy chấn tây nam, hùng bá một chốn. Đây là một cường giả mới xuất thế, không ai biết quá khứ của nó. Nó cũng bắt đầu một đoạn truyền thuyết vô địch.

Một vị tu giả quật khởi ngoài dự đoán của mọi người, hẳn được gọi là Đại Nhật Quỳnh Hoa vương Hải Vân Thiên. Đại Nhật Quỳnh Hoa (hoa hướng dương) nở ra muôn đóa, cái sau vượt cái trước. Hẳn cùng bà chị của mình được gọi là Nam Hải song kiều.

Đám người con cháu của Thái Hạo, Hậu Dư, Đại Vũ danh chấn phía Đông Duyên Hải, được gọi là ngũ cường Luyện Khí sĩ.

Đương nhiên phải phá lệ nhắc tới chính là Ngưu Nhân, sau mười năm đã được gọi là Ngưu Ma vương. Hẳn cùng sáu vị anh em kết nghĩa được xưng Thất Thánh danh chấn một chốn, cao thủ bình thường không dám tranh giành cùng bọn họ.

Có cả Lan Đức với thần chi huyết mạch , có Dực Long vương Lam Vũ, có Ác Long vương Thi La Đức được xưng là Quang Minh tam vương mà trong cùng thế hệ đã bộc lộ tài năng. Nhưng mà bọn họ đã đi xa về phương tây.

Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu tam đại long tử uy chấn Nam Cương, không người nào dám tranh phong cùng chúng.

Đông đảo cao thủ trẻ tuổi Trường Sinh Giới quật khởi năm đó, sau mười năm có rất nhiều người tự nhiên cũng đã thành danh thiên hạ. Nhưng là càng nhiều người hơn đã biến mất, càng có không ít người trực tiếp tan thành tro bụi tại cảnh giới Niết Bàn. "Thập đại trẻ tuổi " năm đó của Đại Thương đế quốc cùng đế quốc La Mã đã không còn lại mấy người. Trái lại những kẻ năm đó không lọt vào mười vị đứng đầu, nhiều lần chiến bại như Sở Hành Cường thì bộc lộ tài năng, vượt trội lên.

Những kẻ mà mười năm trước có thể nói là cao thủ trẻ tuổi quyết định như Triệu Trọng Dương, Tuyệt Vũ, Mộng Tập Nghiệt, Thương Hải thì ngày nay lại càng tăng thêm vài Trọng Lô, uy danh truyền khắp thiên hạ.

Còn Không Gian vương Liễu Mộ Lang, Tỏa vương Kim Tam Ưc tất cả cũng đạt tới thành tựu xuất sắc, nổi danh thiên hạ.

Trung Nguyên còn có tám vị Chiến Thần. . .

Cũng có không ít cường giả năm đó mai danh ẩn tích , ví dụ như như dạng Độc Cô Kiếm Ma.

Chính quyền thiên hạ đã thay đổi, Triệu Lâm Nhi lại một lần nữa lên ngôi. Không ngờ nàng ta chưa chết, trực tiếp bức bách anh cả của mình thoái vị. Ngoài ra nàng còn lôi kéo một nhóm cao thủ nên càng nắm giữ một vũ khí bí mật. Nàng đã mở một tòa bí cung dưới đất , bên trong lại có vũ khí bí mật loài người đi theo hướng tự hủy trong năm ngàn năm , đó vốn là kết tinh của văn minh phải chôn vùi trong lịch sử.

Đây là một thời đại hoàn toàn mới, cao thủ xuất hiện lớp lớp, tranh nhau tỏa sáng thiên hạ.

Nhưng, ngoại trừ số ít mấy người như Hoàng Kim Sư Tử vương ba đầu, thật sự không ai dám tự nhận là vô địch thiên hạ.

Bởi vì, vết thương của đám người Hồ Bí, Thái Dương Thần Tử, Diệp Tiểu có khả năng hoàn toàn chữa lành hay không thì cũng không biết. Còn có những nhân vật lão tiền bối rồi cuộc đã ngã xuống hay không, mà mấy vị Kim Tiên Xiển Giáo chưa từng ngã xuống, vài đại đệ tử của Thông Thiên có thể còn sống . . . Đám môn đồ Bán Tổ đã qua thời huy hoàng còn có những lực lượng đáng sợ không biết nào đây.

Đương nhiên, quan trọng nhất là ... Hải ngoại có quá nhiều thần bí.

Trên Long Đảo, Man Long còn chưa đích thực đi ra. Đến khi bọn chúng gầm rú trong thiên địa thì tất nhiên sẽ khuấy lên phong ba vô tận.

Ngoài ra, còn có Chiến Cốc của Chiến tộc, Lệ Sơn của Lệ Nhân tộc, những Man Long Dực Long của tộc Dực Long đã thoát ly Long đảo. Còn có vô số tòa thành khổng lồ, đại sa mạc, Hoang Nguyên, bí cốc gì gì đó nằm ở hải ngoại, có một số xứ sở đã gửi cao thủ với thực lực phi thường cường đại ra ngoài.

Mười năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, vận mệnh các thế lực ở Nhân Gian Giới đã biến đổi lớn lao.

Một con tiểu thú hay khóc mười năm qua đã đi khắp thiên hạ, nó khiến rất nhiều người đều phải nếm thử mọi nỗi đau khổ. Chính Hoàng Kim Sư Tử Vương ba lần đột kích nó mà cũng không thu được bất cứ thành quả gì.

Đương nhiên, chính tiểu thú hay khóc cũng đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, nhưng đều gặp dữ hóa lành. Cuối cùng mặc dù vẫn còn giống như đứa trẻ hay khóc, nhưng mà cũng càng ngày càng ranh mãnh xảo quyệt .

Những nơi "Quỉ hay khóc " đi qua, tuyệt đại đa số người ta đều phải tránh né, chỉ là sau này không biết vì sao đột nhiên nó biến mất.

Lúc này, Long vương Tiểu Quật Long ngày đó cũng xuất thế, nó đại chiến tứ phương, tìm kiếm tung tích Kha Kha. Điều đó cũng dẫn tới các Long vương khác hiện thân, các cuộc Vương chiến lại mở ra lần nữa.

Mười năm qua, thế cuộc thiên hạ đã thay đổi, mà Tiêu Thần đã từng đánh cho cao thủ khắp thiên hạ im re thì lại đang ở nơi nào?

top Trường Sinh Giới quyển thứ nhất đệ 348 chương mới thời đại

Cất dấu quyển sách, lần sau tiếp theo nhìn bả sách của ta lâu bảo tồn đến mặt bàn

Bối cảnh: tên cửa hiệu: tự thể: song đánh cốn bình:

"Có một nàng Thanh Thanh, sao linh hoạt kỳ ảo. Hàng mi khơi vằn điệu, mắt nảy ý thơ. Làn môi mềm quyến rũ, hàm răng ngọc long lanh . . ."

Thân thể Tiêu Thần mặc dù chia năm xẻ bảy, máu nhuộm Hoàng Nê Thai, bị thủy phong ở trong Ma Tinh trung. Nhưng có một hư ảnh cao lớn phảng phất vẫn đứng ở bên cạnh vực sâu, những lời thương cảm đang không ngừng ngân nga.

"Băng cơ chứa ngọc cốt, phấn hồng hóa đất bùn. Hôm nay xa Thanh Thanh, kiếp sau xin gặp lại. . ."

Tổ Thần Toại Nhân thị theo gió mà tan, hóa thành cát vàng rồi từ đó vĩnh viễn biến mất.

Kha Kha khóc lớn, vì đã không bị Tổ Thần giam cầm nên nó nức nở vọt tới bên hư ảnh của Tiêu Thần, tiểu thú vờn trảo hết lần nọ đến lần kia chụp vào bóng dáng cao lớn kia.

Nhưng là, nó cũng không bắt được gì, hư ảnh như là thủy tinh pha lê bắt đầu bị nghiền nát rồi hoàn toàn biến mất ở trên không trung.

"Y nha y nha. . ." Tiểu Thú đau lòng muốn chết. Nó lớn tiếng khóc than, phủ phục ở chỗ hư ảnh biến mất. Hết lần nọ đến lần kia nó lục lợi đào bới nơi đó. Nó lớn tiếng khóc gọi, tiểu thú thảo vô lực chụp vào bầu trời.

Đế tống tiền Bán Tổ, cũng là tống tiền chính mình, kết cục của Tiêu Thần giống như Chu Văn vương suy tính vậy, cùng Bán Tổ đồng táng dưới vực sâu.

Các món như Chiến Kiếm, Hoàng Kim Thần Kích. , Ô Thiết ấn bắn tung về phía tứ phương, Thạch Nhân bị hư hại cũng vỡ vụn mà bay lên trời.

Kha Kha giống như chim quyên lấy máu, âm thanh nước nở vô cùng buồn rầu làm cho lòng người nghe thấy mà chua xót. Đôi mắt to linh hoạt ẩn chứa nước mắt, nó đi đến trên Hoàng Nê Thai không ngừng kêu gọi tên của Tiêu Thần cùng Thanh Thanh, nước mắt làm ướt Hoàng Nê Thai trấn phong giếng ma.

Tiểu Thú cuộn mình thành một khối, buồn rầu nước nở mà té xủ trên Hoàng Nê Thai. Từ khước mắt tuôn ra dòng lệ trong suốt, làm cho người ta sinh lòng thương hại.

Tử Thành yên tĩnh khác thường, trên đường phố trống trải không có một bóng người. Ở đó phảng phất là một cõi Hư Vô, lạnh lùng buồn tẻ.

Gió nhẹ thổi đến làm cho cát vàng do thân thể Toại Nhân thị hóa thành xoay tròn trên con đường tĩnh lặng .

Tử Thành như đã mất đi ma tính lực lượng trong dĩ vãng , không hề còn có loại cảm giác làm hồn người khiếp đảm, làm cho người ta sợ hãi.

Trên bầu trời, một văn sĩ trung niên hoạt bát nho nhã chít đầu khăn lông hạ xuống, đúng là vChu Văn vương tính thiên tính địa, hiếu tường tận chuyện ở nhân gian.

Ông ta ngửa mặt lên trời khóc lớn ba tiếng, đem thi thể người chết kia biến thành cát vàng mà táng cạnh giếng ma. Ông ta đứng yên lặng một lúc lâu.

"Trăm ngàn năm sau, cầm sắt cùng ngân, đàn sáo du dương, liệu có còn người nào nhớ được, Toại Nhân thị xương chôn vục sâu. Lại có người biết được hay không , Thần Nông cũng đã rải cốt chốn trời xa thẳm . . ."

Sau đó ông ta ôm vào trong ngực Kha Kha đã cuộn mình thành một đám, đang lâm vào hôn mê , lau đi nước mắt ở khóe mắt nó. Sau khi lắng lắng nhìn Hoàng Nê Thai thật lâu mới nói: "Âm Dương giao chiến, khóc rỏ máu mắt Huyền Hoàng. . . Có thể nào quên? Sẽ không quên. "

Gió dần dần nổi lên, nó thổi qua Tử Thành làm truyền ra những tràng âm thanh nức nở, giống như có người đang rên rỉ.

"Lần trước cũng không nói hết với người chuyện ở nhân gian, hôm nay phơi bày cho người những điều sau năm ngàn năm. Thủy triều lên rồi lại xuống, sau năm ngàn năm thì loài người sẽ đi tới điểm cực kỳ thịnh vượng, vốn đã lao lên một con con đường đặc biệt văn minh , nhưng cuối cùng lại tự hủy . . ."

Chu Văn vương lấy tay phất một cái, một hình ảnh hư ảo chiếu vào Hoàng Nê Thai trong không trung. Những tòa nhà cao chọc trời san sát nối tiếp nhau cao ngất tầng mây. Khi màn đêm buông xuống trời mây đỏ rực, trong đêm phồn hoa đều thấy đèn đuốc sáng choang.

Ô tô phóng như bay trên những con đường lớn rộng rãi. Trên bầu trời trong xanh, máy bay như lao tới các vì sao, hoàn toàn là một cảnh tượng tựa như ảo mộng.

"Phàm nhân cũng có đạo của phàm nhân, nhưng cuối cùng lại tự hủy . . . Tất cả rồi bị đánh quay về thời điểm bắt đầu. Sau năm ngàn năm, thần quốc phủ xuống, hư ảo cùng chân thật nghịch chuyển."

Những hình ảnh lại thay đổi đang nhanh chóng thay phiên nhau.

"Ầm ầm ầm. . ."

Tử Thành rung động, chín ngọn đèn vĩnh cửu đang xoay tròn. Ở trên giếng ma bị phong ấn có hào quang ngút trời chiếu rọi ra.

Hư ảo còn chưa mất hẳn, Tử Thành đang hoàn thành sứ mạng cuối cùng.

Chu Văn Vương khóc lớn ba tiếng rồi mang theo Kha Kha bay lên trời.

Cuộc đại chiến bên ngoài bầu trời vẫn đang tiếp tục, nhưng đó là cuộc chiến đấu thuộc về Tổ Thần, cấp dưới Bán Tổ căn bản vô phương nhúng tay. Cửu Châu đại địa đang rung động, về tương lai thế gian thì sẽ thấy kết quả sau cùng trong một trận chiến này.

Những cánh hoa rơi nhuộm máu trong cảnh thiên địa điêu linh, trong Tử Thành cũng có những cánh hoa long lạnh như mưa bay đầy trời.

Trên bầu trời cách xa Tử Thành có vô tận tu giả đang ngắm nhìn. Trận đánh ở ngoài bầu trời thì bọn họ vô phương thấy được. Tất cả đều tụ tại Ung Châu mà nhìn Tử Thành, nhưng không ai dám đến gần.

Nhất là trực hệ của Bán Tổ, trong phần nộ còn có sợ hãi. Tất cả đều kết thúc như vậy sao? Có lẽ vền vẹn là một sự bắt đầu.

"Âm "

Trong Tử Thành ô quang ngút trời, chín chiếc đèn vĩnh cửu nổ rộ phát ra hàng tỉ đạo quang huy. Nó hòa trộn cùng ô quang đầy mê hoặc của Tử Thành tỏa ra tứ phương.

Hào quang như là một trận mưa to trút xuống Cửu Châu, rất nhiều nhân vật trong truyền thuyết như bị thu hút mà bay vào trong Tử Thành.

Các nhân vật hư ảo cấp Bán Tổ trở xuống không ngừng bay tới rồi bị Tử Thành nuốt sống, có những người chính là đại nhân vật danh chấn một chốn .

Bọn họ không bị nuốt vào giếng ma mà là bị trấn phong ở trong mỗi một vật kiến trúc của Tử Thành, trở thành một thành viên trong đại quân Tử Thành.

Chu Văn vương đứng xa xa trên bầu trời nhìn chăm chú vào tất cả quá trình này, ông ta thở dài một tiếng mà thốt lên: "Sau năm ngàn năm thì những hư ảo khắc vào lòng người mới tan biến . . ."

Non sông Cửu Châu rung động, tứ phương thế giới đại sụp đổ.

Cửu Châu đại địa tựa hồ đã trong sáng hơn rất nhiều. Có những xứ sở tại hải ngoại rộng lớn vô tận hiện ra, có tòa thành khổng lồ, có đại sa mạc, có đảo cổ . . . Đều là đến từ tứ phương thế giới.

Tứ phương thế giới hư ảo tan biến, tất cả Hư Vô biến mất hầu như không còn. Những xứ sở mê mông vô ngần thu nhỏ lại ngàn vạn lần, hư ảo biến mất, tất cả chân thật đều bảo lưu tiếp mà phân tán giữa những Hư Vô.

Khi tắt cả yên tĩnh lại. Tử Thành yên tĩnh không tiếng động, hào quang đã tắt hết, chỉ có chín ngọn đèn vĩnh cửu đang sáng lấp lánh.

Rồi sau đó, chín ngọn đèn phóng lên cao, nhằm phía các nơi của Cửu Châu. Ở trên mỗi một châu đều cố định một chiếc đèn cổ vĩnh cửu bất diệt, Cửu Châu từ hôm nay trở đi đã hoàn toàn giải phong ấn. Cuối cùng, chúng lại chui vào dưới đất Cửu Châu. Ngọn đèn trên Hồng hoang Cổ Thôn cũng biến mất theo Cổ Thành Ung Châu kia .

Đại chiến ở ngoài bầu trời vẫn đang tiếp tục, nhưng mà hủy diệt ở nhân gian đã kết thúc.

"Ha ha. . ." Hồ Bí cười to, rồi sau đó che giấu nụ cười, ánh mắt lạnh lẽo nhìn quét tứ phương mà nói: "Đúng là ta vẫn còn sống sót."

Thái Dương Thần Tử Áo Lực Thác cũng phóng lên cao, ngựa đầu thét lớn một tiếng. Mái tóc vàng đầu đầy tung bay lấp lánh giống như ánh mặt trời

chối lợi.

Nhưng mà bọn họ cũng vì lần nỗ lực này mà trả giá nặng nề, huyết mạch truyền thừa từ các bậc cha ông đã khô cạn, chỉ có mẫu hệ tinh hồn vẫn còn, thần lực bị biến mất hơn phân nửa.

Diệp Tiểu cười thảm một tiếng. Mặc dù còn sống, nhưng bọn họ đã phải trả giá quá lớn, có lẽ cũng chỉ như những người trẻ tuổi trong thiên hạ sau này.

Đúng vậy, Bán Tổ hư ảo bỏ mạng, Tổ Thần đang đại chiến bên ngoài bầu trời, các Bán Tổ chân thật đã đi trợ chiến. Rốt cuộc còn ai có thể sống mà trở về?

Có lẽ, thế giới này sẽ hoàn toàn thay đổi. Chủ nhân tương lai của vùng đất này là ai thì hiện tại cũng không ai có cách nào xác định.

Một thời đại hoàn toàn mới sẽ đến.

Những cánh hoa điêu linh nhuộm máu đang rơi đã dần dần biến mất trong thiên địa, mà hào quang ngọc bích do Tổ Thần mới sinh ra cũng từ từ biến mất.

Thời gian mỗi một ngày trôi qua, non sông Cửu Châu mấy ngày vừa rồi không ngừng chấn động cũng từ từ bình yên trở lại.

Nhưng mà kết quả trận đánh bên ngoài bầu trời đến tột cùng ra sao thì không ai biết.

Hư ảo tận cùng cũng không hiển linh ra, vĩnh hằng thần quốc không hề phủ xuống. Nhưng còn Hiên Viên đại đế thì sao? Những Bán Tổ bay ra bên ngoài bầu trời đâu? Toàn bộ đều chưa trở về.

Một năm, hai năm. . . Mười năm đã qua, nhân vật cuối cùng trong trận chiến ấy không hề lại xuất hiện, tất cả phảng phất đã chôn vùi ở trong dòng chảy thời gian.

Tiêu Thần, cái tên này đã trở thành cấm kỵ trong miệng môn đồ Bán Tổ , đây là danh hiệu ác ma mà không ai nguyện ý nhắc tới.

Linh khí Cửu Châu đại thịnh, tu vi tu giả nhân gian bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, Rào chắn tu luyện lúc đầu bị phá bỏ nên đã bắt đầu sinh ra các cao thủ chân chánh.

Cường giả hư ảo tan biến , cường giả chân thật biến mất. Sau khi mười năm sau trôi qua, những tu giả trẻ tuổi tuyệt đỉnh năm đó đi tới đỉnh cao mà mở ra thời đại của bọn họ.

Hoàng Kim Sư Tử Vương ba đầu quả nhiên như dự đoán của Tiêu Thần, nó lại xuất hiện hậu thế, trở thành vô địch Tây Vực, bắt đầu truyền thuyết huy hoàng của nó.

Cửu đầu thần xà uy chấn tây nam, hùng bá một chốn. Đây là một cường giả mới xuất thế, không ai biết quá khứ của nó. Nó cũng bắt đầu một đoạn truyền thuyết vô địch.

Một vị tu giả quật khởi ngoài dự đoán của mọi người, hắn được gọi là Đại Nhật Quỷ Hoa vương Hải Vân Thiên. Đại Nhật Quỷ Hoa nở ra muôn cánh đóa, cái sau vượt cái trước. Hắn cùng bà chị của mình được gọi là Nam Hải song kiều.

Đám người con cháu của Thái Hạo, Hậu Dư, Đại Vũ danh chấn phía Đông Duyên Hải, được gọi là ngũ cường Luyện Khí sĩ.

Đương nhiên phải phá lệ nhắc tới chính là Ngưu Nhân, sau mười năm đã được gọi là Ngưu Ma vương. Hắn cùng sáu vị anh em kết nghĩa được xưng Thất Thánh danh chấn một chốn, cao thủ bình thường không dám tranh giành cùng bọn họ.

Có cả Lan Đức với thần chi huyết mạch, có Dực Long vương Lam Vũ, có Ác Long vương Thi La Đức được xưng là Quang Minh tam vương mà trong cùng thế hệ đã bộc lộ tài năng. Nhưng mà bọn họ đã đi xa về phương tây.

Nhai Tí, Toan Nghê, Tỳ Hưu tam đại long tử uy chấn Nam Cương, không người nào dám tranh phong cùng chúng.

Đông đảo cao thủ trẻ tuổi Trường Sinh Giới quật khởi năm đó, sau mười năm có rất nhiều người tự nhiên cũng đã thành danh thiên hạ. Nhưng là càng nhiều người hơn đã biến mất, càng có không ít người trực tiếp tan thành tro bụi tại cảnh giới Niết Bàn. "Thập đại trẻ tuổi " năm đó của Đại Thương đế quốc cùng đế quốc La Mã đã không còn lại mấy người. Trái lại những kẻ năm đó không lọt vào mười vị đứng đầu, nhiều lần chiến bại như Sở Hành Cuồng thì bộc lộ tài năng, vượt trội lên.

Những kẻ mà mười năm trước có thể nói là cao thủ trẻ tuổi quyết định như Triệu Trọng Dương, Tuyết Vũ, Mộng Tập Nghiệt, Thương Hải thì ngày nay lại càng tăng thêm vài Trọng Lô, uy danh truyền khắp thiên hạ.

Còn Không Gian vương Liễu Mộ Lang, Tỏa vương Kim Tam Ưc tất cả cũng đạt tới thành tựu xuất sắc, nổi danh thiên hạ.

Trung Nguyên còn có tám vị Chiến Thần. . .

Cũng có không ít cường giả năm đó mai danh ẩn tích , ví dụ như như dạng Độc Cô Kiếm Ma.

Chính quyền thiên hạ đã thay đổi, Triệu Lâm Nhi lại một lần nữa lên ngôi. Không ngờ nàng ta chưa chết, trực tiếp bức bách huynh trưởng của mình

thoái vị. Ngoài ra nàng còn lôi kéo một nhóm cao thủ nên càng nắm giữ một vũ khí bí mật. Nàng đã mở một tòa bí cung dưới đất , bên trong lại có vũ khí bí mật loài người đi theo hướng tự hủy trong năm ngàn năm , đó vốn là kết tinh của văn minh phải chôn vùi trong lịch sử.

Đây là một thời đại hoàn toàn mới, cao thủ xuất hiện lớp lớp, tranh nhau tỏa sáng thiên hạ.

Nhưng, ngoại trừ số ít mấy người như Hoàng Kim Sư Tử vương ba đầu, thật sự không ai dám tự nhận là vô địch thiên hạ.

Bởi vì, vết thương của đám người Hồ Bí, Thái Dương Thần Tử, Diệp Tiểu có khả năng hoàn toàn chữa lành hay không thì cũng không biết. Còn có những nhân vật lão tiền bối rồi cuộc đã ngã xuống hay không, mà mấy vị Kim Tiên Xiển Giáo chưa từng ngã xuống, vài đại đệ tử của Thông Thiên có thể còn sống . . . Đám môn đồ Bán Tổ đã qua thời huy hoàng còn có những lực lượng đáng sợ không biết nào.

Đương nhiên, quan trọng nhất là ... Hải ngoại có quá nhiều thần bí.

Trên Long Đảo, Man Long còn chưa đích thực đi ra. Đến khi bọn chúng gầm rú trong thiên địa thì tất nhiên sẽ khuấy lên phong ba vô tận.

Ngoài ra, còn có Chiến Cốc của Chiến tộc, Lệ Sơn của Lệ Nhân tộc, những Man Long Dực Long của tộc Dực Long đã thoát ly Long đảo. Còn có tòa

thành khổng lồ, đại sa mạc, Hoang Nguyên, bí cốt vô tận gì đó nằm ở hải ngoại, có một số xứ sở đã gửi cao thủ với thực lực phi thường cường đại ra ngoài.

Mười năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, vận mệnh các thế lực ở Nhân Gian Giới đã biến đổi lớn lao.

Một con tiểu thú hay khóc mười năm qua đã đi khắp thiên hạ, nó khiến rất nhiều người đều nể sợ mọi nỗi đau khổ. Chính Hoàng Kim Sư Tử Vương ba đầu đột kích cũng không thu được bất cứ thành quả gì.

Đương nhiên, chính tiểu thú hay khóc cũng đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, nhưng đều gặp dữ hóa lành. Cuối cùng mặc dù vẫn còn giống như đứa trẻ hay khóc, nhưng mà cũng càng ngày càng ranh mãnh xảo quyệt .

Những nơi "Quỷ hay khóc " đi qua, tuyệt đại đa số người ta đều phải tránh né, chỉ là sau này không biết vì sao đột nhiên nó biến mất.

Lúc này, Long vương Tiểu Quật Long ngày đó cũng xuất thế, nó đại chiến tứ phương, tìm kiếm tung tích Kha Kha. Cũng dẫn tới các Long vương khác hiện thân, các cuộc Vương chiến lại mở ra lần nữa.

Mười năm qua, thế cuộc thiên hạ đã thay đổi, mà Tiêu Thần đã từng đánh cho cao thủ khắp thiên hạ im re thì lại đang ở nơi nào?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 349: Hỏa Chung

Giữa vũng lầy ngập sương mù u ám, trên làn nước đen ngòm trôi nổi không ít những thân cây mục và xương thú đồng thời từng đợt khí hôi thối bốc lên khiến cho dã thú xung quanh cũng phải tránh xa.

Xương dã thú trắng hếu dài từ nửa thước đến bảy tám thước phần lớn ngập một nửa trong vũng lầy, có dài có ngắn không đồng đều nhưng đều tỏa ra từng đợt âm khí kì quái khiến cho không gian trở nên lạnh lẽo.

Những cây cổ thụ chọc trời trong rừng mặc dù cũng không hẳn nhiều nhưng cây nào cũng vô cùng xum xuê đủ để bao trùm hoàn toàn vũng lầy, càng khiến cho vũng lầy trở nên âm u quỷ dị.

Lúc này vũng lầy vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ cây cối quái dị ra thì không thấy chút dã thú nào, ngay cả tiếng chim chóc côn trùng cũng không có.

Màn đêm buông xuống khiến cho vũng lầy càng thêm âm u, cách đó không xa mặt nước thì thoảng lại có tiếng bọt nước kêu lục đục cứ như có con gì to lớn đang di chuyển dưới nước cực kì dọa người.

Cả cái vũng lầy kinh khủng, mặt bùn tĩnh lặng, hơi nước đen xì lượn lờ phảng phất như một tử địa.

Mọi thứ như vậy khiến vũng lầy này đối với những chỗ xa xa mà nói thì được coi khá là yên tĩnh. Bởi từ phương xa thì thoảng vang vọng vài tiếng thú gầm rú nghe khiến cho người sờn cả gai ốc.

Ngày ngày trôi qua. Vũng lầy tựa hồ mãi mãi không thay đổi. Thủy chung như một.

Phương xa, nơi hay có những tiếng gầm rú, gào thét rợn người thường thấy những hình bóng to lớn thoắt ẩn thoắt hiện trong sương mù, từ xa nhìn lại trông vô cùng đáng sợ.

Mà ở hồ nước cách đó không xa, mặt nước thì thoảng bị xao động mạnh cứ như thể thứ gì đó vừa bị lôi vào trong hồ nước sâu không lường được mà vĩnh viễn không thể thoát ra.

Vũng lầy âm khí lượn lờ, ngoại trừ chút cây mục với xương dã thú ngâm trong bùn thì căn bản không có bất cứ gì khác trong nước.

Suốt mười năm qua, mà vũng lầy cũng chỉ nhiều hơn mấy cỗ xương thú mà thôi, một mảnh tử địa tựa hồ cứ như vậy vĩnh viễn tiếp tục tồn tại không hề thay đổi.

Bất quá cho đến một ngày có một vị khách xa lạ không mời mà đến tiến vào vũng lầy này mới đem cho vũng lầy một chút sinh khí .. à không là một chút tử khí.

Một con ma thú toàn thân dài hơn một thước có chút tương tự như con cá sấu, cả hình thể chỉ là một khung xương hoàn chỉnh toát màu trắng lạnh lẽo không chút huyết nhục, càng không nói đến lân giáp. Nó chỉ là một bộ khung xương đầy đủ, điểm đặc biệt nhất là trong đầu lâu có hai luồng quang mang lập lòe quỷ dị. Nó nhìn ngó về phía sau, rồi sau đó cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh. Cho đến hồi lâu sau, khi chắc chắn thấy không có gì nguy hiểm mới chậm rãi tiến vào vũng lầy.

Từ đó vũng lầy trở thành lãnh địa của nó. Cũng chỉ có tồn tại nhỏ yếu như nó mới chọn nơi vũng lầy tràn đầy tử khí này làm nhà.

Vũng lầy từ khi có chủ nhân cũng có chút thay đổi, đêm khuya khi mà phương xa bắt đầu vang lên tiếng thú gào thét hấp dẫn các sinh vật khác tiến đến thì bộ xương cá sấu đang ẩn nấp trong vũng lầy mới có thể bắt đầu hành động.

Nó chậm chạp tìm tòi bạch cốt nửa chìm trong bùn nước đầm lầy, tựa hồ đang tìm cái gì đó. Thi thoảng gặp phải xương cốt phát ra u quang thì nó nhanh chóng lao đến dùng u quang còn mạnh hơn trong đầu lâu của mình để hấp thu.

Cho đến một ngày, bộ xương cá sấu không thể thỏa mãn được nhu cầu với vũng lầy nữa. Vào một đêm khuya, khi nó chậm rãi bò tới hồ nước ở phía trước thì dị biến ngoài ý muốn lại phát sinh.

Bọt nước sủi lên. Một cái trảo sắc bén phủ đầy lân giáp dài chừng hơn một thước từ dưới mặt nước lao lên, nó hung hăng tung một trảo xuống bộ xương cá sấu khiến cho đầu lâu ngay lập tức tan thành mấy mảnh, u quang trong đầu lâu của bộ xương kia cũng chia năm xẻ bảy theo.

Tất cả cảnh tàn sát đều đập vào trong mắt một chiếc đầu lâu, hay nói đúng hơn là nó cảm giác được.

Đó cũng không phải là một bộ xương hoàn chỉnh chẳng qua chỉ là một cái đầu lâu xen lẫn trong đồng xương cốt nên rất khó bị chú ý tới. Nó thức tỉnh chưa đến một tháng, là do bộ xương cá sấu kia đánh động nó tỉnh dậy. May là bộ xương cá sấu khinh thường nó, nếu không thì điểm u quang ít ỏi nhỏ nhỏ trên đầu lâu đáng thương nhất định bị nuốt chửng.

Cái đầu lâu trắng hếu tròn tròn này có kích cỡ khác với các xương cốt đã thú khác, đây là một khóa đầu lâu người.

Mặc dù đã thức tỉnh một tháng nhưng nó thủy chung vẫn không động dậy mà chỉ dành thời gian quan sát xung quanh. Cho đến khi bộ xương cá sấu bị hủy diệt thì nó vẫn bất động cả một tuần lễ. Cái đốm u quang trên đầu lâu yếu ớt vô cùng, tùy thời có thể dập tắt.

Đầu lâu cố gắng hướng về phía một cái đầu lâu bò sát khác mà lăn đến. Chỉ là với một khóa đầu lâu giống như nó thì hành động trong đầm lầy này quả thật không dễ chút nào. Chỉ dựa vào một khóa xương sọ với chút u quang làm động lực, khó khăn lắm nó mới có thể di chuyển.

U quang trong đầu lâu chớp nháy yếu ớt, nó nhanh chóng hấp thu chút u quang còn yếu hơn trên đầu lâu bò sát. Tất cả những cái này đều được đầu lâu học trộm từ bộ xương cá sấu. Mặc dù vẫn còn rất nhỏ yếu nhưng có thể thấy nó là một học sinh xuất sắc, còn có chút trò giỏi hơn thầy.

Rất rõ ràng, sau khi hấp thu chút u quang của đầu lâu bò sát, u quang trong hốc mắt của đầu lâu lại nhấp nháy sáng hơn một chút.

Bắt đầu từ đây khóa đầu lâu trắng hếu này gian nan sinh tồn trưởng thành trong vũng lầy. Mặc dù mới thức tỉnh có một tháng, nhưng dường như nó có được thiên phú khó có thể tưởng tượng nổi. Nó cảnh giác và vô cùng cẩn thận. Nó chưa bao giờ rời xa khu vực an toàn trong bãi lầy lấy nửa bước. Có khi mười ngày nửa tháng không có điểm "Hỏa Chủng" nào để hấp thu, nhưng nó cũng không hề nóng vội, tất cả đều đặt an toàn sinh tồn lên hàng đầu.

May mà trong vũng lầy có vô số bạch cốt. Theo thời gian dần tích lũy, nơi đây trở thành một mộ địa vô cùng rộng lớn. Mặc dù cứ cách tám mười ngày mới có cơ hội hấp thu được một điểm Hỏa Chủng. Nhưng đầu lâu vẫn không hề sốt ruột, cứ có thu hoạch thì ắt có tiến bộ.

Đây là một quá trình trưởng thành sinh tồn gian nan mà lại thông thả. Trong vòng ba năm, khóa đầu lâu cần mẫn tiến đến từng góc nhỏ trong vũng lầy để thu thập Hỏa Chủng.

Hôm nay Hỏa Chủng của nó đã cường đại lên không ít, có thể giúp nó di chuyển thuận lợi trong vũng lầy.

Bất quá cũng chỉ là vén vén như thế mà thôi, bởi vì những Hỏa Chủng nơi này ngẫu nhiên được phát hiện thật sự rất yếu ớt. Tuy rằng nó nuốt chừng ròn rã ba năm, nhưng không có khả năng phát sinh thay đổi về chất.

Cùng với Hỏa Chủng tăng mạnh, đầu lâu trắng hếu kia cũng dần hướng ánh mắt về phía hồ nước xa xa. Nơi đó những mảnh vụn của bộ xương cá sấu vẫn còn đang trôi nổi trên đầm lầy. Mỗi mảnh đầu lâu ở đó đều có chút u quang yếu ớt chớp động. Nếu như hấp thu toàn bộ những u quang này thì chắc chắn là hơn hẳn so với những gì nó khổ cực thu thập suốt ba năm qua.

Nhưng sai lầm của cá sấu vẫn còn đó, nó không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà là nó lựa chọn quan sát trong suốt một tháng. Rốt cuộc nó quyết định tiến vào hồ nước.

Trong khu đầm lầy đó cũng có một con quái thú cũng hấp thu Hỏa Chủng, nhưng nó phi thường cường đại, chỉ cần nhìn những mảnh vụn của cá sấu là hiểu được sự cường đại của nó. Hơn nửa thân thể nó được phủ một lớp giáp trụ nhưng vẫn còn rất không hoàn thiện, trên thân thể vẫn có những nơi để

lộ huyết nhục đã thối rữa. Cứ cách năm ngày nó lại phải lên bờ một lần đi ra xa một chút để tìm thêm Hỏa Chủng.

Chỉ là mỗi lần di chuyển nó đều không phát ra một chút tiếng động. Nó luôn đi một đường khác để ra ngoài nên từ bên trong đầm lầy không thể nhìn thấy được.

Đây là một đêm khủng bố. Từ phương xa truyền đến những tiếng gầm rú kinh hồn, tựa hồ có vô số rất nhiều Hỏa Chủng chớp động trong rừng sâu. Ngay lúc đó quái thú ngủ đông trong hồ nước cũng nhanh chóng tiến ra ngoài.

Điều này đối với đầu lâu đang chăm chú quan sát đã rất lâu thì đây là một cơ hội hiếm có. Nó đã xác định trong hồ nước sẽ không có sinh vật cùng với nguy hiểm khác nữa nên nhanh như chớp lặn về phía trước.

Nó rất nhanh tiếp cận những mảnh vụn của bộ xương cá sấu, Trong hốc mắt nó sáng lên, nó bắt đầu thu nạp Hỏa Chủng từ những mảnh đầu lâu đã vỡ vụn mà so với ba năm đã hấp thu thì còn nhiều hơn. Nhưng so ra nó còn tương đối nhỏ yếu, cho nên đến tận sau nửa đêm nó cũng chỉ hấp thu được khoảng một phần ba.

Nhìn nhiều lần rừng cây bên bờ của hồ nước, nó không thể không lưu luyến trở lại khu an toàn trong vũng lầy. Quả nhiên, không lâu sau thì quái thú kia trở lại hồ nước làm khuấy lên những cơn sóng khủng bố, mất một lúc mới khôi phục bề mặt phẳng lặng.

Quái thú cứ năm ngày lại ra ngoài một lần, khóa đầu lâu trong vũng lầy lại có cơ hội tiến vào.

Lần này, nó lập tức bắt đầu hành động. Cố gắng tranh thủ mỗi khắc mỗi giây ra sức hút hết những Hỏa Chủng còn sót lại trên các mảnh xương nhỏ của cá sấu.

Sau nửa đêm rồi cuộc nó cũng hoàn toàn hấp thụ xong và nhanh chóng về khu đầm lầy của mình. Lần này trở về nó thấy mình cường đại hơn hẳn, khi di chuyển không còn bị nước bùn ngăn cản nên mau lẹ vô cùng.

Lần này có thể nói là một lần lột xác khiến nó càng thêm cường đại hoàn toàn có thể ra ngoài vũng lầy thăm dò.

Quái thú trong hồ nước đối với nó vẫn là vật cản lớn, căn bản không thể trêu chọc.

Đầu lâu không nghi ngờ là rất cẩn thận. Nó biết trong vũng lầy nó đã là lãnh chúa. Nhưng ở bên ngoài nó có thể vẫn rất yếu ớt.

Nó dò xét bên ngoài thật lâu, phải đến nửa tháng sau mới bắt đầu lặn ra ngoài vũng lầy, khu rừng bên ngoài vũng lầy quả thật vô cùng rộng lớn.

Không lâu sau nó nghe được rất nhiều tiếng gầm rú tự hồ như có rất nhiều sinh vật cường đại đang tranh đấu.

Không dám cách quá xa đầm lầy, nó chỉ thăm dò xung quanh.

"Răng rắc răng rắc..."

Sau nửa đêm. Đứng sau những cây đại thụ phía trước truyền đến những tiếng khớp xương cọt sạt đến rợn người. Một bộ xương sói trắng nhón bước đi cứng ngắc đang lao đến chỗ đầu lâu.

Đầu lâu như lâm đại địch nhưng lại không hề lùi bước. Hỏa Chủng của nó so với bộ xương sói thì mạnh hơn hẳn, nhưng bộ xương sói lại linh hoạt hơn nó rất nhiều.

Bộ xương sói mặc dù bước tiến cứng nhắc, nhưng tại thời điểm mấu chốt lại nhảy vọt lên cao rồi từ phía bên cạnh đánh tới đỉnh đê xuống đầu lâu. Nó muốn nhanh chóng tiếp cận, sau khi mạnh mẽ chiếm đoạt Hỏa Chủng liền rút lui.

Nhưng mà đầu lâu trắng hầu đã tính trước được ý đồ của bộ xương sói nên ngay khi bộ xương sói lao đến thì nó đã nhanh chóng lùi về phía sau. Hai hốc mắt đối diện đầu sói bắn ra hai chùm u quang chiếm đoạt đến hai thành Hỏa Chủng của bộ xương sói.

Bộ xương sói kinh sợ rút lui, nó muốn rút đi lại không cam lòng. Nó chạy vòng quanh đầu lâu, cuối cùng lại lần nữa lao tới. Nhưng lần này đây, đầu lâu càng thêm lớn mật. Hỏa Chủng trong đầu lâu tung ra hơn phân nửa lực lượng của mình đánh tới Hỏa Chủng của đầu sói. Hai loại Hỏa Chủng đụng vào nhau. Hỏa Chủng của bộ xương sói bị cuốn cuộn không ngừng mà chiếm đoạt.

Nó tựa hồ đối với chiến đấu vô cùng có thiên phú. Bản năng trực giác luôn chỉ dẫn cho nó làm cách nào để chiến thắng.

Khi chiến đấu kết thúc, đầu lâu đại thắng, Hỏa Chủng lại càng thêm cường thịnh.

Điểm trắng của đầu lâu dường như càng thêm sáng bóng, nếu như so sánh với trước đây thì chắc chắn hơn, đó là hiệu quả dễ chịu của việc có nhiều Hỏa Chủng. Lúc này, đầu lâu lặn xung quanh bộ xương sói vài vòng sau đó lao lên hộp sọ của bộ xương sói. Nó đang có ý định chiếm lấy thân thể của bộ xương sói.

Chỉ là cố gắng mấy lần nó cũng không có thành công, sau đó mượn sức mạnh Hỏa Chủng mới miễn cưỡng leo lên được. Nó muốn trở nên mạnh mẽ, càng muốn có sức chiến đấu cường đại hơn.

Gần một tháng trôi qua, khu rừng phụ cận đầm lầy xuất hiện thêm một kẻ sọ người thân sói. Phạm vi hoạt động của hắc không ngừng mở rộng, tại một ngày kia hắc rớt cục cũng thấy được những sinh vật vô cùng cường đại

đáng sợ cỡ nào. Hỏa Chung của bọn chúng có thể so với ánh trăng, có thể xé rách những cây cổ thụ chọc trời, có khả năng chấn vỡ những tảng đá vạn quân (30 cân là một quân).

Phía trước là vùng đất mà cường giả hay lui tới. Nơi đó có quá nhiều hung hiểm khiến nó chỉ có thể đứng từ xa nhìn vào. Nó muốn một ngày kia có thể ra khỏi phiến rừng rậm này, nhưng muốn ra ngoài ắt phải đi qua vùng đất của những cường giả. Vì thế nó chỉ có thể càng trở nên cường đại mới có thể ra ngoài

"Răng rắc răng rắc "

Bỗng nhiên nguy hiểm ập đến, hai bộ xương báo với tốc độ kinh người từ đâu đang lao đến chỗ nó.

Bộ xương sói đầu người nhanh chóng trốn ra phía sau gốc cây đại thụ để đơn giản hóa giải cú va chạm đáng sợ kia rồi nhanh chóng lao ra không chút yếu thế đánh tới một bộ xương báo .

Ánh sáng Hỏa Chung phát ra từ hốc mắt đầu lâu ra rõ mạnh hơn bộ xương báo rất nhiều. Nó nhanh chóng hấp thu hơn phân nửa Hỏa Chung của bộ xương báo, nhưng con còn lại cũng nhanh chóng lao vào thân thể của bộ xương sói khiến thân nó vỡ tan.

Nhưng đầu lâu vẫn vô cùng linh hoạt, nhanh như chớp lặn sang một bên. Sau khi dự định xông vào thì nó nhanh chóng nhảy dựng lên, hấp thu hơn phân nửa Hỏa Chủng của đối thủ.

Hai bộ xương báo đều mất đi hơn nửa sức chiến đấu chỉ có thể để mặc đầu lâu thu thập lực lượng của mình.

Sau một năm, đầu lâu có gắng đổi được khung xương của mình thành một bộ xương hổ hùng tráng, đủ để dám xông pha về phía sâu khu rừng.

Phiến rừng rậm này không biết rộng lớn bao nhiêu, quanh năm mây mù bao phủ khó có thể tan hết. Bên trong khu rừng có sự phân chia lãnh thổ vô cùng rõ ràng, mơ hồ đầu lâu biết rằng khu vực này dường như có một “Vương” mà sâu bên trong thì càng có nhiều “Vương” hùng mạnh hơn nhiều.

Đầu lâu tiếp tục thăm dò. Hắn rất muốn đi khỏi khu rừng này ra ngoài thế giới bên ngoài.

Đột nhiên nó cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần. Mặc dù không có tiếng khớp xương di động nào được phát ra, nhưng nó biết rằng đang có một sinh vật vô cùng cường đại đang từ từ tiếp cận. Một năm qua Hỏa Chủng của nó cường đại hơn rất nhiều khiến nó có thể cảm giác sớm một chút nguy hiểm của bản thân.

"Phanh "

Nó đã bị đánh lén, một cái xương đùi hổ phía sau bị chặt đứt làm nó suýt chút nữa đã ngã xuống đất. Nó lập tức vọt về phía trước, nhưng bởi vì thiếu hụt một chân nên nó hành động vô cùng bất tiện.

Một bộ xương khô hình người nhanh nhẹn sải bước đuổi kịp, trong tay nắm một thanh cốt đao lần nữa mạnh mẽ chém thẳng vào chân còn lại của bộ xương hổ.

"Răng rắc "

Cốt đao thành công chém rời cái chân còn lại phía sau của bộ xương hổ. Hiển nhiên đây là một cường giả lại có nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Nó có thể hiểu được làm thế nào để khiến đối thủ suy yếu nhanh chóng.

Đầu lâu không chút kinh hoảng. Ngược lại bởi vì thấy khung xương của loài người mà ánh mắt lại có chút dị thường dao động.

"Xích "

Một tiếng phá không lần nữa truyền đến. Khung xương hình người rất mạnh mẽ lao lên. Hỏa Chủng cũng vô cùng hung mãnh dĩ nhiên truyền vào trong cốt đao lần nữa chém vào xương hổ với tiếng xé gió.

Bộ xương hổ cũng không có tránh né. Nhận thấy đối phương hướng về phía lưng nó mà chém tới, nó liền cố tình giơ lưng ra cho cốt đao đánh nát xương cột sống của nó, đầu lâu lúc đó mới lợi dụng lực va đập cường đại để bắn lên. Nó hướng tới đầu lâu bộ xương khô hình người mà lao đến.

Đây là sát chiêu tự nghĩ ra của đầu lâu sau khi trải qua nhiều lần chiến đấu mới có được. Bộ xương hình người hiển nhiên không có dự liệu đối phương lại thi triển ra chiêu "Thiên ngoại phi đầu", tất nhiên không thể né tránh.

Đánh lén thành công, hai chùm tia sáng từ hốc mắt đầu lâu bắn ra. Bắn lên đầu bộ xương kia lập tức liền chiếm đoạt hơn phân nửa Hỏa Chủng của bộ xương khô hình người kia. Đồng thời, thành công đẩy rơi cái đầu sọ đối phương xuống, cuối cùng hoàn thắng, hoàn toàn chiếm đoạt được Hỏa Chủng cường đại của đối phương.

Sau khi chiến thắng, Hỏa Chủng của nó càng thêm cường đại. Quan trọng nhất là nó tìm được một thân thể khung xương thích hợp, khi nó lấy hình người để đứng lên thì lực lượng của nó tăng một khoảng lớn.

Nó có thể huy động quyền cước, uy vũ đủ tạo thành tiếng gió rít. Không bao giờ nó còn phải sợ những gì giống như người thường, đồng thời chiếm thêm cốt đao càng khiến lực lượng của nó giống như hổ thêm cánh.

"Ta gọi là Tiêu." Hãn phát ra một tinh thần dao động như vậy. Hãn tự cho mình một cái tên người.

"Oanh "

Phía trước đột nhiên phát ra hai cỗ tinh thần dao động vô cùng kinh khủng mênh mông cuồn cuộn lao đến. Bỗng xuất hiện hai sinh vật hình người có cánh thối rữa cao ba thước, chúng đều đang nắm những thanh xương kiếm vừa sắc vừa dài đang hăm he nhìn nhau.

Nếu như có một “Vương” xông vào lãnh địa của một “Vương” khác thì một hồi chiến đấu là điều tất yếu xảy ra.

Tiêu gắt gao nắm trong tay thanh cốt đao, hãn ẩn núp gần đó và ngăm nhìn hai “Vương” đang đối đầu nhau. Hãn càng muốn trở nên hùng mạnh để đánh bại những "Vương" này. Hãn muốn xông ra khỏi khu rừng u ám này, thăm dò tới thế giới bên ngoài chưa biết.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 350: Kiếp trước kiếp này, Thần Nguyên thức tỉnh

Hai "Vương" đại chiến với nhau, cánh chim khổng lồ thối rữa vỗ vỗ tạo thành từng trận gió mạnh. Ngay cả những cây đại thụ chọc trời cũng bị bật gốc, cành lá bay tán loạn.

Tay phải bọn họ vung lên thanh kiếm cổ to lớn mà không ngừng va chạm, giao phong kịch liệt. Còn tay trái của bọn họ đều mang thạch thuẫn dày nặng ngăn cản những công kích trí mạng những khi không thể né tránh.

"Ầm!"

Một "Vương" không địch lại, bị thanh cốt kiếm dài hơn hai thước chém trúng, bờ vai trái bị chém đứt gãy. Hắn rống lên một tiếng kinh thiên đầy giận dữ, khói đen vô tận phóng lên cao, vỗ mạnh cánh chim thối rữa bay lên trong khu rừng tối tăm mà quay đầu bỏ chạy.

Tiêu chăm chú nhìn tất cả mọi chuyện đang xảy ra. Hắn đã thức tỉnh hơn bốn năm rồi, rất muốn đi tới thế giới bên ngoài. Dưới bầu trời sao xa xôi kia giống như có thứ gì đang kêu gọi hắn.

Hắn thường khát khao được thấy ánh mặt trời, muốn được sống dưới ánh sáng. Nhưng có một lần vào ban ngày, hắn bò lên tán cây, bị ánh mặt trời xuyên thấu qua sương mù trong U Lâm đốt cháy đến trọng thương thì hắn đã không dám nữa. Hắn quyết định phải trở nên mạnh hơn, mạnh mẽ tới mức có thể không sợ hãi ánh mặt trời, xông qua lãnh địa của những "Vương" kia, đi ra thế giới bên ngoài.

Một tháng sau đó, hắn cầm cốt đao, di động dọc bên rìa những vùng nguy hiểm, bắt đầu ra tay với những sinh vật cường đại, đánh chết được hai đầu

Địa Long Hồn cốt, Hỏa Chủng càng ngày càng lớn mạnh.

Ba tháng sau, khi hẳn cảm giác được Hỏa Chủng của mình đủ cường đại mới bắt đầu trở lại đầm lầy, chuẩn bị ra tay với quái vật lớn dưới ao bùn.

Đó là một con Ác giao hung dữ, mặc dù không thể so sánh được với "Vương" ở khu vực này nhưng cũng tương đối mạnh mẽ. Nó tuyệt đối là một trong những sinh vật mạnh mẽ nhất ở phạm vi mấy dặm quanh đây, Hỏa Chủng cũng khá sáng. Nếu như hấp thu được nó, Tiêu sẽ bước tới một cảnh giới khác.

Cứ bốn năm ngày, Ác giao lại đi ra ngoài một lần. Tiêu đã quan sát nó hơn bốn năm nay, nắm rõ mọi thứ như lòng bàn tay.

Ác giao có hình dạng như một con rắn lớn, dài tới bảy tám thước, phía dưới mọc bốn cái chân có móng vuốt sắc bén, đương nhiên to lớn hơn những con rắn có chiều dài tương đương. Thân mình nó thô như hai cánh cửa xù xì, trên người phủ kín lân giáp và thịt rữa, trông dữ tợn vô cùng.

Tiếng nước "Rào rào", nó vẫn lên bờ giống như ngày thường, cái đầu khổng lồ nhô lên dò xét, đè ép bùn đất bên bờ hãm xuống một mảng lớn, cảnh giác nhìn quanh bốn phía một lượt rồi mới bò lên bờ. Ngay khi nó vừa mới thả lỏng, bò thêm được vài mét trên tuyến đường quen thuộc thì dưới bùn nhão đột nhiên xuất hiện một đạo hàn quang, một thanh cốt đao cứng rắn đâm thẳng vào cái đầu to lớn của nó.

Lực lượng mạnh mẽ trên cốt đao chấn động, ép lấy một mảnh hỏa chủng từ trong xương sọ của nó bật ra ngoài hốc mắt. Sau đó, lực lượng khổng lồ từ cốt đao truyền tới còn đánh vỡ một phần tư đầu của nó.

Ác giao vừa sợ hãi vừa tức giận, vội vàng lui lại. Tiêu Thần từ trong bùn lao ra, ôm lấy mảnh xương đầu kia, nhanh chóng hấp thu hỏa chủng ở bên trong. Nhất thời, hỏa chủng trong đầu Tiêu Thần sáng lên không ít.

Sau khi nhìn rõ được kẻ địch, Ác giao nổi giận. Thứ sinh vật hình thể nhỏ yếu này cho dù có hỏa chủng mạnh mẽ thì cũng không thể bằng được nó, vậy mà dám tới đánh lén nó. Thật không thể tha thứ được!

Mặc dù hình thể của nó khá khổng lồ nhưng không hề vụng về, nhanh chóng đánh tới. Tiêu Thần không muốn cứng đối cứng với nó liền rút lui, đồng thời cầm thanh cốt đao trong tay đánh về phía Ác giao đầy khiêu khích.

Ác giao khổng lồ kia quả nhiên bị chọc giận, hỏa chủng trong đầu lâu nhảy lên, từ hốc mắt bắn ra hai tia sáng đáng sợ, giống như xe lu lăn qua, cây cối trong rừng đổ nghiêng ngã, cành lá bay tán loạn.

Rời khỏi ao đầm mà tiến vào lãnh thổ của cổ mộc chọc trời. Ác giao khó có thể đụng gậy những cây lớn ở đây. Mà cổ mộc dày đặc, khu vực trống trải có hạn nên Ác giao bị hạn chế nghiêm trọng, tốc độ buộc phải chậm lại, thậm chí có lúc còn bị kẹt giữa các cây lớn.

Cho đến lúc này, đầu óc bị lửa giận thiêu đốt của nó mới dần dần tỉnh táo lại, nhưng đã muộn. Tiêu Thần bắt đầu phản kích. Cốt đao cứng rắn trong tay nhanh mạnh như sấm chớp cắt mất hai mươi mấy đoạn khớp xương từ cái đuôi lớn của Ác giao.

Mặc dù Ác giao cố gắng giãy dụa, muốn dùng cái đuôi xương cốt đầy thịt rữa đánh gãy thân thể của kẻ địch nhưng không được. Địch thủ này nhanh nhẹn hơn tất cả đám kẻ địch mà nó từng gặp phải. Di chuyển như gió, ra tay như sấm chớp, căn bản không giống một cái khô lâu mà giống như một con chim ưng đang đánh tới. Chỉ trong chốc lát ngăn ngùi khi nó bị kẹt, cái đuôi lớn của nó và một cái chân sau đã bị cốt đao chém rời, khả năng di chuyển của nó bị hạn chế nghiêm trọng.

Khi Ác giao cuối cùng cũng thoát khỏi không gian chật hẹp kia, nó bị ai phát hiện ra tình hình cũng không lạc quan hơn. Chỉ còn ba cái chân và không có đuôi, tốc độ di chuyển của nó trở nên chậm chạp, mà đối thủ lại di chuyển như gió, công kích càng hung hiểm hơn.

"Răng rắc!"

Lại thêm một cái chân sau bị cắt rời, Ác giao điên cuồng nhưng không thể làm gì được.

Địch thủ chiến đấu rất có trí tuệ, từ đầu tới cuối chỉ vờn quanh du đấu với nó, căn bản không hề tới gần, lại từ từ tìm cách chém rụng các bộ phận trọng yếu trên thân thể nó, muốn khiến nó hoàn toàn mất đi năng lực di

chuyển. Lúc này phát hiện ra rồi nhưng nó không thể thay đổi được gì. Chỉ còn sót lại hai chân trước, tốc độ chậm đến mức chính nó cũng phát điên. Nó cảm thấy rất ảm ức, nhưng mà nó cũng không tuyệt vọng. Nếu như đối phương đến khoảng cách gần dùng cốt đao bổ đầu nó ra, nó sẽ không do dự cho toàn bộ hỏa chủng lao ra, cắn nuốt đối phương.

Nhưng tên khô lâu ghê tởm kia lại ngoài ý muốn của nó lên nữa. Hắn kéo theo một tảng đá lớn nặng mấy chục cân, nhanh nhẹn trèo lên một cây đại thụ, rồi ném mạnh từ trên xuống.

"Rầm!"

Đầu lâu tàn phá của Ác giao mặc dù không vỡ vụn nhưng cũng xuất hiện mấy vết rạn nhỏ. Nếu như có thể kêu gào, nhất định nó sẽ nổi điên rống to, hơn nữa còn hung hăng mắng chửi. Đây là cái thứ khô lâu quái quỷ gì vậy!

"Rầm! Rầm! Rầm!..."

Một lần, hai lần... mười mấy lần sau, đầu lâu to lớn của Ác giao cuối cùng cũng bị nện tan thành năm bảy mảnh, Hỏa Chủng cũng bị chia ra. Lúc này, Tiêu mới bắt đầu hấp thu Hỏa chủng mạnh mẽ kia. Ánh sáng rực rỡ tràn ngập trong đầu lâu của Tiêu, đồng thời thân thể của hắn cũng được cường hóa, trở nên cứng rắn kiên cố hơn. Hơn nữa, đầu lâu của hắn còn có thêm ánh sáng chớp động.

Hỏa Chung tràn đầy giống như đèn sáng, cho thấy Tiêu đã trở thành một cường giả trong khu vực này. Từ nay về sau, trừ những cao thủ hàng đầu như "Vương" thì hẳn có thể đường đường chính chính kịch chiến với cường giả mà không cần lo lắng đề phòng.

Theo Hỏa Chung càng ngày càng tràn đầy, sau khi trở thành cường giả ở khu vực này, hành động của hắn càng lúc càng không giống với đồng loại.

Tiêu thường xuyên trèo lên tán cây vào những đêm trăng, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời. Ánh trăng sáng tỏ buông xuống, hắn im lặng thật lâu, có khi nhìn cả đêm.

Có thể có chuyện cũ như khúc ca?

Có thể từng có quá khứ huy hoàng?

Có thể nào nhớ lại chuyện xưa?

Có lúc hắn mất mát, có lúc mơ màng, có lúc lại thống khổ... Dường như trí nhớ vốn biến mất kia vẫn còn ở dưới đáy lòng.

Sáng sáng chiều chiều, vui buồn hợp tan, làm sao nhớ lại được trước kia?

Hắn càng trở nên kiên cường, chưa từng buông tha, cố gắng làm cho mình trở nên mạnh hơn. Mặc dù chốn U lâm này nguy hiểm trùng trùng nhưng hắn vẫn cố gắng trưởng thành.

Đã mấy tháng trôi qua kể từ khi giết chết Ác giao, trong thời gian này, Tiêu cũng đánh chết thêm mấy tên cường giả đồng cấp nhưng không phát sinh tính chất lột xác, hỏa chủng chỉ lớn mạnh dần dần. Đến lúc này, Tiêu mới rõ, giết chết một cường giả có hỏa chủng tràn đầy hơn mình sau đó thôn phệ mới làm cho mình mạnh hơn. Nếu như thu nạp hỏa chủng của cường giả đồng cấp thì cần một lượng tích lũy.

Cứ như thế, nửa năm trôi qua, sau khi Tiêu Thần sử dụng các loại phương pháp, phát huy cực hạn thiên phú chiến đấu khác thường của mình, đánh chết gần ba mươi tên sinh vật đồng cấp thì Hỏa Chủng mới lại đột phá, trở nên mạnh mẽ hơn, giống như một đoàn hỏa thần thiêu đốt bên trong hộp sọ.

Từ khi thức tỉnh đến nay, Tiêu vẫn luôn né tránh Vương của khu vực này, không để cho nó phát hiện. Tiêu cảm thấy khoảng ba đến năm năm nữa hắn sẽ có thực lực khiêu chiến với "Vương". Nhưng hắn thật sự muốn đạt được cơ hội này ngay lập tức. Vì vậy, hắn bắt đầu quan sát tập tính của "Vương".

"Vương" thường xuyên ra ngoài để thu thập Hỏa Chủng. Sinh vật ở trong khu vực này đều yếu hơn, kém hơn nó, không cách nào thỏa mãn nhu cầu lên cấp của nó. Thu hoạch ba mươi cái Hỏa Chủng của những kẻ đồng cấp mới có thể miễn cưỡng tăng lên một bậc. Mà nếu như ngoài ý muốn chiến thắng một người cao cấp hơn thì một viên Hỏa Chủng đó cũng đủ cho người cấp thấp hơn tăng lên rồi.

Trong U Lâm, có rất ít sinh vật dám khiêu chiến vượt cấp, bởi vì chênh lệch đẳng cấp là rất lớn. Đại chiến phát sinh nhiều nhất vẫn là giữa những kẻ ngang cấp. Giết chết ba mươi kẻ cùng bậc để tấn cấp vẫn an toàn hơn một chút.

Đương nhiên, đấy cũng chỉ là tương đối mà thôi. Kẻ nào có thể yên ổn, không sao mà giết chết được ba mươi tên cường giả ngang mình?

Ở trong U Lâm diện tích vô biên này, sống sót đã khó khăn nhưng muốn trưởng thành còn tàn khốc hơn nhiều.

Cứ thế lại trôi qua hai năm, Tiêu đã không còn giới hạn trong khu vực này nữa mà bắt đầu di chuyển sang các lãnh địa ở xung quanh, sử dụng đủ các loại thủ đoạn, cuối cùng cũng đánh chết được ba mươi tên sinh vật ngang cấp, gian nan lên cấp.

Hỏa Chủng trong hộp sọ sáng rực rỡ giống như thần diễm, bốc chạy rừng rực. Cả đầu lâu chìm trong ánh sáng, càng trở nên chắc chắn,

Bộ xương vốn không phải thân thể của hắc mặc dù cũng chắc chắn hơn nhưng rõ ràng không có ánh sáng lưu chuyển như đầu lâu.

Đến lúc này, Tiêu chỉ kém hơn một cấp so với Vương ở khu vực này. Những sinh vật đồng cấp trong khu vực này gần như bị hấn đánh chết hết, "Vương" hiển nhiên cũng cảm giác được có chuyện khác thường, thường xuyên càn quét ở khu vực này, hy vọng có thể diệt trừ được mối họa ngầm trong lãnh địa của mình.

Nhưng mà Tiêu đã sớm trốn vào lãnh địa của một "Vương" khác, đợi cho mọi thứ yên ổn rồi mới lại trở về, bắt đầu quan sát chăm chú tới từng hoạt động của "Vương".

Từ lúc Tiêu thức tỉnh tới nay đã qua bảy năm rồi, hấn dựa vào thiên phú của mình, trải qua tầng tầng tử vong rèn luyện, sống sót khó khăn, cuối cùng cũng trở thành cường giả gần ngang bằng "Vương" trong khu vực.

Năm thứ bảy, cuối cùng hấn cũng chờ được cơ hội.

Mấy năm nay, mỗi lần "Vương" đi ra ngoài đều bị thương trở về. Dù sao cũng là việc khiêu chiến cường giả ngang cấp. Không thể không nói, "Vương" của khu vực này là kẻ có thiên phú cực mạnh. mấy năm nay, nó đã thu hoạch được mười một viên hỏa chủng, nhưng mỗi lần nó cũng phải trả giá rất nhiều.

Hôm nay, rõ ràng lag nó gặp phải cường địch, không có chút thu hoạch nào. Một cánh tay của nó đã gãy, thịt rữa trên người bong ra, cánh chim rữa nát bị xé toạc, xương cột sống có mấy vết nứt cực kỳ kinh khủng, bộ xương toàn thân giống như có thể tan nát bất cứ lúc nào.

"Vương vừa mới trở lại lãnh địa của mình, đang bắt đầu tìm một bộ cường thích hợp, thay thế cho thân thể sắp hỏng của mình. Vừa lúc đó , một khối đá lớn nặng cả nghìn cân đột nhiên bay tới.

Nó là một cường giả rất có thiên phú, mặc dù bị thương nặng nhưng vẫn phát hiện được nguy hiểm, nhanh nhẹn trốn sang một bên. "Ầm!" một tiếng, cự thạch nện xuống làm gãy cả một gốc cây cổ thụ chọc trời.

Tiếng gió "vù vù" vang lên không ngừng, mấy tảng đá lớn nặng cả nghìn cân đập tới liên tục, thân thể của "Vương" vốn đang có vấn đề lớn, không thể né tránh hết được, chỉ đành vung nắm đấm lên, đánh vỡ một tảng đá ngàn cân không tránh được.

Mặc dù tảng đá vỡ nát nhưng thân thể của nó cũng không thể chịu nổi nữa, từ chỗ cột sống có vết nứt vang lên tiếng "răng rắc", rồi vỡ vụn. Nửa trên của nó ngã xuống đất, thân hình tách làm hai, mất đi liên lạc với nửa thân dưới.

Sau đó, vô số tảng đá lớn nghìn cân khác lại bay tới không ngừng, cái đầu lâu có mấy vết nứt kia dường như có thể bị đập vỡ bất cứ lúc nào. Cuối cùng, hộp sọ của nó cũng bị đánh nứt, bị thương nặng.

Mà lúc này, Tiêu cầm cốt đao vọt tới, nhưng không dám đến gần "Vương" mà nhanh như chớp dùng cốt đao chém gãy tất cả đám cây cổ thụ cao lớn ở

xung quanh, để cho ánh mặt trời mới mọc kia chiếu vào trong rừng.

Đạt đến cấp bậc như "Vương" thì đã không còn e ngại ánh mặt trời nữa. Nhưng hôm nay lại có chút đặc biệt. Vương đã bị thương nặng, mặc dù trong thời gian ngắn, ánh mặt trời không tổn thương được nó nhưng cũng có thêm chút tác dụng, khiến nó bị bó tay bó chân, động tác chậm lại.

Cả thân Tiêu Thần đều đắp kín bùn, tránh khỏi ánh mặt trời chiếu vào, đứng ở gần đó cầm đá lớn đập tới, thỉnh thoảng tìm được cơ hội liền cầm cốt đao nhanh chóng xông tới, chém một đao.

"Rầm rầm rầm!..."

"Răng rắc! Răng rắc!..."

Thân thể của Vương bị Tiêu đập vỡ hoàn toàn, đầu lâu cuối cùng cũng bị đánh nát, Hỏa Chung tràn đầy bị chia năm xẻ bảy, run rẩy dưới ánh mặt trời. Tiêu nhanh chóng xông tới, cầm lấy một mảnh đầu lâu rồi trở lại vùng đất âm u cạnh đó, hấp thu Hỏa Chung. Đây là một bữa tiệc hỏa chủng thịnh soạn, Tiêu dùng mất mấy canh giờ mới hoàn toàn hấp thu hết Hỏa Chung lớn mạnh của "Vương".

Cũng may là đám cường giả cùng cấp quanh khu vực này đều bị hấn đánh chết hết. Nếu không, nhất định có không ít sinh vật tới tranh đoạt với nó.

Nhưng dù là như vậy thì xung quanh đây cũng tụ tập không ít sinh vật có Hỏa Chủng yếu nhỏ, trơ mắt nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra.

"Rống...!"

Từ nơi xa truyền đến tiếng rống dữ dội, cây rừng lay động, đám sinh vật có Hỏa Chủng yếu ớt kia sợ hãi tới mức quỳ rạp trên mặt đất. "Vương" của khu vực gần đó dường như cảm giác được cái gì, lao tới thật nhanh. Nhưng cuối cùng nó vẫn tới chậm một bước, chỉ kịp nhìn đến Tiêu vừa lên cấp xong. Đầu lâu của Tiêu trở nên lấp lánh rực rỡ, Hỏa Chủng ở bên trong như nhảy múa, giống như ánh mặt trời chói chang, lóa mắt vô cùng. Cho đến khi từ từ ổn định lại, Hỏa Chủng mới giống như ánh trăng thánh khiết và mạnh mẽ.

Tất cả sinh vật Hỏa Chủng tại khu vực này chứng kiến một "Vương" mới ra đời liền lo sợ nơm nớp. "Vương" của khu vực bên cạnh không cam lòng phát ra một tiếng gầm thét rồi rút lui. Nó cảm thấy hôm nay không phải một ngày tốt để chiến đấu.

Tiêu đứng dưới ánh mặt trời, cảm thấy ấm áp. Đây là cảm giác chưa từng có. Cuối cùng hắn cũng trở thành "Vương" mới, không còn e ngại ánh mặt trời nữa. Đám sinh vật Hỏa Chủng ở xung quanh cũng cúi đầu xưng thần trước hắn.

Hỏa chủng tràn đầy rừng rực, đó là một đoàn thần hỏa bất diệt, có lực lượng mạnh mẽ hơn trước kia đến hai mươi mấy lần. Mà xương cốt của hắn cũng

xảy ra biến hóa rõ rệt. Đầu lâu sáng trong suốt như ngọc, hơn nữa còn mọc ra bảy cái đốt cổ trong suốt óng ánh. cứng rắn hơn nhiều so với bộ xương phía dưới.

Tất nhiên, đó chính là xương đầu của hắc sinh trưởng mà mọc ra thành xương cổ cũng trong suốt, thay thế xương cổ lúc đầu. So sánh với khung xương phía dưới thì cứng rắn hơn rất nhiều lần.

Rõ ràng, hắc đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, hoàng toàn có thể mọc ra xương cốt thuộc về chính mình.

Tiêu quyết định rời khỏi mảnh rừng âm trầm rộng vô bờ này, đi ra ngắm nhìn thế giới bên ngoài một chút.

U Lâm thật sự quá rộng lớn, hắc dùng thời gian suốt một năm, trải qua không ít khảo nghiệm sinh tử mới xuyên qua được lãnh địa của các Vương, đi ra khỏi mảnh rừng mê mông này. Mà trong quá trình này, hắc cũng thấy không ít tồn tại mạnh mẽ hơn, nhưng hắc không hề khiêu chiến. Bởi vì như thế cũng giống như đi chịu chết.

Sau khi xuyên qua U Lâm thì phía trước là một ngọn núi lớn cao chừng mấy nghìn thước, trơ trọi không một ngọn cỏ, giống như là một ngọn núi chết không có bất kỳ sự sống nào có mặt. Ở nơi này, dưới ánh trăng, Tiêu leo lên đỉnh núi.

Ánh trắng như nước, mềm dịu buông xuống. Tiêu ngắm nhìn trắng sáng, Bản Nguyên trong Hỏa Chủng giống như bị đốt. "Ầm" một tiếng, Hỏa Chủng của hắn lại lao ra bên ngoài đầu lâu, giống như một con Phượng Hoàng bất tử bay lượn.

Ánh trắng ngưng tụ lại, dung nhập vào trong Hỏa Chủng khiến cho Hỏa Phượng hoàng càng thêm dữ dội, rồi sau đó bùng lên luồng sáng chói lọi, xông lại vào đầu lâu, giống như mở ra cánh cửa thần bí đã phong ấn bấy lâu.

Tiêu sững sờ, ngơ ngác nhìn trắng sáng, trong đầu hiện lên một vài bức hình. Mọi thứ trong quá khứ bỗng nhiên hiện lên... Hắn phát ra dao động tinh thần: "Ta là Tiêu Thần... Ta không chết... Ta còn sống!"

Tiêu Thần đứng yên, ngửa mặt lên trời huyết sáo. Tuy không phải giọng nói thật sự nhưng sóng tinh thần xuyên thấu xa hơn, không trung rung động.

Từ phương xa truyền đến từng đợt tinh thần kinh khủng dao động như muốn đáp lại tiếng "thét dài" của hắc khiến cho mọi thứ càng thêm mãnh liệt. Giờ phút này, Tiêu Thần giống như thông linh vậy, ngay khi vừa nhớ lại mọi thứ, linh giác của hắn trở nên cực kỳ nhạy cảm... Trong nháy mắt, hắn "thấy" được trăm dặm phía trước mình có mấy tòa Ma điện cực lớn. Bên trong đó đều có cường giả mạnh kinh khủng, còn hơn xa so với đám "Vương" trong U Lâm.

Mà ở xa xôi hơn nữa còn có những cổ bảo to lớn hơn, thậm chí, hắn còn mơ hồ thấy được Ma thành. Khiến người khác giật mình nhất là ở chỗ sâu nhất trong lục địa vô tận dường như có một cổ ba động khó có thể tưởng tượng, làm cho người ta không nhìn được mà phải tìm kiếm. Đây là thứ lúc trước hắn từng cảm nhận được như ẩn như hiện, phảng phất tựa như đang kêu gọi cường giả khắp nơi.

Linh quang chợt lóe lên rồi biến mất, Tiêu Thần rời khỏi trạng thái kỳ diệu này, không thể tiếp tục cảm giác mọi thứ ở phương xa nữa.

"Ta không chết... Không, ta đã chết!" Hắn giống như hóa đá, đứng yên thật lâu trên đỉnh núi.

Rất lâu sau, Tiêu Thần mới vươn cánh tay xương xẩu lên, vuốt ve thân hình xương trắng, máu thịt đã không còn, hắn chỉ còn là một bộ xương trắng.

"Ta phải sống sót. Ta muốn chân chính sống lại..." Tiêu Thần nắm chặt bàn tay xương.

Khoảng cách hắn chết đi rồi ngậy ngốc đã qua bao nhiêu năm rồi?

Những bằng hữu ngày xưa có khỏe không?

Đám địch thủ liệu có cường đại hơn không? Bọn họ liệu còn nhớ rõ đối thủ đã từng đánh cho cường giả thiên hạ phải im tiếng hay không?

Tiêu Thần nhìn lên trời cao, im lặng. Thứ hắn mất đi không chỉ là máu thịt mà còn là hồn lực. Chỉ có thần thức Bản Nguyên là bảo tồn được... Nhưng mà, thế là đủ rồi! Chỉ cần hắn còn sống, không ngừng hấp thu hỏa chủng, hồn lực đương nhiên có thể nhanh chóng phục hồi như cũ.

Cảnh giới thần thức vẫn còn, chỉ cần chuyển lực lượng vào trong "thùng" là được.

"Đây là thế giới bên dưới giếng ma hay sao?" Tiêu Thần nhìn về phía vùng đất phía xa. Phía trước sẽ có những gì?

Không tự chủ được, hắn nghĩ tới Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương. Bọn họ cũng giống hắn, ngày đó cả ba vương đều biến mất ở bình nguyên Ma Quý, không biết có thể gặp lại bọn họ nữa hay không?

Có lẽ mọi thứ đã định trước, hắn sẽ lợi dụng cơ hội này để tìm hiểu rõ thế giới lòng đất bên dưới giếng ma. Cuối cùng, Tiêu Thần im lặng... Từ sau khi hoàn toàn tỉnh lại, trong đầu của hắn vẫn luôn hiện lên bóng hình của Thanh Thanh. Trước lúc biến mất, Thanh Thanh vẫn luôn mỉm cười yếu ớt, hình ảnh dường như vĩnh viễn dừng lại trong khoảnh khắc đó.

"Có một nàng Thanh Thanh, sao linh hoạt kì ảo ..." Tiêu Thần nhìn trắng sáng, tinh thần lại phát ra từng đợt sóng: "Băng cơ giấu ngọc cốt, giai nhân hóa đất vàng. Hôm nay xa Thanh Thanh, hẹn kiếp sau gặp lại..."

Sau đó, hắn đứng thẳng người, đi tới. Hắn cần tiến lên!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 351: Lột xác thánh thể

"Ừm . . ." Từ xứ sở xa xôi không biết vọng đến một tiếng gầm thê lương làm người khác dựng ngược tóc gáy. Đây không phải là tinh thần dao động, mà đích thực là tiếng gầm rống.

Không hề nghi ngờ, đây là một tồn tại cực kỳ cường đại, cả xứ sở chung quanh đang phát ra tinh thần dao động ồn ào náo động bị kinh sợ nên lập tức yên tĩnh trở lại.

Tiêu Thần đã ngừng bước tiến ở trên đỉnh núi. Ban đêm là thời gian mà Hỏa Chung sinh vật thích nhất nên thường lui tới. Nếu như hắc nóng lòng lên đường thì có thể sẽ gặp nguy hiểm. Dựa vào cảm giác, thế giới bên ngoài này tựa hồ so sánh với trong rừng sâu kia thì còn nguy hiểm hơn, Hỏa Chung sinh vật càng cường đại hơn .

Phải quy hoạch cẩn thận một phen, nếu không căn bản không có khả năng sống sót,. Hiện tại điều hắc cần nhất chính là làm cho Hỏa Chung thiêu đốt càng thêm dồi dào để cố gắng tăng lên thực lực của chính mình. Chỉ có không ngừng trưởng thành mới có thể sinh tồn nổi.

Quả nhiên, chỉ sau một hồi yên tĩnh ngắn ngủi, " màn đêm tử vong " thuộc về Hỏa Chung sinh vật đã trùm xuống .

Cường giả bắt đầu xuất kích, kẻ yếu bắt đầu phản kháng. Trên bình nguyên ở phía trước quả núi cao có Hỏa Chung sáng tắt không chùng. Phảng phất giống như có lân tinh, những đốm sáng nhấp nháy hiện ra tại mỗi vùng đất.

Hơn nữa, đốm sáng lân tinh càng ngày càng nhiều, sóng âm gầm rống không ngừng truyền đến, sự yên lặng đã hoàn toàn bị phá vỡ. Mà bậc tồn tại khủng bố cường đại nhất vùng đất này cũng không ngăn lại nữa. Đây là ban đêm tại một chốn thường lui tới thuộc về bọn họ.

Trên đại bình nguyên dưới bầu trời đêm phẳng phất như có vô tận tinh thần yếu ớt đang lấp lánh, tựa hồ là hình ảnh những vì sao trên trời cao phản chiếu ngược xuống mặt đất.

Tiêu Thần đứng ở trên đỉnh núi đôi mắt nhìn xuống vô tận Hỏa Chung ở phía dưới mà trong lòng đang không ngừng tính toán. Trên đại bình nguyên, mỗi một vùng đất đều có mấy Hỏa Chung đặc biệt sáng ngời. Tốc độ di động của bọn chúng nhanh phi thường, trong màn đêm giống như sao băng đang không ngừng cắt ngang bầu trời.

Đây là kinh địch. Tiêu Thần phát hiện vương trong rừng sau khi đi ra thế giới bên ngoài thì đã không thể xưng là "Vương" . Ưu thế không còn nữa, mỗi chốn xứ sở cũng có tồn tại mà so sánh với Vương thì càng cường đại hơn .

Mà nếu như tiếp tục xuất phát hướng về chỗ sâu trong đại lục thì có lẽ thực lực so ra sẽ càng thêm cách xa. Nhất là trong vòng hơn trăm dặm rõ ràng có vài ngôi đền. Điều này càng làm cho hắc ý thức được sự uy hiếp tới sinh tồn.

Giờ khắc này. Hắc không còn như trước kia mà nhảy vào tham gia cùng cạnh tranh tàn khốc. Hắc cứ ngồi ở trên đỉnh cao quả núi lớn yên lặng suy nghĩ rất nhiều. Hắc lập ra con đường sống còn để trưởng thành sinh tồn, suy nghĩ đến biện pháp làm thế nào để sống lại đích thực.

Ánh trăng tinh khiết như sóng nước đang di chuyển. Cả ngọn núi lớn đều được nhuộm trong một vầng sáng màu trắng ngà như làn khói bàng bạc đang nhẹ nhàng lượn lờ, mông lung mờ ảo thật hài hòa với sự yên lặng.

Tiêu Thần lẳng lặng nhìn lên vầng trăng trên không trung, đám bạch cốt quanh thân đang đắm chìm trong ánh trăng chớp động xuất ra vô số những đốm sáng nhấp nháy.

Cho đến tận lúc có ánh bình minh thì đại bình nguyên xao động mới dần dần rơi vào im lặng. Hỏa Chung sinh vật dần dần tiêu tan, những đốm sáng chớp tắt không chừng đã dập tắt, đều tự ẩn giấu hành tung của mình.

Màn đêm trước ánh bình minh đặc biệt yên lặng, mãi cho đến sau khi hừng đông thì Tiêu Thần mới đứng dậy, bắt đầu đi xuống chân quả núi lớn này.

Sáng sớm. Trên đại bình nguyên trống vắng là một bầu không khí trầm lặng, có làn sương mù nhàn nhạt đang lượn lờ. Nhìn về phía trước, xương trắng khắp nơi giống như cánh đồng tuyết trắng ngần. Nó khoác cho mặt đất trở thành một thế giới của màu trắng.

Có đủ loại hài cốt, trong đó không thiếu khung xương Man Thú cao từ hơn hai thước đến hơn mười thước lớn nhỏ khác nhau. Hơn nữa điều làm Tiêu Thần giật mình chính là hẳn lại còn thấy không ít xương cốt loài người. Ngoài ra, trong đám thi cốt vô tận có rất nhiều đao kiếm mục nát, giáp trụ đã sớm gần như hủy hoại do bị ăn mòn khá là kịch liệt, vụn vụn chỉ còn lại những mảnh nhỏ.

Chỗ này cực kỳ giống một bãi chiến trường cổ. Chẳng lẽ phía trước có thể giới loài người sao? Điều này làm cho Tiêu Thần giật mình trong lòng.

Ánh bình minh đang lên dần dần xua tan bóng tối, nhưng cũng khó lòng thay đổi bầu không khí của thế giới im lặng này. Ánh mặt trời rơi xuống đám bạch cốt, xứ sở của chiến trường cổ mờ ảo này hoàn toàn yên tĩnh.

Tiêu Thần phát giác đại bộ phận bạch cốt cũng không có Hỏa Chủng. Hiển nhiên bọn họ là những kẻ thất bại, đã sớm bị cường giả nuốt chửng. Nhưng mà hắn cũng cảm giác được, phía dưới không ít đồng bạch cốt đều có Hỏa Chủng sinh vật đang ẩn núp. Trong đó không thiếu cường giả, chỉ là bọn họ chán ghét ánh mặt trời, do thói quen hành động ban đêm nên mới ẩn náu đi.

"Rắc "

Tiêu Thần lấy cốt đao cứng rắn trong tay đẩy một đồng bạch cốt ra. Làm cho một Hỏa Chủng sinh vật không kém ở phía dưới bị lộ ra. Vào lúc đối phương tấn công lên thì một đao bổ xuống đầu lâu đó rồi hấp thu Hỏa Chủng.

Trưởng thành! Hắn rất cần nhanh chóng trưởng thành nên làm ngược lại với tập quán chán ghét hoạt động ban ngày của Hỏa Chủng sinh vật. Hắn bắt đầu khua chuông gõ mõ sưu tập Hỏa Chủng cường đại.

Trong vòng hơn mười dặm đều là bạch cốt, không hề có một chút khí tức sinh mệnh. Đó là hướng đến Cốt Điện cao vút . Nơi đó hiển nhiên là cấm địa. Hỏa Chung sinh vật tầm thường căn bản không dám tới gần nửa bước.

Tiêu Thần hiểu rõ địa hình trước mắt. Nếu muốn đi tới đó thì tất nhiên phải có thực lực tương ứng. Nếu không chỉ biết sẽ chịu chết vô ích.

Vì vậy hắn dần dần bình yên tĩnh trở lại, lại từ tốn như thời ở trong rừng sâu vậy để bắt đầu làm chính mình mạnh hơn. Thời gian như thoi đưa. Thời gian một năm thấm thoát qua đi. Bất kể là ban ngày hay đêm tối hắn đều lui tới chung quanh mà không đến gần vùng cấm cường đại. Hắn cứ ở tại nơi tuyệt đối an toàn để thu hoạch Hỏa Chung.

Tiêu Thần rốt cục lại lên bậc lần nữa, Hỏa Chung mãnh liệt dồi dào rừng rực thiêu đốt trong đầu lâu. Giữa đêm đen nó giống như một ngôi sao sáng rực. Hơn nữa, xương cốt đích thực thuộc về chính hắn lại bắt đầu sinh trưởng lần nữa. Đầu lâu, xương cổ lại còn ra đời thêm xương quai xanh cùng xương bả vai. Chúng sáng loáng lấp lánh giống như ngọc thạch đã thay thế cho các bộ phận lúc đầu chỉ lắp ghép lại.

Đây là sự lột xác hoàn toàn chân thật.

Nhưng mà cùng với sự cường đại của hắn thì phiền toái cũng đến theo. Sau khi Hỏa Chung tràn đầy thì nó phát ra khí tức cường giả có khả năng rất dễ dàng bị cường giả chung quanh nhận được, nên đối mặt chính là những trận khiêu chiến sinh tử không ngừng.

Cường giả có thực lực xấp xỉ mà quyết đấu, mỗi lần đều là tương đương vật lộn độ sức sinh tử. Nếu như chỉ là Hỏa Chủng sinh vật tầm thường thì chỉ sợ rất khó luôn luôn duy trì thắng lợi, mà phải thu nạp đủ Hỏa Chủng thì mới có thể thắng bậc.

Nhưng mà Tiêu Thần có một ưu thế. Hắn đã nhớ lại kiếp trước, chiến kỹ ngày đó cho dù không có nguyên khí chống đỡ nên không thể phát ra năng lượng đáng sợ. Nhưng sự nhanh nhẹn, kỹ xảo vẫn còn đó nên vẫn có khả năng phát huy chiến lực đến trình độ cao nhất.

Đồng thời. Hắn bắt đầu suy tư về làm thế nào để áp chế ánh sáng dồi dào của Hỏa Chủng. Trải qua hơn một tháng thử nghiệm, rốt cục hắn từ từ phỏng đoán ra một vài phương pháp.

Hắn phát hiện có một số Hỏa Chủng sinh vật cường đại cũng có bản lĩnh như vậy . Nói rõ bọn chúng đã không hề là bạch cốt sinh linh đơn thuần nữa. Việc cường đại đến trình độ nhất định đã mở ra trí tuệ.

Lại qua suốt hai năm. Tiêu Thần rốt cục đánh bại ba mươi Hỏa Chủng sinh vật cường đại đồng cấp nên lại lần nữa thắng bậc. Ngoại trừ Hỏa Chủng trở nên cường đại ra. Khung xương nửa người trên đã hoàn toàn bị thay thế thành ngọc cốt như của mình. Hỏa Chủng bắt đầu trở nên cường đại, ngọc cốt đích thực thuộc về hắn đang gia tăng tốc độ sinh trưởng.

"Ừm . . ."

Cách xa hơn mười dặm, từ phương hướng Cốt Điện truyền đến một tràng những tiếng gầm gừ khủng bố làm Hỏa Chung sinh vật trong vòng mấy chục dặm đều nơm nớp lo sợ.

Tiêu Thần nhạy cảm phát hiện được có dị thường nên chú ý lắng nghe. Không lâu sau tiếng gầm gừ lại nổi lên, phía trước đang xảy ra cuộc chiến đấu sinh tử tồn vong của tồn tại cực kỳ cường đại vì Hỏa Chung mà chiến.

Đây là một con đường trưởng thành tàn khốc mà lại thực tế.

Tiếng gầm rống càng phát ra thảm thiết, đại chiến hãn là kịch liệt phi thường.

Tiêu Thần đứng dưới bầu trời đêm chăm chú nhìn về phương xa, rồi sau đó hãn mang theo cốt đao cứng rắn kiên định cất bước đi tới giữa mặt đất rải đầy xương trắng. Ánh sáng trong đôi mắt càng ngày càng rạng ngời, mục tiêu là nhằm thẳng Cốt Điện cách hơn mười dặm.

Cơ hội khó có được. Những Hỏa chung sinh vật cường đại nhất đang tiến hành sống mái với nhau. Nếu như giờ phút này không nắm lấy cơ hội thì sẽ khiến hãn tiếc nuối vài năm .

Dưới ánh trăng sáng tỏ. Đốm sáng trên chiến trường cổ nhấp nháy, ban đêm thuộc về Hỏa Chung sinh vật quả là tàn khốc .

Hiện nay, Tiêu Thần ngoại trừ không thể phi hành ra thì tốc độ đã nhanh chóng như tia chớp. Dù đến hay đi đều không một tiếng động, không có một động tác cứng ngắc, các khớp xương cũng không còn truyền ra tiếng vang.

Hắn đã lột xác thành một đấu sĩ cường đại, ngoại trừ vài cường giả trong các Cốt Điện, hắn đã có thể coi như tồn tại bậc Vương mạnh nhất trong vòng trăm dặm.

Tiêu Thần tựa như một ngôi sao băng dưới bầu trời đêm, hắn cấp tốc chạy băng băng. Thân thể hóa thành một chùm tia sáng lướt qua mặt đất bạch cốt. Cự ly hơn mười dặm chỉ giống như gần trong gang tấc, chả mấy chốc hắn mang theo cốt đao đã chạy tới.

Cốt Điện hoàn toàn xây lên từ bạch cốt, nó cao có hơn mười thước với hình của đầu lâu ác quỷ. Cửa lớn đúng là cái miệng khổng lồ của ác quỷ mở ra, giống như đang gào thét, khí tức đáng sợ tràn ngập ra làm cho tất cả Hỏa Chung sinh vật gần đó đều kinh hãi không dám tới gần nửa bước.

Nhưng mà Cốt Điện lại bị sạt xuống hơn phân nửa, ở cách đó không xa có hai Hỏa Chung sinh vật cường đại đang chiến đấu kịch liệt. Chúng đánh nhau làm bụi mù ngút trời, đất đá bay loạn. Bạch cốt vô tận ở chung quanh bị nát bấy hóa thành đất sét trắng.

Một Hỏa Chung sinh vật với một đôi cánh thối rữa. Hình thể xấp xỉ cùng người bình thường, nhưng mà cả bộ bạch cốt lại lóe ra những luồng ánh sáng chói lọi. Như thế có không ít ánh sao trời ngưng kết lại, có vầng sáng đang quay vòng quanh thân trông cực kỳ giống khung xương của thiên sứ sau khi chết.

Một Hỏa Chung sinh vật khác lại giống như con nhện khổng lồ. Nó cao chừng một ngôi nhà, bạch cốt uy nghiêm, Hỏa Chung mãnh liệt dị thường. Như là cường giả khủng bố với ngọn lửa hùng hực đang thiêu đốt trông thực phi thường kỳ lạ, con nhện làm thế nào mà có được bộ xương cốt theo ý nghĩa đích thực vậy? Hẳn là Hỏa Chung sinh vật này tự mình chấp vá lại. Trải qua sự tưới tắm của cường đại Hỏa Chung nên đã trưởng thành với hình dáng kỳ lạ như thế.

Trong hai đại cường giả thì bạch cốt thiên sứ là chủ nhân của tòa bạch cốt điện này. Nhưng giờ phút này nó đang rơi vào hạ phong. Tám chân của con nhện bạch cốt khổng lồ giống như tám thanh trường đao sắc bén đồng thời vung lên. Chúng hình thành một lưới đao dày đặc phát ra chùm sáng trắng toát trong đêm trắng trông cực kỳ sáng lạn. Bạch cốt hoặc đá tảng chung quanh chỉ hơi bị lướt qua là hoàn toàn nát vụn. Có thể nói chém sắt như bùn.

Hỏa Chung sinh vật mang hình thiên sứ mặc dù có chiến lực cũng rất mạnh, hai tay nắm hai thanh cốt kiếm to hơn nhưng cuối cùng vẫn hơi không địch lại. Nó nhờ vào việc vỗ đôi cánh thối rữa khổng lồ có khả năng phi hành trong tầng trời thấp, lấy việc bay vút lên để bù đắp chiến lực không đủ của mình.

Rất hiển nhiên bọn họ đã đại chiến trong thời gian dài . Chung quanh đã bị san thành đất bằng phẳng. Bất kể loại vật thể nào va chạm vào đao phong thì đều sẽ bị nát bấy.

Đúng lúc này. Con nhện khổng lồ bạch cốt tám chân đột nhiên bị nện ngã lăn xuống đất. Hai thanh cốt kiếm thô dài trắng như tuyết chém xuống, trong đôi mắt bạch cốt thiên sứ phát ra thần hỏa rực rỡ.

Nhưng vừa lúc đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn . Con nhện khổng lồ bạch cốt cùng giường tám chân lên. Nó dùng bảy cái chân lớn toàn lực chặn hai thanh cốt kiếm cùng với hai chân của thiên sứ đang đập xuống. Còn một cái chân khác lại chém lên không trung thật sắc bén mà lại quyết đoán nên đã xé rách đôi cánh thối rữa của bạch cốt thiên sứ, làm cho nó rơi xuống trong bụi bặm.

Cuộc chém giết cận thân bắt đầu, hai sinh vật cường đại khủng bố xoắn chặt lấy nhau. Chúng lăn lộn qua lại trong bụi mù , Hỏa Chủng mỗi kẻ càng là không ngừng bộc phát ra tia sáng rực rỡ, đều muốn nuốt chửng đối phương.

Thân thể bọn chúng đều dính phải vết thương nặng. Khung xương chớp động phát ra ánh sáng cường đại đã có vết rạn xuất hiện.

Tiêu Thần lẳng lặng bất động nhìn chăm chú vào tất cả việc này. Hắn đang chờ thời cơ tốt nhất.

Nhưng vào lúc này một trận dao động cuồng bạo khủng bố mệnh mông cuồn cuộn kéo đến. Một bộ khung xương sư tử to lớn đứng mảnh cao to như vài con voi lớn chồng lên nhau, bước chạy của nó làm mặt đất đều rung động mãnh liệt. Trong đôi mắt nó phát ra hai đạo thần hỏa sáng rực rỡ chiếu thẳng về hướng thiên sứ bạch cốt cùng con nhện khổng lồ bạch cốt .

Ngư ông tuyệt không phải chỉ có mình Tiêu Thần. Bộ hài cốt sư tử vương này có thực lực tuyệt không thua thiên sứ bạch cốt cùng con nhện tám chân. Rất có khả năng đó là một cường giả ở trong Cốt Điện khác.

Trong phạm vi trăm dặm có bốn tòa Cốt Điện hùng vĩ được chiếm cứ bởi bốn vị tồn tại cường đại nhất trên chiến trường cổ này.

Con sư tử vương khổng lồ muốn làm ngư ông đắc lợi. Nhưng mà bạch cốt thiên sứ cùng con nhện to lớn hiển nhiên cũng đều là Hỏa Chứng sinh vật đã hình thành trí tuệ, đã sớm có được linh trí nhiều năm. Bọn chúng trước tiên đưa ra quyết đoán sáng suốt, trong phút chốc tách ra rồi đồng thời công kích bạch cốt sư tử khổng lồ.

Bốn tòa Cốt Điện đứng sừng sững đã nhiều năm. Bốn kẻ Hỏa Chứng sinh vật cường đại vẫn một mực kiềm chế không tiến công lẫn nhau. Nhưng mà tất cả đều thay đổi trong tối nay, đã xảy ra trận sống mái mãnh liệt.

Bạch cốt thiên sứ cùng con nhện to lớn mặc dù đều đã bị thương nặng. Nhưng mà hai kẻ yếu tấn công một tên khỏe nên cũng không rơi xuống hạ phong. Bạch cốt sư tử xuất hiện quá sớm nên đã trở thành cục diện thế lực ngang nhau.

"Ầm ầm ầm "

Đất cát tung bay, bụi mù tràn ngập khắp nơi. Ba con Hỏa chủng sinh vật khổng lồ đang đại chiến kịch liệt. Chúng dùng thế nghiền nát vạn vật để hủy diệt mọi thứ chung quanh.

Cuộc chiến đấu giằng co nửa canh giờ, cuối cùng xương cốt của cả ba đều tan ra. Mà ngay cả đầu lâu cũng đã sớm nứt nẻ. Ba Hỏa Chủng sinh vật khổng lồ chia năm xẻ bảy rải trên mặt đất. Cũng không ai có cách nào làm gì được kẻ khác.

Đây là cơ hội tuyệt hảo, Tiêu Thần cảm giác nếu như tiến lên thì khẳng định có khả năng thu được Hỏa chủng của bọn họ.

Nhưng mà hắn không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hắn biết ở bên trong khu vực trăm dặm này có bốn tòa Cốt Điện. Hôm nay mới có ba tên vương giả ở đây mà thôi. Còn thiếu một vị nữa. Nếu như là tên kia đang âm thầm nhìn xem thì giờ phút này mà đi ra ngoài tuyệt đối là hữu tử vô sinh.

"Gầm . . ."

Tiếng gầm rống trầm thấp vang lên. Một đồng bạch cốt chia năm xẻ bảy. Một Hỏa chủng sinh vật cao lớn lao ra lập tức hướng phóng về phía ba kẻ đại khủng bố vương giả.

Ngay sau đó từ bốn phương tám hướng liên tục nhảy ra bảy tên Hỏa Chủng sinh vật cường đại, chúng cùng xông về hướng chiến trường.

Tại đây đã bùng phát đại chiến kịch liệt , tám Hỏa Chủng sinh vật cường đại đang tranh đoạt, đang chiến đấu. Mà đầu lâu đã văng tung tóe của ba kẻ vương giả khủng bố cũng không chịu ngồi chờ chết nên cùng triển khai phản kích sắc bén. Ngay cả khi chỉ có đầu lâu thì chúng cũng lợi dụng Hỏa Chủng cường đại để trực tiếp tiêu diệt ba kẻ Hỏa Chủng sinh vật vọt tới.

Nhưng cuối cùng ba vị vương giả khủng bố vẫn bị đánh nát đầu lâu làm Hỏa Chủng văng khắp nơi. Năm kẻ Hỏa chủng sinh vật may mắn còn tồn tại bắt đầu điên cuồng đại chiến, ai cũng muốn độc chiếm Hỏa Chủng vô cùng quý giá kia.

Tiêu Thần cực kì nghi hoặc, vị vương giả khủng bố thứ tư vì sao chưa xuất hiện? Hiện tại đã tới lúc thu thập chiến cuộc nên hẳn hoàn toàn có khả năng không phí sức chút nào. Chẳng lẽ đúng là nó thật sự không đến đây?

Đến khi thấy năm tên Hỏa Chủng sinh vật cường đại không ngừng ngã xuống. Cuối cùng chỉ còn lại có hai cường giả đang gượng gạo đứng thẳng

ở nơi này thì Tiêu Thần không hề do dự nữa, hần quyết đoán vọt tới.

Hai Hỏa Chung sinh vật cường đại lúc trước mà so sánh với Tiêu Thần thì còn yếu hơn một chút, hiện tại lại đều đã bị thương nặng, đã là cung căng hết sức nên làm sao có thể đỡ nổi Tiêu Thần một mực nghỉ ngơi dưỡng sức .

Cốt đao vẽ ra một tia chớp trắng đáng sợ. Giống như sao chổi chiếu sáng mặt đất. Mặc dù không có đao mang thoáng hiện, nhưng mà nó lại ngưng kết đao ý trong lòng Tiêu Thần, đáng được xếp vào bậc trên khùng bố.

Một đao với cảnh giới cực cao đánh xuống lập tức làm cho một khối bạch cốt nứt nẻ hoàn toàn nát bấy. Chỉ để lại một đám Hỏa chủng vỡ vụn.

Đao thứ hai bổ ra, trực tiếp chặt đứt hai chân của một bộ khung xương khác, rồi sau đó một nhát chém xéo làm cho đầu lâu của khối khung xương này bị chia thành hai nửa.

Hiện trường liền rơi vào im lặng, mặc dù xa xa có không ít Hỏa chủng sinh vật nhỏ yếu đang ngăm nhìn. Nhưng mà không có một kẻ nào dám bước lên trước, đây là thịnh yến thuộc về cường giả.

Tiêu Thần vừa nhanh chóng hấp thu Hỏa Chung, vừa lấy cốt đao lần lượt chém vỡ tất cả đầu lâu. Mọi Hỏa chủng bám vào bề mặt đều thu thập hết.

Nơi này với hãn mà nói thì không có cảm giác an toàn. Hãn thu thập tất cả các mảnh Hỏa Chủng chuẩn bị tìm chỗ hấp thu. Đương nhiên trong quá trình này thì không thể lãng phí thời gian. Trong quá trình rút lui hãn liền bắt đầu hấp thu Hỏa Chủng.

Cho đến khi rời xa Cốt Điện trên trăm dặm, đã hoàn toàn rời khỏi chiến trường cổ, đến gần quả núi cao thì Tiêu Thần mới dừng lại. Hãn bắt đầu toàn lực hấp thu Hỏa Chủng. Ước chừng dùng mấy canh giờ thì hãn mới hoàn toàn hấp thu Hỏa Chủng của bạch cốt thiên sứ .

Trong khoảnh khắc hoàn thành thì thần hỏa trong đầu cốt Tiêu Thần đặc biệt xán lạn, nó trực tiếp phóng ra khỏi xương sọ rồi như là một đạo sao chổi chói mắt cắt qua bầu trời.

Rồi sau đó, thần quang rực rỡ hóa thành một đạo hào quang mãnh liệt quay về trong đầu cốt của hãn.

Cùng lúc đó, quanh thân hãn đều bao phủ một tầng ánh sáng mờ mờ.

Xương chậu cùng chi dưới vốn không thuộc về hãn trong nháy mắt vỡ vụn. Rồi sau đó từ nửa đoạn thân trên khung xương lấp lánh bắt đầu kéo dài xuống phía dưới, lập tức bắt đầu sinh trưởng. Cuối cùng xương chậu cùng hai chân đã ngưng tụ hình thành, hoàn hảo sinh ra.

Vào giờ khắc này, toàn thân hắc lấp lánh. Mỗi một cái xương cốt toàn thân cũng đều lóe ra ánh sáng. Xương cốt đích thực thuộc về hắc đã sinh trưởng toàn bộ.

Mức độ cứng rắn vượt xa khung xương lúc mới hợp lại. Hai tay vung lên dĩ nhiên sắc nhọn giống như đao nên dễ dàng cắm vào trong lớp nham thạch bên cạnh.

"Ừm . . ."

Tiêu Thần nhin không được gầm vang một tiếng. Tinh thần dao động truyền lan thập phương, không có một kẻ nào dám khiêu khích đáp lại. Xa xa rất nhiều Hỏa Chung yếu ớt nơm nớp lo sợ khi thấy tất cả cảnh này.

Không hề nghi ngờ. Tiêu Thần đã thăng chức trở thành kẻ khủng bố vương giả của vùng đất này. Hắc cùng bốn vị tồn tại cường đại trong Cốt Điện ở vào cùng cấp.

Nhưng mà trong bốn vị đại cường giả ở Cốt Điện đã có ba người thân phôi ở chỗ này. Tiêu Thần không hề trì hoãn thời gian, bắt đầu hấp thu Hỏa Chung của bạch cốt con nhện cùng sư tử vương to lớn kia.

Bởi vì đã nâng cấp thành một khủng bố vương giả, Tiêu Thần cũng không có mất nhiều thời gian liền chia năm xẻ bảy hai đại cường giả để hấp thu Hỏa Chung.

Đương nhiên, hắn cũng không buông tha các Hỏa chủng khác đã mang về đến đây .

Mặc dù không thu đủ ba mươi khủng bố vương giả đồng cấp thì khó có thể lại đột phá thăng bậc lần nữa, nhưng sau khi hoàn toàn hấp thu những Hỏa Chủng này thì Tiêu Thần vẫn thấy có biến hóa rất rõ ràng.

Hỏa Chủng dao động khi thì như mặt trời ban trưa mãnh liệt sáng lạn chói mắt, lúc lại tĩnh lặng như ánh trăng thánh khiết không hề dao động. Mà toàn thân xương cốt hắn lại lóe ra từng đạo ánh sáng màu lam, xương cốt đã xảy ra một lần lột xác kinh người. Chúng như thạch anh xanh nhấp nháy long lanh.

Có lẽ, cũng có thể hình dung là ngọc xanh. Xác thật xinh đẹp như ngọc xanh sáng ngời trong suốt. Dưới ánh trăng nó lóe ra ánh sáng rực rỡ.

Tiêu Thần cũng không biết vì sao lại phát sinh lột xác như vậy. Hắn nhặt lên thanh cốt đao cứng rắn đã cùng đi suốt mấy năm. Hắn vươn hai ngón tay nhẹ nhàng búng một cái. Cốt đao cường đại liền bị bẻ gãy không tiếng động, giống như bị thiên đao cắt đứt. Chỗ vết cắt vô cùng trơn nhẵn .

Cường đại cốt thể giống như thạch ngọc xanh điêu khắc mà thành, cứng rắn không thể tưởng tượng đang phát ra hào quang chói lọi.

Tiêu Thần vút bỏ cốt đao. Hiện tại cốt thể sáng long lanh của hắc chính là vũ khí cường đại nhất , đây là đích thực thuộc về thân thể của hắc.

Hoàn toàn từ bỏ bộ hài cốt người khác do chấp vá mà có, Tiêu Thần cảm giác cả bộ cốt thể óng ánh này cực kì linh động mà lại cường đại, phảng phất một quyền có khả năng đánh xuyên qua một quả núi lớn.

Mặc dù đang thất lạc trong thế giới của giếng ma. Nhưng là Tiêu Thần lại cũng không hề có cảm giác suy sụp. Trái ngược lại, hắc tràn ngập niềm tin lớn lao. Nơi này là thánh địa tu luyện, cứ theo đà này hắc có thể sẽ thăng chức đến một cảnh giới khó có thể tưởng tượng.

Dưới ánh trăng, hắc sải bước tiến lên. Mục tiêu nhằm thẳng một tòa Cốt Điện cuối cùng cách hơn trăm dặm.

Hiện tại cường đại như thế, căn bản hắc không hề e ngại nữa trước vị khủng bố vương giả đồng cấp kia. Hắc phải thử một chút xem chính mình đã mạnh như thế nào.

Trên đường, tất cả Hỏa Chúng sinh vật đều bị khí tức cường đại của hắc đè nén mà trong lòng run sợ, vội vàng thần phục và né tránh.

Thu hoạch xong Hỏa Chúng của khủng bố vương giả kia thì hắc sẽ lại lên đường lần nữa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 352: Sinh mệnh nguyên dịch

Chiến trường cổ trong đêm khuya có vô số những đốm lửa lập lòe. Đó là Hỏa Chủng sinh vật đang ẩn hiện, mỗi đêm đều phát sinh thảm kịch cá lớn nuốt cá bé .

Tiếc rằng đó là sinh tồn, sự cạnh tranh tàn khốc đang thể hiện vô cùng sâu sắc.

Xương cốt của Tiêu Thần giống như được điêu khắc từ thạch ngọc, sáng bóng long lanh phát ra ánh sáng. Giữa trời đêm hắc từ tốn cất bước, mặc dù thoát nhìn thực nhàn nhã, nhưng mà một bước đi xa đến bảy tám thước nên tốc độ lại nhanh phi thường.

Trong vòng trăm dặm, bạch cốt , Hỏa Chủng sinh vật nhao nhao né tránh. Bộ xương thạch ngọc thể hiện ra sự uy nghiêm khủng bố của vương giả với Hỏa Chủng cường đại làm kinh sợ tứ phương, không kẻ nào dám khiêu khích .

Với tốc độ thể này, trăm dặm chỉ giống như gang tấc. Chả mấy chốc hẳn liền thấy được một tòa Cốt Điện với hình dáng một con chim ưng cực lớn. Đôi cánh bạch cốt xò ra dài chừng mấy chục thước, thân ưng cao đến hai mươi thước. Ở dưới bụng có một cái cốt động khá lớn nằm cách mặt đất có đến bảy tám thước, từ bên trong phát ra những tia sáng lấp lánh.

Ở trong chốn âm vụ lượn lờ này, nơi tử địa sát khí tràn ngập lạnh lạnh mà lại có hào quang lóng lánh thì có vẻ phi thường thần bí mà lại kì quái.

Từ lúc ở cự ly khoảng mười dặm thì Tiêu Thần giảm Hỏa Chủng cường đại xuống, hắn chỉ còn như một ngôi sao vĩnh hằng uế oải.

Nhìn lên bộ xương chim ưng bạch cốt cực lớn, hắn nhẹ nhàng nhảy lên liền đạt tới độ cao tám chín thước rồi không một tiếng động đáp xuống trong động cốt. Mặc dù hắn cũng không có huyết nhục, nhưng mà trên đường đi thì hắn vẫn linh hoạt không phát ra tiếng động, thạch ngọc cốt thể tỏa ra vô số đốm sáng ở trong Cốt Điện.

Tiêu Thần không có chút do dự gì, hắn bước dài đi về phía trước. Sau khi thực lực tăng mạnh, hắn có khả năng chống lại Hỏa Chủng sinh vật hùng mạnh nhất ở trong vòng trăm dặm trên chiến trường cổ này .

Từ chỗ sâu trong Cốt Điện đang truyền ra trận trận tinh thần dao động, có thể nghe được âm thanh hàng răng nghiêng chặt, Hỏa Chủng sinh vật trong Cốt Điện tựa hồ đang phải chịu đựng cơn đau rất lớn.

Cảnh tượng đập vào mắt làm cho Tiêu Thần có cảm giác hơi kinh dị. Một Hỏa Chủng sinh vật thân ưng mặt người có thể cao tới ba thước, xương cốt toàn thân trắng hếu nhưng mà đáng vẻ lại hung ác đến dọa người.

Nó đau đớn nửa nằm ở trong Cốt Điện, một xương cánh linh hoạt giống như bàn tay đang gắp gao nắm chặt một cái tiểu Hồ Lô được mài từ bạch cốt. Tựa hồ nó đang phải chịu đựng nỗi khổ lớn lao.

Tiểu Hồ Lô bạch cốt không cao quá ba tấc cao, bên trong không ngờ có tiếng chất lỏng rung động. Nó phát ra một vầng sáng lục óng ánh làm khắp Cốt Điện đều làm nổi bật một vùng xanh biếc, như thể đang ở trong cánh rừng rậm rạp. Nhưng mà nó cũng khiến cho Hỏa Chủng sinh vật thân ửng mặt người tỏa ra ánh sáng tối tăm trông cực kì đáng sợ.

Hỏa Chủng sinh vật cường đại lại đem chất lục dịch được chứa trong bạch cốt Hồ Lô đổ vào Hỏa Chủng ở trong đầu lâu. Chất lục dịch trong suốt tựa như Ngọc Tuy đang rung rinh, lại giống như ánh sao trời vô tận đang lóng lánh, rực rỡ dị thường.

Lục dịch từ hốc mắt bị chảy vào trong đầu lâu. Sau khi gặp Hỏa Chủng thì giống như là dung dịch nóng bỏng gặp phải băng tuyết. Nó phát ra tiếng kêu xèo xèo , Hỏa Chủng như thể bị thương rất nặng, lúc sáng lúc tối, không ngừng chập chờn .

Đêm nay, nó không rảnh làm việc khác , nguyên nhân là ở chỗ này.

Nhưng đây là nó đang làm gì vậy? Thế này quả thực là đang tự ngược đãi mình.

Trong lòng Tiêu Thần có nghi hoặc, lục dịch sáng ngời như ngọc, chói lọi như ráng lành, nhưng thương tổn gây cho hỏa chủng cũng to lớn đến như thế. Hỏa Chủng sinh vật thân ứng mặt người, lúc trước còn có Hỏa Chủng tràn đầy trong đầu lâu, nhưng giờ phút này lại bị tan rã chỉ còn hơn một nửa.

Lục dịch phát ra ánh sáng xanh biếc lấp lánh làm cho xương đầu của nó nổi bật giống như ngọc bích. Nhưng còn Hỏa Chủng lại như lửa trên băng tuyết, tùy thời có thể sẽ hoàn toàn tan rã đến hầu như không còn.

Loại hành động này khiến Tiêu Thần cảm thấy ngạc nhiên. Hắn cố nén xúc động, lẳng lặng ngắm nhìn.

Chủ nhân Cốt Điện chịu đựng đau khổ lớn lao, rốt cục nhỏ nốt một giọt lục dịch sót lại cuối cùng vào bên trong đầu lâu. Kèm theo những tiếng xèo xèo, Hỏa Chủng của nó lại một lần nữa tan rã mà co lại nhỏ đi một chút.

Nó phát ra dao động tinh thần cực kỳ đau đớn, có vẻ uể oải ỉu xìu phảng phất tùy thời sẽ tan thành tro bụi.

Nhưng lúc này Tiêu Thần cũng nhạy cảm phát giác, Hỏa Chủng teo tóp kia lại càng tỏ ra thánh khiết và lóng lánh, giống như vừa trải qua một lần tôi luyện.

Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người lẳng lẳng nửa nằm ở trên đám bạch cốt, phảng phất đang tĩnh tâm ngưng thần để làm tăng độ tinh khiết của Hỏa Chung. Những bóng sát khí màu đen phơn phớt phủ trong xương đầu của hắc tiêu tan đi, còn ngọn Hỏa Chung kia lại càng phát ra thánh khiết .

Tựa hồ giống như muốn hoàn toàn xóa đi tất cả dấu vết cái chết mà lại được tái sinh . Đây là loại lục dịch gì?

Dĩ nhiên hiệu quả kì diệu giống như vậy làm Tiêu Thần cảm thấy ngoài ý muốn. Nhưng lúc này hắc không muốn lãng phí thời gian nên sải bước đi vào trong Cốt Điện.

Bộ xương cốt thạch ngọc phát ra ánh sáng làm cho Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người lập tức thất kinh. Có cường địch xâm nhập vào Cốt Điện làm nó cảm giác tình hình rất nghiêm trọng.

Trong phút chốc nó đứng lên, nhưng thân thể lại lão đảo một hồi suýt nữa ngã quỵ. Điều đó thể hiện rất rõ trạng thái không được tốt của nó. Đang trong thời khắc mấu chốt rèn luyện Hỏa Chung lại có khách không mời mà xâm nhập làm tình cảnh của nó cực kỳ nguy hiểm.

"Thạch ngọc? !" Sau khi chủ nhân Cốt Điện nhìn thấy Tiêu Thần thì hiển nhiên thất kinh làm nó đã phát ra dao động tinh thần như vậy.

"Người đang nói cái gì?" Tiêu Thần rất điềm tĩnh, hỏi từ tốn. "Thạch ngọc xanh là tư cách nền tảng có khả năng trưởng thành làm đế quân." Chủ nhân Cốt Điện mang theo một tia âm mộ, nhưng còn nhiều sự đối địch và đề phòng hơn. Hỏa Chung sinh vật mà gặp nhau thì đại đa số đều phải xảy ra sinh tử chiến.

"Lục địch trong Hồ Lô bạch cốt là cái gì?" Đây là Tiêu Thần lần đầu tiên trao đổi cùng Hỏa Chung sinh vật tại thế giới này.

Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người không trả lời, mà là triển khai đôi cốt cánh quét về hướng Tiêu Thần, nhanh chóng giống như tia chớp trắng mặc dù trạng thái thân thể hẳn không tốt. Hắn muốn lấy công làm thủ.

Sự sắc bén của cốt cánh có thể so với lưỡi dao thần binh, nó vọt lên cao lao tới truyền đến những trận âm thanh xé gió rồi liền chặt đứt một cốt trụ to nhất ở trong Cốt Điện.

Tiêu Thần tuyệt không e ngại. Hắn không hề tránh lui mà ngược lại bước một bước dài về phía trước, tay phải như thạch anh xanh nhô ra, năm ngón tay khép lại sắc như đao chém về phía trước.

"Keng "

Chưởng đao cùng cốt cánh va vào nhau phát ra tiếng kêu leng keng, lại có thêm những điểm hỏa tinh bắn ra.

Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người bị chấn lui ba bước. Còn Tiêu Thần lại bước theo một bước dài, nhìn chăm chú chủ nhân Cốt Điện mà bảo: "Trả lời ta."

Hỏa Chung sinh vật tuyệt không trả lời, ngược lại rút lui cực nhanh. Hắn nhắm hướng về phía sau Cốt Điện phóng đi như muốn phá vỡ đại điện để bỏ chạy.

Tiêu Thần bước theo một bước dài chừng bảy tám thước, trong khoảnh khắc liền đuổi theo. Hắn không muốn tạo cơ hội cho đối phương, Hỏa Chung sinh vật mà có cốt cánh thì có thể bay lượn, ở trong Cốt Điện tương đương bị nhốt trong nhà giam. Nhưng nếu như lao ra khỏi đó thì thật đúng là cá lao xuống biển rộng chim bay trên trời cao.

Chưởng đao màu lam bổ ra, kéo theo một vệt sáng lấp lánh tựa như ảo mộng của thạch anh. Một chưởng hung hăng bổ vào cánh phải của Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người, đánh cho nó một đòn gục ngã. Nhưng mà nó cũng vô cùng xảo quyết bèn thuận thế lảng không định đâm về hướng cốt tường.

Nhưng so với nó thì Tiêu Thần còn nhanh hơn. Hắn như một tia chớp xanh phóng tới tức thì túm chặt cánh trái của nó. Đúng lúc cốt trảo sắc bén đang xé gió chém đến thì hắn vung tay quăng ra, vứt nó trở về chính giữa Cốt Điện.

Đây là một dịch thủ cường đại , Hỏa Chủng sinh vật thân ưng mặt người có chút sợ hãi. Giờ phút này Hỏa Chủng của nó đang cực kỳ không ổn định, thật sự không thích hợp với đại chiến sinh tử.

"Nói cho ta biết lục dịch kia là cái gì?"

"Nói và không nói đều là chết, tại sao ta phải nói cho người."

"Nói ra thì ta có khả năng buông tha người."

Hỏa Chủng sinh vật thân ưng mặt người cười khẩy không nói. Mặc dù chỉ là tinh thần dao động, nhưng vẫn có thể cảm giác được nó khinh thường.

"Nếu như người không nói thì không có một chút cơ hội." Tiêu Thần phát ra sát ý làm nhiệt độ trong cả tòa Cốt Điện đột nhiên giảm xuống mà trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Đây là sinh mệnh nguyên dịch, ẩn chứa tinh hoa sự sống."

Nghe được hai chữ sinh mệnh, trong lòng Tiêu Thần chấn động liền hỏi:

"Nó có tác dụng gì?"

"Đối với chúng ta mà nói thì có tác dụng quá lớn. Có khả năng rèn luyện Hỏa Chủng, dung luyện loại trừ tất cả sát khí chết chóc, chỉ bảo lưu lại lực lượng Bản nguyên thánh khiết.

Gần giống như rèn luyện khí lực, tóm lại có nhiều công dụng hơn mà ta cũng không biết rõ."

"Làm thế nào mà người lại có?" Lúc này mới là vấn đề mấu chốt mà Tiêu Thần rất muốn biết.

"Mấy năm qua, ta đã giết mấy vị cường giả đồng cấp , bảo lưu Hỏa Chủng bọn họ rồi sau đó trao đổi cùng người ."

"Loại sinh mệnh nguyên dịch này sinh ra như thế nào?"

"Đương nhiên là được luyện ra từ thân thể sinh mệnh."

"Cái gì? !", Tiêu Thần cả kinh, liền hỏi: "Thế giới này còn có sinh mệnh sống sao?"

"Đương nhiên là có, nhưng mà đại đa số đều không dễ chọn."

"Bọn họ, sinh hoạt tại nơi nào?"

"Đều ở chỗ sâu trong đại lục."

Mấy tin tức này đối với Tiêu Thần mà nói đều vô cùng quan trọng. Vốn tưởng rằng đây là một thế giới tử vong , hiện tại không ngờ lại nghe được tin tức như vậy .

"Nghe nói, chúng ta cũng có cơ hội trưởng thành để mà có thân thể sinh mệnh đích thực."

Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người nói ra một tin tức như vậy lập tức làm trong lòng Tiêu Thần vô cùng kích động. Không ngờ dưới tình huống như vậy mà được biết còn có hy vọng sống lại.

Nhưng mà, cụ thể nên làm thế nào để có thể tái sinh, hiển nhiên không phải những con cùng bậc với Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người có thể biết được.

Tiêu Thần rất muốn từ trong miệng nó để biết càng nhiều tin tức hữu dụng . Nhưng chủ nhân Cốt Điện cũng không phải " tiên sinh biết tuốt". Mặc dù nó đã sớm có được linh trí, nhưng hiểu biết có hạn, vèn vèn giới hạn trong những kẻ cùng bậc với nó có thể giải thích. Còn đối với mọi thứ ở chỗ sâu trong đại lục, ngoại trừ nó có sự kính sợ sâu sắc thì căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

"Người đã nói sẽ bỏ qua cho ta, sẽ không nuốt lời chứ?"

"Ta giữ lời." Tiêu Thần dùng chưởng đao màu lam lấp lánh, không phí sức chút nào bổ cốt tường màu trắng ra rồi sau đó nhanh nhẹn nhảy lên đi ra ngoài. Tốc độ nhanh như tia chớp, ở trên mặt đất đầy bạch cốt chỉ lưu lại một vết sáng màu lam rồi sau đó biến mất trên đường chân trời xa xa.

Từ trong con người u ám của Hỏa Chủng sinh vật thân ưng mặt người bắn ra hai chùm tia sáng quý dị. Nó lẳng lặng đứng bất động, bắt đầu tĩnh tâm ngưng thần rồi tiếp tục rèn luyện Hỏa Chủng.

Cho đến sau khi qua đi một khắc chung, nó hoàn toàn vận công viên mãn. Hỏa Chủng bị dồn nén thu nhỏ, nhưng tinh hoa cũng không hề ít đi một phân mà càng thêm cô đọng. Hẳn đột nhiên phát động, thần hỏa bùng phát ra làm cả tòa Cốt Điện đều chìm trong một vùng rực rỡ.

Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm rồi phóng lên cao từ cửa động cốt, đuổi theo hướng Tiêu Thần biến mất .

Hỏa Chủng sau khi trải qua tôi luyện thì vô cùng tinh khiết, so với trạng thái đỉnh cao lúc trước vẫn còn mạnh hơn vài thành. Đây là nguyên nhân vì sao nó đổi lấy sinh mệnh nguyên dịch, từ nay về sau trong cùng bậc thì nó gần như vô địch, có khả năng thu hoạch càng thêm hữu hiệu Hỏa Chủng cùng bậc, do đó tiến hành một lần lột xác mới.

Cốt cánh triển khai, lượn vòng lên trên bầu trời, tạo nên vô tận hắc vụ. Nhanh chóng như tia chớp, nó lập tức liền đuổi theo được hơn trăm dặm. Từ rất xa, rốt cục nó đã thấy giữa một đám bạch cốt có một cái đầu lâu ngọc xanh đang đưa lưng về phía nó.

Không có chút do dự, Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người làm cho Hỏa Chung đang bập bùng chột gần như tắt ngấm, rồi sau đó không một tiếng động đáp xuống. Hắn muốn tập kích giết chết Tiêu Thần.

Tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, trong thời gian ngắn liền tới gần trên đỉnh đầu Tiêu Thần, ưng trào sắc bén hung hăng chém xéo về hướng cái đầu lâu màu lam lấp lánh rực rỡ.

Nhưng mà, sau một kích lại không hề rung chuyển làm nó đột nhiên tỉnh ngộ đây là dạng cốt thể gì. Có điều tất cả vẫn còn kịp, vì vậy một ưng trào khác đã "Răng rắc" một tiếng chộp vào xương cổ, như muốn vặn ngược xương đầu khiến cho nó mất đi năng lực chiến đấu.

Tất cả quả là hoàn mỹ như thế, Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người đã bắt đầu suy tư xem sau khi nuốt chửng Hỏa Chung của đối phương, thân thể cũng chiếm đoạt được thì xương cốt ngọc xanh so sánh với thân ưng của nó sẽ hoàn mỹ hơn bao nhiêu lần.

Nhưng liền vào giờ khắc này, nó cảm giác được nguy hiểm lớn lao. Có điều muốn tránh né cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Một đám bạch cốt bên cạnh chột bung mạnh ra, một khối khô lâu cao lớn cầm trong tay một thanh cốt mâu màu lam, giống như Hậu Nghệ trong truyền thuyết bắn ra hàng ngàn mũi tên đang hóa thành một chùm tia sáng xông đến.

Ngay sau đó âm thanh đầu lâu vỡ vụn truyền đến, Hỏa Chung sinh vật thân ưng mặt người còn chưa biết chuyện gì xảy ra liền lại ngã xuống trên mặt đất rải đầy bạch cốt. Đầu lâu đã bị chiếc mâu cổ cứng cáp xuyên thủng mà vỡ vụn ra.

"Người không có bụng hại hổ, hổ lại có ý đả thương người. May là, ta đã đề phòng nhà người."

Cốt thể thạch anh kia chứng thật là Tiêu Thần, nhưng mà Hỏa Chung của hắn lại đã bay ra từ trước rồi ẩn náu bên trong một chiếc đầu lâu bình thường để bày ra một cái bẫy ở chỗ này.

Lần đầu tiên nói chuyện với cùng Hỏa Chung sinh vật, nếu Tiêu Thần đã đưa ra hứa hẹn cho nó thì hắn vốn không muốn lại giết chóc. Không nghĩ tới đối phương cuối cùng lại đuổi theo nên không thể không ra tay.

Đối phương căn bản không có thời gian phá hỏng cốt thể của hắn, Hỏa Chung của Tiêu Thần trở lại trong đầu lâu thạch ngọc xanh. Hắn hấp thu một đám Hỏa Chung thay thế, lại nằm trong tay thân thể đương nhiên thuộc về mình. Rồi sau đó, hắn tháo xuống thân xương thay thế, lại lắp xương sườn vốn dùng làm cốt mâu màu lam trở về chỗ cũ.

Hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua Hỏa Chủng cường đại trước mắt , không chút khách khí hấp thu hết.

Đó là một cỗ hồn lực thánh thiện cực kỳ tinh khiết, trong suốt giống như ánh trăng, mềm mại giống như sóng nước đang chậm rãi dung nhập vào trong Hỏa Chủng của Tiêu Thần. Hắn rõ ràng cảm giác được tự thân thực lực đã tăng lên hai thành, tuyệt đối cao hơn cường giả cùng bậc đến một cấp.

Đây là một sự biến hóa kỳ dị. Phải biết rằng giữa những kẻ cùng bậc cấp thì thực lực không hơn kém nhau nhiều lắm.

Hấp thu ba mươi cái Hỏa Chủng đồng cấp mới đủ thăng bậc, nhưng suốt trong quá trình này thì thực lực lại trước sau sẽ không phát sinh thay đổi lớn nào. Chỉ có trong khoảnh khắc thăng bậc thì thực lực mới có thể tăng lên một mảng lớn rõ rệt.

Tất cả điều này đều hẳn là có nguyên nhân ở sinh mệnh nguyên dịch.

Xương cốt thạch ngọc xanh bởi vậy mà được bồi dưỡng càng thêm cứng rắn.

Tiêu Thần quyết định tạm biệt chốn chiến trường cổ này, tiếp tục tiến về phía trước, đi tìm lại con đường phục sinh.

Mặc dù thân ở trong thế giới lặng như tờ, nhưng hắc lại cảm giác mỗi ngày đều rất phong phú. Bởi vì hắc đang từ từ trở nên mạnh hơn, hiện tại thực lực của hắc rất khả quan không lường được, nhưng dù sao không có huyết nhục nên rất khó thi triển ra phương pháp ngày nào, mà lực lượng Hỏa Chủng lại không dễ đo lường.

Nhưng mà không hề nghi ngờ, giờ phút này xương cốt của hắc so với trước kia đã cường đại hơn nhiều. Một khi huyết nhục sống lại thì chiến lực khẳng định sẽ lại cường thịnh như thưở trước.

Phải trở nên mạnh hơn! Đây là mục tiêu hắc truy đuổi.

Mặt đất phía trước không có một ngọn cỏ, đất đai có màu nâu đỏ phẳng phất từng bị nhuộm máu. Mặc dù không phải khắp nơi là bạch cốt, nhưng mà cứ cách hai ba mươi thước lại có thể tìm thấy một bộ hài cốt.

Sau khi tiến vào xứ sở này, Hỏa Chủng sinh vật rõ ràng cường đại hơn rất nhiều. Chỉ trong ngắn ngủn mấy ngày mà hắc đã phát hiện hơn mười Hỏa Chủng sinh vật cường đại cùng bậc với hắc. Thịnh thoảng lại có mấy lần thấy cường giả kết bạn đồng hành.

Tiêu Thần hơi kinh dị, bởi vậy cũng không hề nóng lòng ra tay. Trong mơ hồ hẳn cảm giác được trên vùng đất này có một số lực lượng vô cùng nguy hiểm .

Hắn đang quan sát, muốn thăm dò tất cả trên xứ sở này.

Nửa tháng tiếp theo Tiêu Thần đã tránh né qua đủ loại nguy hiểm, rốt cục dò xét gần hết. Trong vòng năm trăm dặm của xứ sở này có hai tòa Cổ Bảo khổng lồ đáng sợ, bên trong có mấy tồn tại khủng bố khó có thể thăm dò nông sâu, cái loại khí tức cường đại này tràn ngập cảm giác áp lực.

May là, hắn không hề nóng lòng ra tay. Bởi vì mọi Hỏa Chung sinh vật trong vòng năm trăm dặm đều lệ thuộc vào hai đại Cổ Bảo, là có tính tổ chức. Nếu tùy tiện ra tay rồi để lại đầu mối thì e là sẽ đưa tới cuộc đuổi giết đáng sợ.

Càng ngày càng có thêm tính khiêu chiến. Đã có tổ chức Cổ Bảo xuất hiện, vậy càng thêm xa xôi phía trước liệu sẽ có thành bang cường đại hơn hay không?

Cuối cùng hắn còn có thể phát hiện cái gì?

Ngày thứ mười bảy, sau khi hắn đi khắp vùng đất trong năm trăm dặm thì phát hiện ra tòa tháp Cổ Bảo thứ ba.

Tòa Cổ Bảo cuối cùng này đã gây cho hắc rung động thật lớn, bởi vì hắc thấy một người có máu có thịt từ trong Cổ Bảo đi ra.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 353 : Huyết nhục

Cổ Bảo sừng sững, được xây từ những viên đá cực lớn màu nâu đỏ, cứ như thể đã từng nhiễm huyết. Khuôn viên cực kỳ rộng lớn, hắc vụ lượn lờ xung quanh, nhìn từ phía xa có vẻ âm trầm và đáng sợ.

Trong lúc đó, một bóng người bước ra từ Cổ Bảo rất khác biệt với những sinh vật thường ngày, tuy nhiên vì có hắc vụ nên không thể thấy rõ được diện mạo.

Hắc lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Thần, trong đôi mắt bắn ra hai đạo huyết quang, chấn động lòng người.

Đây tuyệt đối là một tồn tại cường đại, khiến cho tất cả sinh vật Hỏa Chung xung quanh trong lòng run sợ, sinh ra một ý niệm muốn quỳ bái.

Cũng may là hắc không tiếp tục nhìn về hướng này, nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Hắn phóng ra một bước, khoảng chừng 20m, nhanh như chớp đã biến mất ở phía chân trời.

Cường giả khủng bố, không thể suy đoán nông cạn!

Cửa chính của Cổ Bảo mở rộng, vô cùng yên tĩnh, không một chút âm thanh, dường như là một tòa Cổ Bảo vô chủ.

Tiêu Thần lẳng lặng xem xét ở phía xa, chờ rất lâu cũng không thấy có sinh vật Hỏa Chủng nào xuất hiện, hắn cảm thấy có chút không thích hợp.

Quá yên tĩnh, hiện tượng rất khác thường. Uy áp cường đại như thế làm sao có thể không có cường giả bên trong phát ra?

Đợi một lúc lâu sau, Tiêu Thần đi thẳng về phía trước, bước vào bên trong Cổ Bảo

Cảnh tượng trước mắt làm cho hắn chấn động. Xương cốt đầy đất, tất cả đều bị một kích trí mạng. Đầu lâu nát bấy, Hỏa Chủng vương vãi khắp nơi. Trong Cổ Bảo trống trải yên ắng tịch mịch, chỉ toàn hài cốt.

Tiêu Thần cực kỳ chấn động, hắn vội vàng phóng vào bên trong. Ven đường đều là một cảnh như vậy, sinh vật Hỏa Chủng đều bị đánh nát đầu.

Đây là do người kia gây ra sao? Quá kinh khủng, tung hoành giữa ba quân cứ như đi vào chỗ không người.

Khi vào tới đại điện trung tâm Cổ Bảo cũng vẫn là cảnh tượng đáng sợ như vậy. Mười sinh vật Hỏa Chung cường đại nằm xuống ở nơi đây, mà ở phía trước là một cái vương miện bằng thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất, còn chủ nhân của nó thì đầu lâu cũng chia năm xẻ bảy.

Toàn bộ bị diệt!

Trong Cổ Bảo toàn bộ sinh vật đã bị mất mạng, tràng cảnh có thể nói là khiếp người, khiến cho người ta kinh sợ.

Tất cả là do cường giả vừa xong gây nên sao? Thực lực của hắn thực khủng bố và đáng sợ.

Người kia rốt cuộc lai lịch thế nào? Tại sao lại có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy? Tuy người kia có huyết nhục thể nhưng Tiêu Thần không dám xác định là một người còn sống, chỉ có thể xếp vào một loại tồn tại cường đại không xác định.

Chủ nhân của Cổ Bảo là một Đọa Lạc Thiên Sứ, toàn thân đều có thịt thối, sau lưng có một đôi cánh chim đen như mực. Nó tất nhiên là đã phản kháng dữ dội, thế nhưng cuối cùng vẫn không địch lại, đầu lâu bị đánh nát bấy, Hỏa Chung bị người ta lấy đi.

Mà mười cổ hài cốt khác bên trong điện thì cũng không có dấu hiệu kịch chiến ác liệt, đều bị một kích nát bấy đầu, có thể tưởng tượng người xâm nhập kinh khủng đến cỡ nào.

Tuy nhiên chỉ có Hỏa Chủng của Đọa Lạc Thiên Sứ bị lấy đi, còn lại thì vương vãi bên trong điện.

Trong đại điện, Hỏa Chủng chia năm xẻ bảy, lổm đẽ lổm đẽ, lóe ra quang mang quý dị.

Tiêu Thần giật mình phát hiện, trong đó có 9 cổ Bạch cốt Hỏa Chủng cùng giai với hắn, thế nhưng không bị người kia lấy đi, lại càng chứng minh người kia đáng sợ.

Chủ nhân Cổ Bảo thì cao hơn hắn một giai, chỉ có Hỏa Chủng của nó là bị lấy đi.

Hung thủ cực kỳ khủng bố, một mình tiêu diệt một cái Cổ Bảo

Tiêu Thần cũng không lãng phí như người kia, Hỏa Chủng của chín tên cùng giai đối với hắn quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống. Đây là một cơ duyên khó tin, nếu để chính hắn đi đánh chết sinh vật cùng giai thì cũng không biết là đến bao lâu mới có thể đạt được số lượng này.

Chín cái Hỏa Chung tập trung lại một chỗ, Tiêu Thần bắt đầu tĩnh tâm ngưng thần để hấp thu. Hỏa quang ánh lên như Phượng Hoàng tân sinh, toàn thân hần được bao bọc trong lửa, càng làm nổi bật xương cốt xanh ngọc.

Quang mang lập lòe như nước gợn, chảy vào bên trong Hỏa Chung của Tiêu Thần. Hào quang rừng rực chiếu rọi cả tòa đại điện, hắc vụ từng bước bị đẩy lùi.

Chín Hỏa Chung cường đại đều bị Tiêu Thần hấp thu, Hỏa Chung của hần trở nên cô đọng vô cùng, giống như một chiếc đèn thần lơ lửng bên trong đầu lâu.

Hỏa Chung khi chưa đạt tới số lượng cần thiết để thăng cấp thì thần lực của Tiêu Thần không thể tăng trưởng, tuy nhiên xương cốt của hần đã xuất hiện sự thay đổi nhỏ.

Xương cốt trong suốt như ngọc xanh đã lốm đốm những điểm huyết sắc. Những quang mang trong suốt vây quanh những điểm huyết sắc này tạo nên những xoắn ốc đặc sắc.

Đứng dậy, hần hóa thành một đạo lam quang ly khai Cổ Bảo Nơi này cũng không phải là đất lành, đã chiếm được cơ duyên thì không nên ở lâu.

Càng nghĩ hẳn lại càng cảm thấy người kia thật đáng sợ. Cổ Bảo to như vậy mà nay trở thành phế tích, tất cả chỉ bởi một người, điều này đã gây chấn động lớn cho Tiêu Thần. Sau khi rời xa khu vực đó, hẳn nhìn về hướng người kia biến mất mà dường như có suy đoán, rằng nơi đó sẽ có một tòa Cổ Bảo khác.

Tiêu Thần nghĩ vậy thì chợt giật mình, không dừng lại lâu mà phóng từng bước dài, hóa thành một đạo lam quang hướng về phía đó.

Lúc này thì hẳn chỉ dám đứng xa xa quan sát, không dám lại gần, dù sao thì người kia cũng quá khủng bố, quá nguy hiểm.

Cổ Bảo to lớn, âm khí trùng trùng, bên trong im ắng không một tiếng động, trên cửa lớn có một dấu tay khổng lồ, đánh xuyên qua cửa đá dày hàng mét.

Người kia đã đến nơi này, để lại dấu vết không thể xóa nhòa. Trong Cổ Bảo không khí tĩnh mịch, tất cả những thứ rơi vào mắt đều là xương cốt vỡ vụn, toàn bộ sinh vật bất tử đều bị tiêu diệt.

Cảnh tượng lặp lại như đã gặp ở Cổ Bảo trước, toàn bộ đều bị tiêu diệt, không còn một sinh vật có thể nhúc nhích.

Chủ nhân của Cổ Bảo này là một con gấu Bạch Cốt, trên xương sọ có 5 cái lỗ, đây là dấu hiệu của việc bị người khác mở toang sọ lấy đi Hỏa Chủng mà chết.

Xương cốt vụn vỡ dưới đất như đang kể lại sợ đáng sợ của hung thủ.

Tiêu Thần phát hiện nơi này cũng có 10 bộ hài cốt có Hỏa Chủng cùng giai với hắn, đối mặt với loại cơ duyên hiếm có này thì làm sao có thể bỏ qua? Hắn mang theo những Hỏa Chủng này hướng về một Cổ Bảo khác phóng đi, vừa đi vừa hấp thu Hỏa Chủng.

Toàn thân tắm trong Hỏa Chủng, Tiêu Thần bị ngọn lửa cường đại bao quanh, hắn di chuyển giống như một con rồng lửa, vạch phá trời cao xuất hiện ở ngoài hai trăm dặm.

Trên đường đi hắn đã hấp thu sạch sẽ những hỏa chủng này, trong đầu hắn dường như có một vàng trắng nhỏ, trên xương cốt thì càng ngày càng có thêm nhiều hoa văn huyết sắc dày đặc, thực giống như những đường xoắn ốc huyết sắc.

Rời xa Cổ Bảo vài dặm, Tiêu Thần bắt đầu giảm tốc độ, sau đó liền ngừng lại. Hắn lại một lần nữa thấy được tên cường giả có huyết nhục kia.

Chủ nhân của tòa Cổ Bảo này đã sớm bị kinh động, dẫn theo mười mấy tên sinh vật Hỏa Chủng cường đại đi ra. Tên bảo chủ có cốt thân Sư Thử, trên bộ xương của sư tử mọc ra một đôi cánh chim cực lớn.

- Dùng cơ thể sống của tộc ta để tinh luyện tính mạng nguyên dịch. Đáng giết!

Thanh âm lạnh lùng phát ra ở phía trước Cổ Bảo làm cho Cổ Bảo lung lay không ngớt.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thần nghe được cường giả khủng bố này nói chuyện, mang theo uy áp cường đại, đình tai nhức óc.

Sư Thửu bảo chủ dường như cảm nhận được nguy hiểm, truyền ra sóng âm dao động, giải thích:

- Ta mới chỉ trao đổi đồ vật cùng người khác thôi, chính mình chưa bao giờ biết tinh luyện như thế nào.

- Đáng giết!

Cường giả có huyết nhục căn bản là không thèm nghe nó giải thích, phóng ra một bước là mấy chục mét, khi hạ chân xuống thì cả Cổ Bảo đều lay động.

Sư Thửu bảo chủ giật mình, địch nhân mạnh mẽ quá sức tưởng tượng. Hắn liền phóng lên trời, ý định đào tẩu.

Thế nhưng người kia cực kỳ khùng bố, nhảy lên một cái chùng mười trượng. Xuất phát sau mà tới trước, bố ra một chưởng đao, chém đứt đôi cánh chim của nó.

- Phanh!!!

Sư Thử rơi xuống đất. Vừa mới giao thủ mà đã tổn thất quá lớn, mất đi năng lực phi hành.

Cường giả khùng bố cũng rơi xuống đất, thế nhưng chớp mắt đã tiếp tục công kích, nhanh không thể tưởng tượng nổi. Sư Thử bảo chủ cũng ra tay, chống đỡ lại tên cường giả vô tình này.

Thế nhưng chưa được mấy hiệp, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Xương sọ của Sư Thử bảo chủ bị nhắc lên, Hỏa Chủng bên trong thì bị lấy đi, chứa bên trong một cái bình ngọc.

Thủ đoạn như vậy khiến cho các sinh vật Hỏa Chủng khác nơm nớp lo sợ, không một tên nào dám tiến lên phía trước.

Cường giả khùng bố có huyết nhục phát ra một tiếng cười lạnh, hướng về phía trước mà đồ sát.

Hắn nhàn nhã như đi dạo, ý cảnh thì nhàn nhã thế nhưng những nơi hắn đi qua thì xương cốt vỡ vụn, chia năm xẻ bảy. Tất cả các sinh vật Hỏa Chủng đều bị mất mạng. Hắn cũng không dừng lại mà tiếp tục hướng về sâu trong lục địa tiến tới.

Đây là một hình ảnh khiến người ta khiếp sợ, cả một tòa Cổ Bảo bị phá hủy chỉ bởi lực lượng của một người...

Tiêu Thần từ đằng xa đi tới, chuẩn bị thu hoạch Hỏa Chủng. Đã có cơ duyên ngoài ý muốn như vậy, không lý nào lại bỏ qua.

Trong Cổ Bảo có tám cái Hỏa Chủng cùng giai, sau khi Tiêu Thần hấp thụ xong thì nơi này xuất hiện một luồng hào quang chói mắt, toàn thân hắn phát ra ánh sáng thần thánh.

Tấn giai!

Lượng biến dẫn đến chất biến. Hắn lên cấp, thực lực tăng mạnh, toàn thân quang mang chớp động. Xương cốt màu lam thủy tinh giờ có từng điểm đỏ nhấp nháy, như là có sinh mạng.

Nếu như ba thể lực Cổ Bảo không bị phá hủy thì Tiêu Thần đã có thể xếp cùng ba vị bảo chủ trong khuôn viên năm trăm dặm.

- Oanh!!!

Phía xa truyền đến khí tức cường đại, tinh thần ba động khủng bố. Mặc dù cách rất xa thế nhưng vẫn có thể cảm ứng được.

Tiêu Thần nhìn về phương xa, sau đó cất bước về phía trước.

Trên bình nguyên tịch mịch và trống trải, không có một ngọn cỏ, hoang vu vô cùng. Cường giả có huyết nhục bị người khác chặn đường. Phía trước là một cường giả xương màu đỏ. Xương cốt toàn thân như thủy tinh huyết sắc, sáng long lanh như mộng ảo, dường như đây cũng không phải là xương cốt mà chính là một tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất.

Tiêu Thần từ phía xa nhìn lại mà chấn động, cường giả xương màu đỏ tựa hồ có thể so sánh với cường giả có huyết nhục kia.

- Người dám xâm nhập vào lãnh địa của ta, giết thuộc hạ của ta, phải giết!

Cường giả xương đỏ phóng ra như thể biến mất tại chỗ, từng bước áp sát.

- Dùng cơ thể sống của tộc ta để tinh luyện tính mạng nguyên dịch. Đáng giết!

Cường giả có huyết nhục không hề yếu thế, dùng chưởng đao bổ tới.

Hai đại cường giả chạm trán, cát bụi bay đầy trời.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cường giả lại đang quyết đấu, khiến cho Tiêu Thần có được một cơ duyên lớn. Hắn cũng không biết là trận chiến trước mắt có đem lại thêm cho hắn cơ duyên nào không.

Chính lúc này thì hắn chợt nghe thấy một âm thanh thanh thúy từ phía sau vang lên, sợ hãi nói:

- Khô lâu tiên sinh...

Một bé trai khoảng năm sáu tuổi, nhìn qua thì vô cùng khả ái, đang ngẩng mặt, dùng một đôi mắt to như bảo thạch đen láy nhìn hắn.

Tiêu Thần chợt nhẩy dựng lên, thằng bé này có tu vi thế nào mà vô thanh vô thức đi tới sau lưng hắn ?

Đây cũng là một người có huyết nhục, hắn cảm thấy phải làm rõ chuyện này.

DAOTIEUVU

Chương 354 : Thôn Nữ Oa

Thằng bé bị hành động đột ngột của Tiêu Thần làm cho sợ hãi, lùi về phía sau mấy bước, sợ hãi hỏi:

- Khô lâu tiên sinh, người làm sao vậy?

Thằng bé mặt mũi trắng trẻo, bộ dạng nhỏ nhẹ, yếu ớt làm cho Tiêu Thần có chút buồn cười. Rõ ràng là nó có chút bất phàm vì đi đến sau lưng Tiêu Thần một cách vô thanh vô tức. Thế nhưng bây giờ lại đang sợ hãi mà hỏi Tiêu Thần làm gì, thật đúng là khiến người ta dở khóc dở cười.

- Tiểu tử kia, người là ai?

Tiêu Thần dùng sóng tinh thần nói chuyện với nó. Đối với thằng bé năm, sáu tuổi này thì hẳn không nhìn ra lai lịch. Huyết nhục có hô hấp thể nhưng thân thể lại phát ra khí tức lạnh tanh, không giống với trẻ em bình thường.

- Ta gọi là Thiên Nhai.

Thằng bé tóc dài màu đen chạm vai, trán cao, lông mi dài, thể như trên mặt lại mang nét sợ hãi, tỏ ra rất yếu đuối.

- Làm sao người vô thanh vô tức tới sau lưng ta?

Tiêu Thần rất coi trọng năng lực của thằng bé này.

- Ta lạc đường, tìm không thấy đường về, không may đi tới nơi này. Thực xin lỗi Khô lâu tiên sinh.

Thằng bé Thiên Nhai cúi đầu xuống, giống như những đứa trẻ bình thường khi mắc lỗi.

Phía xa, hai đại cường giả vẫn đang kịch chiến, Tiêu Thần chỉ vào người có huyết nhục kia, hỏi:

- Người biết hắn không?

- Không biết.

Thiên Nhai lắc đầu.

- Người bao nhiêu tuổi rồi?

Tiêu Thần cảm thấy thằng bé đang sợ hãi, cũng phù hợp tâm lý của trẻ lạc đường, thế nhưng thằng bé này lại có năng lực không tầm thường.

Thiên Nhai chăm chú đếm ngón tay, nói:

- Ta... đại khái là hơn một trăm tuổi.

Hơn một trăm tuổi? Tiêu Thần nhin không được muốn gõ đầu nó, đúng là chém gió thành bão. Hắn đi về phía trước hai bước, định sờ đầu thằng bé. Không ngờ Thiên Nhai nhanh như gió, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, thân thể đã xuất hiện ở phía xa hơn mười mét.

Tốc độ này thật khiến người ta giật mình. Tiêu Thần chợt nghĩ ngay rằng thằng bé này giờ giả trư ăn cợn, đang đùa giỡn mình.

- Khô lâu tiên sinh... người muốn làm gì?

Thằng bé sợ hãi nhìn hắn.

Tiêu Thần nhìn nó một lúc lâu, cuối cùng cũng tin rằng nó không phải đang làm trò. Thân pháp quá nhanh như vậy không giống như bản lĩnh một đứa bé có thể có.

- Người chắc chắn... hơn một trăm tuổi rồi?

Thiên Nhai bộ dạng thành khẩn, giải thích:

- Đúng mà, ta không có lừa người. Nhưng mà ta ngủ say hơn trăm năm, thực sự tỉnh lại chỉ có 5 năm.

- Người là nhân loại sao?

Tiêu Thần nghi ngờ nhìn nó.

- Ta không phải nhân loại.

- Vậy người là cái gì?

Tiêu Thần kinh ngạc.

- Ta là Thần.

Thiên Nhai rất ngây thơ, bộ dạng rất chân thật.

Tiêu Thần thực sự không biết nên nói gì, thằng bé này chém gió càng ngày càng quá mức.

- Oanh!!!

Phía xa, nơi hai gã cường giả giao đấu nay đất đá bay tung tóe, phát ra tiếng vang lớn. Tốc độ của bọn hắc nhanh như điện, mỗi bước phóng ra phải tới hai mươi mét, cứ như là xuyên việt không gian. Tốc độ và lực lượng của bọn hắc đều cực kỳ đáng sợ.

- Người biết chuyện gì xảy ra giữa bọn họ không?

Tiêu Thần chỉ vào hai vị cường giả đang kịch chiến, hỏi.

Thiên Nhai do dự một chút, nói:

- Có thể là do sinh mệnh nguyên dịch. Thường xuyên có Khô lâu xấu có ý đồ với Thần, tuy nhiên thì đa số Khô lâu rất tốt với Thần.

- Người thực sự là Thần?

Tiêu Thần muốn véo cái gò má phẫn nộ này, để bắt nó thừa nhận rằng đang chém gió.

- Ta đương nhiên là Thần rồi, xem này, ta có huyết nhục.

Thằng bé vung vung cánh tay trắng nõn của mình, rồi sau đó chợt nhớ ra cái gì đó rồi nói:

- Khô lâu tiên sinh, người có thể đưa ta về nhà không?

- Người muốn ta đưa về nhà?

Tiêu Thần ngạc nhiên, thằng bé này thực lực rất mạnh, thế nhưng tâm tính thì chỉ như một đứa bé bị lạc đường.

- Thôn của chúng ta gọi là Nữ Oa. Ta mãi chơi do đó lạc đường, cuối cùng là càng đi càng xa, đã hơn mười ngày không quay trở lại. Khô lâu tiên sinh, người có biết thôn này không?

Thằng bé nhìn Tiêu Thần với ánh mắt mong chờ, nói:

- Có thể đưa ta về không? Bà nội ta nhất định sẽ hậu ta người, cho người tính mạng nguyên dịch.

Thôn Nữ Oa?!

Tiêu Thần bị rung động mạnh, thằng bé này nói đều thật chứ? Nó là Thần....?

Một lúc sau, Tiêu Thần mới nói:

- Người có thể nhờ người kia đưa về.

Hắn chỉ vào người có huyết nhục đang giao đấu phía xa.

- Ta cảm thấy hắn không đánh lại được Khô lâu màu đỏ, ốc còn không mang nổi mình ốc.

Thiên Nhai nói với giọng khẳng định.

Tiêu Thần sớm đã nhìn ra, thế nhưng không ngờ là thằng bé này cũng có nhãn lực như vậy. Hắn tin rằng thằng bé này là Thần, đã từng ngủ say hơn một trăm năm.

- Vì sao người muốn ta đưa đi?

- Bởi vì người là một Khô lâu lương thiện.

Thiên Nhai thành khẩn nói.

Tiêu Thần dờ khóc dờ cười, thằng bé này đúng là trẻ con, làm sao có thể phân biệt được thiện ác. Đây là ánh mắt của trẻ con hay là trực giác?

- Làm sao người biết?

- Vì ta là Thần.

Logic kì quái làm Tiêu Thần á khẩu.

Phía xa, cuộc chiến của hai đại cường giả đã kết thúc. Người có huyết nhục đã không địch lại, đại bại bỏ chạy. Khô lâu xương đỏ theo sát không bỏ, như hai đạo thiểm điện vạch phá trời cao, biến mất ở chân trời.

Tiêu Thần không tiếp tục đuổi theo, hẳn không cùng cấp với hai người đó, ít cũng phải kém 1, 2 cấp, giờ đuổi theo cũng chẳng được chỗ tốt gì, mà có khi còn mang họa sát thân.

Cuối cùng, Tiêu Thần cũng không biết vì sao mình lại đồng ý đưa thằng bé về nhà. Có lẽ là hiếu kỳ, muốn xem đó là thôn như thế nào. Nếu không thì

không thể hiểu được những gì thằng bé nói, thực đúng là tâm tính trẻ con.

Thôn Nữ Oa ở đâu?

Tiêu Thần dẫn theo thằng bé đi hơn tám trăm dặm, cuối cùng mới tìm thấy một tòa Cổ Bảo. Hiện tại hẳn cũng có thực lực của một Cổ Bảo chủ, tất nhiên là sẽ không e ngại, trực tiếp xông vào.

Trong Cổ Bảo âm trầm có vài chục sinh vật Hỏa Chủng, thế nhưng dưới chiến lực cường đại của Tiêu Thần thì tất cả đều chia năm xẻ bảy, hẳn một đường tiến vào tận sâu trong Cổ Bảo. Chủ nhân của Cổ Bảo này là một cự viên Bạch Cốt, trong đầu lâu có thần hỏa lập lòe, hẳn ngồi trên vương tọa lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần nói:

- Người muốn khiêu chiến ta, chiếm lấy Cổ Bảo này sao?

- Ta cùng giai với người, tất nhiên là muốn đoạt lấy Hỏa Chủng của người. Thế nhưng hôm nay ta không tới vì việc này, ta muốn hỏi người đã từng nghe thấy thôn Cổ Oa chưa?

- Một cái thần thôn...

Thần hỏa trong đầu Cự viên Bạch Cốt nhảy lên vài cái, nói:

- Người hỏi cái này làm gì?

- Nói cho ta biết phương vị, ta sẽ lập tức rời đi, không quấy rầy người nữa.

- Đi về phía trước hai nghìn dặm.

Tiêu Thần kinh ngạc, thằng bé này rời khỏi nhà mấy ngàn dặm, đúng là chơi quá đã rồi.

Tiếp tục đi tới một ngàn dặm, Tiêu Thần phát hiện một tòa thành thị quy mô nhỏ, vụ khí lớn vờn, âm trầm.

Không nghi ngờ gì, có thể đạt tới cấp độ thành trì thì chủ nhân của nó cường đại đến mức nào. Từ phía xa đã có thể thấy được mười tên Thiên Sư Bạch Cốt đang phi hành, dò xét xung quanh.

Tiêu Thần lại thấy những sinh vật Hỏa Chung xung quanh cũng không có dấu hiệu muốn đại chiến, mà bất luận là mạnh hay yếu thế nào đều có thể tiến vào bên trong. Quả là một thành chủ cường đại, tại lãnh địa của hắn dường như đã có không ít quy củ.

Vì để tránh sự cố phát sinh, Tiêu Thần cũng không tới gần tòa thành, mà vòng ra phía xa.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm đường như bị thống trị dưới tòa thành trì kia, ven đường xuất hiện một ít Cổ Bảo, thôn trấn. Quy mô như thế càng lúc càng giống kết cấu của xã hội loài người.

Tiêu Thần muốn tránh những sinh vật cường đại mà chặng đường một nghìn dặm tiếp theo phải đi mất năm ngày.

Dựa theo phương hướng mà bảo chủ kia chỉ, hắn đã mang thằng bé đi sâu vào đại lục hai nghìn dặm, nhưng vẫn không thấy thôn Nữ Oa đâu.

- Càng ngày ta càng cảm thấy quen thuộc, rất nhanh sẽ tới thôn của ta.

Mấy ngày nay cảnh vật hoang vu, thế nhưng phía trước dần dần xuất hiện ốc đảo, có thảm thực vật, Tiêu Thần còn nhìn thấy cả động vật sống.

- Đây không phải là một thế giới tử vong sao, lại có cả cỏ hoa....

Tiêu Thần rất bất ngờ.

- Rống.

Tiếng gầm như ầm như hiện từ phía sâu trong đại lục, thằng bé biến sắc nói:

- Đó có thể là quân vương Hỏa Chung, sâu trong đại lục cạnh tranh rất kịch liệt, có khả năng gần đây đã xảy ra đại loạn.

Tiêu Thần không nói gì thêm, thế nhưng thần hỏa bên trong đầu đang nhảy lên cuồn cuộn, sâu trong đại lục dường như có tồn tại cường đại không thể tưởng tượng.

- Bà nội nói, sâu trong đại lục có tòa thành trì thật to, thế nhưng có cường giả cực kỳ khủng bố.

Thiên Nhai hơi sợ nói.

Lại đi ngang qua một tòa Cổ Bảo, đi về phía trước vài trăm dặm, thằng bé kêu lên vui sướng, nó đã nhận ra khu vực này.

Xuyên qua một mảnh rừng, trong ốc đảo phía trước xuất hiện một thôn xóm.

Nếu đem thằng bé này tới địa cầu thì Tiêu Thần thực cảm khái, thằng nhóc này đi chơi cũng quá lỗ rồi, lạc đường đến hơn ba nghìn dặm.

- Ta đã trở về...

Thiên Nhai cao hứng kê lên, hóa thành một chùm sáng lao vào trong thôn.

Người trong thôn đã sớm nhận ra, mười mấy người lao ra đón, một người có vẻ rất kích động, tuy rằng rất già thế nhưng động tác như gió, dùng một tay bế Thiên Nhai lên.

- Cái thằng nhãi này làm người khác lo lắng quá thôi, may mà cuối cùng cũng đã trở về.

Bên cạnh có người quở trách làm cho thằng bé rất xấu hổ, rồi dường như nhớ ra cái gì, liền hướng về phía Tiêu Thần vẫy tay.

Mọi người đã sớm để ý tới Khô lâu màu ngọc xanh nẩy rồi, tuy không có địch ý thế nhưng cũng không có thân thiết.

- Là Khô lâu tiên sinh đưa ta về.

Thiên Nhai nói.

- Thực sự cảm ơn!

Bà lão thành khẩn nói.

Tiêu Thần lại càng hoảng sợ, thằng bé nói rằng mình hơn trăm tuổi, vậy thì bà nội của nó cũng phải mấy trăm tuổi rồi, không phải là người thường.

Quả nhiên, sau màn giới thiệu sơ lược, Tiêu Thần cũng đã biết được bà lão này chính là người cầm đầu thôn này.

Đối với lời mời vào thôn, Tiêu Thần cũng không từ chối. Hắn tới nơi này cũng là để tìm hiểu lai lịch Thần tộc, càng muốn biết vì sao thôn này tên là Nữ Oa.

- Các người có thực sự là thần?

Vừa đi vào trong, Tiêu Thần hỏi.

- Đương nhiên là thật rồi!

Thiên Nhai mở to hai mắt nói.

Người trong thôn đều kinh ngạc nhìn hắn, dường như có chút kỳ quái, khôi ngô xanh ngọc này thực lực cũng không yếu, vì sao những thứ này cũng không biết.

- Ta ở địa phương cực kỳ hẻo lánh, vài năm trước mới tỉnh lại, do đó nhiều chuyện cũng không được rõ ràng lắm.

Người trong thôn Nữ Oa nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, bọn họ biết rất rõ sự gian nan khi tiến giai của sinh vật Hỏa Chủng, Tiêu Thần trong thời gian ngắn như vậy đã đạt được thành tựu này thì đúng là không dễ.

- Chúng ta... có thể coi là Thần.

Bà lão cười nói.

Nàng rất cảm kích chuyện Tiêu Thần đưa Thiên Nhai về, cho nên rất kiên nhẫn giải thích cho Tiêu Thần:

- Trong thế giới này, tử vong là chủ đạo, thế nhưng cường đại tới cực hạn thì tử vong có thể nghịch chuyển.

- Cái gì?!

Tiêu Thần giật mình nhìn đám người kia, nói:

- Các người là...

- Chúng ta cũng không cường đại như vậy, chẳng qua là được thừa kế từ tổ tiên, chúng ta là hậu đại của những người đó.

Nghe được tin tức này, Tiêu Thần chấn động vô cùng. Ngịch chuyển tử vong, do tử mà sinh, như vậy thì cảnh giới này thực sự không thể tưởng tượng.

- Quý Tổ hiện tại...

Tiêu Thần muốn truy ngọn ngành.

- Rống!!!

Sâu trong đại lục truyền tới tiếng gào, tuy rằng cách rất xa, đến nơi đây cũng chỉ còn lại một chút yếu ớt, thế nhưng vẫn gây khiếp đảm tâm hồn.

- Đã nghe thấy chưa, sâu trong đại lục có tồn tại cường đại không thể tưởng tượng được, càng vào sâu trong thì càng thần bí và đáng sợ, tổ tiên đã đi vào chỗ sâu nhất từ lâu.

- Chỗ sâu nhất trong đại lục khó mà phỏng đoán được, thành trì cực lớn, cường giả khủng bố, thực làm cho người ta phấn chấn.

Những thôn dân khác cảm thán.

- Thôn này tên là Nữ oa, chẳng lẽ quý Tổ là Nữ Oa? - Nữ Oa thánh Tổ đã từng làm phép cho tổ tiên của chúng ta từ tử mà sinh.

Nghe thấy tin tức này, Tiêu Thần cảm thấy chấn động, chẳng lẽ Nữ Oa ở thế giới này sống lại vì tử mà sinh?

Sau khi được thôn dân khẳng định, Tiêu Thần bị chấn động thật sâu.

Lúc này, bọn họ đã đi vào trong thôn.

Thôn cũng không tính là lớn, chỉ có hơn hai chục hộ. Từng tòa nhà bằng gỗ nhỏ sắp xếp không có quy luật, trên mỗi tòa nhà đều có dây leo, xung quanh trồng hoa lan, nhìn qua thì cực kỳ hòa hợp với thiên nhiên.

Tuy rằng thoạt nhìn thì những thôn dân này có vẻ bình thường, tuy nhiên Tiêu Thần không dám khinh xuất. Ở đây tuyệt đối không có ai là người tầm thường, mặc dù bọn họ không có được kinh nghiệm của tổ tiên, thế nhưng những thiên phú thần bí thì khẳng định là có không ít.

Một đứa trẻ năm, sáu tuổi mà có tốc độ chóng mặt như vậy, chưa kể đến những người khác.

Bà lão nói với một người còn trẻ tuổi bên cạnh:

- Ra ngoài tìm một cái Cổ Bảo, thu hoạch một Hỏa Chung cấp Hồng Toàn về đây.

Không nghi ngờ gì, đây là quà gặp mặt cho Tiêu Thần. Người trẻ tuổi nghe xong, không nói thêm gì, xoay người bước một bước liền là hai ba chục thước, trong nháy mắt đã biến mất.

Bà lão thấy vẻ kinh ngạc của Tiêu Thần, nói:

- Đừng xem hắn là người trẻ tuổi bình thường, hắn ít nhất cũng ngoài năm mươi rồi.

Tiêu Thần vẻ mặt cổ quái, nhìn về phương hướng người trẻ tuổi biến mất, lại nhìn về Thiên Nhai, càng nghĩ càng thấy kinh ngạc về độ tuổi của bọn hắn.

- Quý Tổ đều tiến vào nơi sâu nhất của đại lục, bọn họ không để lại tin tức gì sao, vì sao phải làm như vậy?

- Những thứ này từ từ sẽ bàn, mời vào trong...

Tiêu Thần tạm thời nghỉ ngơi, sau khi màn đêm buông xuống, bà lão có lời mời hẳn.

Chiều tối, trong thôn lập lòe từng ánh đèn dầu.

Tiêu Thần bước vào đại sảnh, cảm giác được một cỗ ba động cường đại của Hỏa Chủng. Lại thấy được người trẻ tuổi ban ngày nay đã trở lại, dưới chân hẳn là một khô lâu Hồng Toàn, toàn thân đỏ như thủy tinh, đầu lâu đã vỡ vụn thế nhưng Hỏa Chủng vẫn không mất đi.

Điều này làm cho Tiêu Thần giật mình, thế nhưng còn chưa đạt tới mức khiếp sợ. Nhưng khi hẳn nhìn thấy một tấm gương trước mặt bà lão, lại kinh hãi mà há hốc mồm.

Bà lão hai tay huy động, trên mặt gương xuất hiện vài hình ảnh chân thật. Xung quanh là hơn chục người trẻ tuổi đang tập trung quan sát mặt gương.

Cảnh tượng trên mặt gương, không ngờ là Cửu Châu !!!

Giống như giấc mộng, lại hiện về cảnh tượng Nhân Gian Giới.

DAOTIEUVU

Chương 355 : Tử Giới Chi Thành

Ban đêm, dưới bầu trời đầy sao lấp lánh, ánh sáng từ thôn nhỏ hắt ra sáng bừng một mảnh.

Trong đại sảnh, Tiêu Thần sai dài từng bước hướng vừa phía trước vọt tới, nhìn bên trong trên mặt kính thấp thoáng hình ảnh sông núi khiến cho tâm tình của Tiêu Thần có thể nói là cực độ kích động. Không ngờ trên mặt kính kia lại là hình ảnh của Cửu Châu.

"Tại sao có thể như vậy? Các người. . ."

Tiêu Thần kích động nhìn lão nhân cùng với mười mấy người trẻ tuổi ngồi vây quanh.

Hai tay lão nhân tựa hồ có một cỗ ma lực dao động, theo cử động của tay lão mà trên mặt kính dần dần xuất hiện các hình ảnh. Mà lão cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Tiêu Thần, nói: “ Có phải hay không người có cảm giác những hình ảnh này vô cùng quen thuộc?”

"Đương nhiên, cảm giác phi thường quen thuộc." Tinh thần Tiêu Thần lập tức dao động kịch liệt.

Bên cạnh có một thiếu niên mở miệng: "Kia chính là tổ tiên của chúng ta đã trải qua cuộc sống ở thế giới đó, nó phi thường tráng lệ, đến năm mơ cũng muốn nhìn qua thế giới đó một chút."

"Nhưng trải qua đủ cách cũng không thể nào tiến vào được phiến thánh địa đó, quả thật khiến người ta vô vọng a." Một người trẻ tuổi khác vô cùng cảm khái pha chút tiếc nuối nói.

"Cái này là khắc lục hình ảnh của tổ tiên các người sao?" Tiêu Thần kinh ngạc do dự hỏi.

"Ha ha. . . cái này khả năng không phải là khắc lục hình ảnh." Một thanh niên cười nói: "Đây là thánh bảo mà Nữ Oa Tổ Thần năm đó luyện hóa , định đánh xuyên qua cái thế giới này, phản hồi nhân gian. Mặc dù thất bại , nhưng thánh bảo này có lẽ có nhiều công dụng kì diệu, khi rót vào pháp lực cường đại có khả năng hiển linh một chút hình ảnh của thế giới khác."

"Bọn họ thích nhìn, mỗi ngày đều đòi ta bày ra cái thế giới kia cho bọn hắn nhìn." Lão hoài nghi nhìn Tiêu Thần, nói: " Ta nhìn người kích động như vậy, tựa hồ đối với cái thế giới này có ấn tượng rất sâu, có lẽ người kiếp trước cũng sống tại thế giới kia cũng nên." .

" Ấn tượng đương nhiên là rất sâu, bởi vì ta xác thật đến từ cái thế giới đó."

Trong đại sảnh tất cả mọi người đều thất kinh, lão giả lại càng khó có thể tin nổi nhìn hắn nói: "Cái gì. . . Người có thể nhớ được ký ức của kiếp trước?"

Những người trẻ tuổi khác nhìn hắn càng như là nhìn quái vật.

"Điều này sao có thể?"

"Nghe nói tổ tiên chúng ta mặc dù thành công nghịch chuyển tử vong, nhưng người đã chết có thể nhớ lại được ký ức kiếp trước, cũng không có mấy người có thể khôi phục ký ức kiếp trước như ngươi đâu."

"Ký ức đó của ta dù sao cũng là quá khứ mà thôi. . ." Tiêu Thần tinh thần dao động coi như bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có vô cùng cảm khái. Thế giới trước kia, rõ ràng đang nhìn, trong lòng dù có muôn ngàn lời cũng khó có thể thốt ra một lời.

"Người thật sự đến từ cái thế giới kia?" Đám người ngồi giống như tượng đất, có chút sững sờ.

"Thật sự. . ." Trải qua đủ loại đau khổ, hôm nay chỉ còn khô lâu thân thể, Tiêu Thần trong lòng bỗng có tư vị khó hiểu, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Dân thôn đối với Cửu Châu tràn ngập ước mơ, không ngừng hỏi Tiêu Thần tất cả về thế giới thần bí kia.

Ánh đèn sáng lập lờ, bỗng chốc đã đến đêm, Tiêu Thần cùng lão nhân và đám người một mực nói chuyện với nhau đến tận đêm khuya, hẳn nói rất nhiều, cũng từ lão nhân bọn họ hiểu rõ nhiều điều.

Đêm đã khuya, Tiêu Thần trở lại gian phòng của mình, đây là lần đầu tiên đi tới tử vong thế giới sau khi chết lại được thấy gian phòng của loài người, nhìn thấy giường chiếu được chuẩn bị cẩn thận khiến Tiêu Thần ngỡ ngác sững sờ một hồi, cảm thấy phảng phất giống như cách một thế hệ.

Ánh nến đã dập tắt nhưng tại đầu lâu Tiêu Thần, Hỏa Chủng vẫn hừng hực tỏa ra u quang. Trên mặt đất nằm lổn nhổn khối Hồng Toàn khô lâu, Hỏa Chủng trong cái đầu đã bị đánh vỡ kia thật tinh khiết mà lại cường đại, sáng ngời như ánh trăng.

Tiêu Thần lẳng lặng ngồi xếp bằng, cố gắng hấp thu luyện hóa. Nếu như hẳn cứ đi trên con đường tiến hóa này, từng bước đi tới trong tử vong thì sẽ đến một ngày kia đủ sức nghịch chuyển tử vong.

Cường đại Hỏa Chủng hóa thành từng chùm tia sáng, không ngừng hội tụ hướng đến bên trong đầu lâu Tiêu Thần, quang mang sáng ngời chiếu rọi cả gian phòng ốc thành một mảnh sáng rực.

Cốt thể màu lam nhạt của Tiêu Thần đang thông thả phát sinh biến hóa, lam quang dần dần biến mất, màu đỏ từ từ bắt đầu lan ra, xương cốt gần như trong suốt càng ngày càng trở nên giống thạch anh, sắc thái tựa như ảo mộng, đang từ từ lột xác.

Giằng co suốt hai canh giờ, Tiêu Thần mới hoàn toàn hấp thu một đoàn cường đại Hỏa Chủng, giờ phút này Thần hỏa trong đầu lâu của hắn trông thật rực rỡ chói mắt, mà xương cốt càng giống như biến thành thạch anh Hồng Toàn đẹp đẽ vô cùng.

Trong suốt gần như hoàn toàn, hào quang màu đỏ lóe ra, cốt thể giống như một tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất, hoàn mỹ vô cùng. Đây rõ ràng là một loại cảm giác kỳ quái, rõ ràng một khối đầu lâu, nhưng mà bởi vì thế mà hấp dẫn ánh mắt người xung quanh, Hồng Toàn trong xương cốt lập lòe quang hoa lưu chuyển trông vô cùng sinh động.

Giờ phút này, Tiêu Thần trở nên cường đại là điều không thể nghi ngờ, hắn đã bước qua thời điểm trọng đại là lột xác, thực lực của hắn tăng lên một mảng lớn, đã là Hồng Toàn cường giả.

Thời điểm đến hừng đông chỉ còn nửa canh giờ, lúc này cách sau nhiều năm Tiêu Thần mới lại nằm xuống một chiếc giường êm ái, Hỏa Chủng dần dần quy về tịch diệt trạng thái, hắn nhẹ nhàng tiến dần vào giấc ngủ sâu.

Lúc Tiêu Thần tỉnh lại thì mặt trời đã sáng rõ, Tiểu Thiên Nhai ở bên cạnh đang chớp chớp đôi mắt, nâng cằm ngồi ở trước giường nhìn hắn.

"Khô lâu tiên sinh ngươi đã tỉnh?" Tiểu tử kia âm thanh non nớt, nhưng lúc này hắn không hề giống như mấy ngày trước đây trông khiếp nhược, mà lại

cao hứng nói: "Khô lâu tiên sinh và chúng ta đi vào thành đi. Hôm nay các ca ca trong thôn muốn vào thành trao đổi một chút đồ dùng, đến nơi đó hảo hảo chơi đùa."

Đây là một đứa trẻ rất khả ái , nhưng lại bị nhốt trong cái thế giới tử vong này, thiếu đi nhiều những niềm vui thú thông thường, chỉ là đi đến Tử Thành trao đổi đồ dùng với hắc mà nói là điều hưng phấn như vậy, thì có thể nghĩ cuộc sống ngày thường là đơn độc biết bao nhiêu.

"Ta cũng muốn đi xem sao." Đêm qua nói chuyện, Tiêu Thần đã đối với cái thế giới này hiểu rõ nhiều hơn, tại những thành trấn này, Hỏa Chung sinh vật không được phép giao chiến, đây là quy củ bất thành văn, bất cứ sinh vật nào cũng có thể đi vào trong đó trao đổi vật phẩm.

Từ thôn nhỏ xuất phát, bất quá chỉ trong chốc lát đã đi được hơn mười dặm mà Tiêu Thần âm thầm kinh ngạc không thôi, ngay cả Tiểu Thiên Nhai đều đuổi kịp. Cùng đi còn có mười mấy người, ngoại trừ Thiên Nhai ra thì ít nhất thoát nhìn không quá mười lăm mười sáu tuổi, lớn hơn tựa hồ đều ở khoảng hai mươi tuổi. Nhưng khẳng định đây không phải là tuổi thực tế của bọn hắc.

"Đến giờ vẫn còn chưa vào thành , ta khó chịu đến chết mất." Tiểu Thiên Nhai oán hận không thôi.

"Không biết lần này có thể trao đổi được cái gì đó kỳ kỳ cổ quái hay không đây."

"Ta hy vọng có thể trao đổi được một kiện thông linh cốt khí."

"Ta lại muốn có một thanh ngọc đao tràn ngập lực lượng thần tính."

Tại trung tâm đội ngũ cũng có một lão nhân hơn năm mươi tuổi, đây là một thế giới mạnh được yếu thua. Ngay cả có quy định bất thành văn là không được giao thủ tại thành trấn, nhưng để thuận tiện cho mỗi một lần đi xa thì trong thôn đều phải cử một lão nhân đi theo, để tránh phát sinh ngoài ý muốn .

Thần Tộc cũng có cơ thể cũng có thất tình lục dục. Nhưng cùng với loài người có không ít điểm khác nhau. Ví dụ như thân thể của Thần Tộc luôn tỏa ra một cỗ hơi thở lạnh như băng.

Mỗi một Thần Tộc sau khi sanh, đều phải trải qua một đoạn thời gian ngủ say, nhanh thì vài năm, lâu hơn thì vài thập niên. Trong trạng thái hài nhi này thì bất động không ăn, chỉ tự động hấp thu thiên địa tinh khí, cho đến thức tỉnh mới bắt đầu trưởng thành. Thật khó làm cho người ta hiểu rõ

Theo kinh nghiệm Thần Tộc, lúc mới ra đời thì ngủ say càng lâu, tiềm lực càng cường đại, không thể nghi ngờ Tiểu Thiên Nhai ngủ say hơn trăm năm, tiềm lực không thể đo lường.

Thành trì gần nhất cách thôn nhỏ cũng tầm năm trăm dặm, đi ra ốc đảo, trên đường trải qua hai tòa Cổ Bảo, xuyên qua một mảnh sa mạc hoang vu mới đến.

Một đám Thần Tộc như vậy đồng thời xuất động, cơ hồ không có một Hỏa Chung sinh vật dám mưu đồ gì, bởi vì Thần Tộc quá cường đại, cho dù là Hỏa Chung sinh vật phát triển đến mức tận cùng sau đó tái sinh thành cường giả cũng không dám.

Mười mấy người hành động nhanh như gió, năm trăm dặm đường đối với bọn hắn mà nói, căn bản không coi là cái gì, không mất bao nhiêu thời gian đã đến nơi.

Thấp thoáng phía sau sương mù, một tòa thành trì tọa lạc tại hoang vu bình nguyên, quy mô không phải là lớn nhưng lại có khí tức làm cho người ta cảm giác áp bách hiện ra.

Thiên Nhai cất tiếng non nớt bảo: "Lý Mục gia gia, lúc nào đó chúng ta đi thành trì nào lớn hơn nha, tiểu thành trì này ta đều đi theo đến hơn mười lần rồi."

"Người tiểu quỷ này chỉ biết ham chơi." Lão nhân trong đội ngũ điểm một cái vào trán Thiên Nhai, tuy là trách cứ, nhưng sự cứng chiều hiện ra rất rõ ràng, nói: "Càng đi vào sâu trong đại lục, thành trì sẽ càng lớn, nhưng là nguy hiểm cũng tăng theo. Nơi đó có vương giả vô cùng khủng bố, nếu như không có tình huống đặc biệt, tốt nhất cả đời người cũng không nên đi vào."

"Chẳng lẽ không có tiền bối nào đi vào sâu trong đại lục sao?" Thiên Nhai chớp động ánh mắt, tựa hồ phi thường tò mò.

Bên cạnh mấy thiếu niên liền cười khẽ, có người nói: "Tiểu quý, chờ người trưởng thành đến hãy nói đi, những tiền bối này đều là đạt tới cảnh giới bậc cao mới dám đi thăm dò sâu bên trong đó."

"Chờ người có thể đánh bại được Lý Mục gia gia thì nói sau." Một thiếu niên khác cười vuốt vuốt đầu của hắn.

"Rống. . ." Đúng lúc này, ở chỗ sâu bên trong đại lục truyền đến từng trận tiếng gầm khủng bố.

Lý mục lão nhân lúc này gật gật đầu, nói: "Nghe thấy chưa, tồn tại phát ra loại âm thanh này, ngay cả là ta đều không nhất định đánh được, mà phiên địa vực kia còn không phải là chỗ sâu nhất đại lục đâu đấy."

Lúc này thành trì càng lúc càng hiện rõ, tòa thành trì này dùng cự thạch nâu đỏ để xây tường thành, trên tường thành in đậm dấu ấn tang thương của thời gian.

Cửa thành cũng có cường đại Hỏa Chung sinh vật canh gác, cùng với xã hội nhân loại thành trì bố trí không khác biệt lắm.

Cửa thành thủ vệ đều là hình người bạch cốt, trong đầu lâu Hỏa Chủng nhấp nháy, cũng không có chút nào ngăn trở, hiển nhiên cùng với những thần tộc này có quen biết, lại còn cung kính hướng về Lý Mục vấn an.

"Lý đại nhân lại đến trao đổi vật phẩm nha. . ."

Điều này làm cho Tiêu Thần có chút kinh ngạc, Hỏa Chủng sinh vật ở nơi đây cùng vùng đất xa xôi của hắn thật đúng là khác nhau hoàn toàn, lại có thể hiểu được cách chào hỏi khách sáo tình cảm.

"Ở nhà ngây ngốc mãi cũng hơi khó chịu , đi ra ngoài một chút cho dễ chịu thôi." Lý Mục đáp.

Bên trong thành Hỏa Chủng sinh vật nhiều hơn, tổng thể mà nói cũng không đếm được, Hỏa Chủng sinh vật không sợ ánh mặt trời cũng vô cùng đông đúc.

Những sinh vật Hỏa Chủng giống như Tiêu Thần cũng không phải là không có, nhưng cũng không nhiều, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy đủ loại các nhóm bạch cốt khô lâu lam ngọc cùng Hồng Toàn cốt thể. Nghe nói, những Hỏa Chủng sinh vật như vậy có khả năng tiến hành siêu cấp Tiến Hóa để trở thành vương giả Hỏa Chủng, khả năng phát triển tương lai là không có giới hạn.

Tiêu Thần cũng cảm giác rõ ràng được những sinh vật Hỏa Chủng chung quanh đang dùng ánh mắt nóng bỏng, thô thiển không thềm che dấu, giống như đang nhìn một món ngon để nhìn hằm. Nếu như không phải có quy định bất thành văn, chỉ sợ không thiếu kẻ đã động thủ cướp đoạt khối này cốt thể này rồi.

Bên trong thành có thị trường trao đổi rất rộng lớn, tuyệt đại đa số vật phẩm trao đổi đều là Hỏa Chủng, dù sao đây là Tử Giả thành trì, cũng chỉ có vật phẩm này mới là thứ bọn họ muốn mua mà thôi.

Đương nhiên cũng có không ít các vật phẩm khác, như ngọc thạch, binh khí, linh thảo các loại

"Oa a, Chu Quả!" Thiên Nhai dừng lại trước một quầy hàng, cổ họng không tự kìm hãm được nuốt từng ngụm nước miếng.

Lão bản cũng là một khối người đầu hồ thân bạch cốt, đầu của nó có chứa Hỏa Chủng không yếu, so ra tu vi chỉ thấp hơn Tiêu Thần tầm hai bậc mà thôi.

"Tiểu huynh đệ ngươi có muốn ăn không? Bất quá ngươi muốn ăn thì phải dùng cường đại Hỏa Chủng đến đổi nha."

Lý Mục lập tức đi tới, lão bản chỉ liếc mắt là đã biết được lai lịch liền hồ hởi nói: "Thì ra là Lý Mục đại nhân, đây là tử tôn của ngài hay sao? Nếu là

thế thì quả này ta cho hẳn là được.”

Người trong thôn ai nấy tựa hồ đều sùng ái Tiểu Thiên Nhai, Lý Mục cười cười, nói: "Chúng ta hôm nay có mang theo một chút Thái Toàn cốt (có màu sắc), ta đưa người một chiếc thì người chắc cũng đủ khả năng tấn cấp Hỏa Chủng rồi nhỉ?"

"Đa tạ đa tạ." Hỏa Chủng sinh vật mừng rỡ cảm ơn. Nếu như không phải thiên phú dị bẩm, nghĩ muốn tấn cấp là phi thường khó khăn, muốn kích sát ba mươi người cùng bậc Hỏa Chủng sinh vật thì gần như là điều không thể. Không có những thứ như Thái Toàn cốt thế, ai có thể đủ có khả năng thăng liên tiếp ba mươi trận đây?

Thiên nhai vô cùng cao hứng tiếp nhận lấy Chu Quả. Bên kia, nhóm thiếu niên thì lại quan sát binh khí, phần lớn đều là cốt khí, cũng có ngọc thạch mài mà thành, cũng có vắn thạch ma luyện mà thành.

Tiêu Thần ở một bên quan sát, phát hiện có chút cốt khí cứng rắn vượt quá tưởng tượng, tựa hồ đã bị tế luyện qua, quang hoa lờ lờ, mượt mà vô cùng. Hẳn ngồi xổm xuống xem xét, phát hiện bên trong dĩ nhiên còn có ngọc lam đoán kiếm, Hồng Toàn cốt đao.

Lý Mục khá hài lòng với Thiên Nhai một bên nhìn thấy thế thì đi tới, nhặt lên một thanh cốt đao trắng như tuyết, nói: "Cái thanh đao này tựa hồ là cốt đao đã được cường giả sử dụng qua, mặc dù là bạch cốt, nhưng đã trải qua tế luyện, có lực lượng phi thường cường đại."

Hắn nghĩ muốn tặng Tiêu Thần bằng thanh cốt đao này, nhưng Tiêu Thần lắc đầu, cảm ơn hảo ý của hắn.

Đúng lúc này, cách đó không xa mấy người thiếu niên kêu gọi Lý Mục, hô lên: "Lý gia gia chúng ta coi trọng cái thanh đoản đao này."

Tiêu Thần đi theo Lý Mục đi tới, kinh ngạc phát hiện ra dĩ nhiên là một thanh Tử Toàn cốt đao, toàn thân như màu tím quang hoa chói lọi, xinh đẹp mà lại cứng rắn vô cùng.

"Quả thật là một thanh đao tốt." Lý Mục gật đầu, rồi sau đó quay đầu hỏi Tiêu Thần, nói: "Cảm giác thấy như thế nào?" Hiển nhiên hắn muốn tặng Tiêu Thần một kiện binh khí để báo đáp.

Bất quá Tiêu Thần thật sự không cần vũ khí như vậy, vẫn lắc đầu.

Lý Mục hất nhẹ tay, mở ra Nguyên Không gian của bản thân, lấy ra một nửa toàn thân lam ngọc cốt thể lỏng lách.

"Lý đại nhân, cốt đao của ta đây chính là Tử Toàn cốt đao hiếm thấy, ngài chỉ đổi cho ta có nửa bộ lam cốt thì ta chút chút thiệt thòi nha."

"Không có thiệt cho người đâu, cái này cũng không phải chỉ đơn thuần là tài liệu vũ khí, người hoàn toàn có khả năng lấy một nửa lam cốt thể này để thay thế cho nửa người trên của người, sức chiến đấu đây chính là gia tăng nhiều lần. Nói không chừng hội tụ đủ yếu tố để Tiến Hóa thành đầy đủ lam cốt thể đấy."

“Được, mặc cả xong.”

Nhóm thiếu niên đều tha thiết có vũ khí cho bản thân, nhưng ánh mắt bọn hắn ai cũng rất cao, đều chăm chú trước mỗi cái quầy hàng vũ khí mà tìm kiếm.

Tiêu Thần đánh tiếng với Lý Mục, nghĩ muốn một mình đi trong thành đi dạo mọi nơi. Lý Mục hơi có chút do dự, rồi sau đó gật đầu, dặn dò hắn trước khi trời tối phải tới nơi này tập hợp.

Thị trường trao đổi rất rộng lớn, Tiêu Thần di chuyển khắp mọi nơi, phát hiện nơi này xác thật có nhiều thứ tốt. Nếu lấy Hỏa Chủng mà nói, dĩ nhiên hắn cũng cần cái này. Đương nhiên, cái loại trao đổi những thứ cường đại như thế này nói chung đều cần phải tại khu vực riêng mà tiến hành.

Đôi lúc có những giao dịch vật phẩm như sinh mệnh nguyên dịch cũng đều phải tiến hành trong bí mật.

"Khô lâu tiên sinh. . ." Thiên Nhai không biết từ khi nào chạy tới bên người Tiêu Thần, thần thần bí bí nói: "Ta mang ngươi đi đến một nơi rất hay."

Nhìn thẳng bé hoạt bát này, Tiêu Thần không có lý do gì để cự tuyệt nên cứ một mực đi theo nó ra khỏi khu trao đổi, hướng về phía tây thành trì đi tới.

Khu Tây hoang vu, cơ hồ không có nhiều Hỏa Chủng sinh vật thường xuyên lui tới.

" Bà nói, thời gian vô cùng xa xưa, tại vùng đất này xuất hiện một Hỏa Chủng sinh vật kinh thiên động địa, đạt tới cấp bậc Quân Vương , có khả năng hiệu lệnh thiên hạ. Chính ở chỗ sâu bên trong đại lục những thành chủ cường giả của những thành trì cũng không dám trêu chọc, sau này cũng không biết vì lý do gì, vị Quân Vương kia bị hủy diệt . Cả vương quốc lớn của hắn cũng sụp đổ theo. Chỗ của tiểu thành trì này chính là thành lập tại phế tích của thành trì vị Quân Vương kia. "

Nghe Thiên Nhai nói tới, Tiêu Thần cảm thấy kinh ngạc.

Phiến phế tích này vốn có rất nhiều điều cổ quái, trong đó có chỗ này tiểu thành tây khu là xảy ra nhiều điều kì quái nhất. Đây vốn là Thành Chủ phủ, nhưng mà liên tục vài lần Thành Chủ nhậm chức đều không hiểu ra sao bị hủy diệt .

Từ đó, chỗ thành lập Thành Chủ phủ ở khu tây kia liền trở thành cấm địa.

Thiên Nhai phi thường hiếu kỳ, nhưng mỗi một lần vào thành đều bị quản nghiêm ngặt, không có cơ hội nhìn phiến cấm địa này. Hôm nay, cũng là tìm được cơ hội lén chạy tới, đem Tiêu Thần cùng mang đến.

Khi nghe tiểu tử kia nói xong thì Tiêu Thần cũng đã tiến vào phạm vi phủ Thành Chủ, cố tình loại bỏ cảm giác kì quái trong lòng.

Đây là một mảnh kiến trúc to lớn từ xưa, yên tĩnh không tiếng động, hai người bọn họ giống như u linh du đãng bên trong phủ.

Ngay lúc đó, Tiêu Thần cảm giác được một cỗ lực lượng tại đâu đó đang kêu gọi hắn, hắn không tự kìm hãm được mà đi về phía trước.

Dĩ nhiên đó là một cái giếng xưa, nước giếng có màu lục bích nhìn có chút dọa người, làm cho Tiểu Thiên Nhai run rẩy sợ hãi.

Nhưng là, Tiêu Thần lại cảm giác được một cỗ cảm giác thân thiết, ẩn ẩn như khăng khít, hắn tựa hồ cảm giác được nó không thuộc về cả thế giới tử vong này, mà đó là Cửu Châu!

Khó có thể kiềm chế, hắn từ miệng giếng nhìn xuống phía dưới nhìn lại.

Nhưng chính lúc này, một cỗ khổng bố lực lượng đột nhiên xuất hiện, kéo Tiêu Thần vô phương phản kháng, vụt một tiếng rơi xuống giếng xưa.

"Khô lâu tiên sinh. . ." Tiểu Thiên Nhai kêu sợ hãi.

Bên trong nước giếng Tiêu Thần không ngừng bị kéo xuống, nhưng là trong phút chốc, hắn đột nhiên thấy được cảnh vật Cửu Châu !

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 356 : Cốt Tinh thông địa ngục, thần giáng xuống nhân gian

Trong giếng cổ, Tiêu Thần đang không ngừng chìm xuống, hắn bị một cỗ lực lượng kinh khủng giữ chặt nên không sao ngăn cản nổi. Cứ thế hắn rơi xuống đáy giếng.

Trên vách giếng có nhiều vết tích đao búa, cũng không biết là lưu lại từ niên đại nào. Trong quá trình rơi xuống thậm chí hắn còn thấy một khối Tử Toàn cốt người vỡ vụn giắt trên vách giếng.

Bỗng nhiên, Tiêu Thần thất kinh. Khi hắn chăm chú quan sát vách giếng thì mới phát hiện, cái này tựa hồ . . . Không phải vách đá, nào ngờ giống như là bạch cốt đã đánh bóng bị che đậy.

Giếng cổ . . . Cốt động!

Tại sao có thể như vậy, cái này là bộ xương cốt lớn như thế nào, mở ra một cái giếng cổ sâu thẳm như vậy ? Nếu như đó là sự thật thì có thể nói làm kinh động lòng người.

Càng quan sát cẩn thận thì càng gia tăng sự suy đoán này của hãn, tựa hồ thật sự là một cái Cốt Tinh cổ xưa!

Cốt Tinh thần bí khó lường, tràn ngập ma tính !

Cũng không biết rơi xuống trong thời gian bao lâu, Tiêu Thần rốt cục đã tới đáy giếng. Cảnh nhìn thấy thật ghê người, dưới đáy giếng chất đồng đầu khớp xương vỡ vụn, cũng không biết số lượng có bao nhiêu. Hào quang lóe ra, đại đa số lại đều là Thái Toàn cốt làm cho người ta hoa mắt chóng mặt.

Tiêu Thần trong lòng bỗng thấy lạnh cả người. Cái này quả thực chính là một phần của cường giả, cũng không biết Hỏa Chủng sinh vật khủng bố tới đâu đã được đưa tới nơi này. Dầu vẫn không thể làm bất kì cử động nào, nhưng nằm ở trên Thái Toàn cốt đủ mọi màu sắc thì hãn càng cảm giác khí tức Cửu Châu mãnh liệt hơn.

Thế này thật sự rất kì quái , vì sao lại như vậy? Trong Cốt Tinh tràn ngập lực lượng ma tính, vì sao lại cảm ứng được Nhân Gian Giới?

Nước giếng xanh biếc yên tĩnh không gợn sóng, giống như loại cổ xưa nhất, vĩnh viễn yên lặng như vậy .

Hỏa Chung trong đầu lâu Tiêu Thần nhảy lên bùng bùng, làm cho đáy giếnghoàn toàn sáng rực. Nhưng theo thời gian trôi qua, thần hỏa dần dần dập tắt, xu thế có vẻ định tắt ngấm.

Vậy nhưng cũng vào lúc này, Tiêu Thần cảm giác ý thức dần dần mơ hồ, mà khí tức Cửu Châu càng thêm mãnh liệt , phảng phất như đang ở trước mắt.

Phủ đệ của Thành Chủ hoang vu yên tĩnh, những vật kiến trúc từ xưa nối liền miên thành một vùng. Ngày thường không có mấy Hỏa Chung sinh vật nguyên ý đến gần chỗ quái này.

Tiểu Thiên Nhai đang khóc lớn, nước mắt ròng ròng mà kêu to: "Khô lâu tiên sinh. . . Người mau ra đây nha, đừng làm ta sợ, ô ô. . ." Tiểu tử kia thật sự sợ hãi , nó sợ Tiêu Thần đã gặp chuyện ngoài ý muốn. Nó lau nước mắt rồi nhanh chân chạy về chỗ thị trường trao đổi.

Đám người trẻ tuổi Thần Tộc coi như đều đã trao đổi được món vũ khí vừa lòng. Có mấy người cầm ở trong tay Chủy Thủ hiểm có từ vãn thạch, có thể nói là thần binh, vô cùng sắc bén. Trong tay mấy người khác thì lóng lánh sắc tím, đó là Tử Toàn đoản kiếm vô cùng hiếm thấy, mức độ cứng rắn so với vãn thạch thì còn hơn một bậc.

Lão nhân Lý Mục trao đổi được một thanh bạch cốt đoạn đao, nhưng chỉ dài hơn nửa thước mà thôi. Nhìn thì nó chỉ là phế phẩm, nhưng mà thanh bạch cốt đoạn đao này lại không hề kém Tử Toàn cốt kiếm, không ngờ nó có khả năng dẻo gọt vẫn thạch.

Một đám già trẻ Thần Tộc đều vừa lòng, chuẩn bị lại đổi một ít đồ vật nữa. Nhưng tại lúc này, Thiên Nhai khóc lớn chạy tới rồi tức thì nói rõ tất cả.

"Cái gì, các người đi đến phủ đệ kia?" Sắc mặt Lý Mục đột nhiên thay đổi, lão không hề do dự liền dẫn dắt một đám người trẻ tuổi nhắm khu hướng tây phóng đi.

Hành động như thế tự nhiên khiến rất nhiều Hỏa Chung sinh vật cảm thấy bất ngờ, dù sao Lý Mục được xem như siêu cấp cường giả ở khu vực này. Nên có không ít Hỏa Chung sinh vật chạy theo để tham gia náo nhiệt, muốn nhìn qua xem rốt cuộc xảy ra điều gì.

Phủ đệ Thành Chủ cổ xưa cũng không biết đã để hoang phế bao nhiêu năm, mỗi đời Thành Chủ đều không có cách nào hủy diệt, nơi này là địa điểm của điềm xấu.

"Theo truyền thuyết, Quân Vương có khả năng ra lệnh cho thiên hạ năm đó đã ngã xuống ở chỗ này. Tòa thành do Quân Vương lập nên này đã trở thành phế tích. Vùng phủ đệ Thành Chủ này không phải đất lành . . ." Lý Mục từ sau khi đi vào quần thể kiến trúc từ xưa này liền nhíu mày.

Quân Vương quá cường đại, một tiếng vừa hô làm tất cả thiên hạ chuyển động , tứ phương không ai dám từ chối. Ngay cả là chủ nhân các tòa thành lớn ở chỗ sâu trong đại lục thì cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Khi đi tới bên cạnh giếng cổ, lúc ấy Lý Mục cả kinh nói: "Miệng giếng cổ xưa này rất kì quái. Trước kia ta từng đến nơi đây mà chưa bao giờ nhìn thấy, chẳng lẽ là từ dưới đất phá phong bế mà bay ra?"

Mười mấy thiếu niên Thần Tộc đều vây quanh miệng giếng, bọn họ cẩn thận đánh giá giếng cổ, đương nhiên sẽ không cho rằng là Tiêu Thần bị trượt chân rơi xuống.

Tiểu Thiên Nhai lau nước mắt, cắn kẽ kể lại một lần chuyện đã trải qua.

Lý Mục nhíu mày, vươn hai ngón tay nhẹ nhàng búng viên đạn lên vách giếng tường, lộ ra vẻ kinh hãi. Lão vội vàng lau sạch miệng giếng rồi lập tức như bị sét đánh, thật lâu sau mới lẩm bẩm: "Không ngờ là Cốt Tinh bị một cái xương cốt lớn đục xuyên qua."

"Rào . . ." Chính lúc này, nước giếng xanh ngắt kia vốn đang tĩnh lặng lại bắt đầu lục đục. Đồng thời muôn trận âm vụ phun lên. Từ bộ xương lớn đục xuyên qua giếng cổ xưa lại càng có muôn vạn đạo ô quang lóe ra.

"Lui về phía sau, tất cả mọi người lui về phía sau!" Lý Mục kinh hãi, trước hết ôm lấy Thiên Nhai, bay ngược đi.

Thiếu niên Thần Tộc cũng nhanh như chớp rời xa Cốt Tinh.

Còn Tiêu Thần ý thức mơ hồ, phảng phất như đang lâm vào trong giấc ngủ say, nhưng chính vào lúc này khí tức Cửu Châu quen thuộc lại ào ào tràn đến.

Cốt Tinh thông xuống địa ngục, chẳng lẽ thật sự nối thông được về Cửu Châu trong mộng sao?

Liền sau một khắc, hắc cảm giác chính mình phảng phất lơ lửng bay lên, một trận hào quang mãnh liệt bao phủ xuống đưa hắc đi vào một thế giới được chiếu sáng rực rỡ tựa như ảo mộng. Ở phía trước có một thế giới mờ ảo to lớn.

Núi cao chứa sức mạnh, sông dài réo âm thanh. Mặt đất mênh mông, non sông tráng lệ, linh khí đậm đặc.

Đó không phải là Cửu Châu sao? Sông núi đất đai trải dài phía trước, hào quang không ngừng nhấp nháy, thỉnh thoảng lại lóe lên vụt qua.

Tiêu Thần vô cùng kích động , nhưng hắc lại sợ đây chỉ là một giấc mộng. Thái Sơn hùng vĩ, Hoa Sơn hiểm trở . . . Những ngọn núi nổi tiếng, những con sông dài cứ đều lần lượt hiện lên trước mắt.

Hắn dốc hết khả năng lao về phía trước. Nếu đây chỉ là một giấc mộng thì như vậy sẽ tan vỡ. Nếu như là chân thật, vậy hắn liền hoàn toàn chìm đắm vào đó.

Hào quang bảy màu tựa như ảo mộng vỡ vụn , Tiêu Thần cảm giác chính mình đang xuyên qua ngăn cản rồi xuất hiện ở trên mặt đất đã lâu không gặp.

Những luồng khí tức trường tồn xa xưa ùa vào mặt. Đúng vậy, đây là khí tức Cửu Châu mà không phải ảo giác, không ngờ hắn đã trở về!

Không thể tưởng tượng nổi, cảnh vật sông núi không ngừng biến hóa, tựa hồ như hắn đang xuyên qua không gian. Cuối cùng lại xuyên qua không gian nhằm hướng miền tây Cửu Châu -- Ung Châu.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, hiện tại rốt cuộc là thời đại nào. Tiêu Thần thật sự sợ cảnh bể dâu, sợ tất cả đều phai mờ trước năm tháng vô tình .

Nếu như tất cả người quen trước đây đều không còn tồn tại , như vậy hắn trở về còn có ý nghĩa gì đây?

Cảnh vật rớt cục cố định, hẫng xuyên qua không gian đi ra. Mặt đất mênh mông dưới chân tỏa ra lực lượng sao mà quen thuộc. Xa vút tầm mắt là bóng núi liên miên, còn xung quanh là một cảnh tượng hoang vu.

Một tòa thành hùng vĩ nguy nga cao lớn, toàn thân đen nhánh, đứng sừng sững ở phía trước. Nó yên tĩnh không tiếng động, giống như trường tồn qua muôn đời năm tháng.

Đó . . . lại là Tử Thành!

Trở về nhân gian, không ngờ đã trở về sao?

Điều này sao có thể? Điều này sao có thể!

Tử Tử Thành ngã xuống vực sâu, dĩ nhiên có lại thấy ánh mặt trời một ngày? Tất cả trước mắt đều rõ ràng như thế, tuyệt đối là Tử Thành không nghi ngờ, chỉ là. . . Hồng hoang Cổ Thôn đâu? Vì sao biến mất.

Tiêu Thần thất thần một hồi , thôn xóm sinh ra hẫng nuôi dưỡng hẫng đã đi nơi nào? Hẫng giống như tượng đất, lẳng lẳng đứng yên một lúc lâu.

Cuối cùng thật lâu sau hẫng mới động dậy thân thể rồi đi về phía trước, cho đến lúc này

Hắn mới chú ý tới thân thể, Hồng Toàn cốt thể!

Sơn hà vẫn đó, cố thổ không đổi, nhưng đã sớm là người và vật không còn.

Tiêu Thần muốn hướng lên trời cao rộng lớn, nhưng lại không phát ra âm thanh. Chẳng qua hắn chỉ là một khối khung xương.

Chung quanh Tử Thành thật hoang vu, vết chân hiếm khi thấy. Cửa thành cao vợi vợi gắt gao đóng chặt. Ngay cả lúc ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng mà khi tới bầu trời phía trên Tử Thành lại hóa thành một bóng ma, nơi đó Âm Khí tràn ngập.

Nhưng mà bên ngoài hồng hoang Cổ Thôn đã có những dấu vết hoạt động của con người ở đây. Tiêu Thần bước dài về phía trước, nơi đó lại có nhiều giấy tro bụi, tựa hồ thường xuyên có người đến đây thăm viếng rồi hoá vàng mã.

Hồng hoang Cổ Thôn hoang vu yên lặng, nơi này đã trở thành một vùng đất của diêm xâu.

Xa xa, trong khu rừng cổ có ánh lửa nhấp nháy, lại có người đến đó cúng tế. Tiêu Thần vừa định đi tới xem một chút. Nhưng tại một phương hướng khác trong rừng hắn thấy được một bóng hình quen thuộc.

Là nó, Hoàng Kim Sư Tử Vương ba đầu!

Nó đã trưởng thành là một thanh niên cường tráng, trên đầu đầy tóc vàng có hào quang quay vòng, như ánh mặt trời mãnh liệt chói mắt. Tư thế oai hùng bộc phát, đúng là nó đang trong thời điểm phong nhã hào hoa. Thân thể hần cao lớn tràn ngập lực lượng khủng bố, ngay cả khi không có tiếp xúc thì cũng có thể cảm giác nó đã tu thành công một chiến thể tối cao.

Hoàng Kim Sư Tử Vương ba đầu, trong đó mắt trái đại diện cho Luân Hồi, mắt phải đại diện Hủy Diệt, có thể nói đều là phép tắc cấm kỵ thần kì. Hiện nay hai mắt đều đang mở ra, không gắt gao nhắm tịt giống như trước đây vậy. Có thể nghĩ nó đã hoàn toàn nắm giữ lực lượng của luân hồi cùng hủy diệt, có khả năng khống chế tự nhiên.

Nhưng mà con mắt dựng thẳng ở giữa trán lại vẫn nhắm tịt, đó là lực lượng khủng bố nhất. Cho đến nay không ai biết nó cường đại cùng đáng sợ đến cỡ nào.

"Đáng tiếc đáng tiếc, chư thần đi hết cả rồi, thiên hạ không còn cao thủ cái thế nữa." Hoàng Kim Sư Tử Vương khí thế hơn đời đứng một mình đối mặt Tử Thành, tựa hồ trong lòng có cảm khái. Nó thở dài nói: "Trên đời ai có thể bất tử? Mặc cho người vô cùng hào hoa, khiến cả thiên hạ hâm mộ, đến cùng cũng là phần hồng khô lâu; cho dù người là thiên kiêu một đời, nắm giữ vạn dặm giang sơn thì kết quả là cũng hóa thành một vốc đất đen."

Nói xong những câu này, nó lạnh lùng nhìn về hướng Tiêu Thần, tựa hồ có thể mặc kệ rừng cây ngăn cản mà thấy rõ tất cả.

Hoàng Kim Sư Tử Vương bước dài mà đến, sau khi thấy Hồng Toàn thì nó cười lạnh nói: "Lại có oan hồn không tiêu tan." Nó điểm một ngón tay về phía trước, một chùm tia sáng màu vàng giống như là một chiếc cầu vồng sắp tan.

Tiêu Thần lướt ngang nửa thước, né tránh khỏi một kích. Hắn không ngờ tới lại gặp sư tử vương tiềm lực vô hạn này. Trước mắt trong loại trạng thái này mà kịch chiến thì e là chỉ có bại mà không thắng nổi.

Nhưng là không thể từ bỏ, không thể không chiến.

Hoàng Kim Sư Tử Vương mạnh mẽ mà lại tự tin, cứ một bước mười trượng nên trong khoảnh khắc liền đi tới gần Tiêu Thần. Nó nâng quyền liền nện tới, hoàng kim thần quang vô cùng rực rỡ.

Tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể đối kháng, Tiêu Thần Hồng Toàn bổ chưởng đao ra.

Nhưng ngay lúc đó, chuyện làm cho người ta kinh dị đã xảy ra. Quyền của Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng chưởng đao Tiêu Thần xuyên lẫn nhau mà cũng không bị hao tổn.

Hồng Toàn cốt thể của Tiêu Thần giống như là cái bóng nên không chịu lực, cũng khó mà phát lực.

"Nguyên Thần tạm thời không tiêu vong, chẳng qua chỉ là một lũ u hồn thôi." Hoàng Kim Sư Tử Vương bước ra một bước là đã cách xa hơn mười trượng. Nó bảo: "Ta đưa ngươi đi luân hồi." Mắt trái của hắn bắn ra một đạo ô quang, không ngờ trong thiên địa lại vang lên âm thanh thánh ca cùng những lời hiến tế nghe vô cùng khủng bố. Nhưng rồi ô quang lại đi xuyên qua thân thể, ở xa xa nó mở ra cửa luân hồi mà căn bản không làm gì nổi một đốt xương của Hồng Toàn cốt thể.

Hoàng Kim Sư Tử Vương tựa hồ cảm thấy ngoài ý muốn, nó nhìn chăm chú chỉ chốc lát mới nói: "Ngày đó đã sớm tan thành tro bụi, chỉ là oán giận không tiêu tan nên hiển linh ra bóng dáng hư ảo này thì có ý nghĩa gì? Đã chết thì cũng không còn lại gì cả, oán khí đâu có tiêu tan thì, tất cả đều không còn tồn tại."

"Đáng tiếc cho một nhóm cường giả. Nếu không đều phải làm hòn đá mài cho ta tiến vào cảnh giới vô thượng." Hắn bước dài rời đi, lẩm bẩm: "Một ngày nào đó, khắp nơi đều phải quỳ xuống dưới chân của ta. Ta đem sẽ quét sạch các vị vương trong thiên hạ, trở thành chủ nhân miền đất này."

Hoàng Kim Sư Tử Vương đã sớm đi xa, nhưng là Tiêu Thần lại đang ngăn người. Khi hắn thử nghiệm nhặt lên một cành khô thì, lại lập tức không tin được. Hắn giống như thật sự chỉ là một đạo hư ảnh.

"Ta chẳng lẽ thật sự hoàn toàn đã tan thành tro bụi , chỉ là một cơn oán giận sao?" Tiêu Thần hoàn toàn ngây dại, trải qua thế giới tử vong chẳng lẽ đều là hư ảo sao? Chỉ là duy trì vì oán giận?

Tiêu Thần cũng không biết đứng yên bao lâu ở trong rừng rồi mới dần dần phục hồi tinh thần lại. Hắn lặng lẽ đi tới Hoàng Hà cách xa hơn mười dặm .

Đi ra khỏi rừng cây lại phát hiện, những con đường bên ngoài đi vào thôn bị không ít quân binh phong tỏa. Bọn họ hông đeo chiến đao, tất cả áo giáp quanh thân có khắc bùa chú. Xem ra bọn họ đã đóng quân nơi này trong thời gian dài, giống như đang theo dõi diêm xấu Tử Thành.

Những người này đang nghị luận.

"Kẻ vừa mới rời đi kia , các người biết là ai sao? Được xưng là vô địch Hoàng Kim Sư Tử Vương đánh khắp Tây Vực. Nghe nói trước mắt không có mấy người có khả năng làm đối thủ của hắn."

"Vô địch? Khẳng định không phải nó. Nhai Tí Toan, ba con rồng lớn uy chấn Nam Cương, không người nào dám tranh phong cùng nó. Chỉ trong bọn họ mới có khả năng nhất xuất hiện một nhà vô địch ."

"Ta cảm giác đáng sợ nhất chính là Ổi Tỏa Vương Kim Tam Nhân ước, làm kẻ địch của hắn nhất định phải chịu đau buồn. Quân tử báo thù mười năm không muộn, tiểu nhân báo thù từ sáng đến tối. Ổi Tỏa Vương chẳng phân

biệt được mười năm hay một ngày, nếu không hành hạ đối thủ đến suy sụp thì thề không bỏ qua."

Đối với điều này, những binh tướng này dường như tràn đầy đồng cảm, cảm giác người hơi run run.

Đương nhiên, cũng có nhiều người không đồng ý, có kẻ nói: "Ta cảm giác cường đại nhất chính là cứu đầu thần xà, uy chấn tây nam, đã mở ra một đoạn truyền thuyết vô địch ."

"Không có quyết đấu đích thực thì khó nói ai mạnh ai yếu." Một người lão binh cầm lấy hồ lô rượu uống một hớp lớn rồi nói: "Năm đó cường giả bị chết nhiều lắm, nhất là ở nơi này. . ." Hắn lại mãnh liệt hớp một ngụm rượu lớn, chỉ vào Tử Thành phía trước mà tiếp tục: "Các người có còn nhớ rõ thanh niên họ Tiêu kia hay không . Nếu như hắn còn sống, chỉ sợ trong lớp bọn họ kia sẽ không có ai làm địch thủ của hắn."

"Đương nhiên còn nhớ." Một lão binh khác nói: "Năm đó người kia chính là đánh khắp thiên hạ mà không có địch thủ. Nếu như sống đến bây giờ, ai có thể cùng hắn đối kháng?"

"Đúng, người kia thật là đáng sợ, nghe nói những Bán Tổ ngã xuống này đều là người kia tự mình ra tay tiễn lên đường." Nói tới đây, những tên lính này đều rùng mình một cái.

"Không được nói , cái tên đó là nữ hoàng bộ hạ kiêng nhắc đến."

"Đúng, không được nói. Người kia đã ngã xuống trong Tử Thành trước mặt. Chúng ta không nên nhắc tới làm kinh động hồn phách của hắn thì sẽ không tốt."

Tiêu Thần đứng cách đó không xa, hắn cũng nghe được tất cả vào trong tai, yên lặng đứng thời gian dài ở ven rừng.

Không nghĩ tới vẫn có người còn nhớ hắn, có điều những người này tựa hồ ngay cả tên cũng không dám nhắc tới. Đó bởi vì là nguyên nhân từ Triệu Lâm Nhi hay bởi vì hắn đã làm trước đây?

Như bài ca về chuyện cũ, huy hoàng trước đây tựa hồ chỉ như ngày hôm qua, nhưng cuối cùng một đi không trở lại nữa.

Các bằng hữu năm đó có khỏe không, kẻ thù trước đây liệu có càng cường đại hơn chẳng. Tiêu Thần lại muốn giáng xuống đích thực đến thế gian này.

Sớm sớm chiều chiều, vui buồn lẫn lộn, hồi tưởng trước kia, có thể nào quên?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 357 : Hy Vọng Đi Lại Giữa Hai Giới

Nghe thấy lời nói của tên lính này, Tiêu Thần cảm thấy rung động, cũng không biết trong quá khứ, những bằng hữu cùng địch nhân ngày xưa hiện giờ như thế nào?

Tiêu Thần đi vòng qua bọn họ, đi tới hơn mười dặm, tới bên bờ Hoàng Hà.

Sóng lớn xô bờ, nước chảy cuồn cuộn, giống như cự long gầm thét.

Tiêu Thần đứng nhìn nước sông cuồn cuộn chảy, trong lòng hồi tưởng lại những ký ức ngày xưa, cho đến một lúc lâu sau hắn mới rời đi, hắn quyết địch đi du lịch khắp Cửu Châu, cảm nhận và ngắm nhìn sự thay đổi những năm gần đây của Cửu Châu.

Đúng lúc này, mặt đất bỗng nhiên rung động, tiếng ầm ầm truyền đến, phía trước con đường một đoàn người ngựa phi như bay tới, thiết kỵ tung vó tạo nên cuồn cuộn bụi mù.

Đi phía trước là một người áo giáp sáng loáng, trong tay cầm Xích huyết long kỳ, đại kỳ bay phấp phới, rất uy phong. Phía sau kỵ sĩ này là một đám thiết giáp, vũ khí ánh lên hào quang sắc bén.

Một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi cười Long câu, đi giữa đội hình, trên người mặc hoàng kim giáp (chắc mạ vàng ah), lưng đeo Xích Long Kiếm, nổi bật lên như là chúng tinh cùng nguyệt (trăng giữa trời sao).

Thiếu niên giống như là người của hoàng tộc, có lẽ mục tiêu là Tử Thành gần đây? Sau khi nhìn rõ ràng tất cả, Tiêu Thần liền đi vào trong rừng, không muốn cùng bọn họ chạm mặt.

"Dừng"

Thiếu niên hoàng tộc mặc hoàng kim giáp quát to một tiếng, tất cả người ngựa đều nhanh chóng dừng lại, đứng ở giữa đường.

"Vừa nãy ta rõ ràng nhìn thấy một đạo huyết ảnh, như thế nào đảo mắt đã không thấy. Các người tìm cho ta, tà ma quỷ vật cũng dám ở giữa ban ngày đụng đến bản thái tử, tìm được nhất định ta sẽ cho nó hồn phi phách tán."

Các binh sĩ này rõ ràng đều được huấn luyện rất tốt, lập tức đã chia nhau ra tiến vào trong rừng tìm kiếm huyết ảnh.

Tiêu Thần vốn không muốn gặp rắc rối không cần thiết. Nhưng nhìn thấy tên Thái tử ngang ngược như vậy, hắn liền đi từ trong rừng ra, đi tới con đường phía trước. Hắn thật muốn nhìn xem đối phương có thể làm gì mình.

"Yêu vật cũng dám ngang nhiên hiện ra trước mặt ta, không biết sống chết."

Bên cạnh thiếu niên một viên tướng liền giơ tay lên, lòng bàn tay hướng lên trời, mồm niệm một câu chú ngữ, rồi sau đó hướng Tiêu Thần bổ tới, quát: "Ngũ lôi oanh đỉnh."

"Ầm vang looong"

Tia chớp tuy rằng không to, nhưng bỗng nhiên hiện ra đánh xuống, thanh thế cũng thật kinh người. Nhưng là, chúng còn chưa đủ để có thể gây thương tổn đến hư ảnh của "Hồng Toàn cốt thể"(dịch : không theo dõi nên không dịch được đoạn này - biên : tên riêng thì lão dịch làm gì hử?). Trực tiếp đánh xuyên qua khoảng không.

Tiêu Thần gật gật đầu, viên tướng này bản lĩnh cũng không kém, có lẽ đã tiếp cận bán thần lĩnh vực, là một gã tu tiên có chút tiềm lực . Nghĩ đến Cửu châu bây giờ linh khí nồng đậm, việc tu luyện bây giờ so với trước kia dễ dàng hơn.

Leng keng, thanh âm phát ra liên tục, phần đông binh sĩ phía sau đều rút binh khí ra, hàn quang sáng loáng, hướng về phía Tiêu Thần xông đến.

"Xin thái tử lui ra phía sau, yêu vật này tựa hồ không đơn giản." Viên tướng đánh ra thần lôi hô, hắc giục ngựa về phía trước xông tới.

"Không cần." Thái tử cười lạnh hướng về phía trước đi tới, nói:" Khẳng định là cửu đầu xà mời đến yêu nhân này, nhưng ta thân là hậu nhân của một trong Ngũ đại cường giả luyện khí sĩ vùng duyên hải, sao có thể sợ hãi chứ."

Nhiều năm qua đi, nhân gian Cửu Châu đã có nhiều biến hóa, nữ hoàng Triệu Lâm để mượn sức các tu sĩ cường đại trong thiên hạ, đã thu mười nghìn tử, phong làm Thập đại thái tử.

Bọn họ cha mẹ ruột tự nhiên khắp nơi đều là tu sĩ nổi danh, chính là vô địch phía Tây nam là Cửu đầu thần xà cùng với Ngũ đại cường giả vùng duyên hải.

Thập đại thái tử tự nhiên có mâu thuẫn, minh tranh ám đấu với nhau không ngừng.

Thất thái tử tên là Diệp Lăng Vân, phụ thân là Đông hải luyện khí sĩ Diệp Cửu Trọng, theo lời đồn đãi chính là hậu nhân mạnh nhất của Bán Tổ Tam Anh Thái Quân . Đại thái tử tên là Hứa Xương, chính là hậu nhân của Cửu đầu thần xà, cùng Thất thái tử Diệp Lăng Vân xưa nay không hợp, thường xuyên tranh đấu.

Diệp Lăng Vân dừng ở phía trước Hồng Toàn cốt thể của Tiêu Thần,nói:
"Con rắn chín đầu ngu ngốc, quá mức coi thường ta, tà vật bực này còn chưa làm khó được ta." Nói xong, hắn lấy ra một cái ngọc hồ lô, mở nắp ra hướng phía Tiêu Thần quát: "Thu".

Một đạo bạch quang bay tới, muốn thu Tiêu Thần vào pháp bảo hồ lô, nhưng là tất cả đều phí công vô ích, bởi vì Tiêu Thần chẳng qua chỉ là một đạo hư ảnh mà thôi, có thể nói không gì có thể động tới thân được.

Tiêu Thần bình thân đứng ở nơi đó, nhưng trong lòng lại không giữ được bình tĩnh, năm đó hắn một mình xông vào hoang cung, làm cho Triệu Lâm chỉ có thể giả chết. Hiện tại Thất thái tử này ngang ngược như thế, có thể đoán được cường thế hiện nay của Triệu Lâm.

Nếu hắn biết Diệp Lăng Vân chính là hậu nhân của Ngũ cường luyện khí sĩ, trong lòng liền càng thêm khó có thể bình tĩnh, năm đó hắn còn ở Tu Chân Giới, Thập đại cường giả cực mạnh đấu với hắn đều không chết thì thương nặng, hiện tại hậu nhân của Ngũ cường năm đó lại dám hướng tới hắn động thủ, thế sự quả là khó liệu.

"Người là ai?". Thất thái tử Diệp Lăng Vân thấy dù sử dụng pháp bảo bảo mệnh thế nhưng không có một chút công hiệu, rốt cục có chút hốt hoảng.

Tiêu Thần cũng không trả lời, cất bước hướng về phía trước đi đến. Hắn mặc dù chỉ là một đạo hư ảnh, nhưng đã từng đánh khắp thiên hạ, làm cho hắn có một loại khí thể thiên hạ ít có. Khí thể do hắn phát ra làm cho binh sĩ không tự chủ được lùi về phía sau, chiến mã thì kinh hoảng lồng lên, thiết kỵ đại đội nhất thời loạn cả lên.

Long câu của Thất thái tử Diệp Lăng Vân cũng bị dọa cho hoảng sợ, lập tức lồng lên, làm hấn bị quăng xuống.

Đột nhiên, một đạo tiếng cười truyền đến, phía xa một bóng người lao tới gần, nói: "Buồn cười, đây gọi là thái tử sao? Chẳng qua là cậ thể mà thôi."

Một hắc y thanh niên, dáng người khỏe mạnh, vạm vỡ, quần áo theo gió bay phất phới, ở trên hư không cất bước đi tới, tư thế oai hùng, nhất là phía trên đầu hấn còn có một đôi Long Giác.

Tiêu Thần chấn động, kia dĩ nhiên là Tiểu quật long! Muốn lên tiếng gọi, nhưng cuối cùng lại thôi. Bây giờ không phải lúc nhận nhau.

"Người là... Nghịch long vương!" Thất thái tử hiển nhiên phi thường khiếp sợ, các binh sĩ cũng hoảng sợ nhưng vẫn đem Thất thái tử bảo hộ ở giữa.

"Người... là tới để giết ta sao?" Thất thái tử tâm thần hoảng loạn, lời nói còn có chút bối rối.

Nghịch long vương danh chấn thiên hạ, cùng cái "Người kia" đã chết có quan hệ phi thường, thường xuyên tìm nữ hoàng gây phiền toái, trong thiên hạ người có thể động đến hấn chỉ có số ít.

"Ta nếu ra tay cũng là giết Triệu Lâm cùng phụ thân ngươi, giết loại tôm tép như ngươi để làm gì?" Nghịch long vương cường thế, làm cho mọi người đều run sợ, khí thế hân phát ra cả thiên hạ tu giả đều sợ hãi.

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng truyền đến: "Nghịch long vương quả nhiên hảo khí phách, nhiều năm qua ta vẫn muốn gặp ngươi, hôm nay hy vọng có thể được thỏa tâm nguyện."

Xoát

Hào quang màu bạc chợt lóe, trên bầu trời hiện ra một bóng người, một đầu ngân phát theo gió vũ động, tuy rằng là dáng người, tướng mạo bình thường, nhưng là lại thấu phát ra khí thế làm cho người ta cảm thấy uy áp cường đại, giống như một pho tượng thái cổ ma sơn sừng sững đứng đó.

"Cửu đầu thần xà?" Tiểu Quạt Long sắc mặt không thay đổi, không hề bận tâm, phi thường bình thản nói: "Như ngươi mong muốn, vậy đến đây làm một hồi long xà đại chiến đi".

Phía dưới, Diệp Lăng Vân không khỏi biến sắc, vừa lúc này hắn còn lớn tiếng mắng "Con rắn nhỏ chín đầu", không nghĩ lúc này lại gặp Thần xà

"Như thế rất tốt." Quang hoa chợt lóe, Cửu đầu thần xà phân thân ra làm chín, trên bầu trời liền hiện ra chín ngân phát thanh niên giống nhau như đúc.

Không khí sắc mùi tranh đấu, hai đại cường giả khí thế ngập trời, ẩn chứa uy áp cùng lực lượng khủng bố vô tận, tựa như hai phiến thiên địa đối lập, làm cho người ta tâm hồn run rẩy, chân lạnh tay run.

Chiến ý ngưng tụ, khí thế từ từ dâng lên, hai cường giả mặc dù chưa động, nhưng thân thể bọn họ đều tỏa ra thần quang, giống như là hai tòa thần sơn tỏa ra hào quang chói lọi,

Uy thế như vậy, kinh thiên động điện.

Tiêu Thần bị hai đại cường giả bộc phát khí thế kích động, hồi tưởng lại cảm giác sảng khoái khi năm xưa đại chiến cùng anh hùng trong thiên hạ, ngay tại giờ khắc này, thân thể hắn đột nhiên bộc phát ra vô tận thần quang, hắn cảm giác cơ thể mình như từ từ ngưng thật, hai chân đạp mạnh xuống đất, một quyền hướng lên trời chính là nhắm về phía Cửu đầu thần xà đánh tới.

Không ngờ Hồng Toàn cốt quyền thế nhưng lại có thể phóng ra trận gió, Tiêu Thần trong lòng rung động. Đây không phải ảo giác mà tất cả đều là chân thật ah.

Nhưng ngay tại lúc sau, hào quang bỗng nhiên chợt lóe, Hồng Toàn cốt thế đột nhiên biến mất, điều này làm cho tất cả mọi người tại đó đều chấn động.

Vừa mới ngưng tụ lại, nhưng mới đánh ra một quyền mà thôi thì ngay trong nháy mắt lại hóa thành hư vô. Tiêu Thần cảm giác như không thể ngăn cản, trước mắt như có vô tận hào quang ngọc lưu ly bảy màu lóng lánh, Tiêu Thần xuyên qua không gian, ly khai Cửu Châu.

Không bao lâu Tiêu Thần đã về tới đáy Cốt Tĩnh (giếng xương cốt), rõ ràng nhìn thấy một khối Hồng Toàn cốt thể (xương cốt màu đỏ), nằm giữa vô tận xương cốt vỡ vụn.

Vô tận xương cốt vỡ vụn chồng chất lên nhau, phát ra ánh sáng mờ ảo, không có một tia âm khí nào. Hồng Toàn cốt thể nằm ở đáy giếng kia dĩ nhiên chính là hắc, hư ảnh của Tiêu Thần bay đến, hai người hợp nhất. Hỏa Chủng trong đầu lâu từ trạng thái lập lờ gần như tắt ngấm bỗng nhiên bộc phát ra quang mang mãnh liệt.

Phảng phất như giấc mộng Nam Kha, Tiêu Thần từ đáy giếng ngồi dậy, hồi tưởng lại những điều vừa xảy ra, hắc trong lòng kích động, mới vừa rồi thật sự là mộng sao? Ta từng trở về Cửu Châu một lần!

Ở dưới đáy giếng tĩnh tọa thật lâu, sau khi suy nghĩ kỹ lại, Tiêu Thần mới hướng về phía trước đi lên .

Cốt động vách tường cũng không phải đặc biệt trơn tuột, Tiêu Thần đi khoảng nửa canh giờ, mới dần dần nhìn đến phía trên có ánh sáng chiếu xuống.

."Ôi chao."

Khi Tiêu Thần từ dưới giếng đi lên, phía trên liền truyền đến tiếng kinh hô.

" Khô lâu tiên sinh, ngài rốt cục cũng đi ra, thật tốt quá." Tiểu Thiên Nhai lau nước mắt, nín khóc mỉm cười, rốt cục vẫn chỉ là một đứa nhỏ, buồn vui hoán đổi cho nhau vẫn rất nhanh.

Lý Mục dẫn một đám thần tộc trẻ tuổi đã ở phụ cận miệng giếng, lập tức giúp hắn đi lên.

Lý Mục mỉm cười nói:"Ngài rốt cuộc đã đi lên, nếu không ta đang nghĩ phải người đi xuống."

Mới vừa rồi Cốt Tinh(giếng xương cốt -- để thế này cho hay) bộc phát ra thần quang, đem tất cả mọi người xung quang miệng giếng đánh bay ra ngoài, rồi sau đó hào quang cũng không tiêu tan, ngăn cách mọi người tiếp cận. Cho đến khi qua một khoảng thời gian dài, mới dần biến mất.Lúc này người Thần Tộc mới lại tới gần miệng giếng, cũng chính là lúc Tiêu Thần tự mình leo lên.

"Thực xin lỗi, đã làm các vị lo lắng." Tiêu Thần lắc người mãnh liệt vẩy tung nước giếng toàn thân cho rơi xuống đất.

"Đều do Thiên Nhai không hiểu chuyện, may mắn ngài đã bình an lên đây."
Lí Mục hướng qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nhai, nói:"Trước kia đối với cháu ta đã nói qua, địa phương này có điểm tà môn, đừng tới nơi này mà cháu thật sự là rất bướng bỉnh."

"Cháu đã biết..." Tiểu tử kia biểu hiện đúng là rất ngoan ngoãn.

"Kỳ thật đều là do ta tự hại mình thôi." Tuy nói như vậy nhưng Tiêu Thần cảm giác rất đáng giá, cốt động phía dưới đối với hắn mà nói có ý nghĩa trọng đại.

Phiến kiến trúc này từ ngày xưa đã âm khí dày đặc, mọi người cũng không có trì hoãn, liền đi ra ngoài.

Ở bên ngoài đứng tụ lại giữa ngã tư đường có không ít sinh vật Hỏa Chủng, chúng nó biết rõ nơi đây có điểm tà dị vì vậy không có dám tùy tiện tiến vào.

"Là do tiểu hài tử chạy loạn gây lộn xộn, không có chuyện gì phát sinh, mọi người giải tán đi nào."

Ai ai cũng biết Lí Mục là cao thủ Thần Tộc, vì vậy khi lão vừa nói mọi sinh vật Hỏa Chủng đều rút lui.

Rồi sau đó Lí Mục mang theo người Thần Tộc đi ra khỏi thành trì, hướng thần thôn trở về.

Cho đến khi đã cách xa thành , Lí mục mới hướng Tiêu Thần hỏi:" Rốt cục đã xảy ra chuyện gì ?"

Tiêu Thần hơi do dự, rồi sau đó liền quyết định nói ra sự thật.Người thần thôn đúng là duy nhất làm cho hắn có cảm giác đồng loại, không nghĩ có gì phải dấu diếm.

"Cái gì?" sau khi nghe Tiêu Thần kể lại Lí Mục trợn mắt há hốc mồm hỏi lại.

Tiểu Thiên Nhai luôn đi bên cạnh hai người bọn họ, cũng trợn tròn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, nói:" Cửu Châu ... Ta nằm mơ đều muốn đi, lần sau ta cũng xuống đáy giếng thử xem sao."

Lí Mục tức thì trừng mắt nhìn nó một cái, nói."Không được nói lung tung."

Phía sau liền có Thần Tộc thiếu niên chạy lên hỏi:" Cửu Châu làm sao vậy, các người đang nói cái gì?"

"Không có gì." Lí Mục lườm Tiểu Thiên Nhai một cái, làm tiểu tử này chỉ đành quệt quệt miệng, không dám nhắc lại.

Việc này quan hệ trọng đại, lão không muốn gặp phải phong ba. Dù sao Thần Tộc thiếu niên đều là kẻ to gan, có khi lại phi thường xúc động, nói cho bọn họ chỉ sợ lại mang đến phiền toái.

Một đường đi tới, cũng không bàn đến vấn đề này nữa, cho tới lúc về tới thần thôn, Lí Mục lưu lại một mình Tiêu Thần cùng Tiểu Thiên Nhai được đưa đến nhà của thẳng nhãi. Tiểu tử kia bị lưu lại tự nhiên là gây loạn, làm lão phải hứa lần sau mua cho nó mười quả nhân sâm thì tiểu tử kia mới thống thống khoái khoái đáp ứng, chạy đến mời bà nội Triệu Anh của nó.

Hai lão nhân nghe Tiêu Thần kể lại một lần nữa, sau đó không nói gì, suy nghĩ rất lâu, cũng không thể nói rõ ràng được.

"Chẳng lẽ nơi đó thật sự cùng Cửu Châu có một ít liên hệ nào đó hay sao, có lẽ hy vọng đi Cửu Châu niết bàn của chúng ta là ở nơi đó."

"Năm đó có một Quân Vương ngã xuống ở nơi đó, có khi cùng chuyện này có quan hệ hoặc bởi vậy mới tạo nên nơi đó?"

Hai lão nhân đưa ra các loại phán đoán, nhưng đều cảm thấy vẫn thiếu một cái gì đó.

Mặc kệ như thế nào mà nói, đây cũng là một phát hiện trọng đại, hai lão nhân quyết định qua một thời gian cùng Tiêu Thần đi dò xét một lần nữa.

"Ha hả.. ." Lí Mục lão nhân nở nụ cười, hướng Tiêu Thần nói:"Đây là một lần đại cơ duyên của ngươi a."

"Người nói đó là Thái Toàn (xương màu)?" Hôm nay tới nhìn tận mắt thị trường trao đổi, Thái Toàn chính là loại hàng đáng tranh giành nên Tiêu Thần tự nhiên hiểu được giá trị của Cốt Tinh kia.

"Đương nhiên, tại thế giới tử vong này, đối với kẻ đạt đến cảnh giới như ngươi mà nói, đó thật sự như một cái bảo tàng." Lão ẩu Triệu Anh cũng cười nói.

"Nếu không có Thiên Nhai, ta cũng không phát hiện ra, nên nó cũng là thuộc về thần thôn" Tiêu Thần không muốn độc chiếm.

Lí Mục cười lắc đầu nói:"Không cần nói như vậy, bảo tàng đối với chúng ta mà nói cũng không có nhiều tác dụng, đừng nhìn chúng ta cũng đi thị trường trao đổi, chẳng qua là vì thỏa mãn hứng thú của mấy đứa nhỏ mà thôi."

Tiêu Thần nhất thời sáng tỏ, hai lão nhân này tu vi thực sự rất khủng bố.

Sau khi hai lão nhân rời đi, Tiêu Thần hồi tưởng lại những gì trải qua ngày hôm nay, hẳn thật lâu không thể bình tĩnh. Rốt cục cũng thấy được hy vọng trở lại Cửu Châu, cho dù không thể chân chính trở về, cũng có thể làm cho linh thức của mình đi cảm giác hết thủy của cố hương.

Có lẽ sau này hẳn có thể đi lại giữa hai giới, một bên tại đây thế giới tử vong thần bí tu luyện, đồng thời cũng tùy thời có thể trở lại Cửu Châu.

Hơn mười ngày sau, hai lão nhân cùng nhau mang đội, dẫn Thần Tộc thiếu niên lại đi tới thành trì cách mấy trăm dặm.

Từ xưa, trong thành trì tự nhiên có cao thủ tọa trấn, thành chủ có thực lực mạnh mẽ chấn nhiếp một phương, bất quá hai lão nhân có thể cùng nhau đối kháng, nếu không nơi này Hỏa Chung sinh vật không có khả năng cung kính như thế.

Nhóm thần tộc thiếu niên cao hứng ở trong thành đi lại, mà Tiêu Thần cùng hai lão nhân rất nhanh phân tán ra, rồi sau đó theo các hướng khác nhau cùng đến Cốt Tinh.

Cốt Tinh chung quanh yên tĩnh, chỉ có khi tức âm u từ cung điện tỏa ra, không có sinh vật Hỏa Chung nào muốn đến nơi này.

Nhìn xuống Cốt Tinh sâu thẳm, Lí Mục nói: "Ta cùng với Tiêu Thần xuống dưới thăm dò."

"Các người phải cẩn thận." Lão ấu Triệu Anh nói, đồng thời đưa cho Tiêu Thần một cái nhãn, nói " Đây là một cái không gian Giới Chỉ, người đem bảo tàng của người dưới đó chuyển vào trong này. Ta nghĩ nếu như sau này thao tác thích đáng thì sẽ giúp người bớt đi nhiều cuộc chiến sinh tử, trực tiếp có thể mang đi đổi lấy thứ cần thiết từ sinh vật Hỏa Chúng cường đại."

"Ta cũng đi Cửu Châu nhìn một cái." Lí Mục tựa hồ so với Tiêu Thần còn vội hơn, liền nhảy xuống trước.

Tiêu Thần theo sát ngay sau đó,, tái thâm nhập Cốt Tinh.

Qua một đoạn thời gian, miệng giếng bắt đầu tỏa ra hào quang, đem Triệu Anh đẩy lùi lại, lão nhân liền cảm thấy kinh dị, bằng tu vi của bà ít người có thể lay động, không ngờ hào quang của một cái giếng có thể làm được.

Ước chừng qua hơn một canh giờ, hào quang mới chậm rãi thu lại. Ngay sau đó rầm một tiếng nước chảy ào ạt, Lí Mục vọt lên, sắc mặt không tốt.

"Làm sao vậy?" Triệu Anh kinh ngạc hỏi.

"Thật là đáng sợ, cái Cốt Tinh... Tựa hồ là xương cốt một người biến thành!"

"Cái gì? !"

"Hơn phân nửa là do siêu việt Quân Vương làm."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 358: Tấn Giai

"Người xác định cái Cốt Tinh (giếng xương cốt) là xương cột sống của một người ?". Triệu Anh có chút không thể tin được, dù sao chuyện này cũng để kinh hãi thế tục, nếu đây là sự thật, vậy người có thân thể như thế này nhất định là tồn tại đỉnh thiên lập địa.

Lí Mục thần sắc phi thường nghiêm trọng nói:" Ta tại phía dưới quan sát khá lâu, không có sai. Chúng ta không bằng đào xung quanh miệng giếng này nhìn xem."

Hai lão nhân Thần Tộc thận trọng vô cùng, thật cẩn thận đào bởi xung quanh, phát hiện phía dưới đất thật sự là một cái cự cốt khổng lồ. Hai người càng đào càng kinh hãi, cự cốt được chôn dưới đất thật sự là vô cùng to lớn. Bọn họ tự nhiên nghe nói qua truyền thuyết về Quân Vương, khối xương cốt khổng lồ này có thể là của một vị Quân Vương từng làm mưa làm gió, đứng đầu thiên hạ, làm cho người ta kính sợ.

"Thật là đáng sợ, nếu có tồn tại như vậy trên đời, nhất định mạnh mẽ vô cùng, không thể ngờ là lại nằm xuống ở nơi này."

"Có lẽ là vị Quân Vương năm đó, truyền thuyết mảnh đất này năm xưa từng có một vương quốc của một vị Quân Vương tan biến."

"Có lẽ không phải, hài cốt của Quân Vương so với cái này nhỏ hơn một ít. Tổ tiên của chúng ta sẽ không đánh giá sai lầm, dù sao bọn họ đã từng chịu sự thống trị của vị Quân Vương kia."

"Chẳng lẽ năm đó quốc gia kia tan biến cùng với cự cốt này có quan hệ gì sao?"

Hai lão nhân thần tộc trong lòng sợ hãi, cùng rất nhiều nghi vấn.

Phát hiện ngày hôm nay làm bọn họ trong tâm càng thêm kinh sợ, đồng thời cảm giới thế giới người chết này càng thêm thần bí khó lường, cảnh giới của cường giả giường như không có điểm cuối.

Lí Mục lời nói trầm thấp, ngó nhìn về phía trung tâm đại lục nói:"Quân Vương nếu động có thể hiệu lệnh thiên hạ, nhưng là đây chỉ là do chúng ta nghe được mà thôi. Đại lục vô tận rộng lớn, ai biết chỗ sâu nhất còn có tồn tại khủng bố như thế nào tồn tại đây? Người và ta liệu chết đi vào vùng trung tâm thăm dò qua, phát hiện một chút quy mô to lớn của viễn cổ cự thành, tuy rằng chưa lại gần, nhưng đã cảm giác được cỗ uy áp cường đại

kia, đoán chừng có thể có Quân Vương tồn tại. Mà kia còn xa mới tới nơi sâu bên trong, có thể nghĩ được nơi sâu nhất của đại lục, tất nhiên có cường giả khủng bố tồn tại."

"Đúng là bởi vì sự thần bí và cường đại. Mới càng phát ra dự hoặc khiến người ta muốn biết hết tất cả. Đáng tiếc hiện tại chúng ta còn chưa có thực lực này." Lí Mục cảm khái vô cùng nói.

Triệu Anh nghĩ tới tổ tiên của thần thôn nói : "Thủy tổ của chúng ta năm đó đi vẫn chưa về, không biết phát hiện bí mật gì, không biết có gặp chuyện gì ngoài ý muốn...." Bà có chút nói không được nữa. Ở trong lòng người dân thần thôn xem ra, tổ tiên đó thực sự đã xảy ra bất trắc, nếu không như thế nào một đi không trở lại. Từ đó đến nay không có tin tức gì chứ.

Hai lão nhân thần tộc không nói nữa. bắt đầu chôn lại cự cốt, đem tất cả đất đắp xuống, hài cốt của cường giả như thế này nếu lộ ra chỉ sợ dẫn đến đại loạn không nhỏ. Chỉ có thể che dấu đi.

Đúng lúc này, hào quang chói lóa từ miệng giếng phát ra, đem hai lão nhân đẩy ra ngoài.

Triệu Anh cũng không quá kinh ngạc. Dù sao từng nghe nói qua sự tình lần trước. Hỏi: "Người mới vừa rồi xâm nhập đáy giếng. Thần thức có hay không tiến vào phiên thiên địa trong Cửu Châu Niết Bàn truyền thuyết kia ?"

Lí Mục lắc lắc đầu, nói: "Chưa từng, dọc theo đường đi ta càng xem càng thấy đây là do một cái xương cốt thật lớn biến thành, còn cách một khoảng nữa mới tới đáy giếng liền quay trở về, ta muốn nhanh chóng chứng thực xem đây có phải là một cái xương cột sống thật lớn không."

"Lát nữa phải thăm dò đến cuối cùng." Triệu Anh gật đầu.

Hai lão nhân thần tộc lui lại đứng ở bên cạnh, không nói gì nữa, lẳng lặng chờ đợi Tiêu Thần trở về.

Dưới đáy giếng, Hồng Toàn cốt thể của Tiêu Thần lẳng lặng nằm đó, chung quanh hào quang lóe ra, vô tận xương cốt phát ra đủ loại ánh sáng không có hơi thở âm trầm nào, thật giống như có vô tận bảo tàng chôn cất tại nơi này.

Giờ phút này, thần hỏa trong đầu lâu Tiêu Thần gần như mất đi, chỉ có một chút linh quang bảy màu lóe tựa như mộng như ảo.

Tiêu Thần lại một lần nữa tiến nhập Cửu Châu thế giới, vẫn như cũ xuất hiện bên ngoài Tử Thành, thân ảnh hư ảo như sương khói, tuy rằng thoát nhìn như là một khô lâu vương cường đại, nhưng là vẫn không có thực thể.

Lúc này đây, hẳn cũng không nghĩ muốn trì hoãn thời gian quá dài, dù sao lần này tiến vào không phải vì lại du ngoạn Cửu Châu.

Vì chứng thật ý tưởng trong lòng kia, Tiêu Thần ngưng tụ khí thể phát ra chiến ý, ngay tại giờ khắc này cảm giác thân thể giống như thực chất hóa. Nhưng là khi hướng bầu trời phát ra một cái chưởng đao, hắn liền hư không tiêu thất.

Xuyên qua không gian quang ảnh sương mù, hắn về tới đáy giếng.

Đến tận đây, Tiêu Thần đại khái đã sáng tỏ, nếu nghĩ muốn trở về, chỉ cần tiêu hao hết năng lượng, liền bị một cỗ thần lực cường đại đẩy trở về.

Trở lại Hồng Toàn cốt thể, thần hỏa trong đầu lâu Tiêu Thần bốc cháy lên. Chung quanh vô tận xương cốt trong suốt, như tối tinh mỹ thần ngọc chất thành đồng như núi. Hắn mở ra không gian Giới Chỉ, bắt đầu thu thập toái cốt.

Tất cả đối với hắn là một bảo tàng, nếu xuất ra đi trao đổi, có thể giao dịch đổi lấy Hỏa Chung cường đại. Bất quá không gian Giới Chỉ có dung lượng hữu hạn, không có khả năng đem tất cả toái cốt thu lại, nhưng cũng đủ để Tiêu Thần sử dụng.

Hai lão nhân thần tộc ở bên miệng giếng bảo hộ thời gian rất lâu, miệng giếng phát ra quang mang chậm rãi thối lui, lại qua một đoạn thời gian trong giếng truyền đến "ầm" một tiếng nước chảy, Tiêu Thần nổi lên mặt nước.

"Có cùng với lần trước trải qua giống nhau không?" Lí Mục hỏi, lão rất muốn đi xuống một lần nữa.

"Đúng vậy, nếu muốn trở về chỉ cần phát ra hết năng lượng của mình là được."

"Ha ha" Lí Mục cười to, vẻ mặt phi thường kích động, nói : "Giấc mộng về quốc gia, cố thổ của tổ tiên Cửu Châu, ta rất muốn tiến vào nhìn thấy..." Dứt lời, lão không trì hoãn thời gian nữa, lại một lần nữa nhảy vào trong Cốt Tinh.

Lão nhân Triệu Anh còn chưa có đi xuống, còn chưa chân chính xác minh xong, hai đại cường giả thần thôn đều không thể đồng thời đi thám hiểm.

"Thu được xương cốt Thái Toản chứ?" Triệu Anh hỏi.

Tiêu Thần đem không gian Giới Chỉ mở ra, nhất thời hào quang bắn ra bốn phía, làm cho nơi này lưu quang lưu chuyển tràn đầy màu sắc, làm sao giống như là tử cốt, giống như là đại lương trân bảo hơn vậy.

"Nhiều như vậy đủ cho người dùng một thời gian rồi." Triệu Anh gật gật đầu, rồi sau đó lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: "Bên trong có xương cốt Thái Toản của cường giả chân chính, xem ra cũng đủ cho người lên được mấy bậc."

Tiêu Thần cũng có chút vui sướng, bất quá lại rất nhanh tĩnh tâm lại, nói: "Cũng không thể hoàn toàn ỷ lại vào chúng nó. Bằng không thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu và hiểu biết tương ứng của sinh vật Hỏa Chủng thì cuối cùng chỉ là bông hoa trong nhà kính, nếu gặp phải cường giả liền có phiên toái."

"Người hiểu được là tốt rồi." Triệu Anh gật gật đầu, nói: "Bất quá người cũng không cần quá để ý, bởi vì người dùng đồng Thái Toàn đi đổi lấy Hỏa Chủng cũng chỉ có cho người tấn chức mấy giai thôi. Bởi vì sau đó đi lên nữa chính là loại Hỏa Chủng vương giả phi thường khủng bố, Hỏa Chủng của bọn họ cũng không phải dùng xương của người chết có thể đổi được."

Tiêu Thần cùng thần tộc lão nhân vừa nói chuyện với nhau vừa chờ đợi Lí Mục trở về, ước chừng hai thời thần sau, quang mang ở miệng giếng mới dần tán đi.

Tiếng nước chảy qua đi, Lí Mục từ trong miệng giếng lao ra. Lão phi thường kích động, cường giả như lão bình thường tâm luôn tĩnh lặng, nhưng giờ phút này khó có thể tự kiềm chế, thân hình gần như run rẩy, nói: "Không thể tưởng được ta thật sự tiến nhập vào thế giới trong mộng kia, nơi đó không có âm vụ, không có hơi thở chết chóc, nói đó trắng thanh gió mát, núi sông tráng lệ, thiên địa là một cõi tuyệt đẹp"

Lí Mục lão nhân kích động sau khi nói một thời gian dài, mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, hướng Triệu Anh thuật lại những gì đã thấy, đã nghe.

Cuối cùng lão nói, khi lão sắp sửa trở về, thế nhưng lại từ hư hóa thật, liền tồn tại một thời gian, chứ không giống như Tiêu Thần lập tức biến mất khỏi Cửu Châu.

Điều này làm cho Tiêu Thần chấn động, nói như thế Lí Mục chẳng phải có thể thật sự hiện ra tại Cửu Châu , có thể phát huy thực lực chân chính?

Đối với vấn đề này ba người đều nhất trí, nguyên nhân đó là bởi vì Lí Mục tu vi cao thâm.

Sau khi biết được điều này, Tiêu Thần vô cùng kích động. Nếu nói như vậy, chỉ cần hấn cố gắng tu luyện, một ngày nào đó có thể chân chính hạ xuống Nhân Gian Giới.

Sau đó, Triệu Anh cũng tiến vào Cốt Tinh, tự mình cảm thụ một phen.

Kết quả như vậy, đối với thế giới sinh vật này mà nói thật sự là một đại sự kiện. Cuối cùng hai lão nhân thần tộc vận dụng đại thần thông, đem nơi này phong bế lại, chỉ có ba người bọn họ mới có thể tiến vào trong.

Đi ra khỏi phiên kiến trúc âm khí dày đặc này, Tiêu Thần bọn họ đi đến thị trường trao đổi trong thành, do Lí Mục lão nhân ra mặt đem xương cốt trong Giới Chỉ ra ráp thành một bộ Thái Toàn cốt thể gần như đầy đủ đối lấy Hỏa Chung cần thiết cho Tiêu Thần.

Từ Hồng Toàn cốt thể đến Tử Toàn cốt thể, cần phải trải qua ba lượt lột xác. Hỏa Chủng cấp bậc này, ngay tại một tòa thành cỡ trung cũng phi thường ít, một ngày có thể trao đổi một cái là tốt lắm rồi.

Người bán ra tự nhiên là có thực lực rất mạnh rồi, như vậy không thể giống bình thường bày ra ở cửa hàng tại khu thị trường giao dịch, Hỏa Chủng hi hữu đều được giao dịch ở khu Đông thành, bên trong phủ thành chủ. Ngoại trừ Lí Mục cường giả bậc này của thần tộc ra mặt, nếu không đều không thể vào được.

Trong số cốt thể của Tiêu Thần, đa số là tử toàn(màu tím), quang hoa lấp lánh, ánh sáng ngọc lóa mắt, tự nhiên là hi hữu trân phẩm. Thái Toàn (có màu) cốt thể là trụ cột tiến hóa, có thể làm cho sinh vật Hỏa Chủng tấn giai nhanh hơn, ngoài ra nó còn có ý nghĩa khác -- đó là có cơ hội lột xác trở thành Quân Vương. Vì vậy. giao dịch thực sự thuận lợi, song phương đều phi thường hài lòng.

Lần này xuất hành, Tiêu Thần được chỗ tốt thật lớn, thực lại tăng lên một mảng lớn.

Đương nhiên không thể bạc đãi được Tiểu Thiên Nhai cùng thiếu niên thần tộc, Tiêu Thần lấy cốt thể mua cho bọn họ đồ vật mà họ thích.

"Trong thời gian ngắn dừng tới nơi này giao dịch." Ở trên đường trở về thần tộc lão nhân Triệu Anh dặn dò Tiêu Thần, nói : "Hôm nay, số Tử Toàn cốt

thể kia đủ làm rung động đối với Hỏa Chúng sinh vật, mà người lại lấy Thái Toàn cốt thể ra mua không ít đồ vật, chỉ sợ đã bị một ít cường giả để ý tới."

Lí Mục cũng gật đầu nói : "Lần sau nếu có nhu cầu, có thể đi thành trì khác xa hơn một chút để trao đổi đi."

Hai lão nhân kinh nghiệm phong phú, Tiêu Thần nghe vậy gật gật đầu.

"Lần sau ta cũng phải đi, ta còn chưa đi qua các thành trì khác." Tiểu Thiên Nhai biết bí mật Cốt Tinh, liền sôi nổi đi bên cạnh.

"Thằng nhãi này muốn được đi xa hơn thì mau lớn nhanh lên đi." Các thiếu niên thân tộc đi bên cạnh cố ý trêu tiểu tử kia, làm cho hành trình luôn tràn ngập tiếng cười, mọi người vui vẻ trở về.

Trở lại thần thôn Tiêu Thần tự nhất chính mình trong phòng, bắt đầu luyện hóa các Hỏa Chung cường đại, thần hỏa tại trong gian phong luôn nhảy lên liên tục, hào quang rực rỡ lấp lánh chiếu ra ngoài. Suốt hơn nửa buổi đêm, phòng Tiêu Thần luôn tỏa ánh sáng chói mắt, làm cho trăng sao trên bầu trời đều ảm đạm thất sắc.

Cho đến khi mặt trời mọc lên, Tiêu Thần mới đẩy cửa đi ra, cả cơ thể như ngọc(cơ thể chắc toàn sương), trong suốt sáng bóng, tựa như được tạo thành từ mã não. Ánh bình minh chiếu đến(thế giới người chết cũng có mặt trời ah @@), làm cho cơ thể Tiêu Thần tỏa ra từng đạo quang huy thần thánh. Thành công tấn giai, thực lực Tiêu Thần lại tăng lên.

Tiêu Thần cảm thán, nơi này cường giả như mây, sự mạnh mẽ và nguy hiểm đều khó có thể tưởng tượng, nhưng cũng có những kỳ ngộ mà khó có thể tưởng tượng được ở Cửu Châu. Như thế, một đêm liền hoàn thành một lần lột xác, so với Nhân Gian Giới mà nói có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Tiêu Thần tĩnh dưỡng và nghỉ ngơi hai tháng. Trong thời gian này, Tiêu Thần cùng với hai vị thần tộc lão nhân lại đến Cốt Tinh một lần, hai vị lão nhân là vì thăm dò Cửu Châu, đó chính là giấc mộng của bọn họ, hy vọng có một ngày trở lại quê hương của tổ tiên.

Mà Tiêu Thần thì là vì muốn thử xem thực lực sau khi tăng lên, có thể từ hư ảo cô đọng lại mà tồn tại bao lâu tại Nhân Gian Giới. Kết quả làm hấn có

một chút hài lòng, sau khi ngưng thật cơ thể có thể tồn tại trong khoảng năm lần hô hấp mà không phải lập tức tiêu biến ngay.

Sau khi chuẩn bị sung túc, Tiêu Thần lại một lần nữa xuất động, hẫn một mình hướng về các tòa thành trì ở phía Đông mà đi.

Muốn lại tấn giai, nếu tiến hành giao dịch thì có hai cách, một là trao đổi lấy một cái Hỏa Chủng cấp cao hơn, hoặc là trao đổi lấy ba mươi cái Hỏa Chủng cùng giai.

Đổi lấy Hỏa Chủng cấp cao hơn có chút khó khăn. Dù sao Hỏa Chủng cấp cao hơn nếu ở những chỗ không phải trung tâm địa vực thì được xem như cường giả mạnh mẽ, liệu có thể dễ dàng giết chúng mà làm giao dịch, để rồi cần loại Thái Toàn nào đây.

Tiêu Thần quyết định đổi lấy ba mươi cái Hỏa Chủng cùng giai để tấn giai, nếu giao dịch không đủ Hỏa Chủng thì còn có thể ở các vùng xung quanh thành trì tìm kiếm cường giả cùng giai để đoạt lấy Hỏa Chủng.

Tiêu Thần chưa dám hướng tới chỗ sâu nhất trong đại lục, ở khu vực phía Đông phát hiện năm tòa thành trì của người chết, sau khi tra xét hẫn lựa chọn ba tòa. Tại trong ba tòa thành trì này, không cần giao dịch ở trong phủ thành chủ, thuận tiện cho hẫn làm việc.

Trong Thất Sát thành ở gần nhất , cường giả Đồ Tư phi thường hài lòng, sau khi giết chết một kinh địch, đoạt lấy Hỏa Chủng trao đổi tới được một khối Tử Toàn cốt thể, có thể tiến hóa lên một cấp nữa. Nhưng mà kế tiếp trong lửa tháng sau, hắn liên tiếp thấy có người trao đổi đến Tử Toàn cốt thể, làm hắn khó có thể bảo trì cảm giác vui sướng này.

Vật lấy hi vi quý(tức là ít mới quý), nhưng là chỉ trong nửa tháng, Thất Sát Thành thể nhưng giao dịch đến mười một cái Tử Toàn cốt thể, thật sự làm cho Đồ Tư tức giận vô cùng. Hắn đem tình huống dị thường này bẩm báo cho thành chủ, đồng thời chính mình canh giữ ở thị trường giao dịch, chuẩn bị đối phó "Dê béo" này.

Cùng loại sự tình tương tự còn phát sinh ở "Phá quân Thành" cùng "Tham lang thành" (cha tác giả chắc fan Phong Vân rồi).

Trong nửa tháng này, tại bên trong ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang, thị trường giao dịch Hỏa Chủng sôi nổi hẳn lên. Không đến hai mươi ngày, có gần ba mươi Tử Toàn cốt thể được giao dịch, thật sự khiến người ta điên cuồng.

Ba vị thành chủ cùng không ít cường giả đều đưa ánh mắt lại đây.

Trong mấy ngày này, Tiêu Thần mỗi khi trao đổi được một cái Hỏa Chủng liền lập tức luyện hóa. Hắn tự nhiên biết tình cảnh cực nguy hiểm, nhưng đây là một vụ mua bán lớn, chỉ có thể ra tay nhanh chóng, sau đó chạy trốn thật nhanh.

Hắn cảm thấy được nguy hiểm tới gần, mặc dù chỉ còn năm cái Hỏa Chung cùng giai là có thể tiến giai, nhưng Tiêu Thần vẫn quyết đoán rút lui, không có chút lưu luyến.

Nhưng là, hắn vẫn bị ngăn chặn, người hữu tâm đã sớm chú ý tới hắn. Đồ Tử ở Thất Sát thành cùng với thành chủ Thất sát thành đã chờ sẵn ở trên đường, muốn tiêu diệt Tiêu Thần.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 359 : Trong Tử Giới gặp đồng hương Cửu Châu

Qui mô ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang không tính là to, nhưng mà rất nổi danh tại phía Đông. Tất cả bởi vì năm đó ở đây đã xuất hiện ba vị cường giả siêu cấp, đã tiến hóa đến cảnh giới cực kỳ khủng bố, đã từng dẫn dắt đại quân vô số Hỏa Chung nhằm hướng ở chỗ sâu trong đại lục để tranh giành ngôi vị trung tâm của Tử Giới Thế Giới. Ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang kết thành đồng minh, từ trước đến giờ cùng nhau tiến thoái. Đây là một đồng minh không gì phá nổi. Ba tòa Tử Thành gọi theo tên của ba vị đại cường giả, một mực truyền lại đến nay không đổi. Tiêu Thần đã đi ra khỏi Thất Sát thành vài dặm, phía trước là một mảnh bình nguyên trống trải, đất đai màu nâu đỏ giống như là nhiễm huyết. Có thể tùy ý thấy được những bộ xương bị tàn phá qua màn sương mù mỏng màu đen đang bắt đầu khởi động. Phía trước có bảy tên Hỏa Chung sinh vật đang ngăn cản đường đi của hắn. Trong đó không ngờ có sáu cỗ Tử Toàn cốt thể, khí tức không đến nỗi đáng sợ, còn có vẻ cực kì cao quý đang lóe ra những đạo hào quang. Nhưng mà, một khối bạch cốt Hỏa Chung sinh vật duy nhất

lại đứng ở giữa đám kia, hiển nhiên lấy hấn làm chủ. Bởi chúng không thêm che dấu sát ý nên có khả năng cảm ứng rõ ràng những trận sát khí bốc lên ngút trời. Tiêu Thần tự nhiên biết bọn họ đang có chủ ý gì, không ngoài tiền tài. Hai mươi ngày vừa rồi hấn liên tục giao dịch tại Thất Sát thành mười một cỗ Tử Toàn cốt thể, hiển nhiên sớm đã bị người theo dõi. Một con Tử Toàn xà cốt dài gần mười thước, to bằng chừng thùng nước, quanh thân tỏa hào quang tím lóng lánh đang ngẩng đầu tự bò đến đây. Nó truyền ra dao động tinh thần mà bảo: "Thành Chủ của chúng ta đang ở đây, còn không mau lại đây làm lễ ra mắt." Tiêu Thần nhận ra Tử Toàn Đại Xà trước mắt này. Nó tên là Đỗ Tư, thực lực cũng không hề khủng bố như vậy. Nhưng mà là cùng bậc với hấn. Còn khối Tử Toàn cốt thể cực kì quen thuộc này chính là đã từng giao dịch từ trong tay hấn. Hấn lại cẩn thận đánh giá, trong năm cỗ Tử Toàn Hỏa Chung sinh vật còn lại có hai cỗ cùng bậc với hấn, có ba cỗ cao hơn một bậc so với hấn. Chúng cũng không phải đích thực có thực lực bậc Tử Toàn mà chỉ đều là Hỏa Chung sinh vật đã tiến hành giao dịch cùng hấn. "Ra mắt Thất Sát Thành Chủ." Hồng Toàn cốt thể Tiêu Thần ôm quyền, nhưng mà cũng không hề bước lên phía trước nửa bước. Đỗ Tư vốn có Tử Toàn cốt thể, hấn cựa quậy xà cốt dài ngoẵng mà tiến lên, miệng bảo: "Dám ở chúng ta thành trì không thêm kiêng nể chút nào bán tháo Tử Toàn cốt thể quý hiếm. Có lẽ người cậy thực lực cường đại, căn bản không hề để Thành Chủ của chúng ta ở trong mắt." "Nói thẳng mục đích ra đi, chớ quanh co lòng vòng nữa." Tiêu Thần nhìn Hỏa Chung sinh vật trước mắt tên là Đỗ Tư này, từ trong hốc mắt bắn ra hai đạo ánh sáng mãnh liệt, sát khí tràn ngập ra. Trước đây thì đã tiến hành giao dịch khoái trá, nhưng hiện tại mấy người lại đem Thất Sát Thành Chủ tới, ý đồ muốn giết người cướp của, thật đúng là lòng dạ độc ác. Rất hiển nhiên là khi đã tu luyện tới cảnh giới bậc này, những Hỏa Chung sinh vật này đều đã sớm có trí tuệ phi phàm, có phần rất xảo trá. "Thành Chủ chúng ta muốn mời người đến phủ Thất Sát Thành Chủ ở vài ngày." Đỗ Tư ở cách Tiêu Thần ba mươi mấy thước thì chợt cứng đờ thân hình. "Thật xin lỗi. Ta còn có việc. Ngày khác tất nhiên sẽ tới cửa thăm hỏi." Nghe thấy Tiêu Thần trả lời như thế. Bạch cốt sinh vật duy nhất phát ra một tiếng hừ lạnh nặng nề mà nói: "Tại khu vực phía

Đông. Thất Sát ta mà muốn giữ người lại thì không ai có khả năng cự tuyệt." Sát khí khủng bố phát ra. Cường thế hiện ra toàn bộ, thực lực đáng sợ khó có thể suy đoán. Ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang, mỗi đại Thành Chủ đều lấy tên của chính mình mà gọi tòa thành. "Cắt đầu hẳn. Mang về trong thành." Thất Sát khí thế hơn người. Trong bộ xương đầu trắng hếu tràn đầy thần hỏa giống như thái dương trông thực chói mắt. Hẳn mặc dù là một cỗ bạch cốt, cũng không phải có ưu thế rõ ràng như Thái Toàn sinh vật nhưng mà thực lực vẫn cực kỳ khủng bố. Hẳn phát ra một cỗ uy áp cường đại, làm cho mấy cỗ Hỏa Chủng sinh vật đã đổi lấy Tử Toàn xương cốt bên cạnh sợ hãi dị thường. Chúng đồng loạt phóng về hướng Tiêu Thần. Đỗ Tử đứng ngay phía trước tự nhiên người hành động thứ nhất. Hẳn nóng lòng biểu hiện trước mặt Thất Sát Thành Chủ. Tử Toàn xà cốt dài mười thước giống như một tia chớp tím phi ngang về hướng Tiêu Thần. Động tác của hẳn không thể nói là không nhanh, như bão như chớp. Tử Toàn xà cốt quả là xứng với cái tên của một đạo Tử Điện thần tiên. Nếu như bị đâm trúng mà nói, Hồng Toàn cốt thể của Tiêu Thần chỉ sợ sẽ lập tức nát vụn. Tiêu Thần cũng không có tránh lui. Nếu như muốn chạy trốn thì hẳn đã sớm lên đường. Hào quang trong tay lóe lên, một thanh bạch cốt đao phơn phớt nhuốm vàng nhạt bổ ra mãnh liệt. "Răng rắc" Bộ xà cốt lóng lánh dài hơn mười thước kia giống như Tử Điện thần tiên quét ngang mà đến bị chém làm hai đoạn ngay tại chỗ. "A. . ." Đỗ Tử đau đớn gào lớn. Xoẹt Tia chớp vàng nhàn nhạt lại lóe lên, bạch cốt đao liền chém tới. "Răng rắc" một tiếng, Tử Toàn đầu rắn theo âm thanh mà rơi xuống, Tiêu Thần lấy cốt đao móc đầu rắn lên rồi bay nhanh rút lui về phía sau. Đánh bất ngờ, tấn công kẻ địch chưa chuẩn bị, chỉ hai đòn là thành công! Bỗng lóe lên hào quang sáng lạn màu tím, một đôi thần dực tựa như thạch anh tím xuất hiện ở sau lưng Tiêu Thần. Cả người hóa thành một đạo sáng màu tím phóng lên cao, lơ lửng ở trên trời. Năm cỗ Tử Toàn sinh vật ở phía sau rộng to, nhưng mà lại không làm sao được, bọn chúng không thể Phi Thiên. Thất Sát giận dữ, thần hỏa trong đầu lâu lao ra, trong phút chốc bao phủ khắp cốt thể trắng như tuyết rồi sau đó lại bay lên trời. Tiêu Thần thất kinh, thực lực của Thất Sát Thành Chủ không tương xứng cùng tin tức hẳn có được. Không ngờ đối

phương không hề dựa vào vây cánh mà có khả năng Phi Thiên , thực lực thật sự là đáng sợ. Có điều hẳn tuyệt không e ngại, một đôi tử dực sau lưng chính là do hai vị lão nhân Thần Tộc tự mình tế luyện giúp hẳn. Trên đó khắc một chút pháp trận bí truyền của Thần Tộc nên có khả năng làm cho nó có tốc độ cực nhanh. Tiêu Thần trong nháy mắt lui xa hơn một ngàn thước, rõ ràng là nhanh hơn nếu so với Thất Sát Thành Chủ. Nếu như kịch chiến đích thực , Thất Sát Thành Chủ tin tưởng có khả năng tự tay diệt địch. Nhưng đối phương lại có được một đôi thần dực làm cho nó tràn ngập sát ý đồng thời lại rất ghen tỵ. Đối với những Tử Toàn cốt thể này thì nó cũng không thêm để ý, nhưng mà đối với đôi thần dực có những chiếc lông tím lấp lánh thì lại phi thường động tâm. Nếu như có thể cướp được vào trong tay, không nghi ngờ có khả năng làm cho thực lực của nó tăng lên một mảng lớn. Tiêu Thần nhìn Thất Sát Thành Chủ đứng đối diện mà bảo: "Sau khi phát hiện manh mối không tốt thì ta lựa chọn nhường nhịn rút đi. Nhưng mà các người không chịu để cho lối thoát cứ đuổi ra ngoài thành muốn giết ta, thế này càng làm kiên định niềm tin của ta. Hôm nay cứ thu hoạch trước một cái Hỏa Chung cùng bậc, trong tương lai không lâu ta sẽ biến nơi này thành thiên đường săn thú." Lời của Tiêu Thần làm cho mấy Hỏa Chung sinh vật cường đại tức giận, ý tứ của hẳn rất rõ ràng, sau này muốn săn bắt cường giả ở đây để tấn bậc. Thất Sát Thành Chủ liền bay lên không phi về phía hẳn, còn trên mặt đất thì năm cỗ Tử Toàn sinh vật cũng đồng thời gầm rống làm dao động không khí bốn phía động tứ phương. "Ta mang đến Tử Toàn cốt thể cho các người , có hy vọng cho kế hoạch vượt quá mức bình thường, vậy mà các người lại không biết tốt xấu! Nay các người nhớ kỹ, sau không lâu ta sẽ trở về săn thú." Tiêu Thần hóa thành một đạo chớp tím xé rách không trung lao đi. Tiêu Thần cứ như thế rời khỏi xứ sở phía Đông, bởi trước khi thực lực tăng lên thì trong khoảng thời gian ngắn vô phương trở về đó. Trước khi lựa chọn tiến hành giao dịch trong ba thành Thất Sát thì hẳn đã điều tra qua, biết được cả ba thành không có cường đại Hỏa Chung sinh vật tự Phi Thiên. Nhưng hiển nhiên Thất Sát Thành Chủ là nằm ngoài ý muốn, lại có khả năng Phi Thiên. May mắn hẳn coi như chuẩn bị đầy đủ, nếu không liền nguy hiểm rồi. Kỳ thật chủ yếu

nhất chính là hãn vội vàng quá đáng. Nếu như cứ từ từ giao dịch thì khẳng định sẽ không có nguy hiểm như vậy. Có điều là sau khi phát hiện cốt động để tiến vào Cửu Châu, hãn bức thiết muốn lột xác thật nhanh để đạt đến trạng thái mạnh nhất. Nhưng mà như vậy cũng tốt, sau này thực lực đủ mạnh thì hãn có khả năng không hề cố kỵ tới đây săn bắt địch thủ để tấn bặc. Nếu đánh hạ vài toà thành trì, có được một nhóm đại quân Tử Giả (người chết) thì thật sự cũng không tồi. Trong thế giới Tử Giả, ốc đảo thật sự không nhiều lắm. Phía trước màu xanh dạt dào, cây cối mọc xanh um, dây leo chằng chịt, hoa tươi nở rộ. Trong lúc vô tình Tiêu Thần phát hiện một thôn xóm Thần Tộc. Nhưng khi hãn đi vào thì lại phát hiện đây là một Tử Thôn bị vứt bỏ đã nhiều năm, chỉ lưu lại có một chút hài cốt Thần Tộc, giống như mấy chục năm trước đã phát sinh thảm chiến kịch liệt. Đây thật sự là một thế giới tàn khốc, ngay cả cường đại Thần Tộc cũng có cảnh kinh tởm toàn bộ thôn bị diệt. Tiêu Thần từng nghe Lý Mục lão nhân nói qua, Thần Tộc rất thừa thớt dị thường, trong xứ sở vô tận vên vên phát hiện có mấy thôn mà thôi. Tranh đấu hơn phân nửa xảy ra bởi vì sinh mệnh nguyên dịch, có một số Hỏa Chung thật sự quá cường đại và khủng bố. Trở về từ xứ sở phía Đông, Tiêu Thần không dựa vào đôi Tử Toàn thần dược kia để trực tiếp trở lại thần thôn, mà là một mạch bộ hành quay về. Hãn đang tìm kiếm Hỏa Chung sinh vật cường đại cùng bậc để đạt tới con số ba mươi. Sau khi giết tươi Đỗ Tư hãn đi tới một mạch. Hãn chọn ba tòa Cổ Bảo u ám đáng sợ, đã luyện hóa hai mươi chín cái Hỏa Chung cùng bậc, lúc này vên vên chỉ còn thiếu một cái cuối cùng. Dưới ánh trăng đêm, trên mặt đất the lương bốc lên muôn vàn trận khí tức âm hiểm. Trăng sáng treo cao trên bầu trời, còn trên mặt đất u ám sáng lên một vầng sáng thánh khiết, nó hòa tan Âm Khí trên mặt đất. Ban đêm là thời gian Hỏa Chung sinh vật thường lui tới. Chúng giống như những đốm lân tinh nhấp nháy đang múa lượn. Rời xa thành trì đi dã ngoại thì Tiêu Thần tuyệt đối là vương giả trong Hỏa Chung sinh vật tại phiên xứ sở này. Tất cả thần hỏa nhấp nháy đều tránh né hãn rất xa, không mấy may dám tới gần. Đây là một hình ảnh làm người ta kinh ngạc. Trên mặt đất dưới ánh trăng có những cỗ bạch cốt đang đi lại, nhưng nơi nào có một khối Hồng Toàn bảo cốt đi qua thì mọi Hỏa Chung

sinh vật tựa như thủy triều lui sang hai bên. Bỗng nhiên, Tiêu Thần như là có cảm ứng bèn ngừng bước. Có Hỏa Chủng sinh vật cường đại ở lân cận, hẳn đã nhận ra khí tức nguy hiểm. Rời xa thành trì, vào ban đêm tại chiến trường cổ hoang vu thường thường có cường giả đáng sợ nhất lui tới. Đó là những kẻ săn thú khủng bố hành động một mình, giống như giống như những con sói đực cô độc đáng sợ trong lang tộc. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, trước mắt Tiêu Thần đúng là kẻ độc hành như vậy. Hẳn vì Tiến Hóa đến mức càng mạnh hơn mà tìm kiếm môi săn ở nơi hoang dã. Đột nhiên hẳn thấy được kẻ săn thú nguy hiểm kia. Dưới ánh trăng có một quả núi đá cao hơn trăm thước nhô lên trên bình nguyên trống trải, chung quanh đích xác không có một thần hỏa nào của Hỏa Chủng sinh vật nhấp nháy, tất cả đều tránh né hẳn thật xa. Trên vách đá kia, một bóng hình cao lớn đỏ đậm như máu đang đứng ở trên vách núi đá mà lạnh lùng ngắm nhìn Tiêu Thần. Đây là một tín hiệu nguy hiểm! Hồng Toàn cường giả cùng bậc như con sói cô độc đang săn thú, có thể nói hai kẻ mạnh gặp nhau. "Rống. . ." Tiếng rống của Hồng Toàn vương rung động bầu trời đêm, loại dao động tinh thần càng khủng bố làm không ít Hỏa Chủng sinh vật yếu ớt chung quanh đều quỳ lạy. Tiêu Thần không hề ngừng bước tiến đến, hẳn sải bước dài đi về phía trước. Mặt đất gần trước mặt rải đầy bạch cốt, nhưng dưới bước chân của hắn thì không ngừng vỡ vụn, hóa thành phấn xương. "Trăng đêm xinh đẹp như thế, thịnh yến bắt đầu rồi. . ." Hồng Toàn vương giả vô cùng tự tin, mắt nhìn xuống Tiêu Thần ở phía dưới. Ánh mắt phát ra từ trong hốc mắt giống như của lang sói vậy. Tiêu Thần không nói gì thêm. Mặc dù chỉ là cốt thể, nhưng hắn lại nhanh nhẹn như vượn, chỉ nhảy mấy cái liền đặt chân lên vách tường đá cao hơn trăm thước. Kẻ săn thú thường lui tới một mình trong đêm kia cũng có Hồng Toàn cốt thể đỏ đậm như ngọc, so với cốt thể sáng bóng lấp lánh kia của Tiêu Thần thì gần như giống nhau. Đây tuyệt đối là một kẻ kinh địch, đây là lần đầu tiên Tiêu Thần đối mặt vương giả siêu cấp Tiến Hóa, so sánh với bạch cốt sinh vật cùng bậc trước kia thì rõ ràng là mạnh mẽ hơn nhiều. "Ta tin tưởng" Hỏa Chủng đều tương ứng với vì sao trên trời cao. Tối nay Hồng Toàn vương giả vung lên một thanh cốt đao trắng lóa như một vì sao sáng ngời, từ trên vách núi đá dựng đứng chém về

hướng Tiêu Thần. Tiêu Thần nhìn chăm chú bạch cốt đao của đối phương mà không dám coi thường, bởi vì nếu như thực lực cũng đủ cường đại như vậy, bất kể màu sắc ra sao thì các đầu khớp xương đều cứng rắn không thể phá. Trong tay của hắn cứ như vậy có một thanh bạch cốt đao, là lựa chọn ra từ trong đồng Thái Toàn cốt rồi mài mà thành, Nó phát ra những đốm sáng vàng, so với Thái Toàn cốt thể thì còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. "Ánh trăng đêm tựa như ảo mộng, đúng là lúc vô tình giết người." Hồng Toàn vương giả cầm cốt đao, thần hỏa trong đầu lâu sáng chói. Tiêu Thần cảm giác có hơi quái dị, tên gia hỏa này thật là có điểm làm đom khó ưa. Tựa hồ không giống với các Hỏa Chủng sinh vật khác, nó không quá giống như khô lâu, mà lại như thể là "Người" không hơn không kém. "Ta là một thi nhân lưu lạc, tên là Trường Sinh. Nhìn ngươi cũng không bình thường, xin báo họ tên." "Thỏa mãn nguyện vọng trước khi người chết, tên ta là Tiêu Thần." Nói tới đây, hai người đã cầm đao gặp nhau. Trong khoảnh khắc bắt đầu hành động kia, ánh đao như sóng cuộn cuộn, hai thanh cốt đao trong nháy mắt đã chém ra trăm ngàn lần. Âm thanh va chạm kịch liệt không dứt bên tai, tiếng đao chém trăm ngàn lần vang lên liên tiếp. Tiêu Thần cùng Hồng Toàn vương giả di động ở trên vách đá giống như hai đạo huyết quang, nhanh đến mức khó có thể tin nổi. Tiếng "ầm ầm ầm" liên tục truyền ra, trên vách đá dựng đứng hai thanh cốt đao trắng như tuyết chém xuống vô số những tảng đá lớn. Cốt đao sắc bén vô cùng, chém trên vách đá giống như lia qua đất sét. Bọn họ nhanh như tia chớp, chỉ lưu lại những đạo tàn ảnh đỏ đậm. Khắp nơi trên núi đá đều là bóng dáng bọn hắn, Hồng Toàn sáng lòa, ánh đao nhấp nháy, động tác mau lẹ. Hai người hóa thành hai chùm tia sáng cuốn chung vào một chỗ để giao chiến kịch liệt. Cốt đao trắng như tuyết lia khắp nơi làm cát bay đá chạy, núi đá văng tung tóe. Tiêu Thần cùng Hồng Toàn vương giả lực lực ngang nhau, không ngừng đại chiến trên vách đá. Hai thanh cốt đao nhanh chóng đã lột bỏ một mảng vách núi lớn. Đây là một lần đại chiến với ý nghĩa đích thực của Tiêu Thần tại Tử Giả Thế Giới. Hai người giống như hai con Giao Long màu đỏ đang múa lượn, hóa thành hai đạo hồng quang tung hoành va đập vào nhau, rồi sau đó dây dưa lên xuống trên núi đá cao hơn trăm thước, đại chiến kịch liệt

trên bình nguyên bạch cốt. Điều này làm cho Tiêu Thần khá giật mình, dù sao có kiếp trước trí nhớ, mà Hồng Toàn vương giả trước mắt so với hẳn lại không kém bao nhiêu, tựa hồ cũng tinh thông rất nhiều chiến kỹ tinh diệu. Giết đi thì hơi đáng tiếc, nhưng mà Tiêu Thần không có khả năng nường tay, liên quan đến sự sống chết thì bất cứ sự do dự gì đều sẽ tiếc nuối cả đời. Hồng Toàn vương giả nhảy dựng lên cao chừng hơn mười thước để tránh né tuyệt sát cửu đao vừa rồi của Tiêu Thần. Thần hỏa trong đầu lâu Tiêu Thần nhảy lên, đúng cơ hội này thì hẳn không muốn lại trì hoãn tiếp. Ứng Kích Trường Không! Hẳn cũng đã vọt tới trên bầu trời, trường đao trắng như tuyết giống như một tia chớp xẹt qua. Sau khi đánh văng mấy chục đao Hồng Toàn vương giả bổ tới thì nó giống như Thần Long đâm vào trong ngực đối phương, rồi sau đó dùng sức khoét ngoáy mãnh liệt. "Răng rắc " Tiếng gãy xương truyền đến, trường đao trong tay Tiêu Thần đã cắt nát một rё xương ngực đối phương . Hồng Toàn vương giả quyết đoán rút lui, hẳn cầm chiếc xương ngực màu đỏ bị gãy lìa kia mà cũng không quay đầu lại, cứ thế nhắm về phía xa. Tiêu Thần truy bắt nhưng không giết, bạch cốt đao trong tay trong màn đêm lấp lóe những đốm sáng màu vàng. "Thôi mà, ta đã đại bại bỏ chạy , tại sao người vẫn còn truy theo a?" Hồng Toàn khô lâu bị truy theo vừa trốn vừa ảo não hô: "Cho dù phong độ tốt hay không thì ta đã thảm như vậy mà vẫn còn đuổi theo ta không tha." Tiêu Thần vốn định đeo lên lưng đôi thần dược kia.Nhưng sau khi nghe nói như thế thì cảm thấy kinh ngạc nên hẳn không nhanh không chậm truy theo ở phía sau. Đây tuyệt không phải giống như Hỏa Chúng sinh vật, dù thế nào cũng đều cảm giác như là một kẻ có tư tưởng của loài người. "Đại ca tha mạng đi, ta thừa nhận sợ người còn không được sao? Chúng ta đều là thiên tài, một kẻ bỏ mạng đều là tổn thất cực lớn. Xin người đừng truy theo ta , ta muốn khóc." Tiêu Thần càng nghe càng cảm giác được không đúng tính cách, đây mà là khô lâu sao? Rõ ràng chính một kẻ có tính cách con người. "Đại ca, ta bái người làm sư phụ được không? Đừng đuổi theo nữa, không thể coi thường người ta như vậy." Dao động tinh thần của Hồng Toàn vương giả mang theo tiếng khóc nức nở. Đáng tiếc, kẻ nào đó phía sau một mực mang đao cứ chịu khó đuổi theo, Hồng Toàn khô lâu buồn bực mà lại sợ hãi. "Đại ca người đừng

truy theo ta có được hay không, sau này ta đưa người ba mươi cái Hỏa
Chủng cùng bậc, nếu vẫn không được thì đưa người trăm tám mươi cái."
Hồng Toàn vương giả vừa chạy trốn chết, vừa thử nghiệm cầu xin Tiêu
Thần: "Xin người, đại ca hơn người cũng nên khoan dung độ lượng, người
thực sự làm ta sắp khóc." Cho đến lúc này, Tiêu Thần mới hỏi: "Có phải
người nhớ lại kiếp trước hay không?" "A, khô lâu đại ca người cũng biết
kiếp trước? Ta còn tưởng rằng người là vật chết rất dễ lừa gạt." Khi Hồng
Toàn vương giả nói những lời này thì cốt đao của Tiêu Thần đã sắp đâm tới
xương chậu của hắn. Kết quả là hắn sợ đến nổi bật cao một cái, gia tốc bay
trốn đi: "Đại ca người kiềm chế một chút, đừng đuổi giết ta. Ta đến từ Cửu
Châu, nói không chừng chúng ta là đồng hương, đại ca người trước kia là ở
đâu?" Cửu Châu? ! Trong lòng Tiêu Thần rung động, người này nhất định
phải bắt sống, lại gặp phải một kẻ có tính cách "Đồng hương"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 360 : Một đời thiên kiêu

"Đại ca người trước kia ở đâu?" Hồng Toàn vương giả vừa bắn mình lao đi
trốn vừa lôi kéo làm quen: "Ra ngoài xông xáo không dễ dàng, cùng là
người lưu lạc góc bể chân trời, chúng ta hẳn là nên quan tâm lẫn nhau."
Tiêu Thần bực bội đuổi theo, bạch cốt đao trong tay vươn tới, vỗ một cái
không nhẹ không nặng vào trên xương chậu của kẻ ở phía trước, đánh cho
Hồng Toàn vương giả nhe răng nhếch miệng kêu giời kêu đất. "Đại ca
người kiềm chế một chút. Đồng hương gặp đồng hương thì hai mắt nước
mắt lưng tròn, chúng ta nói chuyện vui vẻ có được hay không, đừng bạo
lực như vậy có được hay không?" Rõ ràng có thể thấy được, Hồng Toàn
vương giả rất có tính cách, mặc dù không ngừng làm như thân mật, nhưng
mà tốc độ tuyệt không giảm. Cốt thể đỏ bừng như ngọc trong đêm trăng tựa
như một tia chớp màu đỏ rất là chói mắt. "Người là người Cửu Châu sao,
sống ở niên đại nào?" Tiêu Thần từ tốn đuổi theo. Hồng Toàn vương giả
thấy Tiêu Thần rất cục chấp nhận nói chuyện cùng hắn thì bảo: "Ta là người

Kinh Châu. Về phần sống ở thời đại nào thì đã sớm tan đi theo gió mà không có ấn tượng ." Tuy rằng đang trả lời, nhưng hắc lại không dám chậm đi chút nào. "Người năm đó là nhân vật ra sao, làm thế nào mà đi tới thế giới này?" Tiêu Thần rất hiếu kỳ đối với lai lịch gia hỏa này. Phải biết rằng hắc chính là rơi xuống từ Ma Tinh, mà tu giả bị Ma Tinh nuốt chửng thì không có một người nào là nhân vật đơn giản. "Ôi, chuyện cũ như khói, chuyện cũ như gió thoảng, không đề cập tới cũng được mà." Nói tới đây, tên gia hỏa này lại rung đùi đắc ý cảm khái một phen. Thấy tên gia hỏa này khảm như vậy, Tiêu Thần cũng không có nói gì. Cốt đao trong tay phát hiện hào quang vàng chói, lấy đầu mũi đao liền đánh lên mũi hắc. Hồng Toàn vương giả sợ đến nhảy tung tung, tựa như tia chớp đỏ cắt qua bầu trời đêm nhưng vẫn bị nện một đao khá nặng làm hắc hô to gọi nhỏ: "Đại ca người kiểm chế chút, chúng ta đều là người văn minh, anh hùng dùng tài hùng biện không dùng tay chân." Tiêu Thần nghe hắc nói như thế thì đặc biệt tức giận, lúc mới gặp mặt thì gia hỏa này đang đầy vẻ tàn bạo đứng ở trên vách đá, bày ra một tư thế của cao thủ vô song, khí thế vương giả tỏa ra bốn phía. Hiện tại lại muốn giảng văn minh, thật sự là quá đáng. "Đại ca ta phục. Người cứ nói như thế nào ta liền như vậy. Đừng đánh ." Hồng Toàn vương giả có suy nghĩ của loài người. Hoàn toàn sợ bị đánh. Hắc mở miệng cầu xin tha thứ: "Chuyện cũ như mây khói. Đã sớm theo gió mà tan. Không phải ta không muốn nói. Thật sự là ta không nghĩ ra . Ta chỉ biết là chính mình đến từ Nhân Gian Giới mà thôi." Tiêu Thần không tin nên cứ bức mình đuổi theo. Tiếp tục cuộc đấu võ. Hồng Toàn vương giả chạy trời chết. Lúc thật sự bị truy quá khẩn cấp thì liền xoay người lại "rầm rầm" đánh một trận cùng Tiêu Thần. Sau đó lại trốn. Hai người lượn một vòng lớn ở trong xứ sở này . Như hai ngôi sao băng với tia sáng quẩn vào nhau. Ban đêm đúng là lúc Hỏa Chúng sinh vật hoạt động nên khí tức của hai đại cường giả làm kinh động rất nhiều bạch cốt sinh vật khiến chúng nơm nớp lo sợ rồi bối rối bỏ chạy. "Chết tiệt. Nghiêu Thuần Vũ Thang. Điều sinh ngư thang. Ta không chạy nữa." Hồng Toàn vương giả cuối cùng bị buộc phải nổi nóng. Trời cao không lối trốn không cửa. Hắc dừng lại rồi tạo tư thế khiến cho Tiêu Thần cũng phải im lặng. Chân sau quì trên mặt đất, đao chỉ

trời cao, hần ngửa mặt lên trời thở dài nói: "Trời ghét anh tài. Nghĩ tới ta là một đời thiên kiêu (vua Hung Nô), không ngờ bỏ mạng ở chỗ này. Ông trời a. Đánh sét đi. Trời mưa đi. Nổi phong ba đi. Thiên địa khóc than cho ta đi." Tên gia hỏa này thật là có thú vị. Tiêu Thần đầy hứng thú nhìn hần mà bảo: "Nếu muốn giữ mạng sống thì cứ thẳng thắn mà nói lai lịch ra. Nếu không người khắc biết kết quả." "Ta khóc. . . Đại ca, ta thật sự đã quên trước đây, chỉ biết là chính mình là người Cửu Châu." Tiêu Thần giơ cốt đao lên, trợn mắt nhìn hần rồi nói: "Nói hươu nói vượn, còn nhớ chính mình là người Cửu Châu , tại sao có thể quên lai lịch được?" "Đại ca ta thật sự không lừa người. Ta chỉ nhớ chính mình là người Kinh Châu , dường như là bị một chiếc đèn cổ hút vào trong một mảnh phế tích dưới đất. Không hiểu tại sao bị kẹt ở đó, khi tỉnh lại liền đi tới thế giới này." Nói tới đây Hồng Toàn vương giả lại bắt đầu tuôn ra: "Người giống như ta, khi còn sống tất nhiên là một đời thiên kiêu, không nghĩ cứ như vậy chẳng biết tại sao mà chết. Thật sự là vô cùng buồn bực ." Tên gia hỏa này thật sự tự kỷ, làm Tiêu Thần hận không thể lại nện cho hần vài đao. Nhưng mà trong lòng hần cũng có vài phần kinh ngạc. Hần đã từng thấy qua chín chiếc đèn cổ, chín ngọn đèn chính bởi vì hần mà xuất thế. Hơn nữa hần đã qua thấy ở những nơi mỗi chiếc đèn cổ nổi lên thì tận sâu dưới đất cũng có một mảnh phế tích. Đương nhiên, ngoại trừ Ung Châu. Bởi Tử Thành dưới Ung Châu thì hoàn hảo không tổn hao gì. "Người bớt nói qua loa tắc trách, mau nói ra chi tiết. Nếu không ta hủy người đi." "Đại ca muốn ta nói như thế nào thì người mới tin tưởng?" Hồng Toàn vương giả giải thích mọi cách , nhưng căn bản là Tiêu Thần không tin, cuối cùng hai người lại cầm đao đối diện lẫn nữa . "Không có biện pháp, vậy thì liền tiếp tục đấu võ đi. Không hủy người đi thì người chưa từ bỏ hi vọng." "Điều sinh ngư thang! Tượng đất cũng có ba phần tức giận, không tức giận với người thì người không biết con mắt thứ ba của Mã vương gia." Hồng Toàn vương giả rống lớn rồi xông lại. Hai vị Hồng Toàn cường giả lại đại chiến một lần nữa . Hai thanh bạch cốt đao cắt qua bầu trời đêm, ánh đao trắng lòe như cơn sóng bạc đầu nổi lên cuộn cuộn, mặt đất dưới chân đều bị bọn họ đạp văng tung tóe. Ngẫu nhiên gặp phải tảng đá hay chướng ngại vật như đồng xương ngăn cản thì một đao

chém qua, trong nháy mắt liền hóa thành một đám cát bụi. Cuộc đại chiến đến đẳng cấp này đã rất đáng sợ, ở những vùng ven rìa như thế này cơ hồ rất khó gặp được cường giả như thế. Đám Hỏa Chung sinh vật đều sợ đến tránh né thật xa, không mấy may dám tới gần. Hai người chiến lực không sai biệt nhiều, Hồng Toàn vương giả xác thật là kinh địch của Tiêu Thần. Nhưng sau mấy trăm chiêu, Hồng Toàn vương giả rốt cục không địch lại, bị Tiêu Thần đánh ngã xuống đất. "Xoẹt xoẹt rắc, rắc rắc rắc rắc " Tiêu Thần lưu loát tháo khớp sạch. Nhưng mà lại không có bẻ gãy xương cốt Hồng Toàn hãn. Chỉ tháo khớp khỏi mấy chỗ máu chốt để nó dồn thành một đám xương cốt rời. Nhìn Hồng Toàn đầu lâu lấp lánh trong đồng cốt, Tiêu Thần cầm bạch cốt đao vỗ vỗ mà nói: "Nói đi, cho người một cơ hội cuối cùng." Hồng Toàn vương giả khóc nước nở bảo: "Đại ca, ta thật sự quên đã quá khứ, trong lúc đang lưu lạc chân trời góc bể mà gặp nhau thì hà tất từng quen biết. Chúng ta đều đến từ Cửu Châu, không thể tự giết lẫn nhau a." "Bớt ba hoa cho ta, nếu không nói ta sẽ hủy đầu lâu của ngươi." Tiêu Thần gí bạch cốt đao vào Hồng Toàn đầu lâu ở trên mặt đất. "Trời cao ơi, đất dày ơi, Thiên đạo bất công, trời ghét anh tài. Một đời thiên kiêu sắp bỏ mạng, ô hô ai tai. . ." "Ngươi bớt gào thét đi, nói nhanh lên một chút." Hồng Toàn vương giả bắt đầu thề với trời, mang theo khóc nước nở mà nói: "Ta dễ dàng sao, Hỏa Chung sinh vật có ngàn vạn cái. Lại mấy cái có thể nhớ lại quá khứ, ta có thể nhớ ra một chút đã không tồi rồi." "Tại sao ta lại nhanh chóng liền nhớ lại quá khứ từng có chuyện gì, ta xem ngươi rõ ràng là đang giấu diếm." "Đại ca chẳng lẽ ngươi là yêu quái sao? Ở chốn Tử Giả (người chết) thế giới này, chính là không có có bao nhiêu người có thể nhớ ra kiếp trước. Có giống như ta tuyệt đại thiên kiêu cũng chỉ là nhớ ra một chút mà thôi." Tiêu Thần phát hiện rằng gia hỏa này thật không là giống như tự kỷ, mạng cũng không chắc giữ nổi, vẫn còn làm bộ tịch rầm thối như vậy. "Ta thật sự không có nói sai, hơn nữa nếu dối gạt ngươi thì ta tùy tiện bịa ra một chuyện không được sao." Tiêu Thần đánh hãn đến hơn nửa đêm làm gia hỏa này sắp rã rời, tựa hồ thật sự hãn đã quên quá khứ, chỉ biết là bị một chiếc đèn cổ hút vào phế tích dưới đất, không hiểu vì sao bỏ mạng đến nơi này. Thấy Tiêu Thần tựa hồ không có ý giết hãn, Hồng Toàn vương giả lại vuốt

mông ngựa, miệng nói: "Đại ca a, người chính là ngọn đèn sáng trong đêm tối, chỉ rõ phương hướng đi tới cho ta. Tiểu đệ ta sau này ắt lẫn lộn với người, có đánh chết ta cũng không đi ." Mặc dù không có huyết nhục, nhưng mà Tiêu Thần vẫn có cảm giác buồn nôn, tên gia hỏa này vẫn còn có thể liếm gót. "Ta còn không nói tha cho tính mệnh của người." "Thân thiết hay không vẫn là người cố hương, có đẹp hay không cũng là dòng sông quê hương. Đồng hương thấy đồng hương hai mắt nước mắt lưng tròng. Đại ca ơi, ta không thể khách khí, sau này đại ca liền là thân nhân của ta ." "Cộp " Tiêu Thần cảm giác tên gia hỏa này thật sự rất có thể lừa dối bèn dùng bạch cốt đao hung hăng gõ đầu lâu hấn một cái. "Đại ca không nên, thiên tài người nọ mà giết người kia thì ông trời đều phải chảy nước mắt. Nếu đại ca muốn Hỏa Chung thì tiểu đệ đi lấy giúp. Chuyện giết Hỏa Chung sinh vật cùng bậc đối với thiên tài như chúng ta mà nói thì thật sự đơn giản như lấy đồ trong túi." Hồng Toàn vương giả xác thật rất sợ hãi, thực sự sợ bị treo ở trên đầu bạch cốt đao rồi hung hăng chém xuống. Hấn vội vã muốn lập công bèn nói: "Ngoài ba trăm dặm còn có một tòa Cổ Bảo thật lớn, bên trong có ba cái Hỏa Chung sinh vật cùng bậc như chúng ta. Tối nay chính là vì ba bọn họ mà đệ mới đến xứ sở này. Vì đại ca đệ sẽ đưa Hỏa Chung bọn họ tới." Khó mà gặp được một kẻ đích thực có tư tưởng loài người đồng loại, Tiêu Thần xác thật không đành lòng giết chết. Cuối cùng đã khôi phục hấn lại rồi bảo: "Đừng có giở thêm trò đùa giỡn ta, nếu không người biết hậu quả." "Sau này đệ liền cùng đại ca lẫn lộn, trường đao đại ca chỉ hướng nào, tiểu đệ liền nhắm phía đó." "Được, đao của ta hôm nay chỉ hướng Cổ bảo cách ba trăm dặm kia." "Đao đại ca chỉ thực sự nhanh." Hồng Toàn vương giả nhỏ giọng nói thầm. "Người còn lăm bắm cái gì?" "Không có, đại ca chỉ hướng nào, tiểu đệ liền xông về hướng đó, giết thôi . . ." Tên gia hỏa này cầm cốt đao lên liền nhắm hướng phía trước như bay đi. Hấn rất muốn cứ như vậy chạy trốn, nhưng mà len lén quay đầu lại nhìn thoáng qua thì phát hiện Tiêu Thần không nhanh không chậm đi theo phía sau. Hấn lập tức ủ rũ. Đi về phía trước ước chừng ba trăm dặm, trước mặt có một tòa Cổ Bảo thật lớn đứng sừng sững ở nơi này, âm khí dày đặc dọa người. Nó giống như một con cự thú viễn cổ khổng lồ. Giữa buổi tối như mực, trên

vòng móc của cánh cửa đồng lớn có treo hai cái khô lâu hung ác. Hai bên cửa có bày hai pho tượng bạch cốt sư tử khổng lồ, giúp cho tòa Cổ Bảo nguy nga cao lớn này càng thêm lạnh lạnh. "Thật đúng là sĩ diện." Hồng Toàn vương giả túm lấy một con bạch cốt sư tử hung hăng nện lên cửa, quát to: "Còn tay còn chân không? Hai ba đưa đi ra đây cho ta." Tiêu Thần ôm cốt đao đứng ở phía sau mà bảo: "Người la to như vậy là đả thảo kinh xà." "Nếu như đúng là cường giả bậc một thì tự nhiên là lấy đánh hôn mê làm chính. Giống như thiên tài chúng ta là vương trong cùng bậc, đánh giết mười lăm kẻ cùng bậc vẫn khỏi phải bàn." Hắc hắc cười nói: "Đối phó bọn họ sẽ có phong thái vương giả." Thật đúng là không phải dễ chơi, Tiêu Thần âm thầm nói thầm. Cần phải đề phòng, nếu không bị tên hỗn đản này đánh cho một cơn thì liền thực sự khóc không ra nước mắt. "Rống. . ." Từ trong Cổ Bảo truyền ra tiếng gầm khủng bố. "Rống cái gì mà rống? Đại vương nguy hiểm đến đây." Hồng Toàn vương giả bổ một đao bổ lên cửa rồi phóng về phía trước. Lập tức có không ít Hỏa Chung sinh vật vọt tới, Hồng Toàn vương giả mặc dù khi nói chuyện với Tiêu Thần thì hi hi ha ha, nhưng lúc đích thực ra tay thì thật đúng nghiêm túc. Cốt đao tung hoành chém tới đánh nát một cái bạch cốt làm cho những Hỏa Chung sinh vật này nơm nớp lo sợ mà nhanh chóng đào tẩu. Hắc mang theo cốt đao liền xông tới, dọc theo đường đi đánh đâu thắng đó, tựa hồ rất hiểu biết đối với kiến trúc Cổ Bảo. Hiển nhiên đối với loại chiến đấu khiêu chiến Cổ Bảo thì hắc vô cùng có kinh nghiệm, rõ ràng là tay lão luyện đã không ít lần làm loại chuyện này. "Trong núi không có cọp thì Hắc Tử xưng Đại vương, bản Đại vương thiên tài đến đây." Hắc mang theo cốt đao lấy khí thế không thể ngăn cản quét sạch tất cả Hỏa Chung Hắc bước dài tiến sâu vào trong Cổ Bảo, cốt thể trong suốt lóe ra ánh sáng đỏ hồng thánh khiết, đích thật là một vương giả. "Rống. . ." Tiếng rống giận dữ đến gần, ba Hỏa Chung sinh vật cường đại gây nên một cơn cuồng phong từ chỗ sâu nhất trong Bảo xông đến. Hỏa Chung sinh vật bên trái là một con bọ cạp lớn ráp từ bạch cốt, còn bên phải chính là một bộ bạch cốt cự nhân (người khổng lồ) cao đến mười thước. Ở giữa chính là một sinh vật hình người với chiều cao bình thường có vây cánh thối rữa. "Hắc hắc, lại có nữ nhân tử vong thiên sứ." Hồng

Toản vương giả trêu ghẹo đối với thiên sứ có cánh ở giữa: "Nàng mau cười một cái cho ca xem nào." Lời nói lạnh lùng bất ngờ làm cho ba Hỏa Chung sinh vật cường đại đối diện hiển nhiên thật không ngờ cái tên gia hỏa này lại sẽ có những lời như thế. "Người muốn chết!" Tử Vong thiên sứ giận dữ, xòe đôi cánh hư thối ra tạo nên một cơn cuồng phong, ngay tức khắc xông tới. "Phanh " Kết quả bị Hồng Toàn vương giả cho một đao đánh bay đi ra ngoài. Nó mãnh liệt vỗ cánh, hắc vụ lượn lờ quanh thân , trong tay xuất hiện một thanh Tử Toàn trường mâu đang lóe ra những đợt hào quang như mộng ảo rồi tựa luồng chớp tím phóng đến. Bạch cốt đao trong tay Hồng Toàn vương giả cùng Tử Toàn trường mâu không ngừng va chạm, hai người thân hình như quỷ mị trong phút chốc đã đấu hơn trăm lần, kết quả Tử Vong thiên sứ lại bị cốt đao đánh bay. "Với nữ nhân phải nhẹ nhàng." Hồng Toàn vương giả nói mà chẳng hề để ý, cứ bước dài tiến lên áp sát. Tử Vong thiên sứ, bạch cốt bọ cạp, bạch cốt cự nhân dàn hàng ngang chữ nhất. Ba con Hỏa Chung sinh vật cường đại cảm giác đại sự không ổn. Bình thường thì Thái Toàn sinh vật (có màu sắc sỡ) vô cùng hiếm thấy, vậy mà hôm nay có hai kẻ Hồng Toàn vương giả khủng bố liên thủ xông tới cửa. Bọn họ đã dự cảm về lành ít dữ nhiều, nhưng mà thật sự cũng không sợ hãi, vốn là đập trên vô số Hỏa Chung sinh vật bạch cốt để tiến hóa đến tình trạng bây giờ thì đã sớm không sợ hủy diệt. "Phá vòng vây!" Tử Vong thiên sứ quát nhẹ một tiếng rồi bay lên trước để đào tẩu. Bạch cốt bọ cạp cùng bạch cốt cự nhân cũng xoay người bỏ chạy. Xoẹt Tiêu Thần như một tia chớp đỏ chói, tốc độ nhanh đến mức độ khó có thể tin nổi đã bay lên trời. Bạch cốt đao trong tay chém xéo xuống, lập tức đôi cánh hư thối của Tử Vong thiên sứ bị chặt đứt. Tử Vong thiên sứ rơi xuống , Tiêu Thần cũng mang theo cốt đao lui ra phía sau mà không hề ra tay tiếp. Hồng Toàn vương giả cơ hồ cũng là trong nháy mắt xông đến, có điều thật không ngờ Tiêu Thần lại ra tay trước. "Đại ca người như thế nào có thể không biết thương hương tiếc ngọc, ta còn muốn bắt sống thiên sứ hoàn mỹ." Tiêu Thần mặc kệ hắc hắc, đây là cái thú vui buồn nôn gì. Hồng Toàn vương giả lắc đầu thở dài mà bảo: "Thiên tài giống như ta như vậy thì phía sau có thể nào lại không có một bóng hồng nhan tri kỷ đây. Hoàn mỹ thiên sứ không dễ tìm, không nghĩ mới gặp được một

người lại còn bị đại ca người chém hỏng. Đừng khinh thường ta, đạo lữ là phải từ từ bồi dưỡng. Một ngày kia chờ chúng ta lột xác đến cảnh giới sống động thì người sẽ phát hiện nuôi dưỡng thành hồng nhan sẽ xinh đẹp tới đâu." Tên gia hỏa này miệng lưỡi khá lợi hại, nhưng mỗi lần đều làm cho Tiêu Thần có cảm giác buồn nôn và sợ đến lạnh toát. "Còn không mau truy theo, người cũng không còn thấy đâu nữa." "Đại ca yên tâm, ba kẻ bọn họ không trốn thoát." Dứt lời, Hồng Toàn vương giả hóa thành một chùm tia sáng, nhắm phía sâu trong Cổ Bảo. Không lâu sau đã có tiếng vang ù ù truyền đến, Cổ Bảo bắt đầu sụp đổ. Tiêu Thần ôm cốt đao, bước dài chạy về hướng đó. Ba con Hỏa Chung sinh vật mặc dù phi thường cường đại, nhưng mà đối mặt Hồng Toàn vương giả thì ngay cả ba người liên thủ cũng khó lòng chống lại. Hồng Toàn vương giả không hề giữ gìn nữa, cốt đao như bão như chớp phát huy ra Thiên Trọng đao ảnh. Tòa Cổ Bảo to lớn không ngừng sụp đổ sau những lần hấn vung đao, có thể nghĩ lực lượng trên cốt đao khủng bố ra sao. Một đao chém ra, đá núi nứt vỡ. "Rắc rắc" Bạch cốt bọ cạp bị chặt đứt. "Rắc" Bạch cốt cự nhân (người khổng lồ) ngã xuống. Cuối cùng, bạch cốt đao chém xuống, Tử Vong thiên sứ cũng bị giải quyết nốt. Toàn thắng! Hồng Toàn vương giả cũng không phải khoác lác, lấy chiến lực bản thân độc chiến tam cường mà chỉ hơn trăm chiêu liền giải quyết trận chiến đấu. Tiêu Thần lấy cốt đao móc đầu lâu cự nhân lên, rồi sau đó bắt đầu hấp thu Hỏa Chung trong đầu lâu. Thần hỏa bốc lên bập bùng, luyện hóa Hỏa Chung cùng bậc cũng không phí sức, tổn hao thời gian có hạn. Một lát sau một cỗ khí tức vô cùng cường đại bộc phát ra, hào quang rực rỡ chiếu sáng cả tòa Cổ Bảo u ám. Hồng Toàn cốt thể của Tiêu Thần toàn thân đỏ đậm giống như mã não đang bộc phát ra thần huy vô tận. Dưới bầu trời đêm như là hiện ra một vầng thái dương đỏ ối. Hỏa Chung sinh vật trong cả vùng hơn mười dặm đều cảm ứng được một cỗ uy áp cường đại mà nơm nớp lo sợ, vội quỳ lạy về phương hướng này. "Rống. . ." Tiêu Thần không nhịn được ngửa mặt lên trời hét dài, dao động tinh thần khủng bố mệnh mông cuồn cuộn đi khắp tứ phương. Con số ba mươi rốt cục đã tập hợp đầy đủ, hấn tấn bậc thành công! Thực lực tăng lên một mảng lớn. Hồng Toàn vương giả chính mắt thấy tất cả điều này mà khóc nước mắt:

"Trời ghét anh tài, ô ô. . ." Thấy Tiêu Thần tấn bậc thành công , hắn khóc không ra nước mắt. Thế này thật là hoàn toàn không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay đối phương làm hắn lập tức ủ rũ. Tiêu Thần không rảnh phản ứng hắn mà nhìn phía phương xa, chuẩn bị lần nữa quay về Nhân Gian Giới! Lần trước sau khi tấn bậc , ngừng tụ xuất chân thân tại Cửu Châu thì có khả năng giữ lại trong thời gian ngắn ngủi kéo dài năm lần hô hấp. Hiện tại lại đến Cốt Tinh mà nhập nhân gian, tất nhiên có thể làm cho chân thân giữ lại trong thời gian càng dài hơn. Vô phương ngăn cản! Lần này đây hắn muốn trở về nhân gian, gặt lại cổ nhân năm đó một lần!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 361 : Nhị Thập Tứ Kiếm xuyên thạch tượng

Trên không trung, ánh sáng thần thánh chiếu rọi thập phương thực chói mắt, toàn thân Tiêu Thần trở nên trong suốt phát ra khí tức thần thánh. Trong phương viên mười dặm xung quanh tất cả các Hỏa Chúng sinh vật đều hướng về phương hướng Tiêu Thần quỳ bái , đây chính là sự thần phục đối với vị vương giả của chúng. Duy chỉ có Hồng Toàn khô lâu ngửa mặt lên trời thở dài không thôi. Hiện tại, nếu so sánh hắn đã thấp hơn một cấp bậc nên khó có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Tiêu Thần. “Người đem hai cái Hỏa Chúng cường đại còn lại luyện hóa đi” Tiêu Thần không nghĩ sẽ bực bội hắn. ” Người nói thật hả “ Hồng Toàn vương giả vui mừng nói , trong ba cái cường đại Hỏa Chúng hắn chiếm được hai cái, nghĩ tới là đã thấy không mệt mỏi nữa. Tiêu Thần ổn định thân hình bước về phía trước , chung quanh các Hỏa Chúng may mắn còn tồn tại quỳ rạp trên mặt đất thân hình run rẩy không cái nào dám ngẩng đầu lên. Đây là uy áp đáng sợ của cường giả khiến những kẻ yếu như chúng sợ hãi đến cực điểm. Phía trước không có bất kỳ chướng ngại vật nào có thể ngăn cản Tiêu Thần , cốt đao nhẹ nhàng vung lên những cái bàn ghế bằng đá tảng lớn đều hóa thành tro bụi , Tiêu Thần trực tiếp đi về phía trước ngay cả bức tường ngăn cản cũng giống như mặt trời chiếu xuống băng tuyết tan rã trong nháy mắt. Hắn chỉ

dựa vào trực giác đi thẳng tới phía trước chấn nát mọi vật cản tiến đến một đại điện u ám. Đây vốn là một gian mật thất. Cốt đao mang lực lượng hủy diệt hết mọi thứ chỉ còn lại một chiếc hồ lô ngọc để trên chiếc bàn đá. Tiêu Thần bước tới nắm lấy chiếc bình vào tay vặn mở nắp bình, một cỗ quang mang màu xanh lục vọt ra lan tỏa khắp đại điện. Đây dĩ nhiên chính là sinh mệnh nguyên dịch, vật này đối với Hỏa Chủng sinh vật thì đúng là một loại bảo dịch, nó có khả năng tịnh hóa Hỏa Chủng, loại bỏ sát khí làm cho nguồn gốc lực lượng trở nên tinh khiết vô cùng và có khả năng làm tăng tiềm lực Hỏa Chủng. Sau khi xem xong Tiêu Thần đóng nắp bình lại rồi quăng vào trong không gian giới chỉ. Nếu hiện tại hấp thu nó xác thật có khả năng làm cho Hỏa Chủng trở nên tinh khiết hơn, chiến lực có thể gia tăng thêm một ít, nhưng dù sao đây cũng là thần dịch. Nếu hiện tại đem nguyên dịch hấp thu thì có phần lãng phí. Bởi hiện tại hắn vừa lột xác chưa lâu, sau này vẫn còn phải liên tục tôi luyện Hỏa Chủng. Hiện tại việc tịnh hóa Hỏa Chủng cũng làm cho Tiêu thần không thể bảo trì được lâu và Tiêu Thần cảm giác được cảnh giới càng mạnh phục dụng thần dịch sẽ càng có tác dụng lớn lao hơn. “Vậy mà thứ tốt bậc này cũng có” Hồng Toàn không lâu sau khi thành công tôi luyện hai cái Hỏa Chủng chạy tới sau bắt gặp một màn như vậy cũng phải thốt lên. Lại nói tiếp:” Trời cũng đổ anh tài sao, nếu như ta đến sớm vài ngày thì tốt biết bao”. “Nhìn vẻ mặt của người kia, thứ này cũng không phải cái gì quá quý trọng cả, sau này đi theo ta không thiếu chỗ tốt cho người đâu.” Hồng Toàn vương giả sừng sốt. Tên gia hỏa trước mắt này nói năng có vẻ lộn xộn. Ta và hắn không cùng một loại người sao có thể ngồi chung thuyền. Nhưng nhìn thấy thực lực cường đại của Tiêu Thần lúc này hắn không thể không nhìn nhận thực tế bèn nói: “Đại ca vừa tấn bậc thực lực tăng lên một khoảng lớn. Nếu bây giờ tiếp tục tấn cấp thành Tử Toàn vương giả. Đến lúc đó thì chúng ta có cơ hội công thành chiếm đất ở cái vùng đất của người chết này.” Trong hốc mắt của không lâu phát ra quang mang nóng bỏng, luyện hóa Hỏa Chủng cường đại, chiếm lĩnh thành trì của thế giới người chết và dặt đại quân giết vào vùng đại lục phía trong đó là mục tiêu cả đời hắn. “Đi thôi rời khỏi nơi này trước đã”. Tiêu Thần xuất ra một đao thật mạnh, một tiếng ầm vang lên một động khẩu

thật to xuất hiện, nguyệt quang lập tức soi rọi, hần bước từng bước ra bên ngoài. Dưới ánh trăng sáng tỏ , một mảnh bình nguyên tĩnh lặng, Tất cả các Hỏa Chung sinh vật đều tránh thật xa . Nơi họ đi qua không một thứ gì ngăn cản. “ Người đối với sinh mệnh nguyên dịch hiểu rất rõ sao?” Tiêu Thần trên đường hỏi. “ Nghe nói chúng được sinh ra từ trong thể nội của thần tộc , cũng có khả năng chúng được thai nghén trong cơ thể của động thực vật. Cụ thể như thế nào ta không hiểu rõ, nhưng đối với Hỏa Chung sinh vật nó có rất nhiều chỗ tốt. Nói cũng kỳ quái...” Hồng Toàn vương giả tựa hồ nhớ ra điều gì , do dự chốc lát rồi nói :” Gần đây nhất tại một địa vực xa xôi, thỉnh thoảng xuất hiện một ít sinh mệnh nguyên dịch, tựa hồ có một cỗ thể lực lớn đang âm thầm giúp đỡ một số Hỏa Chung sinh vật có tiềm lực, chẳng lẽ đang mưu đồ bố cục chuyện gì đó. “. Tiêu Thần trong lòng cả kinh nói “ Nếu lời người nói là thật có người đang âm thầm bồi dưỡng những cường giả có tiềm lực thì chuyện này thật không đơn giản đâu.” Tại nơi xa xôi không có thành trì này, cường giả giống như Tiêu Thần phi thường hiếm thấy, không có sinh vật Hỏa Chung nào có khả năng ngăn cản tổ hợp hai người này dọc theo đường đi rất nhanh họ đã trở lại thần thôn. Hồng Toàn vương giả lúc đầu có vẻ nhút nhát, lúc đầu không dám tới gần. Nhưng hần không ngờ Tiêu Thần lại có quan hệ mật thiết với thần tộc , bất quá hần đã điều chỉnh tâm trạng rất nhanh. “Khô lâu tiên sinh người đã trở về ...” Tiểu Thiên Nhai hoạt bát chạy tới, hần nghiêng đầu nhìn về phía Hồng Toàn vương giả hỏi :” Người là ai?”. Một số thiếu niên thần tộc cũng kỳ quái nhìn về phía Hồng Toàn vương giả. “ Hần là đồng bọn do ta tìm tới, bình thường không phải người luôn la hét ầm ĩ không có người chơi với người sao, bây giờ ta cấp cho người một tên .” “ Úc úc, thật tốt quá “ Nó phi thường cao hứng nhưng Hồng Toàn vương giả lại đứng lên kêu :”Muốn ta trong coi tiểu hài sao?A ... Hỏi vua có thể có bao nhiêu sầu lo, đúng như nước của dòng sông xuân chảy về hướng đông. Hỏi vua có thể có bao nhiêu sầu lo, đúng như một đám thái giám ngồi trên thanh lâu. Hỏi vua có bao nhiêu sầu lo, đúng như thế hệ thiên kiêu còn lưu dòng lệ nóng.” Tiêu Thần lấy chiếc cốt đao trực tiếp gõ vào chiếc đầu lâu của hần khiến hần phải im miệng lại. Cách đó không xa, nhóm thiếu niên thần tộc cảm thấy vô cùng

hứng thú vây quanh lại hỉ hả nhìn. Hồng Toàn vương giả hồi hận muốn chết, như thế nào mình lại bị đối phương bắt tới nơi này trông coi đám thiếu thì hài nhưng hẳn không thể nói được gì cả. “ Yên tâm đi ta sẽ không bạc đãi người đâu”. Tiêu Thần đi tới vỗ bờ vai của hắn nói :” Ở cùng một chỗ với ta, cam đoan người sẽ nhận được nhiều chỗ tốt hơn”. Nói tới đây hắn đem hồng toàn vương giả tới chỗ ở của mình, trong đám thiếu niên thần tộc duy chỉ có Tiểu Thiên Nhai theo chân hắn tới đây. Tiêu Thần mở không gian giới chỉ đổ ra một đồng xương cốt kim cương khiến cho Hồng Toàn vương giả thất kinh. “ Ta nghĩ người hẳn là biết giá trị của những thứ này, ta có khả năng cung cấp đại lượng vật này cho người tu luyện trong khoảng thời gian ngắn để người có thể tấn cấp. Người tự xưng là thi nhân lưu lạc hẳn là đi qua rất nhiều địa phương, chắc có thể biết những thứ này há có thể dễ dàng an toàn ra đi.” "Quả nhiên “Trong mắt Thiên Nhai đầy rẫy những đốm sao, nó hiểu được giá trị của những cốt toàn này. “Không thành vấn đề từ bây giờ người là đại ca của ta.” Sau khi Hồng Toàn vương giả thực sự bị Tiêu Thần chấn nhiếp, sau khi thấy Tiêu Thần mang ra hai cỗ Tử Toàn khô lâu gần như đầy đủ thì hắn đã thấy được một con đường tiến hóa hoàn toàn mới nên kích động nói:”Con mẹ nó như vậy cũng có thể tấn bậc sao, hahaha..... Cái khác không nói chứ việc biết về các thành trì thì không ai hiểu rõ hơn ta, Người tìm ta giao dịch là sự lựa chọn hoàn toàn chính xác.” Tiêu Thần cho hắn hy vọng tự nhiên là muốn hắn vì mình mà đem sức ra phục vụ, hắn thận trọng lấy ra một khóa đầu lâu trong suốt màu vàng nhạt nói :” Người có thể đem nó ra bán chứ?” “Hoàng Toàn khô lâu” Hồng Toàn vương giả sợ hãi lên tiếng, hai tay hắn run rẩy vươn ra chạm vào đầu lâu nói:”Hoàng Toàn sinh vật đã từ lâu chưa từng xuất hiện, ngay cả khi xuất hiện thì cũng ở sát phía sâu bên trong đại lục, hôm nay dĩ nhiên ta may mắn được nhìn thấy nó.” ” Không sai, đây chính là thứ có giá trị cao hơn hẳn Tử Toàn vương giả khô lâu. Người hẳn phải biết giá trị của nó . Đây không phải xương cốt tứ chi mà chính là đầu lâu, ai nắm giữ nó hoàn toàn có xác xuất lột xác đột phá lên Hoàng Kim cốt.” Hồng Toàn vương giả tự nhiên biết rõ giá trị của thứ đó, giống như bọn họ sẽ trở thành siêu cấp tiến hóa thông qua Thái Toàn của Hỏa Chúng sinh vật,điều này phi thường hiếm

thấy. Sinh vật không có Thái Toàn (không màu) nếu đạt được một khối toàn cốt có màu mặc dù không phải một bộ cốt thể đầy đủ nhưng ngoài ý muốn như đã nói vẫn có khả năng lột xác nửa phần xương cốt thân dưới. Đương nhiên dù sao cũng không phải siêu cấp tiến hóa giả thực sự nên việc chuyển đổi màu của cốt toàn thực sự rất khó khăn nên đại đa số vĩnh viễn đều giữ nguyên màu của cốt toàn. Một khóa Hoàng Toàn cốt lâu liền có ý nghĩa giống như một hoàng kim cốt . Loại thực lực này ngoại trừ siêu cấp khủng bố bạch cốt vương giả ở sâu bên trong đại lục thì Hoàng Toàn vương giả phía bên ngoài địa vực coi như là cường giả vô địch tuyệt đối. ” Việc này thật sự khó khăn đây” Hồng Toàn vương giả nhìn một hồi lâu mới nói :” Hoàng Toàn cao hơn Tử Toàn ba bậc, ta so với Tử Toàn thua kém hai bậc. Muốn giao dịch những thứ này phải tìm bạch cốt vương giả, nhưng nếu không có thực lực cường đại giao dịch với cường giả thì rất nguy hiểm.” “Cho nên nhất định không tìm những vương giả có thực lực khủng bố này giao dịch, đối với ta yêu cầu cũng không cao chỉ cần Hỏa Chung sinh vật đẳng cấp cao hơn ta một bậc đạt tới Tử Toàn cấp là ta chấp nhận.” " Được rồi, ta sẽ làm hết sức” hồng toàn vương giả mở miệng đáp ứng, hẳn rất trông chờ sự tiến hóa nhanh chóng khi đi theo Tiêu Thần. “ Bây giờ ta phải ra ngoài xử lý chút chuyện, người không ngại thì cứ việc đi thăm thú thành trì này, nếu thấy thứ gì tốt thì cứ việc giao dịch. Tiêu Thần cho Hồng Toàn khô lâu như một tên chuyên làm nhiệm vụ liên lạc giao dịch, chuẩn bị sau khi trở về sẽ nhờ thêm hai lão giả thần tộc đi theo hộ tống hẳn. Hẳn biết dùng cốt toàn Hỏa Chung cao nhất chỉ có thể tiến hóa đến Tử Toàn vương giả là sẽ dừng lại, có giao dịch cốt toàn cao cấp tới đâu cũng không thể giúp được hẳn. Chỉ có chân chánh vào sinh ra tử từ trong đánh giết mới có thể chân chính lột xác tiến hóa thành cường giả. “ Khi chúng ta song song cùng tiến hóa thành Tử Toàn vương giả thì còn phải sợ ai nữa, đến lúc đó mở vãi thành trì chiếm một vùng lãnh thổ trở thành bá chủ một mảnh địa vực ngấm lại cũng khiến người ta kích động” Hồng Toàn khô lâu bắt đầu mơ ước. " Chờ sau khi người tìm được người mua trước đã rồi chúng ta sẽ tiến hành tấn cấp." Sau khi Tiêu Thần tới chào hai lão nhân thần tộc sau đó hẳn tái nhập Cốt Tinh để trở lại cửu châu. Một mình tiến vào thành trì của vị Quân

Vương đã bỏ mạng mà không có phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào. Cốt Tinh đã được trận pháp ẩn tàng, Tiêu Thần dựa vào bộ pháp riêng tiến tới nhảy vào trong giếng. Từng đạo sóng gợn liên hồi ,bên trong Cốt Tinh từng trận quang hoa bắt đầu khởi động. Tiêu Thần sau khi chìm vào đáy giếng cảm giác quang hoa bảy màu, khí tức Cửu Châu to lớn đánh tới, thế giới mộng ảo không ngừng xoay tròn. Sau đó hắn xuyên việt trở lại Cửu Châu. Vẫn tại phía trước tử thành, thân ảnh hắn xuất hiện, nhưng hắn không hề xúc động giống lần đầu tiên tới đây, Tiêu Thần bình tĩnh đi vòng quanh cổ thành một vòng rồi sau đó cất bước rời đi. Tránh né những binh sĩ thủ hộ Tử Thành hắn dọc theo Hoàng hà một mạch hướng về phía đông. Dù sao lúc này hắn cũng là một khối hồng toản khô lâu, ban ngày hắn không có khả năng xuất hiện ở dạng này dưới thành trấn nếu không sẽ bị mọi người cho là quỷ quái. Hắn từ hướng tây tiến về hướng đông ban ngày thì ẩn nấp ban đêm bắt đầu xuất hành, đi qua những vùng đất hoang tàn vắng vẻ để tránh làm phàm nhân hoảng sợ. Cửu Châu đại địa linh khí rất dày rõ ràng không giống với năm đó, nhất là những tòa danh sơn càng là tiên khí lượn lờ, tất cả các vùng danh lam thắng cảnh ấy đều bị các tòa giáo phái lớn chiếm lĩnh. Hắn rất muốn biết những năm gần đây xảy ra chuyện gì, hắn muốn tìm kiếm tung tích của Kha Kha, hắn muốn biết tung tích của tiểu Quật Long ra sao, hắn muốn tìm hiểu tình trạng đám người Liễu Mộ, Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc như thế nào. “ Tiểu quý tham ăn bây giờ ra sao” Nghĩ tới Kha Kha, Tiêu Thần không khỏi nghĩ tới nữ tử linh hoạt Thanh Thanh, người thiếu nữ luôn khác sâu trong lòng hắn, mỗi khi nghĩ tới nàng hắn đều trầm lặng trong khoảng thời gian dài. Hắn giống như người chết từ thế giới khác sống lại, thường xuyên yên lặng cầu khẩn đến một ngày kia Thanh Thanh sẽ một lần nữa tái hiện. Hình dạng này của Tiêu Thần thật sự rất khó để đến gần mọi người, tình trạng thật sự rất nghiêm trọng thật sự hắn không có cách nào để tìm hiểu mọi chuyện. Tạm thời hắn không dám xuất thủ bắt người xét hỏi, lực lượng của hắn sau khi tiến vào Cửu Châu rất là có hạn. Hắn như một cái u linh du đãng, từ Hằng sơn đến Tung sơn lại đến Thái Sơn nhưng hắn chỉ có thể từ xa ngắm nhìn. Nhìn lại vùng đất quen thuộc này hắn thật phần thân thiết nhưng hiện tại hắn trở thành cái dạng này, hồi tưởng lại chuyện

trước kia thật giống như một giấc mộng ảo. Đã từng đánh khắp thiên hạ không địch thủ, kết quả giờ chỉ giống như u linh tránh xa mọi người, chỉ dám âm thầm xuất hiện trong lòng hắc cảm giác thập phần khó chịu. Buồn bã du hành ban đêm mấy ngày liên tục hắc cũng không tìm được tung tích của những cố nhân, không biết hiện tại họ ở phương nào. Cuối cùng, Tiêu Thần trông về phía đế đô xa xôi, quyết định tiến vào nơi đó đánh một trận rồi sau đó quay lại vùng đất của những người chết. Tìm không được bằng hữu năm đó nhưng một số địch nhân thì vẫn có thể tìm được. Hoàng cung đế đô sừng sững, ngói xanh viền đỏ, rường cột trầm trổ, trải qua nhiều lần xây dựng càng thêm cao lớn hùng tráng. Tiêu Thần đã từng cầm trong tay Hoàng Kim Thần Kích, đứng một mình la hét tại đây nhưng không một người nào dám cản. Còn hiện tại hắc chỉ có thể bí mật đi trong bóng đêm, cẩn thận tiến vào. Bên trong ngự hoa viên, thương tùng thúy bách, vô số cổ đằng, kỳ hoa dị thảo hương thơm ngào ngạt. Còn có la liệt kỳ thạch, tiểu kiều lưu thủy, đình đài tọa lạc. Tất cả tạo thành một cảnh tượng linh động hài hòa. Tiêu Thần tại ngự hoa viên đã thấy địch nhân Triệu Lâm Nhi, cái nữ hoàng giả chết này dung nhan không già vẫn vô cùng hào hoa, khiến cả thiên hạ hâm mộ hơn nửa hôm nay nắm trong tay cửu châu phát ra một cỗ uy áp hoàng giả vô thượng. Thân thể mềm mại thướt tha, như được trạm trổ từ ngọc tuyệt mỹ tới cực điểm. Dáng người dong dỏng cao, bước chân chậm rãi, nàng đang đi về hướng này, như tiên nữ thánh khiết đang cất bước. Ở bên cạnh Triệu Lâm Nhi vẫn còn một người, dĩ nhiên là cửu đầu thần xà. Từ thân thể hắc phát ra một cỗ quang huy nhàn nhạt giống như một tầng bảo giáp thủ hộ bên ngoài, đang cùng Triệu Lâm Nhi thương lượng cái gì đó. Tiêu Thần ẩn vào sâu bên trong hoa viên không nhúc nhích lặng lẽ lắng nghe. “Không nghĩ tới cái tên nghịch long vương kia lại đáng sợ như thế, cường giả như người cũng không thể chiếm được tiện nghi trước hắc.” Triệu Lâm Nhi phát ra âm thanh thu hút động lòng người. Cửu đầu thần xà tu vi đã tiến tới Hóa cảnh, quang huy quanh thân không phải cố ý muốn thi triển mà do tự nhiên lưu chuyển mà thành, hắc nói :” Thật không ngờ hắc mạnh đến cảnh giới đó, lần sau phải tận lực nỗ lực, nếu không để lại hắc sẽ trở thành mầm họa to lớn.” Năm vị cường giả Luyện Khí Sĩ Diệp

Cửu Trọng đã đến để đô, người và hãn phối hợp cùng nhau ra tay, nghịch long vương dĩ nhiên là hữu tử vô sinh." Cửu đầu thần xà cau mày lên tiếng :” Ta muốn cùng hãn quyết chiến một trận” Triệu Lâm Nhi nhắc nhở:” Sớm loại bỏ hãn đi để tránh đêm dài lắm mộng, ta nghe nói cái con tiểu thú kia nửa năm nữa xuất hiện, nếu để chúng hội tụ lại với nhau chỉ sợ sẽ vô địch thiên hạ.” “ Cái tên tiểu quỷ hay khóc kia xác thực rất khủng bố ,không biết nó lai lịch như thế nào. Nhưng mà chỉ cần nó xuất hiện hoàng kim sư tử vương cũng hiện thân để quyết sinh tử đại chiến. “ Cửu đầu thần xà quay về phía hướng đông tiếp tục nói:” Nghịch long vương mấy ngày nay tại Đông hải hiện tại ta sẽ đích thân tới gặp hãn.” Triệu Lâm Nhi nói:” Ta đi thông báo để mấy người Diệp Cửu Trọng bọn họ ra tay cùng người .” “ Ta cũng không muốn cùng bọn chúng liên thủ, Nghịch long vương là kẻ tinh thông tốc độ, nếu là quân công hãn sẽ trốn đi ngay.” “ Không có quan hệ người cứ chủ động ra tay trước ta cùng bọn Diệp Cửu Trọng sẽ cản đường rút lui của hãn.” Màn đêm buông xuống, Cửu đầu thần xà hóa thành một tia sáng bay đi. Triệu Lâm Nhi nhìn theo bóng lưng của hãn cười lạnh nói:” Chẳng qua chúng ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi,nhưng người có phần rất không muốn xuất lực.” Rồi sau đó nàng hướng về phía bóng tối ra lệnh “ Bảo bọn Diệp Cửu Trọng chuẩn bị ra tay.” Tiêu Thần tức giận, Triệu Lâm Nhi dĩ nhiên rất thâm độc, nàng dĩ nhiên có đảm lược muốn đem tiểu quật long ra khai đao. Hãn rất muốn ra tay nhưng cuối cùng lại phải nhịn xuống , hãn không phải là Tiêu Thần năm đó,chiến lược hiện tại giống như phù dung sớm nở tối tàn, không nắm chắc một kích giết chết nàng. Tạm thời trong bóng tối có vài cao thủ cực kỳ lợi hại bảo vệ Triệu Lâm Nhi, giờ phút này không phải là thời cơ tốt để xuất thủ. Sau khi Triệu Lâm Nhi rời khỏi ngự hoa viên, Tiêu Thần hóa thành một đạo thiểm điện hướng về phương Đông. Sau lưng hãn Tử Toàn thân dực mở ra bay lên với tốc độ cực nhanh đến hừng đông liền xuất hiện tại Đông Hải. Vừa lúc đó, hãn cảm giác một chỗ sâu trong biển khơi có cái gì đó kêu gọi hãn, Tiêu Thần cảm thấy kinh dị liền tiến vào biển sâu. Cùng thời gian đó, giữa biển rộng rất nhiều tu giả cảm nhận được một cỗ năng lượng cực kỳ cường đại dao động, tất cả mọi người đều hướng về phía địa vực hội tụ. Gần đây, Đông hải trở thành nơi thị phi nhất thường

xuyên có cường giả đại chiến. Trong đó có nghịch long vương mời cường giả Cửu Châu tới đại chiến trong nhiều ngày, đưa tới không ít cao thủ trong thiên hạ. Tiêu Thần phát hiện ra Long đảo, nhưng có một lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối ở đâu đó ngăn cản ngoại nhân tới gần, nhiều năm qua không có Long tộc xuất hiện. Bên trong đảo sương mù mênh mông không thấy rõ cảnh vật, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy âm thanh gầm gừ kinh thiên động địa. Không ai dám khinh thường cái đảo nhỏ này, đến một ngày kia thực sự có long tộc xuất hiện vận mệnh các thế lực sẽ bị đem sửa lại hoàn toàn. Vòng qua Long đảo Tiêu Thần tiếp tục xuất phát hướng về phía sâu biển khơi. Trên đường không ít cao thủ ngự không đi tới, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ năng lượng rất kinh khủng đang dao động. Khi Tiêu Thần chạy tới, phía trước biển khơi sớm tràn đầy bóng người, rất nhiều cường giả hải ngoại trước đây bởi vì phong vân hội tụ nên thường xuyên lui tới phiến địa vực này. Tiêu Thần thấy được tiểu quật long cũng thấy cửu đầu thần xà, bọn chúng đang giằng co bất quá vẫn chưa có giao thủ, ánh mắt của bọn họ đang hướng về phía ngoài khơi, mà tất cả các cường giả tập trung tại đây cũng không phải bị hấp dẫn bởi cuộc quyết đấu của hai bậc vương giả này, ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở phiến hải vực ngoài khơi, nơi những dao động lực lượng khủng bố phát ra. Dựa vào kinh nghiệm, tất cả mọi người đều cho rằng sắp có linh bảo xuất thế. Tiêu Thần ở cái hình dạng này đành phải đứng ở đằng xa quan sát. "Oanh", đúng lúc này biển khơi như nổi giận, từng đợt sóng lớn ngập trời như kịch liệt dựng lên. Sau đó khiến người ta kinh hoàng hơn, ở giữa biển xanh một tòa tượng đá thật lớn mọc lên chậm rãi xuất hiện giống như một tòa núi mọc lên giữa biển xanh. Khó có thể tin nổi cảnh tượng này, sóng biển ngập trời, năng lượng dao động, một bức tượng đá to như hòn núi nổi lên giữa biển khơi. Bên trên đó có hai muôi bốn thanh thạch kiếm thật lớn, mỗi thanh kiếm đều xuyên thủng tượng đá khiến nó cố định vững vàng ở nơi này. Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, tại sao có thể như vậy? . " Phải... Tượng đá chính là người kia " " Trời ạ, dĩ nhiên lại là hắn" Phàm là người nhận ra đều rợn tóc gáy. Năm đó, Tiêu Thần để nhị thập tứ kiếm xuyên thân mà chặn Tổ Thần, cơ hồ mọi người đều không biết sự kiện kia. Không quá khó cho hắn có thể

quan sát thạch tượng kia. “ Tiền bối “ Hãn “ mà các người nói là ám chỉ ai” “Đây là người nào mà tựa hồ mọi người đều rất kiêng kỵ”. Tựa hồ có một số cao thủ mới xuất thế nên chưa biết Tiêu Thần. “ Đó chính là Tiêu Thần năm đó”. Lời vừa nói ra khiến một mảnh cao thủ giật mình la lên. “ Là hãn?” .” Tại sao tượng đá của hãn lại xuất hiện nơi này. Tại sao lại lớn như vậy?”

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 362 : Đem Chiến Kiếm Quét Ngang Thiên Địa

Biển khơi rộng lớn vô tận dấy lên những cơn sóng vạn trượng mạnh mẽ. Những cơn sóng bạc đầu cao lên tận trời xanh làm cho cảm giác không trung nứt toác ra một mảng trắng xóa. Một bức tượng đá đồ sộ lớn lao như được điêu khắc mọc lên giữa biển làm cho mọi người kinh hãi, rất khó có thể tưởng tượng ra phải mất bao nhiêu nhân lực mới có thể hoàn thành công trình như thế này mà nó lại mọc lên giữa biển càng gây thêm sự thần bí cho nó. Pho tượng kia mọc lên giữa biển chẳng lẽ lại biểu thị cho điều gì sao? Tất cả mọi người cùng nghi hoặc. Bức tượng to như hòn núi lớn nhìn động nhưng không động phát ra sát ý kinh thiên khiến cho không ít người cảm giác ớn lạnh. Một nửa số tu giả ở đây đều biết đến Tiêu Thần , một số người có sư môn đã từng trực tiếp giao tế cùng Tiêu Thần, tất cả đều hồi tưởng lại nhân vật hung sát ngàn dặm huyết sát quét ngang thiên hạ , vẫn còn phảng phất đâu đây khiến trái tim họ bồi hồi , nhìn thẳng vào bức tượng một cách không tránh né khiến lòng người phát run. Trên không trung biển cả , khắp nơi đều là bóng người, tu giả tập trung càng lúc càng đông tất cả đều tập trung quan sát vào chỗ này. “Leng keng” Kiếm minh âm vang trời đất, hơi thở kim tinh phô thiên cái địa đồng thời sát phạt ý bốc lên tận trời cao khiến cho mặt biển càng như giận dữ hơn. Vào lúc này trong lòng tất cả mọi người như nhảy lên, âm thanh kiếm minh như báo hiệu bảo vật sắp xuất thế, chắc chắn là một thanh tuyệt thế thần kiếm. Bảo vật chưa xuất hiện nhưng kiếm ý phát ra như rung động cả vùng thiên địa. Trong lòng mỗi người ở

đây đều cảm giác được vật này tuyệt đối là linh bảo hiếm có. Bảo vật như thế này há có thể để lọt vào tay người khác, cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều có cùng suy nghĩ ,họ vọt tới trước như muốn chiếm được tiên cơ khi linh bảo hiện thế. Xung đột là không thể tránh né. Một số cường giả để chiếm được vị trí tốt đã âm thầm xuất thủ. Rốt cục có người chịu không nổi bị đánh máu huyết tung tóe. Tuyệt thế linh bảo xuất hiện. Phàm là tu giả có tu vi cường đại đều xuất hiện ý nghĩ muốn chiếm làm của riêng . Hiện trường đánh nhau hỗn loạn khiến máu chảy thành sông. Ngoài dự liệu của mọi người, sau khi âm vang kiếm minh qua đi. Thiên địa lại yên tĩnh trở lại, linh bảo dường như biến mất không có dấu hiệu xuất thế. Đám người náo động cũng vì vậy mà dần yên tĩnh lại, mọi người đối mặt với nhau không biết phải nói điều gì. “Linh bảo thế nào lại không có chút động tĩnh?” Một người thiếu niên nhãn kinh ngạc bắt đầu quát to. Nhất định là ở tượng đá này, chúng ta cùng nhau phá vỡ nó. Theo ta thấy tuyệt thế thần kiếm chắc chắn là giấu ở giữa tượng đá này. Không ít người mạnh mẽ xông lên trước. Tuy nhiên, tất cả cường giả đều im lặng , lẳng lặng quan sát. “Leng keng” Tựa như bị khí thế của mọi người kích phát. Kiếm minh lại một lần nữa âm vang thiên địa., những đám mây trên bầu trời đều bị đánh tan. Nhìn cảnh tượng thiên địa biến sắc, càng làm mọi người thêm tin tưởng đây tuyệt đối là chí bảo, ngay cả những người có tính cách cứng cỏi nhất cũng không nhận được cảm dỗ , ai cũng lao đến muốn cướp lấy. “ Đập vỡ tượng đá, tìm kiếm linh bảo” Chỉ vì thứ trước mắt những người tính cách cứng cỏi cũng không nhận thêm được ,lao vọt lên phía trước . “Ta xem ai dám?” Một hắc bào thanh niên bay lên trời, một mình đứng giữa trung tâm đối mặt với mọi người lên tiếng:”Ai dám phá hỏng tượng đá dù chỉ nửa phần ,ta Nghịch Long Vương tất sẽ lấy tính mạng kẻ đó” Hắc đã sớm không còn là thiếu niên quật cường năm đó, sau khi lớn lên cùng một chỗ với long tộc vương khí thì khí thế của hắc vững chắc như núi Thái sơn tỏa ra uy áp bức người. Mặc dù một mình đứng ở phụ cận tượng đá nhưng lại mang cho mọi người cường đại áp lực giống như đang đối mặt với thiên quân vạn mã, đây là uy thế đặc hữu của long tộc vương giả. “Người dựa vào cái gì để ngăn cản chúng ta.” “Tượng đá này cũng không phải của nhà ngươi.” Có một số

người gầm lên, nhưng đại đa số chọn im lặng, vì không ít người biết vị Long vương này cùng Tiêu Thần có quan hệ. Nghịch Long vương tóc đen như mực, một đạo long giác quan hoa lóe ra, bắn lên bầu trời lưỡng đạo quang mang chói mắt, đó chính là dấu hiệu của hắn. “Các người hẳn là biết tôn tượng đá này là ai, nhưng các người không biết tôn tượng đá này làm sao được sinh ra”. Mặt Nghịch long vương đầy giận ý nói: “Rất nhiều người trong số các người đến từ Trường sinh giới, bây giờ các người lại có ý hủy diệt tượng đá này để tầm bảo, thật là lấy oán trả ơn.” “Không cần người nói chúng ta cũng biết pho tượng này là ai, vị lãnh huyết ma vương giết người năm đó ai ai chẳng biết.” “Huyết sát ba ngàn dặm máu nhuộm thiên hạ bị người đời gọi là thiên cổ đệ nhất hung cũng không quá đáng.” Nơi này tất nhiên là có môn đồ của giáo phái bị đồ sát thảm hại, hồi tưởng lại sự kiện năm đó quả là một đoạn lịch sử hắc ám. “Hắn năm xưa sát biến cả thiên hạ, kết quả cuối cùng lại như thế nào? Còn không phải bị trời cao trừng phạt hồn phi phách tán ngay cả hài cốt cũng chẳng lưu lại sao. Đối ngược với những người này, đại đa số đều chọn im lặng. Phàm là những người lên tiếng đều là những người trước đây bị Tiêu Thần chèn ép cường điệu lên dạy dỗ về những việc xấu Tiêu Thần làm. Nghịch long vương cười to vang vọng cả không gian nhưng không biết là cười do giận dữ hay là do khinh thường những người này, nói:” Các người vèn vèn chỉ dám sau khi hắn chết mới mở miệng kêu gào, năm đó khi hắn còn sống lão tổ các người sợ hãi mà chẳng dám đấu với hắn hiện tại miệng lưỡi sính cường làm chi. Hiện tại các người muốn phá bỏ tượng đá này, một mình ta khó có thể đấu với tất cả các người nhưng ngày khác ta sẽ thăm hỏi từng người một. Nghịch long vương danh chấn thiên hạ chiến lực động trời, Cửu Châu khó kiếm được một người đấu ngang tay, nhiều người không dám nói trực tiếp chỉ dám tự nói thầm trong lòng, không người nào dám bước ra đầu tiên đấu với hắn vì chờ đợi họ là long vương chiến kỹ cuống phách vô cùng. “Chúng ta biết người và hắn quan hệ tốt vô cùng nhưng người cũng không thể vì vậy mà ngăn linh bảo xuất thế chứ.” Có người phẫn nộ chỉ trích. Nghịch long vương mặt không chút thay đổi vẫn một mình đứng tại nơi đó nhưng phát ra một cỗ lực lượng uy hiếp cường đại nói :” Không phải chỉ bởi quan

hệ giữa ta với hắn, mà còn bởi vì các người nếu thật sự đánh nát tôn tượng này thì thật sự có lỗi với hắn. Nơi này không ít người đến từ Trường Sinh giới, các người đều biết chuyện năm đó tổ thần dị giới xâm lấn, có ai là người biết công tích nhị thập tứ kiếm xuyên thân tổ thần không?” “Người nói cái gì đó?” Không ít người kêu la. “Chuyện Tiêu Thần năm đó ta không muốn nói tiếp, có tiếp tục giải thích thì các người cũng không tin. Các người muốn động thủ phá vỡ thạch tượng này thì cùng nhau tới đi, một mình ta tiếp hết.” Hồng Toàn cốt thể mờ ảo đứng thẳng trên không trung lẳng lặng nhìn tất cả, hồi tưởng lại chuyện cũ làm hắn cảm khái thật nhiều. Tiểu tử quật cường năm đó nay đã trưởng thành, đã có khả năng tung hoành thiên hạ. Long tộc vương giả tiềm lực vô cùng, những năm gần đây Nghịch long vương không ngừng lột xác, thiên hạ cao thủ tuy đông nhưng người thật sự có thể tranh giành với hắn chưa dám tiến lên nên đại đa số đều không dám tiến lên. “Haha...” Đúng lúc đó một tiếng cười to truyền đến, một thanh niên tóc bạc vóc người trung đẳng quanh thân thần huy bao bọc, bước đến phía trước nói:” Bất quá chỉ là một tôn tượng đá thôi có gì mà không thể phá? Đáng tiếc năm đó ta xuất hiện quá muộn nếu không thì hắn bỏ mạng từ lâu rồi... Không ít người đã nhận ra người vừa xuất hiện, hắn chính là kẻ hùng bá tây nam Cửu Châu địa vực Cửu đầu thần xà, một nhân vật cường đại có thể tranh phong được với nghịch long vương. “Hiện tại người nói những lời này làm gì, nếu cảm giác đủ mạnh thì hãy tới trước Tử Thành một lần rồi hãy quay lại đây khoe khoang uy phong.” Nghịch long vương nói chuyện không chút lưu tình. Cửu đầu thần xà cũng không tức giận lắc đầu cười nói :”Năm đó hắn tiến tới Tử thành là vì vấn đề cơ duyên chứ không phải có thực lực vào Tử thành. Hiện tại người đã chết rồi, ta cũng không muốn đánh giá nhiều làm gì. Bất quá người có phần quá mức ngang ngược, người cho rằng chỉ một mình người có khả năng ngăn cản thiên hạ quần hùng tầm bảo sao? Nghịch long vương ánh mắt nghiêm nghị nói :”Cửu đầu xà người cho rằng chỉ bằng vào câu nói của người là có thể cô lập ta với mọi người trong thiên hạ sao? Năm đó Tiêu thần chính là người ân oán phân minh, trong lòng mọi người đều rõ. Những tên vừa mới kêu gào thật ra là đám môn đồ đệ tử của đám giáo phái bị Tiêu Thần đánh

cho chặt vật trước đây.” “Haha...” Cửu đầu thần xà cười to nói:” Hôm nay ta sẽ chặn người, đừng cho rằng mình là vô địch thiên hạ.” Nếu hấn ngăn cản được nghịch long vương, bọn người bên ngoài sẽ có khả năng phá vỡ tượng đá. Nghe hấn nói như thế, tất cả môn đồ của các giáo phái trước đây bị Tiêu Thần giết hại đều kêu gào đứng dậy. Đang lúc này lại có ba bóng người xuất hiện bao quanh nghịch long vương, một người trong đó lên tiếng:” Nghịch long vương người hành sự ngang ngược, một mình dám chặn cả quần hùng thiên hạ thì cần phải có thực lực, nếu không thì ghèn cổ chịu chết đi.” “Thì ra là bọn Diệp Cửu Trọng.” Nghịch long vương nhìn thấy ba bóng người vây quanh cũng không cảm giác kinh ngạc nói:” Ta sớm biết các người sẽ đến, muốn ra tay như đã nói thì hãy cùng lên đi” Cách đó không xa mọi người đều giật mình thì ra là ba trong số luyện khí sĩ ngũ cường ,đây đều là những cường giả cao cấp nhất. Cửu đầu thần xà cười to lại nói:” Không cần bọn họ xuất thủ, ta cùng người lại tiếp tục chiến cùng người một lần nữa” Lập tức, hai vị cường giả lại lao vào đại chiến, Cửu đầu thần xà thân pháp thần huyền khó lường ,pháp lực thông huyền phát ra quang mang long lánh đem cả một phiến không trung hải vực giam cầm lại. Nghịch long vương ngửa mặt lên trời huýt sáo đem hư không đánh nát, hơi thở cuồng long phô thiên cái địa,chiến lực điên cuồng vận chuyển ,Long tộc cổ chiến kỹ làm cả thiên hạ kinh ngạc, hư ảnh tổ long quay quanh người hấn một thân ảnh độc đấu chín cái bóng không chút sợ hãi. Gặp cường địch thì càng mạnh mẽ. Biển khơi dậy sóng ,trên trời mây vần vũ , hai cường giả cứ vậy kịch chiến phía trước tượng đá. Ba người Diệp Cửu Trọng đứng một bên nhưng luôn mật thiết quan sát trận chiến. “Rống” Tiếng gầm rống rung trời, Cửu đầu thần xà đúng là cường giả tốt cao nên mới có thể kịch chiến với nghịch long vương. Sau một tiếng huýt sáo, chín cái bóng hóa thành chín con ngân xà thật lớn đồng thời hướng tới diệt sát nghịch long vương. Tiểu Quạt long một chương toái vỡ hư không bóng dáng tổ long cao lớn quần quanh thân mãnh liệt rít gào biến thành thân ảnh một con tổ long thật lớn hướng về phía chín con ngân xà quét tới. Long xà chi chiến. Biển khơi rít gào, những cơn sóng cao lớn mãnh liệt cuộn cuộn tận mây xanh duy chỉ có tượng đá đồ sộ cao vút vẫn đứng yên bất động. Hai cường giả kịch chiến

uy áp khủng bố phát ra mệnh mông bất tận. Các cường giả đang xem đều biến sắc, những người yếu thì lui hẳn về phía sau. Giống như phải chịu áp lực khí thể của hai tuyệt đỉnh cường giả, tượng đá giữa biển khơi lại rung động một phen, âm thanh kiếm minh lại lần nữa xuất hiện âm thanh truyền mấy trăm dặm, kiếm khí bắn lên tận mây xanh. Ta vừa nhìn thấy là thanh thạch kiếm cắm ở trước ngực. Ta cũng thấy rồi là nó đang rung động. Lần này các tu giả tinh mắt chú ý đến chỗ xuất phát âm thanh kiếm minh rồi nhao nhao kêu la đứng dậy. Đây chính là tuyệt thể linh bảo, cho dù là người đối với Tiêu Thần thể nào cũng không kiềm chế nổi sự tham lam, tất cả đồng loạt hướng về phía trước vọt tới. Nghịch long vương mặc dù có chiến lực vô song có khả năng xem thường thiên hạ nhưng giờ phút này bị cường địch cuốn lấy và một đám cao thủ vây quanh cũng không có biện pháp ngăn cản đám người kia. “Phá vỡ thạch tượng này để giải khai phong ấn cho linh bảo.” “Có lẽ tất cả hai mươi bốn thanh kiếm đang xuyên thân thạch tượng đều là linh bảo thật đúng là vô phương tượng tượng.” Rất nhiều người bắt đầu cùng nhau ra tay động thủ. Nghịch long vương giận dữ ngửa mặt lên trời thét gào, thân thể hần dần dần banh trướng hóa thành một thân cự long kích thước không sai biệt lắm với hư ảnh tổ long. Thân long quẫy đuôi ,đầy trời sóng nước vọt lên hướng về phía đám tu giả ,đồng thời trên long giác cự đại phóng xuất quang mang đầy trời,long tộc thần thông xuất ra khiến nhiều người bị đánh rơi xuống biển. Long tộc không chỉ có riêng chiến kỹ, còn có nhiều đại thần thông đáng sợ, chẳng qua bình thường tiểu quật long ít khi thi triển ra mà thôi. Cửu đầu thần xà cũng không phải hạng người dễ đối phó, chín con thần mãng cùng xuất động ngăn cản nghịch long vương xuất thủ ,chính đạo quang mang màu ngọc quán quanh nhau ý muốn cầm cố địch thủ. Ở bên cạnh, ba tên luyện khí sĩ bọn Diệp Cửu Trọng chăm chăm quan sát tùy thời có thể ra tay xuất thủ. Nghịch long vương vô cùng giận dữ, mãnh liệt ra tay chặn chín con thần mãng rồi tiếp đến song giác phát ra một chùm tia sáng vô tận hướng tới đám người muốn phá vỡ thạch tượng đại khai sát giới. Long tộc đại thần thông càn quét tất cả mọi thứ ngăn cản, thần quang bắn tới đâu từng đạo huyết quang không ngừng bắn ra không ít cao thủ bỏ mạng chỉ trong sát na. Tại khoảng không gian phía xa, Tiêu Thần

rất cảm động, tiểu quật long vì bức tượng đá của mình mà kịch chiến không ngừng làm hăn nhớ lại khoảng thời gian hăn và nó ở chung. Hăn biết tiểu quật long khó có thể kiên trì được lâu, hăn phải đi khuyên nó nếu không dù có đại thần thông cùng long tộc chiến kỹ cũng khó có thể ngăn cản được nhiều cao thủ như vậy. Xoát Một đạo hồng quang xẹt qua không trung một cái hồng toản khô lâu. Nơi này là nhân gian giới nhìn thấy hồng toản khô lâu là việc rất đặc biệt nên cửu đầu thần xà và tiểu quật long đều dừng tay. Tiêu Thần không để ý đến cửu đầu thần xà quay lại phía tiểu quật long nói:”Thời gian đã qua lâu rồi, ngươi cũng đã cố gắng hết sức. Đây bất quá chỉ là tôn tượng đá thôi mà,tùy ý để bọn chúng phá đi, đừng để chính mình cố gắng quá sức. Tiểu quật long cùng cửu đầu xà từng thấy hăn dăng co cùng thất thái tử tại tử thành nhưng không biết là ai không ngờ hăn lại xuất hiện tại chỗ này. “Không thể để chúng phá hư tượng đá đây là hy vọng duy nhất...” Nghịch long vương lại thét lên song giác lại phát ra vô tận ánh sáng hướng về phía những tu giả phá hoại tượng đá. Tiêu Thần nhất định không để cho tiểu quật long bởi vì mình mà rơi vào vòng nguy hiểm cho dù hiện tại có phải bại lộ thân phận cũng không sao. Nhưng vào lúc này một cỗ lực lượng cường đại vọt tới ,hăn bỗng nhiên biến mất. Rất nhiều người đã đến phụ cận tượng đá các loại pháp bảo đao kiếm được tế lên đập phá tượng đá. Tiểu quật long đã cạn kiệt khả năng một bên vừa phải chiến đấu với cửu đầu thần xà một bên phải bận tâm tới tượng đá. “Nhị thập tứ kiếm xuyên thân tổ thần này còn tồn tại thì hăn là còn một đường hy vọng, ta nhất định phải giữ được nó.” Tiểu quật long bắt đầu liều mạng. Vào giờ khắc này, bọn Diệp Cửu Trọng cuối cùng cũng xuất thủ đem nghịch long vương vây khốn lại. Nghịch long vương tử chiến không lùi ,hăn căn bản không có ý muốn bỏ trốn, điều này làm cho bọn Diệp Cửu Trọng cảm thấy đây là tin vui ngoài ý muốn,nếu hăn không chạy thì có khả năng tiêu diệt tiểu quật long. Đúng lúc này âm thanh kiếm minh vang lên liên tục làm rung chuyển trời đất bức tượng đá lớn bắt đầu rung chuyển mạnh mẽ. Tất cả những người đang đập phá tượng đá đều kinh hãi biến sắc, nhìn cự ảnh cao ngất trên bầu trời khiến rất nhiều người cảm thấy lạnh lẽo. Nhất là khi họ thấy được khuôn mặt rất giống khuôn mặt của đại sát tinh năm xưa. Tượng đá mãnh

liệt lay động, biển khơi nổi sóng cuộn cuộn. Tượng đá khổng lồ như một người ngủ say bắt đầu thức tỉnh, thân hình bên ngoài bắt đầu động dậy, khuôn mặt hần dần lộ ra cảm xúc lúc đầu cảm giác lẫn lộn sau đó bắt đầu chuyển sang kinh ngạc. Đầu của hần bắt đầu chuyển động hướng tới bát phương rồi sau đó lại nhìn lên trời. Cuối cùng tựa hồ hần cũng tin tưởng được điều gì đó, thạch thân rung động kịch liệt như muốn giãy dụa thoát ra khỏi trói buộc của cái gì đó. Một hành động khiến phong vân biến đổi, đại địa rung chuyển. “Leng keng” Âm thanh bên tai không dứt, những thanh kiếm xuyên qua ngực hần có xu hướng tự rút ra khỏi thân thạch tượng. Thân thể thật lớn của thạch tượng từng chút thoát khỏi trói buộc thân thể dần dần có được một chút lực lượng, âm vang một tiếng cánh tay phải của nó đưa cao lên. Tiếp theo thân thể thật lớn như đang hoàn toàn sống lại năng động hoạt bát. Năm đó Tiêu Thần sát lục cả thiên hạ gây kinh sợ Cửu Châu, rất nhiều người trở thành vong hồn dưới tay hần, đó là thời kỳ hắc ám trong lòng nhiều người, hôm nay bỗng nhiên tượng đá của hần đứng dậy hoạt động làm sao không gây sợ hãi cho được. “Leng keng” một tiếng, tay phải của tượng đá nắm lấy thanh thạch kiếm trước ngực rút ra lập tức không gian thay đổi thiên địa biến sắc. Mây mù tám phương bị kiếm khí đánh cho xơ xác. Không có quang hoa bắn ra, không có kiếm quang vọt lên nhưng thạch kiếm lại thấu phát ra những đạo vô hình kiếm khí làm rung động thập phương. Tiểu Quạt long đang chiến đấu đẫm máu bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, trong đôi mắt từng giọt nước mắt chảy xuống. Tượng đá tựa hồ cũng có tình cảm, nhìn xuống toàn thân đầy máu huyết do đại chiến cùng chư cường để bảo hộ hần, dĩ nhiên hần lộ ra thần sắc vô cùng cảm động. Tay phải cầm chiến kiếm huy động lực lượng đánh xuống bao phủ Cửu đầu thần xà cùng tam đại luyện khí sĩ. Ngay lập tức, từng đạo kinh lôi vang rền rung chuyển khắp thiên địa. Biển khơi giận dữ phát xuất từng đợt sóng mênh mông ngập trời. Ngay cả cửu đầu thần xà cùng luyện khí sĩ tam cường sớm có chuẩn bị, nhưng có lẽ vẫn bị một phần khí thể chấn bay lên cao. Tượng đá vươn tả thủ đem tiểu quạt long toàn thân máu huyết đặt trên vai mình. Rồi sau đó hần đem chiến kiếm quét ngang, mỗi cử động của thạch tượng làm cho thiên địa rung chuyển, giờ phút này nhìn thạch tượng

tràn đầy lực lượng cường đại. Thạch kiếm thật lớn ẩn chứa lực lượng cường đại xé rách không gian lập tức huyết vũ bay toán loạn đem những tên tu giả có liên quan đang có ý định trốn chạy giết sạch. Đây thật sự là biến cố động trời đến hiện tại không còn ai dám lại gần thạch tượng tất cả đều bay về hướng ngược lại. Trong đôi mắt tượng đá quang hoa lưu chuyển đang đổi theo hướng Cửu đầu thần xà và mấy người Diệp Cửu Trọng rồi hăn cấm chiến kiếm bước đi giữa biển khơi làm dậy lên những cơn sóng mênh mông mãnh liệt. Đây đúng là sự kiện gây kinh hoàng cả thiên hạ, cơ hồ tất cả các tu giả có mặt tại đây đều lảng không chạy trốn. Tượng đá lại tiếp tục phát ra một kiếm quét ngang bát phương, đây là hướng tới những kẻ dùng đao kiếm bổ vào tượng đá lúc trước, không ít người trực tiếp hóa thành huyết vụ bay đầy trời. Uy thế như thế này quả thực là kinh thiên động địa. Tiểu quật long đứng thẳng trên vai của thạch tượng cũng không cảm thấy kinh ngạc, vì hăn biết thạch tượng này đã ngưng tụ được lực lượng của hai mươi bốn thanh chiến kiếm, có khả năng ngăn cách không gian đoạn tầng hiện tại cho dù bán tổ trong sinh cũng không thể ngăn cản được hăn. Cửu đầu thần xà và đám người Diệp Cửu Trọng đều rất cảnh giác, hoàn toàn loại bỏ ý định chiến đấu cùng hăn một trận trước hết bay đi chỗ khác. Tượng đá hành động thông thả bàn tay thật lớn bỗng dựng xuất thủ phá nát hư không quét ra phía ngoài. Cửu đầu thần xà cùng hai tên Diệp Cửu Trọng bên cạnh bị hung hăng đánh trúng thoáng một chút thời gian đã thần hình cầu diệt, thanh thạch kiếm rơi xuống biển gây nên một trận sóng lớn vô tận.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 363 : Chiến Kiếm chỉ Cửu Châu

Hai vị Luyện Khí Sĩ cường đại bị thạch kiếm hung hăng đánh trúng, trong nháy mắt hình thần cầu diệt, chỉ còn huyết vụ bắn tung tóe trên không

trung. "Bùm Bùm " Thạch kiếm khổng lồ rơi xuống giữa biển xanh làm bắn lên những cơn sóng vô tận. Kết quả thật chấn động! Ngũ cường Luyện Khí sĩ uy chấn vùng đất phía Đông Duyên Hải chính là nhân vật đại biểu cho cả một thế hệ tu chân, nhưng mà lúc này lại lập tức chết đi hai người làm cho rất nhiều tu giả ở đằng xa kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Thạch Nhân sống lại này uy thế động trời, một chút cũng vô phương chống lại. Tất cả mọi người dốc cạn kiệt khả năng bay ngược ra rồi từ phía chân trời thật xa mà ngẩng nhìn người khổng lồ trong biển kia. Biển khơi cuộn cuộn, sóng biển ngút trời. Tượng đá hùng vĩ như hòn núi ma quái đứng thẳng lẫn trong trời mây. Giống như chỉ cần giơ tay nhắc chân là có khả năng nghiền nát thiên địa, nó chậm rãi cất bước mà đi giữa biển khơi làm dấy lên những cơn sóng lớn vô biên. Đây là một kẻ khổng lồ đội trời đạp đất , không ai có khả năng đối kháng làm trái tim mọi người đều run sợ. Cũng may nó hành động chậm chạp, nếu không chỉ sợ vừa rồi có thể còn nhiều người hơn bị lọt vào tàn sát. "Cái gì đang xảy ra?" "Tại sao tượng đá này lại cử động?" . . . Rời xa chốn nguy hiểm, đông đảo tu giả dừng ở giữa không trung mà quan sát vật khổng lồ trong biển. Họ bắt đầu suy nghĩ tại sao lại như vậy. Rất nhiều người trong lòng đều dâng lên ý nghĩ không tốt. Dù sao lai lịch tượng đá này không giống tầm thường. Đó là một kẻ điên cuồng trước đây đã giết khắp thiên hạ. Đối với không ít môn phái mà nói thì đó là một thời kì hắc ám. Một kẻ đã bỏ mạng nhiều năm trời. Pho tượng đá này tại sao lại cử động? Tới phiên kẻ đó từ cõi chết mà tái sinh sao . . . Trong lòng một số người đã sinh ra dự cảm không tốt như vậy. Nếu quả là như vậy mà nói thì đó thật sự là rất đáng sợ. Giờ phút này. Tiêu Thần trong lòng kích động không thôi. Hắn vạn lần không ngờ chính mình lại nhập thân vào trong pho tượng đá khổng lồ. Lại có khả năng hoạt động thân thể. Năm đó, nhị thập tứ kiếm xuyên thân chấn Tổ Thần, hắn được Thạch Nhân bị hư hại trợ giúp thoát khỏi ra ngoài, nhưng phải để lại một phần tàn hồn. Hư ảo đã tan biến, thế giới tứ phương cũng không biết đã nhỏ đi bao nhiêu lần. Tạm thời có rất nhiều tòa thành lớn, Thần Ma sơn mạch, hoang mạc, thần đảo ... hạ xuống nhân gian. Pho tượng đá khổng lồ này cũng bởi vậy mà giáng xuống giữa biển khơi. Khi Tiêu Thần tiến vào vùng biển này thì liền bị một cỗ dao động

có phần kỳ dị hấp dẫn, cuối cùng bỗng nhập vào bên trong tượng đá . Giờ phút này, hắc có cảm giác huyết nhục đã trọng sinh. Mặc dù là thạch thể, nhưng mà đã có cảm giác tái sinh . Có điều mặc dù hắc cảm giác được khí tức của mình lưu lại năm đó , nhưng lại cũng không phát giác ra bộ phận tàn hồn kia. Nhiều năm qua bị giam hãm tại vực sâu tử vong, lấy cốt thể mà đi lại trong Tử Giả Thế Giới, gian khổ giãy dụa sinh tồn. Hiện tại đột nhiên thấy được hy vọng tái sinh, hồi tưởng lại đủ loại nhân gian năm đó thì có thể nào tâm tư của hắc không kích động? Sóng lớn ngút trời, Tiêu Thần chậm rãi cất bước đi tới. Nhưng biển xanh chỉ ngập đến bắp đùi hắc mà thôi. Một người khổng lồ đội trời đạp đất như thế thì khi bắt đầu hành động mà có uy thế rung chuyển trời đất. Hắc cúi người, nhặt lên thạch kiếm vĩ đại trong biển khơi kia. Hắc chỉ về hướng mọi người trong bầu trời xa xa. Các cao thủ như Cửu Đầu Thần Xà cùng Diệp Cửu Trọng vẫn một mực quan sát, giờ phút này trong lòng ít nhiều đều biết. Người khổng lồ này mặc dù có uy thế ngập trời, nhưng dù sao động tác cũng chậm chạp nên không tạo thành uy hiếp có tính hủy diệt. Trong đó lại càng không thiếu các giáo phái năm đó bị Tiêu Thần chèn ép. Bọn họ tự nhiên cũng thấy rõ tình thế trước mắt nên dần dần yên lòng, rồi sau đó từ bốn phương tám hướng bắt đầu vây quanh người khổng lồ. Đương nhiên, căn bản chúng không dám tới gần, chỉ là giăng co từ bầu trời xa như thế là chỉ muốn đánh bất ngờ mà thôi. Năm đó một lớp Tu Chân Giả đã bị tổn thất nặng, giờ phút này thấy tượng đá Tiêu Thần hoạt động thì họ xúc động phần nộ cùng sợ hãi. Một vài tu giả gan lớn đứng tại bầu trời xa mà phóng ra phi kiếm bổ về hướng pho tượng như muốn đập vỡ vụn. Giờ phút này, Tiêu Thần mặc dù nhập thân vào trong tượng đá, nhưng hành động cũng rất chậm, không thể nhanh nhẹn giống như thân thể huyết thịt vậy. Nghịch Long vương định giúp Tiêu Thần ngăn cản, nhưng liền cảm ứng được một cỗ dao động tinh thần nên đành chỉ động tác. "Không sao, bọn họ đánh mà không phá nổi khối thạch thể này." "Keng " "Bịch " Kiếm tiên bổ vào trên tượng đá làm bắn ra những chuỗi hoa lửa, nhưng căn bản khó có thể tác động được mấy may. Tiêu Thần quay người lại trong biển, đối mặt với một đám Tu Chân Giả phía sau, thạch kiếm khổng lồ trong tay giơ lên, thông thả mà đẩy uy lực đâm về phía trước. Lập

tức, trên bầu trời có vô tận đám mây hội tụ đến, trong biển cả xuất hiện những cơn sóng mãnh liệt mênh mông ngút trời. Vốn thực sự sinh ra từ thời Bàn Cổ , giống như sáng tạo đất trời , thạch kiếm nặng nề chậm rãi đâm về phía đằng sau. Một vết rách hắc ám khổng lồ liền xuất hiện ở phía chân trời, trực tiếp xé rách về hướng đám tu giả kia. Uy áp vô biên làm cho người ta sợ hãi, linh hồn đều sợ run. Ngay cả cách nhau rất xa, nhưng một cỗ lực lượng ngập trời vẫn chột đập mạnh đến những người đó. Nó liền làm rất nhiều người thân thể bị xé tan ngay tại chỗ mà trực tiếp rơi xuống biển khơi, càng có không ít người bởi dao động năng lượng cường đại không hiểu kia mà miệng phun tiên huyết ngã lăn ra. Uy thế như vậy, sao mà không động trời? Vốn đứng cách xa nhau vô tận mà tượng đá từ từ vỡ ra một kiếm cũng có được uy thế như vậy. Nếu là đích thực đối mặt thì ai có thể kháng cự? Cho đến lúc này, tất cả những người cho là tượng đá hành động chậm chạp, cho là có khả năng đùa giỡn nó đều thất kinh trốn về hướng còn xa hơn rồi táng đờm kinh hồn ngấm nhìn. Đây rốt cuộc là không phải Tiêu Thần sao? Đây là điều mọi người nghi hoặc. Nếu mà đúng như vậy thì rất nhiều người sau này đêm không thể ngủ. Cường giả bỏ mạng sống lại, đối với một số giáo phái mà nói là sự công kích quá lớn. Hơn nữa, tượng đá bậc này nếu như còn xuất ra những thần thông như Bát Tướng Thế Giới năm đó của Tiêu Thần thì uy lực tất nhiên khó có thể tưởng tượng .

"Người rốt cuộc là ai?" "Người đến tốt cùng có phải. . . là Ma vương giết người ngày đó sao?" Tượng đá đội trời đạp đất, trong đôi tròng mắt kia lại có tia sáng di chuyển, nhưng không đếm xỉa tới lời nói của mọi người. Đối với đám người đang rầm rĩ gọi nó, lại một lần nữa nó giơ lên thạch kiếm khổng lồ, chậm rãi múa may, có khả năng rõ ràng thấy Thái Cực đồ đang được khắc họa mà thành. Ở trong quá trình này, gió mây biến đổi, thiên địa thất sắc, phảng phất như có quỷ khóc thần sầu. Đến khi thạch kiếm điểm xong hai chấm Âm Dương cuối cùng của đồ hình trước mắt thì một cỗ năng lượng dao động hùng vĩ mênh mông cuồn cuộn ra. Trong biển khơi xuất hiện sóng thần lao nhanh cuồn cuộn. "Oanh " Tít tạt phía chân trời xa xôi, từ trời cao vạn trượng giáng xuống những luồng chớp tím vô biên đã bao trùm toàn bộ tu giả trên bầu trời bao phủ ở bên trong. Tiếng kêu thảm thiết

không ngừng phát ra, những cỗ thân thể cháy đen rơi xuống trong sóng biển. Đông đảo tu giả sợ hết hồn, một cái tượng đá không ngờ có uy thế như vậy, thật sự là đáng sợ mà lại khủng bố. Không còn có người nào dám kêu gào, tất cả đều bay trốn đi. Nếu không chạy đi thì quả thực là có lỗi với chính mình. Tượng đá có uy năng vô phương phỏng đoán, phạm vi công kích so với các loại tu chân pháp bảo thì còn xa hơn rất nhiều lần. Đúng lúc này, Tiêu Thần cảm giác trong lòng một hồi trống rỗng. Ngay sau đó cảnh vật chung quanh bắt đầu trở nên hư ảo, hẳn biết sắp sửa bị kéo ra quay về thế giới Tử Giả . Trong khoảnh khắc biến mất , hắn phát ra một đạo dao động tinh thần với Tiểu Quật Long : "Không cần bảo vệ tượng đá, ta sẽ lấy một loại hình thức khác để sống lại trở về." Nghịch Long vương đã sớm lệ nóng lưng tròn, không ngừng gật đầu. Tượng đá khổng lồ với sức lực mạnh mẽ hươu thanh thạch kiếm trong tay, giơ cao lên trời đã tạo nên uy áp khủng bố vô tận, làm cho đông đảo tu giả ở phương xa run rẩy không thôi. Nhưng tiếp theo cũng là gió êm sóng lặng, trời cao biển rộng. Tượng đá lẳng lặng đứng sừng sững ở nơi này, tóc dài bay xéo, kiếm chỉ trời cao, mắt nhìn lên bầu trời. Nó không tiếp tục có một chút cử động, chỉ là trông trạng thái rất sống động làm cho người ta vẫn có sợ hãi trong lòng. Lờ lờ đại về pho tượng đá nhô lên giữa biển trong một ngày đã truyền khắp Cửu Châu, lập tức gây ra một hồi sóng to gió lớn. Cường giả đã bỏ mạng kia, năm đó đại chiến Cửu Châu, đã gây nên phong ba vô tận mà năm tháng phong trần cũng khó che dấu nổi đoạn lịch sử đó. Cái tên Tiêu Thần này lại một lần nữa được mọi người nhắc tới, rất nhiều người đều biến sắc. Ngay cả là cao thủ năm gần đây mới xuất thế cũng nhanh chóng biết từ trong miệng người khác. Cái tên kỳ dị trong quá khứ kia có ma lực, rất nhiều người quả thực đã gọi là thần T. Ngay cả đến một số địch thủ năm đó cũng không khỏi không kêu lên rằng dầu hắn bỏ mạng đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn có thể uy danh như thế này, Tiêu Thần mặc dù chết cũng đáng . Tựa như ảo mộng, xuyên qua thế giới thạch anh tràn đầy màu sắc, ý thức của Tiêu Thần trở lại trong Cốt Tinh (giếng xương). Hồng Toàn cốt thể lấp lánh rung lên, hẳn hoàn toàn trở về rồi đứng lên. Đáy giếng cũng không âm u, các loại xương cốt Thái Toàn chồng chất như núi, hào quang lóng lánh giống như

kho báu tuyệt đẹp nhất. Hồi tưởng hành trình về nhân gian lần này mà tựa như đang ở trong mộng. Không ngờ hần lại thật sự ra tay được, phân thân tại tượng đá kia trong một khắc giống như huyết nhục đã trọng sanh. Cái loại cảm giác này thật sự làm cho người ta hoài niệm. Có điều hần phải đi quá vội vàng nên rất nhiều chuyện cũng không thể nói cho Tiểu Quạt Long. Tiêu Thần muốn lập tức lại trở về, nhưng mà lại phát giác bất kể cố gắng như thế nào thì hần đều không thể làm được. Đây là có chuyện gì đã khiến hần cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ còn có hạn chế thời gian sao? Trôi qua suốt một ngày một đêm, Tiêu Thần mới rốt cục lại lần nữa cảm giác được khí tức Cửu Châu. Cửu Châu đã sớm bởi vì tượng đá của hần xuất hiện mà nổi lên một hồi sóng to gió lớn. Rất nhiều người đều thảo luận cái kia đến tột cùng là tà linh gây ra hay có lẽ có kẻ thần lực nào đó cố ý mê hoặc đông đảo tu giả. Sau khi hiển linh xuất hiện hư ảnh trước Tử Thành, Tiêu Thần chỉ chốc lát cũng không dừng lại. Hần lập tức bay nhanh về hướng biển khơi phía Đông Cửu Châu. Từ cách rất xa hần liền cảm giác được dao động mạnh, không ngờ có những đám mây hình nấm dựng lên. Loại lực lượng khủng bố này làm ngay cả là hư ảnh như hần cũng cảm giác tim đập cực kì nhanh. Đây là lực lượng cường đại như thế nào? Thật là đáng sợ. Biển cả gần như sôi sùng sục, vô tận sinh vật biển chết oan chết uổng, một năng lượng khủng bố mang tính phóng xạ lan cuồn cuộn khắp trong thiên địa mênh mông, khí tức tử vong tràn ngập cả hải vực này. Tiêu Thần thất kinh, đây là lực lượng có thuộc tính gì? Hần năm đó đã đại chiến với các Bán Tổ, cũng không từng nhìn thấy loại năng lượng dao động kỳ dị này. Hần lập tức phóng đi về hướng tượng đá. Hần phát hiện một nhóm lớn tu giả đang lấy phi kiếm buộc chặt một loại vũ khí kỳ dị rồi công kích vào pho tượng đá khổng lồ. Năng lượng dao động khủng bố đúng là bởi vậy mà phát ra. Mặc dù đám mây nấm không ngừng nổi lên, nhưng mà tượng đá cũng không tổn hại mấy may. Chung quanh hai mươi bốn thanh thạch kiếm hình thành hai mươi bốn cái hắc động thật lớn đang không ngừng hấp thu loại lực lượng này. Điều đó làm tất cả tu giả đều lạnh toát sống lưng, có tiếng người nói run rẩy: "Thế này rất kì quái, đây chính là một loại vũ khí cuối cùng của nữ hoàng bộ hạ, tại sao lại căn bản vô phương rung chuyển mấy

may pho tượng đá?" Tiêu Thần lập tức giận dữ, lại là Triệu Lâm Nhi, lại muốn lấy loại vũ khí thần bí không ai biết để phá hư tượng đá. Mặc dù đối với hắn cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng vẫn làm hắn tức giận vô cùng. Mà liền vào giờ khắc này, lại một lần nữa hắn bị lực lượng thần bí hấp dẫn, nhập thân vào trong tượng đá. Lực lượng của sự sống lại truyền đến tứ chi lẫn kinh mạch, tượng đá lại một lần nữa sống lại. Mặc dù các đám mây hình nấm đang không ngừng dựng lên ở chung quanh, nhưng là vô phương làm ảnh hưởng tượng đá mấy may. Tiêu Thần chậm rãi nhắc Chiến Kiếm cầm trong tay giơ lên, rồi sau đó dồn hết sức mạnh cắm vào trong biển khơi. "Oanh " Kinh thiên động địa, trong đại dương mênh mông dâng lên những cột sóng lớn cao ngàn mét, giống như là từng đạo kiếm quang cực lớn đánh nát bảy đại bộ phận tu giả ở trên bầu trời phía xa, một tí tàn cốt cũng không còn lại. Chỉ có những đạo huyết vụ đang lượn lờ, tựa hồ chứng minh rằng bọn họ đã từng tồn tại. Tiêu Thần biết chính mình không thể dừng lại lâu dài tại thế giới này nên căn bản không lãng phí một chút thời gian. Hắn bước dài hướng về phía trước, Chiến Kiếm huy động làm thiên địa đều phải sợ run. "Oanh " Ở bầu trời tím xa, một vùng lớn không gian bị nát vụn, những tu giả vừa mới ra tay này vô phương trốn tránh nên toàn bộ hình thần tiêu diệt. Uy thế khủng bố như thế làm tin tức ngay tức thì liên truyền về Cửu Châu, tất cả thiên hạ kinh sợ. Triệu Lâm Nhi nằm trong loại vũ khí văn minh thất lạc, chuyện này cũng không phải bí mật gì nên đã làm cho rất nhiều cường giả đều kiêng kỵ sâu sắc. Nhưng thật không ngờ lại vô phương làm hỏng tượng đá mấy may. Tượng đá bày ra thần uy cái thế, căn bản cũng không phải sức người có đủ khả năng đối kháng. Hơn nữa, pho tượng đá khổng lồ kia lại đánh về hướng đại lục. Tượng đá mặc dù hành động chậm chạp, nhưng mà nó cao lớn dị thường. Nếu như một lòng hướng tới đại lục thì tuyệt đối không mất bao nhiêu thời gian. Những cơn sóng mãnh liệt mênh mông vô biên bắt đầu dâng lên giữa biển cả, đông đảo tu giả Cửu Châu đều bị sợ ngây người. Triệu Lâm Nhi cũng cảm giác đại sự không ổn, nếu như người khổng lồ này tiến vào Cửu Châu thì sẽ tạo thành sự phá hoại mang tính hủy diệt như thế nào thì thật sự là khó có thể dự liệu. Có điều dù sao thời gian dừng lại của Tiêu Thần tại

thế giới này có hạn, không có khả năng một lần liền tiến vào Cửu Châu. Nhưng là, lần này đây hẳn thật sự nổi giận, ngay cả bị lực lượng Tử Giả Thế Giới kéo trở về thì chỉ một ngày sau hẳn còn có thể quay lại một lần nữa. Cứ như vậy, hẳn trực tiếp bước đến vùng đất bên bờ đại lục, đứng sừng sững trong biển khơi nhìn ra xa khắp đại lục. Nhưng mà đến lúc này hẳn ngừng lại, nếu như thực sự tiến vào Cửu Châu thì với thân thể khổng lồ như thế, chỉ sợ cũng sẽ hủy diệt rất nhiều người vô tội. Cuối cùng, Tiêu Thần đối mặt Cửu Châu, thạch kiếm khổng lồ trong tay đích xác thăm dò vào đại lục, chỉ về hướng đế đô xa xa. Đứng sừng sững như thế bên bờ biển, khí thế nặng nề phảng phất như có một cỗ sát khí khủng bố đang dập dờn. Điều này thật sự kinh sợ Triệu Lâm Nhi, nàng hoàn toàn thật không ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy. Tất cả thiên hạ kinh động, đông đảo tu giả đều vội vàng thảo luận, tàn linh của Tiêu Thần đã bỏ mạng khó hiểu thật sự không bị diệt sao? Điều này làm cho rất nhiều người đều khó mà ngồi yên. Một pho tượng đá uy hiếp tu giả khắp Cửu Châu. Trong lúc nhất thời, tại Cửu Châu lời đồn nổi lên bốn phía. Nói nữ hoàng thất đức, trời cao giáng thần vương tới Đông Hải, kiếm chỉ đế đô để cảnh cáo thế nhân, nếu như Triệu Lâm Nhi không thoái vị, chắc chắn sẽ mang đến tai nạn cho Cửu Châu. Tu giả không tin thần linh, nhưng mà dân chúng bình thường thì tuyệt đối tin tưởng. Khi tin tức này truyền tới hoàng cung đế đô đã khiến Triệu Lâm Nhi tức giận đến nghiến răng ken két. Tiêu Thần phát hiện một việc, bên trong tượng đá xuất hiện vết rạn, tựa hồ trong tương lai không lâu sẽ vỡ ra. Nhưng mà hẳn cũng không thật sự lo lắng, con đờn phục sinh của hẳn tại thế giới Tử Giả, ngay cả khi có khả năng khống chế tượng đá nhưng cuối cùng cũng lại bị kéo quay về vực sâu. Chỉ có sống lại tại thế giới tử vong kia thì mới coi như thật sự sống lại. "Nhanh lên một chút mà phục sinh trở về đi." Sau khi Tiểu Quạt Long hiểu đại khái tình hình của thế giới tử vong thì vừa kích động vừa vui mừng. "Ta cũng muốn sớm trở về, nhưng là chỉ sợ trong thời gian ngắn không được. Nhưng mà sau này ta có khả năng thường xuyên đi xuyên qua giữa hai Giới. Tại chỗ sâu nhất Thế giới Tử Giả có bí mật động trời, ta phải thăm dò nó đến cùng." Tiểu Quạt Long nói: "Cửu Châu cũng không đơn giản giống như bề ngoài. Sau khi Long

Đảo, Cổ Thành, đại mạc, thần cốc và rất nhiều xứ sở thần bí giáng xuống đây thì vẫn còn chưa xuất hiện cường giả đích thực. Nhưng mà tất cả mọi người biết Chiến tộc cường đại, Lệ Nhân tộc gần đạt đến thần linh cổ đại, Thần Tộc đích thực, Long Tộc đều muốn xuất thế. Đến lúc đó tất nhiên thiên hạ sẽ đại loạn, thế lực vận mệnh lại một lần nữa hoàn toàn thay đổi." "Thật là cho người ta chờ mong a. . . Trăm tộc cùng xuất hiện, tất cả cường giả xuất thế, đây mới là thời đại mà cường giả chân chính muốn hướng tới. Chỉ có như vậy mới có thể đủ ma luyện ra cao thủ chân chính. Tương lai tất nhiên là với mỗi nhân kiệt đều xuất hiện niên đại huy hoàng." Tiêu Thần cáo biệt Tiểu Quật Long, trở lại thế giới Tử Giả. Tương lai Cửu Châu, chắc chắn sẽ có nhiều vẻ nhiều sắc màu hơn làm hân hận không thể lập tức trở về. Nhưng lúc này hân chỉ có thể ở tử vong thế giới này mà dành dụm lực lượng. Hân cần mạnh mẽ hơn, trở nên mạnh nhất. Không biết Hồng Toàn vương giả có liên lạc được với người mua hay không, liệu cái đầu lâu vàng rực kia có thể mang đến một khóa Tử Toàn Hỏa Chung cho hân hay không? Tiêu Thần cảm giác muốn bắt đầu hăm hở tiến lên, có lẽ sau khi đạt tới Tử Toàn cảnh giới thì sẽ thật sự phải đi công chiếm thành trì, phải có nguồn tài nguyên khổng lồ trong tay thì mới có thể mạnh mẽ nhanh hơn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 364 : Cự Nhân Thành Tác giả: Thần Đông

Có được sức mạnh tuyệt đối mấu chốt là thoát khỏi Thế Giới tử vong. Lần này thời gian từ Cửu Châu dần dần cô đọng lại ở hư không kéo dài chừng hai mươi lần hô hấp.

Bên trong Cốt Tinh, từng tia sáng màu sắc rực rỡ, hào quang lóng lánh, kho báu Thái Toàn tựa như mộng như ảo.

Hành trình trên Cửu Châu ngày một hiện lên một cách rõ ràng, lúc này, Tiêu Thần đứng lặng dưới đáy giếng một hồi lâu, sau đó hắn mới hướng lên phía miệng giếng bắt đầu leo lên.

Trải qua sự việc lần này, trong lòng hắn bỗng dưng nổi lên hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, nào là thân nhân, bằng hữu, địch nhân....Ân oán tình cừu, tất cả mọi thứ dường như đã chìm vào quá khứ.

Sau khi đi ra từ bên trong Cốt Tinh, Tiêu Thần không ở lại tòa thành trì này nữa, hắn lập tức lên đường quay trở lại Thần Thôn.

“ Quan quan tuy cừu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”

Vừa bước chân tới cửa thôn, Tiêu Thần lập tức cảm nhận được tinh thần ba động của Hồng Toàn Vương Giả. Tinh lực của gia hỏa này thật sự là không khi nào giảm sút, lúc này, một đám thiếu niên Thần Tộc đang đứng chung một chỗ, xem Hồng Toàn đang hướng tới một thiếu nữ Thần Tộc cách đó không xa khoe khoang thơ ca của mình.

Đáng tiếc là thiếu nữ Thần Tộc lại cảm thấy vô cùng khó chịu, lập tức đem chậu nước giặt hắt thẳng vào người y, khiến cho y từ đầu tới chân đều ướt nhẹp, làm cho đám thiếu niên Thần Tộc đứng xem không ngừng cười vang.

“ Cầu còn không được, khi ngủ cũng mơ thấy, thật sự là thành thối, mà cũng trần trọc a” Hồng Toàn Khô Lâu dường như có cảm ứng, y liền quay

đầu lại, lập tức nhìn thấy Tiêu Thần đang tiến vào từ cửa thôn, liền vô cùng hưng phấn chạy tới trước mặt Tiêu Thần nói: “ Đại Ca, rốt cục người cũng đã trở về, người ra ngoài một cái liền hơn nửa tháng, thật sự khiến ta lo lắng, ta còn tưởng rằng người đã vẫn lạc ở bên ngoài mà không thể trở về a.”

Nhìn bộ dạng gia hỏa này ăn nói không hề cấm kỵ gì hết, một vẻ rung đùi đắc ý, tự cho là vô cùng phong lưu xuất chúng, Tiêu Thần tà tà liếc mắt y, nói : “ Người thật là nhàn nhã a.”

“ Đó là lẽ đương nhiên, chuyện tình vui vẻ nhất nhân sinh chẳng qua cũng chỉ có vậy. Sáng sớm ngắm thiếu nữ, chiều tà nhìn La Ly, vô cùng nhàn nhã. Chỉ cần có mỹ nữ là ta tiến tới, bất kể chân trời góc biển.”

Trên lầu một tòa tiểu lâu bên cạnh, tiểu La Ly liền mở cửa sổ ra, trực tiếp dội một thùng nước xuống dưới. Rào một tiếng. Hồng Toản Khô Lâu một lần nữa ướt sũng từ đầu tới chân.

“ Xem ra bất kể là thiếu nữ hay La Ly đều không có yêu thích người a.”

“ haize...Quả là người tài không được nhân thế yêu thương mà. Điều bi ai lớn nhất trong đời người cũng chỉ có vậy.”

Tiêu Thần cũng lười đáp lý với y. Hắn liền mở ra không gian giới chỉ, đem tặng nhóm thiếu niên Thần Tộc xung quanh một chút lễ vật. Đều là những

đồ vật dùng Toàn Toái Cốt để trao đổi ở bên ngoài. Bên trong không thiếu các loại vũ khí, cùng các món ăn đặc sắc, khiến cho đám thiếu niên Thần Tộc hưng phấn không thôi.

“ Xem ra mấy ngày hôm nay người sống ở đây cũng không tệ.”

“ Tất nhiên là vậy rồi. Người đẹp trai như ta đây dù có ở bất cứ nơi nào cũng giống như ngôi sao sáng trong bóng đêm, như bảo ngọc tỏa hào quang rực rỡ, vô cùng xuất chúng.” Hồng Toàn Khô Lâu bày ra một bộ mặt tự sướng vô cùng hưởng thụ.

Sau khi Tiêu Thần phân phát hết lễ vật quay sang y hỏi: “ Chuyện ta nhắc người làm thế nào rồi? ”

Hồng Toàn Khô Lâu nghe vậy, tinh thần liền trở lên phấn chấn mười phần nói: “ Có ta tự thân xuất mã, chuyện đó đương nhiên không thành vấn đề. Ngay cả Đầu Lâu Hoàng Kim cũng đã tìm được người mua rồi.”

“ Tốt” Tiêu Thần vỗ vai y, nói: “ Đi theo ta, chúng ta thương lượng thật kỹ.”

Đám thiếu niên Thần Tộc vừa cười vừa nói rời đi, chỉ có Tiểu Thiên Nhai là vội vàng theo sau.

Mấy ngày nay, Hồng Toàn Khô Lâu thực sự đã làm việc vô cùng tận tâm, dựa vào tài nguyên y nắm giữ trong tay, liên lạc với tất cả người mua Hỏa Chúng Sinh trong khu vực.

Tây Bộ địa vực, là xứ sở của "Thủy", cường giả bên ngoài khó lòng mà thâm nhập vào. Bởi vì nơi đó hình thành một liên minh cường đại, toàn bộ khu vực tây bộ đều được thống nhất bởi một tòa cố thành to lớn, bên trong tạo thành một cỗ lực lượng cường đại. Nghe nói, minh chủ Tây Bộ địa vực lúc nào cũng có thể tập trung lực lượng tiến vào chỗ sâu nhất trong đại lục.

“ Đó chính là Cự Nhân Thành?” Tiêu Thần hỏi.

“ Một tòa thành lớn vô cùng cổ lão, cũng không biết nó đã tồn tại được bao nhiêu năm tháng, từ xưa tới nay, tất cả khu vực Tây Bộ đều tập trung lại đây, nó được gọi là Thiên Sứ thành.”

Tiêu Thần khẽ nhíu mày, chỉ cần nghe cái tên Thiên Sứ Thành thì hẳn đã hiểu nơi này không chỉ đơn giản là một Cự Nhân Thành bình thường.

Hồng Toàn Khô Lâu lên tiếng: “ Ta không đồng ý giao dịch tại Thiên Sứ Thành là vì vùng nước nơi này rất sâu, với lại người mua là một viên Đại Tướng dưới trướng Chủ Thành Thiên Sứ Thành, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì thì chúng ta một điểm cơ hội cũng không có.”

Tiêu Thần gật đầu nói: “ Tình hình bên phía Đông thì thế nào? .”

“ Trong vòng trăm năm trở lại đây, cũng không có Hảo Chúng sinh vật cường đại thống nhất mặt phía đông địa vực, nhưng không phải là không xuất hiện cường giả, mà là những cường giả này có thực lực ngang nhau, nên cũng không ai nuốt trọn được ai.”

Tiêu Thần nghĩ tới lần giao dịch trước bị Thành Chủ Thất Sát truy giết liền hỏi: “ Ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang từ trước tới giờ đều là đồng minh, vậy thực lực của họ ra sao?.”

“ Trước kia trong quá khứ, ba thành này cũng vô cùng nổi danh, nhưng trong vòng trăm năm trở lại đây có thể nói ba thành này đang dần suy yếu đi, thực sự không còn có thể so sánh với những thành lớn khác.”

Tiêu Thần gật đầu nói: “ Nếu như ta ra tay, đầu tiên sẽ diệt Thất Sát thành.”

Hồng Toàn Khô Lâu nói tiếp: “ Trong những tòa thành lớn ở phía Đông, Cự Nhân Thành chính là một tấm lá chắn lớn nhất, rất ít người giao dịch bị tru sát tại tòa thành này, ta thông qua một ít người bạn cũ nên mới liên lạc được một người giao dịch là một vương giả thực lực khủng bố tại Cự Nhân Thành.”

“ nếu như đó là phương án tốt nhất của người, thì phía Đông địa vực liền giao dịch với người Cự Nhân Thành đi.” Tiêu Thần liền đem Hoàng Toàn Khô Lâu bên trong không gian giới chỉ triệu xuất ra, một khô lâu trong suốt,

long lanh, nhìn giống như một tác phẩm nghệ thuật, bên trong thấu phát ra quang mang màu vàng nhàn nhạt.

Nếu như lần giao dịch này thành công thì hẳn sẽ có cơ hội tấn giai lên cường giả Tử Toàn cảnh giới, mà Cự Nhân Thành cũng sẽ xuất hiện một vương giả Hoàng Toàn khô cốt. Điều này đối với hai bên là vô cùng công bằng.

“ Người hãy đi an bài đi, ta muốn mau chóng tiến hành giao dịch.” Tiêu Thần quả thực rất nóng lòng, lúc này hẳn thật sự muốn nhanh chóng gia tăng thực lực.

“ Được, ta cũng rất mong tấn cấp a.” Hồng Toàn Vương Giả hiểu rõ, chỉ cần Tiêu Thần tấn cấp thành công, như vậy hẳn cũng có thể tấn cấp theo.

Thiên Nhai đang ăn một trái cây thơm nức màu xanh cũng vui mừng hô lớn: “ A..a Ta cũng muốn.”

Tại bên trong Tử Giới, những ốc đảo là vô cùng hiếm thấy, bởi vì nơi đó tử khí quá nặng, nên rất ít khi xuất hiện Linh Quả. Giống như loại quả mà Thiên Nhai vừa ăn vừa nâng niu như bảo bối này, tại nhân gian giới cũng chỉ được xem như loại dã quả(quả dại) bình thường mà thôi.

Trong lòng Tiêu Thần bỗng nảy ra một ý nghĩ, không biết có thể dùng không gian giới chỉ đem một chút Linh Quả từ Cửu Châu tới thế giới này không, nếu như có thể thì việc đi lại trong bốn phía địa vực sẽ không còn là vấn đề.

Hồng Toàn Khô Lâu không nói lời thừa, lập tức chuyển mình rời đi, tiến hành an bài.

Trong mấy ngày tiếp theo, tại nơi sâu nhất trong đại lục, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng bạo động, những tiếng gầm thét của cường giả khủng bố trực tiếp vọng tới bên ngoài địa vực, hiển nhiên trong đó xảy ra đại chiến giữa các tuyệt thế cường giả.

Đại lục mệnh mông vô ngần, cũng không biết nó rộng lớn tới mức nào, nhưng từ những dao động truyền tới trong không gian, thì có thể tưởng tượng được chiến đấu giữa các cường giả khủng bố mãnh liệt tới mức nào, cho dù có là quân vương chỉ sợ cũng không thể tạo ra những dao động mạnh tới mức đó.

Mà điều càng khiến người ta sửng sốt chính là tại ngày thứ ba từ nơi sâu thẳm trong đại lục truyền đến tiếng hát như mộng như ảo của một thiếu nữ: “ Khi nào trăng sáng rọi? nâng chén hỏi trời xanh, chẳng hay trời cung khuyết, đêm đó thuộc năm nào, muốn theo gió bay lên, sợ ngọc điện quỳnh lâu, trên cao lòng giá lạnh....” (Đoạn hát này là ta chém gió. Hề hề. Nguyên văn: Minh Nguyệt bao lâu có? Nâng cốc hỏi thanh thiên. Không biết trời cao Cung Khuyết, nay tịch ra sao năm. Ta muốn thuận gió trở lại, lại khùng quỳnh lâu điện ngọc, cao xử bất thẳng hàn)

Tiếng ca uyển chuyển du dương, giống như thanh âm của tự nhiên nhẹ nhàng phiêu đảng trong hư không. Nhưng điều khiến người ta kinh hoàng đó là tiếng ca này vô cùng chân thật, không phải do dao động tinh thần của Hỏa Chung sinh vật gây ra.

Thanh âm này vừa cất lên liền khiến cho những cường giả bên ngoài địa vực vô cùng rung động, tất cả Hỏa Chung sinh vật đều cảm nhận được một cỗ uy áp khủng bố đè nặng.

Tiếng ca tuy rất uy mỹ, dịu dàng, nhưng đó không phải là tiếng hát của một tiểu thư khuê các mà đó chính xác là âm điệu của một tuyệt thế cường giả, sở dĩ nó có thể truyền tới bên ngoài địa vực xa xôi điều đó nói lên một điều, chủ nhân của tiếng hát đó tuyệt đối là quân chủ một phương.

Ngay cả Lý Mục trong Thần Thôn cũng cảm nhận được điều đó.

Vị Lão giả này cũng lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, bọn họ có vẻ giống với Hỏa Chung sinh vật nhiều hơn.

“ Cảnh giới của vị nữ tử kia đã cường đại tới mức tận cùng, từ cõi chết sống lại, có âm thanh của tự nhiên. Chuyện này nói lên một điều, gần đây nàng đã lột xác thành công, huyết nhục một lần nữa được trọng sinh, thực sự sống lại từ trong cõi chết. ”

Đây là kết luận của hai vị lão nhân Thần Tộc.

“ Người có khi vui khi buồn, trăng có khi tròn khi khuyết, tự cổ đã chuyện khó khăn, chỉ mong thân mãi trường tồn, vạn dặm sánh bước thuyền duyên....” (Lại thơ, lại chêm, huynh đệ tỷ muội có đọc mà cảm thấy không giống thơ thì đừng chê cười ta nha) Tiếng ca lượn lờ suốt một ngày, rồi sau đó nữ tử phát ra một tiếng thở dài nặng nề, âm thanh của tự nhiên mới biến mất. Giống như tại hồi ức về mọi thứ trước kia, tràn ngập tiếc nuối.

Có thể nghịch chuyển sinh tử, tái sinh huyết nhục, thật sự hồi sinh, điều này khiến cho Tiêu Thần vô cùng chấn động, tự hỏi, cô gái này là ai? Linh hồn hẳn luôn hòa nhập, đồng cảm cùng tiếng hát của thiếu nữ. Điều này khiến hẳn càng quyết tâm hơn, nhất định phải mạnh mẽ hơn, phải tăng cường thực lực, để có thể nghịch chuyển sinh tử, đây là mục tiêu hẳn theo đuổi.

Mười ngày sau, Hồng Toàn Khô Lâu trở về, y đã sắp xếp tốt mọi việc.

Vì việc này, Tiêu Thần đặc biệt mời hai vị lão nhân Thần Tộc là Lý Mục và Triệu Anh đi cùng, chuyện này liên quan trực tiếp tới việc hãn tăng cường thực lực, bởi vậy tuyệt đối không thể lơ là.

Lý Mục cùng Triệu Anh cũng đã đồng ý, nhưng chỉ âm thầm bảo vệ, bọn họ không muốn lộ diện trực tiếp.

Sắp xếp xong mọi chuyện, Tiêu Thần lập tức lên đường, phía Đông địa vực rộng lớn vô cùng vô tận, cũng may là có Hồng Toàn Khô Lâu liên lạc từ trước, nên không sợ không tìm được đích đến.

Trên đường, khi đi qua Thất Sát thành, Tiêu Thần dừng lại một hồi quan sát.

Hồng Toàn Khô Lâu nói: “ Năm đó tại Thất Sát Thành xuất hiện một siêu cấp cường giả, trực tiếp hướng chỗ sâu nhất đại lục giết tới, nhưng mà lúc này cũng đã lụi bại, chờ sau khi huynh đệ chúng ta đạt tới Tử Toàn cảnh giới, lập tức tới chiếm đóng ngôi thành trì này.”

Một mạch đi về hướng Đông, bằng với tốc độ vô cùng nhanh của đám người Tiêu Thần, cũng phải mất tầm bảy tám ngày mới có thể nhìn thấy một tòa thành ở phía xa xa.

Mà khu đất trống rộng lớn bên ngoài thành là một chiến trường cổ đại, tỏa ra vô tận sát khí.

Nơi này từ thời rất xa xưa từng xảy ra vô số trận đại chiến, ngay cả xương khô cũng đã mục nát, nhưng sát khí cùng với khí tức âm hàn vẫn như cũ, gần như hòa nhập với không gian nơi này. Từ những bộ di hài của Hỏa Chung Sinh vật cường đại chất thành một dãy núi nhỏ cũng có thể thấy được nó thảm liệt cỡ nào.

Cự Nhân Thành quả là danh bất hư truyền, so với những tòa thành trước đây Tiêu Thần từng đi qua thì tòa thành này to lớn và hùng vĩ hơn rất nhiều. Những Hỏa Chung Sinh vật nơi đây phổ biến đều cao tới hơn bốn thước, so với Hỏa Chung sinh vật bên ngoài thì quả là chênh lệch không nhỏ.

Ngôi thành cổ to lớn hùng vĩ, chiếm một diện tích vô cùng lớn, tường thành liên miên không dứt như những dãy trường thành, kiến trúc lầu các cao lớn nguy nga tản phát ra một cỗ hơi thở cổ xưa vô cùng huyền bí và hào hùng.

Hai bên cửa thành là hai hàng Hỏa Chung Sinh vật chiến lực mạnh mẽ canh gác, sau khi thuận lợi tiến vào trong thành, Tiêu Thần cũng Hồng Toàn khô lâu dọc theo đường lớn tiến về phía trước, trên đường có đủ loại Hỏa Chung Sinh vật qua lại, hình thù kỳ quái, tất cả đều vô cùng cao lớn, không chỗ nào đây được gọi là Cự Nhân Thành.

Hồng Toàn Khô Lâu đã từng đến nơi này, lần trước tới gặp đối tác giao dịch, vị cường giả kia đã muốn có một khối Hoàng Toàn cốt thể từ lâu, đã treo thưởng suốt mười mấy năm, nhưng chưa hề tìm được.

Đối với rất nhiều cường giả Tử Toàn cấp, thậm chí là Hoàng Toàn cấp, thì xương cốt của họ vẫn chỉ là bạch cốt. Nếu như bọn họ có được một khối Hoàng Toàn khô lâu, thì chắn chắn thực lực của họ sẽ tiến thêm một bậc, nói không chừng điều này có thể thay đổi vận mệnh của họ cũng nên.

“ Hắc, huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt.” Đúng lúc này, một cự sư thân cao bốn thước đi tới trước mặt Hồng Toàn Khô Lâu mới miệng nói.

Điều này khiến cho Hồng Toàn Khô Lâu rất khoái trí, mạnh miệng không biết xấu hổ hướng Tiêu Thần nói: “ Nhân vật thiên chi kiêu tử giống như ta đây cho dù có đứng ở trong biển người, thì người khác chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Thực không có biện pháp a, ai nói ta đây lại nổi danh như vậy làm gì cơ chứ.”

“ Phan”

Cự Sư mạnh mẽ vỗ một trảo lên vai Hồng Toàn Khô Lâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Tiểu tử, người thực sự là nhanh quên, nhớ năm đó người truy sát ta ba ngày ba đêm, mỗi hận đó sớm muộn ta cũng tìm người tính sổ.”

“ Hả? Có chuyện đó sao?” Hồng Toàn Khô Lâu lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“ Đi thôi, Chủ nhân nhà ta chờ các người đã lâu rồi.” Cự Sư vừa nói vừa chỉ tới một tòa phủ đệ vô cùng to lớn.

“ Đúng vậy, chính là nơi này” Hồng Toàn Khô Lâu vừa nói vừa liếc mắt nhìn Cự Sư hỏi: “ Sao lần trước ta tới không có gặp người?.”

“ Người yên tâm, chuyện gì đi chuyện đó, chủ nhân ta không quản tới việc ân oán trước kia giữa ta và người, việc giao dịch của các người vẫn như cũ.”

Tiêu Thần đứng lặng một chút, khẽ suy tư chốc lát, rồi mới cất bước đi tới.

Bên trong tòa phủ đệ to lớn, có không ít Hỏa Chung Sinh Vật cường đại, có một nhóm đang dò xét một bộ bạch cốt khổng lồ không kém so với Hồng Toàn Khô Lâu, tại phủ đệ môn chủ có hai Lam Toàn Khô Lâu thủ hộ.

Trên đường đi tới nơi sâu bên trong phủ đệ có thể cảm nhận được một số hơi thở cường đại, mà ngay cả Tiêu Thần cũng không thể cảm nhận được thực lực của đối phương.

Nơi này thật sự là ngọa hổ tàng long.

Khi hai người Tiêu Thần được dẫn tới bên trong một tòa cung điện to lớn, lập tức một cỗ uy áp khủng bố phô thiên cái địa phủ xuống, đè nén khiến

cho xương cốt của Tiêu Thần cùng Hồng Toàn Khô Lâu phát ra những âm thanh “kéo kẹt”, giống như lúc nào cũng có thể vỡ vụn ra vậy.

Người này tuyệt đối là cao thủ, Hỏa Chủng Sinh Vật vốn dựa vào độ cường hãn của cốt thể mà chiến đấu, mà người này có thể phát ra uy áp khủng bố đến như vậy, có thể nghĩ cảnh giới của người này khủng bố đến mức nào.

Uy áp ngưng tụ thành một tòa cự sơn vô hình, uy áp đè nén khiến cho hai người bọn họ không thể ngẩng đầu lên.

“Ta tới đây để giao dịch, không phải tới đây để quyết đấu.” Tiêu Thần cảm thấy khó chịu, không chút sợ hãi phát ra dao động tinh thần.

Một lát sau, uy áp khủng bố mới hạ xuống như thủy triều, đến lúc này, hai người bọn họ mới có thể cử động lại như bình thường.

Tại ngai vàng nơi trung ương đại điện, một Hỏa Chủng Sinh Vật thân cao tầm năm thước đang ngồi ngạo nghễ, ngoài tứ chi cùng khô lâu đều là bạch cốt, vùng ngực, bụng được bao phủ bởi lân giáp màu xanh, thoát nhìn vô cùng kỳ quái, giống như ác thi thông linh, bên trong hốc mắt của khô lâu thấu phát ra thần hỏa khủng bố khiến cho người khác không dám nhìn trực diện.

“Rất tốt, Thái Toàn Hỏa Chủng Sinh Vật không hổ là siêu cấp tiến hóa giả, nếu đổi lại là sinh vật bạch cốt cùng cấp bậc, vừa rồi chỉ sợ đã thi cốt vô

tồn.”

Dao động khủng bố như thái sơn áp đỉnh, khiến cho cả toàn đại điện rung chuyển, đối với những Hỏa Chung Sinh Vật cấp thấp, tuyệt đối là lực lượng khiến cho khiếp sợ từ tận linh hồn.

Dám treo giải để giao dịch Hoàng Toàn Cốt Thể Hỏa Chung Sinh Vật, tại khi vực phía Đông tuyệt đối là bậc cường giả số một số hai.

Bất quá, Tiêu Thần không có một chút lộ vẻ sợ hãi, bình tĩnh nói: “ Chúng ta tới đây giao dịch một cách công bằng, vương giả làm như vậy chỉ sợ hơi có chút mất phong độ.”

Một tiếng cười lạnh phát ra từ phía ngai vàng trong điện khiến người ta khiếp sợ tận linh hồn truyền đến: “ Trong thế giới cường giả vi tôn, năng lực càng cao, quyền quyết định càng lớn, ta thích như thế nào ta liền làm như vậy.”

Tiêu Thần cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng lại không thể phát tác, Tử Vong thế giới quả thật xứng với cái tên thế giới mạnh được yếu thua, tất cả mọi chuyện đều được quyết định bằng thực lực.

“ Kiểm tra đi.” Khủng bố vương giả đứng thẳng dậy, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một khối Tử Toàn đầu cốt, thần hỏa bên trong không ngừng dao động.

Nhưng điều khiến Tiêu Thần chú ý không phải là Tử Toàn đầu cốt mà là phía trên ngai vàng sau khi Khủng Bố Vương Giả đứng dậy, nơi đó hiện ra một thanh đoạn kiếm.

Phía bên trên ngai vàng, một thanh đoạn kiếm ngưng tụ Thất Thái Hà Quang, khiến cho Tiêu Thần cảm nhận được một tia quen thuộc. Bỗng nhiên trong lòng hắn chấn động kịch liệt, thanh đoạn kiếm kia, dĩ nhiên chính là -- Thất Thái Hung Kiếm của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 365 : Một trăm lẻ tám đời tổ tông

Trong ngôi điện to lớn hùng vĩ, thanh kiếm gãy ở trên ngai vàng trung tâm đang tỏa ra hào quang lấp lánh. Tuy rằng đã gãy, nhưng một nửa đoạn còn lại kia vẫn tỏa sáng óng ánh như mặt hồ nước chiều thu, quả thật là danh kiếm tuyệt thế từ cổ chí kim ít có . Tiêu Thần biết tên của Cự Nhân bạch cốt này là "Đoạn Kiếm Vương", nhưng không hề nghĩ cũng là bởi vì hắn có trong tay một thanh hung kiếm như vậy. Trong lòng hắn rung động, chẳng lẽ Cự Nhân trước mắt là Chuẩn Đề Đạo Nhân sao? Hồng Toàn khô lâu cũng là hai mắt sáng ngời, miệng thốt lên: "Quả là tuyệt kiếm, cho tới bây giờ ta còn chưa thấy được thần binh như thế ." "Kiếm này chính là trân phẩm hiếm có trên thế gian." Vị vương giả khủng bố cao năm thước cầm thanh kiếm gãy lên vuốt ve, mà nói: "Ngay cả có người đem vài tòa thành trì đến cũng không thể trao đổi với ta ." "Xin hỏi vương giả làm thế nào mà có được kiếm này?" Tiêu Thần nghĩ muốn xác nhận rốt cuộc hắn có phải là Chuẩn Đề Đạo Nhân không. "Hả? !" Đoạn Kiếm Vương lúc ấy liền phát ra một cỗ uy áp như núi, thần hỏa trong đầu lâu ốc lên hừng hực, từ trong đôi mắt bắn ra hai chùm tia sáng đáng sợ dài mấy thước lớn mà hàm hừ:

"Chuyện của ta đâu có đến lượt người hỏi tới?" Nói chuyện không chút lưu tình nể mặt, nhưng mà xác thật là hắc có tư cách này. Bầu không khí trong đại điện lập tức vô cùng căng thẳng, sát khí tràn ngập, Đoạn Kiếm Vương chỉ một lời không như ý liền có thể muốn giết người đập tắt Hỏa Chung. Tiêu Thần cùng Hồng Toàn khô lâu cũng chỉ có thể im lặng, không lên tiếng nữa. Trong tình thế so sánh với kẻ mạnh, trước mắt bọn họ xác thật không có thực lực ngang vai ngang vế với Đoạn Kiếm Vương, thực tế chính là tàn khốc như thế. Sát khí rung động trong đại điện cả một thời gian dài, rồi uy áp đáng sợ làm cho người ta sợ hãi mới dần dần tan đi. "Nghiệm hóa!" Đoạn Kiếm Vương lạnh lùng quát một tiếng, âm thanh tựa quả cự chuỳ ngàn cân đập vào trái tim Tiêu Thần cùng Hồng Toàn khô lâu khiến thân hình bọn họ cùng lão đảo. Vị vương giả khủng bố bước dài từ ngai vàng cao cao tại thượng tại chính giữa điện dọc theo bậc thang đi xuống, trong tay nâng một cái đầu lâu Tử Toàn khô lâu gần như sắp nứt đang lóe ra những chùm sáng yêu quái. Tiêu Thần không nói gì thêm. Trước mắt hắc không có thực lực cần thiết. Muốn cùng Đoạn Kiếm Vương trước mắt nói chuyện ngang hàng thì căn bản không có khả năng. Hắc lấy ra từ không gian Giới Chỉ chiếc Hoàng Toàn đầu lâu. Trong đại sảnh lập tức tỏa ra từng đạo hào quang chói lọi, một vầng sáng vàng nhàn nhạt đầy vẻ êm dịu mà lại thần thánh. Hoàng Toàn cốt thể chính là cốt thể có một không hai từ đại lục bên ngoài mà đám Hỏa Chung sinh vật tối cao hướng tới. Từ trong đôi mắt Đoạn Kiếm Vương lập tức bắn ra hai đạo thần quang dài vài thước. Chúng tựa như hai thanh kiếm sắc lóng lánh chiếu thẳng đến đầu lâu ở trong lòng bàn tay Tiêu Thần. Hắc đã treo giải thưởng mười mấy năm mà cho tới bây giờ mới có thu hoạch. "Ha ha. . ." Hắc cười lớn rồi xòe bàn tay khổng lồ nhằm hướng Hoàng Toàn đầu lâu chớp tới. Tiêu Thần rất bình tĩnh lui ra phía sau một bước, hắc hơi cúi đầu thấp một chút rồi nói: "Chúng ta đồng thời nghiệm hóa." Đoạn Kiếm Vương nặng nề hừ lạnh một tiếng rồi đưa Tử Toàn đầu lâu tới. Đồng thời Tiêu Thần cũng đem Hoàng Toàn đầu lâu đưa tới. Hai người cùng lui lại, đều tự kiểm tra thân phẩm mà mình giao dịch. Bên trong Tử Toàn đầu lâu hơi bị nứt, Hỏa Chung mặc dù bị bể vài miếng, nhưng mà vẫn dồi dào dị thường, cũng không có dấu hiệu giả dối. Tiêu

Thần gật đầu, liền cho vào trong không gian Giới Chỉ. "Chậm đã!" Đoạn Kiếm Vương trân trọng nâng Hoàng Toàn đầu lâu, sau khi thưởng thức xong mới nói với Tiêu Thần: "Tử Toàn Hỏa Chung của ta là hàng thật giá thật, nhưng mà đầu lâu của người có chuyện." Tiêu Thần nghe vậy lập tức cả kinh, tên khốn này muốn ăn quýt, rõ ràng là đang tìm cớ. "Vương giả làm như vậy hơi mất phong độ, người hoàn toàn có thể đem đầu cốt ra bên ngoài phủ đệ để cho người toàn thành đến kiểm nghiệm rốt cuộc là có vấn đề hay không?" "Ta nói có chuyện liền có chuyện." Cự Nhân Bạch cốt vương giả cúi nhìn Tiêu Thần, hần phát ra dao động tinh thần rất lạnh lùng mà bảo: "Ta cần Hoàng Toàn đầu lâu là cái loại ánh vàng chói mắt, giống như hoàng kim đúc mà thành. Mà đầu lâu các người mang đến thì lại trong suốt giống như thạch anh, chỉ hơi có ánh vàng nhàn nhạt, cũng không phải loại kim quang mãnh liệt chói mắt." Lúc đầu, Hồng Toàn khô lâu cho là chiếc đầu lâu này thật sự có vấn đề. Nhưng sau khi nghe nói thế cũng lập tức biết rằng vị vương giả khủng bố này rõ ràng là đang gây sự. Hần không nhịn nổi liền lên tiếng: "Vương giả nói loại đầu lâu phát ra kim quang mãnh liệt thì e rằng đến đệ nhất cao thủ ở vùng đất phía Đông cũng không chém nổi đầu của loại cường giả đẳng cấp như vậy?" Đoạn Kiếm Vương không nói gì, chỉ là lạnh lùng xoay quay đầu nhìn soi mói Hồng Toàn khô lâu. Áp lực cường đại phát ra lập tức làm cho toàn thân xương cốt Hồng Toàn khô lâu đều rung động "Kèo kẹt kèo kẹt". Tiêu Thần không đổi sắc mặt, hần bình tĩnh nói: "Hồng Toàn có ba bậc, Tử Toàn có ba bậc, Hoàng Toàn cũng có ba bậc. Người đang nói đến loại hoàng kim đầu lâu chính là Hoàng Toàn cấp thứ ba cao nhất. Ta cung cấp Hoàng Toàn đầu lâu là Hoàng Toàn cấp thứ nhất, Tử Toàn Hỏa Chung mà người cùng ta trao đổi chẳng qua chỉ là Tử Toàn cấp thứ nhất mà thôi, chúng ta giao dịch rất công bình." "Nói như vậy nếu như ta có thể cung cấp Tử Toàn Hỏa Chung cấp thứ ba thì người liền có thể cung cấp hoàng kim đầu lâu của Hoàng Toàn cấp thứ ba?" Đoạn Kiếm Vương nhìn soi mói Tiêu Thần. "Thật xin lỗi, ta vền vẹn có một cái đầu lâu Hoàng Toàn cấp thứ nhất như vậy. Nếu như vương giả không hài lòng, giao dịch của chúng ta liền cứ thế không còn giá trị." Tiêu Thần nói đúng mực. Đoạn Kiếm Vương lại phát ra dao động tinh thần càng lạnh lùng

hơn mà nói: "Người cứ nói không còn giá trị liền không còn giá trị? Lấy cái gì bồi thường ta?" "Chúng ta song phương cũng không có bất cứ tổn thất, nếu như vương giả không hài lòng, chúng ta kết thúc như vậy." Cơn tức giận trong lòng Tiêu Thần dâng lên, nhưng đang đứng ở lãnh địa của người ta, lại đối mặt với Đoạn Kiếm Vương tối thiểu có thực lực Tử Toàn bậc ba trở lên thì hẳn không thể không nhẫn nhịn. Đoạn Kiếm Vương tỏa ra âm khí dày đặc cười lạnh nói: "Muốn thủ tiêu giao dịch cũng có thể, liền để đầu lâu Hoàng Toàn bậc một lại, coi như là bù cho tổn thất của ta." Thế này thật sự là khinh người quá đáng, lấy mạnh ép yếu. Nếu Tiêu Thần có thực lực tương ứng thì đã sớm một đao chém tới, nhưng trước mắt không thể không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Hắn nói: "Vương giả làm như vậy mà không sợ bên ngoài chê cười sao?" "Ai dám nói ta? !" Vương giả khủng bố hùng hổ hăm dọa, phong thái cường ép như thế khiến Hồng Toàn khô lâu cũng cảm giác khó có thể chịu được, bèn mở miệng: "Vương giả ngài làm không thỏa đáng như vậy, nếu như truyền ra ngoài sẽ tổn hại uy danh của ngài." "Nếu như truyền ra mà tổn hại uy danh của ta, vậy hai người các người liền lưu lại đi. Có hai kẻ Hồng Toàn siêu cấp Tiến Hóa đến làm thuộc hạ cho ta thì cũng không làm yếu danh tiếng của ta." Nói tới đây, hắn nâng Hoàng Toàn đầu lâu bước dài về ngai vàng giữa điện. Giờ phút này, bất kể là Tiêu Thần hay Hồng Toàn khô lâu đều phải cắn chặt hàm răng ken két. Thật là khinh người quá đáng, vị vương giả này không chỉ có muốn chiếm lấy Hoàng Toàn đầu lâu, còn muốn nô dịch bọn họ. Thật sự là không thể nhẫn nhịn nổi. Đây quả thật là một thế giới tàn khốc cá lớn nuốt cá bé, đâu phải có công bình gì đáng nói? Cường giả quả thực là muốn làm gì thì làm, bên ngoài đồn đại là đến Cự Nhân Thành giao dịch mà nói thì coi như an toàn. Như vậy có thể tưởng tượng các thành trì khác tất là càng hắc ám hơn. "Đoạn Kiếm Vương người không nên khinh người quá đáng, không biết thực lực của người chúng ta làm sao dám tới đây giao dịch." Tiêu Thần bước dài đi về phía trước vài bước, hắn nói: "Nói thiệt cho người biết, chẳng qua là chúng ta phụng mệnh tới đây giao dịch mà thôi. Nếu như người hành động ngang ngược như thế thì người sau lưng chúng ta sẽ tìm đến người bàn luận." Bạch cốt vương giả khổng lồ ngồi ngay ngắn ở trên

ngai vàng, ngắm nghía thanh kiếm gãy mà hỏi: "Các người đang làm việc cho hãn? Vậy cường giả phía sau các người là ai?" "Không cần phải ... Nói ra." Tiêu Thần ngẩng đầu đối mặt vương giả khủng bố trên bậc thang mà nói: "Chúng ta không muốn gây chuyện, chỉ cần mang theo Tử Toàn Hỏa Chủng rời đi. Nếu như người không muốn giao dịch, có thể đem Hoàng Toàn đầu lâu trả lại cho chúng ta." "Đúng, mua bán không thành vẫn còn nhân nghĩa, chúng ta chia tay tốt đẹp." Hồng Toàn khô lâu ở bên cạnh nói phụ họa. "Hừ hừ hừ hừ. . ." Đoạn Kiếm Vương miệt thị nhìn chăm chú hai người phía dưới rồi nói: "Nếu như người sau lưng người các người cũng đủ cường đại thì còn có thể để ý tới Tử Toàn Hỏa Chủng này sao? Muốn lừa gạt ta không dễ dàng như vậy." Nói tới đây, từ trong đôi mắt hãn bắn ra hai đạo thần hỏa sáng chói dài mấy thước định hướng về đám Tiêu Thần mà nuốt chửng bọn họ. "Xích " Có tiếng xé gió truyền đến, từ bên ngoài đại điện có hai thanh cốt đao cấp tốc bay tới, trong nháy mắt đã chặn luồng thần hỏa sáng chói kia. Vương giả khủng bố kia trên ngai vàng lập tức chấn động, vội vàng thu hồi Hỏa Chủng. Tại chính giữa đại điện, lẳng lặng trôi nổi hai thanh bạch cốt đao, chúng đang tản ra vàng sáng êm dịu. Đoạn Kiếm Vương là người biết hàng, hai thanh bạch cốt đao kia mặc dù xem ra bình thường không có gì đặc biệt, nhưng hãn biết tuyệt đối là kỳ bảo, ngay cả dùng để cắt Thái Toàn cốt thể cũng không thành vấn đề. Đây chỉ sợ là cốt thể của Hỏa Chủng sinh vật khủng bố đã tu luyện tới cảnh giới cực hạn để lại sau khi diệt vong mài ra mà thành. Hãn trong lòng chấn động, vội quát: "Kẻ nào bước ra đây?" "Chúng ta chỉ muốn giao dịch công bình , nếu như Đoạn Kiếm Vương người nhìn không thích thú với đầu lâu kia, chúng ta liền lập tức chia tay, hủy bỏ giao dịch đi." Dao động tinh thần từ bên ngoài đại điện truyền đến. Tiêu Thần trong lòng trấn tĩnh, hãn biết hai vị lão nhân Thần Tộc đã tới, đang bày ra loại ngự khí thuật tương tự Luyện Khí sĩ . Đoạn Kiếm Vương tức tốc chạy ra khỏi đại điện, nhảy lên đỉnh tòa kiến trúc cao lớn, hướng về khắp nơi đánh giá. Nhưng mà vén vện chỉ thấy được hai thanh bạch cốt đao trôi nổi trên không trung, ngoại trừ cái đó ra thì cũng không phát hiện bất cứ điều gì. "Đoạn Kiếm Vương người vì một chiếc Tử Toàn đầu lâu mà đại chiến một hồi cùng chúng ta , người cho rằng đáng giá

sao?" Dao động tinh thần phi thường mờ ảo, phảng phất như đến từ bốn phương tám hướng. Đoạn Kiếm Vương cực kì sa sầm. Hắn đứng ở trên một đỉnh tháp cao lớn, từ cốt thể khổng lồ cao năm thước phát ra một cỗ uy áp động trời làm tất cả bạch cốt sinh vật trong tòa phủ đệ sợ đến quỳ rạp xuống đất. Trải qua một hồi thật lâu, nó mới bay trở lại trong đại điện, hai thanh cốt đao như hình với bóng cũng theo đi vào, bảo hộ trước người Tiêu Thần cùng Hồng Toàn khô lâu. Đoạn Kiếm Vương ngồi ở trên ngai vàng cao lớn chính giữa đại điện, hắn cầm thất thái đoạn kiếm mà mắt nhìn xuống phía dưới. Sau khi âm trầm nhìn chăm chú hai thanh cốt đao cuối cùng mới nói: "Được rồi, giao dịch hoàn thành, các người đi thôi." Vừa rồi hắn cẩn thận đánh giá trong thời gian dài, cảm giác nếu như khai chiến thì sẽ mất nhiều hơn được. Tiêu Thần mang theo Tử Toàn đầu lâu đã sắp nứt ra liền đi ra ngoài, Hồng Toàn khô lâu cũng vội vàng học tốc đuổi theo. Hai thanh cốt đao ở trong đại điện trôi nổi trong thời gian dài rồi mới đột nhiên quay đầu bay đi. Sau khi bình an ra khỏi Cự Nhân Thành, Hồng Toàn khô lâu lập tức bắt đầu chửi ầm lên: "Cái gì mà biểu diễn, thật muốn cầm đầu của nó vật xuống làm bô đi tiểu đêm. Mịa nó, chờ ta đây trưởng thành đến Tử Toàn bậc ba thì không đánh nó đến phải gọi ta là ông ngoại không được." Sau khi đi ra xa ngoài mấy ngàn dặm, hai vị lão nhân Thần Tộc mới hiện thân. Tiêu Thần cùng Hồng Toàn khô lâu vội vàng hành đại lễ để tỏ lòng biết ơn. Trải qua một lần này làm Tiêu Thần càng thêm nhận rõ, thế giới Tử Giả không có gì công bình đáng nói, phải có thực lực uy hiếp lực cường đại mới được, nếu không chỉ có thể sa vào cảnh làm miếng thịt trên cái thớt gỗ. Cuối cùng, hai vị lão nhân Thần Tộc rời đi, Tiêu Thần quyết định sau đó sẽ quay lại Thần Thôn. Hắn muốn tìm cho Hồng Toàn khô lâu một cái Hỏa Chung Hồng Toàn bậc hai. Bọn họ hành động như gió cuốn, một ngày liền có thể đi được mấy ngàn dặm. Có điều là khi xuất phát lần nữa, vừa mới đi ra ngoài hai ngàn dặm liền bị người khác chặn lại. "Đích xác là Thành Chủ Thất Sát thành." Tiêu Thần nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chú một hàng người phía trước. Phía trước có mười một người đứng thành hàng. Ngoại trừ bạch cốt sinh vật ở giữa cầm đầu, mười tên còn lại đều là Tử Toàn cốt thể với khí tức vô cùng âm u, đang tỏa hết mười phần sức mạnh,

làm lóe ra muôn vàn đạo hào quang rạng rỡ. Với những chùm tia sáng tím ngắt chói mắt, dồi dào lóng lánh, mười cỗ Tử Toàn sinh vật đứng chung một chỗ cực kì có tính chấn động lập tức liền đè nén Hồng Toàn khô lâu. Âm thanh của hắc đều đã run rẩy: "Cụ ... cụ tổ nhà ta ơi, ngày thường ngày cả muốn nhìn thấy một vị Hồng Toàn vương giả đều khó khăn. Hôm nay con mẹ nó dĩ nhiên xuất hiện mười cỗ Tử Toàn tổ tông, định chẳng nhường ai sinh sống nữa sao? Nơi này đã gần Thất Sát thành, chẳng lẽ đều là đến từ tòa thành trì kia? Không có công lý rồi!" "Yên tâm, đều là hàng giả hóa thành thôi. Đều là thứ ta bán cho bọn hắc." Được nghe nói thế, Hồng Toàn khô lâu lập tức há hốc mồm, lắp bắp hỏi: "Người. . . Người bán? Ta ngất, mười cỗ Tử Toàn Hỏa Chung sinh vật a, ngay cả không phải đồ đích thực siêu cấp Tiến Hóa thì cũng không thể kiếm được chừng này thứ Tiến Hóa ra Hoàng Toàn cốt thể. Nhưng mà lão đại. . . Người. . . có thể xuất ra nhiều Tử Toàn sinh vật như vậy thì cũng quá. . . Quá phận. Nó khiến cho huynh đệ chúng ta là những bậc siêu cấp Tiến Hóa đích thực còn biết để thể diện nơi nào đây? Có điều là, đại ca người tìm thấy nhiều Tử Toàn cốt thể như vậy ở đâu?" Hai mắt sáng ngời, có nhiều tài nguyên như vậy, nếu như biết vận hành thật tốt thì sau này chắc chắn có thể nâng cao tạo ra một cỗ phần siêu cấp thể lực. "Thất Sát người vì sao lại định cướp của ta?" Tiêu Thần cảm giác không ổn, hắc thấy Thất Sát lưng đeo một đôi cánh bạch cốt trong suốt, thể này hoàn toàn là đã có chuẩn bị. Xưa nay Thành Chủ Thất Sát thành đã nổi danh Thất Sát, hắc lạnh lùng cười nói: "Lần trước để người chạy thoát làm lòng ta khó yên. Từ khi nghe nói có người muốn giao dịch Hoàng Toàn đầu lâu tại Cự Nhân Thành, ta biết chính là kẻ có nhiều bảo vật khô lâu nhà người lại lộ diện. Ta dẫn người ở trong phương viên mấy ngàn dặm này không ngừng dò xét, chờ người đã lâu." "Có nhiều bảo vật khô lâu?" Hồng Toàn khô lâu nhìn Tiêu Thần cười trộm. Tiêu Thần liếc mắt lờm hắc rồi nói: "Đợi lúc khác người sẽ có dịp khóc. Mặc dù ta nói các Tử Toàn sinh vật đối diện đều là hàng giả, nhưng kẻ yếu nhất cũng có thực lực như người vậy. Còn Thất Sát Thành Chủ kia tối thiểu cũng có thực lực bậc Tử Toàn." "Ta ngất đây, vậy thì vẫn còn chờ cái gì, chúng ta trốn đi thôi." Nói tới đây, tên khốn phi thường không có nghĩa khí liền bỏ trốn mất dạng

trước. Tiêu Thần cũng không muốn chịu chết, trên lưng đeo đôi cánh Tử Toàn mà bay lên trời. Thất Sát Thành Chủ mở đôi cánh bạch cốt sau lưng ra, giống như một tia chớp trắng xóa rách không trung để đuổi theo. Hồng Toàn khô lâu đang lúc chạy đến vãi đá, lại thấy Tiêu Thần dễ dàng lướt qua trên đầu của hắn. Nhìn lần nữa thì thấy Thất Sát Thành Chủ đang đuổi theo sát đất thì lập tức sợ đến hồn vía lên mây, hỗn hển kêu gào với Tiêu Thần: "Đại ca người rất không nghĩa khí, làm sao có thể bỏ rơi người ta như vậy, mau tới cứu đệ đi." Tiêu Thần hơi dừng lại một chút, nắm một cánh tay hắn rồi bay đi. Thất Sát Thành Chủ nhanh như tia chớp, hóa thành một đạo bạch sắc hào quang chĩa mấy chốc đuổi kịp. "Ta khóc, đại ca. Hắn đuổi sắp kịp, bay quá nhanh a." Hồng Toàn khô lâu bị nắm một cánh tay lơ lửng trên không trung, thật sự sắp khóc. "Không phải sợ." Vừa lúc đó, đôi cánh màu tím sau lưng Tiêu Thần bỗng lóe lên hào quang, đột nhiên bắt đầu rung động làm tốc độ phi hành tức thời tăng lên. Vốn trước đây đã được hai vị lão nhân Thần Tộc tế luyện qua, trước mắt đôi cánh tím này chính là Linh Bảo chạy trốn chết của Tiêu Thần. Mắt thấy cự ly với Thất Sát Thành Chủ càng lúc càng lớn, nhưng vừa lúc đó một cây cốt mâu trong tay Thất Sát Thành Chủ đột nhiên tản ra hào quang mãnh liệt, hóa thành một đạo cầu vòng động trời bay tới định đâm. "Phập" Nó hung hăng đánh trúng Tiêu Thần, lập tức khiến hắn như bị sét đánh, cốt mâu cắm ở giữa xương sườn hắn, suýt nữa đánh gãy một chiếc xương sườn. Ngay cả như thế cũng làm đầu khớp xương cốt kia xuất hiện vết rạn. Không ngờ có khả năng đem một bộ phận Hỏa Chung lực lượng xuyên vào cốt mâu, đây tuyệt đối là dạng cảnh giới sau khi vận dụng lực lượng đối với Hỏa Chung cực kỳ thành thạo mới có thể làm được, nếu không căn bản không có khả năng gây ra vết thương đối với Hồng Toàn cốt thể của Tiêu Thần. Vừa lúc đó, lại có cốt mâu không ngừng từ sau lưng bay tới, Hồng Toàn khô lâu sợ đến hồn vía lên mây không ngừng gọi lớn: "A. . . Đại ca bay nhanh nữa vào." "Ngao ô. . ." Cuối cùng Hồng Toàn khô lâu phát ra một tiếng gào khóc thảm thiết, làm cho người ta nghe thấy phải sởn gai ốc. Hắn bị một cây cốt mâu xuyên thủng xương chậu, tức tối hét lớn: "Ta X mười tám đời tổ tông người, con mắt người mọc ở trên không sao? Cốt mâu nhắm hướng nào hử? Ta X! Con

mẹ nó người không biết ngấm chuẩn hơn một chút sao, ta @##. . . Đau chết thôi !" Cuối cùng, Tiêu Thần bọn họ gian nan tránh được một kiếp. Nhưng cũng lại phải trả giá tương đối lớn. Tiêu Thần toàn thân bị trúng sáu bảy cây cốt mâu, trong đó bốn năm cái xương sườn đều suýt nữa bị bẻ gãy, vết rách trên bề mặt rõ ràng có thể thấy được. Hồng Toàn khô lâu còn thảm hại hơn. Dọc theo đường đi hắn không ngừng kêu gào, trên xương chậu hắn cắm vào ba cái cốt mâu, hoàn toàn bị xuyên thủng qua. Khi Tiêu Thần đáp xuống một bãi chiến trường cũ tràn đầy hài cốt. Vừa hạ cánh xuống chiến trường, sau khi Hồng Toàn khô lâu chạm tới mặt đất thì không ngừng nhảy nhẩy. Vòng quanh quả núi đá hắn chạy một hơi đủ một trăm lẻ tám vòng, cuối cùng mới biến nổi tức giận thành một câu mắng: "Thất Sát Thành Chủ, ta X một trăm lẻ tám đời tổ tông nhà người!" Hai người muốn bực mình tới đâu thì có chừng đó khó chịu. Mới vừa chịu lép vế ở Cự Nhân Thành, trở về lại vớ phải Thất Sát Thành Chủ chặn giết. Mặc dù đã sớm không có huyết thịt, nhưng mà vẫn có cảm giác tức giận tới tận tim gan . Nhất là Hồng Toàn khô lâu phải chịu đựng tức tối nhiều hơn. Sau khi gian nan nhổ ra ba cây cốt mâu từ xương chậu , hắn dậm chân thề với trời: "Thất Sát Thành Chủ chờ coi, ta # #. . . Sớm muộn gì ta cũng phải bạo nát cục hoa nhà người." Hai người tu dưỡng hơn mười ngày, mới lấy Hỏa Chủng để chữa trị xong vết rạn xương cốt xuất hiện. Đường nhiên Hồng Toàn khô lâu đích xác bị thương tương đối nghiêm trọng, không có khả năng tốt lên nhanh như vậy, đến khi Tiêu Thần phục hồi như cũ thì trên mộ hắn vẫn còn có ba cái lỗ nhỏ. Hồng Toàn khô lâu khóc không ra nước mắt, mỗi ngày đều chỉ lên trời mà thề. Nếu như lời thề hữu hiệu thì Thất Sát Thành Chủ mỗi ngày đều phải chết vài bận. Tiêu Thần vào một đêm trăng tròn tốt cực luyện hóa Tử Toàn Hỏa Chủng kia. Quanh thân lập tức nở rộ xuất ra ngàn vạn đạo tử quang, cường đại Hỏa Chủng từ trong đầu lâu bắn ra bốn phía đã chiếu cho xứ sở này sáng như ban ngày. Khủng bố uy áp mệnh mộng cuộn cuộn thập phương, dưới bầu trời đêm tất cả Hỏa Chủng sinh vật đều quỳ sát xuống, quay về phương hướng hắn mà vái lạy. Nhìn toàn thân màu tím lóng lánh kia, cốt thể cao lớn sáng bóng trong suốt mà trong lòng Hồng Toàn khô lâu cũng phát run từng hồi. Nghiêm túc mà nói đây là nhiều năm qua lần đầu

tiên hần nhìn thấy Tử Toàn cường giả đích thực. Không phải chưa từng gặp qua Hỏa Chung sinh vật ngang bậc , nhưng việc siêu cấp Tiến Hóa thành Tử Toàn sinh vật cũng là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy. "Đại ca người rốt cục tấn bậc , đủ để quét ngang cường giả cùng bậc. Nhất định phải tháo khớp mà giết chết tên Thất Sát Thành Chủ kia." Sự thực, Tiêu Thần sau khi tấn bậc thì chuyện thứ nhất hần làm là đi tìm Thất Sát Thành Chủ báo thù. Nhưng, Tiêu Thần đi mau trở lại cũng nhanh. "Đại ca người đã hủy được Thất Sát Thành Chủ?" Tiêu Thần lắc đầu, cảm giác rất buồn bực, Thất Sát Thành Chủ cường đại lại sâu không lường được, dẫu có đạt tới bậc Tử Toàn cũng không cách nào làm gì hần. "Thất Sát thành không yếu giống như bên ngoài đồn đại. Ta cảm giác Thất Sát Thành Chủ tựa hồ có thực lực Tử Toàn bậc ba ." "A, cái tên trời đánh này, đã vậy còn quá lợi hại. Khi nào ta mới có thể bạo cú hoa hần đây? !" Hồng Toàn khô lâu cảm hận không thôi. "Về thần thôn trước đã ." Tiêu Thần trong lòng cũng rất bị đè nén, liên tục lép vế làm cho cơn tức giận của hần rất lớn. Mấy ngày sau , Tiêu Thần bọn họ trở lại Thần Thôn. "Khô lâu tiên sinh người đã trở về. . ." Tiểu Thiên Nhai lạnh lợi chạy tới, vui mừng vô cùng cầm một chuỗi bồ đào tiên trong suốt mà ăn nhiệt tình. "Hà, đây là từ đâu tới?" Tiêu Thần ngạc nhiên vô cùng, hần biết thế giới Tử Giả căn cỗi ra sao. Rất khó sinh trưởng ra linh vật như thế . "Là gia gia và nãi nãi mang về. Rất nhiều a, toàn bộ thôn mỗi người cũng đều có phần." Thiên Nhai đáp hết sức phấn khởi. "Xoẹt " Tiêu Thần lưu lại một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt biến mất. Hần tức tốc đi tìm hai vị lão nhân. "Tiền bối các người. . . Có phải tiến vào Cửu Châu hay không , và đã mang về rất nhiều Linh Quả?" "Đúng, không phải lo lắng, chúng ta biết có chừng mực, sẽ không vét sạch cả nước." Hai vị lão nhân đều cười híp mắt. Đối diện cùng nhân gian giới mà nói, trẻ con thần thôn thật sự rất khổ . Trước đây chưa từng được hưởng thụ Linh Túy như thế. Mà ở Cửu Châu các đại giáo phái không sai biệt lắm cũng đều có tài nguyên như vậy. "Ta không phải định nói ý này, ta là muốn hỏi thật sự có khả năng đem thực vật Cửu Châu tới thế giới Tử Giả sao?" Tiêu Thần bị lòng tham kích động. Lý Mục lão nhân gật đầu, đáp: "Chúng ta lần đầu tiên dùng không gian Giới Chỉ muốn mang một ít Linh Quả trở về, kết quả khi xuyên qua không gian trở

về thì các không gian Giới Chỉ quý giá đều nứt vỡ, Linh Quả bên trong hóa thành tro bụi." Triệu Anh lão nhân nói tiếp: "Chỉ có sử dụng một chiếc nhẫn báu vật do Nữ Oa Thánh Tổ lưu lại thì mới mang được Linh Túy trở về." "Báu vật do Nữ Oa Thánh Tổ lưu lại . . ." Tiêu Thần rất kinh ngạc, rồi sau đó cũng hơi ngần ngại mở miệng hỏi: "Có thể cho ta mượn dùng một lần, ta muốn mang một vài thứ từ Cửu Châu lại đây ." Hai lão nhân thoáng do dự rồi đáp: "Có khả năng, nhưng hoàn toàn không nên đánh mất." "Đa tạ hai vị tiền bối." Tiêu Thần tiếp nhận miếng không gian Giới Chỉ xem ra giống như do ánh mặt trăng ngưng kết thành kia. Sau khi đeo nó vào trên ngón tay xương xẩu thì hào quang lấp lánh, đúng là rất phi phàm. Gần đây bị Đoạn Kiếm Vương cùng Thất Sát Thành Chủ chèn ép làm trong lòng hằn đặc biệt nén giận. Giờ thì trong lòng hằn có một cơn xúc động, nếu như có thể đem pho tượng đá khổng lồ trên bờ biển Cửu Châu kia tới thế giới này thì không phải đủ sức quét sạch tất cả thành trì ở xứ sở phía Đông sao? ! Đoạn Kiếm Vương cùng Thất Sát Thành Chủ khẳng định không ngăn được một kiếm động trời của Thạch Nhân kia. Khi Hồng Toàn khô lâu thấy Tiêu Thần bị kích động rời khỏi thần thôn thì âm thầm oán thăm, lão đại đang chịu kích thích ! Chìm vào đáy cốt động, Tiêu Thần xuyên qua không gian lại một lần nữa xuất hiện ở trên mặt đất Cửu Châu. Hắn không trì hoãn chỉ chốc lát thời gian mà lập tức nhắm phía Đông Hải. Từ rất xa liền nhìn thấy pho tượng đá khổng lồ đồ sộ cao vút kia, Chiến Kiếm trong tay chỉ về phía trái tim Cửu Châu xa xôi ---- phương hướng đế đô . Cái này đối với Tiêu Thần mà nói chính một bậc cường giả có một không hai, nếu như mang về Tử Giả Thế Giới thì ngay cả đánh đến chỗ sâu nhất đại lục chỉ sợ cũng ít có địch thủ. Có điều, hắn bị kích động mà đến, kết quả là lại vô cùng thất vọng. Ngay cả là nhẫn báu do Nữ Oa lưu lại cũng khó mà thu được pho tượng đá vào. Điều này không thể không nói là một tin tức xấu. "Tiêu Thần. . ." Từ bờ biển cách đó không xa, Nghịch Long vương bay lên trời. Hắn vui mừng lao đến. Tiêu Thần trong lòng dâng lên một đợt ấm áp, hắn biết Tiểu Quật Long thường xuyên tới nơi này dò xét, bảo vệ tượng đá để tránh bị người phá hoại. "Nói cho người biết, không cần bảo vệ pho tượng đá này. Ta sẽ lấy một loại phương thức khác để sống lại." Mái tóc đen dày đặc của Nghịch

Long vương như thác nước đổ , hần bay đến gần miệng nói: "Ta chỉ là đến xem mà thôi, ta phát hiện một món đồ." Nói tới đây, hần cắt qua Thứ Nguyên không gian, lấy ra một vật thể kỳ quái rồi bảo: "Cái này là vũ khí bí mật của Triệu Lâm Nhi , nhưng tựa hồ nó không hề phát huy được uy lực. Nay rơi vào trong biển, bị ta vớt được." Tiêu Thần tiếp nhận, cẩn thận lật lật nhìn nhìn. Lần trước chính là hần chính mắt thấy uy lực của vật dùng để cúng tế này. Hần biết bên trong ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố . "Cho ta đi, ta mang về thế giới Tử Giả đi thử xem." Tiêu Thần tới nhanh đi cũng nhanh, cứ như vậy lại cáo biệt Cửu Châu. Trở lại thần thôn liền đem nhân báu trả lại cho hai vị lão nhân Thần Tộc. Rồi Tiêu Thần kéo Hồng Toàn khô lâu liền hướng về Thất Sát thành bay đi. "Cái gì, đại ca người mượn món đồ quái quỷ này để phá Thất Sát thành? Thật sự là muốn ta cười rơi rụng răng hàm sao. Lão đại người có phải bị kích thích hay không , đầu óc có hơi . . . Có hơi cảm thấy thế nào không đấy?" Tiêu Thần không buồn phản ứng hần, khi cách Thất Sát thành còn có hơn mười dặm thì trực tiếp cầm hần ném xuống rồi từ vị trí cách mặt đất trên trăm mét thì hần đã nện mặt đất lồm xuống một cái hố to. Hồng Toàn khô lâu rơi xuống đầu óc choáng váng, suýt nữa gãy rời, hỗn hển gọi lớn: "Ta nói đại ca rất không biết đạo lí. Người yên tâm đi chịu chết đi, huynh đệ ta trước cứ rút lui rồi một trăm tám mươi năm sau trở về báo thù cho người ." Tên khốn này vô cùng không có nghĩa khí liền bỏ trốn mất dạng . Không lâu sau, từ phương xa xa âm vang một tiếng vang thật lớn tựa như là trời long đất lở. Một đám mây cực lớn bốc lên. Hồng Toàn khô lâu đang chạy trốn bị mặt đất rung rinh lập tức bị hất bay đi ra ngoài xa, miệng gặm một tảng bùn đất. Trong khoảnh khắc quay đầu lại, mặt mày hần hiện rõ vẻ khó có thể tin nổi, líu lười nói: "Ta. . . Ta # #. . . Con mẹ nó cái tên Thất Sát Vương bát đản này nếu không chết thì không có thiên lý. Rất giải hận , ha ha ha. . .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 366 : Năm lại Bản Nguyên Thiên Âm

Ở đó, bụi mù ngút trời, một đám mây hình nấm bao phủ khắp nơi, một luồng khí khủng bố ập đến. Ngay cả Hồng Toàn khô lâu ở cách đó rất xa cũng cảm giác được một luồng khí tức mang tính hủy diệt, bị sóng năng lượng vô hình công kích liên găm vài cục bùn đất. Hắn trở mắt đứng nhìn, đồng thời trong lòng rất sợ hãi. Một năng lượng nhỏ bé mang tính phóng xạ cuộn cuộn khắp trong thiên địa mênh mông, hắn vội vàng lấy năng lượng Hỏa Chung bao phủ cốt thể của mình làm cho trên cốt thể sáng bóng lóe ra những điểm sáng lập lờ. Như thế mới ngăn cách được khí tức mang tính hủy diệt kia. Hồng Toàn khô lâu nhảy bật lên cao, hướng về phía phương xa kêu to: "Thất Sát Thành Chủ, nếu người không chết thì không có thiên lý ." Lúc này, Tiêu Thần từ trên bầu trời lắc la lắc lư hạ xuống. Vừa rồi hắn mới bị một luồng khí cường đại chấn bay, may mà còn kịp thời lấy Hỏa Chung để ngăn chặn năng lượng phóng xạ có tính hủy diệt. "Đại ca người có pháp bảo gì vậy, rất khoa trương. Gây ra động tĩnh lớn như vậy." Hồng Toàn khô lâu cực xun xoe, không nhớ chút nào tới chuyện vừa rồi chính mình bỏ trốn mất dạng. "Vào bên trong đi xem qua Thất Sát thành ra sao đi." Tiêu Thần chỉ vào vùng đất xa xa bị bao phủ bởi cái nấm mây. Hồng Toàn khô lâu không nói hai lời, vèo vèo vọt tới trước. Nhưng không lâu lắm lại chạy thực mạng trở về. "Cứu mạng a cứu mạng, vừa mới tới gần mà ta thiếu chút nữa là rơi xuống. Có lẽ chờ đám mây tà môn kia tan hết rồi mới lại vào thôi." Hai người lẳng lặng chờ đợi, cho đến khi trôi qua đã lâu, trong thiên địa dần dần yên tĩnh trở lại, bọn họ lúc này mới cùng nhau lên đường. Khi đi tới nơi xảy ra chuyện, Hồng Toàn khô lâu lúc ấy liền tròn mắt kêu to: "Thất Sát thành đâu? Thất Sát thành đi đâu rồi?" Quang cảnh chứng kiến trước mắt không nghi ngờ là rất chấn động . Năng lượng mãnh liệt mang tính phóng xạ đang khuấy động trong thiên địa. Nơi vốn là Thất Sát thành đã hóa thành một mảnh phế tích, đã hoàn toàn bị xóa đi khỏi mặt đất. Nếu như không phải còn có chút gạch ngói vụn. Chứng minh rằng Thất Sát thành đã từng tồn tại thì rất khó tưởng tượng chỉ trong chốc lát trước đây nơi này đã từng có một tòa Tử Giả thành trì phi thường nổi danh.. Kết quả đáng sợ này khiến Hồng Toàn khô lâu hoàn toàn ngơ ngẩn. Hắn đứng ngây ngơ ở nơi này, qua một hồi lâu mới cả kinh kêu lên: "Quá tà môn. Rất khủng bố ! Lực

lượng thể này quá cường đại. Sau này còn sợ gì ai?" Nói tới đây hãn khần thiết nhìn Tiêu Thần mà hỏi: "Đại ca, loại vũ khí này rất khủng bố. Còn nữa không?" Nói tới đây hai mắt Hồng Toàn khô lâu sáng lên như mắt kẻ trộm, miệng nói: "Đại ca. Dứt khoát chúng ta hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng. Khiến cho Cự Nhân Thành cũng phải chịu như vậy một phen. Đoạn Kiếm Vương kia, cái tên ngu đần bát vạn đáng nên kia thật sự đáng chết. . ." Phế tích trước mắt phi thường yên tĩnh. Chỉ có năng lượng mang tính phóng xạ đang dập dờn. Thất Sát thành hoàn toàn trở thành lịch sử, vĩnh viễn biến mất khỏi đường chân trời. "Tìm tòi một phen, sau đó chúng ta vội vàng rời đi." Nghe thấy Tiêu Thần nói như thế, Hồng Toàn khô lâu không dám trì hoãn. Hãn biết xác thật nên như thế, dù sao hủy diệt hoàn toàn một tòa thành trì, nếu như bị những người khác biết thì đó đâu phải là chuyện hay ho gì. Trong phế tích đã sớm không có một khối Hỏa Chung sinh vật đầy đủ, tất cả đều nứt vỡ, phần lớn đều đã hóa thành bụi. Hai người Tiêu Thần bọn họ tìm tòi trong thời gian dài, tại một mảnh đất ở ngoài phế tích phát hiện nửa cổ tàn cốt kỳ lạ, nó có những lấp lánh sáng bóng đang lóe ra. "Là Thất Sát Thành Chủ, cái tên Vương bát đản kia." Tiêu Thần lạnh tóc gáy, cái tên gia hỏa này thật sự là cường đại thái quá. Công kích có tính hủy diệt như thế cũng không thể liên hoàn toàn giết chết nó, dĩ nhiên nó chạy trốn được tới ngoài thành. Nhưng mà, giờ phút này Thất Sát Thành Chủ cũng đã giống như kẻ chết. Nửa người dưới đã không biết đi đâu, có thể đã sớm tan thành tro bụi trong thành. Mà nửa người trên cũng không còn trọn vẹn đầy đủ nữa, thậm chí đầu lâu đều thiếu đi hơn phân nửa bộ phận, chỉ để bộ phận Hỏa Chung còn sót lại đang hừng hực nháy lên. Thấy Thất Sát Thành Chủ tan tành quá thể như thế, Hồng Toàn khô lâu không kìm hãm được mà lạnh run. Thất Sát Thành Chủ cường đại cứ như vậy bị hủy, vũ khí kia có thể nói mãnh liệt đến ngấn ngờ khiến trong lòng hãn nổi lên những trận sợ hãi. "Đại ca không phải ta nói người, vũ khí cường đại như vậy người nên hạn chế dùng. Người nhìn xem Hỏa Chung cường đại cỡ nào liền bị phá hủy hơn phân nửa như vậy, thật sự rất đáng tiếc." Hồng Toàn khô lâu tràn đầy vẻ tiếc nuối. Tiêu Thần nhặt cái đầu lâu trắng như tuyết vỡ vụn kia lên rồi bắt đầu luyện hóa ngay tại chỗ. Uy áp

cường đại lập tức hướng về bốn phương tám lan truyền đi, ngọn lửa màu tím từ cốt thể Tiêu Thần bùng phát ra. Toàn thân hắc giống như một viên thần ngọc màu tím đang rọi thần quang tứ phía. "Oanh " Sau khi một chút Hỏa Chung cuối cùng bị Tiêu Thần luyện hóa hấp thu, một khí tức cường đại phô thiên cái địa bạo phát ra. Ngay lập tức thổi bay Hồng Toàn khô lâu đi ra ngoài, một chút bạch cốt linh tinh rải rác quanh đó lập tức nát ra, hóa thành cát bụi. Thần hỏa chung quanh Tiêu Thần hừng hực nhảy lên, từng đạo hào quang tím biếc phát ra, Tử Toàn thần cốt tỏa ra hào quang đầy trời giống như mây tía báo điềm lành làm cho nơi này có đến ngàn vạn rạng lành. Hồng Toàn khô lâu trợn mắt há hốc mồm, lắp bắp: "Tấn bậc . . . Đạt tới Tử Toàn bậc hai. Chẳng lẽ nói Thất Sát cái tên Vương bát đản này thật có thực lực bậc ba. Nếu không bộ phận Hỏa Chung còn sót lại làm sao có thể dùng được giống như thế này?" "Thất Sát Thành Chủ xác thật có thực lực Tử Toàn bậc ba ." Lúc này, Tiêu Thần thu lại tử quang đầy trời, Tử Toàn cốt thể đã hết phát sáng mà trong suốt Như Ngọc, thấy rõ nó uẩn chứa lực lượng cường đại. "Đại ca ngươi đã là Tử Toàn bậc hai , còn ta vẫn đang lặn lội giữa các Hồng Toàn . . ." Hồng Toàn khô lâu chua chát. "Ta sẽ nghĩ biện pháp giúp cho ngươi." Tiêu Thần nhìn kỹ phương xa, cảm giác được có cường giả đang tới gần bèn nói: "Mau rời khỏi nơi này." "Được." Hồng Toàn khô lâu không hề nói thừa nữa. Hắc nghiêng răng nghiêng lợi bóp vỡ vụn cốt thể Thất Sát Thành Chủ ở trong tay, cùng hướng về phương xa bay nhanh biến mất. Tiêu Thần thối lui đến bầu trời xa, nhìn chăm chú vào phế tích. Không lâu sau đó hắc liền thấy Phá Quân Thành Chủ mang theo một nhóm người chạy tới nơi đây, rồi sau đó Tham Lang Thành Chủ từ một phương hướng khác cũng chạy tới. Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang ba thành từ trước đến giờ như chân với tay. Một người quang vinh cùng quang vinh, một kẻ bị nhục cùng chịu nhục. Nay mắt thấy cảnh tượng đáng sợ này, hai đại Thành Chủ lập tức kinh trợn mắt há hốc mồm. "Chẳng lẽ là có vương giả khủng bố ở chỗ sâu trong đại lục đi tới các xứ sở bên ngoài. Nếu không làm thế nào có thể một đòn liền hủy diệt một tòa thành trì?" "Tra, nhất định phải hoàn toàn tra rõ." Hai đại Thành Chủ tức giận vô cùng. Tiêu Thần không một tiếng động rút lui, đuổi theo Hồng Toàn khô lâu. Hai người

khởi xứ biến mất. Nhưng mà khắp xứ sở phía Đông hoàn toàn sôi sục . Một kích hoàn toàn san bằng một tòa thành trì, việc này cần có lực lượng lớn cỡ nào? Chỉ sợ là đệ nhất cường giả xứ sở phía Đông cũng không làm được. Trong quá khứ xa xôi không phải chưa từng phát sinh chuyện đáng sợ như thế, nhưng đó đều là bởi vì vương giả tranh giành ở chỗ sâu trong đại lục lan đến các xứ sở bên ngoài . Chẳng lẽ nói, có bậc Vương giả tối cao ở chỗ sâu trong đại lục đã đi tới đây sao? Trong lúc nhất thời khắp xứ sở phía Đông lòng người hoảng sợ, tất cả cường đại Hỏa Chủng sinh vật cũng có cảm giác bất an. Cùng trong lúc nhất thời, ở chỗ sâu trong đại lục lại một lần nữa truyền ra tiếng ca thiếu nữ mờ ảo kia: "Hồn hê quy lai! Khứ quân chi hăng kiên, hà vi tứ phương ta? Xá quân chi nhạc xử, nhi ly bỉ bất tường ta. Hồn hê quy lai (Hồn ơi hãy về! Tìm vua đã đi lâu, làm sao vẫn dạo tứ phương? Về chốn vui là của vua, rồi xa nơi điếm xấu kia. Hồn hê trở về. . . -- Lấy từ bài ' Sở từ chiêu hồn' để gọi hồn vua Sở Hoài vương bị lừa vào Tần không trốn về được đành ôm hận chết ở phương xa) " Một khúc chiêu hồn làm rung động khắp xứ sở phía Đông. Sau khi chiêu hồn khúc vang lên, bên ngoài xứ sở có không ít Hỏa Chủng sinh vật không tự chủ được cứ đi về chỗ sâu trong đại lục . Bọn họ như là mất đi ý thức bản thân, cứ nhắm một phương hướng đi tới, với tấm lòng hành hương ngày đêm không ngừng đi tới. Ngay cả khi có rất nhiều Thành Chủ cường đại dốc cạn kiệt khả năng ngăn cản mà cũng khó tạo ra nổi bất cứ tác dụng gì. Cuối cùng mỗi đại thành trì tối thiểu mất đi một phần tư Hỏa Chủng sinh vật. Cả một đại quân bạch cốt mệnh mông , trong lòng giữ tâm trạng hành hương tiến vào chỗ sâu trong đại lục. Đây tuyệt đối là đại sự nhiều năm qua ít có. Trong trí nhớ của những Hỏa Chủng sinh vật cường đại này, sự kiện tương tự tựa hồ trong quá khứ chỉ phát sinh trước khi có một vị quân chủ cường đại quật khởi. Chẳng lẽ nói loại tiếng ca giống như thiếu nữ kia chính là do một vị quân chủ cường thế quật khởi phát ra sao? Nàng. . . đang triệu hoán đại quân cho mình để gây dựng một Vương triều tử vong cường đại chăng? Nhưng mà, các quân chủ khác sẽ mặc kệ sao? Ở chỗ sâu trong đại lục hơn phân nửa lại muốn bộc phát đại chiến . Tiếng ca lượn lờ ba ngày mới dừng lại, Hỏa Chủng cường giả tại vùng đất bên ngoài đại lục cũng phi thường

bất an. "Thất Sát người ngạo mạn mà, đứng lên đi rồi cùng ta đại chiến ba nghìn hiệp, bảo đảm sẽ đánh người ngay cả nam bắc đều phân không rõ." Đã trôi qua nhiều ngày rồi mà Hồng Toàn khô lâu mỗi ngày đều còn muốn mắng một phen đối với tàn cốt của Thất Sát Thành Chủ . Điều này cũng khó trách, cho tới bây giờ trên xương chậu của hắn vẫn còn có ba cái lỗ nhỏ không khép lại nổi. Tiêu Thần coi như tương đương im lặng, tên hỗn đản này bây giờ cũng dám lớn lối không biết xấu hổ. Còn khi đích thực đối mặt Thất Sát Thành Chủ thì bỏ chạy so với con thỏ còn nhanh hơn. Thấy Tiêu Thần nhìn ra chỗ sâu trong tử vong đại lục xa xăm, đứng ngơ ngác hơn nửa ngày vẫn còn không hề nhúc nhích, Hồng Toàn khô lâu ngạc nhiên hỏi: "Đại ca người cũng không phải chịu ảnh hưởng của chiêu hồn khúc đó mà đi chứ?" "Không, ta đang suy nghĩ có phải hiện tại cần đi tới chỗ sâu trong đại lục nhìn một chuyến." "A, ý nghĩ nguy hiểm , ngàn vạn lần không nên tự sát . Từ trước tới nay, đều là người mạnh nhất xứ sở bên ngoài mới dám xâm nhập vào chỗ sâu trong đại lục, nếu cảnh giới không đủ mà đi vào thì hữu tử vô sinh." Tiêu Thần không nói nửa lời, xoay người trở lại trong thạch động. Đây là một mảnh chiến trường cổ xưa, ven vện có một tòa núi đá, là cứ điểm trước mắt của bọn hắn . Hồng Toàn khô lâu âm thầm nói thầm, Tiêu Thần mấy ngày nay rất kì quái, luôn tỏ ra một chút điệu bộ không hiểu ra sao cả. Thỉnh thoảng còn có thể phát ra dao động tinh thần kỳ quái làm hắn khó có thể hiểu rõ. Như thế, Tiêu Thần lẳng lặng ngồi xếp bằng trong thạch động hơn nửa tháng, đột nhiên lấy Hỏa Chung rung động để tạo ra một luồng dao động cực kỳ thần kì. "Ông " Thiên Âm to lớn tựa như quả chuông Hoàng Chung đại lữ thật là trang nghiêm, chánh đại, tuyệt diệu, hài hòa. Nó chấn động Hồng Toàn khô lâu một cái làm người lão đảo, suýt nữa ngã xuống đất. Hắn giật mình nhìn về thạch động. "Ông " Lại là một tiếng to lớn uy nghiêm từ sóng âm tinh thần phát ra khiến cả tòa núi đá đều ắt đầu rung động, ngay sau đó cửa động bắn văng tung tóe. Tiêu Thần bước dài ra, trong đầu lâu Hỏa Chung bốc lên hừng hực, tựa hồ so sánh với trước đây thì dồi dào hơn không ít. "Đại ca người lại thăng tiến ?" Hồng Toàn khô lâu lộ ra vẻ khó có thể tin nổi, Tiêu Thần mặc dù vẫn chưa tấn chức nhập vào Tử Toàn bậc ba, nhưng Hỏa Chung rõ ràng mạnh hơn một

chút. Hãn không giải thích được chỉ nói nhỏ: "Chính là đại ca cũng không hề luyện hóa bất cứ Hỏa Chủng gì . . ." "Cũng không phải vèn vện luyện hóa Hỏa Chủng mới có thể làm thực lực tăng lên ." Tiêu Thần trong lòng cũng rất kích động, Thiên Âm chữ "Ông" trong Bản Nguyên Bát Âm rốt cục hãn lại một lần nữa phát huy ra được. Đây vốn là kỳ học cần linh hồn rung động mới có thể phát ra . Thiên Âm chữ "Ông" là chúa tể sống hay chết, đúng là lực lượng trước mắt hãn thiếu hụt nhất. Trong một tháng kế tiếp, Tiêu Thần không ngừng rung động Thiên Âm chữ "Ông", lấy lực lượng của Sinh để chữa trị linh hồn hãn. Hỏa Chủng lập tức trở nên cường thịnh không ít. Cứ theo đà này ngay cả là tiến vào Tử Toàn bậc ba cũng không phải không có khả năng. Một chút biến cố kinh ngạc thể hiện ra này làm Hồng Toàn khô lâu trợn mắt há hốc mồm mà kêu to: "Đệ nghe nói ở chỗ sâu trong đại lục truyền lưu rằng có pháp quyết ngưng luyện thần hồn, nhưng đều nằm trong tay các quân vương chí cường. Đại ca người làm thế nào cũng có thể cô đọng thần hồn vậy?" "Cứ thật cố gắng nhiều thì sẽ không bạc đãi người." Tiêu Thần sau khi bỏ lại một câu nói kia liền lắc người một cái rồi biến mất ở đường chân trời. Tựa như là đang xuyên qua không gian nhanh chóng đạt đến cực tốc. Cho đến sẩm tối, khi ánh trời chiều nhuộm đỏ chiến trường cổ xưa thì Tiêu Thần mới trở về. Hồng Toàn khô lâu từ rất xa đã thấy Tiêu Thần nâng một cái đầu lâu trắng như tuyết mà quay về, lập tức kích động quát to. Hãn cảm giác được trong đầu lâu ẩn chứa khí tức cường đại. Hãn biết Tiêu Thần thực hiện lời hứa, phải giúp hãn tấn bậc . "Đại ca, tiểu đệ đối với ca xin bội phục ngũ thể đầu địa. Sau này đại ca sai đệ đánh chó thì đệ đây tuyệt không mắng gà, đại ca khiến đệ sang hướng đông thì đệ tuyệt không chạy về hướng tây. . ." "Đừng nói buồn nôn nữa ." Nghe vậy mà Tiêu Thần sắp nổi da gà bèn trực tiếp quăng đầu lâu cho hãn. Hồng Toàn khô lâu ngồi xuống tại chỗ , bắt đầu luyện hóa cường đại Hỏa Chủng. Chỉ là vừa mới bắt đầu liền lại rống to lên: "Đại ca cứu mạng a. . . đệ sắp bị phản luyện hóa ." Tiêu Thần dùng một ngón tay gõ vào trên cái đầu lâu kia, lập tức làm cho nó văng tung tóe thành một nửa. Như thế Hồng Toàn khô lâu trong lòng vẫn còn sợ hãi mới thoát khỏi hiểm cảnh, hãn nói: "Không ngờ lại là một cổ Hỏa Chủng có thể so với Tử Toàn vẫn

còn cường đại hơn. Thật , thật quá tuyệt vời." Tiến Hóa vượt bậc thì ngay cả với kẻ thân là siêu cấp Tiến Hóa cũng vẫn là một khảo nghiệm không nhỏ. Hồng Toàn khô lâu ngồi xếp bằng tại cổ chiến trường trong suốt hơn nửa tháng mới hoàn toàn luyện hóa hết chỗ Hỏa Chủng cường đại kia mà tấn chức đến Tử Toàn bậc một. Từ nay về sau, có lẽ nên gọi hắn là Tử Toàn khô lâu . Cho đến lúc này hắn mới đứng dậy, học tốc chạy đến gần Tiêu Thần, lại một lần nữa thể hiện lòng biết ơn. "Đại ca , kẻ ca giết khăng định không phải hạng người vô danh chứ?" Tiêu Thần nhìn hắn một cái, rồi đáp: "Đó là thủ hạ chính của Phá Quân Thành Chủ, là chiến tướng thứ tư của hắn." "Là hắn, đệ đã nghe nói qua." Tử Toàn khô lâu cả kinh, hỏi: "Có phải Đại ca sẽ ra tay đối với Phá Quân thành sao? Đến lúc đó Tiểu đệ tất nhiên sẽ xông pha chiến đấu." "Chờ ta tấn chức đến Tử Toàn cấp thứ ba liền hành động." Tiêu Thần nói xong những lời này liền tiến vào trong thạch động. Rồi sau đó, mỗi ngày đều phát ra dao động tinh thần làm rung động linh hồn người. Hắn dựa vào Thiên Âm chữ "Ông" trong Bản Nguyên Bát Âm để cường hóa linh hồn Hỏa Chủng. Hàng ngày, từ quả núi đá đều có không ít những tảng đá lớn bị bắn văng tung tóe, mà những tảng rơi gần cửa động thì càng bị đánh nát bấy trước tiên. Tử Toàn khô lâu nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Hắn không dám quấy rầy, liền du ngoạn tại xứ sở lân cận, bởi vậy hắn xông xáo mà có được một danh tiếng, tất cả mọi người chung quanh đã biết nơi này có vị Tử Toàn vương giả. Thời gian trôi qua. Bất tri bất giác đã qua một năm, quả núi đá ở chiến trường cổ không ngờ đã hoàn toàn biến mất, do Thiên Âm chữ "Ông" mà tan thành tro bụi. Tiêu Thần rốt cục đứng dậy. Vào khoảnh khắc hắn đứng lên trong phương viên trăm dặm tất cả Hỏa Chủng sinh vật đều quỳ sát xuống. Tử Toàn cốt thể dưới ánh mặt trời chiếu xuống trông sáng bóng lóng lánh, từng đạo ráng lành xông lên trời cao, khí tức cường đại phô thiên cái địa mênh mông cuộn cuộn lan đi ra ngoài. Không hề luyện hóa bất cứ Hỏa Chủng cường đại gì, hắn chỉ dựa vào Bản Nguyên Bát Âm để ngưng luyện thần hồn mà đạt tới Tử Toàn cấp thứ ba. Thậm chí còn có xu thế phá vỡ mà bước vào cảnh giới Hoàng Toàn , tuyệt đối là Hỏa Chủng sinh vật cường đại nhất tại xứ sở này. "Đại ca người rốt cục đã xuất quan." Tử Toàn khô lâu trước tiên là chạy trở về. Tiêu Thần

gật đầu, đáp: "Cũng nên hoạt động rồi." Hai người rời khỏi chiến trường cổ xưa này. Dần dần Tử Toàn khô lâu phát giác có điều không thích hợp bèn nói: "Đại ca cứ đi về phía trước thì sẽ tới Phá Quân thành ." "Chính là đi Phá Quân thành, hôm nay chúng ta sẽ chiếm lấy nó." "Liền. . . chỉ dựa vào hai người chúng ta ?" Tử Toàn khô lâu hơi ngần người, hỏi tiếp: "Không cần. . . Tìm chút trợ thủ sao?" "Hai người chúng ta còn chưa đủ sao?" Tiêu Thần không có nói thêm nữa, bước dài đi về phía trước. "Nói cũng phải, là cấp bậc Thành Chủ quyết đấu, các Hỏa Chủng sinh vật chỉ có thể đứng sang bên ." Tử Toàn khô lâu dọc theo đường đi nói nhỏ: "Đánh một trận khuynh thành, trên đời chú ý, lưu danh muôn đời, vĩnh viễn lưu truyền. . ." Tên gia hỏa này liên hồi lăm bắm làm rối loạn cả một đám sinh vật dọc đường. Phá Quân thành trong tầm mắt, hai người không thềm che dấu chút nào cứ tới gần. Cửa thành có không ít Hỏa Chủng sinh vật đang canh gác, từ rất xa thấy có hai Hỏa Chủng sinh vật cường đại toàn thân tỏa ánh tím chói mắt đi tới thì kinh sợ lập tức đóng cửa thành, cuống quýt đi bẩm báo cho Phá Quân Thành Chủ . Gần đây có không ít Hỏa Chủng sinh vật Tử Toàn xuất hiện, nhưng bọn họ ngay cả có Tử Toàn cốt thể, mà vẫn không phải bậc siêu cấp Tiến Hóa đích thực, căn bản không có loại uy áp cường giả này.

Mà hai vị Hỏa Chủng sinh vật cường đại trước mắt này lại phát ra khí tức khủng bố làm cho tất cả Hỏa Chủng sinh vật gác thành đều có cảm giác tim đập nhanh, nên trước tiên biết đây tuyệt đối là những vị cường giả đến khiêu chiến. Tựa như hùng sư lang thang khiêu chiến với sư vương có lãnh địa để chiếm lấy, Hỏa Chủng sinh vật cũng như thế. Bất cứ chủ nhân một tòa thành trì nào đều không phải là vĩnh viễn không thay đổi. Tất cả Hỏa Chủng sinh vật đều biết rõ ràng điểm này. Vào giờ khắc này, Tử Toàn khô lâu biểu hiện rất mạnh mẽ. Hắc quát to một tiếng, vọt tới trước cửa thành nện ra một quyền làm cửa thành phát ra tiếng vỡ vụn. Khí tím tuôn trào, uy áp đè khắp một chốn là tất cả Hỏa Chủng sinh vật bảo vệ cửa thành đều như

thủy triều lập tức rút đi. Từ trong thành truyền đến một tiếng kêu to, Phá Quân Thành Chủ đã được bẩm báo, xông tới trước tiên. Âm thanh chưa tới, nó đã hóa thành một đạo chớp trắng xông đến gần, có thể nghĩ tốc độ nhanh ra làm sao. Tử Toàn khô lâu lập tức cả kinh, liền lui trở về. Đi theo phía sau Phá Quân Thành Chủ là ba tên cường giả khác, Hỏa Chủng trong đầu lâu chói mắt. Chúng lạnh lùng ngắm nhìn hai tên Tử Toàn cường giả. "Đại ca không ổn rồi, phía sau Phá Quân Thành Chủ kia là ba tên bạch cốt cường giả, tựa hồ cũng có thực lực Tử Toàn bậc một hoặc bậc hai. Đại ca chống đỡ được Phá Quân Thành Chủ, còn đệ không ngăn được ba tên cường giả kia, không bằng ta rút lui trước . . ." Tiêu Thần thật muốn cho hã một cước, cái tên gia hỏa này là điển hình cho gan chuột nhắt. Cứ phát hiện không ổn đã nghĩ đến bỏ trốn mất dạng, từ khi biết hã đến bây giờ lần nào cũng đều là như thế. "Thất Sát Thành Chủ là do hai người chúng ta giết chết." Tiêu Thần nói ngắn gọn dứt khoát. Phá Quân Thành Chủ vừa nghe thế, lúc ấy liền lộ rõ ý định giết người. Tử Toàn khô lâu thì không ngừng kêu khổ, cái này gọi là không chừa lại đường lui. Phá Quân Thành Chủ mặc dù tức giận, nhưng cũng không lập tức động thủ. Dù sao trước mắt có một cường giả Tử Toàn bậc ba hàng thật giá thật. Đối với nó thì bạch cốt sinh vật bậc ba như vậy mà nói là uy hiếp phi thường lớn. Mặc dù nó muốn giết chết Tiêu Thần, nhưng lý trí nói cho nó tốt nhất giờ phút này nên rút đi. Nếu không đối mặt Tử Toàn sinh vật cùng bậc đích thực này thì chỉ sợ hữu tử vô sanh. Tiêu Thần trong phút chốc nắm được ý đồ của hã, căn bản không để cho hã có cơ hội nên hóa thành một đạo tử quang vọt tới. Chương đao Phá Toái Hư Không, trực tiếp chém về phía đầu của nó. Phá Quân Thành Chủ nhanh chóng như quỷ my, lưu lại một đạo tàn ảnh mà tránh né được một kích sắc bén này. Nhưng mà Tiêu Thần như hình với bóng, chiến kỹ cổ thần kỳ liên tiếp xuất hiện, trong nháy mắt liền chế ngự Phá Quân Thành Chủ. Thấy không thể không liều mạng, Phá Quân Thành Chủ bèn hét lớn, toàn thân đều được Hỏa Chủng hào quang mãnh liệt bao phủ. Nó muốn thiêu đốt Hỏa Chủng để làm lực lượng tăng lên, đủ sức liều chết cùng Tiêu Thần. Cùng lúc đó, ba tên bạch cốt sinh vật cường đại khác đồng thời đánh về phía Tử Toàn khô lâu. "Đại ca cứu mạng a. . ." Tử Toàn khô lâu bắt đầu gào

rú. Đến lúc này, Tiêu Thần không e dè nữa mà phát ra Thiên Âm chữ "Ông", âm thanh to lớn làm rung động thiên địa, đôi tay của Phá Quân Thành Chủ tức thì liền hóa thành tro bụi. Nhờ có tốc độ nhanh như tia chớp mà hấn tránh được một luồng âm rung linh hồn mạnh nhất, nếu không đã có thể hình thần câu diệt. Đôi tay trong khoảnh khắc tan thành tro bụi làm chấn động hấn đến mất hồn. Hấn vô cùng kinh ngạc hỏi: "Đây là thần quyết luyện hồn mà quân vương mới hiểu được, người. . . Người làm thế nào cũng hiểu được?" Tiêu Thần không có thời gian giải thích cho hấn, liền hóa thành một đạo chớp tím vọt tới, liên tục bổ ra một trăm lẻ tám nhát chưởng đao, cuối cùng "Phập" một tiếng chém vào trước ngực hấn. "Rắc" một tiếng, khung xương Phá Quân Thành Chủ gãy rời, đầu lâu nhanh như chớp lặn xuống đất liền bị Tiêu Thần dùng một ngón tay chọc nứt ra. "Đại ca cứu ta. . ." Tử Toàn khô lâu đang nhảy như chơi chơi, chật vật không chịu nổi. Phải đối mặt với bạch cốt sinh vật còn mạnh hơn so với hấn một bậc, ngay cả là Tử Toàn cốt thể cũng đành chịu bó tay. Tiêu Thần như một vết sáng tím vọt tới, một quyền trực tiếp đánh nát xương ngực một tên bạch cốt sinh vật. Hấn đâm xuyên thấu qua nó rồi sau đó dùng lực chấn động mãnh liệt khiến bạch cốt vỡ vụn. Chỉ để lại một cái đầu lâu vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu. Rồi sau đó hấn quay người lại, một chân quét ngang ra cắt đứt đôi một bạch cốt sinh vật khác, làm khung xương hấn vỡ vụn. Bạch cốt cường giả thứ ba muốn bỏ chạy đi, nhưng mà Tiêu Thần đã sớm chặn đứng hấn lại. Sau khi hóa thành một đạo chớp tím liền bay tới, vung một trảo trực tiếp xuyên thủng đầu lâu rồi giật xuống. Chém giết ba tên cường giả giống như lấy đồ trong túi, nhìn Tử Toàn khô lâu hoàn toàn trợn ngược mắt. "Chúng ta. . . Chiếm lĩnh. . . Chiếm lĩnh Phá Quân thành?" Tử Toàn khô lâu giống như đang ở trong mộng. Hấn rất xấu hổ vì trên cơ bản cũng không giúp được chút xíu gì. Tiêu Thần liếc mắt nhìn hấn, bảo: "Quét dọn chiến trường." Tử Toàn khô lâu trong bụng ngượng ngùng, vội vàng bắt đầu hợp tốc hành động. Toàn thành rung động, Phá Quân thành nghênh đón chủ nhân, lập tức làm cho đám Hỏa Chúng sinh vật bên trong thành lo sợ bất an. Nhưng mà Phá Quân thành nhanh chóng bình yên trở lại. Mười mấy năm trước đã từng phát sinh chuyện tương tự, chẳng qua là thay đổi một vị chủ

nhân mà thôi, còn những cái khác hẳn là sẽ không thay đổi nhiều. Tử Toàn khô lâu phát huy bản lĩnh có thể lừa dối của mình, bắt đầu trấn an đông đảo bạch cốt sinh vật ở trong thành . Tướng mạo bề ngoài của hắn có thể nói cũng đủ tốt, dù sao cũng là Tử Toàn vương giả hàng thật giá thật , hơn nữa với bản lĩnh dụ hoặc bậc nhất nên đám Hỏa Chung sinh vật bên trong thành nhanh chóng liên yên lòng. Tin tức trước tiên truyền đi ra ngoài, Phá Quân thành đã đổi chủ làm rung động tứ phương! Khắp xứ sở phía Đông hoàn toàn ồn ào. Hai vị Tử Toàn vương giả cường đại đã chiếm lĩnh Phá Quân thành, đây thật sự là một tin tức làm kinh động lòng người . Dù sao những bậc siêu cấp Tiến Hóa phi thường hiếm thấy, mà lần này không ngờ lại xuất hiện hai đại cường giả liên thủ công thành, khiến cho rất nhiều chủ nhân các thành trì đều cảm giác tình thế không giống tầm thường. Sau khi tất cả ổn định xong, Tiêu Thần quăng đầu lâu bậc ba Phá Quân Thành Chủ cho Tử Toàn khô lâu mà nhắc: "Lần này công thành là bởi vì thực lực người không tốt nên mới không có bất cứ biểu hiện gì, hiện tại người đem nó luyện hóa hấp thu. Rồi sau đó đi chiếm đoạt Tham Lang thành." "A, ta một mình đi hạ Tham Lang thành? Đại ca người đi đâu vậy?" "Sau khi người luyện hóa xong chiếc Hỏa Chung này thì chính là cường giả Tử Toàn bậc ba, chẳng lẽ vẫn còn sợ Tham Lang Thành Chủ cùng bậc sao. Phải biết rằng người là kẻ siêu cấp Tiến Hóa." "Chủ yếu là Tham Lang thành cũng có thủ hạ phụ trợ đủ cường đại thì ta làm sao bây giờ, liệu có phải ta có hơi thân cô thế cô không?" Tiêu Thần ném đầu lâu ba tên thủ hạ cường đại của Phá Quân Thành Chủ sang chỗ hẻo lánh, miệng nói: "Người cũng bồi dưỡng ba tên thủ hạ cường đại đi. Ta sắp đi xa, hy vọng khi trở về người đã chiếm đoạt Tham Lang thành." Nói xong, Tiêu Thần liền rời Phá Quân thành, một mạch đi về phía tây. Hắn muốn quay về nhân gian đi nhìn một cái. Đi ngang qua thần thôn, Tiêu Thần cũng không dừng lại, trực tiếp đi tới Cốt Tinh của thành trì. Hắn cảm giác sau khi gây dựng một mảnh ranh giới tại phía Đông, hẳn là đầu tiên nên trở về chiếm lĩnh tòa thành trì này. Lần trước tiến vào Cửu Châu đã trôi qua hơn một năm , hắn bức thiết muốn trở về nhìn một cái. Thất thái quang hoa lóe ra, Tiêu Thần xuyên qua tầng tầng lớp lớp không gian, lại một lần nữa xuất hiện ở trên mặt đất Cửu Châu . Sau khi xuất hiện

bên ngoài Tử Thành, hắn một mạch đi về phía đông, đi tới tận bờ Đông Hải. Hắn muốn nhìn một chút xem tượng đá có xuất hiện vấn đề hay không . Nhưng vừa lúc đó, hắn nghe được một tiếng cười to vang trời : "Ha ha. . . Ha ha ha. . . Cái thế giới này bởi vì ta mà nhiều đáng vẻ màu sắc hơn!" Tiêu Thần lập tức kinh ngạc, âm thanh là quen thuộc như thế. Rồi sau đó hắn thấy trên pho tượng đá khổng lồ kia có một bóng người cao lớn thách thức thiên hạ, nó phát ra một cỗ năng lượng dao động ngập trời . Không ngờ người kia cùng hắn lại . . . Giống nhau như đúc! Mà ở trên bầu trời phía trước tượng đá , Cửu Đầu Thần Xà cùng Luyện Khí sĩ Diệp Cửu Trọng khóe miệng đều ứa ra vết máu nhỏ li ti, đang lạnh lùng nhìn chăm chăm người đang cười ở trên tượng đá .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 367 : Tiêu Thần có máu có thịt Tác giả: Thần Đông

Trên mặt nước nổi lên cuồn cuộn những đợt sóng biển lừng lừng trắng xóa. Pho tượng đá như quả núi cao đứng sừng sững ở đó, tựa hồ để trấn áp cơn thịnh nộ của biển cả bên ngoài Cửu Châu. Thanh Chiến Kiếm trong tay kia chỉ về để đo xa xăm, nó phát ra một khí thế cường đại vô hình. Mà giờ phút này, một thanh niên thân hình cao lớn khôi ngô, mắt sáng như sao với mái tóc đen tung bay, tựa thần mà giống như ma đang đứng ở trên đỉnh đầu tượng đá . Ánh mắt nhìn xuống phía dưới, rất có khí phách thách thức thiên hạ, duy ngã độc tôn. Tiếng cười to làm rung động cả mặt nước biển đang liên tục rít gào, điên cuồng không ai bì nổi. Cửu Đầu Thần Xà cùng Diệp Cửu Trọng ở phía đối diện rõ ràng bị tổn thất nặng, khóe môi ứa ra những vết máu li ti, sắc mặt có hơi tái nhợt. "Tiêu Thần đã chết trong truyền thuyết không ngờ còn sống, nếu như tin này truyền tới Cửu Châu thì tất nhiên sẽ khiến thiên hạ rung động." Quanh thân Cửu Đầu Thần Xà đột nhiên tràn ngập thần quang trắng lóa mênh mông, như là thần hỏa màu bạc bắt đầu thiêu đốt mãnh liệt. Tựa hồ không cam lòng với cuộc giao chiến thất lợi vừa rồi, Cửu Đầu Thần Xà phát ra một luồng năng lượng dao động khủng

bổ. Một mảnh hào quang trắng xoá phát ra từ thân thể của hắn, hắn đi một bước xa mấy trăm trượng rồi biến mất tại chỗ. Trong khoảnh khắc liền xuất hiện ở trên đỉnh đầu pho tượng đá, một quyền nện về hướng Tiêu Thần sống động có máu có thịt kia Nhưng bóng dáng trên pho tượng đá còn nhanh hơn. Hắn bay lên trời, tay trái vươn ra giống như Thiên Ma trao lại phát ra từng đạo ô quang đáng sợ, hướng về cổ tay phải của Cửu Đầu Thần Xà bổ tới, nếu như bị hắn bắt lấy tất nhiên sẽ bị đứt rời. Đồng thời tay phải trắng nõn Như Ngọc đang vẽ ra một tia chớp thánh khiết trực tiếp chém về phía đầu Cửu Đầu Thần Xà. Cửu Đầu Thần Xà cả kinh, quyền phải gia tốc xuất ra, nhằm thẳng vị trí trái tim "Tiêu Thần" kia, đồng thời năm ngón tay trái tựa như không phải cùng có chung một bàn tay, nhanh như đao cắt về phía tay phải đang chém tới đầu hắn. "Bang bang" Chấn động kịch liệt! Trên bầu trời tựa như có tiểu hành tinh va chạm nhau làm bộc phát ra một luồng năng lượng dao động ngập trời. Hai đại cường giả ở trên bầu trời bay đan xen nhau lộn xộn. Cửu Đầu Thần Xà trong lòng kinh hoàng. Đây là người kia trong truyền thuyết sao? Yên lặng đã nhiều năm, tất cả mọi người cho là hắn đã bỏ mạng. Nhưng rồi không ít năm sau lại đột ngột mạnh mẽ trở về, đánh cho hắn suýt nữa thổ huyết. Xoẹt xoẹt Giữa không trung hai người nhanh như chớp điện. Cứ thế cất bước ở trên không trung chỉ để lại những đạo tàn ảnh rồi lại một lần nữa xông vào nhau. "Tiêu Thần" công kích sắc bén mà lại mạnh mẽ. Tay trái phóng ô quang nhấp nháy. Thiên Ma trao ảnh không ngừng xé rách bầu trời. Còn tay phải trong suốt như ngọc, hệt lưỡi đao giữa trời xanh mà nghiền nát vạn vật, làm tan biến tất cả. Đây hoàn toàn không giống lực lượng từ bản thể nữa. Thế nhưng đầu hắn phát huy đến cực hạn mà cũng không gây ra xung đột. Cửu Đầu Thần Xà trong lòng kinh ngạc do dự. Trước đây mặc dù hắn chưa từng gặp mặt cùng Tiêu Thần, càng không hề giao thủ. Nhưng mà đối với chiến kỹ của kẻ nổi danh đó thì biết quá sâu. Có điều là chứng kiến trước mắt thì lại ra ngoài tư liệu trước kia nắm giữ. Tên "Tiêu Thần" này thể hiện ra chiến kỹ cổ cực kỳ huyền ảo phức tạp. Ô quang nhấp nháy kia, lại thêm tay trái giống như Thiên Ma trao. Nhìn thì như đánh về phía hữu quyền của Cửu Đầu Thần Xà. Nhưng trên thực tế lại bao phủ cả nửa người hắn. Dĩ nhiên bao hàm cả

không gian biến hóa trong đó. Đồng thời, chưởng đao tay phải vốn nhìn mịn màng như mỡ dê kia lại tựa hồ như có thể biết trước đã ngăn cản tất cả đường lui của hắn, mơ hồ có những lực lượng thời gian tràn đầy bên trong. Đây là một loại chiến kỹ cực kỳ khủng bố ! Cửu Đầu Thần Xà trong lòng kinh ngạc không lời nào có thể diễn tả được. Cửu xà thần thông bất tử không thềm giữ lại nữa, khí tức tử vong lập tức tỏa ra mênh mông cuộn cuộn khắp nơi. Mái tóc dài trắng giống như ngọn lửa mãnh liệt bập bùng nhảy múa dựng lên. Khắp hải vực đều rung chuyển theo. Một thân của hắn hóa ra chín thân, phân chia theo các Thứ Nguyên không gian khác nhau hướng về "Tiêu Thần" để phát động công kích mãnh liệt, Cương Khí trắng xóa bao phủ khắp phiến không gian này. Thời gian cùng không gian tương tương với sự kết hợp lực lượng, cái đó là phi thường đáng sợ! Nếu nói nó phá hết tất cả thần thông thì cũng không sai biệt lắm. Tên "Tiêu Thần" này mặc dù cũng không hề dùng đến hai tay để thực sự phát huy nghĩa lý sâu sắc của thời gian cùng không gian đến mức tận cùng. Nhưng đã có hai loại lực lượng kích động bên trong nên rốt cuộc Cửu Đầu Thần Xà vẫn bị giam cầm, rồi sau đó bị một chưởng đánh bay ra ngoài, liên tục ho ra máu mà không ngừng lại nổi. "Có ta vô địch!" Tên "Tiêu Thần" này vền vền chỉ nói ra bốn chữ này. Hắn một mình một người đứng ở nơi đó, tựa như biển cả bao la, giống như vĩnh viễn không thể chiến thắng được hắn. Có điều người ở bên ngoài xem ra, lại là phi thường thiếu sót gì đó. Mà ngay cả Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần đang ngắm nhìn tại biển khơi cũng đều cảm giác tên gia hỏa này có thiếu sót. Cách đó không xa, Diệp Cửu Trọng bộc phát ra một luồng dao động làm cho người ta sợ hãi. Những âm thanh "Leng keng" không dứt bên tai, Thanh Đồng chiến giáp không ngừng hiện lên từ trong cơ thể , bao trùm ở bên ngoài thân hắn. Quanh thân hắn bao phủ một tầng áo giáp Thanh Đồng đặc hữu từ kim loại sáng bóng. Sát khí ngút trời càng phát ra trong khoảnh khắc làm bầu trời đều rung chuyển. Mặc dù trước đây hắn chưa từng ra mắt Tiêu Thần, nhưng mà về con người này thì có nhiều truyền thuyết lắm. Quả thực chính là cơn ác mộng của một thế hệ tu chân. Sau nhiều năm trôi qua thì nhân vật trong truyền thuyết đã bỏ mạng lại xuất hiện lần nữa khiến cho ngọn lửa chiến đấu trong lòng hắn hừng hực thiêu

đốt. Ngay cả vừa rồi đã ăn đòn một lần, nhưng hắn vẫn không nhịn được muốn lại đánh tới lần nữa . Tu chân pháp bảo thánh khiết như ánh trăng rằm, lóng lánh tựa ánh bình minh. Một tòa Bảo Tháp mười tám tầng từ trên trời giáng xuống, hướng về "Tiêu Thần " định trù lên hắn. Diệp Cửu Trọng đồng thời xuất chỉ như đao thì hắn điều khiển cho Bảo Tháp tỏa ra ngàn vạn đạo hào quang, càng lúc càng lớn sắp sửa bao phủ "Tiêu Thần" ở bên trong. "Tiêu Thần" tựa hồ biết sự lợi hại của nó. Hai tay chống trời, cứ như vậy ngăn chặn tòa tháp to lớn đè xuống, rồi sau đó bộc phát ra âm thanh vang rền giống như của Hoàng Chung đại lữ . Tám người từ trong tám thế giới xếp chồng lên nhau hiện ra, bắt đầu thay đổi liên tục. Trong biển khơi nổi sóng ngút trời, cuộn lên tới trời cao. Những cơn bọt sóng trắng xóa như ngàn vạn dải Tuyết Sơn đang lay động. Bát Tướng Thế Giới có lực lượng vô cùng đáng sợ, ngay tức thì từ mười tám tầng Bảo Tháp trên bầu trời đã lột bỏ ba tầng. Mà đó còn là Diệp Cửu Trọng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trong nháy mắt hắn đã làm cho Bảo Tháp né sang một bên. Nếu không, chỉ sợ tòa Bảo Tháp này sẽ còn phải gánh chịu sự phá hoại càng nghiêm trọng hơn. Diệp Cửu Trọng sắc mặt tái nhợt, liên tục phun ra ba vòi máu. Hắn mang theo mười tám tầng Bảo Tháp bay ngược ra ngoài. Đây chính là kẻ đã bỏ mạng trong truyền thuyết kia sao? Chiến lược như thế chỉ sợ trong thiên hạ đã không còn được mấy người là đối thủ của hắn. Diệp Cửu Trọng cùng Cửu Đầu Thần Xà lui về bầu trời phía xa, rồi ngăm nhìn Tiêu Thần giống như đang đứng trên đỉnh đầu pho tượng khổng lồ. "Nếu nỗ lực trả giá nhất định thì ta hoàn toàn có khả năng đánh gục các người, nhưng mà ta không muốn làm như vậy. Các người có tu vi rất mạnh, sau này có khả năng làm thủ hạ của ta." Bóng dáng đứng ở trên đỉnh đầu pho tượng cao lớn nhìn phía hai đại cường giả ở bầu trời xa mà nói như thế. "Người đang nói mơ." Diệp Cửu Trọng tay nâng Bảo Tháp đã thu nhỏ lại , âm thanh rất lạnh lẽo nói tiếp: "Không lấy thắng bại nhất thời để luận anh hùng, người vẫn không thể xếp vào Thập Cường trong thiên hạ mà đã lại tự cao tự đại như thế. Người có thể giết người hắn là vượt qua mười ngón tay đó." "Nhàn khán đình tiền hoa khai hoa lạc, mạn tùy thiên ngoại vân quyên vân thư - (Rảnh ngắm đình tiền hoa tàn hoa nở, trên trời chậm rãi mây tụ

mây tan). Ta đã ngồi xem Cửu Châu nhiều năm như vậy, nếu như không có được thực lực tương ứng thì làm sao dám xuất hiện? Thế giới này bởi vì ta mà sẽ có nhiều màu nhiều vẻ hơn." Cái tên "Tiêu Thần" này có thể nói là điên cuồng đến mức tận cùng, khiến cho hai đại cường giả đều muốn một đao chém hẳn. Cửu Đầu Thần Xà nói lạnh lùng: "Tên thật của ta là Cửu Đầu Long chứ cũng không phải Cửu Đầu Thần Xà, Hoàng Kim Sư Tử Vương đều sợ hãi ta ba phần. Một ngày kia người sẽ được thấy long thân của ta." "Nói như vậy có phải là ta cần tiêu diệt người trước hay không? !" "Tiêu Thần" cười lạnh, thẳng lưng vươn hai tay, hai chân bất động nhưng lại rất nhanh bay tới Cửu Đầu Thần Xà. "Không ai có khả năng thực sự giết chết ta." Cửu Đầu Thần Xà nói tới đây liền hóa thành chín đạo ngân quang, hướng về bốn phương tám hướng lao nhanh đi. Ngay cả "Tiêu Thần" này hai tay như chớp, nhưng mà chỉ ngăn lại ba đạo mà thôi. Mặc dù hấn hung hăng nghiền nát chúng ở giữa không trung, nhưng tại bầu trời phía xa chúng nhanh chóng lại ngưng tụ ra ba đạo ngân quang lần nữa. "Cũng có thú vị đây . . ." Hấn cũng không đuổi theo, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, như là tán thưởng. Cửu Đầu Thần Xà cùng Diệp Cửu Trọng xem như hoàn toàn đã bại, lập tức không nói thêm câu nào mà hướng về bầu trời xa bay đi. "Chờ một chút." "Tiêu Thần" chấp hai tay sau lưng hướng về phía bầu trời xa truyền âm, nhả nhủ: "Các người truyền lời Triệu Lâm Nhi, ta cùng với nàng có duyên. Ngày khác sẽ đến để đô nghênh thân. Thân là Cửu Châu nữ hoàng, xem ra cũng xứng đôi cùng ta." Ở bầu trời xa, bóng hình của hai đại cường giả liền dừng lại, hiển nhiên đã bị tin tức gần gũi này làm kinh ngạc một phen, rồi sau đó tức thì biến mất. Mà ở trong hải vực càng xa xôi hơn, cốt thể trong suốt chói lọi của Tiêu Thần đích thực thì như bị chín đạo Thiên Lô bổ trúng. Cưới Triệu Lâm Nhi làm vợ? Thật sự là điên rồi! Vào một ngày đó, thiên hạ lại rung động. Một vị cường giả trong truyền thuyết đã bỏ mạng nhiều năm không ngờ lại xuất hiện ở hậu thế, làm cho tất cả mọi người có cảm giác khó có thể tin nổi. Giới tu luyện lại hoàn toàn sôi sùng sục. Trong hoàng cung đế đô, sau khi Triệu Lâm Nhi biết được tin tức thì đầu tiên là chụp nát một cái ngọc bàn, rồi sau đó lại nở nụ cười lâm lâm: "Tốt, nếu hấn có ý này thì liền xem hấn có thực lực như vậy hay không."

Đưa vũ khí bí mật cho ta để chuẩn bị tốt. Thử xem kẻ khốn này mạnh hơn, hay là vũ khí có tính chất huỷ diệt mạnh hơn." Mấy ngày gần đây, bờ biển Đông Hải náo nhiệt phi phàm, không ngừng có có tu giả tìm đến. Pho tượng đá khổng lồ đã đứng sừng sững ở bờ biển hơn một năm. Không ai có khả năng làm tổn hại nó, nhưng ai cũng thật không ngờ Tiêu Thần trong truyền thuyết đã bỏ mạng nhiều năm kia lại xuất hiện hậu thế ở chỗ này. Tất cả mọi người biết nếu như tin tức thực sự là đúng thì sẽ dẫn đến những trận "Động đất" như thế nào. Liên tục nhiều ngày tiếp theo, trên bờ biển không ngừng phát sinh sự kiện đổ máu. "Tiêu Thần" vốn đứng thẳng tại đỉnh đầu tượng đá xuất thủ vô tình, đánh giết các nhóm dám tới xúc phạm. Có thể nói cuồng danh đã lan xa, lại làm chấn động Cửu Châu. Tiêu Thần lẳng lặng quan sát nửa tháng có thừa. Hắn phát hiện người này có đầy đủ linh hồn, cũng không phải tàn hồn. Giống như hắn đã sớm bồi bổ toàn bộ hồn phách. Nếu như muốn cùng dung hợp chung một chỗ, đó là không có khả năng. Nếu như hai người gặp nhau, chỉ sợ tất nhiên phải có một người bỏ mạng! Đây là tàn hồn năm đó ở lại trong tượng đá sao? Không ngờ hắn lại đã tu thành một thân tuyệt thể thần thông, tựa hồ phi thường cường đại. Tiêu Thần bùi ngùi trong lòng. Hắn bỗng nhiên nhớ ra, năm đó khi từ Lư Sơn tiến vào Long Đảo thì thoáng thấy người kia, so cùng hắn lại giống nhau như đúc. Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ nói từ lúc nhiều năm trước, tàn hồn cũng đã xuất hiện ở trên đời này? Nếu như dựa theo thời gian suy tính mà nói, năm đó người kia thậm chí so với hắn thì từ Trường Sinh Giới về Nhân Gian sớm hơn một năm. Nghĩ tới đây, Tiêu Thần liền có một cảm giác sờn gai ốc. Suy theo thời gian để tính, đó chính là nói tới lúc nhị thập tứ kiếp xuyên thân chấn Tổ Thần thì hắn bị phong bế hơn một năm mới thoát khốn, mà người kia thật là không bị giam hãm, lúc ấy liền tiến vào nhân gian. Tiêu Thần cảm giác lạnh toát sống lưng. Người này cũng tu bổ xong xuôi tàn hồn, ẩn phục nhiều năm như vậy cho đến lúc này mới hiện thân, trở lại trước tượng đá là vì cái gì? Tiêu Thần đã mơ hồ cảm giác được, bên trong tượng đá đã có vết rách, chỉ sợ tương lai không lâu sẽ vỡ ra. Hắn "Tiêu Thần" trước mắt kia hơn phân nửa là đến vì hai mươi bốn Chiến Kiếp. "Tiêu Thần người đã sống lại, thế này. . . làm sao có thể? !" "Hắn chính kẻ

truyền thuyết kia sao?" Trên bờ biển lại có một nhóm tu giả nữa tới. "Ta nghìn đời bất diệt, muôn đời trường tồn, trên đời không có bất cứ lực lượng nào có khả năng loại trừ ta nổi." Kẻ đứng trên đỉnh đầu tượng đá người nói ra những lời điên cuồng chối tai. Trận chiến đấu tiếp theo là không hề phải nghĩ ngợi, những kẻ xông vào đều bị lấy đi sinh mạng một cách vô tình. Nhìn vẻ điên cuồng của kẻ trên pho tượng đá kia, hoàn toàn là bộ dáng cuồng đồ duy ngã độc tôn, Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần cảm giác tên gia hỏa này thật sự là không hoàn chỉnh. Đúng lúc này, bóng dáng như thần như ma kia tựa hồ cảm thấy được gì đó. Hắn quay phắt đầu lại nhìn về hướng hải vực này mà quát: "Ra đi, từ nhiều ngày trước ta liền cảm ứng được có người đang rình mò." Tiêu Thần không hề tránh né nữa. Hắn từ trong lòng biển khơi bay lên trời, Tử Toàn cốt thể lóng lánh ở giữa biển xanh trông đặc biệt khác thường khiến cho "Tiêu Thần" trên đỉnh đầu tượng đá kia cũng cảm thấy kinh ngạc. "Người là ai?" Hắn nhíu mi quát. "Ta. . . Là một người mà người không sao nghĩ tới." Tiêu Thần Tử Toàn cốt thể, lẳng lặng đứng thẳng ở trên không trung. Đây là hai người lần đầu tiên đích thực đối diện nhau. "Cố làm ra vẻ huyền bí, giả thần giả quỷ ở trước mặt ta thì quả thật đáng chết." Tiêu Thần có da có thịt lạnh lùng nhìn bóng dáng ở trong biển. Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần rất bình tĩnh, đáp: "Có máu có thịt thì phải quý trọng mọi thứ có được trước mắt. Chớ để đến lúc mất đi thì tiếc nuối. Người quá kiêu ngạo, chỉ sợ rất khó chết già." "Người đang dạy đời sao, dám làm bộ như cao thủ ở ngoài trần thế để chỉ bảo ta. Hôm nay ta cảm giác được cần phải để người thấy được trời cao biết bao nhiêu." Âm thanh của Tiêu Thần có máu có thịt xé rách bầu trời, trong không trung giữa biển khơi có tiếng vọng ù ù. "Ta là người từng trải, nói tốt khuyên bảo thì người không nghe, gặp chuyện không may liền ngay trước mắt." Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần bước về phía trước ở trên không trung, chậm rãi đi về hướng tượng đá. "Ha ha ha. . ." Tiêu Thần có máu có thịt cười to, rồi sau đó sắc mặt chuyển sang lạnh nhạt nói: "Mặc dù không biết lai lịch của người, nhưng ta có một loại cảm giác phải giết chết người. Giữa chúng ta chỉ có thể có một người có khả năng sống ở trên cõi đời này." Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần thầm giật mình, tên gia hỏa này có linh giác rất nhạy cảm. Hoàn toàn kể

thừa ưu điểm của hắc năm đó, dĩ nhiên đã nhạy cảm nắm bắt được giữ được cốt lõi. "Nói rất đúng, ta và người nhất định chỉ có một người có khả năng sống sót." "Vậy người liền phải đi chết đi, vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này." Tiêu Thần có máu có thịt lẳng không bay tới, song chưởng vung lên, hướng về cốt thể Tiêu Thần bổ tới. Tay trái ô quang nhấp nháy, tay phải trong suốt như ngọc, ẩn chứa lực lượng của không gian cùng thời gian với uy năng không thể tưởng tượng. Nhưng mà hắc kinh ngạc phát hiện, hai tay cắt qua hư không, không gian cùng thời gian đều bởi vì hắc mà rối loạn ngăn ngui. Nhưng lại cũng không có ngăn cản và giữ nổi Tử Toàn cốt thể kia. Tử Toàn khô lâu như là một đạo ảo ảnh, bị hai tay của hắc dễ dàng xẹt qua rồi xuyên thấu đi ra ngoài. Điều này lập tức làm cho Tiêu Thần có máu có thịt thất kinh. Thân hình hắc khẽ động, đã lui ra ngoài xa mấy trăm trượng. "Thực lực bây giờ của người xác thật so với ta thì mạnh hơn, so với trạng thái đỉnh cao lúc trước của ta có lẽ còn mạnh hơn." Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần vừa nói vừa không nhanh không chậm đi về hướng tượng đá, miệng bảo: "Nhưng điều này có thể sao? Trước mắt còn có lực lượng mà người vô phương chống lại." Xoẹt Quang ảnh tím biếc lóe lên, cốt thể Tiêu Thần bỗng nhiên biến mất. Nhưng ngay sau đó pho tượng đá khổng lồ bắt đầu cử động. Thanh thạch kiếm khổng lồ đang chỉ về phía Cửu Châu xa xăm bỗng dừng thay đổi quay lại, nhắm thẳng vào bóng dáng trong không trung giữa biển khơi. "Tại sao có thể như vậy? !" Điều này làm cho Tiêu Thần có máu có thịt lập tức giật mình la lên, hắc hỏi: "Kẻ mà một năm trước đưa pho tượng đá đến chỗ này là người sao?" "Không sai." Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần lại một lần nữa hòa hợp một thể cùng tượng đá, thạch kiếm khổng lồ lập tức chém xuống. Mặc dù cũng không hề có kiếm quang bùng phát ra, nhưng mà lại có một luồng Cương Khí vô hình đã rạch ra giữa biển khơi một con khe rãnh thật lớn. Nước biển cuộn cuộn rẽ sang hai bên, để lộ ra đáy biển. Sóng biển ngút trời. Uy thế kinh thiên động địa như vậy làm Tiêu Thần có máu có thịt mặc dù trước tiên tránh né sang bên, nhưng mà vẫn bị một đạo chấn khí vô cùng mãnh liệt hất tung làm hắc bay đi ra ngoài hơn một ngàn trượng mới ổn định lại nổi. "Hắc. . . Hắc hắc. . ." Tiêu Thần có máu có thịt không biết là cười khẩy hay cười gằn. Hắc như một

đạo chớp giạt bay trở về, một đôi tay tràn ngập lực lượng kì quái đã phá vỡ sự khống chế của thời gian cùng không gian, hướng về cái đầu của pho tượng đá vĩ đại xia tới.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 368 : Biến đổi Tác giả: Thần Đông

Tiêu Thần có huyết nhục có Bát Tướng cực nhanh, sắp đạt đến trình độ khó có thể tin nổi. Tay trái ô quang nhấp nháy, tay phải trong suốt Như Ngọc, chém vào đầu của Thạch Nhân không lờ. Nó đại biểu cho lực lượng thời gian cùng không gian , đồng thời có khí tức hủy diệt. Ngay cả là cao thủ đã vượt qua cảnh giới Trường Sinh, nếu như bị đánh trúng thì cũng phải hình thần tiêu diệt. "Phanh " Không thể không nói, đôi song chưởng đao cực kỳ đáng sợ kia mà xẹt qua đầu thì ở đó hoàn toàn lộn xộn, thời không tựa hồ đều bắt đầu hỗn loạn cả lên. Hai vết chưởng đao hung hăng rạch trên đầu Thạch Nhân, trong thoáng chốc phảng phất trên mặt tượng đá lưu lại hai vết chưởng ấn rõ ràng. Hồi trước, vũ khí bí mật của Triệu Lâm Nhi cũng không thể đánh nát tượng đá. Nay Tiêu Thần có máu có thịt tự nhiên cũng không cách nào làm được. Nhưng mà qua đó lại có thể thấy được tu vi bí hiểm của hắn. "Oanh" Thiên Địa Nguyên Khí bạo động, tượng đá rung động Chiến Kiếm trong tay làm bộc phát ra một luồng Cương Khí vô hình, trực tiếp đánh bay Tiêu Thần có máu có thịt. Sau đó thanh kiếm vĩ đại lập tức chém thẳng xuống, kéo theo những cơn sóng mãnh liệt mệnh mông ngập trời. Tiêu Thần có máu có thịt có thiên phú chiến đấu thật tốt. Sau khi cảm giác được nguy hiểm thì thân hắn như con Giao Long bay đi ngang trời, ngay sau đó giống như xuyên qua không gian chui vào tám thế giới hư ảo vừa bay lên không. Trong khoảnh khắc đã độn xa được mấy ngàn trượng. Nhưng mà hắn vẫn đánh giá thấp uy năng của tượng đá !" Một kiếm bổ ra, sông rung biển động. Thạch kiếm mặc dù còn cách hắn khá xa, nhưng mà kiếm khí vô hình phảng phất đã kết thành vật rắn chắc đập vào trên người của hắn. "Phanh " Ở giữa bầu trời phía xa phảng phất như hắn bị một quả

núi lớn đâm vào làm bay ngang đi ra ngoài thêm mấy trăm trượng, từ khoe miệng tràn ra những vết máu li ti. Nếu như không phải hắc đã tu thành võ thể tối cao thì lần này có thể cũng đã tan xương nát thịt, hồn phi phách tán . "Không hổ là đá tảng trấn áp được không gian đoạn tầng, ngăn cản nổi Tổ Thần. Nó lại có uy lực thể này đây." Hắc lau sạch máu tươi trên khoe miệng, sắc mặt tối sầm mà bảo: "Trên đời này đã không có mấy người có khả năng làm ta bị thương . . ." Hắc đứng ở bầu trời phía xa. Bỗng nhiên rống to một tiếng làm cho đến cả mấy đám mây phía chân trời đều bị đánh tan. Liền sau một khắc tám người hiện ra từ thế giới hư ảo . Trong đó lại có sấm chớp hỗn độn mênh mông đang cuồn cuộn. Rồi sau đó tám thế giới hư ảo càng lúc càng lớn. Không ngờ có xu thế bao phủ chốn Càn Khôn này. Chúng hướng về pho tượng đá khổng lồ phía trước để định đè nén xuống. Rồi sau đó thân thể Tiêu Thần có máu có thịt kia cũng đang không ngừng trở nên to lớn. Cuối cùng lại trở thành người khổng lồ cao lớn như quả núi. Hắc đứng sừng sững giữa biển khơi rồi khổng chế Bát Tượng Thế Giới quét ngang về hướng tượng đá. Tượng đá khổng lồ không nhanh không chậm. Nó sải bước đi ra ngoài khơi xa. Chiến Kiếm trong tay múa lên vẽ ra những quỹ tích khó hiểu. Rồi sau đó đột nhiên rung lên. Từ trên bầu trời lập tức giáng xuống lôi điện màu tím vạn trượng , đánh thẳng về hướng Bát Tượng Thế Giới. Từ xa nhìn lại. Khắp bầu trời đều biến thành màu tím. Sấm chớp rung động chín tầng trời. "Oanh " Sấm sét vạn trượng màu tím điên cuồng phóng xuống. Tám thế giới hư ảo phát ra khí tức hỗn độn. Nhưng sau khi tiến vào khu vực này thì bị đánh vỡ vụn. Rồi sau đó tan thành mây khói. Người khổng lồ ở xa xa hé miệng phun ra ngụm máu lớn, thân hình hùng vĩ tức thời thu nhỏ lại rồi ngã quỵ rơi xuống biển khơi. Tiêu Thần có máu có thịt hiểu rõ ràng, đối với hắc mà nói Thạch Nhân là không thể chiến thắng. Nếu như Thạch Nhân còn có thêm tốc độ thì cơ hồ có khả năng tiêu diệt bất cứ cường giả nào trên đời này . Cuối cùng, hắc hợp nhất song chưởng, quát to: "Phản bản hoàn nguyên!" Toàn thân hắc bộc phát ra hào quang vạn trượng, phóng về bốn phương tám hướng. Đây là thần thông độc đáo do hắc sáng tạo, thời gian phảng phất đang nghịch đảo, còn không gian phảng phất đã tan biến, hoàn toàn tác dụng đến trên thân tượng đá. Giống như hắc

muốn cho pho tượng đá khổng lồ kia trở về chốn cũ, làm cho bụi đất thì rơi vào đất, khiến cho thiên địa hoàn toàn mơ hồ. Không thể không nói đây là thần thông hàng đầu khủng bố hiếm thấy. Nhưng mà tượng đá dù sao cũng có khả năng chấn tồn tại bậc Tổ Thần. Nó ngưng kết lực lượng của hai mươi bốn Chiến Kiếm, toàn thân phóng nhanh xuất ra hai mươi bốn đạo hào quang ngút trời nhanh chóng rơi lên trời cao, chiếu sáng khắp Đông Hải. Tiêu Thần có máu có thịt mặc dù khai sáng ra thần thông hàng đầu tuyệt thế, nhưng là với lực lượng tuyệt đối thì ngay cả là thần thông huyền diệu nhất bậc cuối cũng khó lòng chống lại. Vì dốc hết sức tăng lên đến mười lần, nhưng chính giờ phút này đã vẽ nên hình người chân thật. Thần thông mặc dù tuyệt vời, nhưng lực lượng lại kém quá xa nên vô phương so sánh với tượng đá. Nó bị thanh thạch kiếm khổng lồ đang múa may lao đến lập tức chém chết. Sương mù trên bầu trời trong nháy mắt khôi phục về trong sáng, mà Tiêu Thần có máu có thịt thì không ngừng ho ra máu, bay ra ngoài xa hơn một ngàn trượng. Ngay cả là võ thể mạnh mẽ kia cũng suy tởm sụp đổ. Đây mới vèn vèn bởi vì là thần thông bị phá, vẫn còn chưa thực sự bị thạch kiếm chém trúng. Có thể nghĩ pho tượng đá cao ngất trong biển này có lực lượng khủng bố ra sao. Tiêu Thần có máu có thịt rơi xuống xuống biển khơi, quanh thân đều là vết máu, xem ra rất thê thảm. Nhưng hần nhảy cảm trước tiên cảm giác được nguy hiểm bèn cố nhịn đau đớn toàn thân, lấy Bát Tướng cực nhanh vọt tới phía chân trời xa xôi. Mặc dù toàn thân đều đang chảy huyết, nhưng hần vẫn cắn răng cười to, bảo: "Ta có võ thể vô địch, thần thông Vô Song. So cùng Bán Tổ trước đây thì hiện nay chẳng qua chỉ còn thiếu sót chút lực lượng mà thôi. Cho ta thời gian, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ vô địch thiên hạ, hai mươi bốn Chiến Kiếm ắt thuộc về ta." Pho tượng đá khổng lồ rút kiếm chỉ lên bầu trời. Hành động mặc dù cũng không mau lẹ, nhưng cùng với thạch kiếm huy động thì thiên địa đều rung chuyển theo, biển cả đều gầm thét tựa hồ đang chung nhịp đập hợp nhất cùng thế giới này. Tiêu Thần có máu có thịt không còn lực lượng để tiếp tục chiến đấu. Nếu như không phải hần nắm giữ Bát Tướng cực nhanh thì vừa rồi chỉ sợ đã sớm hình thần câu diệt. Hần bay nhanh nhằm phía phương xa, chỉ có âm thanh ngân dài đang vọng đến. "Ta nghìn đời

trường tồn, muôn đời bất diệt." Cho đến khi Tiêu Thần có máu có thịt kia biến mất, Tiêu Thần mới lao ra từ trong tượng đá , hần đứng thẳng trên cái đầu to lớn kia, nhìn bầu trời xa xăm mà hần trầm lặng một hồi. Tiêu Thần có máu có thịt thật sự phi thường cường đại, không chỉ có kế thừa tất cả thần thông năm đó của hần, mà vẫn còn sáng chế ra loại thần thông tuyệt thế "Phản bản hoàn nguyên" . Điều càng thêm khủng bố chính là tay trái của hần lại có lực lượng không gian , tay phải có lực lượng thời gian. Nếu như cứ tiếp tục phát triển như vậy, trong thiên địa này ai có thể chế ngự được hần đây? Thông qua quan sát mấy ngày nay tới giờ, Tiêu Thần phát hiện tính cách của Tiêu Thần có máu có thịt khác nhau rất lớn với hần. Tàn nhẫn mà lại quyết đoán, phạm là lực lượng ngăn cản hần đều sẽ bị đánh giết. Những kẻ đến bờ biển gây hấn cũng không phải đều là hạng người tội ác tày trời . Nhưng kết quả tên gia hỏa này bất chấp tất cả mà giết sạch toàn bộ, thậm chí bao gồm cả những người xông vào trong lúc vô tình. Trừ phi là được hần coi trọng, muốn bắt làm thủ hạ , nếu không kẻ tự tiện xông vào chỉ có một kết quả, đó chính là tử vong. "Tên gia hỏa này chỉ là một bộ phận tàn hồn của ta. Theo lý mà nói thì hồn lực có hạn, rốt cuộc hần làm như thế nào để bổ sung toàn bộ linh hồn, mà lại còn cường thịnh đến mức độ như thế?" Cuối cùng Tiêu Thần thở dài một hơi. Hần biết xác thực người kia đã không phải hần đích thực, dù sao người kia chỉ có bộ phận tàn hồn rất ít mà thôi. Hiện tại sau khi bổ sung toàn bộ đã là một người hoàn toàn mới, là một người có tiềm lực vô hạn, một cường giả tài năng hơn người mới xuất hiện. Tiêu Thần đích thực tại cảnh giới Niết Bàn trước kia, ở giữa các đại cao thủ đồng thời không tính là xuất chúng mấy. Nhưng mà sau khi trải qua mấy lần lột xác niết bàn thì đã hoàn toàn không giống nữa. Với tiềm lực vô hạn được khai quật ra thì đã không kém những vị phi phạm kiệt xuất, thông minh trong truyền thuyết. Mà tên Tiêu Thần có máu có thịt , hiển nhiên cũng đã trải qua lần lột xác niết bàn tương tự. Hiện tại đã là một kẻ trưởng thành vô địch. "Cái tên gia hỏa này so với ta năm đó thì kiêu ngạo ngông cuồng hơn nhiều lắm. Nhưng mà xác thật có rất ít người có thể chế ngự hần. Đúng lúc này từ bầu trời xa xuất hiện hai chấm đen, lập tức Tiêu Thần ẩn vào trong tượng đá. Không lâu sau, điểm đen càng lúc càng

lớn, cuối cùng giống như hai đám mây đen nhanh chóng vọt tới từ bầu trời phía xa. Điều này làm cho người ta kinh ngạc, thể tích bọn chúng khổng lồ như thế, che khuất bầu trời, tạo nên những trận cuồng phong. Ngay cả trong biển cũng đều dâng lên những đợt sóng lớn. Không ngờ đó là. . . Hai con Cự Long! Hai con rồng này vô cùng to lớn, giống như loại đại bàng khổng lồ vậy, Có lẽ có nhiều người biết đến cái tên khác của bọn chúng ---- Cự Long thần thánh. Năm đó, khi Vạn Long trên Long Đảo bị phong bế thì chỉ có một hệ Long Tộc này tránh được số kiếp, làm cho mọi người trên đại lục Trường Sinh kính sợ không thôi. Bọn chúng vô cùng mạnh mẽ, lại có khả năng thi triển những thần chú khủng bố. Chúng kết giao tốt với các loại tòa thánh tôn giáo của tộc phương tây, lại có tính chất quang minh nên càng được tôn xưng là Cự Long thần thánh . Tiêu Thần bỗng nhiên nhớ ra, ở giữa biển khơi ngoại trừ Long Đảo đích thực ra thì còn có một hòn đảo của Cự Long thần thánh. Sau khi giáng xuống đến thế gian này, bọn họ chỉ thử thăm dò xuất hiện có mấy lần rồi lại liền ẩn náu đi. Hôm nay có vẻ chúng muốn thực sự xuất hiện. Hai con Cự Long thần thánh toàn thân tỏa hào quang rực rỡ bao trùm kín lớp lân giáp óng ánh. Mỗi phiến vảy đều ánh chừng dài hơn nửa thước . Đôi trảo lớn thì càng sắc bén như đao, trên đầu là một đôi Long Giác tỏa hào quang ra bốn phía, quầng sáng thần thánh lượn lờ. Trong quá trình phi hành, bọn chúng đích xác vỗ hai cánh làm không gian mờ ảo đi từng hồi. Có thể thấy trong cơ thể bọn chúng ẩn chứa lực lượng khủng bố như thế nào. Hai con Cự Long thần thánh, con hơi nhỏ hơn cũng đã dài chừng hơn trăm thước. Rõ ràng đây là sau khi tu luyện mà thành, nếu không bọn chúng không có được hình thể lớn như vậy. Mỗi lần vỗ cánh tạo nên những trận cuồng phong, khi đến gần tượng đá bọn họ chúng mới ngừng lại, hào quang hiện lên chói lòa. Bọn họ lại hóa thành hình người, trở thành hai thanh niên tóc vàng. Chúng nhìn chăm chú tượng đá trong một thời gian rất dài rồi mới lại lần nữa giương cánh bay đi. "Nơi này vừa có người chiến đấu, truy theo!" Bọn họ dĩ nhiên hướng về phía mà Tiêu Thần có máu có thịt mới rời đi để truy đuổi theo. Hai con Cự Long thần thánh phi thường cường đại , đây là đánh giá của Tiêu Thần. Nếu như Tiêu Thần có máu có thịt đối đầu với chúng thì chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

"Vừa rồi ta còn lo lắng không người nào có thể chế ngự cái tên kia. Bây giờ nhìn lại thật sự là quá lo lắng hã rồi. Hàng trăm tộc như Chiến tộc, Long Tộc, Lệ Nhân tộc đều muốn ra hết. Nếu không có thực lực như tên kia vậy thì chỉ sợ rất khó đặt chân ở trên đất Cửu Châu này." Tiêu Thần có máu có thịt có thực lực như thế, e là cũng chỉ có thể coi như một cao thủ có tiềm lực mà không phải cường giả vô địch. Trăm tộc tranh giành, có lẽ các tộc như Long Tộc, Đọa Lạc Thiên Sư tộc, Thần Tộc cổ xưa mới thật sự là vai chính. Đối với đông đảo tu giả loài người mà nói, Cửu Châu đang tràn ngập nguy hiểm, tràn đầy khiêu chiến. Nhưng đối với cường giả mà nói thì lại đem càng toát ra nhiều màu nhiều vẻ hơn. Khúc nhạc tử vong và khúc thánh ca tốt lành đã đồng thời vang lên. Tiêu Thần đứng trong không trung giữa biển khơi, toàn thân lóe ra những chùm sáng tím biếc. Trước mắt hắn đã đạt tới Tử Toàn bậc ba, so với cảnh giới Niết Bàn năm đó thì tu vi không hề kém. Nhưng hắn biết điều này còn không đủ. Dù sao đã trôi qua nhiều năm, giờ phút này mặc dù đã khôi phục thực lực năm đó, nhưng mà người khác cũng trưởng thành. Thiên hạ hôm nay đã không phải thiên hạ trước đây, hơn nữa trăm tộc xuất hiện, hắn cần phải càng mạnh hơn mới được. Hắn quyết định đi Cửu Châu nhìn một cái, rồi sau đó trở về thế giới Tử Giả tiếp tục tu luyện. Việc tấn chức đạt đến Tử Toàn bậc đã thể hiện ra ưu thế. Khi từ hư vô động lại, hắn đã có thể ở lại tại thế giới này trong thời gian lâu hơn, tựa hồ đã có khả năng gắng sức trải qua một đôi trận chiến đấu. Tiêu Thần đã bỏ mạng nhiều năm lại xuất hiện trên thế giới đã khiến toàn bộ đại lục Cửu Châu ồ lên, làm chấn động thiên hạ. Mà vừa lúc đó, vị cường giả đã chết mà tái sinh còn gây thêm một chuyện lớn. Tại vùng lân cận Đông Nhạc Thái Sơn hắn cùng hai con Cự Long thần thánh đã gặp nhau, rồi triển khai một cuộc đại chiến kinh thiên động địa. Hơn một ngàn tu giả đang ẩn tại Thái Sơn tu luyện đã chính mắt thấy suốt diễn biến này. Hai bên đều mạnh mẽ đã đạt đến cảnh giới khiến tu giả tầm thường không khỏi sợ hãi, một lần đại chiến đã khiến một dải núi non trùng điệp đều bị đánh văng tung tóe, vài ngọn núi đều bị di là đất bằng phẳng. Tiêu Thần như thần giống ma đã thoát hiểm tái sinh, bị buộc phải đánh ra một thần thông vô song ---- Phán Bản Hoàn Nguyên (trở về chốn cũ) đã đánh một con Cự Long thần thánh bị

thương nặng. Long huyết bay tung đầy trời, nhuộm đến tận trời cao, tiếng long ngâm thê lương kích động mấy trăm dặm. Kết quả, Tiêu Thần trọng thương đã dùng Bát Tướng cực nhanh trốn đi. Hai con Cự Long thần thánh theo đuổi không rời đã triển khai cuộc đại truy sát suốt ngàn dặm. Tin tức này làm rung chuyển Cửu Châu. Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần tiến vào tiến vào Cửu Châu đại lục đến ngày thứ hai thì hẳn muốn giải mã sự kiện này. Hẳn tạm thời tự mình đến gần Thái Sơn quan sát chiến trường. Núi non trùng điệp hoàn toàn sụp đổ, rừng cây điêu linh. Trên chiến trường hỗn độn này khắp nơi đều là long huyết, nhìn mà thấy ghê người. Cũng có không ít hào quang lấp lánh dính máu Long Lĩnh nằm rải rác chung quanh vùng núi bị đổ. Không khó tưởng tượng ngay lúc đó đại chiến có nhiều sao kịch liệt và đáng sợ ra sao. Cự Long thần thánh quả nhiên mạnh mẽ. Đây vèn vèn chỉ là hai con Cự Long thần thánh bay ra trước. Vậy mà chúng đã biểu hiện ra chiến lực khủng bố như thế, thật sự làm cho lòng người kinh hãi. Dẫu Tiêu Thần có máu có thịt với thực lực trước mắt cũng là hiếm có trên Cửu Châu. Ngày thứ ba, Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần nhận được một tin tức càng thêm giật mình. Tiêu Thần có máu có thịt bay đi trốn một mạch, đã dẫn hai con Cự Long thần thánh tới gần đế đô. Kết quả, con Cự Long thần thánh đang bị trọng thương muốn xông vào đế đô. Không ngờ lại bị vũ khí khủng bố trong dãy núi bên ngoài đế đô suýt nữa xé rách thân thể. Vết thương chồng lên vết thương, nó bị Tiêu Thần có máu có thịt đang âm thầm ẩn náu đột nhiên xông ra giết chết tươi. Đồ long! Tiêu Thần bỏ mạng nhiều năm đột ngột sống lại trên đời, vừa mới xuất hiện trước mặt người đời liền gây ra kinh động lớn như thế. Cứ vậy mà giết sống một con Cự Long trong truyền thuyết. Tin tức không nghi ngờ là chấn động! Long là cái gì? Đó là sinh vật cao cấp mạnh mẽ nhất, là mắt xích cuối của sinh vật trong truyền thuyết, là cường giả ở tầng cao nhất của Kim Tự Tháp. Tiêu Thần bỏ mạng nhiều năm nay đột ngột tái sinh. Vừa bắt đầu xuất hiện liền giết chết một thần long, sao không chấn động thế gian? Cuối cùng, Tiêu Thần có máu có thịt bị con Cự Long thần thánh còn nguyên vẹn không tổn thương gì đuổi giết ra khỏi Cửu Châu, hướng về hoang mạc ở phương tây bay đi. Không ai biết kết quả trận chiến ấy. Nhưng giới tu sĩ tu luyện cũng biết, sắp có "Biến

đôi" . Ở giữa biển khơi có những thứ như Cổ Thành, đảo lớn, hoang mạc đã giáng xuống thế giới này nhiều năm như vậy mà vẫn một mực không có động tĩnh. Hiện tại chỉ sợ đều muốn cho cường giả xuất hiện. Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần ở tại Cửu Châu nửa tháng. Hắn hiểu rất nhiều điều, rồi sau đó liền muốn trở về thế giới Tử Giả. Không nghĩ lúc này hắn lại bị người theo dõi tại Vũ Di Sơn. Một người thanh niên tóc dài màu đỏ như lửa với hai tròng mắt giống như kiếm bén, không ngờ lại có khả năng hiểu rõ hư không, nhìn thẳng đến nguồn gốc. "Người không phải người của thế giới. Từ trên người người ta cảm giác được khí tức tử vong. Người hoàn toàn không thuộc về thế giới này, mà bị vây trong trạng thái Hư Vô." Đây là lần đầu tiên có người nhìn thấy hết hắn như thế, Tiêu Thần không đáp mà hỏi ngược lại: "Người là ai, tựa hồ không phải nhân loại." "Ta thuộc về Chiến tộc." Thanh niên cao lớn khôi ngô , đôi mắt toát ra loại ánh sáng lạnh của thanh kiếm, một mái tóc dài đỏ như lửa phất phơ giống như ngọn lửa đang bập bùng. "Chiến tộc rốt cục đã xuất hiện . . ." Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần tự nói, hắn biết Cửu Châu đang hoàn toàn "Biến đổi" .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 369: Lai lịch của Hoàng Kim Sư Tử Vương

Di Sơn nằm ở phía đông nam Cửu Châu , xưa nay vẫn được coi là có "phong cảnh hiểm thấy ở phía Đông Nam. Nước biếc xen lẫn non xanh, thế núi đặc sắc, những hình thù quái dị nhiều vô số kể. Hoặc như đao kiếm dựng thẳng , hùng vĩ hiểm trở, hoặc như búp măng tròn trịa mượt mà, duyên dáng yêu kiều. Còn có nguồn nước trong vắt, dòng thác dội từ trên trời. Trong những khe núi dòng suối, nước chảy róc rách, toát lên linh khí." Ở trong Vũ Di Sơn, cường giả Chiến tộc với mái tóc dài đỏ rực, tựa như ngọn lửa đang bùng cháy. Đôi mắt toát ra hào quang chói mắt, hắn đi một

bước xa hơn mười trượng , áp đến gần rồi nói: "Ngay cả người là Hư Vô thì ta cũng có biện pháp bức người hiện ra." Từ hai mắt của hắc phóng ra hai luồng sáng yêu dị, bắn về phía bóng dáng hư ảo của Tiêu Thần. Không ngờ không gian lại sụp đổ, một loại hắc động như tổ ong xuất hiện ở chung quanh Tiêu Thần , hoàn toàn bao phủ nơi đó. Hiểu rõ hư không, nhìn thẳng nguồn gốc, tựa hồ có khả năng chặt đứt liên lạc của Tiêu Thần cùng Tử Giả Thế Giới. Nó giống như một thanh Thiên đao đang chém ở trên người Tiêu Thần, lập tức làm cho bóng dáng hư ảo của hắc như bị sét đánh, đành hiển linh ra chân thân. Đây tuyệt đối là một cường giả dị thường khủng bố, lần đầu tiên có người có khả năng làm cho Tiêu Thần từ hư không cô đọng lại. Hắc lao ra khỏi chốn Hư Vô kia, đứng thẳng trên một tảng đá lớn, kinh dị nhìn thanh niên tóc đỏ này. Chiến tộc, một chủng tộc cổ xưa mà lại cường đại, xứng đáng so sánh cùng những thần linh từ xa xưa nhất, đã biến mất trong thiên địa suốt những năm tháng vô tận. Bọn họ là những đấu sĩ trời sinh, thiên phú không có gì sánh bằng. Khi còn bé không cần tự chủ tu luyện thì chiến lực bọn họ cũng càng ngày càng tăng, chỉ cần trưởng thành liền có thực lực cảnh giới bán thần trở lên. Đương nhiên nếu như gian khổ tu luyện thì thành quả sẽ ngày càng cao, trong chủng tộc này thứ không sợ thiếu hụt chính là cường giả. Trời cao luôn công bình, có lẽ bởi vì bọn họ quá cường đại, so sánh Long Tộc không yếu hơn bao nhiêu, cho nên từ trước tới giờ số lượng người của bọn họ đều cực kỳ ít ỏi. Lúc cường thịnh nhất cũng không vượt qua vạn người, tối thiểu thì chính là hơn mười người, gần như diệt tộc. Thanh niên tóc đỏ như là một vị Thượng Cổ thần linh, hoàn toàn không nhìn ra rốt cuộc tu vi của hắc lớn đến cảnh giới như thế nào. Hắc đứng thẳng ở nơi này mà như đã hòa tan vào làm một thể cùng thiên địa . Rõ ràng là hắc đang đứng ở trên một tảng đá cực lớn, nhưng mà thân thể phảng phất giống như biến mất làm cho không người nào có thể cảm ứng được. Chỉ có một đôi tròng mắt, đang toát ra hào quang sắc bén để chứng minh hắc đang đứng ở nơi này. Sau khi hắc ép Tiêu Thần hiện thân ra thì hắc yên lặng đánh giá trong thời gian dài, rồi mới mở miệng: "Người không thuộc về cả thế giới, nhưng ta không biết người rốt cuộc đến từ nơi nào. Định thủ của ta sắp đến, hiện tại cho người một cơ hội mở miệng nói ra

lai lịch của mình. Nếu không chỉ có một kết quả ---- hủy diệt." Những điều chứng kiến mấy ngày nay đối với Tiêu Thần có chấn động rất lớn. Tiêu Thần có máu có thịt kia đã cũng đủ cường đại. Nhưng hiện tại đã có một con Cự Long thần thánh có khả năng chống lại hắn. Đánh hắn tới vùng đất cực tây hoang dã. Mà bây giờ lại xuất hiện một cao thủ Chiến tộc căn bản không nhìn ra nông sâu. Điều này không thể không khiến hắn kêu lên, địa vị làm chủ của Nhân tộc trong thiên hạ chỉ sợ sẽ phải thay đổi. Phải biết rằng trăm tộc cùng xuất thế. Hiện tại chẳng qua chỉ có hai chủng tộc cường đại vừa mới cho ra hai ba vị cường giả mà thôi. Còn nhiều cao thủ phi phạm tất nhiên sẽ liên tiếp xuất hiện. "Mã Ba Áo. Ta đã đến." Đúng lúc này. Từ bầu trời phía xa truyền đến một tiếng hô vang. Một đạo hoàng kim thần quang giống như cầu vồng xé rách không trung mà đến. Lóng lánh chói mắt, đầy trời đều là sắc vàng rực rỡ. Đây là địch thủ mà cường giả Chiến tộc chờ đợi sao? Năng lượng dao động cường đại làm khắp Vũ Di Sơn đều rung động. Có thể nghĩ người này đáng sợ ra sao. Cường giả Chiến tộc tóc đỏ Mã Ba Áo sau khi cảm ứng được dao động cường đại từ bầu trời xa xôi thì cả người giống như một quả núi lớn bộc phát ra dao động năng lượng khủng bố không gì sánh bằng, không phải nhằm vào cao thủ ở bầu trời xa, mà là dành cho Tiêu Thần. Hắn nói: "Ban cho người tử vong." Như một bậc vương giả tối cao tuyên bố xét xử, một ngón tay điểm về phía trước, một đạo hào quang yêu dị màu đỏ trong nháy mắt xé rách bầu trời, trực tiếp bao phủ Tiêu Thần. Có thể nói nhanh đến mức tận cùng. Đây là loại chỉ pháp sắc bén và khủng bố mà Tiêu Thần đã thấy, nó như một con Tỏ Long màu đỏ xoắn tròn xông lại đây. Hôm nay không có Bát Tướng cực nhanh trong người nên dĩ nhiên hắn vô phương tránh né. Đây tuyệt đối là chỉ pháp đủ sánh cùng Thượng Thương Chi Thủ. Nhưng sau khi Tiêu Thần mất đi huyết nhục thì hắn không cách nào đánh ra được Thượng Thương Chi Thủ. Hắn không thể không rung động Thiên Âm chữ " Ông" trong Bản Nguyên Bát Âm để đối địch. Hắn không muốn để bại lộ thân phận nên không có Thiên Âm to lớn vang vọng đến chân trời, chỉ có linh hồn rung động, một luồng dao động hủy diệt vô hình hướng về phía hào quang màu đỏ yêu dị kia mà xoắn tới. Va chạm không một tiếng động , hai cỗ năng lượng sau khi gặp

nhau phảng phất gây ra sự mai một đi làm không gian chung quanh liên tục sụp đổ, hủy diệt, khiến cho văng tung tóe khắp nơi những mảnh "Phong sào động" đen nhánh (tổ ong). Thiên Âm chữ "Ông" làm tan biến chùm tia sáng màu đỏ, lại hướng về thanh niên Chiến tộc Mã Ba Áo mà quét tiếp đi. "Cái gì" Đây là lần đầu tiên cường giả tóc đỏ lộ ra vẻ kinh dị. Lần này hắn vươn hai ngón tay ra để điểm tiếp, hào quang huyết sắc mãnh liệt chói mắt, hoàn toàn đỏ đậm giống như máu tươi đã nhuộm đỏ vùng trời này. Thiên Âm chữ "Ông" sau khi làm tan biến đạo hào quang đỏ rực thứ nhất, lúc đánh sâu vào đến gần đối thủ thì đã bắt đầu suy yếu. Nó cùng này hai chùm tia sáng đỏ đậm gặp nhau thì lập tức bị ngăn cản. "Oanh" Lần này đây không hề là giao nhau không một tiếng động nữa, mà là va chạm kịch liệt. Thiên Âm cùng phiến huyết quang đỏ đậm kia gặp nhau, một luồng khí tức mang tính hủy diệt bộc phát ra đã chôn vùi một mảng không gian lớn. Tiêu Thần cấp tốc rút lui, trốn tránh khỏi phiến bão táp tử vong kia. Thanh niên tóc đỏ Mã Ba Áo có thủ đoạn như thế làm hắn kinh ngạc. Chẳng lẽ một ngón tay không phải tập trung tất cả chiến lực phóng ra, mà là mỗi một ngón tay chông lên sẽ gia tăng chiến lực gấp đôi sao? Hắn không thể không thừa nhận, thanh niên Chiến tộc này so với trạng thái đỉnh cao năm đó của hắn thì còn cường đại hơn nhiều. Ngay cả là Tiêu Thần có máu có thịt mới xuất thế kia, chỉ sợ cũng không chống lại nổi người này khi cả mười ngón tay đều xuất ra lực. Tất cả những điều này đều phát sinh trong nháy mắt, từ trên bầu trời truyền đến một tiếng hừ lạnh, kim quang chói mắt chiếu rọi khắp Vũ Di Sơn. Địch thủ của cường giả Chiến tộc tóc đỏ Mã Ba Áo đã đến. Trong hào quang vàng rực sáng lạn, một hình bóng rần rỏi chậm rãi hạ xuống, mái tóc dài vàng chói giống như từ những chùm tia sáng mãnh liệt ngưng tụ mà thành, quả là rực rỡ chói mắt Điều làm cho người chú ý nhất chính là hắn con mắt dựng thẳng thứ ba, tư thế đầy vẻ oai hùng, khí tức cường giả bức người, quanh thân bao phủ một vầng hào quang vàng thần thánh. Không ngờ là Hoàng Kim Sư Tử Vương tiềm lực vô hạn kia! Hai ngón tay của thanh niên tóc đỏ đồng thời xuất ra, nhưng chỉ để cắt đứt sóng dư của Thiên Âm chữ "Ông" mà thôi, cũng không có ý định thực sự hủy diệt Tiêu Thần. Điều này làm cho hắn hơi cảm thấy ngoài ý muốn. Có điều

hôm nay chờ đợi địch thủ đến nên hẳn không muốn lại phân tâm, bèn xoay người đối mặt Hoàng Kim Sư Tử Vương. Hoàng Kim Sư Tử Vương có hơi ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần, rồi sau đó nói với thanh niên tóc đỏ: "Mã Ba Áo, Chiến tộc các người bức người quá đáng." Mã Ba Áo đứng ở trên một tảng đá lớn, đáp lại rất bình tĩnh: "Người hà tất phải nói như vậy. Người vốn là một kẻ truyền thừa của tứ đại vương mạch Chiến tộc, ta và người đều là Chiến tộc, phân biệt nhau ra làm gì?" Hoàng Kim Sư Tử Vương quát lạnh: "Câm mồm, ta là ta, người là người. Ta cùng Chiến tộc các người không có quan hệ." Thanh niên tóc đỏ toàn thân bí hiểm, tựa hồ hợp nhất cùng thiên địa. Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, âm thanh rất nhẹ nhàng: "Hà tất phải lừa mình dối người? Chiến tộc có tứ đại vương mạch, mạch của các người là đặc thù nhất. Từ trước đến giờ các đời đều là con một hiểm có. Năm đó tổ tông người vì cứu Phật Đà, bởi vì tâm nguyện tranh giành mà rời khỏi tộc nhân. Nhưng phải biết cội rễ của người vẫn là Chiến tộc." "Chúng ta là một loại tộc độc nhất vô nhị, là duy nhất trong thiên địa. Tổ tông đã sớm thoát ly Chiến tộc nhiều năm, người hiện tại tìm ta để nói những điều vô dụng này à!" Hoàng Kim Sư Tử Vương phi thường lạnh lùng. Thanh niên cường giả Chiến tộc Mã Ba Áo nhìn sư tử vương, đáp: "Ngay cả khi mạch của các người rời đi, nhưng Chiến tộc chưa từng bạc đãi các người? Từ khi người ra đời thì liền có cao thủ Chiến tộc bảo vệ ở bên. Nếu như không có tộc nhân điều động cao thủ bảo hộ, người có thể có thành tựu hôm nay sao?" "Ta không muốn nghe người cứ nói những nợ cũ năm xưa này. Ta chỉ biết chính mình là duy nhất, không thuộc về Chiến tộc." "Người muốn ruồng bỏ tộc nhân của mình sao?" Thanh niên Chiến tộc ánh mắt dần dần sắc bén, hắn nhìn Sư tử vương gần như toàn thân đều bao phủ trong hoàng kim thần quang. "Ta không muốn nói thêm nữa, ta chỉ muốn nói cho người, ta là độc nhất vô nhị, không thuộc về bất cứ chủng tộc khác." Hoàng Kim Sư Tử Vương mạnh mẽ dị thường, hào quang quanh thân chói mắt chiếu rọi tứ phương. "Độc nhất vô nhị. . . Chiến tộc có Vương mạch nào là tầm thường sao?" Thanh niên cường giả Chiến tộc Mã Ba Áo chuyển sang lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo mà bảo: "Đã như vậy, liền nhìn xem tứ đại vương mạch ai mạnh ai yếu. Nếu người thắng ta

để người rời đi. Nếu như thua, lập tức người đi theo ta." "Ngay cả ông trời đều không thu được ta, người có thể làm khó dễ được ta sao?" Hoàng Kim Sư Tử Vương có thể nói cường thế tới cực điểm, căn bản không sợ thanh niên cường giả Chiến tộc tóc đỏ. "Được, vậy thì chỉ nói chuyện bằng thực lực!" Mã Ba Áo nói xong, một bước bước ra. Hắn cùng thiên địa hợp nhất, chân thân chìm vào trong đại thiên địa, giống như kéo được lực lượng khắp thế giới đánh về hướng Hoàng Kim Sư Tử Vương. Thiên địa run rẩy, Hoàng Kim Sư Tử Vương lại không hãi sợ. Từ sau lưng hắn nổi lên hoàng kim thần quang ngàn trượng chiếu thẳng lên trời cao, nghênh đón thanh niên tóc đỏ cường giả Chiến tộc. Tử Toàn cốt thể Tiêu Thần vẫn đứng cách đó không xa, những lời nói vừa rồi hắn nghe rõ ràng. Hoàng Kim Sư Tử Vương không ngờ đến từ Chiến tộc, đây thật sự là tin tức làm cho người ta giật mình. Hoàng Kim Sư Tử Vương có tiềm lực vô hạn, năm đó Tiểu Quạt Long chưa trưởng thành thì đều không có đối thủ. Chỉ có Tuyết Bạch Tiểu Thú Kha Kha có thể vững vàng áp chế hắn. Truyền thuyết bên ngoài về hắn rất nhiều, nhưng lại không ai thực sự đoán ra lai lịch hắn. Điều này quả thật là tin tức trọng đại hàng đầu! Giờ phút này, Mã Ba Áo cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương đang đại chiến kịch liệt ở trên bầu trời. Dường như bọn họ không muốn phá hủy Vũ Di Sơn nên càng bay càng cao, tại phía chân trời bắt đầu triển khai đại quyết đấu bất kể sống chết. Người Chiến tộc nổi tiếng nhờ chiến đấu, chiến lực Vô Song. Hai vị truyền thừa Chiến tộc vương mạch giao đấu thì đương nhiên là loại thần chiến long trời lở đất. Hai người hóa thành hai đạo hào quang một đỏ một vàng xé nát bầu trời, cùng kịch liệt chiến đấu chung một chỗ. Hoàng Kim Sư Tử Vương dũng mãnh vô địch, như gió như chớp, chiến kỹ cổ tăng tầng lớp lớp, cuối cùng lại còn tung chiêu sát thủ. Mắt trái hắn đại biểu luân hồi, mắt phải đại biểu hủy diệt, có thể nói là như thần chú cấm kỵ. Con mắt Hủy diệt toát ra những chùm tia sáng tử vong, hướng về địch thủ cường đại mà bắn phá. Con mắt hủy diệt ngày trước đã sớm không thể so sánh cùng hiện tại, Hoàng Kim Sư Tử Vương từ lúc lọt xác đến nay đã thực hiện tiến hóa có ý nghĩa đích thực trên đường vô địch, thiên địa đều phảng phất bởi vì loại lực lượng đáng sợ này xuất hiện mà rung động, hai chùm tia sáng làm tan biến tất cả trở ngại.

Thanh niên Chiến tộc tóc đỏ Mã Ba Áo, hai mắt giống như kiếm bén, mặc dù cũng không có năng lượng khủng bố bộc phát ra, nhưng mà lại hiểu rõ hư không, nhìn thấu nguồn gốc. Không ngờ tức thì chặt đứt chùm tia sáng từ vong kia. Hai tay của hắn mười ngón tay đều giương ra, mười chùm tia sáng đỏ thắm chiếu thẳng lên trời cao, mãnh liệt đến chói mắt rồi chém xuống, hướng về Hoàng Kim Sư Tử Vương mà quét tới. Trên bầu trời bộc phát ra hào quang chói mắt, huyết quang vô tận bao phủ Hoàng Kim Sư Tử Vương. Những tiếng ù ù nổ bên tai không dứt, phảng phất như có ngàn vạn đạo sấm sét giáng xuống. "Phanh " Hoàng Kim Sư Tử Vương bị đánh bay ngược ra ngoài, khoe miệng tràn ra một tia huyết dịch màu vàng. Vừa rồi hắn mới lấy con mắt hủy diệt để đối địch, không ngờ lại bị ăn một đòn nhỏ, điều đó đủ để nói thanh niên Chiến tộc tóc đỏ Mã Ba Áo cường đại và đáng sợ ra sao. Hai đại cường giả lẳng lặng đứng đối lập, lần giao chiến này chẳng qua là một khúc nhạc dạo đầu mà thôi. Cũng không thể nói rõ ai mạnh ai yếu, cuộc đại chiến đích thực chỉ vừa mới bắt đầu. "Người tu luyện chính là Thiên Khuyết Chi. . ." Hoàng Kim Sư Tử Vương mặt không chút thay đổi, nhìn vào địch thủ cường đại. Cao thủ thanh niên Chiến tộc Mã Ba Áo cùng thiên địa hợp nhất, mái tóc đỏ giống như ngọn lửa đang cháy bập bùng, hắn gật đầu nói: "Không sai." "Làm trôi đi ban ngày, khiến trăng tròn phải khuyết. Vật thịnh trở thành suy, thiên địa cũng biến đổi. Cho nên rất hiếm khi có thể đạt đến viên mãn vô hạn . . . Thiên - Khuyết - Chi." Hoàng Kim Sư Tử Vương vừa tự lẩm bẩm, nói ra sự đáng sợ của Thiên Khuyết Chi. Không hề nghi ngờ, đây là chiến kỹ hàng đầu khủng bố tới cực điểm. Xa xa, Tiêu Thần yên lặng thấy tất cả điều này. Hắn biết ngay cả hiện tại có máu có thịt, lấy Thượng Thương Chi Thủ để đối đầu Thiên Khuyết Chi thì cũng phải thất bại không nghi ngờ. Cũng không phải nói Thiên Khuyết Chi đè nén được Thượng Thương Chi Thủ, mà là thanh niên tóc đỏ này có thực lực tuyệt đối mạnh hơn hắn. Cùng là bậc chiến kỹ kiệt xuất nhất, nên sẽ nhìn ra người thi triển có tu vi như thế nào. Sau khi hắn bỏ mạng, nhiều năm như vậy đã qua. Hắn chỉ vừa mới khôi phục lực lượng trước kia mà thôi. Nhưng hôm nay đã không phải thiên hạ trước đây, trăm tộc cùng hiện, vương giả xuất thế. Những người khác qua nhiều năm như vậy đều có tiến

bộ, đã không hề là thiên hạ năm đó của hãn nữa. Hãn phải càng mạnh hơn mới được. Tiêu Thần ít nhiều cảm thấy mất mát, hãn cần phải nhanh hơn thăng nhập Hoàng Toản cảnh giới, tăng lực lượng của mình lên cùng với phải bắt đầu tịnh hoá thần hồn. Nếu không Thiên Âm chữ " Ông" trong Bản Nguyên Bát Âm khó có thể phát huy đến mức tận cùng. Đúng lúc này, năm ngón tay trái của cường giả Chiến tộc Mã Ba Áo đột nhiên bùng ra nhằm về hướng hãn quét đến. Năm chùm huyết quang đỏ đậm như năm tia chớp cực lớn đánh xuống, nhưng so với tia chớp thì đáng sợ hơn nhiều lắm. Đồng thời, Mã Ba Áo cũng lại đánh ra một đạo thần thông khủng bố, hào quang tím biếc phủ kín đất trời giáng xuống. Mã Ba Áo muốn trước hết giải quyết tất cả những người đứng xem. Từ cốt thể của Tiêu Thần lóe ra chùm sáng trong suốt định phản kích, nhưng vừa lúc đó một luồng lực lượng cực lớn xé rách không gian mà đến, hình bóng của hãn lập tức biến mất. Từ hư vô động lại là có thời gian hạn chế. Nay thời gian vừa đến, hãn tự động bị hút trở lại thế giới Tử Giả. Dưới đáy Cốt Tinh, khắp nơi đều là mảnh vỡ Thái Toản, hào quang lập lòe. Sau khi Tiêu Thần về tới đây thì tràn ngập ý chí chiến đấu, hãn cần phải mạnh hơn, mạnh hơn, lại mạnh hơn nữa. Thế giới đã biến đổi lớn, trăm tộc cùng xuất thế hết. Thời đại hoàng kim thịnh vượng rực rỡ chói mắt nhất đang đến, cường giả xuất hiện lớp lớp. Nếu như vẫn bảo thủ, tất nhiên sẽ phải chịu nổi khổ bị đào thải. Chiến tộc, Long Tộc, Lệ Nhân tộc, Đọa Lạc Thiên Sứ tộc, Cổ Thần tộc. . . Quá nhiều chủng tộc hùng cường, mỗi một tộc ngay cả chỉ chọn ra một vị vương giả cũng đủ để khuấy lên phong ba vô tận tại Cửu Châu. Việc Chiến tộc cùng Cự Long tộc thần thánh xuất hiện trước hết đối với Tiêu Thần mà nói là một loại thúc giục. Thế giới Tử Giả mặc dù buồn tẻ mà lại đơn điệu, nhưng đối với cốt thể Tiêu Thần trước mắt đích xác mà nói thì cũng là một thánh địa tu luyện. Không tu luyện tới Hoàng Toản cảnh giới thì không hề có cơ hội về Cửu Châu nữa!

Chương 370: Hoàng Toàn Tác giả: Thần Đông

Chiến tộc, Long Tộc, Lệ Nhân tộc, Đọa Lạc Thiên Sứ tộc, Cổ Thần tộc. . . Trăm tộc cùng xuất hiện, mỗi một tộc ngay cả chỉ chọn ra một vương giả thì cũng đủ để khuấy lên phong ba vô tận tại Cửu Châu. Một thời đại huy hoàng thịnh vượng, cường giả xuất hiện lớp lớp đang đến. Tiêu Thần ngồi ở dưới đáy Cốt Tinh, hắn cũng không lập tức rời đi mà yên lặng tự đánh giá con đường sau này. Công thành chiếm đất cướp lấy Hỏa Chung, hay là mặc niệm Thiên Âm chữ " Ông", lẳng lặng ẩn tu đây? Hai phương pháp làm tăng lên thực lực có lẽ nên đồng thời tiến hành. Bất tri bất giác đã trôi qua một ngày một đêm, một cỗ lực lượng kỳ dị đột nhiên bao phủ đến, ngay sau đó khí tức Cửu Châu ập vào mặt. Hắn quên thời gian trôi cực nhanh, không nghĩ lại bởi vậy mà một lần nữa tiến vào Cửu Châu, xuất hiện ở trước Ung Châu Tử Thành . Chỉ cần thân ở bên trong Cốt Tinh, cứ cách mười hai canh giờ liền có khả năng thực hiện một lần xuyên qua thế giới . Nhưng lần này đây là hắn bị động trở lại Cửu Châu. "Vốn định đạt tới Hoàng Toàn cảnh giới rồi mới lại đi Cửu Châu, không nghĩ trong nháy mắt lại đã trở về. . . " Nếu trong lòng sớm có quyết đoán, hắn không muốn lãng phí rất nhiều thời gian tại Cửu Châu . Bởi vì trước mắt trăm tộc đều xuất thế, cường giả xuất hiện lớp lớp. Hắn ở lại tại thế giới này trong thời gian dài chỉ biết sẽ phải chịu đòn. Nếu đã đến, hắn muốn đi xem trận chiến giữa thanh niên cường giả Chiến tộc tóc đỏ Mã Ba Áo cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương ấy rốt cuộc ai thắng ai thua. Kết quả cuộc chiến giữa hai tên Chiến tộc vương giả đối với hắn mà nói là một hệ tham chiếu quan trọng. Tại Vũ Di Sơn hoàn toàn tiêu điều, cành khô lá héo, khắp nơi thành đất bằng, nơi nơi chịu thương tổn. Dòng Cửu Khúc nổi danh nhất giữa chốn núi rừng mất hết linh khí, không thể nhận ra cảnh tượng con suối trong suốt linh động trước kia. Nước lặng đục ngầu, tất cả cá tôm bên trong đã chết. Chốn danh lam thắng cảnh này, đại bộ phận một vùng rộng lớn đều hoàn toàn tĩnh lặng, linh khí thai nghén phảng phất đã tan hết . Tiêu Thần rõ ràng còn nhớ, Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng thanh niên Chiến tộc tóc đỏ cũng không kịch chiến ở trong

núi mà là bay lên bầu trời. THế nhưng lại vẫn tạo thành hậu quả đáng sợ như thế , đủ để nói rõ bọn họ chiến đấu rất kịch liệt, cùng với sử dụng thần thông khủng bố đã điên cuồng cướp đoạt linh khí đến đâu. Còn may sơn mạch cũng không bị hủy, linh khí tản đi mất sau một năm rưỡi còn có thể lại ngưng tụ dần. Chiến trường ngày hôm qua cũng đã dờ đi. Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng Mã Ba Áo đã đánh đến ở chỗ sâu trong Nam Hải .

Không ai biết kết quả trận chiến này. Tiêu Thần ở chỗ này cẩn thận quan sát chiến trường. Hắn cảm giác sâu sắc sự cường đại cùng đáng sợ của Chiến tộc. Hắn cũng không hề trì hoãn quá nhiều thời gian. Liền lại bay đến bờ Đông Hải. Hắn biết bên trong tượng đá đã xuất hiện vấn đề. Không biết lần sau lại đến Cửu Châu thì pho tượng khổng lồ này liệu còn có thể đứng thẳng hay không, nên hắn muốn khi rời đi lần này thì liếc mắt nhìn qua lần cuối cùng. Sóng biển vỗ bờ. Pho tượng đá khổng lồ cầm trong tay Chiến Kiếm đứng sừng sững giữa biển khơi, mắt nhìn xuống đại dương cùng lục địa phía trước. Điều làm cho Tử Toán cốt thể Tiêu Thần có hơi kinh dị -- không ngờ ở chỗ này hắn lại thấy Tiêu Thần có máu có thịt đang đổi mặt tượng đá mà tự nói. "Ta rốt cục đã hiểu. Người cũng không hoàn toàn tiêu vong. Người vẫn còn có khả năng tái hiện hậu thế. Vậy ta đây đổi tên cho người. Ta vốn vẹn có một phần nhỏ tàn hồn thuộc về người. Nhưng ta đã bồi bổ toàn bộ hồn lực. Linh hồn chiếm được một lần lột xác hoàn toàn mới . Như vậy nay ta đã là một người hoàn toàn mới! Là võ ẩn ký đã bồi dưỡng ta. . ." Nói tới đây. Thân thể xương cốt hắn không ngừng rung động. Huyết nhục thì càng dao động rất nhanh. Không ngờ hắn đang làm lại cơ bắp, hoàn toàn biến hóa dung mạo. Cuối cùng hắn rống to: "Đây mới là bộ dạng thích hợp nhất của ta. Từ nay tên gọi của ta là Võ Chiến Hồn." Tiêu Thần có máu có thịt giờ phút này tóc dài như mực. Hai tròng mắt sắc bén như kiếm. Xem ra khí khái hào hùng bức người. Hắn nhìn chăm chú biển xanh, đêy vẻ kiêu ngạo, khinh thường, cuồng vọng, phớt tình . . . Không ai bì nổi. Giờ phút này nét mặt hắn cực kỳ phong phú, vừa đổi lại tên cho chính mình, cuối cùng ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng, ngăm nhìn bầu trời xa xăm mà nói: "Con Cự Long thần thánh chết tiệt kia lại tới nữa rồi, sớm muộn gì ta sẽ tự tay giết chết hắn." Vừa lúc đó, trên bầu trời xa có một con Cự Long

thần thánh đuổi theo mà đến. Bóng dáng to lớn như đám mây đen che rợp trời đất. Nó bay qua không trung trên biển, giữa hai lần vỗ cánh thì mặt biển dâng lên những trận sóng lớn. Trên người Võ Chiến Hồn có không ít vết máu, mấy ngày nay tới giờ hắn một mực tiến hành đại chiến sinh tử đuổi giết cùng con Cự Long thần thánh này. Chiến y rách nát, giờ phút này hắn không muốn lại dây dưa đấu bèn hừ lạnh một tiếng rồi bay về phía phương xa. Cự Long thần thánh như một đạo hào quang truy đuổi theo. Trên thân thể nó cũng có điểm những vết máu, có vài chỗ long lân đều lộ ra. Hiển nhiên những ngày này nó cùng Võ Chiến Hồn có thể lực ngang nhau, cũng không chiếm được ưu thế quá lớn. Hai đại cường giả trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời, lại bắt đầu một vòng đuổi giết đại chiến mới. Hư ảnh của Tiêu Thần hiện ra từ trong biển. Hắn yên lặng một hồi. Đích xác, người kia đã là một người hoàn toàn mới, không cần phải ... để ý về sinh tử của nhau nữa. Bọn họ đã có linh hồn khác nhau. Từ đó, trên đời vẫn chỉ có một Tiêu Thần đã bỏ mạng, nhưng mà từ đây lại có thêm một Võ Chiến Hồn. Đây là lựa chọn của Võ ẩn ký! Tiêu Thần thật không ngờ lại là ghi nhớ thành một người như vậy. Năm đó Võ ẩn ký không coi trọng hắn, cuối cùng lại lựa chọn tàn hồn của hắn làm kẻ truyền thừa, thật sự điều này nằm ngoài dự liệu của hắn. Phải chăng là cuối cùng đã hiểu rõ tiềm lực của hắn, hay có lẽ bởi vì Võ ẩn ký cảm giác tàn hồn có thể thích nghi rất nhiều sao? Có lẽ là nhân tố sau, Võ ẩn ký đã bổ sung toàn bộ hồn lực cho tàn hồn, giống như đã tự bồi dưỡng ra một kẻ truyền thừa hoàn mỹ mà chính nó lấy làm vừa lòng. Không hề nghi ngờ, Võ Chiến Hồn cũng là một người "Có chuyện xưa". Năm đó một mình hắn từ Lư Sơn tiến vào Long Đảo, rồi sau đó đi tới đại lục Trường Sinh, từ trước đến giờ đã trải qua rất nhiều. Nhưng tất cả điều này thì thực sự Tiêu Thần cũng chỉ có thể suy đoán, mà không thể biết chắc được. Từ phía chân trời lại truyền đến những trận dao động, rõ ràng có cường giả đang tới gần mà không thèm che dấu chút nào. Hắn đang từ giữa biển xanh bay tới. Bóng dáng dần dần tới gần. Là một hình bóng khô ngô cao lớn, như là một đoạn cọc gỗ cực lớn, cao chừng mười thước. Hắn Ngự Không mà đến với dao động năng lượng cực kỳ mãnh liệt. Không ngờ lại là một người khổng lồ, ánh chừng hai mươi mấy tuổi, mái tóc vàng

sẫm trên đầu mọc bù xù như cỏ dại, gương mặt cương nghị, chòm râu như là từ thép đúc, trong tay mang theo một thanh Cự Phủ xẻ đôi, thật sự là cực kì uy phong. Người khổng lồ cao như thế đích xác có thần lực trời cho, hơn nữa sau đó lại thêm tu vi khủng bố. Quả thực chính là một vị đầu thần vô địch. Hãn Ngự Không mà đến, uy áp khủng bố so với con Cự Long thần thánh kia thì chỉ có hơn chứ không kém! Trong trăm tộc lại có một chủng tộc cho cường giả xuất thế . Cự Nhân (người khổng lồ) hai mắt giống như hai ngọn lửa lóng lánh . Hãn bình tĩnh nhìn tượng đá một hồi, rồi sau đó bay về hướng Cửu Châu. Tiêu Thần từ trong biển lại hiển linh ra hư ảnh. Hãn bình tĩnh nhìn bóng lưng Cự Nhân. Cự Long thần thánh đã có Võ Chiến Hồn chặn, vương giả Chiến tộc tóc đỏ bị Hoàng Kim Sư Tử Vương chặn, không biết Cự Nhân này thì ai có thể kháng cự. Chỉ sợ tại Cửu Châu tìm không ra vài vị cường giả như vậy. Đúng lúc này, giữa biển xanh đột nhiên vang lên tiếng ca dễ nghe. Khi nghe thấy làm lòng người say đắm. Một bóng dáng xinh xắn từ giữa biển khơi bay tới, nom cực kì đẹp mắt, giống như Ngọc Điệp (bướm ngọc) đang linh hoạt nhảy múa. Càng ngày càng tới gần, đã dần dần thấy rõ. Mái tóc dài đen nhánh bóng mượt, giống như thác nước đang trút xuống. Mặc dù vô phương thấy rõ dung mạo đích thực, nhưng mà loại vóc người ma quỷ kia thật sự là đang phát ra sự dụ dỗ vô hạn. Thân thể mềm mại khe khẽ phập phồng nửa trên để trần, quần áo màu đen gần như trong suốt khoe rõ hơn hai vú vỉnh cao, eo thon mảnh khảnh, đôi hông tròn trịa. Dáng người cao dong dỏng cùng làn da trắng như tuyết làm nổi bật vẻ cực kì mỹ hảo, thật là có đủ phong thái làm điên đảo chúng sinh. Đương nhiên, điều làm cho người chú ý nhất có lẽ chính là sau lưng thân thể thướt tha mềm mại kia lại có một đôi cánh màu đen bầm sinh. Nó phát ra những chùm ánh sáng đen nhánh, năng lượng dao động cường đại kích động cả không trung giống như một Hắc Ngọc Điệp xinh đẹp đang múa lượn. Dĩ nhiên lại là một nàng Đọa Lạc Thiên Sứ! Đọa Lạc Thiên Sứ tuyệt mỹ , nhanh nhẹn như vậy bay về hướng Cửu Châu. Lại một chủng tộc cường thế xuất hiện. Trăm tộc đồng thời xuất hiện, cường giả tuyệt đỉnh, tuyệt thế giai nhân, tất cả đều hiện ra hậu thế. Tại thế giới này phong ba hội ngộ, vương giả trăm tộc tranh giành. Đối với tu sĩ đích thực mà nói thì nó

có lực dự dõ quá lớn. Ngay cả chiến đấu mà chết trong thời đại hoàng kim này thì cũng không hề hối hận. Tiêu Thần chặt đứt dự dõ, bắt buộc chính mình lập tức quay trở về thế giới Tử Giả. Đặt chân lên Cốt Tinh, rời khỏi chốn phủ đệ tĩnh lặng này, Tiêu Thần sai chân bước dài rời khỏi tòa thành trì này. Hắn chưa trở về Thần Thôn ngay, mà là lựa chọn đi về hướng vùng đất bên ngoài xa xôi nhất. Hắn bắt đầu ẩn tu tại một chiến trường cổ xưa hoang vu . Nơi này cách Tử Giả thành trì gần nhất cũng hơn hai ngàn dặm, chung quanh thì Hỏa Chúng sinh vật mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ là bảo chủ vài toà Cổ Bảo mà thôi. Không ai có khả năng quấy rầy hắn tu luyện. Như thế, Tiêu Thần có khả năng không cần kiêng nể chút nào khi rung động Thiên Âm chữ " Ông". Mặc dù là có vang vọng thiên địa như Hoàng Chung Đại Lữ thì cũng không lo thu hút cường giả đánh tới. Mặc dù như thế, Thiên Âm to lớn mỗi ngày đều lượn lờ trên chiến trường cổ xưa cũng đủ kinh người, khắp chiến trường cổ xưa đều rung động. Mấy vị bảo chủ cường đại chung quanh , cùng với không ít Hỏa Chúng sinh vật lúc đầu còn dám dè dặt nhìn xem. Đến sau này thấy những kẻ dám tùy tiện xông vào đều bị hình thần câu diệt dưới Thiên Âm đó, hóa thành bụi bậm thì không người nào dám nhìn xem nữa. Cả chốn xứ sở này trở thành một vùng cấm hoàn toàn, ngay cả khi đêm tối cũng không có Hỏa Chúng sinh vật nào dám xuất hiện ở đây. Không ngừng hành động khiêm tốn, Tiêu Thần đi xuyên qua quả núi bên cạnh chiến trường cổ xưa, từ bụng núi tiến vào chỗ sâu trong lòng đất. Mặc dù hắn đã cực lực khống chế, để cho Thiên Âm cố gắng lượn lờ khắp nơi bên cạnh hắn, chỉ tràn đi ra ngoài một bộ phận yếu ớt .Nhưng mà vẫn tạo thành hậu quả đáng sợ . Quả núi lớn mỗi ngày đều bị sụp đổ một bộ phận. Tựa như là có một thanh Thiên đao sắc bén mỗi ngày đều đều gọt chém đi một góc nhỏ, mỗi ngày một thấp đi. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, rốt cục sau nửa năm thì quả núi lớn kia hoàn toàn tan thành tro bụi, phẳng phất nơi đó cho tới bây giờ không hề có một tòa núi cao. Có muốn khiêm tốn cũng không được, Thiên Âm to lớn rung động khắp chiến trường cổ xưa, lượn lờ không dứt. Sau khi trôi qua mấy tháng, sóng âm linh hồn đáng sợ đã khiến khắp chiến trường cổ xưa bị lật bỏ mất mấy trượng bề mặt. Hỏa Chúng sinh vật ở chung quanh nơm nớp lo sợ, vội

vàng rời xa. Ngay cả là mấy vị bảo chủ cường đại , tất cả cũng trong một đêm bỏ trốn mất dạng . Suốt một năm, Tiêu Thần tĩnh tọa tại chiến trường cổ xưa, nửa bước chưa từng rời đi, khổ tu Thiên Âm chữ " Ông". Cho đến một năm lẻ một tháng, hắn mới đình chỉ tu luyện, đứng lên từ chiến trường cổ xưa. Liên vào giờ khắc này, một cỗ Hỏa Chủng dao động cường đại bộc phát ra từ nơi này, khí tức khủng bố trùm kín đất trời, trong nháy mắt thổi khắp tứ phương. Hỏa Chủng sinh vật trong vòng mấy trăm dặm lập tức run rẩy quỳ sát xuống, không dám làm một cử động nhỏ nào. Ở vùng đất ngoài rìa này, đã khoảng một ngàn năm chưa từng sinh ra vương giả cường đại như thế. Hỏa Chủng sinh vật đối với loại khí tức chúa tể có khả năng quyết định sinh tử bọn chúng thì rất miễn cảm. Tiêu Thần ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào từ linh hồn, tứ phương lặng ngắt như tờ, ngàn vạn Hỏa Chủng đồng loạt bái lạy . Giờ phút này, toàn thân hắn lóe ra hào quang vàng nhạt, những chùm tia sáng màu tím biến mất hết, từ cốt thể trong suốt phát ra ánh sáng màu vàng nhạt. Sau khi một năm qua đi, hắn đã lột xác thành Hoàng Toàn cốt thể, ánh sáng màu vàng toát ra bên ngoài, trong đầu lâu kia tràn đầy Hỏa Chủng phát ra những tia lóng lánh như kim châm làm người khác không thể nhìn thẳng vào. Hắn rốt cục đã tấn bậc, trở thành một bậc Hoàng Toàn cường giả. Hỏa Chủng sinh vật cường đại như thế mà sinh ra tại xứ sở xa xôi nhất, xa rời các thành trì thì tuyệt đối là một điều kì quái. "Rốt cục đã tấn chức nhập vào Hoàng Toàn cảnh giới . . ." Tu luyện không có đường tắt, dựa vào Thiên Âm chữ " Ông", yên lặng khổ tu hơn một năm. Mặc dù hắn đã tấn bậc, nhưng mà nếu còn muốn tăng lên tiếp thì tốc độ rõ ràng sẽ chậm đi rất nhiều. Nhưng mà giờ phút này hắn không nghi ngờ là bậc cường đại! Hào quang màu vàng nhạt lượn lờ bên ngoài cơ thể, cường đại Hỏa Chủng giống như vầng trăng treo. Nó phát ra từng đạo hào quang, bao phủ cốt thể trong suốt của hắn vào bên trong. Từ trong đầu lâu có những dòng ánh sáng di chuyển bao bọc lấy cốt thể, giống như là có huyết dịch linh lực hữu hình vậy. Tiêu Thần huy động quyền cước, hắn mừng vui bất ngờ phát hiện không ngờ đã gượng gạo đánh ra được Thượng Thương Chi Thủ! Cốt chưởng óng ánh trong suốt, giống như một loại Hoàng Ngọc vậy. Tuyệt đối không có khí tức u ám, như thế có những đợt khí tức thần

thánh xuyên thấu qua Hoàng Toản cốt chường làm không gian đều bị cắt nát. Khi nó nhẹ nhàng rơi xuống bề mặt nham thạch thì trong nháy mắt làm nó tan thành tro bụi. Chiến kỹ như thế lại thêm Thiên Âm chữ " Ông", Tiêu Thần cảm giác ngay cả là nếu gặp phải cường giả Hoàng Toản bậc hai thì cũng đủ sức đánh một trận. Tiêu Thần đi sâu về hướng ở chỗ sâu trong đại lục. Sau khi tiến vào Hoàng Toản cảnh giới, hắn như một đạo cầu vồng vàng chói lứt trên mặt đất với tốc độ nhanh phi thường . Rốt cục lại tiến vào xứ sở có thành trì, rồi sau đó Tiêu Thần đi một mạch về hướng đông. Hắn tìm kiếm vị trí của ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang. Khi một vị Hoàng Toản cường giả xuất hiện ở bên ngoài Thất Sát thành thì không nghi ngờ là một chấn động. Hỏa Chung sinh vật giữ thành lúc ấy liền bị trấn áp. Trong nhận thức của bọn chúng, vương giả cường đại như thế mà đến thì không nghi ngờ rằng Thất Sát thành lại sắp sửa đổi chủ . Điều này đối với bọn chúng mà nói, tuyệt đối so với hai vị Tử Toản cường giả một năm trước đây thì còn khủng bố hơn rất nhiều lần. Dù sao đây là Hoàng Toản vương giả nhiều năm chưa từng có mặt tại xứ sở bên ngoài này . Ở xứ sở bên ngoài, tại một ít tòa thành lớn nhất định là có cường giả với thực lực cấp Hoàng Toản. Nhưng mà lại nhiều năm chưa từng nhìn thấy cốt thể siêu cấp Tiên Hóa cũng đã là Hoàng Toản. "Tìm Thành Chủ bọn người đến đây . . ." "Vâng . . vâng . ." Hỏa Chung sinh vật đóng ở cửa thành run rẩy trả lời, rồi sau đó quay đầu liền chạy. Tiêu Thần hơi suy nghĩ một chút. Như vậy ắt không được, dựa theo loại tính cách lươn lẹo của Tử Toản này, hắn là khi nghe nói có Hoàng Toản vương giả ở bên ngoài thành thì chỉ sợ hắn sẽ lập tức mặc kệ Thất Sát thành mà bỏ trốn mất dạng. Nghĩ tới đây, hắn bước dài đi vào trong thành. Không ai dám ngăn trở, hơn nữa tất cả Hỏa Chung sinh vật trên phố lớn trong phút chốc liền tán loạn, trong nháy mắt chạy biến sạch sẽ, tất cả đều nơm nớp lo sợ ẩn náu. Hoàng Toản vương giả uy áp vừa toát ra, không khỏi bọn họ không sợ hãi trốn tránh. Tiêu Thần không nói gì, không nghi ngờ khi hắn phát ra khí tức cường giả đã tạo thành uy phong lớn như thế . Thật đúng là khiến hắn kêu lên không thôi. Chế độ đẳng cấp của Hỏa Chung sinh vật quả nhiên nghiêm ngặt. Quả nhiên, vừa mới tới gần Thành Chủ phủ, hắn liền thấy Tử Toản khô lâu như một đạo chớp tím từ

cửa sau lao ra. So sánh con thỏ chạy còn nhanh hơn, một mạch bỏ trốn mất dạng, hần muốn ra khỏi thành đây. Tiêu Thần lộn ruột, tên hồn đản này quả nhiên nhất như chuột. Hần tuyệt không nói lời nào, cứ một bước bật xa hơn mười trượng, không nhanh không chậm truy đuổi theo. Tử Toàn khô lâu thấy một đạo hào quang vàng đuổi sát đến đít lập tức sợ đến oa oa gọi lớn: "Hoàng Toàn đại ca, đệ không thể bất lịch sự như vậy. Tòa Thất Sát thành này đệ xin làm đại lễ đưa cho ca. Không thể đuổi tận giết tuyệt đệ, hãy cho tiểu đệ lưu lại một đường sống . . ." Tiêu Thần không mở miệng, trực tiếp lại tới gần vài chục trượng. Tử Toàn khô lâu sợ quá liền ngay cả nhảy lên vẩy vẩy, không ngờ móc ra một đôi cánh, đeo trên lưng xong liền phóng lên cao. Kết quả vừa mới quay đầu lại, hần lập tức hết hồn hết vía. Một đạo chớp vàng cũng vọt lên, lại thêm một cánh tay nhắm hướng cổ của hần mà chộp tới. "Ta X, Hoàng Toàn bạn thân người dám giết ta thì những đại ca này sẽ không tha cho người. Có biết bọn họ là ai không? Là Thành Chủ của Thiên Sư Thành , đệ nhất cường giả Cự Nhân Thành , Thú Vương của Thú Nhân Thành. . ." "Oanh " Tử Toàn khô lâu cảm giác trời đất ngả nghiêng. Hần bị xách xương cổ lên rồi hung hăng nện mạnh trên mặt đất. Bụi mù bay ngút trời, hần bị nện tạo ra một hố to hình người thật sâu , thật lâu sau mới đứng lên, đầu óc choáng váng mà bảo: "Hoàng Toàn bạn thân có duyên phận mà. Chúng ta đều là kẻ siêu cấp Tiến Hóa . . ." Tiêu Thần không cho phép hần nịnh nọt a dua lời kéo làm quen, bèn trực tiếp truyền ra dao động tinh thần , nói: "Nhìn người có tiền đồ nhĩ . . ." "Ta #@ #. . ." Tử Toàn khô lâu ra sức lắc lắc đầu, giống như đã tỉnh táo lại. Sau khi hần cảm ứng được khí tức quen thuộc , phải ngược nhìn thêm cổ Hoàng Toàn cốt thể kia thì lập tức khóc không ra nước mắt: "Đại ca đệ không thể chơi đùa người khác như vậy . . . Huynh đệ đây ba hồn bảy vía suýt nữa chỉ còn lại có một Hồn một Phách." "Đại ca người cũng quá khoa trương đi, gặp mặt lại lần nữa thì đã trở thành Hoàng Toàn cường giả . . ." "Lão đại người không nên chỉ coi trọng ... mình, tùy tiện truyền thụ cho huynh đệ vài chiêu pháp quyết luyện hồn đi. . ." "Muốn có tin tức thì cấp một khóa Hỏa Chủng cấp Hoàng Toàn đi. . ." . . . Tên gia hỏa tựa hồ cảm giác vừa rồi rất dọa người, nay lại bắt đầu hi hi ha ha lắc lư đứng lên. Nhưng mà đối với Tiêu

Thần một năm không thấy mà đã tấn chức nhập Hoàng Toản cảnh giới thì hẳn xác thật phi thường giết mình. "Lá gan của người cũng quá nhỏ đi, có gọi là gan chuột nhắt cũng không quá đáng." Thế nhưng, sau khi Tử Toản khô lâu bình tĩnh trở lại thì tuyệt không có cảm giác ngưỡng ngừng mà nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Cái này gọi là cơ trí, cái này gọi là quyết đoán. Đại ca người chẳng lẽ muốn đệ tùy tiện nghênh chiến giống như Thất Sát Thành Chủ không may một năm trước sao? Đó không phải là tìm chết sao? Đệ vừa nghe là một vị Hoàng Toản Vương bát đẳng đến công kích thành là đệ lập tức quyết đoán rút lui, lưu được núi xanh thì không lo không có củi đốt. . ." Nói tới đây hẳn xấu hổ giải thích thêm: "Đệ nói sai, là Hoàng Toản cường giả. . ." Kỳ thật, Tiêu Thần cảm giác cái tên gia hỏa này làm rất đúng, liền không hề quở trách thêm cái tên gia hỏa lơnh lẹ này mà chỉ hỏi: "Trong thời gian hơn một năm, đã chiếm đoạt được mấy tòa thành trì?" Đến đây thì Tử Toản khô lâu lập tức bắt đầu mặt mày hớn hờ, hẳn đáp: "Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang tất cả đang nằm trong tay. Ngoài ra còn có bốn tòa thành trì khác đã thần phục, tôn chúng ta làm chủ. Một năm qua, đệ xa thân gần đánh, trước hết qua lại kết thân với Thành Chủ ở xa, rồi sau đó tiến công thành trì lân cận. Không nhanh không chậm mở rộng lãnh thổ quốc gia." "Nằm trong tay bảy tòa thành trì coi như có khả năng." Tiêu Thần gật đầu, nói tiếp: "Ở chỗ sâu trong Đại lục thì Quân vương đã hát chiêu hồn khúc, triệu tập Hỏa Chúng sinh vật nhỏ yếu ở bên ngoài, tự nhiên là có đạo lý. Bởi vậy chúng ta phải chiếm lấy càng nhiều thành trì, mở rộng khu vực thống trị. . . Mục tiêu phải lớn hơn một chút, Cự Nhân Thành. . . Không thể buông tha." "Đại ca người là muốn ra tay với Đoạn Kiếm Vương kia sao?" "Hy vọng hẳn không phải Chuẩn Đề Đạo Nhân. . ." Tiêu Thần ngẩng nhìn về phương xa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 371: Diệt địch tấn bậc

"Chuẩn Đề Đạo Nhân là ai?" Tử Toàn khô lâu hồ nghi hỏi. "Có nói thì người cũng không biết." Tiêu Thần chuyển hướng đề tài, nói lảng: "Hồi đó, Đoạn Kiếm Vương kiêu ngạo không ai bì nổi. Ta lấy Hoàng Toàn đầu lâu để trao đổi Hỏa Chung cùng nó, nó lại muốn nô dịch hai người chúng ta. Một năm lại đây người có từng lưu ý nó?" "Cái tên kì quái lợi hại này, mặc dù đệ một mực chú ý mọi của động thái Cự Nhân Thành, nhưng mà lại không hề nghe nói có việc gì đặc biệt phát sinh." Tử Toàn khô lâu cử động được khớp xương, hắt tự mình đi ra khỏi cái hố to hình người, dùng giọng điệu không dám khẳng định trả lời: "Nhưng mà, đệ hoài nghi những nhân vật đáng ngờ gần đây xuất hiện ở chung quanh ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang có liên quan cùng Cự Nhân Thành." "Chuyện gì xảy ra vậy?" "Gỗ tốt trong rừng ắt sớm bị chặt. Ai, thiên tài tốt cuộc vẫn gặp phải sự đổ kị của người đời . . ." Tử Toàn khô lâu ngửa mặt lên trời thở dài, đúng là đáng vẽ cô đơn tịch mịch của Thiên Kiêu (vua Hung Nô), thích bao nhiêu lắm thôi là có bấy nhiêu. Hắn nói: "Đệ lôi kéo chia rẽ, đánh đâu thắng đó, danh tiếng rất lớn dẫn tới các thế lực khác đứng ngồi không yên." "Không phải là người mới nắm trong tay có mấy tòa thành trì sao. Chút thực lực ấy không đến mức khiến những chủ nhân các tòa thành lớn phải bất an." Tử Toàn khô lâu gật đầu khen phải, rồi sau đó lại hắc hắc nở nụ cười, đáp: "Đều do tiểu đệ nhất thời xúc động." "Người tốt cuộc đã làm gì?" Tiêu Thần hỏi. "Ở phiên xứ sở có một số Thành Chủ đối với tòa thành Phá Quân chờ cứ nhìn chăm chăm vào. Đệ sợ bọn họ liên hợp lại tấn công lãnh địa của chúng ta, liền bí mật nhằm vào mấy tòa thành trì đó để thi hành hoạt động tia bớt vây cánh . . ." Nói tới đây, Tử Toàn khô lâu ưỡn lưng vô cùng thẳng, nói hùng hồn: "Cũng không nhìn xem chúng ta là ai, những vị siêu cấp Tiến Hóa, ngang hàng với Vương. Bọn họ cũng dám nhố răng cọp, thật sự là chán sống." "Hắc hắc, đệ đã thu thập một số đầu Hỏa Chung cùng bậc, lúc trước muốn đưa cho đại ca. Nhưng hiện tại thấy đại ca đã tấn bậc thì đệ đây liền không khách khí , sau khi trở về lập tức luyện hóa hết." Tiêu Thần liếc mắt nhìn hắn, bảo: "Xem ra người quả là ngốc không sai a. . ." "Ai. Không phải mới vừa nói sao. Gần đây đều biết có mấy vị cường giả danh tiếng đang du ngoạn ở xứ sở này. Phỏng đoán thực lực cùng đệ thì không

phân cao thấp. Các tòa thành trì làm sao có thể có được thực lực giống như thế này. Tất nhiên là người do những tòa thành lớn ở xứ sở phía Đông cử đi. Nói không chừng chính là cái tên Vương bát đản Đoạn Kiếm Vương ở Cự Nhân Thành kia." Tiêu Thần gật đầu, nói: "Bậc siêu cấp Tiến Hóa rất ít ỏi. Ngày đó ta và người, hai kẻ Tử Toàn cường giả đại phá Phá Quân thành nên tất nhiên sẽ khiến rất nhiều thế lực ở xứ sở phía Đông đặc biệt kiêng kỵ. Rất nhiều người e là đều phi thường sợ hãi tốc độ trưởng thành của chúng ta. Đây mới là nguyên nhân chủ yếu bị người đồ kị." "Con đường trưởng thành của thiên tài quả là ghập ghềnh . . ." Tử Toàn khô lâu không đỏ mặt chút nào, đáng vẻ vô cùng tự khen mình. Tiêu Thần lập tức thưởng cho hắn một cái tát rồi nói: "Đoạn Kiếm Vương khẳng định đã biết chủ nhân của mấy tòa thành Phá Quân, Tham Lang là hai tên Hồng Toàn cường giả Tiến Hóa ngày đó làm giao dịch với hắn." "Cái tên Vương bát đản này . . . Luôn trêu chọc chúng ta." Tử Toàn khô lâu mỉm cười. "Vậy mấy tên cường giả kia chủ yếu hoạt động ở nơi nào? Người đi trước dẫn đường. Ta sẽ tiêu diệt bọn họ." Tiêu Thần nói rất bình tĩnh, nhưng lọt vào trong tai của Tử Toàn khô lâu thì xác thực rất chấn động. Vừa ra tay liền muốn tiêu diệt thủ hạ của Đoạn Kiếm Vương Cự Nhân Thành. Điều này cần dũng khí rất lớn, trừ phi có thực lực để nổi giận khi đối mặt Đoạn Kiếm Vương. "Được, nếu đại ca không sợ, tiểu đệ lập tức dẫn đường. Mấy tên Vương bát đản này luôn đi chung quanh Phá Quân, Tham Lang thành. Nếu như không phải kiêng nể đệ là Tử Toàn cường giả, có thể một mình đối phó mấy cường giả cùng bậc thì chỉ sợ bọn chúng đã sớm ra tay ." Tử Toàn khô lâu nhún nhún vai, những kẻ đó đã lâu rồi, nên tự nhiên vui mừng khi loại bỏ được mấy đại ca thủ kia. Sau nửa canh giờ thì tới Phá Quân thành. Tử Toàn khô lâu sai người mang hai thanh bạch cốt làm ghế dựa đặt ở trên lầu cửa thành, hắn cùng với Tiêu Thần bình tĩnh chờ mấy tên cao thủ kia xuất hiện. "Phòng đoán cũng sắp đến. Mỗi ngày vào tầm này thì mấy tên hỗn đản kia đều tới nơi này điều võ dương oai. Nếu như không phải kiêng nể bọn họ có thể là người của tòa thành lớn nào đó thì đệ đã sớm tiêu diệt từng tên, chém hết bọn chúng." Tử Toàn khô lâu vừa dứt lời thì ở đường chân trời đã hiện ra mấy Hỏa Chung sinh vật cường đại. Chúng như lốc xoáy như chớp giạt vọt tới, nhưng cũng

không hề vào thành mà chỉ đi lại ở bên ngoài cửa thành. Đối với những bạch cốt sinh vật gác cổng thành thì chúng ngoảnh mặt xem thường. Không hề nói bất cứ lời nào, Tiêu Thần đứng dậy cất bước ở trên không trung. Cứ một bước xa hơn mười trượng, hóa thành một đạo chớp vàng bước thẳng đến gần mấy tên Hỏa Chung sinh vật cường đại kia. Hoàng Ngọc chưởng óng ánh sáng choang vươn tới. Một chưởng đã chụp đến nhanh như chớp làm tên bạch cốt sư tử to lớn đi đầu tiên căn bản không trốn tránh nổi .

"Phốc" một tiếng đã chụp lên đầu lâu. Thân sư tử bạch cốt khổng lồ nát vụn ngay tại chỗ, trong nháy mắt rơi lả tả, giống như là năm bột mì trắng toát đang rơi xuống đất. Bạch cốt sư tử to lớn bị một chưởng đánh cho thành tro bụi! Kết quả này không nghi ngờ là quá chấn động, Tử Toàn khô lâu kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Mà mấy tên Hỏa Chung sinh vật cường đại phía sau bạch cốt sư tử khổng lồ cũng kinh hoàng đến tình trạng tột đỉnh. Tiêu Thần giống như là đang chụp con muỗi, trong nháy mắt đã đánh cho một cường giả siêu cấp tan thành tro bụi, thật sự là rất rung động . Những Hỏa Chung sinh vật gác ở cổng thành thì càng là hoàn toàn ngây người, hoa mắt hồi lâu. Bọn họ biết rất rõ, mấy tên cường giả khủng bố thường xuyên đến thị uy khiêu khích này rốt cuộc đáng sợ ra sao. Ngay cả so sánh bản thân Thành Chủ cũng không kém bao nhiêu. Nhưng hiện tại tựa như năm bột bị đánh nát , khiến cho bọn họ run cầm cập đối với uy áp của Hoàng Toàn vương giả . Mấy tên Hỏa Chung sinh vật cường đại đến khiêu khích thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại. Chúng đồng loạt rút lui, đã nghĩ đến liều mạng bỏ trốn. Kết quả là một người khổng lồ cao hơn năm thước cử động đầu tiên bị Tiêu Thần một bước đuổi theo, ngón tay màu vàng nhạt trong suốt chỉ hơi xuất lực thì hào quang vàng chói nở rộ. Cả người khổng lồ khổng lồ bạch cốt nát vụn ngay tại chỗ, không hề có mảy may lực đánh trả. Đây là thực lực của Hoàng Toàn vương giả, đủ để làm những bạch cốt cường giả phải cúi gằm mặt. Vào giờ khắc này, ba tên bạch cốt sinh vật khác linh hồn đều đang run rẩy, đối mặt Hoàng Toàn cường giả vô địch chúng cảm giác sâu sắc bản thân chỉ nhỏ yếu như con kiến hôi. Lấy cái gì mà đánh? Muốn chạy trốn đều trốn không thoát, tất cả sinh tử đều phụ thuộc vào suy nghĩ của Hoàng Toàn cường giả. Thấy Hoàng Toàn vương

giả kia toàn thân đều bao phủ lớp hào quang màu vàng nhạt bước về phía trước áp tới mà ba tên bạch cốt sinh vật vô cùng sợ hãi, muốn dùng hết toàn bộ hồn lực để liều mạng đánh cược một lần. Nhưng mà bọn họ phải tuyệt vọng. Ngọc chưởng trong suốt màu vàng kia trong nháy mắt đã hóa thành kích thước cái cối xay, nhằm thẳng đỉnh đầu đè ép xuống, nặng nề như quả núi lớn căn bản vô phương ngăn cản. Ba đôi cốt chưởng gượng giơ lên trong nháy mắt đã nát vụn, tiếp theo ba cỗ cốt thể đã hóa thành cốt phấn trong phút chốc, rơi xuống đất lộn bộn. Đây là thực lực tuyệt đối có tính áp đảo, căn bản không phải chỉ chênh một vài đẳng cấp. Có thể nói là Hoàng Toàn vương giả vô địch. Tử Toàn khô lâu ngay cả không có huyết nhục mà cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi sùng sục, hân thốt lên: "Đây chính là siêu cấp tiến hóa. Tiềm lực ư, oa ha ha. . . Xem ra cùng với lần thay đổi màu sắc cốt thể này là đẳng cấp nhảy vọt lên nấc mới. Thực lực sẽ tăng cao khó mà tưởng tượng nổi, thật đáng chờ mong a. . ." Cái tên gia hỏa này bắt đầu hoa chân múa tay vui sướng. Đám Hỏa Chung sinh vật gác cổng thành đối với Hoàng Toàn Tiêu Thần có dáng vóc cực kỳ tiều tụy cũng quỳ lạy xuống. Hỏa Chung sinh vật vô cùng nghiêm ngặt về đẳng cấp, đối mặt khủng bố vương giả như thế thì những bạch cốt sinh vật yếu ớt không tự chủ được mà bắt đầu cúng bái. Tiêu Thần có thể dễ dàng đánh giết mấy tên cường giả siêu cấp, thứ nhất là bởi vì hắn có Hoàng Toàn cốt thể, thực lực xác thật nếu so với cường giả cùng bậc càng thêm khủng bố. Thứ hai vì vừa rồi hắn mới sử dụng Thượng Thương Chi Thủ. Xuất chưởng ra mà không hề giữ lại chút nào, hoàn toàn là dùng mấy tên khiêu khích này để "Thử đao". Cho nên, xem ra chỉ bình thường giống như là chụp con muỗi, nhưng một kích đã phải chết, khiến cho mấy tên bạch cốt sinh vật Tử Toàn khô lâu cùng bậc bị đánh tan thành tro bụi. Đại khái đã lường được uy lực của Thượng Thương Chi Thủ ở trạng thái Hoàng Toàn cốt thể, Tiêu Thần cảm giác được hắn là có đủ thực lực đánh một trận cùng cường giả Hoàng Toàn bậc hai. Lúc này, Tử Toàn khô lâu hộc tốc chạy tới. Trên mặt đất mặc dù có thêm năm đồng cốt phấn, nhưng mà Hỏa Chung của bọn chúng cũng không bị hủy diệt hoàn toàn, mà là chia năm xẻ bảy trên đất, được Tiêu Thần bảo vệ. Cái này đối với Hoàng Toàn vương giả có lẽ cũng không quan trọng.

Nhưng đối với Tử Toàn khô lâu mà nói, đó thật sự là đại bổ. Nếu như thu thập đủ ba mươi cái Hỏa Chung cùng bậc, hẳn cũng có thể tấn chức vào Hoàng Toàn cảnh giới. Trong nháy mắt, nửa tháng đã qua, cũng không có phát sinh bất cứ biến cố gì. Có Tiêu Thần tọa trấn Phá Quân thành, làm cho dũng khí của Tử Toàn khô lâu tăng nhiều. "Ta mặc dù tên là Trường Sinh, nhưng đã sớm bỏ mạng nhiều năm, hồn tại Tử Vong thế giới, rời xa Cửu Châu nên đã không thích trường sinh nữa. Từ đây ta lấy tên của ba thành Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang làm tên mình, gọi là Sát Phá Lang." Tử Toàn khô lâu nhờ có chính mình mà đặt tên mới ---- Sát Phá Lang, điều này làm Tiêu Thần có cảm giác tương đương á khẩu. Giờ phút này, Tiêu Thần đang ngồi ở Thành Chủ phủ Phá Quân thành, hẳn hỏi Tử Toàn khô lâu: "Đoạn Kiếm Vương hẳn là đã nhận được tin tức, còn không có bất cứ hành động gì sao?" Sát Phá Lang lắc đầu, đáp: "Nói cũng kỳ quái, cũng không thấy Đoạn Kiếm Vương có hành động gì. Có điều mặc dù hẳn không phải Thành Chủ Cự Nhân Thành, nhưng hẳn là một trong số ít ỏi cao thủ của tòa thành kia. Nếu như đại ca người thật sự muốn ra tay với hẳn thì không sợ chọc giận Thành Chủ Cự Nhân Thành sao?" "Không phải sợ, có chuyện gì bọn họ đều sẽ nhắm vào phía Hoàng Toàn vương giả ta đây. Chỉ cần ta không bị tiêu diệt thì người rất an toàn." Như thế lại trôi qua mấy ngày, một con bạch cốt cú đêm từ bầu trời hắc ám bay vào trong phủ Thành Chủ. Loại chim mang điềm xấu này lại là người mang tin tức tốt nhất ở Tử Giả Thế Giới. Sát Phá Lang gọi lớn: "Đại ca, Đoạn Kiếm Vương đã hành động, vào tối nay sẽ rời khỏi Cự Nhân Thành." Hẳn cầm con cú đêm, chạy đến bên ngoài phòng Tiêu Thần. "Biết rồi." Tiêu Thần lên tiếng, rồi sau đó đẩy cửa phòng đi ra, miệng bảo: "Ta đi chặn giết hẳn." Hẳn đánh giá Đoạn Kiếm Vương hơn phân nửa có thực lực Hoàng Toàn bậc hai. Nếu như đánh giết hẳn rồi luyện hóa cái Hỏa Chung kia, vậy có thể trong thời gian ngắn nhất lại hoàn thành một lần lột xác nữa, khi đó có lẽ có khả năng lại đi Cửu Châu. Đã trôi qua hơn một năm, không biết hiện tại Cửu Châu biến thành bộ dáng gì nữa. Trăm tộc xuất hiện thì ảnh hưởng tất nhiên phi thường lớn lao. Hiện Tiêu Thần muốn có thực lực cường đại, nếu không vô phương đối mặt với những vương giả trẻ tuổi các chủng tộc này. Đánh một trận cùng

Đoạn Kiếm Vương đối với hắc mà nói vì thế có ý nghĩa phi thường trọng đại. Trong màn đêm, Tiêu Thần rời khỏi Phá Quân thành. Hắc hóa thành một đạo hào quang vàng chói hướng về xứ sở phía Đông phóng đi. Thế giới tử vong thật sự rất hoang vu. Mặt đất đỏ sẫm như bị máu huyết nhuộm qua, rải rác đây đó rất nhiều chiến trường cổ xưa. Tiêu Thần thường thường phỏng đoán, tại quá khứ xa xôi trôi hơn phân nửa đã phát sinh đại chiến quân vương long trời lở đất. Có lẽ tất cả Hỏa Chung sinh vật khắp Tử Vong thế giới đều tham chiến thảm khốc. Đến một mảnh bình nguyên hoang vắng thì Tiêu Thần ngừng lại, nơi này là con đường nhất định phải qua để đi thông đến mấy tòa thành Phá Quân. Chỉ đợi một ngày, bóng dáng Đoạn Kiếm Vương liền xuất hiện trên đường chân trời. Bên người vền vền có năm bạch cốt sinh vật cường đại đi theo. Giờ phút này Đoạn Kiếm Vương đã sớm có biến dạng lớn lao. Hắc đã không hề là người khổng lồ bạch cốt thân cao mấy thước kia nữa. Hắc chỉ còn cao xấp xỉ cùng người bình thường, toàn thân lóe ra hào quang màu vàng nhạt. Hoàng Toàn cốt thể có vẻ đặc biệt không giống người thường. Sau khi nó có được cái Hoàng Toàn đầu lâu kia, quả nhiên đã lột xác ra hoàn thành Hoàng Toàn cốt thể. Thực lực tăng lên trên diện rộng, toàn thân được lớp hào quang màu vàng bao phủ. Bọn họ cũng thấy được Tiêu Thần từ rất xa. Dưới ánh bình minh chiếu xuống, vóc dáng đơn độc kia trên bình nguyên định ngăn cản đường đi của bọn họ. Hoàng Toàn cốt thể kim quang lấp lánh, dị thường bắt mắt. Hai vị Hoàng Toàn vương giả gặp nhau, tất nhiên sẽ bộc phát đại chiến làm rung động khắp xứ sở phía Đông. Đây là cuộc đại quyết đấu giữa các bậc siêu cấp Tiến Hóa hơn trăm năm chưa từng có. Sinh vật có Thái Toàn cốt thể rất thưa thớt tựa như của quý hiếm. Hoàng Toàn cốt thể thì càng hiếm thấy nên hai vị Hoàng Toàn vương giả đại chiến tự nhiên là việc rung động. "Người quả thật tự tin, dĩ nhiên chủ động xuất kích, muốn nửa đường chặn giết ta." Đoạn Kiếm Vương cầm trong tay Thất Thái đoạn kiếm đang lóe ra được hào quang yêu dị. "Cũng vậy, cũng vậy thôi. Người cũng rất tự tin, lại dám rời khỏi Cự Nhân Thành, phải biết rằng ở nơi đó, ta giết người cũng không cần kiêng nể gì." "Cuồng vọng!" Mấy tên Hỏa Chung sinh vật cường đại phía sau Đoạn Kiếm Vương kia đồng thời quát to. Đoạn Kiếm Vương bước

dài đi về phía trước, hần lộ ra nụ cười lạnh lạnh mà nói: "Người chẳng qua chỉ là Hoàng Toàn bậc một mà thôi. Lại dám mở miệng huênh hoang, thật sự là không biết trời cao đất rộng." Đến khi tới gần thì hần đã cảm ứng được Hỏa Chủng mạnh yếu của Tiêu Thần , đồng thời hần lộ ra vẻ mặt kinh ngạc mà nói: "Không ngờ là người. . . Một Hồng Toàn khô lâu nho nhỏ ngày đó cùng ta trao đổi Hỏa Chủng lại đã trưởng thành đến mức độ như thế này. Thật sự là làm cho người ta khó có thể tin, ngày đó thực sự đáng giết người!" Tiêu Thần cười to, đáp: "Ta làm việc chưa bao giờ hối hận, người làm ra vẻ ta đây như thế thật sự là buồn cười." Đoạn Kiếm Vương giờ đoạn kiếm gãy lên, khinh miệt: "Hoàng Toàn bậc một mà cũng dám tranh giành cùng ta , bây giờ ta liền lấy Hỏa Chủng của người." Nó vọt tới từ một chỗ khác giống như một đạo cầu vòng đỏ rực đầy kiêu ngạo với tốc độ nhanh đến nỗi khó có thể tin nổi. Hỏa Chủng cường đại của Hoàng Toàn bậc hai mang theo áp lực tối cao. Ngay cả mạnh mẽ như Tiêu Thần mà khi đối mặt nó đều có cảm giác tim hơi đập nhanh. Thất Thái đoạn kiếm xuất ra hàng tỉ vầng sáng đủ màu chói lọi. Thánh kiếm năm đó của Chuẩn Đề Đạo Nhân há chỉ là sắt phàm. Có điều ở trong tay một cốt thể sinh vật thì hoàn toàn được cho rằng là binh khí Sát Phạt, căn bản không phát huy ra nổi uy lực chí bảo của Bán Tổ . Nếu sau đó mà không rót vào linh lực thì hào quang đi qua đâu, chỉ sợ vùng mặt đất đó đã sớm văng tung tóe . Ngay cả như thế thì Tiêu Thần cũng đặc biệt thận trọng. Hần tránh né mũi nhọn, Hoàng Toàn cốt thể chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh. Xung quanh Đoạn Kiếm Vương bắt đầu đại chiến. "Ta muốn cho người hiểu , bậc vương giả không dung tha sự xúc phạm. . . Không ai có thể cho phép kẻ dưới phạm thượng." Đoạn Kiếm Vương cầm Thất Thái hung kiếm trong tay mà Tiêu Thần đặc biệt kiêng nể. Mà tiếp theo, từ trong đầu lâu còn lao ra một đạo Thần Hỏa làm thái dương đều u ám thất sắc , nó hướng về phía Tiêu Thần quét tới. Đoạn Kiếm Vương lấy Thất Thái hung kiếm mở đường, hần muốn dùng Hỏa Chủng Hoàng Toàn bậc hai đây áp trực tiếp nuốt chửng Hỏa Chủng của Tiêu Thần. Đúng vào lúc này, Tiêu Thần rốt cục quát ra Thiên Âm chữ " Ông". Hần đã chờ đợi cơ hội này trong thời gian dài , linh hồn hần không ngừng rung động, Thiên Âm to lớn làm chấn động thiên địa. Thiên Âm

mang tính hủy diệt trong phút chốc bao trùm lấy Đoạn Kiếm Vương. "A. .
." Một bộ phận tràn đầy Hỏa Chủng bay ra khỏi đầu lâu của Đoạn Kiếm
Vương tức thì liền bị đánh tan. Nó đau đớn ngửa mặt lên trời gào rú rồi
mang theo đoạn kiếm bay ngược lại. Tiêu Thần trước tiên cắt đứt dao động
Thiên Âm. Lập tức hấn nhằm tới phía trước để thu hồi Thần Hỏa bị nứt ra
đang lóng lánh kia, rồi sau đó liền bắt đầu luyện hóa ngay tại chỗ. Đoạn
Kiếm Vương bị mất đi bộ phận Thần Hỏa giận dữ, đây thật sự là sự sỉ nhục
trước nay chưa có. Hấn lại bị một người yếu bậc thấp hơn hấn chiếm hết
tiện nghi. Hấn lập tức mang theo đoạn kiếm lại lần nữa xông lên, đồng thời
quay sang một tên trong năm bạch cốt sinh vật quát to: "Người vẫn còn chờ
gì nữa, còn không mau lại đây hỗ trợ. Tên gia hỏa này có điều quái đản."
Một tên bạch cốt khô lâu xem ra rất bình thường bỗng nhiên phát ra hào
quang chói mắt, thần hỏa trong đầu lâu dôi dào lóng lánh dị thường. Tên
này. . . không ngờ là một cao thủ ẩn giấu, không chịu lệnh của Đoạn Kiếm
Vương. Quả thực chúng đến đây là có chuẩn bị. Hai tên Hoàng Toản bậc
hai cường giả chung tay xuất thủ, Tiêu Thần xoay người bỏ chạy. Hấn
không muốn chịu chết, gượng gạo đối phó một tên Hoàng Toản bậc hai
cũng đã là cực hạn, nay lại thêm một người như vậy thì hấn hấn phải chết
không nghi ngờ. Hai đại cường giả đuổi theo phía sau không bỏ. "Không
cần trốn, ta đến trợ giúp người." Từ cuối bình nguyên, một bạch cốt sinh vật
Như Ngọc đang phát ra uy áp cường đại. Hấn lao đến nhanh như chớp,
trong tay Thất Thái hào quang đang tỏa ra vạn đạo sắc màu rực rỡ, ngàn
vàng rắng lạnh. Ánh sáng thánh khiết đặc biệt làm người khác chú ý. Tiêu
Thần thất kinh, không ngờ tên bạch cốt sinh vật kia đang cầm trong tay lại
là. . . Thất Bảo Diệu Thụ! "Ta #@. . ." Tiêu Thần chửi mắng to, có trọng
bảo sao? Làm thế nào lại cũng xuất hiện? Đoạn Kiếm Vương này và bạch
cốt vương giả chạy tới cuối cùng thì rốt cuộc ai là Chuẩn Đề Đạo Nhân?
Hoặc là nói. . . Hai người đều không phải. Hiện tại trên bình nguyên là bốn
cường giả đối chiến. Bạch cốt vương giả cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ
rất hiển nhiên cũng có thực lực Hoàng Toản bậc hai. Sau khi nó xông lên
liền dùng thủ đoạn công kích khiến Tiêu Thần trợn mắt há hốc mồm. Không
ngờ hấn lấy Thất Bảo Diệu Thụ chém ngang nên thẳng xuống để chặn bạch

cốt vương giả bên cạnh Đoạn Kiếm Vương lại. Huynh đệ người biết dùng đồ không? Đó là Thất Bảo Diệu Thụ nha, không phải thứ dùng để chặn đao kiếm đâm chém. Nếu tập trung linh lực có khả năng cứ thế xoèn xoẹt mà cắt rời địch thủ. Tiêu Thần muốn nói gì đó, nhưng mấp máy miệng mà cũng không thốt nổi lời nào. Cho dù nói như thế nào đi nữa, đột nhiên xuất hiện cường giả đến hỗ trợ thì cần cảm tạ mới đúng, mặc dù hẳn hơi có phung phí của trời . . . Tiêu Thần không nói hai lời, lập tức liền lao về hướng Đoạn Kiếm Vương. Thượng Thương Chi Thủ xuất kích dũng mãnh, hai tay tỏa ánh hào quang, những chùm sáng màu vàng tràn ngập ra. "Keng keng keng" Hẳn không dám chống chọi lưỡi kiếm, nhưng có khả năng dùng lực hất tung thân kiếm làm phát ra những âm thanh đinh tai nhức óc. Cùng lúc đó, Tiêu Thần lại một lần nữa quát ra Thiên Âm chữ " Ông", trực tiếp công kích linh hồn. Quanh thân Thần Hỏa lóng lánh ngút trời, Hỏa Chủng của hắn đang rung động mãnh liệt. Thiên Âm chữ " Ông" như Hoàng Chung Đại Lữ vừa trang nghiêm chính đại, lại tuyệt diệu hài hòa rung động khắp trong thiên địa. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, đây là thủ đoạn hữu hiệu nhất để đối phó Hỏa Chủng sinh vật cường đại. Nó trực tiếp tác động vào linh hồn. Uy lực vượt quá sự tưởng tượng của Tiêu Thần. Ngay cả Đoạn Kiếm Vương với Hỏa Chủng cường đại dị thường, hẳn bộc phát ra thần quang lóng lánh để ngăn cản nhưng đúng là vẫn cứ bị phá vỡ. Hỏa Chủng dồi dào bị vỡ vụn thành hơn mười khối. Nếu như không phải Tiêu Thần trước tiên ngừng Thiên Âm thì chỉ sợ cuối cùng sẽ hoàn toàn chôn vùi Thần Hỏa lóng lánh kia. Không có chút gì do dự, Tiêu Thần trước tiên thu hết Hỏa Chủng từ Hoàng Toàn cốt thể đầy đủ ra. Còn bên kia, bạch cốt vương giả cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ đã chiếm cứ thượng phong từ lâu. Bảo thụ trong tay được hắn múa như gió, chém ngang nện thẳng làm đối phương cực kì hỗn loạn. Nếu người có đại ân giúp cho chính mình thì Tiêu Thần không thể khoanh tay đứng nhìn. Hắn hóa thành một luồng chớp vàng vọt tới, liên tục dùng Thất Kỳ của Thượng Thương Chi Thủ nện tới, rồi sau đó thì làm rung động Thiên Âm chữ " Ông", trực tiếp đánh nát tên cường giả tại chỗ. Về phần vài tên thuộc hạ khác do Đoạn Kiếm Vương mang đến thì chúng đã sớm bỏ trốn mất dạng . "Đa tạ đã ra tay giúp đỡ." Tiêu Thần thực tâm cảm

tạ vị bạch cốt vương giả trước mắt. "Địch nhân của kẻ địch chính là bằng hữu, ta cùng với Đoạn Kiếm Vương có oán cũ, một mực vẫn là thủy hỏa bất dung. Thật không ngờ hôm nay lại cho người mượn lực để loại bỏ nó." Bạch cốt vương giả nói rất trực tiếp, không hề có dối trá tranh công. "Cho dù nói như thế nào, người tương trợ ta thì ta vẫn phải cảm tạ." Tiêu Thần lôi khối Hoàng Toàn cốt thể của Đoạn Kiếm Vương lại đây rồi bảo: "Khối Hoàng Toàn cốt thể đưa cho người." Đây tuyệt đối là một đại lễ, đối với Hỏa Chủng sinh vật ở đẳng cấp này mà nói, cường đại Hoàng Toàn cốt thể là báu vật mà bọn họ tha thiết ước mơ. "Đa tạ. . ." Hiển nhiên bạch cốt vương giả rất kích động. Sau đó hai người phân chia chiến lợi phẩm. Cuối cùng mỗi người được một khối Hỏa Chủng cường đại Hoàng Toàn bậc hai. Tiêu Thần lại bắt đầu luyện hóa ngay tại chỗ, Thần Hỏa dồi dào chiếu sáng khắp bình nguyên tĩnh lặng này. Hắn không sợ tên bạch cốt vương giả phía trước mặt kia công kích, trước mắt hắn tuyệt đối có thực lực để chính diện đối kháng vương giả Hoàng Toàn bậc hai. Cứ như thế, giằng co kéo dài hơn nửa ngày thì Tiêu Thần mới hoàn toàn hấp thu Hỏa Chủng vỡ vụn của Đoạn Kiếm Vương kia. Toàn thân kim quang rực rỡ, giờ phút này đã không còn là hào quang màu vàng nhạt nữa. Cốt thể giống như dùng kim loại hoàng kim đúc lại mà thành. Uy áp cường đại của Hoàng Toàn bậc hai lập tức mênh mông cuồn cuộn hướng về bốn phương tám hướng , uy áp khủng bố bao phủ thập phương. Thập phương im lặng như tờ! Tại xứ sở phía Đông, ngàn vạn Hỏa Chủng dập đầu quỳ lạy. Trên bình nguyên như đang nhô lên một vàng thái dương màu vàng, hoàng kim cốt thể mới lộ xác xuất hiện khiến cho mặt trời trên cao cũng phải u ám nhạt nhòa. Ngay cả là tên bạch cốt vương giả kia cách đó không xa cũng cực độ kinh ngạc. Hắn thật sâu cảm nhận được sự cường đại cùng đáng sợ của Tiêu Thần .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 372 : Cự Nhân Vương ước chiến

Bạch cốt vương giả tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ bị chấn động sâu sắc nên đứng không nhúc nhích, cứ thế nhìn bóng dáng cao lớn vàng rực kia. Trên chiến trường cổ xưa hoang vắng, một bộ cốt thể giống như kim loại hoàng kim đúc mà thành. Nó tỏa ra hàng tỉ đạo hào quang, sắc vàng lóng lánh cực kì chói mắt. Giống như ngàn vạn ngôi sao cùng ngưng tụ đến đã phủ lên khắp chiến trường cổ xưa một vàng sáng thánh khiết. Tứ phương lặng ngắt! Khắp xứ sở phía Đông phảng phất như mất tiếng, ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật dập đầu quỳ lạy. Ngay cả cách xa đó ngàn dặm, nhưng mà đông đảo Hỏa Chung sinh vật đều trước tiên cảm ứng được uy áp chí cao đặc trưng của bậc vương giả siêu cấp Tiến Hóa. Ngay cả là một ít chủ nhân thành trì ---- những kẻ cường đại ngồi trên cao cũng sinh ra sợ hãi trong lòng. Đích thực là Hoàng Kim Khô Lâu đã trên trăm năm chưa từng xuất hiện tại xứ sở phía Đông, vương giả Hỏa Chung cường đại như thế xuất hiện, sao không khiến cho đông đảo kẻ ngồi trên cao hoảng sợ trong lòng. Cường đại Hoàng Toàn vương giả, chính là một loại tồn tại khủng bố nhất của bậc siêu cấp Tiến Hóa ở những xứ sở bên ngoài đại lục. Vì muốn trở nên càng cường đại hơn, tất nhiên sẽ tàn sát tứ phía, tiêu diệt các cường giả cùng bậc để tấn bậc. Đúng vậy, Hoàng Toàn vương giả toàn thân giống như kim loại hoàng kim đúc mà thành chính là kẻ chinh chiến trời sinh. Bọn họ nhất định sẽ xông vào chỗ sâu nhất đại lục để bọn họ có bầu trời càng rộng lớn hơn. Xứ sở bên ngoài, chỉ là nơi để bọn họ trưởng thành cùng với tích góp lực lượng. Đúng là bởi vì như thế mà đối với các Hỏa Chung sinh vật khác mà nói, đây là một loại uy hiếp nghiêm trọng. "Rống. . ." Tiêu Thần sau khi tấn chức nhập vào Hoàng Toàn bậc hai, hẳn cảm giác được lực lượng mệnh mông nên không nhịn được ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm rống. Cường đại Hỏa Chung lóng lánh chói mắt, nổ rộ xuất ra ngàn vạn đạo cầu vồng, bao phủ cốt thể của hắn vào bên trong làm cả người như một vầng thái dương chói lọi. Bốn phương tám hướng vang lên tiếng gầm rống theo, tất cả Hỏa Chung sinh vật đều nhất loạt thét dài, dao động tinh thần khủng bố làm rung động trời cao, khắp xứ sở phía Đông đều run sợ. Giống như đang hoan hô. Giống như đang chào mừng một vị có tiềm lực vô hạn, một Hỏa chung vương giả đang trưởng thành bộc lộ tài hoa. Ngay cả

bạch cốt vương giả cùng bậc cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ cũng có cảm giác những trận tim đập dồn dập. Cho đến khi loại uy áp làm hấn cảm giác cực kì không thoải mái dần dần thối lui, hấn mới từ từ trấn tĩnh lại. Sắc vàng chói mắt nhạt đi. Lớp vàng óng ánh phủ khắp toàn thân Tiêu Thần đã không còn hưng thịnh bức người như vậy nữa. Khí tức cường đại đã giấu đi toàn bộ. Có điều kiểu che giấu đó lại càng làm hấn có thêm một cảm giác bí hiểm. "Chúc mừng siêu cấp Tiến Hóa vương giả đã hoàn thành một lần lột xác." Bạch cốt vương giả cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ chúc mừng. "Hôm nay nhờ chi viện. Ngày khác nếu như cần trợ giúp thì ta chắc chắn sẽ trợ giúp một tay." Bạch cốt vương giả thấy Tiêu Thần cũng không bởi vì tấn bậc mà trở nên ngạo mạn thì yên lòng. Nếu không phải hạng người bạc tình bạc nghĩa, vậy liền không cần lo lắng bị trở thành mồi săn. "Hoàng Toàn quả nhiên không giống tầm thường. . ." Nói tới đây, hấn ngay trước mặt Tiêu Thần nhanh chóng hoàn thành một lần đổi cốt. Hấn bỏ qua bạch cốt, tiến vào trong Hoàng Toàn cốt thể trên mặt đất do Đoạn Kiếm Vương lưu lại. Hấn bắt đầu cử động khớp xương. Mặc dù cũng không giống như Tiêu Thần có toàn thân tựa như kim loại hoàng kim đúc, nhưng một sắc vàng nhạt tỏa hào quang lóng lánh thì xem ra cũng là dị thường phi phàm. "Mặc dù nói những ai hoán cốt thì rất ít người có thể từ đó mà trở thành bậc siêu cấp Tiến Hóa đích thực, nhưng cũng không phải không có trường hợp đặc biệt. Chúc người may mắn, hy vọng khối Hoàng Toàn cốt thể này giúp người tìm được một con đường đến bậc chí cao, sau này có thể tự chủ Tiến Hóa." "Nói dễ vậy sao, Thái Toàn Hóa Chúng sinh vật ở xứ sở bên ngoài rất hiếm thấy. Bình thường đều là trời sinh như thế, có rất ít ai nửa đường lột xác thành bậc siêu cấp Tiến Hóa." Điều này chứng thật là một chuyện, nhưng mà hấn đã rất thoả mãn. Có một khối Hoàng Toàn cốt thể thì sức chiến đấu đã gia tăng thành lần. Hơn nữa trong tay có Bảo Thụ tỏa ra Thất Thái hào quang lập lòe thì trong cùng bậc hấn sẽ giống như vô địch. Tiêu Thần nhặt Đoạn Kiếm trên mặt đất cách đó không xa lên, Thất Thái hào quang lập tức nhuộm cho Hoàng Kim cốt thể của hấn một tầng ánh sáng thần thánh. "Ta xem ra cái thanh Thất Thái đoạn kiếm này cùng bảo thụ trong tay tựa hồ là đồng nguyên (cùng nguồn gốc), liệu có phải thật sự là

như thế hay không?" Tiêu Thần bắt đầu nói bóng nói gió, hắn muốn hiểu rõ báu vật này xuất hiện như thế nào. Bạch cốt vương giả . . . Có lẽ hiện tại hắn là trở thành Hoàng Toản vương giả , hắn gật đầu đáp: "Xác thật là đồng nguyên, vốn là ở chung một chỗ. Ta cùng với Đoạn Kiếm Vương vốn là bằng hữu, chính bởi vì hai kiện báu vật này mà trở mặt." Khi Hoàng Toản vương giả và Đoạn Kiếm Vương cùng đi du ngoạn thì tại một mảnh phế tích ở xứ sở phía Đông trong lúc vô tình phát hiện ra hai món báu vật này. Lúc đầu mỗi người một món thì vừa vặn, chính là Đoạn Kiếm Vương lại muốn độc chiếm nên âm thầm ra tay đả thương Hoàng Toản vương giả, suýt nữa hại đến tính mạng của hắn. Từ đó trở mặt thành thù. "Thì ra là vật vô chủ, ngoài ý muốn lại được. . ." Tiêu Thần rốt cục xác định, Đoạn Kiếm Vương cùng Hoàng Toản khô lâu trước mắt đều không phải Chuẩn Đề Đạo Nhân. Nghe nói đến mấy cái này, Hoàng Toản vương giả muốn nói lại thôi. "Làm sao vậy?" Tiêu Thần hỏi. "Ta không dám khẳng định có phải là vật vô chủ hay không. Lúc ấy phát hiện này hai món báu vật thì ta cùng với Đoạn Kiếm Vương đều có một loại cảm giác bị độc xà theo dõi. Trước sau vẫn cảm giác được có đôi mắt đang âm thầm nhìn chăm chú vào chúng ta. Nhưng rồi tìm kiếm khắp nơi trong phế tích kia thì lại cũng không phát hiện được gì. Sau này, có một thời gian ngắn, ta thường xuyên có cảm giác bị người nhìn. Cho đến khi ta có thực lực cấp Hoàng Toản thì loại cảm giác bị ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú mới biến mất. . . Rất quái đản, trong đoạn thời gian đó ta thường xuyên có cảm giác lông tóc dựng ngược như vậy ." Sau khi Hoàng Toản vương giả nói ra chuyện cũ, cái loại cảm giác lạnh buốt phảng phất lại lần nữa nổi lên trong trái tim, hắn lắc đầu mãnh liệt rồi nói: "Chuyện này thật sự rất quái dị . . ." Tiêu Thần trong lòng thầm rung mình, đây không phải là âm hồn của Chuẩn Đề Đạo Nhân chưa tiêu tan sao? Nhưng mà hắn không có gì để lo lắng, ngay cả khi Chuẩn Đề Đạo Nhân không đích thực bị hình thần câu diệt, chỉ sợ trạng thái cũng phi thường không ổn, tối thiểu không làm gì được Đoạn Kiếm Vương cùng Hoàng Toản khô lâu. Nếu không quyết không có thể nào chịu trơ mắt nhìn bảo vật bị lấy đi. Đã như vậy, hắn là thử đặt bẫy để loại bỏ uy hiếp tiềm ẩn . Tiêu Thần suy tư chỉ chốc lát rồi vứt đoạn kiếm cầm trong tay cho Hoàng

Toản khô lâu, bảo: "Đưa cho người, nhưng sau đó mà người có cảm giác bị người đang âm thầm nhìn như trước kia thì phải lập tức nói cho ta biết. . . Ta giúp người hoàn toàn giải quyết hậu hoạn." Nghe nói Tiêu Thần nói như thế, Hoàng Toàn khô lâu lập tức cảm giác món đại lễ này phi thường phỏng tay, bèn kinh ngạc do dự nói: "Thật sự có. . . Một cường giả nguy hiểm đang âm thầm nhìn ta sao? Ta. . . Không nên cầm thanh ... đoạn kiếm này." Dạng địch thủ nào đáng sợ nhất? Là loại địch thủ khủng bố đang âm thầm ẩn náu như độc xà . Hắn sợ chính mình bị Tiêu Thần biến thành mồi nhử nên nói gì cũng không chịu đón nhận phần đại lễ này. "Nếu không. . . Người đưa Thất Thái đoạn kiếm cho ta, ta đem Bảo Thụ này đưa cho người, chúng ta trao đổi vũ khí để kết liên minh." Hắn một mực rất vừa ý với Đoạn kiếm kia, nhưng mà lại bị Đoạn Kiếm Vương chiếm trước rồi. Cuối cùng Hoàng Toàn vương giả đưa ra đề nghị như vậy, điều này làm cho Tiêu Thần cảm giác tương đương cứng họng. Tình cảm hắn thực sự coi phân nhánh Thất Bảo Diệu Thụ chỉ là cây gậy dùng mà đánh không gãy. Cái đó trong mắt căn bản không có lợi ích thực tế như một thanh Đoạn kiếm chém sắt như bùn . ". . ." Tiêu Thần im lặng nhìn hắn. Điều này làm cho Hoàng Toàn vương giả có hơi ngượng ngùng, cảm giác chính mình chiếm phần lợi lớn. Tiêu Thần không nói gì, trực tiếp đưa Đoạn kiếm cho hắn, rồi sau đó tiếp nhận Thất Bảo Diệu Thụ hoàn hảo không tổn hao gì. Hắn phát ra một tia Hỏa Chung hồn lực, muốn làm nó phát ra vài đạo thất thái thần quang, nhưng mà. . . Lại không có tạo ra nổi. Hắn lại thử thử Đoạn kiếm của Hoàng Toàn vương giả , kết quả cũng không phát ra uy năng tương ứng đặc hữu của Linh Bảo. Đến lúc này rốt cục hắn đã hiểu hai món bảo vật này có vẻ đang xảy ra vấn đề. Như vậy xem ra sau này Thất Bảo Diệu Thụ thật đúng là chỉ có thể để làm gậy chống. Tiêu Thần ngắm nghía qua rồi trực tiếp ném vào trong không gian Giới Chỉ. Đoạn Kiếm Vương bị diệt, Hoàng Toàn vương giả đích thực xuất thế, ở xứ sở này mà nói đó là một sự kiện trọng đại. Không quá mấy ngày mà đã truyền khắp mỗi đại thành trì, cơ hồ tất cả những kẻ ngồi trên cao cũng biết . Từ Toàn khô lâu Sát Phá Lang táng đờm kinh hồn. Con mẹ nó chứ, Đoạn Kiếm Vương thật sự đã bị diệt. Trong lòng hắn mừng lo nửa nọ nửa kia. Thông thường kẻ ngồi trên cao khẳng

định không dám có chủ ý đánh tới xứ sở này, nhưng mà vạn nhất rước lấy Thành Chủ Cự Nhân Thành thì làm sao bây giờ? Vậy chỉ có thể trốn chạy . Không hề nghi ngờ, khắp nơi đều ở chú ý đến ở động tĩnh xứ sở này. Hoàng Kim Khô Lâu xuất thế làm những chủ nhân các tòa thành lớn tất nhiên cũng có cảm giác bị uy hiếp. Trong khi Sát Phá Lang lo được lo mất tại Phá Quân thành thì Hỏa Chung sinh vật gác thành báo lại, có hai Hoàng Toàn vương giả đang đi về hướng này. Sát Phá Lang nghe nói tin tức này, lúc ấy nhảy dựng lên đã nghĩ tới trốn. Nhưng cuối cùng nhẫn nhịn ở lại. Hắn chạy đến cửa thành len lén quan sát, kết quả âm thầm tán dương chính mình có gan hồ. May là không bỏ chạy, nếu không lại dọa người . "Đại ca uy phong hơn đời, dũng mãnh đứng đầu Tử Vong thế giới, là độc nhất vô nhị, cường giả ngàn năm mới hiện ra, là mây tía báo điềm lành, yêu khí ngút trời. . ." Sát Phá Lang dừng lời vỗ mông ngựa loạn lại, hắn muốn làm người ta buồn nôn tới đâu thì ọe tới đó. Rồi sau đó, hắn cũng tán tụng rất nhiều với Hoàng Toàn vương giả mà Tiêu Thần vừa dẫn dụ tới một hồi. Khiến cho Hoàng Toàn vương giả chất phác phải thật sự lắp bắp một phen, luôn mồm nói không dám nhận. Tiêu Thần cảm giác được các tòa thành trì Phá Quân, Tham Lang thiếu hụt cao thủ chân chính, liền mời Hoàng Toàn khô lâu về đây. Nếu muốn lớn mạnh, phải có cường giả cao nhất tọa trấn. "Đại ca, chúng ta có phải trước hết cứ rút lui hay không . . ." Sau khi đã vào Thành Chủ phủ, Sát Phá Lang bắt đầu chủ trương chạy trốn của mình, hắn nói: "Đại ca người diệt Đoạn Kiếm Vương, vậy Thành Chủ Cự Nhân Thành khẳng định sẽ tới tìm chúng ta làm phiền. Chúng ta hiện tại giống như ngồi ở trên miệng núi lửa , tùy thời có bị nguy hiểm bủa thành mảnh vụn." Thông qua thực lực của Đoạn Kiếm Vương, hoàn toàn có khả năng suy đoán ra chủ nhân Cự Nhân Thành ở vùng phía Đông dũng mãnh tới đâu, tối thiểu có thực lực Hoàng Toàn bậc ba. "Không sao, ta sẽ không đem chiến hỏa đốt đến tận cửa nhà. Ta chuẩn bị đi đến phía Đông du ngoạn loanh quanh các thành trì này. Nếu như chủ nhân Cự Nhân Thành muốn hành động thì khẳng định sẽ tìm tới Hoàng Toàn siêu cấp Tiến Hóa vương giả ta đây." "Đại ca người là muốn chơi đùa thật à?" Sát Phá Lang táng đờm kinh hồn, hạ gục một Đoạn Kiếm Vương rồi, chẳng lẽ còn muốn làm thay đổi

chủ nhân Cự Nhân Thành sao? Đây chính là một cao thủ hàng đầu mà xứ sở phía Đông đều biết, thống lĩnh thành trì tứ phương. Cao thủ thuộc hạ nhiều vô kể. Cự Nhân Thành cùng Thú Vương thành, Bách Chiến Thành hợp lại thành ba tòa thành lớn ở xứ sở phía Đông, ngưng tụ một nhóm lớn Hỏa Chung sinh vật mạnh mẽ . Muốn lật đổ chủ nhân Cự Nhân Thành nói dễ vậy sao. "Ta rất biết bốn phận, bọn họ không chọc ta thì ta tuyệt đối không ra tay." Nghe thấy Tiêu Thần nói như thế, Sát Phá Lang âm thầm oán thầm: Ngốc! Kẻ mà người đã giết chết chính là thủ hạ Đoạn Kiếm Vương của Cự Nhân Vương , lại chạy đến địa bàn của người ta đi du ngoạn vòng quanh, vậy mà còn nói tới bốn phận. . . Cuối cùng Tiêu Thần rời khỏi Phá Quân thành. Trong lúc ly biệt hắn nói với Sát Phá Lang cùng Hoàng Toản khô lâu có tình hỗ trợ tọa trấn nơi này: "Lẽ ra sau khi ta xuất hiện ở xứ sở phía Đông kia, bọn họ chỉ biết nghĩ biện pháp loại bỏ ta mà sẽ không tới nơi này tìm các người làm phiền. Nhưng mà, các người cần luôn chú ý chiến cuộc, nếu có biến thì có khả năng tùy cơ ứng biến." "Hiểu, chúng ta sẽ trốn chạy trước tiên." Sát Phá Lang vừa nói vừa vỗ bồm bộp lên bộ xương ngực Tử Toản . Người không biết còn tưởng rằng hắn đang đưa ra lời hứa hẹn quan trọng cỡ nào. Kỳ thật chẳng qua là không thèm đo mặt mà nói chuyện trốn chạy. Cái tên hỗn đản nhất như chuột nhắt này, Tiêu Thần một cước đá bay hắn. Rồi sau đó vỗ vỗ vai Hoàng Toản khô lâu chất phác mà bảo: "Nếu tình huống không đúng như đã nói thì không nên tử thủ tòa thành trì này." "Yên tâm đi, ta tùy thời chuẩn bị trốn chạy." Người thành thật nên nói càng dứt khoát. Hừm! Tiêu Thần quay đầu liền đi, hai tên gia hỏa này xem ra cũng không hợp với hắn. Vẫn còn không có chuyện gì mà đã liền chuẩn bị bỏ trốn mất dạng . Tiêu Thần một mình lên đường , một mạch đi về phía đông, hướng về xứ sở Cự Nhân Thành thống trị. Hắn sở dĩ mạo hiểm khiêu chiến kẻ mạnh hơn, là bởi vì hắn bức thiết muốn trở nên càng mạnh mẽ, rồi sau đó lại đi Cửu Châu. Bất kể hiện tại biến thành bộ dáng gì đi nữa, nhưng dù sao hắn đã từng sinh sống tại Cửu Châu, trong lòng có khát vọng trở lại vùng đất kia. Chỉ là, trước mắt trăm tộc đồng thời xuất hiện, lần lượt tiến vào Cửu Châu. Tất cả vương giả trẻ tuổi các tộc đều cường đại, đều đáng sợ dị thường. Nếu như không có thực lực tương ứng mà đã trở về thì chỉ có thể

chịu cảnh đè nén. Đạt tới Hoàng Toản bậc hai đã là phi thường cường đại. Nhưng mà Tiêu Thần vẫn lo lắng thực lực không đủ, cảm giác được tấn chức nhập Hoàng Toản bậc ba có lẽ mới là đảm bảo nhất. Một vị Hoàng Toản khô lâu một mình du ngoạn tại xứ sở phía Đông, muốn chói mắt tới đâu thì chói mắt tới đó. Các Hỏa Chung sinh vật khác đều là bộ xương khô trắng, chỉ có sắc vàng của hắc mới chói mắt thì hỏi sao không gây ra chú ý? Phải biết rằng mấy năm vừa qua chỉ có một Đoạn Kiếm Vương thu thập được một khối Hoàng Toản cốt thể mà thôi. Nhưng vị Hoàng Toản vương giả này không lâu sau đã bị người ta giết. Trước mắt, Hoàng Kim Khô Lâu này không hề nghi ngờ là thủ phạm đã giết Đoạn Kiếm Vương kia. Tiêu Thần vừa xuất hiện tại xứ sở phía Đông liền dẫn đến một cơn hỗn loạn. Hỏa Chung sinh vật yếu ớt không tự chủ được quì gối cúng bái, kẻ cường đại ngồi trên cao thì trong lòng lo sợ bất an, phái người chú ý cận kề xem hắc đi về phía nào. Ngược lại, Tiêu Thần luôn hướng về những nơi có nhiều Hỏa Chung sinh vật mà tới. Sau đó lưu lại giữa các thành trì, cuối cùng càng không kiêng nể chút nào mà tiến vào trong một số tòa thành lớn để đi dạo. Như thế mà rêu rao khắp nơi, lập tức khiến cho tất cả hoàn toàn hoảng sợ. Cứ thế, Tiêu Thần mỗi ngày nhất định phải thăm vài tòa thành trì, những chủ nhân sinh ra sợ hãi trong lòng mà âm thầm cầu khẩn sát tinh mau chóng rời đi. Thậm chí có vài chủ nhân thành trì sau khi Tiêu Thần tiến vào bên trong thành liền chạy trốn chết, vứt bỏ thành mà đi. Đây là uy áp khủng bố của Hoàng Toản vương giả, mặc dù vẹn vẹn một người mà thôi. Nhưng mà dọc đường đi tới khiến khắp xứ sở đều hoàn toàn căng thẳng. Tin tức trước tiên truyền đi ra ngoài, cường giả đỉnh cao ở xứ sở phía Đông đều chú ý đến nơi này. Mỗi một phiên xứ sở, khi có vương giả mới quật khởi đều không thể tránh khỏi phải cùng vương giả tiền nhiệm tiến hành một trận đánh cuối cùng. Hoàng Toản vương giả xuất thế đã thu hút ánh mắt của tất cả cường giả, đây tuyệt đối sẽ bùng phát một trận quyết đấu đỉnh cao. "Phành phạch phành phạch . . ." Cú đấm giương cánh, từ Cự Nhân Thành bay đến Dạ Ma thành. Năm trăm năm trước, Dạ Ma thành đã từng xuất hiện một người cường giả hơn đời tên là Dạ Ma. Năm đó hắc thống nhất xứ sở phía Đông, rồi sau đó đi về hướng ở chỗ sâu trong đại lục. Phàm là xuất hiện thành trì

của cao thủ vô song thì đều sẽ lấy tên của Thành Chủ năm đó mà mệnh danh cho thành truyền thừa tiếp. Nhưng mà năm trăm năm sau, đương kim Dạ Ma Thành Chủ hiển nhiên đã không có thực lực để khinh thường xứ sở phía Đông như vậy. Sau khi hần tiếp nhận tin tức do cú đêm truyền đến thì kiên trì tìm kiếm Hoàng Toàn vương giả đang đi dạo bên trong thành của mình. Tin tức Cự Nhân Vương ước chiến Hoàng Toàn vương giả trước tiên truyền khắp xứ sở phía Đông. Địa điểm liền tại chiến trường cổ xưa bên ngoài Dạ Ma thành, thời gian ấn định là ba ngày sau. Đây tuyệt đối là một chuyện lớn ở xứ sở vòng ngoài của đại lục. Một trận quyết đấu đỉnh cao đã không thể tránh né. Nhưng mà trước khi khai chiến, Tiêu Thần nhận được một tin tức không tốt. Không ngờ Cự Nhân Vương cũng là một kẻ cấp Tiến Hóa! Mà không phải là Thái Toàn cốt thể sinh vật.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 373 : Phán sát!

Bậc Tiến Hóa tuyệt đỉnh. Đây là tồn tại đủ khiến Hỏa Chung sinh vật nghe thấy liền biến sắc. Nó có ma lực khủng bố, có thể nói là cơn ác mộng của cường giả cùng bậc. Nếu như không phải được một con cú đêm vô danh bay tới cho biết. Tiêu Thần còn không biết Cự Nhân Vương cũng là một vị siêu cấp Tiến Hóa mà cũng không phải là siêu cấp Tiến Hóa vương giả trong Thái Toàn Hỏa Chung sinh vật. "Không phải Thái Toàn Hỏa Chung sinh vật. Vậy thì có chỗ đặc biệt như thế nào đây?" Tiêu Thần trong lòng nghi hoặc. Nhưng lại vẫn bắt đầu âm thầm cẩn thận. Nếu như không phải được cú đêm cho biết, chỉ sợ hần sẽ bị Cự Nhân Vương đánh úp trở tay không kịp. Con cú đêm giương cánh bay đến, sau khi nhả xong tin tức thì Hỏa Chung liền phai nhạt đi. Ấn ký hoàn toàn phai mờ. Đây hiển nhiên cũng không phải là tử vong tự nhiên. Là bị chủ nhân của nó động tay động chân. Sau khi truyền tới tin tức liền tự hủy, dẫu có muốn hỏi cho đến tận cùng đều không có khả năng. Tiêu Thần nhíu mày. Đẩy cửa phòng ra đi vào trong sân. Ngược nhìn bầu trời đêm đen nhánh, hần bắt đầu tự đánh giá.

Còn có thời gian ba ngày nữa là phải quyết đấu cùng Cự Nhân Vương. Chính là đến bây giờ hắn cũng không thể nắm chắc chính xác thực lực của đối thủ. Cái tên Cự Nhân Vương này tựa hồ đang cố ý ẩn dấu thực lực. Hắn là rất khủng bố và cường đại. Binh tới tướng đỡ. Nước dâng thì đắp lũy. Thế này rất bị động. Hắn bắt đầu cẩn thận suy tư. Nếu như không địch lại thì phải có một con đường đào tẩu ổn thỏa. Nếu như thực sự phương hướng phát triển theo hướng xấu nhất mà nói. Tựa hồ còn cần phải mượn lực để ngăn cản đối thủ. Mượn lực của ai đây? Nơi này đã gần địa bàn của Thú Vương Thành. Đã sắp ra khỏi khu vực thống trị của Cự Nhân Thành. Tựa hồ có khả năng đề nghị vương giả cường đại khác cho mượn lực... Sau khi cẩn thận suy tư một phen. Tiêu Thần đã tính toán kỹ một hồi. Hắn an tâm ở lại trong phủ Thành Chủ tại Dạ Ma Thành. Trong phủ Thành Chủ có rất nhiều Hỏa Chung sinh vật. Chúng cẩn thận hầu hạ vị vương giả khủng bố như hắn. Ngay cả đến Thành Chủ Dạ Ma Thành. Mặc dù âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn phải dè dặt. Sợ làm Tiêu Thần nổi giận. Thời gian giống như dòng nước cứ chậm rãi chảy xuôi trôi qua. Trong nháy mắt đã qua hơn một ngày, ngày mai phải quyết đấu cùng Cự Nhân Vương ở bên ngoài Dạ Ma Thành. Nhưng đúng vào đêm này. Tiêu Thần cảm giác phi thường không ổn. Dạ Ma Thành quy mô coi như to lớn lại đặc biệt yên tĩnh vào một đêm này. Loại yên lặng rất khác thường. Yên lặng giống như chết, không có một chút âm thanh. Phải biết rằng đây chính là một tòa đại thành. Đêm khuya chính là thời gian hoạt động mà Hỏa Chung sinh vật thích nhất. Ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật như thế nào mà đều mất tiếng vậy? Hắn cảm thấy một cỗ áp lực cường đại kiềm chế đang từ từ tiếp cận bao phủ khu vực này. Tiêu Thần biết. Tình huống không đúng - nhất định đã xảy ra chuyện! Hắn hiện tại đang ở trong Thành Chủ phủ Dạ Ma Thành. Chỉ cách Dạ Ma Thành Thành Chủ có một bức tường. Lập tức hắn như u linh trong phút chốc lọt vào phòng Thành Chủ Dạ Ma Thành. Thành Chủ Dạ Ma Thành lập tức liền đứng lên khỏi ghế. Hắn muốn phản kháng nhưng bị cốt đao trong tay Tiêu Thần trong nháy mắt chém đứt hai chân. "Không nên. Ta cũng bị bức ép." Dạ Ma Thành chủ vô cùng sợ, ở trước mặt Hoàng Toàn vương giả dĩ nhiên nó không có lực lượng chống lại nổi nên nói run rẩy: "Cự Nhân

Vương ước chiến người chỉ là một màn nguy trang. Dùng để kìm chân người. Ngài âm thầm mộ binh cao thủ muốn trong tối nay bao vây tiêu diệt người." Tiêu Thần vươn một ngón tay. Điểm vào đầu của nó rồi thu Hỏa Chủng vào không gian Giới Chỉ. " Cự Nhân Vương nham hiểm..." Tại khu vực phía Đông. Cự Nhân Thành, Thú Vương Thành, Bách Chiến Thành là ba tòa đại thành tạo thế chân vạc. Tiêu Thần thật không ngờ Cự Nhân Vương tiếng tăm lừng lẫy lại hành động như thế, không chừa thủ đoạn nào tuyệt không sợ làm hỏng danh tiếng của mình. Hắn biết lúc này đã bị bao vây -- bởi vì hắn đã cảm giác được cường đại Hỏa Chủng dao động tại tứ phía đã xuất hiện. Dạ Ma Thành yên tĩnh. Các Hỏa Chủng sinh vật đến thờ mạnh cũng không dám. Bởi vì bọn chúng cảm giác được uy áp cường đại đang đè nén. Tối thiểu có mười tên vương giả cường đại từ bốn phương tám hướng tiến vào trong thành đang hướng về Thành Chủ phủ mà tụ lại. Dao động khủng bố cơ hồ trong cùng lúc nhất thời bộc phát. Lúc này đã không cần che dấu. Bốn phía Dạ Ma Thành Thành Chủ phủ đều lóng lánh ánh sáng ngút trời. Mười tên Hỏa Chủng sinh vật cường đại. Trong đầu lâu Thần hỏa lóng lánh đang nhanh chóng xuất hiện ở trên kiến trúc cao lớn. Chúng đồng loạt hiện thân. Tiêu Thần nhảy bật phi lên. Hắn bay đến đỉnh cao nhất của tòa tháp đá bảy tầng, mắt nhìn xuống mười đại cao thủ vây quanh ở tứ phương. "Các người thật đúng là coi trọng ta, ra quân rầm rộ như thế. Mười tên Hỏa Chủng sinh vật cấp Hoàng Toàn bậc hai đều xuất hiện vẹn vẹn chỉ vì một mình ta mà đến." Bốn phía Thần hỏa ngút trời. Mười đại cao thủ Hỏa Chủng có dao động đặc biệt khủng bố. Giống như một mảnh đại dương mê mông đang sôi trào cuồn cuộn. Không có một cường giả mở miệng, ánh mắt tất cả giống như ngọn lửa đang phát ra những chùm sáng mãnh liệt mà lại đáng sợ. Chúng nhìn chăm chú bộ khung xương Hoàng Toàn trên tháp đá. " Hoàng Kim Khô Lâu cường đại trện đời thì cho dù là ai cũng không dám khinh thường. Ra quân rầm rộ thế này đúng là nói rõ sự coi trọng của ta đối với người." Từ bầu trời xa truyền đến âm thanh bình tĩnh mà lại điềm tĩnh. Một khối Bạch Ngọc khung xương cất bước ở trên không trung, như đang đạp trên đất bằng dưới ánh trăng chậm rãi mà đến. Từ trong đầu lâu tỏa ra uy áp của Hỏa Chủng cường đại, cực kỳ khủng

bố. Như thế nó đã hòa làm một với nhịp đập của vùng trời này. Ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật trong Dạ Ma Thành trung vào giờ khắc này nơm nớp lo sợ. Tất cả đều quỳ mọp, hướng về phía hắc mà đập đầu quỳ lạy. "Cự Nhân Vương?" Từ trong hốc mắt Tiêu Thần phát ra hai đạo thần quang. Hắc nhìn chăm chú vào vương giả khủng bố đang đập không mà đến. "Đúng là Bốn vương." Bạch Ngọc khô lâu chấp hai tay sau lưng. Uy áp nặng nề vẫn như quả núi cao bao phủ tại khắp Thành Chủ phủ. "Người chính là một trong tam đại vương giả khu vực phía Đông. Vì sao hành động như thế? Ước hẹn ta ngày mai quyết chiến, lại vây công ta tối nay. Lật lọng như thế. Bội bạc. Không sợ làm tổn hại thanh danh của người sao?" Cự Nhân Vương không thêm để ý chút nào. Dao động tinh thần cường đại truyền ra, hắc đáp: "Được làm vua thua làm giặc. Giết chết người gọn gàng nhất là kết quả cuối cùng mà ta muốn. Không cần để ý mặt khác." Quả thật là không chừa thủ đoạn nào. Tiêu Thần rung mình trong lòng. Cự Nhân Vương có thể có được thành tựu hôm nay tuyệt không phải may mắn. Đây là một kẻ địch đáng sợ. Giờ phút này. Cự Nhân Vương chấp hai tay sau lưng mà đến. Dao động cường đại tựa như cơn sóng mãnh liệt mệnh mông hết đợt nọ tới đợt kia hướng về phủ Thành Chủ đổ ập xuống. Đây là một cỗ uy áp tinh thần hào hùng. Nếu như là Hỏa Chung sinh vật bình thường thì chỉ sợ đã sớm không chịu nổi mà sụp đổ. "Không nghĩ tới Cự Nhân Vương không phải Cự Nhân (người khổng lồ)." Khung xương Cự Nhân Vương cũng không to lớn như trong tưởng tượng, vền vền cao có bảy thước mà thôi. Nhưng mà toàn thân cũng có quang sáng màu trắng ngà lóe ra. Nom tựa như mỡ dê, như khắc từ ngọc vậy. Đây là một khối khung xương trắng như tuyết. Nhưng rõ ràng không giống tầm thường. Cốt thể trắng như tuyết sáng bóng gần như trong suốt.... kỳ lạ nhất chính là ở giữa bộ xương cốt không ngờ có dấu ấn một đóa Liên Hoa, nó đang phát ra những đốm sáng vàng kim quang. Sau khi thấy loại cốt thể như mỡ dê mỹ ngọc này. Cùng với dấu ấn đóa Liên Hoa màu vàng kia, sự đề phòng của Tiêu Thần lập tức tăng lên không ít. Bởi vì tất cả điều này với hắc mà nói cũng không xa lạ. Hắc nghĩ tới Tần Quảng Vương, Diêm La vương, Luân Hồi vương - những đồng bọn trước đây của hắc cũng là Bạch Ngọc cốt thể mà lại có dấu ấn Liên Hoa trên người. Có

thể nói đó là phi thường phi phạm. Chẳng lẽ đây chính một loại biểu tượng khác của bậc siêu cấp Tiến Hóa sao? "Cự Nhân Vương người rất khiến ta hy vọng nhưng lại không đánh một trận công bình với ta..." Tiêu Thần tuy biết dùng lời kích động đối phương cũng vô dụng. Nhưng vẫn nói không chút lưu tình với hy vọng khiến mười đại cường giả bên cạnh sinh ra một chút suy xét. "Thân là Cự Nhân Vương. Nếu như quản hết mọi chuyện thì chẳng phải cả ngày bị việc vặt phiền nhiễu sao. Hôm nay ta liền đem người ban thưởng cho các huynh đệ của ta. Hỏa Chủng của người chính là thứ tốt nếu như nuốt chửng. Nói không chừng sẽ bồi dưỡng ra siêu cấp Tiến Hóa khác. Hoàng kim cốt thể của người càng là không kém. Chính là báu vật khó lòng có được. Các vị huynh đệ. Ta đem hãn ban thưởng cho các người. Tự mình lên lấy đi." Cự Nhân Vương đứng thẳng trên bầu trời. Quanh thân bộc phát ra một đạo Thần hỏa ngút trời, dấu ấn Liên Hoa ở giữa trán càng tỏa ra những đạo hào quang lóng lánh. Hỏa Chủng cường đại dao động làm cho linh hồn người ta đều phải sợ run rẩy. Mặc dù nó không ra tay. Nhưng lại phô ra thực lực khủng bố. Đây là một loại uy hiếp cường đại. Chưa từng động tay mà lại hơn hãn động thủ. Mười cao thủ chung quanh tựa hồ đã được cổ vũ lớn lao đồng loạt xông tới phía trước. "Cự Nhân Vương chết tiệt này..." Tiêu Thần thầm mắng trong lòng. Hãn lại bị nói thành thịt Đường Tăng khiến những Hỏa Chủng cường giả này hận không thể bắt đầu cắn một cái. Một bộ khung xương rắn dài hơn hai mươi thước trông trắng như tuyết xông lên trước hết. So sánh sinh vật có máu có thịt thì nó còn nhanh nhẹn hơn. Nó nhảy lên lên bầu trời như một súc lụa trắng quét ngang bầu trời, bạch cốt thân thể giống như một thanh đao lớn chém vát tới. Tiêu Thần cảm giác tình cảnh cực kỳ nguy hiểm. Bị mười đại cao thủ vây công. Bên cạnh còn có một Cự Nhân Vương đang thêm thường nhìn chăm chăm. Hãn không muốn ở lại chỗ này lâu hơn mà chuẩn bị phá vòng vây. Đối mặt con rắn khổng lồ quét tới hãn cười lạnh liên tục. Hỏa Chủng sinh vật cùng bậc thì cốt thể có thể nào cưỡng lại được cùng Hoàng Toàn cốt thể của hãn. Căn bản hãn không hề tránh né mà muốn trực tiếp đánh nát đối phương. Nhưng mà, khi cái đầu hoàng kim của hãn nện về hướng bộ xà cốt kia đang quét ngang tới thì vị cường giả này không ngờ thật sự giống như sống lại.

Xà cốt mà còn hơn linh xà có máu có thịt, nó nhẹ nhàng rung lên, mềm mại đến mức khó có thể tin nổi. Giống như Thái Cực quyền khéo đưa đẩy đã linh hoạt hóa giải sức mạnh mà quấn chặt ở trên người của hắn. Tên Hỏa Chung vương giả cùng bậc này quả nhiên không phải hạng người dễ dàng. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà vừa già đời. Trong lúc nhất thời, bên cạnh lại có một con nhện tám chân to lớn tranh thủ cơ hội liền vọt tới giống như chớp. Tám chân giống như tám thanh kiếm sắc chém đến. Chớp trắng lấp lánh. Tám tên cường giả cùng bậc khác tất cả cũng vọt tới phụ cận. Cường đại Hỏa Chung dao động mệnh mông cuồn cuộn. Nhất loạt nhắm hướng Tiêu Thần hạ sát. Bắt đầu đã bất lợi, nhưng Tiêu Thần không bị động. Không ngờ tới những cường giả này có chiến kỹ xảo quyết như thế. Trong lúc nguy cấp, Thiên Âm chữ " Ông" rung động ra. Mặc dù là dao động tinh thần nhưng lại có sức mạnh to lớn chấn động trời xanh, gột rửa linh hồn. Mười đại cường giả tất cả như bị sét đánh. Bóng dáng lão đảo. Có điều, giờ phút này linh hồn Tiêu Thần mặc dù ngày càng tinh khiết. Nhưng cũng không đạt tới cái thần - - cảnh giới Vô Cấu. Do có sát khí tử vong cùng tồn tại trong hồn phách cho nên Thiên Âm chữ " Ông" cũng không thể phát huy đến mức tận cùng. Lại thêm Thiên Âm chữ " Ông" tỏa ra. Do đồng thời công kích cả mười đại cao thủ nên không có khả năng trong nháy mắt giết chết bất cứ một người nào. Nhưng mà uy lực thật là lớn khiến bộ khung xương cốt xà đứng mũi chịu sào bị vỡ vụn cốt thể ngay tại chỗ. Sau khi Tiêu Thần thoát khỏi thì một đôi Hoàng Toàn chưởng xuất ra muôn đạo hào quang nghênh đón tám chân con nhện khổng lồ. Trong tiếng vang "Răng rắc răng rắc", tám cái chân dài như lưỡi hái của con nhện to lớn tất cả đều bị đánh nát. Lúc này. Mặc dù Thiên Âm chữ " Ông" vẫn còn quanh quẩn, nhưng tám đại cao thủ khác cũng đều thoát khỏi quẩn cảnh. Cường đại Hỏa Chung thiêu đốt bốc cao vòi vòi để ngăn chặn dư âm của loại công kích linh hồn này. Những thanh cốt đao vẫn thạch dài mài thành kiếm đồng loạt nện ở trên người Tiêu Thần giống như tiếng búa rèn sắt vang vọng Dạ Ma Thành. Tiêu Thần mặc dù bị đánh bay đi ra ngoài. Nhưng hoàng kim thần quang chói mắt lại bộc phát ra. Hoàng kim khung xương chuyển động xuất ra hào quang vàng chói sáng lạn. Dầu bị tám đại cao thủ công kích,

nhưng cốt thể của hắc cũng không tổn hại mấy may. Thực lực cường đại của Hoàng Toàn vương đã hiện ra hết. Tám đại cường giả trong lòng kinh ngạc. Phải biết rằng bọn họ đều ở vào cùng cảnh giới. Nhưng mười đại cường giả liên thủ cũng không thể một kích giết nổi. Có thể nghĩ Hoàng Toàn khô lâu này đáng sợ cỡ nào. Tuy có kinh động. Nhưng tám đại cường giả vẫn không hề có ý sợ hãi bắt đầu xông tới. Cùng lúc đó Cự Nhân Vương mở ra không gian Giới Chỉ. Hắc trợ giúp cường giả bị hủy cốt thể thay đổi cốt thể mới tinh, hai đại cường giả lại đánh tới lần nữa. Tiêu Thần muốn phá vòng vây. Nhưng hiện tại bên cạnh có Cự Nhân Vương nhìn chăm chăm, đang một mực tập trung vào hắc nên cơ hội đào tẩu thành công rất nhỏ. "Được, nếu đã như vậy thì hôm nay ta sẽ giết mười người. Lại đây chém ta đi, lũ rùa đen rút đầu." Tiêu Thần quanh thân kim quang đại thịnh. Thiên Âm không ngừng lan vào giữa mười đại cường giả. Hoàn toàn là một tư thế liều mạng. Nhưng mà Cự Nhân Vương bên cạnh lại không tin. Càng thêm cẩn thận tập trung nhìn hắc. Thần quang lấp lánh chiếu sáng Dạ Ma thành, Tiêu Thần trong vòng vây của mười đại cao thủ giống như con hổ mãnh liệt. Thiên Âm chữ " Ông" vừa mở miệng lập tức bức lui năm người chính diện, Thiên Âm khủng bố như thế nên không người nào dám một mình thừa nhận. "Rắc " Bộ xà cốt khổng lồ dài hai mươi mấy thước lại xông đến lần nữa. Nó lại phát ra trن trن âm thanh như sấm làm không trung bị nát bấy. Tiêu Thần bị vây khốn tránh né không kịp, lại bị quần vào giữa. Nhưng là. Đồng dạng cùng một chiêu thì làm thế nào lại để ăn đòn lần thứ hai. Không chờ xà cốt quần quanh người, hắc cười lạnh bỏ ra song chưởng. Thượng Thương Chi Thủ sắc bén đánh tới! Bộ xà cốt lớn giống như là sợi dây cũ nát đứt ra từng khúc một tấc. Tiêu Thần mãnh liệt rung động Thiên Âm chữ " Ông" khiến tất cả cao thủ cũng không thể không tránh lui. Thân thể hắc hóa thành một đạo kim quang nhắm phía đầu lâu con rắn khổng lồ kia. "Răng rắc " Vền vền một ngón tay liền chọc cho nó nứt ra. Rồi sau đó hắc ôm lấy khóa đầu lâu kia và trước mặt mọi người lập tức luyện hóa Hỏa Chủng. Chín đại cao thủ tức giận, Tiêu Thần quá ngông cuồng. Sau khi giết chết con rắn khổng lồ không ngờ lại đem luyện hóa trước mặt bọn họ. Chín người nhất loạt đánh tới. Điên cuồng vây công. Dù

sao. Đây đều là Hỏa Chung sinh vật cùng bậc với Tiêu Thần. Thực lực phi phàm. Mặc dù Tiêu Thần không ngừng rung động Thiên Âm chữ " Ông". Nhưng mà tứ phía là địch thủ nên mặc dù nhanh nhẹn tránh né, hãn vẫn bị bổ trúng rất nhiều đòn nặng nề. Những thanh cốt đao cực đại này cùng với cự kiếm vẫn thạch hàn quang lấp lóa đều có uy lực phi phàm. Chúng đánh vào cốt thể vàng chói của hãn làm phát ra những trận âm thanh leng keng. Nhưng Hoàng Toàn cốt thể vô cùng chắc. Căn bản không có dấu hiệu bị hủy diệt. "Răng rắc " Tiêu Thần đung vào con nhện tám chân ở gần đó. Hãn liều mạng mặc kệ bị tám chân nện trúng những đòn nghiêm trọng. Thương Thương Chi Thủ chém xéo xuống. Trực tiếp chỉ một lần hành động là chém đầu gọn gàng. Mặc dù sau đó hãn lại bị bảy tám vũ khí bổ trúng, nhưng hãn vẫn ôm lấy cái đầu lâu vỡ vụn rồi luyện hóa Hỏa Chung cường đại bên trong. Các Hỏa Chung sinh vật cường đại kinh hoàng cực độ. Cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cuối cùng có thể giết được Hoàng Toàn cốt thể kia. Nhưng cường giả ở đây chỉ sợ không còn được mấy người. Đây là Hoàng Toàn siêu cấp Tiến Hóa vương giả sao? Quả thật là vô địch trong cùng bậc. "Mau tránh ra. Ta tới giết hãn!" Vừa lúc đó. Cự Nhân Vương đứng xem cuộc chiến khá lâu rốt cục muốn ra tay. Nó tiến lên một bước. Bạch Ngọc cốt Thể Thần quang lóe ra. Cường đại Hỏa Chung tạo áp lực giống như biển khơi đang dao động chập chùng. "Người nắm giữ một môn phái pháp quyết luyện hồn. Còn hiểu rất nhiều chiến kỹ cổ. Nhưng đối với ta mà nói thì tác dụng không lớn." Cự Nhân Vương tràn ngập tự tin lớn lao. 'Đây là một tên khô lâu nham hiểm'. Tiêu Thần thầm mắng. Cự Nhân Vương cẩn thận mà lại dè chừng, không chỉ có bội tín bội nghĩa đến vậy công mà còn đứng xem cuộc chiến suốt thời gian như vậy. Chờ đã biết thực lực của hãn rõ ràng, hiểu rõ đủ loại thủ đoạn của hãn thì đến lúc này mới ra tay. "Cự Nhân Vương người đã nhìn rõ thực lực ta. Nhưng ta cũng biết lai lịch của người." Tiêu Thần không có ý định bỏ chạy chút nào. Ngược lại ở trên không trung hướng về phía trước tới gần vài bước, miệng bảo: "Ta đã biết. Người cũng là một vị siêu cấp Tiến Hóa..." "Người... Làm sao biết?" Cự Nhân Vương rất giật mình. "Đương nhiên là có người nói cho ta biết. Thú Vương Bách Chiến Vương ra đi. Hôm nay chúng ta liên thủ tiêu diệt tên gia hỏa nguy

hiểm này!" Tiêu Thần hướng về phía bầu trời xa hét lớn. Cự Nhân Thành, Thú Vương Thành, Bách Chiến Thành chính là ba tòa thành lớn ở khu vực phía Đông. Cự Nhân Vương Thú Vương Bách Chiến Vương tự nhiên là ba cường giả tạo thế chân vạc. Giờ phút này. Cự Nhân Vương đột nhiên nghe được mấy tin tức này thì có thể nào không kinh hãi? Nó là siêu cấp Tiên Hóa, bí mật này không có mấy người biết được. Giờ phút này thấy Tiêu Thần không có bộ dáng sợ hãi như thế thì trong lòng lập tức cảm thấy không ổn. Hắn không tự chủ được hướng về bầu trời xa ngoái nhìn lại. Nhưng liền vào lúc mà dao động tinh thần nó tập trung vào Tiêu Thần biến mất. Có luồng kim quang mãnh liệt cắt qua không gian. Tiêu Thần hướng về phía trái ngược lao đi. Đồng thời chữ "ông" bạo phát ra trong nháy mắt làm vỡ nát một cốt thể cường giả. Đồng thời tay trái vươn ra vật đi đầu lâu tên cường giả kia. Trốn đi thật xa! "Truy theo!" Cự Nhân Vương giận dữ. Lập tức biết bị lừa dối liền phá không lao lên phía trước. Bảy đại cường giả ở đằng sau cũng đuổi theo không bỏ. Tiêu Thần giống như một đạo cầu vồng vàng chói cắt qua trời cao. Tốc độ nhanh đến mức khó có thể tin nổi. Mặc dù Cự Nhân Vương có thực lực khủng bố, tốc độ phi hành giống như tia chớp nhưng lại không thể đủ lập tức đuổi kịp. Dù sao Tiêu Thần đã từng nắm được thần thông Bát Tướng Thế Giới. Có Bát Tướng cực nhanh, đối với tốc độ có nghiên cứu rất kỹ. Giờ phút này mặc dù hắn không có huyết thịt, nhưng lấy Hỏa Chung lực lượng để thay thế cho linh lực của huyết dịch nên tự nhiên có thể phát huy được chút ít sự tinh thông về tốc độ. Cuối cùng. Sau nửa đêm Tiêu Thần thoát khỏi tay Cự Nhân Vương. "Lục soát cho ta. Có đào ba thước cũng phải tìm ra hắn cho ta!" Cự Nhân Vương phần nộ rít gào. Cho tới bây giờ mọi chuyện đều nằm ở trong tay hắn, nhưng hôm nay đã khiến lửa giận của hắn bốc lên mãnh liệt. "Vương, chỗ này đã gần tới Thú Vương Thành. Tên gia hỏa này không phải là đã tiến vào khu vực thống trị của Thú Vương sao?" "Ta đi giao thiệp cùng Thú Vương. Bảy người các ngươi canh giữ ở đây. Ngàn vạn lần không nên tách ra mà nhìn kỹ cho ta. Chớ để cho hắn lẩn trốn đi." Cự Nhân Vương thật sự nổi giận. Trong đầu lâu Thần hỏa bốc ngút trời, từ trong hốc mắt bắn ra hai đạo sát khí lạnh lạnh. Chúng ngưng tụ thành mũi nhọn hữu hình giống như kiếm bén. Nó vô

cùng u ám cay độc mà nói: "Khắp khu vực phía Đông có ba siêu cấp Tiến Hóa vương giả là đã đủ rồi. Ta nghĩ Thú Vương cũng không nguyện để người thứ tư xuất hiện." Vừa nói nó vừa xuất ra uy áp khủng bố vô tận mênh mông cuộn cuộn. Rồi hướng về phía tòa Thú Vương Thành khổng lồ ở trước mặt mà đi tới. Tiêu Thần quả thật là cố ý dẫn Cự Nhân Vương tới gần Thú Vương Thành. Khiến hai vị vô thượng vương nghi kỵ lẫn nhau. Còn chính hắn lại đã sớm rời xa. Giờ phút này hắn đang điên cuồng chạy đi. Mục tiêu là Cự Nhân Thành. Không thể không nói. Tiêu Thần giờ phút này rất điên cuồng. Vẫn còn bị Cự Nhân Vương đem người đuổi giết mà giờ phút này hắn lại trực tiếp quay đầu hướng về phía đại bản doanh của Cự Nhân Vương. Đây là phản kích tuyệt vời, nằm ngoài dự đoán mọi người. Quay ngược lại tập kích! Giờ phút này không ai biết kẻ bị truy sát đã quay đầu triển khai hành động phản công. Khu vực phía Đông tạo thế chân vạc ba chân. Có rất nhiều thành trì đều lệ thuộc ba đại thành trì. Cự Nhân Thành tự nhiên thống trị cả một khu vực lớn. Tiêu Thần phát huy tốc độ đến cực hạn. Chính lúc này hắn dựa vào chênh lệch thời gian để đánh. Đích xác tại khu vực Cự Nhân Thành thống trị một mạch bắc tiến. Những tòa thành trì nhỏ căn bản hắn không vào. Rốt cục đã thấy được một tòa thành lớn. Chiếu theo qui củ thì tòa thành này suy đoán ra Thành Chủ có thực lực Hoàng Toàn bậc một hoặc bậc hai. Hoàng Toàn vương giả vọt tới. Đại khai sát giới. Ai có thể ngăn cản? Tiêu Thần trực tiếp xông vào Thành Chủ phủ. Chặn vị Thành Chủ tòa thành này lại. Điều khiến hắn có niềm vui bất ngờ chính là lại gặp một cường giả Hoàng Toàn bậc hai. Không có bất cứ lời nói thừa nào, Tiêu Thần liền vung Thượng Thương Chi Thủ lên. Cấp bậc cường giả này đã rất khủng bố. Nhưng có thể nào ngăn chặn nổi Hoàng Toàn siêu cấp Tiến Hóa vương giả cùng bậc? Vèn vèn mười mấy hiệp, vị Thành Chủ này liền bị Tiêu Thần đánh nát cốt tủy. Hỏa Chủng liền bị luyện hóa trước tiên. Tiêu Thần không hề trì hoãn chỉ chốc lát liền phóng đi như bay. Liên tục bắc tiến. Vào hừng đông thì lại tìm được một thành lớn, hắn liền xông vào. Quả nhiên lại gặp một người Thành Chủ cường đại Hoàng Toàn bậc hai. Kết quả là không phải nghĩ ngợi. Hắn thuận lợi luyện hóa thêm một khóa Hỏa Chủng cường đại. Giờ phút này. Tiêu Thần đã không có một chút

buồn bực vì bị đuổi giết. Trái ngược dĩ nhiên có cảm giác vui sướng thu hoạch vụ mùa. Nếu như thuận lợi mà thu hoạch nhiều hơn vài khỏa Hỏa Chung Hoàng Toàn bậc hai thì cũng không cần đủ số ba mươi mà chỉ cần phối hợp tu luyện Thiên Âm chữ " Ông", e rằng hắc cũng có thể tấn bậc. Giành giật từng giây. Hắc một mạch bắc tiến. Trong một ngày đó liền phá được năm tòa đại thành. Thu hoạch năm khỏa Hỏa Chung cường đại Hoàng Toàn bậc hai. Khắp vùng cực bắc của phía Đông đều bị rung động ! Tất cả Hỏa Chung sinh vật cường đại đều hoảng sợ bất an. Cự Nhân Vương đang ở Thú Vương Thành giao thiệp rất cực được cú đêm truyền đến tin tức. Hắc nổi giận đùng đùng, bất kể như thế nào hắc cũng thật không ngờ Tiêu Thần cũng dám quay ngược lại đại tập kích. Một kẻ bị truy sát lại thay thành vai khác, trực tiếp nhằm hướng đại bản doanh của hắc lao đến. Cự Nhân Vương cũng không dám dừng lại chỉ chốc lát, vội vàng đứng dậy cáo từ. Thú Vương chế nhạo bảo: "Ta đã sớm nói. Không có giấu hắc ở trong thành. Người lại không tin. Nhưng mà tiểu tử này thật đúng là thông minh. Ta và người ở đây nghi kỵ lẫn nhau. Hắc lại nghênh ngang trực tiếp đâm vào bụng người. Hắc hắc..." Cự Nhân Vương nghe nó nói như thế thì quả thực có cảm giác muốn thổ huyết. Hắc cũng không nói lời nào mà phóng lên cao. Bay ra khỏi Thú Vương Thành. "Hang ổ của Cự Nhân Vương lão đệ người. Ta lại nhận được tin tức mới nhất. Tên tiểu tử kia tựa hồ sắp sửa xông vào Cự Nhân Thành. Người nếu như nhanh một chút thì khi trở về vừa lúc có thể thấy hắc diệt xong Cự Nhân Thành của người rồi an toàn rút lui." Cự Nhân Vương nổi giận. Suýt nữa rơi xuống từ không trung. Hắc hướng về phía bảy đại ca thủ bên ngoài Thú Vương Thành quá.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 374 : Thập bộ sát nhất nhân!

Mười bước giết một người, ngàn dặm không dừng bước. Cứ phẩy tay áo rồi đi. . . Đúng là Tiêu Thần. Hắc bồn tập ngàn dặm, liên tục chiến đấu ở khắp một vùng rộng lớn xứ sở đông bắc. Gặp thành nhỏ trên đường không thèm

vào, nhưng thấy thành lớn tất lấy khí thể nghiền nát vạn vật đánh vào. Các Hoàng Toản vương giả không người nào có thể kháng cự. Hắn giết kẻ ngồi trên cao cả một cõi như lấy đồ trong túi, không có một Hỏa Chung sinh vật cường đại nào có khả năng chống lại, tựa như vào chỗ không người. Đúng vậy, Tiêu Thần tại khắp xứ sở đông bắc bộ đại khai sát giới, đánh đâu thắng đó. Hắn đến chỗ nào, ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật đều run rẩy, hoang mang lo sợ. Nhất là cường giả càng thêm e ngại, cực kì sợ bị cắt đầu lấy Hỏa Chung. Đúng vậy, càng mạnh càng sợ, chỉ trong một ngày đó Tiêu Thần liên tấn công năm tòa thành lớn, Thành Chủ đều bị hắn chém chết, không có một vị Thành Chủ nào có khả năng thoát đi. Mỗi tòa thành lớn cũng xa nhau đến ngàn dặm, Tiêu Thần một mạch bắc tiến, tốc độ nhanh đến mức tận cùng. Nơi nào đi qua, cường giả sợ hãi, Cự Nhân Thành trung ương nhận được không ít tin tức cầu cứu. Mà trên đường càng có không ít Thành Chủ trực tiếp vứt thành bỏ đi. Tiêu Thần nhanh như chớp giết, một mạch xông lên phương bắc. Lại một tòa thành lớn ngăn cản đường đi, vượt qua nơi này sẽ trực tiếp đối mặt Cự Nhân Thành. Tiêu Thần như bão như chớp, hắn xông lên giữa mặt đất đỏ bầm, đến phía trước tòa thành hét lớn: "Quì xuống hàng đi, tha cho các người khỏi chết!" "Mới vừa rồi. . . nhận được tin tức không chính thức đúng là sự thật, một vị Hoàng Toản tổ tông đánh tới . . ." Tất cả Hỏa Chung sinh vật giữ thành đều nơm nớp lo sợ, quay đầu liền hướng vào trong thành bỏ chạy. Mấy tên Hỏa Chung sinh vật vội vã đóng cửa thành, nhưng điều này có thể ngăn cản một vị Hoàng Toản cường giả sao? Tiêu Thần trực tiếp bước dài tiến lên, một chưởng đao bổ ra, cửa thành to lớn liền ầm ầm nát tan, hóa thành bụi. Trên phố lớn tất cả Hỏa Chung sinh vật lâm vào sự sợ hãi. Đại đa số lựa chọn quỳ rạp trên đất. Số ít cường giả hoảng loạn chạy trốn đi. Tiêu Thần không lạm sát kẻ vô tội. Cứ trên đường cái cất bước đi về phía trước. Không nhanh không chậm đuổi theo mấy tên đầu lĩnh đám canh cửa thành đang chạy trốn kia. Những người này trực tiếp trốn về hướng Thành Chủ phủ, giống như đang dẫn đường cho hắn. Miễn cho hắn phải tìm kiếm làm phiền kẻ khác. Tại Thành Chủ phủ Tiêu Thần gặp phải sự chống cự kịch liệt. Những điều này là do thân tín của Thành Chủ dũng mãnh không sợ chết. Nhưng mà đối mặt một Hoàng

Toàn vương giả cường đại toàn thân giống như kim loại hoàng kim đúc mà thành thì sự chống cự của bọn chúng có vẻ quá mức yếu ớt vô lực . Tiêu Thần mỗi lần đi một bước liền chụp nát mấy cỗ Hỏa Chung sinh vật. Thượng Thương Chi Thủ chém sắt như bùn. Những khối cốt thể đều ở dưới chưởng của hắn mà hóa thành tro bụi. Hình thần tiêu diệt. Chỉ có tro cốt trắng xóa giống như là bột mì đang tung bay. "Kẻ Siêu cấp Tiến Hóa . . ."

Tiêu Thần kinh ngạc. Chủ nhân Thành Chủ phủ lại là một Tử Toàn khô lâu. Nhưng mà lại có Hỏa Chung dao động cường đại cấp Hoàng Toàn bậc hai. Trong nháy mắt hắn lại sáng tỏ . Đây là một kẻ Tiến Hóa thất bại. Có một số Thái Toàn sinh vật trong quá trình trưởng thành đã gặp chuyện ngoài ý muốn. Hỏa Chung bị thương có thể sẽ làm cho tài năng bẩm sinh biến mất. Chỉ có thể tấn bậc như Hỏa Chung sinh vật tầm thường. Không bao giờ có thể đạt tới siêu cấp Tiến Hóa nữa. Tên Hỏa Chung sinh vật cường đại này, trong khoảnh khắc thấy Tiêu Thần thì không hề chiến đấu, lập tức lựa chọn bỏ chạy, hướng về phía Cự Nhân Thành mà chạy đi, phát huy tốc độ đến cực hạn. Tiêu Thần bỏ qua tòa thành trì này mà truy theo sát. Điều hắn muốn chính là hiệu quả này, có người làm kẻ dẫn đường cho hắn là tốt nhất. Dù sao, Cự Nhân Thành chỉ có một tòa, vạn nhất mà đi chệch hướng thì đích xác mà nói sẽ phải đi thêm rất nhiều chặng đường oan uổng. Không giống các tòa thành lớn bình thường, đi hướng nào cũng có, ngay cả bỏ qua một cái thì còn có thể gặp đâu đó một tòa khác. Hắn tranh thủ chính là thời gian, có người dẫn đường, "Dẫn dắt" hắn xuất phát về hướng Cự Nhân Thành thì không thể tốt hơn nữa. Có khả năng tiết kiệm rất nhiều thời gian cho hắn "Tiêu xài" . Loại cảnh giới Hoàng Toàn bậc hai tại đại lục xứ sở bên ngoài đã xem như cường giả siêu cấp, tại xứ sở phía Đông trừ phi gặp ba vị vô thượng vương ra, cơ hồ không ai có khả năng làm gì bọn họ. Nhưng mà, một vị Hoàng Toàn vương giả xuất thế, mặc dù cùng bậc với bọn họ , nhưng chắc chắn khắc chế tất cả cường giả cùng bậc. Nhanh như chớp giết, gấp như tia sấm sét. Hai đại cường giả một trước một sau, hướng về Cự Nhân Thành phóng đi. Ngàn dặm xa đối với cấp số cường giả như bọn hắn mà nói thì không đáng kể chút nào. Tử Toàn khô lâu muốn chạy trốn chết, tự nhiên dốc cạn kiệt khả năng bỏ chạy. Cũng không biết qua bao

lâu, phía trước có một tòa thành lớn nguy nga rất cực đang hiện ra. Tường thành to lớn giống như núi non trùng điệp bao la hùng vĩ nối tiếp nhau. Mặc dù vẫn còn cách nhau rất xa, nhưng đã cảm giác được khí tức hào hùng của tòa thành khổng lồ này. Tòa thành cao lớn hùng vĩ có dấu ấn của kết tinh theo năm tháng cùng thử thách đặc hữu, trải qua sự bể dâu mấy ngàn năm vẫn đứng vững không ngã. Trong khoảnh khắc Tử Toàn cường giả quay đầu lại, lộ ra một nụ cười lạnh nham hiểm. Cự Nhân Thành tự nhiên có cao thủ bảo vệ, nếu như sau khi nó vào thành sẽ cùng hội họp chung một chỗ, cộng đồng đối phó lại kẻ siêu cấp Tiến Hóa này. Khi đó ai sống ai chết sẽ rất khó dự liệu. "Người cho rằng ta sắp đi vào chỗ chết sao?" Tiêu Thần bỗng nhiên tăng tốc, trong giây lát vọt tới phía sau nó miệng bảo: "Đa tạ người dẫn đường cho ta, hiện tại sứ mạng của người đã kết thúc." Tử Toàn cường giả giận dữ, cho đến lúc này nó mới biết được mình bị người ta lợi dụng. Nhưng mà nó tuyệt không cam lòng, lại càng không khoan tay chịu chết. Nó là Hoàng Toàn bậc hai cường đại, là kẻ ngồi trên cao, hôm nay hy vọng sống đã hiện ra trước mắt, làm thế nào mà nó chịu từ bỏ. Dốc cạn kiệt khả năng chống lại! Tử quang ngút trời, Thần hỏa mãnh liệt, nó tạo thế mãnh liệt như hổ, toàn thân như Giao Long, phi lên ngang trời, hai chân đạp tới xương cổ Tiêu Thần. Nó là một kẻ siêu cấp Tiến Hóa thất bại nên tự nhiên biết sự mạnh mẽ của Hoàng Toàn cốt thể, cho nên nó tìm kiếm chỗ yếu ớt nhất để công kích, nếu không rất khó phát ra nổi tác dụng. Tiêu Thần âm thầm gật đầu, cái tên gia hỏa này quả nhiên phi phàm. Hai chân đạp tới kia dĩ nhiên có Thần hỏa mãnh liệt bao phủ, hiển nhiên đối với việc vận dụng Hỏa chủng đã đạt đến Hóa Cảnh. Nhưng điều này có thể làm được gì? Hai người cùng bậc, nhưng mà chiến lực lại chênh lệch quá lớn, hoàng kim song quyền đập vang trời mà giơ lên! Không có một chút hoa mỹ đánh về phía hai chân Tử Toàn kia. Thần quang tỏa ra mãnh liệt, hào quang màu tím hóa thành chất hữu hình đã ngăn chặn song quyền của Tiêu Thần. Tuy rằng lại lập tức sụp đổ vỡ vụn, nhưng mà Tử Toàn cường giả thắng được một chút thời gian. Nó đạp không mà đi, mượn phản lực tác dụng lớn lao này để rất nhanh bay ngược đi về hướng Cự Nhân Thành. Không thể không nói kinh nghiệm chiến đấu của nó phi thường phong phú. Lợi dụng Hỏa Chủng

thần quang, mượn lực lượng đối thủ để gia tốc cho tốc độ bỏ chạy của mình. Chỉ là, hôm nay nó gặp phải không phải cường giả bình thường mà chính là Hoàng Toàn siêu cấp Tiến Hóa vương giả. Còn cách cửa thành độ trăm trượng thì nó liền bị một đạo cầu vồng vàng chói đuổi theo, một vệt chớp vàng xé rách không trung đã ngăn cản đường đi của hắn. "Sát. . ." Lúc này, đại môn của Cự Nhân Thành mở rộng, hai tên Hỏa Chung sinh vật cường đại dẫn dắt đại quân xông ra. Bọn chúng thấy được hai người ngoài thành thì muốn lao ra tiếp ứng Tử Toàn cường giả. Tử Toàn cường giả thật sự chú ý thấy được hy vọng. Nó đã không sợ hãi, thậm chí không hề bỏ chạy nữa mà lộ ra nụ cười lạnh, bắt đầu phản kích sắc bén. Nhưng vừa lúc đó, cùng với một tiếng Thiên Âm to lớn vang lên, nó cảm giác linh hồn của chính mình phảng phất muốn tán loạn, xương ngực không ngờ đều bị chấn nát, đầu lâu cũng xuất hiện vết rạn. Còn chưa để cho nó kịp phản ứng lại, một bàn tay màu vàng chụp xuống. Nó thấy cả cổ cốt thể đều bị đánh bể thành phần vụn màu tím, chỉ có đầu lâu bị dịch nhân vật đi, kế tiếp nó liền cũng không biết gì nữa. Tiêu Thần đúng lúc có mặt hai vị cường giả Cự Nhân Thành đến cứu viện mà luyện hóa Tử Toàn cường giả. Cự Nhân Thành chính là một trong ba tòa đại Vương Thành xứ sở phía Đông, người nào dám hành động kiêu ngạo ngông cuồng ở chỗ này? Quả là hiếm có. Nhưng mà hai đại cường giả ra khỏi thành lại không dám nói thêm điều gì, quay đầu chạy trở về bên trong thành trì. Bọn họ đã nhận được không ít tin tức cầu cứu, tự nhiên biết Hoàng Toàn vương giả trước mắt này đáng sợ cỡ nào. Cự Nhân Vương chính vì hắn mà tự mình đi ra khỏi thành này, nhưng không nghĩ vì vậy mà tên Ma vương đó lại phản sát đến nơi này. Tiêu Thần không hề đuổi vượt qua Mà điềm tỉnh cất bước đi tới, cho đến khi nhìn thấy bọn họ đóng chặt cửa thành. "Hôm nay ta muốn đại khai sát giới tại Cự Nhân Thành!" Dao động tinh thần như sấm sét nổ vang, truyền khắp cả tòa Cự Nhân Thành. Tiêu Thần không hề đi tới cửa thành cao lớn, mà là trực tiếp nhắm phía tường thành cao lớn như núi non trùng điệp kia. Hắn vốn là vì muốn xông đến phá hoại đại bản doanh của Cự Nhân Vương nên tự nhiên muốn ở tòa thành to lớn này lưu lại dấu ấn của chính mình. Giống như một ngôi sao chổi từ bên ngoài vòm trời, Tiêu Thần hóa thành một đạo

cầu vồng vàng chói lao tới. Thượng Thương Chi Thủ liên tục chớp động, kim quang lóng lánh như có một vầng mặt trời văng tung tóe trông cực kì chói mắt. "Ầm ầm ầm " Sau khi Thượng Thương Chi Thủ của Tiêu Thần đánh ra, tường thành cao mấy chục thước ầm ầm sụp đổ, bị mở ra một cái lỗ thủng lớn. Mà hắn cũng không thềm ngừng, liên tục chớp động Thượng Thương Chi Thủ. Cốt chường màu vàng chém sắt như bùn, lấy thế không thể ngăn cản liên tục đẩy ngã đoạn tường thành dài hơn ba trăm thước . Cái kiểu tùy tiện phá hư lớn như thế, quả thực là muốn hủy diệt tòa thành trì này. Hỏa Chung sinh vật bên trong thành nơm nớp lo sợ, một vị Hoàng Toàn vương giả dĩ nhiên đẩy ngã một đoạn tường thành lớn đã từng sừng sững mấy ngàn năm không đổ, lập tức làm chúng hoang mang lo sợ, sợ hãi không thôi. Cứ như thế, Tiêu Thần bước vào trong thành. Ngoài dự liệu của hắn, cũng không có cường giả đến ngăn cản. Tựa hồ biết không địch nổi nên không ai nguyện ý chịu chết. Tiêu Thần cười to, trực tiếp hướng về trung tâm tòa thành phóng đi. Mặc dù không thể đạt được Hỏa Chung cường đại hơn, nhưng hành trình lần này cũng đáng. Trên đường hắn đã luyện hóa Hỏa Chung của chủ nhân sáu tòa thành lớn. Hiện tại công chiếm Cự Nhân Thành, giống như hung hăng cho Cự Nhân Vương mấy cái bạt tai vang dội, như thế cũng coi như hoàn thành viên mãn mục đích rồi. Thành Chủ phủ nguy nga phi thường, kéo liên miên thành cụm kiến trúc cao lớn rộng rãi. Đến nơi này Tiêu Thần ra tay không giữ lại chút nào, dưới cốt chường màu vàng , những chiếc đèn đài Lâu Các không ngừng nổ nát rồi đổ xuống, bụi mù ngút trời. "Lớn mật. . ." Cường giả ở lại trấn thủ Cự Nhân Thành rốt cục ngồi không yên. Nếu như kiến trúc có tính biểu tượng ---- Thành Chủ phủ mà bị hủy, sau khi Cự Nhân Vương trở về tất nhiên sẽ nổi giận, bọn họ không muốn đối mặt loại cảnh tượng đáng sợ này. Tứ đại cường giả từ tứ phương xuất hiện, nhất loạt hướng về Tiêu Thần đánh tới. "Ha ha. . ." Tiêu Thần cười to, thấy Hỏa Chung sinh vật Hoàng Toàn bậc hai cường đại, hắn cũng không có một chút vẻ sợ hãi. Ngược lại giống như là thấy được con mồi béo mập mà đại chiến cao thủ tứ phương . Cùng lúc đó, đại quân Hỏa Chung sinh vật dũng mãnh không sợ chết từ bốn phương tám hướng xông tới, bao quanh cả nơi này. Trong đại quân ngàn vạn Hỏa

Chủng sinh vật xung phong liều chết, một đôi hoàng kim cốt chưởng của Tiêu Thần tỏa ra hào quang mãnh liệt, chém ngang một tảng lớn, bổ thẳng xẻ thành một con đường. Thượng Thương Chi Thủ lấy thể nghiền nát vạn vật làm tan biến tứ phương. Hỏa Chủng sinh vật chỉ cần đụng tới sẽ phát ra tiếng đập vỡ, bạch cốt bay tán loạn. Trong Thành Chủ phủ giống như đang nổi lên trận tuyết lớn, xương gãy hóa thành phấn trắng bay lả tả. Không ai có khả năng ngăn cản công kích khủng bố của Hoàng Toàn vương giả, hoàng kim cốt chưởng phát huy ra, một nhát chính là bay một tảng lớn, rất nhiều Hỏa Chủng sinh vật trong nháy mắt hình thần tiêu diệt. Ở trong quá trình này, Tiêu Thần thuận lợi chém giết một vị cường giả Hoàng Toàn bậc hai, ngay trong chiến đấu liền đem Hỏa Chủng đó luyện hóa. Hỏa Chủng sinh vật càng tụ càng nhiều, chúng quên mình xông về hướng Thành Chủ phủ. Tiêu Thần có lẽ lần đầu tiên thấy quy mô chiến đấu lớn như thế, bốn phương tám hướng khắp nơi đều là biển xương cốt mệnh mỏng, quả thực sắp phủ kín nơi này. Lúc này, lợi thế lớn nhất của Thiên Âm chữ "Ông" được thể hiện ra, Thiên Âm to lớn làm rung động thiên địa rồi lan truyền về tứ phương. Đám bạch cốt sinh vật chung quanh hấn phảng phất như bị quả cự chuỳ ngàn cân nện xuống đầu, nát vụn toàn bộ đến từng tấc, hóa thành cốt phấn trắng như tuyết rơi xuống đất lộp bộp. Trong phạm vi mười trượng không có một Hỏa Chủng sinh vật có khả năng tiếp cận. Đây là chỗ cường đại của Thiên Âm chữ "Ông", thích hợp nhất cho hỗn chiến đại quy mô. Quả thực nó có khả năng quét sạch tứ phương. Hôm nay linh hồn hấn còn chưa đủ tinh khiết, khó có thể phát huy Thiên Âm đến mức tận cùng. Nhưng mà đối phó Hỏa Chủng sinh vật tầm thường như vậy thì đã là đủ rồi, trong vòng mười trượng chỉ có ta vô địch. Làn sương mờ màu vàng đậm đặc bao phủ không gian mười trượng đang sáng lạn chói mắt, Hỏa Chủng sinh vật vọt tới không ngừng nát vụn, toàn bộ hình thần tiêu diệt. Ngay cả là ba đại cường giả may mắn còn tồn tại cũng không dám tới gần. Bên trong phương viên mười trượng quanh Tiêu Thần giống như một không gian ma ngục hủy diệt, diệt sạch tất cả sinh linh. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần như một vị Hoàng Toàn Chiến Thần vô địch, đánh đâu thắng đó! Hào quang vàng rực chiếu rọi mãnh liệt khắp chốn xứ sở này làm nó thành một chốn

lấp lánh. Cả tòa Thành Chủ phủ hoàn toàn bị hấn lấy Thượng Thương Chi Thủ san bằng , hóa thành một mảnh phế tích đáng sợ . Bốn vị cường giả trấn thủ ở nhà bị giết chết mất ba tên, một vị Hoàng Toản vương giả quật khởi đã là không người nào có thể kháng cự! Cả một vùng rộng rãi bên trong trung tâm thành, cùng với các vật kiến trúc to lớn quanh đó, toàn bộ bị Tiêu Thần làm đổ nát, đây hoàn toàn là phá hủy tòa thành. Nếu muốn khôi phục nguyên trạng của Cự Nhân Thành, chỉ sợ sẽ phải hao tổn lực lượng rất lớn mới làm được. Bầu trời sao lấp lánh, màn đêm đã buông xuống. Vầng trăng vắng vặc treo cao cao trên bầu trời, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống Cự Nhân Thành đã là một vùng rộng lớn bị hủy diệt. Rất nhiều quần thể kiến trúc đều hóa thành phế tích. Tứ đại cao thủ giữ thành thì người cuối cùng đã bỏ chạy, Tiêu Thần lục soát khắp tòa thành rộng lớn cũng không hề phát hiện ra hấn. Trái lại trong kho báu ngầm dưới đất tại Thành Chủ phủ lục soát được mười bình lớn Sinh Mệnh Nguyên Dịch. Đây là một thu hoạch lớn lao, Tiêu Thần đang chuẩn bị trong tương lai sắp tới sẽ tinh hoá linh hồn. Hấn không nghĩ tới lại thu thập được nhiều Sinh Mệnh Nguyên Dịch như vậy, quả là thần dịch phụ trợ. Sau khi Tiêu Thần thu tất cả Sinh Mệnh Nguyên Dịch vào trong không gian Giới Chỉ liền trốn xa không lưu luyến chút nào. Hấn biết Cự Nhân Vương chỉ sợ sắp trở về, kết quả này đối với vị vô thượng vương kia mà nói, không nghi ngờ tương đương một đả kích nặng nề. Một ngày một đêm ôn tập, tiêu diệt chủ nhân sáu tòa thành lớn, rồi sau đó lại công chiếm Cự Nhân Thành. Liên tục di chuyển chiến đấu ở các chiến trường xa chùng vạn dặm, một trận chiến này quả là huy hoàng. Có khả năng phỏng đoán cảnh tượng Cự Nhân Vương nổi giận . Sau khi Tiêu Thần rời đi vền vẹn có nửa canh giờ, từ phía đông nam xa xôi bay tới một đạo cầu vồng động trời. Người chưa đến, khí tức cường giả khủng bố đã phô thiên cái địa mà đến, mệnh mông như biển, cơn thịnh nộ lan đi tứ phương khiến cho tất cả sinh vật trên mặt đất đều sợ run. Tiếng gầm gừ cực lớn làm rung động thiên địa, truyền đi xa mấy trăm dặm. Uy áp chí cao vô thượng bao phủ tứ phương! Cự Nhân Vương phẫn nộ đã trở về, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Dọc đường hấn đã biết sáu tòa thành lớn bị công phá, giờ phút này phải nhìn cả một vùng lớn của Cự Nhân

Thành đều hóa thành phế tích, hãn có cảm giác muốn thổ huyết. "Rống. . ." Cự Nhân Vương điên cuồng, hãn đã vượt qua sự phẫn nộ. Cường đại như hãn, chưa từng ăn phải một đòn nặng như vậy. Từ trước đến giờ là nó tính toán làm hại người khác, đánh giết bất cứ cường giả nào có gan phản kháng. Không nghĩ hôm nay sai lầm nhất thời để xảy ra tai họa lớn như thế. Trong tin tức truyền đi ra ngoài trước tiên, cú đấm bay về phía tứ phương, khắp xứ sở đông bắc bộ như bị động đất! Tất cả kẻ ngồi trên cao trong Hỏa Chung sinh vật đều lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Vị Hoàng Toàn vương giả này quá độc ác, ngay cả hàng ỗ cũng đánh! Một mạch đánh tới đại bản doanh của Cự Nhân Vương, quét ngang khắp vùng xứ sở rộng lớn do Cự Nhân Vương thống trị. Bất luận chiến quả hay chỉ lấy ảnh hưởng mà nói, đó là khó có thể lường được! Đúng vào thời khắc này, tiêu điểm được khắp nơi nghị luận ---- Hoàng Toàn vương giả đang chạy khẩn cấp ở dưới ánh trăng, vòng qua cả một vùng rộng lớn. Hãn đang hướng về phía ngược chiều với Cự Nhân Vương mà đi, hãn muốn truy sát bảy đại cao thủ theo xuất chiến cùng Cự Nhân Vương, nhưng lại bị rớt ở phía sau còn chưa trở về. Đây là một quyết định điên cuồng mà lại can đảm, Cự Nhân Vương nổi giận phi thường nguy hiểm. Nếu như bị hãn phát giác thì kết quả là đáng sợ. Nhưng cơ may hãn có thể tấn chức thành Hoàng Toàn bậc ba trong thời gian ngắn nhất hay không lại gửi gắm trên người bảy đại cao thủ kia. Tử vong và cơ hội cùng tồn tại!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 374 : Thập bộ sát nhất nhân!

Mười bước giết một người, ngàn dặm không dừng bước. Cứ phẩy tay áo rời đi. . . Đúng là Tiêu Thần. Hãn bồn tập ngàn dặm, liên tục chiến đấu ở khắp một vùng rộng lớn xứ sở đông bắc. Gặp thành nhỏ trên đường không thêm vào, nhưng thấy thành lớn tất lấy khí thế nghiền nát vạn vật đánh vào. Các Hoàng Toàn vương giả không người nào có thể kháng cự. Hãn giết kẻ ngồi trên cao cả một cõi như lấy đồ trong túi, không có một Hỏa Chung sinh vật

cường đại nào có khả năng chống lại, tựa như vào chỗ không người. Đúng vậy, Tiêu Thần tại khắp xứ sở đông bắc bộ đại khai sát giới, đánh đâu thắng đó. Hắn đến chỗ nào, ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật đều run rẩy, hoang mang lo sợ. Nhất là cường giả càng thêm e ngại, cực kì sợ bị cắt đầu lấy Hoả chủng. Đúng vậy, càng mạnh càng sợ, chỉ trong một ngày đó Tiêu Thần liên tấn công năm tòa thành lớn, Thành Chủ đều bị hắn chém chết, không có một vị Thành Chủ nào có khả năng thoát đi. Mỗi tòa thành lớn cũng xa nhau đến ngàn dặm, Tiêu Thần một mạch bắc tiến, tốc độ nhanh đến mức tận cùng. Nơi nào đi qua, cường giả sợ hãi, Cự Nhân Thành trung ương nhận được không ít tin tức cầu cứu. Mà trên đường càng có không ít Thành Chủ trực tiếp vứt thành bỏ đi. Tiêu Thần nhanh như chớp giết, một mạch xông lên phương bắc. Lại một tòa thành lớn ngăn cản đường đi, vượt qua nơi này sẽ trực tiếp đối mặt Cự Nhân Thành. Tiêu Thần như bão như chớp, hắn xông lên giữa mặt đất đỏ bầm, đến phía trước tòa thành hét lớn: "Quì xuống hàng đi, tha cho các người khỏi chết!" "Mới vừa rồi. . . nhận được tin tức không chính thức đúng là sự thật, một vị Hoàng Toàn tổ tông đánh tới . . ." Tất cả Hỏa Chung sinh vật giữ thành đều nơm nớp lo sợ, quay đầu liền hướng vào trong thành bỏ chạy. Mấy tên Hỏa Chung sinh vật vội vã đóng cửa thành, nhưng điều này có thể ngăn cản một vị Hoàng Toàn cường giả sao? Tiêu Thần trực tiếp bước dài tiến lên, một chương đao bổ ra, cửa thành to lớn liền ầm ầm nát tan, hóa thành bụi. Trên phố lớn tất cả Hỏa Chung sinh vật lâm vào sự sợ hãi. Đại đa số lựa chọn quỳ rạp trên đất. Số ít cường giả hoảng loạn chạy trốn đi. Tiêu Thần không lạm sát kẻ vô tội. Cứ trên đường cái cất bước đi về phía trước. Không nhanh không chậm đuổi theo mấy tên đầu lĩnh đám canh cửa thành đang chạy trốn kia. Những người này trực tiếp trốn về hướng Thành Chủ phủ, giống như đang dẫn đường cho hắn. Miễn cho hắn phải tìm kiếm làm phiền kẻ khác. Tại Thành Chủ phủ Tiêu Thần gặp phải sự chống cự kịch liệt. Những điều này là do thân tín của Thành Chủ dũng mãnh không sợ chết. Nhưng mà đối mặt một Hoàng Toàn vương giả cường đại toàn thân giống như kim loại hoàng kim đúc mà thành thì sự chống cự của bọn chúng có vẻ quá mức yếu ớt vô lực. Tiêu Thần mỗi lần đi một bước liền chụp nát mấy cỗ Hỏa Chung sinh vật.

Thượng Thương Chi Thủ chém sắt như bùn. Những khối cốt thể đều ở dưới chưởng của hắc mà hóa thành tro bụi. Hình thần câu diệt. Chỉ có tro cốt trắng xóa giống như là bột mì đang tung bay. "Kẻ Siêu cấp Tiến Hóa . . ."
Tiêu Thần kinh ngạc. Chủ nhân Thành Chủ phủ lại là một Tử Toàn khô lâu. Nhưng mà lại có Hỏa Chủng dao động cường đại cấp Hoàng Toàn bậc hai. Trong nháy mắt hắc lại sáng tỏ . Đây là một kẻ Tiến Hóa thất bại. Có một số Thái Toàn sinh vật trong quá trình trưởng thành đã gặp chuyện ngoài ý muốn. Hỏa Chủng bị thương có thể sẽ làm cho tài năng bẩm sinh biến mất. Chỉ có có thể tấn bậc như Hỏa Chủng sinh vật tầm thường. Không bao giờ có thể đạt tới siêu cấp Tiến Hóa nữa. Tên Hỏa Chủng sinh vật cường đại này, trong khoảnh khắc thấy Tiêu Thần thì không hề chiến đấu, lập tức lựa chọn bỏ chạy, hướng về phía Cự Nhân Thành mà chạy đi, phát huy tốc độ đến cực hạn. Tiêu Thần bỏ qua tòa thành trì này mà truy theo sát. Điều hắc muốn chính là hiệu quả này, có người làm kẻ dẫn đường cho hắc là tốt nhất. Dù sao, Cự Nhân Thành chỉ có một tòa, vạn nhất mà đi chệch hướng thì đích xác mà nói sẽ phải đi thêm rất nhiều chặng đường oan uổng. Không giống các tòa thành lớn bình thường, đi hướng nào cũng có, ngay cả bỏ qua một cái thì còn có thể gặp đâu đó một tòa khác. Hắc tranh thủ chính là thời gian, có người dẫn đường, "Dẫn dắt" hắc xuất phát về hướng Cự Nhân Thành thì không thể tốt hơn nữa. Có khả năng tiết kiệm rất nhiều thời gian cho hắc "Tiêu xài" . Loại cảnh giới Hoàng Toàn bậc hai tại đại lục xứ sở bên ngoài đã xem như cường giả siêu cấp, tại xứ sở phía Đông trừ phi gặp ba vị vô thượng vương ra, cơ hồ không ai có khả năng làm gì bọn họ. Nhưng mà, một vị Hoàng Toàn vương giả xuất thế, mặc dù cùng bậc với bọn họ , nhưng chắc chắn khắc chế tất cả cường giả cùng bậc. Nhanh như chớp giật, gấp như tia sấm sét. Hai đại cường giả một trước một sau, hướng về Cự Nhân Thành phóng đi. Ngàn dặm xa đối với cấp số cường giả như bọn hắc mà nói thì không đáng kể chút nào. Tử Toàn khô lâu muốn chạy trốn chết, tự nhiên dốc cạn kiệt khả năng bỏ chạy. Cũng không biết qua bao lâu, phía trước có một tòa thành lớn nguy nga rực rỡ đang hiện ra. Tường thành to lớn giống như núi non trùng điệp bao la hùng vĩ nối tiếp nhau. Mặc dù vẫn còn cách nhau rất xa, nhưng đã cảm giác được khí tức hào hùng của

tòa thành khổng lồ này. Tòa thành cao lớn hùng vĩ có dấu ấn của kết tinh theo năm tháng cùng thử thách đặc hữu, trải qua sự bể dâu mấy ngàn năm vẫn đứng vững không ngã. Trong khoảnh khắc Tử Toàn cường giả quay đầu lại, lộ ra một nụ cười lạnh nham hiểm. Cự Nhân Thành tự nhiên có cao thủ bảo vệ, nếu như sau khi nó vào thành sẽ cùng hội họp chung một chỗ, cộng đồng đối phó lại kẻ siêu cấp Tiến Hóa này. Khi đó ai sống ai chết sẽ rất khó dự liệu. "Người cho rằng ta sắp đi vào chỗ chết sao?" Tiêu Thần bỗng nhiên tăng tốc, trong giây lát vọt tới phía sau nó miệng bảo: "Đa tạ người dẫn đường cho ta, hiện tại sứ mạng của người đã kết thúc." Tử Toàn cường giả giận dữ, cho đến lúc này nó mới biết được mình bị người ta lợi dụng. Nhưng mà nó tuyệt không cam lòng, lại càng không khoan tay chịu chết. Nó là Hoàng Toàn bậc hai cường đại, là kẻ ngồi trên cao, hôm nay hy vọng sống đã hiện ra trước mắt, làm thế nào mà nó chịu từ bỏ. Dốc cạn kiệt khả năng chống lại! Tử quang ngút trời, Thần hỏa mãnh liệt, nó tạo thế mãnh liệt như hổ, toàn thân như Giao Long, phi lên ngang trời, hai chân đạp tới xương cổ Tiêu Thần. Nó là một kẻ siêu cấp Tiến Hóa thất bại nên tự nhiên biết sự mạnh mẽ của Hoàng Toàn cốt thể, cho nên nó tìm kiếm chỗ yếu ớt nhất để công kích, nếu không rất khó phát ra nổi tác dụng. Tiêu Thần âm thầm gật đầu, cái tên gia hỏa này quả nhiên phi phàm. Hai chân đạp tới kia dĩ nhiên có Thần hỏa mãnh liệt bao phủ, hiển nhiên đối với việc vận dụng Hỏa chủng đã đạt đến Hóa Cảnh. Nhưng điều này có thể làm được gì? Hai người cùng bậc, nhưng mà chiến lực lại chênh lệch quá lớn, hoàng kim song quyền đập vang trời mà giờ lên! Không có một chút hoa mỹ đánh về phía hai chân Tử Toàn kia. Thần quang tỏa ra mãnh liệt, hào quang màu tím hóa thành chất hữu hình đã ngăn chặn song quyền của Tiêu Thần. Tuy rằng lại lập tức sụp đổ vỡ vụn, nhưng mà Tử Toàn cường giả thắng được một chút thời gian. Nó đạp không mà đi, mượn phản lực tác dụng lớn lao này để rất nhanh bay ngược đi về hướng Cự Nhân Thành. Không thể không nói kinh nghiệm chiến đấu của nó phi thường phong phú. Lợi dụng Hỏa Chủng thần quang, mượn lực lượng đối thủ để gia tốc cho tốc độ bỏ chạy của mình. Chỉ là, hôm nay nó gặp phải không phải cường giả bình thường mà chính là Hoàng Toàn siêu cấp Tiến Hóa vương giả. Còn cách cửa thành độ

trăm trượng thì nó liền bị một đạo cầu vồng vàng chói đuổi theo , một vệt chớp vàng xé rách không trung đã ngăn cản đường đi của hắc. "Sát. . ." Lúc này, đại môn của Cự Nhân Thành mở rộng , hai tên Hỏa Chung sinh vật cường đại dẫn dắt đại quân xông ra. Bọn chúng thấy được hai người ngoài thành thì muốn lao ra tiếp ứng Tử Toàn cường giả. Tử Toàn cường giả thật sự chú ý thấy được hy vọng. Nó đã không sợ hãi, thậm chí không hề bỏ chạy nữa mà lộ ra nụ cười lạnh, bắt đầu phản kích sắc bén. Nhưng vừa lúc đó, cùng với một tiếng Thiên Âm to lớn vang lên, nó cảm giác linh hồn của chính mình phảng phất muốn tán loạn , xương ngực không ngờ đều bị chấn nát, đầu lâu cũng xuất hiện vết rạn. Còn chưa để cho nó kịp phản ứng lại, một bàn tay màu vàng chụp xuống. Nó thấy cả cổ cốt thể đều bị đánh bể thành phần vụn màu tím, chỉ có đầu lâu bị dịch nhân vật đi, kế tiếp nó liền cũng không biết gì nữa. Tiêu Thần đúng lúc có mặt hai vị cường giả Cự Nhân Thành đến cứu viện mà luyện hóa Tử Toàn cường giả. Cự Nhân Thành chính là một trong ba tòa đại Vương Thành xứ sở phía Đông, người nào dám hành động kiêu ngạo ngông cuồng ở chỗ này ? Quả là hiếm có. Nhưng mà hai đại cường giả ra khỏi thành lại không dám nói thêm điều gì, quay đầu chạy trở về bên trong thành trì. Bọn họ đã nhận được không ít tin tức cầu cứu, tự nhiên biết Hoàng Toàn vương giả trước mắt này đáng sợ cỡ nào. Cự Nhân Vương chính vì hắc mà tự mình đi ra khỏi thành này, nhưng không nghĩ vì vậy mà tên Ma vương đó lại phản sát đến nơi này. Tiêu Thần không hề đuổi vượt qua Mà điềm tĩnh cất bước đi tới, cho đến khi nhìn thấy bọn họ đóng chặt cửa thành. "Hôm nay ta muốn đại khai sát giới tại Cự Nhân Thành !" Dao động tinh thần như sấm sét nổ vang, truyền khắp cả tòa Cự Nhân Thành. Tiêu Thần không hề đi tới cửa thành cao lớn, mà là trực tiếp nhắm phía tường thành cao lớn như núi non trùng điệp kia. Hắc vốn là vì muốn xông đến phá hoại đại bản doanh của Cự Nhân Vương nên tự nhiên muốn ở tòa thành to lớn này lưu lại dấu ấn của chính mình. Giống như một ngôi sao chói từ bên ngoài vòm trời, Tiêu Thần hóa thành một đạo cầu vồng vàng chói lao tới. Thượng Thương Chi Thủ liên tục chớp động, kim quang lóng lánh như có một vầng mặt trời văng tung tóe trông cực kì chói mắt. "Ầm ầm ầm " Sau khi Thượng Thương Chi Thủ của Tiêu Thần

đánh ra, tường thành cao mấy chục thước âm âm sụp đổ, bị mở ra một cái lỗ thủng lớn. Mà hãn cũng không thềm ngừng, liên tục chớp động Thượng Thương Chi Thủ. Cốt chưởng màu vàng chém sắt như bùn, lấy thể không thể ngăn cản liên tục đẩy ngã đoạn tường thành dài hơn ba trăm thước. Cái kiểu tùy tiện phá hư lớn như thế, quả thực là muốn hủy diệt tòa thành trì này. Hỏa Chung sinh vật bên trong thành nơm nớp lo sợ, một vị Hoàng Toản vương giả dĩ nhiên đẩy ngã một đoạn tường thành lớn đã từng sừng sững mấy ngàn năm không đổ, lập tức làm chúng hoang mang lo sợ, sợ hãi không thôi. Cứ như thế, Tiêu Thần bước vào trong thành. Ngoài dự liệu của hãn, cũng không có cường giả đến ngăn cản. Tựa hồ biết không địch nổi nên không ai nguyện ý chịu chết. Tiêu Thần cười to, trực tiếp hướng về trung tâm tòa thành phóng đi. Mặc dù không thể đạt được Hỏa Chung cường đại hơn, nhưng hành trình lần này cũng đáng. Trên đường hãn đã luyện hóa Hỏa Chung của chủ nhân sáu tòa thành lớn. Hiện tại công chiếm Cự Nhân Thành, giống như hung hăng cho Cự Nhân Vương mấy cái bạt tai vang dội, như thế cũng coi như hoàn thành viên mãn mục đích rồi. Thành Chủ phủ nguy nga phi thường, kéo liên miên thành cụm kiến trúc cao lớn rộng rãi. Đến nơi này Tiêu Thần ra tay không giữ lại chút nào, dưới cốt chưởng màu vàng, những chiếc đèn đài Lâu Các không ngừng nổ nát rồi đổ xuống, bụi mù ngút trời. "Lớn mật. . ." Cường giả ở lại trấn thủ Cự Nhân Thành rốt cục ngồi không yên. Nếu như kiến trúc có tính biểu tượng ---- Thành Chủ phủ mà bị hủy, sau khi Cự Nhân Vương trở về tất nhiên sẽ nổi giận, bọn họ không muốn đổi mặt loại cảnh tượng đáng sợ này. Tứ đại cường giả từ tứ phương xuất hiện, nhất loạt hướng về Tiêu Thần đánh tới. "Ha ha. . ." Tiêu Thần cười to, thấy Hỏa Chung sinh vật Hoàng Toản bậc hai cường đại, hãn cũng không có một chút vẻ sợ hãi. Ngược lại giống như là thấy được con mồi béo mập mà đại chiến cao thủ tứ phương. Cùng lúc đó, đại quân Hỏa Chung sinh vật dũng mãnh không sợ chết từ bốn phương tám hướng xông tới, bao quanh cả nơi này. Trong đại quân ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật xung phong liều chết, một đôi hoàng kim cốt chưởng của Tiêu Thần tỏa ra hào quang mãnh liệt, chém ngang một tầng lớn, bổ thẳng xẻ thành một con đường. Thượng Thương Chi Thủ lấy thể nghiền nát vạn

vật làm tan biến tứ phương. Hỏa Chung sinh vật chỉ cần đựng tới sẽ phát ra tiếng đập vỡ, bạch cốt bay tán loạn. Trong Thành Chủ phủ giống như đang nổi lên trận tuyết lớn, xương gãy hóa thành phấn trắng bay lả tả. Không ai có khả năng ngăn cản công kích khủng bố của Hoàng Toàn vương giả , hoàng kim cốt chương phát huy ra, một nhát chính là bay một tảng lớn, rất nhiều Hỏa Chung sinh vật trong nháy mắt hình thần câu diệt. Ở trong quá trình này, Tiêu Thần thuận lợi chém giết một vị cường giả Hoàng Toàn bậc hai, ngay trong chiến đấu liền đem Hỏa Chung đó luyện hóa . Hỏa Chung sinh vật càng tụ càng nhiều, chúng quên mình xông về hướng Thành Chủ phủ. Tiêu Thần có lẽ lần đầu tiên thấy quy mô chiến đấu lớn như thế , bốn phương tám hướng khắp nơi đều là biển xương cốt mênh mông, quả thực sắp phủ kín nơi này. Lúc này, lợi thế lớn nhất của Thiên Âm chữ " Ông" được thể hiện ra, Thiên Âm to lớn làm rung động thiên địa rồi lan truyền về tứ phương. Đám bạch cốt sinh vật chung quanh hấn phảng phất như bị quả cự chuỳ ngàn cân nện xuống đầu, nát vụn toàn bộ đến từng tấc, hóa thành cốt phấn trắng như tuyết rơi xuống đất lộp bộp. Trong phạm vi mười trượng không có một Hỏa Chung sinh vật có khả năng tiếp cận. Đây là chỗ cường đại của Thiên Âm chữ " Ông" , thích hợp nhất cho hỗn chiến đại quy mô. Quả thực nó có khả năng quét sạch tứ phương. Hôm nay linh hồn hấn còn chưa đủ tinh khiết, khó có thể phát huy Thiên Âm đến mức tận cùng. Nhưng mà đối phó Hỏa Chung sinh vật tầm thường như vậy thì đã là đủ rồi , trong vòng mười trượng chỉ có ta vô địch. Làn sương mờ màu vàng đậm đặc bao phủ không gian mười trượng đang sáng lạn chói mắt, Hỏa Chung sinh vật vọt tới không ngừng nát vụn, toàn bộ hình thần câu diệt. Ngay cả là ba đại cường giả may mắn còn tồn tại cũng không dám tới gần. Bên trong phương viên mười trượng quanh Tiêu Thần giống như một không gian ma ngục hủy diệt , diệt sạch tất cả sinh linh. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần như một vị Hoàng Toàn Chiến Thần vô địch , đánh đâu thắng đó! Hào quang vàng rực chiếu rọi mãnh liệt khắp chốn xứ sở này làm nó thành một chốn lấp lánh. Cả tòa Thành Chủ phủ hoàn toàn bị hấn lấy Thượng Thương Chi Thủ san bằng , hóa thành một mảnh phế tích đáng sợ . Bốn vị cường giả trấn thủ ở nhà bị giết chết mất ba tên, một vị Hoàng Toàn vương giả quét

khởi đã là không người nào có thể kháng cự! Cả một vùng rộng rãi bên trong trung tâm thành, cùng với các vật kiến trúc to lớn quanh đó, toàn bộ bị Tiêu Thần làm đổ nát, đây hoàn toàn là phá hủy tòa thành. Nếu muốn khôi phục nguyên trạng của Cự Nhân Thành, chỉ sợ sẽ phải hao tổn lực lượng rất lớn mới làm được. Bầu trời sao lấp lánh, màn đêm đã buông xuống. Vầng trăng vắng vặc treo cao cao trên bầu trời, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống Cự Nhân Thành đã là một vùng rộng lớn bị hủy diệt. Rất nhiều quần thể kiến trúc đều hóa thành phế tích. Tứ đại cao thủ giữ thành thì người cuối cùng đã bỏ chạy, Tiêu Thần lục soát khắp tòa thành rộng lớn cũng không hề phát hiện ra hãn. Trái lại trong kho báu ngầm dưới đất tại Thành Chủ phủ lục soát được mười bình lớn Sinh Mệnh Nguyên Dịch. Đây là một thu hoạch lớn lao, Tiêu Thần đang chuẩn bị trong tương lai sắp tới sẽ tinh hoá linh hồn. Hãn không nghĩ tới lại thu thập được nhiều Sinh Mệnh Nguyên Dịch như vậy, quả là thần dịch phụ trợ. Sau khi Tiêu Thần thu tất cả Sinh Mệnh Nguyên Dịch vào trong không gian Giới Chỉ liền trốn xa không lưu luyến chút nào. Hãn biết Cự Nhân Vương chỉ sợ sắp trở về, kết quả này đối với vị vô thượng vương kia mà nói, không nghi ngờ tương đương một đả kích nặng nề. Một ngày một đêm bồn tập, tiêu diệt chủ nhân sáu tòa thành lớn, rồi sau đó lại công chiếm Cự Nhân Thành. Liên tục di chuyển chiến đấu ở các chiến trường xa chùng vạn dặm, một trận chiến này quả là huy hoàng. Có khả năng phỏng đoán cảnh tượng Cự Nhân Vương nổi giận. Sau khi Tiêu Thần rời đi vền vẹn có nửa canh giờ, từ phía đông nam xa xôi bay tới một đạo cầu vồng động trời. Người chưa đến, khí tức cường giả khủng bố đã phô thiên cái địa mà đến, mệnh mông như biển, cơn thịnh nộ lan đi tứ phương khiến cho tất cả sinh vật trên mặt đất đều sợ run. Tiếng gầm gừ cực lớn làm rung động thiên địa, truyền đi xa mấy trăm dặm. Uy áp chí cao vô thượng bao phủ tứ phương! Cự Nhân Vương phản nộ đã trở về, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Dọc đường hãn đã biết sáu tòa thành lớn bị công phá, giờ phút này phải nhìn cả một vùng lớn của Cự Nhân Thành đều hóa thành phế tích, hãn có cảm giác muốn thổ huyết. "Rống. . ." Cự Nhân Vương điên cuồng, hãn đã vượt qua sự phản nộ. Cường đại như hãn, chưa từng ăn phải một đòn nặng như vậy. Từ trước đến giờ là nó tính

toán làm hại người khác, đánh giết bất cứ cường giả nào có gan phản kháng. Không nghĩ hôm nay sai lầm nhất thời để xảy ra tai họa lớn như thế. Trong tin tức truyền đi ra ngoài trước tiên , cú đâm bay về phía tứ phương, khắp xứ sở đông bắc bộ như bị động đất! Tất cả kẻ ngồi trên cao trong Hỏa Chung sinh vật đều lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Vị Hoàng Toàn vương giả này quá độc ác, ngay cả hàng ổ cũng đánh! Một mạch đánh tới đại bản doanh của Cự Nhân Vương , quét ngang khắp vùng xứ sở rộng lớn do Cự Nhân Vương thống trị. Bất luận chiến quả hay chỉ lấy ảnh hưởng mà nói, đó là khó có thể lường được! Đúng vào thời khắc này, tiêu điểm được khắp nơi nghị luận ---- Hoàng Toàn vương giả đang chạy khẩn cấp ở dưới ánh trăng, vòng qua cả một vùng rộng lớn. Hắn đang hướng về phía ngược chiều với Cự Nhân Vương mà đi, hắn muốn truy sát bảy đại cao thủ theo xuất chiến cùng Cự Nhân Vương, nhưng lại bị rớt ở phía sau còn chưa trở về . Đây là một quyết định điên cuồng mà lại can đảm , Cự Nhân Vương nổi giận phi thường nguy hiểm. Nếu như bị hắn phát giác thì kết quả là đáng sợ. Nhưng cơ may hắn có thể tấn chức thành Hoàng Toàn bậc ba trong thời gian ngắn nhất hay không lại gửi gắm trên người bảy đại cao thủ kia. Tử vong và cơ hội cùng tồn tại!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 375 : Vô Thượng Vương lệ rơi đầy mặt

Tiêu Thần đi một mạch về phía nam, nhanh như chớp giạt. Đây là hắn đang hành động mạo hiểm . Nói là hắn định thu hoạch bảy cái Hỏa Chung cường đại, nhưng mà vạn nhất bại lộ , bị Cự Nhân Vương đã tỉnh hồn lại mà theo dõi thì có thể chính là tai ương ngập đầu. Cự Nhân dẫn theo mười đại cao thủ bao vây tiêu diệt Tiêu Thần, đêm hôm trước đã bị Tiêu Thần giết mất ba tên cao thủ. Ngày hôm nay bảy đại cao thủ này đang trên đường trở về Cự Nhân Thành. Bọn họ mặc dù đều là cường giả siêu cấp, nhưng không có khả năng nhanh hơn tốc độ của Cự Nhân Vương vốn là đệ nhất cao thủ phiến xứ sở này , bởi vậy bị bỏ rơi lại phía sau. Ánh sao lấp lánh, ánh trăng

như nước. Trong thế giới Tử Giả, ban đêm mới thật sự là "Thời gian tỉnh táo", đại đa số Hỏa Chung sinh vật đều thích lui tới vào ban đêm. Nhìn lại khắp nơi, trên bình nguyên, giữa núi non, ánh lửa sáng tắt không chừng. Đó là Hỏa Chung sinh vật hoặc mạnh hoặc yếu đang xuất hành. Mặt đất đỏ kè dưới ánh trăng đêm tỏa ra khí tức yếu dị, tựa hồ đang chứng minh đây là một thế giới Tử Giả. Khắp núi non, giữa những ngọn đồi có muôn vàn đạo sát khí đang lượn lờ. Tiêu Thần đi về phía nam hơn hai ngàn dặm, rồi mai phục trên con đường bắt buộc phải qua để đi đến Cự Nhân Thành. Sau nửa canh giờ rất cực độ được mục tiêu. Bảy tên Hỏa Chung sinh vật cường đại, Thần hỏa trong trời đêm sáng rực phát ra ánh sáng chói mắt, giống như bảy ngôi sao băng đang vọt tới. Bọn họ chạy ở độ cao cách mặt đất không quá mấy trượng. Nhưng vì không muốn lãng phí nhiều Hỏa Chung lực lượng, bọn họ sau khi thường xuyên bay vút lên trăm trượng lại điểm nhẹ trên mặt đất một cái để mượn lực nhảy dựng lên một lần nữa. Như thế liên có thể đi tới cực nhanh, lại có khả năng tiết kiệm Hỏa Chung thần lực. Ở vùng đồi núi này không có thảm thực vật, chỉ có rất nhiều nham thạch trụi lủi màu nâu nên bảy đại cao thủ một mạch bắc tiến, tuyệt không nghĩ tới lại có người mai phục định giết bọn họ. Nhưng sau khi tiến vào vùng đồi núi này, bảy người phi qua ngang trời thì một đạo cầu vồng vàng rực lóng lánh bỗng nhiên từ trong một khe rãnh phóng lên cao. Trong nháy mắt nó đánh nát một Hỏa Chung sinh vật cường đại đang nhảy lên băng qua. Một kích bị mất mạng! Tiêu Thần ẩn náu rất tốt. Bình tĩnh chờ sau khi mỗi sản xuất hiện ở trong phạm vi chắc chắn thì mới lấy Thượng Thương Chi Thủ xuất kích. Trong nháy mắt đã đánh gục. Tên cao thủ kia khung xương toàn thân hoàn toàn nát bấy. Chỉ có một cái đầu lâu là còn bảo tồn, nhưng lại trở thành chiến lợi phẩm của người khác. "Là người. . ." "Nên chết đi!" "Làm thế nào người lại ở chỗ này? !" . . . Sáu đại cao thủ còn lại kinh ngạc nghi hoặc, vô cùng phẫn nộ, hoàn toàn thật không ngờ Tiêu Thần bị đuổi giết lại mai phục ở chỗ này tập kích giết chết một người cường giả trong bọn họ. "Giết hẳn!" "Nhất loạt ra tay!" Sáu tên Hỏa Chung sinh vật cường đại vượt ta khỏi sự phẫn nộ. Vén vén trong thời gian một ngày một đêm, mười đại cao thủ liền bỏ mạng mất bốn vị. Điều này làm cho bọn họ tích giận tới cực

điểm. Tiêu Thần không hề rút đi mà hóa thành một đạo kim quang nghênh đón. Hắn ước gì mau chóng khai chiến, nếu không Cự Nhân Vương quay đầu tiếp viện liền có phiền lớn. "Ông " Bắt đầu chính bằng đòn sát thủ, Tiêu Thần trực tiếp đánh ra Thiên Âm, mà lại chỉ nhằm kết liễu một tên. Còn đối mặt với công kích của các cường giả khác thì hắn chỉ lấy Thượng Thương Chi Thủ để bảo vệ chỗ hiểm, cứ thế liều chết xông tới. Thiên Âm như sấm sét từ trên chín tầng trời đang rung động. Nó bộc phát ra một dao động có tính hủy diệt. Mặc dù không thể đồng thời đối kháng mấy vị cường giả cùng bậc, nhưng mà tập trung trên người của một địch thủ thì lực lượng liền tương đương đáng sợ . Thân thể tên Hỏa Chung sinh vật cường đại kia như run rẩy, không ngừng lay động. Nó bị cố định giữa không trung, đang dốc cạn kiệt khả năng để chống lại. Ở bên cạnh, năm tên Hỏa Chung sinh vật cường đại dùng cốt đao dài cùng kiếm vẫn thạch vô cùng sắc bén trong tay đang giống như những đạo tia chớp không ngừng chém vào trên người Tiêu Thần . Tiêu Thần huy động một đôi Hoàng Toàn cốt chương quét ngang tứ phương, Thượng Thương Chi Thủ được hắn phát huy đến cực hạn. Nhưng mặc dù như thế, đối mặt công kích liều mạng của năm đại cao thủ thì hắn vẫn phải nhận không ít đòn nghiêm trọng, một đôi bàn tay vàng rực cũng không thể đỡ hết toàn bộ cốt đao cùng Thiết Kiếm. Nhưng ở trong quá trình này, Thiên Âm chữ " Ông" không ngừng rung động, hắn căn bản không thèm dừng lại. Sóng rung từ Thiên Âm lớn lao này làm khắp vùng đồi núi đều bắt đầu rung rinh. Những tảng nham thạch khổng lồ không ngừng vang ầm ầm từ trên những quả núi thấp lăn xuống. "Oanh " Bị Thiên Âm bao phủ mạnh mẽ, Hỏa Chung sinh vật kia rốt cục khó có thể gượng nữa, cốt thể bắn văng tung tóe trên bầu trời, mà ngay cả đầu lâu cũng không phải ngoại lệ. Tiêu Thần bỗng nhiên vọt tới, hai tay liên tục múa may thu cái đầu lâu chia năm xẻ bảy vào trong không gian Giới Chỉ. Năm đại cao thủ từ trong hốc mắt bắn ra những chùm sáng làm cho người ta sợ hãi. Chúng hoàn toàn nổi giận, năm cái Hỏa Chung phóng lên đầy trời ánh sáng chói mắt. Bọn họ bất kể sống chết mà bắt đầu đánh giết cùng Tiêu Thần . Những kẻ liều mạng quên mình là đáng sợ nhất, năm đại cao thủ lấy mệnh để vật lộn đo sức thì lực công kích tăng lên thành lần. Cốt đao cùng Thiết Kiếm

thình thoảng chém lên cốt thể của Tiêu Thần. Nếu như là Hỏa Chung sinh vật cùng bậc thông thường thì đã sớm bị tiêu diệt từ lâu. Nhưng ngay cả là Hoàng Toàn cốt thể, bị năm đại cường giả không ngừng bổ trúng thì cũng khó chịu đựng nổi. Tiêu Thần cảm giác cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ khớp cốt cùng các xương sườn sớm muộn gì sẽ vỡ vụn. Nếu như không phải đại chiến một ngày một đêm làm hãn đã quá mệt mỏi thì giờ phút này hãn đủ sức tiêu diệt năm đại cao thủ. Nhưng mà đại chiến chẳng phân biệt được ngày đêm bốn ba tập kích đã tiêu hao đi lực lượng của hãn nhiều lắm. Giờ phút này ngay cả là rung động Bản Nguyên Thiên Âm đều rất phí sức. Không có thời gian, Tiêu Thần cũng liều mạng. Hãn theo dõi một người cường giả, nhằm vào hãn để phát động công kích mãnh liệt. Còn đối với bốn đại cao thủ thì vền vẹn áp dụng phòng thủ, hãn muốn tập trung tiêu diệt một cường địch. "Phanh" Cốt đao cực đại chém trúng đầu khiến cho Hỏa Chung của hãn rung rinh một hồi, sáng tắt không chừng mà suýt nữa rơi xuống từ bầu trời. Nhưng coi đây là trả giá, hãn đã đột phá thành công lại gần tên cường giả bị tập trung xử lý kia. Thượng Thương Chi Thủ phát huy ra, một vầng hào quang vàng chói sáng lạn bắn ra. Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. "Oanh" Rốt cục, lại diệt được một cường địch. Hỏa Chung cường đại ẩn chứa trong đầu lâu bị hãn thu vào trong không gian Giới Chỉ. "Rống...". Tứ đại cao thủ còn lại phát ra tiếng gầm phẫn nộ làm rung động khắp vùng đồi núi mà đều ù ù rung chuyển lão đảo. Cũng lúc này ở phía sau, một thanh kiếm vẫn thạch không một tiếng động từ sau lưng chém về phía xương cổ của Tiêu Thần. Được tiếng gầm gừ che dấu, không có một chút dao động truyền ra. Nhưng mà, Tiêu Thần giống như tiên tri. Hãn không quay đầu lại, Thượng Thương Chi Thủ chém vát về phía sau. Leng keng một tiếng, đánh nát kiếm vẫn thạch rồi sau đó lẳng không tung một cú đá. "Phanh" Cú cước mạnh mẽ giáng vào trúng ngực tên đánh lén. Cùng lúc đó, sau khi dành dụm cũng đủ lực lượng, Bản Nguyên Thiên Âm lại rung động lần nữa, toàn bộ đánh sâu vào người tên cường địch này. "Răng rắc răng rắc" Mặc dù lực lượng của Tiêu Thần đã hao đi khoảng bảy tám phần. Nhưng vào giờ phút này toàn bộ Bản Nguyên Thiên Âm ở trong khoảng cách gần chỉ đánh vào một người nên hiệu quả cũng là khủng bố. Ngay tại

chỗ nó đã làm toàn thân cường địch vỡ vụn. Hỏa Chung trong đầu lâu vỡ vụn ra bị lấy đi trước tiên, đây là mục đích chủ yếu khi hấn tới đây phục kích. Bất luận như thế nào quyết không thể để mất. Trước mắt vẫn còn lại ba tên địch thủ cường đại. Mặc dù Tiêu Thần đã khá là mệt mỏi, nhưng mà vẫn cắn chặt hàm răng chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ mười đại cao thủ. Nhưng mà vừa lúc đó, một khí tức nguy hiểm làm người khác tim đập dồn dập đang phô thiên cái địa lan tới. Tiếng gầm khủng bố rung động thiên địa truyền xa mấy trăm dặm. Mây đen vô tận bắt đầu ùn ùn kéo đến, chúng che kín mặt trăng trên trời cao. Một bóng Ma Ảnh cao lớn mang theo ma khí ngập trời đang ập đến, nó không ngừng tập trung vào Tiêu Thần. Cự Nhân Vương đang chạy tới. Sau khi nó phản nộ tại đại bản doanh thì lập tức cảm giác có gì đó không ổn. Đối thủ phi thường xảo trá, sẽ không làm theo lẽ thường tình. Nếu như ở nửa đường chặn giết bảy đại cao thủ bị rớt lại kia thì phiền toái liền lớn. Ôm tâm trạng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nó lao về hướng ngược lại mà đến. Kết quả là chuyện không tốt quả thật đang xảy ra, đối thủ không ngờ xuất binh tung chiêu hiểm, lại một lần nữa thực thi cuộc đại tập sát nghịch phản. Cự Nhân Vương phản nộ tới cực điểm. Đối thủ này rất xảo trá, lại hai lần lớn mật phản đòn nghịch tập. Nghĩ chậm mà muốn thổ huyết. Địch thủ khủng bố như thế làm cho Tiêu Thần cảm giác được nguy hiểm lớn lao bèn rút lui quyết đoán. Hấn hóa thành một đạo cầu vồng, bay về phía bầu trời xa. Khi Cự Nhân Vương đã tìm đến thì dĩ nhiên bắt đầu khởi động ma khí ngập trời, thủ đoạn khủng bố như thế làm chấn động lòng người. Ngay cả là Tiêu Thần cũng kinh hoàng trong lòng. Thủ đoạn công kích cường đại nhất của Hỏa Chung sinh vật bình thường chính là dựa vào cốt thể chém sắt như bùn kia, nhưng Cự Nhân Vương tựa hồ đã là thông huyền (nắm được đạo) . Lại có khả năng huy động Ma Vân, nuốt được ánh trăng sao. Đây tựa hồ là một loại thần thông khủng bố, sơn hà bị bao phủ ở bên trong chỉ sợ cũng phải tan vỡ. Có trời mới biết là nó còn có thủ đoạn đáng sợ khác hay không. Mười đại cao thủ đã bị Tiêu Thần tiêu diệt bảy vị, chiến quả thế này vậy là đủ rồi. Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của hấn là chạy thoát lấy mạng. Nhưng mà tựa hồ rất khó khăn, Cự Nhân Vương đã tập trung vào hấn mà đuổi theo đằng sau không bỏ. Cự Nhân

Vương nổi giận quá là cực độ nguy hiểm. Hắn tập trung vào Tiêu Thần, không giết được địch thủ thì căn bản sẽ không dừng lại. Cứ như vậy, hai đại cường giả dưới đêm trăng bắt đầu cuộc đuổi giết và trốn tránh. Trạng thái của hiện tại Tiêu Thần căn bản không thích hợp chiến đấu. Hôm nay chỉ có chạy trốn tới vùng đất an toàn, đem toàn bộ Hỏa Chủng thu hoạch được luyện hóa, phối hợp Thiên Âm chữ " Ông" để tấn chức đến Hoàng Toàn bậc ba, rồi trở về chiến đấu mới là lựa chọn tốt nhất. Hiển nhiên, Cự Nhân Vương không muốn cho hắn cơ hội này, đôi mắt phát ra ánh sáng làm cho người ta sợ hãi, hận không thể lập tức giết chết Tiêu Thần. "Ầm ầm ầm" Những mảng mây đen lớn quay cuồng mà đến, bên trong lại có từng đạo tia chớp đỏ bầm hướng về Tiêu Thần chém đến. "Răng rắc" Một đạo tia chớp đỏ lớn bổ vào trên người Tiêu Thần, bắn hắn đi xa hơn mười trượng. Nhưng mặc dù bị thương nặng, Tiêu Thần cũng không hề dừng lại mà vẫn cấp tốc bay trốn. Dao động trữu nặng và dồn nén làm người khác tim đập dồn, khi đám mây đen cuộn cuộn thổi đến thì một bạch cốt trảo cực lớn, to chừng vài gian phòng thò ra từ trong đám mây đen hướng về Tiêu Thần chớp tới. Quang cảnh này là cực kỳ khủng bố! Cả trăng lẫn sao đều bị mây đen che kín, mà trong Ma Vân cuộn cuộn lại lộ ra một bạch cốt trảo lớn như vậy thì hỏi sao mà không làm cho người ta sợ hãi? Tiêu Thần kinh hãi, quanh thân nổ rộ vạn đạo kim quang. Hoàng Toàn cốt thể được Hỏa Chủng năng lượng cường đại bao phủ ở bên trong, Thượng Thương Chi Thủ chỉ thẳng lên trời. "Phanh" Bạch cốt trảo cực lớn phô thiên cái địa đè xuống kia bị bắn tung lên cao vài chục trượng. "Oanh" Bạch cốt trảo khủng bố lại một lần nữa đè xuống, nó mạnh mẽ chớp tới. Quang cảnh này cực kỳ kinh khủng dọa người, nếu như người bình thường có máu có thịt nhìn thấy thì tất nhiên sẽ dựng ngược tóc gáy. Thượng Thương Chi Thủ không ngừng huy động, nếu đã bị buộc đến hoàn cảnh như thế thì Tiêu Thần không thể không dốc cạn kiệt khả năng để phản kích. Liên tục đánh mấy chiêu, hào quang vàng đánh tan Ma Vân, cốt trảo to lớn làm rung chuyển bầu trời rồi cực bị đánh tan ra. Nhưng kết quả đáng sợ vẫn còn ở phía sau. Trong mây đen che kín trăng sao trên trời, những tia chớp đỏ bầm chém xuống, rồi sau đó liên tục có hơn mười cái bạch cốt trảo khổng lồ phô thiên cái địa nửa thăm dò đè xuống,

mỗi cái cũng to bằng vài gian phòng. Tiêu Thần bỏ trốn dưới bầu trời đêm, địch thủ này cường đại vượt quá tưởng tượng. Còn chưa đích thực giao thủ mà hắn cũng đã thể hiện thủ đoạn khủng bố như thế. Với trạng thái hiện tại này của mình thì khẳng định không phải là đối thủ của hắn. Hơn nửa đêm đã chạy gấp mấy ngàn dặm, Tiêu Thần cũng không biết đi ngang qua bao nhiêu tòa thành trì. Nhưng trước sau vô phương thoát khỏi Cự Nhân Vương cường đại mà lại đáng sợ. Vào lúc hừng đông, hắn bắt đầu chạy trốn về hướng tây. Trong ba ngày ba đêm kế tiếp, hắn một mạch trốn về phía tây, rời xa xứ sở phía Đông. Không ngờ tiến vào đại lục xứ sở bên ngoài phía tây. Nơi này đã không phải xứ sở thống trị của Cự Nhân Vương, Thú Vương, Bách Chiến Vương. Tây bộ đã sớm hoàn toàn thống nhất, bị chủ nhân Thiên Sứ Cự thành chinh phục. Nơi này, đối với cường giả phía Đông mà nói, là một vùng đất nguy hiểm. Nhất là Cự Nhân Vương, Thú Vương, Bách Chiến Vương càng không muốn giao thiệp với xứ sở này. Thiên Sứ Vương thật sự quá cường đại, nó chưa hài lòng với thành tựu thống nhất xứ sở phía tây, rất có khả năng sẽ xâm nhập sang phương đông. Nếu như tại xứ sở tây bộ mà bị Thiên Sứ Vương phát hiện, Cự Nhân Vương tuyệt đối chỉ có đi chứ không có về. Hắn biết rất rõ Thiên Sứ Vương kia khủng bố ra sao. Đó là một tồn tại cường đại vốn đã chỉ huy đại quân tiến sâu vào đại lục. Ngày thứ tư, đã xâm nhập xứ sở phía tây đến mấy ngàn dặm, Cự Nhân Vương mặc dù phần nộ, nhưng trong lòng dần dần bắt đầu có ý rút lui. Điều này thật sự quá nguy hiểm, vạn nhất bị Thiên Sứ Vương biết, tất nhiên sẽ tại trước tiên đến giết hắn. Hắn cực kì băn khoăn, nửa muốn giết chết Tiêu Thần, lại sợ chính mình rơi vào nguy hiểm. Mà giờ phút này, Tiêu Thần thật sự đã sức cùng lực kiệt, nhưng hắn đang kiên cường chống đỡ. Chỉ cần dừng lại là hắn lập tức bị đánh gục, hiện tại cũng chỉ có thể đánh cuộc Cự Nhân Vương sẽ dừng lại trước hắn. Cuối cùng, hắn cắn răng, hướng về Thiên Sứ Cự thành trong truyền thuyết chạy tới. Đồ ngốc! Cự Nhân Vương mắng to, tên hỗn đản này rất láo toét, lại bắt đầu mượn ngoại lực, muốn bắt hắn đi theo vào hiểm cảnh, bị người đả kích. "Ta #@# . . ." Vốn sở trường về tính toán nham hiểm, Cự Nhân Vương từ trước đến giờ luôn hại người khác, vào giờ khắc này phần nộ đành chửi ầm lên nhằm Tiêu Thần bỏ chạy

đăng trước. Đây là chuyện xưa xảy chưa từng có. Từ trước đến giờ hãn lấy uy áp khủng bố làm kinh sợ kẻ khác, chưa từng thềm mả mỗ không ngừng như vậy , đây hoàn toàn là cực kỳ tức giận. Không nghĩ rằng Tiêu Thần càng dứt khoát, đang trên đường lẩn trốn vong mạng hãn trực tiếp hô to: "Cự Nhân Vương đến, Cự Nhân Vương đến. . . Muốn tấn công Thiên Sư Thành ." "Tiểu tử, con mẹ người ngoan độc. Có gan thì đời này người đừng quay về xứ sở phía Đông. . ." Cự Nhân Vương tức giận xoay người liền chạy, cũng không quay đầu lại mà cứ nhắm phía phương đông. Hãn sợ Thiên Sư Vương khủng bố xuất hiện. "Người yên tâm đi, chờ ta thành Hoàng Toàn bậc ba thì nhất định sẽ xuất hiện ở trước mặt người." Tiêu Thần rất cục có khả năng dừng lại. Hãn nhìn Cự Nhân Vương dần dần biến mất tại phía chân trời, hãn đặt mộng ngồi trên mặt đất. Đại chiến một ngày một đêm, lại bỏ trốn bốn ngày ba đêm, ngay cả là Hoàng Toàn vương giả cũng sắp rời ra từng mảnh. Ngăn ngủ nghỉ ngơi chỉ chốc lát, Tiêu Thần lại bắt đầu phi đi. Lần này là hãn hướng về vùng đất hoang vu xa xôi nhất mà phóng đi. Hãn không muốn trở thành mồi săn của người khác, nên muốn tìm một chỗ không bị người khác quấy rầy để tu đến Hoàng Toàn cấp thứ ba. Giờ phút này xứ sở phía Đông hoàn toàn sôi sùng sục. Tiêu Thần đại phá Cự Nhân Thành, liên tục di chuyển chiến đấu ở hơn phân nửa xứ sở phía Đông, tổng cộng chém giết hơn mười cường giả Hoàng Toàn bậc hai. Tất cả Hỏa Chúng ngồi trên cao đều nhận được tin tức. Phương đông hoàn toàn ồ lên, Cự Nhân Vương có thể nói hoàn toàn "bị đo ván" . Tất cả mọi người có dự cảm, một bậc Hoàng Toàn vương giả quật khởi đã không thể ngăn cản. Cự Nhân Vương hận không thể nấu chín Tiêu Thần, nhưng mà lại đành cản rằng, không có bất cứ biện pháp gì. Xác thật nó không dám xâm nhập vào xứ sở phía tây đi bắt người, nay nghe thấy lời đồn đại bên ngoài xôn xao mà nó có một cảm giác phát điên. Cuối cùng, nó đánh tới Phá Quân thành, muốn giết sạch Hỏa Chúng sinh vật trong các toà thành trì của Tiêu Thần để trút ra lửa giận trong lòng. Nhưng, điều khiến Cự Nhân Vương cực tức giận chính là, mấy toà thành trì Phá Quân, Tham Lang ngay cả cái lông cũng không còn lại. Người đi thành trống không, ngay cả các bạch cốt tiểu chuột cũng không có, tất cả Hỏa Chúng sinh vật đều chạy thoát sạch sẽ. Cự

Nhân Vương buồn bực muốn phát cuồng ! Nó nào biết đâu rằng, Sát Phá Lang cùng Hoàng Toàn khô lâu đã sớm bỏ trốn mất dạng. Khi lần trốn đi thì đồng thời mệnh lệnh cho tất cả Hỏa Chung sinh vật trong thành rút đi, phân tán đến những nơi hoang dã. Cự Nhân Vương rơi lệ đầy mặt, im lặng hỏi ông trời. Cả ngày tính toán mưu hại người khác, không nghĩ cuối cùng bị một tên hỗn đản đánh cho một cơn thực khó chịu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 376: Tiến hóa hoàn mỹ

Xứ sở phía đông mấy ngày gần đây cực kì không yên tĩnh. Hoàng Toàn vương giả đại náo khu vực do Cự Nhân Vương thống trị đã gây ra phong ba vô tận, làm cho uy tín của Cự Nhân Vương giảm xuống nghiêm trọng. Thậm chí, một vài Hỏa Chung sinh vật cường đại ở khu vực Thú Vương Thành, Bách Chiến Thành đã phát ngôn bừa bãi. Đất Cự Nhân Vương sẽ bị chiếm lấy, Hoàng Toàn vương giả mới trưởng thành sẽ mạnh mẽ trở về, tiêu diệt Cự Nhân Vương. Những lời thề lời nói vừa ra, lập tức làm cho lòng người ở xứ sở Cự Nhân Vương thống trị càng thêm hoảng sợ, tạo thành hậu quả không thể đo lường nổi. Cự Nhân Vương nghiêng rằng nghiêng lợi, nó biết rõ ràng tất nhiên đây là Thú Vương cùng Bách Chiến Vương bày mưu đặt kế, những cường giả này mới dám nói như vậy. Trong thời gian xứ sở phía Đông xôn xao, Tiêu Thần đang ở trên đường sá xa xôi. Hắn rời xa tòa thành trung tâm của xứ sở phía tây ---- Thiên Sứ Thành, để hướng về vùng đất hoang vu xa xôi nhất. Luân phiên đại chiến như vậy, trong mười đại cao thủ thì hắn đã chém giết bảy vị, lại thêm khoản giết được chủ nhân sáu tòa thành lớn. Ngoài ra vẫn còn giết chết ba đại cường giả ở Cự Nhân Thành , tổng cộng thu được mười sáu khóa Hỏa Chung Hoàng Toàn bậc hai cường đại. Phải cần có ba mươi khóa mới có thể tấn bậc. Nhưng mà trong vòng mấy ngày mà đã có được hơn phân nửa số Hỏa Chung, có thể nói là chiến quả huy hoàng, thu hoạch cực lớn. Lấy đâu ra nhiều Hỏa Chung Hoàng Toàn bậc hai như vậy để cung cấp, trừ phi ngay cả Bách Chiến Vương hoặc

là Thú Vương cũng phải đắc tội , đi vào xứ sở bọn họ thống trị mà đại khai sát giới. Có điều, khi chưa tấn chức nhập Hoàng Toàn bậc ba thì hành vi như vậy tương đương tự sát. Trừ cái đó ra, cũng có thể tại xứ sở phía tây sẵn bắt cường giả Hoàng Toàn bậc hai . Nhưng mà thấy Cự Nhân Vương nghe nói đến Thiên Sứ Vương là đã sợ thì có khả năng biết, vị Vô Thượng vương giả đã thống nhất khắp xứ sở phía tây càng khủng bố hơn. Nếu như không cần thiết thì không thể trêu chọc. Nhưng mà, hắc năm giữ Bản Nguyên Thiên Âm, có khả năng dựa vào đó từ từ tu luyện mà tấn bậc. Mấy ngày đã qua, Tiêu Thần dừng lại tại một mảnh bình nguyên tử vong hoang vắng xa xôi nhất. Nơi này ngẫu nhiên mới có Hỏa Chúng sinh vật yếu ớt lui tới, nhưng cường đại nhất cũng không quá cấp bậc Bảo chủ nên căn bản không thể tạo thành bất cứ uy hiếp cường đại nào cho hắc. Hắc đã có thể khống chế Thiên Âm chữ " Ông" khá tốt nên không hề giống như trước nữa. Chỉ cần bắt đầu tu luyện là âm thanh truyền đi trong vòng hơn mười dặm. Sự rung động làm khắp thiên địa đều run sợ. Hiện tại sóng âm có khả năng khống chế kích động chỉ trong phạm vi vài dặm. Hắc chờ mong sớm ngày đột phá mà vào cảnh giới Hoàng Toàn bậc ba . Đến lúc đó tại xứ sở bên ngoài, hắc liền không sợ bất cứ cường giả nào. Căn bản sẽ không bị người đuổi giết. Tất nhiên. Cường giả Hoàng Toàn bậc ba tại xứ sở bên ngoài tuyệt đối là cường giả cấp chúa tể. Nhưng mà. Tiêu Thần ở xứ sở này vừa mới tĩnh tâm tu luyện ba ngày thì cuộc sống tu luyện yên tĩnh liền bị người khác phá mất. Ba sinh vật hình người . Lưng đeo vây cánh tựa như thần điêu xé rách không trung xông đến gần. Cốt thể trắng như tuyết, sáng bóng trông thật rực rỡ. Đôi cánh sau lưng trắng nõn giống như thiên nga. Không ngờ đây là ba tên thiên sứ khô lâu. Động tác tao nhã. Mặc dù là Hỏa Chúng sinh vật nhưng tựa hồ chúng có một vẻ ngạo mạn trời sinh. Bọn họ nhẹ nhàng hạ xuống, Hỏa Chúng cường đại trong đầu lâu trắng nõn giống như trăng sáng giữa trời đang tỏa ánh sáng thần thánh mà lại êm dịu. Chúng đều là sinh vật cường đại Hoàng Toàn bậc hai, mà Hỏa Chúng so với những kẻ cùng bậc còn tinh khiết hơn vài phần. Chỉ có một điều có thể ---- bọn họ đã dùng Sinh Mệnh Nguyên Dịch để tịnh hoá. Mặc dù là vền vẹn ba tên thiên sứ sinh vật, nhưng Tiêu Thần cũng không dám khinh thường. Chiến

lực của ba tên cường giả này đủ sức tương đương với năm tên Hỏa Chung sinh vật Hoàng Toàn bậc hai bình thường. Tịnh hoá linh hồn là một loại con đường hữu hiệu khác làm tăng chiến lực. Tiêu Thần cũng không ganh tị, bởi vì hắn cũng có đủ Sinh Mệnh Nguyên Dịch để mình tịnh hoá. "Người từ đâu tới, vì sao lại tiến vào xứ sở này?" Ba tên thiên sứ khô lâu nhìn chăm chú hắn mà hỏi. "Ta đến từ xứ sở xa xôi, hôm nay chỉ là đang du ngoạn mà thôi." "Nói láo, người tới từ xứ sở phía Đông." Một cỗ bạch cốt thiên sứ có tính cách tựa hồ rất táo bạo. Nó gọn gàng dứt khoát vạch trần lời nói dối của hắn. Tiêu Thần trong nháy mắt sáng tỏ, ba tên gia hỏa này hơn phân nửa đã biết thân phận của hắn. Dù sao đoạn thời gian trước hắn đại chiến ở xứ sở phía Đông, lại trốn tránh đến phương tây, gây ra huyên náo đã không là bí mật gì. "Cường giả đến từ phương đông, tại sao người lại gạt chúng ta?" "Ta chỉ là không muốn sinh ra thị phi, chỉ muốn lảng lạng tu luyện mà thôi." Một tên bạch cốt thiên sứ trong đó nhẹ nhàng vỗ đôi cánh trắng nõn sau lưng, nó lượn chung quanh Tiêu Thần một vòng, rồi nói: "Người là một người siêu cấp Tiến Hóa, bất kể đi tới chỗ nào đều là một loại uy hiếp cường đại. Nhưng Thiên Sứ Vương lại rất không sợ thuộc hạ cường đại, người có khả năng đi cùng chúng ta, về tấn kiến Vô Thượng vương." Với tính cách Tiêu Thần mà nói, làm sao có thể tự đi trói buộc mình, đi làm thủ hạ cho người khác được. Nhưng hắn cũng không nguyện đắc tội với Thiên Sứ Vương, dù sao đây là xứ sở của đối phương. Hắn đáp: "Hảo ý ta xin nhận. Nhưng ta là một người lang bạt, tự do đã thành thói quen nên không muốn làm thủ hạ cho bất cứ cường giả nào." Lúc ấy, một cỗ bạch cốt thiên sứ liền phát ra tiếng hừ lạnh, thậm chí còn tỏa ra sát ý. Hắn bảo: "Cường giả xứ sở phía tây thì không phải xứ sở phía Đông có thể sánh bằng. Người chớ có cho là trước Cự Nhân Vương đã tránh được một kiếp thì liền thật sự tưởng rằng mình là nhân vật cấp vương của xứ sở." Nếu như không phải kiêng nể Thiên Sứ Vương, Tiêu Thần đã trực tiếp lấy Hoàng Toàn cốt chưởng chụp tới. Hiện tại hắn suy nghĩ, ba tên gia hỏa này rốt cuộc không phải là do Thiên Sứ Vương cử tới. Dường như là tự mình hành động mà đến đây, ngay cả hiện tại giết chết chúng thì cũng không sao cả. Lại còn có thể thu được ba khóa Hỏa Chung cường đại. "Thiên Sứ Vương chính là Vô

Thượng vương xử sở bên ngoài đại lục, chẳng lẽ ngươi cho rằng làm thủ hạ của ngài là sỉ nhục sao?" Một cổ bạch cốt thiên sứ hùng hổ hăm dọa. "Ta đã nói rồi. Ta đã quen tự do đi lại nên sẽ không theo các ngươi đâu." Tiêu Thần đã chuẩn bị ra tay. Hắn trong một đêm liên tục tiêu diệt hơn mười Hỏa Chung sinh vật cường đại Hoàng Toàn bậc hai, hiện tại ba tên Thiên Sứ sinh vật thực lực tương tự lên mặt vênh váo như thế làm hắn có ý định giết người. "Đã như vậy, chúng ta đây cáo lui." Ngay khi Tiêu Thần chuẩn bị xuất thủ thì, một cổ bạch cốt thiên sứ đột nhiên lôi kéo hai cường giả khác phóng lên cao. Tiêu Thần không truy theo, lẳng lặng nhìn bọn họ rời đi. "Tiểu Đức vì sao ngăn ta? Không phải chỉ là một kẻ Hoàng Toàn Tiến Hóa thôi sao. Hắn cùng cấp bậc với ta, chúng ta đã tịnh hoá linh hồn, chẳng lẽ so với hắn còn yếu sao. Ba kẻ ngồi trên cao chúng ta đồng thời xuất thủ là thực sự có thể diệt hắn." "Ngu xuẩn, hắn một mình một người trong một đêm giết hơn mười cường giả Hoàng Toàn bậc hai. Loại thực lực khủng bố ngay cả là ba người chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ, các ngươi rất tự đại." Bạch cốt thiên sứ được gọi là Tiểu Đức trách mắng: "Mặc dù Vô Thượng vương của chúng ta là vô địch, nhưng tuyệt không có nghĩa là chúng ta cũng có thể khinh thường tất cả địch thủ. Các ngươi phải biết rằng, đó là một người Hoàng Toàn vương giả, sự tự cao tự đại làm cho các ngươi quên đi lai lịch loại sinh vật khủng bố, được xưng là vô địch trong cùng bậc, không người nào có khả năng cùng tranh phong! Hôm nay ta theo hai người các ngươi lại đây, chẳng qua là đến hóa giải tình huống đối địch mà thôi. Hắc. . . Trên người hắn ta cảm ứng được khí tức Sinh Mệnh Nguyên Dịch, nói vậy gần đây hắn đã qua tiếp xúc qua. Như thế đúng là tốt nhất, nơi đây chính là vùng đất giao tiếp đông tây, ở cách Thần Thôn không xa lắm. Chúng ta đi thông tri cho người Thần Thôn, để bọn họ đến loại bỏ địch thủ khủng bố này đi. Chúng ta chỉ cần nhìn là được, thuận tiện từ trong tay người Thần Thôn có thể giao dịch Hoàng Toàn cốt thể cùng Hỏa Chung của nó." Trên bầu trời xa xa, ba tên Bạch cốt thiên sứ bí mật bàn bạc một phen, sau đó lập tức bay lên trời. Mặc dù Tiêu Thần đã sớm thay đổi chỗ tu, nhưng vào mấy ngày sau vẫn còn bị người khác tìm đến.

Ba tên bạch cốt Thiên Sứ làm hấn chán ghét lại xuất hiện , lần này hấn không muốn tha cho ba tên khách không mời này. Nhưng cùng lúc đó, hấn cảm ứng được âm thầm còn có khí tức càng mạnh mẽ hơn -- Chẳng lẽ là Thiên Sứ Vương sao, trong lòng hấn lập tức trầm xuống. Vừa lúc đó, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trên bình nguyên. Một chú bé hoạt bát đang sôi nổi chạy tới. "Hoàng kim bại hoại ở đây à?" Không ngờ là Tiểu Thiên Nhai của Thần Tộc . Tiếp theo, bóng dáng Lý Mục lão nhân xuất hiện , một bước xa hơn trăm trượng, cứ bước đi thông thả mà đến. "Bại hoại và khô lâu tiên sinh rất giống nhau nha. . ." Tiểu Thiên Nhai xinh đẹp như hoa như ngọc nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to, kỳ quái nhìn Tiêu Thần. Lão nhân Lý Mục của Thần Tộc mang theo nét vui vẻ nhẹ nhàng đi tới chốn này, miệng bảo: "Ta nghe ba vị cao thủ Thiên Sứ tộc nói, người đã giết Thần Tộc, luyện hóa ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch, có chuyện này sao?" Nói tới đây, lão nhú mày, bảo: "Ta thật sự cảm giác được khí tức của Sinh Mệnh Nguyên Dịch." Tiêu Thần xoay người nhìn sang ba vị bạch cốt Thiên Sứ, không thêm che dấu sát ý nữa. Nếu như không phải quen biết cùng Thần Tộc lão nhân thì chuyện này nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Thần Tộc lão nhân Lý Mục từ khi được ba vị Thiên Sứ tộc tìm tới, sau khi nghe xong bọn họ nói tất cả liên ý thức được ba tên gia hỏa này muốn mượn đao giết người. Bởi vì lão đã suy đoán ra Hoàng Toàn vương giả là ai, biết Tiêu Thần quyết không có thể nào hành động như thế. Thấy Thần Tộc lão nhân mặc dù cảm ứng được khí tức Sinh Mệnh Nguyên Dịch mà cũng không có tức giận, Tiêu Thần thở phào một hơi. Mặc dù là quen biết, nhưng vẫn cần phải giải thích cẩn thận. Lập tức, từ trong không gian Giới Chỉ hấn lấy ra những bình thần dịch này xếp thành hàng rồi giảng giải làm thế nào mà lại có được chúng. "Người là khô lâu tiên sinh. . ." Thẳng nhai Thiên Nhai kia cho đến lúc này mới biết được Hoàng Toàn khô lâu này chính là Tiêu Thần hơn một năm không gặp. Nó tự nhiên biết Tiêu Thần sẽ không làm hại thành viên Thần Tộc nên sôi nổi chạy tới. Ba tên bạch cốt Thiên Sứ quá sợ hãi, không ngờ đôi bên biết nhau, điều này làm cho bọn

chúng cảm giác đại sự không ổn. Mượn đao giết người không được, chỉ sợ chính mình phải chôn vùi ở chỗ này, bọn chúng tức thì phóng lên cao.

"Thần Tộc chúng ta không muốn bị cuốn vào trong thị phi, hôm nay ba người các người định kéo chúng ta xuống nước, đã phạm vào kiêng kỵ, không thể để lại các người được." Thần Tộc lão nhân Lý Mục bay lên trời, tốc độ khiến đến ngay Tiêu Thần đều phải tắc lưỡi. Trên bầu trời từng đạo hào quang nổ rộ ra, giống như một vầng mặt trời rực rỡ đang trôi nổi ở nơi này. Bay là tả, cốt phẫn bay là tả, Tiêu Thần vừa mới xông lên bầu trời, liền thấy ba cỗ Thiên Sứ sinh vật nát bấy, chỉ có đầu lâu đang rơi xuống, bị hắc đón vào trong tay. Đây là hắc lần đầu tiên nhìn thấy Thần Tộc lão nhân xuất thủ diệt địch, quả nhiên là mãnh liệt "Nhất tháp hồ đồ". Đến lúc này rốt cục hắc đã hiểu vì sao tây bộ Thiên Sứ Vương cùng phía Đông Tam Vương không muốn đi trêu chọc Thần Thôn ở giáp ranh xứ sở hai chốn đông tây.

"Khô lâu tiên sinh, đã lâu không gặp, người trở nên đẹp hơn." Tiểu Thiên Nhai nhìn Hoàng Toàn cốt thể toàn thân kim quang lấp lánh, trong mắt đều là những đốm sáng phản xạ. "... " Tiêu Thần không biết nói gì. Đồng thời, đối mặt với Thần Tộc lão nhân Lý Mục, hắc ít nhiều cũng hơi xấu hổ. Dù sao trong tay là một đám bình đồ đầy thần dịch. Hủy diệt thì quá đáng tiếc, nếu như không hủy diệt thì trong lòng Thần Tộc lão nhân hơn phân nửa sẽ rất không thoải mái. Tựa hồ nhìn ra tâm tư của hắc, Thần Tộc lão nhân thở dài một hơi, nói: "Trước đây xảy ra quá nhiều thảm kịch, trước mắt khắp các xứ sở bên ngoài chỉ có ba Thần Thôn . Nhưng mà, sau này để không lại cho bị kích phát sinh, cường giả trong Thần Thôn nếu như lớp hậu bối chưa trưởng thành đến đủ mạnh thì tuyệt đối không vội vàng cho đi tiến vào chỗ sâu trong đại lục thăm dò . Nếu những bình thần dịch này bị người chiếm được thì không cần phá hủy. Rơi vào trong tay của người, không tính là giúp thêm thể lực cho cái ác. Nhiều thần dịch như vậy cũng đủ cho người hoàn thành một lần lột xác cường đại." "Thần dịch không phải chỉ có thể dùng để tịnh hoá linh hồn sao?" "Đó là thần dịch bị pha loãng, thần dịch đích thực nếu như đủ nhiều thì có khả năng hoàn thành một lần lột xác trọng đại . Cự Nhân Vương, Thú Vương, Bách Chiến Vương đều bởi vậy mà trở thành Thông Huyền cường giả. Thiên Sứ Vương càng thêm lợi hại,

linh hồn hoàn toàn thần thánh không bụi, đã không có một tia Tử khí, thành tựu lớn nhất, thực lực sâu không lường được. " Thần Tộc lão nhân đã đi xa, Tiểu Thiên Nhai từ phía xa xa vẫy cánh tay nhỏ bé mà nói: "Khô lâu tiên sinh, sau khi trở về phải nhớ đến thăm ta a." Tiêu Thần đồng ý, hắc vụng đôi cốt chưởng vàng chói. Vốn tưởng rằng tối thiểu cần tu luyện nửa năm trở lên rồi mới có thể đột phá. Nhưng hiện nay cơ hội tấn bậc liền tại trước mắt thì làm sao mà Tiêu Thần lại trì hoãn thời gian? Hắc đầu tiên luyện hóa ba khóa Thiên Sư Hỏa Chung, rồi sau đó lập tức lấy ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch rót vào Hỏa Chung trong đầu lâu. "A. . ." Đây là một quá trình vô cùng thống khổ. Đến mạnh như Tiêu Thần mà lúc mới bắt đầu, cũng nhịn không được phải kêu đau. Thần dịch như là có tính ăn mòn mãnh liệt, Hỏa Chung còn sót lại tại linh hồn phát ra tiếng xèo xèo, một tia sát khí màu đen bị luyện hóa đi. Đau đồng thời sung sướng, đây là khắc họa chân thật Tiêu Thần giờ phút này. Sinh Mệnh Nguyên Dịch xanh biếc ngọc ngà lóe ra hào quang lấp lánh đang chậm rãi chảy xuôi vào trong đầu lâu Tiêu Thần, đang từ từ tịnh hoá hồn lực của hắc đầu tiên. Quá trình này giằng co suốt nửa tháng, Tiêu Thần tiêu hao hết năm bình lớn Sinh Mệnh Nguyên Dịch, rốt cục đã hoàn toàn tịnh hoá Hỏa Chung, không còn một tia Tử khí. Nhưng hắc đầu tiên cũng không dừng lại như vậy, vẫn đem thần dịch đổ vào bên trong đầu khớp xương. Nhưng mà tiếp theo không hề có cảm giác thống khổ nữa. Bởi vì Tử khí đã bị rút ra nên chỉ có cảm giác cường đại nước sữa hòa nhau, hồn lực tăng lên rõ rệt! Đồng thời, Sinh Mệnh Nguyên Dịch từ trong đầu lâu chậm rãi chảy xuôi ra, làm dịu mỗi một khối đầu khớp xương toàn thân, làm hắc đầu tiên không chỉ có tỏa ra một khí tức thần thánh mà càng có một phần cảm giác sự sống. Cuối cùng, khi tất cả Sinh Mệnh Nguyên Dịch đều sắp tiêu hao hết thì bất kể là Hỏa Chung của Tiêu Thần, hay là Hoàng Toàn cốt thể của hắc đầu tiên đều đã không thể lại hấp thu thần dịch, đã hoàn toàn bão hòa. Thậm chí non nửa bình thần dịch lãng phí từ cốt thể của hắc đầu tiên chảy vào trong đất bùn. Hắc đầu tiên theo đuổi hoàn mỹ nên không quan tâm nửa bình Sinh Mệnh Nguyên Dịch lãng phí kia, đến tận đây hắc đầu tiên đã hoàn thành một lần lột xác hoàn mỹ. Sau khi tất cả kết thúc, hào quang ngút trời bùng phát ra, ánh sáng Thần Thánh chiếu rọi khắp trên đại bình nguyên. Hỏa Chung cường đại dao

động mệnh mông cuồn cuộn đi tứ phương, Hỏa Chung sinh vật phàm là cảm ứng được loại khí tức này thì tất cả đều sợ đến quỳ mọp xuống. Tiêu Thần giờ phút này , thần hồn không bụi, thánh khiết như trăng tròn, hạt bụi nhỏ không nhiễm, không còn một tia Tử khí, linh hồn rất cực lột xác đến cảnh giới trọn vẹn như thể đã có máu có thịt. Hắn đã là một người hoàn toàn chân thật. Ngoài ra, Hoàng Toàn cốt thể tràn ngập khí tức sự sống. Trải qua thần dịch làm dịu, cả cỗ cốt thể cũng hoàn thành một lần lột xác bản chất nên càng thêm cường đại cứng cỏi, cơ hồ đã không thể hủy diệt. Hắn đạt tới cảnh giới cực hạn của Hoàng Toàn vương giả , nếu lại tiến thêm một bước thì đó là một cõi thiên địa mới tinh. Tiêu Thần không nhịn được hét dài một tiếng, dao động tinh thần làm rung chuyển tứ phương. Hỏa Chung sinh vật trong vòng ngàn dặm, toàn bộ dập đầu quỳ lạy. Thần hồn không bụi, toàn thân vàng tươi, hạt bụi nhỏ không nhiễm, hào quang lóng lánh, từng đạo ráng lành nở rộ ra. Hắn bước dài đi về xứ sở có thành trì. Hôm nay sau khi hoàn thành một lần lột xác hoàn mỹ , hắn có thể tùy ý lui tới tại các xứ sở bên ngoài , những nơi đi qua không người nào dám ngăn cản. Ngay cả là Thiên Sứ Vương có muốn ra tay thì chỉ sợ cũng phải do dự một phen . "Hôm nay lại đi Cửu Châu, thực lực hắn là đủ để đi rồi . . ." Tiêu Thần ngẫm nhìn về phương xa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 377: Lại đến Cửu Châu

Vào lúc này Tiêu Thần thần hồn không bụi, thánh khiết như vầng trăng. Hắn có một loại siêu thoát tục khác hẳn sinh vật của Tử Vong thế giới, giống như là thần linh Thiên Giới. Che giấu đi uy áp tử khí tức cường đại đè nén tứ phương, hào quang lượn lờ bên ngoài thân thể cũng ẩn giấu theo, Hoàng Toàn cốt thể long lanh trong suốt, giống như thần ngọc hiếm có chạm mài mà thành. Khí tức cường giả sau khi giấu đi lại có thêm một phần nội tình, hàm chứa mà không lộ. Khi Tiêu Thần xuất hiện ở giữa các thành trì xứ sở phía tây thì lập tức gây ra một trận hỗn loạn. Một vị Hoàng Toàn

siêu cấp Tiến Hóa vương giả, bất kể đi tới chỗ nào thì đều không người nào dám khinh thị. Nhất là kẻ ngồi trên cao cũng biết lai lịch của hãn. Đại náo xứ sở thống trị của Cự Nhân Vương , trong một đêm liền giết hơn mười vị cường giả Hoàng Toàn bậc hai , khắp xứ sở phía Đông lan truyền xôn xao. Mà hôm nay gặp phải vị Hoàng Toàn vương giả đã gây ra phong ba vô tận này thì tựa hồ càng thêm sâu không lường được. Toàn thân lấp lánh rực rỡ, nó hàm chứa lực lượng cường đại khó có thể đo lường được. Những kẻ ngồi trên cao ở xứ sở phía tây từ trước đến giờ cao ngạo, luôn tự nhận là cao hơn cường giả xứ sở phía Đông một bậc. Nhưng đối mặt Hoàng Toàn vương giả này , kẻ độc thân tiến vào xứ sở phía tây thì tuyệt đại đa số đều lựa chọn im lặng, không dám trêu chọc. Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Cường giả hai xứ đông tây bình thường đều không dám dễ dàng tiến vào xứ sở đối phương. Ngay cả Cự Nhân Vương cũng không dám xâm nhập phương tây, nên tự nhiên làm cho rất nhiều cường giả phía tây tràn đầy tự tin. Lúc Tiêu Thần xuất hiện ở một tòa đại thành thì Thành Chủ lập tức xuất hiện. Đó là một con bạch cốt Sư Thửu, loại sư tử có cốt thể hùng tráng, bẩm sinh nó có một đôi cánh trắng nõn. Nó lớn tiếng trách mắng Tiêu Thần, chất vấn hãn vì sao tự tiện tiến vào trong thành trì do nó thống trị. Trong nhận thức của bạch cốt Sư Thửu , bất cứ cường giả phương đông nào tiến vào tây bộ thì đều bởi vì e ngại Thiên Sứ Vương mà không thể không nhường nhịn. Nếu như quất mắng một vị Hoàng Toàn vương giả cường đại , như vậy không nghi ngờ sẽ làm uy danh của nó tăng mạnh. Nhưng mà, lần này thì nó sai quá mức. Tiêu Thần trực tiếp xuất thủ, đánh nó đến hình thần tiêu diệt, ngay cả Hỏa Chủng cũng không thềm thu hoạch. Tất cả Hỏa Chủng sinh vật nhìn thấy điều này thì cả kinh trợn mắt há hốc mồm, chỉ nhắc tay đã biến một vị cường giả Hoàng Toàn bậc hai tan thành tro bụi, đây là thực lực như thế nào? Một tên thiên sứ ngạo mạn vốn là giúp Sư Thửu trợ trận , lúc ấy chợt ngừng cước bộ. Hãn sợ hãi suýt nữa lập tức chạy trốn, nhưng rồi run rẩy bảo: "Hoàng Toàn vương giả người cũng đã biết, đây là xứ sở phía tây. Tất cả thành trì nằm dưới sự thống trị của Vô thượng vương, người làm như thế là xúc phạm đến sự tôn nghiêm của Thiên Sứ Vương !" "Người đang chất vấn ta chăng? Ta cũng là Vô Thượng vương. Nếu nói như thế là người xúc

phạm tôn nghiêm của ta." Tiêu Thần giơ một ngón tay điểm ra."Oanh" một tiếng. Bạch cốt thiên sứ cường đại văng tung tóe giữa những người đứng xem. Quang cảnh quả là rung động . Tùy ý một ngón tay liền điểm nát một vị cường giả Hoàng Toản bậc hai khác. Thủ đoạn thông huyền như thế đã trấn áp tất cả cường giả chứng kiến. Tiêu Thần không thèm để ý chút nào mà xuyên qua thành. Tiếp theo hần nhằm một tòa thành trì đi tới. Hần giống như một kẻ đi du ngoạn. Tại các thành trì xử sở phía tây tùy ý đi lại. Tựa hồ tuyệt không lo lắng làm Thiên Sứ Vương tức giận. Chỉ có số ít cường giả biết là chuyện gì xảy ra. Trước đó không lâu đã mất tích ba tên bạch cốt thiên sứ. Hần là chúng khiêu khích vị Hoàng Toản cường giả này quá nghiêm trọng . Hiện tại tựa hồ là "Có đi có lại" , là "Thăm đáp lễ" . Đối với điều này. Thiên Sứ Vương cũng không có làm bất cứ điều gì đáp trả. Mỗi vị chủ nhân thành trì liền càng thêm không dám làm bất cứ hành động quá khích nào. Xúc phạm sự uy nghiêm của vương giả, chỉ sợ sẽ uổng mạng giống như tên Sư Thử không may kia. Hoàng Toản vương giả xuất hành, không người nào dám chặn. Tiêu Thần loanh quanh tại xử sở phía tây mấy ngày, rồi sau đó cứ như vậy rời đi. Hần đi một mạch về hướng đông, chuẩn bị thăm hỏi Cự Nhân Vương. Hần một mạch đi về phía đông, lần này không hề trốn tránh nữa mà luôn xuyên qua thành trì. Khi tiến vào các thành trì phía Đông, lập tức hần trở thành tiêu điểm. Đầu tiên hần trở lại Phá Quân thành, phát ra dao động tinh thần rung động mấy trăm dặm , triệu hoán Hỏa Chung sinh vật đã chạy tứ tán đi. Kết quả, Sát Phá Lang cùng Hoàng Toản khô lâu chạy tới trước hết , hai vị này cũng không đi xa. "Đại ca người quá cường đại, nghe nói ca xử sở phía Tây trêu chọc khắp nơi. Ngay cả Thiên Sứ Vương đều phải duy trì im lặng hiếm thấy, thật sự là tấm gương của đệ . . ." Sát Phá Lang vừa gặp mặt lại bắt đầu vuốt mông ngựa loạn. Hỏa Chung sinh vật tản đi lại lục tục trở về, trong lòng bọn họ không hề e ngại nữa. Tiêu Thần trở về, lại khiến cả xử sở phía Đông cũng không còn bình yên nữa. Rất nhiều cường giả đều cho rằng hần cùng Tam Vương có thực lực địa vị ngang nhau, nếu không tuyệt không dám trở về. Tại Phá Quân thành vẹn vẹn dừng lại ba ngày, Tiêu Thần liền bắt đầu xuất phát. Hần nhằm hướng xử sở Cự Nhân Vương thống trị đi tới. Việc đông tiến như thế không

che dấu chút nào lập tức thu hút ánh mắt tất cả Hỏa Chung sinh vật mạnh mẽ xứ sở phía Đông . Tiêu Thần trở thành tiêu điểm, tất cả những kẻ ngồi trên cao cường đại đều chú ý sự phát triển của tình thế. Trong suy đoán của mọi người, Tiêu Thần chắc chắn cùng Cự Nhân Vương sẽ triển khai một trận đại chiến sinh tử, đây là điều không thể tránh. Sự thực, Tiêu Thần cũng đã làm tốt việc chuẩn bị đại chiến, hẳn muốn giết tất cả những kẻ ngăn cản. Hẳn một mạch đi về phía đông, rồi sau đó lại bắc tiến, đi vào xứ sở Cự Nhân Vương thống trị. Cứ gặp thành trì tất vào, nhưng lại không gặp được một kẻ khiêu khích nào, càng không gặp phải một kẻ ngăn cản nào. Các Thành Chủ cường đại trước khi hắn đến thì tất cả đều chạy trốn, Thành Chủ yếu ớt thì so với mèo còn ngoan ngoãn hơn, căn bản không dám làm trái với ý tứ của hắn. Mặc dù hắn xuyên qua rất nhiều thành trì, nhưng không có một chút lực cản. Hôm nay, đạt tới Hoàng Toàn cực cảnh, Tiêu Thần căn bản không có ý sợ. Hắn không sợ Cự Nhân Vương có thể đùa giỡn giở ra trò gì nữa. Một mạch bắc tiến, mắt thấy Cự Nhân Thành phía trước. Hắn bước dài đi tới, rốt cục đã đến ngoài thành. Cự Nhân Thành hùng vĩ , đoạn tường thành lớn lần trước bị phá hủy hiện tại đều đã sớm sửa chữa xong nên vẫn cao to vô cùng. "Cự Nhân Vương ra đây gặp ta . . ." Tiêu Thần ở ngoài thành hét lớn, làm rung động cả tòa thành hùng vĩ, uy áp khủng bố bùng phát không che dấu chút nào. Đây là một loại uy hiếp cường đại. Đúng lúc này, cửa thành cao lớn ầm vang một tiếng bị mở ra. Cự Nhân Vương bước dài ra, đồng thời bên cạnh hắn còn có hai vị vương giả khí thế không kém hắn chút nào. Cường giả bên trái giống như một con quái thú, không ngờ so sánh con nhện tám chân thì còn nhiều càng hơn không ít. Mười tám cái chân dài sắc bén như đao , còn có mười tám cái tay, trên vai mọc ra chín cái đầu, phân biệt là hổ, sư tử, báo mỗi loại không giống nhau, hoàn toàn là một quái nhân. Tên cường giả bên phải cũng rất kỳ lạ, toàn thân đen nhánh, giống như hắc ngọc , thật sự hiếm thấy. Tiêu Thần giật mình trong lòng. Là Thú Vương cùng Bách Chiến Vương cũng đến sao? Không ngờ Cự Nhân Vương ra đón chào, lại không có một chút sát khí, mà hai đại cường giả bên cạnh cũng đều rất thư thả. "Chúc mừng người tấn chức vào cảnh giới Hoàng Toàn bậc ba, e rằng ngài vàng đệ nhất cường giả xứ sở phía Đông

không thể thiếu người được." Cự Nhân Vương nói như thế làm cho Tiêu Thần cảm thấy kinh dị. Bởi trong tưởng tượng của hắn, hai người gặp mặt tất nhiên sẽ dẫn tới đại chiến sinh tử, tại sao lại có thể bình an ở chung như vậy. "Cự Nhân Vương đừng có giờ âm mưu quỷ kế, ta và người quyết một trận tử chiến đi." "Mỗi lúc mỗi khác." Cự Nhân Vương căn bản không có ý đánh nhau, hắn nói: "Lại đây, ta giới thiệu hai vị bằng hữu cho người. Vị này là Thú Vương, vị này là Bách Chiến Vương." Quả nhiên không ra ngoài dự đoán của Tiêu Thần, hai đại cường giả kia đích thật là hai vương khác. "Người rốt cuộc có ý tứ gì, chẳng lẽ ba người các người muốn liên thủ sao?" Tiêu Thần nhìn chăm chú tam đại cường giả. "Cũng không phải, hai người chúng ta đến đây để hóa giải thù hận giữa các người." Bách Chiến Vương mở miệng nói, toàn thân nó đen nhánh, trên trán cũng có Liên Hoa ấn ký. "Oan gia nên giải không nên kết." Thú Vương nhiều đầu nhiều tay cũng mở miệng khuyên nhủ, trên trán của cái đầu ở giữa của nó cũng có Liên Hoa ấn ký. Tiêu Thần tỉnh táo lại, nhìn bọn hắn chăm chăm. Hắn hỏi phi thường bình tĩnh: "Tại sao các người muốn làm như vậy?" "Được rồi, ta cũng không vòng vo, nói thiệt cho người biết đi." Bách Chiến Vương giậm bớt dao động tinh thần, nói: "Cường giả trong kia không hy vọng ở xứ sở bên ngoài phát sinh náo động. Cách đây không lâu truyền xuống mệnh lệnh, yêu cầu bọn ta ràng buộc thủ hạ nhân mã lẫn nhau." "Trong kia? !" Tiêu Thần lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Hắn lấy tay chỉ về hướng sâu trong đại lục mà nói: "Các người là nói tới chỗ sâu trong đại lục?" "Không sai." Thú Vương khẳng định gật đầu, nói: "Hôm nay người tấn bậc thành công, thực lực có thể nói là cường giả cấp chúa tể ở xứ sở bên ngoài, nên đã có tư cách đón nhận loại mệnh lệnh này." "Đón nhận mệnh lệnh trong kia?" Tiêu Thần vô cùng giật mình, nhưng mà lại cực kỳ không đồng ý. Không ai có khả năng hạ mệnh lệnh cho hắn, nếu như bị trói buộc thì hắn tình nguyện vĩnh không tiến vào chỗ sâu trong đại lục. Cự Nhân Vương cười cười, bảo: "Người thật có thiên phú, đủ sức dẫn theo đại quân tiến vào sâu trong đại lục..." "Đừng nghe hắn nói lung tung." Bách Chiến Vương cắt đứt lời nói của Cự Nhân Vương, rồi nói với Tiêu Thần: "Khi chúng ta cũng đủ cường đại thì tự nhiên có khả năng tham gia vào quyết đấu cùng chỗ sâu trong đại

lục . Nhưng lần này chúng ta không thể không nghe, đây là mệnh lệnh do một tồn tại vô phương tưởng tượng ban ra. Người còn nhớ chiêu hồn khúc mà không lâu trước đây nghe được chứ?" "Người đang nói đến tiếng ca thiếu nữ từ chỗ sâu trong đại lục truyền đến ? !" Tiêu Thần bị kinh sợ .

"Không sai, một vị vô thượng cường giả nghịch chuyển tử vong , huyết nhục tái sinh, thực lực của nàng đạt tới cảnh giới như thế nào thì chúng ta không thể hiểu hết. . ." Kế tiếp, Tiêu Thần cùng tam đại vương giả đi vào Cự Nhân Thành. Tại phủ Thành Chủ mật đàm trong thời gian dài, cuối cùng cuộc đại chiến mà bên ngoài suy đoán cũng không nổ ra. Bách Chiến Vương, Thú Vương, Hoàng Toàn vương giả bình tĩnh rời khỏi Cự Nhân Thành . . . Bên ngoài căn bản không biết đây là tại sao. Tiêu Thần ra sức lắc đầu, dĩ nhiên sơ bộ biết được một chút bí ẩn ở chỗ sâu trong đại lục. Điều này chấn động hẳn rất lớn, nhưng mà hiện tại chỉ có thể chôn dấu dưới đáy lòng. Rời khỏi Cự Nhân Thành, hẳn đi về Phá Quân thành. Nhưng mà hẳn hơi không cam lòng, nên trên đường tiêu diệt chủ nhân của ba tòa đại thành. Làm cho Cự Nhân Vương biết được tin tức thì nổi trận lôi đình, mắng hẳn bội bạc. Tiêu Thần cho người truyền lời tới Cự Nhân Vương, nói là bị hẳn đuổi giết mấy ngày, nay làm như thế mới coi là huề nhau. Cự Nhân Vương giận dữ. Bị chém hơn mười người cường đại chính là thủ hạ của mình, có hại chính là hẳn, làm sao bây giờ mới coi là huề nhau? Thật sự tức chết người. Nhưng cuối cùng hẳn lại nhin xuống, không bởi vậy mà gây chiến.

"Thật thất vọng . . ." Tiêu Thần đợi Cự Nhân Vương trong thời gian dài, cũng không có thấy nó đánh tới. Hẳn tràn đầy vẻ tiếc nuối, nếu như đối phương đánh tới thì hẳn liền lấy cơ tiêu diệt một bậc vương giả. Trở lại Phá Quân thành, Tiêu Thần đem ba khóa Hỏa Chung cường đại cùng với lượng lớn Thái Toàn toái cốt trong không gian Giới Chỉ trung , tất cả đều để lại cho Sát Phá Lang cùng Hoàng Toàn khô lâu. Hẳn chuẩn bị phải tay việc làm ông chủ, tạm thời không để ý tới việc này. Bởi vì, một lần nữa hẳn lại tiến vào Cửu Châu. Trăm tộc xuất hiện, Lệ Nhân tuyệt thế, vương giả trẻ tuổi các tộc cùng chung một chỗ. Hẳn rất muốn trở về xem Cửu Châu rốt cuộc đã xảy ra biến hóa như thế nào. Trú tại Thần Thôn trong một thời gian ngắn ngủi , Tiêu Thần lại cáo biệt đi. Hẳn đi tới Cốt Tinh trong tòa thành

trì. Lấy phấn bạch cốt để dấu đi Hoàng Toản cốt thể, hắn mới vào thành. Nếu không hăn hiểu rằng rất dễ dàng bị người có tâm phát hiện ra điều dị thường. Cẩn thận đi vào trong khu hoang phế kia, Tiêu Thần tiến vào trong Cốt Tinh, lại một lần nữa đi tới vùng đất Cửu Châu. Trong khoảnh khắc xuất hiện ở Tử Thành trước hồng hoang Cổ Thôn, trên bầu trời một vầng trăng tròn sáng tỏ treo cao, trông đặc biệt rực rỡ sáng ngời. Đồng thời cách đó không xa, trong rừng quế, hoa đang nở cũng cực kì rực rỡ. "Chẳng lẽ là đã đến ngày hội Trung thu?" Tiêu Thần hóa thành một đạo kim mang nhắm phía phương xa, sau khi tùy ý tiến vào mấy thôn trấn thì hăn thu được kết luận xác thực, hôm nay thật sự là ngày Trung thu. Đi dưới đêm trăng, trên những cây quế trồng hai bên đường mọc đầy hoa. Hoa quế óng ánh nở từng chùm, Tiêu Thần phảng phất lại lần nữa ngửi thấy được những đợt hương thơm thấm vào tận ruột gan . "Đã từng cùng người nhà hưởng tiết trời này, nhưng hôm nay. . . khi nào ta mới có thể lại lần nữa ngửi thấy được đầy đủ hương thơm hoa quế đây?" Đúng lúc này, hăn đột nhiên thấy một đạo bạch quang dưới ánh trăng như nước, với tốc độ khó có thể tin nổi đang bay về phía Tử Thành. Rồi sau đó, hăn nghe được tiếng khóc nức nở như ẩn như hiện. Tiêu Thần thất kinh, vội vàng phóng đi nơi đó . Trước Tử Thành, một con tiểu thú trắng như tuyết, đáng thương như vậy mang theo một cái rổ trúc cực đại, bên trong bày đầy đồ ăn và cây nến. Nó khóc mà châm cây nến, rồi sau đó lại bày tất cả đồ ăn ở trước Tử Thành. Tiêu Thần thấy tất cả, dĩ nhiên có một cảm giác chua xót . Những món này đều là thứ hăn thích ăn . . . Tiểu quý dĩ nhiên còn nhớ rõ, lại vào đêm Trung thu đến tế bái, điều này làm cho hăn phi thường cảm động.

Chương 378: Thời đại của Vương

Ánh trắng trắng ngần chiếu rọi bên ngoài Tử Thành làm nổi bật hình ảnh cô đơn. Nó đau buồn mà trông thảm thương đến như vậy. Thân hình nhỏ bé đang không ngừng rung động. Đó là nó đang nức nở. Nó chăm chú thắp thêm cây nến. Bày ra những món mà Tiêu Thần thích ăn. Trong đôi mắt to của nó tràn ngập nỗi buồn man mát. " 'Nha 'Nha..." 'Bạch tiểu thú khác thật thương tâm. Đôi mắt to ngập tràn nước mắt. Mỗi lần hàng mi dài rung động thì những giọt lệ trong suốt lại nhỏ xuống lã chã. So với trước đây nó không có bất cứ thay đổi gì. Vẫn không cao quá một thước. Tựa hồ vĩnh viễn không lớn được. Toàn thân trắng như tuyết lóa ra ánh sáng lấp lánh. Có thể nói như một thiên thần. Nhưng giờ phút này tiểu tử đó lại vật vờ đau khổ. Trong đôi mắt tròn xoe như Hắc Bảo thạch, những dòng nước mắt tuôn xuống đều đặn. Nó thương tâm nức nở, giống như một cô nhi bé nhỏ mất đi người thân. "Y nha..." Nó vừa rơi lệ, vừa hướng về phía Tử Thành khẽ gọi. "Tiêu Thần... Hồn hê... Trở về hê..." Giờ phút này Tuyết Bạch Tiểu Thú rất làm cho lòng người ta chua xót. Giống như đứa bé bị bỏ rơi, nó lặng lẽ ngồi rơi lệ. Thân hình nhỏ bé như thế làm cái giỏ trúc bên cạnh so với nó còn to hơn nhiều. Càng làm nổi bật nỗi cô đơn vô bờ. Nó tựa hồ đang nhớ lại chuyện cũ. Nhìn về Tử Thành mà nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Thi thoảng nó thì thào khẽ gọi: "Tiêu Thần... Hồn hê... Trở về hê..." Tiếng khóc nỉ non từ gan ruột nhẹ nhàng lượn lờ bên ngoài Tử Thành. Dưới ánh trăng đêm càng đặc biệt đau thương. Những cây quế đằng xa nhẹ nhàng chấp chờn. Những cánh hoa rơi xuống giống như là mưa lệ đang rơi. Tiêu Thần mặc dù là Hoàng Toàn cốt thể, không có huyết nhục. Nhưng thấy tiểu thú như thế thì vẫn có một cảm giác muốn rơi lệ. Tiểu quý đáng thương như vậy làm trong trái tim hắc dâm trào những đợt cảm giác chua xót. Nhưng hắc cũng không lập tức ra mặt. Bởi vì hắc cảm ứng được hơn mười tu chân đang tạo thế hình quật từ từ tiếp cận. Tựa hồ muốn gây bất lợi cho Kha

Kha. Đây tuyệt đối là không thể tha thứ! Tiểu thú hiện tại vẻ mặt ngơ ngẩn rất dễ dàng bị đánh lén. Tiêu Thần như là quỷ mị hiện ra phía sau hơn mười tu chân kia, chuẩn bị tung ra một kích. "Y nha y nha... Ta không có cha mẹ không có thân nhân. Người cũng bỏ ta đi ... Nhiều năm như vậy... Ta rất nhớ người..." Tuyết Bạch Tiểu Thú tựa hồ khó lòng tự kiềm chế. Không nhịn được mà khóc rống lên. Nước mắt làm mờ hai mắt nó. Thân hình nhỏ bé ngồi ở cây nền gần như cao bằng nó. Nó thì thào khẽ gọi: "Tiêu Thần... Hồn hê... Trở về hê... Ta muốn gặp người..." Sau khi Tuyết Bạch Tiểu Thú ô ô khóc lớn lại ngã lăn ra đất. Thân hình co rúm hiện ra yếu ớt mà lại đáng thương. Nước mắt làm ướt một vùng đất lớn. "Y nha... Ô ô..." Mười mấy người kia đã tạo thành hình rẽ quạt chậm rãi tiếp cận. Chúng muốn nhân cơ hội này tiến lên tập kích giết được tiểu thú. Mà Tiêu Thần cũng hành động vào lúc đó. Chúng định đối phó tiểu thú như thế, đối với Tiêu Thần mà nói là không thể chịu được. Hắn hóa thành một hào quang vàng rực vọt tới giữa những kẻ định tập kích này. Hắn muốn rung động Bản Nguyên Thiên Âm để giết toàn bộ bọn họ. Nhưng có kẻ so với hắn còn nhanh hơn. Một quầng sáng sắc sỡ giống như Ngân Hà trút xuống từ chín tầng trời. Ngàn ánh hào quang vạn đạo ráng lạnh phủ kín đất trời đã chụp xuống. Nó tràn ngập khắp nơi, phảng phất thông lên đến tận bầu trời. Không ngờ là Tuyết Bạch Tiểu Thú ra tay. Mặc dù đang cuộn mình khóc nhưng nó căn bản không mất đi sự cảnh giác, phảng phất tất cả chung quanh đều nằm trong tay nó. Vền vền cũng không quay đầu lại quăng ra một cái. Thất thải hào quang liền cuộn cuộn khắp vùng trời, như thể mỗi một tắc không gian của chốn này đều bị bao phủ, trong nháy mắt đã giam cầm mọi người. Thần thông như thế so sánh năm đó cũng không biết mạnh hơn biết bao nhiêu lần. Mà cũng trong quá trình ngăn ngừa này, bạch thú trong chớp mắt đã biến thành màu vàng giống như hoàng kim thuần khiết điêu khắc mà thành. Sau đó lại biến hóa thành màu xanh biếc giống như lục mã não -- đương nhiên cũng vền vền lóe ra một cái mà thôi. Cuối cùng lại biến hóa thành trắng như tuyết. Tất cả bao gồm Tiêu Thần đều trong nháy mắt đã mất đi năng lực hành động, khó có thể nhúc nhích mảy may. Rồi sau đó bị một lực lượng cực lớn hất lên. Hơn mười thông đạo không gian xuất hiện trong nháy mắt, toàn bộ mọi người bị

hút vào đó. Bao gồm cả Tiêu Thần có cảm giác bầu trời xoay tròn. Rồi sau đó rơi xuống đường hầm không gian, tiến vào trong tòa thành lớn cổ xưa tràn ngập khí tức tử vong vô tận cùng cảm giác bị đè nén. Tất cả mọi người đã bị Kha Kha ném vào Tử Thành. Ngay cả Tiêu Thần cũng thế, không có người nào có thể may mắn thoát khỏi. Cùng lúc đó, một đạo chớp trắng chói mắt cắt qua bầu trời đêm yên lặng. Giống như một cầu vồng bay về phương xa. Tiếng khóc như ẩn như không dần dần biến mất. Đồng thời với việc Tuyết Bạch Tiểu Thú ném mọi người ném vào Tử Thành thì chính nó cũng rời khỏi nơi này. Hơn mười tu chân bị đánh vào Tử Thành có phần nộ mà lại sợ hãi. Tất cả đều dốc hết khả năng định chạy ra khỏi chốn tuyệt thế hung hiểm này. Mà Tiêu Thần chính là đỡ khóc đỡ cười. Thật vất vả hiện mới gặp Kha Kha mà lại bỏ lỡ như vậy. Bị tiểu thú lỡ tay đánh lén, cùng ném vào Tử Thành. Nhưng thấy nó đến nay vẫn bình yên vô sự thì Tiêu Thần hoàn toàn yên lòng. Qua nhiều năm đánh nhau như vậy, tiểu tử kia hẳn là một mực rất cẩn thận. Như vậy nếu hắn đã lại đến Cửu Châu. Khi có thời gian sẽ đi tìm nó. Nếu muốn đi ra khỏi Tử Thành thì hơi khó khăn. Có một lực lượng cổ quái đã phong bế chỗ này, ngăn cản mọi người rời đi. Nếu muốn bay lên trời đều phi thường khó khăn. Chỗ đại hung hiểm này đã chôn vùi rất nhiều Bán Tổ. Là nơi các giới tu chân đều phải biến sắc khi nói tới nó. Năm đó. Nương theo được một khúc ca dao cổ xưa, Tiêu Thần cơ hồ đã đưa tất cả Bán Tổ xuống suối vàng. Còn có truyền thuyết rằng từ cổ chí kim, có vô số cường bị giam cầm ở trong thành. Vĩnh viễn phong bế ở nơi này. Tu chân giả bị ném vào Tử Thành đều rất sợ hãi. Mười mấy người triển khai thủ đoạn vội vàng vọt lên trên trời. Nhưng cuối cùng đều bị một cổ lực lượng cường đại cứ thế đè xuống nên vô phương thoát khốn. "Chúng ta sẽ không chết ở chỗ này chứ?" Có người sắc mặt tái nhợt khi nhớ ra những truyền thuyết này, lập tức bắt đầu run rẩy. "Chết tiệt. Những dị tộc vương này rất hỗn đản. Thù lao cho ta cũng không nhiều. Thật không ngờ truy tìm dấu vết Tuyết Bạch Tiểu Thú lại nguy hiểm như vậy..." ... Tiêu Thần nghe tiếng bọn họ. Dần dần đã hiểu là chuyện gì xảy ra. Hình như Kha Kha đã đánh bại hai dị tộc vương. Làm cho hai tộc kia có kiêng kỵ trong lòng. Chúng lợi dụng trọng thưởng để huy động cao thủ truy đuổi theo tiểu thú.

Muốn đối phó nó. Chỉ là Tuyết Bạch Tiểu Thú cũng kín đáo. Qua nhiều năm như vậy chẳng qua cũng xuất hiện mấy lần mà thôi. Luôn luôn vừa hiện thì trong nháy mắt biến mất. Mà hai tộc tựa hồ thăm dò lai lịch của Kha Kha. Biết nó rốt cuộc sẽ xuất hiện ở những nơi có liên quan cùng Tiêu Thần. Bởi vậy bố trí người nhìn chăm chú chỗ đó. Một đám người mắng to hai dị tộc vương kia, chỉ nói cho bọn họ rằng Kha Kha là con quỷ tham lam hỗn đản yếu ớt trong bách tộc. Tiền trả thù lao rất ít lại vẫn còn đẩy bọn họ rơi sâu vào tử địa. Nhưng bọn hắc vừa mắng lại vừa nhìn chăm chú vào Tiêu Thần. Có người nói thầm: "Chẳng lẽ là Khô Lô từ chỗ sâu trong biển đi ra. Không có nghe nói tộc Khô Lô kia cùng con tiểu thú từng có quan hệ. Có điều khô lô sắc vàng lấp lánh này mà đem bán thì cũng không tồi. Hắc là trong tộc khô lô nó không phải một nhân vật đơn giản..." Tiêu Thần âm thầm kinh ngạc. Lại còn có tộc Khô Lô. Tựa hồ chuyện bách tộc tiến vào Cửu Châu đại quy mô đã bị mọi người biết rõ. Điều này làm thân phận của hắc có rơi xuống. "Mẹ... Chính cái... khô lô này đột nhiên vọt tới giữa chúng ta mới đánh động con tiểu thú làm nó giật mình. Hại chúng ta hãm sâu tử địa..." Hơn mười tu chân nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn Hoàng Toàn khô lô. Bọn họ dần dần xúm lại lại, muốn động thủ giết hắc. Nhưng vừa lúc đó. Từ trong một tòa nhà cổ ở gần cửa thành phát ra một tiếng gầm nặng nề, rồi sau đó từng đạo sát khí ghê gớm tỏa ra. "Kẹt kẹt " Cánh cửa tòa nhà cổ đóng chặt trong phút chốc bị một cơn gió lạnh thổi tung ra. Sương đen dày đặc giống như dưới âm phủ trong nháy mắt tràn ngập ra, bao phủ nơi này. Giơ tay không thấy được năm ngón! Hơn mười tu chân lập tức quá sợ hãi. Hoảng sợ kêu lên. Trong cơn gió lạnh, màn sương đen dày đặc căn bản không sao tản ra. Ngay cả là dùng Thiên Nhân Thông đều khó có thể hiểu rõ. "A..." Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, sinh ra tại chỗ Tiêu Thần không đứng, ngay sau đó âm thanh câm bật. Hắc thật sự chú ý mới cảm ứng được ở bên cạnh có một người đã ngã. Trái tim bị tà vật nào đó moi đi ra ngoài. Trong cơn gió lạnh lay động, màn sương đen mênh mông cuộn cuộn. Tiêu Thần dựa vào linh giác dựa vào tâm nhãn mới thấy được một bóng đen tay buông thõng đến mắt cá chân. Song chương là đôi tay vượn buông xuống đến đầu gối cùng với móng tay màu xanh sắc bén

như đao, chúng dài ước chừng có nửa thước. Trên đó cắm một trái tim đang đập phập phồng. Vô phương thấy rõ dung mạo hẳn, bởi vì bị hoàn toàn che kín. Xoẹt Một cơn gió lạnh thổi đến chỗ Tiêu Thần. Tà vật kia giống như một đạo chớp đen xông đến phụ cận. Móng tay sắc bén màu xanh hoa lên về hướng ngực hẳn. Tiêu Thần mở rộng Hoàng Toàn cốt chưởng, hướng ra phía ngoài nghênh đón. Chúng cùng móng tay dài hơn nửa thước kia va chạm chung một chỗ. Lại phát ra âm thanh leng keng làm bắn tung tóe những bông hoa lửa. "Ô ô..." Gió lạnh càng mạnh hơn. Vài tòa nhà cổ bên cánh cũng "kẹt kẹt " mở rộng ra. Những bóng dáng cao lớn mà lại uy nghiêm đáng sợ nương theo sương đen ngập trời lao ra, lập tức chạy đến chỗ đám người đang sợ hãi. "A..." Những tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên liên tiếp. Trong nháy mắt ngăn ngủi, ngoại trừ Tiêu Thần thì tất cả tu chân đều ngã vào trong vũng máu. Gió lạnh từng hồi. màn sương đen bắt đầu khởi động. Những bóng dáng cao lớn u ám dọa người kia trông đúng là muốn kì quái tới đâu thì khác thường tới đó. Trong bóng tối thì thoảng có có những tia sáng xanh lét vô cùng độc ác lóe ra. Tựa hồ đó là một đôi mắt ác quỷ. Mấy cái tà thi đã mấy lần nhắm về phía Tiêu Thần, nhưng đều bị hẳn chặn lại. Hai bên giằng co hồi lâu rồi mấy tà vật u ám khủng bố mới rút đi "Dát dát..." Những âm thanh làm cho người ta sởn gai ốc vang lên trong bóng đêm. Những tà thi này rời đi thì đều cầm lấy một người tu chân đã chết mà gặm. Trong mơ hồ Tiêu Thần thấy một tu chân đều bị ăn hết lục phủ ngũ tạng . Thậm chí ngay cả đầu lâu đều bị cắn nuốt chửng. Đây là cảnh tượng làm cho người ta sởn da đầu. Sự nguy hiểm cùng khủng bố của Tử Thành càng hơn trước đây . Khi màn sương đen tan đi thì tất cả các tòa nhà cổ ở quanh đó đều đã đóng chặt cửa. Chỉ có âm thanh nhai xương gấu làm người khác sởn gai ốc kia thì vẫn còn tiếp tục. Trên đường Tử Thành lưu lại hơn mười vết máu chạy dài đến trước hơn mười tòa nhà cổ thì chấm dứt. Trong đó có chút nội tạng cùng toái cốt nát vụn cũng bị đánh rơi trên đường. Đây là một cảnh tượng thảm thiết. Tiêu Thần nhìn đi nhìn lại rồi sau đó xoay người đi về hướng tường thành. Hẳn bắt đầu leo lên phía trước. Mặc dù lực phong bế cường đại giống như một quả núi lớn áp chế ở trên người của hẳn làm Tiêu Thần cuối cùng hao hết khí lực, nhưng sau nửa

đêm hắc vẫn gian nan ra khỏi Tử Thành. Đây là một tòa Cổ Thành yêu dị. Là một tòa ma thành tử vong! Người bình thường sau khi vào thì căn bản không có khả năng đi ra. Ánh trăng thuần khiết chiếu sáng bên ngoài Tử Thành. Tất cả vẫn là hài hòa bình yên như thế, nhưng vèn vện cách có một bức tường vào bên trong Tử Thành thì lại yêu dị khủng bố hắc ám đến thế. Kha Kha đã sớm rời đi. Cây nến nó châm cũng đã cháy hết. Tiêu Thần đi tới gần nhìn chăm chú những món ăn bày ở trên đất. Nghĩ tới tình cảnh tiêu thú vừa rồi dùng âm thanh non nớt lấy khúc chiêu hồn khúc để gọi hắc. Điều này làm cho trong lòng hắc cảm động đồng thời cũng có cảm giác muốn rơi lệ. Dáng vẻ vừa rồi của Tiểu quỷ rất đáng thương. Tiêu Thần cố gắng lắc đầu. Nếu đã trở về thì không cần thương cảm. Thử nghĩ, coi như hắc mang theo một đồng Linh Túy chợt xuất hiện thì thẳng nhai kia nhất định sẽ kinh ngạc. Dọc theo con đường đi ra bên ngoài, Tiêu Thần bước dài rời đi. Vầng trăng vằng vặc treo cao trên trời, hoa quế đang tỏa hương. Hắc đi ngang qua các thành trấn, rời khỏi quê hương mình. Hai ngày sau, Tiêu Thần tiến vào trong một tòa trấn nhỏ ở phía tây. Điều khiến hắc cảm thấy kinh ngạc là người bình thường thấy hắc mà cũng không lộ ra vẻ kinh dị. Tiêu Thần ngăn cản một thiếu niên, hắc lấy dao động tinh thần truyền âm: "Người không sợ ta?" "Có cái gì phải sợ. Ngay cả Cự Long thần thánh to vài trăm thước mà ta đều đã thấy. Hơn nữa cũng đã thấy qua Nghĩ Tộc xấu xí (tộc con kiến), Hung Thi, Khô Lô cũng đã nhìn thấy mấy lần. Chỉ là không đẹp mắt như người..." "Đẹp mắt..." Tiêu Thần có chút ngây ra. "Đúng vậy. Mặc dù so ra thì còn kém Đọa Lạc Thiên Sứ tộc xinh đẹp quyến rũ, cũng không hơn Lệ Nhân tộc phong thái tuyệt thế. Nhưng người có đôi mắt vàng sáng chói làm ta nhìn thật thân thiết." Nói quanh nói co tới đây, thiếu niên hai mắt sáng rực lên mà bảo: "Khô Lô tiên sinh. Ta thương lượng được không. Người thưởng cho ta một khối khớp xương vàng được chứ?" Trăm tộc xuất thế. Dân chúng ở Cửu Châu tựa hồ đã thấy nên không còn coi là chuyện quái dị. Tiêu Thần cứng lưỡi. Bị người ta biến thành khối "Vàng" di động. Từ ánh mắt nóng bỏng của những người bốn phía nhìn hắc là đã biết họ đối với hắc có "Thân thiết" tới đâu. Thấy mấy thiếu niên bắt lương đi lại đây. Tiêu Thần khá buồn bực nên hắc vội vàng bước dài rời đi.

Hắn mặc dù rời xa Tử Thành. Nhưng là cũng không ra khỏi khu vực Ung Châu. Hắn đi tới thành Trường An. Thành Trường An là đế vương đô tiếng tăm lừng lẫy trên đất Cửu Châu. Chính là cố đô của hơn mười triều đại. Là chốn trung tâm của tây bộ Cửu Châu. Trong những thời kì phong ba thì nơi này tất nhiên là một "Chiến trường" khác thường. Vừa đi vào chỗ đế đô nghìn đời này. Tiêu Thần liền thấy được mấy đồng loại. Ba cỗ bạch cốt khô lâu đang ngông nghênh đi vào trong thành. Căn bản không có ý định che dấu thân phận của mình. Hiển nhiên bọn họ cũng phát hiện ra Tiêu Thần. Tựa hồ chúng phi thường kinh ngạc bèn lập tức chạy tới. Thái độ cực kỳ kính cẩn mà xuất ra dao động tinh thần nói: "Tham kiến đại nhân..." Tiêu Thần suy nghĩ chỉ chốc lát, rồi mới nói: "Miễn lễ." Ba cỗ khô lâu phi thường mừng rỡ. Chúng cung kính đứng ở bên cạnh. "Gần đây có tin tức gì không?" Tiêu Thần vừa đi vào bên trong Trường An vừa thuận miệng hỏi. "Lệ Nhân Vương phong thái tuyệt thế cùng Đọa Lạc Thiên Sứ vương điên đảo chúng sinh không biết vì nguyên nhân gì mà đồng thời xuất hiện ở thành Trường An." "Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng Chiến tộc vương Mã Ba Áo ba lần đại chiến cuối cùng đã dừng tay. Nhưng mà nghe nói lần quyết chiến thứ tư cả mấy chốc đã bắt đầu. Không lâu trước đây liền quyết đấu sinh tử ở phụ cận thành Trường An này." "Dạ Xoa Vương trong một đêm liền diệt mười chín vị cường giả Nhân tộc. Khuấy lên trận gió tanh mưa máu vô tận." "Vẫn còn có một đại sự. Một vị Chiến vương trong tứ đại vương mạch của Chiến tộc đã giết chết Cự Nhân Vương. Nhưng nghe nói trong cùng một ngày tại một hòn đảo lớn ở giữa biển khơi có hào quang ngút trời. Đồn đại trong đệ nhất vương tộc có hoàng kim huyết mạch của Cự Nhân tộc đã có người thức tỉnh rồi." "Nhân tộc thật sự đã xuống dốc. Gần không ít cao thủ Nhân tộc đều tìm nơi nương tựa dưới trướng Vương các tộc khác..."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 379: Hoàng kim thịnh thế!

Ba cỗ khô lâu đến gần nơi xảy ra việc. Hoàng Toàn khô lâu nhìn chăm chú sự thay đổi trước mắt. Trăm tộc đồng thời xuất hiện. Kết cấu thế lực ở Cửu Châu hoàn toàn thay đổi. Mặc dù các tộc cũng không ra tay đối với người bình thường. Nhưng mà đối với tu giả trong Nhân tộc thì tuyệt không khách khí. Như Dạ Xoa Vương đã bắt đầu giết hại cường giả của nhân loại. Ngoài ra, cường giả trăm tộc tranh giành nên đại chiến liên tục. Cường giả Nhân tộc bị đánh đến không ngẩng đầu lên nổi. Rất nhiều người lại bắt đầu lựa chọn nương nhờ vương giả các tộc. Nhân tộc tựa hồ đã bắt đầu đi xuống dốc. . . Từ đại cục mà nhìn thì giới tu luyện đang nghênh đón một thời hoàng kim thịnh thế. Trăm tộc cùng hiện. Vương giả tuyệt đỉnh giao chiến. Tất nhiên sẽ va chạm bắn tóe ra những ngọn lửa sáng lạn. Hoàng kim huyết dịch, thân thể vô địch, linh hồn thần nguyên, tuyệt thế thần thông, chiến kỹ mạnh nhất . . . Các tộc vương đồn dập thức tỉnh, chắc chắn sẽ làm nên một thời đại huy hoàng chiếu rọi nghìn đời. Nhưng mà điều này tựa hồ không thuộc về Nhân tộc. Đủ loại dấu hiệu đã cho thấy loài người sắp sửa sa vào làm vai phụ trong thiên địa. Thậm chí sẽ phát sinh những chuyện còn tệ hơn. Ba cỗ khô lâu cùng một khối Hoàng Toàn khô lâu đi vào thành Trường An. Mặc dù cũng không có gây ra hoảng sợ. Nhưng thỉnh thoảng vẫn khiến cho người ta phải lấm lét. "Các người có thể có biện pháp làm ta lẫn vào trong nhân loại mà không bị phát giác sao?" Tiêu Thần nghĩ tới năm đó ma quỷ đã đưa lớp da lột cho Tần Quảng Vương Diêm La vương Luân Hồi vương. Do đó làm bọn họ có khả năng trà trộn vào trong xã hội loài người. Ba cỗ khô lâu đối với việc Tiêu Thần có Hoàng Toàn cốt thân thì phi thường kính sợ. Đối với yêu cầu hãn thuận miệng nói cũng phi thường coi trọng, nhanh chóng còn đưa ra biện pháp giải quyết. Trong đó một khối khô lâu nói: "Ta đi cướp đoạt một bộ da người." Nhìn bọn họ tựa hồ coi việc lấy đi sinh mệnh là chuyện vặt mà tâm tình Tiêu Thần rất nặng nề. Nếu như Nhân tộc thật sự xuống dốc thì cuối cùng chỉ sợ thật sự sẽ trở thành loại súc vật chịu nô dịch. "Các người đi đánh cho ta một bộ chiến y bằng sắt. Sau đó chuẩn bị cho ta mấy bộ trang phục vừa người nữa." Hãn không có khả năng phủ thêm người da để nguy trang nên chỉ có thể đòi hỏi kiểu tiếp theo. Toàn bộ lấy trang phục mà che dấu cốt thể. Một ngày sau, Tiêu Thần phủ thêm

bộ giáp sắt sắc bén, ngay cả đầu lâu đều có mũ sắt che hết gương mặt. Rồi sau đó hắn lại mặc vào áo vải của nhân loại. Bộ giáp sắt tương đương với huyết nhục làm thân thể trở nên "Đầy đặn" . Tạm thời che được cả hào quang của Hoàng Toàn cốt thể. Lại mặc thêm áo vải nên gần như có khả năng che dấu bản thể của hắn. Có điều bởi vì mang theo mũ giáp sắt làm hắn xem ra rất quái dị. Cuối cùng hắn lại phủ thêm áo khoác dài. Tạm thời đội mũ có lớp khăn đen rủ xuống che mặt. Mặc dù rất dễ dàng có thể thấy được hắn đang cố gắng che dấu hình dáng, nhưng như vậy là đủ rồi. Hắn chỉ cần hiệu quả này để rốt cuộc không bị người ta coi là một khối Hoàng Toàn khô lâu phát quang mà thôi. Hôm nay đạt tới cảnh giới Hoàng Toàn cực hạn nên ngay cả từ hư vô tự lại thì Tiêu Thần cũng có thể dừng lại tại thế giới này trong thời gian dài. Hắn đối với vận dụng hồn lực càng ngày càng thuận buồm xuôi gió nên dễ dàng xóa đi tất cả trí nhớ về hắc của ba cổ khô lâu rồi sau đó chia tay bọn chúng. Ánh trắng như nước. Thành Trường An ngưng tụ long khí để vương nghìn đời. Dưới ánh trắng sáng tỏ lại dâng lên những trận sương tím. Trong mơ hồ có một đạo long ảnh đang múa lượn vòng quanh. Tiêu Thần đứng ở trên một tòa kiến trúc cao lớn của thành Trường An mà thử nghiệm một phen. Hắn đang dẫn đạo thiên địa tinh khí lại đây, không ngờ có khả năng chậm rãi luyện hóa hấp thu. Đây là một lần đột phá lớn lao. Sau khi lột xác đến cảnh giới Hoàng Toàn cực hạn, hắn lại có khả năng luyện hóa linh khí tại Cửu Châu, điều này có ý nghĩa hắc có khả năng vượt giới để tu hành ! Trắng sáng giữa trời. Ánh trắng tinh khiết phủ xuống làm cả tòa thành Trường An đều phảng phất như được một tấm màn thần thánh phủ kín. Trong bóng đêm yên lặng này. Tiêu Thần đứng trên kiến trúc cao lớn kia không ngừng dẫn đạo thiên địa tinh khí nhập thể. Vào lúc ánh trắng sáng nhất có thể rõ ràng thấy những tia ánh trắng ngưng tụ lại giống như những tia nước nhỏ từ trên bầu trời chảy xuống. Không lâu sau, chung quanh Tiêu Thần đã tụ một lớp Linh khí mịt mù. Ánh trắng tụ chung một chỗ dần dần hình thành một quang sáng màu trắng ngà thánh khiết bao phủ Tiêu Thần ở bên trong. Phảng phất như hắc đã trở lại trước đây, lại có khả năng lợi dụng thiên địa tinh khí để rèn luyện hồn lực cùng cốt thể. Khi một ánh bình minh từ phương đông chiếu đến thì Tiêu Thần

kinh ngạc phát hiện hắc đã cô đọng lại từ hư vô suốt hơn nửa đêm. Hao phí thời gian dài như vậy mà lại không bị quay về thế giới Tử Giả. Chẳng lẽ nói chỉ có chiến đấu thì mới có thời gian hạn chế sao? Mà kiểu ngưng tụ thiên địa tinh khí tu luyện cũng không chịu ảnh hưởng sao? Ở bên trong phòng lại lẳng lặng tu luyện nửa ngày. Cho đến lúc buổi trưa hắc mới đẩy cửa ra. Nếu muốn hiểu nhiều hơn thì đương nhiên là cần đến chỗ có nhiều người, danh lâu của thành Trường An ————— Yên Vũ Lâu không nghi ngờ chính là sự lựa chọn tốt nhất. Ở đây có nhiều nhân vật nổi tiếng. Trên vách tường không ít văn nhân nhà thơ lưu lại những bài thơ từ hay. Quả thật đệ nhất lâu của thành Trường An . Nhất là hai mươi năm qua. Cửu Châu đã được giải phong bế. Cao thủ tứ phương thế giới xâm nhập nhân gian. Có những cường giả sâu không lường được lưu lại vết kiếm ở chỗ này khiến rất nhiều tu giả mộ danh mà tới. Qua nhiều năm như vậy đã có không ít cường giả lưu lại ấn ký ở chỗ này để so sánh. Bởi vậy nơi này không chỉ có là chốn thanh nhã của văn nhân, nó cũng đích xác là một "Chiến trường" của các tuyệt đỉnh cường giả nên khiến Yên Vũ Lâu càng thêm nổi danh. Thậm chí truyền tới các nơi Cửu Châu mà trở thành đệ tứ danh lâu trong xếp hạng của thiên hạ . Hơn nữa. Gần một hai năm qua trăm tộc xuất thế. Dị tộc vương giả sau khi nghe nói đến Lâu này thì cũng có người để lại ở chỗ này ấn ký khủng bố của chính mình khiến Yên Vũ Lâu mơ hồ rất có thể gia nhập vị trí ba chỗ hàng đầu thiên hạ. Quả thật một chỗ phong vân hội tụ. Khi Tiêu Thần đi lên Yên Vũ Lâu thì lập tức cảm giác được vài cỗ thần niệm cường đại đang thăm dò. Đây tuyệt đối là cường giả siêu cấp mới có thể làm được. Nơi này quả nhiên không phải chỗ bình thường. Thần niệm lóe lên rồi tan biến, trong khoảnh khắc đã bật vô âm tín. Tiêu Thần trực tiếp đi lên tầng thứ bảy. Hắc chọn một chỗ ở trước cửa sổ rồi ngồi xuống. Gọi một bình Băng Lan trà. Trà này mặc dù là danh trà nhưng hắc chỉ có thể để làm bộ dáng, cũng không thể uống thực sự. Các nhã gian sớm bị người đặt sẵn. Đến chỗ ngồi bên ngoài cũng sắp đầy. Gần đây văn nhân nhà thơ thích ngâm thi vẽ tranh đến đây tương đối ít. Số lượng tu giả tới lại tăng nhiều. Không riêng hắc, mà chỉ vì giới tu luyện bắt đầu nổi cơn sóng gió. Đang lúc buổi trưa. mỗi tầng Yên Vũ Lâu không còn chỗ ngồi. Mọi người mời rượu

lẫn nhau, chuyện trò, bầu không khí cực kỳ náo liệt. Tiêu Thần ngồi một mình một bàn. Hắn cảm giác nơi này cơ hồ đến chín thành khách khứa ở đây đều là tu giả. Trong đó còn có cường giả cực kỳ cường đại cùng sâu không lường được. "Nghĩ lại Cửu Châu chúng ta địa linh nhân kiệt. Hôm nay lại bị cường giả dị tộc đánh đến không ngẩng đầu lên nổi. Thật sự làm cho người ta bị khó chịu. . . ." "Lão Hứa người bớt tranh cãi" bên cạnh có người khuyên: "Coi chừng họa là từ ở miệng mà ra." "Sợ cái gì. Lời ta nói đúng là lời nói thật. Đêm qua Dạ Xoa Vương lại 'Đại khai sát giới. Trong một đêm liền đồ sát hai mươi ba vị cường giả. Lại không một người có khả năng chống đỡ được ba chiêu dưới tay của hắn. Làm cho người ta bức bối!" Lão Hứa tựa hồ rất kích động. Mái tóc rối bởi xõa xuống hai gò má lão. Lão không ngừng rót rượu vào trong miệng. "Lão Hứa không nên nhiều lời vạn nhất bị kẻ dị tộc nghe được liền phiền toái lớn." Những người bên cạnh không ngừng khuyên lão. Sự gặp phải lộn xộn gì đó. "Ta trong lòng khó chịu tại sao thành như vậy. Chẳng lẽ những dị tộc vương này thật sự cường đại đến cảnh giới như thế sao? Nhân tộc chúng ta ngay cả một tu giả có thể chống đỡ ba chiêu đều không tìm được sao? !" "Thực tế chính là tàn khốc như thế. Rất nhiều cường giả nhân tộc đều đã nương nhờ vào dị tộc vương. Đây là một thời hoàng kim thịnh thế thuộc về vương. Lão Hứa người không nên nhiều lời." Người bên cạnh định kéo lão rời Yên Vũ Lâu. "Hoàng Kim thịnh thế. . . Thịnh thế hoan ca. Đây là thịnh thế của ai? Đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, đâu còn chỗ nào cho con người chân chính sống yên ổn. Sài lang chỉ lối, cầm thú ngồi cao cao trên triều đình. Đều là dị tộc cường giả. Thịnh thế. . . Là của bọn hắn. . . Là thịnh thế của các cầm thú vương giả!" "Lão Hứa người uống nhiều quá. Chúng ta đi thôi." Đồng bạn bên cạnh dùng sức kéo lão đi, muốn phải nhanh một chút dẫn lão rời chỗ này. "Đứng lại!" Cửa một nhà gian bên cạnh bị đẩy ra. Một tu giả cao lớn đi ra, tựa hồ là một vệ sĩ. Hắn chặn ở trước cầu thang quát: "Người dám nói bậy nói bạ ở chỗ này. Quả thật đáng giết." "Ta nói bậy bạ gì nào? Ta đều là nói chuyện!" Lão Hứa say đến lắc la lắc lư. Những người bên cạnh vội vàng kéo lại, không ngừng nháy mắt ra hiệu lão không nên hành động theo cảm tính. "Lớn mật lại vẫn còn mạnh miệng à. Cái gì là "Sài lang chỉ lối. Cầm

thú ngòi cao cao trên triều đình" ? Một kẻ điên cuồng này. Nói ra tà thuyết mê hoặc người khác , lại còn nói đến quốc sự. Cho người chịu cực hình đều không quá đáng." "Ha ha. . . Ta nói chẳng lẽ không đúng sự thật không?" Lão Hứa cười to loạng choạng người chỉ chỉ vào vệ sĩ trước mắt mà nói; "Người không phải là một kẻ cầm thú sao?" "Lớn mật ta là hộ vệ của đại Thái Tử. Hiện ban tử vong cho người!" Vệ sĩ nói tới đây thì từ trong miệng lại phụt ra một đạo lôi điện. Không nghĩ rằng lão Hứa tóc tai bù xù lại tức thì tránh né. Lão say tới mức chỉ tay về hướng nhả gian miệng nói: "Lúc đầu thực sự bị ta nói trúng rồi. Đại Thái Tử không phải là Hứa Xương con trưởng của Cửu Đầu Thần Xà được nữ hoàng nhận làm con nuôi sao. Ta nói có gì sai đâu. Chính là đám con cái cầm thú như các người hoành hành nên mới làm thiên hạ này chương khí mù mịt. . ." "Lão Hứa người lại nói bậy cái . . ." Người bên cạnh vội vàng bịt kín miệng của lão rồi sau đó thi lễ đối với hộ vệ đi ra từ nhả gian đã muốn vòng qua, xuống lầu rồi đi. "Nếu đều đã nói. Còn muốn không thềm đếm xỉa mà đi sao? !" Từ nhả gian lao ra bảy tám tên vệ sĩ cường đại, chúng bao quanh hai người lão Hứa . Tất cả mọi người trên lầu đều đưa mắt nhìn sang nơi đó. Lão Hứa ôm một vò rượu. Chỉ vào những hộ vệ này mà nói: "Các người có gan thì đi mà chinh chiến với các tộc vương. Chẳng qua là phế vật cáo mượn oai hùm thôi." Những hộ vệ này giận dữ. Mỗi người đều giở bản lĩnh bỏ ra từng đạo quang mang đánh về hướng lão Hứa. Nhưng mà đều bị lão Hứa ngăn cản. "Hừ " Từ trong nhả gian truyền ra một tiếng hừ lạnh nặng nề. Một đạo chớp bạc bắn ra đánh trúng lão Hứa. Lập tức làm lão ngã quỵ trên sàn. "Đại Thái Tử Thần Vũ!" Hộ vệ cùng kêu lên cung kính tán thưởng. "Điện hạ xử trí hãn như thế nào?" "Kéo ra ngoài chém." Âm thanh lạnh lùng từ bên trong truyền ra. "Xin Điện hạ khai ân giơ cao đánh khẽ" Bạn của lão Hứa cũng không bỏ chạy mà là quang sang để van cầu tình. Một đạo chớp bạc bắn ra, cũng đánh hãn quỵ xuống sàn. "Lôi đi!" Âm thanh lạnh lẽo của Đại Thái Tử tỏ ra phiến chán. "Thật là đại uy phong. So sánh Cửu Đầu Thần Xà phụ thân hãn đều phải uy phong gấp mười '." Trên lầu có người nhìn không thuận mắt nên truyền ra âm thanh chột trái chột phải. Cố ý làm cho người ta không tìm được ngọn nguồn. "Ai. Bước ra? !" Một người hộ vệ quát. "Ta chỉ là một

người Cửu Châu bình thường mà thôi, không vừa mắt với việc các người làm. Có gan thì hướng về phía Dạ Xoa Vương mà tỏ uy phong. Có gan đi tranh giành cùng Chiến tộc vương giả. Có gan đi kêu gào cùng hoàng kim huyết dịch vừa thức tỉnh của Cự Nhân tộc . . . Các người cũng chỉ có thể đủ bắt nạt tu giả đồng tộc thôi. Trừ cái đó ra thì các người còn có thể làm gì? !" Một đạo tử quang quét đến lập tức đánh ngã bảy tám tên vệ sĩ. Rồi sau đó lướt qua hai người lão Hứa làm bọn họ khôi phục được năng lực hành động. Tiếng hừ lạnh lại truyền đến lần nữa . Đại Thái Tử Hứa Xương đi ra khỏi nhĩ gian, quét mắt tứ phương. Rồi sau đó nhìn một người tuổi còn trẻ mà nói: "Ta biết vừa rồi là người ra tay. Đã như vậy thì đường đường chính chính lại đây đi." "Sợ người hay sao . . ." Người trẻ tuổi bị chỉ mặt đứng dậy nói: "Phụ thân người năm đó vô cùng uy phong . Nhưng sau khi trăm tộc đồng xuất thì hấn ấn nhấn. Người lại vẫn phóng túng kiêu căng như thế thì không biết người nhờ vào cái gì. Hoặc là chỉ dám ức hiếp Nhân tộc mà thôi." Thái Tử không có bất cứ lời dư thừa nào mà trực tiếp xuất thủ. Chớp bạc và chớp tím trong phút chốc xèo xèo rung động nhưng lan đến phạm vi rất hẹp. Hai người tận lực khống chế nên cũng không có hư hao bất cứ bàn ghế gì. Đúng là loại xuất thủ giao chiến đỉnh cao. Cuối cùng cả hai bên cùng kêu lên mà lui về phía sau. Có điều Thái Tử cuối cùng lui nhiều hơn hai bộ. Hiển nhiên đã rơi xuống hạ phong. Đúng lúc này, cửa một nhĩ gian khác bị đẩy ra. Tiếng cười lạnh truyền đến mà bảo: "Có người tựa hồ bất mãn Dạ Xoa Tộc chúng ta . . ." Mọi người kinh hãi. Không ngờ là hai tên cường giả Dạ Xoa Tộc. Hai tên nhìn chăm chú lão Hứa cùng với người trẻ tuổi đã ra tay đối phó Thái Tử rồi nói: "Các người đã có tâm huyết như vậy. Ta liền xé thân thể các người để xem huyết dịch các người có gì khác." Sau khi Thái Tử lui lại mấy bước. Hai tên Dạ Xoa Tộc tiến lên đi tới gần lão Hứa cùng người trẻ tuổi kia. "Kia không phải mấy kẻ Dạ Xoa Tộc sao?" "Đường đường Thái Tử không ngờ ở trước mặt Dạ Xoa Tộc lại lui về phía sau. Uy phong vừa rồi đi đâu rồi. Thật sự là châm chọc a!" "Dạ Xoa Tộc rất đáng hận . Thật sự là cuồng vọng tới cực điểm." . . . Một tên Dạ Xoa giờ một ngón tay điểm một cái. Người trẻ tuổi miệng phun máu tươi bay ngược đi ra ngoài. Ngã sấp xuống trên sàn. Mọi người xúc động phần nộ. Nhưng

là không có một người dám bước lên trước. "Thật đáng buồn đáng tiếc a. . . Lão Hứa chặn ở trước người trẻ tuổi. Ngăn cản hai tên Dạ Xoa Tộc miêng nói: "Các người có gan đi Đông Hải một lần. Pho tượng đá cường giả Nhân tộc ngày xưa liền đủ để bình định các người!" Bằng hữu của lão vội vàng kéo lại. Ra hiệu lão không nên nói nữa. "Đừng kéo ta. Ta không muốn đi. Trong lòng ta bị đè nén đã muốn nói một chút ở chỗ này." Sau khi lão tránh né lại loạng choạng thân hình vừa tu rượu vừa nói: "Đường đường Cửu Châu mà không thể để cho tứ phương vào triều bái, lại đưa tới dị tộc lăng nhục. Hận muốn điên. . . Ngửa mặt lên trời huyết sáo. . ." Lão Hứa tóc tai bù xù. Ôm lấy vò rượu không ngừng đổ vào trong miệng, rồi sau đó đập mạnh xuống đất nói: "Muốn giết cứ giết đi. . ." Tên Dạ Xoa Tộc liền muốn động thủ. Vừa lúc đó, một đạo kim quang quét đến. Hai tên Dạ Xoa Tộc lập tức miệng phun máu tươi mà ngã sấp xuống nhả gian. "Linh hồn lực lượng!" "Lực lượng khủng bố cực kì cường đại!" Mọi người vừa rồi đều cảm ứng được một con sóng không gì sánh nổi. Như là sóng thần cuộn cuộn trên đại dương mênh mông. Trong mơ hồ mọi người tựa hồ đều nghe thấy âm rung chữ "ông" rất nhỏ. Nhưng mà không ai biết là ai ra tay. Đúng lúc này. Cửa phòng một nhã gian khác cũng bị đẩy ra. Một người trẻ tuổi tóc vàng mắt vàng quét mắt qua mọi người bên ngoài mà nói: "khá thú vị. . ." "Kia tựa hồ là. . . một vị vương giả của tộc Cự Long thần thánh!" "Là hãn. Ta đã xem hãn đại chiến cùng với Võ Chiến Hồn!" Mọi người sợ hãi. Vừa lúc đó. Cửa một nhã gian khác cũng bị đẩy ra. Sau khi mọi người thấy người ở bên trong thì có người dựng tóc gáy. "Đó là một vị Chiến vương trong tứ đại vương mạch Chiến tộc. . ." Trong lúc nhất thời, lại có mấy nhã gian cũng đẩy cửa phòng ra.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 380: Sơ động

Cửa mấy nhã gian đều bị đẩy ra. Phân biệt đi ra mấy người. Mặc dù không có năng lượng dao động bạo phát ra nhưng loại khí thể vô hình này vẫn làm

cho người ta cảm giác sợ run. Đương nhiên có người nhận ra thân phận của bọn họ liền giật mình la lên kèm theo âm thanh dựng tóc gáy. Người xuất hiện đầu tiên chính là vương giả trẻ tuổi Cự Long thần thánh tộc. Mái tóc dài màu vàng giống như một vầng mặt trời sáng lạn. Mà ngay cả con người màu vàng mang theo nụ cười nhàn nhạt quét qua đông đảo tu giả trên Yên Vũ Lô làm hấn giống như một vị đế vương. Hình như có một luồng khí thể quân lâm thiên hạ. Người xuất hiện thứ hai càng làm cho người sợ hãi. Một mái tóc xanh lá cây lóe ra ánh sáng yêu dị. Hấn phảng phất là Đấu Chiến Thánh Giả trời sinh. Trong mắt tràn ngập chiến ý dâng cao. Đúng là một vị Chiến Vương trong tứ đại vương mạch của Chiến Tộc, tên là Cảnh Bồ. Hấn có một khí phách thách thức thiên hạ duy ngã độc tôn. Sau khi cửa của nhã gian thứ ba bị đẩy ra. Chủ nhân cũng không hề đi ra nhưng mọi người đều đã biết là ai. Bởi vì trong ánh sáng lấp lánh mơ màng, một người khiến chúng sinh tựa như lâm vào ảo mộng. Mặc dù vô phương thấy rõ dung nhan tuyệt thế kia. Nhưng một đôi thần dực xinh đẹp tuyệt luân như hắc ngọc đã chứng minh thân phận của nàng ————— Đọa Lạc Thiên Sứ vương. Hai cửa phòng nhã gian khác cũng bị đẩy ra, nhưng không ai biết chủ nhân bên trong là người nào. Nhưng có một điều có thể khẳng định đúng là dị tộc vương giả. Nếu không sao dám trước mặt Cự Long thần thánh vương cùng Chiến tộc vương giả bày ra tư thế ngang hàng như vậy. Mặc cho ai cũng thật không ngờ Yên Vũ Lô lại tụ tập năm vị dị tộc vương. Thật sự là một chuyện làm cho người ta kinh ngạc. Bọn họ cùng tụ tập tại Trường An đệ nhất lâu thật sự là trùng hợp sao? Cự Long thần thánh vương là người đầu tiên kéo theo một đạo tàn ảnh ánh vàng đã xuất hiện trong nháy mắt ở trước một nhã gian khác. Nâng hai tên dạ xoa ngã vào trong huyết lên. Chùm sáng màu vàng như một loại gợn nước bắt đầu khởi động ủa vào trong cơ thể hai tên kia. "A. . ." "A. . ." Hai tên Dạ Xoa tướng mạo xấu xí da màu xanh sẫm thống khổ kêu lớn mà tỉnh lại từ hôn mê. "Công kích linh hồn mạnh thật." Từ trong con người màu vàng của Cự Long thần thánh bắn ra thần quang trong veo. Hấn nói: "Thân thể cơ hồ sụp đổ, linh hồn suýt nữa tan thành tro bụi. Nếu như không phải ta ra tay thì hấn phải chết không nghi ngờ." "Đa tạ thần Cự Long vương cứu giúp." Hai tên Dạ Xoa vội vàng quỳ

gối. Giờ phút này đã sớm không có vẻ hung tàn vừa rồi. Trong đó một tên nói: "Xin Cự Long thần thánh vương làm chủ cho chúng ta . . ." "Dạ Xoa Vương đại khai sát giới tại lân cận Dự Châu . Nói vậy liền muốn đi vào Ung Châu sao?" Liền lúc này Chiến Vương Cảnh Bồ đột nhiên mở miệng. Mái đầu đầy tóc xanh lá cây yêu dị khiến hắc hiện ra khí thế bức nhân. "Đúng vậy." Hai tên cao thủ Dạ Xoa Tộc tuy rằng trước mặt Nhân tộc cường giả thì lên mặt vênh váo nhưng đối mặt Chiến Vương Cảnh Bồ thì đến thở cũng không dám. Đối với tên Ma vương khủng bố thì trong lòng bọn chúng tràn ngập sự sợ hãi sâu sắc. Phải biết rằng mấy ngày trước, Chiến Vương Cảnh Bồ giết chết vương giả Cự Nhân tộc làm huyết vũ bay tán loạn đầy trời. Khi thi thể Cự Nhân cao đến mười thước ngã xuống đất thì đã làm nổi lên đại hung danh của Chiến Vương Cảnh Bồ . Trước có Mã Ba Áo đại chiến Hoàng Kim Sư Tử Vương. Sau có Cảnh Bồ đồ sát Cự Nhân Vương. Thực lực của Chiến tộc vương giả có thể nói kinh động thế gian. "Ta muốn gặp Dạ Xoa Vương." Cảnh Bồ nói rất lạnh nhạt. "Dạ Xoa Vương ngày mai sẽ tới thành Trường An. Đến lúc đó chúng ta lại gặp mặt." Cự Long thần thánh vương tóc vàng mắt vàng lộ ra nụ cười hờ hững. Hắc cùng với Dạ Xoa vương chính là đồng minh nên tự nhiên biết hành tung nhau. Đông đảo tu giả trên Yên Vũ Lâu nghe vậy ai cũng biến sắc. Gần đây hung danh của Dạ Xoa Vương chấn động Cửu Châu. Hắc đã giết rất nhiều cao thủ Nhân tộc , quả thật trong các dị tộc vương của trăm tộc đối với cường giả loài người thì hắc là kẻ tàn khốc vô tình nhất. Hắc lại muốn tới thành Trường An . Thật sự là một tin tức không tốt. Chiến Vương Cảnh Bồ lạnh lẽo gật đầu. Ở trong quá trình này. Đọa Lạc Thiên Sư vương làm điên đảo chúng sinh cùng với vương giả trong hai nhã gian khác cũng không đi tới. Cự Long thần thánh vương lạnh lùng nhìn qua mấy người lão Hứa. Rồi sau đó nhìn khắp chúng cường giả trên Yên Vũ Lâu miệng nói: "Bằng hữu đã xuất thủ bước ra gặp mặt." Mọi người trong lòng sợ hãi Cự Long thần thánh vương muốn nhúng tay vào chuyện này thì ai ngăn cản được. Người vừa mới xuất thủ cứu giúp lão Hứa chỉ sợ phải bỏ mạng ở chỗ này. Yên Vũ Các lập tức im ắng, cũng không có người đứng ra. Nhưng bầu không khí lại căng thẳng tới cực điểm. Cự Long thần thánh vương nói lạnh lẽo vừa nhìn

mọi người: "Chờ ta bắt người ra sao?" Vẫn không có người trả lời. Cả tầng này hoàn toàn yên tĩnh. Mọi người trong lòng đều rất kinh ngạc. Tựa hồ Cự Long thần thánh vương cũng không đích thực xác nhận ra là người phương nào xuất thủ. Đủ để nói rõ người kia có thực lực cường đại ra sao. Đồ rằng so với Cự Long thần thánh vương cũng không kém bao nhiêu. "Nếu không ra ngoài thì ta liền giết chết tu giả Nhân tộc khắp lâu . . ." Cự Long thần thánh vương mang theo nụ cười nhạt nhẽo. Nhưng trong giọng nói là sự lạnh lẽo nói không ra lời. "Muốn giết người liền nhắm vào ta đi. . ." Lão Hứa đứng lên vỗ bộ ngực nói tiếp: "Không tìm được người ta thì lại giở ra chiêu số. Để coi là dị tộc vương giả gì. Đánh ta đi . . ." Người bạn của lão Hứa cả người đang run rẩy kéo kéo tay áo lão. Không cho lão tiếp tục nói hết. Cự Long thần thánh vương cực kỳ bình tĩnh. Cũng không có bởi vậy mà tức giận. Hắn giống như một vị đế vương quân lâm thiên hạ chậm rãi đi về phía trước. Uy áp chí cao tràn ngập trong cả tòa Yên Vũ Lâu. "Muốn chết vẫn còn không dễ dàng sao. Liền chém người trước . . ." Hắn nói rất bình tĩnh. Nhưng thần thức cường đại cũng đã bao phủ cả tầng lầu. Hắn suy đoán khi động thủ giết lão Hứa thì hơn phân nửa người trong bóng tối sẽ ngăn cản. "Ban cho người tử vong!" Cự Long thần thánh vương chỉ một ngón tay ra. Chùm sáng vàng rực chiếu rọi cả tòa tầng lầu ẩn về hướng trán của lão Hứa. Nếu như bị đánh trúng tất nhiên sẽ hình thần câu diệt. Tiêu Thần vốn không muốn bộc lộ quá sớm. Hiện nay trăm tộc xuất thế mà thông thường đối với loài người rất không hữu hảo. Hắn muốn âm thầm hành động, nhưng hắn lại không muốn nhìn lão Hứa này tử vong. Lão là người có cá tính nên hắn muốn ra tay cứu giúp. "Chậm đã!" Đúng lúc này. Chính lão Hứa đột nhiên kêu lên: "Dừng lại. Ta có chuyện muốn nói." Cự Long thần thánh vương nghe vậy liền dừng lại. Ngón tay màu vàng chỉ còn cách trán lão Hứa đã không đầy một tấc. Nhưng vừa lúc đó có biến cố xảy ra. Người vốn giúp đỡ lão Hứa bộc phát ra một đạo đao mang sáng lạn chém ngang về hướng Cự Long thần thánh vương. Điều này thật sự rất ngoài ý muốn ! Ngay cả Cự Long thần thánh Vương đều không thể hoàn toàn tránh thoát. Hắn một mực lấy thần thức quét những người khác trên lầu. Sau khi bị lão Hứa kêu ngừng lại thì cũng dồn tâm tư vào chỗ này.

Căn bản không có nghĩ bằng hữu kia của lão Hứa lại đột nhiên bộc phát ra chiến lực khủng bố như thế. Đây tuyệt đối là một mưu đồ ám sát tính toán tỉ mỉ! Tất cả đều bởi vì lão Hứa nổi nóng phát ngôn mà gây ra, nhưng "Vai chính" thật sự lại là bằng hữu bên cạnh kia của lão. Không ngờ đó là một cao thủ khủng bố biết ẩn giấu kĩ. Dao mang sáng như tuyết trong nháy mắt cắt nát quần áo của Cự Long thần thánh vương. Tất cả mọi người giật mình phát hiện ở một khắc nguy hiểm nhất này, trên thân thể Cự Long thần thánh vương hiện ra đông đảo long lân khiến hần xem ra khủng bố khác thường. "Xoẹt " Nhưng mà dao mang rất sắc bén, đến cứng rắn như long lân giáp của Cự Long thần thánh vương cũng bị chém vỡ. Huyết quang bắn toé ra. Một vòi máu huyết phun lên đến tầng trên. Một tiếng rỗng ngấm động đích xác động trời từ Yên Vũ Lâu dội thẳng lên trời cao. Hào quang vàng lóe lên rực rỡ. Cự Long thần thánh vương lui mạnh lại. Ở trong quá trình này dao mang ghê gớm kia liên tục bổ ra hàng trăm hàng ngàn đạo. Nhưng cũng đã bị Cự Long vương sau khi dính thương kịp trấn tĩnh lại rồi dùng bàn tay chặn. Chém giết cận chiến vền vẹn chỉ trong nháy mắt. Hai đạo nhân ảnh cũng nhanh chóng bay vọt đi.

Bụng của Cự Long thần thánh vương cơ hồ bị hoàn toàn xé ra, vòi máu ồ ồ chảy ra phía ngoài vòng eo suýt nữa bị chém đứt. Long lân vỡ vụn cùng những mảng lớn rơi trên sàn gác . Biến cố kinh người này khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm. "Người. . . Hèn hạ vô sỉ. . . Muốn chết!" Cự Long thần thánh suýt nữa giận nổ bụng. Không ngờ có cường giả ám sát hần. Bị chịu vết thương nặng như thế đối với hần mà nói là một loại sỉ nhục. Long lân bao trùm đầy người rất nhanh biến đi, rồi sau đó bụng của hần ngừng đổ máu mà bắt đầu khôi phục lại. Nhanh chóng chữa trị cho xong chỗ bị thương. Kẻ tập kích không chút hoang mang. Hần đã ném lão Hứa cùng với thanh niên đã ra mặt vì lão ra khỏi cửa sổ. Rồi sau đó mang theo một thanh thái đao cỡ lớn, cực kì bỉ ổi chỉ về phía hạ thể của Cự Long thần thánh vương mà khoa tay múa chân một hồi rồi mới lắp bắp nói: "Rất

rất. . . Thật đáng tiếc chém chém chém . . . chém hơi cao một chút." Cự Long thần thánh vương mặc dù chữa trị xong thân thể, nhưng là đã bị thương nặng bèn giận dữ hỏi: "Rốt cuộc người là ai?" Đối phương rõ ràng là có dự tính hoàn toàn nhằm vào hắn. "Ta là ai? Tin tin tin. . . Tin Tam ca. Đích xác. . . suốt đời." Lời vừa nói ra. Đông đảo cao thủ Yên Vũ Lâu ồ lên. Dĩ nhiên là Ồi Tỏa Vương Kim Tam Ưc trong truyền thuyết . Mà ngay cả Tiêu Thần cách đó không xa cũng ngạc nhiên. Tên gia hỏa này ngụy trang thật tốt quá. Thay đổi dung mạo, tỉ mỉ bày ra cái bẫy này làm hắn cũng không thể đoán được. "Đây là Ồi Tỏa Vương đặt ngang hàng cùng Không Gian vương Liễu Mộ và Ngưu Ma vương Ngưu Nhân sao?" "Rất khó có thể tin nổi . Như vậy là hắn." "Nhân tộc chúng ta vẫn có mấy người cao thủ. Có điều thật sự hơi . . . bỉ ổi. Thật là khó quên đôi mắt đa tình kia." Kim Tam Ưc đang suy nghĩ về nhất đại thái đao. Quay đầu nhìn về phía mọi người mà hỏi: "Ta cáu. Ai ai ai. . . Ai nói ca bỉ ổi? Ca là tiêu sái Thánh Vương! Còn hắn dường như với ai cũng có vẻ mặt yếu đuối." Vừa nói hắn vừa chỉ về hướng Cự Long thần thánh vương. Cự Long thần thánh vương tức đến bể mũi. Tên hỗn đản này lại nói lộn xộn cái gì đó. Hắn lạnh giọng hỏi: "Ta cùng với người nước giếng không phạm nước sông. Hôm nay tại sao người lại ám sát ta?" "Ta cáu. Nước giếng không phải là nước? Đều đã cười lên cổ ca. Cả cái tộc điều long các người kia không chỉ có vậy công huynh đệ Nghịch Long vương của ta. Lại còn thiếu chút nữa đánh chết vật cười thần lư Đệ Nhất Thiên Hạ của ta. Ca với các người không để yên!" Kim Tam Ưc nói rất có thứ tự. Không hề nói lắp nữa. "Con mẹ nhà người!" Cự Long thần thánh vương bị tức đến trực tiếp nói năng thô bạo. Tên hỗn đản trước mắt này hoàn toàn là nói hươu nói vượn để lấy cớ "Định cắn à? Mới vừa rồi ca chém người . Không phục thì người cắn ta à." Kim Tam Ưc vừa cười vừa nheo nheo đôi mắt đa tình. Tạo ra tư thế tức chết không đền mạng. Sắc mặt Cự Long thần thánh vương vô cùng u ám. Không thèm nói bất cứ lời gì mà trực tiếp lao về hướng Kim Tam Ưc bỉ ổi. Thần Thánh Quang Huy chiếu sáng cả tòa Yên Vũ Lâu. Kim Tam Ưc không chút do dự lộn người một cái. Từ cửa sổ nhảy đi ra ngoài. Hắn quơ quơ thanh thái đao lớn về phía sau mà khoa tay múa chân hai cái rồi nói: "Ca đi trước một bước. . ." Cự Long thần

thánh vương sao chịu thả hãn, liền hóa thành một đạo cầu vồng bay ra khỏi Yên Vũ Lô để truy đuổi. Chiến tộc vương giả Cảnh Bồ nhìn rõ tất cả điều này trong mắt. Hãn lạnh lùng nói: "Cự Long vương bị chọc giận. Đối phương rõ ràng đang dẫn dụ hãn đuổi giết. . ." Vừa lúc đó thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ làm điên đảo chúng sinh nói vọng ra từ trong nhĩ gian , nàng hỏi: "Chiến Vương không đi thử xem sao ' ' "Cũng nghĩ muốn tới để nhìn một phen." Cảnh Bồ đã muốn đi. Nhưng mà đúng lúc này từ cầu thang vọng tới tiếng bước chân diêm tĩnh mà lại có lực. Một thanh niên tóc vàng khí khái hào hùng đi tới. Ở giữa trán có một con mắt dựng thẳng đang nhắm chặt. Quanh thân phát ra một cảm giác vô cùng đè nén. Khí chất của hãn cùng Chiến Vương Cảnh Bồ quá giống nhau. Tựa hồ cùng có một khí thể duy ngã độc tôn bẩm sinh. "Hoàng Kim Sư Tử Vương!" Tất cả mọi người trong lòng có ý sợ hãi. Đây là cường giả có thể đánh ngang cơ cùng một Chiến Vương khác là Mã Ba Áo. Quét ngang một chốn không có địch thủ. Nghe nói, sắp tới hãn cùng Mã Ba Áo lại quyết chiến một lần nữa tại Trường An. "Là người. . ." Chiến Vương Cảnh Bồ nhìn chăm chú Hoàng Kim Sư Tử Vương. Vẻ mặt rất phức tạp. Đối phương vốn là một trong tứ đại vương mạch Chiến tộc. Nhưng hiện lại đi tới nổi đối lập nhau. "Đi thôi. Ở chỗ này bất tiện giết người." Kim Sư Tử Vương không thèm che dấu khí thể nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt kia. Tất cả mọi người phi thường giật mình. Hoàng Kim Sư Tử Vương đã đại chiến mấy trận cùng Mã Ba Áo . Hiện tại lại tới trêu chọc một vị vương giả Chiến tộc khác. Thật sự rất tự tin . "Người là vì ngăn cản ta mà đến. . ." Cảnh Bồ nhìn Hoàng Kim Sư Tử Vương. Lời này vừa nói ra. Tu giả ở Yên Vũ Lô lập tức cả kinh. Xem ra có người muốn đối phó Cự Long thần thánh vương. Ngay cả Hoàng Kim Sư Tử đều bị nói đến để ngăn cản Chiến Vương. Tiêu Thần cũng phi thường kinh ngạc. Lẳng lặng nhìn tất cả cảnh này. "Cự Long thần thánh vương cùng ta có quan hệ gì đâu. Ta và người vốn là đồng tộc. Người đã không cho ta đi thì hôm nay ta liền ngồi ở đây." Chiến Vương Cảnh Bồ nói như thể làm tất cả tu giả đều đại cả kinh. Mọi người rốt cục biết lai lịch của Hoàng Kim Sư Tử Vương . Nhưng mà lại càng thêm mê muội. Đồng tộc thì tại sao lại đối đầu sinh tử? "Không nên lôi kéo ta vào Chiến tộc. Nếu không

chúng ta lập tức chém giết sinh tử!" Hoàng Kim Sư Tử Vương tựa hồ căn bản không nề tình, trong lòng bình thản cứ ngồi xuống trước mặt Chiến Vương . Người dám đối xử với vương giả Chiến tộc như thế thì trên Cửu Châu thực sự không tìm ra mấy người. Cảnh Bồ cũng không tức giận. Ngược lại gật đầu đáp: "Được rồi. Chuyện của người liên do Mã Ba Áo đi giải quyết." Nói xong những lời này hắn chậm rãi đi tới chỗ Tiêu Thần, vô cùng lạnh lùng nói: "Bằng hữu người ẩn giấu rất sâu. Đã có tu vi vương giả thì hà cớ gì che dấu như thế . . . Hãy để ta xem người rốt cuộc là Vương của tộc nào." "Ha hả. . ." Đọa Lạc Thiên Sư vương gọi cảm xinh đẹp đã từ nhĩ gian xuất truyền ra tiếng cười rung động tâm hồn rồi nói: "Chiến Vương quả nhiên cường đại. Dĩ nhiên liếc mắt đã tìm ra cường giả ẩn giấu." Tiêu Thần bên trong mặc áo giáp, bên ngoài áo vải, thân khoác áo bào, đầu đội mũ che mặt để tự che kín chính mình kín kẽ. Vì không muốn tiết lộ ra Hoàng Toàn cốt thể nên nghe vậy thì hắn đứng lên, phát ra dao động tinh thần mà hỏi: "Ta là từ tộc nào thật sự rất quan trọng sao?" "Đương nhiên. Đối với chúng ta mà nói rất quan trọng." Lúc này, thiếu nữ Đọa Lạc Sư rất cục từ nhĩ gian đi ra. Nhưng chung quanh đã có sương mù bao phủ. Chỉ có thể nhìn thấy một thân hình gợi cảm mà lại hoàn mỹ linh lung như ẩn như hiện. Hai tên Dạ Xoa Tộc thấy Chiến Vương cùng Đọa Lạc Thiên Sư vương tựa hồ cố ý nhắm vào Tiêu Thần. Lập tức mở miệng nói: "Vừa rồi hắn cứu mấy cao thủ Nhân loại kia . Nhất định là Nhân tộc." "Ai muốn vui vẻ nói chuyện với các người. Ta ban cho các người tử vong." Tiêu Thần nói tới đây bèn bước ra một bước. Giống như xuyên qua không gian áp sát tới hai tên Dạ Xoa. Chiến tộc vương giả Cảnh Bồ cùng thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sư đồng thời xuất thủ để chặn đường đi của hắn. Hai tên Dạ Xoa vốn đã lộ ra vẻ sợ hãi. Nhưng khi thấy hai vị vương giả xuất thủ thì lập tức thở phào. Tiêu Thần không muốn độc chiến hai đại vương giả nên trong nháy mắt rút lui. Nhưng dao động tinh thần lại truyền ra, tuyên bố: "Ta cho hai người các người tử. Người có thể chỉ diệt vong. Tử!" Hỗn hợp Thiên Âm chữ " Ông" công kích linh hồn phát ra khiến tất cả tu giả kinh ngạc. Thân thể hai tên Dạ Xoa lập tức liền vỡ vụn. Hình thần tiêu diệt. Chiến tộc vương giả Cảnh Bồ tiến lên một bước, trầm trầm: "Có chút thủ đoạn." Thiếu nữ Đọa Lạc Thiên

Sứ cũng tựa hồ rất kinh ngạc mà phán: "Rất là phi phạm." Tiêu Thần phát ra dao động tinh thần, tuyên bố: "Dạ Xoa Tộc chắc chắn diệt vong. Thời cổ có Sát Hồ Lệnh. Sau này sẽ có Sát Dạ Xoa Lệnh." top

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 381: Đồ long

"Sát Hồ Lệnh? Khẩu khí thật lớn!" Chiến tộc vương giả Cảnh Bồ được nghe lời ấy, từ đôi mắt bắn ra hai luồng sáng lạnh lẽo nhìn Tiêu Thần, miệng hỏi: "Giết xong Dạ Xoa Tộc, có phải cũng muốn giết Chiến tộc, giết Đọa Lạc Thiên Sứ tộc, giết Thần tộc, giết Cự Long thần thánh tộc chẳng? !" Lời này có thể nói là mưu mô như vậy, đặt Tiêu Thần đối nghịch với trăm tộc. Tiêu Thần nhìn chăm chú Chiến tộc vương giả Cảnh Bồ, hắn đáp: "Tộc của các người có chiến lực vô cùng, hà tất phải khiêu khích ly gián, như vậy sẽ chỉ làm người ta khinh khi. Ta chưa hề từng nói muốn muốn tiêu diệt trăm tộc, chỉ là Dạ Xoa Tộc kia khinh người quá đáng, tàn sát cao thủ Nhân tộc khắp nơi, quả thật đáng diệt!" Tthiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ ở bên cạnh phát ra tiếng cười trong vắt như chuông bạc mà nói: "Xuất trận không thắng thân chết trước, trong sử anh hùng lệ đầm đìa. Các hạ có lẽ giữ được chính mình rồi hãy nói đi..." "Phanh " Cánh cửa bên cạnh đã sớm bị mở ra, nhưng không có người đi ra khỏi nhà gian. Giờ phút này truyền ra một tiếng vang thật lớn, một cái cửa phòng bay ra, rồi sau đó một quái nhân bước ra ngoài. Thân cao chỉ chừng có hai thước nhưng mang theo một cảm giác áp bách cường đại. Hắn có thân thể loài người, đầu kiến, trông có vẻ hơi hung ác. "Ta đến xem rốt cuộc là ai đang thốt ra cuồng ngôn." Không ngờ là một vị vương giả trẻ tuổi Nghĩ Tộc (kiến tộc). Mặc dù bị gọi là Nghĩ Tộc, nhưng giờ phút này hắn lại tản ra áp lực nặng nề có thể so với núi cao, trực tiếp đi tới gần rồi nhìn Tiêu Thần. Nghĩ vương, Chiến Vương, Đọa Lạc Thiên Sứ vương, ba đại vương giả vây quanh Tiêu Thần, cả Yên Vũ Lâu đều bị một lực lượng cường đại vô phương tượng tượng trói buộc. Giờ khắc này không ai có khả năng đi ra hay tiến vào, nơi này bị hoàn toàn phong tỏa cấm cố.

Tiêu Thần tuyệt không e ngại, hần phi thường bình tĩnh nói: "Trăm tộc đồng xuất, quả thật là chuyện may mắn của Cửu Châu . Giới tu luyện tất nhiên nghênh đón một thời đại hoàng kim, trăm nhà đua tiếng, đây là ngày lễ mà kẻ sĩ có tri thức đều vui lòng nhìn thấy. Nhưng mà Dạ Xoa Tộc tàn bạo hung ác, muốn diệt sạch tu giả Nhân tộc. Tộc ác như thế, hôm nay thì diệt Nhân tộc chúng ta, ngày khác mà đủ cường đại thì nói không chừng sẽ diệt Chiến tộc, diệt Đọa Lạc Thiên Sứ tộc, diệt Nghĩ Tộc. Ta nói Sát Dạ Xoa Lệnh, chẳng qua là phản kích mà thôi." Nếu như chỉ vì chính hần, Tiêu Thần sẽ không nói nhiều như vậy. Cùng lắm thì khai chiến là xong. Mặc dù là trong loạn thế trăm tộc vương giả đồng xuất này thì hần cũng có thể tự bảo vệ mình. Nhưng nếu như không giải thích một lần thì chỉ sợ cũng sẽ bị người cố tình khiêu khích, khiến trăm tộc cùng chung lòng căm thù Nhân tộc mà đại khai sát giới. Lần này lời nói vừa ra, Nghĩ Tộc vương giả lập tức không lên tiếng. Dạ Xoa Tộc từ trước đến giờ cường đại mà lại tàn bạo, rất ít ân tình cùng chủng tộc khác. Nếu như thực sự để bọn họ tiếp tục phát triển rất mạnh, cắm rễ tại Cửu Châu thì chỉ sợ khi lượng lớn Dạ Xoa Tộc xuất hiện đối với chủng tộc khác mà nói thật là một loại tai nạn. Thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ tộc cười khẽ. Một đôi cánh màu đen nhẹ nhàng vỗ trong vàng sáng mông lung nhìn tựa hoa bay trong gió. Thân hình dong dỏng cao trắng nõn như ẩn như hiện trông cực kì gợi cảm xinh đẹp. Nàng không nói gì thêm. "Kỳ thật. Nếu như nói uy hiếp thì có lẽ Nhân tộc lớn nhất. Số lượng dân cư lớn như thế , căn bản không giết hết nổi. Trước mắt thì như thấp kém, nhưng một khi thoát khỏi khổ cực, sinh ra một nhóm cao thủ, khôi phục nguyên khí thì không mất bao nhiêu thời gian ắt sẽ là một tộc kinh khủng nhất." Cảnh Bồ dẫu nói hạ giọng, nhưng ánh mắt lại sắc bén giống như kiếm. Tiêu Thần không thể không lại nhìn kỹ Chiến tộc vương giả này. Cảnh Bồ này không riêng có chiến lực kinh người, đồng thời tâm tư nham hiểm đáng sợ. Đối với Nhân tộc tràn ngập địch ý như thế, tựa hồ muốn đưa tu giả Nhân loại đối lập với trăm tộc. Đây tuyệt đối là một địch thủ nguy hiểm. "Chiến Vương châm chích có phần quá mạnh mẽ . Nếu bàn về chiến lực thì ngoại trừ dân chúng Cửu Châu trong trăm tộc có tộc nào mà không có người dị biệt trời sinh? Đối với loài người mà nói thì những người

đó xứng là thần linh cũng không quá đáng. Không cần tu luyện, chỉ cần trưởng thành bình thường đã là cao thủ Bán thần. Nhân tộc đối với trăm tộc mà nói thì căn bản không có bất cứ uy hiếp gì." Tiêu Thần nhìn mấy vị dị tộc vương giả trước mắt mà nói từ tốn: "Ngược lại là tự chính các người ... Tựa hồ đã quên kẻ địch lâu năm đích thực. Ta nghe nói trong trăm tộc có một Đấu Thần Tộc. Cùng Chiến tộc chính là tử địch. Nghe nói cũng không phải đã bị diệt tộc giống như đồn đại vậy . Ai mà biết không phải tro tàn lại cháy. Ta nghe nói Thiên Đường cổ cũng không bị hủy diệt. Nghe nói tại quá khứ xa xôi kia đã từng uy hiếp nghiêm trọng với Đọa Lạc Thiên Sứ tộc. Nghĩ Tộc cũng cần phải lo lắng ..." Tiêu Thần nói mà không thèm đếm xỉa tới. Mặc dù hẳn biết rõ cố ý như thế là khiêu khích. Nhưng mà ba vị vương giả trẻ tuổi dị tộc cũng không cách nào phản bác. Các tộc xác thật cũng có đối thủ đáng sợ. Ba vị dị tộc vương hiển nhiên bị thay đổi trong lòng. Kẻ thù cũ của bọn họ tuyệt không phải hạng người tầm thường. Tiêu Thần muốn chính kết quả này, hẳn muốn cắm rễ vào trong lòng bọn họ để bọn họ khỏi nhất trí nhằm vào tu giả Nhân tộc. Hiện tại một Dạ Xoa Tộc cũng đã đủ làm Cửu Châu nghe đến đã sợ. Nếu như trăm tộc nhất trí giết hại cao thủ Nhân tộc thì bị diệt tộc chỉ là chuyện sớm muộn. Sự thực, trong thâm tâm hẳn đã có một chút tính toán du ngoạn giữa trăm tộc, du thuyết một số chủng tộc làm bọn hắn không thể đoàn kết. Tốt nhất khiến một chút chủng tộc cường thế bắt đầu đại chiến. Đương nhiên, có thể giết chết thì tự nhiên phải trực tiếp giết chết. Giết Dạ Xoa Tộc là tình thế phải làm, có lúc hiệu quả lập uy là khó có thể lường được. Chiến tộc vương giả Cảnh Bồ cười lạnh nói: "Nhân tộc mặc dù nhìn như rất nhỏ yếu, nhưng tiềm lực cũng là vô hạn. Từ cổ chí kim cũng không biết sinh ra bao nhiêu cường giả, trong những nhân vật tuyệt thế vang dội cổ kim thì tu giả loài người ước chừng chiếm một nửa có thừa." "Thay đổi thịnh suy hết sức tự nhiên. Thời kỳ Nhân tộc cường thịnh đã qua, hiện nay những nhân vật cái thế này đã hoàn toàn biến mất , toàn bộ đã rơi vào kiếp nguy thần, hiện nay chính là đang đi vào con đường suy bại trầm luân. Không nghĩ Chiến tộc vương giả thật sự là ngấm cho nghìn đời. Nói không chừng người đã có thực lực đánh cờ nghìn đời, đã bắt đầu sắp đặt cho trăm ngàn kiếp sau?" Tiêu Thần dao động

tinh thần rất ôn hòa, nhưng rõ ràng lời nói mang vẻ châm chọc: "Ta nghe nói Cảnh Bồ Chiến Vương mấy ngày trước từng cùng Cự Nhân Vương đánh một trận, đánh cho huyết vũ bay đầy trời làm cho cường giả Cự Nhân tộc thần lực cái thể bị bỏ mạng ngay tại chỗ. Chiến tộc nếu đề phòng Đấu Thần Tộc lại xuất hiện ở hậu thế thì cũng phải cẩn thận Cự Nhân tộc trả thù. Nghe nói trong đệ nhất Cự Nhân vương tộc thì vương giả đích thực có hoàng kim huyết dịch đã thức tỉnh rồi." Lòng mang nghìn đời, không bằng suy nghĩ cho tình thế nguy hiểm trước mắt, đây là châm chọc của Tiêu Thần đối với Cảnh Bồ. Việc sắp đặt cho trăm ngàn đời sau vẫn chưa phải là chuyện mà loại vương giả trình độ hiện tại như hắn nên suy nghĩ. Chiến Vương Cảnh Bồ nhìn Tiêu Thần rồi nói: "Ta đang suy nghĩ hiện tại có phải trước hết nên loại bỏ người hay không, đối với nhân vật nguy hiểm ta thích nhất bóp chết từ trong nôi." Nghĩ Tộc vương giả không nói gì, Đọa Lạc Thiên Sứ vương lại vỗ tay giống như một thiếu nữ xinh đẹp ngây thơ, vô cùng hưng phấn nói: "Tốt, có cơ hội xem Chiến Vương ra tay. Đó thật sự là một chuyện may mắn." "Ta không sợ người, muốn chiến liền chiến." Đây là lời Tiêu Thần đáp lại. Hắn mặc dù không có một chút nắm chắc, nhưng cũng muốn mạo hiểm giết chết Cảnh Bồ. Đây là một địch thủ cực kỳ khủng bố, không chỉ có chiến lực động trời mà còn tâm tư nham hiểm, đối với tu giả Nhân tộc thì mang địch ý, loại bỏ là sự lựa chọn tốt nhất. "Được, hôm nay ta liền chém người!" Chiến tộc phách khí vương giả thập phần, đáng dấp ngoài ta còn ai, tư thế thách thức thiên hạ là không thể che dấu. "Người cho ta là vật trang điểm sao? !" Vừa lúc đó, Tam Nhân Hoàng Kim Sư Tử Vương đứng lên. Kẻ này cũng là một trong tứ đại vương mạch Chiến tộc, chiến lực kinh động thế gian, giống như Chiến Thần đã trải qua trăm trận, sự cường thế liếc mắt là thấy hết. Cảnh Bồ thật không ngờ Hoàng Kim Sư Tử Vương hoàn toàn muốn cắt đứt cùng Chiến tộc. Dưới tình huống này lại sẽ đối phó với hắn, làm hắn phi thường phần nộ hỏi: "Có người muốn đối phó Cự Long thần thánh vương nên mời người đến ngăn ta. Nể mặt mũi của người ta cũng không có rời đi. Nhưng hiện tại ta muốn người giết trước mắt này thì vì sao người còn muốn ra tay? Không ai muốn người làm như vậy." "Ta đồng ý điều kiện của người khác là không để người ra tay." Hoàng Kim

Sư Tử Vương chỉ có như vậy một câu nói, thân hình vạm vỡ chặn Chiến Vương Cảnh Bồ, chiến ý dâng cao, mái tóc vàng trên đầu giống như hoàng kim thần hỏa. Hai đại vương giả bắt đầu giằng co. Vừa lúc đó, một tiếng rùng ngâm như có như không truyền đến, đó là thuộc về Cự Long thần thánh vương. Thân là vương giả trẻ tuổi Dực Long tộc, kỳ thật thực lực không thể nghi ngờ, có thể nói nhìn chung quanh một chốn thì không có địch thủ. Tiếng huýt gió yếu ớt như thế nói rõ tối thiểu ở ngoài trăm dặm. Từ một loạt sự kiện vừa rồi, Tiêu Thần đã biết Cự Long thần thánh vương cùng Dạ Xoa Vương tựa hồ là đồng minh. Hắn rất kinh ngạc, xem ra đám người Kim Tam Ưc tựa hồ sớm có bố trí, hôm nay muốn loại bỏ Cự Long thần thánh vương. Thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ tộc khẽ cười nói: "Thú vị đây, ta đi xem một chút..." Vừa nói nàng nhanh nhẹn như vậy bay đi ra ngoài cửa sổ. Có điều vừa mới xông lên bầu trời thì từ bầu trời xa một đạo ô quang tựa như cầu vồng động trời chặn ngang mà đến, một vị hắc y thanh niên ngăn cản đường đi của nàng miệng nói: "Đọa Lạc Thiên Sứ vương xin dừng bước." Không ít người tại Yên Vũ Lâu đều từ cửa sổ thấy được thanh niên áo đen oai hùng trên bầu trời. Đến khi phát hiện trong mái tóc đen của hắn có hai cái sừng Tổ Long thì tất cả mọi người vô cùng giật mình, đó là một vị Long vương. Thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ tộc cười khẽ thản nhiên mà hỏi: "Vì sao cản lối ta đi?" "Không muốn nữ vương bị cuốn vào chuyện rắc rối." "Ha ha, người ngăn được ta sao?" Văng sáng mông lung chung quanh thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ tộc dần dần sáng rõ lên. "Thử qua mới biết được." Thanh niên áo đen đáp trấn tĩnh mà lại thông dong. "Leng keng" một tiếng, một thanh thánh kiếm lại đã tự động rút ra khỏi lưng trông sáng ngời chói mắt, làm cho không người nào có thể nhìn thẳng vào. "Long Tộc thánh kiếm, đó là Hắc Long vương!" Lúc này không ít người giật mình la lên. Đọa Lạc Thiên Sứ vương lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nàng đã sớm nghe nói qua những Long Tộc vương giả này đều không phải hạng người dễ đối phó. Xích Long vương hung dữ vô cùng, nếu như chiến tất điên cuồng, nghiền nát vạn vật, địch thủ khó đỡ. Nghịch Long vương lấy bản thân để tu luyện Phong Ấn Chi Pháp, còn không người nào có khả năng buộc hắn giải trừ toàn bộ phong ấn đối địch. Hắc Long vương sâu không lường được, lại

còn nằm trong tay Long Tộc thánh kiếm chém sắt như bùn, đến nay khó bại. Không ai có khả năng tiếp nhận kiếm quang động trời kia. Hắc Long vương ban đầu đi theo Ngưu Nhân, rất hiển nhiên Ngưu Ma vương cũng tham gia cùng hành động lần này. Tiêu Thần suy đoán, mấy người chỉ sợ là thật sự hành động, mục đích cuối cùng nhất định là vì đối phó Dạ Xoa Vương. Nói vậy Dạ Xoa Vương này tương đối khủng bố. Nếu không Kim Tam Úc bọn họ không có khả năng trước khi gây chiến lại đối phó đồng minh của Dạ Xoa Vương là Cự Long thần thánh vương như thế. Ngày mai Dạ Xoa Vương sẽ đến thành Trường An, Kim Tam Úc bọn họ muốn cướp thời gian giải quyết trước Cự Long vương, có lẽ coi đây là mỗi nhử câu cá lớn sao? Trong Yên Vũ Lâu, Chiến Vương Cảnh Bô cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương giằng co. Trên bầu trời Đọa Lạc Thiên Sư vương cùng Hắc Long vương giằng co, bầu không khí cực kỳ tế nhị. Nghĩ Tộc vương giả phát ra một tiếng cười lạnh, rồi sau đó lao ra Yên Vũ Lâu, nghĩ muốn hướng về Cự Long thần thánh vương phát ra tiếng huýt gió phương hướng bay đi. "Nghĩ vương xin dừng bước." Một đạo nhân ảnh lập tức bay tới, giống như sao băng phá không. Tất cả mọi người dựng tóc gáy, bởi vì vị thanh niên anh khí bức người này ở giữa mái tóc đen cũng có một đôi Tổ Long giác. Không hề nghi ngờ đó cũng là một Long vương. "Là Nghịch Long vương!" Có người giật mình la lên. Nghĩ vương hiển nhiên nghe nói qua lời đồn đại Nghịch Long vương phong ấn bản thân nên tự nhiên không dám khinh thường. Kẻ địch không rõ nông sâu là đáng sợ nhất. Ba đôi vương giả giằng co, bầu không khí phi thường căng thẳng. "Rống..." Tiếng rống ngâm truyền đến. Trên bầu trời xa, một con Cự Long thần thánh bay tới, giống như một đám mây thông thường. Con vật to lớn này rung động hai cánh, quạt tới những trận lốc xoáy, trên mặt đất xuất hiện những bóng râm lớn. Đây hiển nhiên không phải Cự Long vương mới rời đi, nó đến từ một phương hướng khác. Nó cũng không hạ xuống trên đường ngõ thành Trường An, chỉ muốn đi cứu viện vương giả trẻ tuổi của bản tộc đang phát ra tiếng hét giận dữ. Tam Nhãn Hoàng Kim Sư Tử Vương đang giằng co cùng Chiến Vương. Nghịch Long vương, Hắc Long vương đã cùng chống đỡ hai đại vương giả nên không sao phân thân đi ngăn cản. Tiêu Thần nhìn

qua nhả gian cuối cùng kia, không nghi ngờ ở đó có một dị tộc vương, nhưng mà trước sau không có đi ra. Hắn không hề do dự phóng lên cao, ở trên bầu trời chặn Cự Long thần thánh đi ngang qua. Con vật to lớn này dài đến bảy tám chục thước, giống như một đám mây đủ màu đang phát ra một khí tức thần thánh, quanh thân long lân dày đặc, hào quang lập lòe. Nó phát ra âm thanh to lớn: "Loài người hèn mọn, vì sao ngăn cản đường ta đi." Nó tựa hồ phi thường phần nộ, không có một chút kiên nhẫn. Khi nói chuyện đồng thời đánh tới phía trước, từ trong miệng phun ra một tia chớp mãnh liệt. "Hèn mọn... Người thật vĩ đại sao?" Tiêu Thần căn bản không có ý định tránh né. Khi phát ra dao động tinh thần trả lời thì đồng thời hỗn hợp một phần Bản Nguyên Thiên Âm, trong nháy mắt đánh tan tia chớp to như vại nước, đồng thời hình thành một lực cản cường đại đánh sâu vào con vật khổng lồ mới đến. Gió giật mênh mông cuộn cuộn, Cự Long thần thánh bởi vì bị chặn động mà tốc độ bay đang nhanh bỗng nhiên bị một lực lượng ngăn cản, lập tức lắc lư một hồi trên bầu trời. Tất cả mọi người trên Yên Vũ Lâu phi thường giật mình, một nhân loại nhỏ bé đứng ở trên bầu trời, lại chặn một con vật khổng lồ to như quả núi cao kia. Điều đó cần lực lượng như thế nào? Cự Long thần thánh Vương phần nộ dị thường, thân thể khổng lồ của nó lại bị một nhân loại hình thể nhỏ vô số lần so với nó cứ thế chặn lại. Điều này đối nó mà nói là một loại sỉ nhục. "Con sâu hèn mọn sâu, dám cản trở đường của ta. Ta ban cho người tử vong..." Cự Long thần thánh gào thét. Tiêu Thần cất bước ở trên không trung, đi bước một về phía trước, chỉ vào cái đầu cực đại của nó mà bảo: "Hèn mọn cùng thần thánh không phải lấy suy nghĩ của người làm chuẩn. Muốn ban tử vong cho ta, dẫu có đi tu luyện một ngàn năm thì người cũng không làm được." Cự Long thần thánh vương phần nộ gào thét, nó xòe cái cánh khổng lồ như là một thanh thiên đao đáng sợ bổ về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần căn bản không có trốn tránh, lẳng lặng đứng yên tại chỗ. Rồi sau đó chưởng đao tay phải giơ lên cao, nghênh đón long dực (cánh rồng) to lớn trên bầu trời kia như đám mây đen đang bổ tới. "Phốc" Long dực giống như đám mây quất tới, bao phủ Tiêu Thần ở phía dưới. Nhưng tức thì một dòng huyết nóng cũng rất nhanh phun lên cao. Chưởng đao của Tiêu Thần chém lên, không ngờ lại

xuyên qua long đực khổng lồ kia với những mảng lớn huyết bám vào. "Ngao au ..." Cự Long thần thánh gào thét rung trời, một bên long đực bị đánh xuyên qua. Cái đau thấu trời làm nó không nhịn được không ngừng vẩy cánh, huyết dịch nhuộm đỏ bầu trời. Phía dưới mọi người giật mình dị thường, bắt đầu vừa ra tay liền đã thương một con Cự Long thần thánh, thủ đoạn như thế thật sự đáng sợ. "Dựa theo lời nói của người, ta ban tử vong cho người ..." Tiêu Thần bay lên trời, lưỡi đao tựa thể chém sắt như bùn. Bản thân hắn không đếm xỉa đến điện quang tím ngắt của Cự Long thần thánh đang phun ra đầy trời. Hắn vọt thẳng tới, không ngờ lại đánh xuyên qua một long đực khác của Cự Long thần thánh. Đây mặc dù là một con Cự Long thần thánh, nhưng mà vô phương so sánh với Cự Long thần thánh vương. Đối với cường giả đẳng cấp như Tiêu Thần mà nói thì không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì. Thiên Âm chữ "Ông" bị che dấu trong giọng nói đang rung động. Ngay tại trận khiến cho linh hồn Cự Long thần thánh bị trọng thương, bộ ngực càng là nứt vỡ từng bộ phận, bị đục lỗ tạo ra một hốc lớn khủng bố, mưa máu bay lả tả đầy trời. Tiếng rống ngâm rung trời vang vọng thành Trường An. Đối với tu giả Nhân tộc mà nói, quang cảnh này là rất rung động, đây là đồ long a! Ngay cả là đám người Chiến Vương, Đọa Lạc Thiên Sư vương cũng rất kinh ngạc, bắt đầu đánh giá lại chiến lực của Tiêu Thần. "Phanh" Tiêu Thần bay vọt lên. Thượng Thương Chi Thủ vừa đánh ra thì huyết vũ bay tán loạn, long lân vỡ vụn như mưa bay đầy trời, tiếng rống ngâm thể lương lan truyền xa mấy chục dặm. Dĩ nhiên thật sự muốn đồ long! Với thực lực giống như thế này, Sát Dạ Xoa Lệnh tựa hồ cũng không phải nói sai. Đây là ý nghĩ trong lòng mọi người, rất nhiều tu giả Nhân tộc trong lòng kích động không thôi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 382: Hạ sát một Vương

Trên bầu trời huyết vũ bay tán loạn, bộ ngực của Cự Long thần thánh đã bị đánh thủng một lỗ nhìn thấu ra đằng sau. Nhưng nó vẫn không chết mà

phần nộ gầm rú, âm thanh chấn động thành Trường An. "Loài người hèn mọn, tuy ta chết cũng muốn người chôn cùng. . ." Quanh thân Cự Long thần thánh bộc phát ra hào quang chói mắt, nó hùng hổ xông về hướng Tiêu Thần, lực sinh mệnh thiêu đốt hùng hực, long dực (cánh rồng) bị tổn hại giống như hai mảnh mây đen định bao phủ Tiêu Thần. Nó muốn trùm kín Tiêu Thần để cùng nhau xuống Hoàng Tuyền. Đông đảo tu giả trên Yên Vũ Lâu căng thẳng nhìn tất cả, mấy dị tộc vương cũng nhìn chăm chú. Nhưng Tiêu Thần không muốn bị đối phương thiêu đốt sinh mệnh rồi bao phủ hẳn vào. "Tử!" Hắn lấy dao động tinh thần để quát lớn, Bản Nguyên Thiên Âm dao động ẩn chứa trong đó đánh thẳng vào đầu của Cự Long thần thánh. Hắn muốn hủy diệt linh hồn nó, ngăn nó điên cuồng hành động. "Oanh " Chữ "Tử" vừa thốt ra, giống như sấm sét chấn động làm bầu trời đều run rẩy. Có khả năng rõ ràng thấy một chùm sáng tử vong ngưng tụ thành một đạo ô quang xé rách không trung. Tựa như một thanh ma mâu đoạt mệnh , ô quang kéo theo cái đuôi cực dài xuyên thủng đầu của Cự Long thần thánh. "Phốc" một tiếng vang nhỏ, xuất hiện một cái lỗ máu to bằng thùng nước , rồi sau đó cái đầu khổng lồ kia như là băng tuyết đang tan, trong nháy mắt vỡ đi một nửa. Cự Long thần thánh phát ra một tiếng gào dài thê lương. Sau khi nửa cái đầu bị mất đi, linh hồn của nó phải chịu công kích mang tính hủy diệt mà suýt nữa tan rã tức thì. Nhưng không thể không nói. Long ---- là một loại tộc có lực sinh mệnh thực sự rất ngoan cường. Linh hồn vỡ nát một nửa, tạm thời mất đi nửa đầu lâu mà nó vẫn không lập tức tử vong. Nó quay cuồng trên bầu trời rồi sau đó lại bộc phát ra vầng sáng càng thêm chói mắt nhắm thẳng thành Trường An phía dưới mà lao tới. Rất hiển nhiên. Nó đã biết căn bản vô phương hủy diệt Tiêu Thần. Nhưng là vào lúc sắp chết lại phần nộ cùng không cam lòng dị thường. Nó muốn hủy diệt sinh linh trong thành. Tiêu Thần làm sao có thể để cho nó thực thi điều bạo tàn này. Áo vải trên người bay phấp phới, hắn lập tức đáp xuống dùng hai tay bắt được khúc cuối cái đuôi thô kệch của Cự Long thần thánh. Hắn quát to một tiếng, không ngờ cứ thế giật ngược nó lên. Mọi người phía dưới dựng tóc gáy. Đây là thần lực như thế nào. Một nhân loại lại lôi được một con vật to lớn dài đến bảy tám chục thước. Thật sự có thể nói là hắn có sức lực làm

rung chuyển núi cao. Tiêu Thần cầm lấy cái đuôi của Cự Long thần thánh. Hắn nhắm về bầu trời phía trên rồi sau đó hai tay rung động. Thương Thương Chi Thủ vô tình đánh ra. Mặc dù chẳng qua chỉ là đánh vào trên cái đuôi của Cự Long thần thánh. Nhưng lực lượng lại truyền khắp toàn thân Cự Long. Tất cả long lân vào giờ khắc này đều bị chấn đến rơi xuống. Một cơn mưa máu từ trên bầu trời rơi xuống, trong quá trình những long lân này rơi xuống thì hóa thành tro bụi, toàn bộ nát bấy. Tiêu Thần bỗng nhiên xé mạnh một cái, Cự Long thần thánh chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tử vong! Quang cảnh cực kỳ rung động, sự kiện đồ long đã thật sự xảy ra. Tay trái Tiêu Thần nhẹ nhàng xẹt qua trên bầu trời. Hắn lấy không gian Giới Chỉ thu tàn thi của Cự Long thần thánh vào. Đây là long trong truyền thuyết đó, mỗi một tấc thân thể đều là bảo vật. Có điều hắn thu hồi vào không phải để chuẩn bị tế luyện ra pháp bảo gì đó. Mục đích chỉ có một, đó chính là để làm đồ ăn đem tặng, đám trẻ con trong Thần Thôn ở thế giới Tử Giả nhất định sẽ thích. Nếu có người biết điều hắn vừa nghĩ này thì nhất định sẽ nói không nên lời. Đó là Cự Long thần thánh trong truyền thuyết, không ngờ lại trở thành món ăn trên bàn người khác. Tiêu Thần hạ xuống từ trên bầu trời, trên người cũng không bị dính một tí vết máu nào. Tựa hồ cũng không hao phí bao nhiêu sức lực liền đã diệt một con Cự Long thần thánh. Điều này làm cho mỗi một người chứng kiến đều cảm giác là lạ, hoài nghi kia rốt cuộc không phải một con rồng. Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong Yên Vũ Lô, từ trong nhĩ gian cuối cùng rốt cục có một bóng người đi ra. Hắn mặc chiếc trường bào cũ kĩ màu đen, giống như đồ cổ từ mấy trăm năm trước. Chiếc áo cuộn chặt lấy thân thể cao dong dỏng khô héo vào bên trong. Tất cả mọi người thất kinh, đây cũng không phải một nhân loại bình thường. Mái tóc dài của hắn không có bất cứ sự bóng bẩy gì, thịt trên mặt đã sớm khô quắt, đồng thời nhiều nếp nhăn trên mặt giống như sáp ong đã vỡ đang dán ở bề ngoài khớp xương. Hốc mắt sâu hoắm màu đen rất trống rỗng, thi thoảng lại có tia sáng ửng đỏ tỏa ra lóng lánh trông khủng bố dọa người. Thân thể hắn không có bất cứ dấu hiệu sự sống nào, tựa như là một khối cây khô, hoặc như là một lão quỷ ngàn năm vừa mới chui ra từ trong quan tài được lôi lên khỏi mặt đất. Hắn không nói bất cứ lời nào, trực tiếp

đi tới Tiêu Thần. Hắn vươn bàn tay khô héo như quỷ trảo, năm ngón tay vẽ ra năm vòng ô quang quét về phía Tiêu Thần. Tiêu Thần đánh ra Thương Thương Chi Thủ, âm thanh lạo xạo nghiền vỡ không ngừng phát ra. Năm vòng ô quang kia không ngừng vỡ vụn, cuối cùng biến mất. "Ha hả. . ."

Tiếng cười khê từ trên bầu trời truyền đến, thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ tộc nói thật mềm mại đáng yêu vô cùng: "Vu Yêu Vương rốt cục đã ra tay. Người muốn bắt lấy linh hồn của hắn sao?" Đông đảo tu giả trong Yên Vũ Lâu dựng tóc gáy, tên cổ quái này lại cũng là một dị tộc vương. Về mặt Chiến Vương cùng Nghĩ vương cũng hơi chấn động. Rất hiển nhiên Vu Yêu Vương là một siêu cấp cường đại tồn tại, tại trong trăm tộc cũng có tiếng tăm lừng lẫy. "Không, ta chỉ muốn thử xem hắn rốt cuộc là có thực lực để tranh giành cùng Dạ Xoa Vương hay không." Âm thanh của Vu Yêu Vương giống như hai miếng sắt đang ma sát, giống như va chạm vô cùng chói tai, làm cho màng nhĩ người ta đều phát đau. Nhưng hắn không ra tay công kích nữa, mà là nhìn vào Tiêu Thần nói: "Dạ Xoa Vương gần như vô địch. . ."

Đông đảo tu giả trong Yên Vũ Lâu kinh hãi, Tiêu Thần vừa rồi rõ ràng đã dễ dàng giết chết một con Cự Long thần thánh, tài nghệ như thế mà vẫn đều không phải đối thủ của Dạ Xoa Vương sao? Đó thật sự là kẻ đáng sợ! Tiêu Thần đã sớm biết được khi Dạ Xoa Vương chém giết vô số cao thủ Nhân tộc thì cho đến nay không ai có khả năng ở trong tay cầm cự đến năm chiêu. Có khả năng tưởng tượng hoàn cảnh khủng bố đến như thế nào, cho nên đám người Kim Tam Ưc chỉ sợ cũng bởi vậy mới lo lắng phấp phất sắp xếp đối phó hắn. Đúng lúc này, lại có hai đạo bóng dáng từ bầu trời xa bay tới. Theo hướng từ thành Trường An bay về phía Cự Long thần thánh vương đang phát ra tiếng gầm rống. Tiêu Thần nhìn qua Vu Yêu Vương, thấy hắn không có ý đồ động thủ liền bay lên trời truy đuổi theo. Mấy dị tộc vương ở đây hoặc bị ngăn cản hoặc không muốn ra tay nên hắn cũng không cần phải ở lại. Hắn muốn đi xem đám người Kim Tam Ưc, còn với Nghịch Long vương bên người thì hắn nhìn thoáng qua, thật sự cũng không có gì là lo lắng. Tiêu Thần phi hành cực nhanh, chỉ mấy chốc đã đuổi kịp theo hai người kia. Lại là hai tên Dạ Xoa với lớp da xanh sẫm quanh thân trông giống như lệ quỷ. "Hai vị vội vã đi đây vậy?" "Liên quan gì đến người, mau

tránh ra!" Dạ Xoa Tộc gần đây tàn sát cao thủ Nhân tộc tứ phương, vô cùng ngang ngược. Nay thấy hãn mặc trang phục nhân loại nên tự nhiên không thèm để bụng. "Dạ Xoa Vương liên minh cùng Cự Long thần thánh vương. Nói vậy các người là nghe được Cự Long thần thánh vương gào thét nên muốn đi cứu viện chăng?" "Thế thì đã sao nào? Cút ngay!" Hai tên Dạ Xoa phát ra hào quang xanh lét quanh thân, trực tiếp ra tay với Tiêu Thần. "Ta vốn định nhờ các người truyền miệng nói cho Dạ Xoa Vương, nhưng hiện tại xem ra có một số việc không cần nói, mà là cần đi làm. Ta bắt đầu ăn miếng trả miếng, hôm nay bắt đầu giết Dạ Xoa Tộc!" "Sát Dạ Xoa? ! Ha ha. . ." Bọn chúng điên cuồng cười lớn mà lao vọt tới gần. Một tên trong đó cầm Tam Xoa Kích đâm về hướng ngực Tiêu Thần, một tên Dạ Xoa khác thì phun ra sương mù tử vong xám xịt quét tới. Lúc này, đã ở vào khu vực ngoại thành Trường An, mọi người trên Yên Vũ Lâu chỉ có thể mơ hồ thấy ba bóng dáng, căn bản không nghe được âm thanh. Tiêu Thần không còn e dè nên Thiên Âm chữ " Ông" trong nháy mắt phát ra. "Oanh " Hai tên Dạ Xoa trong nháy mắt vỡ vụn. Bọn chúng không có sức mạnh như Cự Long thần thánh nên đã hình thần câu diệt dưới Bản Nguyên Thiên Âm. Mọi người trên Yên Vũ Lâu quá sợ hãi, gần như không thấy Tiêu Thần có bất cứ động tác gì liền giết chết hai tên Dạ Xoa. Xoẹt Trong chớp mắt Tiêu Thần biến mất ở bầu trời xa. Trước Yên Vũ Lâu, thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ tộc trong mắt lóe ra hai đạo quang hoa mà nói: "Người này rất không giống như. . ." Chiến Vương Cảnh Bồ cũng gật đầu, bảo: "Ta phi thường muốn lập tức giết hãn. . ." Nói tới đây, hãn nhìn về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương mà nói: "Nếu như người lại ngăn cản ta thì đừng trách ta trở mặt vô tình!" "Vậy thì sẽ tử chiến một hồi!" Hoàng Kim Sư Tử Vương càng thêm dũng mãnh, trực tiếp bay lên trời cao hướng về phía hãn mà vẫy, miệng gọi: "Đến đây đi." Chiến Vương Cảnh Bồ bay lên trời, nhưng không phải hướng về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương mà là hóa thành một đạo hào quang xanh nhằm phía chân trời, đuổi theo hướng Tiêu Thần đã biến mất. Hoàng Kim Sư Tử Vương gầm vang, bắt đầu khởi động hoàng kim thần quang đầy trời mà truy đuổi. Cùng lúc đó, Vu Yêu Vương cũng hành động, tức tốc đuổi theo. Đọa Lạc Thiên Sứ vương cười khế, nói: "Hắc Long vương người việc

gì phải tương trợ Nhân tộc, người vốn là vua của Long Tộc hùng mạnh." Nàng vừa nói vừa triển khai đôi cánh, nhưng Hắc Long vương đã gắt gao tập trung vào nàng. Long Tộc thánh kiếm lập tức tỏa ra ngàn vạn đạo hào quang. Kiếm quang chói mắt xé rách bầu trời, lập tức làm nổi lên dao động năng lượng cuộn cuộn. Đọa Lạc Thiên Sư vương không thể không toàn lực đối kháng, nàng vừa đánh vừa rút lui theo hướng Tiêu Thần biến mất. Nghĩ Tộc vương giả thấy mấy đại cường giả đều nhắm phía phương xa, hắn cũng xuất thủ. Có điều đối mặt Nghịch Long vương phong ấn bản thân, không ai biết nông sâu thì hắn cũng vừa đánh vừa lui, không muốn đối kháng sinh tử đích thực. Trong nháy mắt, mấy dị tộc vương giả liền rời khỏi Yên Vũ Lâu, tu giả Nhân tộc hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng đuổi theo. Bọn họ muốn nhìn qua kết quả cuối cùng như thế nào. Khi những người này truy theo thì, phát hiện một đôi Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương đánh nhau kịch liệt nhất, thật sự làm long trời lở đất nước chảy ngược. Tại một dải núi non bên ngoài thành Trường An không trung bị nghiền nát, núi non sụp đổ, nước sông chảy ngược lên trời. Người ngoài căn bản vô phương tới gần, đại chiến quá mức thảm khốc, hai Chiến tộc vương hoàn toàn là tư thế không chết không ngừng. Tiêu Thần rốt cục đến ngoài trăm dặm ở ngoài, trên không trung một con sông lớn hào quang thần thánh chiếu rọi. Nơi đó hoàn toàn chói sáng, tiếng rống ngâm rung trời, gió xoáy mênh mông cuộn cuộn, đại chiến đang tiến hành ác liệt. Ồi Tỏa Vương Kim Tam Ưc, Không Gian Vương Liễu Mộ, Thanh Long vương, Ngưu Ma vương, Ngưu Nhân chia ra trấn giữ tứ phương, quét mắt nhìn động tĩnh bốn phương tám hướng. Ở giữa khu vực đó, Võ Chiến Hồn đang đại chiến Cự Long thần thánh vương. Đây là một đôi kẻ địch cũ, từ khi bọn họ gặp nhau tới nay liên không ngừng đại chiến sinh tử, đến nay không phân ra thắng thua. Võ Chiến Hồn ánh mắt lạnh lùng, tóc đen tung bay, như thần mà lại giống như ma. Tay trái lóe ra ô quang, tay phải trong suốt Như Ngọc, hai loại lực lượng hoàn toàn khác nhau được hắn phát huy đến cực hạn. Ngay cả làn sóng dư thừa dội xuống mặt đất đều làm đất đá phía dưới bay loạn, sóng cuộn dữ dội khiến người ta sợ hãi. Tay trái hắn như Thiên Ma trảo lạnh lùng, bao hàm biến hóa không gian. Tay phải như mỡ dê mỹ ngọc loại thánh

khiết, ẩn chứa lực lượng thời gian . Có thể nói đó là chiến kỹ cực kỳ khủng bố! Cự Long thần thánh vương cũng hoàn toàn bộc phát ra thực lực mạnh nhất, long trảo (vuốt rồng) sắc bén, long dực (cánh rồng) khủng bố như thiên đao, cùng với Long Giác (sừng rồng) chém sắt như bùn xuất từng đạo hào quang chói mắt đã phát huy chiến kỹ cổ của Dực Long tộc đến cảnh giới tuyệt đỉnh. Đồng thời các loại long ngữ bùa chú không ngừng phát ra, ngọn lửa thiêu đốt cả nửa vùng trời đỏ rực, những tia chớp nổi thông lên chín tầng trời, lực công kích cường đại làm cho người ta sợ run! Ngoài ra, chung quanh thân thể khổng lồ Cự Long thần thánh vương có hào quang rực rỡ đủ màu bao phủ. Đó là một loại lĩnh vực cực kỳ đáng sợ, bất cứ lực lượng gì ở bên trong đều bị áp chế vô hạn, bầm sinh nó đã có khí thế bất bại. Võ Chiến Hồn cùng Cự Long thần thánh vương thế lực ngang nhau, đánh đến khó phân thắng bại. "Lão lão lão. . . Lão Võ kiểm chế điểm, đừng đừng đừng. . . Đừng sợ biến con bò sát này thành thịt vụn, ta ta ta. . . Chúng ta còn cần đem nó trở thành mồi nhử để dụ Dạ Xoa Vương chạy gấp ngàn dặm . . . Đánh đánh đánh cho con điều long này đến chết dờ là được." Võ Chiến Hồn cùng Cự Long thần thánh vương vốn khó phân cao thấp. Nhưng Kim Tam Ưc càng muốn nói như vậy để chọc tức Cự Long thần thánh vương đến gầm rống liên tục. Không thể không nói, Cự Long thần thánh vương xác thật vô cùng cường đại, ngay cả là trong dị tộc vương thì nó cũng là nhân vật hàng đầu. Nếu như địch thủ không phải Võ Chiến Hồn biến thái, đổi lại là những người khác thì chỉ sợ sớm bị xé rách . "Ta ta ta. . . Chúng ta cùng tiến lên trực tiếp giết con đại thằn lằn được rồi." Kim Tam Ưc nhỏ giọng lẩm bẩm. "Ai cũng không được xuất thủ. Đây là ta cùng với nó quyết chiến công bằng, nhất định phải tự tay chặt cái đầu của nó." Võ Chiến Hồn cũng liều mạng , Bát Tướng Thế Giới thần thông hiện lên làm rung động lĩnh vực khủng bố của Cự Long vương. Lúc này, Tiêu Thần cùng Vu Yêu Vương chẳng phân biệt được trước sau bay tới. Liễu Mộ trực tiếp đánh ra một vầng sáng không gian để giam cầm một mảnh thiên địa, chặn đường đi của bọn họ. Thấy Không Gian Thần Thông của Liễu Mộ đã đạt đến cảnh giới cực kỳ cao siêu như thế, Tiêu Thần rất giật mình. Những năm gần đây bằng hữu ngày xưa đã tiến bộ thần tốc. Không lâu sau, Đọa Lạc

Thiên Sư vương cùng Hắc Long vương cũng vừa đánh vừa lui đến nơi đây, rồi sau đó Nghĩ vương cùng nghịch Long vương cũng chiến đấu đến nơi này. Chỉ có Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương vẫn đại chiến tại xa xa, không thể so với cuộc quyết đấu ung dung của Võ Chiến Hồn và Cự Long thần thánh vương, đó hoàn toàn là liều mạng vật lộn độ sức. Trên bầu trời xa, rất nhiều cao thủ Nhân tộc đã xuất hiện, tất cả đều đang ngăm nhìn. "Rống. . ." Tiếng rống ngâm cực lớn lại truyền đến lần nữa. Ba con Cự Long thần thánh hiện ra bóng dáng, đồng thời hơn mười cao thủ Dạ Xoa Tộc theo sát sau đó cũng đã tìm đến. "Cự Long thần thánh vương không cần lo lắng, Dạ Xoa Vương đã xuất phát từ Dự Châu, đang đánh tới Ung Châu này." Một cao thủ Dạ Xoa Tộc trong đó hô lớn. "Ngăn cách không gian!" Không Gian Vương Liễu Mộ gào to một tiếng, quang sáng màu xanh bao phủ bầu trời, thu hết toàn bộ cao thủ vừa mới tới vào đó lập tức làm bọn họ như rơi vào trong vũng bùn, khó có thể nhúc nhích. "Oanh " Trong Ngăn cách không gian có lưỡi dao của quang sáng màu xanh tỏa sáng lấp lánh lập tức làm tám tên cao thủ Dạ Xoa Tộc hóa thành huyết vụ, thân thể bị lực lượng không gian xé rách nát vụn. Nhưng ba con Cự Long thần thánh cùng bốn chiến tướng Dạ Xoa Tộc khác thì lợi dụng cơ hội này vọt ra. "Lão lão lão. . . Lão Võ mau chóng giải quyết cho xong con hoàng kim đại thần lẩn trước khi Dạ Xoa Vương đến." Kim Tam Ưc lấp bấp hô. "Rống. . ." Tiếng gầm rống lại truyền đến lần nữa. Xa xa tử khí ngút trời, một tên Phi Thiên Thi vương kéo theo Tử khí ngập trời xông tới. Phía sau vẫn còn đi theo một đám Cường Thi, xem ra cực kì dọa người. "Cự Long thần thánh vương, ta đến giúp người, Dạ Xoa Vương đang đi theo sau." "Ta tức! Không không không phải là giết mỗi con đại thần lẩn sao, tại sao lại đem một đám yêu ma quỷ quái tới ." Kim Tam Ưc gọi lớn: "Người người Bàn Tử (mập mập) mau ra tay, trợ trợ trợ Võ Chiến Hồn trước hết giết hoàng kim đại địch." Đang nói thì hần cùng với Liễu Mộ lập tức xông tới ba con Cự Long thần thánh cùng với bốn tên Dạ Xoa tướng. Còn Thanh Long Vương thì bay nhanh tiếp cận Phi Thiên Thi vương. "Ta không cần trợ giúp, hiện tại sắp lấy được tính mạng của nó!" Võ Chiến Hồn hét lớn, hần cùng với Cự Long thần thánh vương ngay cả trong trăm tộc cũng là

vương giả đĩnh cao nên không muốn người khác trợ trận. "Đem thần thông Phản Bản Hoàn Nguyên của người đánh ra đi, ta sẽ đỡ nó!" Cự Long thần thánh vương bắt đầu thâm độc chú ngữ, nó cũng muốn phát động công kích mạnh nhất. "Rống. . . Dạ Xoa Vương tuy rằng khi đại chiến cùng Đấu Thần Vương đã bị thương, nhưng nếu các người tưởng làm hãn mạt mỗi chạy đường xa đến để dễ dàng giết chết thì cũng là tính sai. . . " Phi Thiên Thi vương đã xông tới. Tiêu Thần nhìn sang Vu Yêu Vương, thấy hãn vẫn không có ý xuất thủ liền hóa thành một đạo điện quang, trực tiếp vọt tới. Bản Nguyên Thiên Âm hòa trộn khủng bố tinh thần vào trong tiếng gầm rống. Hãn trong nháy mắt nghênh chiến Phi Thiên Thi vương, lấy Thượng Thương Chi Thủ đối kháng, Bản Nguyên Thiên Âm liên tục rung động. Đồng thời với lực lượng công kích cực kỳ khủng bố, Phi Thiên Thi vương cảm giác được lực lượng tử vong đang bao phủ đến nên phát ra tử khí quanh thân ngập trời. Nó cũng bộc phát ra lực lượng cường đại nhất của mình. "Phốc phốc" âm thanh không ngừng phát ra. Mặc dù Phi Thiên Thi vương tránh thoát được một kiếp, nhưng là toàn bộ đại quân Cường Thi phía sau hãn bị chấn nát, hình thần tiêu diệt, hóa thành tro bụi. Đồng thời một tiếng gào thê lương thảm thiết vang lên, một con Cự Long thần thánh bên cạnh cũng bị trúng làn sóng lan đến, huyết quang bắn toé, Cự Long liền vỡ tan ngay tại trận. Phi Thiên Thi vương cực kỳ giật mình, rồi mới nếu như không phải nó tung ra lực lượng mạnh nhất thì chỉ sợ cũng bị tập kích giết rồi! "Người là người phương nào?" Phi Thiên Thi Vương cực kỳ giận dữ. Nhưng Tiêu Thần căn bản không nói lời nào, nếu đối phương không rõ lai lịch thì hãn tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội. Từ một khoảng cách gần nhau hãn lợi dụng thời cơ tốt nhất để phát huy Thiên Âm chữ "Ông". Cũng giống như loại Thiên Âm của Hoàng Chung Đại Lữ, âm thanh tụ tập thành một chùm tia sáng tử vong, với tốc độ đáng sợ dị thường đánh tới. Loại Thiên Âm khủng bố tập trung phóng ra thì khủng bố gần như yêu tà! Phi Thiên Thi vương do không rõ lai lịch nên lại nghênh chiến. Quỷ thảo đáng sợ đánh ra, nghênh đón chùm tia sáng tử vong kia. Không một tiếng động, quỷ thảo đen nhánh Phi Thiên Thi vương so với sắt tinh còn cứng rắn hơn đã vỡ vụn. "Ngao rống. . ." Nó phát ra tiếng gầm rống tan nát cõi lòng,

hoàn toàn thật không ngờ lại là một kết quả như vậy nên đã nghĩ rút lui. Nhưng nó đã không có cơ hội ! Bằng thực lực chân chánh mà muốn giết chết một vị dị tộc vương, rất khó rất khó! Vì thế làm sao Tiêu Thần có thể bỏ qua loại cơ hội hiếm có này? Bản Nguyên Thiên Âm phô thiên cái địa, dao động tử vong hoàn toàn bao phủ Phi Thiên Thi vương ở bên trong. "Ngao rống. . ." Tiếng gầm thét không cam lòng cùng phần nộ làm rung chuyển khắp thiên địa, nhưng lại không cách nào thay đổi cái gì. Thân thể đen nhánh như sắt của Phi Thiên Thi vương kia , bị chấn vỡ chia năm xẻ bảy trong dao động tử vong , rồi sau đó hoàn toàn sụp đổ . Cuối cùng, Tiêu Thần đánh ra một Thượng Thương Chi Thủ, hoàn toàn hình thần câu diệt một vị dị tộc vương giả. Một vị dị tộc vương cứ như vậy bị đánh chết! Tiêu Thần đã hạ sát một vị vương! Hiệu quả là cực kỳ rung động! Vương giả trong trăm tộc đều là nhân vật siêu cấp tàn nhẫn. Nhưng cứ như vậy lại bị một người không rõ lai lịch giết mất, làm cho tất cả mọi người cực kì kinh ngạc. Tu giả Nhân tộc cũng không cần nói, đã sớm trở mặt đứng nhìn. Bất kể Vu Yêu Vương đang xem cuộc chiến hay Đọa Lạc Thiên Sứ vương, Nghĩ vương, Chiến Vương đang kịch chiến, tất cả cũng toát ra vẻ mặt nghiêm nghị. Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà bọn chúng vẫn cảm giác được trước đây đánh giá thấp tên cường giả thần bí. Một vị vương cứ như vậy bị giết chết, chẳng lẽ sau đây Đại chiến diệt Vương giữa trăm tộc muốn bắt đầu rồi sao. . .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 383: Thiên vương Dạ Xoa

Phi Thiên Thi vương bị Tiêu Thần đánh tan thành tro bụi giữa mọi người, sau một hồi tĩnh lặng tất cả mọi người thấy điều này đều phi thường kinh ngạc. Nhất là vài tên Dạ Xoa tướng cùng Cự Long thần thánh càng thêm bất

an. Đồng minh cứ như vậy bị giết chết, mà Dạ Xoa Vương cường đại còn chưa tới làm tình cảnh của bọn họ phi thường không ổn. Bên kia, cuộc chiến đấu giữa Võ Chiến Hồn cùng Cự Long thần thánh vương rốt cục sắp đến kết cục, hai bên đều tung ra thần thông hàng đầu của mình. "Phản Bản Hoàn Nguyên!" Đây là âm thanh của Võ Chiến Hồn, giờ phút này tóc hắt rời bởi tung bay, vừa như thần lại giống như ma, chiến ý dâng cao tới cực điểm, hoàn toàn bạo phát thần thông mạnh nhất của mình. "Quang Huy Tuế Nguyệt!" Cự Long thần thánh vương cũng hét lớn lên tiếng, long thể khổng lồ tỏa ra hào quang vạn trượng, càng lộ vẻ thần thánh không thể xâm phạm. Tựa như trên bầu trời bỗng xuất hiện hai vầng thái dương chói lòa, Võ Chiến Hồn cùng Cự Long thần thánh phảng phất đã quang hóa. Giờ phút này không còn thấy thân ảnh của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy hai luồng hào quang chói mắt đang tỏa sáng mãnh liệt trên bầu trời. Năng lượng dao động lớn lao giống như đại dương mênh mông đang chấn động, lại làm như toàn bộ những vì sao trên trời bị rơi xuống, uy áp vô thượng chấn động lan đến tận chân trời. Không gian chung quanh bị chôn vùi, ở trong khoảng cách gần đã không còn bóng người, tất cả mọi người đã nhanh chóng bay lui. Cũng may hai luồng hào quang kia chỉ đánh về phía nhau, nếu không nhờ chúng bắn tóe bữa bãi thì không chỉ có là không trung bị chôn vùi, mà ngay cả mặt đất phía dưới chỉ sợ đều sẽ bị hủy diệt. Lực lượng có tính áp chế cùng tính hủy diệt đụng vào nhau. Rồi sau đó toàn bộ hào quang lóng lánh vô tận tan đi, ở đó lại xuất hiện một mảnh không gian vô danh đen nhánh như mực, một cái hắc động thật lớn đang điên cuồng nuốt chửng tất cả lực lượng chung quanh. Tử chiến! Đây là lúc đối đầu sống chết. là cuộc quyết chiến cuối cùng! Võ Chiến Hồn cùng Cự Long thần thánh vương đã tung ra thần thông mạnh nhất. Tạo thành thiên tượng cực kỳ đáng sợ! Không gian đang tan biến. Hồn độn quang mang thoáng hiện. Hắc động nuốt chửng tất cả. Chung quanh là hồn độn quang mang đáng sợ. Phảng phất như sắp sửa hủy diệt. Tất cả lại quay về Hồn Độn. "Võ Chiến Hồn người xong!" Từ trong hắc động vọng ra âm thanh của Cự Long thần thánh vương. Âm thanh to lớn làm chấn động thiên địa đang không ngừng vang vọng: "Ngay cả là hồn độn quang mang chung quanh hắc động cũng có tính hủy diệt. Chỉ cần

nơi có ánh sáng thì 'Quang Huy Tuế Nguyệt' của ta vĩnh viễn không thể bại vong." Hồn độn quang mang tăng vọt, ngay cả từ trong hắc động cũng bắn ra hào quang chói mắt. Mặc dù tràn ngập khí tức thần thánh hơi thở, nhưng vì nó cũng sử dụng lực lượng hủy diệt nên làm tan biến tất cả những thứ có tính chất hữu hình. Trong hắc động thân thể Võ Chiến Hồn gần như sụp đổ, nhưng mà loại thần thông hiếm thấy Phản Bản Hoàn Nguyên vẫn còn chưa hoàn toàn tan tác. Thân thể hắc bị một vàng sáng yếu ớt bao vây lấy đang tiến hành sự chống cự cuối cùng. "Quang Huy Tuế Nguyệt này là thần kỹ có một không hai, quả nhiên đã được truyền thừa xuống. . ." Xa xa, ngay cả là Chiến Vương Cảnh Bồ đều lộ ra vẻ vừa chăm chú mà vừa lo lắng, hắc nói tiếp: "Với thần thông thiên phú này thì bầm sinh bất bại, vạn pháp bất xâm, e là so với thần thông Lục Đạo Luân Hồi thì không kém hơn bao nhiêu." Đọa Lạc Thiên Sứ vương cùng Nghĩ vương còn có đám người Liễu Mộ, Ngưu Nhân, tất cả cũng lộ ra vẻ giật mình nhìn này tất cả, ngay cả là Hoàng Kim Sư Tử Vương phóng túng kiêu căng vô cùng thì con mắt dựng thẳng ở giữa trán cũng giật giật một hồi. Nhưng đúng lúc này có việc ngoài ý muốn xảy ra, hồn độn quang mang trong hắc động dần dần yếu đi, âm thanh Võ Chiến Hồn phát ra: "Trần quy trần, thổ quy thổ, tất cả đều không còn nữa, tất cả trở về Hư Vô ---- Phản Bản Hoàn Nguyên!" Thần thông Phản Bản Hoàn Nguyên thể hiện ra nó khía cạnh vô cùng khủng bố của nó. Từ yếu ớt đến cường thịnh, rồi nhanh chóng nuốt chửng lực lượng của ánh sáng, trong hắc động nó phô thiên cái địa hướng về Cự Long thần thánh vương để bao phủ hắc. "Không tốt, Cự Long thần thánh vương chỉ nắm giữ nghĩa lý sâu sắc của 'Quang huy', cũng chưa nắm giữ lực lượng của 'Tuế Nguyệt' trong tay nên khó lòng xuất ra toàn bộ công kích!" Chiến Vương Cảnh Bồ đang dốc lực đại chiến với Hoàng Kim Sư Tử Vương, nhưng vẫn muốn tiến lên cứu viện. Nhưng Hoàng Kim Sư Tử Vương không có khả năng để hắc thực hiện được điều này. Nó tỏa ra uy áp trong thiên địa, con mắt dựng thẳng thứ ba phát ra một luồng sáng kì quái. Điều này làm cho Chiến Vương quá sợ hãi. Người khác thì không biết con mắt dựng thẳng thứ ba của Hoàng Kim Sư Tử Vương đáng sợ ra sao, nhưng người trong Chiến tộc lại biết rất rõ. Hắc không thể đem hết toàn lực đối kháng,

nếu không đối phương sẽ mở ra con mắt dựng thẳng kia. "Ngao rống. . ."
Từ trong hắc động vọng ra tiếng gầm thảm thiết thể lương của Cự Long thần thánh vương. Rồi sau đó một đạo hào quang thần thánh mãnh liệt lao ra, Cự Long thần thánh vương toàn thân bao phủ trong ngàn vạn đạo hào quang vọt ra từ trong hắc động. Nó chiếu sáng khắp thiên địa, uy áp thần thánh làm cho người ta không dám trực tiếp nhìn. "Hắn hẳn hẳn mẫu thân, hoàng hoàng hoàng hoàng . . . Hoàng kim đại thần lần lại lao ra trước, chẳng lẽ lão Võ đã xong đời ?" Kim Tam Ưc múa may thanh thái đao nổi danh trong tay, sẵn sàng chuẩn bị ném về hướng Cự Long thần thánh vương. "Không nên manh động!" Liễu Mộ cùng Ngưu Nhân đè tay của hắn xuống. Đúng lúc này, Cự Long thần thánh vương không ngờ phát ra một tiếng gầm rống kinh thiên động địa, rồi sau đó vỡ vụn ra trên bầu trời, thân thể hoàng kim long không ngờ đã giải thể ! Long huyết phun đầy trời, dưới bầu trời nổi lên cơn mưa máu, long lân giáp bay xuống mọi nơi, thân thể nó hoàn toàn sụp đổ . Võ Chiến Hồn lao ra từ trong hắc động, hắn lão đảo sắp ngã, khắp người đều bị những vết thương khủng bố , rất nhiều chỗ đều lộ ra bạch cốt. "Võ Chiến Hồn. . . Ngày khác người chắc chắn chết dưới 'Quang Huy Tuế Nguyệt' đích thực. Cự Long thần thánh nhất mạch chúng ta còn có một vương giả đích thực, khi nó trở về từ Tây Thổ thì người sẽ chết không có chỗ chôn." Nói xong những lời này, Cự Long thần thánh vương không cam lòng hoàn toàn vỡ vụn , hình thần câu diệt, ngay cả huyết dịch cùng long lân rơi xuống cũng lập tức hóa thành tro bụi. Trần quy trần, thổ quy thổ, tất cả đều không còn nữa, tất cả trở về Hư Vô . Đây là biểu hiện khủng bố của thần thông Phản Bản Hoàn Nguyên vô song này! Trong trăm tộc lại có một vị vương giả bỏ mạng , Cự Long thần thánh vương chính là nhân vật nổi danh hung hãn, tuyệt không phải Phi Thiên Thi vương có thể sánh bằng. Dạng tồn tại cường đại như nó đều tử vong làm cho rất nhiều người đang xem cuộc chiến bầu trời xa phải dựng tóc gáy, thật lâu không nói nên lời. Võ Chiến Hồn không ngừng ho khan, xương cốt toàn thân nhiều chỗ gãy lìa lòi ra, rất hiển nhiên đã bị thương nghiêm trọng, giờ phút này đã không thể lại chiến đấu . "Tây Thổ Cự Long thần thánh vương. . . Chẳng lẽ là Dực Long vương từ Long Đảo xuất thế kia sao?" Thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ

tộc khe khẽ lăm bằm, giờ phút này cuộc chiến đấu của nàng cùng Hắc Long vương đã đình chỉ. Cách đó không xa Tiêu Thần được nghe lời ấy cũng cả kinh. Ngày đó Lam Vũ trên Long Đảo đã thu phục một con Dực Long vương màu trắng bạc, cũng không nhìn ra nó có chiến lực cường đại đến đâu. Không nghĩ . . . Tựa hồ nó nằm trong tay đầy đủ thiên phú thần thông - --- Quang Huy Tuế Nguyệt. Vén vén lực lượng của "Quang huy" liền đáng sợ như thế, nếu như có cả lực lượng "Tuế Nguyệt" kia thì thật sự là khủng bố tới cực điểm. Tiêu Thần hoàn toàn không hề nghĩ con Dực Long vương lại là một trong các Long vương mạnh nhất. "Rống. . ." Xa xôi phía chân trời truyền đến những trận sóng âm đáng sợ khiến cho núi non đều phải chấn động mãnh liệt. Tiếng gầm rống to lớn truyền đi mấy trăm dặm, từ hướng Dự Châu lân cận lan về Ung Châu. Như là biển gầm, vô cùng cuồng bạo. Người vẫn còn ở ngoài mấy trăm dặm , nhưng bằng vào sóng âm khủng bố làm cho khắp thiên địa chấn động, người đang đến này đáng sợ gần như yêu tà! Dạ Xoa Vương! Người này tuyệt đối là Dạ Xoa Vương gần như vô địch! Tất cả mọi người biến sắc. Liễu Mộ, Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc, Thanh Long vương tức thì ra tay, trên bầu trời lập tức huyết vũ bay tán loạn. Hai con Cự Long thần thánh cùng với vài tên Dạ Xoa tướng may mắn còn tồn tại bị bọn họ lấy thủ đoạn chiến tranh nhanh chóng giết chết . Bọn họ xử lí địch thủ trước mắt là muốn toàn lực đối kháng Dạ Xoa Vương vô cùng cường đại kia. Vu Yêu Vương cùng Tiêu Thần như là người ngoài cuộc loại lảng lảng quan sát. Nghịch Long vương chặn ở trước người Nghi vương, Hắc Long vương ngăn cản ở trước người Đọa Lạc Thiên Sứ vương. Mà Hoàng Kim Sư Tử Vương thì vẫn đang đại chiến cùng Chiến Vương. Có điều cuối cùng hẳn cũng không mở ra con mắt dựng thẳng thứ ba, nếu không nơi này chỉ sợ sẽ có một hồi đại kiếp nạn khó có thể tưởng tượng . Ma khí ngập trời từ phương xa mênh mông cuộn cuộn mà đến, giống như là có tuyệt thế Ma vương xuất thế, mây đen cuộn cuộn như thủy triều mênh mông ùn ùn kéo đến, hoàn toàn làm cho bầu trời biến thành đen sì. Một Ma Ảnh cao lớn khôi ngô xuất hiện giữa mây đen. Nó cũng không hề phi hành cực nhanh mà là đi bước một tới, mang cho người ta cảm giác áp bách cường đại. Mặc dù không cao quá hai thước nhưng hẳn lại như là một quả

núi to di động làm cho thiên địa đều phải run rẩy. "Oanh", "Oanh", "Oanh" . . . Ma khí cuộn cuộn, Ma Ảnh cao lớn kia đi tới trong bóng tối. Mặc dù là đạp ở trên không trung, nhưng lại truyền ra những tràng tiếng bước chân đáng sợ, phảng phất như có một Cự Nhân đội trời đạp đất đang đi trên mặt đất. Hắn từ từ đi tới, nhưng uy áp vô thượng lại đã sớm trải rộng trong thiên địa. Cùng với tiếng bước chân nặng nề truyền đến, không ít tu giả Nhân tộc ở bầu trời xa có cảm giác như là một quả chùy lớn đang không ngừng nện vào tim. Rất nhiều người miệng phun máu ngay tại chỗ. "Lui. . ." Không ít cao thủ rõ ràng đẳng cấp cường giả đang đi tới căn bản không phải bọn họ có thể nhìn gần nên vội vàng trốn xa. Nhưng có một số người hành động chậm nửa bước, toàn bộ liên tục miệng phun máu tươi, bị dính những vết thương nặng khó có thể tưởng tượng mà lão đảo nhằm phía phương xa bay đi. Mà còn có hơn mười người trực tiếp nổ tan trên bầu trời, hình thần câu diệt. Dạ Xoa Vương đáng sợ! Uy thế như thế, ai cùng tranh giành? Lực lượng ma tính yêu dị truyền khắp bầu trời. Dạ Xoa Vương cường đại rốt cục bắt đầu khởi động ma khí ngập trời đi tới gần, để lộ ra hình dáng hẳn. So với tưởng tượng thì đáng vẻ hoàn toàn không giống. Hẳn tuyệt không hung ác xấu xí như Dạ Xoa tầm thường, da cũng không phải màu xanh đáng sợ. Hẳn có dung mạo tuyệt mỹ, làn da trắng như tuyết, ngũ quan tổ hợp chung một chỗ lại gần như hoàn mỹ. Đó là một mỹ nam hiếm thấy, nhưng mà trong hốc mắt không có con ngươi cùng tròng trắng mắt, mà chỉ có lưỡng đạo lục quang chói mắt nên có vẻ thần bí khó lường. Hơn nữa trên đầu đầy tóc xanh lá cây làm mỹ nam khôi ngô cao lớn này có một loại khí chất gần như yêu tà . Đúng vậy, hẳn phảng phất là yêu ma hóa thân, tràn ngập lực lượng ma tính! "Người người người người chính là Dạ Xoa Vương?" Kim Tam Ưc cảm giác trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, đối mặt loại thanh niên gần như yêu ma này thì trong lòng hẳn lên từng phèo. "Sai, là Thiên vương Dạ Xoa." Âm thanh lạnh lùng vô tình phát ra từ trong miệng nam nhân tóc xanh lá cây , tràn ngập sự tự tin cường đại. "Là người. . . Vén vén dùng năm chiêu để giết huynh muội Tề Lạp Áo?" Ngưu Nhân rung rung một đôi ngưu giác cực lớn trên đầu. "Ta giết người nhiều lắm, chưa bao giờ hỏi tên họ. Bởi vì những người đó không đáng ta hỏi." Trong

đôi mắt không có đồng tử của Dạ Xoa Vương lấp lánh ánh sáng xanh lè làm cho người ta sợ hãi, giờ phút này có vẻ ngông cuồng tự cao tự đại. Lúc này, ngay cả là kịch chiến giữa Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương cũng đã ngừng lại. Tất cả đều quan sát Dạ Xoa Vương sâu không thể phỏng đoán. Tiêu Thần trong lòng dâng lên vô vàn trận sóng. Huỳnh muội Tề Lạp Áo lại đã chết trận, cái tên rất xưa này mặc dù nhiều năm chưa từng nghe người ta nói tới, nhưng là hắn còn nhớ rõ vị cố nhân này. Như thể rõ ràng nhìn thấy chuyện cũ năm đó ở thành Thiên Đế tại Nam hoang Trường Sinh Giới. Tề Lạp Áo cùng Độc Cô Kiếm Ma, Vũ Văn phong, Triệu Trọng Dương đồng thời được xưng là tứ kiệt mạnh nhất Nam hoang. Nhiều năm sau đã đi qua, cơ may của mỗi tứ kiệt không giống nhau. Không nghĩ tới Tề Lạp Áo cùng muội muội Tạp Na Ti của hắn lại đã bị Dạ Xoa Vương giết chết trong năm chiêu. Đọa Lạc Thiên Sư vương mềm mại đáng yêu cười vang lên, thân hình thon thả trong quầng sáng như ẩn như hiện cực kì dễ coi. Vòng eo thon nhỏ cùng với bộ ngực cao ngất và tiếng cười nhẹ nhàng rung động, làm cho lòng người thêm rung động. "Dạ Xoa Thiên vương quả nhiên chiến lực động trời, hôm nay gặp mặt danh bất hư truyền." Dạ Xoa Vương quay về phía Đọa Lạc Thiên Sư vương gật đầu. Rồi sau đó nhìn về phía Võ Chiến Hồn cùng đám người Liễu Mộ để lộ ra ý định giết người lạnh lùng, hắn hỏi: "Các người đã giết chết Cự Long thần thánh vương cùng với Phi Thiên Thi vương? !" Trong thiên địa mây đen quay cuồng, bóng tối bao phủ mặt đất. Dạ Xoa Vương bắt đầu khởi động xuất ra một phần lực lượng đáng sợ khó có thể tưởng tượng. Hắn nhìn chăm chú đám người Liễu Mộ mà nói: "Ta đánh một trận cùng với Đấu Thần Vương mặc dù bị thương, nhưng để giết các người thì vẫn dư dả. Các người cùng lên đi, nếu không sau khi đám người Khô Lô Vương đến thì các người không có một chút ít cơ hội. Sự tự tin cường đại như thế không ai bì nổi, hoàn toàn là căn cứ vào chiến lực vô cùng cường đại của hắn. "Người người mẹ của người, giết, cùng tiến lên. . . Làm thật hắn." Kim Tam Ước huy động thái đao trứ danh là người thứ nhất xông đến. Liễu Mộ, Ngưu Nhân, Thanh Long vương cũng nhất loạt xông lên phía trước. Võ Chiến Hồn đã mất đi chiến đấu năng lực, vết thương của hắn quá nặng. "Hôm

nay, ta sẽ đại khai sát giới, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu!" Sát khí hữu hình chung quanh Dạ Xoa Vương bốc thẳng lên trời cao, khí thế vô cùng điên cuồng khiến người ta sợ. Mái tóc xanh lá cây không gió tự lay động, đôi mắt tựa như tia chớp sắc bén bức người. "Sát sát sát. . ." Kim Tam Ưc xông vào trước nhất lập bắp hét lớn, nhưng thân thể tựa hồ bị một cỗ thần lực vô hình ngăn chặn nên khó có thể đi tới mấy may. "Phong tỏa không gian!" Liễu Mộ hét lớn lên tiếng, triển khai Không Gian Thần Thông, quang huy xanh biếc bao trùm lấy Dạ Xoa Vương. "Chút tài mọn, phá cho ta!" Dạ Xoa Vương hét lớn, không gian năng lượng màu xanh bao phủ xuống kia trong phút chốc liền tan biến. Chỉ tùy ý liền phá bỏ thần kì được xưng là Không Gian Thần Thông, thủ đoạn như thế đủ để biểu hiện ra bản lĩnh sâu không lường được và khủng bố của Dạ Xoa Vương. "Dạ Xoa hỗn đản người bị lừa rồi." Ngưu Nhân hét lớn. Lúc này, Kim Tam Ưc, Liễu Mộ, Ngưu Nhân, Thanh Long vương đã hoàn toàn vây quanh Dạ Xoa Vương vô địch. Một khóa Minh Châu lóng lánh chói mắt chiếu rọi trên bầu trời, nó phát ra ngàn vạn đạo ráng lạnh bao trùm Dạ Xoa Vương vào bên trong. Rồi sau đó bốn người tức thời lui về phía sau, rồi lại tụ tập cùng nhau. "Cấm Ma thần vực!" Liễu Mộ hét lớn, không ngừng xuất ra Không Gian Thần Thông. Hắc dùng viên Minh Châu vây Dạ Xoa Vương vào bên trong Thất Thái không gian, cả không gian kia đã hoàn toàn bị giam cầm. Nhưng về mặt Dạ Xoa Vương không thay đổi chút nào, hắc không hề bận tâm, điềm nhiên nói: "Dựa vào thần khí thì triển ra Cấm Ma thần vực, chẳng qua là chuyện vặt, có thể làm khó dễ được ta sao? Nhiều nhất vây khốn ta chỉ trong chốc lát thôi." "Trước mặt Ngưu Nhân này mà người người người còn dám khoác lác." Kim Tam Ưc hèn mọn sờ sờ sừng Ngưu Nhân mà nói: "Không có không có không có chuẩn bị, thì ca làm sao dám động thủ giết người đây?" Ngưu Nhân hất tay của hắc sang một bên rồi nói: "Chỉ mong những vũ khí này hữu hiệu." "Không chú ý được nhiều như vậy." Nói tới đây, Liễu Mộ hai tay liên tục múa may, không gian năng lượng mênh mông cuồn cuộn tuôn ra. Trong Cấm Ma thần vực kia đột nhiên lập lòe hào quang chói mắt, khí tức mang tính hủy diệt bạo phát. Trong Cấm Ma thần vực, lực lượng hủy thiên diệt địa xuất hiện. Ánh sáng chói mắt khiến đám người quanh Liễu Mộ cũng

không chịu được lập tức nhắm hai mắt lại, nếu không căn bản vô phương thừa nhận. Cùng lúc đó, Liễu Mộ cắt qua không gian, tổng xuất Dạ Xoa Vương bị Cấm Ma thần khí làm cứng đờ vào trong Thứ Nguyên không gian khác. Vào khoảnh khắc không gian khép kín, có khả năng thấy trong Cấm Ma thần khí ở chung quanh Dạ Xoa Vương xuất hiện vô số hắc động, lực lượng khó có thể tưởng tượng không ngừng bộc phát chung quanh hắn. Khe đứt không gian lớn kia tức thì khép kín, mọi người ở thế giới này không thể nào nhìn thấy được cảnh tượng bên kia nữa. "Ta khoái . . . Thật thật thật là đáng sợ, loại lực lượng rất rất rất nghịch thiên !" Tia sáng mê đắm hiểm có trong đôi mắt đa tình của Kim Tam Ước bỗng biến mất. Liễu Mộ vẻ mặt trang nghiêm, nói: "Đây là thuộc về vũ khí có tính hủy diệt của nền văn minh đã mất. Sau khi nghiên cứu ra loại vũ khí này thì thế giới văn minh kia đã sớm hủy diệt, theo ghi chép cho tới bây giờ không ai dám sử dụng." "Cẩn thận Triệu cô nương đừng lấy loại vũ khí đó để đối phó chúng ta." Ngưu Nhân cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trang. Mấy người đang lấy dao động tinh thần âm thầm trao đổi với nhau, người ngoài không thể nghe được. Mặc dù, Thứ Nguyên không gian đã bị đóng lại, nhưng vừa rồi mới vền vền tràn ra chút xiu năng lượng dao động vẫn tạo thành dao động có tính hủy diệt khó có thể tưởng tượng. Nhưng cũng may có Liễu Mộ ở đây, hắn lấy Không Gian Thần Thông giam cầm toàn bộ năng lượng có tính hủy diệt rồi sau đó đánh vào bên trong một Thứ Nguyên không gian khác. Giờ phút này, tất cả đám Chiến Vương, Đọa Lạc Thiên Sư vương, Nghĩ vương, Vu Yêu Vương đều hai mắt nhìn nhau, loại năng lượng đáng sợ này khiến bọn họ kinh hãi không thôi. Không biết Dạ Xoa Vương có bị giết chết hay không. "Sát. . ." Bầu trời xa truyền đến dao động tinh thần cường đại, một khí tức tử vong phô thiên cái địa tràn đến. Khô Lâu Vương như một khối thần quang trắng ngà lấp lánh dẫn dắt trên trăm cỗ khô lâu binh tướng đang Ngự Không phi hành bay lại đây. Tiếp theo, từ một phương hướng khác lóe lên chớp xanh ngút trời, vô số Dạ Xoa cùng Phi Thiên Cường Thi xung phong liều chết mà đến. "Rống. . ." Tiếng rống ngâm rung trời, từ phía chân trời có bảy tám con Cự Long thần thánh nhất loạt đánh tới. Mà từ chân trời xa xôi còn có năng lượng khủng bố thuộc về các dị tộc vương khác đang dao động

đã nhanh chóng tiếp cận. Dạ Xoa Vương quả nhiên không phải nói sai, cả mấy đồng minh cường đại của hắn đều phải người đến. "Các huynh đệ nhanh . . . mau chóng rời khỏi nơi này." Ngưu Nhân hét lớn. Giờ phút này, Nghịch Long vương, Hắc Long vương, Hoàng Kim Sư Tử Vương cũng không ngần ngại tiếp đám người Nghĩ vương, Đọa Lạc Thiên Sư vương nữa mà chuẩn bị phá vòng vây. Dị tộc vương giả tới rất nhanh chóng. Đại quân đã đánh tới thì bọn họ không thể không lui. Đồng thời phải đề phòng Chiến Vương, Đọa Lạc Thiên Sư vương, Nghĩ vương, Vu Yêu Vương ra tay. Tiêu Thần cũng chuẩn bị phá vòng vây đi. Nhưng vừa lúc đó hắn cảm giác thân thể nhanh chóng suy yếu, lực lượng Tử Giả Thế Giới xuất hiện đã khiến hắn từ thực hóa hư, biến mất khỏi thế giới thật sự này. Hào quang lóe lên, bóng dáng Tiêu Thần giữa bầu trời mất đi. Điều này làm cho Vu Yêu Vương này giờ đi theo hắn cách đó không xa cả kinh, không ngờ không có phát hiện ra hắn làm thế nào rời đi. Tiêu Thần trở về trong Cốt Tinh, chung quanh ánh sáng lập lòe, để lộ ra những Thái Toản toái cốt. Hắn phát hiện áo vải cùng áo giáp đã biến thành tro bụi trong quá trình xuyên qua không gian, tất cả đều không biến mất không thấy . Hơn nữa, không gian Giới Chỉ của hắn cũng nát bấy. Hiển nhiên là bởi vì lượng lớn món thịt rồng cất vào trong đó. Hắn biết ngoại trừ nhẫn thánh do Nữ Oa Thánh Tổ lưu lại, các không gian Giới Chỉ khác khó có thể mang theo các món đồ từ Nhân Gian Giới trở về. Vốn là hắn chỉ nghĩ lấy cái không gian Giới Chỉ kia tạm thời tồn trữ thịt rồng, chờ sau này dùng nhẫn Nữ Oa đi nhân gian thì lại mang về Thần Thôn. Nhưng lần này quá mức vội vàng, làm cho không gian Giới Chỉ bị hỏng mất vô ích. Còn may, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề Đạo Nhân không bị tổn hại, vẫn bên người. Tiêu Thần rất muốn lập tức trở lại Nhân Gian Giới, đi xem qua kết quả trận chiến ấy. Hắn muốn biết rốt cuộc là có giết chết được Dạ Xoa Vương gần như vô địch hay không. Nhưng mà lợi dụng Cốt Tinh để tiến vào Cửu Châu là có thời gian hạn chế. Sau khi trở về thì trong vòng một ngày một đêm không thể lại xuyên qua lần nữa. Mặc dù lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể từ từ chờ đợi, trận đại chiến kia hắn khẳng định là đã bỏ lỡ. Sự chờ đợi thật dài dòng, thời gian một ngày một đêm rất cục đã qua, Tiêu Thần xuất hiện ở quanh Tử Thành cũng không dừng lại chỉ

chốc lát. Hãn cầm Thất Bảo Diệu Thụ, trực tiếp bay về chốn chiến trường hôm qua. Nhưng đại chiến đã sớm kết thúc, núi non ở phía dưới gần như đã hoàn toàn phá hủy, là một cảnh tượng vô cùng thảm thiết. Bỗng nhiên, hãn cảm giác được một cỗ dao động tinh thần. Ở trong phế địa này hãn phát hiện ra một khô lâu mà Hỏa Chúng còn chưa tắt. Hãn, vội vàng quát hỏi: "Hôm qua đại chiến kết quả như thế nào, Dạ Xoa Vương đã chết rồi sao?" "Dạ Xoa Vương. . . làm sao có thể tử. . ." Tiêu Thần vừa nghe đã biết hỏng rồi. Tên Dạ Xoa Vương này thật là đáng sợ. Sau khi bị Cấm Ma thần vực làm cứng đờ, mặc cho loại lực lượng có tính hủy diệt này điên cuồng oanh kích mà cũng không bị tử vong, thật sự cường đại làm cho người ta sợ hãi. Hãn nhận được một tin tức không tốt, Dạ Xoa Vương cùng dị tộc vương đã đánh bại đám người Liễu Mộ, Kim Tam Ưc, Hắc Long vương, sinh tử không biết. . .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 384 : Sát Dạ Xoa

Sau khi thoát khỏi từ Thứ Nguyên không gian, Dạ Xoa vương đại sát tứ phương, đánh đầu trắng đó, khó gặp được người đối kháng nổi. Hãn cùng mấy tên dị tộc vương đánh bại đám người Liễu Mộ, Kim Tam Ưc, Ngưu Nhân, Nghịch Long vương, Hắc Long vương, Thanh Long vương, sinh tử không biết. Tiêu Thần trong lòng lo lắng, đã trôi qua một ngày một đêm rồi. Thật không biết đám người Nghịch Long vương có thể đối chọi đỡ lại với những dị tộc vương đuổi giết hay không. Hãn rất muốn đi cứu viện. Nhưng không biết những người này đánh tới phương nào. Tất cả mọi người đang nói về trận đại chiến kinh động thế gian này. Uy danh của Thiên vương Dạ Xoa chấn động thiên hạ. Nhưng mà không ai biết những người này cuối cùng đánh tới nơi nào. Như thế là bỗng nhiên biến mất, hoàn toàn đã mất đi bóng dáng. Tiêu Thần thăm dò nhiều nơi tại thành Trường An nhưng cũng không hề có kết quả. Cuối cùng hãn cắn răng một cái, quyết định tập kích giết chóc để bức ra đám đồng đảng Dạ Xoa Vương. Trăm tộc xuất thế. Dị

tộc vương vội vàng tiến vào Cửu Châu nên đều tự chia cắt khu vực. Dạ Xoa Vương mạnh mẽ dĩ thường nên nhắm ngay dải trung tâm của Cửu Châu Trung Nguyên ---- Dự Châu. Một bộ phận cao thủ Dạ Xoa Tộc đã tiến vào chiếm giữ. Tiêu Thần quyết định bay về hướng Dự Châu, diệt sạch toàn bộ cao thủ Dạ Xoa Tộc ở đó. Dùng cách này để bức Dạ Xoa Vương xuất hiện. Hẳn tin tưởng cao thủ Dạ Xoa Tộc nhất định có cách liên lạc với bản tộc vương. Lại chế tạo bộ xuất giáp sắt sắc bén. Sau khi Tiêu Thần mặc nó vào bèn lập tức bay về Dự Châu. Mục tiêu nhằm thẳng thành Lạc Dương. Lạc Dương chính là đô thành nổi danh. Các đời Vương triều đều ưa chuộng tòa thành này mà lập thủ đô ở đây nên càng có danh Thiên hạ Thần Đô thành. Tự nhiên nó là đệ nhất Thánh Thành ở Dự Châu. Hiện nay Tiêu Thần không có huyết nhục nên đương nhiên không có thần thông Bát Tướng Thế Giới . Nhưng hẳn cũng phát huy được tốc độ đến cực hạn, trong lòng lo lắng khẩn cấp. Hẳn không muốn trì hoãn chỉ trong chốc lát. Thành Lạc Dương nhìn vào đều thấy khí thế hào hùng. Nhìn từ nơi xa thấy mây tía mông lung phảng phất một con Cự Long đang say sưa với giấc ngủ đông, nó có một nguồn gốc khó có thể nói rõ. Tường thành liên miên cao lớn kéo dài. Trải qua lịch sử lắng đọng cùng thử thách của năm tháng mà nó phát ra một khí tức tang thương từ xa xưa, tựa như tòa thành khổng lồ từ trên trời hạ xuống thế gian. Tiêu Thần hạ xuống đi bộ vào trong thành. Bởi vì trước mắt tòa thành này đang trong thời gian lễ hội, chắc chắn sẽ có vài vị dị tộc vương cường đại tới đây. Hẳn không muốn làm cho bọn họ chú ý. Thần Đô Lạc Dương chính là nơi thiên hạ để ý, không chỉ có Dạ Xoa Vương coi trọng nên đương nhiên cũng có dị tộc vương giả cường đại khác vừa ý. Mà cũng chính bởi vì nguyên nhân này mà hai ngày trước Dạ Xoa Vương cùng Đấu Thần Vương đã đại chiến một trận, cả hai bên đều bị trọng thương. Đám người Liễu Mộ đúng là bởi vì hẳn bị thương nên mới đánh bầy để làm hẳn ngàn dặm bồn tập, rồi muốn loại bỏ. Từ đó không khó nhìn ra Dạ Xoa Vương khủng bố ra sao. Sau khi bị thương mà vẫn biểu hiện ra chiến lực đáng sợ như thế, đại sát tứ phương đánh đâu thắng đó. Đấu Thần Vương bỗng nhiên xuất thế đương nhiên cũng bởi vì trận đánh mấy ngày trước mà uy chấn thiên hạ. Dị tộc vương dám tranh đoạt Lạc Dương Thần Đô thì đều

đáng được xưng là tồn tại cấp Thiên vương! "Mau đến xem. Mau đến xem. Tây Vực mỹ ngọc a." "Rượu hồ cốt chính loại Hồ Vương cốt tửu. Giá bàn thêm." "Tơ lụa đủ màu, là cống phẩm của Thiên triều. Đi qua, đi ngang qua chớ nên bỏ qua." "Mứt quả ghim thành xôi. . ." "Mỹ vị thịt dê . . ." Bên trong Thành Lạc Dương. Kẻ đến người đi. Hai bên phố lớn rộn ràng nhộn nháo với tiếng rao hàng không ngớt bên tai, đúng là cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt. Đối với thế giới Tử Giả buồn tẻ tàn khốc mà nói. Loại "sức sống" này làm Tiêu Thần đặc biệt thích thú, nhưng mà trước mắt thì hẳn lại không có thời gian trì hoãn. Đi qua mấy phố lớn. Dựa theo tin tức thăm dò mà Tiêu Thần tìm được cứ điểm của cường giả Dạ Xoa Tộc tại thành Lạc Dương . Giờ phút này. Thần Đô Lạc Dương cũng không có bị bất cứ dị tộc nào nắm trong tay mà ở vào một loại trạng thái cực kỳ tế nhị. Mấy vị dị tộc vương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cứ điểm của Dạ Xoa Tộc là một vương phủ tiền triều, sau khi thay đổi triều đại đã hoàn toàn bị phá hoại. Nhưng mà trải qua việc Dạ Xoa Tộc gây dựng lại nên hiện nay lại lại phát ra khí thế hào hùng trước kia. Trước phủ là một đôi sư tử bằng đá cẩm thạch trông thật hùng tráng uy vũ. Trên đại môn đỏ thẫm là hai cánh cửa cực lớn bằng đồng. Tiêu Thần đi lên bậc cửa, dùng sức đập vòng đồng. "Bang bang " "Kẻ nào dám đập? Muốn chết" từ bên trong truyền đến âm thanh hùng hùng hổ hổ. 'Đồ súc sinh!' Bị gọi là một kẻ làm Tiêu Thần tức giận không thôi. Khi một Dạ Xoa răng nanh thò ra khỏi mở đại môn. Tiêu Thần một bước xông vào. Hẳn trực tiếp tát một cái là kẻ kia ngã lăn, sau đó không chút vội vàng đóng đại môn lại rồi mới bước vào. Nhưng đám gác cổng khổng lồ phải chỉ có một tên Dạ Xoa canh gác. Lập tức lại nhảy ra ba tên nữa, mặt mũi chúng đều là hung tợn. Hung ác mà lại xấu xí, đương nhiên bọn chúng có ý định xấu. Chúng vừa hò hét vọng vào bên trong vừa xông về hướng Tiêu Thần. Nhưng mà đám trông cửa thì ngay cả hợp lại rồi dốc hết toàn lực thì cũng không có khả năng ngăn cản Tiêu Thần đang quyết tâm giết chóc. Cơ hồ không có phí chút sức lực. Tiêu Thần bước tới một bước trực tiếp chụp vào đỉnh đầu một tên Dạ Xoa. Lại bước tới bước thứ hai, một đao chém tới làm chặt đứt ngang lưng một tên Dạ Xoa khác. Bước ra bước thứ ba thì năm ngón tay như năm mũi dùi, để lại trên sọ tên Dạ Xoa

thứ ba năm lỗ thủng. Sau khi bước ra ba bước, cả ba tên Dạ Xoa đều đã ngã vào vũng máu. Hắc cũng không buồn nhìn liên đi vào bên trong. Thủ đoạn như thế. Cũng chỉ hạng như dị tộc vương có khả năng làm được. Thực lực quyết định tất cả. Hắc liền tiến vào cả bảy tầng viện phòng. Tiêu Thần vô tình xuất thủ để lại phía sau ba mươi mấy tên Dạ Xoa nằm ngổn ngang, máu chảy thành vũng. "Người rốt cuộc là ai?" Lúc này một tên Dạ Xoa tướng tốt cục xuất hiện. Hắc dẫn theo hơn mười tên cao thủ Dạ Xoa Tộc bao vây quanh Tiêu Thần ở trong một cái sân. Khi Tiêu Thần thấy một tên Dạ Xoa đang ở xé rách một cánh tay trẻ con rồi nuốt chửng thì lửa giận bốc thẳng tận đỉnh đầu. "Nói ra tung tích của Dạ Xoa Vương. Ta sẽ cho các ngươi một cái chết tử tế." Hắc không muốn nói thừa liền bắt đầu trực tiếp giết chóc. Né qua Dạ Xoa tướng. Ở giữa hơn mười tên cao thủ Dạ Xoa Tộc hắc đại khai sát giới. Tốc độ nhanh chóng như quỷ mị, ra tay lại mạnh mẽ như sấm sét. Chương đao hạ xuống là tất cả Dạ Xoa bị chém đứt đôi. Ngăn ngừa trong chốc lát, trên mặt đất đã có hơn mười chiếc đầu lâu lăn long lóc. Tất cả đều bị hắc lấy chương đao chặt xuống. Thủ đoạn đẫm máu như thế làm ngay cả Dạ Xoa Tộc hung bạo cũng cảm giác những trận kinh hãi, lưng đều lạnh toát. Ba tên Dạ Xoa may mắn còn tồn tại liền biến sắc mặt. Một tên Dạ Xoa tướng nói giọng căm hận: "Thiên vương sẽ không bỏ qua ngươi. Tất nhiên sẽ biến ngươi thành tro!" "Cho ngươi một cơ hội. Đi báo tin cho hắc. Ta ở chỗ này chờ hắc." Nói tới đây. Tiêu Thần điểm tay phải làm hai tên cao thủ Dạ Xoa Tộc trong nháy mắt chia năm xẻ bảy máu nhỏ ròn ròn. "A. . ." Dạ Xoa tướng kinh sợ kêu lớn. Cuối cùng bay lên trời. "Quá yếu. . ." Tiêu Thần cảm giác rất không bình thường. Nếu chỉ có một Dạ Xoa tướng thì đối với hắc mà nói không có bất cứ uy hiếp gì. Hắc không nhanh không chậm truy đuổi theo. Chỉ thấy tên Dạ Xoa tướng nhắm phía một mảnh núi hoang bên ngoài thành Lạc Dương rồi tức thì biến mất trong một dãy núi. "Té ra cường giả đều ở đây." Vừa mới hạ xuống. Tiêu Thần liền cảm giác được năng lượng dao động cường đại. Tối thiểu có ba tên Dạ Xoa cường đại ở chỗ này. Mặc dù còn chưa đạt tới cảnh giới dị tộc vương nhưng so ra cũng không kém lắm. Giữa dãy núi sát khí ngút trời, ba tên chiến tướng Dạ Xoa hiện ra. Ngoại trừ mái tóc thì làn da lại không khác nhân loại

bao nhiêu. Không giống với Dạ Xoa tầm thường với làn da xanh lét, tướng mạo của bọn chúng so cùng nhân loại không khác mấy. Ở phía sau bọn chúng là mười mấy tên Dạ Xoa mặt mũi hung tợn. Tiêu Thần dần dần sáng tỏ, Dạ Xoa Tộc tựa hồ càng là siêu cấp cường giả thì lại càng giống với nhân loại, không hề xấu xí hung ác nữa. "Thật to gan. Giết tộc nhân ta lại còn dám đuổi đến nơi này. Hôm nay để người chỉ có tới chứ không có về." Một tên Dạ Xoa chiến tướng hét lớn xông lại. Hắn quét ngang xuất ra một đạo đao mang màu xanh biếc dài tới trăm mét. Tiêu Thần phóng lên cao. Trong khoảnh khắc tránh né thì đỉnh núi phía sau lập tức bị đẽo một mảng cứ thế lăn ầm ầm hướng về dưới chân núi. "Hôm nay ta muốn diệt toàn bộ các người." Tiêu Thần không nói nhiều, bắt đầu đại khai sát giới. Trong vùng núi hoang này tổng cộng có hơn bốn mươi cao thủ Dạ Xoa Tộc. Mạnh nhất chính là ba tên chiến tướng giống như Nhân tộc kia. Chúng như ba vầng sáng xanh lét giữa rừng núi đang vây quanh Tiêu Thần. Đám này chứng thật là địch thủ khó chơi. Ba tên chiến tướng đều mạnh hơn Cự Long thần thánh bình thường. Nhưng so với dị tộc vương tầm thường thì còn hơi kém hơn một chút. Nhưng ngay cả ba tên bất kể sống chết chém giết cũng khó lòng vây khốn thần hung dữ xuất kích. Các cường giả Dạ Xoa Tộc chung quanh không ngừng ngã xuống. Chỉ cần bị Tiêu Thần chạm vào thì cũng đều chia năm xẻ bảy vỡ nát giữa núi rừng. Sức mạnh lớn lao của Thượng Thương Chi Thủ được Tiêu Thần phát huy đến cực hạn. Nhưng mà không thể không nói ba đại cường giả Dạ Xoa Tộc đều có phi thường chỉ đại chiến cùng Tiêu Thần ước chừng nửa chung trà. Sau mấy lần tránh né Bản Nguyên Thiên Âm thì cuối cùng cũng khó tránh được kết quả bại vong. Thực lực quyết định tất cả. Kết cục đã sớm định ra. Trong đó hai tên chiến tướng Dạ Xoa cường đại bị Tiêu Thần đánh cho hình thần câu diệt. Giữa núi rừng là một đồng tử thi ngổn ngang, máu me be bét khắp nơi. Chỉ còn lại có tên Dạ Xoa tướng cường đại cuối cùng kia còn chưa tắt thở. "Người. . . Người là Đấu Thần Vương. . . Phải tới? !" "Ta là ai cũng không quan trọng. Cao thủ Dạ Xoa Tộc tại Thần Đô Lạc Dương bị ta diệt toàn bộ. Bí mật này vĩnh viễn không có người biết." "Thiên vương sẽ bị thay chúng ta báo thù. Đến lúc đó ngài sẽ hút hết ba hồn bảy vía nhà người ra rồi phân

chia vào các luyện ngục khác nhau. Để người trợn đời chịu đủ hành hạ." Tên Dạ Xoa tướng nằm trong vũng máu gằm rống hung ác. "Đáng tiếc a. Người không có cơ hội đi bầm bảo ." Tiêu Thần bên trong mặc áo giáp sắt, bên ngoài khoác áo vải nhưng không có lấy dính một chút vết máu. "Ha ha. . . Dạ Xoa Vương đã biết tất cả. Nương theo sinh mệnh ta thiêu đốt, bất kể ngài ở phương nào xa xôi nào thì đều sẽ chính mắt thấy trận giết chóc này." Ngọn lửa ngút trời bốc lên. Quanh thân Dạ Xoa chiến tướng đều chìm vào trong Thần hỏa xanh lè. Đó là năng lượng sinh mệnh đang thiêu đốt. Đó là Thần Thức Hải đang khơi thông với dị vực. Khi ánh lửa cuối cùng bốc lên rồi hoàn toàn dập tắt thì cũng không còn lại chút gì. Hắc đã hình thần câu diệt. "Như thế cũng không cần ta lại phí sức nữa. Ta làm tất cả điều này chính là để Dạ Xoa Vương đình chỉ đuổi giết đám người Liễu Mộ." Tiêu Thần nhìn đám thi thể nằm khắp núi rồi bay lên trời. Một ngày kia. Cả Thần Đô Lạc Dương sôi sùng sục. Lực lượng của Dạ Xoa Tộc ở vùng này bị nhổ tận gốc. Gần trăm tên Dạ Xoa cường giả chết oan chết uổng. Trong đó bao gồm ba tên chiến tướng cường đại. Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp Cửu Châu. Tu giả thiên hạ ai cũng kinh ngạc. Thiên vương Dạ Xoa uy chấn thiên hạ. Hiện nay không ngờ có người dám ra tay giết chóc cả chủng tộc này. Quả thật to gan lớn mật. Tất cả mọi người phỏng đoán. Là Thần Vương xuất thủ Dù sao hắc đã từng đại chiến với Dạ Xoa Thiên vương, hai bên hoà mà thu tay lại. Hiện nay e rằng hắc là người dám nhổ răng cọp có khả năng nhất. Chỉ có hắc dám giết chóc Thiên vương tộc nhân khủng bố. Nhưng Đấu Thần Vương trước tiên bác bỏ tin đồn. Nói là chính mình không xuất thủ. Thiên hạ kinh ngạc. Rốt cuộc là người phương nào gây nên? Rốt cục rất nhiều người đều muốn nhắc tới người thần bí tại Trường Thành Yên Vũ Lô đã phát ra Dạ Xoa Lệnh. Nghi ngờ thăm dò suy đoán. . . Tiêu Thần khiến cho một trận sóng to gió lớn nổi lên. Tiêu Thần tĩnh tu một ngày một đêm trong rừng núi . Nhưng sau khi hắc đi ra lại phát hiện Dạ Xoa Vương cùng với đám người Liễu Mộ vẫn không có tin tức gì. Hắc càng thêm lo lắng. Sau đó hắc quyết định như thế còn chưa đủ. Phải làm một lần nữa ác hơn. Hắc trực tiếp bay về hướng về hải ngoại, hắc muốn tìm được Dạ Xoa đảo. Cường giả Dạ Xoa ở thành Lạc Dương đối với lượng lớn

Dạ Xoa ở hải ngoại mà nói thì chilla một bộ phận lực lượng phi thường yếu ớt. Đến hải ngoại. Hẳn mới biết tình thế hiện nay khá nghiêm trọng. Ở đó mới có một hòn đảo cực lớn mà đã giống như những khối đại lục. Trên mỗi hòn đảo lớn cũng có uy áp của cường giả cực kỳ khủng bố. Giống như đại dương mênh mông đang động. Những hòn đảo như vậy thì hẳn liên tiếp phát hiện ra đến mấy chục cái đang trải rộng trong biển khơi. Còn có Cổ Thành Cổ Bảo lớn đang trôi nổi trên bầu trời. Đương nhiên. Mỗi một hòn đảo lớn cùng với tòa thành khổng lồ đều cách xa nhau rất xa. Mỗi cái đều tự có phạm vi thế lực. Như mộng như ảo. Cường đại thế lực tụ tập tại hải ngoại. Chính là nơi căn cơ của trăm tộc.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 385 : Quân vương, đại địa chấn

Dị tộc từ tứ phương thế giới đổ xuống, hải ngoại hoàn toàn bị dị tộc thống trị. Mỗi một khối đại lục ở trong biển khơi có diện tích cực lớn, liếc mắt không thấy được điểm cuối. Thân ở trong đại dương mênh mông vô biên vô hạn, Tiêu Thần cảm giác phi thường không ổn. Mỗi khi tới gần một hòn đảo do dị tộc thống trị, hẳn đều có cảm giác hồi hộp. Tiếng thú rống rung trời, những hòn đảo phủ xanh ngắt một màu phảng phất như những con thú khổng lồ đang ngủ say, làm cho linh hồn người ta có cảm giác bị đè nén cực kỳ lớn lao. Nơi này phức tạp hơn xa so với hẳn tưởng tượng, tuyệt không phải chỗ có khả năng tùy ý xông vào. Có điều nếu đã đến thì hẳn không muốn mất công rút đi như vậy, vì thế vẫn cẩn thận phi hành trên đại dương mênh mông. Dọc đường bay qua hơn mười hòn đảo lớn, Tiêu Thần từ thật xa ngăm nhìn. Ở chung quanh những hòn đảo này hẳn phát hiện có chủng tộc rất cường đại, nhưng mà cho tới bây giờ còn chưa phát hiện ra chỗ của Dạ Xoa Tộc. Lại phi hành hơn ngàn dặm, phía trước sương đen lượn lờ, một hòn đảo lớn như ẩn như hiện. Ở nơi đó không có một chút linh khí, chỉ có những trận Tử khí ngút trời đang dao động. Những đám mây ma quái lớn bao phủ trong không trung hòn đảo khổng lồ này. Nó ngăn chặn vàng thái

dương trên bầu trời, phủ xuống những bóng ma lớn kì dị Ngay cả là vào ban ngày thì trên hòn đảo lớn cũng hoàn toàn là xám xịt, Âm Khí dày đặc. Trên dọc đường hắc đã gặp mấy hòn đảo lớn, cái nào cũng có sức sống hùng hực, linh khí dạt dào. Nhưng mà hòn đảo này quả thực có khả năng xưng là đảo chết, không có một chút bóng xanh, hoàn toàn bị khí tức tử vong bao phủ. Tiêu Thần cảm giác có chút kinh ngạc, nơi này dĩ nhiên có vài phần giống với thế giới Tử Giả. Hắc cảm giác được khí tức quen thuộc. Hắc cẩn thận tiếp cận rồi đi lên hòn đảo lớn này, hắc muốn nhìn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Trên đảo không có một chút màu xanh cây cỏ nào, đất đai màu nâu đỏ cứng rắn khác thường. Trên mặt đất trải rộng rất nhiều bạch cốt, kèm theo hắc vụ lượn lờ làm cho hòn đảo nhỏ này lộ vẻ Âm Khí dày đặc. "Răng rắc răng rắc " Cách đó không xa có một khối bạch cốt khô lâu đi tới. Tựa hồ đang kiểm tra tất cả bờ biển vùng biên cương. Đảo Khô lâu! Tiêu Thần trong nháy mắt đã biết mình đang đi tới địa phương nào. Trong trăm tộc có một Khô lâu tộc. Đây hiển nhiên là hòn đảo bọn họ thống trị. Nghe nói là chúng từ Địa Hồn giới phủ trong tứ phương thế giới hạ xuống nhân gian. Có điều dù nhìn thế nào cũng có điểm giống như Tử Giả thế giới. Trog số Dị tộc Vương đuổi giết Liễu Mộ còn có Khô Lâu Vương. Mặc dù vẫn còn chưa tìm được đảo Dạ Xoa. Nhưng nếu đã phát hiện ra đảo Khô lâu này thì cũng không thể bỏ qua. Tiêu Thần thoáng do dự một chút rồi cời hết thiết y để lộ ra Hoàng Toàn cốt thể. Hắc đi về chỗ sâu trong đảo Khô lâu. Nhanh chóng có bạch cốt khô lâu phát hiện ra hắc nên từ thật xa liền khom lưng hành lễ với hắc một cách cực kì kính cẩn. Đối với tình huống như thế Tiêu Thần sớm có dự liệu, hồi đó tại thành Trường An gặp phải ba tên khô lâu liền đã được cung kính như thế. Điều này chứng minh bên trong đảo nhất định có cường giả cấp Hoàng Toàn. Không thể không nói đảo này rất rộng lớn, đi tới cực nhanh trong một thời gian khá lâu mà cũng không tới chỗ sâu nhất. Ở chỗ này khi đi qua các tòa thành, Tiêu Thần có thể tránh liền tránh, nếu không thể tránh thì trực tiếp nghênh ngang đi tới. Tử khí lượn lờ lớn trên đảo, hài cốt vỡ nát nhiều không kể xiết, còn có rất nhiều khô lâu đi lại. Trên đảo có không ít tòa Bảo lớn đứng sừng sững, đều có cường giả tọa trấn. Mãi đến lúc hắc nghe được những trận dao động tinh

thần cao thấp chập chùng, phi thường giàu có quy luật thì mới dừng lại. Nghe có điểm giống như Thiên Âm chữ " Ông", điều này làm cho Tiêu Thần trong lòng chấn động mạnh. Ngay từ lúc ở trong thế giới Tử Giả hãn cũng đã biết, có chút Hỏa Chủng sinh vật cường đại nắm giữ pháp quyết tu luyện thần hồn. Nhưng ngoại trừ chính hãn ra thì vẫn còn chưa từng phát hiện thấy. Nghe nói cường giả đẳng cấp này đều ở sâu trong đại lục Tử Giả, còn xứ sở bên ngoài căn bản không có. Không nghĩ hôm nay đi đến đảo Khô lâu lại phát hiện ra cường giả như vậy. Dao động tinh thần cường đại đang lan tỏa mênh mông cuồn cuộn, uy áp khủng bố là không thêm che dấu đang làm rung chuyển hồn phách người ta. Nhưng Tiêu Thần cũng không có cảm giác sợ hãi, bởi vì hãn cảm giác được loại dao động này tựa hồ cũng không mạnh hơn hãn, cùng lắm thì ở đẳng cấp như hãn. Hãn lập tức vọt tới phía trước, đang muốn nhìn đến tột cùng là gì thì một tòa thành cực lớn chắn ở phía trước, toàn thân nâu đỏ hoàn toàn xây từ các tảng đá mà thành. Nó tràn ngập khí tức tử vong, dao động tinh thần khủng bố phát ra từ chính nơi đó. Tiêu Thần cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tựa như u linh nhanh chóng tiếp cận. Trên bầu trời mây đen dày đặc đã ngăn chặn ánh mặt trời. Chúng phủ kín như những bóng ma lớn lên hòn đảo khổng lồ nên ngay cả là Hoàng Toàn cốt thể cũng rất dễ dàng che dấu hành tung của mình. Tiêu Thần tận lực áp chế Hỏa Chủng, làm cho nó gần như tắt ngấm, không có bất cứ dao động dị thường nào dập dờn ra. Hãn nhanh chóng liền tiếp cận tòa Cổ Bảo đỏ nâu kia, không một tiếng động mà tiềm nhập vào. Bên trong Cổ Bảo nếu như loại bỏ Thiên Âm có quy luật kia thì không có bất kì tiếng động khác. Tất cả Hỏa Chủng sinh vật đều rời xa tòa Cổ Bảo này, không dám tới gần mấy may. Tiêu Thần dễ dàng liền tiếp cận đến chỗ rung động Bản Nguyên Thiên Âm. Trong một tòa đại điện, chỉ thấy một Hoàng Toàn khô lâu đang ngồi dưới đất. Nó không ngừng rung động Hỏa Chủng, dao động tinh thần đúng là do nó phát ra. "Rất tốt, hai năm nay người tiến bộ phi thường lớn, cơ hồ đã hoàn toàn nắm trong tay pháp môn tu luyện thần hồn." Ở cách Hoàng Toàn khô lâu không xa có một chiếc ghế bạch cốt bảo, trên ghế có một bạch cốt khô lâu xem ra rất bình thường đang ngồi. Nó không có bất cứ gì khác thường, Hỏa Chủng dao động rất yếu ớt, căn bản không coi là

cường đại, thậm chí có thể nói là nhỏ yếu. Nhưng Tiêu Thần không biết vì sao từ trên người nó cảm giác được một khí tức đã bao năm tháng, phảng phất đó là một pho tượng hoá thạch từ xưa. Cảm giác rất kỳ quái, hoàn toàn là một loại trực giác. Hoàng Toàn khô lâu đành chỉ rung động Hỏa Chủng, cung kính dập đầu trên mặt đất rồi nói: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm, con nhất định không phụ kì vọng của tiền bối, phát huy pháp quyết này cao hơn." Tiêu Thần lập tức thất kinh, Hoàng Toàn khô lâu đều phải quỳ xuống trước bạch cốt khô lâu. Rất rõ ràng bạch cốt kia là lão gia hỏa, tựa hồ chỉ điểm cho Hoàng Toàn khô lâu cách tu luyện như thế nào. "Ta đã bị phế đi, người là hy vọng của ta. Môn phái của ta đây liền toàn bộ nhờ vào người. Người coi như là một vương giả, có thể đi lại trên Cửu Châu." Nói tới đây lão khô lâu lấy xuống một quả không gian Giới Chỉ đưa cho Hoàng Toàn khô lâu rồi nói: "Ta năm đó giết chết vô số cao thủ của trăm tộc, tinh luyện ra trăm bình thần dịch. Đã bị ta dùng mất chín phần mười, còn có một chút đều ban cho người." Hoàng Toàn khô lâu lại dập đầu lần nữa, đeo không gian Giới Chỉ vào trên ngón tay mình rồi sau đó cung kính nói: "Tiền bối sớm muộn gì sẽ tái hiện ngày xưa huy hoàng. Con tin tưởng một ngày kia ngài nhất định có thể khôi phục chiến lực vô địch." "Người đi đi, có khả năng đến Cửu Châu rèn luyện." Lão khô lâu phát phát tay. Hoàng Toàn khô lâu lại quỳ lạy lần nữa, rồi sau đó thối lui. Tiêu Thần nhìn trợn mắt há hốc mồm. Lão khô lâu này rốt cuộc có thân phận gì mà lại khiến một Hoàng Toàn khô lâu kính cẩn như thế, không thể không làm cho người ta giật mình. Nhưng mà lão khô lâu này tự xưng đã bị phế đi, đối với hắc mà nói hắc là không có bất cứ uy hiếp gì. Hắc đã muốn đuổi theo Hoàng Toàn khô lâu kia để giết nó. Nhưng đúng lúc này, lão khô lâu trắng như tuyết kia lại phát ra dao động tinh thần làm cho người ta sởn gai ốc. Lão nói vô cùng lạnh lẽo: "Đã nhìn thời gian dài như vậy, ra đi." Tiêu Thần lập tức trong lòng cả kinh, cái lão cổ hủ như hoá thạch này không phải phế đi rồi sao. Tại sao còn có thể phát hiện ra hành tung của hắc. Nhưng mà việc đã đến nước này thì hắc cũng không có gì đáng sợ nên đi ra từ chỗ tối. Tiếng bước chân ở trong đại điện u ám đáng sợ này truyền đi đặc biệt vang dội. Đến khi thấy một khối Hoàng Toàn khô lâu xuất hiện ở trước mặt, linh hồn Hỏa Chủng chợt chờn

của lão khô lâu kia lập tức nhấp nháy một phen, rồi điềm nhiên nói: "Các Hoàng Toản khô lâu ta đều đã gặp, nhưng chưa từng có thấy người. Chẳng lẽ là Bạch cốt Tế Đàn mới sinh ra con cháu . . . Không đúng, người không phải người của khô lâu tộc chúng ta." Nói tới đây thì trong mắt lão khô lâu bắn ra hai đạo chớp sáng làm cho người ta sợ hãi mà bảo: "Khí tức của người không giống loại của chúng ta, người không phải là tộc nhân của ta! Rốt cuộc Người là ai?" "Ta là ai rất quan trọng sao?" Tiêu Thần đến gần lão thêm hai bộ. Lão khô lâu nói vô cùng đáng sợ: "Người rất tự phụ, nhưng ở trước mặt ta thì thu lại sự tự tin của người đi. Lúc ta tung hoành vũ trụ, chinh chiến thiên hạ thì người còn không biết là hạt bụi nơi nào." Tiêu Thần cảm giác không ổn bèn lập tức lui lại phía sau mấy bước. "Chậm đã, từ khi người bước vào gian đại điện này thì cũng đã nhất định khó có thể thoát đi. Ta hỏi một lần nữa, người tới từ nơi nào. Nếu như nói ra thì ta có khả năng suy nghĩ buông tha cho người." Lão khô lâu nhìn Tiêu Thần với vẻ cực kì độc ác. "Người đã bị phế đi thì còn có thể làm khó dễ được ta sao?" "Hừ hừ hừ. . . Ngay cả là một con hổ hấp hối thì cũng còn hơn một con mèo hoang đang lúc cường thịnh." Từ trong đôi mắt Lão khô lâu bắn ra hai chùm tia sáng làm cho người ta sợ hãi, ánh sáng yếu ớt xanh lét giống như ma trời. Vừa lúc đó, một cỗ uy áp phô thiên cái địa mãnh liệt nện về hướng Tiêu Thần. Đó là một loại dao động tinh thần cổ xưa cường đại, cực kì giàu có quy luật rung động. Tiêu Thần hô lớn không tốt, Bản Nguyên Thiên Âm chữ " Ông" toàn lực rung động ra. Hắn lấy Thiên Âm đối kháng Thiên Âm, đồng thời tức tốc lui lại. Nhưng mà căn bản không ngăn được! Cỗ uy áp kia vô phương ngăn cản, không thể chống lại! Quả thực giống như là vũ trụ hồng hoang đang đè xuống, muốn nghiền nát hắn! Hoàng Toản cốt thể của Tiêu Thần như là bốc cháy lên, nó bộc phát ra hào quang thần thánh mãnh liệt, dốc toàn lực rung động Thiên Âm chữ " Ông". Trong khi cực nhanh rút lui thì đồng thời đưa Thất Bảo Diệu Thụ chắn trước người. "Oanh " Một loại lực lượng như biến động trực tiếp đánh bay Tiêu Thần. Nơi nào hắn đi qua Cổ Bảo tan thành tro bụi. Thất Bảo Diệu Thụ bị hắn chắn trước người phát ra hào quang rực rỡ, đón nhận lực lượng khó có thể tưởng tượng rồi sau đó lại phát ra một tiếng giòn tan răng rắc. Nó xuất hiện một vết nứt

khủng bố, mắt thấy như sẽ bị bẻ gãy. Nhưng mà rốt cục xem như đã chặn được thần hồn công kích ngập trời kia, loại dao động tinh thần khủng bố như đại dương mênh mông kia đã biến mất tựa thủy triều. Tiêu Thần ngạc nhiên, lão khô lâu này rốt cuộc đạt tới cảnh giới như thế nào? Nếu như không phải trong tay nắm giữ Thất Bảo Diệu Thụ này thì vừa rồi khẳng định hẳn đã bị hình thần câu diệt. Tiêu Thần đi ra từ trong phế tích, tòa Bảo to lớn có một nửa đã hoàn toàn tan thành tro bụi, hoàn toàn là bởi cổ hồn lực muốn tiêu diệt Tiêu Thần kia gây ra. Nhưng mà một nửa khác của Cổ Bảo lại hoàn hảo không tổn hao gì. Lão khô lâu lẳng lặng ngồi ở trong đại điện đã bị tàn phá kia, xem ra rất suy yếu, tựa hồ khó có thể gắng sức giữ cho cốt thể ngồi ở trên Bạch cốt bảo y. Tiêu Thần kinh ngạc do dự, lão khô lâu không phải đã bị phế bỏ sao? Tại sao vừa rồi còn có thể có lực công kích đáng sợ như thế, làm cho Thất Bảo Diệu Thụ đều suýt nữa bị phá hủy, quả thực sâu không lường được. Nhưng mà, bạch cốt thể trên ngai vàng kia lại lung lay sắp đổ khiến hẳn nghi hoặc không thôi. Hắn lập tức nhặt lên một khúc xương khô, dùng sức ném về phía trước. "Răng rắc" Khúc xương khô vẽ ra một tia chớp trắng trong khoảnh khắc xuyên thủng lão khô lâu, đánh bay lão đi làm rớt khỏi ghế Bạch cốt bảo y. Tiêu Thần như một tia chớp lọt vào đại điện, nhắm vào lão khô lâu liên đánh ra ba nhát Thương Chi Thủ. Nhưng điều làm hắn kinh ngạc chính là, cốt thể của lão khô lâu không bị tổn hại mảy may! Chắc chắn vượt quá tưởng tượng! Lão khô lâu xác thật đã mất đi chiến lực. Lão vèn vèn chỉ có năng lực tung ra một kích, trong khoảng thời gian ngắn vô phương ra tay lần nữa. Ngay cả là như thế, Tiêu Thần cũng cực độ kinh ngạc. Nếu như lão khô không bị phế thì thật không biết đạt đến cảnh giới cường đại như thế nào. Từ một kích kia, cùng với cảnh giới cốt thể cứng rắn đến mức tận cùng của lão thì không khó tưởng tượng trạng thái đỉnh cao ngày xưa của lão đích xác cường đại cùng khủng bố ra sao. "Ta đã biết. . . Từ trên người của người cảm giác được khí tức quen thuộc. . . Người tới từ Tử Vong thế giới." Ngọn lửa linh hồn yếu ớt của Lão khô lâu lại nhảy lên, dao động tinh thần càng ngày càng yếu ớt, lão nói: "Thủy tổ của chúng ta đến chính từ thế giới kia, đã tiến vào Hồn Giới trong tứ phương thế giới. . ." "Đáng tiếc a. . ." Lão

khô lâu đùa cợt nhìn Tiêu Thần rồi nói: "Người cũng đã bỏ lỡ một cơ hội, một cơ hội từ chỗ sâu nhất của Tử Giả Thế Giới tiến vào Hồng Hoang Thiên Giới . . ." "Cái gì, người rốt cuộc đang nói cái gì?" Trong lòng Tiêu Thần dâng lên cơn sóng mãnh liệt mệnh mông ngập trời. "Năm đó, thủy tổ chúng ta tại thế giới Tử Giả coi như là nhân vật cao nhất cấp . Nhưng mà càng đi chém giết đã gặp phải Ác Linh cùng Tà tộc còn cường đại hơn. Mặc dù vô cùng may mắn trốn ra đến thế giới người sống, nhưng đã bỏ lỡ một cơ hội cực lớn . . ." Nói tới đây, trong đôi mắt lão khô lâu đột nhiên nở rộ xuất ra hai đạo chớp xanh lét bắn về phía Hỏa Chung trong đầu lâu Tiêu Thần. Tiêu Thần vốn một mực phòng bị lão bèn trực tiếp rung động Thiên Âm chữ " Ông". Trong hồn lực dao động kịch liệt thì Hỏa Chung của lão khô lâu đã tan thành tro bụi, nhưng mà bộ xương cốt trắng như tuyết lại không hư hao chút nào, vẫn bảo lưu đầy đủ. Nay lão khô lâu cường đại đến nghịch thiên , bộ bạch cốt lão lưu lại mặc kệ cho Tiêu Thần công kích như thế nào thì đều căn bản bất diệt. Điều này làm cho trong lòng Tiêu Thần lập tức nghĩ tới hai chữ: quân vương? ! Lão gia hỏa này vào lúc tuyệt đỉnh không phải là nhân vật cấp quân vương sao? Cùng với Cổ Bảo hoàn toàn tan thành tro bụi, từ xa xa truyền đến những trận xôn xao. Không ít khô lâu phát hiện điều dị thường đang nhanh chóng vọt tới. Tiêu Thần cũng không dám trì hoãn nữa, hóa thành một đạo cầu vồng vàng rực bay lên trời. Ở bên bờ hòn đảo hắc mặc bộ giáp sắt cùng quần áo vào, trực tiếp lặn xuống trong đại dương mệnh mông rồi đi trong lòng nước tại thế giới đáy biển. Đi trong lòng nước như thế đến mấy ngàn dặm, ước chừng trôi qua hơn nửa ngày thì hắc mới nổi ở ngoài khơi. Giờ phút này, hắc vẫn thân ở hải ngoại. Nhưng dẫu đã sớm rời xa đảo Khô Lâu mà vẫn có khả năng cảm ứng được rõ ràng bầu không khí căng thẳng tại hải ngoại. Rất nhiều cao thủ các chủng tộc thường lui tới giữa biển khơi. Tại mỗi một hòn đảo lớn thì càng phòng thủ thêm nghiêm ngặt, tựa hồ đã xảy ra đại sự gì. Đến khi thấy rất nhiều Phi Thiên khô lâu đang tìm kiếm giữa đại dương mệnh mông vô tận thì hắc hoàn toàn sáng tỏ. Thông qua những gì mà các Phi Thiên khô lâu này gào thét, cùng với cao thủ rất nhiều chủng tộc giúp đỡ tìm tòi thì Tiêu Thần biết đã xảy ra cái gì. Đảo Khô Lâu sôi sùng sục ! Một bậc tồn tại siêu cấp khủng

bổ bị giết chết đã làm tại hải ngoại bùng phát một cơn đại địa chấn. "Con mẹ nó. . . chẳng lẽ thật sự ta . . . đã giết chết một vị quân vương? !" Tiêu Thần cảm thấy giật mình với suy nghĩ của chính mình. Ngay cả đó là một quân vương đã bị phế đi, nhưng nghĩ đến tại đảo Khô Lâu lão cũng có địa vị khó có thể tưởng tượng thì đây xác thật xem như sự kiện trọng đại làm rung động hải ngoại. Tạo thành phong ba lớn như vậy, Tiêu Thần cảm giác vô phương tiếp tục tạm ở lại tại hải ngoại. Nếu không vội vàng rút đi thì chỉ sợ tùy thời sẽ gặp vận xấu bị diệt. Hắn lại lần nữa chìm vào đáy biển, đi ngầm về hướng Cửu Châu. Cho đến khi gần tới duyên hải thì hắn mới nhô lên mặt nước. Nhưng ngay khi hắn muốn phóng lên cao thì, đột nhiên cảm giác được năng lượng dao động cường đại nên lập tức lại trốn vào trong nước biển. Xuyên thấu qua làn nước xanh, hắn thấy được không ít dị tộc cường giả từ phía Cửu Châu đang vội vã bay về hướng biển khơi. Vu Yêu Vương, Đọa Lạc Thiên Sư vương, Nghĩ vương ... hết một nhóm lại một nhóm người, vội vã bay về hướng hải ngoại. Rồi sau đó hắn lại thấy được Chiến Vương Cảnh Bồ dẫn dắt hơn mười vị cường giả Chiến tộc cũng đang nhanh chóng lao ra giữa biển khơi. Theo sau, hắn lại phát hiện Dạ Xoa Vương. Dạ Xoa Vương cường đại đã hóa thành một tia chớp xanh, kéo theo ma khí ngập trời làm cho mặt nước biển vốn yên tĩnh đều bắt đầu gào thét cuộn cuộn. Cuối cùng, Khô Lâu Vương và các dị tộc vương cũng lần lượt xuất hiện, nhanh như tia chớp hướng về hải ngoại chạy đi. Các Dị tộc vương không ngờ vội vàng lui về từ Cửu Châu làm Tiêu Thần càng thêm khẳng định, trong lúc vô tình hắn thật sự đã giết chết một đại nhân vật khó lường . Xem ra dư âm sâu xa của "đại địa chấn (Động đất)" tựa hồ rất khó bình ổn! Tiêu Thần cảm giác được có lẽ cần phải khuấy lên vài trận "Hải khiếu (Biển gầm)", nếu như có thể giết chết mấy dị tộc vương tại hải ngoại thì đó liền càng thêm hoàn mỹ.

Chương 386 : Chiến chư vương

Tiêu Thần trong lúc vô tình giết chết một vị quân vương, mặc dù là lão cổ hủ đã bị phế nhưng ảnh hưởng vẫn đủ lớn để dấy lên một cơn đại địa chấn tại hải ngoại. Kết quả này trực tiếp làm cho rất nhiều chủng tộc đối địch nghi kỵ lẫn nhau, hoài nghi lẫn nhau khiến cho vận mệnh của các thế lực hải ngoại vốn phức tạp càng thêm tế nhị. Sóng ngầm bắt đầu khởi động, lúc nào cũng có thể dẫn đến một trận bão táp. Tiêu Thần muốn đi giết chết mấy vị dị tộc vương cũng không phải bởi sự xúc động nhất thời. Nếu như ở phía sau đám lửa cháy lại đổ thêm dầu thì mấy chủng tộc hùng mạnh vốn đang nghi kỵ lẫn nhau vô cùng có khả năng bộc phát đại chiến. Như vậy Cửu Châu chắc chắn sẽ được nghênh đón một thời gian yên tĩnh. Nhưng trước mắt gió bão ào ào, xứ sở hải ngoại đặc biệt nguy hiểm. Chỉ hơi có sơ suất liền có thể lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Tiêu Thần cũng không dám hành động lỗ mãng, tại gần biển hãn yên tĩnh tu luyện mấy ngày, từ trong đại dương mênh mông dẫn dắt tinh hoa Ngũ Hành Nguyên Tố ở trong nước để tu luyện. Linh khí trong biển đậm đặc khác thường, vô cùng thích hợp để tu luyện. Sau khi tự điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất, Tiêu Thần lại thăm dò một hồi tại Duyên Hải, rốt cục đã biết tin tức về đám người Ngưu Nhân, Liễu Mộ. Lúc đó bọn họ lại bị Dạ Xoa Vương một mực đuổi giết từ Ung Châu đến Tây Vực, rồi sau đó lại một mực đánh tới vùng đất hoang dã ở cực tây. Cuối cùng Liễu Mộ cùng Ngưu Nhân vì trời cao không đường độn thổ không cửa nên bị ép buộc, đành phải Phá Toái Hư Không quay về Trường Sinh Giới. Sau khi trải qua đại kiếp nguy thần, các đại thế giới tứ phương nhanh chóng teo đi, xứ sở hư ảo hoàn toàn tan biến. Nhưng mà Tứ Giới thật sự vẫn không có khả năng bị hủy diệt, vẫn tồn tại. Về phần đám Kim Tam Ưc, Nghịch Long vương thì tung tích không rõ, điều này làm cho trong lòng Tiêu Thần có hơi lo lắng. Nhưng cũng nghĩ rằng bọn họ hẳn là có tuyệt học bảo vệ tính mạng, không đến mức bỏ mạng. Mấy tin tức

này không thể nói là tốt nhưng cũng chưa tới mức hỏng bét. Dù sao mấy người tránh được tử kiếp, chỉ là Liễu Mộ cùng Ngưu Nhân nếu muốn trở về chỉ sợ có chút khó khăn. Mặc dù sau khi trải qua một hồi đại kiếp năm đó thì tứ phương thế giới tiến vào Nhân Gian Giới đã không còn khó khăn giống như dĩ vãng. Nhưng nếu muốn vượt Giới trở về thì cũng cần trả giá nhất định. Bầu trời hải ngoại u ám, rất nhiều tộc giả có gan đều phải đề phòng lẫn nhau. Chính vào thời gian căng thẳng tể nhị này thì Tiêu Thần lại một lần nữa xông vào đó. Nhưng hắn cũng không lại đi đến đảo Khô Lô. Từ cách rất xa là có thể đủ nhìn thấy Tử khí ngút trời, rất hiển nhiên nơi đó đã trở thành một chốn hang rồng huyết hổ, không thể đến gần chút nữa. Tiêu Thần cẩn thận đi trong lòng nước. Dọc đường mỗi khi đi qua một hòn đảo lớn đều phải lường lự một thời gian ngắn. Hắn muốn tìm cơ hội tập kích giết chết dị tộc vương đi ra ngoài. Nhưng hắn cũng không phát hiện được con mồi thích hợp. Vẫn không phát hiện ra một vị vương đi lẻ nào. Phía trước có một hòn đảo Hồ Lô cực lớn, ước chừng mấy chục vạn ki-lô-mét vuông. Một màu xanh biếc, trong đó có tiếng hổ gầm vượn hú, Man Thú hoành hành khiến Tiêu Thần có cảm giác nơi này phòng thủ không nghiêm ngặt như vậy. Hắn muốn tìm cơ hội trong đó. Nhưng hắn vừa mới xâm nhập hơn mười dặm liền lập tức ngừng lại. Từ rất xa liền thấy được trên bầu trời ở giữa đảo. Có hơn mười con vật to lớn đang lượn quanh. Những bóng dáng khổng lồ kia tụ chung một chỗ trông giống như một đám mây đen. Không ngờ là Dực Long! Không chỉ có Cự Long thần thánh. Còn có các loại Dực Long khác. Lục Long xanh như ngọc bích. Hồng Long đỏ đậm như máu. Hắc Long đen nhánh như mực. . . Hai cánh chúng mở rộng ra đều vươn hơn tới hơn một hai trăm mét mà che khuất bầu trời. Tiêu Thần trong lúc vô tình lại đã xông vào đảo Cự Long thần thánh. Nơi này đâu phải là đất lành, bất luận là ở đâu thì một hệ Long tộc đều là sinh vật nguy hiểm nhất. Không trách được phòng thủ ở đây đơn giản như thế. Đây là một chủng tộc hùng mạnh, chiến lược kinh động thế gian nên căn bản không sợ kẻ địch đột kích. Có điều nếu đã tới nơi đây thì Tiêu Thần căn bản không muốn tay không quay về. Nhưng là đến chỗ sâu trong hòn đảo thì hắn tuyệt đối sẽ không đi. Với chủng tộc cường đại như vậy nhất định sẽ có cao thủ

phi phạm tọa trấn. Ngay cả khi gặp phải một trận đại loạn thì hãn cũng sẽ không tự tìm tử lộ mà lọt vào trung tâm đảo. Vào lúc sắc trời sắp tối hãn lại bí mật đi tới hơn mười dặm rồi mới ngừng lại. Ở trên một vách đá dựng đứng của quả núi đá cao ngất hãn phát hiện ra một cái cửa động cực lớn, đã có thể nghe được tiếng rống ngáy như sấm từ cách rất xa. Tiêu Thần cầm Thất Bảo Diệu Thụ giống như u linh tiến vào hang rống xây trên vách đá. Động phủ này rộng lớn phi thường, mặc dù sắc trời đã đen, nhưng bên trong nhưng không hề lờ mờ mà ánh sáng chói lọi, dĩ nhiên có rất nhiều châu báu. Hãn đã sớm nghe nói qua Cự Long thích những báu vật phát quang, nay tận mắt nhìn thấy quả thật đã được chứng thực. Đây quả thực chính là một kho báu loại nhỏ, nhìn thấy con Cự Long ở đây đang ngủ say chứ không phải giống như người ốm yếu. Nếu không thì không có khả năng bảo vệ được kho báu của mình. Ngay tại phía trước, một con Cự Long thần thánh toàn thân vàng óng chói mắt đang lóe ra vô vàn đạo hào quang thánh khiết. Nó như là một tòa núi nhỏ đang nằm ở nơi này. Bất kể nhìn thế nào đều thấy giống nhau khác thường với con Cự Long thần thánh Vương đã chết. Quả thực chính là một khuôn mẫu đúc ra. Tiếng rống ngáy chợt biến mất, tòa núi nhỏ kia mở ra một đôi mắt lớn to như cái cối xay, giống như hai vầng trăng tròn cực lớn treo ở trong động. Vào lúc thấy Tiêu Thần, mới đầu nó hơi phần nộ. Nhưng đến khi thấy hào quang lượn lờ quanh Thất Bảo Diệu Thụ thì nó lại lộ ra vẻ đùa cợt. Âm thanh to lớn vang lên trong sơn động tựa như sấm sét, phát ra vô số trận âm rung: "Chúng tộc thấp hèn, nhân loại nhỏ bé dám xông vào động phủ của ta. Hãy để bảo thụ trong tay người xuống thì ta có khả năng cho người một cái chết nhẹ nhàng, nếu không lửa giận của Cự Long thần thánh không phải loại sinh vật hèn mọn như người có khả năng tiếp nhận!" Tiêu Thần bị chọc cười, Cự Long thần thánh tựa hồ là một sinh vật trời sinh có cảm giác về sự ưu việt chủng tộc của mình. Trước đây tại thành Trường An hãn giết hại tên kia cũng là có đáng vẻ này, lỗ mũi kiêu ngạo hướng lên trời. "Đại thần lần mau thu hồi sự kiêu ngạo của người lại, ở trước mặt ta chẳng qua người là một loài đại bò sát mà thôi." "Cần rồi!" Âm thanh của Cự Long thần thánh rung động ong ong trong hang, cả quả núi đều rung rinh một hồi. "Tại sao ta cảm giác được người cùng Cự Long

thần thánh vương có hơi giống nhau." Tiêu Thần vừa quan sát hoàn cảnh bên trong hang, vừa đối đáp cùng con vật to lớn này. "Ta cùng với nó là huynh đệ cùng trứng, ta là. . ." Nói tới đây nó đột nhiên phát động công kích, long ngữ chú pháp ngưng tụ thành một đạo hào quang mãnh liệt trực tiếp bao phủ phần hang động phía trước. Đây là một con rồng nhìn thì như tự cao tự đại, nhưng mà không thiếu mưu cơ, cả hai đều có đủ. Từ khi phát hiện có người tiến vào hang động thì nó đã có dự cảm không ổn, cố ý diễn trò mà thôi. Bởi vì ở trong hang động nhỏ hẹp này thì nó không có lợi, thân thể khổng lồ không thể mở rộng ra. Tiêu Thần sớm có phòng bị, khi long ngữ chú pháp đáng sợ bao phủ đến thì hẩn trước hết lao vào vách động ở bên cạnh, thân thể giống như Thần Kiếm đâm vào miếng đậu hũ trực tiếp xuyên thấu đi vào. Rồi sau đó một khắc hẩn từ vách hang ở vị trí cổ của Cự Long xuyên thấu ra, nhảy dựng lên cao cao, một cái tát hung hăng vỗ xuống. "Phanh " Long lân vỡ vụn, máu tươi văng khắp nơi, Cự Long đã bị đánh một đòn nghiêm trọng. "Ngao. . ." Nó kêu lên thảm thiết, nhưng âm thanh phát ra lại phải nuốt xuống. Bởi vì cú chưởng thứ hai đã trực tiếp cắt vào cổ họng nó, cứ thế cắt đứt âm thanh của nó. Đến lúc này thì Cự Long thần thánh cũng bất chấp việc giữ gìn kho báu của mình, dùng lực mãnh liệt rung động thân thể, hai cánh càng vươn ra làm hang động lớn lao phát ra tiếng nổ ù ù rồi âm âm vỡ vụn. Quanh thân Cự Long bộc phát ra vàng sáng vô tận làm người ta không mở ra được hai mắt. Lực lượng cường đại làm tâm hồn người ta khiếp sợ, loại uy áp này giống như trời long đất lở. Nó trực tiếp làm vỡ nát hang động định bay lên trời. Nhưng tất cả đều đã chậm, Tiêu Thần đã ngồi xuống trên cổ nó, cốt chưởng xuyên thấu qua giáp sắt phát ra tia sáng vàng tươi liên tục nện xuống đầu Cự Long. Trong miệng thì trực tiếp quát ra Bản Nguyên Thiên Âm đánh thẳng vào linh hồn Cự Long. Cự Long thần thánh vừa phẫn nộ vừa sợ. Nó phát ra tiếng gầm rống nặng nề, một cỗ năng lượng lớn lao dao động dập dờn ra, không ngờ là ---- thần thông Quang Huy Tuế Nguyệt . Cự Long đã bị thương nặng, nhưng vẫn chưa chết, vẫn còn triển khai được phản kích mạnh mẽ như thế. Điều này làm cho Tiêu Thần giật mình đồng thời càng cảm giác được rõ hơn một chút khí tức nguy hiểm. Có điều Cự Long đúng là vẫn còn kém một chiêu.

Bị Tiêu Thần chen ở trong động thì nó cũng đã thua một nửa, thân thể địa long khổng lồ khó có thể phát huy ra toàn bộ chiến lực. Giờ phút này chẳng qua là hấp hối giây dựa mà thôi, tiên cơ đã bị Tiêu Thần cướp đi hết. Bản Nguyên Thiên Âm là loại thần thông thích hợp nhất cho cận chiến, nó hoàn toàn tác động lên linh hồn Cự Long thần thánh, ở trong hang động này căn bản vô phương tránh né. "Rống. . ." Cự Long thần thánh gào thét làm vỡ nát hang động, mạnh mẽ bay lên trời. Nưng lúc này thân thể nó đã bắt đầu sụp đổ, long lân lóe ra được thần quang bị lột từng tảng từng tảng lớn, long huyết thì phun đầy trời. Tiếp theo đầu lâu vỡ vụn trước hết, rồi sau đó thân rồng khổng lồ bắt đầu chia năm xẻ bảy. "Ta là em của Cự Long thần thánh vương hiện nay . . . Giết ta thì người cũng chết chắc rồi. . ." Đây là những lời cuối cùng của Long Hồn trước khi vỡ vụn. Hỏa Chủng của Tiêu Thần do ảnh hưởng của thần thông "Quang Huy Tuế Nguyệt" chưa hoàn chỉnh cũng đã bị rung động. Mặc dù không đáng ngại, nhưng hắn cũng nghĩ lại mà sợ một hồi. Con Cự Long thần thánh này phi thường cường đại, mặc dù không thể so cùng Long vương đã chết đi kia, nhưng lại cũng có thể xưng là một vị vương giả . Nếu như là đại chiến dưới tình huống thông thường, nếu muốn giết nó thì tất nhiên phải trả một giá khá đắt. Chen trong hang rồng để giết rồng, cơ hội như thế thật sự quá hiếm hoi. Tiếng gầm rồng rung động thiên địa đã làm kinh động tất cả Dực Long trên đảo, những bóng ma khổng lồ vọt tới nơi này. Tiêu Thần cũng không quay đầu lại, hóa thành một vệt sáng mờ mờ nhằm về phía biển khơi. Mặc dù là cùng sinh sống trên một hòn đảo lớn, nhưng đối với loài sinh vật kiêu ngạo như Long Tộc mà nói thì cũng không có khả năng quần cư. Mỗi một con rồng đều cũng có hang động của mình và cách xa nhau một khoảng cách cũng rất xa, chính điều này đã tạo ra cơ hội chạy trốn cho Tiêu Thần. Tức thời, hắn liền xuất hiện ở trong biển khơi, lặn sâu xuống nước rồi trốn đi dưới đáy biển. Khi đàn rồng đuổi đến bờ biển thì đã sớm mất đi bóng dáng Tiêu Thần, trên Cự Long đảo tiếng rồng gầm rung trời, hoàn toàn ồn ào náo động. Những con vật to lớn bay lên, tìm kiếm ở hải vực chung quanh. Một con Cự Long thần thánh bị giết ở bên trong đảo, đây tuyệt đối là sự sỉ nhục không thể chịu đựng được. Nhất là Cự Long chết đi lại chính là một vị Long vương sau này liền càng khiến

Dực Long tộc phần nộ hơn. Các loại long ngữ chú pháp cùng khủng bố đại thần thông đánh thẳng xuống vùng biển xanh này. Quả thực đã đánh cho đại dương mênh mông này bay vọt ra ngoài vòm trời, sóng biển cuộn lên trên cao đánh tan mọi đám mây trên bầu trời. Đàn rồng trên Cự Long đảo thật sự phần nộ! Cự Long thần thánh phần nộ là không thể tưởng tượng, chúng làm kinh động tất cả chủng tộc hải ngoại. Rất nhiều cường giả bay tới xứ sở này. Tiêu Thần tại đáy biển một mực đi xa hơn ngàn dặm rồi mới lộ ra ngoài khơi. Ngay cả như thế thì vẫn có thể thấy một ít Cự Long thường lui tới ở chung quanh các hòn đảo lớn, không ngờ lại đuổi theo ra hơn ngàn dặm. Từ đó có khả năng suy đoán rằng hải vực kia tất nhiên đang bạo động. Tiêu Thần thoáng suy tư chỉ chốc lát rồi quyết định tiếp tục hành động. Giờ phút này ánh mắt của mọi người bị thu hút vào đảo Cự Long thần thánh, nói không chừng sẽ buông lỏng cảnh giác. Nếu như lúc này xuất kích nói không chừng sẽ có đại thu hoạch. Không thể không nói Tiêu Thần cả gan làm loạn, hoàn toàn là đạp lên sợi dây thép tử vong đi tới. Biển xanh ầm ầm sóng dậy, mênh mông vô ngần. Những hòn đảo lớn mấy chục vạn ki-lô-mét vuông thì có không dưới mấy chục hòn. Chúng đều cách nhau khá xa, trông giống như những con mãnh thú cổ xưa đang ngủ say. Lần này Tiêu Thần không có lựa chọn đảo lớn, mà là đổ bộ lên một hòn đảo so sánh tương đối mà nói thì là đảo nhỏ, nhưng mà cũng rộng chừng hai ba vạn ki-lô-mét vuông. Nơi này rất yên tĩnh, trên đảo mặc dù cây cối xanh um tươi tốt, sức sống hùng hực, nhưng căn bản không thấy có người canh giữ ở bên bờ. Tiêu Thần nghĩ đây là một chủng tộc yếu ớt đang thống trị hòn đảo nhỏ này. Nhưng mà đi trên đảo chưa quá một dặm thì hần lập tức đứng sừng lại, bởi vì một tấm đá xanh cực lớn đứng sừng sừng ở nơi này, trên mặt khắc ba chữ to: Đấu Thần Tộc. Đây tuyệt đối là một chủng tộc cực kỳ hùng mạnh và khủng bố, Đấu Thần Vương cùng Dạ Xoa Vương được xưng Thiên vương đã từng đại chiến một hồi, thế lực ngang nhau, không phân thắng bại nên chiến lực của hần đã làm rung động Cửu Châu. Tạm thời, tục truyền nói Đấu Thần Tộc cùng Chiến tộc chính là kẻ địch lâu năm. Có thể làm đối thủ truyền kiếp của Chiến tộc cường đại, về một mặt khác đã chứng minh sự khủng bố của bọn họ. Sau khi Tiêu Thần nhìn thấy tảng đá lớn này thì lập

tức rút lui. Tạm thời hắn không muốn trêu chọc vào chủng tộc đáng sợ này, thậm chí khi tất yếu còn muốn lôi kéo liên lạc. Giờ phút này đã đến đêm khuya, nhưng ở phương xa còn có thể nghe được tiếng rờn ngấm, Tiêu Thần rời xa khu vực kia. Trong bất tri bất giác hắn lại đi tới một hòn đảo lớn. Dưới những ánh sao lấp lánh, sóng biển xô bờ, hắn bước lên hòn đảo lớn này. Bỗng nhiên hắn phát hiện vài tên Dạ Xoa, không ngờ là đảo Dạ Xoa một mực tìm kiếm. Tiêu Thần thoáng do dự, nhưng cuối cùng vẫn hướng về bên trong đảo đi tới. Có điều hắn lại phi thường cẩn thận, nơi đây không nghi ngờ là hang rồng huyết hổ, hắn không muốn gây ra động tĩnh lớn tới đâu. Tất cả sẽ tùy tình huống mà quyết định, chủ yếu nhất là ở ngoại vi dò thám thực hư. Nhưng ngay tại lúc này, hắn cảm giác hoàn cảnh chung quanh có dị biến. Tựa hồ bị người ta cố ý bố trí, bỗng nhiên từ mặt đất phát ra hào quang ngút trời. Tiêu Thần cả kinh, phát hiện mặt đất lại có đồ án quỷ dị như là một loại trận pháp. Sau khi hắn đi vào chốn này thì liền bộc phát ra hào quang chói mắt. Đối với hắn cũng không có bất cứ nguy hại gì, nhưng không nghi ngờ là đã làm bại lộ hành tung của hắn. "Chạy đi đâu. . ."

Tiếng quát lạnh lẽo như một đạo sấm sét xé rách không trung. Đúng là Dạ Xoa Thiên vương, hắn lại đang chờ đợi bên mép đảo từ hướng Cửu Châu tới mà không ở chỗ sâu trong đảo lớn. Xem ra đây hoàn toàn là bình tĩnh chờ kẻ địch tới cửa. Ma Ảnh cao lớn bắt đầu khởi động làn sương đen vô tận, hắn như một quả núi lớn đánh tới. Không chỉ có ven bờ biển mới có loại chấn động bởi uy áp khủng bố mà chính đại dương mênh mông cũng dấy lên những cơn sóng lớn ngất trời. "Ta nói rồi, nhất định là do Nhân tộc giở trò, cố ý khuấy lên nghi kỵ giữa các tộc, quả nhiên như thế." Từ một hướng khác, Chiến Vương Cảnh Bồ sát khí kinh hoàng tựa như Ma thần bỗng xuất hiện. Cùng trong lúc này, một khối Khô Lâu Vương trắng như tuyết cũng xuất hiện từ hướng khác, cũng bay về hướng Tiêu Thần, Từ khí ngút trời. Trong lòng Tiêu Thần trĩu xuống, vương giả trăm tộc quả nhiên đều không phải nhân vật đơn giản, lại đã nghi ngờ việc hắn muốn tới đảo Dạ Xoa. Khô Lâu Vương hỏi: "Hai người các ngươi làm thế nào đoán được hắn muốn tới đảo Dạ Xoa?" Chiến Vương Cảnh Bồ nói vô cùng lạnh lùng: "Dạ Xoa Vương giết chết vô số cao thủ Nhân tộc. Nếu là Nhân tộc làm

chuyện xấu thì tự nhiên sẽ không bỏ qua Dạ Xoa Tộc. Đáng tiếc a. . ." Hắc nhìn Tiêu Thần, nói: "Kế của người đã bị chúng ta đoán được , nếu muốn gây rối loạn giữa trăm tộc thì e rằng sẽ thất bại . " Tiêu Thần cười lạnh, truyền ra dao động tinh thần: "Nhưng mà người nói ra thì ai sẽ tin tưởng đây? Hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống, chỉ chờ đợi mọc rễ nảy mầm. Nếu như người làm ra về 'Trí tuệ ', người khác nhất định sẽ coi rằng là Chiến tộc các người làm chuyện không muốn để lộ ra, cố ý đánh lừa dư luận." Tam đại vương giả xuất hiện, muốn liên thủ để giết hắc nên Tiêu Thần cũng không dám ngang ngạnh đối kháng. Sau khi nói xong những lời này liền trực tiếp lựa chọn cách độn thủy thật xa. "Đã đến thì cũng không đi được ." Dạ Xoa Vương này giờ im lặng không nói đã lên tiếng. Mái tóc xanh lá cây trên đầu không gió cũng tự rung rinh, bóng dáng cao lớn đang quay cuồng trong làn sương đen trông như núi Thái Sơn thật sự như chèn ép xuống làm cho linh hồn người ta có cảm giác uy hiếp cường đại. Mặc dù hắc đang cất bước đi mà lại giống như là đang xuyên qua không gian, tựa như chậm chạp mà lại cực nhanh để đuổi theo. Tiêu Thần lấy dao động tinh thần để gầm rống, cốt che dấu Bản Nguyên Thiên Âm mà đánh về phía sau. Nhưng Dạ Xoa Vương căn bản không sợ, quát lớn: "Phá cho ta!" Có điều Thiên Âm chữ " Ông" vốn dễ dàng chấn vỡ Cự Long thần thánh lại trực tiếp bị Dạ Xoa Vương xuất một quyền nện vỡ, không làm thương tổn đến hắc một chút nào. Cùng lúc đó, Chiến Vương Cảnh Bồ và Khô Lô Vương cũng đuổi kịp. "Diệt!" Dạ Xoa Vương giống như quỷ mỵ, thân thể cao lớn xông đến trong khoảnh khắc. Hắc bổ tới một chương về phía trước , một tiếng "Diệt" kia có khí thể nuốt sơn hà làm cho đại dương mệnh mông đều phát ra tiếng biển gầm. Trong lòng Tiêu Thần kinh ngạc, Dạ Xoa Vương này cường đại gần như yêu tà! Hắc trực tiếp bổ ra Thượng Thương Chi Thủ, đồng thời Thất Bảo Diệu Thụ trong tay trái cũng vụt về phía trước. "Phanh " Bị loại lực lượng dời núi lấp biển nện tới, Tiêu Thần bị đánh bay đi ra ngoài. Dạ Xoa Vương cường đại đến mức làm cho người ta run rẩy. Nhưng mà vào giờ khắc này, Dạ Xoa Vương cũng là đang quay cuồng trên bầu trời đi ra xa. Không phải hắc bị Thượng Thương Chi Thủ đánh lui, mà là do chùm sáng từ Thất Bảo Diệu Thụ xuất ra đã vụt hắc một cái làm gục ngã. Tiêu

Thần kinh ngạc, bảo thụ này tại đảo Khô Lô sau khi phải chịu một lần bị thương nặng không ngờ lại có khả năng xuất ra Thất Thái Hà Quang. Một lần bị đòn nghiêm trọng tựa hồ đã thức tỉnh lực lượng ngủ say của nó. Trong con người không có đồng tử của Dạ Xoa Vương có ánh sáng xanh lè đang nhấp nháy. Nó vô tình nhìn chăm chú Tiêu Thần rồi bước tới một bước, lại đánh tới lần nữa. "Phá tẫn vạn pháp!" Cùng với một tiếng quát nhẹ của hắn, bóng dáng cao lớn trong nháy mắt đã đến trước mặt Tiêu Thần. Áp lực lớn lao khiến xương cốt toàn thân Tiêu Thần đều phát ra tiếng "Kèo kẹt kẹt". Bản Nguyên Thiên Âm lại lần nữa phát ra, đồng thời Thất Bảo Diệu Thụ bổ tới phía trước. Nhưng bốn chữ "Phá tẫn vạn pháp" kia rống lên thì Bản Nguyên Thiên Âm rõ ràng bị ngăn cản, tạm thời ánh sáng của Thất Bảo Diệu Thụ cũng lại yếu đi. "Phanh" Tiêu Thần ngã nhào lăn lộn mấy vòng bay ngược đi ra ngoài, mà Dạ Xoa Vương cũng bị bảo thụ một lần nữa vụt cho ngã quỵ. Dạ Xoa Vương quá cường đại! Tiêu Thần không muốn liều mạng cùng hắn liên tục tiếp nhằm phía Khô Lô Vương, muốn đột phá từ nơi đó. Dạ Xoa Vương gần như yêu tà, mà Chiến Vương chỉ nghĩ đến cũng thấy là một địch thủ đáng sợ, so sánh mà nói thì Khô Lô Vương yếu nhất. Xoẹt Thất Bảo Diệu Thụ xuất ra, Khô Lô Vương trực tiếp bị quét lăn lộn mấy vòng, Tiêu Thần xông qua đó rồi chui vào trong biển khơi, bắt đầu độn thủy tại đáy biển thế giới. Nhưng sau khi Dạ Xoa Vương xuống nước thì cũng nhanh chóng vô cùng, mắt thấy cự ly đã càng ngày càng gần. Đồng thời Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Khô Lô Vương cũng theo đuổi không bỏ. Tình huống vô cùng không ổn! Cuối cùng, Tiêu Thần cắn răng, hướng về hòn đảo nhỏ Đấu Thần Tộc mà biến mất. Vừa mới tới nơi hắn liền trực tiếp đổ bộ, rồi phóng đi về hướng bên trong đảo. "Nguy hiểm. . ." Chiến Vương sau khi đi tới bờ hòn đảo nhỏ này thì lộ ra vẻ vô cùng ngần ngại.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 387: Nghịch chuyển

Chiến Tộc cùng Đấu Thần Tộc chính là kẻ địch truyền kiếp, Chiến Vương Cảnh Bồ nhạy cảm nhận thấy được mối nguy nên ngừng bước tại mép đảo . Dạ Xoa Vương ngay cả với chiến lực kinh động thể gian thì cũng cau mày. Hắn đã từng giao thủ cùng Đấu Thần Vương nên biết sâu sắc sự đáng sợ của đối phương, nay vô cớ chạy đến lãnh địa đối phương là phạm vào kiêng kị. Hòn đảo nhỏ trước mắt đại khái rộng hai ba vạn ki-lô-mét vuông. Nó tuyệt không coi là nhỏ, nhưng nếu như so cùng các hòn đảo lớn do chủng tộc khác chiếm giữ thì xác thật có vẻ hơi khiêm tốn. Trên đảo cây cối tươi tốt, những cây cổ thụ cao ngất tầng mây như là những chiếc ô lớn đứng sừng sững trên đảo. Những dây mây ngàn năm cứng cáp như con Cầu Long, một gốc cây mây liền có thể quấn quanh đến nửa ngọn núi. Nơi này hồ găm vượn hú, thật đúng là cảnh tượng Nguyên Thủy. Tựa hồ như đây chỉ là một hòn đảo nhỏ ở Man Hoang, quái thú độc trùng hoành hành lui tới, căn bản không được thấy vết chân người. "Tiểu tử này rất xảo quyệt, lại chạy tới hòn đảo của Đấu Thần Tộc vốn không hòa thuận cùng chúng ta. Nếu cứ như vậy buông tha hắn thì phi thường đáng tiếc, nhưng mà trước mắt. . . Vẫn còn đuổi theo giết hắn sao?" Khô Lâu Vương trắng như tuyết sáng loáng dưới đêm trăng, Hỏa Chủng trong hốc mắt nhảy lên hừng hực . Dạ Xoa Vương quanh thân hắc vụ lượn lờ, từ đôi mắt bắn ra hai chùm sáng xanh lè làm cho người ta sợ hãi, hắn vền vền ói ra một chữ: "Sát!" Dứt lời, hắn là người thứ nhất lọt vào bên trong đảo. Đương nhiên cũng không phải lỗ mãng xông vào mà lưu lại những đạo tàn ảnh, tựa như u linh không một tiếng động xông vào. Hắn không muốn buông tha Tiêu Thần. Chiến Vương Cảnh Bồ có hơi do dự, tộc của bọn họ cùng Đấu Thần Tộc là tử địch. Nếu như thật sự xông vào thì giống như tuyên chiến. Cuối cùng hắn bay trở về trong biển, không cùng tiến. Khô Lâu Vương sau một lát chần chờ bèn đi theo phía sau Dạ Xoa Vương, tiềm nhập vào đảo. Tiêu Thần một mạch bay vút lên. Từ từ tiếp cận trung tâm đảo. Nhưng dọc theo đường đi hắn không hề phát hiện cường giả Đấu Thần Tộc. Phảng phất là một hòn đảo nhỏ vô chủ. Đúng lúc này, hắn nhạy cảm nhận thấy được Dạ Xoa Vương sắp đuổi kịp đến. Dọc đường nhỏ vượt qua một dãy núi non thì phía trước có một bóng dáng cao lớn chặn đường đi. Hắn đưa lưng về phía Tiêu Thần, chung

quanh thân sương mù mờ lung. Hắn lảng lảng đứng ở nơi đó giống như một pho tượng đá vẫn không nhúc nhích. Không có một chút năng lượng dao động. Cùng thiên địa hợp nhất. Cùng vạn vật một thể. Tựa hồ đã sáp nhập vào vòm trời. "Vì sao xông vào cấm địa của tộc ta?" Âm thanh bình tĩnh mà lại lạnh lùng không bao hàm bất cứ tình cảm gì vọng đến. Bóng dáng cao lớn vẫn đưa lưng về phía Tiêu Thần. "Ta không có ý xúc phạm Đấu Thần Tộc. Quả thật là bị người bắt buộc." Tiêu Thần nhảy vào hòn đảo nhỏ của Đấu Thần Tộc, không phải do hoảng hốt nên không chọn đường mà là cố ý như thế. Hắn nói: "Dạ Xoa Vương cùng vương giả Chiến tộc đã đánh tới lĩnh vực của quý tộc." "Người muốn lợi dụng tộc của ta loại bỏ đại địch cho người?" Âm thanh của cường giả Đấu Thần Tộc phía trước dần dần lạnh lẽo như băng. Tiêu Thần đương nhiên sẽ không cho rằng người khác không nhìn ra kế sách của mình. Hắn muốn mượn lực đối kháng kẻ địch là chuyện rõ ràng, bởi vậy cũng không làm bộ mà nói thẳng: "Địch nhân của kẻ thù chính là bằng hữu. Đấu Thần Tộc cùng Chiến tộc là tử địch. Hiện tại có một Chiến Vương đang ở gần. Đây là một cơ hội hiếm có. Nếu như nắm chắc thì có khả năng giết hắn." "Diệt và không diệt thì có gì người nói tới, chúng ta sẽ có suy tính. Trái lại người vô cớ xông vào đảo thì phải bị tội gì? !" Đạt đến mức như thế là có thể thấy được địa vị hùng mạnh của Đấu Thần Tộc. "Ta thật sự là có thành ý mà đến. Trong thế giới này có thêm bằng hữu để đo sức với nhiều kẻ địch mạnh, nếu chúng ta liên hợp một số bằng hữu, giết mấy dị tộc vương thì có lẽ có thể làm được." Đấu Thần Tộc cường giả trầm lặng chỉ chốc lát, rồi nói: "Người đi qua đi." Tiêu Thần được nghe lời ấy, bèn cầm Thất Bảo Diệu Thụ vượt qua bên cạnh hắn. Đúng lúc này ở phía sau có Dạ Xoa Vương đến. Khi hắn thấy nam nhân cao lớn này đưa lưng về phía hắn thì lập tức lấy làm kinh hãi, thốt lên: "Đấu Thần Vương, người cũng đã trở về. . ." Xa xa, Tiêu Thần cả kinh, người kia không ngờ là Đấu Thần Vương, nằm ngoài dự liệu của hắn. "Dạ Xoa Vương người rất quá phận, tự tiện xông vào bên trong hòn đảo của tộc ta, chẳng lẽ lại muốn chiến sao?" "Đấu Thần Vương ta không có ý xúc phạm. Nhưng hôm nay có chút đặc thù, ta đang đuổi giết một nhân vật nguy hiểm đang muốn khuấy lên trăm tộc tranh chấp. . ." "Trăm tộc tranh chấp? Trăm

tộc không phải vẫn một mực tranh đấu sao?" Đấu Thần Vương bỗng dừng quay người lại, nhìn thẳng Dạ Xoa Vương mà nói: "Mời lập tức thối lui khỏi đảo này, nếu không tự gánh lấy hậu quả!" Mái tóc tím của Đấu Thần Vương cao lớn bắt đầu dựng đứng bay loạn trong cơn nổi giận, nghênh diện với Dạ Xoa Vương. Dạ Xoa Vương ánh mắt lạnh như băng, khí thế như bức người giống như quả núi quĩ dị. Nhưng giằng co chỉ chốc lát cuối cùng hắn vẫn lựa chọn rút đi. Đấu Thần Tộc mặc dù dân cư rất thưa thớt, nhưng mỗi vị tộc nhân đều là cường giả siêu cấp, quả thật là một chủng tộc đáng sợ. Giờ phút này tại đảo Đấu Thần hắn không dám thất thố, vạn nhất đảo này có cao thủ phi phàm tọa trấn thì e là hắn phải nuốt hận ở đây. Thấy Dạ Xoa Vương xa lui đi, Tiêu Thần vội vàng truyền âm cho Đấu Thần Vương: "Để biểu thị thành ý hợp tác, ta nguyện ngăn cản Đấu Thần Vương nửa khắc chung. Vương giả có thể ra ngoài đảo giết chết Chiến Vương Cảnh Bờ." "Chúng ta còn chưa chuẩn bị tốt tử chiến cùng Chiến tộc." Tiêu Thần không muốn buông tha, hắn thử khuyên bảo: "Hai đại chủng tộc không chết không ngừng. Tiên hạ thủ vi cường, loại bỏ một Chiến Vương thì có ảnh hưởng quá nhiều đối với tương lai." "Nếu như giết được một Chiến Vương liền có khả năng đánh bại một chủng tộc, chúng ta hà cớ gì ần nhẫn." Đấu Thần Vương cự tuyệt đề nghị của Tiêu Thần. Hắn đưa lưng về phía Tiêu Thần, nhìn Dạ Xoa Vương rời đi mà nói: "Có điều ta không ra tay, không có nghĩa là người khác không ra tay. Tên Hoàng Kim Cự Nhân kia sắp tới..." Tiêu Thần ngạc nhiên, phát hiện Đấu Thần Vương quả thật không phải nhân vật đơn giản. Nếu muốn hắn cùng Dạ Xoa Vương, Chiến Vương phát sinh sống mái với nhau thì căn bản không có khả năng. Chiến Vương Cảnh Bờ trước đây đã giết chết một Cự Nhân Vương, mà Hoàng Kim Cự Nhân vương càng cường đại hơn cũng đồng thời xuất thế. Chẳng lẽ vừa rồi Đấu Thần Vương lấy phương pháp đặc thù để thông tri cho cường giả đảo Cự Nhân? "Người đi đi!" Đấu Thần Vương hạ lệnh trực khách. Tiêu Thần không nói gì thêm, bay đi ra khỏi đảo. Hòn đảo Đấu Thần Tộc thật sự rất thần bí, không biết bên trong đến tột cùng có bao nhiêu cường giả khủng bố. Nhưng Tiêu Thần căn bản không dò xét được, chỉ gặp một Đấu Thần Vương mà thôi. "Đảo Cự Nhân cách đây không xa, đi một mạch về hướng

bắc năm trăm dặm là tới . . ." Đây là âm thanh mà khi Tiêu Thần bay ra khỏi đảo thì, Đấu Thần Vương truyền âm đến. "Gia hỏa này không phải hạng người dễ đối phó. Chính mình không muốn ra tay, lại định để Cự Nhân tộc ra mặt." Trong lòng Tiêu Thần phát lạnh, hắn không trì hoãn mà nhanh chóng bay đi hướng bắc. Giữa biển khơi, Dạ Xoa Vương, Chiến Vương, Khô Lô Vương dùng cường đại thần niệm quét ngang tứ phương. Chúng chia ba hướng một mực đứng chờ bên ngoài đảo, sau khi phát hiện hành tung của Tiêu Thần liền lập tức đuổi theo. "Oanh " Sóng biển ngút trời, một Cự Nhân toàn thân vàng óng đột nhiên lao ra khỏi mặt biển. Trong tay hắn cầm một lưỡi búa cực lớn, như là một tia chớp sáng lòe xé rách không trung bổ tới phía trước. Trực tiếp tập trung vào Chiến Vương Cảnh Bồ! Cự Nhân Vương mang trong mình hoàng kim huyết dịch đã xuất hiện . "Phanh " Dạ Xoa Vương bay ngay phía trước bổ ra một chưởng đối kháng lại một búa động trời này. Thần quang ngút trời, sóng lớn cuộn cuộn. Dạ Xoa Vương cùng Cự Nhân Vương đều phải lui lại mấy bước. "Dạ Xoa Vương, không có chuyện của người, đây là ta chiến đấu cùng với Cảnh Bồ." Hoàng Kim Cự Nhân cao đến hơn mười thước, đứng thẳng trên mặt biển, mắt nhìn xuống tam đại vương giả. Cách đó không xa Tiêu Thần cũng ngừng lại. Hắn cảm giác ở phương bắc có năng lượng dao động cường đại truyền đến. Có cao thủ Cự Nhân tộc đang tới gần nên hắn lập tức quay lại bay tới, miệng hô: "Cự Nhân Vương, ta đến giúp người giết địch." "Không cần!" Hoàng Kim Cự Nhân vương cầm Cự Phủ lại lần nữa xông về hướng Chiến Vương Cảnh Bồ. "Hay, ta liền đến kết liễu người!" Chiến Vương Cảnh Bồ chiến ý ngút trời, xông về hướng Cự Nhân Vương. Mà Dạ Xoa Vương cùng Khô Lô Vương lại lần nữa đuổi giết Tiêu Thần, một mạch chạy về hướng bắc hơn trăm dặm. Lúc này, năng lượng dao động cực lớn từ phương bắc truyền đến, hơn mười người Cự Nhân xuất hiện ở trên mặt biển. "Cự Nhân tộc bằng hữu, nơi này có đồng minh của Chiến tộc tử địch các ngươi . . ." Tiêu Thần hét lớn. "Sát. . ." Hơn mười người Cự Nhân gào thét đánh tới, những gia hỏa thần lực cái thế này múa may đại bổng cùng Cự Phủ định ra tay, muốn chém đứt đôi Dạ Xoa Vương. "Không nên nghe hắn nói lung tung, chúng ta cùng các ngươi cũng không có ân oán." Khô

Lâu Vương phát ra dao động tinh thần để giải thích. "Chiến Vương kia là đi cùng bọn họ, rất hiển nhiên muốn gây bất lợi đối với các người." Tiêu Thần quát: "Lúc này không bắt bọn họ thì còn đợi khi nào?" "Tất cả đều bắt!" Một người Cự Nhân trong số đó vùng nắm tay to lớn lên, tất cả đều vây quanh ba tên Dạ Xoa Vương, Khô Lâu Vương, Tiêu Thần. Trong lúc nhất thời hỗn chiến bộc phát! Tiêu Thần âm thầm lui lại, bang gia hỏa này đầu óc đơn giản, đều là một đám Đại Lực Thần dễ kích động, chỉ không lưu ý liền có khả năng bị bọn họ chụp thành thịt vụn. Những cây lang nha bổng khổng lồ mỗi cái đều nặng chừng gần mười vạn cân bắt đầu múa may giống như thái sơn áp đỉnh, chúng đánh cho xứ sở này nổi lên ngàn vạn cột sóng, những cơn sóng mãnh liệt menh mông ngập trời. Nhưng chính lúc những Đại Lực Thần của Cự Nhân tộc điên cuồng công kích đến, thì Dạ Xoa Vương vẫn biểu hiện ra chiến lực cực kỳ khủng bố. Hắn quát to một tiếng: "Lui cho ta!" Hắn quét ngang tứ phương, không ngờ chấn toàn bộ hơn mười người Cự Nhân bay ngược ra ngoài. Những cây lang nha bổng nặng gần mười vạn cân kia đánh xuyên qua không gian, trong biển khơi kích động nổi lên sóng biển vạn trượng. Có điều hắn thật sự cũng không giết chết những Cự Nhân này, để tránh gặp phải thù hận vô phương hóa giải. Hơn mười người Cự Nhân nổi trận lôi đình, lại lần nữa đánh tới phía trước. Lần này chủ yếu công kích Dạ Xoa Vương. "Cự Nhân tộc huynh đệ các người không có việc gì chứ?" Tiêu Thần ân cần thăm hỏi, rồi sau đó quát to: "Các người cứ việc công kích Dạ Xoa, ta đến giết chết tên bạch cốt khô lâu." Khô Lâu Vương giận dữ, lại ngay trước mặt mình mà khiêu khích ly gián. Có điều hắn cũng rất bất đắc dĩ, hắn biết rõ chuyện tình rất khó thay đổi. Hắn cùng Dạ Xoa Vương trước mắt bị đám Cự Nhân tộc đặc biệt "Chiếu cố", những cây đại bổng mười vạn cân không ngừng nện đến. "Thế này thì không thể thay đổi được gì." Dạ Xoa Vương lạnh lùng nhìn Tiêu Thần, rồi sau đó lại lần nữa thể hiện ra chiến lực đáng sợ. Hắn thần uy cái thế, mặc dù không cao quá hai thước nhưng có chiến lực động trời. Tiếp theo trong chốc lát đã đánh hơn mười người Cự Nhân toàn bộ miệng phun máu tươi, ngã sấp xuống biển, rồi lại lần nữa xông về hướng Tiêu Thần. "Bằng hữu Cự Nhân tộc, ta dẫn bọn chúng đi, các người phải giữ gìn thân thể a. . ." Tiêu

Thần lại lần nữa bỏ chạy về hướng bắc. Khô Lôu Vương giận dữ, tên gia hỏa này nghiện nói hươu nói vượn. Nếu như đám Cự Nhân tộc này thật sự tin lời của hắn thì sau này khẳng định sẽ có phiền toái. "Huynh đệ chúng ta tin tưởng người, người đi một mạch hướng bắc đến đảo của chúng ta . . ."

Hơn mười tên Cự Nhân bị trọng thương cùng hô. Điều này làm cho Tiêu Thần rất xấu hổ, Cự Nhân tộc thật sự rất "Chất phác". Nhưng trước mắt cũng không có cách nào, Dạ Xoa Vương thật sự biến thái, chiến lực mạnh mẽ vô phương chống lại, chỉ có thể mượn ngoại lực mới có thể thoát nổi. Hắn nhanh như chớp, dọc theo đường trốn đã dựa vào Thất Bảo Diệu Thụ mấy lần hóa giải tình thế nguy hiểm, hướng về hòn đảo phía trước mà bỏ chạy. Một khí tức như thể hồng hoang cự thú từ đối diện ập tới, cả hòn đảo lớn như là một vùng đất bách chiến trời sinh, có vô tận sát cùng sát khí đang lượn lờ. "Kẻ nào dám xông vào đảo Cự Nhân?" Âm thanh ồm ồm truyền đến, bảy tám tên Cự Nhân hoặc cầm Cự Phủ, hoặc cầm nanh sói đại bổng xuất hiện ở bờ biển. "Cự Nhân tộc bằng hữu những người này đã thương huynh đệ của các người . . . Mau tới cứu viện." Thấy Tiêu Thần lại bắt đầu nói vớ nói vẩn, Khô Lôu Vương giận dữ. Nếu như bị những người này tin tưởng lời hắn nói, tất nhiên sẽ làm sinh ra phiền phức cực lớn.

Nhưng không để cho hắn giải thích, hơn mười người Cự Nhân bị thương phía sau kia đã đuổi kịp, cùng hô: "Các huynh đệ giết chết tên Dạ Xoa kia cùng với khô lâu nữa, bọn chúng là đồng minh của Chiến tộc." Dạ Xoa Vương tựa hồ căn bản khinh thường giải thích, chỉ xoay người nói với Tiêu Thần: "Hôm nay dầu thăng thiên độn thổ thì ta cũng phải giết người." Nói tới đây, ánh mắt của hắn đột nhiên sắc bén giống như lợi kiếm, hắn quát lớn: "Phong tuyết thập phương!" Một cỗ năng lượng dao động có phần kỳ dị nổi lên menh mông cuồn cuộn, trong nháy mắt đã phong bế Tiêu Thần cùng hắn trong một mảnh không gian kỳ dị. "Đây là chiến trường thuộc về ta và người, sẽ không bị người khác quấy rầy nữa, không chết không ngừng!" Thiên vương Dạ Xoa phát ra năng lượng dao động ở trong không gian này giống như biển cả làm khiếp đảm hồn người. Như là có mười quả núi lớn đồng thời hạ xuống, làm thân thể Tiêu Thần đều giống như sắp bị nghiền nát. Ở bên ngoài có khả năng thấy rõ ràng tất cả bên trong, thế

nhưng không cách nào xông vào nổi. Tiêu Thần cầm Thất Bảo Diệu Thụ bị động đại chiến nghênh địch. "Các huynh đệ đánh chết tên khô lâu này, cứu tiểu huynh đệ kia ra." Một đám Cự Nhân la lớn, tất cả đều giơ lên thanh binh khí bằng sắt nặng mười vạn cân, đồng thời nện vào không gian năng lượng kỳ dị kia. "Bang bang phanh" Giống như đang rèn sắt, không gian phong khốn không ngừng phải chịu những cây lang nha bổng đánh vào, Cự Phủ chém xuống. Nó thỉnh thoảng bộc phát ra ánh sáng ngút trời, khiến cho đại dương mênh mông xảy ra biến gấm, nhưng chính là vô phương mở ra. Tiêu Thần ở bên trong khổ chiến Dạ Xoa Vương. Hắn lấy Thất Bảo Diệu Thụ đánh gục ngã đối phương mấy lần, nhưng điều này cũng không thể bảo đảm an toàn của hắn. Chiến lực của Thiên vương Dạ Xoa đã đạt tới một mức độ làm cho người ta sợ hãi, không ngờ nó từ từ áp chế ánh sáng của Thất Bảo Diệu Thụ. "Là ai đang can rở bên ngoài đảo của Cự Nhân tộc chúng ta? !" Từ bên trong đảo lại có cao thủ đánh tới. Sau khi nghe được Cự Nhân ở ngoài đảo nói xong việc đã qua, Cự Nhân kia tựa hồ có địa vị nhất định quát: "Lấy 'Phá Thiên lực' đồng thời công kích, đánh nát không gian giam cầm này!" Ba mươi mấy tên Cự Nhân vào giờ khắc này vô cùng thần thánh, quanh thân bộc phát ra thần quang chói mắt rồi sau đó đồng thời hét lớn: "Mở!" Âm thanh rung động thiên địa, ba mươi mấy binh khí khổng lồ nặng tới mười vạn cân hung hăng nện xuống. "Ầm vang" một tiếng vang thật lớn, đất trời rung chuyển, sóng biển dâng lên tận trời cao đánh tan cả những đám mây lớn. Ba mươi mấy tên Cự Nhân dùng "Phá Thiên lực" đã phá vỡ thuật cấm cố "Phong tuyết thập phương" của Dạ Xoa Vương. Dạ Xoa Vương phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ, nhưng ánh mắt lại càng hung hiểm hơn. Hắn quét mắt tứ phương rồi nói: "Đừng ép ta đại khai sát giới!" Tiêu Thần kinh ngạc. Đó là ba mươi mấy Cự Nhân thần lực cái thế, cùng liên thủ mới phá bỏ "Phong tuyết thập phương". Thế nhưng Dạ Xoa Thiên vương chỉ ới ra một ngụm máu tươi mà thôi, chiến lực cũng không có bị ảnh hưởng chút nào, thật sự là sâu không thể phỏng đoán. "Tiểu huynh đệ mau vào đảo. . ." Vài tên Cự Nhân gọi Tiêu Thần, tịnh không quan tâm sát ý đáng sợ của Dạ Xoa Vương. Tiêu Thần lọt vào trong đảo. Dạ Xoa Vương ngửa mặt lên trời cười lạnh, bước dài theo đi vào. "Không thể!"

Khô Lâu Vương trốn ở bầu trời xa muốn khuyên can, nhưng đã chậm. Dạ Xoa Vương đã làm quyết định này. Tiêu Thần cùng những Cự Nhân này nhanh chóng lui vào bên trong đảo, cho đến khi tới gần một Tế Đàn cực lớn thì bọn họ mới dừng lại. "Châm thánh hỏa!" Trên đàn tế cao lớn hoả diễm bốc lên ngút trời, một bóng dáng Cự Nhân hư ảo lúc ẩn lúc hiện lộ ra. Nó phát ra tiếng hô đình tai nhức óc: "Là ai đang càn rỡ ở đảo Cự Nhân ta . . . " Nói tới đây, hắc vương một bàn tay cực lớn chụp về hướng Dạ Xoa Vương . Bàn tay khổng lồ kia phô thiên cái địa, lại bao hàm biến hóa cực kỳ huyền ảo phức tạp che kín tứ phương làm Dạ Xoa Vương vô phương tránh né, chỉ có thể kháng cự. "Phanh " Không ngờ Dạ Xoa Vương bị một cái tát đánh bay đi ra ngoài, khoe môi nhếch lên một tia vết máu. Hắc vương lạnh lùng ngăm nhìn hư ảnh mà hỏi: "Người là ai?" Tiêu Thần càng thất kinh. Những Cự Nhân bên cạnh lại không đồng ý, chúng bàn tán: "Nếu như là tại trung tâm đảo, châm thần hỏa trên Tế Đàn thần thánh kia thì nhất định sẽ giết chết tên Dạ Xoa này." "Người là kẻ xông vào, đã xúc phạm sự uy nghiêm của Cự Nhân tộc chúng ta . . . " Hư ảnh phát ra âm thanh to lớn, lại lần nữa xông tới phía trước. "Bang bang bang " Trên bầu trời phát ra từng đợt sấm sét, Dạ Xoa Vương không ngừng chống chọi cùng bóng dáng khổng lồ kia. Nhưng cuối cùng miệng phun máu chịu bại lui. Hắc vương hóa thành một chùm sáng xanh trốn khỏi đảo Cự Nhân. "Tiểu huynh đệ người muốn đi đâu?" "Hắc bị trọng thương, ta muốn giết hắc." Tiêu Thần hóa thành một tia chớp, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ đuổi giết theo. "Được, chúng ta đi cùng với người giết hắc." Ở xứ sở bên ngoài hải đảo , ba mươi mấy tên Cự Nhân cầm đại bổng cùng Cự Phủ trong tay, ngửa mặt lên trời rít gào, rồi sau đó ai nấy đều bay lên trời cùng truy đuổi. Quang cảnh cực kỳ hùng tráng. Trong thế giới loài người, một Cự Nhân tầm thường đều là nhân vật cực đáng sợ. Mà ba mươi mấy vị Cự Nhân kia vốn hiểu được sự uyên thâm của pháp môn tu luyện liền càng thêm khùng bố . Mới từ đảo Cự Nhân tiến vào trong biển khơi, Tiêu Thần liền đuổi theo Dạ Xoa Vương. Thất Bảo Diệu Thụ ra sức bổ tới, lập tức liền đập Dạ Xoa Vương gục ngã một cái, trong miệng lại phun ra một ngụm tiên huyết lần nữa . Xa xa, Khô Lâu Vương vội vàng chạy tới cứu viện. "Sát a . . ." Ba mươi mấy tên Cự Nhân sau khi hô to, âm thanh

rung trời làm cho Khô Lô Vương cảm giác được muôn vàn trận sợ hãi, bèn giúp Dạ Xoa Vương xoay người bỏ chạy. Đám Tiêu Thần đuổi theo phía sau không bỏ. Một mạch đuổi giết hơn ba trăm dặm. Nhưng liền lúc này, từ phía trước đột nhiên truyền đến những trận uy áp khủng bố. Một bóng người chiến ý ngút trời tức thì xông lại đây, lại là vị vương giả khác của Chiến tộc ---- Mã Ba Áo. Tiêu Thần thật không ngờ ở chỗ này lại một lần gặp phải vương giả Chiến tộc này. Năm đó Mã Ba Áo cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương đại chiến tại Vũ Di Sơn thì hắn cũng có mặt tại hiện trường. Lúc ấy vẫn còn suýt nữa chịu thiệt thòi lớn từ Thiên Khuyết Chỉ của Mã Ba Áo. Mã Ba Áo với mái tóc đỏ giống như hỏa diễm đang hùng hực bốc lên, nhìn giống hệt một pho tượng Thái Cổ Ma thần làm cho người ta có cảm giác như vực sâu không thể đo lường được. Hắn phảng phất đã hòa hợp một thể cùng thiên địa, đứng yên ở nơi đó ngăn cản đường đi của Tiêu Thần. Sau khi thấy hắn Tiêu Thần nhớ ra một lời đồn đại trên Cửu Châu, Mã Ba Áo là truyền nhân của một trong tứ đại vương mạch Chiến tộc. Hắn lại không hiểu vì sao mà bị người gọi là hòa bình vương. Cái tên trời sinh này của Chiến tộc gần như làm cho người ta cảm giác không còn nói được gì. Có lẽ bởi Chiến Vương này vừa mới xuất thế, còn chưa hề đại khai sát giới. "Quản gì người là Mã Ba Áo, hay Áo Ba Mã, chưa nghe nói qua." Ba mươi mấy tên Cự Nhân huy động nanh sói đại bổng cùng gầm rống: "Mau tránh ra, không nên ngăn chúng ta giết cái tên Dạ Xoa kia!"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 388: Muốn luyện Thần Dịch

Hơn mười Cự Nhân cầm đại bổng cùng Cự Phủ trong tay dẫm nát mặt biển xông đến như trận cuồng phong đã gây ra những cơn sóng mãnh liệt menh mông ngập trời. Binh khí trong tay mỗi người cũng nặng mười vạn cân,

nhất tề phát huy lực ra làm rung chuyển sơn hà. Nanh sói đại bổng cùng Phách Sơn Cự Phủ, tất cả đều nhắm hướng Mã Ba Áo nện tới. Không trung vỡ vụn, sóng biển ngút trời, nhóm Cự Nhân này thần lực cái thế, dũng mãnh không thể đỡ. Ngay cả Chiến Vương Mã Ba Áo cũng biến sắc, hai tay vung lên, mười ngón tay phát ra mười đạo hào quang như cầu vồng. Thiên Khuyết Chỉ xuất ra để chống đỡ công kích điên cuồng của Cự Nhân. "Xèo xèo" Thiên Khuyết Chỉ chính là một loại chiến kỹ cổ mạnh nhất của Chiến tộc, uy lực không thể tưởng tượng. Nhưng đối đầu với ba mươi mấy tên Cự Nhân đồng tâm hiệp lực chém tới mạnh mẽ như thế thì cũng khó có thể thu được kết cục vẹn toàn. "Oanh" Cự Nhân có thiên phú không gì sánh bằng, chiến lực có thể so với Cự Long thần thánh. Cứ tưởng tượng khi ba mươi mấy con Cự Long thần thánh đồng thời ra tay thì quang cảnh lúc đó hùng vĩ ra sao, uy lực mạnh tới cỡ nào. Ba mươi mấy chiếc Nanh sói Đại bổng và Khai sơn Cự Phủ đồng thời nện xuống, mặc dù không đánh tan được mười chiếc cầu vồng ngút trời lao đến, nhưng cũng nện cho thân thể Chiến tộc vương giả Mã Ba Áo chấn động kịch liệt, liên tục lão đảo. "Thằng nhãi tóc đỏ này thật đúng là đủ sức kháng cự. Các huynh đệ tiếp theo nện hấn, giã thành thịt vụn mới thôi." Đám Cự Nhân ồ ồ hô lớn. Cũng chỉ có bọn họ dám tùy tiện gọi vương giả Chiến tộc là thằng nhãi tóc đỏ, những người khác ai dám như thế? Mã Ba Áo sắc mặt tối sầm, không ngờ tới nghe thấy tin tức bèn chạy tới lại phải đối đầu cùng đám gia hỏa lợi hại này. Hấn cắn răng quyết định đại khai sát giới. Bên kia, Tiêu Thần đã chặn Dạ Xoa Vương lại. Lấy Thất Bảo Diệu Thụ làm thuẫn, Thiên Âm chữ "Ông" là mâu mà điên cuồng tấn công mãnh liệt. Dạ Xoa Vương thần uy chấn thế. Trong vương giả trăm tộc tuyệt đối là cường giả cao nhất cấp. Nhưng là hôm nay lại bị đánh bại mà chạy. Có thể nghĩ rằng tại dàn tế của Cự Nhân tộc hấn đã bị hư ảnh bay ra công kích đáng sợ nên bị thương nặng. Rất có khả năng nguy hiểm cho đến tính mệnh. Nếu không với tính cách mạnh mẽ thì hấn không có khả năng bỏ chạy. Tiêu Thần tự nhiên không muốn bỏ qua cơ hội loại bỏ kẻ địch khủng bố này. Xoẹt Thất Bảo Diệu Thụ bị Tiêu Thần làm thành sợi roi mây không ngừng vụt đến. Đánh cho Dạ Xoa Vương tóc tai bù xù. Con người mở rộng xuất ra ánh sáng hung tợn như dã thú. Cường

đại như hãn không ngờ thực sự phải vất vả chống đỡ thất thải quang mang. Điều này không thể không khiến Tiêu Thần kinh ngạc. Bán Tổ thánh khí đều không đánh chết gia hỏa này . Thật đúng là đáng sợ. Nếu như không phải đang bị thương nặng thì quả thực không thể chiến thắng Dạ Xoa Vương. Ngay cả khi sinh mệnh bị thương tổn mà hãn thực sự gần như vô địch, vẫn cứ lúc co lúc giãn quét ngang tứ phương. Hai tên Cự Nhân vừa mới xung phong liền chết đến liền bị hãn trực tiếp chụp nát làm bắn toé ra những tảng thịt vụn cực lớn nhuộm đỏ cả hải vực. Dạ Xoa Vương tung hoành ngang dọc giống như yêu ma. Nhưng Tiêu Thần cũng là thật sự liều mạng. Nhân cơ hội khó được, hãn hóa thành một chùm tia sáng, lấy Thượng Thương Chi Thủ liên tục đấu cùng Dạ Xoa Vương, càng là không ngừng quét ngang Thất Bảo Diệu Thụ. Dạ Xoa Vương dù sao đã bị hư ảnh trong Cự Nhân tộc Tế Đàn bay ra làm bị thương nặng nên dần dần chống đỡ hết nổi , trong miệng không ngừng tràn ra huyết thủy. Khô Lô Vương rốt cục thoát khỏi sự vây công của Cự Nhân, liền chết xông lại đây muốn cứu Dạ Xoa Vương. Dạ Xoa Vương đau trọng thương cũng không phải dễ giết như vậy. Tiêu Thần đột nhiên bỏ qua Dạ Xoa Vương, chuyên tâm tấn công Khô Lô Vương mà lại còn là toàn lực xuất thủ, hoàn toàn là liều mạng. Xoẹt Đối mặt hai kẻ địch mạnh, Tiêu Thần liền lấy Thất Bảo Diệu Thụ vụt xuống, đồng thời dùng tuyệt kỹ giết chóc linh hồn ---- Thiên Âm chữ " Ông" đánh sâu ra. Khô Lô Vương cũng rung động ra dao động khủng bố tương tự , lại khó khăn lắm mới chặn được Thiên Âm chữ " Ông". Có điều còn xa hãn mới được mạnh mẽ như Dạ Xoa Vương nên không đỡ nổi thần quang do Thất Bảo Diệu Thụ xuất ra. "Răng rắc " Trong cuộc đấu sinh tử liều mạng, hào quang sắc sỡ sáng lạn đã chém rơi một khúc xương tay của Khô Lô Vương. Điều này làm cho hãn kinh hoàng, nếu như không phải được Dạ Xoa Vương ở bên ra tay thì chỉ sợ vừa rồi liền nguy hiểm . Bên kia tình huống cũng không lạc quan, mái tóc dài màu đỏ như lửa của Chiến Vương Mã Ba Áo tung bay cuồng loạn, chiến ý bốc cao, sát khí ngút trời, Thiên Khuyết Chi nhắm tới đâu, không người nào có thể đối kháng. Nó quét ngang tứ phương, cứ như thế xé rách bốn tên Cự Nhân, máu nhuộm đỏ cả biển khơi. Không hổ là vương giả Chiến tộc, thực lực đạt tới một tình trạng

nghe rợn cả người . Đúng lúc này, từ phía đảo Cự Nhân truyền đến tiếng gầm vang. Một kẻ giống nhau Cự Viên to lớn tay múa đại bổng vọt tới. Hăn cao chừng mười sáu mười bảy thước, so với Cự Nhân thì còn cao hơn một nấc. Cây đại bổng đen nhánh kia trong tay nặng chừng hơn mười vạn cân nện xuống, không ngờ lập tức đánh bay Mã Ba Áo đi ra ngoài. Có thể nói thần lực cái thế! "Hào, Mao Nô giết hăn đi . . ." Đám Cự Nhân bên cạnh lập tức lui về phía sau, vây quanh Mã Ba Áo vào giữa để cho kẻ to lớn như Cự Viên kia có đủ chỗ vung tay. Kẻ này cũng lại là một Cự Nhân, có điều toàn thân hăn đều mọc ra những sợi lông đen dài hơn một thước. Trông hăn dũng mãnh như là một Cự Viên (vượn khổng lồ) đang điên cuồng vung tay loạn, cây đại bổng đen nhánh hơn mười vạn cân trong tay kia múa tít mù chỉ hơi sơ hở một tí là không thể đỡ . Không ngờ lại chế ngự được Mã Ba Áo. Thần lực cái thế, chiến kỹ huyền ảo, quả thật một bậc vô địch. Không chỉ có Mã Ba Áo kinh hoàng, chính Dạ Xoa Vương cách đó không xa đều biến sắc. Cự Nhân này toàn thân đều bị lông đen phủ kín thì cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, nhưng mà cũng không phải thuộc về dòng tộc Cự Nhân Vương có hoàng kim huyết dịch. Cuồng bạo là sự mô tả chân thật nhất về tên Cự Nhân lông đen này. Mấy lần hăn trực tiếp nện cho Chiến Vương Mã Ba Áo chìm xuống biển khơi. Chiến tộc vương giả với lực lượng tuyệt đối áp chế các vương trăm tộc, nhưng ngay cả với chiến lực trứ danh hậu thế này mà cũng không thể trực tiếp đối kháng. Chiến kỹ cổ Thiên Khuyết Chỉ hoàn toàn bị một cây đại bổng đen nhánh ngăn chặn. Chiến Vương Mã Ba Áo cũng không dám lấy lực kháng lực nữa, bắt đầu thay đổi phương thức chiến đấu. Điều này đối với vương giả Chiến tộc nổi tiếng hậu thế về đánh nhau mà nói, quả thật là điều xưa nay khó gặp. "Các huynh đệ nhất tề xông lên, giết tên Dạ Xoa, phá hủy cái khô lâu kia." Cự Nhân toàn thân phủ đầy lông đen ngăn cản Chiến Vương Mã Ba Áo khiến cho những Cự Nhân xông tới định ra tay liền hô hoán kêu to. Chúng đều tự huy động nhưng cây đại bổng và Cự Phủ cùng xông về hướng đám người đang đánh nhau phía trước. Khi mấy chục cây Cự Phủ đại bổng nện xuống thì Tiêu Thần lập tức trở nên dễ dàng hơn. Dạ Xoa Vương bị một đám quái vật khổng lồ vây khốn nên Tiêu Thần bắt đầu toàn lực đối phó Khô Lâu Vương. Hăn quyết

định trước hết giết chết Hỏa Chung vương giả này. Đại chiến càng bùng phát kịch liệt , giữa biển xanh nổi lên ngàn vạn con sóng. Những cơn sóng mãnh liệt menh mông ngập trời, khắp hải vực tràn ngập sát khí cuồng bạo cùng năng lượng dao động khủng bố. Sau hơn một trăm chiêu, "Rắc" một tiếng, Khô Lô Vương bị Tiêu Thần chém rớt một xương cánh tay. Không để cho hắn đoạt lại nên Tiêu Thần trực tiếp dùng Thượng Thương Chi Thủ chụp nát vụn. Khô Lô Vương mất đi một xương cánh tay càng không địch lại. Không lâu sau lại bị Tiêu Thần chặt một khúc xương tay khác rồi hủy nát vụn ngay tại chỗ. Khô Lô Vương đều đã mất đi hai tay nên chỉ hoàn toàn dựa vào "Luyện Hồn Quyết" rung động dao động khủng bố để công kích Tiêu Thần, cũng nữa khó có thể tạo thành uy hiếp đối với Tiêu Thần. Tiêu Thần lấy Thiên Âm chữ " Ông" chặn toàn bộ đạo công kích linh hồn, Thất Bảo Diệu Thủ liên tục xuất ra làm cuối cùng "Rắc" một tiếng, khung xương Khô Lô Vương hoàn toàn bị rời ra. Tiêu Thần đáp xuống, giữa biển xanh chụp lấy cái đầu lâu muốn bay đi trốn, rồi ngay tại đáy biển hắn luyện hóa hấp thu khối Hỏa Chung dồi dào kia. Lao lên khỏi mặt biển, Tiêu Thần trực tiếp xông vào giữa cuộc chiến. Dùng Thất Bảo Diệu Thủ chặn Dạ Xoa Vương, rồi sau đó điên cuồng nện kẻ tự xưng là Thiên vương cường giả. Đại bộ phận công kích của Dạ Xoa Vương đều bị hắn lấy bảo thủ chặn, điều này làm cho một đám Cự Nhân vui vẻ ra mặt, đại bồng cùng Cự Phủ không còn bị ngăn cản nữa nên mãnh liệt nện xuống. Mạnh mẽ như Dạ Xoa Vương không ngờ bị đánh liên tục thổ huyết, mắt thấy sắp chống đỡ hết nổi. Nhưng ngay cả là như vậy, Dạ Xoa Vương cũng khó bị đánh gục. Trong quá trình này vẫn đủ sức chụp nát ba tên Cự Nhân, máu huyết giàn giụa. Đại chiến ở đây không hề nghỉ ngơi kinh động rất nhiều cường giả, trừ Cự Nhân tộc ra không ngừng có cao thủ bay tới bên ngoài. Vẫn còn có rất nhiều vương giả chủng tộc khác chạy tới đây. Tiêu Thần cảm giác đại sự không ổn, hôm nay tựa hồ giết không chết nổi Dạ Xoa Vương. Nhưng hắn vô cùng không cam lòng. Cũng vào lúc này, hắn cảm giác thân thể bị một cỗ lực lượng cực lớn xé rách, sắp sửa phải từ thực hóa hư, đã đến giờ phản hồi Tử Giả Thế Giới . Hắn triển khai một đòn cuối cùng, bất kể sống chết cứ thế nhắm phía Dạ Xoa Vương. Hắn tập trung toàn bộ lực lượng vào bên

tay trái, còn các cơ quan khác đều đã hóa thành hư ảnh, chỉ có tay trái còn có sức lực hủy diệt thật sự cứ như vậy hung hăng chụp vào lồng ngực Dạ Xoa Vương. Dạ Xoa Vương cười lạnh, trước khi cánh tay kia xuất chiêu xé rách ngực thì hắn cũng có đủ thời gian đánh nát đầu đối phương nên không hề sợ hãi đón nhận chiêu này. Nhưng nụ cười gằn của hắn nhanh chóng liền cứng đờ. Đôi bàn tay hắn tràn ngập lực lượng ma tính không hề ngăn cản đi xuyên qua cái đầu kia, không ngờ là một đạo hư ảnh! Vừa lúc đó, Dạ Xoa Vương cảm giác được sự đau đớn kịch liệt, lồng ngực bị người ta xé ra. Một luồng máu nóng phóng lên cao. Tay trái của Tiêu Thần trực tiếp bẻ gãy xương ngực Dạ Xoa Vương, rồi sau đó giật mạnh một cái móc ra một vòi máu lớn bắn tung toé. Tàn ảnh mờ ảo, hắn bị lực lượng của Tử Vong thế giới kéo trở về. Vào lúc xuyên qua không gian trở về thì Tiêu Thần phát hiện trong tay trái đang cầm hai rё xương ngực, nửa trái tim vỡ vụn, còn có non nửa lá phổi. Xuyên qua vô số lớp không gian thì xương sườn, lá phổi, trái tim trong tay trái đã tan thành tro bụi. Đến khi hắn trở lại trong Cốt Tinh thì cũng không còn lại cái gì. Bộ khung sắt trên người tự nhiên hóa thành tro bụi từ lâu, bên người chỉ có Thất Bảo Diệu Thụ vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì. Tiêu Thần cảm giác được cũng không phải bởi vì gốc bảo thụ này vững chắc mà bởi vì trước mắt nó cũng là đồ vật của Tử Giả Thế Giới này. Tựa hồ bởi vì một loại quy tắc tồn tại của lực lượng, đồ vật của Tử Giả Thế Giới có khả năng quay về hoàn hảo không tổn hao gì. Tiêu Thần cầm Thất Bảo Diệu Thụ trèo lên khỏi Cốt Tinh, trong bóng đêm rời khỏi tòa thành trì này. Khi thấy hắn xuất hiện từ từ xa thì phạm là Hỏa Chung sinh vật nào cũng nơm nớp lo sợ, từ rất xa liền quỳ xuống vái lạy. Hoàng Toàn cốt thể của hắn lóe ra hào quang chói lọi, dưới bầu trời đêm trông cực kì chói mắt. Hỏa Chung cường đại làm cho bạch cốt sinh vật chung quanh vô cùng sợ hãi. Sau lúc hừng đông thì Tiêu Thần đi tới Thần Thôn. Tiểu Thiên Nhai từ cách rất xa liền phát hiện ra hắn. Nó sôi nổi chạy tới, la hét: "Khô lâu tiên sinh. . ." Tiểu tử kia đúng là có dáng vẻ quá thừa tình lực cứ chạy ngược xuôi, rất khó rơi vào im lặng. "Vốn định cho người mang chút thịt rồng, đáng tiếc a. . ." "Không cần, ta đã ăn xong thịt rồng, ăn ngon thật. . ." Tiểu tử kia vừa nói xoa xoa miệng, sợ nước bọt chảy ra. Tiêu

Thần đi vào trong thôn mới phát hiện ra bộ khung xương của một con Cự Long thần thánh bị mổ thịt để ở giữa thôn. Thịt rồng đã sớm được lọc ra sạch sẽ. "Rất nhiều thịt rồng, đã được cất giữ, sau này có khả năng ngày ngày ăn. . ." Tiểu tử kia tựa hồ rất hưng phấn nói tiếp: "Đáng tiếc a, khô lâu tiên sinh không hưởng thụ được. Bà nội hiện đang làm bữa sáng, gan xào của Cự Long thần thánh có mùi vị rất ngon. . ." Lão nhân Lý Mục Thần Tộc đã đi tới, bảo: "Cửu Châu rất loạn, Cự Long thần thánh bị ta phát hiện thì đã trọng thương mà chết. Để nó lãng phí không bằng mang về . . ." "Tiền bối ngài hẳn là đi tới hải ngoại Cửu Châu vài chuyến. Nơi đó so với Cự Long càng có thêm nhiều săn ngon lành . . ." "Đừng gợi ý ta đi giúp người giết địch." Lão nhân cười vui vẻ, trực tiếp cắt đứt lời của hắn. Kế hoạch của Tiêu Thần thất bại. Lão nhân nhặt về một con rồng đối với Tiêu Thần thì hơi có xúc động. Ngay cả người Thần Thôn cũng có thể hưởng thụ thịt rồng, như vậy có phải hắn cũng có thể lấy được một chút thu hoạch không. Hắn lập tức nghĩ tới Sinh Mệnh Nguyên Dịch, tại đảo Khô Lâu thì lão Quân Vương bị phế đã nói rằng lão từng tiêu diệt vô số cao thủ của trăm tộc, luyện hóa được lượng lớn Thần Dịch. Sau khi Tiêu Thần nghĩ vậy liền xuất phát, hắn phi hành hướng về xứ sở phía Đông. Khi Tiêu Thần xuất hiện ở bên ngoài Cự Nhân Thành thì, lập tức khiến cho tất cả khủng hoảng. Đối với Hỏa Chúng sinh vật nơi này mà nói, hắn quả thực chính là một đại Ma vương, đã từng suýt nữa phá hủy Cự Nhân Thành. Cự Nhân Vương trong lần xuất hiện đầu tiên từng bị Tiêu Thần đánh mấy cơn ầm ạch khó chịu. Trong lòng nó một mực kìm nén một cơn tức giận, tưởng rằng cái tên gia hỏa to gan lớn mật này lại đến đây gây họa. "Cự Nhân Vương người đây là có thái độ đãi khách gì, chẳng lẽ không hoan nghênh lão bằng hữu tới chơi sao?" Tiêu Thần trêu chọc. "Hoan nghênh. . ." Cự Nhân Vương âm thầm cắn răng. Cái tên gia hỏa trước mắt này còn lâu mới có được sự "Đễ thương" của người có máu có thịt. Tiêu Thần không thèm để ý chút nào, chỉ nói "Hôm nay thăm hỏi người là có một chuyện muốn nhờ, không biết thần dịch. . ." Cự Nhân Vương vừa nghe hai chữ thần dịch liền nổi nóng. Nó cất dấu mười bình Sinh Mệnh Nguyên Dịch bị Tiêu Thần vét nhẵn như chùi làm nó mỗi lần nghĩ tới thì cũng có một cảm giác phát điên. "Tất cả đều bị

người lấy sạch đi, đó là ta chuẩn bị cho lúc sau này tấn bậc . . ." Cự Nhân Vương cơ hồ là gào lên. "Đừng nổi nóng, sau này chờ huynh đệ ta phát đạt sẽ trả lại người mười bình hai mươi bình. . ." "Người nói thật dễ nghe, hiện tại xứ sở bên ngoài này đi đâu tìm ra tế phẩm. Người Thần Thôn kia thì sâu không lường được, người dám đi trêu chọc sao? Ở chỗ sâu trong Đại lục thì chủng tộc có máu có thịt càng cường đại đáng sợ hơn . . ." "Ta tự nhiên có biện pháp. Được rồi, tên quý họ nhà người này, nếu không muốn cho ta mượn thần dịch, vậy liền nói cho ta biết tinh luyện loại thần dịch đó như thế nào đi." Đúng lúc ấy thì Bách Chiến Vương cùng Thú Vương chạy tới, khi biết Tiêu Thần bắt đầu vừa tiến vào xứ sở phía Đông thì tam vương cũng đã có được tin tức. Hai đại vương giả này chính là Cự Nhân Vương mời tới. "Hai vị lão ca tới vừa lúc, cho ta mượn trăm tám mươi bình Sinh Mệnh Nguyên Dịch đi. . ." Bách Chiến Vương cùng Thú Vương được nghe lời ấy, suýt nữa rơi xuống từ trên bầu trời. Trăm tám mươi bình? Trò đùa gì vậy! "Ai, ta rất muốn cho người mượn, đáng tiếc. . . Ta đã sớm không có một chút thu gom nào." Thú Vương làm bộ lực bất tòng tâm. Bách Chiến Vương cũng nói: "Xin lỗi a huynh đệ, ta cũng không có thần dịch. Như vậy đi, ta đem phương pháp tinh luyện nói cho người, vừa rồi không phải là người muốn biết sao. . ." "Thật sự không có sẵn Sinh Mệnh Nguyên Dịch?" "Thật sự không có, ta cho người biết tinh luyện như thế nào . . ." Tiêu Thần vốn là muốn có được phương pháp tinh luyện, nhưng cố ý biểu hiện hơi bất mãn. Hắn vờ vịt: "Ta mượn cũng không phải không trả các người. . ." "Thần dịch là tinh luyện thể này . . ." Ba vị vương giả vội vàng ngăn chặn hắn nói nửa câu sau. Cuối cùng, Tiêu Thần vừa lòng rời đi, trong lòng hắn phi thường kích động. Sinh hồn có khả năng từ từ luyện hóa hấp thu, năng lượng sinh mệnh có khả năng luyện hóa làm thần dịch. Quá trình tinh luyện thần dịch không ngờ cũng là một quá trình tu luyện. Mặc dù phương pháp tu luyện như thế rất tàn khốc, nhưng nếu như là dùng trên người tử dịch thì Tiêu Thần cũng không cảm thấy có gì xúc phạm thiên đạo. Tiêu Thần quyết định trở về Cửu Châu thế giới làm lớn một phen. Trên mặt đất đỏ bầm màu máu hắn cất bước tựa như dùng phép rút đất. Vùng núi, bình nguyên trôi nhanh vùn vụt. Đột nhiên, hắn cảm giác có điểm không thích hợp nên vội vàng

ngừng bước tiến. Phía trước rất yên tĩnh không có một chút tiếng động, tất cả Hỏa Chung sinh vật trên chiến trường cổ xưa cũng giống như là đang lâm vào trong giấc ngủ say. Đúng lúc này, hần nhìn một khối khô lâu ngũ sắc sắc sỡ , quanh thân đều bao phủ hào quang thánh khiết mông lung giống như một pho tượng thần xuất hiện ở đường chân trời. Nó đang hướng về này phiến chiến trường cổ xưa này đi bước một tới.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 389: Thiên Vương Hỏa Chung

Trong không khí trầm lặng trên chiến trường cổ xưa, một khối Ngũ Thái khô lâu đi bước một tới. Mặt đất yên tĩnh, tất cả Hỏa Chung sinh vật đều phảng phất đã biến mất, không có một chút âm thanh phát ra. Tiêu Thần thất kinh, Ngũ Thái khô lâu trước đây chưa từng gặp làm thế nào lại xuất hiện ở vùng đất bên ngoài của Tử Vong đại lục? Từ trước đến giờ đều là cường giả xuất phát hướng vào bên trong đại lục, hôm nay không ngờ gặp phải cường giả khó có thể đo lường được nông sâu đi tới . . . Ngũ Thái khô lâu tựa như ảo mộng, như là từ một đạo cầu vòng sắc sỡ cô đọng mà thành, nhìn chói lọi mà lại thần thánh vô cùng. Cốt thể trong suốt, Ngũ Sắc Thần Quang tỏa ra trông giống như là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất . "Thần phục hoặc hủy diệt!" Uy áp tinh thần đè nặng như núi. Rõ ràng chỉ là một khối khô lâu đứng ở nơi đó mà lại phảng phất có mười vạn tòa thành khổng lồ giáng xuống trên chiến trường cổ xưa này. Cơ hồ trong nháy mắt, Ngũ Thái khô lâu liền tới gần Tiêu Thần. Từ trong hốc mắt bắn ra Ngũ Sắc Thần Quang, nhìn sát vào Hoàng Toàn cốt thể của Tiêu Thần. "Tại sao?" "Chủ nhân Y Thiên Trung của ta sẵn sàng ra trận, chuẩn bị chiến tranh nhiều năm nên trước khi khai chiến cùng Quân Vương khác phải dọn sạch tất cả nhân tố không ổn định phía sau. Người chỉ có hai lựa chọn, hoặc là phải thần

phục hoặc chịu hủy diệt." Đại chiến ở chỗ sâu trong Tử Vong đại lục lại đã lan đến gần xứ sở ngoài rìa, có thể nghĩ lần chinh chiến này sẽ ảnh hưởng lớn cỡ nào. Tiêu Thần tự nhiên không muốn bị hủy diệt, nhưng đối mặt Ngũ Thái khô lâu lên mặt vênh váo, miệt thị tất cả này thì trong lòng hẳn phi thường không thoải mái. Người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu sao? Trước mắt không có khả năng dùng lực với Ngũ Thái khô lâu, loại uy áp cường đại này không phân cao thấp cùng Dạ Xoa Vương, không phải kẻ mà hiện tại hẳn có khả năng đủ đối kháng. "Không thần phục liền tử vong!" Ngũ Thái khô lâu cao giọng lên cao một cái cốt chưởng, Ngũ Sắc Thần Quang tỏa ra ánh sáng rực rỡ sẵn sàng chém xuống. "Không có sự lựa chọn khác sao?" "Nếu muốn sinh tồn chỉ có một lựa chọn, gia nhập đại quân của chủ nhân Y Thiên Trung ta, đi chinh chiến mới có hy vọng sống." "Thần phục ---- cái đầu người !" Tiêu Thần hét lớn, hóa thành một đạo cầu vồng hoàng kim, Thất Bảo Diệu Thụ cầm trong tay quét tới phía trước. Hào quang bảy màu cùng Ngũ Sắc Thần Quang kia liên tiếp đụng vào nhau làm chấn động phiến chiến trường cổ xưa này khiến nứt toác ra những khe lớn dài đến vài dặm. Ngàn vạn chùm tia sáng mang tính hủy diệt đáng sợ bốc lên tận trời cao. Tiêu Thần ngay trong khoảnh khắc hóa thành một đạo cầu vồng động trời bay lùi về hướng phương xa. Hẳn đã nhìn ra, sau khi thần phục liền bị nô dịch, cứ thế mà đi chiến trường làm vật hi sinh thì không phải điều hẳn có khả năng đón nhận. Không có tự do còn không bằng hoàn toàn bị hủy diệt. "Thay mặt cho chủ nhân Y Thiên Trung ta ban tử vong cho người." Ngũ Thái khô lâu hóa thành một đạo Ngũ Sắc Thần Quang vắt ngang chân trời, trong phút chốc bắt đầu đuổi giết. Tốc độ cực nhanh làm cho người ta táp lười. Ngũ Thái khô lâu đối với việc vận dụng Hỏa Chủng đã đạt tới tình trạng đỉnh cao, Hỏa Chủng năm màu đã hóa như huyết dịch, như kinh mạch, như máu thịt, như linh khí. Hẳn hóa thành Ngũ Sắc Thần Quang lao đi, hình thành một thanh kiếm cực lớn bổ về hướng Tiêu Thần. Tiêu Thần ngạc nhiên, Ngũ Thái khô lâu này sâu không lường được, căn bản không dùng pháp lực đối kháng nổi. Nhưng giờ phút này đã không kịp trốn, hẳn chỉ có thể bị động xuất thủ nghênh địch. Hẳn đem Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía sau, đồng thời dốc toàn lực rung động Bản Nguyên Thiên

Âm. "Oanh " Thiên Âm cũng không làm cho Ngũ Sắc Thần Quang yếu đi bao nhiêu. Năm chùm tia sáng đáng sợ kết thành vật rắn chắc nện trên Thất Bảo Diệu Thụ chấn cho Hoàng Toản khung xương của Tiêu Thần suýt nữa rời ra, khớp xương rung động "Rắc rắc rắc rắc". Tiêu Thần không dám dừng lại, liều mạng thì chỉ có thể bỏ mạng. Hắn không muốn bị hủy diệt vô vị nên tăng tốc độ lên tới cảnh giới cực hạn để nhanh chóng trốn về hướng bầu trời xa. Hắn rất muốn đến Thần Thôn xin giúp đỡ. Nhưng suy nghĩ đến Thần Tộc lão nhân Lý Mục ôn hòa, tới nét tươi cười hồn nhiên của Tiểu Thiên Nhai thì hắn lại nhịn xuống. Ngũ Thái khô lâu dù sao cũng chính là thủ hạ của một vị Quân Vương, nếu như mượn Thần Thôn giết hắn thì chỉ sợ sẽ gây cho những người đó tai nạn có tính hủy diệt. Tiêu Thần cắn răng một cái nhắm về phía Cự Nhân Thành. Khi nhìn thấy hoàng kim cầu vồng lại lần nữa phủ xuống nơi này thì Cự Nhân Vương hơi giận. Tên hỗn đản này làm sao luôn nhìn chăm chú nó không tha? Nó phóng lên cao, nhưng khi thấy một khối Ngũ Thái khô lâu đuổi giết Tiêu Thần thì lúc ấy nó liền rụt cổ lập tức lui về Cự Nhân Thành. "Cự Nhân Vương đại ca mau tới cùng ta liên thủ tiêu diệt Ngũ Thái khô lâu này, đến lúc đó toàn bộ Hỏa Chúng để cho ngươi." Nghe được Tiêu Thần hô lớn như thế, Cự Nhân Vương khóc không ra nước mắt. "Cự Nhân Vương ngươi có hai lựa chọn, thần phục hoặc hủy diệt." Ngũ Thái khô lâu phát ra dao động tinh thần to lớn làm rung động thiên địa. "Thần phục." Cự Nhân Vương không có chút gì do dự. "Ngươi đã lựa chọn thần phục, vậy thì sẽ vì chủ nhân Y Thiên Trung của ta đi chinh chiến. Đầu tiên cùng ta đi hủy diệt Hoàng Toản khô lâu này đi." Tiêu Thần thầm nghĩ, Cự Nhân Vương rất không có cốt khí. Hắn không thể không gia tốc bay trốn đi. "Ầm ầm ầm" Phía sau truyền đến những trận sấm sét vang trời. Ngũ Thái khô lâu đánh ra từng đạo hào quang sáng lạn. Hỏa Chúng sinh vật trong Cự Nhân Thành bị nó mạnh mẽ giam cầm trên bầu trời. Sau khi bị Ngũ Sắc Thần Quang bao phủ liền bộc phát sát khí ngút trời, rõ ràng trong khoảng thời gian ngắn đã bị tế luyện thành con rối binh khí. Chúng tạo thành muôn vàn hạt giống như sao băng phá không bay đến, không ngừng bùng nổ chung quanh Tiêu Thần. Tiêu Thần mấy lần gặp nguy hiểm. Hắn chạy trốn khắp xứ sở phía Đông, kết quả Bách Chiến Vương,

Thú Vương cũng không hề suy nghĩ thần phục ở dưới chân Ngũ Thái khô lâu. Ngàn vạn bạch cốt đại quân ở tứ phía vây giết Tiêu Thần, tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Cuối cùng Tiêu Thần cắn răng một cái lại bỏ chạy vào chỗ sâu trong Tử Vong đại lục. Trong khi Tiêu Thần nhắm phía sâu trong đại lục bỏ chạy thì tiếng ca mờ ảo của thiếu nữ từ trong đó truyền đến. "Trần quy trần, thổ quy thổ, ba đời đá vỡ, trước kia nghĩ lại mà kinh. Thế gian bể dâu, cuộc đời như ảo mộng, chuyện cũ thành khói mây . . ." Tiếp theo tiếng kiếm leng keng làm rung động thiên địa, kiếm quang sáng lạn như những cây cột chống trời nổi lên trên trời dưới đất. Kiếm khí tràn ngập khắp nơi, kiếm quang không gì sánh nổi cơ hồ hoàn toàn phong tỏa con đường phía trước làm cho Hỏa Chung ở xứ sở bên ngoài run rẩy e dè, căn bản khó có thể tới gần mấy may. "Chủ nhân Y Thiên Trung của ta bắt đầu đại chiến cùng yêu nữ kia . . ." Ngũ Thái khô lâu rất giật mình. Đúng lúc này, một khối bạch cốt khô lâu từ chỗ sâu trong đại lục vọt ra, năng lượng dao động cường đại của hắc không hề thua kém Ngũ Thái khô lâu. "Tình hình chiến đấu như thế nào?" "Có lão già đang ngủ say bị bừng tỉnh, tình huống tựa hồ không ổn. . . Hơn thế từ chỗ càng sâu trong đại lục truyền đến dị động." Hai cổ khô lâu cường đại trao đổi khiến Tiêu Thần phi thường giật mình. "Mặc kệ, trước cứ bình định xứ sở ngoài rìa." Nói tới đây Ngũ Thái khô lâu cùng Bạch Cốt khô lâu nhất loạt đánh về hướng Tiêu Thần. Hiện tại căn bản vô phương trốn về hướng vào chỗ sâu trong đại lục vì hãy còn chưa tiếp cận liền cảm giác được khí tức mang tính hủy diệt kia. Tiêu Thần chỉ có thể bay về hướng ngược lại để tẩu thoát, bắt đầu cuộc trốn tránh vạn dặm. Hai đại khô lâu cường giả cũng có thực lực giống như Dạ Xoa Vương liên thủ đuổi giết Tiêu Thần làm hắc vô phương chống lại. Cả xứ sở ngoài rìa sôi sùng sục, hai đại khô lâu Thiên vương dẫn dắt ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật vây giết hắc, làm cho Hoàng Toản cốt thể của Tiêu Thần đã xuất hiện vết rạn. Cuối cùng hắc cũng không chạy về hướng Thần Thôn xin giúp đỡ, mà là chạy trốn tới tòa thành trì có Cốt Tinh đi thông Cửu Châu. Ở phiến xứ sở này, hắc không ngừng bỏ chạy vòng quanh, cho đến một khắc cuối cùng hắc mới tiến vào trong thành, nhảy vào bên trong Cốt Tinh. Ngũ Thái khô lâu cùng Bạch Cốt khô lâu chẳng phân biệt được trước sau cùng nhảy vào theo,

thề phải tiêu diệt Tiêu Thần. Khi bọn hắc cơ hồ đồng thời xuất hiện ở trước Tử Thành thì Ngũ Thái khô lâu cùng Bạch Cốt khô lâu kinh hãi, rồi sau đó lại bắt đầu cười ha hả. "Chẳng lẽ chúng ta như tiền bối trong truyền thuyết đã trốn ra khỏi Tử Vong thế giới, ha ha. . ." "Tòa thành khổng lồ này , trời ạ. . ." Sau khi cẩn thận đánh giá Tử Thành, hai tên khô lâu Thiên vương vô cùng kinh ngạc. "Chủ nhân Y Thiên Trung của ta cứu tử nhất sanh đã một lần xông vào chỗ sâu nhất Tử Vong đại lục, từng thấy qua một tòa Tử Thành cổ xưa mờ ảo. Sau khi thoát hiểm hoàn sinh trở về đã khắc ra các bộ phận của tòa thành mờ ảo đó. Tử Thành trước mắt này quá giống những di tích của tòa thành cổ xưa đó!" Hai tên khô lâu Thiên vương thất hồn lạc phách như thế cũng làm Tiêu Thần vô cùng kinh ngạc theo. Bọn họ để lộ ra tin tức thật sự nghe rợn cả người. Có điều hiện tại không phải là lúc ngăn người, trong khoảnh khắc Tiêu Thần bay trốn về hướng phương xa. Hai đại khô lâu Thiên vương lại lần nữa bắt đầu đuổi giết, căn bản không muốn buông tha hắc. "Hắc hắc. . . Rất tốt, người lại dẫn chúng ta tới một thế giới kỳ diệu như vậy , ta sẽ cho người chết kiểu sung sướng." "Nếu như người nguyện ý làm đầy tớ cho chúng ta, ta sẽ suy nghĩ cho người giữ lại một nửa Hỏa Chủng." "Con mẹ của người , ai giết ai vẫn còn chưa định đâu." Tiêu Thần cố ý chọc giận bọn chúng, làm bọn chúng đuổi theo không bỏ. Hai đại khô lâu Thiên vương này phải chết. Nếu không một khi đến thời điểm thì bọn chúng sẽ phản hồi Tử Vong thế giới, Cốt Tinh liền không hề là bí mật nữa . Tiêu Thần muốn dẫn bọn chúng tới hải ngoại, khiến cường giả trăm tộc tiêu diệt chúng. Nhưng lại cảm giác không thích hợp nên cuối cùng hắc bay về hướng Đông Hải , quyết định vận dụng tượng đá. "Thằng nhãi con Hoàng Toàn nhà người trời cao không đường độn thổ không cửa, hôm nay ta chắc chắn mài nhỏ cốt thể người, từ từ nuốt chửng Hỏa Chủng của người, để người được nếm thử ngàn vạn loại hành hạ. . ." "Oanh " Lại là một đòn nghiêm trọng, cốt thể Tiêu Thần lại lần nữa xuất hiện nhiều chỗ nứt, lúc nào cũng có nguy hiểm vỡ vụn. Đây là lần gian nguy nhất từ lúc hắc hóa thành Hỏa Chủng sinh vật tới nay, điều xấu bị diệt phảng phất đã bao phủ hắc. Một mạch trốn tránh. Cuối cùng thì đã nhìn thấy Đông Hải, khi thấy pho tượng đá cao lớn gần biển kia thì Tiêu Thần hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Xoẹt Hào quang lóe lên, hấn biến mất vào trong tượng đá. Hai đại khô lâu Thiên vương hai mặt nhìn nhau, kinh ngạc dị thường. Chúng bắt đầu bay tìm kiếm chung quanh pho tượng đá khổng lồ đứng sừng sững trong biển. Nhưng vào lúc này, một cơn rung mình phát ra từ linh hồn khiến bọn chúng ý thức được nguy hiểm hủy diệt đang tới gần. Ngũ Thái khô lâu cùng Bạch Cốt khô lâu phản ứng có thể nói là thần tốc, nhưng lại vẫn chậm một bước. Pho tượng đá khổng lồ không ngờ sống lại, thạch kiếm trong tay phải kia như là một quả núi lớn đang rơi xuống. "Phanh " Nửa đoạn cốt thể bên dưới của Bạch Cốt khô lâu như là bị trăm vạn quả núi ma chèn ép liền hóa thành tro bụi, cốt phần theo gió phiêu tán bay ra. Chỉ còn vền vền nửa đoạn thân thể bên trên của nó kêu to phóng lên cao. Ngũ Thái khô lâu thì hơi khá hơn một chút, chỉ có một chân bị quét trúng mà vỡ thành phần vụn. Hai khô lâu Thiên vương ngạc nhiên vô cùng, liều mạng trốn tránh. Nhưng pho tượng đá khổng lồ đã nhắm vào bọn chúng, vừa lúc ở trong phạm vi công kích đã phát huy thạch kiếm chém sắt như bùn đến cảnh giới cực hạn. "Ô ô. . ." Thạch kiếm mặc dù không có hào quang lóe ra, nhưng lại phát ra âm thanh yêu dị như là có thần linh đang khóc làm khiếp đảm hồn người. "Phanh " Bạch Cốt khô lâu bị bổ trúng mạnh mẽ, cốt thể tức thì tan nát, Hỏa Chủng trong đầu lâu là linh hồn cũng là văng tung tóe thành mảnh nhỏ rơi vào trong biển khơi. Điều này làm cho Tiêu Thần trong tượng đá khá là đau lòng. Đây chính là cơ hội tấn bực của hấn, chỉ sợ phải mất sức lực rất lớn mới có thể sưu tập lại được chúng dưới đáy biển. Kế tiếp hấn cực lực khống chế lực đạo, hướng về Ngũ Thái khô lâu huy động Chiến Kiếm. Ngũ Thái khô lâu phi thường hiểu rõ nên trong lúc đó dốc sức bay đi. Hấn cũng không quay đầu lại cứ nhắm phía phương xa mà trốn. Nhưng vẫn không thoát nổi phạm vi công kích của thạch kiếm. Trên bầu trời như là có một dãy núi giáng xuống. "Răng rắc " Ngũ Thái khô lâu rõ ràng nghe được tiếng xương cốt của mình vỡ ra, nhưng cốt thể cũng không nát vụn. Trong lòng nó vẫn còn sợ hãi, nhưng thầm nghĩ rất may mắn nên lập tức nhắm phía phương xa. Nhưng một kiếm chẳng qua là để ngăn cản nó mà thôi. Vừa lúc đó, một bàn tay Thạch Hóa khổng lồ phô thiên cái địa phủ xuống, phịch một tiếng chụp gọn nó trong lòng bàn tay.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 390 : Bí quyết huyết nhục trọng sinh

Bàn tay đá khổng lồ trùm xuống, Ngũ Thái khô lâu Thiên vương khó có thể tránh thoát nên bị nắm chắc trong lòng bàn tay. Toàn thân hẫng lập tức giống như muốn văng tung tóe, Ngũ Thái cốt thể cũng khó chịu đựng nổi loại áp lực lớn lao này nên bắt đầu lung lay kẽo kẹt kẽo kẹt. "A. . ." Nó phát ra thần thức dao động hoảng sợ mà hỏi lớn: "Tại sao có thể như vậy? !" Rõ ràng chỉ là một pho tượng đá, lại đánh không phá nổi, đập không vỡ. Lại còn có lực lượng ma tính kì quái như thế. Vén vén chỉ là đuổi giết một Hoàng Toàn khô lâu mà thôi, chẳng lẽ bởi vậy mà phải hủy diệt sao? Ngũ Thái khô lâu vô cùng sợ hãi. Nó không ngừng phát ra tiếng gào rống tinh thần. Nó từ một khô lâu yếu ớt trưởng thành làm siêu cấp Tiến Hóa giả, có thể đi tới hôm nay đúng là không dễ. Trong ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật nó đã bộc lộ tài năng, đã trải qua quá nhiều thử thách. "Đừng hủy diệt ta. . ." Nó vô cùng sợ hãi. Trải qua muôn vàn đau khổ mới có thành tựu hôm nay, nó không muốn chỉ trong một buổi chiều lại bị hình thần câu diệt. Nhưng thế giới này rất tàn khốc. "Răng rắc " Cứng rắn như Ngũ Thái khô lâu, vốn đã hơn hẳn cảnh giới cực hạn của Hoàng Toàn cốt thể cũng khó chịu đựng nổi lực lượng khủng bố của bàn tay khổng lồ, Ngũ Thái cốt thể long lanh trong suốt đã vỡ vụn. Có khả năng thấy Ngũ Sắc Thần Quang ở trong bóng tối mờ nhạt cùng với cốt phẫn tung bay, đốm sáng đủ màu không ngừng tản ra khắp nơi. Vén vén còn lại một chiếc đầu lâu trong suốt bị bàn tay đá lớn nhẹ nhàng búng ra. Nó cũng đã chia năm xẻ bảy, Ngũ Thái Hỏa Chung nhảy lên hừng hực như là một mảnh cầu vồng sáng lạn đang vỡ vụn. Hoàng Toàn cốt thể của Tiêu Thần tức thì lao ra tượng đá. Giống như một đạo hoàng kim thần quang xuất hiện ở trên bầu trời thu thập toàn bộ Ngũ thái Hỏa Chung kia. Hẫng hoàn toàn thật không ngờ sau khi thoát hiểm hoàn sinh lại

chiếm được Hỏa Chung cấp Thiên vương. Cũng không hề nóng lòng luyện hóa Thiên vương Hỏa Chung đầy ắp. Hắn bắt đầu lấy thần thức để đọc trí nhớ của Ngũ thái Hỏa Chung. Phạm là Hỏa Chung sinh vật cường đại cũng đều có năng lực như thế. Bởi vậy Hỏa Chung sinh vật mỗi khi hoàn thành một lần Tiến Hóa thì không chỉ riêng Hỏa Chung có thể lớn mạnh, mà còn được kế thừa đủ loại chiến kỹ cùng bí pháp của kẻ bị hủy diệt. Có điều Tiêu Thần cho tới nay cũng không hề làm như vậy. Hắn trước sau có cảm giác sau khi được kế thừa trí nhớ của người chết thì giống như kéo dài một bộ phận sinh mệnh người khác. Cứ thế mãi, trí nhớ bề bộn tập trung vào bản thân thì hắn còn là chính mình sao? Ngũ Thái khô lâu chính là bậc siêu cấp tiến hóa cực kỳ hiếm thấy trong Tử Giả Thế Giới. Trong trăm ngàn vạn cá thể cũng khó xuất hiện lấy một khối. Mà lại còn là một cường giả đi theo bên người Quân Vương nên đương nhiên có chỗ siêu phạm. Không hề nghi ngờ trí nhớ của nó là một kho báu. Mặc dù như thế, Tiêu Thần cũng không hề muốn hấp thu trí nhớ của đối phương. Hắn không muốn chính mình chịu tải tất cả cái riêng của người khác. Vì thế lần này không phải hắn hấp thu. Mà là giống như lật sách để xem xét Thần Thức Hải của đối phương. Trực tiếp bỏ qua những chuyện lúc sinh thời của nó, hắn liền nhanh chóng phát hiện rất nhiều thứ có giá trị. Hỏa Chung sinh vật này cũng có chiến kỹ đáng sợ, đó là do Quân Vương Y Thiên Trung truyền xuống cho. Nhưng Tiêu Thần cũng không coi trọng nhiều lắm, hắn đã nắm giữ cũng đủ chiến kỹ cổ, thế nhưng sau khi mất đi huyết nhục thì khó có thể phát huy. Nhanh chóng hắn phát hiện có pháp quyết tu luyện thần hồn, quả thật cũng có hiệu quả như Thiên Âm chữ " Ông" . Đúng là kỹ năng giết chóc có tính hủy diệt của Hỏa Chung sinh vật huyền ảo mà lại đáng sợ. Nhưng mà thứ này cũng không phải điều hắn cần, Bản Nguyên Bát Âm đối với hắn mà nói là đủ rồi, chẳng qua đến bây giờ hắn cũng mới tu thành một âm mà thôi. Nói cho cùng ngay cả là hiện tại có được thực lực cường thịnh của năm đó thì hắn cũng không cách nào tu luyện bảy âm khác, chỉ bởi vì không có huyết nhục. Tiêu Thần nhanh chóng "Đọc qua" trí nhớ Hỏa Chung cấp Thiên vương, rốt cục tại một góc khó thấy được nhất của Thần Thức Hải phát hiện ra một đoạn tin tức kinh người ---- bí quyết huyết nhục trọng sanh! Đây chính là bí

quyết truyền thừa từ Quân Vương Y Thiên Trung, nhưng mà từ suy nghĩ mà Ngũ Thái khô lâu lưu lại thì Thiên vương khô lâu này căn bản không coi trọng điều đó. Sự thực tại Tử Vong đại lục, cơ hồ tất cả Hỏa Chủng sinh vật cũng không để ý huyết nhục có thể trọng sanh hay không. Bởi vì ở dạng thể giới này ngay cả có huyết nhục cũng không thay đổi được cái gì. Mất công trả giá nỗ lực thật lớn mà chỉ vền vẹn tu ra một khối huyết nhục thân thể vô dụng thì còn không bằng cố gắng tu luyện cốt thể để khiến chính mình trở nên mạnh hơn. Tại thể giới Tử Giả, chỉ có Hỏa Chủng sinh vật cường đại nhớ lại được kiếp trước cùng với cường giả cái thể đạt tới cảnh giới Quân Vương mới có thể đặc biệt lưu ý xem liệu có thể lại ngưng tụ ra huyết nhục thân thể hay không. Chỉ có bọn họ mới biết được sau khi đạt đến một cảnh giới nào đó thì huyết nhục thân thể quan trọng ra sao. Tiêu Thần trong lòng đầy kích động đọc đoạn trí nhớ này. Hẳn lúc nào cũng đều nghĩ đến tái sinh huyết nhục, đích thực phục sinh. Nhiều năm qua điều này đã trở thành một loại hy vọng xa vời. Tâm tư của hắn thật lâu không thể bình ổn, trên bầu trời âm u rất cục hắc đã thấy được một luồng hào quang thánh khiết chiếu rọi xuống. Hắn cảm giác con đường phía trước tràn ngập ánh sáng. Khi đạt tới cảnh giới Quân Vương căn bản không cần tận lực ngưng tụ huyết nhục, chỉ cần một ý niệm liền có khả năng thực hiện. Nhưng mà trước đó nếu muốn trọng sanh huyết nhục thì chỉ có thể lấy bí pháp mới có thể thực hiện. Đó là pháp quyết mà Quân Vương sáng chế ra cho bộ hạ có tiềm lực của mình. Tiêu Thần muốn ngửa mặt lên trời hú dài. Trong trí nhớ của Ngũ Thái khô lâu Thiên vương có bí pháp cận kề, chuyện huyết nhục tái sinh không hề xa vời nữa, cơ hội liền ngay trước mắt. Nếu muốn tái sinh, đầu tiên là phải tẩy tủy, dùng Hỏa Chủng năng lượng cường đại rửa sạch tủy chết, lấy Hỏa Chủng năng lượng tinh túy bỏ thêm vào trong xương cốt, từ lượng lớn Hỏa Chủng năng lượng nấu chảy ra sinh khí để kích hoạt tử cốt. Rồi sau đó mới tiến hành quá trình tái sinh huyết nhục, trong quá trình này ngoài việc cần Hỏa Chủng năng lượng của cấp cường đại hơn thì càng cần vô tận sinh mệnh Tinh Nguyên để bổ sung nhu cầu. Tinh luyện Sinh Mệnh Nguyên Dịch chính là thủ đoạn hữu hiệu nhất cho điều đó. Các loại bí pháp đều đòi hỏi điều kiện phi thường hà khắc, đó cũng là nguyên nhân khiến cho Hỏa

Chúng sinh vật bình thường phải kính nhi viễn chi . Sau khi hoàn toàn ghi nhớ các bí quyết của Quân Vương, Tiêu Thần tâm tình kích động trong lòng liền chìm vào dưới nước. Ở trong thế giới đáy biển bắt đầu quá trình tẩy tủy. Hỏa Chúng cấp Thiên Vương khá cường thịnh, có lẽ cũng đủ cho hắc gột rửa hết tủy chết, luyện hóa ra sinh khí, kích hoạt tử cốt. Đây là một quá trình vô cùng đau đớn. Tẩy hết tủy chết rất đơn giản, nhưng mà lấy Hỏa Chúng để luyện hóa ra sinh khí, kích hoạt tử cốt cũng là một tiến trình vô cùng tàn nhẫn mà lại đáng sợ. Phải cưỡng ép chấn vỡ cốt thể chính mình, đem sinh khí mà linh hồn Hỏa Chúng luyện hóa ra hoàn toàn dung nhập vào. Rồi sau đó lại từ từ nấu chảy toái cốt, khôi phục lại cốt thể. Mỗi một phân Hỏa Chúng đều dung nhập vào trong Hoàng Toàn cốt thể bị đánh nát. Chúng không phân lẫn nhau mà cùng ngưng kết chung một chỗ. Thật sự chú ý để cảm nhận được tất cả quá trình này thì nỗi đau đớn có thể nghĩ. Vượt quá sự tưởng tượng của hắc, vì luyện hóa ra sinh khí, kích hoạt tử cốt mà Hỏa Chúng cấp Thiên vương lại gần như kiệt sức. Còn trong quá trình này các mẫu nhỏ của bạch cốt Thiên vương Hỏa Chúng phân tán tại đáy biển cũng bị ngưng tụ chen vào. Đây là kết quả bị cốt thể hấp thu không hề ngoài ý muốn. Đây là một loại "hoang phí" xa xỉ. Nếu như đơn thuần hấp thu Thiên vương Hỏa Chúng rơi rụng thì hắc đủ để tăng lên một bậc khác. Nhưng mà, vốn liếng cho điều này phải bỏ ra khá lớn. Nếu như hấp thu Hỏa Chúng để tấn chức một bậc thì sau khi trở thành Hỏa Chúng sinh vật cấp Thiên vương mà còn muốn kích hoạt tử cốt liền sẽ hao phí lớn hơn nữa. Đến lúc đó có muốn huyết nhục tái sinh liền cần phải hao phí càng nhiều Hỏa Chúng cường thịnh hơn. Không nghi ngờ cần giết chết tồn tại vượt qua cấp Thiên vương mới tiến hành được. Tất cả điều này đều rất đáng giá, chỉ cần huyết nhục trọng sinh thì hắc sẽ sử dụng lại được rất nhiều thần thông chiến kỹ. Khi đó tu luyện pháp môn cũng càng nhiều, tốc độ tăng thực lực lên sẽ gấp bội. Quá trình kích hoạt tử cốt, tu luyện cốt thân tựa hồ cũng không hao phí thời gian hắc sống ở thế giới này. Giăng co suốt nửa tháng, tại thế giới đáy biển hắc không ngừng đánh nát cốt thể, lặp lại việc nấu chảy. Kiên trì đau đớn như thế, một tháng sau mới hoàn toàn kết thúc. Nếu như nói Tiêu Thần trước kia thần hồn không vương bụi, có khí tức thần

thánh phát ra, như vậy hiện tại chính là thần vận sâu lắng, có một phần gì đó tựa như phục hồi bản thể. Bất kể thấy thế nào, cũng không giống như là một khối Hoàng Toàn cốt thể nữa, mà là giống như một người có máu có thịt. Giờ phút này hắn đã có sinh mệnh dao động, cốt thể trong suốt phát ra muôn vàn dao động sự sống, huyết nhục tái sinh đã không hề là hy vọng xa vời nữa. Đồng thời Tiêu Thần kinh ngạc phát giác, Hỏa Chủng linh hồn của hắn hoặc nhiều hoặc ít đã lớn mạnh hơn một chút. Tạm thời đã không hề giới hạn trong đầu lâu nữa mà là tràn đầy tại mỗi một khúc xương trong cơ thể. Nó không hề là Hỏa Chủng ngưng tụ lại nữa mà là có hình hài linh hồn một người. Tiêu Thần cẩn thận hiểu rõ được sự biến hóa của bản thân, rồi sau đó lại phát hiện một sự thật làm hắn giật mình. Trên linh hồn lại có những đốm sáng lóng lánh, như là vì sao yếu ớt tô điểm cho bầu trời cao vút. Kia không ngờ . . . đối ứng cùng huyết đạo khi còn có máu có thịt. Hắn cẩn thận xem vị trí của chúng thì lại trùng hợp cùng những huyết đạo thần hóa trước đây. Phát hiện này làm Tiêu Thần tương đương kinh ngạc, thành quả tu luyện Thiên Bi Cổ Pháp chẳng lẽ không bị hoàn toàn phá hủy sao? Như thế, hắn càng thêm bức thiết hy vọng huyết nhục trọng sinh. Khi Tiêu Thần bước lên khỏi mặt biển thì có một cảm giác trước nay chưa từng có. Tất cả cảnh vật trước mắt đều là sinh động như vậy, hắn cảm giác linh giác tăng lên một mức lớn. Đây chính là sinh mệnh lực lượng! Tiêu Thần đứng ở giữa biển xanh, thử nghiệm vận chuyển Thiên Bi Cổ Pháp trước đây. Hắn phát hiện không ngờ thành công , trong linh hồn hình người xuất hiện những đường thần mạch, thiên địa tinh khí sau khi dung nhập vào đó đang chậm rãi lưu chuyển. Lẳng lặng tu luyện mấy ngày ở trước pho tượng đá khổng lồ rồi Tiêu Thần mới đình chỉ lại. Hắn bắt đầu suy tư tình thế trước mắt. Vừa rồi tại hải ngoại hắn đã khuấy lên một trận phong ba, đã chôn xuống hạt giống nghi kỵ giữa một số chủng tộc . Nghĩ đến quan hệ một số chủng tộc đã khá căng thẳng, như Cự Nhân tộc với Chiến tộc, Dạ Xoa Tộc. Còn có Đấu Thần Tộc, Khô Lâu tộc, Cự Long thần thánh tộc chỉ sợ cũng khó có thể an bình. Nếu như giữa trăm chủng tộc cường thế mà phát sinh đại chiến thì kết quả như vậy là phi thường đáng sợ. Nhưng mà đối với Nhân tộc trên Cửu Châu mà nói thì cũng là một tin tức tốt. Tiêu Thần nhìn

qua pho tượng đá khổng lồ đứng sừng sững giữa biển xanh mà hơi bất đắc dĩ. Bên trong tượng đá đã xuất hiện rất nhiều vết nứt lớn, hoàn toàn sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng mà hắc quyết định trước khi tượng đá thực sự vỡ vụn phải lợi dụng nó trọn vẹn. Nếu như có khả năng đưa tới đây những cường giả trong trăm tộc với dã tâm hùng hực, lại căm thù loài người . . . Rồi hoàn toàn một lần mạnh mẽ tàn sát các vương! Về phần điều khiển cho tượng đá đi về hướng hải ngoại để đại sát tứ phương thì hơi không thực tế. Bên trong tượng đá đã xuất hiện không ít vết nứt lớn, e là chưa kịp đi tới hải ngoại thì đã sụp đổ. Tạm thời, trong trăm tộc vạn nhất xuất hiện ra mấy trưởng lão kia liền càng phiền toái. Hắc không tin giữa trăm tộc không có tồn tại bậc tổ tông còn sống. Tiêu Thần từ biển xanh đi vào Cửu Châu. Hắc phát hiện thời gian gần đây rất yên tĩnh, cường giả trăm tộc không gặp phải chuyện người người oán trách nào. Tiêu Thần hiểu ra rất nhiều, sau khi trong quá khứ Cửu Châu đã xảy ra quá nhiều chuyện. Năm đại cảnh giới Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh , chính là cách phân chia ra cao thủ của người đời. Về phần đại cảnh giới trên mức đó thì trước đây có rất ít người chú ý, bởi vì trình tự tu giả đó không phải là mức người thế tục có khả năng nhìn thấy. Nhưng hiện tại trăm tộc đồng thời xuất hiện. Với tu giả mà nói là một thời hoàng kim thịnh thế đang đến , cao thủ vượt qua cảnh giới Trường Sinh lúc nào cũng thường lui tới. Nhưng Vương giả trăm tộc dễ dàng giết chết cao thủ Trường Sinh, mọi người gọi cảnh giới khủng bố này là Ngự Dực. Ngự Dực là một đại cảnh giới cao hơn trường sinh, mặc dù có thực lực vượt xa Trường Sinh, nhưng mà Ngự Dực Cửu Trọng Thiên có chín tầng khảo nghiệm Ngự Dực . Tên gọi như ý nghĩa, Ngự Dực vượt Long Môn, nghịch thiên mà đi, lớp lớp trắc trở. Ngự Dực Cửu Trọng Thiên, không tiến sẽ ngã, hình thần câu diệt. Nhưng nếu như thành công, liền giống như nhảy qua Long Môn, hóa thân thành rồng. Trước mắt, dị tộc vương đại đa số đều là cao thủ cảnh giới Ngự Dực , thấp nhất cũng có thực lực Ngự Dực Tứ Trọng Thiên, vượt rất xa cao thủ cảnh giới Trường Sinh. Về phần Dạ Xoa Vương liền càng thêm đáng sợ. Không hề nghi ngờ đã vượt qua Ngự Dực Cửu Trọng Thiên, phá vỡ mà vào đến đại cảnh giới khác. Nếu không sao dám tự xưng Thiên vương. Mọi người gọi

cường giả cảnh giới này là Chí Nhân. Dạ Xoa Vương cùng Đấu Thần Vương đều là Chí Nhân, nghịch thiên mà đi. Ngư Dực thành công, từ đó con đường tu luyện càng thêm rộng mở, dù có phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì cũng rất khó hủy diệt. Những Chí Nhân này đều đạt đến một cảnh giới cường đại mà lại đáng sợ. Khi Tiêu Thần Tiến Hóa làm Tử Toàn cốt thể thì đã xem như cao thủ cảnh giới Trường Sinh. Sau khi tiến hóa thành Hoàng Toàn cốt thể, thực lực cùng một tầng với cao thủ Ngư Dực cảnh giới. Nếu mà Tiến Hóa ra Ngũ Thái cốt thể, như vậy là cao thủ cảnh giới Chí Nhân. Nếu như không chiến đấu thì căn bản cũng không lãng phí thời gian dừng lại tại thế giới này. Tiêu Thần một mạch đi đường giải quyết rất nhiều chuyện, cuối cùng hắn đi tới một tòa trấn nhỏ ở bờ biển, chuẩn bị tới gần biển khơi để tu luyện, đồng thời luôn chú ý động tĩnh trăm tộc. Hắn chuẩn bị ẩn tu một thời gian ngắn, rồi sau đó xuất kích, đi luyện hóa thần dịch. Đó là làm chuẩn bị để sống lại đích thực. Sau khi đến trấn nhỏ bờ biển này, hắn nhạy cảm phát giác nơi này không đơn giản. Có cường giả siêu cấp lưu lại ẩn ký! Khi hắn đi ra bờ biển ở trấn nhỏ tu luyện thì phát hiện trên vách đá có rất nhiều lỗ kiếm. Các tảng đá ngầm dưới nước càng ghi chép chân thật từng đạo sóng kiếm khí động trời đã tạo thành kết quả đáng sợ. Khi Tiêu Thần nện một quyền xé toang mặt biển, sau khi hắn phát hiện tình trạng đáy biển liền càng thêm giật mình. Vết kiếm khổng lồ dưới đáy biển kia giống như Đại Hạp Cốc, nó kéo dài ra ngoài hai mươi mấy dặm, đây hoàn toàn là kết quả đáng sợ tiện tay một kiếm tạo thành. Trải qua quan sát cẩn thận, hắn phát hiện cả một vùng mấy trăm dặm thế giới đáy biển bị kiếm khí động trời tàn phá không còn hình dáng gì. Mặc dù chưa từng thấy tận mắt cái loại kiếm quang đáng sợ này, nhưng mà có khả năng tưởng tượng nó khủng bố tới đâu. Chiến lực giống như kinh động thế gian đường này thì phải là ai? Khi trở lại trấn nhỏ bờ biển thăm dò mọi người thì lại thật sự hỏi ra một chút tình huống. Một lão ngư dân nói cho Tiêu Thần, vừa rồi có một thanh niên trầm lặng ít nói thường xuyên lui tới vùng phụ cận, tựa hồ đang truy đuổi một con Tuyết Bạch Tiểu Thú. Tiêu Thần lúc ấy cả kinh, Tuyết Bạch Tiểu Thú, chẳng lẽ là Kha Kha? "Tuyết Bạch Tiểu Thú rất thông minh, không ít người đều thấy nó. Trước kia nó thường thường lui

tới tại vách núi phía tây , nghe nói nơi đó mọc đầy Thiên Địa Linh Túy. . ."

Không ít người đều thấy Tuyết Bạch Tiểu Thú, có đôi khi tiểu tử kia còn có thể mơ mơ màng màng đến thăm một quán tửu lâu, lấy ra một gốc cây Thiên Địa Linh Túy cùng ăn ngốn ngấu với thức ăn rồi bỏ đi. Tiểu quỷ hơn phân nửa thời gian đều ở trong núi ngủ say sưa, nhưng có đôi khi cũng lại ô ô khóc lớn, ai nghe thấy cũng có cảm giác đau lòng. Tiêu Thần đã xác định, kia tuyệt đối là Kha Kha không nghi ngờ. "Lão cũng đã biết thanh niên truy đuổi nó là ai?" "Hình như có hơi ấn tượng. Chung quanh trấn nhỏ của chúng ta tựa hồ ẩn cư không ít người kỳ quái. Có một lần ta nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp như tiên đã từng gọi thanh niên trầm lặng ít nói kia là Triệu Trọng Dương." "Triệu Trọng Dương? !" Tiêu Thần cả kinh. "Tựa hồ là" "Thiếu nữ kia tên gọi là gì?" "Hình như gọi là Tuyết Vũ. Nàng tựa hồ cũng truy tìm con Tuyết Bạch Tiểu Thú kia." Trong lòng Tiêu Thần rất kích động, Kha Kha trước đây liền ẩn tại phụ cận, không biết hiện tại đã rời đi chưa. "Hải ca, thật thật thật . . . thật là khéo, người người người. . . Người cũng tới nơi này ." Tiêu Thần rất kinh ngạc, tại một con đường phía trước, hắn nhìn thấy bóng dáng Kim Tam Ưc. Còn có một bóng dáng quen thuộc nữa đang đi tới một tửu lâu. Đó tựa hồ là. . . Hải Vân Thiên nhiều năm không thấy. Kim Tam Ưc hèn mọn với một đôi mắt lòa rất mờ lại hơi giống ánh mắt kẻ trộm. Hắn nói lắp bắp: "Hải hải hải Hải ca, ta lần trước thật thật thực sự. . . Thật sự cũng không hề nói ca lớn lên xinh đẹp giống như nữ nhân." Thiếu niên tuần tú đi tới tửu lâu quả thật là Hải Vân Thiên, vóc người dong dỏng cao, phong thái Như Ngọc, so sánh nữ nhân còn tuần tú và xinh đẹp hơn rất nhiều. Nếu gọi là vô cùng hào hoa cũng không quá đáng. "Hải hải hải. . . Hải ca, đừng ghi hận có được hay không." Kim Tam Ưc chớp chớp đôi mắt đa tình, lắp bắp: "Hảo hảo hảo, ta nhận lỗi. Thu thu thu . . . Thu hồi những lời trước kia. Hải hải hải. . . Hải ca tinh thuần đàn ông, là nam nhân chiến tranh chân chính, ngực rộng như tảng đá lớn, đôi cánh tay có thể phi ngựa. . ."

DAOTIEUVU

Chương 390 : Bí quyết huyết nhục trọng sinh

Bàn tay đá khổng lồ trùn xuống, Ngũ Thái khô lâu Thiên vương khó có thể tránh thoát nên bị nắm chắc trong lòng bàn tay. Toàn thân hấn lập tức giống như muốn văng tung tóe, Ngũ Thái cốt thể cũng khó chịu đựng nổi loại áp lực lớn lao này nên bắt đầu lung lay kẽo kẹt kẽo kẹt. "A. . ." Nó phát ra thần thức dao động hoảng sợ mà hỏi lớn: "Tại sao có thể như vậy? !" Rõ ràng chỉ là một pho tượng đá, lại đánh không phá nổi, đập không vỡ. Lại còn có lực lượng ma tính kì quái như thế. Vén vén chỉ là đuổi giết một Hoàng Toàn khô lâu mà thôi, chẳng lẽ bởi vậy mà phải hủy diệt sao? Ngũ Thái khô lâu vô cùng sợ hãi. Nó không ngừng phát ra tiếng gào rống tinh thần. Nó từ một khô lâu yếu ớt trưởng thành làm siêu cấp Tiến Hóa giả, có thể đi tới hôm nay đúng là không dễ. Trong ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật nó đã bộc lộ tài năng, đã trải qua quá nhiều thử thách. "Đừng hủy diệt ta. . ." Nó vô cùng sợ hãi. Trải qua muôn vàn đau khổ mới có thành tựu hôm nay, nó không muốn chỉ trong một buổi chiều lại bị hình thần câu diệt. Nhưng thế giới này rất tàn khốc. "Răng rắc " Cứng rắn như Ngũ Thái khô lâu, vốn đã hơn hẳn cảnh giới cực hạn của Hoàng Toàn cốt thể cũng khó chịu đựng nổi lực lượng khủng bố của bàn tay khổng lồ, Ngũ Thái cốt thể long lanh trong suốt đã vỡ vụn. Có khả năng thấy Ngũ Sắc Thần Quang ở trong bóng tối mờ nhạt cùng với cốt phẫn tung bay, đốm sáng đủ màu không ngừng tản ra khắp nơi. Vén vén còn lại một chiếc đầu lâu trong suốt bị bàn tay đá lớn nhẹ nhàng búng ra. Nó cũng đã chia năm xẻ bảy, Ngũ Thái Hỏa Chung nhảy lên hừng hực như là một mảnh cầu vồng sáng lạn đang vỡ vụn. Hoàng Toàn cốt thể của Tiêu Thần tức thì lao ra tượng đá. Giống như một đạo hoàng kim thần quang xuất hiện ở trên bầu trời thu thập toàn bộ Ngũ thái Hỏa Chung kia. Hấn hoàn toàn thật không ngờ sau khi thoát hiểm hoàn sinh lại chiếm được Hỏa Chung cấp Thiên vương. Cũng không hề nóng lòng luyện hóa Thiên vương Hỏa Chung đầy ắp. Hấn bắt đầu lấy thần thức để đọc trí nhớ của Ngũ thái Hỏa Chung. Phàm là Hỏa Chung sinh vật cường đại cũng đều có năng lực như thế. Bởi vậy Hỏa Chung sinh vật mỗi khi hoàn thành

một lần Tiến Hóa thì không chỉ riêng Hỏa Chung có thể lớn mạnh, mà còn được kế thừa đủ loại chiến kỹ cùng bí pháp của kẻ bị hủy diệt. Có điều Tiêu Thần cho tới nay cũng không hề làm như vậy. Hẳn trước sau có cảm giác sau khi được kế thừa trí nhớ của người chết thì giống như kéo dài một bộ phận sinh mệnh người khác. Cứ thế mãi, trí nhớ bề bộn tập trung vào bản thân thì hẳn còn là chính mình sao? Ngũ Thái khô lâu chính là bậc siêu cấp tiến hóa cực kỳ hiếm thấy trong Tử Giả Thế Giới. Trong trăm ngàn vạn cá thể cũng khó xuất hiện lấy một khối. Mà lại còn là một cường giả đi theo bên người Quân Vương nên đương nhiên có chỗ siêu phàm. Không hề nghi ngờ trí nhớ của nó là một kho báu. Mặc dù như thế, Tiêu Thần cũng không hề muốn hấp thu trí nhớ của đối phương. Hẳn không muốn chính mình chịu tải tất cả cái riêng của người khác. Vì thế lần này không phải hấp thu. Mà là giống như lật sách để xem xét Thần Thức Hải của đối phương. Trực tiếp bỏ qua những chuyện lúc sinh thời của nó, hẳn liền nhanh chóng phát hiện rất nhiều thứ có giá trị. Hỏa Chung sinh vật này cũng có chiến kỹ đáng sợ, đó là do Quân Vương Y Thiên Trung truyền xuống cho. Nhưng Tiêu Thần cũng không coi trọng nhiều lắm, hẳn đã nắm giữ cũng đủ chiến kỹ cổ, thế nhưng sau khi mất đi huyết nhục thì khó có thể phát huy. Nhanh chóng hẳn phát hiện có pháp quyết tu luyện thần hồn, quả thật cũng có hiệu quả như Thiên Âm chữ " Ông" . Đúng là kỹ năng giết chóc có tính hủy diệt của Hỏa Chung sinh vật huyền ảo mà lại đáng sợ. Nhưng mà thứ này cũng không phải điều hẳn cần, Bản Nguyên Bát Âm đối với hẳn mà nói là đủ rồi, chẳng qua đến bây giờ hẳn cũng mới tu thành một âm mà thôi. Nói cho cùng ngay cả là hiện tại có được thực lực cường thịnh của năm đó thì hẳn cũng không cách nào tu luyện bảy âm khác, chỉ bởi vì không có huyết nhục. Tiêu Thần nhanh chóng "Đọc qua" trí nhớ Hỏa Chung cấp Thiên vương, rốt cục tại một góc khó thấy được nhất của Thần Thức Hải phát hiện ra một đoạn tin tức kinh người ---- bí quyết huyết nhục trọng sanh! Đây chính là bí quyết truyền thừa từ Quân Vương Y Thiên Trung, nhưng mà từ suy nghĩ mà Ngũ Thái khô lâu lưu lại thì Thiên vương khô lâu này căn bản không coi trọng điều đó. Sự thực tại Tử Vong đại lục, cơ hồ tất cả Hỏa Chung sinh vật cũng không để ý huyết nhục có thể trọng sanh hay không. Bởi vì ở dạng thế

giới này ngay cả có huyết nhục cũng không thay đổi được cái gì. Mất công trả giá nỗ lực thật lớn mà chỉ vền vẹn tu ra một khối huyết nhục thân thể vô dụng thì còn không bằng cố gắng tu luyện cốt thể để khiến chính mình trở nên mạnh hơn. Tại thế giới Tử Giả, chỉ có Hỏa Chung sinh vật cường đại nhớ lại được kiếp trước cùng với cường giả cái thế đạt tới cảnh giới Quân Vương mới có thể đặc biệt lưu ý xem liệu có thể lại ngưng tụ ra huyết nhục thân thể hay không. Chỉ có bọn họ mới biết được sau khi đạt đến một cảnh giới nào đó thì huyết nhục thân thể quan trọng ra sao. Tiêu Thần trong lòng đầy kích động đọc đoạn trí nhớ này. Hẳn lúc nào cũng đều nghĩ đến tái sinh huyết nhục, đích thực phục sinh. Nhiều năm qua điều này đã trở thành một loại hy vọng xa vời. Tâm tư của hắn thật lâu không thể bình ổn, trên bầu trời âm u rất cục hắc đã thấy được một luồng hào quang thánh khiết chiếu rọi xuống. Hắn cảm giác con đường phía trước tràn ngập ánh sáng. Khi đạt tới cảnh giới Quân Vương căn bản không cần tận lực ngưng tụ huyết nhục, chỉ cần một ý niệm liền có khả năng thực hiện. Nhưng mà trước đó nếu muốn trọng sinh huyết nhục thì chỉ có thể lấy bí pháp mới có thể thực hiện. Đó là pháp quyết mà Quân Vương sáng chế ra cho bộ hạ có tiềm lực của mình. Tiêu Thần muốn ngửa mặt lên trời hú dài. Trong trí nhớ của Ngũ Thái khô lâu Thiên vương có bí pháp cận kề, chuyện huyết nhục tái sinh không hề xa vời nữa, cơ hội liền ngay trước mắt. Nếu muốn tái sinh, đầu tiên là phải tẩy tủy, dùng Hỏa Chung năng lượng cường đại rửa sạch tủy chết, lấy Hỏa Chung năng lượng tinh túy bỏ thêm vào trong xương cốt, từ lượng lớn Hỏa Chung năng lượng nấu chảy ra sinh khí để kích hoạt tử cốt. Rồi sau đó mới tiến hành quá trình tái sinh huyết nhục, trong quá trình này ngoài việc cần Hỏa Chung năng lượng của cấp cường đại hơn thì càng cần vô tận sinh mệnh Tinh Nguyên để bổ sung nhu cầu. Tinh luyện Sinh Mệnh Nguyên Dịch chính là thủ đoạn hữu hiệu nhất cho điều đó. Các loại bí pháp đều đòi hỏi điều kiện phi thường hà khắc, đó cũng là nguyên nhân khiến cho Hỏa Chung sinh vật bình thường phải kính nhi viễn chi. Sau khi hoàn toàn ghi nhớ các bí quyết của Quân Vương, Tiêu Thần tâm tình kích động trong lòng liền chìm vào dưới nước. Ở trong thế giới đáy biển bắt đầu quá trình tẩy tủy. Hỏa Chung cấp Thiên Vương khá cường thịnh, có lẽ cũng đủ cho hắn

gột rửa hết tủy chết, luyện hóa ra sinh khí, kích hoạt tử cốt. Đây là một quá trình vô cùng đau đớn. Tẩy hết tủy chết rất đơn giản, nhưng mà lấy Hỏa Chủng để luyện hóa ra sinh khí, kích hoạt tử cốt cũng là một tiến trình vô cùng tàn nhẫn mà lại đáng sợ. Phải cưỡng ép chấn vỡ cốt thể chính mình, đem sinh khí mà linh hồn Hỏa Chủng luyện hóa ra hoàn toàn dung nhập vào. Rồi sau đó lại từ từ nấu chảy toái cốt, khôi phục lại cốt thể. Mỗi một phân Hỏa Chủng đều dung nhập vào trong Hoàng Toàn cốt thể bị đánh nát. Chúng không phân lẫn nhau mà cùng ngưng kết chung một chỗ. Thật sự chú ý để cảm nhận được tất cả quá trình này thì nỗi đau đớn có thể nghĩ. Vượt quá sự tưởng tượng của hắc, vì luyện hóa ra sinh khí, kích hoạt tử cốt mà Hỏa Chủng cấp Thiên vương lại gần như kiệt sức. Còn trong quá trình này các mẫu nhỏ của bạch cốt Thiên vương Hỏa Chủng phân tán tại đáy biển cũng bị ngưng tụ chen vào. Đây là kết quả bị cốt thể hấp thu không hề ngoài ý muốn. Đây là một loại "hoang phí" xa xỉ. Nếu như đơn thuần hấp thu Thiên vương Hỏa Chủng rơi rụng thì hắc đủ để tăng lên một bậc khác. Nhưng mà, vốn liếng cho điều này phải bỏ ra khá lớn. Nếu như hấp thu Hỏa Chủng để tấn chức một bậc thì sau khi trở thành Hỏa Chủng sinh vật cấp Thiên vương mà còn muốn kích hoạt tử cốt liền sẽ hao phí lớn hơn nữa. Đến lúc đó có muốn huyết nhục tái sinh liền cần phải hao phí càng nhiều Hỏa Chủng cường thịnh hơn. Không nghi ngờ cần giết chết tồn tại vượt qua cấp Thiên vương mới tiến hành được. Tất cả điều này đều rất đáng giá, chỉ cần huyết nhục trọng sinh thì hắc sẽ sử dụng lại được rất nhiều thần thông chiến kỹ. Khi đó tu luyện pháp môn cũng càng nhiều, tốc độ tăng thực lực lên sẽ gấp bội. Quá trình kích hoạt tử cốt, tu luyện cốt thân tựa hồ cũng không hao phí thời gian hắc sống ở thế giới này. Giăng co suốt nửa tháng, tại thế giới đáy biển hắc không ngừng đánh nát cốt thể, lặp lại việc nấu chảy. Kiên trì đau đớn như thế, một tháng sau mới hoàn toàn kết thúc. Nếu như nói Tiêu Thần trước kia thần hồn không vương bụi, có khí tức thần thánh phát ra, như vậy hiện tại chính là thần vận sâu lắng, có một phần gì đó tựa như phục hồi bản thể. Bất kể thấy thế nào, cũng không giống như là một khối Hoàng Toàn cốt thể nữa, mà là giống như một người có máu có thịt. Giờ phút này hắc đã có sinh mệnh dao động, cốt thể trong suốt phát ra

muôn vàn dao động sự sống, huyết nhục tái sinh đã không hề là hy vọng xa vời nữa. Đồng thời Tiêu Thần kinh ngạc phát giác, Hỏa Chủng linh hồn của hắn hoặc nhiều hoặc ít đã lớn mạnh hơn một chút. Tạm thời đã không hề giới hạn trong đầu lâu nữa mà là tràn đầy tại mỗi một khúc xương trong cơ thể. Nó không hề là Hỏa Chủng ngưng tụ lại nữa mà là có hình hài linh hồn một người. Tiêu Thần cẩn thận hiểu rõ được sự biến hóa của bản thân, rồi sau đó lại phát hiện một sự thật làm hắn giật mình. Trên linh hồn lại có những đốm sáng lóng lánh, như là vì sao yếu ớt tô điểm cho bầu trời cao vút. Kia không ngờ . . . đối ứng cùng huyết đạo khi còn có máu có thịt. Hắn cẩn thận xem vị trí của chúng thì lại trùng hợp cùng những huyết đạo thần hóa trước đây. Phát hiện này làm Tiêu Thần tương đương kinh ngạc, thành quả tu luyện Thiên Bi Cổ Pháp chẳng lẽ không bị hoàn toàn phá hủy sao? Như thế, hắn càng thêm bức thiết hy vọng huyết nhục trọng sinh. Khi Tiêu Thần bước lên khỏi mặt biển thì có một cảm giác trước nay chưa từng có. Tất cả cảnh vật trước mắt đều là sinh động như vậy, hắn cảm giác linh giác tăng lên một mức lớn. Đây chính là sinh mệnh lực lượng! Tiêu Thần đứng ở giữa biển xanh, thử nghiệm vận chuyển Thiên Bi Cổ Pháp trước đây. Hắn phát hiện không ngờ thành công , trong linh hồn hình người xuất hiện những đường thần mạch, thiên địa tinh khí sau khi dung nhập vào đó đang chậm rãi lưu chuyển. Lẳng lặng tu luyện mấy ngày ở trước pho tượng đá khổng lồ rồi Tiêu Thần mới đành chỉ lại. Hắn bắt đầu suy tư tình thế trước mắt. Vừa rồi tại hải ngoại hắn đã khuấy lên một trận phong ba, đã chôn xuống hạt giống nghi kỵ giữa một số chủng tộc . Nghĩ đến quan hệ một số chủng tộc đã khá căng thẳng, như Cự Nhân tộc với Chiến tộc, Dạ Xoa Tộc. Còn có Đấu Thần Tộc, Khô Lâu tộc, Cự Long thần thánh tộc chỉ sợ cũng khó có thể an bình. Nếu như giữa trăm chủng tộc cường thế mà phát sinh đại chiến thì kết quả như vậy là phi thường đáng sợ. Nhưng mà đối với Nhân tộc trên Cửu Châu mà nói thì cũng là một tin tức tốt. Tiêu Thần nhìn qua pho tượng đá khổng lồ đứng sừng sững giữa biển xanh mà hơi bất đắc dĩ. Bên trong tượng đá đã xuất hiện rất nhiều vết nứt lớn, hoàn toàn sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng mà hắn quyết định trước khi tượng đá thực sự vỡ vụn phải lợi dụng nó trọn vẹn. Nếu như có khả năng đưa tới đây

những cường giả trong trăm tộc với dã tâm hùng hực, lại căm thù loài người . . . Rồi hoàn toàn một lần mạnh mẽ tàn sát các vương! Về phần điều khiển cho tượng đá đi về hướng hải ngoại để đại sát tứ phương thì hơi không thực tế. Bên trong tượng đá đã xuất hiện không ít vết nứt lớn, e là chưa kịp đi tới hải ngoại thì đã sụp đổ. Tạm thời, trong trăm tộc vạn nhất xuất hiện ra mấy trưởng lão kia liền càng phiền toái. Hẳn không tin giữa trăm tộc không có tồn tại bậc tổ tông còn sống. Tiêu Thần từ biển xanh đi vào Cửu Châu. Hẳn phát hiện thời gian gần đây rất yên tĩnh, cường giả trăm tộc không gặp phải chuyện người người oán trách nào. Tiêu Thần hiểu ra rất nhiều, sau khi trong quá khứ Cửu Châu đã xảy ra quá nhiều chuyện. Năm đại cảnh giới Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh , chính là cách phân chia ra cao thủ của người đời. Về phần đại cảnh giới trên mức đó thì trước đây có rất ít người chú ý, bởi vì trình tự tu giả đó không phải là mức người thế tục có khả năng nhìn thấy. Nhưng hiện tại trăm tộc đồng thời xuất hiện. Với tu giả mà nói là một thời hoàng kim thịnh thế đang đến , cao thủ vượt qua cảnh giới Trường Sinh lúc nào cũng thường lui tới. Nhưng Vương giả trăm tộc dễ dàng giết chết cao thủ Trường Sinh, mọi người gọi cảnh giới khủng bố này là Ngự Dực. Ngự Dực là một đại cảnh giới cao hơn trường sinh, mặc dù có thực lực vượt xa Trường Sinh, nhưng mà Ngự Dực Cửu Trọng Thiên có chín tầng khảo nghiệm Ngự Dực . Tên gọi như ý nghĩa, Ngự Dực vượt Long Môn, nghịch thiên mà đi, lớp lớp trắc trở. Ngự Dực Cửu Trọng Thiên, không tiến sẽ ngã, hình thần câu diệt. Nhưng nếu như thành công, liền giống như nhảy qua Long Môn, hóa thân thành rồng. Trước mắt, dị tộc vương đại đa số đều là cao thủ cảnh giới Ngự Dực , thấp nhất cũng có thực lực Ngự Dực Tứ Trọng Thiên, vượt rất xa cao thủ cảnh giới Trường Sinh. Về phần Dạ Xoa Vương liền càng thêm đáng sợ. Không hề nghi ngờ đã vượt qua Ngự Dực Cửu Trọng Thiên, phá vỡ mà vào đến đại cảnh giới khác. Nếu không sao dám tự xưng Thiên vương. Mọi người gọi cường giả cảnh giới này là Chí Nhân. Dạ Xoa Vương cùng Đấu Thần Vương đều là Chí Nhân, nghịch thiên mà đi. Ngự Dực thành công, từ đó con đường tu luyện càng thêm rộng mở, dù có phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì cũng rất khó hủy diệt. Những Chí Nhân này đều đạt đến một cảnh

giới cường đại mà lại đáng sợ . Khi Tiêu Thần Tiến Hóa làm Tử Toàn cốt thể thì đã xem như cao thủ cảnh giới Trường Sinh. Sau khi tiến hóa thành Hoàng Toàn cốt thể, thực lực cùng một tầng với cao thủ Ngự Dược cảnh giới . Nếu mà Tiến Hóa ra Ngũ Thái cốt thể, như vậy là cao thủ cảnh giới Chí Nhân. Nếu như không chiến đấu thì căn bản cũng không lãng phí thời gian dừng lại tại thế giới này. Tiêu Thần một mạch đi đường giải quyết rất nhiều chuyện, cuối cùng hắn đi tới một tòa trấn nhỏ ở bờ biển , chuẩn bị tới gần biển khơi để tu luyện, đồng thời luôn chú ý động tĩnh trăm tộc. Hắn chuẩn bị ẩn tu một thời gian ngắn, rồi sau đó xuất kích, đi luyện hóa thần dịch. Đó là làm chuẩn bị để sống lại đích thực. Sau khi đến trấn nhỏ bờ biển này, hắn nhạy cảm phát giác nơi này không đơn giản. Có cường giả siêu cấp lưu lại ẩn ký! Khi hắn đi ra bờ biển ở trấn nhỏ tu luyện thì phát hiện trên vách đá có rất nhiều lỗ kiếm. Các tảng đá ngầm dưới nước càng ghi chép chân thật từng đạo sóng kiếm khí động trời đã tạo thành kết quả đáng sợ. Khi Tiêu Thần nện một quyền xé toang mặt biển, sau khi hắn phát hiện tình trạng đáy biển liền càng thêm giật mình. Vết kiếm khổng lồ dưới đáy biển kia giống như Đại Hạp Cốc, nó kéo dài ra ngoài hai mươi mấy dặm, đây hoàn toàn là kết quả đáng sợ tiện tay một kiếm tạo thành . Trải qua quan sát cẩn thận , hắn phát hiện cả một vùng mấy trăm dặm thế giới đáy biển bị kiếm khí động trời tàn phá không còn hình dáng gì. Mặc dù chưa từng thấy tận mắt cái loại kiếm quang đáng sợ này, nhưng mà có khả năng tưởng tượng nó khủng bố tới đâu. Chiến lực giống như kinh động thế gian dường này thì phải là ai ? Khi trở lại trấn nhỏ bờ biển thăm dò mọi người thì lại thật sự hỏi ra một chút tình huống. Một lão ngư dân nói cho Tiêu Thần, vừa rồi có một thanh niên trầm lặng ít nói thường xuyên lui tới vùng phụ cận , tựa hồ đang truy đuổi một con Tuyết Bạch Tiểu Thú. Tiêu Thần lúc ấy cả kinh, Tuyết Bạch Tiểu Thú, chẳng lẽ là Kha Kha? "Tuyết Bạch Tiểu Thú rất thông minh , không ít người đều thấy nó. Trước kia nó thường thường lui tới tại vách núi phía tây , nghe nói nơi đó mọc đầy Thiên Địa Linh Túy. . ." Không ít người đều thấy Tuyết Bạch Tiểu Thú, có đôi khi tiểu tử kia còn có thể mơ mơ màng màng đến thăm một quán tửu lâu, lấy ra một gốc cây Thiên Địa Linh Túy cùng ăn ngốn ngấu với thức ăn rồi bỏ đi. Tiểu quỷ hơn

phân nửa thời gian đều ở trong núi ngủ say sưa, nhưng có đôi khi cũng lại ô ô khóc lớn, ai nghe thấy cũng có cảm giác đau lòng. Tiêu Thần đã xác định, kia tuyệt đối là Kha Kha không nghi ngờ. "Lão cũng đã biết thanh niên truy đuổi nó là ai?" "Hình như có hơi ần tượng. Chung quanh trấn nhỏ của chúng ta tựa hồ ần cư không ít người kỳ quái. Có một lần ta nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp như tiên đã từng gọi thanh niên trầm lặng ít nói kia là Triệu Trọng Dương." "Triệu Trọng Dương? !" Tiêu Thần cả kinh. "Tựa hồ là" "Thiếu nữ kia tên gọi là gì?" "Hình như gọi là Tuyết Vũ. Nàng tựa hồ cũng truy tìm con Tuyết Bạch Tiểu Thú kia." Trong lòng Tiêu Thần rất kích động, Kha Kha trước đây liền ần tại phụ cận, không biết hiện tại đã rời đi chưa. "Hải ca, thật thật thật . . . thật là khéo, người người người. . . Người cũng tới nơi này ." Tiêu Thần rất kinh ngạc, tại một con đường phía trước, hẩn nhìn thấy bóng dáng Kim Tam Ưc. Còn có một bóng dáng quen thuộc nữa đang đi tới một tú lâu. Đó tựa hồ là. . . Hải Vân Thiên nhiều năm không thấy. Kim Tam Ưc hèn mọn với một đôi mắt lòa rất mờ lại hơi giống ánh mắt kẻ trộm. Hẩn nói lắp bắp: "Hải hải hải Hải ca, ta lần trước thật thật thực sự. . . Thật sự cũng không hề nói ca lớn lên xinh đẹp giống như nữ nhân." Thiếu niên tuần tú đi tới tú lâu quả thật là Hải Vân Thiên, vóc người dong dỏng cao, phong thái Như Ngọc, so sánh nữ nhân còn tuần tú và xinh đẹp hơn rất nhiều. Nếu gọi là vô cùng hào hoa cũng không quá đáng. "Hải hải hải. . . Hải ca, đừng ghi hận có được hay không." Kim Tam Ưc chớp chớp đôi mắt đa tình, lắp bắp: "Hảo hảo hảo, ta nhận lỗi. Thu thu thu . . . Thu hồi những lời trước kia. Hải hải hải. . . Hải ca tình thuần đàn ông, là nam nhân chiến tranh chân chính, ngực rộng như tảng đá lớn, đôi cánh tay có thể phi ngựa. . ."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 391: Rốt cuộc thấy Kha Kha

Tiêu Thần thật không ngờ Kim Tam Ưc cùng Hải Vân Thiên lại ở đây, trấn nhỏ này tại bờ biển có lực hút gì kinh động bọn họ vậy? Còn có lão ngư dân

vừa rồi đã nói với hắc chung quanh đây tựa hồ ẩn cư có không ít người kỳ dị. Trấn nhỏ ven bờ biển xem ra bình thường này tựa hồ có mặt gì đó không ai biết. Tiêu Thần chưa vội cùng tiến vào tửu lâu kia, mà ngồi xuống một quán trà cách đó không xa. Mặc dù hắc vô phương thưởng thức hương trà, nhưng vẫn gọi một bình trà Long Tĩnh. Gió biển nhẹ phẩy, mang theo hơi thở hàm chứa vị nước biển nhàn nhạt thổi ập tới, xa xa mấy chục con chim biển giữa trời cao vẽ ra quỹ tích đẹp đẽ rồi sau đó lao xuống mặt biển xanh thẳm. Đây là một trấn nhỏ rất bình thường. Mùa thu đến, lá rụng bay tán loạn như những chú bướm vàng đang múa lượn. Tiêu Thần ngồi ở nơi này. Sau khi lắng lắng cảm ứng, hắc cảm giác được linh khí chung quanh tựa hồ có chút dị thường. Linh khí dường như đều là từ dãy núi phía tây tràn đến, cũng không đậm đặc hơn nhiều lắm. Nếu như không cảm ứng kỹ lưỡng thì căn bản vô phương phát giác. Sau nửa canh giờ, Kim Tam Ưc cùng Hải Thiên Vân từ trong tửu lâu đi xuống. Nam nhân hèn mọn lấy ống tay áo rộng thùng thình phẩy vài chiếc lá vàng bay xuống trước người Hải Vân Thiên. Một đôi mắt đa tình phớt vẻ gian tà kèm thêm giọng hơi nịnh nọt: "Hải hải Hải ca. . . Đây đây bên này mà đi. Đường không bằng phẳng, nên cẩn thận một chút." Hải Vân Thiên quần áo phất phơ. Dung nhan như ngọc làm nữ nhân đều phải hơi ghen tị. Hắc không nhìn Kim Tam Ưc, cứ đi thẳng về phía trước. "Hải hải Hải ca. . . Ta ta chúng ta nếu như thành thân thích, vậy vậy vậy thật sự là kẻ mạnh liên thủ, thiên thiên thiên. . . Thiên hạ sẽ thuộc về chúng ta." "Đừng đừng ... đừng không nói lời nào nha, hãy nhớ Tam ca ta đường đường tuấn tú lịch sự. Không không không nói tướng mạo sánh bằng Phan An. Nhưng nhưng nhưng là hơn hắc Tống Ngọc. Cùng tỷ tỷ của người có thể nói quần anh tụ hội, sánh sánh sánh đôi trời sinh." "Đi qua đi qua thì chớ bỏ qua. Giống như giống như giống như ta chính là nhân vật tài hoa tuyệt đẹp, thiên thiên thiên hạ có ai không nhìn ra. Đừng đừng đừng nóng mắt nha, nhân nghĩa không mua bán được. Tam ca ta cũng không phải không thể làm tỷ phu người. . ." Đứng xa xa Tiêu Thần tròn mắt há hốc mồm, đây là nói năng lộn xộn cái gì. Nam nhân hèn mọn này có lớp da thật đúng là không phải dày bình thường nữa. Kim Tam Ưc cùng Hải Vân Thiên rời khỏi trấn nhỏ. Đi về hướng dãy núi phía tây. Sau nửa canh

giờ. Tiêu Thần cũng rời khỏi quán trà. Giống như tản bộ từ từ bước đi về hướng tây . Mặc dù đã bước vào mùa thu. Nhưng trong núi non lại cũng không hề có sự hiu quạnh mùa thu, rất ít thấy lá vàng, màu xanh đậm dào. Thảm thực vật xanh biếc bát ngát, mà càng đi sâu vào trong dãy núi thì thảm thực vật càng tỏ ra xanh tươi mơn mớn. Thì ra linh khí bắt nguồn từ chỗ sâu trong dãy núi. Nơi đây tuyệt đối có linh nguyên. Trong dãy núi Tiêu Thần phát hiện một vách núi dựng đứng chặn đường, bên trên có trập trập linh khí dao động. Chẳng lẽ đây là vách đá mà lão ngư dân nói rằng Tuyết Bạch Tiểu Thú cũng thường lui tới sao? Hắn bay vút lên rồi đi tới. Phát hiện nơi này cảnh sắc đẹp hơn, trong rừng núi có không ít cây nhân sâm cổ thụ. Ngoài ra còn có một chút Linh Túy khác. Nhưng rất hiển nhiên, nơi này đã bị tiểu thú bỏ rơi, trong thời gian dài không thăm viếng tới. Trong lòng Tiêu Thần thở dài một hơi, chẳng lẽ lại bỏ lỡ dịp gặp tiểu tử kia sao? Hắn bay xuống vách đá dựng đứng, tiếp tục đi về hướng chỗ sâu trong dãy núi. Sau đó không lâu hắn phát hiện một chút dấu vết tu giả lưu lại, mà càng đi tiếp hắn càng kinh ngạc. Linh khí lại từ từ đậm đặc thêm. Sau khi đi tiếp hai mươi mấy dặm, tại một dãy núi hắn phát hiện một dòng suối nhỏ đặc biệt giàu có linh khí. Giống như là nó mang trong mình ngọc quỳnh lượn lờ giữa chốn núi rừng. Tiêu Thần càng thấy kinh ngạc , chẳng lẽ dãy núi gần bờ biển này chính là một thần mạch phong ấn nghìn đời sao? Khi đi dọc theo dòng suối nhỏ tới một quả núi xanh ngắt, hắn phát hiện một cái hang đá, nước suối chính là từ đây chảy ra. Không hề do dự, hắn đi vào dọc theo dòng suối. Cũng không biết đi bao lâu thời gian. Phía trước dần dần có ánh sáng xuyên thấu đến. Trong khoảnh khắc đi ra khỏi hang đá. Linh khí lập tức ập vào mặt, so sánh với các đại danh sông núi khác trên Cửu Châu đều phải đậm đặc hơn nhiều lần. Quả thật xứng với cái tên Động Tiên Đất Lành. Tiêu Thần thất kinh. Nơi này tựa hồ là một mảnh tiểu thế giới độc lập mà thành, cùng bên ngoài nó khác nhau rất lớn. Rõ ràng đã là mùa thu, nhưng nơi này lại xuân ý đậm dào. Phía trước hoa đào nở rộ, cả một vùng đỏ như lửa, mà lại có vô số đạo ráng lành đang lượn lờ, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm. Ở trong rừng đào lớn này, những cánh hoa đều như Ngọc Thạch điêu khắc mà thành, trông long lanh trong suốt, linh khí bức người.

Vừa nhìn thấy biển hoa rộng mênh mông, tự nhiên có trận trận hương thơm ủa tới. Nhưng Tiêu Thần không cách nào nghe thấy được nơi này ong bướm bay múa. Quang cảnh cực kì yên bình và sống động. Chẳng lẽ hẳn đã đi vào chốn đào nguyên trong truyền thuyết sao? Tiêu Thần hiểu, cổ nhân phát ra hiện ra thế ngoại đào nguyên, e rằng cũng chỉ như trước mắt vậy, chính là một chốn thiên địa khác thường không có trên thế gian. Bướm lượn tung tăng, ong bay từng đàn. Những cây đào được linh khí bao phủ có muôn đạo hào quang đang lấp lánh, những đóa hoa tươi đẹp trông cực kì mỹ lệ. Tiêu Thần đi qua rừng đào hướng về phía trước, không lâu sau lại có phát hiện kinh ngạc. Những cây đào bên trong rừng càng ngày càng cứng cáp. Niên đại của chúng tựa hồ vô cùng rất xa xưa, mà đầu cành lại treo đầy quả lủng lẳng. Đây thật sự là hiện tượng dị thường, bên ngoài rừng đào đang nở hoa, bên trong cũng đã kết quả. Đi qua hơn hai dặm. Những trận hương thơm ngào ngạt bay tới, có điều Tiêu Thần lại vẫn vô phương nghe thấy được, nhưng mà hẳn từ chung quanh vẫn cảm ứng được những dáng điệu của các loại động vật nhỏ tràn ngập linh tính này. Bọn chúng đều vô cùng say sưa. Phía trước có cây đào chọc trời che lấp mặt trời. Nó đặc biệt cao lớn, thân cây cần mấy người mới có thể ôm hết cao chừng mấy chục thước. Giữa tán lá xanh biếc kết đầy quả, trông giống như Thanh Ngọc long lanh trong suốt. Vừa nhìn liền biết là tiên quả. Mặc dù còn chưa chín nhưng mà hương khí đã khiến các động vật nhỏ chung quanh rất thèm thuồng. Khi Tiêu Thần đi qua liền phát hiện ở giữa có một cái hố to. Nếu như nơi này trước đây cũng có một cây đào thì so sánh với các cây đào khác đó chính là tồn tại cấp tổ tông. Nhưng đã bị người đào đi. Đột nhiên. Tiêu Thần phát hiện ở bên cạnh hố to có một chuỗi dấu móng tay nhỏ. Càng nhìn càng quen mắt. Cái này. . . làm sao lại giống như là Kha Kha lưu lại, chẳng lẽ là Tiểu quý đã đào đi cây đào tổ tông? Kha Kha ở trong phiên thể giới thần bí này. Sau khi Tiêu Thần đưa ra phán đoán như vậy, hẳn lập tức đi về phía trước. Đi về phía trước không lâu. Một cái hồ nước chặn đường đi, trong hồ có nhiều đóa hoa sen. Lá xanh bập bênh, những cánh hoa to chừng bằng chậu nước rửa mặt. Lá sen càng là giống như cái cối xay ngọc bích loại lớn. Trong những đài sen đã nứt ra, hạt sen trong suốt như ngọc. Hương thơm trận trận. Linh khí đạo

đạo đang lượn lơ trên mặt nước khiến cho những chú cá đủ màu không ngừng nhảy lên khỏi mặt nước để ăn hạt ngọc sen. Có điều nhìn kỹ có khả năng phát giác. Ở giữa hồ nước như ngọc bích kia có một khoảng trống khá lớn, không có một cây hoa sen nào. Chẳng lẽ nơi đó từng có một gốc cây sen thần kỳ lạ đã bị Tuyết Bạch Tiểu Thú đào đi? Nhớ ra tính tình Tiểu quỷ trước kia, Tiêu Thần lập tức khẳng định phỏng đoán của mình. Bay vọt qua hồ nước này. Tiếng thông reo traten traten, phía trước hào quang lóe ra, rắng lảnh lượn lơ. Một mảnh rừng tùng giống như ngọc bích điêu khắc mà thành. Hương tùng lượn lơ. Rừng tùng đu đưa giống như tuyết phẩm. Trong quả tùng những hạt tùng long lanh trong suốt đã hấp dẫn rất nhiều động vật nhỏ. Mà ở giữa rừng tùng Tiêu Thần lại lần nữa phát hiện một cái hố to. Một chuỗi dấu móng tay nhỏ rõ ràng in trên mặt đất, không cần nghĩ cũng biết là ai đã thăm qua nơi này. Tiểu tử này thật đúng là khắc tinh của Thiên Địa Linh Túy. Nó lại phát hiện ra chốn không gian thần bí này nên chạy đến nơi đây đào báu vật trời đất. Xa cách đã nhiều năm, rốt cục sắp được gặp Kha Kha . Tiêu Thần đi về phía trước rất nhanh . Đi qua rừng tùng tựa như ngọc bích, Tiêu Thần đoán trước phía trước nhất định còn có các Linh Túy có một không hai khác. Cảnh sắc trước mặt cũng mê người. Hoa tươi nở rộ, cỏ ngọc kín đất. Còn có các loại thần thụ không biết tên làm đẹp xen lẫn, trên cây lủng lẳng đầy các loại quả vàng óng, đỏ au. Các loại động vật trời sanh tính ôn hòa như là sóc, bạch thỏ, nai con đang vui vẻ chạy nhảy. Đột nhiên, Tiêu Thần nghe được tiếng rờn ngâm như có như không. Giữa bầu trời xa có mười mấy điểm đen đang xoay quanh trên bầu trời, kia dĩ nhiên là . . . Cự Long thần thánh ! Bọn chúng làm sao cũng tới nơi này? Trong lòng Tiêu Thần cả kinh, lập tức rất nhanh vọt tới phía trước. Hẳn sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Giống như loại Tiên cảnh trong Tịnh Thổ, dấu vết tu giả lưu lại càng ngày càng nhiều , Tiêu Thần đã phát hiện một số ẩn tàng cao thủ. Sau đó không lâu còn thấy được một vài tử thi. Hiển nhiên là do diệt vong trong kịch chiến cách đây không lâu . Phía trước hơn mười con Cự Long thần thánh vẫn xoay quanh trên bầu trời . Những sinh vật to lớn này như đám mây che khuất bầu trời, phủ xuống những bóng râm lớn. Phía trước địa thế bằng phẳng. Hoa tươi nở rộ. Cỏ ngọc kín đất, nước suối trong suốt vẫn

lặng lẽ chảy, chậm rãi trôi xuôi trong vùng đất Tịnh Thổ yên bình. Thế nhưng bầu không khí nơi này lại hơi có chút nặng nề, mấy chục tên cao thủ tụ tập ở chỗ này. Tất cả mọi người đều tự chiếm cứ một chốn. Hoặc ngồi xuống tu luyện, hoặc nhắm mắt dưỡng thần, hoặc dẫn xuất thiên địa tinh khí để rèn luyện thân binh. Mỗi người đều chiếm cứ địa hình có lợi. Tiêu Thần phi thường kinh ngạc. Ở chỗ này hẳn phát hiện một vài khuôn mặt quen thuộc. Đứng ở phía tây là hai thân thể đặc biệt cao lớn làm người khác chú ý. Một là Cự Nhân toàn thân phẳng phất từ kim loại hoàng kim đúc mà thành cùng một Cự Nhân khác quanh thân đều bao trùm lông thú màu đen. Cự Nhân lẳng lặng ngồi xếp bằng ở nơi này, trong lòng phân biệt ôm hoặc hoàng kim Cự Phủ hay nanh sói đại bổng đen nhánh. Khí thể đặc biệt bức nhân, không ngờ đó là Cự Nhân Vương mang trong mình hoàng kim huyết dịch cùng với tên cường giả Cự Nhân tộc Mao Nô có khả năng đánh bất phân thắng bại cùng Chiến Vương Mã Ba Áo. Ở phía đông đối diện hai tên Cự Nhân là một người nam nhân tóc xanh lá cây, với khí phách thách thức thiên hạ, duy ngã độc tôn không thêm che dấu. Đúng là vương giả Chiến tộc Cảnh Bồ. Cự Nhân tộc cùng vương giả Chiến tộc phân chia nhau ở vị trí đông tây. Rất hiển nhiên là bởi vì cừu hận giữa bọn họ. Mà ở giữa hai đại chủng tộc cường thế còn có một chút dị tộc vương đang lẳng lặng ngồi xuống, ngăn cách hai chủng tộc cường thế có xung đột. Trong đó có một Hoàng Toàn khô lâu hơi không giống người thường. Toàn thân trong suốt Như Ngọc, hẳn lẳng lặng ngồi xếp bằng ở nơi này, như hoá thạch vẫn không nhúc nhích, vừa nhìn liền biết là một cường giả đáng sợ. Tiêu Thần đã từng thấy nó tại đảo Khô Lâu, chính là tên truyền nhân của lão khô lâu Quân Vương bị phế kia. Ở chính phương nam, có một dốc đá cao hơn hai mươi thước, trên đó chỉ có một người trẻ tuổi lẳng lặng ngồi xếp bằng. Dĩ nhiên vẫn còn có chứa một tia ngây thơ, tựa hồ còn chưa trưởng thành. Vô phương đo lường được tu vi nông sâu của thiếu niên. Nhưng từ việc hẳn độc chiếm một tòa dốc đá nhô ra mà không có ai cùng tranh đoạt là có thể thấy được, hẳn tất nhiên là một tồn tại khủng bố. "Này này tiểu tử này chính là Triệu Trọng Dương? Không không không giống a. Có lẽ là tiểu tử kia." Tiếng nói thầm phi thường yếu ớt truyền đến. Nam nhân hèn mọn nam cùng

Hải Vân Thiên ở cách dốc đá không xa. Trong lòng Tiêu Thần cả kinh. Thiếu niên vẫn còn mang theo một tia ngây thơ kia lại là Triệu Trọng Dương, nghe danh tiếng đã lâu, hôm nay mới thấy mặt. Có điểm ngoài dự liệu của hắn. Ở gần chỗ dốc đá chính nam này còn có vài tên cường giả Nhân tộc. Tu vi tựa hồ cũng không kém. Nhưng ngoại trừ Triệu Trọng Dương, Tiêu Thần đều không nhận ra. Mà ở vị trí chính bắc. Cũng là hướng tiểu thế giới này kéo dài có một dòng nước suối trong suốt như ngọc đang chậm rãi chảy xuôi giữa bãi cỏ. Trong nước suối chỉ có một thiếu nữ bạch y trắng tuyết, chân trần đứng trên đá cuội, gót sen trong suốt như ngọc. Nàng hơi nhuốm vẻ lộng lẫy mê hoặc lòng người sáng bóng. Bạch y của thiếu nữ phát phơ, nàng đứng độc lập bên giòng suối giống như lúc nào cũng sẽ thuận gió bay đi. Đây quả thật là một nữ nhân rạng rỡ động lòng người. Làn da nõn nà, mắt như thu thủy, trông thật tươi mát đẹp đẽ giống như bông hoa vươn lên khỏi cụm tuyết. Cách đó không xa Kim Tam Ưc bất giác lau lau nước bọt, sau đó sống lưng lập tức thẳng đứng lên. Mà lại cũng không nói lắp chút nào. Với bộ dáng ra vẻ đạo mạo hắn nhỏ giọng nói thầm: "Đây là Tuyết Vũ tiên tử trong truyền thuyết, thật sự là thông minh linh hoạt kỳ ảo. Ta thấy cũng phải thương yêu. Vũ muội muội này, ta thích. . ." Hơn mười con Cự Long thần thánh đang xoay vòng trong không trung, chúng phát ra những trận gầm rống nhẹ. Đúng lúc ấy thì thiếu nữ Tuyết Vũ phong thái tuyệt thế bỗng dừng ngẩng đầu lên, mái tóc dài đen nhánh sáng bóng rục rờ như là thác nước hắt sang hai bên. Từ trong đôi mắt thu thủy mở rộng xuất ra hai đạo hào quang lóng lánh, âm thanh như tiếng thiên đình quanh quẩn trên bầu trời: "Tiếng huyền náo, tránh đi cho ta!" Một lực lượng có phần hào hùng vút lên trời cao làm kinh sợ hơn mười con Cự Long thần thánh đang gầm nhẹ tất cả đều mất tiếng. Một cường giả nhân tộc tại hiện trường trước mặt nhiều dị tộc vương như vậy mà tỏ ra mạnh mẽ như thế. Có thể nghĩ Bạch y thiếu nữ này tự tin ra sao. Tiêu Thần rất kinh ngạc. Thiếu nữ này tất nhiên là tuyệt đỉnh cường giả giống như Triệu Trọng Dương. Kim Tam Ưc miệng há hốc thành hình chữ "O", hồi lâu mới nói: "Vũ vũ vũ. . . Vũ muội muội thật khí phách a. Nhưng mà ta thích." Gia hỏa này bèn rời khỏi Hải Vân Thiên, bước nhanh hướng về dòng suối nhỏ. Căn bệnh cà lăm

tựa hồ biến mất, hần nói: "Tuyết Vũ vừa ra, ai cùng tranh giành. Vũ muội muội vô cùng hào hoa khiến cả thiên hạ hâm mộ. Quả thật là người ngọc đệ nhất Cửu Châu . . ." "Cho người một giây đồng hồ. Biến mất trước mắt ta!" Người cũng như tên, bạch y trắng tuyết. Ánh mắt lạnh lùng của thiếu nữ quét đến, sát khí khủng bố liền tràn ngập ra. "Vèo " Kim Tam Ưc không nói hai lời. Vèo một tiếng đã không thấy bóng dáng. Một chút tu giả khác chung quanh trợn mắt há hốc mồm. Sau khi trở lại bên người Hải Vân Thiên, Kim Tam Ưc vãi đầy mồ hôi lạnh, hần nói: "Muội muội này rất khí phách . Có lẽ Vân Tuyết muội muội thù mị hơn . . . Hải ca từ nay về sau chúng ta là thân thích ." Hải Vân Thiên trực tiếp không nhìn hần. Ở bốn phía đều có tuyệt đỉnh cường giả, mà chính giữa càng có nhiều cao thủ phi phàm ngồi xếp bằng. Một người cường giả tóc tím mặc dù đang đưa lưng về phía Tiêu Thần. Nhưng hần liếc mắt liền nhận ra đó là Đấu Thần Vương, một vương giả khủng bố đạt tới cảnh giới Chí Nhân. Mà ở bên cạnh hần còn có một vị vương giả. Mặt mày hung ác. Tóc đỏ như máu. Sánh cùng Tu La có một không hai trong truyền thuyết. Không hề nghi ngờ đó là Tu La vương, một tồn tại ngang vai ngang vế cùng Đấu Thần Vương . Tại cách đó không xa là một người thiếu nữ Đọa Lạc Thiên Sứ tộc. Da thịt trắng nõn. Một đôi cánh đen nhánh như mực nhanh nhẹn vô. Mâu trắng hay đen đều làm nổi bật khiến dung nhan quyến rũ điên đảo chúng sinh của nàng càng thêm mê hoặc lòng người. Mà ở cách đó không xa có một thiếu nữ khí chất hoàn toàn trái ngược với nàng ta. Một đôi cánh trắng nõn vô cùng linh hoạt, cả người phát ra một loại khí tức thần thánh. Đây là một cường giả Thiên Sứ tộc. Hoàng Kim Sư Tử Vương không ngờ cũng đến. Hần coi như bên cạnh không có người cứ ngồi tĩnh tọa ở chỗ giữa, chung quanh con mắt thứ ba dựng thẳng có thần quang chớp chờn, giống như thần hỏa đang thiêu đốt. Hần không nhìn người khác. Thậm chí cũng không thèm để ý tới Đấu Thần Vương cùng Tu La vương. Khu vực ở giữa tổng cộng có gần hai mươi vị cường giả, đại đa số đều là dị tộc vương. Vên vẹn có số ít vài cường giả Nhân tộc, nhưng mà tất cả Tiêu Thần không nhận ra. Ở chính phương bắc, cũng là hướng mà tiểu thế giới này kéo dài đến, ngoại trừ có một con suối chậm rãi chảy xuôi ra ngoài thì phía trước mờ mờ ảo ảo vô phương thấy rõ,

có những trận sương mù đang lượn lờ. Mọi người chờ đợi ở chỗ này. Tựa hồ tất cả đang chờ đợi. Đúng lúc ấy thì Kim Tam Ưc đã đi tới, sau khi nhìn thì chạy tới Tiêu Thần hỏi: "Huynh đệ từ chỗ nào tới? Nhìn rất lạ mặt ."

"Tiểu đệ một mực ẩn tu trong thâm sơn, mấy ngày gần đây mới ra ngoài đi lại. Không nghĩ Cửu Châu đã sớm đại biến dạng." Kim Tam Ưc nghe vậy lập tức cho là đụng phải loại hậu bối kém cỏi mới ra đời, hân lập tức vô cùng nhiệt tình. Nói chuyện phi thường trôi chảy, lời kéo: "Huynh đệ duyên phận a. Ta tên là Kim Tam Ưc. Đúng là mới gặp đã thân, trong nhà có thể có tỷ muội. A, đừng hiểu lầm. Không có cũng không phải căng thẳng . . ."

Tiêu Thần rất muốn chặt gậy hai chân hắn. Có điều bây giờ còn không phải lúc bại lộ thân phận, gia hỏa này quả nhiên bản tính khó đối. "Kim huynh có biết nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Vì sao tụ tập nhiều cao thủ như vậy?" "Hắc, đây là một di tích viễn cổ, khác biệt không thể nhiều lời. Đến lúc đó người đi theo ca đi, cam đoan người sẽ có nhiều thu hoạch. Biết không. Phía trước đã bị một con Tuyết Bạch Tiểu Thú chiếm lĩnh. Cái tiểu quỷ hay khóc kia cùng ta có giao tình cũ." Để lời kéo tay chân người mới, Kim Tam Ưc nói đặc biệt có thứ tự, tuyệt không nói lắp. Đúng lúc này. Một cơn gió mạnh bắt đầu nổi lên làm làn sương mù trước kia bị thổi tản mát một chút, Tiêu Thần lập tức thấy được cảnh tượng nơi đó. Dĩ nhiên thực sự là Kha Kha. Nó lấy Thất Nhạc Viên để chặn đứng thế giới phía trước. Giờ phút này. Tuyết Bạch Tiểu Thú đang ở khò khò ngủ say sưa. Thất Nhạc Viên mở ra đã ngăn chặn đường đi của mọi người. Trong khu vườn khiến Bán Tổ đều phải mất đi nét tươi cười trông đầy Thiên Địa Linh Túy. Mà ở vùng đất bên mép gần nhất của Thất Nhạc Viên càng có nhiều Thiên Địa Linh Túy mới trông. Trong một cái hồ nhỏ có một gốc cây hoa sen thật lớn. Hào quang vạn đạo. Ráng lành ngàn tia làm cho nơi đó nổi bật thành một vùng sáng lạn. Trong đài sen cực lớn dưới lớp vỏ màu đen có những hạt long lanh trong suốt. Hương thơm theo gió thổi đến làm cho người ta hơi bị say mê. Ngoài ra, một gốc cây tùng cổ thụ giống như ngọc bích điêu khắc mà thành. Nó sinh trưởng ở bên hồ, trông cao lớn rần rỏi, treo đầy quả tùng. Hương tùng xông vào mũi, những hạt giống từ trong từng quả tùng hình tháp đều lấp lánh đủ màu, vừa nhìn liền biết là tuyệt phẩm. Tuyệt không

phải vật phàm. Có thể được khắc tinh của Thiên Địa Linh Túy ---- Tuyết Bạch Tiểu Thú coi trọng, hơn nữa tự mình trồng vào trong Thất Nhạc Viên thì đương nhiên không phải giống tiên tầm thường. Mà hai bên nó đều có một gốc cây Bàn Đào cổ thụ cành lá cứng cáp như Cầu Long. Nó đứng thẳng vươn lên bầu trời cao trên trăm mét. Có vô số rắng lành lặn lờ, trên cành trĩu trĩu những quả lớn. Những quả bàn đào đỏ tươi óng ánh treo đầy trên cây, cùng với gió nhẹ thổi tới thì mùi hương xông vào mũi. Không hề nghi ngờ, gốc đào tổ trong vườn cũng bị tiểu gia hỏa tham ăn kia đào đi, đem trồng vào vào trong vườn của mình. Kim Tam Ưc vừa hâm mộ, vừa ghen ghét nói: "Đây đây đây chính là cây bàn đào tổ vạn năm nở hoa, vạn năm kết quả, vạn năm mới chín." Cây bàn đào tổ mọc rất tốt trong Thất Nhạc Viên, toàn thân lóe ra hào quang, trên khắp cây đào cũng có không biết bao nhiêu tiên đào. Ngay cả là ngày ngày ăn thì cũng cũng đủ cho tiểu tử kia ăn được mấy năm . Dưới gốc Bàn Đào cổ thụ có không ít quả từng cùng đài sen. Càng có không ít hạt bàn đào. Tuyết Bạch Tiểu Thú tiểu bụng căng tròn phập phồng đang khò khò ngủ vui. Bên cạnh nó. Vẫn còn dựng một cái thẻ bài gỗ, trên đó xiêu xiêu vẹo vẹo có khắc một hàng chữ: biểu tài đình tài vương ngã mục thùy giác. Tiêu Thần nhìn hồi lâu mới hiểu ra ý tứ trên bảng, dĩ nhiên là: chớ quấy rầy ta ngủ. Nhưng mà hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia quá lợi hại , quả thật không hổ là nét bút do Tiểu quỷ tự tay viết. Tiêu Thần lập tức thiếu chút nữa cười ra thành tiếng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 392: Viễn cổ di tích

Những chữ khắc xiêu xiêu vẹo vẹo trên thẻ gỗ kia thật sự làm cho người ta buồn cười. Trong Thất Nhạc Viên mọc đầy Thiên Địa Linh Túy. Cái bụng nhỏ của Tuyết Bạch Tiểu Thú tròn căng, da lông sáng bóng trơn láng đang

ngủ say sưa dưới gốc Bàn Đào. Tiểu tử kia bị người ta vây xem nhưng chẳng hề để ý, ngủ cực kì ngon lành. Nhìn những chữ khắc xiêu xiêu vẹo vẹo này trên thẻ gỗ mà đám dị tộc vương hoàn toàn không còn cách nào khác. Tuyết Bạch Tiểu Thú rõ ràng là muốn dây dưa với bọn họ. Tiểu tử kia quanh thân sáng lóng lánh, bình an không việc gì, tạm thời vẫn còn rất khá. Tiêu Thần hoàn toàn yên lòng. Có lẽ phải nói Kha Kha quá khá không sai, những gốc Thiên Địa Linh Túy kia trong Thất Nhạc Viên không chỉ có là nhờ Bán Tổ linh khí hóa thành kỳ thụ, còn có những cây Tử Toàn Âm Mộc, cây thiên thần, càng có rất nhiều loài cây chưa từng thấy, những bảo thụ chưa hề thấy. Đều là do nó thu hoạch qua nhiều năm như vậy. Thông qua Kim Tam Ưc nhỏ giọng thì thầm, Tiêu Thần hiểu rõ một chút tình huống của Kha Kha. Những năm gần đây, tiểu tử kia một mực ở trong loại cuộc sống ẩn cư. Ngẫu nhiên bị người phát hiện là nó sẽ lập tức dời đi nơi khác, có thể nói khá khiêm tốn. Mặc dù cũng mấy lần gặp nạn, nhưng Tiểu quỷ cuối cùng với bản lĩnh cường đại đã bình an tránh thoát kiếp nạn. Rất nhiều người đều muốn tìm nó, nhưng lại khó lòng tìm ra tung tích nó. Nếu như không phải chỗ viên cổ di tích này bị phá vỡ phong ấn, đại lượng linh khí tiết ra ngoài đã thu hút nó đến nơi này thì không biết bao nhiêu thiếu niên mới có thể nhìn thấy nó. Chỗ viên cổ di tích này không phải chuyện đùa. Sau khi bị một người dị tộc vương giả ngẫu nhiên phát hiện làm cho các vị vương vội vàng đến. Không biết do loại nguyên nhân nào mà cường giả trăm tộc phi thường coi trọng đối với nơi đây, đều vội vàng tìm đủ loại lý do để nói nơi đây thuộc về chính tộc của mình. Lệ Nhân tộc bảo nơi này chính là vùng đất khởi nguồn của bọn họ; Tu La tộc thì nói nơi này là chỗ bọn họ sinh ra; Cự Long thần thánh tộc tuyên bố nơi này chính là cố hương loài rồng; Cự Nhân tộc thì nói nơi này là quê cha đất tổ bọn họ; Thiên Sư tộc phân trần nơi đây chính là Di chỉ thiên đường cổ; Đấu Thần Tộc thẳng thừng gọi nơi này là dải thiên hà Đấu Thần . . . Bất kể bọn họ tranh chấp như thế nào đều không thể thay đổi một chuyện thực. Nơi đây bị một con tiểu thú nhanh chân đến trước. Qua nhiều năm như vậy. Tiểu thú đáng thương vốn một mực với cuộc sống lang bạt kỳ hồ, nhưng lần này đây nó lại có một lần ngang ngược hiếm có. Đối mặt Đại quân dị tộc Vương tới

gần, nó kiên quyết không lùi lại. Đánh không lại những người này, nó liền trốn ở trong Thất Nhạc Viên không ra. Tạm thời gọi ra thần viên chặn con đường phía trước thì ai cũng dừng nghĩ vượt qua. Nhiều năm qua tiểu thú đáng thương một mực vâng theo lời khuyên bảo của Tiêu Thần khi còn sống đối với nó. Không đạt tới cảnh giới Bán Tổ thì không ra ngoài gây chuyện. Lần này sợ dĩ nó bắt đầu cường ngạnh hiểm có chủ yếu là Thiên Địa Linh Túy nơi này đối với Tiểu quỷ tham ăn có sự dụ dỗ quá lớn. Nói cái gì nó cũng không nguyện từ bỏ. Tiêu Thần không có khả năng hiện tại đi đến nhận biết cùng Kha Kha. Vội vàng như thế cũng không thể giúp được điều gì. Chỉ có thể bại lộ vô ích mà thôi. Còn không bằng lẳng lặng quan sát chờ đợi thời cơ thỏa đáng thì ra tay. "Ngao rống. . ." "Phanh " Đầu tiên là một tiếng Cự Long thần thánh gầm rống ngăn ngừa, rồi sau đó là âm thanh va đập kịch liệt. Một con Dực Long khổng lồ xoay quanh ở tầng trời thấp bị thiếu nữ Tuyết Vũ xinh đẹp động lòng người giết chết rơi xuống. Không thể không nói, sức mạnh của Bạch y thiếu nữ làm Tiêu Thần đều táp lười. Nàng giống như vị thần linh hoạt kỳ ảo, đôi chân ngọc trắng như tuyết để trần đứng ở trong dòng nước suối, hoàn toàn là bằng vào một cổ lực vô hình kết hợp khí thể vô cùng mạnh mẽ đã đánh gục con Cự Long kia. "Ngao rống. . ." Trên bầu trời hơn mười con Cự Long vô cùng phẫn nộ, thân thể khổng lồ múa lượn như những đám mây che khuất bầu trời. "Tuyết Vũ người khinh người quá đáng. . ." "Loài người hèn mọn, đến cả người dám khinh thường uy nghiêm của Long Tộc. . ." Đối mặt với tiếng long rống to lớn, Tuyết Vũ trực tiếp bay lên trời, quát: "Ồn ào!" Không ngờ lại đè ép được âm thanh của hơn mười con Cự Long. Kim Tam Ước co rụt cổ lại, cảm giác lưng đều lạnh buốt. Hắn nhỏ giọng nói thầm: "Ta cảm giác Vũ muội muội nên gọi là Long Nữ. . . So sánh Long Tộc còn mạnh mẽ hơn ." Trên bầu trời xuất hiện một vòng thần quang sáng lạn, lấy Tuyết Vũ làm trung tâm xuất ra dập dờn từng đạo rung động như gợn sóng, hào quang ngút trời, phát ra rõ ràng âm thanh của tự nhiên. Đây là Tuyết Đối Cấm Không! Tất cả Cự Long thần thánh đều bị bao phủ ở bên trong, lập tức khiến cho những con vật to lớn này như rơi vào vũng bùn, tiếp theo một con Cự Long chia năm xẻ bảy, rồi sau đó rơi xuống. Vương giả Chiến tộc Cảnh

Bồ bay lên trời, cánh tay phải hóa thành một thanh Thiên Kiếm bổ tới không trung. Hào quang rung động dập dờn lấy Tuyết Vũ là trung tâm bị xé rách tạo thành một cái lỗ hổng lớn, hơn mười con Cự Long còn lại chật vật chạy ra. Hai cường giả bắt đầu giăng co trên bầu trời. Xoẹt Hoàng kim thần quang bạo phát ra đầy trời, Hoàng Kim Cự Nhân vương vô cùng khổng lồ cầm trong tay Hoàng kim Chiến phủ (lưỡi búa) vọt lên trời cao, bắt đầu giăng co cùng Chiến Vương Cảnh Bồ, dĩ nhiên hấn đứng ở một bên Tuyết Vũ. Xoẹt xoẹt Bóng người liên tục chớp động, Hoàng Toàn khô lâu đảo Khô Lâu bay vút lên trời, đứng thẳng bên người Chiến Vương. Đồng thời, Triệu Trọng Dương xem ra có chút ngây thơ cũng bay lên trời, đứng thẳng bên người Hoàng Kim Cự Nhân vương cùng Tuyết Vũ. Không lâu sau trên bầu trời liền có hơn mười đạo nhân ảnh, chia làm hai đại trận doanh giăng co, đại chiến hết sức căng thẳng. Tiêu Thần rất kinh ngạc, thật không ngờ trong trăm tộc lại có một số chủng tộc kết minh cùng Nhân tộc. Có điều nhìn thế nào cũng giống như là một loại kết hợp tạm thời về lợi ích. Mục đích của mọi người đều là vì bí mật ở chỗ sâu trong phiến viễn cổ di tích này. "Y nha, lại đánh nhau . . ." Từ trong Thất Nhạc Viên truyền đến âm thanh mềm mại mà lại non nớt, Tuyết Bạch Tiểu Thú Kha Kha mơ mơ màng màng ngồi lên. Nó vuốt vuốt mắt to, tựa như là đang phản đối khi quơ quơ cái thẻ gỗ có khắc mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia. Trên bầu trời Chiến Vương Cảnh Bồ nhìn quét tứ phương mà nói: "Chúng ta hẳn là đồng tâm hợp lực, giết chết con Tuyết Bạch Tiểu Thú kia, về phần ân oán giữa chúng ta thì hiện tại động thủ hơi sớm. . ." "Chiến Vương nói rất đúng, chỉ có con tiểu thú kia ngăn đường đi của chúng ta. Hẳn là trước tiên giải quyết nó." Hoàng Toàn khô lâu cũng phụ họa theo. Hoàng Kim Cự Nhân vương cười lạnh nói: "Nó mặc dù chặn đứng đường đi của chúng ta, nhưng luôn đi ở đằng trước nên cũng phá vỡ rất nhiều cấm chế cho chúng ta. Chúng ta tới đây đều tìm kiếm báu vật tổ tiên thất lạc ở chỗ này. Bởi vì huyết mạch giới hạn mà con tiểu thú kia vô luận như thế nào cũng không cách nào lấy được bảo vật các tộc chúng ta." Cự Nhân tộc vương giả sở dĩ nói như vậy, hoàn toàn là vì lôi kéo Kha Kha, để nghịch thiên tiểu thú này gia nhập trận doanh phe mình. "Người sao biết nơi này không có cơ duyên khác. Nếu như để nó

luôn đi ở phía trước, đến lúc đó chúng ta đều phải hối hận." Chiến Vương Cảnh Bồ cười lạnh liên tục. "Y nha y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú thở hỗn hển, từ trong Thất Nhạc Viên phóng ra từng đạo Thất Thái Hà Quang quét về hướng trên bầu trời. Các dị tộc vương phe Cảnh Bồ nhất tề dốc lực xuất thủ ngăn cản thất thái thần quang, trên bầu trời lập tức hoàn toàn đại loạn. Đám người Hoàng Kim Cự Nhân vương, Triệu Trọng Dương vội vàng bắt đầu xuất thủ, hỗn chiến bộc phát. Trên bầu trời kiếm khí tung hoành kích động, phép tắc thần thông nở rộ chói lọi, đầy trời đều là hào quang ráng lạnh, hư không như hoàn toàn bị năng lượng sóng biển nuốt sống. Tất cả vương giả xông lên trời cao đều tung ra tuyệt học, tư thế đúng là bất kể sống chết. Theo như bọn họ nói là vì tranh đoạt bảo tàng trong viễn cổ di tích, không bằng nói là vì giải quyết ân oán giữa các tộc. Ai nấy đều nhao nhao ra tay nhằm hướng chủng tộc mình căm thù. Tiêu Thần đứng thật xa ngắm nhìn, phát hiện Triệu Trọng Dương kia không phải chỉ đáng sợ bình thường. Mặc dù xem ra còn có chút ngây thơ, nhưng mà chiến lực làm cho người ta vô cùng sợ hãi, tất cả huyết đạo quanh thân đều phát ra thần quang không gì sánh nổi. Ngay cả là hắc chỉ đứng bất động ở nơi đó cũng có thể giết địch, toàn thân cao thấp mỗi một tắc da thịt đều ẩn chứa lực lượng khủng bố. Mỗi một đạo thần quang đều đánh xuyên qua hư không, không ai có khả năng đại chiến gần người cùng hắc chỉ. Một kẻ địch hay một nhóm kẻ địch với hắc chỉ mà nói thì cũng không phải khác gì rất lớn. Hơn mười con Cự Long thần thánh trên bầu trời kia cơ hồ đều là bị một tay hắc chỉ giết chết trong nháy mắt. Hơn mười con vật khổng lồ to lớn đều bị xuyên thủng thân thể, quay cuồng ngã rầm trên mặt đất. Tiểu thú Kha Kha thấy song phương đại chiến thì yên tĩnh trở lại, tựa hồ đối với điều này nó đã tập mãi thành thói quen. Tiêu Thần cũng chấn động trong lòng, hắc chỉ tinh luyện Sinh Mệnh Nguyên Dịch để sống lại, hiện tại không phải là cơ hội sao? Nhìn qua mấy Thiên vương hùng mạnh của các chủng tộc như Đấu Thần, Tu La vẫn đồ sộ bất động, hắc chỉ bước dài đi về hướng trung tâm trận đánh. Thi thể hơn mười con Cự Long bị hắc chỉ thu vào trong không gian Giới Chỉ. Đương nhiên đó là Giới Chỉ mới mang đến từ Tử Giới, còn chiếc ban đầu kia khi mang thân rỗng vượt giới thì đã nát bấy. Hắc chỉ hành động như vậy khiến mọi người hơi

không giải thích được, chỉ có Hoàng Toàn khô lâu trên bầu trời thì hơi ảo não, vốn những thứ này đều là mục tiêu của nó. Không để ý tới mọi người trong cuộc chiến, Tiêu Thần lại tránh ra xa, ở ngoài mười dặm bắt đầu luyện hóa thần dịch. Sau ba canh giờ, toàn bộ sinh mệnh tinh khí của một con Cự Long thần thánh khổng lồ đều bị luyện hóa hết, đồng thời bộ phận hồn lực cũng bị Tiêu Thần hấp thu. Nhìn thần dịch trong suốt trong bình sứ, trong lòng Tiêu Thần dâng lên một cảm giác thu hoạch. Có lẽ mấy chục bình thần dịch như vậy liền có thể làm cho hắn sống lại đích thực. Hắn lại bay dựng lên, nhanh chóng phóng đi hướng về bên trong. Đại chiến đã sớm kết thúc, mọi người lại xuất phát lần nữa. Bởi vì tiểu thú Kha Kha đã thu hồi Thất Nhạc Viên, đi tiếp về hướng chỗ sâu trong viễn cổ di tích. Phiến viễn cổ di tích này cũng không biết sâu thẳm ra sao. Mọi người lúc đi lúc dừng, liên tục mấy ngày cũng không đi tới điểm cuối. Ngoại trừ Tuyết Bạch Tiểu Thú lại thu hoạch hai gốc Linh Căn ra, các vị vương vẫn không có bất cứ thu hoạch gì. Trong mấy ngày này, Tiêu Thần luyện hóa toàn bộ thi thể hơn mười con Cự Long thần thánh thành Thần Dịch. Hơn nữa, hắn hoàn toàn hấp thu chúng nên vẹn vẹn có mấy ngày mà hồn lực hắn liền lớn mạnh một chút, mà khí tức sự sống quanh thân càng thêm cường thịnh hơn. Rõ ràng hắn đã có khả năng cảm giác được, mức phù hợp cùng thiên địa linh khí cao hơn, không ngờ đã dần dần hoàn toàn có khả năng vận chuyển Thiên Bi Cổ Pháp. Hỏa Chủng đã sớm tràn ra từ trong đầu lâu, hình thành linh hồn dáng người bám vào theo Hoàng Toàn cốt thể. Hồn lực cường thịnh như là huyết nhục càng phát ra hùng hậu, từ từ cô đọng. Đến ngày thứ năm, các vị vương có phát hiện kinh người trong viễn cổ di tích. Một tòa thạch tháp vĩ đại đứng sừng sững tại Tịnh Thổ phía trước. Nó cao chừng mấy trăm trượng, trên bề mặt có lực lượng phong ấn cường đại. Tiểu thú Kha Kha chẳng hề để ý mà trực tiếp bỏ qua, căn bản không có ý tranh đoạt. Khi các vị vương mãnh liệt dùng lực oanh kích, rốt cục đánh nát thạch tháp thì một đạo cầu vồng động trời phóng lên cao. Không ngờ trong thạch tháp lại phong ấn một thanh Chiến Kiếm! Mấy chục bóng dáng phóng lên cao, tất cả hướng về Chiến Kiếm cùng truy đuổi. Tiêu Thần đi ở phía sau cùng, trong khoảnh khắc nhìn thấy tất cả điều này thì thần sắc lập tức bắt đầu

nặng trĩu. Thanh Chiến Kiếm này cùng vài thanh Chiến Kiếm mà hấn đánh mất tại Tử Thành không có gì không giống. Cùng với hai mươi bốn thanh cầm ở pho tượng đá trên thế gian cũng có thể nói không có khác nhau chút nào. Nhưng thanh này quyết không phải là những thanh trước đây đã nhìn thấy, bởi vì nó bị phong ấn trong thạch tháp tại chỗ này cũng không biết đã bao nhiêu năm. Như thế rốt cuộc có bao nhiêu thanh Chiến Kiếm ? Chẳng lẽ đúng như Thanh Liên thiên nữ đã phán đoán, tổng cộng có năm mươi. Họ mới dùng có bốn mươi chín thanh, nếu là như thế thì thanh Chiến Kiếm này có lai lịch cùng uy lực không thể tưởng tượng . Chỗ viễn cổ di tích thần bí này, thật không biết có những bí mật như thế nào. Hiện tại tựa hồ vẫn còn ở bên vùng đất ngoài rìa mà cũng đã có cổ binh Chiến Kiếm bọc này xuất hiện. Vậy chỗ sâu nhất có thể nghĩ, lớp màn che thần bí chẳng qua vừa mới lộ ra một góc mà thôi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 393: Chiến trường máu chảy

Kiểm hóa thành chiếc cầu vồng động trời bay đi. Mười mấy tên dị tộc vương cùng nhân loại phi lên không trung, lập tức như là có mười mấy ngôi sao băng xẹt qua, ánh sáng lóng lánh chiếu rọi tới tận phía chân trời. Tiểu thú vốn chẳng hề để ý, đến khoảnh khắc nhìn thấy Chiến Kiếm lập tức nước mắt giàn dụa. Hàng lông mi thật dài chớp chớp, nước mắt lập tức liền nhỏ giọt xuống. Tuyết Bạch Tiểu Thú khóc lớn giống như đứa trẻ đang đau lòng. Năm đó, Tiêu Thần cũng nằm trong tay thanh Chiến Kiếm như vậy mà tung hoành thiên hạ, đánh đâu thắng đó. Giờ phút này nhìn vật nhớ tới người. Tiểu gia hỏa kia nhớ lại chuyện cũ lập tức bắt đầu đau khổ. "Y nha. Ô ô." Nó nức nở rồi vọt lên trời. Hóa thành một đạo hào quang trắng lợt vào trong cuộc chiến. Mười mấy tên dị tộc vương lập tức cả kinh. Nói về lực công kích có tính hủy diệt thì chúng cũng không phát hiện thấy trên người tiểu thú. Nhưng mà nếu bàn về khó chơi thì chẳng ai hơn nó. Thất Thái thần quang vừa ra, không người nào dám dễ dàng tranh giành cùng. Còn có Thất Nhạc Viên kia có thể phong khốn tất cả cao thủ, khiến cho Bán Tổ đều phải mất đi nét tươi cười. Một khi bị hút vào đó thì tuy là cường giả cũng phải hóa thành con kiến hôi. Tiểu thú thương tâm khóc lớn chỉ có một mục tiêu. Đó chính là Chiến Kiếm. Hồi tưởng bao chuyện ngày xưa mà hai mắt nó đầm lệ. Chiến Kiếm đã bị mười mấy tên dị tộc vương vây quanh ở trên bầu trời. Nhưng khi Kha Kha ôm Thất Nhạc Viên vọt tới làm các vị vương không thể không tránh lui. Vạn nhất bị hút vào đó thì tuyệt đối là kết cục Phượng Hoàng trụ lông. "Mau ngăn cản nó, cùng nhau giết nó đi." Chiến Vương Cảnh Bồ hét lớn mà dẫn đầu công kích. Mái tóc rối bời của hắn tung bay. Chiến lực như sóng xô bờ phát động ở trên bầu trời những cơn sóng năng lượng vô biên mãnh liệt menh mông quét mạnh về hướng tiểu thú. Một chưởng đánh ra, chín cơn sóng lớn đáng sợ ập tới. Đợt sau mạnh hơn

đột trước không ngờ lại có xu thế công phá Thất Thái Hà Quang bao phủ bên ngoài thân tiểu thú. Các dị tộc vương khác cũng vội vàng ra tay. Mặc dù bọn họ không trải qua đại kiếp nguy thần năm đó. Nhưng là đối với đủ loại đồn đại về Chiến Kiếm thì đều biết rất rõ. Ai cũng muốn chiếm nó làm của riêng. Hoàng Toàn khô lâu gầm lên một tiếng. Một biển xương trắng hiện ra cùng với dao động tinh thần tương tự Thiên Âm chữ " Ông" gầm rú tựa biển động cuốn về hướng Kha Kha. Biển xương trắng kia lại như là có sinh mệnh, những khối bạch cốt lao ra tựa như ngàn vạn quỷ trảo chụp vào Tiểu Thú. Đọa Lạc Thiên Sư vương với một đám vây cánh màu đen xé rách hư không phóng đại vô hạn, quả thực muốn che kín trời. Bóng hình xinh đẹp diên đảo chúng sinh đứng yên trong hư không nhưng một đôi cánh đen lại giống như thiên đao chém xuống cắt nát với sự sắc bén có một không hai tuyệt không thể ngăn cản. Ngay cả là Hoàng kim nhân Cự Nhân Vương trước đây muốn lôi kéo Kha Kha cũng xuất thủ , bởi vì Chiến Kiếm chính là một món chí bảo đích thực nghịch thiên. Cho dù là ai sau khi hiểu rõ bí mật trong đó cũng muốn ra tay tranh đoạt. Cự Nhân Vương cao hơn mười thước toàn thân vàng óng ánh giống như là kim loại hoàng kim đúc mà thành. Dầu chỉ cao có hơn mười thước mà nó mang theo một khí phách nuốt sơn hà, tay hươu Chiến Phủ (búa) nặng hơn mười vạn cân đánh xuống. Quả là diên cuồng dã đến cực đỉnh làm bầu trời lập tức vỡ vụn, khí thế kia chưa từng có từ trước đến nay làm cho linh hồn người ta đều phải run rẩy. Các vị vương vội vàng ra tay. Tiểu Thú mặc dù bản tính tinh thuần hiền lành nhưng cũng không ngu dốt. Qua nhiều năm tránh né đủ loại kiếp nạn làm nó đã sớm biến thành vô cùng tinh quái. Tuy rằng đang đau lòng khóc lớn nhưng nó vẫn biết đề phòng. Nhiều cường giả như vậy ra tay khiến nó cũng không dám đi chống chọi. Trước tiên trốn vào Thất Nhạc Viên, trên đầu còn hiện lên một gốc cây Thánh Thụ. Ngàn vạn đạo ráng lành đã chém nát bấy những chùm tia sáng ngẫu nhiên đánh sâu được vào trong Thất Nhạc Viên. Năng lượng của các vị vương đánh vào trong Thất Nhạc Viên căn bản khó có thể đủ thương mảy may đến tiểu thú, bởi Thần viên trước tiên đã hóa giải tất cả công kích. Mà khi Kha Kha đã bay vào giữa cuộc chiến, nhằm hướng thanh Chiến Kiếm bị cứng đờ phóng tới thì mắt thấy nó sắp giành được

Chiến Kiếm. "Thời gian đảo lưu!" Đúng lúc này Chiến Vương Cảnh Bồ hét lớn. Cả khu vực chỗ hắn đứng lập tức hóa thành một cõi Hư Vô. Không gian phẳng phất đã bị chôn vùi. Dĩ nhiên muốn cho nơi đó trở về hỗn độn. Một chùm tia sáng đáng sợ bỗng nhiên quét về hướng Tiểu Thú. Tất cả mọi người kinh hãi vô cùng. Chiến tộc quả thật là một chủng tộc đáng sợ. Tứ đại vương mạch cũng có được thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi. Chiến Vương Cảnh Bồ dĩ nhiên có thể làm cho thời gian đảo lưu. Thật sự nghe rợn cả người. Qui luật thời gian chính là qui tắc thần kì. Mọi người đều biết rõ. Nhưng mà bình thường cũng chỉ là làm thời gian dừng lại hoặc là gia tốc trôi đi. Có rất ít người có thể làm cho thời gian đảo lưu. Bởi vì đó thật sự thật là đáng sợ, vượt ra ngoài lẽ thường. Nếu mà thật sự làm được thì có thể nói là thần thông vô địch. Cõi "Hư Vô" kia bao phủ không gian chỗ Kha Kha. Không phải lọt vào trong Thất Nhạc Viên mà là tác dụng lên vùng trời kia. Muốn hoàn toàn đánh nơi đó quay về trạng thái Nguyên Thủy hỗn độn. Tất cả mọi người biết loại thần thông đảo lưu thời gian. Vẻn vẹn có thể tác dụng một khu vực nhỏ chứ không có khả năng đích thực che khuất bầu trời ở trong đại thế giới. Nếu không thật sự có khả năng nghịch thiên. Nhưng tuy là như thế thì để hủy diệt một địch thủ cũng đủ. Tiểu Thú tựa hồ căn bản không sợ hãi. Nó lau nước mắt, chẳng hề để ý huy động nanh vuốt tiểu thú. Thất thải hào quang phóng ra sáng lạn chói mắt, nó lao ra khỏi Thất Nhạc Viên va chạm vào thần thông đảo lưu thời gian. Bảo thụ trôi nổi tại đỉnh đầu Kha Kha càng vô cùng kì diệu, không ngờ nó bắt đầu thu nạp lực lượng thời gian. Cái cây nhỏ mặc dù cao không quá bàn tay, nhưng thân cây to bằng ngón cái lại vô cùng cứng cáp. Chỉ hơi co lại giống như thân Tổ Long, các loại lá Mặc Ngọc điệp Bạch Ngọc điệp Bích Ngọc điệp Kim Ngọc điệp Xích Ngọc điệp trên cây sáng lên lấp lánh. Chúng trút xuống ngàn vạn đạo ráng lành để thu nạp toàn bộ lực lượng thời gian lan đến. Mọi người trợn mắt há hốc mồm. Tiểu Thú không ngờ chặn được thần thông "Thời gian đảo lưu". Xoẹt Hào quang lóe lên. Nó bắt được Chiến Kiếm rồi cắm ở trong Thất Nhạc Viên. Chiến Vương Cảnh Bồ mặc dù thất bại, nhưng cũng không có lộ ra chút nào về bại tướng. Tất cả mọi người có ý sợ hãi trong lòng. Đây là một địch thủ cực kỳ nguy hiểm, "Thời gian đảo lưu" có thể

nói là thần thông cực phẩm. Mọi người không có Thất Nhạc Viên của Tiểu Thú nên rất khó hạ được loại thần thông thời gian đáng sợ. Hơn nữa Chiến tộc trứ danh hậu thế về chiến kỹ cuồng lực. Ngoại trừ mấy người Đấu Thần Vương Tu La vương thì e là không có bao nhiêu người dám tranh giành cùng Chiến Vương Cảnh Bồ. Tiểu Thú nhìn Chiến Kiếm, nó không rơi lệ nữa. Rồi sau đó mở Thất Nhạc Viên ra để mở đường chạy ra khỏi vòng vây, bay về hướng bầu trời xa. Ở trong quá trình này. Đấu vương Tu La vương một mực không ra tay. Cứ yên lặng đánh giá thực lực tiểu thú. Những người khác thấy cường giả Thiên vương cảnh giới Chí Nhân cũng không ra tay liền cũng không có ý ngăn trở. Đọa Lạc Thiên Sư vương cực kì quyến rũ, vô cùng tiếc rẻ than thở: "Đáng tiếc a. Một thanh Chiến Kiếm tuyệt thế. Mà chúng ta chỉ gặp thoáng qua như vậy ." Nghĩ Tộc vương giả nửa người nửa kiến mặt mày hung ác lắc đầu nói: "Ngay cả đúng vậy cũng không tác dụng mấy. Không thu thập toàn bộ Chiến Kiếm thì đó chỉ là một thanh lợi khí mà thôi. Không có bất cứ tác dụng đặc biệt gì." Thiên Sư vương thân thể xinh xắn, có thể nói xinh đẹp tuyệt thế. Vóc người trắng như tuyết với đôi gò cao vút đang nắm chặt eo thon nhỏ, tất cả lửa lò ra hơn phân nửa đang tỏa sáng lộng lẫy mê hoặc người ta. Nàng cười khẽ quay sang hỏi Đấu Thần Vương một mực trầm lặng không nói: "Thiên vương có biết rốt cuộc có bao nhiêu thanh Chiến Kiếm?" Mái tóc tím của Đấu Thần Vương rồi bù phủ xuống trước ngực sau lưng đã che chắn hơn phân nửa khuôn mặt trông vô cùng tùy hứng. Cao thủ Thiên vương cảnh giới Chí Nhân phát ra khí thế vô hình khiến trong lòng dị tộc vương cảnh giới Ngư Dực cũng có một cơn áp lực. "Tổng cộng có năm mươi. Người ta dùng bốn mươi chín. Chiến Kiếm này đúc theo như vậy." Trong lòng Dị tộc vương đều rất giật mình. Thật không ngờ lại có nhiều kiếm như vậy. 《 Dịch Kinh 》 có ghi chép. Cổ nhân bói quẻ có năm mươi sợi cỏ. Lưu một cây không cần chỉ dùng bốn mươi chín cây làm quẻ. Tổng cộng là năm mươi. Người ta dùng bốn mươi chín. Lấy năm mươi đại biểu cho ngàn vạn vật. Mà cái không cần là "Một quẻ thể hiện một biến số thời gian khi còn sống ." Khi sáng tỏ nguyên nhân trong đó ai nấy đều vô cùng kinh hãi. Chiến Kiếm rốt cuộc có lai lịch gì? Nếu là đúc theo như thế thì chẳng lẽ thật sự có năm mươi thanh Chiến Kiếm sao.

Sau khi tập hợp toàn bộ là chúng có thể đại biểu ngàn vạn vật? "Chiến Kiếm mà không trọn bộ thì chỉ là lợi khí. Nếu mà tập trung toàn bộ." Các vị vương vội vàng nghị luận. Tất cả mọi người biết, nếu tập trung toàn bộ Chiến Kiếm thì uy lực đó căn bản vô phương lường được. "Ta cho là không cần "Một" thanh ở trong phiên di tích này." Hoàng Toàn khô lâu nói ra không ngừng làm người ta sợ hãi, nhưng mọi người biết hẳn là được một vị Quân Vương bồi dưỡng lên nên kiến thức tự nhiên phi phạm. "Lấy năm mươi đại biểu cho ngàn vật. Mà biến số bẩm sinh kia cũng có thể lý giải là biến mất một. Biến số độc lập ở ngoài trần thế không phải ứng vào Chiến Kiếm. Dựa theo lão tổ năm đó suy đoán. Có lẽ là một cái trận đồ." Hoàng Toàn khô lâu nói tới lão tổ đương nhiên là lão khô lâu đã chết kia. Không được Chiến Kiếm cũng không sao, cái đó dù sao phải tập hợp toàn bộ mới có thể phát huy uy lực. Nhưng là nếu như thu được cái đã thất lạc ---- trận đồ kia thì không thể tưởng tượng ! "Bên ngoài ngàn vạn vật thì "Một cái đơn lẻ sẽ không hiện hình hậu thế." Tu La Thiên vương đến giờ vẫn không mở miệng lạnh lùng cắt đứt tranh luận của mọi người rồi bay lên trời. Các vị vương cũng vội vàng nhắm hướng trước bay đi. Mọi người phát hiện rằng phía trước càng ngày càng rộng lớn. Thất Nhạc Viên của Tuyết Bạch Tiểu Thú trừ phi rộng như bầu trời, nếu không căn bản không thể cắt đứt đường đi của mọi người. Đây không nghi ngờ là một tin tức tốt. Không ai ngăn cản, như vậy nếu có bảo vật thì đương nhiên chỉ phụ thuộc cơ may. Mà lúc này. Mọi người tự nhiên bắt đầu mỗi người đi một ngã. Đều tự nhắm phía bầu trời rộng lớn. Hoàng Kim Cự Nhân vương hú dài một tiếng. Phía sau có hơn mười bóng hình cao lớn hiện ra. Mười mấy tên Cự Nhân cầm trong tay trọng hình binh khí nặng gần mười vạn cân vội vã chạy đến. Thiếu nữ Thiên Sư tộc cũng gọi véo von một tiếng. Trên bầu trời bay tới một chiến đội thiên sư đông đảo chừng hơn trăm người. Những đôi cánh trong suốt tỏa thần lực mênh mông cuộn cuộn. Đây không nghi ngờ là một cỗ lực lượng cường đại. Nghĩ vương cũng kêu to một tiếng. Một đám lớn đen ngòm Nghĩ Tộc cường giả nửa người nửa yêu bay về phía khu vực này. Vương giả các tộc đều sớm có chuẩn bị. Mỗi tộc đều ẩn náu nhóm lớn cao thủ ở phía sau. Ngược lại mà nói nhân số Chiến tộc tới cũng không nhiều.

Vén vén hơn mười người mà thôi. Nhưng không người nào dám khinh thường. Tộc này là những kẻ chiến đấu trời sinh. Lấy một chống mười cũng không là vấn đề. Chiến Vương Cảnh Bồ ngăn cản Hoàng Kim Sư Tử Vương, hắc nói: "Chúng ta đồng tộc không bằng liên thủ. Ta lấy "Thời gian đảo lưu" bảo vệ cho người. Người có cũng đủ thời gian mở ra con mắt thứ ba. Vậy trong phiên di tích này chúng ta sẽ là vô địch." "Người là người. Ta là ta" Hoàng Kim Sư Tử Vương một mình bay đi. "Vương thượng. Một chi bọn họ đã mấy đời con một đến nay. Căn bản không xứng vào là tứ đại vương mạch Chiến tộc. Hà tất khách khí cùng hắc." Bên cạnh có cao thủ Chiến tộc nói. "Im đi." Chiến Vương Cảnh Bồ lạnh lùng liếc mắt kẻ kia. Trong chớp mắt các bóng dáng trên bầu trời biến mất sạch sẽ. Tất cả mọi người phóng đi về hướng chỗ sâu trong viễn cổ di tích. Được năm ngày. Trong một đầm lầy truyền đến một tiếng hét thảm. "A." Một Đọa Lạc Thiên Sư giết chết một người Thần Thánh Thiên Sư. Nó cười gằn nói: "Bông hoa trong nhà ấm có thể nào giao chiến cùng tộc ta." Nhưng mà nó vừa dứt lời thì một hào quang thần thánh liền bao phủ nó. Thiên sư bị một kích xuyên thủng thân thể sắp chết đã sử dụng chú pháp khiến nó cũng rơi vào vực sâu tử vong. Chuyện đồng dạng cũng phát sinh trong một khe núi khác. Chín tên Nghĩ Tộc cường giả vây giết một cường giả Cự Nhân tộc. Thi thể khổng lồ cao mười thước phun trào máu tươi nhuộm đỏ khe núi. Nghĩ Tộc cao thủ nghênh ngang rời đi. Nếu muốn giết chết đối thủ cạnh tranh trong viễn cổ di tích thì không nghi ngờ đó là một loại biện pháp hữu hiệu. Trong viễn cổ di tích, dưới đất trên trời đều phát sinh các vụ chém giết. Giữa các tộc mình tranh ám đấu. Đặc biệt với các chủng tộc có oán thì càng không ngừng phát sinh sự đổ máu. Phiên không gian này phảng phất đã trở thành một chốn đầu rơi máu chảy. Mà tu giả nhân loại, ngoại trừ ít ỏi mấy nhân vật tuyệt đỉnh thì phần lớn cao thủ sau này chạy tới cơ hồ chỉ trong ba ngày đầu liền bị tàn sát hết. Hôm nay Tiêu Thần thu hoạch khá phong phú. Vén vén trong nửa ngày liền nhặt được thi thể một Đọa Lạc Thiên Sư tộc và thi thể hai tên Thần Thánh Thiên Sư tộc, thi thể một Cự Nhân cùng với thi thể ba tên Nghĩ Tộc. Những cái này đều là nguyên liệu thượng hạng cho luyện hóa Sinh Mệnh Nguyên Dịch với hiệu lực càng

mạnh. Hiệu quả luyện hóa ra Thần Dịch cũng càng tốt đẹp. Hắn tìm một chỗ bí ẩn bắt đầu tĩnh tâm luyện hóa thân thể một số chủng tộc cường đại. Sau nửa đêm, khi cả bảy thi thể bị tinh luyện toàn bộ làm Thần Dịch thành công thì hắn bắt đầu lắng lắng ngồi xuống. Dem tinh hoa sinh mệnh thuần túy hấp thụ vào trong cốt thể. Năm ngày vừa qua. Hắn đã luyện hóa hấp thu hai mươi mấy bình Thần Dịch. Trên cốt thể đã xuất hiện những điểm tơ máu. Kết quả này khiến Tiêu Thần vô cùng kích động, con đường huyết nhục trọng sanh dường như đã thấy được ánh rạng đông thật sự. Có điều. Tất cả số này cũng vượt quá dự liệu của hắn. Vốn tưởng rằng chỉ mấy chục bình Sinh Mệnh Nguyên Dịch liền có thể làm cho huyết nhục của hắn trọng sanh. Nhưng hiện tại xem ra còn cần càng nhiều hơn. Đây không phải là "Xa xỉ lãng phí" bình thường nữa. Khi hắn vươn vai đứng lên thì đã đến đêm khuya. Đây là một mảnh rừng rậm rạp, những cây cổ thụ chọc trời đã che đi hết những vì sao. Đương nhiên, trên trời cũng không có trăng sao đích thực. Chẳng qua chỉ là muôn vàn hạt vẫn thạch lờ lờ phát quang mà thôi, chúng ở cách ước chừng khoảng vài ngàn trượng. Mấy ngày vừa rồi hắn cũng không ra tay. Vén vén là đi theo phía sau mọi người thu thập nguyên liệu luyện hóa Sinh Mệnh Nguyên Dịch. Nhường cho người đi phía trước đánh nhau một sống hai chết. Hắn quyết định cứ từ từ thu thập những thứ chính mình cần. Đối với Tiêu Thần trước mắt mà nói, khiêm tốn là lựa chọn tốt nhất. Trong rừng rậm đen nhánh yên tĩnh không tiếng động. Nhưng Tiêu Thần lại cảm giác được có sinh vật thường lui tới. Không ra tay tuyệt không có nghĩa là sợ phiền phức. Nếu có người đến xúc phạm thì tự nhiên phải ra đòn sấm sét. Lại là một người Chiến tộc. Hắn đang đi về hướng này. Tiêu Thần không một tiếng động ẩn núp chờ hắn đi qua rồi vung tay như đao hướng về vị trí cổ họng chém tới. Không thể không nói Chiến tộc là một chủng tộc mạnh mẽ vượt xa người thường, mặc dù dân cư rất thưa thớt nhưng mọi người đều là cường giả. Thân thể người này giống như một làn khói hơi nghiêng ngả bay ngược sang bên cạnh. Dĩ nhiên tránh thoát một đòn chết chóc. Đồng thời hắn mở miệng gào thét kêu gọi cường giả đồng tộc. "Diệt!" Bản Nguyên Thiên Âm giống như sấm rền trực tiếp khắc vào trong linh hồn cường giả Chiến tộc làm hắn văng tung tóe ngay tại chỗ. Với

khoảng cách gần như thế , không hề nghi ngờ là hình thần câu diệt. Đáng tiếc là phí mất một bình Sinh Mệnh Nguyên Dịch. "Chạy đi đâu!" Đúng lúc này Tiêu Thần nghe được tiếng gào to quen thuộc, đúng là Chiến Vương Cảnh Bồ. Bóng đen cao lớn bay tới quét đổ một tảng lớn cây rừng làm cả khu vực này nát bầy. Tiêu Thần bay ngược đi. Nhưng Chiến Vương lại giống như bóng với hình dửng mãnh không thể đỡ . Hắn quát: "Thời gian đảo lưu!" Một dao động đáng sợ mênh mông như đại dương nhằm hướng Tiêu Thần bao phủ đến. Nó muốn hóa hắn về Hư Vô. Hiện nay trên cốt thể Tiêu Thần đã sinh ra những sợi tơ máu. Thần thông năm đó mặc dù chưa thể khôi phục hết, nhưng cũng có thể sử dụng một chút kỹ xảo đơn giản. Bát Tướng cực nhanh hiện trên người, xoẹt một tiếng lướt ngang hơn mười trượng mà tránh thoát. Còn khoảnh rừng kia lập tức hóa thành Hư Vô. "Hắc hắc." Dao động tinh thần lạnh lẽo truyền đến, hắn nói: "Ta đã biết hắn đi theo ở phía sau." Hoàng Toàn khô lâu từ một phương hướng khác xuất hiện. Tiêu Thần lập tức sáng tỏ. Hắn cùng với Hoàng Toàn khô lâu có thể nói là oan gia đồng hành. Hai người đều đang thu thập thi thể cường giả nên rất hiển nhiên Hoàng Toàn khô lâu phát hiện ra một chút bí mật của hắn. Có những trận dao động của cường giả xuất hiện ở tứ phương. Đông đảo Hỏa Chung sinh vật xuất hiện ở trong rừng. Hơn mười người cường giả Chiến tộc cũng bao vây xông tới. Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn khô lâu thì càn một trước một sau dồn Tiêu Thần vào giữa. Đã chứng kiến Thời gian Đảo lưu của Chiến Vương, Tiêu Thần không muốn hiện tại liều mạng cùng bọn họ. Chờ đợi sau khi huyết nhục trọng sinh lại phân cao thấp cùng bọn họ cũng không muộn. Hiện tại đúng là thời kỳ mấu chốt để sống lại nên không cần phải ... mạo hiểm kịch chiến. Không đánh cứ lui. Bát Tướng cực nhanh mặc dù vền vẹn khôi phục một bộ phận. Nhưng là cũng là nhanh tới cực điểm. Trong khoảnh khắc liền trốn xa đi hơn một ngàn thước. Hoàng Toàn khô lâu hét lớn: "Nhất định phải giết hắn." Chiến Vương Cảnh Bồ cũng là cả kinh, nhanh như chớp giật đuôi giết theo. Hắn không phải lần đầu tiên tiếp xúc cùng Tiêu Thần. Đầu tiên là tại Yên Vũ Lâu thành Trường An. Rồi sau đó là đại chiến tại hải ngoại nên đã sớm muốn loại bỏ họa lớn này. Một đạo bóng đen xông ra từ trong rừng. Suýt nữa đánh trúng Tiêu

Thần đang vượt qua khu rừng. Đúng là Nghĩ Tộc vương giả, thiếu chút nữa là đánh lén thành công. Tiêu Thần bay dựng lên trời. Hắc vốn muốn ẩn náu trong rừng. Nhưng hiện tại hắc không dám lại mạo hiểm. Không ngờ có ba vị vương giả muốn vây giết hắc. Đây đâu phải là hiện tượng tốt lành. Chỉ khiêm tốn đi theo đuôi phía sau các cường giả lại vẫn bị ghi nhớ tên .

Nhưng mà hiện tại không có gì phải e ngại. Ngay cả không đánh lại được thì cũng có thể đào tẩu. Đột nhiên, Tiêu Thần cười lạnh. Hắc cần nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi trọng sanh. Nay chính mình bất tiện ra tay thì không bằng "Nhờ vả" người khác. Hắc bay về hướng phương tây. Đấu Thần Tộc cũng không nóng lòng xông vào chỗ sâu trong viễn cổ di tích. Trước sau không nhanh không chậm đi tới. Vậy tộc này hắc là đang ở trong dãy núi phía trước. Tiêu Thần hóa thành một chùm tia sáng, lọt vào trong chốn núi rừng này. Chiến Vương Nghĩ vương và khô lâu không biết cho nên trực tiếp xông vào. Cao thủ ba tộc càng là không kiêng nể chỗ nào theo sát mà đến.

"A " "A " Tiếng kêu thảm thiết liên tục phát ra. Một bóng đen cao lớn như thần như ma, mang theo một thanh Thần Kiếm nhỏ máu với mái tóc tím tung bay đang đại sát tứ phương. Chiến tộc tổng cộng có hơn mười tên cường giả tiến vào viễn cổ di tích. Nhưng liền trong chốc lát bị người ta chém ước chừng năm tên. Mà cao thủ Nghĩ Tộc tức thì bị chém mười mấy người. Thần Kiếm khát máu trong tay Đấu Thần Vương bổ ra mỗi kiếm đều chém bay một đầu lâu cao thủ. Còn có mấy chục cổ khô lâu bị chấn thành phần vụn. Thiên vương cường giả cảnh giới Chí Nhân quả là khủng bố gần như yêu tà. "Đấu Thần Vương người." Nghĩ vương giận dữ. "Xông vào cấm địa tộc của ta. Tử!" Đấu Thần Vương chỉ có nói một câu như vậy, thanh gươm tung ra thu vào chặt đứt toàn bộ hơn mười Nghĩ Tộc cao thủ khác chặn ngang chung quanh . Hơn trăm cổ khô lâu tức thì bị chấn hoàn toàn nát bấy. Nghĩ vương lúc ấy liền đỏ mắt xông tới "Trở về." Chiến Vương ngăn cản. Nhưng cũng đã không còn kịp nữa. Nghĩ vương vọt tới phụ cận. Nhưng kết quả bị Đấu Thần Vương cho một kiếm liền chém bay ngược lại, trong miệng liên tục thổ huyết. Tam đại vương giả đích thân tới đây. Cho dù là Đấu Thần Vương cũng không dám khinh thường. Bởi vậy trực tiếp ra đòn sát thủ. Một kích làm Nghĩ vương bị thương nặng. Nghĩ vương gào

thét, lại lần nữa phóng đi. Chiến Vương Cảnh Bồ cả kinh. Vội vàng đánh ra thần thông "Thời gian đảo lưu" công kích Đấu Thần Vương. Chiến tộc cùng Đấu Thần Tộc là kẻ thù truyền kiếp, nhưng trước mắt vẫn không phải thời khắc hai tộc tử chiến. Giờ phút này thuần túy là để cứu Nghĩ vương mà ra tay. Thần Kiếm trong tay Đấu Thần Vương khẽ vung. Muôn vàn vì sao lấp lánh ở trên không trung. Bắc Đấu Thất Tinh hiện ra ngăn chặn thần thông thời gian đảo lưu. Nhờ thế mà Nghĩ vương dẫu vẫn lại ới ra ba ngum máu tươi nhưng lui trở về được. Cuối cùng không có bị giết chết. "Hôm nay chỉ là hiểu lầm." Chiến Vương Cảnh Bồ ôm quyền. Rồi sau đó nói: "Chúng ta lui." Dứt lời. Hắc kéo Nghĩ vương cùng Hoàng Toàn khô lâu lập tức rút đi. Thần Kiếm trong tay Đấu Thần Vương nhỏ máu. Nhưng cũng không đuổi theo. "Hừ" Đấu Thần Vương hừ lạnh một tiếng. Rừng cây cách đó không xa trong nháy mắt bị chấn nát. Bóng dáng Tiêu Thần hiện ra. "Lại là người!" Từ đôi mắt Đấu Thần Vương toát ra ánh sáng lạnh lẽo, hắc nói: "Người lại đang dựa thế." "Chúng ta là đồng minh." Tiêu Thần đi ra: "Xin hãy tin tưởng. Chúng ta có rất nhiều cơ hội hợp tác." Tiêu Thần không hề dừng lại, tức thì bay về phía phương xa. Đấu Thần Vương cũng không hề ngăn. Mặc hắc rời đi. Nhưng mà mái tóc tím tán loạn che kín khuôn mặt. Trong con người lại tỏa ra ánh sáng cường thịnh. Tiêu Thần không có đi nơi khác. Mà là nhắm phía cứ điểm Nghĩ Tộc. Hắc muốn loại bỏ Nghĩ vương!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 394: Nham hiểm

Khắp nơi mù mịt, phi thường yên tĩnh. Trong núi rừng tối om, đưa tay không thấy được năm ngón. Tiêu Thần bí mật đi trong rừng rậm do những cây cổ thụ chọc trời tạo thành để dễ bề che dấu tích. Hắc hướng về khe núi cách đó hơn mười dặm mà đi, cực kì cẩn thận. Lấy linh giác nhạy cảm làm

mắt thần, tất cả mọi nơi đều nhập hết vào tâm nên có khả năng rõ ràng "Thấy" linh khí đang lượn vòng chung quanh cổ mộc, đám hươu sao vẫn lẳng lặng say sưa ngủ. Thậm chí có thể rõ ràng "Thấy" chuột chũi đang hoạt động dưới đất. Khi tới gần thung lũng chỗ Nghĩ Tộc đóng thì Tiêu Thần nhạy cảm phát giác có dị thường. Không thể không nói, Nghĩ Tộc phòng ngự phi thường cường đại, cơ hồ cứ cách hơn mười thước lại có một cường giả Nghĩ Tộc đang mai phục, mà tất cả lại còn nấp dưới đất. Nghĩ Tộc là một đại tộc số lượng quân đông đảo, chiến thuật biến người là phương thức chiến đấu mà bọn hắc ám hiểu nhất. Tiêu Thần giống như một bóng ma tránh né những tai mắt Nghĩ Tộc này, thần không biết quỷ không hay len vào bên trong thung lũng. Hắc muốn giết chết Nghĩ vương đang bị thương nặng. Thung lũng cực kì rộng rãi, cây rừng mọc rậm rạp nên che giấu mấy ngàn người không thành vấn đề. Giờ phút này yên tĩnh không tiếng động, mặc dù nơi này có vô số cao thủ Nghĩ Tộc, nhưng lại đều phảng phất đang lâm vào trong giấc ngủ say, không có một chút âm thanh phát ra. Trên Hoàng Toàn cốt thể đã có những sợi tơ máu, Tiêu Thần đã có khả năng hòa tan tốt hơn vào trong thế giới này. Giữa rừng cây sức sống hùng hực, hắc phảng phất đã hòa hợp một thể cùng với hoa cỏ thực vật, hòa trộn hợp nhất cùng thiên địa vạn vật, mà cũng hóa thành một bộ phận của thế giới này. Loại cảm giác này quá tuyệt vời. Từ sau khi mất đi huyết nhục đã bao nhiêu năm hắc chưa từng có trạng thái yên lặng linh hoạt kỳ ảo như vậy. Giờ phút này, Tiêu Thần không phải giống như đến để giết người, mà như là đang truy tìm đại đạo. Cảm thụ linh giác đang không ngừng tăng lên, tự nhiên hắc đứng lặng ở trong thung lũng này. Rõ ràng người đang ở trong khe núi rừng rậm, nhưng khí tức quanh thân lại hoàn toàn biến mất mà trở thành Hư Vô mờ ảo. Ngay cả là cao thủ cảnh giới Ngự Dược cũng khó lòng cảm ứng được. Đây là một loại lĩnh hội, cũng là một lần tâm tình thăng hoa. Tiêu Thần lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng lại cũng không quên tại sao tới đây. Thần thức lan đi tìm kiếm những thứ tương tự, hắc hợp nhất cùng thiên địa để tìm tung tích Nghĩ vương. Trong khắp thung lũng có ước chừng hơn ngàn tu giả Nghĩ Tộc nửa người nửa yêu, trong đó không thiếu chiến tướng cường đại gần đạt mức dị tộc vương. Nhưng mà trước sau lại không hề phát

hiện ra Nghĩ vương, hắc tựa hồ không ở trong thung lũng này. Tiêu Thần cũng không hề nôn nóng trong lòng, ngược lại liền hoàn toàn yên lặng mà lẳng lặng chờ đợi trong thung lũng này. Nói vậy hắc là Chiến Vương, Nghĩ vương, Khô Lô Vương đang mật bàn, có lẽ đang thảo luận biện pháp tiêu diệt hắc. Cho đến tận đêm khuya, Nghĩ vương cường đại mới trở về. Hắc không có bất cứ lời nói nào, mà đáp xuống trên bãi đá chính giữa thung lũng rồi bắt đầu yên lặng ngồi xuống điều tức chữa trị thân thể bị kiếm đâm. Trong thung lũng hoàn toàn bình yên, thiên địa tinh khí tứ phương hội tụ đến bao phủ Nghĩ vương vào bên trong một quầng sáng mờ lung chiếu rọi ra. Tiêu Thần không phát động công kích, mặc kệ Nghĩ vương đang thông thả khôi phục. Hắc lẳng lặng ẩn núp bất động tại chỗ. Như thế qua một lúc khá lâu, đã đến sau nửa đêm. Quanh thân Nghĩ vương có ánh sáng thần thánh lượn lờ, vết thương đang chuyển biến tốt đẹp rất nhanh. Nhưng Tiêu Thần vẫn không hành động. Không một tiếng động, có hai bóng ma xuất hiện ở trong thung lũng. Lại là Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn Khô Lô Vương, chúng đáp xuống chỗ bãi đá Nghĩ vương ngồi. Nghĩ Tộc vương giả mình người đầu kiến mở mắt ra, gật đầu với với bọn chúng rồi sau đó lại bắt đầu tiếp tục chữa trị vết thương. Hoàng Toàn khô lô nhìn quét tứ phương, nhìn về phía không trung rồi nói: "Dự đoán hắc cũng không có loại khí phách đó, không dám đến đây hành thích. Chúng ta đã quá lo lắng." Chiến Vương Cảnh Bồ ngẩng nhìn bầu trời xa, nói: "Cẩn thận một chút thì tốt hơn, coi như là hộ pháp cho Nghĩ Vương. Mà nếu là hắc đến liền để cho hắc chỉ còn đường chết." Tiêu Thần không thể không thừa nhận, dị tộc vương không có một người lương thiện. Mọi người đều mưu mô kín đáo, lại đang đánh bẫy chờ hắc lọt vào chài. Nhưng mà giờ phút này hắc cũng không dao động tinh thần, phảng phất đã biến thành một gốc cây ngọn cỏ, hợp nhất cùng hoa cỏ, hòa tan vào làm một thể cùng mặt đất. Ngay cả là dị tộc vương cũng khó lòng cảm ứng được. Loại trạng thái kỳ diệu một mực không bị làm hỏng. Xoẹt xoẹt Chiến Vương cùng Hoàng Toàn khô lô giống như hai bóng ma đi xa, biến mất trong trời đêm đen thẫm. Tiêu Thần vẫn không hề động, hắc vẫn còn chờ, chờ đợi thời khắc tốt nhất đến. Ánh bình minh sắp đến, giờ phút này vết thương của Nghĩ vương

đã khá được hơn phân nửa. Bị Thiên vương cảnh giới Chí Nhân đánh cho trọng thương mà một đêm có được kết quả như vậy , có thể tưởng tượng sức khôi phục của hắc khủng bố tới đâu. Nhưng ngay vào lúc bóng tối tan biến thì Tiêu Thần ra tay. Không một tiếng động hắc tới gần, giống như làn mây trôi giạt kia, giống như làn gió phe phẩy tới, trong lòng hoàn toàn biến ảo, thân thể cùng thiên địa vạn vật tuy hai mà một. Tất cả cao thủ Nghĩ Tộc chung quanh đều không hay không biết, bị loại trạng thái gần như tự nhiên của hắc che mắt nên không ai bị bùng tỉnh. Thậm chí là Nghĩ vương cũng không hề cảm thấy được nguy hiểm đang âm thầm tới gần. Bạo động!

Trong khoảnh khắc ánh bình minh xuất hiện, Tiêu Thần bạo động! Loại khí tức kỳ ảo tự nhiên hoàn toàn biến mất, vào giờ khắc này có chỉ hủy diệt và giết chóc! Bát Tướng cực nhanh làm cự li không đủ mười thước hóa thành gang tấc, Tiêu Thần một bước liền đi lên bãi đá cao lớn. Thất bảo tuyệt đỉnh trong tay bị biến thành thanh đao sắc bổ xuống, Thiên Âm chữ " Ông" trong miệng càng là rung động với phương thức hung ác điên cuồng nhất . Lúc trước Chiến Vương Cảnh Bồ đã dặn Nghĩ vương cẩn thận, đề phòng ám sát. Nhưng một đêm trôi qua mà không có chuyện gì phát sinh. Hắc cười thầm đường đường Chiến Vương quá mức cẩn thận . Nhưng là thật không ngờ liền vào lúc ánh bình minh đến, vào thời khắc hắc hắc buông lỏng nhất thì sát khí mang tính hủy diệt đột nhiên đến, đánh hắc trở tay không kịp. Vết thương đã khá được hơn phân nửa, nhưng còn chưa khôi phục đến cảnh giới cao nhất. Hắc vội vàng xuất thủ, lúc này cũng muộn. Thần thông của Nghĩ vương bị Thiên Âm chữ " Ông" ngăn chặn toàn bộ, nhưng còn Thất Bảo Diệu Thụ lấy khí thể không thể ngăn cản chém xuống. Bóng máu bắn tung toé, trực tiếp chém rơi đầu của hắc. Năng lực chém đứt vạn vật của Thất Bảo Diệu Thụ căn bản không phát huy, bởi vì không cần phát ra. Giờ phút này tác dụng của nó vẹn vẹn là một thanh chiến đao, Tiêu Thần có lực công kích quá cường đại, một kích thành công. Nếu đổi lại là binh khí của hắc thì cũng có hiệu quả như thế. Dầu thi thể Nghĩ vương đã chia lìa, nhưng Tiêu Thần vẫn còn không yên lòng. Hoàng Toàn cốt chưởng liên tục chụp xuống làm Nghĩ vương bị đánh chia năm xẻ bảy. Không thể không nói, Nghĩ Tộc vương giả mạnh phi thường, công kích có tính hủy diệt thế này mà cũng

không đủ khiến tàn thi của hắn tan thành tro bụi. Nhưng rốt cuộc để cho hắn nuốt hận đến cùng. Tiêu Thần lại không định phá hủy tứ phía. Không gian Giới Chỉ lóe ra hào quang rồi thu thi thể Nghĩ vương chia năm xẻ bảy vào đó mà bay lên trời. Đông đảo cao thủ Nghĩ Tộc đã bị kinh động, chính mắt thấy tất cả điều này quả nhiên là hận muốn nứt mắt ra. Nhưng căn bản không còn kịp ngăn cản nữa. Vô số bóng hình phóng lên cao, đuổi đi theo. Mà trên ngọn núi cách đó không xa, Chiến Vương cùng Khô Lâu Vương lại càng tức giận. Bọn chúng cũng không đi xa, liền ở chung quanh nhằm bảo vệ. Nhưng không nghĩ tới Tiêu Thần đã sớm lén vào trong thung lũng, tránh né được thần thức của chúng tìm tòi. Hai đại vương giả giận dữ, đuổi giết theothề phải tiêu diệt địch. Trong nháy mắt bọn chúng vượt qua tất cả đám tu giả dị tộc. Tiêu Thần không quay đầu lại, hắn tăng tốc độ lên tới cảnh giới cực hạn. Trước mắt cơ hội sống lại đã xuất hiện, sắp sửa khôi phục thần thông chiến kỹ trước kia thì hắn không muốn liều mạng trong thời kỳ tràn ngập hy vọng này. Đối mặt hai dị tộc vương cường đại hắn tuyệt không ngần ngại chiến. Bát Tướng cực nhanh của Tiêu Thần mặc dù không đạt đến cảnh giới viên mãn ngày xưa, nhưng dù sao đã khôi phục. Hai đại vương giả mặc dù cũng có tốc độ cực khủng bố, nhưng sau nửa canh giờ cũng vẫn bị mất mục tiêu. Giết chết một dị tộc vương, Tiêu Thần ít nhiều cũng có chút cảm giác thành tựu. Hắn ngừng lại trong một vùng núi không người, bắt đầu luyện hóa thân thể Nghĩ vương ngay tại chỗ. Tinh khí sinh mệnh cường đại cuộn cuộn không ngừng tăng lên, tàn linh của Nghĩ vương không ngờ vẫn chưa hoàn toàn chết. Vào lúc Tiêu Thần lấy hồn lực luyện hóa hắn, hắn hoàn toàn đã biết thân phận của Tiêu Thần nên phần nộ rút gào. Nhưng ngay cả biết bí mật này cũng không có cách nào truyền đi ra ngoài. "Người và con Tuyết Bạch Tiểu Thú hắn phải chết không nghi ngờ. . ." Tàn linh Nghĩ vương phun ra lời nguyền ác độc. Đây là oán giận cuối cùng của hắn rồi sau đó hoàn toàn tan biến khỏi thế gian này. Mất mấy canh giờ mới xong xuôi, một bình Thần Dịch trong suốt tỏa hào quang chói lọi, tinh hoa sinh mệnh của Nghĩ vương được tinh luyện hoàn toàn ra. Trong đó nguyên khí sinh mệnh hào hùng so sánh một bình trước kia cũng không biết mạnh hơn biết bao nhiêu lần, tính mệnh cường giả quả nhiên vô cùng dồi dào. Tiêu

Thần thu nạp toàn bộ nguồn gốc sinh mệnh vương giả này, luyện hóa lên trên cốt thể. Từng đạo tơ máu giống như mạng nhện trải rộng trên xương cốt Tiêu Thần, trên con đường sống lại hắn đi tới một bước dài nữa. Xa xa, Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn khô lâu đang dẫn dắt một số đông nhân mã sâu tầm tung tích hắn. Tất cả điều này Tiêu Thần đều đã dự liệu đến nên không có gì phải lo lắng. Trong khi hắn kiểm nghiệm chiến kỹ của mình thì lực lượng đến từ Tử Giả Thế Giới xé rách hắn làm từ thực hóa hư. Hắn bị cưỡng bức mạnh mẽ lùi trở về thế giới Tử Vong. Nếu như chỉ tu luyện ở Cửu Châu thì cũng không hao phí thời gian, chỉ có khi chiến đấu mới có thể tiêu hao thời gian hắn ngừng lại tại Cửu Châu. Trèo lên khỏi giếng cổ, hắn cẩn thận bay ra khỏi tòa thành trì này. Các Quân Vương trong Đại lục vẫn còn chinh chiến, xứ sở bên ngoài đại lục cũng bị mây đen dày đặc, bầu không khí vô cùng căng thẳng. Nhìn thấy trong Tử Giả Thế Giới khắp nơi là bạch cốt, trong lòng Tiêu Thần chợt nảy ra ý nghĩ. Hắn tách từ Hỏa Chung cường đại hơn mười phần nhỏ yếu ớt tiến vào trong những hài cốt này. Trên bình nguyên trống trải, hơn mười cỗ bạch cốt đứng thẳng lên, các khớp xương phát ra tiếng kêu lách cách. Sau khi đạt tới cảnh giới nhất định, có rất nhiều pháp thuật Hỏa Chung vận dụng được, đây chẳng qua là chuyện vặt. Nhưng mà loại pháp thuật tương tự với Phân Thân Thuật này trước mắt đối với Tiêu Thần lại đặc biệt hữu dụng. Hắn trì hoãn một ngày ở thế giới Tử Giả này, rồi sau đó lại một lần nữa quay trở về Cửu Châu. Trực tiếp bay về phía trấn nhỏ ven bờ biển, lọt vào trong dãy núi, tiến vào thế ngoại đào nguyên ---- trong viễn cổ di tích. Một ngày nay, giữa các tộc không ngừng phát sinh xung đột, mỗi ngày đều phát sinh sự kiện máu chảy đại quy mô. Vào đúng ngày Tiêu Thần phản hồi đã xảy ra một đại sự. Ở chỗ sâu trong viễn cổ di tích hiện ra một mảnh phế tích. Sau khi các vị vương hợp lực mở ra cung điện dưới đất thì một cây chiến mâu toàn thân đỏ đậm như máu lao ra. Trên bề mặt khắc đầy thần văn từ xưa, nó xuất ra từng đạo huyết mang. Điều đáng sợ nhất chính là, thật sự có máu tươi không ngừng nhỏ giọt từ thân mâu. Chúng lóe ra màu máu đỏ chói, những giọt huyết trước sau khó có thể ngừng lại. "Ba Tư Đức. . . Là Ba Tư Đức cổ mâu đích thực!" Chiến Vương Cảnh Bồ kêu lớn. Các vị vương vội vàng nhảy ra cướp

đoạt. Nhưng cây Ba Tư Đức cổ mầu như là có linh cuối cùng lại bay về phía Chiến Vương Cảnh Bồ, bị hắc đoạt được. Sau khi Tiêu Thần trở về, vừa lúc thấy một màn như vậy. Cây cổ mầu đỏ đậm như máu trong tay Chiến Vương kia lóe ra ánh đỏ yêu dị. Những thần văn khắc từ xưa trên bề mặt chuyển động như sóng nước, giống như là có sinh mệnh. Trong mơ hồ phảng phất nó cuộn lên, trên thân nó không ngừng có máu tươi nhỏ xuống, nhưng vĩnh viễn không ngừng. "Là chính phẩm!" Các dị tộc vương khác lộ ra vẻ khiếp sợ. "Vài món hàng nhái mà đã có khả năng giết chết thần linh, cây Ba Tư Đức cổ mầu chí bảo đích thực của Chiến tộc rốt cuộc khủng bố tới đâu?" "Nghe nói, đã từng giết chết Bán Tổ, dòng máu chảy xuôi trên mặt nó thuộc về Bán Tổ." . . . "Ha ha. . . Chiến tộc chắc chắn sẽ hướng tới huy hoàng!" Chiến Vương Cảnh Bồ cười to, vẻ mặt phấn chấn, thách thức thiên hạ. Thấy cây huyết mầu yêu dị kia, Tiêu Thần nghĩ tới Hoàng Kim Thần Kích cùng Ô Thiết Ấn. Bọn chúng đã giết chết Phật Đà cùng Lão Tử ở kiếp trước, chẳng lẽ nói bọn chúng cũng thuộc về binh khí của Tổ tiên trăm tộc sao? Có dị tộc vương muốn cướp đoạt, nhưng là trực tiếp bị Chiến Vương cùng với huyết mầu chém bay. Ba Tư Đức cổ mầu yêu huyết ngút trời, thần văn trên thân nó càng phóng ra ngàn vạn đạo hào quang chói mắt. "Ba Tư Đức người rốt cuộc đã sống lại. . ." Chiến Vương Cảnh Bồ cầm trong tay chiến mầu bay lên trời, không người nào dám chặn. Các vị vương đều tiếc nuối, vội vàng tản đi. Ai nấy đều xuất phát về hướng chỗ sâu trong viễn cổ di tích, lại lần nữa bắt đầu tìm kiếm cơ may của chính mình. Tiêu Thần đáp xuống trong một thung lũng bí ẩn, hắc phân hoá ra hàng trăm hàng ngàn đạo ánh sáng linh hồn yếu ớt bám vào thân thể nhiều động vật. Cũng không xem như đoạt xác, mà là cùng cộng sinh. Sai bọn chúng nhanh chóng chạy đi về bốn phương tám hướng. Bực này chính là do thám hắc phái đi. Những hồn lực yếu ớt này mặc dù tổn thất, đối với hắc cũng không ảnh hưởng lớn lắm. Mấy ngày sau khi, không ngờ dò ra nơi dừng chân của Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn khô lâu, tạm thời nghe được tin tức thứ nhất làm hắc kinh hãi. Hồi phục lại tình cảnh như những động vật này chứng kiến, Tiêu Thần cảm giác đáy lòng lạnh toát. Hoàng Toàn khô lâu không ngờ đang nắm giữ một loại kịch độc có thể tiêu diệt vạn vật, đó là

do lão Quân Vương bị phế truyền cho hắc. Nghe nói là Tổ Thần thi độc, là do thi khí của Tổ Thần đã qua đời biến thành. Mặc dù vụn vặt có chút ít, nhưng là tuyệt đối có khả năng tiêu diệt một Bán Tổ . Hoàng Toàn khô lâu cùng Chiến Vương Cảnh Bồ thương lượng thời gian dài, vốn chúng muốn dùng thuốc độc giết chết Thiên vương cảnh giới Chí Nhân như Đấu Thần Vương, Tu La vương. Nhưng lại sợ vô phương giấu diếm được mắt thần của cao thủ Chí Nhân. Cuối cùng, bọn chúng dĩ nhiên chuyển chủ ý tới Tuyết Bạch Tiểu Thú. Bọn chúng có chung cảm giác con Tiểu Thú này có tiềm lực vô hạn, tương lai tất nhiên là đại họa. Tạm thời, Tiểu Thú hiện tại tựa hồ đơn thuần, so ra giết nó bằng thuốc độc mà nói tương đối dễ dàng, không đến mức bị khám phá. Bọn họ quyết định lấy Thiên Địa Linh Túy làm mồi nhử, xoa kín Tổ Thần thi độc trên Linh quả kết trái, lấy cái đó dụ nó ra để giết Kha Kha. Rất nham hiểm! Tiêu Thần cảm giác toàn thân đều lạnh toát. Nếu như không có phòng bị thì ngay cả là hắc cũng phải chết, huống chi là Tiểu Thú vốn tính tình thuần khiết kia. Nó thật sự là hắc phải chết không nghi ngờ a. Lòng người hiểm ác, trên cái thế giới này, lực lượng không phải đáng sợ nhất. Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn khô lâu vì để ngừa vạn nhất, càng là quyết định đi mời thêm mấy dị tộc vương đến đây trợ trận. Đợi sau khi Tiểu Thú trúng Tổ Thần thi độc thì các vị vương đồng thời ra tay tiêu diệt, không để cho Tiểu Thú một chút cơ hội. Tiêu Thần phẫn nộ, điều này ra ngoài ranh giới của hắc. Hắc quyết định phải lấy độc công độc, phải càng không chừa thủ đoạn nào, lần tới đây sẽ hành động giết chóc thẳng tay hơn. Cởi bỏ quần áo , áo giáp trên người, hắc lộ ra Hoàng Toàn cốt thể. So cùng Hoàng Toàn Khô Lâu Vương kia thì nhìn không có gì khác nhau. Tiêu Thần quyết định, ngay cả là có đối chọi với trời thì cũng sẽ không tiếc. Nếu phải loại bỏ tai họa thì sẽ không từ thủ đoạn nào để giết chết mấy dị tộc vương.

Chương 394: Nham hiểm

Khắp nơi mù mịt, phi thường yên tĩnh. Trong núi rừng tối om, đưa tay không thấy được năm ngón. Tiêu Thần bí mật đi trong rừng rậm do những cây cổ thụ chọc trời tạo thành để dễ bề che dấu tích. Hắn hướng về khe núi cách đó hơn mười dặm mà đi, cực kì cẩn thận. Lấy linh giác nhạy cảm làm mắt thần, tất cả mọi nơi đều nhập hết vào tâm nên có khả năng rõ ràng "Thấy" linh khí đang lượn vòng chung quanh cổ mộc, đám hươu sao vẫn lẳng lặng say sưa ngủ. Thậm chí có thể rõ ràng "Thấy" chuột chũi đang hoạt động dưới đất. Khi tới gần thung lũng chỗ Nghĩ Tộc đóng thì Tiêu Thần nhạy cảm phát giác có dị thường. Không thể không nói, Nghĩ Tộc phòng ngự phi thường cường đại, cơ hồ cứ cách hơn mười thước lại có một cường giả Nghĩ Tộc đang mai phục, mà tất cả lại còn nấp dưới đất. Nghĩ Tộc là một đại tộc số lượng quân đông đảo, chiến thuật biến người là phương thức chiến đấu mà bọn hắn am hiểu nhất. Tiêu Thần giống như một bóng ma tránh né những tai mắt Nghĩ Tộc này, thần không biết quỷ không hay len vào bên trong thung lũng. Hắn muốn giết chết Nghĩ vương đang bị thương nặng. Thung lũng cực kì rộng rãi, cây rừng mọc rậm rạp nên che giấu mấy ngàn người không thành vấn đề. Giờ phút này yên tĩnh không tiếng động, mặc dù nơi này có vô số cao thủ Nghĩ Tộc, nhưng lại đều phảng phất đang lâm vào trong giấc ngủ say, không có một chút âm thanh phát ra. Trên Hoàng Toàn cốt thể đã có những sợi tơ máu, Tiêu Thần đã có khả năng hòa tan tốt hơn vào trong thế giới này. Giữa rừng cây sức sống hùng hực, hắn phảng phất đã hòa hợp một thể cùng với hoa cỏ thực vật, hòa trộn hợp nhất cùng thiên địa vạn vật, mà cũng hóa thành một bộ phận của thế giới này. Loại cảm giác này quá tuyệt vời. Từ sau khi mất đi huyết nhục đã bao nhiêu năm hắn chưa từng có trạng thái yên lặng linh hoạt kỳ ảo như vậy. Giờ phút này, Tiêu Thần không phải giống như đến để giết người, mà như là đang truy tìm đại đạo. Cảm thụ linh giác đang không ngừng tăng lên, tự nhiên hắn đứng lặng ở trong thung lũng này. Rõ ràng người đang ở trong khe núi rừng rậm, nhưng khí tức quanh thân lại hoàn toàn biến mất mà trở thành Hư

Vô mờ ảo. Ngay cả là cao thủ cảnh giới Ngự Dược cũng khó lòng cảm ứng được . Đây là một loại linh hội, cũng là một lần tâm tình thăng hoa. Tiêu Thần lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng lại cũng không quên tại sao tới đây. Thần thức lan đi tìm kiếm những thứ tương tự, hãn hợp nhất cùng thiên địa để tìm tung tích Nghĩ vương. Trong khắp thung lũng có ước chừng hơn ngàn tu giả Nghĩ Tộc nửa người nửa yêu, trong đó không thiếu chiến tướng cường đại gần đạt mức dị tộc vương. Nhưng mà trước sau lại không hề phát hiện ra Nghĩ vương, hãn tựa hồ không ở trong thung lũng này. Tiêu Thần cũng không hề nôn nóng trong lòng, ngược lại liền hoàn toàn yên lặng mà lẳng lặng chờ đợi trong thung lũng này. Nói vậy hãn là Chiến Vương, Nghĩ vương, Khô Lô Vương đang mật bàn, có lẽ đang thảo luận biện pháp tiêu diệt hãn. Cho đến tận đêm khuya, Nghĩ vương cường đại mới trở về. Hãn không có bất cứ lời nói nào, mà đáp xuống trên bãi đá chính giữa thung lũng rồi bắt đầu yên lặng ngồi xuống điều tức chữa trị thân thể bị kiếm đâm. Trong thung lũng hoàn toàn bình yên ,thiên địa tinh khí tứ phương hội tụ đến bao phủ Nghĩ vương vào bên trong một quầng sáng mờ lung chiếu rọi ra. Tiêu Thần không phát động công kích, mặc kệ Nghĩ vương đang thông thả khôi phục. Hãn lẳng lặng ấn núp bất động tại chỗ . Như thế qua một lúc khá lâu, đã đến sau nửa đêm. Quanh thân Nghĩ vương có ánh sáng thần thánh lượn lờ, vết thương đang chuyển biến tốt đẹp rất nhanh. Nhưng Tiêu Thần vẫn không hành động. Không một tiếng động, có hai bóng ma xuất hiện ở trong thung lũng. Lại là Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn Khô Lô Vương, chúng đáp xuống chỗ bãi đá Nghĩ vương ngồi. Nghĩ Tộc vương giả mình người đầu kiến mở mắt ra, gật đầu với với bọn chúng rồi sau đó lại bắt đầu tiếp tục chữa trị vết thương. Hoàng Toàn khô lô nhìn quét tứ phương, nhìn về phía không trung rồi nói: "Dự đoán hãn cũng không có loại khí phách đó, không dám đến đây hành thích. Chúng ta đã quá lo lắng." Chiến Vương Cảnh Bồ ngẩng nhìn bầu trời xa, nói: "Cẩn thận một chút thì tốt hơn, coi như là hộ pháp cho Nghĩ Vương. Mà nếu là hãn đến liền để cho hãn chỉ còn đường chết." Tiêu Thần không thể không thừa nhận, dị tộc vương không có một người lương thiện. Mọi người đều mưu mô kín đáo, lại đang đánh bẫy chờ hãn lọt vào chài. Nhưng mà giờ phút này

hắn cũng không dao động tinh thần , phảng phất đã biến thành một gốc cây ngọn cỏ , hợp nhất cùng hoa cỏ , hòa tan vào làm một thể cùng mặt đất. Ngay cả là dị tộc vương cũng khó lòng cảm ứng được. Loại trạng thái kỳ diệu một mực không bị làm hỏng. Xoẹt xoẹt Chiến Vương cùng Hoàng Toàn khô lâu giống như hai bóng ma đi xa, biến mất trong trời đêm đen thẫm. Tiêu Thần vẫn không hề động, hắn vẫn còn chờ, chờ đợi thời khắc tốt nhất đến. Ánh bình minh sắp đến, giờ phút này vết thương của Nghĩ vương đã khá được hơn phân nửa. Bị Thiên vương cảnh giới Chí Nhân đánh cho trọng thương mà một đêm có được kết quả như vậy , có thể tưởng tượng sức khôi phục của hắn khủng bố tới đâu. Nhưng ngay vào lúc bóng tối tan biến thì Tiêu Thần ra tay. Không một tiếng động hắn tới gần, giống như làn mây trôi giạt kia, giống như làn gió phe phẩy tới, trong lòng hoàn toàn biến ảo, thân thể cùng thiên địa vạn vật tuy hai mà một. Tất cả cao thủ Nghĩ Tộc chung quanh đều không hay không biết, bị loại trạng thái gần như tự nhiên của hắn che mắt nên không ai bị bừng tỉnh. Thậm chí là Nghĩ vương cũng không hề cảm thấy được nguy hiểm đang âm thầm tới gần. Bạo động! Trong khoảnh khắc ánh bình minh xuất hiện, Tiêu Thần bạo động! Loại khí tức kỳ ảo tự nhiên hoàn toàn biến mất, vào giờ khắc này có chỉ hủy diệt và giết chóc! Bát Tướng cực nhanh làm cự li không đủ mười thước hóa thành gang tấc, Tiêu Thần một bước liền đi lên bãi đá cao lớn. Thất bảo tuyệt đỉnh trong tay bị biến thành thanh đao sắc bổ xuống, Thiên Âm chữ " Ông" trong miệng càng là rung động với phương thức hung ác điên cuồng nhất . Lúc trước Chiến Vương Cảnh Bồ đã dặn Nghĩ vương cẩn thận, đề phòng ám sát. Nhưng một đêm trôi qua mà không có chuyện gì phát sinh. Hắn cười thầm đường đường Chiến Vương quá mức cẩn thận . Nhưng là thật không ngờ liền vào lúc ánh bình minh đến, vào thời khắc hắn hể hể buông lỏng nhất thì sát khí mang tính hủy diệt đột nhiên đến, đánh hắn trở tay không kịp. Vết thương đã khá được hơn phân nửa, nhưng còn chưa khôi phục đến cảnh giới cao nhất. Hắn vội vàng xuất thủ, lúc này cũng muộn. Thần thông của Nghĩ vương bị Thiên Âm chữ " Ông" ngăn chặn toàn bộ, nhưng còn Thất Bảo Diệu Thụ lấy khí thể không thể ngăn cản chém xuống. Bóng máu bắn tung toé, trực tiếp chém rơi đầu của hắn. Năng lực chém đứt vạn vật của Thất

Bảo Diệu Thụ căn bản không phát huy, bởi vì không cần phát ra. Giờ phút này tác dụng của nó vẹn vẹn là một thanh chiến đao, Tiêu Thần có lực công kích quá cường đại, một kích thành công. Nếu đối lại là binh khí của hắc thì cũng có hiệu quả như thế. Dầu thi thể Nghĩ vương đã chia lìa, nhưng Tiêu Thần vẫn còn không yên lòng. Hoàng Toàn cốt chưởng liên tục chụp xuống làm Nghĩ vương bị đánh chia năm xẻ bảy. Không thể không nói, Nghĩ Tộc vương giả mạnh phi thường, công kích có tính hủy diệt thế này mà cũng không đủ khiến tàn thi của hắc tan thành tro bụi. Nhưng rốt cuộc để cho hắc nuốt hận đến cùng. Tiêu Thần lại không định phá hủy tứ phía. Không gian Giới Chỉ lóe ra hào quang rồi thu thi thể Nghĩ vương chia năm xẻ bảy vào đó mà bay lên trời. Đông đảo cao thủ Nghĩ Tộc đã bị kinh động, chính mắt thấy tất cả điều này quả nhiên là hận muốn nứt mắt ra. Nhưng căn bản không còn kịp ngăn cản nữa. Vô số bóng hình phóng lên cao, đuổi đi theo. Mà trên ngọn núi cách đó không xa, Chiến Vương cùng Khô Lô Vương lại càng tức giận. Bọn chúng cũng không đi xa, liền ở chung quanh nhằm bảo vệ. Nhưng không nghĩ tới Tiêu Thần đã sớm lén vào trong thung lũng, tránh né được thần thức của chúng tìm tòi. Hai đại vương giả giận dữ, đuổi giết theothề phải tiêu diệt địch. Trong nháy mắt bọn chúng vượt qua tất cả đám tu giả dị tộc. Tiêu Thần không quay đầu lại, hắc tăng tốc độ lên tới cảnh giới cực hạn. Trước mắt cơ hội sống lại đã xuất hiện, sắp sửa khôi phục thần thông chiến kỹ trước kia thì hắc không muốn liều mạng trong thời kỳ tràn ngập hy vọng này. Đối mặt hai dị tộc vương cường đại hắc tuyệt không ngần ngại chiến. Bát Tướng cực nhanh của Tiêu Thần mặc dù không đạt đến cảnh giới viên mãn ngày xưa, nhưng dù sao đã khôi phục. Hai đại vương giả mặc dù cũng có tốc độ cực khủng bố, nhưng sau nửa canh giờ cũng vẫn bị mất mục tiêu. Giết chết một dị tộc vương, Tiêu Thần ít nhiều cũng có chút cảm giác thành tựu. Hắc ngừng lại trong một vùng núi không người, bắt đầu luyện hóa thân thể Nghĩ vương ngay tại chỗ. Tinh khí sinh mệnh cường đại cuồn cuộn không ngừng tăng lên, tàn linh của Nghĩ vương không ngờ vẫn chưa hoàn toàn chết. Vào lúc Tiêu Thần lấy hồn lực luyện hóa hắc, hắc hoàn toàn đã biết thân phận của Tiêu Thần nên phần nộ rút gào. Nhưng ngay cả biết bí mật này cũng không có cách nào truyền đi ra ngoài. "Người

và con Tuyết Bạch Tiểu Thú hẳn phải chết không nghi ngờ. . ." Tàn linh Nghĩ vương phun ra lời nguyên ác độc. Đây là oán giận cuối cùng của hắn rồi sau đó hoàn toàn tan biến khỏi thế gian này. Mất mấy canh giờ mới xong xuôi, một bình Thần Dịch trong suốt tỏa hào quang chói lọi, tinh hoa sinh mệnh của Nghĩ vương được tinh luyện hoàn toàn ra. Trong đó nguyên khí sinh mệnh hào hùng so sánh một bình trước kia cũng không biết mạnh hơn biết bao nhiêu lần, tính mệnh cường giả quả nhiên vô cùng dồi dào. Tiêu Thần nạp toàn bộ nguồn gốc sinh mệnh vương giả này, luyện hóa lên trên cốt thể. Từng đạo tơ máu giống như mạng nhện trải rộng trên xương cốt Tiêu Thần , trên con đường sống lại hẳn đi tới một bước dài nữa. Xa xa, Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn khô lâu đang dẫn dắt một số đông nhân mã sưu tầm tung tích hắn. Tất cả điều này Tiêu Thần đều đã dự liệu đến nên không có gì phải lo lắng. Trong khi hắn kiểm nghiệm chiến kỹ của mình thì lực lượng đến từ Tử Giả Thế Giới xé rách hắn làm từ thực hóa hư. Hắn bị cưỡng bức mạnh mẽ lôi trở về thế giới Tử Vong. Nếu như chỉ tu luyện ở Cửu Châu thì cũng không hao phí thời gian, chỉ có khi chiến đấu mới có thể tiêu hao thời gian hắn ngừng lại tại Cửu Châu. Trèo lên khỏi giếng cổ, hắn cẩn thận bay ra khỏi tòa thành trì này. Các Quân Vương trong Đại lục vẫn còn chinh chiến, xứ sở bên ngoài đại lục cũng bị mây đen dày đặc, bầu không khí vô cùng căng thẳng . Nhìn thấy trong Tử Giả Thế Giới khắp nơi là bạch cốt, trong lòng Tiêu Thần chợt nảy ra ý nghĩ. Hắn tách từ Hỏa Chung cường đại hơn mười phần nhỏ yếu ớt tiến vào trong những hài cốt này. Trên bình nguyên trống trải, hơn mười cỗ bạch cốt đứng thẳng lên, các khớp xương phát ra tiếng kêu lách cách. Sau khi đạt tới cảnh giới nhất định, có rất nhiều pháp thuật Hỏa Chung vận dụng được, đây chẳng qua là chuyện vặt. Nhưng mà loại pháp thuật tương tự với Phân Thân Thuật này trước mắt đối với Tiêu Thần lại đặc biệt hữu dụng. Hắn trì hoãn một ngày ở thế giới Tử Giả này, rồi sau đó lại một lần nữa quay trở về Cửu Châu. Trực tiếp bay về phía trấn nhỏ ven bờ biển, lọt vào trong dãy núi, tiến vào thế ngoại đào nguyên ---- trong viễn cổ di tích. Mấy ngày nay, giữa các tộc không ngừng phát sinh xung đột, mỗi ngày đều phát sinh sự kiện máu chảy đại quy mô. Vào đúng ngày Tiêu Thần phản hồi đã xảy ra một đại sự. Ở chỗ

sâu trong viên cổ di tích hiện ra một mảnh phế tích. Sau khi các vị vương hợp lực mở ra cung điện dưới đất thì một cây chiến mâu toàn thân đỏ đậm như máu lao ra. Trên bề mặt khắc đầy thần văn từ xưa, nó xuất ra từng đạo huyết mang. Điều đáng sợ nhất chính là, thật sự có máu tươi không ngừng nhỏ giọt từ thân mâu. Chúng lóe ra màu máu đỏ chói, những giọt huyết trước sau khó có thể ngừng lại. "Ba Tư Đức. . . Là Ba Tư Đức cổ mâu đích thực!" Chiến Vương Cảnh Bồ kêu lớn. Các vị vương vội vàng nhảy ra cướp đoạt. Nhưng cây Ba Tư Đức cổ mâu như là có linh cuối cùng lại bay về phía Chiến Vương Cảnh Bồ, bị hắn đoạt được. Sau khi Tiêu Thần trở về, vừa lúc thấy một màn như vậy. Cây cổ mâu đỏ đậm như máu trong tay Chiến Vương kia lóe ra ánh đỏ yêu dị. Những thần văn khắc từ xưa trên bề mặt chuyển động như sóng nước, giống như là có sinh mệnh. Trong mơ hồ phảng phất nó cuộn lên, trên thân nó không ngừng có máu tươi nhỏ xuống, nhưng vĩnh viễn không ngừng. "Là chính phẩm!" Các dị tộc vương khác lộ ra vẻ khiếp sợ. "Vài món hàng nhái mà đã có khả năng giết chết thần linh, cây Ba Tư Đức cổ mâu chí bảo đích thực của Chiến tộc rốt cuộc khủng bố tới đâu?" "Nghe nói, đã từng giết chết Bán Tổ, dòng máu chảy xuôi trên mặt nó thuộc về Bán Tổ." . . . "Ha ha. . . Chiến tộc chắc chắn sẽ hưởng tới huy hoàng!" Chiến Vương Cảnh Bồ cười to, vẻ mặt phấn chấn, thách thức thiên hạ. Thấy cây huyết mâu yêu dị kia, Tiêu Thần nghĩ tới Hoàng Kim Thần Kích cùng Ô Thiết Ấn. Bọn chúng đã giết chết Phật Đà cùng Lão Tử ở kiếp trước, chẳng lẽ nói bọn chúng cũng thuộc về binh khí của Tổ tiên trăm tộc sao? Có dị tộc vương muốn cướp đoạt, nhưng là trực tiếp bị Chiến Vương cùng với huyết mâu chém bay. Ba Tư Đức cổ mâu yêu huyết ngút trời, thần văn trên thân nó càng phóng ra ngàn vạn đạo hào quang chói mắt. "Ba Tư Đức người rốt cuộc đã sống lại. . ." Chiến Vương Cảnh Bồ cầm trong tay chiến mâu bay lên trời, không người nào dám chặn. Các vị vương đều tiếc nuối, vội vàng tản đi. Ai nấy đều xuất phát về hướng chỗ sâu trong viên cổ di tích, lại lần nữa bắt đầu tìm kiếm cơ may của chính mình. Tiêu Thần đáp xuống trong một thung lũng bí ẩn, hắn phân hoá ra hàng trăm hàng ngàn đạo ánh sáng linh hồn yếu ớt bám vào thân thể nhiều động vật. Cũng không xem như đoạt xác, mà là cùng cộng sinh. Sai bọn chúng nhanh

chóng chạy đi về bốn phương tám hướng. Bực này chính là do thám hãn phải đi. Những hồn lực yếu ớt này mặc dù tổn thất, đối với hãn cũng không ảnh hưởng lớn lắm. Một ngày sau khi, không ngờ dò ra nơi dừng chân của Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn khô lâu, tạm thời nghe được tin tức thứ nhất làm hãn kinh hãi. Hồi phục lại tình cảnh như những động vật này chứng kiến, Tiêu Thần cảm giác đáy lòng lạnh toát. Hoàng Toàn khô lâu không ngờ đang nắm giữ một loại kịch độc có thể tiêu diệt vạn vật, đó là do lão Quân Vương bị phế truyền cho hãn. Nghe nói là Tổ Thần thi độc, là do thi khí của Tổ Thần đã qua đời biến thành. Mặc dù vền vện có chút ít, nhưng là tuyệt đối có khả năng tiêu diệt một Bán Tổ. Hoàng Toàn khô lâu cùng Chiến Vương Cảnh Bồ thương lượng thời gian dài, vốn chúng muốn dùng thuốc độc giết chết Thiên vương cảnh giới Chí Nhân như Đấu Thần Vương, Tu La vương. Nhưng lại sợ vô phương giấu diếm được mắt thần của cao thủ Chí Nhân. Cuối cùng, bọn chúng dĩ nhiên chuyển chủ ý tới Tuyết Bạch Tiểu Thú. Bọn chúng có chung cảm giác con Tiểu Thú này có tiềm lực vô hạn, tương lai tất nhiên là đại họa. Tạm thời, Tiểu Thú hiện tại tựa hồ đơn thuần, so ra giết nó bằng thuốc độc mà nói tương đối dễ dàng, không đến mức bị khám phá. Bọn họ quyết định lấy Thiên Địa Linh Túy làm mồi nhử, xoa kín Tổ Thần thi độc trên Linh quả kết trái, lấy cái đó dụ nó ra để giết Kha Kha. Rất nham hiểm! Tiêu Thần cảm giác toàn thân đều lạnh toát. Nếu như không có phòng bị thì ngay cả là hãn cũng phải chết, huống chi là Tiểu Thú vốn tính tình thuần khiết kia. Nó thật sự là hãn phải chết không nghi ngờ a. Lòng người hiểm ác, trên cái thế giới này, lực lượng không phải đáng sợ nhất. Chiến Vương Cảnh Bồ cùng Hoàng Toàn khô lâu vì để ngừa vạn nhất, càng là quyết định đi mời thêm mấy dị tộc vương đến đây trợ trận. Đợi sau khi Tiểu Thú trúng Tổ Thần thi độc thì các vị vương đồng thời ra tay tiêu diệt, không để cho Tiểu Thú một chút cơ hội. Tiêu Thần phẫn nộ, điều này ra ngoài ranh giới của hãn. Hãn quyết định phải lấy độc công độc, phải càng không chừa thủ đoạn nào, lần tới đây sẽ hành động giết chóc thẳng tay hơn. Cởi bỏ quần áo, áo giáp trên người, hãn lộ ra Hoàng Toàn cốt thể. So cùng Hoàng Toàn Khô Lâu Vương kia thì nhìn không có gì khác nhau. Tiêu Thần quyết định, ngay cả là có đối chọi với

trời thì cũng sẽ không tiếc. Nếu phải loại bỏ tai họa thì sẽ không từ thủ đoạn nào để giết chết mấy dị tộc vương.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 396: Diệt vương

Ma Viên tộc là một chủng tộc thần bí mà lại cường đại, nghe nói tại thời kỳ Thái Cổ có chung tổ tiên cùng nhân loại, nhưng cuối cùng lại đi lên một con đường Tiến Hóa khác. Mặc dù dân cư số lượng ngày càng thưa thớt nhưng là tộc có chiến lực cường đại. Tộc này cũng giống như Chiến tộc, đều là chủng tộc trời sinh hiếu chiến. Vì vậy có quan hệ sâu sắc cùng Chiến tộc, nhiều thế hệ cũng có vãng lai. Trong viễn cổ di tích, linh khí đậm đặc khác thường, hoa tiên nở rộ đủ loại màu sắc. Thần thụ đung đưa, lá xanh như ngọc. Cỏ cây thơm ngát, còn có Linh Tuyền, thác tiên hắt tung ra những trận hơi nước. Có ngàn đạo cầu vồng lượn lờ, quả thật một cõi cực lạc. Chỗ dừng chân của Ma Viên tộc là một vùng đồi núi. Nơi này mùi hương hoa quả ngào ngạt, khắp nơi đều là Linh Căn, tiên quả kết đầy vàng óng, đỏ au trông cực kì thèm thuồng. Hào quang lóng lánh, mùi thơm ngào ngạt, phảng phất giống như tiến vào trong thần viên. "Đám quần ma Hầu Tử này quả thật là lũ Thiên Lô tham ăn. Chiếm cứ một vùng hoa quả như vậy. Thật sự là hiếu được hưởng thụ." Cương Thi vương cao có ba thước, toàn thân đều bao phủ đầy màu đỏ lân giáp, hình dạng hung ác. Hắn phát ra tiếng cười lạnh. "Đừng vội xem thường bầy khỉ này. Trong số chúng có một vài con dị chủng cực kỳ cường đại. Trước đây đã từng xuất hiện ra mấy con có thể gọi là loạn thế ma viên a." Tử Linh Vương tương đối cẩn thận. Tiêu Thần gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Không thể coi thường bầy khỉ này. Để phòng ngừa nhảy ra một gia hỏa nghịch thiên. "Nơi này e là có mấy trăm con khỉ, vạn nhất làm ầm ĩ thì đối với chúng ta rất không lợi." Cương Thi vương lộ ra nụ cười

đáng sợ, hắn nói: "Không thể trực tiếp xông vào. Cần nghĩ biện pháp dẫn hầu vương kia ra." Tử Linh Vương quanh thân đen nhánh như mực, ác hồn đứng thẳng ở trên không trung. Hắn phát ra những trận sát khí lạnh toát mà nói: "Để ta thi triển bí pháp tử vong triệu hoán, xem có thể giam cầm hồn phách hay không. Ngay cả là không thành công, với tính tình Hầu Tử có lẽ phải nổi trận lôi đình. Tất nhiên sẽ xông ra truy tìm kẻ đánh úp, đến lúc đó liền là cơ hội của chúng ta." "Hay!" Tiêu Thần tỏ vẻ đồng ý. Toàn thân Tử Linh Vương trở nên mờ mờ ảo ảo, phảng phất hợp nhất cùng hư không. Từng đạo rung động lẫn tẩn bắt đầu khởi động hướng tới vùng đồi núi phía trước. Chúng hòa tan cùng gió nhẹ nên ngay cả là dị tộc vương mà không lưu ý cũng khó lòng phát giác, nhưng nếu gặp thần thức nhỏ yếu thì đều đi vòng mà qua. Đột nhiên trong dao động lẫn tẩn kia cảm ứng được một thần thức cường đại, tuyệt đối là cảnh giới Ngư Dực. Dựa vào đó, Tử Linh Vương phán đoán đây là ma viên vương không nghi ngờ. Tất cả rung động đột nhiên cùng xông tới, muốn giam cầm hồn phách đối phương. "Rống. . ." Một tiếng gầm rống phản nộ long trời lở đất, xé rách thiên địa, vài người còn có thể bị chấn vỡ màng nhĩ. Một bóng đen phi lên trời cao nhìn khắp tứ phương, nó bắn ra hai đạo kim quang mãnh liệt, chói lọi bức người. Đó là một con ma viên (vượn) cao ước hai thước, toàn thân phủ đầy lông đen rậm rịt. Cường tráng mà lại nhanh nhẹn, nó như một đạo cuồng phong vọt về hướng Tử Linh Vương. Giờ phút này. Tiêu Thần cùng Cương Thi vương đã sớm ở bên ngoài hơn mười dặm, bình tĩnh chờ Tử Linh Vương dụ ma viên kia tới. "Dám dùng tà thuật hại ta. Ta rút gân người. Bẻ xương người. Vĩnh viễn nhốt người vào trong U Minh!" Viên vương phun ra lửa ma ngập trời đuổi theo phía sau không bỏ, hận không thể lập tức đuổi kịp đám sương mù đen phía trước. Trong chốc lát liền đuổi theo hơn hai ba mươi dặm, đã sớm vượt qua chỗ Tiêu Thần cùng Cương Thi vương mai phục. Hai người bọn họ không hề vội vàng giải quyết mười mấy cường giả Ma Viên tộc truy theo, rồi sau đó mới nhanh như chớp cùng đến tụ hội. Xoẹt Tử Linh Vương không hề bỏ chạy nữa, hắn dừng lại trên một cánh đồng bằng phẳng, nơi này phi thường trống trải, đúng là chỗ tốt để đại chiến. Ma viên cơ hồ trong nháy mắt truy theo đến nơi, vô cùng đáng sợ nhìn chăm chú Tử Linh

Vương mà nói: "Người dẫu trốn khắp nơi, dù thăng thiên hay độn thổ thì ta cũng giết chết người." Vừa nhìn đã thấy hắc chính là một nhân vật độc ác. Trong chốc lát. Tiêu Thần cùng Cương Thi vương đã đuổi kịp, chặn kín đường lui của Ma viên vương, vây hãm ở giữa. Bọn họ cùng Tử Linh Vương giống như nhau, quanh thân bao phủ sương mù mà không để lộ ra chân thân. "Bát Hầu đừng nói ngông cuồng, hôm nay ta muốn ăn óc hầu!" Cương Thi vương cười đầy nham hiểm. Tử Linh Vương cũng lộ ra nụ cười lạnh buốt nói theo: "Hầu Tử này bản lĩnh không kém. Vừa vặn chọn hắc để luyện tập. Ba người chúng ta mượn hắc để thử kết hợp." Nghe được những lời nói như thế, Ma viên vương lập tức cảm giác vô cùng nhục nhã. Hắc chính là Ma viên vương, hận nhất người khác gọi hắc là Hầu Tử, mà ba người này rõ ràng coi hắc là người chết. "Rống. . ." Hắc phản nộ gầm rú. Ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể cao độ hai thước trong phút chốc tăng vọt đến cao gần mười thước. Toàn thân đều được lớp lông đen dài hơn thước bao phủ, xem ra cực kì hung ác dọa người. Quả thật không hổ là một con ma viên vô cùng hung dữ. Nó dùng tay không xẻ về hướng ba người Tiêu Thần. Nếu mà bị hắc bắt được thì ngay cả là cường giả cảnh giới Ngự Dực chỉ sợ cũng phải nuốt hận xong đời. Ba đám sương đen nhanh chóng như quỷ mỵ, lưu lại những đạo tàn ảnh nhanh đến mức tận cùng, phảng phất có ba chùm tia sáng đang tung hoành xao động. "Hầu Tử người xong đời. . ." Cương Thi vương tung một quyền hung hăng nện tới, Quỷ trảo đỏ tươi xuyên thấu qua lớp sương đen dò xét ở bên ngoài trông cực kì dọa người. Rất hiển nhiên hắc có kinh nghiệm phong phú, vô cùng ác độc. Khi hạ đòn sát thủ đồng thời cố ý chọc giận Bạo Viên. "Phanh " Ngay cả ma viên với thân hình cao lớn như núi, vô cùng hung dữ. Nhưng sau khi đối đầu một chưởng cùng thầy ma vạn năm này thì cũng không chiếm được lợi thế chút nào. Mà bàn tay to lớn kia bị Quỷ trảo như móc sắt cào ra năm vết máu. Một khí tức âm hàn chạy dọc theo cánh tay liên lan khắp chân thân. Tử Vương đại chiến thành một đám. "Phanh " "Phanh " Sau nửa khắc chung. Từ hai phương hướng không trung đồng thời bị nghiền nát. Tiêu Thần cùng Tử Linh Vương đều tự đánh ra một chưởng. Tiêu Thần đánh ra một chưởng xuyên thủng sườn phải của Ma Viên vương làm máu phun trào ra một vòi

lênh lảng. Tử Linh Vương xuất một chưởng phi thường ác độc. Trực tiếp hồn phách Ma Viên vương bị thương nặng. Ma viên vương cũng vẫn chưa đạt tới cảnh giới Chí Nhân nên không thể đỡ nổi ba vị vương giả đồng cấp vây công. Chỉ sau một khắc chung liền không ngừng bắt đầu dính chưởng. "Lực áp cửu thiên!" Hắc rống to một tiếng, tung ra thần thông mạnh nhất của mình làm phiến không gian này như là có ngàn vạn quả núi lớn đè xuống, khiến mặt đất đều văng tung tóe. Tiêu Thần, Tử Linh Vương, Cương Thi vương cùng cảm giác được áp lực khó có thể thừa nhận, cả ba phát hiện một mảnh thiên địa này đều nứt toác. Thần thông của Ma viên vương quả thật giống như tên gọi vô cùng hung dữ. Thần lực làm rung chuyển trời cao. "Đi tìm chết đi. Không có thời gian kéo dài cùng ngươi!" Đúng lúc này, âm thanh lạnh lẽo của Tử Linh Vương truyền ra, quát lớn: "Anh linh không gian!" Một mảnh hư ảnh vô biên vô hạn bao phủ xuống trùm kín lấy Ma Viên vương. Áp lực lớn lao lập tức biến mất khỏi vùng trời này, Ác Linh đang gầm rú, còn vong hồn gào thét. Đó là một mảnh không gian thuộc về tử linh. "Các bậc Viễn cổ anh linh, con cháu ngài kính hiến tế phẩm đến. Xin tận tình hưởng dụng đi." Cùng với lời nói của Tử Linh Vương tắt đi, trong phiến không gian Hư Vô có từng đạo hồn ảnh bay vút lên xông đến. Trong chớp mắt đã bao trùm Ma Viên vương. Tiếng gầm gừ thảm thiết phát ra, dường như Ma Viên vương đang trải qua đau đớn khó có thể tưởng tượng. Khi Anh linh không gian mờ lung từ từ nhạt đi, tất cả giống như là cũng không có bất cứ điều gì phát sinh. Ma Viên vương đã biến mất ở trong thiên địa này. "Đây là không gian nối thông cùng anh linh thánh địa của dòng tộc?" Cương Thi vương hỏi. "Không sai." Tử Linh Vương không hề giải thích nhiều. Trong lòng Tiêu Thần rất giật mình, hắc tăng lên một bậc độ nguy hiểm của Tử Linh Vương. Đây là một cường giả phải cẩn thận đề phòng. "Đi. Đi tiêu diệt Thiên Hạt vương!" Trận chiến đầu đã thắng lợi, mà lại còn thắng thực nhẹ nhàng khiến sự tin tưởng của Cương Thi vương tăng nhiều. Ba người cũng không hề bị thương nên không cần điều chỉnh, trực tiếp hướng về chỗ dừng chân của Thiên Hạt tộc bay đi. "Gì vậy. Lại có cao thủ tiến vào phiến viễn cổ di tích này." Ở trên nửa đường, đám người Tiêu Thần từ rất xa đã phát hiện ra mấy bóng dáng. Ở trên bầu trời bay qua rất

nhanh, bay phía trước tiên tựa hồ là một con ngũ sắc Khổng Tước. Trong giây lát đã đi xa. Tiêu Thần cảm giác vô cùng quen mắt. Hai người phía sau tựa hồ là Đại Thương quốc Tam công chúa Ân Oánh ở Trường Sinh Giới cùng truyền nhân bất tử Yển Khuynh Thành. Nhưng mà hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Cứ cùng hai vị ác vương bay về chỗ Thiên Hạp tộc Vốn tưởng rằng nơi trú chân của Thiên Hạp tộc là một chỗ âm u ẩm ướt, nhưng thật không ngờ nơi này cỏ thơm kín đất, hoa tươi rực rỡ, cây cối xanh um. Linh Đăng quần quít ong bướm lượn lờ, cảnh sắc tươi đẹp khác thường. "Biện pháp cũ, vẫn dụ rắn ra khỏi hang rồi giết chết ở bên ngoài." Xác thật rất thuận lợi dụ Thiên Hạp vương ra ngoài. Nhưng dị tộc Vương này so với Ma Viên vương thì lợi hại hơn nhiều. Đây là một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, có điều thực lực lại khá làm cho người ta đau đầu. Không một tiếng động liền đục trên đùi và xương tay Hoàng Toàn cốt thể Tiêu Thần hai cái lỗ nhỏ. Những sợi tơ máu bám vào trên đó đều trước tiên hóa thành tro bụi, nếu không phải Hỏa Chung thu lại cực nhanh thì cũng đã bị thương nặng. Cương Thi vương thảm hại hơn. Một cái tai bị xé rơi rụng, một bàn tay cũng bị xuyên thủng trở nên đen nhánh như mực. Hiển nhiên là đã trúng kịch độc nên sưng thành "bánh bao đen". Có thể hạ độc được vương giả cảnh giới Ngư Dược đến thế thảm như thế, có thể nghĩ độc tính mạnh ra sao. Mà Tử Linh Vương càng kêu thảm thiết liên tục. Ác hồn đen tuyền bị đánh xuyên qua ba lỗ trước sau. Hắn bị thương tổn đến hồn phách. Thiên Hạp nữ vương có thực lực ngoài sự dự liệu của ba người, nàng có cách công kích vô ảnh vô hình. Độc của nàng không chỉ đả thương thân thể người, nó còn ăn mòn linh hồn người ta. Vừa mới bắt đầu, ba người liền đều bị tổn thất nặng, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi. "Hừ hừ hừ. . ." Thiên Hạp nữ vương cười lạnh liên tục, một mái tóc dài trắng xóa giống như cuốn lụa lóe ra ánh bạc yêu dị, nàng cười lạnh đáng sợ. "Đừng để nó chạy thoát!" Tử Linh Vương hướng về phía Cương Thi Vương quát lớn. Bởi vì hắn phát hiện ánh mắt của Thiên Hạp nữ vương đang đảo quanh tìm đột phá khẩu, tựa hồ muốn bỏ chạy theo hướng Cương Thi vương. Vậy mà đúng lúc này chớp bạc lóe lên, Thiên Hạp vương muốn phản công hắn. "A. . ." Tử Linh Vương kêu thảm thiết, lại trúng chiêu lần nữa. Nhưng mà hắn cần

rằng tạo ra anh linh không gian ép Thiên Hạng vương quay trở về, Tử Linh Vương nghiêng rằng nghiêng lợi phần nộ tới cực điểm, trên hồn thể lại bị xuyên thủng vài lỗ, đau nhức khó nhin. Anh linh không gian bao phủ xuống định nuốt hết Thiên Hạng nữ vương. Nhưng mà yêu nữ này nhạy cảm vô cùng, đã sớm phát hiện nguy hiểm nên nhanh chóng như quỷ mỵ, tức thì trốn tránh. "Tử Ma Trớ Chú!" Chính lúc này, Cương Thi Vương bên cạnh quát lớn. "Vong Linh Bào Hao!" Tử Linh Vương cũng gọi lớn. Tất cả những thứ này đều là bí pháp hệ tử vong. Vốn là để đối phó Chiến Vương, hiện tại bị buộc sớm phải xuất ra. Thần chú Tử vong phô thiên cái địa bao phủ Thiên Hạng nữ vương, lập tức làm cho hành động của nàng bắt đầu chậm chạp. Công kích khủng bố của nàng cũng dần dần bị ba người thấy rõ. Không ngờ là từng đạo "Xạ tuyến", những tia phụt nọc độc Thiên Hạng (bọ cạp) khủng bố này là từ các đuôi bọ cạp ẩn hình phóng ra nên khó lòng phòng bị. Một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ mà sau lưng lại giấu những cái đuôi bọ cạp trông tuyệt không buồn cười, mà là phi thường khủng bố. Tia phụt Thiên Hạng có công kích không khác biệt đối với linh hồn cùng thân thể, kích độc cũng tiêu diệt linh hồn. "Mẹ. Ta không chịu được. Nữ nhân này quá nham hiểm, phải mau chóng loại bỏ!" Cương Thi Vương rống to. Hắn đã dính phải bảy tám lần công kích, toàn thân đều sưng lên. Lân giáp màu đỏ đều biến thành đen sì. Tử Linh Vương cũng phần nộ tới cực điểm, thật không ngờ bị tổn thất nặng, Tiêu Thần càng là kinh hãi. Hoàng Toàn cốt thể của hắn không ngờ cũng bị đánh xuyên qua năm chỗ, có thể nghĩ cái đuôi Thiên Hạng khủng bố đến đâu. Đây là thần thông bẩm sinh danh xưng với thực. Là một thần kỹ Thiên Hạng tộc sinh ra đã có với cái đuôi. "Thi Kinh Thiên Hạng!" Cương Thi vương gầm lên, không còn giấu lại gì nữa. Hắn sợ chính mình sẽ hóa thành một cái bánh bao lớn đen sì, thậm chí sẽ bị giết bằng thuốc độc. "Vong hồn Thôn Thiên!" Tử Linh Vương cũng hét lớn, nếu không giải quyết nỗi nữ nhân đáng sợ này, làm mà không khéo thì hắn liền có khả năng hình thần câu diệt. Trong lúc nhất thời, Tiêu Thần cũng rung động Thiên Âm chữ "Ông". Phát động công kích linh hồn. Đối mặt tuyệt sát của tam đại vương giả. Ngay cả là Thiên Hạng vương có chiến lực công kích quỷ dị cũng khó chịu đựng nổi. Ngay tại chỗ bị đánh miệng phun máu

tươi. Một bắp đùi trực tiếp bị nghiền nát . Thiên Hạc vương bị thương nặng, lộ ra bản thể hung ác. Đó là một con bọ cạp lớn màu trắng dài chừng bảy tám thước. Nó huy động hai cái kim lớn quét ngang ba người. Đồng thời Ngân Câu (đuôi bạc) dựng thẳng xé rách hư không, quét ngang tứ phương, quả thực không thể ngăn cản. Độc vật bao phủ vùng trời này. "Con bọ cạp này cực kì quỷ quái, Cũng không thềm che giấu dịch được, mau mau giải quyết nó!" Tử Linh Vương hét lớn. Lần này hành động không nghi ngờ rất thiệt hại. Ba người đều bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ mà lại còn chưa giết được Thiên Hạc vương. "Thiên Hạc Linh Vực!" Hạc Tử Vương to lớn màu trắng dài bảy tám thước, nó phát ra tiếng gầm rống làm cho người ta tóc tai dựng đứng. Sương mù trên bầu trời lập tức nổi lên, một mảnh kỳ dị không gian muốn phong bế ba người ở bên trong. Nếu như thật sự bị giam cầm ở trong đó. Chỉ sợ ba người sẽ bị hoàn toàn giết bằng thuốc độc. "Đi tìm chết đi!" Cương Thi Vương rống lớn, phun ra một chùm sáng, đó là tinh hoa thi khí của lão thi vạn năm. Trong phút chốc nó phá vỡ lực phong ấn của Thiên Hạc Linh Vực. "Vong linh hải!" Tử Linh Vương triệu hoán ngàn vạn lần hồn ảnh đến bao phủ Thiên Hạc vương. Tiêu Thần công kích chỉ có một loại. Trước khi có huyết nhục trọng sanh, thần thông chiến kỹ trước đây của hắn rất khó phát huy ra. Nhưng mặc dù như vậy, lực công kích của hắn cũng tuyệt đối là khủng bố . "Bang bang " Thiên Hạc vương liên tục bị thương nặng. Cuối cùng Ngân Câu dựng thẳng đã bị ba người cắt đứt. Hạc độc bò cạp bắn toé bay đầy trời. Cuối cùng, con bọ cạp trắng to lớn bị Tử Linh Vương đánh vào trong anh linh không gian để hiến tế cho những vong hồn này. "Không có lời, rất không có lời !" Chiến đấu đã kết thúc ba canh giờ mà Cương Thi vương vẫn còn rít gào, độc trên người hắn đã bị ép ra nhưng lại vẫn có cảm giác toàn thân đau nhức vô cùng. Tử Linh Vương cũng rất phần nộ, hồn thể bị thương mặc dù chữa trị, nhưng mà nguyên khí vẫn bị tổn thương. Mấy cái lỗ nhỏ trên Hoàng Toàn cốt thể của Tiêu Thần đã khép lại. Điều này làm cho hắn phi thường kinh ngạc. Cốt thể như thế lại còn có thể đủ bị người ta đâm thủng. Không thể không làm hắn thừa nhận, trong trăm tộc có những thần thông bẩm sinh thật là đáng sợ. "Khô Lâu Vương. Ta bị thương nguyên khí, ta cảm giác người phải làm chút bồi thường."

Cương Thi vương vẫn còn gào thét: "Ta là ra mặt hộ người nên mới bị thương, người hăn là nên bồi thường ta." Tên vô tình vô nghĩa này muốn tăng giá. Nhưng đối với Tiêu Thần mà nói, cái này tuyệt không có gì. Dù sao đều là lời hứa suông thì bằng giá kê rất cao đều không hề gì. "Trong thánh cốt Tế Đàn của các người có di thể nhân vật cái thể . Trong đó nhất định là có thân thể không hư thối, ta muốn một khối thánh thể làm bồi thường." Cái này có thể nói là như sư tử há mồm. Thi thể có thể được đưa vào thánh cốt Tế Đàn thì số lượng cực kỳ ít ỏi. Chính là trước đây toàn tộc khô lâu dốc lực mới tìm được. Đều là nhân vật cái thể ngày xưa, nếu nói ra thì Tứ Giới đều phải rung động. "Việc này liên quan đến vận mệnh tộc của ta , ta không thể đồng ý. Nhưng mà ta sẽ bồi thường cách khác." Tiêu Thần đáp như vậy. Mặc dù hăn có khả năng đồng ý bừa, nhưng nếu như nói rất giả dối thì đối phương cũng sẽ không tin tưởng. Cương Thi vương cũng biết đối phương không có khả năng đồng ý. Đó là căn cơ của Khô Lâu tộc, hăn đưa ra yêu cầu như thế chẳng qua là vì đòi hỏi trả giá mà thôi. "Ta cũng cần bồi thường. Thánh cốt Tế Đàn của quý tộc đưa vào anh linh bất diệt, ta không cần cốt thể cùng chủ hồn của bọn họ , ta chỉ muốn một chút xiu hạt giống linh hồn của bọn họ liền có khả năng." Yêu cầu của Tử Linh Vương chợt nghe coi như hợp lý, hơn nữa hăn đưa ra giải thích hợp lý: "Năm đó chiến hồn Bạch Khởi, Lã Bố tộc của ta chạy ngược ra khỏi Hồn Giới đến Trường Sinh Giới. Làm nguyên khí Tử Linh tộc chúng ta bị tổn thương nặng nề. . . Nếu như có khả năng, ta không cần Bạch cốt Quân Vương phiên kia, chỉ cần quý tộc cung cấp một góc thần hồn của các bậc thiên địa anh linh, ta sẽ xả thân tương trợ quý tộc chiếm lại được Bạch cốt Quân Vương phiên." Sau một phen cò kè mặc cả, Tiêu Thần lại thỏa mãn một chút yêu cầu của hai vị ác vương mới có thể khiến bọn họ tiếp tục duy trì chung tay. Không cần thời gian tu chỉnh dài, đám Tiêu Thần liền lại lên đường lần nữa. Vì sợ Chiến Vương nhận được tin tức mà có phòng bị. Giữa đường đi qua chỗ trú của tộc Ma Viên thì Tam vương cùng thất kinh. Nơi đó phi thường náo nhiệt. Một con Ngũ thủ Khổng Tước Vương lượn vòng phía chân trời, mà dưới mặt đất giữa đồi núi có mấy trăm con vượn loại tu giả đang vây quanh một con ma viên màu vàng, tựa hồ đang cực lực khuyên giải gì đó.

"Ta @# #. . . làm thế nào lại xuất hiện một con ma viên vương nữa? !" Cường Thi vương quá sợ hãi. Tử Linh Vương cũng lộ ra vẻ mặt nặng nề mà hỏi: "Chẳng lẽ nơi này có hai con ma viên vương? Con này tựa hồ so sánh với con đã chết thì cường đại hơn nhiều!" Tiêu Thần cũng phi thường giật mình. Bởi vì hắn thực sự nhìn thấy người quen ngày xưa. Chính là Đại Thương quốc Tam công chúa Ân Oánh của Trường Sinh Giới cùng truyền nhân Yến Khuynh Thành của Bất Tử Môn . Yến Khuynh Thành thân thể thon thả duyên dáng. Dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, có thể nói phong thái tuyệt thế. Nhiều năm đã qua mà thiếu nữ ngày xưa vẫn xinh đẹp động lòng người, có thể nói là tuyệt sắc thiên hạ. Bên người nàng cũng vẫn có tiểu cô nương đi theo, đó là do Tiểu Dực Long Lôi hóa thành . Ân Oánh xinh đẹp vô song, quốc sắc thiên hương, ung dung lộng lẫy, phong thái không kém năm đó. Không hề nghi ngờ, con ma viên vương màu vàng kia chính là thiên thần hậu đại Kim Tử mà năm đó Tam công chúa thu phục tại Nam hoang. Tử Linh Vương tựa hồ phi thường giật mình, hắn nói: "Cái con ma viên màu vàng cực kì không tầm thường. Tựa hồ là loạn thế ma hầu trong truyền thuyết, cực kỳ giống Thông Tí Thần Viên, có thể bắt nhật nguyệt, xô Thiên Sơn, phân biệt thiện ác, quan sát Càn Khôn." "Kỳ quái, những ma viên này tựa hồ rất tôn kính đối với Thần Viên này. Nhưng mà con vượn vàng kia căn bản không để ý bọn chúng." Cường Thi vương cảm giác rất kỳ quái, nói tiếp: "Chẳng lẽ bọn chúng không phải một nòi?" Tiêu Thần sáng tỏ. Chỉ sợ Kim Tử này cũng như Hoàng Kim Sư Tử Vương vậy, không có lòng trung thành đối với chủng tộc vốn có của chính mình . Ngũ Sắc Thần Quang chiếu rọi trong thiên địa. Ngũ thái Khổng Tước Vương phía chân trời tựa hồ đợi mãi không nhìn được bèn phóng xuống thần quang năm màu, đánh bay những Cự Viên. Kim Tử thoát khỏi dây dưa bèn cùng đám người Ân Oánh bay vọt lên trời. "Xem ra cường giả tiến vào phiến viễn cổ di tích này càng ngày càng nhiều ." Tử Linh Vương nhìn theo mấy bóng dáng sắp sửa biến mất tại phía chân trời, hắn nói: "Con Ngũ thái Khổng Tước Vương kia phi thường cường đại." Tiêu Thần tự nhiên biết lai lịch Ngũ thái Khổng Tước Vương. Tài năng khi còn nhỏ có thể quyết tranh hơn thua cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương, hiện nay sau khi trưởng thành thì

đương nhiên phi phạm. "Hắc, thật sự là càng ngày càng thú vị." Cương Thi vương cười lạnh, nói: "Chúng ta có lẽ vội vàng đi ám toán Chiến vương đi. Lần này đây chớ để có bất cứ sơ sẩy gì." Cách chỗ trú Chiến tộc mấy chục dặm, ba người Tiêu Thần bắt đầu bố trí. Bởi vì Chiến Vương nắm giữ cây huyết mâu đỏ đậm có huyết dịch Bán Tổ nhỏ giọt vĩnh viễn không thôi, nó phi thường khủng bố nên bọn họ phải cẩn thận đánh bẫy mới được. Ở phiến xứ sở này, bọn họ không chỉ có bắt đầu bố trí một hệ đủ loại cấm kỵ trận pháp tử vong, mà vẫn còn khắc lên rất nhiều lời nguyện cùng bí thuật, không gian bầy rập vong linh, tử vong dị vực, huyết thi lời nguyện. . . Đủ loại mưu tính tàn nhẫn tầng tầng lớp lớp. Chuẩn bị áp dụng thuật chắc chắn giết được đối với Chiến Vương .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 397: Giết Chiến Vương

Xét từ đủ loại biểu hiện của Chiến Vương Cảnh Bồ thì thấy muốn dẫn dụ một chiến tướng tuyệt đối mưu mẹo như Chiến Vương Cảnh Bồ tới, đó là tự để lộ bản thân. Cho nên đủ loại tính toán chắc chắn đều phải trừ hao đi rất nhiều. Tiêu Thần cùng hai vị ác vương cũng không nôn nóng , chỗ bọn họ lựa chọn chính là con đường Chiến Vương nhất định phải đi qua. Bất kể là đi liên lạc với Ma Viên vương hay Thiên Hạc vương đều phải đi ngang qua chốn này. Ngay cả là trên bầu trời, tất cả cũng bị Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương bày ra không gian bầy rập. Hiện nay điều bọn họ phải làm chỉ là một chữ chờ. Thời gian trôi đi. Như thế đã qua một ngày một đêm, Chiến Vương Cảnh Bồ rốt cục xuất hiện . Hắn cảm giác Hoàng Toàn Khô Lô Vương hơn phân nửa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nếu không làm sao có thể biến mất thời gian dài như vậy còn không trở về? Vì điều này , hắn muốn ra ngoài đi tìm. Chiến tộc chính là trời sinh đấu chiến thánh,

Chiến Vương Cảnh Bồ thân thể cao lớn nặng nề như núi, giống như một ngôi Ma Tinh lấp lánh xé rách không trung, lộ ra khí tức khiến tất cả sinh vật trong viễn cổ di tích phải run rẩy. "Đến rồi . . ." Tiêu Thần cùng hai ác vương biến mất ở trên hư không. Chiến Vương Cảnh Bồ đôi mắt phóng ra tia chớp lạnh lùng tựa như đao bức nhân. Hắc phi hành cực nhanh, mái tóc xanh tung bay cuồng loạn giống như yêu ma cái thế. Khí tức làm cho người ta sợ hãi đang tràn ngập khắp nơi. Hắc không chỉ có chiến lực hơn người mà lại còn mưu mô, có thể nói là một vị dị tộc vương cực kỳ khó đối phó. Nhưng mà ngay cả hắc lâm mưu mẹo nham hiểm thì giờ phút này cũng không nghĩ bất kể điều gì. Khi mãi đang dõi mắt trông về phía xa, phi hành qua một mảnh bầu trời trống trải thì hắc đã sa vào bẫy rập tử vong. Liên ở trong tích tắc này, hắc đột nhiên có một cảm giác hụt hẫng, thân thể giống như đang gánh vạn quân mà rơi xuống với tốc độ cực kỳ khủng bố. Hơn nữa, cảnh tượng chung quanh đại biến dạng, bầu trời xanh ngắt đột nhiên trở nên đen sì như mực, mệnh mệnh khắp nơi là bạch cốt, sát khí ngút trời. Hoàn toàn là một mảnh thiên địa đã thay đổi! Chiến Vương Cảnh Bồ cảm giác thân thể giống như đã không khống chế được. Khí tức tử vong bao phủ hắc. Âm thanh ngàn vạn ác hồn gào thét vang ở bên tai. Sức chiến đấu vô địch đang suy yếu rất nhanh. Sinh mệnh Tinh Nguyên ở trong chốc lát này bị cướp đoạt ra ngoài chừng một thành. Không hiểu ra sao cả mà ăn đòn nặng. Đó là bởi Vong Linh Trớ Chứ. Trong cái bẫy trải rộng không gian nó là căn nguyên vô cùng ác độc, chuyên môn nuốt chửng năng lượng sinh mệnh của người ta. "A. . ." Mái tóc xanh trên đầu Chiến Vương Cảnh Bồ dựng thẳng đứng, hắc ngửa mặt lên trời gào thét. Âm thanh phá vỡ vách đá, xé rách không gian. Hắc vô cùng phẫn nộ, không ngờ đã gặp ám toán. Kẻ làm hắc ăn một đòn nặng như thế thì có thể nào từ bỏ ý đồ. Quanh thân hào quang vạn đạo, hắc tuôn ra một khí tức điên cuồng hung bạo dời núi lấp biển. Từ trong con ngươi bắn ra chùm sáng dài chừng mấy thước. Hắc lạnh lùng nhìn quét tứ phương rồi sau đó nện một quyền phá vỡ hư không. Hắc bay lên trời, muốn lao ra khỏi phiến thiên địa thần bí này. Nhưng đối mặt hắc là tử vong gầm rống. Vừa mới thoát khỏi không gian bẫy rập thì Chiến Vương Cảnh Bồ lại xông vào trong bóng ma tử vong. Sương mù cuộn cuộn.

Hắc ám bao phủ tất cả. Vong linh đang rên rỉ cùng gầm rống vô tận nhất loạt đánh tới về phía hắn. Ngàn vạn ác hồn phía trước ngã phía sau xông lên, trùm kín bầu trời chỗ hắn đứng. Trong bóng tối vô tận Ác Linh rít gào làm cho linh hồn người ta đều run rẩy. "Đều diệt cho ta!" Chiến Vương Cảnh Bồ tức giận, Ác Linh đang cắn xé linh hồn của hắn, muốn chia cắt hồn lực rộng lớn như biển của hắn. Hào quang lóng lánh lượn lờ bên ngoài thân thể hắn, chiến lực vô biên bùng phát ra, ác hồn chung quanh bị quét sạch một mảnh, bị đánh tan thành tro bụi. Lao ra này chốn bóng ma tử vong, Chiến Vương Cảnh Bồ cảm giác phía trước sóng máu ngút trời, vô tận máu tươi như là đại dương gầm thét lao nhanh đến, lại còn xuất ra những tràng âm thanh như sấm sét. Đầy trời đều là biển máu đỏ lờm thê lương động lòng. Biển máu này bao phủ hắn vào bên trong, muốn ăn mòn thân thể của hắn. Không hề nghi ngờ, đây cái bẫy chết chóc liên hoàn hoàn toàn được xếp đặt nhằm vào hắn. Trong biển máu mãnh liệt không ngờ có sinh vật tử vong. Chúng "Bịch bịch" bắt lấy tứ chi hắn, xoay quanh thân thể hắn, muốn xé toạc hắn ra. Năm cổ huyết thi với lực lớn vô cùng suýt nữa xé nát Chiến Vương. Máu phun ngút trời, biển máu sôi lên kịch liệt. "Đều đi tìm chết cho ta!" Cùng với tiếng rống to của Chiến Vương Cảnh Bồ, năm cổ huyết thi bị vỡ nát, nhưng mà huyết dịch trong cơ thể Chiến Vương giống như bị rút ra. Từ trong da thịt hắn không ngừng tràn ra vết máu, biển máu cứ như thế mà rút ra một bộ phận huyết dịch từ trong thân thể hắn. Chiến Vương sắc mặt tối sầm đáng sợ, ánh mắt giống như dã thú nhìn quét khắp nơi, tìm kiếm địch thủ âm thầm bố trí cạm bẫy ám toán hắn. "Oanh " Hắn lấy chiến lực vô cùng hung dữ cứ như thế xé đôi biển máu, chém nứt trời cao. Biển máu chia làm hai nửa, dần hiện ra một mảnh đất trống trải cho hắn. Chiến Vương Cảnh Bồ lại một lần nữa Phá Toái Hư Không, xông thẳng lên trời. Nhưng mà trong khoảnh khắc lao ra, hắn lại tiến vào một bãi chiến trường mới. Nơi này thì khí ngập trời, đại quân Cương Thi đen ngòm đang phụt lên thì độc khiến vùng đất trời này mờ mịt không ánh sáng. Tất cả Cương Thi đều quơ quỷ trảo, nhất loạt đánh tới phía hắn. Giận dữ! Liên hoàn sát chiêu không ngừng, tiếp tục dây dưa như thế cũng có thể giết hắn vì kiệt sức. Chiến Vương Cảnh Bồ bay loạn lên cao, trong tay bỗng nhiên

hiện ra một đạo cầu vòng động trời . Một cây chiến mâu đỏ đậm như máu lóe ra ánh sáng yêu dị, trên mặt không ngừng có thần huyết nhỏ xuống. Hắc chỉ xéo lên trời cao, hiện ra sát khí rung động thiên địa. Có cổ mâu Ba Tư trong tay, Chiến Vương Cảnh Bồ quét ngang tứ phương. Hắc thu vào chém ra sử dụng nó như thanh đao lớn. Chiến mâu có Bán Tổ huyết dịch nhỏ giọt chém sắt như bùn, nó phun ra búng máu yêu dị đầy trời. Nơi nào nó đi qua, những Cương Thi này tức thì vỡ nát rồi sau đó hoàn toàn tan thành tro bụi, cũng không còn lại chút gì. "Những kẻ giấu mặt kia, các ngươi một người cũng không sống được!" Chiến Vương Cảnh Bồ hét lớn. Hắc biết bố trí nhiều cấm trận như vậy thì tuyệt không phải một người có khả năng làm được . Nhưng mà, số tử vong cấm trận hơn xa so với hắc tưởng tượng. Cho dù hắc vừa mới lao ra khỏi Cương Thi tử trận thì hào quang mãnh liệt đầy trời đã quét về phía hắc, lại còn là diệt thần cấm thuật . . . Chiến Vương vô cùng cường đại như là lâm vào trong vòng tuần hoàn tử vong, xông ra được một tòa Tuyệt Trận lại lâm vào trong một tòa Tử vong Sát tràng khác. Năng lượng sinh mệnh cùng chiến lực của hắc đang không ngừng tiêu hao. Đủ để nhìn ra sự cường đại cùng đáng sợ của Chiến Vương Cảnh Bồ. Với Ba Tư Đức cổ mâu trong tay, hắc đại sát tứ phương. Cơ hồ mỗi lần huy động cổ mâu liền đánh tan một tòa sát trận rồi lại vọt tới trong Tử vong Sát tràng. Có điều trước sau hắc lại khó có thể thoát đi ra nổi, vùng trời này cơ hồ khắp nơi đều là sát trận, khắp nơi đều là tử vong bầy rập, hoàn toàn bao phủ chốn này. Không thể không nói, hệ cấm thuật tử vong phi thường ác độc. Lực lượng của Chiến Vương Cảnh Bồ không ngừng bị suy yếu, máu huyết thỉnh thoảng bị hút ra khỏi thân thể, năng lượng sinh mệnh đang từ từ mất đi. Ước chừng một nhọc nửa canh giờ trong Tử vong Sát tràng, Chiến Vương Cảnh Bồ mới rốt cục thấy được ánh rạng đông từ lối đi ra ngoài. Nhưng vừa lúc đó, Tiêu Thần, Cương Thi vương, Tử Linh Vương cùng ra tay. Ba người nhanh chóng như ba đạo quỷ mị. Tử Linh Vương quả thật giống như u linh, không một tiếng động liền vọt tới sau lưng Chiến Vương. Âm Nhu chưởng lực vô tình ấn xuống. Cương Thi vương lại còn phun ra một cái tinh hoa thi khí đen nhánh , đối đầu chính diện Cảnh Bồ. Tiêu Thần cũng là rung động Bản Nguyên Thiên Âm nhắm đầu Chiến Vương để đánh.

Huyết mâu Ba Tư Đức đỏ đậm nở rộ ra bóng máu đáng sợ quét ngang tứ phương. "Bang bang bang." Ba đại vương từ ba phương hướng đồng thời vọt tới, nhưng rồi lại đều bị quét trở về. Lực lượng có tính hủy diệt kia làm cho bọn họ không thể không lui, Ba Tư Đức cổ mâu toàn thân đỏ đậm máu nhỏ rùng rùng, trên mặt khắc đầy thần văn từ xưa đang bắn ra từng đạo huyết mang chói mắt. Nó khiến khắp bầu trời đều nhiễm đỏ, cứ như thế mà đánh lui ba đại cao thủ. Chiến tộc thật đáng sợ! Có điều ba người sớm đã chuẩn bị tâm lý. Cũng không có mấy kinh ngạc. Giờ phút này, bốn đại cao thủ ở vào trong một mảnh thiên địa đặc thù, trên bầu trời Ma Vân bao phủ, dưới mặt đất bạch cốt khắp nơi. Chỗ này là địa điểm bọn hãn quyết sinh tử. Chiến Vương Cảnh Bồ với cổ mâu trong tay mặc dù sắc bén không thể đỡ, nhưng mà chính chiến lực của hãn đã sớm giảm mạnh đến một điểm khá thấp. Bởi vì vừa rồi trong Tử vong Sát tràng hãn chịu đủ loại tử vong chú thuật, cũng không biết bị giáng bao nhiêu lời nguyền. Rõ ràng nhất chính là một cánh tay của hãn đã đen bầm, tựa hồ khó có thể thừa nhận lực lượng quá mãnh liệt. Hơn nữa bởi vì tác động lời nguyền mà hành động của hãn rõ ràng không còn nhanh nhẹn như trước kia nữa. Tử Linh Vương là kẻ nham hiểm sắc bén nhất. Hãn có khả năng qua lại giữa Tử vong Bóng ma cùng thế giới thực tế nên mấy lần đột nhiên xuất hiện ở phía sau Chiến Vương Cảnh Bồ, xuất ra sát chiêu đáng sợ. Sinh tử kịch chiến đích thực bắt đầu. Chiến Vương Cảnh Bồ mái tóc xanh bay loạn giống như yêu ma cái thế. Đôi mắt bức nhân giống như ánh đao làm cho người ta sợ. Hãn rống to: "Ngay cả là chết thì ta cũng muốn lôi kéo theo các người." Lúc trước hãn muốn tính toán Tuyết Bạch Tiểu Thú, giết bằng thuốc độc nhưng mà không được. Hiện tại lại bị người khác ám toán, cơn giận trong lòng hãn tích lại tới cực điểm. Nhưng không thể không nói, đã trúng bao nhiêu lời nguyền tử vong như vậy, Chiến Vương Cảnh Bồ tay cầm Ba Tư Đức cổ mâu vẫn rất đáng sợ. Nhất là loại khí phách ngoài ta còn ai, duy ngã độc tôn sau khi bùng phát thì hãn giống như là núi lửa tái sinh, chiến lực tăng lên điên cuồng mãnh liệt. "A. . ." Chiến Vương Cảnh Bồ gào thét lớn, hãn đã trúng một âm chương tử tử linh liêu mạng. Huyết mâu đỏ đậm cầm trong tay cũng đã xuyên thủng Cương Thi vương, hất tung nó lên giữa không trung

rồi mãnh liệt xuất lực dao động. "Phanh" một tiếng, Cương Thi vương bị chia năm xẻ bảy. Tử Linh Vương cảm giác đại sự không ổn, Chiến vương này có phần quá cường đại, điều này làm cho hắn lập tức sinh ra ý định rút lui. Nhưng liền lúc này, hào quang lóe lên. Một thi ảnh cao lớn xuất hiện ở sau lưng Chiến Vương. Quỷ trảo vươn ra, ngay cả là Cảnh Bồ lập tức tránh né vẫn bị từ sau lưng xé rách một mảng thịt lớn. Đó lại là Cương Thi vương, hắn rống to: "Dám phế bỏ một phần thân con rồi của ta, ta cùng với người không chết không ngừng." Nghe được lời ấy, Tử Linh Vương vốn định đào tẩu lập tức bay trở về. Trong lòng Tiêu Thần cũng là đại trấn định, bắt đầu vây sát Chiến Vương Cảnh Bồ. Đây là một trận đại chiến thảm thiết, khắp nơi đều chấn động. Bốn đại cao thủ đều đã trọng thương. Nếu như không phải Chiến Vương đã bị trúng lời nguyện, hành động chịu ảnh hưởng lớn thì với thanh Ba Tư Đức cổ mâu nằm trong tay, Tiêu Thần cùng hai tên ác vương căn bản không có bất cứ cơ hội gì. "Đi cùng ta xuống địa ngục đi!" Chiến Vương Cảnh Bồ cầm huyết mâu đỏ đậm đâm tới ngực Tử Linh Vương, mắt thấy vô phương tránh né. Tử Linh Vương tạo ra Anh Linh không gian rồi lắc thân mà vào. Chiến Vương biết hôm nay chỉ sợ lành ít dữ nhiều nên không ngừng lại chút nào, trực tiếp đuổi giết theo vào. Xèo xèo Những lưỡi máu sắc bén của Chiến mâu kia bắn ra bóng máu lóng lánh chói mắt, lập tức cắn nát một cánh tay của Tử Linh Vương. Thế nhưng lúc này những thánh hồn bên trong anh linh không gian đánh tới, bao phủ Chiến Vương. "Rống" Chiến Vương Cảnh Bồ hét lớn, không ngờ làm vỡ nát những hồn ảnh này. Phải biết rằng trước đây chính Ma Viên vương chết ở chỗ này, có thể nghĩ ác hồn bên trong Anh Linh không gian cường đại tới đâu. Thế nhưng giờ phút này chúng không thể hiện ra nổi trên người Chiến Vương. Hắn huy động Ba Tư Đức cổ mâu, đã xé rách hư không, đánh giết một đám ác hồn rồi xông được ra ngoài. "Lực lượng của lời nguyện đang phát huy tác dụng, hắn đã là cung căng hết sức, cùng tiến lên giết hắn!" Tử Linh Vương bị chấn nát một cánh tay, kinh sợ đến toàn thân đều đang run rẩy, lại lần nữa xông về hướng Chiến Vương Cảnh Bồ. Tiêu Thần bị Ba Tư Đức cổ mâu chém trúng mấy lần, Hoàng Toàn cốt thể đều xuất hiện vết rạn đáng sợ nhưng mà vẫn không lùi bước. Hắn đang chờ đợi cơ hội tung ra

một đòn tất sát cuối cùng. Đúng lúc này, Cương Thi vương gào thét lớn xông thẳng tới. "Xích" một tiếng lại lần nữa bị Ba Tư Đức cổ mâu đâm thủng, nhưng thân thể Cương Thi vương lại vẫn vọt tới phía trước, một đôi quỷ trảo hung hăng chụp về hướng Chiến Vương. Không thể nói không ngoan cường, nhưng mà theo sau một tiếng gào "Thời gian đảo lưu." của Chiến Vương, Cương Thi vương rốt cuộc vẫn phải vỡ ra. Đương nhiên, đây lại là phân thân con rối của Cương Thi vương. Chân thân hiển linh ra tại cách đó không xa, hân nổi trận lôi đình. Thân thể ba đại con rối giống như chân thân, có thể thay hân nhận lấy cái chết, không nghĩ rằng một trận chiến này lại liền hủy mất hai thân. "Thời gian đảo lưu!" Chiến Vương hét lớn. Tử Linh Vương cùng Tiêu Thần đang xông lên phía trước không thể không lập tức bay ngược ra. Nhờ có Ba Tư Đức chiến mâu, lại nằm trong tay thần thông thời gian, muốn giết chết Chiến Vương thật sự phi thường khó khăn. Nhưng mà ba người Tiêu Thần cũng không rút đi xa. Chiến Vương đã rất hư nhược rồi, đây là một cơ hội hiếm có, nếu bỏ qua thì rất khó có được nữa. Gian khổ đại chiến lại bắt đầu lần nữa. Bốn người tất cả thân chịu trọng thương. Khi Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương đối kháng với thần thông "thời gian đảo lưu" cùng với Ba Tư Đức cổ mâu thì Tiêu Thần rốt cuộc tìm được cơ hội. Hân xuất Thất Bảo Diệu Thụ ra, hóa thành một đạo cầu vòng vàng rực vọt tới. Dựa vào cảm giác, hân biết Thất Bảo Diệu Thụ không bằng Ba Tư Đức cổ mâu, bởi vậy cho đến thời khắc mấu chốt này mới đột nhiên xuất ra để mà tập kích. Chiến Vương Cảnh Bồ cảm giác được nguy hiểm bèn liều mạng chịu trúng oanh kích của Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương, lấy thần thông "thời gian đảo lưu" đánh về hướng Tiêu Thần. Đồng thời Ba Tư Đức Xích Huyết hung mâu hung ác đâm tới, hào quang nhuộm máu bao phủ phiến không gian này. Nhưng trong lúc nhất thời, Thất bảo Hào quang tỏa ra lóng lánh. Lần này đây Tiêu Thần cũng không có bị bức lui. Hân lấy bảo thụ chặn Ba Tư Đức cổ mâu, lấy Thiên Âm chữ "Ông" đối kháng thần thông "thời gian đảo lưu". Hân rất nhanh tới gần, Hoàng Toàn cốt chưởng giống như đao cắt tới, nhắm thẳng cổ của Chiến Vương Cảnh Bồ. Chiến Vương kinh sợ, lấy chưởng nghênh đỡ nên ngược lên. Nhưng mà Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương cũng phát

hiện ra tình thế tốt này thì làm sao chịu bỏ qua? Chúng chia ra từ tả hữu công kích, trực tiếp nện ở trên hai vai hăn." Huyết quang bắn toé, cốt chưởng màu vàng ngọc của Tiêu Thần xẹt qua cổ họng Chiến Vương Cảnh Bồ, một vòi máu phun ra. Đồng thời lúc đó, tả chưởng của Chiến Vương cũng cắm vào trong ngực Tiêu Thần. Nhưng đó vốn là cốt thể, tuy bị cắm vào cũng không ngại. Nhưng mà Chiến Vương không thể nói không hung ác, hăn xuất lực mãnh liệt ngay tại chỗ bẻ gãy hai cái xương ngực. Tiêu Thần nhịn đau rút lui, thu hai đoạn xương gãy vào trong không gian Giới Chỉ. Mà Chiến Vương Cảnh Bồ ánh mắt thì có chút rã rời, cổ họng của hăn gần như bị cắt đứt, vền vện chỉ còn dính một tầng da thịt, máu tươi cuồn cuộn phun trào. Nhưng mà, hăn vẫn bất tử, gắt gao cầm lấy Ba Tư Đức cổ mâu nhìn ba vị đại vương. Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương giật mình nhìn qua Tiêu Thần, lại nhìn một chút Thất Bảo Diệu Thụ trong tay của hăn, ánh tham lam trong mắt không thềm che dấu. Nhưng mà cuối cùng bọn họ cũng là đồng thời nhìn về phía Chiến Vương hấp hối, muốn cướp đoạt cây Ba Tư Đức cổ mâu kia. Đúng lúc này, Ma Vân bao phủ bầu trời bị đánh nát. Một bàn tay vàng lớn thăm dò vào trong chiến trường bị phong tỏa này. Phô thiên cái địa, nó cũng chộp về hướng Ba Tư Đức cổ mâu kia. Chiến Vương phẫn nộ, gầm lên một tiếng cuối cùng không cam lòng, hai tay cầm Xích Huyết chiến mâu đâm về hướng Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương cùng với bàn tay vàng lớn trên bầu trời kia. Tiêu Thần không nghĩ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, đến hiện tại cũng không ai có thể ngăn cản hăn giết Chiến Vương. Hăn hóa thành một đạo cầu vồng vàng lóng lánh xông thẳng tới. Máu phun ngút trời, đầu lâu Chiến Vương hấp hối đã bị Tiêu Thần chém rụng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 399: Quân Vương Phiên

Tất cả cường giả ba tộc vô cùng sợ hãi, cũng không ai dám tùy tiện nữa. Không người nào dám ra mặt ngăn cản. Phong Linh Vương cùng U Ảnh

Vương da đầu đều ngứa ngáy. Bọn họ chẳng qua là hoài nghi Đấu Thần Vương đoạt chí bảo Ba Tư Đức cổ mâu mà thôi. Muốn khiêu khích Tu La vương cùng Đấu Thần Vương đại chiến nếu như thật sự có chí bảo để có thể sắm vai ngư ông đắc lợi. Không nghĩ ra Đấu Thần Vương cường đại gần như yêu tà. Ngay cả dao động thần thức yếu ớt chỉ phát ra cho Tu La vương mà cũng có thể nắm giữ được. "Đấu Thần Vương người muốn giết người diệt khẩu sao?" U Ảnh Vương cùng Phong Linh vương đều nói yếu ớt. "Không phải vì diệt khẩu. Chỉ là để giết những kẻ tiểu nhân ngu xuẩn như các người vậy ." Đấu Thần Vương lạnh lùng lộ ra sát ý, hần nói tiếp: "Tự cho là thông minh mà không biết rằng người nào chỉ cần hơi có đầu óc đều đủ sức nhìn ra. Các người chẳng qua chỉ là vai hề li khiêu khích mà thôi." Tất cả dị tộc ở đây đều đã nhìn ra Đấu Thần Vương đang muốn giết người lập uy. Có điều không ai ra mặt ngăn cản hộ vương giả chủng tộc nhỏ yếu mà đắc tội với Đấu Thần Vương cường đại tới cực điểm, điều đó thật sự là rất không đáng giá . Ngay cả là Tu La vương cũng là không chút động lòng, ánh mắt cũng không thèm chớp lấy một cái. Đúng vào giờ khắc này. Đấu Thần Vương ra tay. Thần Kiếm chém xuống, lập tức đất văng tung tóe tạo ra một vết nứt khủng bố giống như một khe sâu lớn chạy lan tràn đến phương xa. U Ảnh Vương cùng Phong Linh Vương gắng gượng bay lên, chung sức chống lại một kiếm này. Áp lực mạnh mẽ như núi, một kiếm này của Đấu Thần Vương nặng nề giống như trái núi thiếu chút nữa liền chấn vỡ hai vị dị tộc vương đẳng cấp Ngư Dực Lục Trọng Thiên. " "Oanh" "Oanh" . Đấu Thần Vương không ngừng huy động Thần Kiếm. Phong Linh Vương cùng U Ảnh Vương đã hoàn toàn mất đi năng lực chuyển động. Bị giam cầm giữa không trung nên chỉ có thể gượng đối kháng Thần Kiếm cực kỳ khủng bố kia. Đến nhất kiếm thứ mười hai thì U Ảnh Vương hét to một tiếng rồi vỡ vụn thành nhiều đám. Thân thể vô hình ảnh của hần chia lìa rồi sau đó dưới nhất kiếm thứ mười ba thì hình thần câu diệt. Sau khi mất đi đồng minh. Phong Linh Vương dưới kiếm thứ mười bốn cũng chia làm hai nửa. Đám mây máu bắn xuống, tàn thân của hần rơi xuống trên mặt đất. Đấu Thần Vương chém chết U Ảnh Vương cùng Phong Linh Vương ngay trước mặt các vị vương khiến không ít người đều thầm rùng mình. Chiến

lực khủng bố của hãn quả thật khó gặp gỡ đối thủ. "Ta có khả năng thì không đoạt Ba Tư Đức cổ mâu của Chiến tộc." Đấu Thần Vương nói xong câu đó liền dọc theo đường cũ trở về. Trên đường đi qua Tiêu Thần thì nhìn hãn một cái thật sâu. Chi tiết bị Đọa Lạc Thiên Sứ vương nắm bắt. Nàng nhẹ nhàng vỗ đôi cánh đen sì, thân hình lỏa lồ với gò ngực cao ngất rung rinh nhẹ nhàng bước đi. Với những bước duyên dáng nàng đi tới gần Tiêu Thần. Nàng đi quanh một vòng vừa nói: "Ta có khả năng khẳng định quyết không phải là Đấu Thần Vương cướp lấy cây Ba Tư Đức cổ mâu." "Người dựa vào cái gì mà nói không phải Đấu Thần Vương?" Cường giả Chiến tộc may mắn còn sống sót hỏi. "Vì chính người này mới là hung thủ giết chết Chiến Vương." Nói tới đây nàng lui ra phía sau vài bước rồi chỉ về hướng Tiêu Thần đang trùm kín người. Ánh mắt của tất cả các vị vương quay sang nhìn đến trên người Tiêu Thần. Cường giả Chiến tộc Ma Viên tộc Thiên Hạt tộc thì càng vô cùng phẫn nộ. "Người vì sao hãm hại ta?" Tiêu Thần rất bình tĩnh nhìn nàng ta. Các vị vương bên cạnh Tiêu Thần đều lộ ra vẻ nghi hoặc. "Các vị có biết rằng hãn tuyệt đối có thực lực như vậy. Hãn đã từng đại chiến tại hải ngoại cùng Thiên vương Dạ Xoa. Đã bẻ gãy vài chiếc xương ngực của Thiên vương Dạ Xoa, lại còn bóp nát nửa trái tim. Có thể có chiến lực chống lại Dạ Xoa Thiên vương, chẳng lẽ không thể giết chết Chiến Vương Cảnh Bồ sao?" Đọa Lạc Thiên Sứ vương đưa ra một tin tức đầy trọng lượng như vậy. Hoàng Kim Cự Nhân vương không hề vạch rõ, dù hãn cũng là người biết được nội tình. Điều này vốn là vụ tai tiếng bị Dạ Xoa Tộc phong tỏa nên chỉ số ít tộc nhân của hãn biết. Đại đa số các tộc Vương hoàn toàn không biết. Các vị vương nhìn về phía Tiêu Thần thì ánh mắt lập tức thay đổi. Ngay cả là Ân Oánh cùng Khuynh Thành, tất cả cũng lộ ra vẻ giật mình. "Chỉ nhờ vậy mà có thể kết luận hãn giết Chiến Vương Cảnh Bồ?" Có vài vị vị tộc vương tựa hồ muốn chứng cứ càng xác thực hơn. "Chư vị còn không biết." Đọa Lạc Thiên Sứ vương cười khế. Thân hình uyển chuyển phập phồng theo sự rung động nhẹ nhàng trông vô cùng xinh đẹp thật mê hoặc lòng người. Nàng nói: "Hãn là cường giả Nhân tộc." "Nhân tộc? Hừ hừ hừ." Có tiếng cười lạnh truyền đến. "Nhân tộc còn có cường giả sao." Không thềm che dấu sự miệt thị. Yến Khuynh Thành, Ân

Oánh, Kim Tam Ưc, Hải Vân Thiên đều rất tức giận. Nhưng đối mặt nhiều dị tộc vương như vậy cũng không tiện phát tác. "Chư vị không nên coi thường Cửu Châu - trong chủng tộc có số lượng dân cư nhiều nhất trên đại lục vẫn còn có nhân vật lợi hại. Các vị không phải đã từng thấy Tuyết Vũ cùng Triệu Trọng Dương sao?" Đọa Lạc Thiên Sứ vương lộ ra một nụ cười lạnh bất chợt. Ở bên cạnh, Tu La vương có tu vi sâu không lường được gật đầu nói: "Nhân tộc trước đây vẫn còn là có chút cao thủ. Đáng tiếc a. Trải qua một hồi đại kiếp coi như hoàn toàn suy sụp. Đối với đủ loại thần thông chiến kỹ của cường giả đã phát ra tác dụng phi phạm trong đại kiếp nguy thần kia thì ta cảm thấy rất hứng thú. Nếu như người đó còn sống sót thì hiện nay e rằng cũng là một Thiên vương cảnh giới Chí Nhân. Không thể thấy được đủ loại thủ đoạn của hắn thì thật sự đáng tiếc." "Tu La Thiên vương là đang nói người có tên Tiêu Thần sao?" Đọa Lạc Thiên Sứ vương hỏi. "Không sai. Đúng là hắn." Lại một lần nữa nghe được cái tên này. Yến Khuynh Thành lập tức hồi tưởng lại rất nhiều chuyện cũ. "Tiêu Thần", cái tên này đã nhiều năm chưa từng nghe người ta nhắc lại. Chuyện cũ như gió thoảng đã dần dần bị quên lãng. Những kí ức xa xưa đều nhanh chóng bị phủ đầy bụi. Nhưng mà vào giờ khắc này. Khi nàng nghe người ta lại nói tới người này lần nữa thì tất cả chuyện phát sinh ngày nào liền phảng phất như mới hôm qua, lại nổi lên trong lòng. Nhưng mà. Hiện tại chỉ có thể nhớ lại, hết thảy đều đã tan đi theo gió. Tiêu Thần đã sớm bỏ mạng nhiều năm. Kim Tam Ưc cùng Hải Vân Thiên cũng sửng sốt. Bọn họ đều cùng Tiêu Thần từng có nhiều loại tình cảm phức tạp. Ân ân oán oán đều nhanh chóng bị năm tháng làm phai mờ. Mà Đại Thương quốc Tam công chúa Ân Oánh cũng nhớ tới đủ loại chuyện cũ. Năm đó trong cuộc đại chiến Ân Đô với các đại cường giả cùng lứa hắn đã chém chết cao thủ tứ phương, đã để lại cho nàng ấn tượng cực kì sâu sắc. Có điều chuyện cũ như khói như sương, một đi không trở lại nữa. "Ha ha. Đó là một kẻ cuồng đồ." Đọa Lạc Thiên Sứ vương cười khê cắt đứt hồi ức của mấy người, mà giọng điệu tiếp theo của nàng càng là cực giàu có tính kích động. Nàng nói: "Cuồng đồ ngày xưa mặc dù đã tiêu vong, nhưng mà kẻ trước mắt này so với người kia ngày xưa thì còn phải cuồng vọng hơn. Các người có biết hắn đã từng nói

qua câu gì. Hắc đã từng lớn lối không biết xấu hổ ---- muốn tiêu diệt sạch trăm tộc." Lời nói như thế vừa thốt ra lập tức khiến tất cả dị tộc Vương đều trợn trừng ánh mắt. Đến cả Đấu Thần đã đi xa đều ngừng bước. Tiêu Thần lạnh lùng nhìn Đọa Lạc Thiên Sứ Vương mà nói: "Ta chưa từng nói ra những lời như vậy. Nếu như người muốn khiêu khích thị phi thì hãy mau đưa ra chứng cứ hùng hồn." Tiêu Thần không thèm che dấu sát ý. Đọa Lạc Thiên Sứ vương hắt nước bắn như thế cho hắc. Gây ra sự căm thù của các vị vương đối với hắc, quả thật ác độc vô cùng. "Ta nghe nói qua. Hắc tại Yên Vũ Lâu từng nói muốn giết Dạ Xoa. Hắc, đánh Dạ Xoa Thiên vương bị thương thì đương nhiên cũng không thèm để ý bọn ta. Ta tin tưởng lời của Đọa Lạc Thiên Sứ vương. Hừ. Muốn giết trăm tộc, trước để ta tới xem thử." Một người dị tộc vương cười lạnh. "Chớ có xem thường người này. Chiến Vương Cảnh Bồ tuyệt đối hắc là giết chết." Đọa Lạc Thiên Sứ vương nói: "Có người đã tận mắt thấy hắc giết Nghĩ vương. Mà trước đây, Nghĩ Vương đã từng cùng Chiến Vương Cảnh Bồ liên thủ đuổi giết hắc." ". . ." Tiêu Thần lập tức cảm giác giống như bị xé lẻ. Mọi người đều theo dõi hắc. Không hề nghi ngờ đều muốn tranh đoạt ba tư mâu. "Ha ha. Ha ha ha. . ." Tu La vương tóc đỏ như máu mặt mày hung ác không ai bì nổi. Hắc điên cuồng cười to mà nói: "Cho dù người không giết Chiến Vương Cảnh Bồ thì hôm nay đều khó có thể giữ được mạng sống." Hắc chậm rãi bước tới gần, khắp núi non đều bắt đầu rung chuyển. Xoẹt Tu La vương mãnh liệt lắc đầu. Mái tóc dài đỏ bầm trên đầu dựng ngược lên, hóa thành một cây chiến mâu màu đỏ đâm tới Tiêu Thần. Đến hiện tại nói bất cứ câu gì đều vô dụng. Chỉ có thể dựa vào thực lực nói chuyện. Tiêu Thần lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ quét ngang. " " Tiêu Thần bị mái tóc dài đỏ bầm đang múa đầy trời kia vụt bay đi ra ngoài. Nhưng mà Thất Bảo Diệu Thụ cũng quét gục Tu La vương. Con người Tu La vương lúc ấy liền phóng ra ánh hung tợn dọa người, ngăm nhìn Thất Bảo Diệu Thụ. Mà các dị tộc vương khác cũng đã rục rịch, muốn tiến lên tranh đoạt. Tất cả mọi người đã nhìn ra, đây tuyệt đối là một món chí bảo. Ngay cả không bằng Ba Tư Đức cổ mâu thì cũng là đồng cấp độ không kém bao nhiêu, là phẩm chất Bán Tổ pháp bảo. Xa xa. Yến Khuynh Thành. Ân Oánh, Kim Tam Ưc, Hải Vân Thiên tất cả đều thất

kinh. Bọn họ tự nhiên biết lai lịch của Thất Bảo Diệu Thụ năm đó. Chuẩn Đề Đạo Nhân đã bị Tiêu Thần đánh rớt vào trong Ma Tinh, báu vật làm thế nào mà lại xuất hiện ở hậu thế? Người này rốt cuộc là có lai lịch như thế nào ? "Thật sự là niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn. Ha ha." Tu La Vương cười lớn, hãnh coi Tiêu Thần như cỏ rác. Phảng phất món của quý kia đã là vật trong lòng bàn tay hãnh. Tu La vương cất bước đi tới. Một chưởng đánh ra làm núi non rung động, khí thế không gì sánh nổi nện về phía Tiêu Thần. Lập tức. Vền vền bằng dao động để làm cho vài ngọn núi xa xa đều sụp đổ . Có thể nghĩ chiến lực khủng bố của hãnh mạnh mẽ ra sao. Tiêu Thần lại vung Thất Bảo Diệu Thụ, hào quang sáng lạn lấp lánh nhẹ nhàng hóa giải thần lực kia. Tu La vương chẳng những không phẫn nộ, ngược lại lộ ra vẻ mừng rỡ mà nói: "Quả thật là chí bảo. Phòng ngự hoàn mỹ như thế nên thuộc về ta tất cả." Xoẹt xoẹt xoẹt Bóng người liên tục chớp động. Các dị tộc vương ở chung quanh vội vàng vọt tới, vây lấy Tiêu Thần vào giữa muốn tranh đoạt Thất Bảo Diệu Thụ. Cũng không có ai chú ý tới. Huyết dịch của cường giả ba tộc bị Đấu Thần Vương giết chết đang bị phế tích chậm rãi hấp thu. Ngay cả có thi thể ở cách nơi này một khoảng khá xa nhưng huyết dịch vẫn như trăm sông đổ biển chảy về hướng phế tích.

"Oanh " Đột nhiên , một tiếng rung mạnh động trời. Vòi máu ngút trời cùng sát khí đánh bay tất cả vương giả trên bầu trời đi ra ngoài. Đất đá vụn văng tung tóe trên phế tích đã hóa thành bụi. Một góc cung điện hùng vĩ to lớn đã đổ nát hiện ra trên mặt đất. Không ngờ dưới mặt đất lại có một tòa cung điện lớn thần bí. Sát khí ngút trời giống như dưới đất an táng đến ngàn vạn thi hài. Khí tức tử vong phô thiên cái địa. Đây là một góc cung điện vô cùng khủng bố. Tất cả mọi người cảm giác cung điện này đang rung động. Hãnh là có tuyệt thế chí bảo sắp xuất hiện. Trước cung điện có một vết lõm hình viên ngọc Như Ý. Tu La vương đang lúc may mắn có đầu óc thông minh liền lập tức đáp xuống. Hãnh ấn viên Tử Ngọc Như Ý vừa đoạt được đi vào. Khít khìn khịt, vừa vịn nhét vào. Vào giờ khắc này. Chớp tím ngút trời như là có một đám cháy lớn đang thiêu đốt, cung lay động kịch liệt. Nó phát ra những tiếng nổ "Răng rắc răng rắc" rồi sau đó trong tiếng ì ầm bắt đầu mở ra. Trong cung điện như là một thế giới huyền ảo rộng lớn vô hạn. Có khả

năng mơ hồ thấy một chút cảnh vật. Cảnh tượng cực kỳ làm cho người ta sợ hãi. Bên trong cung trắng xoá một mảnh, không ngờ thật sự ở đây táng vô tận hài cốt. Sát khí ngút trời chính là bọn chúng phát ra Ở nơi xa xôi cuối cung điện có một lực lượng ngập trời mãnh liệt mênh mông. Nó xuyên thấu qua đại môn của cung điện mà mênh mông cuộn cuộn ra. Không hề nghi ngờ đó là một món chí bảo có uy lực không thể tưởng tượng. Tu La vương là người thứ nhất xông đi vào. Dị tộc vương - theo sát sau đó. Ai nấy đều muốn tranh đoạt chí bảo trong cung. Nhưng mà cũng có dị tộc vương xông về hướng Tiêu Thần. Bởi vì có mặt Tu La vương nên bọn họ biết vô phương cướp được món đại pháp khí uy lực tối cao kia ở trong cung . Tranh cướp cùng hãn như thế thì không bằng tiêu diệt Tiêu Thần, cướp đoạt Thất Bảo Diệu Thụ trong tay của hãn. Trong cung Ma Vân quay cuồng. Vô tận hài cốt bày trên mặt đất. Trong thoáng chốc Tiêu Thần thấy được một cây Bạch cốt phiên. Đang cắm ở chỗ sâu nhất trong cung. Hãn lập tức thất kinh. Chẳng lẽ đó là Bạch cốt Quân Vương phiên của Khô Lô tộc sao? Mấy ngày trước. Hãn vẫn còn từng lấy món tuyệt thế báu vật này để lừa gạt Cương Thi vương cùng Tử Linh Vương. Không nghĩ món chí bảo này thật sự xuất hiện ở trong viễn cổ di tích này. Có điều giờ phút này không cho Tiêu Thần suy nghĩ nhiều. Mấy vị tộc vương đang xông về phía hãn. Xoẹt Thất Bảo Diệu Thụ quét ngang. Lập tức đánh bay hai người. Rồi sau đó Thiên Âm chữ " Ông" mãnh liệt rung động chấn cho một vị dị tộc vương khác bị thổ huyết lui về phía sau mà giật mình nhìn hãn. Tiêu Thần không hề dừng lại nữa. Hóa thành một đạo cầu vồng bay trốn đi. Thiên Âm chữ " Ông" đánh vài tên dị tộc vương trở tay không kịp. Bọn chúng nhìn thoáng qua lẫn nhau rồi đuổi theo. Thiên Âm chữ " Ông". Như thế nào lại xuất hiện hậu thế ? Bên cạnh đó, Yến Khuynh Thành tuyệt đẹp lộ ra vẻ không thể tin nổi. Nàng giật mình nhìn theo bóng lưng đã đi xa kia. Tiêu Thần dùng tốc độ nhanh đến mức tận cùng. Bát Tướng cực nhanh mặc dù không bằng trước kia, nhưng đủ để cho hãn bỏ rơi mấy vị dị tộc vương . Khi chạy đến chỗ không người. Hãn nhanh chóng cởi áo giáp cùng áo vải. Rồi sau đó nhắm phía trú chân của Cương Thi vương và Tử Linh Vương. "Hai vị lão ca, đại sự không ổn." Xoẹt xoẹt Cương Thi vương cùng Tử Linh Vương bay

ra từ trong thung lũng, như quỷ mỹ xuất hiện ở trên bầu trời. "Chuyện gì xảy ra?" "Bạch cốt Quân Vương phiên đã xuất hiện." "Đây là chuyện tốt" Thi Vương cười to. "Vốn là chuyện tốt. Nhưng là hiện tại cũng không còn tốt nữa . Chúng ta đã giết sót một người ---- Đọa Lạc Thiên Sứ vương. Nàng cũng là đồng đảng của Chiến Vương Cảnh Bồ . Nữ nhân này phi thường thông minh, chỉ dựa vào dấu vết liền tìm được phong ấn Quân Vương phiên. Khi nàng đi tìm bảo vật thì trước tiên phát động cấm chế. Kết quả mọi người đều biết. Hiện tại rất nhiều cường giả đang nhắm phía nơi đó." Tiêu Thần bất chấp tất cả. Trước hết cứ tạo ra hai kẻ địch cho Đọa Lạc Thiên Sứ vương để trả lại mối hận bị vu oan. "Đi. Đi xem một chút " Cường Thi vương cùng Tử Linh Vương vừa nghe liền tức giận . Bảo Tiêu Thần dẫn đường , phóng đi về hướng phong ấn Quân Vương phiên. Khi đám Tiêu Thần đi tới thì nơi này sát khí ngút trời. Ma Vân bao phủ khắp nơi. Trong cung xuất ra một cổ dao động năng lượng ngập trời mãnh liệt mệnh mông. Nếu đem so với lúc Ba Tư Đức cổ mâu xuất hiện thì thanh thế còn lớn hơn. "Dĩ nhiên thật sự là Quân Vương phiên xuất thế." "Ta nghe nói khi luyện chí bảo này thì đã dung nhập vào đó vài bộ xương khô của Tổ Thần trước đây. Uy lực không thể tưởng tượng ." Cường Thi vương cùng Tử Linh Vương cảm thụ được bắt đầu có khí tức khủng bố từ trong cung truyền ra thì hơn có cảm khái. Giờ phút này, trên trời đã không có một bóng người. Các cường giả đều lọt vào trong cung. Hai vị ác vương không cần Tiêu Thần dẫn đường. Không thể chờ đợi được cùng xông vào. Ở chỗ sâu nhất trong cung đang phát sinh đại chiến kịch liệt. Đám Tiêu Thần đứng phải trước hết là Đọa Lạc Thiên Sứ vương đứng ở khu vực bên ngoài ngắm nhìn. "Trước tiêu diệt nàng ta." Tử vương quát rồi phóng đi. Cường Thi vương ghen một bụng lửa giận. Hẳn cho rằng nếu như không phải do Đọa Thiên Sứ Vương thì sẽ không làm cho các vị vương tranh đoạt. Hai đại ác vương nhất tề xông về hướng Đọa Lạc Thiên Sứ vương. Lập tức khiến nàng quá sợ hãi. Vội vàng nhắm phía chỗ sâu trong cung bỏ chạy. Cường Thi vương cùng Tử Linh Vương theo đuổi không rời. Tiêu Thần không nhanh không chậm đi theo phía sau. Hẳn đang cẩn thận quan sát bố cục trong cung. Đột nhiên hắn thấy được một Tiểu quỷ tinh quái cũng đang đi tới theo lối vào

cung. Lại là Tuyết Bạch Tiểu Thú Kha Kha. Tiểu tử kia lăm la lăm lét đang len lén bay tới. Không hề nghi ngờ. Tiểu quỷ này định đục nước béo cò . ".
Tiêu Thần gọi. Giờ phút này không có người ngoài. Hắn rốt cục đã gặp được Tiểu quỷ. Tuyết Bạch Tiểu Thú vô cùng cảnh giác, hắn lui ra ngoài rất xa. Hàng lông mi thật dài không ngừng nhấp nháy, đôi mắt to sáng ngời nghi ngờ nhìn Tiêu Thần. "Y nha."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 400: Tiểu Thú hạnh phúc

Tuyết Bạch Tiểu Thú nhanh chóng mở ra Thất Nhạc Viên. Tiểu tử kia tỏ vẻ rất cẩn thận.mấy năm gần đây nó đã trải qua quá nhiều hung hiểm, như vậy làm bản tính tinh thuần lương thiện cũng biến vô cùng cảnh giác. Nó chớp chớp đôi mắt to sáng ngời hồ nghi nhìn Tiêu Thần, rồi phát ra âm thanh non nớt hỏi: "Người là ai?" Tất cả cường giả đều đã lọt vào chỗ sâu trong cung. Ở lối vào này cũng không có người ngoài nên Tiêu Thần không cần lại che dấu. Sau nhiều năm rốt cục lại gặp, tâm tư hắn rất không bình tĩnh. "Người không nhận ra ta sao? Là ta." Nói tới đây. Hắn không hề khống chế thần trí của mình dao động nữa. Để cho nguồn gốc tinh thần hoàn toàn mở rộng. Trải qua một lần tử kiếp, tại thế giới Tử Vong lấy một loại hình thái sinh mệnh khác dần dần trở về, nhưng nguồn gốc linh hồn của hắn cũng không biến đổi. "Y nha y nha." Tiểu thú trắng như tuyết lúc ấy liền kêu lên. Dao động linh hồn quen thuộc như thế thì nó có thể nào quên được? Nó lập tức xông lại đây. Giật mình trợn to hai mắt cẩn thận đánh giá Tiêu Thần. "Ô ô." Rồi sau đó - giống như một đứa trẻ tủi thân mà khóc rống lên. "Không khóc. Là ta đã trở về." Tiêu Thần cũng là cảm khái ngàn lần. Tại thế giới Tử Vong sau khi sinh ra trí tuệ. Hắn từ một tiểu khô lâu từ từ Tiến Hóa thành cường giả một chốn. Muôn vàn gian khổ trong đó thật là quá mức. Có thể

trải qua đủ loại đau khổ đi tới hôm nay quả là không dễ dàng. "Y nha." Tiểu Thú hai mắt đầm lệ. Tựa hồ có chút không tin. Nó gần như yếu ớt hỏi: "Là có thật không. Không phải là mộng cảnh sao?" Tiêu Thần nhẹ nhàng đi tới phía trước, khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ mượt mà rồi nói: "Đừng khóc." Như là đã quá kiềm chế, Tiểu Thú ô ô khóc lớn. Nước mắt nhỏ giọt thành chuỗi thành dòng lăn xuống. "Ta sống lại. Thực sự đã trở về. Đừng khóc." Sau nhiều năm đi qua. Rốt cục - gặp lại. "Người tại sao biến thành dạng này?" Tiểu Thú lo lắng nhìn Tiêu Thần. Nó tự nhiên biết đây là thân cốt của linh hồn. Cũng không phải người sống đích thực. "Trời cao muốn ta đích thực biết được huyền bí của sinh tử, muốn hiểu rõ nguồn gốc của sinh tử. Ta tự nhiên muốn bản thân nhận biết một phen." Tiêu Thần lấy dao động thần thức tạo ra nụ cười thoải mái. Hắn không muốn bầu không khí quá mức nặng nề và đau thương. Tiểu tử kia là kẻ rất dễ thỏa mãn trời sinh. Nó nhanh chóng liền dứt bỏ lo âu. Thấy Tiêu Thần đã trở về thì trong lòng tràn ngập vui mừng. "Y nha y nha." Tiểu quý giống như là hiện vật quý. Nó mở ra Thất Nhạc Viên của mình. Bày ra một vùng thần thụ muốn mời Tiêu Thần nhấm nháp Linh Quả hiếm có trên thế gian. Nhưng trong khoảnh khắc lại nhớ ra rằng cốt thể Tiêu Thần vô phương hưởng dụng - đành ngượng ngùng gãi gãi đầu. Thấy dáng điệu thơ ngây của tiểu tử kia, Tiêu Thần khẽ nở nụ cười. Nó vẫn còn giống như trước vậy, coi đại Linh Túy là lớn nhất. "Tiểu quý tham ăn." "Y nha - Y nha." Tiểu Thú quơ trảo trắng như tuyết để biểu thị sự bất mãn. Giờ phút này Tiểu quý cao hứng phi thường, nó chưa từng nghĩ còn có thể nhìn thấy Tiêu Thần lại lần nữa. Nó hài lòng cười, nhưng mà vừa rồi đã khóc lớn nên trên hàng lông mi dài vẫn còn đọng những giọt nước mắt trong suốt. Khiến Tiêu Thần nhìn thấy thì vừa vui mừng lại có một chút tổn thương. Hắn vội vàng đưa tay lau cho nó. "Nói cho ta nghe một chút đi, qua nhiều năm như vậy người sống như thế nào. Không phải chỉ có ngủ say khò khò cùng với ăn thiên địa Linh Túy chứ?" Tiêu Thần cố ý chọc Tiểu quý. Điều này làm cho tiểu tử kia than thở cãi lại. Nó đã quen dùng ngôn ngữ y nha cứ vui mừng kể lại cho Tiêu Thần những điều đã trải qua trong những năm vừa rồi. Kết quả nói xong lời cuối cùng nó tự cũng ngượng ngùng. Rất nhiều "chuyện đặc sắc" đều có liên quan

cùng thiên địa Linh Túy, mà ngay cả lần này phát hiện ra viên cổ di tích cũng là như thế. Qua nhiều năm như vậy Tuyết Bạch Tiểu Thú đã gặp không ít hung hiểm. Nhưng giờ phút này lại cứ vui vẻ sung sướng kể lại, tựa hồ không có một chút cảm hận. Càng là như vậy càng khiến Tiêu Thần chịu khổ sở. Tiểu gia hỏa này là đứa trẻ xứng với tên Tiểu Khí Nhi. Sau khi sinh liền không có cha mẹ. Đi theo hầy rồi lại sinh ly tử biệt đã trải qua rất nhiều câu chuyện thương tâm. Mà sau cùng chính Tiểu Thú kể lại những chuyện đã chịu đựng lại có vẻ sung sướng, làm Tiêu Thần đều bị lây . Dễ dàng thỏa mãn liền dễ dàng vui sướng, đây là cội nguồn sự hạnh phúc của Kha Kha. Tiêu Thần cũng chiều vuốt vuốt đầu của nó. Khi bị Tiểu quỷ hỏi tới chuyện đã qua thì Tiêu Thần trực tiếp mở ra Thần Thức Hải cho nó. Lấy phương thức tinh thần ẩn ký để truyền lại cho nó, đủ loại chuyện cũ ở Tử giới tựa hồ như mới vừa hôm qua. Kha Kha tràn ngập tò mò đối với thế giới Tử Giới. Một đôi mắt to long lanh, nó lăm lăm muốn được đi Tử Giới nhìn một cái. Lại dọa Tiêu Thần một cú sốc. Gặp lại nhau. Trừ sâu não lúc đầu ra thì càng là vui sướng. Vì sợ bị người phát hiện. Tiêu Thần cùng tiến vào trong Thất Nhạc Viên. Nhiều năm không gặp tự nhiên có rất nhiều điều muốn nói. Cho đến sau một hồi thật lâu, Tiểu Thú mới bắt đầu dẫn Tiêu Thần đi thăm vườn nhà nó. "Đây là Bất Lão Thụ ta tìm được tại Thái Sơn. Phàm nhân ăn trái cây của nó đều trường sinh bất lão." âm thanh rất non nớt, tràn ngập cảm giác thành tựu chỉ vào một gốc cây nhỏ cao không tới hai thước mà cao hứng nói: "Hoàng Mao Mao cũng muốn có nó. Tại Thái Sơn luôn tranh đoạt cùng ta, nhưng mà bị ta đánh chạy ." Tiêu Thần lấy làm kinh hãi. Hoàng Mao Mao, cách xưng hô này thì hầy cũng không hề quên. Chính là cái tên mà Tiểu Thú đặt cho Hoàng Kim Sư Tử Vương. Hoàng Kim Sư Tử Vương vốn hùng mạnh, hiếm khi thua ai. Nhưng lại bị Tiểu Thú đánh bại một lần. Có khả năng tưởng tượng trận chiến ấy kịch liệt tới đâu. Những chiếc lá xanh biếc của gốc cây Bất Lão Thụ giống như từ ngọc lục thúy tạo hình mà thành. Thân cây có màu vàng óng, phảng phất giống như kim loại hoàng kim đúc. Cả gốc thần thụ tỏa sáng, nhìn liền có cảm giác dị thường phi phàm. Trên cây thừa thớt còn sót lại hơn mười quả trong suốt màu đỏ giống như hồng mã não sáng lập lờ, mùi thơm tỏa ra khắp nơi.

"Vốn trái cây treo đầy cành, có rất nhiều rất nhiều. Nhưng mà ăn quá ngon . Ta nghĩ để lại một nửa. Kết quả." Nói tới đây. Tuyết Bạch Tiểu Thú chớp chớp đôi mắt to, đích xác lộ ra một vẻ ngượng ngùng hiểm có. Nó nhỏ giọng lẩm bẩm: "Kết quả ta không nhìn được. Ngày ngày ăn. Cứ như vậy sắp ăn cạn sạch. Nhưng mà sau này nhất định sẽ nhìn, chỗ còn lại đều dành cho người." Tiêu Thần ngừng cười. "Cây này cũng rất đặc biệt. Ta gọi nó là Ngân Long thụ." Tiểu Thú chỉ một gốc thần thụ toàn thân màu trắng bạc mà ngay cả lá cây cũng trông như Bạch Ngọc. Thân cây cao năm sáu thước, đúng thật thân cây trông giống như Cầu Long, thật sự dị thường. Trên cây lủng lẳng hai ba chục quả màu bạc, mùi hương thấm vào ruột gan. "Tại vùng đất phong ấn ở biên giới tây nam Cửu Châu ta đã phát hiện nó. Không nghĩ tới bên cạnh có chín con Đại Xà trông coi, dọa ta đến nháy dưng." Tiểu Thú tựa hồ vẫn còn kinh sợ , nó vỗ vỗ ngực mình mà nói: "A. Nói sai rồi. Là một con Đại Xà có chín đầu. Nó gạt ta nói đó là nó trông. Kết quả sau khi bị ta bóc trần còn nói đó là cơ hội để nó hóa thành Cửu Đầu Long. Nó vẫn còn đánh lén ta, kết quả bị ta đánh chạy ." Tiểu Thú nói chẳng hề để ý lại làm cho Tiêu Thần kinh hãi. Nếu như hắn không đoán sai thì Đại Xà kia tất nhiên là cao thủ trên Cửu Châu ---- Cửu Đầu Xà. Thuộc như lòng bàn tay, Kha Kha giới thiệu cho Tiêu Thần những thần phẩm kỳ thụ trong vườn. Trong Thất Nhạc Viên hào quang lóng lánh thần huy lượn lờ. Có thể nói ngàn vạn ráng lành. Cuối cùng nó lại chỉ chỉ ba gốc tuyệt phẩm mới trồng gồm cây bàn đào, bích tùng, thần liên. Thần liên hà, những hạt sen trong suốt. Bích tùng giống như lục ngọc, toàn thân lóng lánh treo đầy quả tùng. Cây đào cao gần trăm mét có vô tận ráng lành lượn lờ. Chính là cây đào tổ tiên. "Ta ở trong viễn cổ di tích này chỉ tìm được ba gốc này. Nhưng mà ta tin tưởng vẫn còn có Linh Căn tuyệt phẩm khác, nhất định phải tìm được." Nói tới đây đôi mắt to của Tuyết Bạch Tiểu Thú long lanh, tỏa ra muôn vàn vì sao nhỏ . "Ta cho người một món lễ vật. Là một gốc cây bảo thụ." Tiêu Thần lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, ráng lành lóng lánh, diễm lành tràn ngập. "Lại không có trái cây mọc." Tiểu Thú nhỏ giọng lẩm bẩm. Tiêu Thần lập tức bị chọc cười Tiểu quỷ cũng chỉ chú trọng cái ăn được. Nhưng dẫu nói như thế nào thì đó cũng là một gốc cây bảo thụ đích thực nha. "Ta

thấy người sưu tập biết bao nhiêu Linh Thụ có quả nên muốn đưa người một gốc cây không giống loại thường." "Không có quả thì có gì tốt. Chính bảo thụ này so sánh với nó thì mạnh hơn nhiều." Tuyết Bạch Tiểu Thụ nhỏ giọng nói thầm. Hào quang lóe lên. Thánh thụ chỉ cao bằng bàn tay của Kha Kha hiện ra. Năm phiến ngọc điệp lóe ra ánh hào quang sáng lạn, không ngờ làm Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Tiêu Thần mờ đi. Lại còn áp chế cả Bán Tổ chí bảo. "Hả." Tiêu Thần phi thường giật mình. Hắn nhớ lại đủ loại điều kỳ diệu của gốc tiểu Thánh Thụ kia, tiếp nhận cây nhỏ từ trong tay Kha Kha rồi để cho rễ của nó trùm lên trên Thất Bảo Diệu Thụ. Hào quang lóe lên một cái, Long Tộc Thánh Thụ quay vòng xuất ra những đạo ráng lạnh. Rễ của nó trong nháy mắt như là sinh mệnh đầy sức sống quấn thật chặt xung quanh Thất Bảo Diệu Thụ. Cuối cùng lại còn cắm rễ vào trong Thất Bảo Diệu Thụ. Từng đạo thần lực những đợt sóng được hấp thu ra. Bì rễ cây đưa về hướng cành lá của tiểu Thánh Thụ. Tiêu Thần thất kinh, hắn thật không ngờ cái cây nhỏ của Kha Kha lại có khả năng hấp thu nguồn gốc lực của Thất Bảo Diệu Thụ. "Y nha." Tiểu Thụ cũng vui mừng kêu lên. Tiểu Thánh Thụ nhiều năm chưa từng Tiến Hóa. Hiện nay lại hấp thu thần nguyên của một món thánh khí. Hơn phân nửa lại sắp có biến hóa. Long Tộc Thánh Thụ mặc dù chỉ cao một bàn tay. Nhưng nó lại tỏa ra hào quang vô cùng sáng lạn. Hào quang vạn đạo. Ráng lạnh ngàn tia. Nó cuộn cuộn hấp thu thần lực từ Thất Bảo Diệu Thụ. Đây là một sự biến đổi làm cho người ta giật mình. Long Tộc Thánh Thụ càng lúc càng sáng lên. Mà Thất Bảo Diệu Thụ lại đang không ngừng mờ đi. Nhiều năm qua tiểu Thánh Thụ mặc dù xem ra cũng không bất cứ biến hóa gì. Nhưng tốc độ hấp thu lực lượng bên ngoài so với năm đó thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Không quá một canh giờ. Thất Bảo Diệu Thụ liền hoàn toàn lờ mờ không ánh sáng. Mà Long Tộc tiểu Thánh Thụ thì hàng triệu ánh hào quang trông càng thêm phi phàm. Đến cuối cùng, Thất Bảo Diệu Thụ lại hóa thành một cành khô, không còn một chút thần lực dao động nào. Tiêu Thần nhẹ nhàng thổi một hơi, nó lại đã hóa thành bột. Kết quả này thật sự rất chấn động làm Tiêu Thần có cảm giác khó có thể tin nổi. Tiểu Thánh Thụ trong lòng bàn tay gần như nghịch thiên. "A a a. Lá dài ra rồi . . ." Kha Kha hoan hỉ kêu

lên. Giống như đứa trẻ tinh nghịch ôm bảo thụ lăn lộn trên cỏ thơm. Tiêu Thần kinh ngạc phát hiện. Tiểu Thánh Thụ lại nhô ra một cái chồi màu tím. Mặc dù không to hơn hạt gạo nhưng tràn ngập sức sống bùng bùng. Hình hài ban đầu của lá ngọc diệp thứ sáu hiện ra. "Cây này. Chỉ sợ so sánh Ba Tư Đức cổ mẫu và Bạch cốt Quân Vương phiên còn mạnh hơn." Tiêu Thần lại lấy ra tiểu Thánh Thụ, cầm ở trong tay rồi nhẹ nhàng huy động. Lập tức có muôn vàn đạo ráng lành lan tỏa, nhưng mà hân phát hiện dùng làm vũ khí thì tựa hồ có điểm không thích hợp. Kha Kha như là nhớ ra điều gì. Nó quay về chỗ sâu trong thần viên vẫy tay một cái. Một thanh Chiến Kiếm phong cách cổ xưa bay vút lên. "Cho người." Tiểu Thụ đưa Chiến Kiếm cho Tiêu Thần. "Hai mươi bốn Chiến Kiếm. Lại thêm tứ kiếm của Thanh Liên thiên nữ cùng với thanh này. Trước mắt đã xuất hiện hai mươi chín thanh rồi." Tiêu Thần khẽ vuốt Chiến Kiếm. Đối với hơn hai mươi thanh Chiến Kiếm cùng với cái "Biến mất một" kia, nếu như nói hẳn không nghĩ cách đoạt thì đó là không có khả năng. Nhưng mà chuyện như vậy cứ coi như duyên phận. Ngay cả hao hết tâm lực để thu thập thì cũng không nhất định có được toàn bộ. Trong Thất Nhạc Viên trò chuyện với nhau suốt thời gian dài. Cuối cùng Tiêu Thần nói với Tiểu Thụ đang vui vẻ: "Chúng ta ra ngoài đi xem một chút." "Ừ" Tiểu quý chớp chớp đôi mắt to tràn ngập linh khí đầy vẻ lăm la lăm lét. Vốn là nó đến đây định đục nước béo cò, định kiếm chút thu hoạch trong cung này. Ở chỗ sâu trong cung tiếng giết rung trời. Hiển nhiên còn không xác định được người thắng đích thực. Bên trong cung xuyên thấu những trận dao động khủng bố. Không biết là cấm trận của cung phát ra hay là dao động năng lượng của các vị vương đáng sợ. Tiêu Thần thu hồi Chiến Kiếm nói: "Chúng ta tách ra đi vào. Trong chốc lát phải làm bộ như không nhận ra. Bây giờ còn không phải lúc ta để lộ thân phận." Tiểu Thụ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. "Sau khi vào không nên tranh đoạt, cứ đứng xa xa ngắm nhìn. Bình tĩnh chờ cơ hội." "Ừ. Ta hiểu." Tiểu Thụ chăm chú gật đầu. : "Trước kia ta thu thập Thiên Linh như vậy. Không đến lúc cuối cùng thì không ra tay." Tiểu tử tinh linh cổ quái này làm Tiêu Thần phì cười. Lập tức bọn họ tách ra rồi bay vào chỗ sâu trong cung. Từ lối vào truyền đến một trận dao động năng lượng mãnh liệt. Một người thanh niên

tóc vàng . Toàn thân đều chìm trong ngọn lửa hoàng kim đầy khí thế coi thường thiên hạ. Hắn phát ra chiến ý cao ngất mà lọt vào cung. Đúng là Hoàng Kim Sư Tử Vương. Rất hiển nhiên hắn phát hiện Kha Kha. Trong đôi mắt phát ra hai đạo tia sáng dài mấy thước lớn nhìn Tiểu Thú. Trong tình huống công bình quyết đấu đích, một đời hắn chỉ có hai lần bại. Tất cả đều là Kha Kha mang cho hắn. Tiểu Thú phảng phất bấm sinh khắc chế hắn. "Hoàng Mao Mao ngươi lại muốn đánh nhau sao? Ta không sợ ngươi." Âm thanh thanh non nớt truyền đến. Hoàng Kim Sư Tử Vương có một cảm giác phát điên. Nhưng cuối cùng lại nhin xuống . Hiện tại không phải lúc kịch chiến cùng Tiểu Thú. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi bay vào chỗ sâu trong cung. Tiêu Thần muốn cười. Cường đại như Hoàng Kim Sư Tử Vương lại bị tiểu tử kia gọi là là Hoàng Mao Mao. Nhất định là khá sảo não không nói nổi. Cung điện giống như thành một vùng không gian vô cùng rộng lớn. Các vị vương đánh nhau trên bãi bạch cốt mệnh mông, sát khí ngút trời. Xa xa bóng người thấp thoáng, tất cả các vị vương đều đang hỗn chiến. Nơi này còn chưa phải chỗ phong ấn Quân Vương phiên , nhưng mọi người đã bắt đầu đại chiến sinh tử. Một mình Tu La vương độc chiến mấy vị dị tộc vương. Còn Đấu Thần Vương thực lực sâu không thể lường cũng không thấy bóng dáng. Vào lúc tối gần. Tiêu Thần khoa tay múa chân ra hiệu cho Kha Kha, bảo nó cẩn thận ẩn đi. "Yên tâm đi. Chúng ta hợp tác. Nhất định sẽ dễ như trở bàn tay." Tiểu tử kia chẳng hề để ý lâu bầu, ra vẻ rất tự tin. Đúng lúc này. Ân Oánh cùng Yến Khuynh Thành vốn đã rời đi lại lọt vào trong cung. Bên người bọn họ ngoại trừ Kim Tử cùng Tiểu Dực Long ra thì còn có thêm một con Ngũ thải Khổng Tước Vương. Ngũ Sắc Thần Quang lấp lánh. Một vị dị tộc vương đánh lên hắn bị Khổng Tước Vương lập tức đánh bay đi ra ngoài với sức mạnh chỉ liếc mắt là thấy hết. " Xoảng xoảng xoảng." " Ầm ầm ầm " Ở chỗ sâu trong cung có tiếng xích sắt rung động phát ra. Hơn mười sợi xích sắt to bằng thùng nước được Tu La vương ra sức quay tròn mãnh liệt . Không chỉ có đánh bay vài tên dị tộc vương , mà còn đích xác chấn vỡ phong ấn của đại môn . Hắn xông vào trước.

DAOTIEUVU

Chương 401: Tranh đoạt chí bảo

"Ầm ầm " Giống như là bầu trời bị rách toạc. Khi mười ba sợi xích thần của Tu La vương đánh nát cánh cửa đá lớn kia ở sâu trong cung điện thì một loại dao động năng lượng khủng bố mãnh liệt làm rung chuyển đất trời. Nó làm cho khắp không gian đều liên tục rung động, phảng phất như đất trời điên đảo. Các vị vương lão đảo lui về phía sau. Không ai không bị công kích nện vào. Nhất là Tu La vương vốn đang xông pha đi đầu. Ngay cả hắn có thực lực sâu không lường được. Nhưng đối mặt lực lượng phong ấn đích xác mạnh mẽ tuyệt đối thì hắn vẫn bị chấn đến ới ra một ngụm máu tươi. Lực phong ấn cường đại ủa ra cuộn cuộn suốt nửa canh giờ rồi mới từ từ dịu đi. Trong cung hoàn toàn tĩnh lặng. Không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, cho đến hôm nay mới có người mở cửa đá của nó ra. Khắp nơi đều là xương khô. Tu La vương là người thứ nhất xông vào. Các vị vương không cam lòng tụt lại, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới phía trước. "Răng rắc rắc rắc " Vô tận hài cốt trắng xóa một mảnh trải rộng trong cung. Khi các vị vương lọt vào đã đạp trên bề mặt làm phát ra những trận âm thanh khiến cho người ta sởn gai ốc. Đột nhiên, ở trong cung điện đích xác tĩnh lặng này phát ra một tràng quỷ khiếu làm cho người ta dựng ngược tóc gáy. Tất cả bạch cốt trên mặt đất đều giống như là sống lại, trong phút chốc đứng thẳng lên nhằm hướng các vị vương cầu xé. Biến cố này làm tất cả mọi người thất kinh. Các dị tộc Vương vội vàng xuất thủ, hiển thị thần thông. Tất cả các loại thần kỹ đều có uy lực tuyệt luân. Vô số đạo hào quang xé rách hư không, trong cung chớp sáng đủ các màu sắc. Vô tận bạch cốt đua nhau vỡ vụn. Đứng trước chiến lực cường đại của các vị vương không có một khối hài cốt có thể bảo trì nguyên vẹn. Cơ hồ toàn bộ hóa thành bột phấn xương trắng xóa. Bụi bay khắp nơi. Phảng phất đang có một trận tuyết lớn, trên mặt đất tích một tầng thật dày. Xoẹt xoẹt xoẹt Bóng người liên tục chớp động. Chúng vượt qua đám bột cốt phấn tràn ngập cả khu vực này để bay đi vào phía trong. Trong cung hoàn toàn mờ mịt, nhưng mà vẫn có khả năng thấy rõ cảnh vật. Khi hai mươi mấy vị dị tộc Vương

xông vào đến bên trong thì tất cả mọi người chấn động. Một khí tức vô cùng ớn lạnh ùn ùn ủa đến Phía trước có một dòng Huyết Hà đang phát ra âm thanh như sấm sét chảy qua trước mắt mọi người. Trước khi bọn họ tới đây vốn không có chút âm thanh nào, cho đến khoảnh khắc bọn họ xông tới gần thì âm thanh điếc tai nhức óc mới đột nhiên xuất hiện. Gió lạnh gầm thét giận dữ. Trong Huyết Hà cuộn cuộn nổi lên những cơn sóng lớn trùng trùng điệp điệp quét về hướng mọi người. "Mẹ nó. Thật sự là tà môn." Một vị dị tộc vương tức giận chửi mắng, hắn đưa tay đánh ra một đạo hào quang mãnh liệt. Không nghĩ lại không đánh tan cơn sóng huyết, ngược lại bị vài giọt huyết thủy bắn toé đến trên người. "A. . ." Vị dị tộc vương kia phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng đau đớn, trên người xuất hiện mấy lỗ thủng nhìn xuyên từ trước ra đằng sau. Mấy giọt huyết kia ở trên người hắn không ngờ ăn mòn thân thể hắn, cảnh tượng cực kì đáng sợ. Dị tộc vương đã đạt tới cảnh giới Ngự Dược đều vô phương ngăn cản huyết thủy ăn mòn. Có thể nghĩ tình cảnh kinh khủng đến đâu. Cho đến khi hắn quyết đoán khoét hết chỗ thịt thối đi thì hủ thực mới đình chỉ, nhưng lỗ thủng trên người bởi vậy lại càng lớn. Ngay cả là dị tộc vương cảnh giới Ngự Dược cũng không chịu được, cứ đau đớn rên rỉ. Tất cả mọi người biến sắc nhìn về phía Huyết Hà thì đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi. "Đây là. . . huyết dịch của Quân Vương. Có thể ăn mòn vạn vật trong thiên hạ!" Tử Linh Vương thốt lên tiếng kêu sợ hãi. Cương Thi vương cũng gật đầu nói: " Máu huyết của một vị Quân Vương cái thế có khả năng giết chết bất cứ cao thủ nào bên dưới Bán Tổ!" Bọn họ đều là vương giả cùng một hệ Tử Vong cũng giống như Khô Lâu tộc. Sau khi lột xác đến cảnh giới tối cao cũng sẽ được hóa thân bất tử Quân Vương. Bởi vậy đối với đủ loại bí ẩn ở trong đó thì biết quá sâu. Tất cả mọi người rung mình sờn gai ốc. Huyết dịch của Quân Vương đang chảy ở chỗ này, vậy chẳng phải là nói có một bậc Quân Vương đã ngã xuống ở đây? Nhiều năm đã qua như vậy mà huyết dịch của ông ta còn không tan, vẫn khủng bố như thế. Thật sự là dọa người. Đúng lúc này. Ở thượng du dòng Huyết Hà phát ra tiếng kêu của trẻ con. Nó xuất hiện cực kì đột ngột ở trong cung này làm cho người ta lạnh buốt sống lưng. Kha Kha một mực đi theo đằng sau. Khi nghe được tiếng kêu của trẻ em kia thì lập

tức lộ ra vẻ tò mò. Tiêu Thần ở cách nó cũng không xa bèn vội vàng truyền âm Tiểu quỷ " Không thể tùy tiện hành động." Tiếng khóc nỉ non của trẻ con càng ngày càng gần, phảng phất như ngay trước mắt. Có điều mọi người trước sau lại không phát hiện ra cái gì. "Giả thần giả quỷ. Rốt cuộc yêu tà gì, lẫn ra đây." Hoàng Kim Cự Nhân vương nóng nảy không nhịn được. Chiến phủ mấy vạn cân kia trong tay phát ra ánh sáng lạnh lạnh cứ thể bổ về phía giữa dòng Huyết Hà. Sóng huyết nổi lên cuộn cuộn, dòng sông máu bộc phát ra một sát khí ngập trời. Vạn đoá huyết hoa bay lả tả xuống. Các vị vương như tránh rắn độc lập tức lui về phía sau. "Ô ô. . ." Tiếng trẻ khóc phát ra một tiếng cuối cùng rồi hoàn toàn biến mất. Không thấy xuất hiện nữa. Tất cả mọi người ở đây là cường giả nên đương nhiên có linh giác vô cùng nhạy cảm. Tất cả đều cảm ứng được bảo vật sẽ nằm ở trên thượng du Huyết Hà, bèn bay ngược dòng Huyết Hà. Mọi người nhanh chóng đi đến đầu nguồn Huyết Hà. Nơi đó có một cái Huyết Trì (ao máu) rộng độ mười trượng . Tất cả máu huyết đều là từ nơi đó cuộn cuộn chảy ra. Nơi đó tựa hồ có một dòng suối máu. Điều càng làm cho người ta giật mình chính là, ở trong Huyết Trì có những đám mây ma quái quay cuồng. Ở chính giữa nó có một dàn tế. Hoàn toàn tạo thành từ xương cốt! Dàn tế phát ra hào quang sáng lạn. Trong dàn tế có đầu lâu màu trắng, đầu lâu màu lam, đầu lâu màu tím, đầu lâu màu vàng, đầu lâu. Còn có đầu lâu Thái Sắc (màu sắc rực rỡ). Tính tổng cộng lại có đến hàng ngàn cái. Tập hợp ở chung một chỗ, chúng hình thành một dàn tế khủng bố. Ngay cả với người không phải thuộc về Khô Lâu tộc. Các vị vương cũng biết những đầu lâu màu sắc rực rỡ có ý nghĩa như thế nào. Những thứ này đều thuộc về những vị siêu cấp Tiến Hóa, đều bậc tồn tại có thực lực cường đại. Nhất là chừng mấy chục cái Hoàng Toàn đầu lâu cùng Thái Sắc đầu lâu thì liền càng thêm kinh người . Đương nhiên điều làm cho người kinh ngạc và vui mừng chính là bậc trên cùng của dàn tế do các Thái Toàn cốt sáng bóng lấp lánh tạo thành đang cắm một cây bạch cốt phiên! Nó đang phát ra dao động khủng bố làm cho các vị vương có cảnh giới Ngư Dược đều cảm giác những trận tim đập dồn dập. Nghi vấn có bảo vật ở trong cung này đã lộ! Hai mươi mấy vị dị tộc vương xông tới đây ai nấy đều đỏ mắt. Có người đã kinh ngạc nhận ra

món bảo vật này. Chính là báu vật của hệ Tử Vong. Tất cả dị tộc vương tộc phát ra dao động năng lượng cường đại. Bất kể là ai đều muốn xông đến. Nếu như có được trong tay loại cấp bậc báu vật đường này, chiến lực sẽ tăng lên một mức độ lớn. "Ha ha. . ." Tu La Vương cười lớn. Mái tóc dài đỏ như máu tung bay toát loạn. Mười ba sợi xích thần trong tay nắm rung động loảng xoảng giơ lên ngang ngực, miệng nói: "Quân Vương phiên chính là bảo vật của tồn tại để cho ta!" Cương Thi vương vừa nghe liền nóng nảy. Nếu vị Thiên vương cảnh giới Chí Nhân này muốn tranh đoạt như vậy thì chỉ sợ không có mấy người có thể ngăn cản. Hắn quát: "Tu La vương người không nên quá ngang ngược. Đây là báu vật trấn sơn của chúng ta, nó có quan hệ gì với người đâu?" Tu La vương cười lạnh uy nghiêm, hắn nói: "Ta nói là của ta thì đúng như vậy! Không phải là người định làm khó dễ ta chăng? !" Sức mạnh của Tu La vương chỉ nhất nhất liếc mắt là thấy hết. Hắn phát ra sát khí ngút trời, một lời không hợp liền muốn động thủ. Tử Linh Vương vội vàng ngăn cản Cương Thi vương đang phẫn nộ. Hắn tiến lên phía trước một bước rồi nói: "Mọi người đều biết bảo vật này cùng Tu La tộc không có bất cứ quan hệ nào. Nó là do tiền bối của Khô Lâu tộc tế luyện mà thành. Tu La vương người không nên khinh người quá đáng. Nếu không nhiều vương giả như vậy e rằng sẽ không tha cho người càn rỡ." "Nếu là báu vật của Khô Lâu tộc thì hai người các người cũng không phải nhiều lời, cấp tốc lui về phía sau. Nếu không đừng trách ta xuất thủ vô tình. Đánh người hình thần câu diệt. " Tu La vương nói vô cùng lạnh lẽo. "Huynh đệ tiến lên đây nói đôi câu." Tử Linh vương gọi lớn Tiêu Thần đứng sau đội ngũ. Tiêu Thần không muốn bị cuốn vào trong vòng xoáy. Vốn là hắn đến định đục nước béo cò, nhưng vào giờ phút này cũng không thể im lặng nổi nữa. Đồng thời vào lúc này Tu La vương cũng thấy được hắn liền chỉ vào Tiêu Thần mà nói đầy nguy hiểm: "Ta nói món báu vật này là của ta. Người nói có đúng hay không? !" Sát khí từ hai mắt Tu La vương hai mắt phát ra giống như thanh kiếm sắc bén đầy vẻ bức người, đây là sự uy hiếp trắng trợn. Nếu như Tiêu Thần không dựa theo ý tứ của hắn mà nói thì e rằng tiếp theo hắn sẽ không chút lưu tình ra tay tiêu diệt. Nhưng Tiêu Thần không sợ hãi chút nào cứ nói: "Lời người nói coi như cái rắm!" Lời

vừa nói ra làm tất cả các vị vương vô cùng sáng khoái. Rất nhiều người kiêng kỵ Tu La vương sâu sắc nên cũng không dám có biểu hiện gì. Lời Tiêu Thần nói ra như vậy thì chính bọn họ muốn nói mà không dám nói ra miệng. "Người muốn chết!" Tu La vương giận dữ. Mười ba sợi xích sắt trong tay đột nhiên bay vút lên, hóa thành to như thùng nước kêo xúng xoảng . Nó giống như mười ba cây thần mâu xuyên thẳng tắp về hướng Tiêu Thần. "Lo lắng làm gì? !" Tiêu Thần hướng về vài dị tộc vương trước đây đã phát sinh kịch chiến cùng Tu La vương tại trong cung quát: "Trước cứ giết Tu La vương. Quân Vương phiên này ta tặng cho mọi người ." Lúc ấy còn có hai vị dị tộc vương hưởng ứng liền liều chết xông tới. "Chư vị không nên suy nghĩ lưu tay. Chưa trừ diệt nổi Tu La vương thì cũng không ai trong các người có được Quân Vương phiên. Phải biết rằng hãn đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân , là uy hiếp lớn nhất của mọi người . Chỉ có giết chết hãn mới được." Mặc dù có hiềm nghi về sự kích động . Nhưng đó cũng là sự thật. Vài dị tộc vương đồng loạt ra tay, toàn lực tiêu diệt Tu La vương. "Các người như đàn kiến hôi. Cũng dám cùng ta tranh giành? !" Mười ba sợi xích thần trong tay Tu La vương giống như mười mấy con rắn lớn quét ngang tứ phương. Chúng đánh nát không trung, ngăn cách không gian đã chặn đứng tất cả dị tộc Vương xông lên . Không ai đủ sức tới gần. Tử Linh Vương cùng Cường Thi vương sắc mặt có chút bối rối, chúng quay lại tìm Tiêu Thần thì phát hiện hãn đã đi đâu không thấy. Người khác đều hướng đến dàn tế trong Huyết Trì, còn hãn lại hướng ra ngoài. Tiêu Thần cùng Tuyết Bạch Tiểu Thú duy trì cự ly nhất định vội vàng rời xa Huyết Trì. "Người là Khô Lô tộc vương?" Đọa Lạc Thiên Sứ vương không ngờ cũng đi theo ra. Nàng hồ nghi nhìn Tiêu Thần rồi nói: "Chiến Vương Cảnh Bồ bị hại. Người lại bình yên vô sự. Dẫu như thế nào ta đều cảm giác cùng lúc trước thì người có chút không giống?" Trước đây nàng đã gặp gỡ Hoàng Toàn Khô Lô Vương chính tặc, nên trước mắt sinh ra một chút hoài nghi đối với Tiêu Thần. "Chẳng lẽ Chiến Vương bị chết thì ta cũng phải chết rồi chứ. Người có ý gì đây?" Tiêu Thần lạnh lùng nhìn nàng. "Khô Lô Vương người không nên hiểu lầm. Ta không có ác ý. Ha ha. . ." Nói tới đây nàng nở nụ cười nhu mì mà bảo: "Chỉ là ta cảm giác người có chút đặc biệt mà

thôi." Nói tới đây nàng đột nhiên biến sắc. Lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi liền nói: "Người. . . không ngờ là người!" "Người đang nói cái gì?" Tiêu Thần bình tĩnh nhìn nàng. "Người không nên lại che dấu. Ta rốt cục đã biết thân phận của người. Thật sự là làm cho người ta khó có thể tin! Người thần bí cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thủ lại là một khối Hoàng Toản khô lâu!" Đọa Lạc Thiên Sứ vương vô cùng kinh ngạc. Nàng nghiêm mặt, vẻ dụ hoặc làm điên đảo chúng sinh liền biến mất. "Người làm thế nào mà phát hiện được?" Tiêu Thần hỏi. "Khi chưa tiến vào cung, lúc ta đối thoại cùng với người thần bí quanh thân đều bao bọc kín kia đã âm thầm để lại dấu ấn của ta. Hiện tại lại cảm ứng được trên người của người." Đọa Lạc Thiên Sứ vương lạnh lùng nhìn chăm chú Tiêu Thần. "Lúc đó người vu cho ta giết chết Chiến Vương để khiêu khích các vị vương tới giết ta liền động tay động chân. Không lạ . . ." Không ngờ. Đọa Lạc Thiên Sứ vương lại lần nữa lộ ra nụ cười quyến rũ, nàng nói: "Nếu như hiện tại ta hô to một tiếng. Người đoán xem sẽ có hậu quả gì? Không ngờ người có nhiều thân phận như vậy. Nếu như ta không đoán sai. Người có thể là một cường giả Nhân tộc có lai lịch rất lớn. Chết đi mà sống lại . . . khiến ta khó đoán ra nổi rốt cuộc người là ai." Tiêu Thần quát lạnh: "Biết quá nhiều. Rất khó giữ mệnh lâu dài." "Ha ha. . ." Đọa Lạc Thiên Sứ vương cười rung người mà nói: "Thật sự là giật mình a. Ta nghĩ ta có thể đã đoán ra thân phận đích thực của người. Dù sao vài thập niên đến nay thì thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh của Nhân Tộc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng mà người không cần căng thẳng. Ta có thể giữ kín bí mật của người, nhưng mà muốn người nghe lời ta, làm vài chuyện cho ta." "Đáng tiếc nha. Ta không muốn đàm phán điều kiện với người khác . . . bắt lấy!" Tiêu Thần hét lớn. Hắn lập tức vọt tới phía trước. Đọa Lạc Thiên Sứ vương không muốn tử chiến cùng Tiêu Thần liền chuyển hướng bỏ chạy về phía Huyết Trì. Nhưng liền lúc này, một đạo chớp trắng trong phút chốc đã chặn đường đi của nàng. Tuyết Bạch Tiểu Thú đã mở Thất Nhạc Viên ra, giống như là đang đợi người chui vào lọ cứ thế thu nàng đi vào. "Lưu nàng ta lại, sẽ có chỗ trọng dụng " Trong cung điện, Ngũ thái Khổng Tước Vương là người thứ nhất vọt tới gần Huyết Trì (ao máu). Ngũ Sắc Thần Quang xuất ra định cuốn lấy Quân

Vương phiên kia, nhưng không hề ngờ lại thất bại . Quân Vương phiên giống như là mọc rễ cắm vững chắc vào dàn tế dùng các bộ xương cốt xây nên vẫn không dao động mấy may. Kim Tử lại từ một hướng khác lao về phía Huyết Trì. Dưới sự trợ giúp của Ngũ Thái Khổng Tước Vương nó bay lên trời, được Ngũ Sắc Thần Quang che chở nhằm về phía Quân Vương phiên muốn nắm bắt vào trong tay. Yến Khuynh Thành cùng Ân Oánh đều căng thẳng nhìn chăm chú vào chúng. "Xoẹt " Sét khí từ trên Quân Vương Phiên vọt lên trong phút chốc đã bao phủ Kim Tử. "A. . ." Tiếng kêu thê lương thấm thiết truyền đến, thân thể vàng rực của Ma Viên vương tan ra, trong phút chốc hào quang vàng liên tục lóe ra. Kim Tử chạy thoát trở về, đây là thần thông bẩm sinh của hắn ---- làm cho bất tử thân hiện ra khi bị tiêu diệt một mạng. Nếu như đổi lại là dị tộc khác thì e rằng hắn cũng đã hình thần câu diệt. Xoẹt xoẹt xoẹt Bóng người liên tục chớp động, ngoại trừ vài tên dị tộc vương đang đại chiến cùng Tu La Vương ra thì tất cả các vị vương đều xông đến bên Huyết Trì, cùng thi triển thần thông để chụp vào dàn tế cắm Quân Vương phiên. Xèo xèo xèo. Từ trong Huyết Trì phóng ra từng đạo sét khí khủng bố, chúng đã đẩy lui toàn bộ các vị vương . Tất cả mọi người sắc mặt xanh mét. "Ô ô. . ." Tiếng trẻ em khóc nỉ non lại vọng đến lần nữa. Một bông sen mọc lên từ Huyết Trì, nó có thể to bằng cái cối xay. Trên đó có một đứa trẻ toàn thân đỏ đậm huyết đang ngồi thẳng. Nó quét mắt nhìn qua mọi người. Mỗi một vị bị hắn nhìn quét qua người đều có cảm giác toàn thân lạnh như băng. Ánh mắt của Huyết Anh làm cho người ta có cảm giác cực kỳ ác độc. Các vị vương như bị độc xà theo dõi. "Tà môn. Là do hắn làm!" Các vị vương nhất loạt tấn công về hướng hắn. Nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc đã xảy ra. Huyết Anh há mồm phun ra từng đạo huyết quang đã đánh tan tất cả thần thông chiến kỹ. Nó nhìn quét qua tất cả các vị vương ở trước mắt. Không chút lưu tình chằm chọc các vị vương. Nó có chiến lực động trời, sau khi đạt tới cảnh giới Chí Nhân thì cơ hồ đã giết không chết. Bởi vậy nó không quan tâm đến cảm nhận của mọi người. "Mau tránh ra. Ta tới giết hắn." Vừa lúc đó. Hoàng Kim Sư Tử Vương xuất hiện. Từ mắt trái của hắn bắn ra một luồng sáng đỏ bầm đáng sợ. Đồng thời mắt phải bắn ra một đạo hào quang đen. Mắt trái của hắn đại

biểu hủy diệt. Mắt phải đại biểu luân hồi. Không trung lập tức bị luồng sáng đỏ bầm chấn vỡ, luân môn tức thì được hào quang đen cố định trên không trung. Lực lượng của hủy diệt cùng luân hồi bao phủ về hướng Huyết Anh. Huyết Anh tựa hồ biết lợi hại bèn cất tiếng hét chói tai làm người ta dựng ngược tóc gáy rồi chìm vào trong Huyết Trì . "Phốc phốc " Hào quang đen và đỏ bắn tới Huyết Trì lại bị hóa giải thành vô hình. Hoàng Kim Sư Tử Vương bay lên trời nhằm hướng dần tế hoàn toàn làm từ cốt tạo thành . "Ồ. . ." Thét chói tai vang lên, bóng máu bay ngút trời. Huyết Anh lại xuất hiện, nó phun ra từng đạo hào quang đỏ quét về hướng Sư Tử Vương. Hơn nữa nó cũng không e ngại con mắt hủy diệt cùng luân hồi. Vừa rồi chẳng qua là nó định dụ địch. Đúng lúc này. Trong tay Hoàng Kim Sư Tử Vương đột nhiên xuất hiện một thanh chiến mâu đỏ đậm như máu. Nó bộc phát ra dao động khủng bố làm cho huyết dịch trong huyết trì phía dưới đều sôi động lên. Cho đến lúc này. Huyết Anh tựa hồ mới cảm thấy sợ hãi, tiếng thét chói tai vang lên không ngừng. "Ba Tư Đức cổ mâu? !" Tu La vương lúc ấy liền trừng mắt. Hắn rộng to một tiếng rồi đẩy lui tất cả đối thủ. Trong khoảnh khắc vọt tới trong không trung trên Huyết Trì. Mười ba sợi xích thần trong tay quét về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương. "Ầm ầm ầm " Huyết quang ngút trời. Ba Tư Đức cổ mâu tỏa ra hào quang vạn trượng. Hoàng Kim Sư Tử Vương kiên cường chống đỡ Tu La vương cảnh giới Chí Nhân. Tựa như là đang xảy ra động đất lớn làm khắp cung lay động kịch liệt. Nếu như không phải nơi này có lực lượng của lực phong ấn thì cả tòa cung điện đều đổ sập. Tu La Vương đại chiến Hoàng Kim Sư Tử Vương. Bầu trời lay động. Không trung trong Huyết Trì giống như là bị nứt ra. Huyết Anh vội vàng trốn tránh vào trong Huyết Trì. Các vị vương lúc này vội vàng xuất thủ. Cùng nhau công kích về hướng dần tế từ đầu lâu ở giữa Huyết Trì. Xèo xèo xèo. Tiếng xé gió vang lên không dứt bên tai. Đại chiến hỗn loạn đã bùng phát. "A. . ." "A. . ." Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp phát ra. Đúng vào trong phút chốc này Huyết Anh bắt đầu đánh lén. Nó đục thủng một vị dị tộc vương, hơn nữa còn lôi kéo hai tên dị tộc vương vào bên trong Huyết Trì khiến chúng nhanh chóng hòa tan thành bạch cốt. Huyết Anh có thực lực vượt quá sự tưởng tượng của mọi người. Tất cả mọi người kinh hãi không

thôi. Như thế xem ra tựa hồ nó có thực lực đánh ngang cơ cùng Tu La vương. Âm thanh của Cường Thi vương cùng Tử Linh Vương có chút run rẩy. Hai người không tự chủ được lui ra phía sau. "Đó là. . . Đó là. . . Huyết Hồn của Quân Vương đã chết!" "Đúng vậy. Nhất định là Huyết Hồn Quân Vương tái sinh. Nếu không làm thế nào có thể ra vào trong máu Quân Vương được." "Huyết Trì chính là. . . máu huyết của Quân Vương!" Hai người bọn họ lui về phía sau. Nhưng mà các dị tộc vương khác lại tranh đoạt nhau bất kể sống chết. Mà ngay cả Yến Khuynh Thành cùng Ân Oánh đều xuất thủ. Ở giữa trận Hoàng Kim Sư Tử Vương nắm trong tay Ba Tư Đức cổ mâu đại chiến cùng với Tu La vương đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân là đôi có chiến lực mạnh nhất. Bọn họ đánh khó phân thắng bại. Mà Ngũ Thái Khổng Tước Vương cũng biểu hiện ra thực lực phi phàm. Ngũ Sắc Thần Quang vừa ra liền quét sạch vạn vật, không có một dị tộc vương nào có thể kháng cự lại nó. Trong hỗn chiến, Tu La vương như là có cảm ứng. Đột nhiên hân quát to một tiếng rồi xông về hướng dàn tế. Ở nơi đó. Quân Vương phiên khùng bổ lại đang bắt đầu lay động. Một bóng người cao lớn hiện ra ở nơi này. Không ngờ là Đấu Thần Vương. Hân vào thời khắc mấu chốt này rốt cục đã hiện thân. Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng Ngũ Thái Khổng Tước Vương cũng đồng thời vọt về hướng phía trước. Hai người trong quá trình đi tới không ngừng công kích nhau. Bọn chúng khi còn bé đã giao thủ tại Nam Hoang Thiên Đế Thành. Khi đó Hoàng Kim Sư Tử Vương đã thắng. Nhưng hiện nay Ngũ Thái Khổng Tước Vương đã có năm sợi lông thần vũ. Nó đã tiến hóa đến cảnh giới phi thường khùng bổ. Ngũ Sắc Thần Quang chính là hỗn độn chí bảo, nó cũng có khả năng gượng gạo chống lại Ba Tư Đức cổ mâu. Đấu Thần Vương rốt cục đã nhờ Quân Vương phiên kia lên. Hân dùng sức lay động lá cờ mãnh liệt. Nhưng không biết vì sao mà Quân Vương phiên không có xuất lực lượng mang tính hủy diệt. Tu La Vương xông đến cả giận nói: "Đấu Thần Vương có dám cùng ta đánh một trận. Người thắng có Quân Vương phiên." "A. . ." "A. . ." Tiếng hét chói tai phát ra từ trong Huyết Trì. Huyết Anh tựa hồ nổi giận. Nó liên tiếp đánh trọng thương hai tên dị tộc vương rồi không ngờ bay ra khỏi Huyết Trì, nhằm hướng Đấu Thần Vương. Đấu Thần Vương tóc tím tung bay, hân

bị buộc phải nghênh chiến. "Oanh " Tu La Vương xông đến. Cùng Huyết Anh trước sau công kích đã đánh Quân Vương phiên từ trong lòng bàn tay Đấu Thần Vương bắn tung đi ra ngoài. Hào quang lóe lên. Quân Vương phiên đã bị Tu La vương nắm trong tay. Hắn cười ha ha mà lao ra khỏi Huyết Trì. Hướng về cửa cung phóng đi. Tiêu Thần đang chờ đợi trong cung. Mặc dù hắn đã rời xa chiến trường, nhưng một mực chú ý tới tất cả mọi thứ. Tu La vương bay đến thì hắn nhô ra từ bóng tối, bất ngờ nện vào gáy Tu La vương. "Phanh " Hoàng Toàn cốt chưởng hung hăng nện vào sau đầu Tu La vương. Mặc dù nó phát ra một tiếng "kịch" giòn tan. Nhưng mà Tu La vương vền vền chỉ gục ngã dúm dụi mà thôi. Cũng không có bị bỏ mạng. "Người chỉ như con kiến hôi nhỏ bé mà cũng dám động thủ với ta. Thật sự là không biết sống chết!" Tu La vương xoay người lại. Trên mặt tràn ngập vẻ dè chừng, rồi sau đó lại lộ ra ý định giết người hung ác . Xoẹt Đúng lúc này. Tuyết Bạch Tiểu Thú ôm Thất Nhạc Viên từ giữa trời bao phủ xuống.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 402: Kẻ đại thắng

Tu La vương đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân, thực lực của hắn ở trong các vị vương khó mà gặp được đối thủ. Với sự nhạy cảm vô cùng cường đại, hắn cầm Quân Vương phiên trong tay liền đâm về phía trước. Món chí bảo này mặc dù trước mắt không thể nhanh chóng xuất ra lực lượng có tính hủy diệt. Nhưng nếu như bị nó đánh trúng thì vẫn là một chuyện đáng sợ. Truyền thuyết rằng trong quá trình luyện chế Quân Vương phiên đã bỏ thêm vào một hai đoạn xương khô của Tổ Thần, làm cho nó vô cùng khủng bố. Nhưng mà Tu La vương tính sai , hắn đột nhiên cảm giác trong tay nhẹ bồng. Cái cán Bạch cốt Quân Vương phiên kia không ngờ từ trong tay của

hắn biến mất không thấy. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, lại chỉ thấy một Tuyết Bạch Tiểu Thú ma mãnh cổ quái. Trong đôi mắt nó đều lấp lánh đốm sáng, nó đang vui mừng ném món chí bảo kia vào trong thần viên của mình. "Muốn chết!" Tu La vương cực kì tức giận. Hắn bất kể sống chết tranh đoạt Quân Vương phiên, rồi lại bị một con Tiểu Thú dễ dàng lấy đi như vậy, thử hỏi làm sao không giận? "Y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú phi thường bất mãn, lại lần nữa mở rộng Thất Nhạc Viên, bao phủ về hướng Tu La vương. Thần viên phô thiên cái địa đã trùm kín tứ phương. Tu La vương mặc dù tức giận, nhưng mà cũng không đến nỗi mê muội đầu óc. Hắn biết rõ sự thần kì của con Tiểu Thú này. Trước đây nó đã lấy thần viên này chặn đứng đường đi của tất cả dị tộc vương, khiến các vị vương đều không thể tránh được. Xoẹt Tu La vương thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Hắn xuyên qua không gian biến mất, tránh né ra ngoài trên trăm trượng. So sánh với Đọa Lạc Thiên Sư vương thì hắn cường đại hơn nhiều, Thất Nhạc Viên không thể thu hắn vào trong. Nếu như thật sự bị một con Tiểu Thú cướp lấy Quân Vương phiên, Tu La vương tự cảm thấy xấu hổ với danh xưng là Thiên vương. Vào giờ khắc này hắn không hề giấu diếm chút nào cứ tung hết ra thần thông khủng bố của mình. "Tu La Thiên Đạo!" Âm thanh vang dội trời cao làm không trung vỡ vụn, một Tu La thế giới hiện lên ra. Ở trong huyết thủy ngập trời, ngàn vạn Tu La binh tướng cầm binh đao trong tay ngửa mặt lên trời gầm rống trông như ảo như thực, nhưng có một lực lượng cường đại thực sự đang đại phô thiên cái địa ập đến. Không ngờ hắn muốn phong bế thiên địa này, biến nơi đây cũng hóa thành Tu La sát tràng, lấy một Tu La thế giới phủ xuống! "Đi!" Tiêu Thần hô lớn với Tiểu Thú, trước hết hắn phóng về hướng ra phía ngoài. Hiện tại quyết không thể trì hoãn thời gian, nếu không dị tộc vương đều lao tới sẽ biết được Quân Vương phiên đổi chủ. Khi đó hắn cùng với Kha Kha chắc chắn trở thành mục tiêu để mọi người công kích. "Y nha y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú thờ hớn hớn hướng về phía Tu La vương quơ quơ năm tay nhỏ. Rồi nó cũng không quay đầu lại mà hóa thành một đạo hào quang trắng bay về hướng ra phía ngoài cung điện lừng mịt. "Tu La vương đã nuốt Quân Vương phiên vào trong bụng, mau tới đuổi giết hắn. . ." Tiêu Thần vào lúc rời đi thì rống lớn

gọi như vậy. Tu La Thiên vương giận dữ, đuổi theo không bỏ. Hãn thề phải giết chết Tiêu Thần cùng Tuyết Bạch Tiểu Thú. Chả mấy chốc bọn họ liền vọt tới lối ra khỏi lăng mộ. "Các người cũng không kẻ nào trốn thoát nổi." Mái tóc dài đỏ đậm như máu trên đầu Tu La vương giống như là có sinh mệnh. Chúng dài ra đến mấy chục thước, giống như những cây huyết mâu đâm về hướng Tiêu Thần cùng Kha Kha ở phía trước. Mỗi một sợi tóc đỏ đậm đều trở nên to như ngón tay. Tất cả mấy vạn sợi đâm xuyên qua không trung, lực lượng khủng bố làm cho người ta lạnh toát tâm can, quả thực là muốn hủy diệt cung điện này. "Oanh " Vô số những sợi tóc đỏ bầm đâm xuyên về phía trước đã ngăn cản tất cả, phàm là những gì có tính chất hữu hình đều bị đánh nát. Lối vào cửa lăng mộ âm âm sụp đổ, những khối đá nặng mấy vạn quân (quân = 30kg) bay loạn lên không trung, bụi mù tràn ngập tựa như là đang xảy ra trận động đất đáng sợ nhất. Cung điện lăng mộ này bắt đầu văng tung tóe, hoàn toàn chỉ nhờ lực một kích của Tu La Thiên vương ban tặng. "Các vị vương giả không nên tranh giành nữa, còn không mau chạy ra đây. Tu La vương muốn đánh nát lăng mộ, phong ấn nơi này!" Tiêu Thần đột nhiên thay đổi chủ ý. Hãn không hề bỏ trốn nữa, để Kha Kha ẩn náu vào chỗ tối sẵn sàng chuẩn bị xuất thủ. Hãn hô lớn: "Tu La vương đã nuốt Quân Vương phiên, đang muốn đào tẩu. Các vị vương mau tới tương trợ ta, nếu không ta không ngăn cản được ." "Ta >#>. . ." Tu La vương nổi giận, quát: "Quân Vương phiên rõ ràng bị người lấy đi, không ngờ lại giá họa với ta. . ." Hãn cầm mười ba sợi xích thần liền xông tới, hận không thể lập tức tiêu diệt kẻ ở trước mắt. Kỳ thật, không cần Tiêu Thần hô, các vị vương đều đã vọt ra. Thấy Tiêu Thần quả nhiên bất kể sống chết đang đại chiến với Tu La vương, mọi người không còn hoài nghi chút nào, nhất tề xông về phía trước. Ngay cả Tu La vương cúi người gào thét giải thích vài tiếng, nhưng mà không ai tin tưởng. Tất cả mọi người thấy hãn cầm Quân Vương phiên trốn thoát. Mà một Hoàng Toàn Khô Lâu Vương thì làm sao có thể cướp lấy thánh khí từ trong tay một Thiên vương cảnh giới Chí Nhân đây? "Ta X!" Tu La vương có một cảm giác kích động muốn chửi mắng mẹ nó, cảm thụ bị người đồ oan rất khó chịu. Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người tin tưởng Tiêu Thần, một vài dị tộc vương cũng vây quanh

hắn, hỗn chiến cứ như vậy mà bộc phát. "Cương Thi đại ca, Tử Linh Vương đại ca mau tới tương trợ ta, đoạt lại chí bảo Quân Vương phiên của tộc ta." Tiêu Thần hướng về phía hai vị vương giả hệ tử vong đang ở cách đó không xa hô lớn. "Khô Lô Vương người không phải nói sẽ tặng chúng ta Quân Vương phiên kia sao?" Cương Thi vương chất vấn. "Đương nhiên, ta giữ lời nói của mình, sẽ tặng cho các người. Mau tới trợ giúp ta giết chết Tu La vương." Xoẹt xoẹt Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương vọt tới, gia nhập vào cuộc đại chiến hỗn loạn. Tiêu Thần lập tức cảm giác áp lực giảm bớt, ngay cả thỉnh thoảng có dị tộc vương ra tay với hắn thì cũng không đến mức cực kỳ nguy hiểm. Nhiều người hỗn chiến như vậy làm vùng đất bên ngoài lăng mộ hoàn toàn vắng tung tóe. "Ầm ầm ầm" Đất trời rung chuyển, sát khí bốc thẳng tận trời cao. Hai mươi mấy bóng người lao ra khỏi lăng mộ, đi tới trên mặt đất. "Tu La vương giao ra Quân Vương phiên!" Hoàng Kim Cự Nhân vương cầm trong tay chiến phủ hơn mười vạn cân. Hắn bộc phát ra hoàng kim thần quang chói mắt cứ thế bổ xuống. "Răng rắc" Chiến phủ nặng hơn mười vạn cân bổ ra uy lực đáng sợ phô thiên cái địa, mặt đất lập tức vắng tung tóe tạo ra mấy chục cái khe lớn rộng mấy trượng một mực lan tràn đi xa. "Oanh" Mấy quả núi thấp xa xa đều bởi vì không chịu nổi lực lượng mãnh liệt chạy lan theo mặt đất tới mà đổ sập. Có thể nghĩ chiến phủ của Hoàng Kim Cự Nhân vương khủng bố tới đâu. Quả thực hắn giống như là một vị hoàng kim Chiến Thần khổng lồ, dũng mãnh không thể đỡ. Ngay cả là người mạnh mẽ như Tu La Vương cảnh giới Chí Nhân cũng bị nện bay ngược đi ra ngoài. Mười ba sợi xích thần trong tay vốn duỗi thẳng băng cũng rào rào rơi xuống trên mặt đất. Có thể hình dung ra sức mạnh của Hoàng Kim Cự Nhân vương. Nếu bàn về thần lực thì trong các vương giả trăm tộc không người nào có thể cùng tranh giành! Tu La vương được xưng Thiên vương, lại bị người ta đánh bay thì đương nhiên vô cùng tức giận. Mười ba sợi xích sắt trên tay trong phút chốc lại thẳng băng, giống như những cây thần mâu đâm về hướng Cự Nhân Vương có hoàng kim huyết dịch trong người. Mười ba sợi xích sắt chính là thần vật ở trong U Minh, được tế luyện không biết bao nhiêu năm. Khi được truyền đến trong tay Tu La vương tức thì được luyện hóa thành

hung binh tuyệt thế, đã sớm thông linh với hắc. Nếu như hắc có thể tiến hóa đến cảnh giới Bán Tổ, không cần hỏi cũng biết những sợi xích hung dữ này cũng được hóa thành thánh khí cấp Bán Tổ. Rắc rắc rắc. Mười ba sợi xích sắt đỏ đậm như máu đều hóa thành to như thùng nước xuyên thủng không trung. Một bộ phận quấn quanh người Tu La vương, một bộ phận lại bỗng nhiên biến mất. Còn một bộ phận khác thì chợt xuất hiện ở trước người Hoàng Kim Cự Nhân vương, chúng như những con Đại Xà đỏ chói xuyên thấu đến. "Keng keng keng " Hoàng kim chiến phủ to lớn kia không ngừng nện vào những sợi xích thần đỏ đậm như máu làm phát ra những tràng âm thanh như sấm sét, chấn động màng nhĩ mọi người phải tê dại. Thế nhưng, Tu La vương dù sao đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân, thần kỹ của hắc không gì sánh nổi. Dần dần sự khống chế xích thần liền có thể thấy được, đó là khi chúng xuyên qua không gian đối địch đã làm cho người ta khó lòng phòng bị. "Phốc phốc " Mười ba sợi xích thần múa loạn thiên địa, Hoàng Kim Cự Nhân Vương mặc dù có thần lực cái thế, nhưng cũng khó lòng ngăn cản Tu La vương có cảnh giới Chí Nhân. Hai sợi huyết xích lượn vòng qua chiến phủ, trong phút chốc xuyên thủng thân thể khổng lồ của Hoàng Kim Cự Nhân vương kia làm huyết dịch màu vàng phun trào giống như suối. Hoàng kim huyết dịch giống như vật thần kỳ, chúng rơi một đám lớn trên bầu trời làm phát ra hào quang lóng lánh chói mắt. Cự Nhân Vương gào thét, huy động chiến phủ chém lại, hai sợi xích thần lại như độc xà rút đi. "Keng keng keng" , những đốm lửa bắn tung tóe, chiến phủ cùng huyết xích không ngừng va chạm vào nhau làm phát ra loại âm thanh đủ sức chọc thủng núi đá. "Phốc phốc phốc" trong chớp mắt trên thân thể Cự Nhân Vương lại có thêm ba cái lỗ máu nhìn xuyên thấu trước sau. Sợi xích thần đỏ đậm như máu kia quả nhiên là khó lòng phòng bị. Nếu như không phải còn có các dị tộc vương khác cùng công kích Tu La vương, Hoàng Kim Cự Nhân vương tất nhiên lành ít dữ nhiều. Đúng lúc này, Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng Ngũ Thái Không Tước Vương cũng chém giết ra ngoài. Hai người bọn họ chính là tử địch, trước đây đã từng đại chiến một hồi tại Nam hoang Thiên Đế Thành. Lần này lại gặp mặt nhau liền tựa hồ quên chuyện đoạt bảo, quyết chiến bất kể sống chết dưới lăng mộ, cho đến lúc này mới lao ra. Ba

Tư Đức cổ mâu cùng năm sợi Hồn Động thần vũ chẳng phân biệt được trên dưới, hai người đánh nhau đến trời đất tối tăm, cuối cùng là Ngũ Thái Khổng Tước Vương tựa như bại tướng lui ra. Hiện tại các vị vương đều đã giết đỏ cả mắt rồi, không ít dị tộc vương muốn thừa dịp loạn lạc tiêu diệt địch thủ cạnh tranh. Nay nhìn thấy Ngũ Thái Khổng Tước Vương đầy người là vết máu, lập tức liền có kẻ tập kích tới. Nhưng mà, Ngũ Sắc Thần Quang phóng lên cao, kẻ đánh lén lập tức bị bắn bay đi ra ngoài. "Người mà cũng dám? !" Ngũ thái Khổng Tước Vương tức giận, lập tức nện vào kẻ đánh lén. Thần quang sáng lạn ngút trời, không lâu sau liền cứ như thế xé rách kẻ đánh lén. Chiến lực của hắn có thể tưởng tượng ra được lập tức làm cho một chút kẻ rục rịch khác đành từ bỏ chủ ý. Sức mạnh của Hoàng Kim Sư Tử Vương đã quá rõ ràng, nay hắn bay đến thì cũng có người cũng muốn nhân cơ hội tiêu diệt đại địch này, nhưng trong nháy mắt bị hắn lấy huyết mâu đánh nát. Thế nhưng, các vị vương cũng không có bởi vậy mà rút lui. Bởi vì hắn đang nắm giữ Ba Tư Đức cổ mâu bị không ít người thèm thuồng, mọi người vốn là đến đây để cướp lấy bảo vật, sau khi phát hiện thì có thể nào không ra tay. Đại chiến càng thêm hỗn loạn, Tu La vương cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương đều bị vây vào chính giữa, mà lúc này Đấu Thần Vương cũng cùng Huyết Anh kia nhất loạt vọt ra. Đấu Thần Vương tức giận vô cùng. Quân Vương phiên rõ ràng đã bị người khác cướp đi, mà tên Huyết Anh này không chịu buông tha cho hắn. Bọn họ dĩ nhiên vẫn cứ liều chết, hoàn toàn là cục diện không chết không ngừng. Đại chiến hỗn loạn, các vị vương đều liều mạng! Tiêu Thần vừa đại chiến vừa thu thập thi thể, các vị vương ở đây đều là hạng người phi phạm. Thân là Vương của các tộc nên sinh mệnh Tinh Nguyên ẩn chứa quả thực không thể hình dung nổi. Đối với Tiêu Thần mà nói, đây chính là kho báu hiếm có trên đời. Ngăn ngừa một khắc chung đã có bốn vị dị tộc vương bỏ mạng, tất cả đều bị hắn thu vào trong không gian Giới Chỉ. Đấu Thần Vương đại chiến Huyết Anh, Tu La Vương Đại chiến cùng các vị vương, Hoàng Kim Sư Tử Vương đại chiến Ngũ Thái Khổng Tước Vương cùng các dị tộc vương khác. Quang cảnh đầm máu mà lại kịch liệt tới cực điểm. "Keng " Một âm thanh đinh tai nhức óc phát ra, năm sợi xích thần của Tu La vương cứ như vậy mà đánh

nát chiến phủ của Hoàng Kim Cự Nhân vương . Rồi sau đó lại có ba sợi xích huyết phóng lên cao, không chịu buông tha quấn vào cổ Cự Nhân Vương. "Phốc " Hoàng kim huyết dịch phụt lên cao, cổ của Hoàng Kim Cự Nhân Vương không ngờ bị Tu La vương cắt đứt. Một cái đầu lâu cực kì lớn rơi xuống, như là một quả núi nhỏ làm mặt đất rung động một hồi. Huyết dịch màu vàng rơi xuống đầy trời, thi thể không đầu khổng lồ âm vang một tiếng ngã vào giữa núi rừng, hoàng kim huyết dịch phun ra vô cùng chói mắt. Tất cả mọi người đều rất chấn động, một đời Hoàng Kim Cự Nhân vương lại cứ như vậy bị chém giết ! Tiêu Thần đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Hắn thoát khỏi địch thủ vọt tới mặt đất, thu xác chết hoàng kim khổng lồ kia vào trong không gian Giới Chỉ. Đây là nguyên liệu quý báu giúp hắn có thể sống lại. Lần này cho dù không có được Quân Vương phiên thì hắn cũng là một người thắng lớn. " Xoảng xoảng xoảng." Sợi xích thần đỏ đậm như máu đâm thẳng về hướng Tiêu Thần. Tu La vương hận thấu xương kẻ trước mắt này. Hiện tại tất cả lời nói đều tỏ ra dư thừa, chỉ có đích thực tiêu diệt địch thủ mới là câu trả lời tốt nhất. Tiêu Thần rung động Thiên Âm chữ " Ông" nghênh địch. Lúc này hắn không thêm che dấu nữa, uy lực tuyệt luân, bầu trời rung động đều vỡ ra. Các dị tộc vương khác có lẽ không suy nghĩ nhiều, dù sao Khô Lôu tộc cũng có năm giữ thần thông như vậy. Nhưng mà, Yến Khuynh Thành cùng Ân Oánh ở cách đó không xa cũng lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Bọn họ đều đã trải qua đại kiếp nguy thần trên Cửu Châu nên đương nhiên biết Tiêu Thần có thần thông này. Hai người vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chú không nháy mắt vào Hoàng Toàn khô lâu kia. "Các vị vương giả hợp lực giết Tu La vương, ta tình nguyện không nhận Quân Vương phiên kia, tặng cho các chư vị , nhưng quyết không thể rơi vào trong tay ác vương này." Tiêu Thần hô lớn, dẫn đầu phát động công kích. Các vị vương nghe được ba chữ Quân Vương phiên thì tất cả đều dốc hết toàn lực xuất thủ. Cho dù nói như thế nào, nếu như có thể nhân cơ hội loại bỏ Tu La vương là cao thủ khủng bố đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân thì tuyệt đối xem như một công lớn. "Rống. . ." Xa xa trong núi rừng phát ra một tiếng gầm gừ kinh thiên động địa (trời long đất lở). Khắp dải núi rừng Nguyên Thủy đều lay động, mặt đất thì càng bắt đầu rung rinh

kịch liệt. Một kẻ to lớn cao hơn mười thước học tốc phi đến. Quanh thân hắn đều bao trùm lớp lông đen dài hơn một thước, xem ra đặc biệt hung ác điên cuồng. Đó lại là một người Cự Nhân, chính là Mao Nô đi cùng Hoàng Kim Cự Nhân vương! Trong tay của hắn cầm cây đại bổng đen nhánh nặng hơn mười vạn cân. Hắn lao như bay mà đến, mặt đất bị đập bắn văng tung tóe nứt ra từng rãnh lớn khủng bố. Mao Nô đã cảm ứng được Hoàng Kim Cự Nhân vương chết rồi, khi thấy xích thần của Tu La vương thì hắn lộ ra vẻ tức giận, đã biết ai là hung thủ. Lấy thế thái sơn áp đỉnh, hắn vung cây Thiết Bổng đen nhánh nện về hướng Tu La vương. "Phanh " Tu La vương đường đường cảnh giới Chí Nhân không ngờ lại lập tức bị nện lún vào sâu dưới đất. Kết quả này nằm ngoài dự liệu của mọi người. "Oanh " Mặt đất vỡ ra, Tu La Vương bay lên trên trời. Hắn cảm tức nhìn Mao Nô. Cùng lúc đó, Mao Nô xảy ra biến hóa kinh người. Lớp lông đen quanh thân lóe ra hào quang bảy màu. Vào giờ khắc này hắn có vẻ vô cùng điên cuồng, huy động Thiết Bổng đen nhánh quét khắp tứ phương. "Đây là. . . Ám Vương của Cự Nhân tộc, bởi vì cơ duyên mới có thể thức tỉnh, là bậc truyền thừa còn cao hơn cả hoàng kim huyết mạch!" Tất cả mọi người quá sợ hãi. Tu La vương gặp phải phiền toái lớn. Mao Nô thần lực cái thế, lại còn có thần tốc, vô cùng nhanh nhẹn. Một cây đại Thiết Bổng đen nhánh đánh nát không trung, quét ngang tứ phương, quả thực hắn chính là một vị Ma thần vô địch. Lúc này, Tiêu Thần bị vài tên đệ tử vương bối nên lại lần nữa lui vào trong cung điện lẫm mẫm. Hắn âm thầm nói với Kha Kha: "Chúng ta đi tới Huyết Trì, huyết dịch của Quân Vương há có thể lãng phí, đó cũng là bảo vật. Cứ để bọn họ tranh đấu đi, sau một hồi chúng ta lại tới thu thập tàn cuộc." Hai tên truy sát cũng theo đi vào. Có điều vào đến chỗ sâu trong lẫm mẫm, Tiêu Thần không có gì kiêng nể gì. Hắn triệu hoán Tiểu Thú xuất hiện tương trợ, nhanh chóng tiêu diệt tất cả người trong Thất Nhạc Viên. Tiêu Thần ngồi xếp bằng trên dàn tế hoàn toàn dùng các bộ xương cốt tạo thành kia. Hắn bắt đầu lẫm lẫm ngồi xuống, từng đạo huyết sắc tinh hoa chậm rãi từ trong Huyết Trì bốc hơi bay dựng lên, hướng về Hoàng Toàn cốt thể của Tiêu Thần mà bao phủ kín. "Không hổ là huyết dịch của Quân Vương, quả thật là kho báu tuyệt thế cho tử vong sinh vật!" Tiêu Thần vui mừng nói: "Kha

Kha hộ pháp cho ta, ta muốn ở đây luyện hóa huyết dịch của Quân Vương!" "Y nha. . ." Kha Kha nghiêm túc gật đầu, giống như cục cưng ngoan ngoãn tầm thường ngồi ở cách đó không xa, nhìn chăm chú con đường đi vào. Có điều bắt Tiểu quỷ một mực ngồi đàng hoàng thì thật sự có hơi gây khó khăn cho nó. Không lâu sau nó liền mở Thất Nhạc Viên ra, hái về một đám Linh Quả rồi thềm nhỏ rãi ngồi dưới đất bắt đầu ăn. Đương nhiên nó cũng không quên phải hộ pháp cho Tiêu Thần.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 403 : Tiểu Thú dương oai

Trường Sinh Giới quyển thứ hai đệ 403 chương Tiểu Thú dương oai Cất dấu quyển sách, lần sau tiếp theo nhìn bả sách của ta lâu bảo tồn đến mặt bàn Bối cảnh: tên cửa hiệu: tự thể: song đánh cốn bình Trong ao nổi sóng cuộn cuộn, lớp lớp tinh hoa đỏ tươi bốc hơi bay lên. Đó là huyết khí Quân Vương đang không ngừng hướng về Hoàng Toàn cốt thể của Tiêu Thần để bao phủ. Toàn thân Tiêu Thần đều nhanh chóng bị nhuộm thành màu đỏ tươi. Những mao mạch nhỏ bám vào trên Hoàng Toàn cốt thể bởi vậy mà càng thêm vững chắc, chúng có xu thế dần dần trưởng thành. Hoa quả tỏa hương theo gió, mùi thơm ngào ngạt. Kha Kha ăn hơn mười miếng Linh Quả, cái bụng nhỏ xiu đã tròn xoe. Tiểu tử kia say mê mà lại hạnh phúc với đôi mắt to mơ màng. Đến khi nó thấy Tiêu Thần biến hóa thì lập tức tràn ngập vẻ tò mò. Tiêu Thần tuy rằng đang lẳng lặng ngồi xuống, nhưng mà linh giác vô cùng nhạy cảm, tất cả mọi thứ chung quanh đều thực sự phản ánh vào trong lòng. Hẳn sợ lòng hiếu kỳ của tiểu tử kia lại bắt đầu trỗi dậy, để rồi tùy tiện đụng vào nên vội vàng dặn dò: "Đây chính là huyết dịch của Quân Vương. Mặc dù nó ẩn chứa huyết tinh tuyệt phẩm, nhưng mà có lượng lớn Huyết Độc, đủ để giết chết bất cứ cường giả nào từ Bán Tổ trở xuống. Nếu không luyện hóa hết độc tố mà cứ tùy tiện đụng vào thì tất nhiên sẽ bị trúng kịch độc." Tiểu quỷ kinh ngạc trợn to hai mắt, rồi như cục cưng ngoan ngoãn ngồi bệt trên mặt đất. "Rào rào " Trong Huyết Trì . Bọt sóng lan tỏa.

Một cây Huyết Liên đột nhiên hiện lên, hào quang màu đỏ tươi trông lóng lánh đã chiếu rọi cả một lớp sương mù trong lăng mộ . Mà dàn tế dưới thân Tiêu Thần hoàn toàn tạo thành từ đầu lâu đang lóe ra một vẻ đầy mộng ảo. "Y nha y nha. . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú phi thường cảnh giác. Nó xuất ra Thất Thái hào quang phủ kín Tiêu Thần vào bên trong để bảo vệ rồi sau đó nó tới bên người Tiêu Thần, cẩn thận ngắm nhìn Huyết Liên hoa kia.

"Thánh huyết tinh khiết cực kì thăng hoa của Quân Vương !" Tiêu Thần vô cùng sửng sốt. Khi quan sát ở khoảng cách gần, hắn mới chính thức cảm ứng được Huyết Liên rốt cuộc là vật gì. Hắn nói với Tuyết Bạch Tiểu Thú: "Kha Kha lấy thuật giam cầm để giữ nó lại." "Y nha. . ." Tiểu tử kia cũng rất hưng phấn. Móng vuốt nhỏ nhắn cùng cánh tay xù lông cắt một cái. Thất Thái thần quang phủ xuống. Trong phút chốc đã giam cầm gốc Huyết Liên hoa kia. Đại thần thông giam cầm của Tiểu Thú này thì thiên hạ không ai có nữa. Huyết Liên cũng không hề gãy dựa. Nó không có ý thức dao động. Đó là thuần túy thánh huyết tinh hoa. Nó chậm rãi bay thẳng lên, nở rộ xuất ra từng đạo huyết quang. Đột nhiên. Trong lăng mộ vang lên tiếng trẻ con khóc làm người khác sồn gai ốc. Huyết Anh giống như một tia chớp đỏ bầm quay về. Sau đó nó há mồm phun ra từng đạo huyết quang bắn về phía Kha Kha cùng Tiêu Thần. Hư không vỡ nát. Huyết quang hủy bỏ tất cả những gì ngăn cản! Tiêu Thần rung động xuất ra Thiên Âm chữ " Ông", nhưng cũng khó có thể chống lại. Đây là thực lực khủng bố của cảnh giới Chí Nhân. Huyết Anh là cùng cảnh giới với Đấu Thần Vương, Tu La vương. "Y nha. . ." Tiểu Thú Kha Kha lập tức đưa Huyết Liên đến gần chỗ Tiêu Thần, nó thờ hớn hớn huy động móng vuốt nhỏ xuất từng đạo Thất Thái hào quang, hoàn toàn chắn lớp lớp huyết quang ở bên ngoài. Huyết Anh thét chói tai, có vẻ hung ác vô cùng. Đột nhiên nó hóa thành một con thi trùng đỏ bầm, không ngờ lại có dấu hiệu xuyên thấu qua Thất Thái thần quang . "Là huyết thi trùng!" Tiêu Thần cho đến lúc này mới biết, Huyết Anh cũng không phải linh hồn Quân Vương chuyển sang kiếp khác biến thành. Mà chính là một con huyết thi trùng có đạo hạnh, đã tu đến cảnh giới khủng bố như vậy . Có điều nghĩ kĩ thì cũng không kỳ quái, con thi trùng này ngày ngày nuốt chửng huyết dịch Quân Vương thì làm sao có thể không nhanh chóng

trưởng thành. "Kha Kha lấy Thất Nhạc Viên thu phục nó." Tiêu Thần âm thầm lấy thần thức báo tin cho Tiểu Thú. Con huyết thi trùng này cũng không nhìn thấy sự ảo diệu của thần viên, ngang ngạnh lọt vào như vậy mà tự chịu diệt vong. . . Tiểu tử kia chớp chớp đôi mắt to, nó chun cái mũi đáng yêu, không tình nguyện tạo ra Thất Nhạc Viên. Tiểu quỷ sợ loại tà vật làm dơ Thiên Đường của nó. Xoẹt Huyết thi trùng hùng hổ phá tan Thất Thái thần quang, rất nhanh vọt tới phía trước rồi lập tức lọt vào trong Thất Nhạc Viên. Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, huyết thi trùng vốn hung ác điên cuồng vào giờ khắc này lại giống như con chó bị rút xương cột sống mà rơi xuống đất trong thần viên. "Xèo xèo " Cả một bãi cỏ rộng trong thần viên bốc lên những trận khói xanh, Huyết Độc làm dơ dáy một tảng lớn hoa cỏ, mà ngay cả bùn đất đều bị ăn thối rữa. Kha Kha vội vàng huy động móng vuốt nhỏ, triệu hoán từ chỗ sâu trong Thất Nhạc Viên một cái đại đỉnh đồng xanh, "Xoẹt xoẹt" một tiếng nhốt con huyết thi trùng vào bên trong rồi đập nắp lại. "Đại đỉnh này ở đâu ra vậy?" "Y nha. . . Vũ Di Sơn có một thiên cung bị phong ấn . Ta mất công sức rất lớn mới đi đến chỗ sâu nhất, phát hiện đại đỉnh này tại đó. Ở bên trong có rất nhiều Đậu Đậu ngọt đều bị ta ăn sạch ." Nói tới đây, tiểu tử kia tựa hồ nhớ lại, trề môi lẩm bẩm: "Thật sự rất ngọt. . ." Điều này làm cho Tiêu Thần khá là im lặng. Đậu Đậu ngọt mà Tiểu Thú nói ngọt tới khẳng định không nghi ngờ là tiên đan quý giá do tiên nhân cổ xưa lưu lại, kết quả đều bị Tiểu quỷ này coi như đậu ngọt mà ăn sạch. "Trước hết cứ phong ấn con huyết thi trùng trong đỉnh đồng đi. Nó không ngờ mình đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân, bởi vì không biết gì nên mới bị bắt được vào trong Thất Nhạc Viên. Nếu như có thể khống chế được nó thì thật sự là một chiến lược cường đại." Tiêu Thần không định giết chết huyết thi trùng, hẳn còn có một mục đích khác. Hẳn muốn làm thí nghiệm nó cùng Đạo Lạc Thiên Sư, để xem có thể phong ấn vào Long Tộc Thánh Thụ hay không, rồi mang đến thế giới Tử Giả. Nếu như có khả năng làm được, đến lúc đó có thể yên tâm mang theo Kha Kha, cùng nhau đi tới chỗ sâu nhất của Tử Vong đại lục để thăm dò. Giờ phút này, Tiêu Thần đã luyện hóa loại bỏ toàn bộ độc tố trên Huyết Liên đi ra ngoài, rồi sau đó đem trồng nó vào bên trong Hoàng Toàn lồng ngực. Cả cây Huyết Liên như là sinh

trường ở giữa cốt thể của hắc. Màng sương máu tràn ngập ra, toàn thân hắc đều được bao phủ ở bên trong. Cả dàn tế đều được huyết quang xông lung bao trùm, khí tức sinh mệnh dập dờn lan ra. Tiêu Thần vào giờ khắc này có vẻ vô cùng thần thánh. Hắc vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng ngồi xếp bằng tại đó. Tiểu Thú Kha Kha cũng rất căng thẳng, nó nín thở, cẩn thận hộ pháp cho Tiêu Thần. Những đốm sáng đỏ tươi di chuyển giữa Hoàng Toàn xương cốt của Tiêu Thần. Trên cốt thể sáng bóng long lanh tràn ngập tinh khí sinh mệnh, Huyết Liên phảng phất muốn hòa tan vào trong cốt thể. Nhờ có Huyết Liên dẫn đường, huyết tinh trong Huyết Trì không ngừng bốc hơi bay lên, hướng về Tiêu Thần mà hội tụ lại. Đến cuối cùng, Hoàng Toàn cốt thể hoàn toàn bị huyết quang bao phủ, Huyết Liên hoàn toàn biến mất. Nơi đó chỉ có một đám huyết vụ sa xuống, sinh mệnh dao động cường đại lan truyền khắp bên trong cung điện lẫm mẫm. Có điều lực lượng sinh mệnh Tinh Nguyên vẫn còn chưa thuộc về Tiêu Thần, hắc cần phải hoàn toàn luyện hóa mới được. "Rống" Một tiếng gầm thét từ bên ngoài lẫm mẫm truyền đến, cả cung điện lẫm mẫm đều bắt đầu lay động mãnh liệt. Một lực lượng điên cuồng từ trên trời giáng xuống, không ngờ đánh cho mặt đất đều nứt toác, làm cả tòa lẫm mẫm văng tung tóe. Đúng là do Tu La vương gây nên. Hắc cảm ứng được mọi thứ phát sinh bên trong lẫm mẫm nên lấy tu vi cảnh giới Chí Nhân khủng bố đến đây quấy nhiễu. Rồi sau đó, hắc liền thoát khỏi sự dây dưa của ám vương Mao Nô Cự Nhân tộc vừa thức tỉnh vốn là bậc cao cấp hơn hoàng kim huyết mạch. Hắc trực tiếp phá vỡ mặt đất, lọt vào trong phế tích dưới đất để đánh về hướng Tiêu Thần. "Ầm ầm ầm" Các tầng đất văng tung tóe, những tảng đá lớn bay ngược lên không trung, Tu La Vương liền xông đi vào. Mười ba sợi xích thần tựa như là mười ba con đại mãng xà đỏ bầm, nhảy múa tạo ra ngàn vạn lớp Huyết Ảnh, cuốn về hướng Tiêu Thần. "Y Nha" Tuyết Bạch Tiểu Thú biết Tu La vương lợi hại, bèn trực tiếp mở ra Thất Nhạc Viên, cắt đứt đường đi của Tu La vương. Mười ba sợi xích thần bị chặn ở bên ngoài. "Tu La Thiên đạo!" Tu La Vương là nhân vật như thế nào. Hắc biết Tiêu Thần tựa hồ đang lọt xác nên không muốn thấy địch thủ này thuận lợi đột phá. Trước khi Tu La thể giới phủ xuống, ngàn vạn Tu La binh tướng hiện ra tại một chốn thế giới

tựa như ảo mộng. Chúng bộc phát ra chiến ý cùng sát khí ngất trời, hội tụ thành một khí tức hủy thiên diệt địa, muốn phong bế cả tòa lăng mộ cung điện ở bên trong. Giờ phút này, Tiêu Thần đang ở vào thời khắc mấu chốt. Hắn lấy Huyết Liên làm đường dẫn để hấp thu tinh hoa trong Huyết Trì. Hắn tin tưởng có Tiểu Thú Kha Kha hộ pháp ở đây thì cũng không kẻ nào công phá được. Gia hỏa này cũng không hề làm hắn thất vọng, ngay cả là khí tức Tu La Thiên đạo hủy diệt kia cũng khó làm gì được Thất Nhạc Viên mảy may, hoàn toàn bị tan rã vào chốn vô hình. "Y nha. . ." Tiểu tử kia liền bắt đầu phản kích, nó xuất ra từng quầng ánh sáng bảy màu. Có Thất Nhạc Viên ở đây, Kha Kha trời sinh đã đứng ở thế bất bại. Tiểu quỷ này giống như một nguồn sấm chớp, quanh thân lượn lờ đủ màu sắc cứ thế liên tiếp bùng ra bốn mươi chín đạo quầng sáng, "Bang bang bang" đánh cho Tu La Vương Đô bay đi ra ngoài. Tu La vương được xưng Thiên vương, sau khi đạt tới Chí Nhân giới thì trong vương giả trăm tộc khó gặp gỡ được kẻ đối kháng. Giờ phút này hắn thật sự nổi giận. Tu La Thiên đạo thần thông bị Thất Nhạc Viên áp chế nên vô phương phát huy ra uy lực khủng bố. Tay trái của hắn trong phút chốc liền phóng đại, hóa thành kích cỡ như quả núi cao đánh tới phía trước. Nó liền phá được ba mươi chín quầng sáng bảy màu của Kha Kha. Sau đó mười ba sợi xích thần đồ bám trong tay phải liền hóa thành to như gian phòng, lập tức vụt xuống. Những sợi xích duỗi ra thẳng tắp trông giống như thanh Ma Dao đỏ bầm. Không nghĩ rằng Tiểu Thú Kha Kha lại không hề tránh lui mà ngang ngạnh vọt tới. Nó xuất ra Long Tộc đại thần thông giam cầm tất cả, quét sạch tất cả, tiêu diệt tất cả. Thần quang lấp lánh phóng lên cao. Kha Kha đánh ra tám mươi một quầng sáng bảy màu liên tiếp, không chỉ có chặn đứng được cánh tay khổng lồ như quả núi cao kia, mà còn chặt đứt bốn sợi trong mười ba xích thần! "Rắc rắc rắc" Những sợi xích thần gãy lìa rơi xuống đất. Tiếp theo tiểu tử kia triệu hoán tiểu Thánh Thụ cao bằng bàn tay ra. Nó nằm trong một bàn tay tay nhỏ bé lông xù rồi liên tục huy động, ngàn vạn đạo ráng lạnh nở rộ ra. "Ầm ầm ầm" Không ngờ nó trực tiếp đánh bay đi ra ngoài Tu La vương vốn được xưng Thiên vương. Tiểu Thú phát uy, nó vung tay mãnh liệt xuất chiêu "Nhất tháp hồ đồ (Rối tinh rối mù)". Mà lúc này, một đám dị tộc vương vừa mới

vọt tới đây liền chính mắt thấy tất cả điều này, ai nấy đều thất kinh. Hoàn toàn thật không ngờ Tuyết Bạch Tiểu Thú ngoại trừ có Thất Nhạc Viên giúp nó đương nhiên đứng ở thế bất bại, lại còn có chiến lực khủng bố không thua gì cảnh giới Chí Nhân. Trong số đó, Khuynh Thành phong thái tuyệt thế Yến cùng Ân Oánh quốc sắc thiên hương là giật mình nhất. Bọn họ đương nhiên nhận ra Tuyết Bạch Tiểu Thú, phát hiện Tiểu quỷ lại thủ hộ cho cổ Hoàng Toàn khô lâu kia. Điều này làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi. "Y nha y nha. . ." Tiểu tử kia cầm Thánh Thụ cao bằng bàn tay. Nó để ngang trước ngực, thở hỗn hển quét mắt nhìn các vị vương. "Các người hiện tại đã hiểu ra chưa? !" Tu La vương quét mắt qua các vị vương. Đến hiện tại không cần hẳn giải thích, tất cả các vị vương cũng đã biết Quân Vương phiên tất nhiên rơi vào trong tay Hoàng Toàn Khô Lâu Vương. Có con Tuyết Bạch Tiểu Thú này làm "Đồng lõa", thì tại sao không thể chiếm đoạt được? "Sát!" Tất cả các vị vương đều lộ ra sát ý, cùng thi triển thần thông, nhất loạt đánh về phía trước. Chuyện làm cho người ta giật mình đã xảy ra. Tiểu Thú xem ra có chút non nớt thì giờ phút này có biểu hiện nằm ngoài dự liệu của mọi người. Tiểu tử kia cầm cây Thánh Thụ nhỏ cứ thế chém ngang nện thẳng. Nó liên tục huy động làm từng đạo hào quang ráng lạnh phát ra. Giữa các dị tộc vương liên tiếp phát ra tiếng kêu rên, trong đó có sáu tên vương giả bị quét bay đi ra ngoài. Còn có một tên dị tộc vương tương đối không may, trực tiếp bị đánh rơi vào trong Huyết Trì. Hắn chỉ phát ra một tiếng hét thảm, trong phút chốc liền bị Huyết Độc Quân Vương hóa thành một đám bạch cốt. Tất cả mọi người có hơi ngẩn người. Tuyết Bạch Tiểu Thú trước mắt này không dài hơn nửa thước, trong dĩ vãng một mực đều rất ôn hòa. Mặc dù có Thất Nhạc Viên hộ thân nên trời sinh bất bại, nhưng chưa từng có chủ động chém giết cùng các vị vương. Nhưng giờ phút này lại có biểu hiện giống như cường thế đến như vậy, điều đó khiến cho tất cả mọi người đều trở mắt đứng nhìn. "!" Mặc dù Kha Kha biểu hiện ra thực lực phi phàm, nhưng các vị vương cũng không hề lùi bước. Lại có mấy người đồng loạt tiến lên công kích. "Ma Tỏa U Minh!" Một người dị tộc vương hét lớn, sát khí màu đen vô tận quét mãnh liệt về hướng Kha Kha. "Tam Thiên Nghiệp Hỏa!" Hỏa diễm đủ các loại màu sắc thiêu đốt

lâm không trung đều vắn vẹn từ từ thổi về hướng Tiểu Thú trắng như tuyết.

"Cực Đạo Thánh Quang!" Hào quang phóng ra mãnh liệt xé rách thiên địa, như thể có một vàng thái dương đột ngột xuất hiện ở trong phế tích quét về hướng Tiểu quý. . . . Mấy vị dị tộc vương này đều đánh ra thần kỹ cao nhất của chính mình, trong không trung hào quang sáng lạn, ánh sáng đủ các loại màu sắc bay tới, dao động năng lượng khủng bố mê mông cuộn cuồn thối kịch liệt. Kha Kha mãnh liệt vùng cây Thánh Thụ nhỏ lên, trong miệng nhỏ giọng lâm bẩm: "Kha Kha uyên bác . . . ăn khắp thiên hạ." Tiểu quý lúc trước đã nhớ ra cái tên uy phong, nhưng do bản tính nên tiểu tử kia cảm giác rằng chuyện ăn khắp thiên hạ chính là chuyện rất xấu xa, kết quả là đã xuất hiện một quái danh như vậy . Thất Thái Thánh Thụ quét ngang tứ phương, trên bầu trời nở rộ ra từng đạo cầu vòng bảy màu, thần kỳ "Ma Tòa U Minh" lập tức tan biến, còn Tam Thiên Nghiệp Hỏa đã bị dập tắt ngay tức thì, Cực Đạo Thánh Quang thì trong nháy mắt âm đạm đi. Năm tên dị tộc vương đồng thời bị đánh bay làm sặc mặt mọi người cũng có chút khó coi."

Hoàng Kim Sư Tử Vương bước ra, không chút lưu tình dành cho mấy kẻ thất bại sự coi thường. Hắn cũng từng bị các vị vương đó vây công, nhưng giờ phút này nhìn thấy kẻ địch cũ, rốt cuộc tức thì lại không nhịn được mà đi tới hàng đầu. "Hoàng Mao Mao. . . Ta đã đánh bại ngươi hai lần . . . Ngươi vẫn còn muốn cùng ta đánh nhau?" Kha Kha chớp đôi mắt to, bất mãn nhìn Hoàng Kim Sư Tử Vương. Mặc dù vừa rồi không ít dị tộc vương đều vì ăn đòn dưới tay Kha Kha nhưng rồi nghe được nó gọi Hoàng Kim Sư Tử Vương hùng mạnh là Hoàng Mao Mao, thì có vài người vẫn không nhịn được cười ra tiếng khục khục. Hoàng Kim Sư Tử Vương vô cùng tức giận. Nó quát mắt nhìn các vị vương, rồi sau đó cũng không nói lời nào, tay cầm Ba Tư Đức Cổ Môu có Bán Tổ thánh huyết nhỏ giọt liên xông đến. Hắn chiến ý dâng cao, Ba Tư Đức Cổ Môu mãnh liệt dốc lực vùng lên. Thiên địa đều bắt đầu瑟瑟 run rẩy, không gian nơi huyết mô đỏ đậm đi qua bị cắt nát thành vô số đoạn, xuất hiện vô số Thứ Nguyên không gian. Lực lượng có tính hủy diệt khiến cho phế tích lăng mộ hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn lại có Huyết Trì không bị ảnh hưởng. Mà dãy núi thì có hơn mười quả núi bị sụp đổ. "Phanh " Nhưng dẫu Ba Tư Đức Cổ Môu uy thế như thế, vẫn bị Tiểu

Thú lấy Thất Thái Thánh Thụ trực tiếp chặn lại, đẩy nó đi ra ngoài. "Hoàng Mao Mao người vĩnh viễn cũng không đánh lại." Tiểu Thú giọng nói non nớt, cũng không e dè làm Hoàng Kim Sư Tử Vương tức giận. Khi đã nhập vào trạng thái chiến đấu thì quên tất cả. Hoàng Kim Sư Tử Vương cầm trong tay Ba Tư Đức Cổ Mâu múa tít làm bão táp xuất hiện đầy trời, không trung không ngừng bị cắn nát. Nó điên cuồng tấn công Kha Kha. Lớp lông toàn thân của Tiểu Thú kia đầu tiên là trắng như ngọc, rồi sau đó hóa thành màu vàng, cuối cùng càng là hóa thành màu xanh. Nó cầm Thất Thái Thánh Thụ đại chiến Hoàng Kim Sư Tử Vương, thật sự tiếp nhận tất cả công kích sắc bén của vương giả Chiến tộc. "Hãy vĩnh viễn biến mất đi!" Đúng lúc này, Hoàng Kim Sư Tử Vương hét lớn. Con mắt dựng thẳng trên trán đang thông thả mở ra, những đốm sáng yêu dị tới cực điểm phát ra ngoài. Để mở ra được con mắt dựng thẳng thứ ba, hắn đã dành dụm vô tận lực lượng, mà lại còn là trong suốt thời gian dài. Vốn là hắn chuẩn bị cho Tu La vương, nhưng giờ phút này lại thi triển đối với Tiểu Thú. Âm thanh hiến tế cổ xưa, tiếng tụng kinh, thiên ca. . . Vang vọng trong thiên địa khiến cho linh hồn mọi người đều sợ run. Tất cả mọi người cảm giác được một khí tức khủng bố khó nhận, Tiểu Thú Kha Kha càng là kẻ đứng mũi chịu sào. Nhưng liền trong phút chốc này, Tuyết Bạch Tiểu Thú phảng phất đã mở ra được một cánh cửa thần bí bị phủ đầy bụi trong lịch sử dài dòng. Từ trong con người cũng lại bắn ra hào quang đáng sợ, căn bản vô phương đo lường được. Mắt trái có ô quang nhấp nháy, giống như ánh sáng Địa Ngục ma quỷ mang theo một khí tức có tính hủy diệt làm thế gian sụp đổ. Mắt phải bạch quang minh mang, giống như mặt trời đột nhiên xuất hiện giữa vũ trụ mênh mông. Muôn vạn trận sấm sét làm gió mây biến đổi, thiên địa thất sắc. Con mắt thứ ba dựng thẳng của Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng hai tròng mắt mênh mông của Tiểu Thú đều cuộn cuộn xuất ra một khí thể hào hùng, rất có uy lực hủy thiên diệt địa. "Oanh " Con mắt thứ ba dựng thẳng của Hoàng Kim Sư Tử Vương rốt cuộc không thể mở ra nổi. Nó bị ánh sáng từ mắt Tuyết Bạch Tiểu Thú cứ thế áp chế mà khép lại, đồng thời chung quanh con mắt thứ ba dựng thẳng lại có những điểm lấm tấm máu nhỏ ra. Không phải uy lực không đủ, mà là do con mắt dựng thẳng này có uy năng quá mức khủng

bố , hẳn còn không hoàn toàn có thực lực khống chế. Nay bị đột nhiên cắt đứt nên kết quả suýt nữa làm chính mình bị thương. Hoàng Kim Sư Tử Vương kêu lên một tiếng đau đớn rút lui. " Xoảng xoảng xoảng. " Âm thanh lay động của xích thần phát ra, Tu La vương ở phía sau ra tay. Chín chiếc xích thần nguyên vẹn cùng bốn cái đã bị cắt đứt một nửa đồng thời quét đến, không ngờ thừa dịp Kha Kha chưa chuẩn bị thì quần quanh trên người nó. "Hủy diệt đi!" Tu La Vương quát lớn. Sau khi tu vi đạt tới cảnh giới Chí Nhân, hẳn có cũng đủ tự tin. Ngay cả Hoàng Kim Cự Nhân Vương mạnh mẽ trứ danh hậu thế cũng đều bị hắn xiết đứt cổ như thế, huống chi là một con Tiểu Thú non nớt. Ngay cả có thần thông khủng bố, nhưng thực lực tuyệt đối lại không có mạnh mẽ như vậy. "Y nha. . ." Kha Kha tựa hồ tức giận phi thường. Trong khoảnh khắc xích thần quần thân, ô quang cùng bạch quang trong đôi mắt nó còn không hoàn toàn biến mất. Nó nhìn lướt qua đám xích thần. "Reng reng reng " Mười ba sợi xích thần toàn bộ đứt đoạn, ngay sau đó nát bấy, tan thành tro bụi ở trên không trung. Kha Kha nhìn quét về hướng các vị vương. Tất cả mọi người liền trốn tránh như gặp rắn độc, không có người nào dám lộ ra chân thân ở dưới hai tròng mắt này. Ngay cả như thế, vẫn có hai vị dị tộc vương chậm nửa bước, chưa kịp xuyên qua không gian tránh né đã bị cột sáng của Tiểu Thú đảo qua người. Ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra đã trực tiếp hình thành câu diệt. Không một tiếng động, không gian đã bị chôn vùi. Cho đến khi hào quang trong đôi mắt Kha Kha biến mất, những lỗ thủng khủng bố bị đục ra trên bầu trời mới từ từ không thấy nữa. Tiểu Thú Kha Kha ngày thường luôn thi triển đại thần thông Long Tộc. Nhưng đến thời khắc đích thực nguy hiểm nó mới có thể kích phát ra uy năng khủng bố mà bản thân đều không hiểu . Tất cả các vị dị tộc vương đều đã từng qua nhiều nơi, trong lòng đều phi thường khiếp sợ. Dẫu thấy thế nào cũng giống như là có người cố ý truyền đại thần thông của Long Tộc cho Tiểu Thú , nhưng dùng để che dấu bẩm sinh thần thông của nó. Nếu như suy luận này được củng cố thì đây là tin tức kinh động thế gian như thế nào? ! Rất khó tưởng tượng đến tột cùng nó là chủng tộc gì. Khi hào quang từ trong đôi mắt biến mất, Kha Kha có vẻ rất mơ màng, nó thì thảo tự nói giống như đang mơ hồ. "Y nha. . . Thật kỳ

quái a. . ." Xèo xèo xèo. Có tiếng xé gió truyền đến, có vài vị dị tộc vương thấy nó thất thần, liền phát ra công kích sắc bén. Đúng lúc này, Tiêu Thần đã vươn vai đứng lên. Quanh thân huyết vụ mờ lung, xương cốt bị lớp huyết hoàn toàn bao trùm. Hắn đã có khả năng thi triển thần thông trước đây, liên tục không ngừng xuất thủ. Linh Tê Kiếm Ba như là như là có nguồn gốc hủy diệt, những vòng tròn rung động đang lan truyền. Nhưng đến trước người dị tộc vương thì lại âm âm âm bộc phát mở ra. Theo sau, tứ đại tán thủ lần lượt xuất kích. Lục Thần Thức, Nghịch Loạn Thức, Trấn Ma Thức, Băng Liệt Thức đều xuất hiện khiến thiên địa nát bấy! Tiếp theo tám cái thế giới hư ảo xếp chồng lên nhau hiện ra, Bát Tướng thay đổi liên tục làm bùng phát ra một dao động năng lượng ngập trời. Vài dị tộc vương tiến lên đánh lén Kha Kha đều bị quét bay đi ra ngoài tất cả. top

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 404 : Thần thông tái hiện chiến các vương

Tinh hoa Huyết Trì bị cuốn đi gần hết, còn lại gần như toàn thứ không sạch sẽ. Những trận sát khí ngút trời và bóng dáng từng đạo Thần Ma như ẩn như hiện nương theo những tràng tiếng hô yêu ma quỷ quái. Tiêu Thần vươn vai đứng lên. Hắn đứng thẳng trên đỉnh đàn tế làm từ đầu lâu, quanh thân đều được huyết vụ bao phủ, trông giống như một Huyết Nhân , nhưng phát ra khí tức người sống cùng dao động năng lượng cường đại . Một chân hắn đã bước vào cảnh giới Chí Nhân, còn một chân khác tùy thời có thể sẽ bước nốt vào. Thần thông chiến kỹ ngày xưa đã trở về, có khả năng lại xuất hiện trạng thái đỉnh cao năm đó. "Người rốt cuộc là ai? !" Vài tên dị tộc vương cùng quát lên. "Khô Lâu Vương." "Nói láo, người không phải Khô Lâu Vương." Đúng lúc này, một đám thủ hạ của nguyên Hoàng Toàn Khô Lâu Vương cũng đến nơi này. Mười tên khô lâu chiến tướng dẫn dắt mấy

trăm Hỏa Chung sinh vật bay thẳng đến. "Kẻ nào nghịch với vương giả ---- tử!" Tiêu Thần thấy bọn họ bay tới, mặc dù người không động, nhưng uy áp khủng bố cường đại lại phát ra để uy hiếp bọn chúng. "Hắn tuyệt đối không phải là Hoàng Toàn Khô Lô Vương." Mười đại chiến tướng Khô Lô cùng kêu lên: "Vương giả nhất định bị hắn ám sát, nếu không sao dám chiếm lấy địa vị đó. Giết hắn là báo thù cho vương giả." Mười đại chiến tướng Khô Lô chỉ huy mấy trăm Hỏa Chung sinh vật đồng thời xông đến đây. Hỏa Chung năng lượng đang kịch liệt dao động, điên cuồng công kích mãnh liệt về hướng Tiêu Thần trên đàn tế. "Ầm ầm ầm. . ." Lãng mộ vốn đã hóa thành phế tích lại một lần nữa bắn văng tung tóe. Đá sỏi bay loạn, mặt đất nứt ra. Vô tận năng lượng như sóng biển dội về hướng Tiêu Thần cùng Tuyết Bạch Tiểu Thú. "Đám phản nghịch các người cũng phải chịu chết!" Nói tới đây. Tiêu Thần bước ra phía trước một bước trên đàn tế hoàn toàn từ Thái Toàn đầu lâu tạo thành. Hữu chưởng ở trên không trung nhẹ nhàng đè xuống. Linh Tê Kiếm Ba rung động ra. Lấy hắn là trung tâm, sự hủy diệt rung động nhìn như thông thả dập dờn. Nhưng năng lượng vô hình cũng đã lan tràn mỗi một góc nhỏ của không trung. "Phốc", "Phốc", "Phốc" . . . Mười đại chiến tướng Khô Lô trên bầu trời là những kẻ đứng mũi chịu sào. Đối mặt Tiêu Thần một cước đã bước vào cảnh giới Chí Nhân thì bọn chúng vô phương chống cự. Hơn nữa lực sát thương của kiếm đạo này cũng cực kì hung dữ. Trong thập đại chiến tướng có sáu tên trở thành món bột ngô bị nghiền nát bấy. Chúng hóa thành một đám bụi cốt phấn phiêu lãng trên bầu trời. Mà bốn vị chiến tướng khác thì xương cốt toàn thân đều văng tung tóe, không còn một chỗ nào hoàn hảo. Về phần mấy trăm tên Hỏa Chung sinh vật đi theo liền càng khó lòng chống cự. Chúng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, hoàn toàn là tự chịu diệt vong. Linh Tê Kiếm Ba chính là thần kỹ giết địch đại quy mô. Lấy Tiêu Thần là tâm rung động lan tỏa ra, phóng đi khắp tứ phương. Quét ngang tất cả địch thủ trên chiến trường. Những con Hỏa Chung sinh vật không ngừng vỡ vụn, cốt phấn trắng xóa tung bay trên bầu trời giống như một đám mây đang trôi dạt. Cuối cùng, bốn vị cường giả khác trong mười đại chiến tướng Khô Lô cũng tất cả đều hình thần câu diệt, mấy trăm con Hỏa Chung sinh vật không có kẻ nào chạy

thoát, toàn bộ tan thành tro bụi. "Y nha y nha. . ." Kha Kha đã phục hồi tinh thần lại từ trạng thái mơ hồ. Nó cảm giác được Tiêu Thần tràn ngập khí tức người sống thì có vẻ cao hứng và sôi nổi phi thường. Các vị vương đều cực kì giật mình. Không phải bởi vì chiến lực của Tiêu Thần, mà là bởi vì thần thông hãn phô bày ra. Cái này tựa hồ đích xác không phải thần kỹ của tộc Khô Lô. Mà ở chỗ xa hơn, Yến Khuynh Thành cùng Ân Oánh càng là kinh ngạc không thôi. Bọn họ nhìn thoáng qua lẫn nhau. "Quá nhanh, không có thấy rõ." "Về lực sát thương mà nói, tựa hồ thật sự rất giống Linh Tê Kiếm Ba." Hai nàng nhanh chóng trao đổi ý kiến một hồi. "Người không phải Khô Lô Vương rốt cuộc là ai? !" Đúng lúc này, Tử Linh Vương cất bước ở trên không trung, đi tới trước các vị vương. Ác hồn cao lớn đáng sợ có vẻ vô cùng hung ác, vô cùng nham hiểm đang nhìn chăm chú Huyết Nhân phía trước. "Tử Linh Vương, ta và ngươi đều là cùng một hệ tử vong, không nên bị người khác khiêu khích." Tiêu Thần rất bình tĩnh nhìn chăm chú vào hãn. "Chúng ta đã tìm được ấn ký vương giả tộc của ta lưu lại trước khi bị hại. Ngài là bị các người giết chết!" Từ bên ngoài cuộc chiến có các cường giả Chiến tộc gào thét xông lại đây. Chiến tộc dân cư rất thưa thớt, nhưng mọi người đều là cường giả chân chính. Lần này chẳng qua chỉ có mười mấy người tiến vào trong viễn cổ di tích, đến hiện tại chỉ có tám tên sống sót. Tất cả tám cường giả Chiến tộc đều tiến lên, các dị tộc vương khác thì lạnh lùng chú ý tất cả chuyện này. Chúng muốn nhìn ra lai lịch của Tiêu Thần. Trong khoảnh khắc tám đại cường giả bắt đầu vây công, Tiêu Thần cũng tức thì hành động. Hãn nhanh chóng giống như chớp giật, thần thông chiến kỹ ngày xưa đã hoàn toàn khôi phục, Bát Tướng cực nhanh tự nhiên hồi phục, nhanh đến mức tận cùng. "Phanh", "Phanh", "Phanh" . . . Tiêu Thần ra tay không hề e dè, chương thứ nhất liền đục lỗ trong ngực một tên, ngay cả tạng phủ đều bị đánh nát. Chương thứ hai chụp vỡ đầu một người, ngũ quan đều đã không thể phân biệt rõ, chương. . . Hai tay của hãn giống như là có thêm một cỗ lực lượng ma tính, tám tên cường giả đều bị mỗi tên một chương chụp chết. "Xèo xèo xèo " Có tiếng xé gió truyền đến, trên bầu trời xuất hiện những mũi kim châm nhọn hoắt. Chúng xé rách bầu trời, mang theo những trận sương tanh nồng. Mười mấy tên cường giả Thiên Hạp

tộc đánh lén tới. Không hề nghi ngờ, bọn chúng cũng hoài nghi Tiêu Thần, cho rằng cái chết của Thiên Hạc vương có liên quan cùng hãn. "Ông " Tiêu Thần trực tiếp rung động Bản Nguyên Bát Âm. Hãn đã một bước phá vỡ mà đạt đến cảnh giới Chí Nhân nên lực tiêu diệt của âm này càng thêm khủng bố . "Phốc", "Phốc", "Phốc" . . . Trên bầu trời bắn tung tóe một đám sương máu. Mười mấy tên tu giả Thiên Hạc tộc hình thần câu diệt ngay tại chỗ. "Giết hãn!" Hai tên dị tộc vương bước lên phía trước, xông về hướng Tiêu Thần. Đó là vương giả Ma Bức Tộc và vương giả Địa Tinh Tộc. Ma Bức Tộc vương giả chính là một nữ vương, bầm sinh có một đôi cánh dơi, có vóc người ma quỷ với những đường cong mông lung gợi cảm xinh đẹp. Thế nhưng cũng có một khuôn mặt ma quỷ xanh lè tím bầm lộn xộn, trong miệng một đôi răng nanh lóe ra màu huyết. Đối với toàn thân máu huyết của Tiêu Thần thì nàng đặc biệt có hứng thú, hận không thể lập tức thu nạp vào hết. Nàng hóa thành một đạo ô quang xông lại, hai cái cánh dơi như Thiên Dao cắt nát không trung, chém về phía thân thể Tiêu Thần. "Keng " Tiêu Thần lấy chưởng đao đón đỡ, nó đập vào cánh dơi làm phát ra một hồi âm rung kim loại. Xoẹt Ma Bức Vương chỉ hơi chạm vào liền rời đi. Nó cắt ngang bầu trời , phóng lên cao, quát: "Hãn không có gì, các vị vương nhất tề xông lên. Giết hãn, Quân Vương phiên thuộc về các người, máu huyết của hãn thuộc về ta tất cả." Thấy Ma Bức Vương thành thạo, Địa Tinh Vương hơi tụt lại sau liền từ bỏ do dự, liều chết xông tới. Hình thể hãn nhỏ thấp, quanh thân đều hiện ra màu xanh đậm, giống như ác quỷ xanh lè. Hãn phun ra một đám khí sắc mùi tanh tươi, bao phủ kín cả vùng. Hãn không có xảo quyết như Ma bức, hãn không lưu đường lui cho mình mà trực tiếp công kích về phía trước. Đôi tay Tiêu Thần lóe ra ánh sáng lấp lánh đánh tan tác mọi mùi tanh tươi, rồi lấy khí thể vô phương ngăn cản quét qua. Nó phong khốn tứ phương, các phương vị đều bị bao phủ trong huyết chưởng sáng bóng kia. "Phốc " Thượng Thương Chi Thủ hung hăng chụp xuống, Địa Tinh Vương lập tức cảm giác bàn tay mình bị đánh nát , đau nhức vô cùng. Dị tộc vương cũng khác nhau, không đồng đều từ cảnh giới Ngự Dược Tứ Trọng Thiên đến Cửu Trọng Thiên. Có vài người còn đạt tới cảnh giới Chí Nhân. Địa Tinh Vương so ra mà nói cũng không phải rất mạnh.

Nay đối đầu cùng Tiêu Thần một chân đã bước vào cảnh giới Chí Nhân, kết quả không nghĩ cũng biết. Lực lượng chủ yếu của Thượng Thương Chi Thủ hiện ra thành hình xoắn ốc điên cuồng lan dọc theo song chưởng của hắn đánh sâu vào người. Không chỉ có song chưởng nát bấy, mà song chưởng đã trong phút chốc hóa thành huyết bùn, bị cắt đứt rời khỏi hai vai. "A. . ." Địa Tinh Vương kêu lên thảm thiết, cuống quýt rút lui. Nhưng làm thế nào mà nhanh hơn được Bát Tướng cực tốc của Tiêu Thần đây? Xoẹt Trong phút chốc hắn bị Tiêu Thần đuổi theo kịp. Chưởng đao cắt ngang, "Phốc" một tiếng đã cắt đứt cổ của Địa Tinh Vương, một cái đầu lâu mang theo vòi máu dài bay xéo đi ra ngoài. Nhưng mà ngay sau đó bị Tiêu Thần xuất ra hào quang cuộn lấy quay về, ném xác chết vào trong không gian Giới Chỉ. Đúng lúc này, Ma Bức Vương miễn cưỡng đứng lại trên bầu trời. Nàng hoàn toàn là lợi dụng Địa Tinh Vương để thăm dò thực hư về Tiêu Thần, nay thấy chiến lực đối phương khủng bố như thế thì nàng không muốn là người trước nhất xông vào bèn quát: "Chư vị vẫn còn lo lắng làm gì, mọi người nhất tề xông lên tiêu diệt hắn. Chẳng lẽ các ngươi không muốn Quân Vương phiên sao?" Xoẹt xoẹt xoẹt Bóng người liên tục chớp động, vài dị tộc vương tiến lên định vây sát Tiêu Thần. Còn có bộ phận người khác theo dõi Kha Kha, phòng ngừa Tiểu Thú xuất thủ. Suy tính của các vị vương rất rõ ràng, muốn giết chết Tiêu Thần, lấy đi Quân Vương phiên! Nhưng mà Tiêu Thần lại tránh né trong đường tơ kẽ tóc, vượt qua lớp lớp ngăn cản bay lên trên cao định lấy đầu Ma Bức Vương. Bát Tướng cực nhanh vào giờ khắc này đã thể hiện ra tốc độ cực hạn của nó, nên ngay cả là Ma Bức Vương muốn chạy trốn cũng không có thời gian. "Sát hắn!" Ma Bức Vương triệu hoán các vị vương, đồng thời triển khai thần kỹ của chính mình. Hai cánh như đao chém vỡ không trung làm phát ra những trận dao động khủng bố. Nhưng mà đôi cánh dơi cắt nát hư không lại bị Tiêu Thần "Phanh" một tiếng bắt được. Rồi sau đó Tiêu Thần lấy hai tay bẻ mảnh liệt, "Phốc" một tiếng đôi cánh dơi với độ cứng cỏi không sao bằng được thép tinh đã bị xé nát. Xoẹt xoẹt xoẹt Bóng người bay vút lên, các vị vương quát lớn, xông lên ngút trời định vây sát Tiêu Thần. Ma Bức Vương đau nhức càng găm rỗng to hơn, nó phát ra một sóng âm làm đè nén trong lòng người khác. Không trung tan

biển, những hắc động có tính hủy diệt xuất hiện ở chung quanh nàng trực tiếp lấy nàng là trung tâm bộc phát lan ra. Nhưng mà Tiêu Thần căn bản không lùi. Hắn lấy Thiên Âm chữ " Ông" đối kháng, vẫn không ngừng vọt tới phía trước. Đây là một hồi hỗn chiến kịch liệt, các vị vương ở phía sau đuổi giết Tiêu Thần, mà hắn lại đang định giết Ma Bức Vương. "Ầm ầm ầm" Trên bầu trời tiếng vang không ngừng, không gian không ngừng nghiền nát, sóng âm khủng bố của Ma Bức Vương có khả năng quỷ thần khó lường, uy lực vô cùng cường đại. Ở trên bầu trời nó không ngừng va chạm cùng Thiên Âm chữ " Ông" của Tiêu Thần. Mắt thấy các vị vương tới gần, nàng dần dần lộ ra nụ cười hung tàn . Nhưng liền trong phút chốc, nụ cười của nàng đột nhiên cứng lại . "Phốc " Tiêu Thần lấy Bát Tướng Thế Giới truyền tống Chiến Kiếm đã xuyên thủng trái tim nàng. Lực chấn động mãnh liệt làm thân thể nàng gần như sụp đổ, sóng âm ba cũng bởi vậy mà ngừng lại, nàng bị Thiên Âm chữ " Ông" chấn nát. Có điều thân thể nàng mặc dù đã chia năm xẻ bảy, nhưng cũng không hoàn toàn tan thành tro bụi, bị Tiêu Thần thu vào trong không gian Giới Chỉ. Thân thể dị tộc vương ẩn chứa lượng lớn sinh mệnh Tinh Nguyên, là nguyên liệu tốt nhất để hắn sống lại. Thực lực của Cảnh giới Chí Nhân hiện ra đầy đủ. Mặc dù chỉ là đặt một chân vào đó nhưng mà cũng đủ để cho hắn có khả năng ngạo nghễ đối mặt với các dị tộc vương bình thường . Xoẹt xoẹt xoẹt Sáu bóng hình vọt tới vây quanh hắn, Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương rõ ràng ở trong đó. Các vị vương đều đã quên nhìn Tiêu Thần với Chiến Kiếm trong tay, U Linh Vương càng là nói lạnh lùng: "Người không ngờ lợi dụng chúng ta. . ." Có điều hắn cũng có nỗi khổ nói không ra lời, không dám thật sự nói đã tham gia vào hành động tiêu diệt Chiến Vương. "Sát hắn!" Cương Thi vương nghiêng răng nghiêng lợi, Quân Vương phiên được thỏa thuận cũng không có đến tay, mất công làm tay chân đắc lực cho người ta. Sáu vị vương nhất tề hành động thì ngay cả là cường giả đích thực cảnh giới Chí Nhân cũng phải cau mày. Sáu vị vương cùng trực tiếp đánh nát bảy vùng trời này, đánh ra hào quang Hỗn Độn khiến nơi này trở về trạng thái Nguyên Thủy nhất. Nếu như không phải Tiêu Thần có Bát Tướng cực nhanh, chỉ sợ rất có thể sẽ bị giết chết ở bên trong. Hắn ngang trời vọt đi xa

mấy trăm trượng, một mình phát động công kích điên cuồng đối với một vị dị tộc vương . Nghịch Loạn Thức kết hợp Trấn Ma Thức xuất kích, bầu trời xé rách xuất ra từng đạo hào quang đan xen đáng sợ. Một tòa hư ảnh Ma cung ảm hiện ra , hướng về tên dị tộc vương định hành quyết. "Ầm vang " Ngay tại trận hấn đánh cho tên dị tộc vương kia miệng phun máu tươi, đâm vào sâu hoắm trong lòng đất. Xèo xèo xèo. Có tiếng xé gió truyền đến, năm vị Vương khác xông đến, giảm bớt áp lực cho tên dị tộc vương kia để hắn giải thoát ra khỏi hố sâu trong lòng đất, còn hư ảnh Ma cung trấn áp hắn thì lơ mờ biến mất. "Phải giết hắn!" Đây là chủ tâm của sáu tên dị tộc vương. Hiện tại đối phương còn không đích thực bước vào cảnh giới Chí Nhân mà cũng đã có thực lực khá khủng bố, nếu như đích thực tiến vào bậc đó thì bọn họ là nhóm dị tộc vương cảnh giới Ngự Dược sẽ làm thế nào có thể cùng đối kháng? Chung quanh Cương Thi vương Ma Vân mãnh liệt, thi khí ngập trời. Những đợt sóng năng lượng lớn cứ đợt nọ tiếp theo đợt kia vọt tới, giống như sóng cuộn dữ dội khiến người ta sợ hãi, giống như sao băng đâm xuống mặt đất, lực lượng cuồng bạo không thể ngăn cản. Vào giờ khắc này, Tiêu Thần thu hồi Chiến Kiếm, đánh ra một loại chiến kỹ ngày xưa khác ---- Viên Mãn Bảo Bình Ấn! Một cái bảo bình thạch anh cực lớn hiển linh ra trên đỉnh đầu hắn trông sáng bóng lấp lánh. Nó nở rộ xuất hào quang sáng lạn chói mắt , từ trong Bảo bình đánh ra một hào quang thần thánh mãnh liệt, đánh tan tác toàn bộ Ma Vân vô tận khiến cho thi khí ngập trời hoàn toàn bị đánh tan. Hào quang thần thánh chiếu khắp tứ phương, giống như có mười mặt trời trên không. Ngàn vạn đạo hào quang ráng lạnh bắn về phía tứ phương, chân trời khắp tứ phía đều hoàn toàn sáng rực sáng lạn. Tiếng sấm ù ù rung động, bầu trời rung rinh. Cương Thi vương như bị sét đánh, phịch một tiếng, bị nặng nề đánh bay đi ra ngoài. Năm vị Vương khác quá kinh hãi, vội vàng cứu viện. Thần thông chiến kỹ chia nhau ra đánh về hướng Tiêu Thần, đầy trời đều là ánh hào quang chói mắt, các vị vương đang đại hỗn chiến kịch liệt. "Đó là. . ." Trên gương mặt tuyệt mỹ của Yến Khuynh Thành tràn ngập vẻ khiếp sợ. Bắt đầu còn có chút nghi ngờ trong lòng, nhưng đến hiện tại cơ hồ đã có khả năng khẳng định, đó là thần thông chiến kỹ của người kia năm đó. Linh Tê Kiếm Ba, Thiên Âm chữ " Ông",

Tứ Đại Tán Thủ, Viên Mãn Bảo Bình Ẩn, còn có Bát Tướng cực nhanh kia đều đã chứng minh bản lĩnh tuyệt học ngày xưa của người kia . Tam công chúa Đại Thương quốc cũng cực kỳ khiếp sợ. Nhưng mà nàng lại nghĩ tới một vấn đề khác. Nàng hỏi: "Tên Võ Chiến Hồn kia không phải cũng có thần thông chiến kỹ bị người kia nắm được sao? Chẳng lẽ người này cũng là bởi vì cơ duyên đặc thù nên mới nắm giữ tuyệt học của hắn." Ngày xưa thân thể Tiêu Thần chia năm xẻ bảy, rơi vào Ma Tinh trong Tử Thành, thiên hạ đều biết. Ngay cả Bán Tổ đều bị Ma Tinh nuốt chửng, Tiêu Thần lại làm thế nào có thể nắm được thuật hình thần bất diệt? Nhưng là, nếu như nói có người bởi vì nguyên do nào đó tu thành các thần thông của Tiêu Thần , vậy thì vì sao Tuyết Bạch Tiểu Thú tinh linh cổ quái lại thủ hộ ở bên? Đây chính là Tiểu Thú vô địch mà ngày xưa đi theo Tiêu Thần , hẳn là nó sẽ không thay chủ nhân. Tất cả những điều trước mắt này làm cho Yến Khuynh Thành cùng Ân Oánh cực độ khiếp sợ, đồng thời kinh ngạc không thôi. Không ít dị tộc vương chắt chẽ chú ý đến Kha Kha, phòng ngừa Tiểu quý xuất thủ. Nhưng mà trên chiến trường Tiêu Thần cũng đã chiếm cứ thượng phong, độc chiến lục vương mà không kém thế, hơn nữa công nhiều hơn thủ. "Rống. . ." Tử Linh Vương phát ra tiếng gầm rống trầm thấp, khí tức tử vong phô thiên cái địa. Những bóng ma vô tận bao phủ trong thiên địa, đây là tuyệt học của hắn ---- U Ảnh Không Gian. Tiêu Thần dĩ nhiên lập tức bị kéo vào. Ngàn vạn vong hồn đang rít gào, lao về hướng hắn. Trong đó còn có anh linh của Tử Linh tộc với chiến lực cực kì cường đại. Tiêu Thần trực tiếp rung động Bản Nguyên Thiên Âm giết chết mấy trăm vong hồn, lại còn đánh cho một anh linh cường đại bị hình thần câu diệt ngay tại chỗ. Nhưng mà hắn cũng không dám dừng lại nhiều hơn . Bởi vì đối với U Ảnh Không Gian hắn đã có chỗ hiểu rõ. Nơi này nối thông với anh linh thánh địa của Tử Linh tộc, e rằng trong đó sẽ có một vài cường giả khủng bố đến mức khó có thể tưởng tượng. Quả nhiên, từ chỗ sâu trong U Ảnh truyền đến những trận dao động năng lượng cường đại đang bay nhanh về hướng này. Chung quanh Tiêu Thần hiện ra tám cái thế giới mờ lung. Bát Tướng thay đổi liên tục, bộc phát ra một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa trực tiếp mở toang U Ảnh Không Gian để hắn thông dong thoát ra. Tử Linh Vương nửa

người bị đánh xuyên qua, đã bị thương nặng đành bay nhanh rút lui. Tất cả điều này đều phát sinh trong phút chốc. Tiêu Thần đồng thời lao ra thì cũng phát động công kích có tính hủy diệt một người dị tộc vương đang ở trước mặt. Bát Tướng Thế Giới bao phủ hẳn đi vào. Thiên Tướng cùng Địa Tướng hòa trộn, Âm Dương Nhị Khí tương sinh, rồi sau đó lại bộc phát ra những trận hào quang Hỗn Độn, trực tiếp chèn ép tên dị tộc vương kia hình thần tiêu diệt. Điều này làm cho Tiêu Thần khá là tiếc rẻ, bởi hẳn không thu thập được xác chết của kẻ đó. Uy áp khủng bố làm cho năm vị vương còn lại biến sắc, năm vị vương hội tụ lại rồi cùng nhau nhất loạt xông về phía trước. Bát Tướng Thế Giới lại hiện ra, bao phủ toàn bộ năm tên cao thủ đi vào. Được ngăn cách bởi các thế giới khác nhau, Tiêu Thần mang theo Chiến Kiếm như sát thần loại lọt vào trong "Trạch Tướng". Dẫu tên dị tộc vương trong đó ra sức chống lại, Tiêu Thần vừa lấy Chiến Kiếm công kích, vừa triệu tập tới lực lượng của "Lôi Tướng thế giới" cùng "Sơn Tướng thế giới". Khí thế như núi lở, sấm sét hành hình hẳn! Cuối cùng, thân thể tên dị tộc vương gần như sụp đổ, Tiêu Thần một kiếm chém bay đầu của hắn. Vòi máu phóng lên cao, tử thi bị hắn thu vào trong không gian Giới Chỉ. Tiếp theo, Tiêu Thần lại chuyển vào trong "Thiên Tướng thế giới", lấy nguồn gốc Thiên Âm chữ "Ông" giết chết một người dị tộc vương khác. Lục vương trong nháy mắt ba tên bỏ mạng, áp lực lên Tiêu Thần lập tức giảm bớt. Hắn liền xông vào trong "Địa Tướng" thế giới, triệu hoán lực lượng của mỗi Tướng thế giới tương sinh, lấy Bát Tướng thay đổi liên tục để cứ như vậy nghiền đối thủ chia năm xẻ bảy. Lục vương bị giết chết bốn vị, chỉ còn lại có Tử Linh Vương trọng thương cùng Cương Thi vương. "Phế vật!" Tu La vương quát khê một tiếng, hắn cùng với Mao Nô đã tạm thời dẹp ân oán đi, không hề đối kháng sinh tử nữa. Hắn một chưởng chụp nát không trung, thăm dò vào trong Bát Tướng Thế Giới, giải cứu Tử Linh Vương cùng Cương Thi vương ra ngoài. "Soạt" Nhưng Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần cũng đã kịp lọt bỏ một tắc ống tay áo hắn, suýt nữa chém vào cánh tay hắn. Như thế đủ để nhìn ra thực lực mạnh mẽ của Tu La vương. Các vị vương vội vàng xuất thủ, có bảy tám người đi theo Tu La vương cũng xông đến đây. Tiểu Thú Kha Kha phát hiện tình huống nguy cấp bèn "Y nha" kêu

một tiếng. Nó xuất ra Thất Thái thần quang đánh bay vài tên cao thủ, vọt tới bên cạnh Tiêu Thần . Nó muốn cùng hãn kê vai chiến đấu. Hoàng Kim Sư Tử Vương đã khôi phục chiến lực. Nay thấy Kha Kha bắt đầu hành động thì hãn lại lần nữa cầm thanh Ba Tư Đức Cổ Mâu cũng xông đến đây. "Ta đã biết ngươi là ai!" Hoàng Kim Sư Tử Vương bình tĩnh nhìn Tiêu Thần. Các vị vương tất cả lộ ra vẻ khác thường. Không ít người trong lòng cũng có một chút liên tưởng. Bọn họ mặc dù chưa từng tranh giành cùng Tiêu Thần vào thời hãn đánh cho cao thủ thiên hạ mất tiếng, nhưng đã nghe không ít đồn đại về hãn. Tại hiện trường đã có vài vị dị tộc vương đoán được lai lịch của hãn, nhưng đều phi thường không phục. Ngay cả thật sự là Tiêu Thần ngày xưa thì đã sao? Đó là bởi vì lúc đấy không phải thời đại trăm tộc xuất thế. Xa xa, Yến Khuynh Thành cùng Ân Oánh càng lộ ra vẻ khó có thể tin nổi. Ngũ Thái Khổng Tước Vương, Kim Tử, Tiểu Dực Long, Lôi Na cũng là hai mặt nhìn nhau. Ma Tinh nuốt chửng tất cả sinh linh, làm thế nào hãn tránh được một kiếp mà quay về? Đây là điểm mấu chốt mà những ai đoán trúng vô phương nghĩ thấu, bởi vậy kinh ngạc không thôi. Tu La vương cường đại nhất cùng Hoàng Kim Sư Tử Vương đồng thời xuất thủ, các vị vương không còn băn khoăn nên tất cả đều hướng về phía trước đánh tới. Có tới gần hai mươi vị dị tộc vương đồng thời xuất thủ, cảnh tượng này thật là đáng sợ. Vào khoảnh khắc bọn họ xuất thủ, tàn dư của năng lượng khủng bố cũng đủ làm cho một dải núi non phụ cận trực tiếp vỡ vụn. Ngay cả là Tiêu Thần có thật sự đạt tới cảnh giới Chí Nhân thì căn bản cũng vô phương đối mặt nhiều dị tộc vương như vậy. E rằng nếu thật sự phải tiếp chiêu thì trong thời gian một hiệp sẽ hình thành thần câu diệt. Kha Kha cũng biết lợi hại nông sâu, Thất Nhạc Viên tức thì được tạo ra, bao phủ Tiêu Thần cùng nó đi vào. "Cho là trốn ở bên trong liền không có việc gì sao?" Đúng lúc ấy thì từ bầu trời xa truyền đến những trận dao động khủng bố làm cho người ta sợ hãi. Dạ Xoa Thiên vương đã biến mất nhiều ngày đang cất bước ở trên không trung. Mái tóc xanh lá cây trên đầu tung bay cuồn cuộn, hãn đang đi về hướng nơi này. Khắp thiên địa đều bởi vì cước bộ của hãn mà bắt đầu rung động. Tiêu Thần cầm trong tay Chiến Kiếm, chiến ý dâng cao. Hãn cùng Tiểu Thú Kha Kha tổ hợp chung một chỗ, ngay cả là đối mặt ngàn vạn

quân mã thì đã sao nào? Thân đang ở trong Thất Nhạc Viên đã là trời sinh đứng ở thế bất bại. top

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 405: Sát vương chi vương

Thần uy của Dạ Xoa Thiên vương vốn đã lan xa, trong vương giả trăm tộc khó có được địch thủ. Giờ phút này hắn đi bước một ở trên không trung, phảng phất đã hòa tan vào làm một thể cùng thiên địa, hợp nhất cùng sự rung động thế giới. Bầu trời mênh mông đều bắt đầu chấn động cùng với cước bộ của hắn. Uy áp khủng bố mãnh liệt mênh mông làm cho người ta sợ hãi, như là biển cả đang gầm thét, lại như mặt đất bao la đang bắn văng tung tóe, tất cả thiên địa vạn vật đều đang run rẩy. Dạ Xoa Thiên vương cường đại! Mặc dù hắn độc thân mà đến, nhưng giống như ngàn vạn quân mã đang đánh tới, mang lại cho mọi người cảm giác rung động cực kỳ cường đại. Tất cả cường giả đều cảm giác được những cơn áp lực khó tả. "Phô trương thật đúng là quá mức..." "Thực sự cho là chính mình vô địch thiên hạ sao?" Dạ Xoa Vương đến đây cường thế như thế, tự nhiên cũng làm một vài dị tộc vương bất mãn. Các vị vương không dám lớn tiếng nói ra miện, nhưng có đôi người lại nhỏ giọng nói thầm. Nhưng mà dầu dầu là vương giả các tộc, thực lực của Dạ Xoa Vương hơn xa người bình thường có thể sánh bằng. Thính giác vô cùng nhạy cảm, từ đôi tròng mắt bắn ra hai chùm sáng xanh lè đáng sợ, hắn ở trên không trung chỉ một bước liền đến sát các vị vương. "Ban tử vong cho người!" Không hề có một dấu hiệu gì, hắn xuất hiện ở gần một vị vương giả. Một đôi bàn tay trắng như tuyết vươn ra, trực tiếp phong bế cả phiến không gian kia rồi chụp tên dị tộc vương vào trong tay. Sau đó hai tay giăng mạnh, "Phốc" một tiếng, mưa máu tung bay, cứ thế mà xé rách tên dị tộc vương kia ngay tại chỗ. Bạo ngược! Mái tóc

xanh lá cây của Dạ Xoa Vương bay loạn, khuôn mặt hắc cực kỳ anh tuấn, được xưng là thần thái Như Ngọc. Nhưng vào giờ phút này bàn tay Như Ngọc lại đang không ngừng nhỏ máu. Thân thể một người dị tộc vương bị xé nát bấy, khiến hắc xem ra cực kì đáng sợ. Dưới đáy lòng tất cả các vị vương nổi lên những trận ớn lạnh. Đó chính là địa vị của Dạ Xoa Vương hùng mạnh. Kẻ có gan làm nghịch tất nhiên sẽ phải chịu trấn áp đầm máu. "Ta tưởng là ai. . ." Tiêu Thần đứng thẳng cạnh Kha Kha trong Thất Nhạc Viên. Chính mắt thấy tất cả điều này, hắc phi thường bình tĩnh bảo: "Lần trước vật được nửa quả tim Dạ Xoa. Mùi vị tịnh không được tốt lắm." Ánh xanh lè trong đôi mắt Dạ Xoa Vương bùng sáng, hắc dừng ở phía trước Huyết Sắc Khô Lâu. Lần trước tại Tế Đàn của Cự Nhân tộc hắc đã bị thương nặng. Tiêu Thần nhằm khi đó đã ra tay không chỉ có móc đi nửa trái tim hắc. Lại còn chặt đứt vài đốt xương sườn, moi thêm nửa lá phổi khiến hắc kể cận hiểm cảnh. "Ầm ầm ầm " Dạ Xoa Vương trực tiếp xông lại đây. Song chưởng vung lên làm cả bầu trời này đều vỡ tan. Hắc đưa tay bổ về phía Thất Nhạc Viên. Chớp sáng xanh lè phô thiên cái địa giống như chọc thủng bầu trời mệnh mông. Uy áp khủng bố làm cho linh hồn người ta đều sợ run. Nhưng mà, ngay cả là đạt tới cảnh giới Chí Nhân thì cũng căn bản vô phương làm gì được Thất Nhạc Viên. Năng lượng cơn sóng lớn cuộn cuộn ngất trời vào trong khoảnh khắc gặp thần viên liền tiêu tan vào vô hình. Mà Dạ Xoa Vương đang xông đến gần thì càng vội vàng xuyên qua không gian để rút lui trở về. Trước đây hắc chưa từng tiếp xúc với Thất Nhạc Viên. Nhưng thiên phú chiến đấu cùng linh giác siêu phàm đã khiến hắc sớm phát hiện ra nguy hiểm, quyết đoán lui về phía sau. "Cùng tiến lên phá vỡ thần viên kia!" Dạ Xoa Thiên vương nhìn quét tứ phương, tựa hồ căn bản không thèm để ý đến các vị vương, trực tiếp hạ mệnh lệnh này, thậm chí xem nhẹ Tu La vương cũng đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân. Tu La vương hừ lạnh một tiếng, vốn hắc đã dẫn dắt các vị vương muốn công kích Tiêu Thần , nhưng giờ phút này lại đình chỉ hành động. Hoàng kim kim Sư Tử Vương càng không che dấu chút nào phát ra tiếng cười khẩy, cầm Ba Tư Đức Cổ Mâu trong tay lui về phía sau vài bước. Thấy các vị vương tựa hồ cũng không muốn ra tay, Dạ Xoa Vương trợn mắt phát ra ánh sáng lạnh,

quát: "Lúc này không ra tay thì còn đợi khi nào? !" Phàm là bị ánh mắt của hắc đảo qua, các vị vương ai cũng kinh hãi lạnh buốt sống lưng. Chín tên dị tộc vương cùng tiến lên, hình thành đội ngũ cùng nhau tiến thoái. Dạ Xoa Thiên vương quét mắt qua các vị vương không chịu tiến lên, rồi trong phút chốc xuất thủ. Bóng dáng cao lớn cường tráng bộc phát ra dao động năng lượng ngập trời, hắc xuất hiện ở trước người một vị dị tộc vương. Hắc vương một tay chụp lấy người đó vào trong tay, rồi sau đó quát to: "Sát!" Hắc giới tên dị tộc vương kia lên, ném về hướng vào trong Thất Nhạc Viên. Dạ Xoa Vương lấy hắc làm vật thí nghiệm ngay tại chỗ. Không thể không nói, Dạ Xoa Vương thần uy cái thế, ra tay điên cuồng. Tên dị tộc vương kia căn bản khó có thể chống lại, trong nháy mắt liền bị phong bế tu vi. Cho đến tới gần Thất Nhạc Viên thì mới khôi phục thần thông, nhưng giờ phút này hắc đã không có đường lui, bị thần viên cuốn đi vào. Tiêu Thần cầm Chiến Kiếm trong tay bước dài đi tới, trông giống như một vị sát thần. Tên Dị tộc vương hoảng sợ phát hiện tất cả lực lượng của hắc đều biến mất, không ngờ đã mất đi thần thông bẩm sinh, lập tức liền đổ mồ hôi lạnh, rút thần binh sau lưng ra để chống lại Tiêu Thần đang tới gần. Nhưng mà làm thế nào có thể ngăn cản nổi. "Leng keng" một tiếng, khi Chiến Kiếm của Tiêu Thần chém xuống thì, không chỉ có thần binh trong tay dị tộc vương bị bẻ gãy, chính thân thể của hắc cũng bị chém làm hai nửa, máu tươi phun ra nhuộm đỏ thần viên. Tiêu Thần chống Chiến Kiếm nhìn Dạ Xoa Vương, cười chế nhạo: "Dạ Xoa Vương không bằng người quảng hết bọn họ vào đi." "Chư vị, chúng ta phải bỏ qua thành kiến, cùng nhau phá bỏ thần viên, giết chết hắc đi." Tử Linh Vương vừa rồi đã bị thương nặng mở miệng, chủ yếu là để hóa giải bất hòa giữa Tu La vương và Dạ Xoa Vương. "Đúng, chúng ta liên thủ chẳng lẽ còn không phá nổi một cái thần viên sao? Nếu như thật sự chịu bó tay, để truyền ra ngoài thì còn gì là mặt mũi các vị vương chúng ta?" Cương Thi vương cũng mở miệng khuyên nhủ, hắc hận thấu xương Tiêu Thần, bị đi làm tay chân chủ chốt không công, mà cũng không thu lại được cái gì. "Đúng, cùng tiến lên giết hắc." "Mở thần viên ra!" . . . Tất cả các vị vương cùng bắt đầu hô, tất cả đều xông lên phía trước vây kín. Tu La vương nhìn lướt qua Dạ Xoa Vương, cuối cùng cũng lựa chọn ra tay. Mà trong mắt

Hoàng Kim Sư Tử Vương chỉ có Tuyết Bạch Tiểu Thú, hắn cũng cầm Ba Tư Đức Cổ Mâu có Bán Tổ huyết dịch đang nhỏ giọt xông đến đây. "Sát!" "Sát!" . . . Các vị vương cùng kêu lớn, đồng thời xuất thủ. Uy áp khủng bố mênh mông cuộn cuộn trong thiên địa, sông núi đất đai lập tức văng tung tóe. Gần hai mươi vị dị tộc vương tập hợp chung một chỗ, năng lượng vô phương tưởng tượng . Nơi này vốn là một mảnh rừng núi Nguyên Thủy, nhưng giờ phút này tất cả cây cối đều hóa thành tro bụi. Dưới tàn dư của năng lượng có tính hủy diệt, ngay cả là những rặng núi chung quanh cũng đang ù ù rung động, âm ầm sụp đổ. Núi non Nguyên Thủy hoàn toàn sụp đổ, không chỉ có những rặng núi chung quanh nát bấy, đến như vùng núi xa xa cũng đều văng tung tóe. Đất đá bay loạn trong không trung, cơn sóng năng lượng mãnh liệt mênh mông phủ kín đất trời, mặt đất lún sụt những hố lớn. Một cảnh tượng hủy diệt loại khủng bố , phảng phất như ngày tận thế đã đến . Tiếng hô "sát" rung trời, tất cả các vị vương đều thể hiện ra chiến lực mạnh nhất. Nhưng mà đối mặt thần viên có Linh Túy mọc khắp nơi kia thì tất cả công kích đều không có hiệu quả! Đây là điều làm cho tất cả mọi người có cảm giác sợ hãi, Thất Nhạc Viên thật là đáng sợ. Nhớ tới lời đồn đại ngày xưa, thần viên đủ khiến cho Bán Tổ đều phải mất đi nét tươi cười thì trong lòng từng vương giả đều rất nặng nề. Đúng lúc này, Kha Kha không chế Thất Nhạc Viên vọt bay tới giữa các vị vương, mà Tiêu Thần thì bắt đầu xuất thủ vô tình. Có Thất Nhạc Viên bảo vệ, hắn bẩm sinh đã đứng ở thế bất bại. Thần vận Niêm Hoa ấn! Tiêu Thần nhanh chóng kết thành thần ấn. Phía sau liền có một bóng dáng cao lớn chừng mười thước giống hệt như hắn hiện lên, trong tay có một đóa hoa kỳ dị trong phút chốc nở tung ra, lập tức làm cho nhật nguyệt trên trời cao đều phải buồn bã thất sắc. Tiêu Thần giống như một pho tượng Phật Đà cầm hoa mà cười, giờ phút này mang theo một vẻ thần bí siêu trần thoát tục, nhưng âm thầm lại chất chứa ý định giết người vô hạn. Thần hoa nở rộ, đúng là hoa thơm cỏ lạ có một không hai! Từng cánh hoa mảnh mai bay xuống, trong nháy mắt đã trùm kín tên dị tộc vương kia. Mỗi một cánh hoa trắng ngần lấp lánh đều ẩn chứa lực lượng khó có thể tưởng tượng, chúng giống như thiên đao xé nát bầu trời Cứ như thế các cánh hoa xuyên qua thân thể vị dị tộc vương kia.

Tất cả cánh hoa trắng ngần lấp lánh sau khi xuyên qua người đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi, mang theo những giọt máu tươi nhỏ xuống. "Phanh " Tên dị tộc vương kia chia năm xẻ bảy, bị giết chết ngay tại chỗ, rồi sau đó bị Tiêu Thần thu vào trong không gian Giới Chỉ. Không đợi các dị tộc vương khác đánh tới, hấn tức thì lui vào trong Thất Nhạc Viên. Một kích đều biến tất cả lực lượng toàn thân Tiêu Thần thành không , bởi vì có Thất Nhạc Viên nên hấn không phải lo lắng về chuyện sau đó nên mới dám dốc lực lượng toàn thân để thu thập như thế, triển khai một kích mạnh nhất. Giữa nhiều vị dị tộc vương vây công như vậy, Tiêu Thần lại giết chết tươi một vị dị tộc vương trong loạn quân đã làm trong lòng mọi người chấn động sâu sắc. "Sát!" Các vị vương cũng đều là bậc có tâm huyết. Nay thấy kết quả này, tất cả mọi người cùng hô lớn, triển khai công kích càng thêm điên cuồng. Tiêu Thần tịnh không e ngại, lạnh lùng nhìn qua các vị vương. Hấn đứng trong Thất Nhạc Viên chờ đợi thời cơ chiến đấu, cho đến khi lực lượng toàn thân hoàn toàn khôi phục như cũ, hấn rút cục lại xuất thủ một lần nữa. Bất Động Minh Vương ấn! Lần này đây, Tiêu Thần trực tiếp hai tay hợp lại thành ấn, bóng dáng cao lớn của Minh Vương hiện ra. Hình bóng khổng lồ che nửa bầu trời, giống như một Cự Nhân đội trời đạp đất cái thế . Hấn vươn một bàn tay to như quả núi cao chụp xuống. "Oanh " Dao động năng lượng vô biên làm rung chuyển tứ phương, bầu trời nứt toác, bàn tay Minh Vương to như quả núi cao trực tiếp chụp nát một người dị tộc vương, máu tươi nhuộm đỏ trời cao. Xoẹt Tiêu Thần bằng tốc độ nhanh nhất phóng tới thu thi thể của hấn vào trong không gian Giới Chỉ. Lực lượng lại một lần nữa bị biến thành không , nhưng mà hấn cũng không sợ hãi, cứ ở trong Thất Nhạc Viên từ từ khôi phục. Chung quanh, tất cả dị tộc vương đều biến sắc, hai lần ra tay giết chết hai tên dị tộc vương, thủ đoạn như thế làm cho lòng người ớn lạnh. Kết quả này làm tất cả mọi người khó có thể chịu được. Các vị vương phẫn nộ, nhưng cũng không thể thay đổi điều gì. Lục Thần Thức! Ngàn vạn thanh thần đao cổ kiếm tung hoành bay vút lên trên bầu trời. Giống như là một trận mưa đao kiếm trong phút chốc đã băm vằm một người dị tộc vương. Trong ánh đao bóng kiếm đầy trời, máu tươi bắn ra làm hấn chết không nhắm mắt. Lại một người dị tộc

vương bị giết chết! "Đế mạng lại!" Dạ Xoa Thiên vương ngang trời bay tới. Rốt cục đợi được cơ hội, hắn muốn chặn giết Tiêu Thần lao ra khỏi Thất Nhạc Viên. Trấn Ma Thức, Nghịch Loạn Thức, Băng Liệt Thức trong Tứ Đại Tán Thủ đồng thời xuất thủ. Đối mặt với Thiên vương đáng sợ này, Tiêu Thần không dám có chút buông lỏng. "Ầm ầm ầm " Bầu trời vang tung tóe, Tu La vương cũng đã xông đến. "Vút vút" Có tiếng xé gió truyền đến, Ba Tư Đức Cổ Mâu không ngừng có Bán Tổ tiên huyết nhỏ xuống vút đến. Hoàng Kim Sư Tử Vương cầm thanh chiến mâu đâm tới làm thiên địa này vỡ tan. Ba vị đại Thiên vương liên hợp xuất thủ, Tiêu Thần không thể đỡ nổi. Bát Tướng cực tốc khiến hắn nhanh chóng quỵ quái, trong phút chốc lui về phía sau. Còn Tiểu Thú Kha Kha lấy Thất Nhạc Viên bao phủ xuống, lại bảo vệ hắn ở bên trong. Hai người bọn họ phối hợp không chê vào đâu được. Xoẹt Kha Kha hóa thành một đạo bạch quang nhắm phía một vùng không trung khác. Tiêu Thần lại lần nữa thu thập lực lượng toàn thân, phát động một chiêu sắc bén ---- Không Gian Đại Liệt Trảm! Đây là thần kỹ không gian thuộc về hắn, hiện nay cũng đã thức tỉnh rồi. "Xoẹt xoẹt xoẹt." Trên bầu trời xé rách ra một tia chớp khủng bố màu lam, một đạo vết nứt không gian cực lớn trong khoảnh khắc lan tràn đi ra xa rồi xé rách một người dị tộc vương thành hai nửa ngay tại chỗ. Vòi máu phun ra, màn sương máu tràn ngập. Vị dị tộc vương thứ tư bị giết chết. Các vị vương nổi giận, nhưng mà lại thật sự vô phương mở được Thất Nhạc Viên, điều này làm cho tất cả mọi người vô cùng nôn nóng . Khi lực lượng của Tiêu Thần bị biến thành không lại khôi phục một lần nữa thì Kha Kha tránh né Dạ Xoa Vương cùng Tu La vương, vọt tới gần Cương Thi. Tiêu Thần bay lên trời, Nghịch Long Thất Bộ bước ra. Cương Thi vương phun ra vô tận thi khí, bắt đầu khởi động dao động năng lượng ngập trời nhưng mà vẫn không ngăn cản nổi. Nghịch Long Thất Bộ, mỗi bộ bước ra làm bầu trời đều vỡ tan. Sau khi bước ra bước thứ năm, song chưởng của Cương Thi vương chặn hắn tiến lên liền vỡ tan trong nháy mắt. Bước thứ sáu của Tiêu Thần hoàn toàn đập vào trên lồng ngực của hắn. "Răng rắc " Thân thể Cương Thi vương vang tung tóe, hắn bị hoàn toàn giết chết trong không trung. "Sát!" Bên cạnh, một người dị tộc vương có thực lực cũng không coi là rất xuất chúng,

chẳng qua là Ngự Dược Ngũ Trọng Thiên mà thôi. Hẳn cho là có khả năng lợi dụng liền bắt đầu liều chết xông đến. Vậy mà vừa lúc gặp phải bước thứ bảy Nghịch Long của Tiêu Thần thì xương gãy, gân đứt, bị đập đến hình thần tiêu diệt, chỉ để lại một mảnh sương máu trôi dạt trên bầu trời. "Xoẹt " Vào lúc lực lượng của Tiêu Thần bị biến thành không, lại một lần nữa hẳn được Kha Kha lấy Thất Nhạc Viên bao phủ kín. Một quyền đánh tới của Dạ Xoa Thiên vương xuyên qua không trung, thoáng lướt qua hẳn. "Đuổi giết Dạ Xoa Vương!" Tiêu Thần nhắc Kha Kha trong khi theo dõi Dạ Xoa Vương thì cũng thu hẳn vào trong Thất Nhạc Viên. Kha Kha hóa thành một đạo bạch quang, Thất Nhạc Viên không ngừng công kích về hướng Dạ Xoa Vương . Xoẹt xoẹt xoẹt Trên bầu trời bóng người bay vút lên, các vị vương vội vàng tránh lui. Dạ Xoa Vương cũng không dám đánh chính diện, đối mặt Thất Nhạc Viên chỉ có thể xuyên qua không gian để tránh né mũi nhọn của nó. Về Đúng lúc này, Tiểu Thú đột nhiên bay ra khỏi Thất Nhạc Viên, nhằm phía Dạ Xoa Vương. Dạ Xoa Thiên vương cười lạnh âm hiểm, rốt cục không hề tránh né nữa. Sau khi đạt tới cảnh giới Chí Nhân, hẳn có sự tự tin lớn lao. Nếu như không phải đối Thất Nhạc Viên không thể tránh được, thì hẳn tin tưởng đã sớm giết xong một người một thú trước mắt. "Diệt cho ta!" Hẳn tiến lên một bước, những tia chớp xanh lè khùng bố mệnh mông cuồn cuộn đầy trời giáng xuống. Khi còn cách mặt đất hơn một ngàn thước thì mặt đất vào giờ khắc này đã bắt đầu văng tung tóe, bầu trời đã sớm nghiền nát , có thể nghĩ lực lượng của hẳn đáng sợ ra sao. Kha Kha liên tục huy động trảo Tiểu Thú. Đối đầu với Dạ Xoa Vương đang xuất ra từng đạo Thất Thái hào quang, thuật giam cầm của Long Tộc đại thần thông được bị nó phát huy đến cực hạn! Mục đích của Tiểu Thú chỉ có một, giam cầm Dạ Xoa Vương, kéo hẳn vào trong Thất Nhạc Viên. "Ầm ầm ầm " Không trung nghiền nát, Dạ Xoa Vương thất kinh. Lúc đầu hẳn cũng không để mắt Tiểu Thú, nhưng thật không ngờ Tiểu quỷ này lại phá vỡ những tia chớp xanh lè đầy trời, lại còn định giam cầm hẳn ở bên trong Thất Thái hào quang, rồi ra sức lôi về trong Thất Nhạc Viên. Tất cả các vị vương đều há hốc mồm, tất cả điều này đều phát sinh trong phút chốc, có muốn cứu viện đã không còn kịp nữa. Mắt thấy Dạ Xoa Vương sẽ bị Tiểu Thú ra sức kéo vào bên trong

thần viên. "A. . . Phá đi cho ta!" Mái tóc xanh lá cây trên đầu Dạ Xoa Vương tung bay cuồn cuộn, từ trong con người bắn ra hai đạo hào quang đáng sợ, những ánh sáng xanh lè từ mắt hắc đã xé rách không trung . Không thể không nói, Dạ Xoa Thiên vương chiến lực không gì sánh nổi, quả thật đáng được coi một cường giả cấp cao nhất, thần uy cái thế. "Ầm ầm ầm " TRong khoảnh khắc hắc sắp tới đem bị kéo vào Thất Nhạc Viên thì không ngờ hào quang Thất Thái vỡ ra, hắc thoát khỏi đại thần thông thuật giam cầm của Long Tộc . Mặc dù Tiểu Thú Kha Kha lấy Thất Nhạc Viên bao phủ tới, nhưng có lẽ lúc này cũng muộn, đủ để Dạ Xoa Vương chạy thoát . Có điều đúng vào lúc này, Tiêu Thần đã bắt đầu hành động. Thượng Thương Chi Thủ cùng Chiến Kiếm đồng thời đánh đến, hơn nữa Nghịch Long Thất Bộ thì càng bước ra vô tình. Thượng Thương Chi Thủ đánh trượt, bị Dạ Xoa Vương tránh né được. Nhưng mà bước thứ bảy Nghịch Long lại cứ thế đập ở đầu vai Dạ Xoa Vương . Răng rắc một tiếng giòn tan, cánh tay kia nát bấy. Đồng thời, Chiến Kiếm chém xuống. "Phốc" một tiếng, vòi máu phun ngút trời, một cánh tay của Dạ Xoa Vương bị chém đứt rời.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 406: Mang Kha Kha quay về Từ Giới

Mái tóc xanh lá cây trên đầu Dạ Xoa Thiên vương dựng thẳng, giống như ngọn lửa Địa Ngục đang hừng hực thiêu đốt. Một cỗ dao động năng lượng ngập trời mênh mông cuộn cuộn khắp tứ phương khiến vòm trời này liên nứt vỡ. Từ trong đôi mắt hắc phát ra ánh sáng đáng sợ , so với cái giá rét thán chấp trời đông thì còn lạnh lẽo hơn. Một tay bị đánh nát, một tay bị chặt đứt. Ngay cả như thế, hắc cũng không có dao động chút nào , trong mắt kia chỉ có sát ý lạnh lẽo với ánh sáng đã hóa thành thực chất đâm nứt

toác không trung. "Rống. . ." Tiếng gầm gừ rung động khắp nơi làm trời cao rung chuyển mạnh. Các dị tộc vương thực lực hơi yếu suýt nữa bị chấn bất tỉnh, vài tên vương giả bên cạnh liêu xiêu người suýt ngã. Dạ Xoa Thiên vương không lùi mà tiến tới, quanh thân bộc phát ra hào quang xanh lóng lánh chói mắt, xương cốt va vào nhau lách cách lạch cạch, bắp thịt trên hai vai nhúc nhích. Không ngờ trong phút chốc lại mọc ra tay mới. Lần trước hấn tại Tế Đàn của Cự Nhân tộc đã bị hư ảnh tổ tiên Cự Nhân tộc đánh cho trọng thương, lâm vào cảnh cực kì nguy hiểm. Rồi sau đó tức thì lại bị Tiêu Thần chụp vỡ nửa trái tim, thiếu chút nữa bỏ mạng như vậy. Nhưng cũng chính bởi vì vậy lại khiến hấn đột phá, tu thành thân thể bất tử bất diệt. Đây chính là sự cường đại của Dạ Xoa Tộc, càng đánh càng mạnh. Đương nhiên thân thể bất tử bất diệt chỉ là một cách nói khoa trương. Đến ngay cả thần thông biến thái loại nhất Mệnh Vận Song Sinh Tử còn đều bị đánh bại, huống chi thuật thân thể tái sinh này của Dạ Xoa Vương? Song chường lại tái sinh, Dạ Xoa Thiên vương bắt đầu khởi động năng lượng ngấp trời công kích Tiêu Thần. Phong ba như sóng cuộn dữ dội khiến người ta sợ hãi, giống như sao băng đầy trời đâm xuống mặt đất với tính hủy diệt mãnh liệt mênh mông. Mặt đất không ngừng sụp đổ, nứt ra, đất đá bay loạn. Cùng lúc đó. Kha Kha đánh tới, Tiểu Thú không có nóng lòng mở Thất Nhạc Viên ra để tiếp ứng Tiêu Thần, mà là lựa chọn đứng chung một chỗ cùng hấn công kích Dạ Xoa Vương. Bởi vì, bất kể ai khi thấy Thất Nhạc Viên đều phải tránh lui, nó sợ Dạ Xoa Thiên vương sợ quá chạy mất. Thất Thái hào quang (bảy màu) lóng lánh. Tiểu quỷ phát huy ra đại thần thông của Long Tộc quét ngang Dạ Xoa Vương. Đồng thời lúc đó, Nghịch Long Thất Bộ của Tiêu Thần cũng bước ra, Chiến Kiếm trong tay hóa thành một đạo cầu vồng ngang trời chém xéo xuống, hơn nữa Thiên Âm chữ " Ông" không dấu điểm chút nào cũng rung động ra. "Ầm ầm ầm " Đất trời rung chuyển, đầy trời đều là hào quang chói mắt. Sức mạnh của cảnh giới Chí Nhân va đập mạnh vào nhau rồi quét đi tứ phương. Các dị tộc vương vọt tới chung quanh đều bị đánh bay đi ra ngoài. Tiêu Thần cùng Kha Kha hợp nhất lực lượng đã phá được những tia chớp xanh đầy trời. Phá tan những trận sóng năng lượng lớn lao dồn dập của Dạ Xoa Thiên vương. Hết đợt này tới đợt khác đã chấn

vỡ những quầng sáng năng lượng mãnh liệt mang tính hủy diệt ập đến .

"Phốc " Dạ Xoa Thiên vương miệng phun máu tươi. Hắn vừa bị Thất Thái hào quang của Tiểu Thú Kha Kha nện trúng năm cái, tức thì bị Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần phát ra cầu vòng chém bay một mảng lớn mái tóc dài màu xanh biếc. Gương mặt anh tuấn cũng bị rạch một vết rách thật dài, sâu đến mức có thể thấy được xương cốt. Máu tươi cứ rùng rùng nhỏ giọt. Tiểu Thú Kha Kha lập tức lấy Thất Nhạc Viên phủ xuống. Nhưng mà Dạ Xoa Thiên vương quả thật là người quyết đoán . Ngay cả bị tổn thất nặng mà tâm tình vẫn bất loạn, đôi mắt vẫn rét lạnh như băng, vô cùng trấn tĩnh mà bay ngược lại, tránh thoát Thất Nhạc Viên. Cùng lúc đó. Các dị tộc vương đồng loạt xông lại, các loại thần thông chiến kỹ tung ra không dứt nhằm vây công Tiêu Thần cùng Tiểu Thú. Đúng lúc này, Tiêu Thần đột nhiên cảm giác sắp hóa thành Hư Vô. Lực lượng của Thế giới Tử Vong xuất hiện đang muốn cưỡng bức mang hắn về thế giới Tử Giả! Tiêu Thần lập tức cảm giác đại sự không ổn. Gần đây bởi vì tu vi không ngừng tăng lên, thời gian hắn ở lại thế giới này càng ngày càng dài nên đã sơ sót về vấn đề này. Hiện tại nếu như bị cưỡng bức mang về Tử Giả Thế Giới, như vậy những nguyên liệu quý báu để sống lại thu thập trong không gian Giới Chỉ tất nhiên sẽ hóa thành Hư Vô. Kha Kha phát hiện ra tình trạng của hắn, ngay lập tức xông đến lấy Thất Nhạc Viên bao phủ hắn. Xoẹt Hào quang lóe lên, trong khoảnh khắc xuất hiện ở Thất Nhạc Viên thì lực lượng của Tử Giả Thế Giới đã bị ngăn cách. Sự liên lạc với hắn chỉ còn như ẩn như hiện. Một lát sau, lực lượng của hắn đã bị biến thành không lại khôi phục. Cũng vào lúc này, lực lượng của Thế giới Tử Vong hoàn toàn biến mất. Trong lòng Tiêu Thần thất kinh. Hắn tìm cơ hội lại lần nữa lao ra khỏi Thất Nhạc Viên. Kết quả phát hiện cũng không hề bị triệu hoán quay về thế giới Tử Giả. Điều thật sự là kết quả ngoài dự đoán của mọi người. Không ngờ Thất Nhạc Viên có thể cắt đứt lực lượng của Tử Giả Thế Giới! Mặc dù phát hiện sự thật làm hắn mừng vui bất ngờ này, nhưng Tiêu Thần vì sự chắc chắn vẫn đem không gian Giới Chỉ ném vào trong Thất Nhạc Viên. Giờ phút này. Các vị vương đều thẹn quá thành giận. Nhiều người như vậy chẳng những không thể bắt được Tiêu Thần, vẫn còn tổn thất vài vị vương giả. Thật sự là vô cùng nhục

nhã. Họ vội vàng dốc cạn kiệt khả năng cùng công kích đến đây. Dạ Xoa Thiên vương xương cốt toàn thân đều đang rung động kêu kệt kệt kệt, rồi lại mọc ra ba đầu sáu tay. Vết thương trên mặt cũng không được hãn chữa khỏi, cứ mặc cho dòng máu chảy xuống khiến gương mặt anh tuần xem ra có hơi hung ác. Hãn triển khai công kích sắc bén nhất đối với Tiểu Thú vừa bay ra khỏi Thất Nhạc Viên. Cùng lúc đó, Tu La Thiên vương cũng không hề phòng thủ mà cứ ra tay. Những sợi tóc đỏ bầm trên đầu giống như ba vạn Ma thần đang sống lại, chúng xé rách thiên địa, quần lấy vạn vật. Đông đảo dị tộc vương chung quanh vội vàng hỗ trợ. Thần thông chiến kỹ tầng tầng lớp lớp. Tiểu Thú Kha Kha cầm cây Thánh Thụ nhỏ không ngừng xuất ra những vàng sáng bảy màu về hướng Dạ Xoa Vương, tiếng ù ù không ngừng bên tai. Ầm ầm ầm Thất Nhạc Viên đột nhiên bao phủ xuống, ngay tại trận có ba tên dị tộc vương bị vây khốn đi vào. Tiểu quý mặc dù đơn thuần lương thiện, nhưng không phải là ngu dốt. Nó hoàn toàn là đang dụ địch xâm nhập, lấy chính mình làm mồi nhử để thu hút các vị vương đến bên người. Ba tên dị tộc vương trong khoảnh khắc bị phong bế vào trong Thất Nhạc Viên lập tức mặt xám như tro tàn, chờ đợi bọn hãn là thanh Chiến Kiếm đang nhỏ máu của Tiêu Thần. "Phốc", "Phốc", "Phốc " Ba vòi máu phóng lên cao. Ba chiếc đầu lâu bay xéo đi. Mấy thi thể không đầu ngã sập xuống trên bãi cỏ thơm trong vườn. Thất Nhạc Viên hiện ra, các vị vương liền tránh lui. Tiêu Thần chém chết ba vị vương, rồi sau đó lập tức lao ra. Thời cơ chiến đấu mặc dù hơi trễ, nhưng hãn không muốn bỏ qua. Bát Tướng Thế Giới thần thông hiện ra. Tám cái thế giới hư ảo xếp chồng chất lên nhau, chúng hướng về bốn phương tám hướng mà bao phủ. Các vị vương e ngại Thất Nhạc Viên, nhưng đối với thế giới hư ảo này lại không sợ. Vài cường giả liền xông đi vào. Ầm ầm ầm Bát Tướng Thế Giới khép kín. Các dị tộc vương bị nhốt tại trong đó muốn phá ra thì cũng gặp muôn vàn khó khăn, Tiêu Thần đang lạnh lùng chờ bốn vị dị tộc vương cũng không quay đầu lại liền lọt vào Thất Nhạc Viên. Bát Tướng Thế Giới ngay cả là vẫn còn chưa hoàn thiện, thì nó đã là một loại thần thông cực kì khủng bố. Nhưng mà lần này Tiêu Thần hiển nhiên cũng không đích thực dùng nó để giết địch, chỉ sử dụng coi như là nhà giam. Bốn vị dị tộc vương bị mang

vào Thất Nhạc Viên lập tức giống như Phượng Hoàng trụ lông. Tiểu Thú Kha Kha phủ xuống một đạo quang sáng, bọn họ liền vô phương nhúc nhích mấy may. Tiêu Thần không chút lưu tình, tay nâng kiếm lên chém xuống. Máu bắn tung toé vắng khắp nơi, bốn vị dị tộc vương thi thể đứt đôi, chết oan chết uổng. Đây là kết quả vô phương chấp nhận nổi. Hai mươi mấy vị dị tộc vương vây công một người một thú, kết quả sau khi khai chiến không lâu sau liền hao tổn gần nửa số vương giả. Đến khi Tiêu Thần lại xông ra lần nữa. Dạ Xoa Thiên vương cùng Tu La Thiên vương trực tiếp giam cầm không gian. Chúng muốn cưỡng bức truyền tống đến nơi xa rồi tiến hành giết chết hẳn. Xoẹt Bọn chúng đã thành công. Hai đại Thiên vương ra tay, thực sự đã cưỡng bức truyền tống Tiêu Thần đi ra ngoài vài dặm. Thấy kết quả này, Hoàng Kim Sư Tử Vương là người thứ nhất truy đuổi theo, các dị tộc vương khác cũng nhanh như sao băng bay đi. Tiểu Thú Kha Kha nóng lòng. Nó vội vàng đuổi theo, nhưng trên đường liên tục gặp Tu La Thiên vương cùng Dạ Xoa Vương ngăn cản. Tiêu Thần không chút kinh hoảng. Vốn có Bát Tướng cực nhanh, ngay cả đánh không lại thì cũng có thể chạy thoát. Đương nhiên, hẳn tuyệt sẽ không hỗn chiến cùng các vị vương. Vạn nhất bị các vị vương vây khốn thì hậu quả là khá nghiêm trọng. Phải lập tức lui về Thất Nhạc Viên. Đến khi thấy Hoàng Kim Sư Tử Vương xông tới thì Tiêu Thần không chút do dự đánh ra Vô Úy Sư Tử Ấn. Đúng lúc hai tay hợp ấn, một tràng tiếng sư tử gầm rống như trời long đất lở vang ra. Một con sư tử màu vàng to như quả núi giống hệt bản thể có một không hai của Hoàng Kim Sư Tử Vương. Ba cái đầu đồng thời ngửa mặt lên trời gầm thét mà đánh về phía Hoàng Kim Sư Tử Vương mang hình người. Điều này làm cho Hoàng Kim Sư Tử Vương tức giận. Lấy hóa thân của hắn để công kích hắn, đây là một loại làm nhục. Hoàng kim thần quang chiếu rọi tứ phương, hắn gầm rống một hồi dài rồi đánh ra ngàn vạn đạo hào quang thần thánh. Đồng thời Ba Tư Đức Cổ Mâu nhỏ máu cũng đâm tới. Ầm ầm ầm. Năng lượng long trời lở đất như sóng biển quét qua vùng trời này. Hào quang chói mắt khiến tất cả mọi người khó có thể mở hai mắt ra. Mọi người bị cơn sóng năng lượng hùng vĩ dồn ép không ngừng lui về phía sau. Vào giờ khắc này, một vị dị tộc vương khác xuất thủ, hắn tập kích đến.

Tiêu Thần hai tay kết ấn. Giống như tiên phật xuất trần, Không Linh Vĩnh Hằng Ấn có uy lực tuyệt luân. Từng chùm tia sáng không ngừng bắn ra từ thân thể hắn, rồi sau đó bộc phát toàn diện. Trong khoảnh khắc nó bao trùm lên tên dị tộc vương xông xáo kia, cuối cùng hình thần câu diệt! Tiêu Thần đánh ra một chiêu rồi lùi xa, nhưng sau khi rời xa Thất Nhạc Viên thì hắn lại cảm giác được lực lượng của thế giới Tử Vong, thân thể lại hóa hư vô.

"Oanh" Đất trời rung chuyển, phong ba vô tận mệnh mông cuồn cuộn khắp trong viễn cổ di tích. Dao động năng lượng cường đại làm rung động thập phương. Hai bóng hình xé rách không trung mà đến, tất cả uy áp khủng bố đều có nguồn gốc từ bọn họ. "Là Lôi Thần vương cùng Hải Thần vương!"

"Hai vị Thiên vương đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân!" "Còn có Đấu Thần Vương!" . . . Có vài vị dị tộc vương phát ra tiếng kêu giật mình. Lôi Thần vương cùng Hải Thần vương dặt tay nhau tới, Đấu Thần Vương cũng từ một phương hướng khác bay tới. Tu La vương, Dạ Xoa Vương, Đấu Thần Vương, Hải Thần vương, Lôi Thần vương, năm vị cường giả cảnh giới Chí Nhân cùng tụ tập. Không sai biệt lắm thì đó là một nửa số cao thủ mạnh nhất trong Vương giả trăm tộc. "Y nha. . ." Tiểu Thú Kha Kha cũng đã xông đến. Nó phát hiện tình huống khẩn cấp bèn lập tức vọt về hướng Tiêu Thần.

"Không vội. . ." Tiêu Thần quay về hướng Tiểu quỷ bí mật truyền âm, hắn nói: "Đi đến ngoài Tử Thành chờ ta. Hiện tại ta phải phản hồi về thế giới Tử Giả." Ngoại trừ Đấu Thần Vương, Tứ Đại Thiên Vương còn lại đều trước tiên cứ xông về phía Tiêu Thần. "Dạ Xoa Vương. Hôm nay nếu như người phải chết chưa tới số thì với người với ta đều là một loại tiếc nuối. Chờ sau khi ta huyết nhục trọng sinh thì sẽ công bình quyết đấu một trận. Đến lúc đó ta sẽ tự tay giết người!" Bóng dáng Tiêu Thần từ từ nhạt đi.

Trong khoảnh khắc biến mất hắn cũng quát với Tu La vương: "Kẻ thứ hai đương nhiên là người." Xoẹt Hào quang lóe lên, Tiêu Thần hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Mấy cao thủ Thiên vương cảnh giới Chí Nhân xông đến, đánh thủng cả không gian mà cũng không hề chạm vào vật gì. "Bại hoại bại hoại bại hoại!" Tiểu Thú Kha Kha thở hổn hển trơ mắt nhìn các vị vương, rồi sau đó không hề để ý tới bọn họ nữa, nó khống chế Thất Nhạc Viên bay về phía phương xa. Các vị vương hai mặt nhìn nhau. Nhưng

không ai đi ngăn cản nó, con Tiểu Thú này quá quái dị. Có Thất Nhạc Viên ở đó mà muốn lưu nó lại thì có thể nói khó như lên trời. "Người kia là ai?" Hải Thần vương cùng Lôi Thần Vương Cương vừa đuổi tới. Đối với thân phận của Tiêu Thần vừa biến mất cũng không hiểu biết gì. Hoàng Kim Sư Tử Vương có tiềm lực vô hạn. So sánh các vị vương ở đây thì nó đều ít tuổi hơn. Vậy mà hiện nay nó đã đạt đến tình trạng một cước phá vỡ ngưỡng để bước vào cảnh giới Chí Nhân. Ngay cả là đối mặt cao thủ Thiên vương thì nó cũng chưa bao giờ quan tâm. Nhưng vào giờ khắc này lại trực tiếp mở miệng nói toạc ra thân phận của Tiêu Thần: "Đó là Tiêu Thần." Tất cả dị tộc vương đều thất kinh, đoán được là một chuyện, được chứng thật lại là một chuyện khác. Đối với cái tên này bọn họ cũng không xa lạ. Tiêu Thần ngày xưa đã từng danh chấn thiên hạ, trực tiếp tham gia vào đại kiếp nguy thần. Trong thời kì trước đây đã khống chế Hoàng Nê Thai đánh cho quần hùng thiên hạ tập thể mất tiếng. Dạ Xoa Thiên vương lấy giọng điệu vô cùng khẳng định, lặp lại: "Không sai, hắc chính là Tiêu Thần." Ở bầu trời phía xa, Yến Khuynh Thành cùng Ân Oánh chính mắt nhìn thấy tất cả điều này. Bọn họ trong lòng cực độ khiếp sợ, một người đã chết đi nhiều năm không ngờ lại xuất hiện hậu thế, đây chính là người đã bị Ma Tinh nuốt chửng đó . . . Điều này sao có thể đây? ! Nhưng sự thật liền ngay trước mắt. Kia tất nhiên là Tiêu Thần, không phải tất cả mọi thứ đều là khó có thể tin nổi như thế. Mấy cao thủ Nhân tộc như Tuyết Vũ, Kim Tam Ưc, Hải Vân Thiên cũng bởi vì đại chiến ở đây mà chạy tới. Mặc dù không được thấy toàn bộ quá trình chiến đấu, nhưng mà cũng nghe được lời bàn bạc của các vị vương, tất cả lộ ra vẻ kinh ngạc. "Cái cái cái ...bộ khô lâu kia là Tiêu Thần? !" Đôi mắt đa tình của Kim Tam Ưc mở tròn xoe, rồi sau đó hắc nộ cười hắc hắc nói tiếp: "Ông ông ông bạn thân này đã chết rồi mà cũng không sống yên ổn. Thật sự là rất rất rất tốt . . ." Vào giờ khắc này, tất cả mọi người chung quanh đã biết thân phận đích thực của Tiêu Thần, ai cũng kinh ngạc. Năm đó Tiêu Thần khống chế Hoàng Nê Thai đánh khắp cao thủ vô địch thiên hạ. Nay sau khi chết lại xuất hiện hậu thế, lập tức chiến đấu với đông đảo dị tộc vương. Hắc đánh đâu thắng đó, làm cho người ta không thể không khiếp sợ cùng cảm khái. Khỏi phải nói, khi tin tức này lan truyền đi

thì chắc chắn sẽ làm chấn động Cửu Châu cùng tứ phương thế giới. Kim Tam Úc rất hưng phấn, không ngừng xoa tay mà lẩm bẩm: "Không không không trách được Nghịch Long vương trong trận đánh trước kia lại có vẻ mặt như vậy. Thì ra hồi đó hắn đã sớm biết. . ." "Không ngờ hắn không bị hình thần câu diệt, còn có thể tái sinh huyết nhục . . ." Nghe được Yến Khuynh Thành tự nói như vậy. Tiểu Dực Long Lô Na cao hứng nói: "Tiêu Thần ca ca không chết, khi ta gả cho Tiểu Quật Long ca ca thì nhất định phải nhờ ca ấy làm người chủ trì hôn nhân." Sau khi hóa thành thiếu nữ, nàng vẫn không hề biết thẹn thùng là cái gì. "Ta ta ta cũng có thể làm chủ hôn. Cứ gọi gọi gọi một tiếng Tam ca, ta ta ta sẽ giúp người." Kim Tam Úc rảnh rồi cũng sán lại. Tiểu Dực Long Lô Na không cảm kích chút nào đáp lại: "Ta ghét nhất đôi mắt đa tình của người. Lại còn muốn nhờ ta giúp người đưa thư tình cho Yến tỷ tỷ. Nói cho người đừng hy vọng nữa . . . Yến tỷ tỷ có lập gia đình cũng sẽ gả cho Tiêu Thần ca ca." "Người người người tiểu nha đầu này thì biết cái gì. Chả lẽ chưa nghe nói đến một đôi mắt đa tình dịu dàng nhất sao?" . . . Trong Cốt Tinh ở Tử Giả Thế Giới, Tiêu Thần lẳng lặng ngồi yên. Cho đến một ngày một đêm sau thì thân thể dần dần hóa hư vô, sau đó không lâu được chuyển đến Cửu Châu, xuất hiện ở trước Tử Thành. "Y nha y nha. . ." Kha Kha đã đợi một ngày một đêm, trong lòng tiểu tử kia thấp thỏm bất an. Nó sợ đây chỉ là một giấc mộng. Nay thấy Tiêu Thần xuất hiện, nó lập tức hoàn toàn thả lỏng. Tiêu Thần nở nụ cười, vuốt vuốt cái đầu lông xù của nó mà nói: "Đưa cây Thánh Thụ nhỏ cho ta. . ." Nữ Oa Giới Chỉ khi xuyên qua hai giới mà không tổn hại. Còn gốc Thánh Thụ cũng là thánh khí của tồn tại vượt qua Bán Tổ, xem ra cũng có thể bình yên đi lại giữa thế giới Tử Vong cùng Cửu Châu. Hắn mơ hồ giải thích một hồi cho Tiểu Thú. Đến khi nghe nói có thể đi thế giới Tử Vong thì đôi mắt to của tiểu tử kia lập tức bừng sáng. "Không nên làm ầu, người còn cần chờ thêm một ngày một đêm." Tiêu Thần cũng không dám trực tiếp mang theo Kha Kha xuyên qua quay về thế giới Tử Giả, trước khi thực thi điều này hắn cần làm thí nghiệm an toàn. "Khô Lâu Vương người muốn làm gì?" Đọa Lạc Thiên Sứ Vương làm điên đảo chúng sinh kinh sợ. "Mời đi chơi Địa Ngục một ngày." Tiêu Thần bắt Đọa Lạc Thiên Sứ vương bị giam cầm

trong Thất Nhạc Viên để nhập vào nốt trong cây Thánh Thụ nhỏ . Rồi sau đó hần bắt đầu điên cuồng tiêu hao lực lượng của mình. Cho đến khi lực lượng hoàn toàn trôi đi sạch sẽ, hần cầm trong tay Thất Thái Thánh Thụ cứ để mặc cho bị kéo về thế giới Tử Giả. Tất cả như hần dự đoán. Không chỉ có Thánh Thụ không tổn hao gì, đến cả Đọa Lạc Thiên Sứ vương bị phong ấn ở bên trong cũng không việc gì. Sau một ngày một đêm, Tiêu Thần trở lại Cửu Châu. Đi tới ngoài Tử Thành. Kha Kha đã sớm chờ đến hết kiên nhẫn. Nay thấy hần cầm bảo thụ trong tay xuất hiện thì Tiểu quỷ lập tức hưng phấn bay tới. Nó bức thiết muốn nhìn qua một chút thế giới ở dưới Ma Tinh. Tất cả đều rất thuận lợi. Tiêu Thần mang theo Kha Kha tiến vào thế giới Tử Giả. Khi lại trở về thế giới Tử Vong. Tiêu Thần liền phát ra uy áp, lập tức khiến cho Hỏa Chung sinh vật trong vòng mấy chục dặm nơm nớp lo sợ. Đây là một thế giới kính trọng cường giả, tại xứ sở vòng ngoài của đại lục thì hần đã là cao thủ tuyệt đỉnh. "Nha. Đây chính là thế giới Tử Vong. . ." Tiểu quỷ nhìn chiến trường khắp nơi là bạch cốt tử vong với vẻ tràn ngập tò mò. Nó hỏi: "Ở chỗ sâu trong Đại lục thực sự có Quân Vương? Còn có Ma Thành cổ xưa cực kỳ giống với Tử Thành sao? Đến lúc nào chúng ta sẽ đi thăm dò chỗ sâu nhất đại lục?" Tiêu Thần lập tức đầu óc quay cuồng một hồi, tiểu tử này ngàn vạn lần đừng có giấu chính mình len lén tiến vào chỗ sâu nhất đại lục. Vạn nhất trêu chọc xuất hiện tồn tại viễn cổ cấp khủng bố thì đó thật đúng là chịu không nổi. "Ta muốn bế quan. Người cần hộ pháp cho ta, chờ sau khi ta tái sinh huyết nhục thì chúng ta lại xuất phát." Hiện nay hần đã luyện hóa tinh hoa huyết dịch của Quân Vương. Nay cùng với việc thu thập được không ít thi thể dị tộc vương thì đích xác có khả năng tái sinh lại huyết nhục. "A, vậy thì được rồi." Tiểu tử kia lia mắt to ngó chung quanh, nhìn cái gì đều có cảm giác mới lạ. Tiêu Thần cũng không trì hoãn thời gian. Hần mang theo Kha Kha lập tức hướng về Phá Quân thành ở xứ sở phía Đông bay đi. Hần muốn bế quan tại chỗ của Sát Phá Lang, thuận tiện xem qua xứ sở do chính mình thống trị thực chất ra sao. Nhưng khi bay đến xứ sở này thì Tiêu Thần thất kinh. Phá Quân thành đã hóa thành phế tích, không còn tồn tại gì cả. Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là đại chiến của Quân Vương ở chỗ sâu trong đại lục đã lan đến

đến nơi này? Tiêu Thần bay lên trời, lập tức hướng về vài toà thành trì mình thống trị khác bay đi, kết quả phát hiện chúng cũng đã hóa thành phế tích. Hắn cẩn thận quan sát vài mảnh phế tích. Phát hiện không phải là do Quân Vương tự mình ra tay hủy diệt, bởi vì dấu vết rõ ràng. Nếu như là Quân Vương ra tay, chỉ sợ một chương nện xuống thì không chỉ nói một tòa thành trì, ngay cả là toàn bộ xứ sở này đều phải tan thành tro bụi. Đến khi Tiêu Thần cẩn thận sờ tìm đầu mối tại Tham Lang thành thì một cái đầu lâu đã bị tàn phá nhanh như chớp lặn về phía hắn. Nó phát ra dao động tinh thần cực kỳ yếu ớt, nói: "Đại ca, đại ca thân yêu của ta. Rốt cục ca đã trở về. Tiểu đệ tưởng phải chết rồi . . ." Đó là một chiếc đầu lâu trắng hếu bị hủy hoại không chịu nổi, gần như là vỡ vụn. Bên trong chỉ có một chút Hỏa Chủng yếu ớt chấp chờn theo gió, phảng phất tùy thời sẽ bị tắt ngóm.

"Người là Sát Phá Lang, làm thế nào mà lại thê thảm như vậy?" Nay hoàn toàn bị đánh trở về nguyên hình, e rằng ngay cả Hỏa Chủng sinh vật thực lực yếu nhất đều có thể chiếm đoạt hắn. Sát Phá Lang mang theo tiếng khóc nức nở, hắn nói: "Đây là phân thân của đệ hoá ra một chút Hỏa Chủng, nhưng mà chân thân của đệ so sánh với cái này cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Đệ đã biết lão đại người sẽ trở về, nên chia ra khối phân thân này một mực chờ ở đây." "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" "Còn không phải do thằng cháu trai Cự Nhân Vương kia sao. Sau khi hắn đầu nhập vào một vị Quân Vương nào đó ở chỗ sâu trong đại lục liền dẫn một Khô Lâu quá mức cường đại đại sát tứ phương. Xứ sở chúng ta thống trị bị bọn họ di thành đất bằng phẳng, tất cả Hỏa Chủng sinh vật đều bị diệt sạch, hiện nay liền còn lại có chính mình ." Tiêu Thần ở trong hang động cách chỗ này hơn ba trăm dặm đã phát hiện ra chân thân của hắn. Gia hỏa này cũng Tiến Hóa đến Hoàng Toàn cảnh giới. Nhưng giờ phút này lại cực kỳ thê thảm. Toàn thân xương cốt đều gần như vỡ vụn . Khắp nơi đều là vết nứt, trên đầu lâu có những vết rạn giống như là mạng nhện dày đặc. Linh hồn Hỏa Chủng cũng có vẻ lơ mơ, rất hiển nhiên đã bị thương nặng. "Cự Nhân Vương cái thằng con cháu kia thực sự không phải là người." Thấy Tiêu Thần trở về, Sát Phá Lang tức giận mắng chửi không thôi: "Không ngờ đối với chúng ta lại áp dụng kiểu tàn sát hàng loạt dân trong thành. Không có buông tha một Hỏa

Chúng sinh vật nào, tất cả mọi người đã tan thành tro bụi. Hãn mang theo tên Khô Lâu quá mức cường đại kia, nói nhất định phải bắt được ca, phải nghiền xương ca thành tro. Lại còn tuyên bố, trừ phi ca lẩn trốn cả đời, nếu không bắt được ca thì sẽ lấy đầu lâu của ca làm chỗ ị cho thú cưng của hãn khi màn đêm buông xuống. Đệ X tổ tông hãn, hãn cũng có dự định với khớp xương của đệ. Nói là sau khi bắt được đệ thì sẽ dùng cho thú cưng của hãn làm tổ." Tiêu Thần vỗ vỗ vai hãn, an ủi: "Trước hết cứ an dưỡng vết thương cho tốt, đến lúc đó chúng ta đi lấy đầu lâu của hãn. Cho người dùng làm chỗ ị khi màn đêm buông xuống." "Đệ . . . đệ không dùng được a." Sát Phá Lang kinh dị nhìn Tiêu Thần toàn thân đều được huyết vụ bao phủ, hãn hỏi: "Lão đại. . . ca sắp tái sinh huyết nhục? Thật sự là quá tốt. Như vậy nhất định có thể đánh bại cái tên Khô Lâu quá mức cường đại đến từ chỗ sâu trong đại lục kia." "Đó là một tên Khô Lâu như thế nào?" Tiêu Thần hỏi. "Hãn cầm bốn thanh kiếm hồng, tự cho mình là Đệ Nhất Thiên Hạ . Duy nhất có hãn là Khô Lâu tà môn độc tôn." "Cầm bốn thanh kiếm hồng?" "Đúng vậy, hình như còn có tên gọi cổ quái gì đó. Tựa hồ gọi là Tru Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, Lục Tiên. . ."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 407 : Huyết nhục trọng sinh

Tử Giả thế giới lấy yên tĩnh là chủ đề vĩnh hằng, ngay cả Hỏa Chúng sinh vật phát sinh lôi đình đều nhanh chóng bình ổn. Đây là một mảnh chiến trường cổ xưa hoang vu, khắp nơi trên mặt đất màu nâu đỏ đều là bạch cốt với làn sương đen mờ ảo lượn lờ. Những tòa thành lớn ở xa xứ sở phía Đông trong ngày thường có rất ít Hỏa Chúng sinh vật cường đại ghé thăm. Khi ngẫu nhiên có Hỏa Chúng sinh vật đi lại, tiếng khớp xương phát ra lách cách làm cho nơi này có vẻ càng tĩnh mịch hơn. Nhưng mấy ngày gần đây,

sát khí trên chiến trường cổ xưa này dần dần tiêu tan. Đám bạch cốt ở giữa chiến trường được lớp linh khí dày đặc tắm rửa tủa hào quang đạo đạo, rõ ràng so cùng trước kia đã khác nhau rất lớn. Thất Nhạc Viên trôi nổi giữa không trung tựa như ảo mộng. Cùng với bên ngoài nó cũng không hoàn toàn ngăn cách, bên trong màu xanh hoa cỏ như tắm thảm lụa, những rừng thông khỏe mạnh khoe sức sống dạt dào. So sánh với chiến trường cổ xưa đang bị màn sương đen lượn lờ bao phủ thì nó không khác gì một mảnh thánh thổ (cõi thiên đường). Trên chiến trường cổ xưa phía dưới Thất Nhạc Viên, Tiêu Thần đang lẳng lặng ngồi đó, huyết khí quanh thân cuộn cuộn, xương cốt không ngừng phát ra tiếng lách cách như là đang sắp xếp lại xương cốt thân thể. Hoàng Toàn cốt thể tỏa ra hào quang vàng óng đang xoay quanh. Nhưng mà ánh hào quang chói lọi lại trở thành nhạt đi làm nó phảng phất đã hóa thành bạch cốt. Bỗng nhiên, Ngũ Sắc Thần Quang phóng lên cao. Cốt thể đã mất đi màu vàng óng đột nhiên tỏa ra những vầng ánh sáng năm màu trắng, lam, đỏ, tím, vàng. Cùng trong lúc đó, uy áp hào hùng mênh mông cuộn cuộn lan ra. Lấy Tiêu Thần là trung tâm, nó giống như là đang xảy ra biến động, đã bộc phát ra dao động tinh thần vô cùng khủng bố lan về bốn phương tám hướng, chín tầng trời mười tầng đất mà sục sôi mãnh liệt cuốn đi. Trên chiến trường cổ xưa, những đám bạch cốt mênh mông không ngừng vỡ vụn, giống như là có những quả núi lớn ngàn vạn quân (1 quân = 30kg) đè nén. Tiếp theo là mặt đất bắt đầu lay động kịch liệt, giống như là trời long đất lở. Loại dao động khủng bố giống như là nguồn gốc hủy diệt làm rung động tứ phương. Chiến trường cổ xưa hoàn toàn vỡ vụn, những khe rãnh sâu hoắm chia rẽ lan tràn tứ tận phương xa. Quanh thân Tiêu Thần đều được Ngũ Sắc Thần Quang bao phủ. Hắn giống như Chiến Thần nhờ Dục Hỏa Trọng Sinh. Hoàng Toàn cốt thể đã lột xác thành Ngũ thái cốt thể đang xuất ra những ánh hào quang sáng lạn chói mắt. Dao động năng lượng cường đại trùng trùng điệp điệp làm chấn động thiên địa. Hắn rốt cục đích thực bước vào cảnh giới Chí Nhân. Trở thành một vị Ngũ Thái khô lâu Thiên vương. Kha Kha đang ngủ khò khò ở trong Thất Nhạc Viên chớp đôi mắt mênh lung. Tiểu tử kia nhồm dậy từ dưới gốc Bàn Đào. Nó dụi dụi đôi mắt to, khẽ kêu " Y nha" vài tiếng. Rồi sau đó vui

mừng bay ra. Còn ở chỗ xa hơn, Sát Phá Lang đã phục hồi như cũ thì kêu gọi kêu đất đang chật vật chạy trốn. "Ngao ô. . . Mẹ nó long trời lở đất ." Mặt đất nứt toác, giữa vòm trời năng lượng khủng bố dao động đang tàn phá bừa bãi. Khiến hắc ở dưới khí tức mênh mông cuồn cuộn mang tính hủy diệt phải chịu khổ sở vô cùng, liền ra sức chạy trốn. Đến khi tất cả yên tĩnh trở lại, Tiêu Thần vươn vai đứng lên. Quanh thân là Ngũ Sắc Thần Quang ngút trời, hắc đã hoàn thành một lần siêu cấp Tiến Hóa, uy áp khủng bố rung động thiên địa tựa như thủy triều đang rút đi. "Đại ca người làm ra động tĩnh cũng quá lớn đi. . ." Sát Phá Lang hô to gọi nhỏ, từ xa xa phóng nhanh đến, nhưng lại tràn ngập mừng rỡ kêu: "Tiến Hóa thành Ngũ Thái Thiên vương . . . Trời ạ! Ha ha. . . Để ta xem Cự Nhân Vương kia còn dám lớn lối không biết xấu hổ đòi lấy đầu của ta làm cái bô không. . ." "Ta cho người đi thăm dò tin tức, vậy có phát hiện gì sao?" Tiêu Thần hỏi. "Rất đáng giận , cái tên Cự Nhân Vương chó chết kia là đồ cáo mượn oai hùm, quả thực uy phong quá chừng. Hắc đã thống nhất tất cả thành trì khắp xứ sở phía Đông. Thật đúng là đã tìm đầu lâu Hoàng Toàn làm bô tiểu cho thú cưng của hắc khi màn đêm buông xuống. Con mẹ nó, thật sự là đáng giận nha. Đây không phải là làm nhục hai người chúng ta sao? ! Khinh người quá đáng, hoàn toàn là nhắm vào thân phận của chúng ta." "Không tìm được đầu Hoàng sao?" Tiêu Thần là đang hỏi về Hoàng Toàn khô lâu đã lấy Thất Bảo Diệu Thụ đổi lấy thanh kiếm Thất Thái bị gãy cho hắc. Sát Phá Lang tâm tình có chút dịu đi, hắc đáp: "Lão Hoàng hơn phân nửa có lẽ xong. Đề nghị cái bô Hoàng Toàn kia có thể chính là đầu lâu lão Hoàng." Ngay cả Tiêu Thần đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân, được nghe những lời ấy mà trong lòng cũng phần nộ cực độ . Cự Nhân Vương cảnh giới Ngự Dược ngay cả là kẻ siêu cấp Tiến Hóa , nhưng có phần cũng quá mức ngạo mạn. Thế này thật sự là khinh người quá đáng! Dựa vào Quân Vương ở chỗ sâu trong đại lục sao? Ngay cả có một tên Khô Lâu thực lực cường đại cầm tứ kiếm trong tay còn quét địch thủ hộ hắc thì cũng thật sự quá kiêu ngạo . "Đại ca chúng ta hãy báo thù cho đầu lâu Hoàng a." Tâm tình Sát Phá Lang dao động rất kịch liệt, hắc cùng với đầu lâu Hoàng ở chung một thời gian rất dài, đã có giao tình rất sâu đậm. "Y nha y nha. . ." Kha Kha cũng quơ nắm tay nhỏ,

ý tứ là hiện tại phải đi tính số. Tiêu Thần đã bình tĩnh trở lại, hắn vỗ vỗ xương vai Sát Phá Lang nói: "Không cần nhiều lời, khẳng định phải loại bỏ bọn họ. Cứ chờ sau khi ta tái sinh huyết nhục rồi hãy động thủ lần nữa cũng không muộn." "Đại ca người. . . Thật có thể. . . tái sinh Huyết nhục à? !" Sát Phá Lang giữ bộ mặt khó có thể tin nổi. "Chờ một chút đi, người tiếp theo đi chú ý động thái bên ngoài." Tiêu Thần quanh thân là Ngũ Sắc Thần Quang lóng lánh, nhưng mà vẫn còn có vô tận huyết vụ đang cuộn cuộn. Có điều cũng không có chút xiu mùi máu tươi, nếu có thì chỉ là linh khí huyết tinh đang bốc lên. Sát Phá Lang đã đi xa, Kha Kha thủ hộ bên người Tiêu Thần lại bắt đầu ngủ say. Nó ôm một đồng lớn Linh Quả để rồi nhắm nháp hương vị ngọt ngào ở trong mơ. Tiêu Thần lẳng lặng ngồi xếp bằng, giống như là pho tượng đá. Hắn vẫn không nhúc nhích, phảng phất đã tồn tại từ xa xưa. Trên Ngũ Thái cốt thể đã sớm phân bố đầy mạch máu như mạng nhện. Khi hắn lẳng lặng ngồi xuống thì huyết vụ càng hóa thành một tầng có hình máu thịt đích thực đang hướng về cốt thể mà bao phủ lên. Đây là một quá trình lột xác, đây là một quá trình nhuộm lại xương cốt da thịt, đây là một quá trình hồi sinh. Hắn cứ ngồi như vậy suốt ba tháng, ở trong quá trình đó Sát Phá Lang mấy lần trở về đều chỉ có thể đứng khoanh tay. Trái lại Kha Kha không hề lo âu, ngoại trừ ngủ khò khò say sưa ra thì nó chỉ sờ mó loạn trong Thất Nhạc Viên. Lúc xem quả thông Ngũ Thái đã chín chưa, lúc sờ nhân sâm Thất Thái có thể ăn không. Mỗi ngày nó đều phải thật vui vẻ nhắm nháp vài miếng Linh Quả, thi thoảng cũng có lúc uể oải xới đất tưới nước cho cây tùng thần tuyệt phẩm. Thấy tiểu tổ tông này ngày ngày thông dong nhàn nhã, Sát Phá Lang kia càng sốt ruột, mấy lần thôi thúc hỏi Kha Kha xem đến lúc nào thì Tiêu Thần tỉnh dậy. Ngày ngày thấy Hoàng Toàn khô lâu này lượn lờ trước mắt mình, tiểu Kha Kha cũng rất bất mãn. Cuối cùng nó trực tiếp túm hắn quăng vào trong Thất Nhạc Viên, phạt hắn hỗ trợ đi nhổ cỏ tưới nước cho mấy cây Linh Căn. Sát Phá Lang lúc đầu phi thường không phục, nhưng sau khi bị Tiểu Thú dùng Thất Thái hào quang nện cho nên không còn cách nào khác đành làm theo. Có điều lúc tiến vào bên trong buồn bực nhổ cỏ thì hắn lại không thể không la hoảng lên. Trong lòng hắn còn có được không ít trí nhớ từ kiếp trước. Sau khi thấy rõ tình

huống bên trong thì không nhìn được kêu lên. Tất cả cỏ này đều là tiên thảo đó, lại muốn loại bỏ đi sao? Có làm hay không! Thật sự là phá gia tài a. Ta nhỏ, ta nhỏ! Ta ăn, ta ăn! Hẳn tựa hồ quên chính mình là thân thể khô lâu, cứ bất giác đưa tiên thảo vào trong miệng. Tiểu Thú nhìn mà có chút hãi hùng khiếp vía. Làm thế nào mà trước mặt chủ nhân hẳn lại còn có thể ăn a, lại ngay cả cỏ cũng đều ăn. Nếu như những Thánh quả tuyệt phẩm trong vườn bị hắt phát hiện, chẳng phải là ắt gặp tai ương. Tiểu tử kia với bộ mặt tràn ngập đề phòng mà giám sát nghiêm ngặt Sát Phá Lang làm việc, sợ bảo bối của mình bị ăn vụng. Đến khi Sát Phá Lang tiến vào chỗ sâu trong Thất Nhạc Viên để nhổ cỏ thì hoàn toàn há hốc mồm. Khắp vườn là Linh Túy tựa như ảo mộng, ngay cả bản thân là khô lâu mà hẳn cũng có cảm giác nhỏ nước dãi ròng ròng. Những thứ này đều là Linh Căn hiếm có trong thiên địa, rất nhiều cây đều có thể nói là tuyệt phẩm. Hẳn đột nhiên phát giác chính mình thật là ngu, trông nom thần viên đi thu thập "Cỏ đại" . "Y nha y nha. . ." Thấy bộ dáng hẳn ngây ngốc như vậy, Kha Kha càng thêm khẳng định gia hỏa này thềm thường bảo bối của nó. Nó bèn trịnh trọng cảnh cáo đó là thuộc về nó. Nhưng mà sau đó nó dùng móng vuốt nhỏ nhỏ chỉ chỉ, nói những loại cỏ thích ăn này thì tất cả đều để cho hẳn. "Ta #@@> >#. . ." Sát Phá Lang tức giận không thôi. Hẳn mỗi ngày đều phải nhổ cỏ tươi nước dưới sự giám sát của Tiểu Thú , sau khi xong chuyện liền bị Kha Kha ném ra khỏi Thất Nhạc Viên. Thời gian mỗi một ngày trôi qua, ở chỗ Tiêu Thần chỉ thấy sương mù mờ mờ lung, hào quang lóng lánh. Người ngoài đã vô phương hiểu rõ tình huống bên trong. Nhưng mà khí tức sự sống lại càng ngày càng mạnh hơn. Nó lan tràn ra trên chiến trường cổ xưa đã bị nghiền nát này. Dao động cường đại vượt qua rất xa sinh vật tầm thường, mỗi ngày một lớn mạnh, biến đổi. Chiến trường cổ xưa tĩnh lặng cũng bởi vậy mà xuất hiện sức sống. Lúc đầu, chỗ Tiêu Thần ngồi có ráng lạnh lượn lờ, vô cùng thánh khiết. Đến sau này nơi đó trở nên có linh khí sâu dày, khí tức sinh mệnh không ngừng xoay chuyển. Cho đến trôi qua năm tháng sau, chung quanh Tiêu Thần lại xuất hiện những đốm xanh loáng thoáng. Từ trong lớp đất tĩnh lặng màu nâu đỏ hoang vu nhô ra những mầm xanh, có thảm thực vật chui lên từ dưới đất ở chỗ này. Đây có thể nói là kỳ tích khó

có thể tin nổi! Từ sau ngày đó, mặt đất chung quanh Tiêu Thần không ngừng có mầm xanh phá tan lớp đất cứng rắn màu nâu đỏ mà sinh trưởng. Sau một tháng, chung quanh hắn đã có sức sống hùng hực, rất nhiều thực vật không biết tên mọc lên. Sát Phá Lang trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả Kha Kha cũng mở to mắt, không ngừng mấp máy kêu "y nha". "Y nha, làm thế nào lại chỉ có cỏ mọc, không có cây ăn quả mọc lên?" Nghe Tiểu Thú hỏi những lời này, Sát Phá Lang suýt nữa ngã dúi dụi. Ở trong mấy tháng này, Tiêu Thần đem huyết tinh Quân Vương đã được thu thập để không ngừng luyện hóa hấp thu đích thực. Hắn đang phát sinh biến hóa kinh người, huyết nhục không ngừng sinh trưởng giữa cốt thể. Đồng thời, Sinh Mệnh Nguyên Dịch luyện hóa ra từ thi thể dị tộc vương cũng sáp nhập toàn bộ vào trong thân thể của hắn. Khí tức sinh mệnh ngày này so sánh ngày khác càng mạnh. Chung quanh Tiêu Thần đã xanh um tươi tốt, chiến trường cổ xưa vốn là tĩnh lặng hoang vu lại bởi vì hắn tái sinh huyết nhục mà có được sức sống vô hạn. Đây là lực lượng hồi sinh, là sinh khí phát ra khiến thế giới tử vong cũng toả sáng. Trong vòng mấy trăm trượng có hoa thơm cỏ ngọt, sức sống dạt dào. Cuối cùng, chiến trường cổ xưa đã bị nghiền nát này còn sinh trưởng ra những cây dây leo, những gốc cây nhỏ. Sau khi đã qua bảy tháng, nơi này đã trở thành một mảnh ốc đảo nho nhỏ. Cũng là vào ngày cuối cùng của tháng thứ bảy, khí tức sinh mệnh dâng lên đến đỉnh. Tất cả thảm thực vật đều điên cuồng sinh trưởng, nơi này đã trở thành một cõi thiên đường của sự sống. "Oanh " Liền vào giờ khắc này, ở giữa ốc đảo có một sinh mệnh dao động cường đại bùng phát ra. Một luồng dao động năng lượng ngập trời vọt thẳng lên làm rung chuyển vòm trời, uy áp hào hùng bao phủ tứ phương. Một bóng người từ trong ốc đảo phóng lên cao, mái tóc đen trên đầu tung bay theo gió, đôi mắt ngời sáng phát ra thần quang chói lọi. Tiêu Thần đã tái sinh huyết nhục, lột xác thành công. Hắn sống lại đích thực! Da thịt toát ra vẻ rực rỡ sáng bóng, máu thịt sau khi tái sinh tràn ngập khí tức sinh mệnh. Hắn đã hoàn toàn chia tay với tử vong. Dao động sinh mệnh dồi dào được Tiêu Thần thu vào trong cơ thể, giờ phút này hắn tái sinh huyết nhục, tràn ngập lực lượng sự sống. Lúc này hắn mới thật sự là cường giả cảnh giới Chí Nhân, tất cả thần thông trước kia nắm

bắt sâu sắc đều đạt tới cảnh giới tối cao, mà không hề là gượng gạo có khả năng thi triển ra nữa. Đôi mắt sáng ngời ánh sáng thần thánh, mái tóc đen tung bay, Tiêu Thần bay vọt lên tới trời cao, cảm thụ được thân thể này ẩn chứa vô hạn sinh mệnh lực lượng nên không nhịn được ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng. Đây là tiếng hét đã kiềm chế nhiều năm . Nhiều năm như vậy đã qua, rốt cục có khả năng lại phát ra âm thanh đích thực. Bầu trời rung động, tứ phương run rẩy. Sát Phá Lang hoàn toàn há hốc mồm, ngỡ ngác sững sờ. Tất cả cảm giác này rất khó có thể tin nổi . Tiểu Kha Kha vui mừng ồn ào , tức thì xông lên trời cao. Tiêu Thần lập tức nở nụ cười, vượt vượt cái đầu xù lông của nó. Điều này làm cho Tiểu quỷ lập tức bất mãn phản đối. "Y nha. . ." "Lão đại người. . . Người thật sự sống lại ? !" Sát Phá Lang cảm giác như là đang nằm mơ. Hắn đã sinh tồn tại thế giới Tử Vong rất nhiều năm, lần đầu tiên gặp được thần tích trong truyền thuyết như vậy. "Sau này người cũng sẽ có cơ hội như vậy. . ." Rồi sau đó Tiêu Thần cười ra hiệu Kha Kha tạm thời rời khỏi, hắn nói: "Ta còn cần một lần lột xác, cần Long Tộc Thánh Thụ để chuẩn bị tốt." Nói tới đây, Tiêu Thần phóng lên cao, rồi sau đó tự bạo giữa trời cao vô tận. Màn sương máu phiêu bạt, lớp thịt thân thể vừa mới tái sinh không ngờ bị hắn tự hủy . "Y nha. . ." Kha Kha kêu sợ hãi, trái tim tiểu tử kia nhảy loạn thành thạch, phi thường lo lắng. Sát Phá Lang cũng là bị hăm dọa sợ mất mật, không biết vì sao hắn làm như vậy. "Đừng lo, ta đã sống lại. Hiện nay chẳng qua là hoán đổi huyết nhục mà thôi." Ngũ Thái cốt thể của Tiêu Thần đột nhiên bắt đầu sinh trưởng ra máu thịt rất nhanh, sinh mệnh dao động cường đại làm cho bầu trời đều lay động. Cho đến sau nửa canh giờ, tất cả mới hoàn toàn kết thúc, thân thể sáng bóng càng giàu có tinh thần phấn chấn cùng khí tức sinh mệnh. Rồi sau đó, Tiêu Thần vẫy tay một cái, triệu hoán Thất Thái Thánh Thụ kia của Kha Kha đến gần. Thất Thái hào quang lượn lờ, tiểu Thánh Thụ chậm rãi nhập vào trong cơ thể hắn. Thiên Âm chữ " Ông" trong Bản Nguyên Bát Âm chính là lực lượng sống hay chết. Hiện nay huyết nhục tái sinh, rốt cục hắn đã có khả năng phát huy lực lượng sự sống đến mức tận cùng , hắn không ngừng rung động âm thanh linh hồn. Như thế, lấy vô tận tinh hoa của Long Tộc Thánh Thụ để bổ sung, lấy lực lượng sự sống chữa

trị đã làm cho máu thịt tái sinh đạt tới một trạng thái hoàn mỹ . Cho đến ba ngày sau , tất cả quá trình này mới kết thúc. Tiêu Thần cảm giác cơ thể đã đạt tới trạng thái lý tưởng của hắc, lúc này mới trả tiểu Thánh Thụ lại cho Kha Kha. Tiêu Thần thực sự đang cảm giác đến giờ phút này chính mình rất cường đại. Vô thể tu đến đại thành, nắm hết sự ảo diệu của thần thông, nay đã đạt tới trạng thái đỉnh cao mạnh nhất từ khi ra đời tới nay. Đích thực sống lại , hắc tràn ngập sự tự tin cường đại. Ngay cả là gặp phải cường giả cảnh giới Chí Nhân thì đã sao? Hắc là với các vương cùng bậc cũng không sai biệt lắm . Tiêu Thần tiến vào trong Thất Nhạc Viên, tìm được ở đó một chút trang phục ngày xưa của hắc, chọn một bộ mặc ở trên người. Đến tận đây chân thân rốt cục hồi phục . Tiểu Kha Kha quay chung quanh Tiêu Thần không ngừng ồn ào, như là nói mãi không hết điều cần nói. Đây mới là Tiêu Thần nó quen thuộc, tiểu tử kia vui mừng vô cùng sung sướng. Sát Phá Lang tự nhiên cảm giác được sự cường đại của Tiêu Thần, kích động hô: "Đại ca, chúng ta đi tìm Cự Nhân Vương báo thù đi. Dám san bằng thành của chúng ta, còn muốn đem đầu lâu chúng ta đây cho thú cưng của hắc ị khi màn đêm buông xuống. Lại còn lão Hoàng đáng thương . . . Gì nhần được chứ cái này không thể nhần!" Tiêu Thần đặt Kha Kha ở đầu vai của chính mình. Rồi sau đó xuất ra một đạo hào quang cuốn Sát Phá Lang lên trời cao, hắc nói: "Đi, đi Cự Nhân Thành." Bát Tướng Thế Giới hiện ra, Tiêu Thần thông dong cất bước ở trên không trung. So sánh dùng phép rút đất còn nhanh chóng hơn. Khi đi qua tám thế giới, tốc độ đạt tới cực hạn, vượt qua tốc độ thuận di. Cũng không có tổn hao nhiều thời gian, Cự Nhân Thành ở cách xa vạn dặm cũng đã xuất hiện ở phía trước. "Ầm ầm ầm " Tiêu Thần lấy đại thần thông nhổ lên một quả núi cao hai ngàn thước. Hắc lấy một tay giơ lên, rồi sau đó dùng lực mãnh liệt nhắm hướng Cự Nhân Thành ở phía trước nện tới. Sát Phá Lang nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được tất cả những gì chứng kiến. Chỉ một kích liền muốn hủy diệt một tòa cự thành a.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 408 : Thông Thiên giáo chủ?

Khí thể bạt sơn có một không hai , giờ phút này đó là khắc họa chân thật về Tiêu Thần. Hắc nhố quả núi cao hai ngàn thước, một tay nâng lên, hướng về tòa thành cực lớn ở phía trước nện xuống. Quả núi cao hai ngàn thước toàn thân màu nâu đỏ, ở trên bầu trời chiếm cứ một vùng khá rộng phủ xuống mặt đất bên dưới một bóng râm lớn. Nó giống như một ngôi sao băng khổng lồ cắt ngang bầu trời , mang theo dao động ngập trời mà điên cuồng nện xuống. Quả núi lớn còn chưa đích thực nện vào Cự Nhân Thành thì mặt đất liền đã chấn động, dao động năng lượng khủng bố khiến cho bề mặt vắng tung tóe, nứt ra từng cái rãnh thật lớn. Không ít đất đá bay loạn lên trên không trung. "Oanh " Quả núi lớn cao hai ngàn thước với khí thể không thể ngăn cản rớt xuống. Khi nện ở trên mặt đất thì trong nháy mắt liền trùm kín Cự Nhân Thành ở phía dưới. Nó phát ra một dao động năng lượng ngập trời , hào quang chói mắt quét tận đến chân trời. Phía trước hoàn toàn bị hào quang sáng lạn bao phủ , cơn sóng mãnh liệt mênh mông nuốt trời, mặt đất nứt vụn. Khắp xứ sở đều phảng phất sắp hoàn toàn sụp đổ và hủy diệt. Lực lượng dời núi lấp biển mãnh liệt mênh mông lan tỏa khắp bốn phương tám hướng. Những nơi đi qua nó hủy diệt tất cả những gì ngăn cản. Vị trí nguyên là Cự Nhân Thành đã trở thành một bình nguyên bị hủy diệt, từng đạo ánh sáng lóng lánh chói mắt không ngừng phát ra từ nơi đó cứ thế mênh mông cuồn cuộn lan đi khắp tứ phương. Ngay cả đứng thật xa ngắm nhìn cũng làm cho người ta sợ hãi không thôi. Mặt đất hoàn toàn nứt toác, nó lan tràn về hướng phương xa tạo ra vô số khe lớn khủng bố. Sát Phá Lang trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ không lời nào để nói, quả thực không thể tin được tất cả ở trước mắt. Tòa thành hùng vĩ nhất ở xứ sở phía Đông bên ngoài Đại lục không ngờ bị hủy diệt chỉ trong phút chốc. Lực lượng đến đường này làm cho hắn cảm giác kinh hãi. Đến khi tất cả yên

tĩnh trở lại thì Cự Nhân Thành đã trở thành lịch sử, hoàn toàn biến mất không thấy. Nơi đó vền vện lưu lại một góc phế tích, cùng với một hồ trũng cực lớn. Thực lực của cảnh giới Chí Nhân thật sự đáng sợ. Chỉ vung tay lên liền hoàn toàn xóa sổ Cự Nhân Thành khỏi mặt đất đã làm Sát Phá Lang không thể không kính sợ. "Là ai? !" Vài bóng hình từ trong phế tích phóng lên cao. Ba đại vương giả ở xứ sở phía Đông là Cự Nhân Vương, Bách Chiến Vương, Thú Vương đều ở cả chỗ này. Chúng xông lên trời cao. Ngoài ra. Còn có một khối Bạch Cốt khô lâu lưng đeo bốn thanh hung kiếm. Hắn điềm tĩnh trông hơi đáng sợ đứng trong phế tích mà không hề động đậy. "Lão Hoàng. . . Thực sự đã bị tên Cự Nhân Vương chó chết kia giết rồi!" Sát Phá Lang phi thường phẫn nộ. Bởi vì hắn thấy Cự Nhân Vương huy động trong tay đoạn kiếm Thất Thái đã gãy. Cái đó vốn là thuộc về lão Hoàng. "Sát Phá Lang, ta đang muốn người. Đầu lâu của người ta đã sớm dự định làm bô cho thú cưng của ta khi màn đêm buông xuống. . . " Nhưng đến khi thấy Tiêu Thần thì vẻ mặt Cự Nhân Vương rõ ràng hơi khựng lại, hắn cả kinh nói: "Thần Tộc. . ." Tiêu Thần ở trên không trung đi bước một về phía trước. Mái tóc đen như mực, ánh mắt trong veo. Quanh thân mặc dù không có dao động năng lượng cường đại nhưng mà hắn phát ra loại khí thể dường này , thật sự khiến người ta run sợ. "Các người đã giết lão Hoàng, đem Hoàng Toàn đầu lâu của hắn làm thành cái bô?" Tiêu Thần mặc dù không nói gì, nhưng Sát Phá Lang đã không nhịn được nên muốn xác định lại một phen. "Không sai." Cự Nhân Vương nhanh chóng liền trấn tĩnh lại. Mặc dù hắn đã nhìn ra vị Thần Tộc có máu có thịt này có ý định xấu, nhưng việc đã đến nước này thì đã sớm không đường rút lui. Và lại còn có Bạch Cốt khô lâu cường đại lưng đeo bốn thanh hung kiếm kia ở chỗ này, nên hắn thật sự cũng không sợ hãi. "Vậy các người đều đi tìm chết đi!" Sát Phá Lang phẫn nộ, dao động tinh thần phi thường kịch liệt. "Kẻ chết? Ta xem ra là người." Cự Nhân Vương tràn ngập vẻ khinh thường. Có Đại tướng thuộc hạ Quân Vương làm hậu thuẫn, hắn còn có gì đáng sợ? Ngay cả Sát Phá Lang có Thần Tộc làm hậu thuẫn thì cũng không cần kiêng nể. Tiêu Thần từ đầu đến cuối không nói chuyện, nhưng là giờ phút này lại lấy hành động thực tế để đáp lại. Hắn đi một bước ngàn trượng, trong nháy mắt

đã đến gần bọn họ, rồi một chưởng vỗ lại đây. Cự Nhân Vương kinh hãi, trực tiếp bay trốn đi về hướng Bạch Cốt khô lâu đứng ở trên mặt đất. Bách Chiến Vương là kẻ đứng mũi chịu sào, khó có thể tránh né nên trực tiếp đánh ra thần thông chống lại. Ma Vân quay cuồng, ngàn vạn trảo bạch cốt vươn ra từ trong sương đen định chụp vào Tiêu Thần. Nhưng mà đối mặt tu giả cường đại cấp bậc cảnh giới Chí Nhân thì tất cả đều là phí công. Bàn tay như ngọc kia của Tiêu Thần trực tiếp chấn vỡ Ma Vân, tất cả bạch cốt trảo bị nát bấy. Cuối cùng, bàn tay tràn ngập lực lượng ma tính kia lại còn trực tiếp đánh xuyên qua hư không, vỗ vào trên người Bách Chiến Vương. Không một tiếng động, Bách Chiến Vương tan thành tro bụi! Đây là một kết quả phi thường đáng sợ, một lần đối mặt liền dễ dàng một vị trong tam đại đầu sỏ ở xứ sở phía Đông Đồng thời lúc đó, Tiêu Thần đứng thẳng không hề động đậy ở trên không trung, nhưng tay trái cũng đã lộ ra. Như là có thần thông vô cùng tận, bàn tay sáng bóng như ngọc hóa thành to bằng quả núi cao rồi nhanh chóng chụp vào Thú Vương đang bay trốn đi. Không trung bị nghiền nát, không ngờ bàn tay khổng lồ đã ôm lấy Thú Vương, ở trên bầu trời dùng lực xiết một cái. Tiếng xương cốt vỡ vụn phát ra nghe cực kì chói tai. Thú Vương phát ra dao động thần thức tràn ngập sợ hãi, nhưng chỉ vền vền giằng co trong nháy mắt, hẵn liền lại đã không còn một tiếng động. Thú Vương bị bàn tay khổng lồ bóp vụn trên bầu trời, hóa thành một đám cốt phấn rồi sau đó rơi lả tả xuống. Kết quả thực là chấn động, Sát Phá Lang hoàn toàn há hốc mồm. Còn Cự Nhân Vương thuận lợi chạy trốn tới mặt đất thì đang sợ run. Định thủ bọc này thật sự là đáng sợ, nếu như Bạch Cốt khô lâu lưng đeo tứ kiếm bên cạnh hẵn kia vô phương ngăn cản, như vậy hôm nay hẵn chắc chắn hình thần câu diệt. Tiêu Thần hạ xuống, đứng thẳng trong phế tích đối mặt Bạch Cốt khô lâu mà hỏi: "Thông Thiên giáo chủ?" Bạch Cốt khô lâu như giống như đã hoá đá. Hẵn đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, chỉ truyền ra dao động tinh thần đáp: "Trần quy trần, thổ quy thổ, Thông Thiên giáo chủ đã chết, ta không phải hẵn." Trong lòng Tiêu Thần lập tức trầm xuống, không phải hẵn thì làm thế nào có thể biết đến cái tên này. Hẵn nhìn Bạch Cốt khô lâu, nói: "Số mệnh phải đánh một trận đã không cách nào tránh khỏi." "Leng keng " Bốn thanh hung

kiếm Bạch Cốt khô lâu đeo trên lưng phóng lên cao, xuất ra hào quang chói mắt. Chúng chia làm tứ phương, tiếp theo trận đồ hiện lên treo ở không trung phía trên đỉnh đầu Bạch Cốt khô lâu. Nó xoay tròn xuất ra những trận hào quang hỗn độn. Tru Tiên tứ kiếm cùng hiện. Như vậy tất cả cùng tham gia! "Y nha. . ." Kha Kha năm đó đã thấy tận mắt Thông Thiên giáo chủ đáng sợ tới cỡ nào. Trên đỉnh đầu có trận đồ, chia ra tứ kiếm là đủ ngạo mạn nhìn khắp hướng, ngay cả là trong Bán Tổ cũng ít có địch thủ. Tiểu tử kia liền chạy đến, lấy Thất Nhạc Viên trợ trận. "Không sao." Tiêu Thần ra hiệu Kha Kha cùng Sát Phá Lang lui về phía sau, một mình đối diện Bạch Cốt khô lâu này. Sau khi huyết nhục trọng sanh, hắn không sợ cường địch. Đại chiến bộc phát! Đây là một trận đại chiến táng đờm kinh hồn nhất mà Tiêu Thần trải qua tại Tử Giả Thế Giới. Bạch Cốt khô lâu hùng mạnh, vượt xa Hỏa Chung sinh vật cảnh giới Ngư Dược. Hắn đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân, cùng bậc với Ngũ Thái khô lâu siêu cấp Tiến Hóa. Ngoài ra còn nắm trong tay Tru Tiên Trận Đồ cùng tứ kiếm, chiến lực cường đại làm cho người ta sợ hãi. Tru Tiên Trận được xưng là một trong ngũ đại sát trận mạnh nhất Trường Sinh Giới từ trước tới nay, uy lực có thể nghĩ. Ngay cả sau khi trải qua đại kiếp nguy thần, trận đồ cùng hung kiếm đã không còn uy lực mạnh mẽ năm đó, nhưng vẫn cực kỳ khủng bố, đủ sức hủy thiên diệt địa. Đối mặt sát trận vang danh nghìn đời, Tiêu Thần cũng không dám sơ hở. Tay phải cầm Chiến Kiếm, tay trái cầm Long Tộc Thánh Thụ để đại chiến với Bạch Cốt khô lâu. Đây là một cuộc đại chiến kịch liệt nhất trong mấy trăm năm qua ở xứ sở bên ngoài đại lục. Tru Tiên Trận chậm rãi xoay tròn trên đỉnh đầu Đồ Bạch Cốt khô lâu, sương mù hỗn độn mênh mông tràn ngập ra. Tứ kiếm Tru Tiên, Lục Tiên, Hâm Tiên, Tuyết Tiên thì phân ra trấn giữ tứ phương. Chúng phát ra từng đạo hào quang đáng sợ quét ngang tứ phương. Chiến Kiếm trong tay Tiêu Thần cũng bắn ra từng đạo kiếm mang ngút trời, Long Tộc Thánh Thụ càng là phát ra vô tận ráng lạnh hào quang. Những chùm tia sáng rực rỡ chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời. Đây là một cuộc quyết đấu đỉnh cao ở xứ sở bên ngoài của đại lục Tử Vong. Kiếm quang lấp lánh xé rách thiên địa, hào quang ráng lạnh chiếu sáng khắp xứ sở phía Đông. Dao động năng lượng cường đại quét khắp tứ

phương, ngàn vạn Hỏa Chung sinh vật nơm nớp lo sợ đều quay về phương hướng này dập đầu quỳ lạy. Bạch Cốt khô lâu thông dong mà lại diễm tĩnh. Hắn đánh cho mặt đất liên tục nứt ra rồi sau đó bay lên bầu trời. Trên đầu là trận đồ sương mù mông lung, tứ phương có hung kiếm lúc co lúc giãn. Hỗn Độn kiếm quang nghiền nát vạn vật, không thể ngăn cản. Ngay cả tám mươi một đạo Thất Thái hào quang của Long Tộc Thánh Thụ cũng bị phá vỡ. Nhưng mà, Long Tộc Thánh Thụ cao bằng bàn tay phảng phất có được vô cùng vô tận năng lượng. Nó xuất ra từng đạo hào quang ráng lạnh, liên tục không ngừng làm cho bầu trời âm u của thế giới Tử Vong đều nhiễm một sắc thái tuyệt đẹp. Trận đại chiến trời long đất lở này giằng co suốt một ngày một đêm, Tiêu Thần cùng Bạch Cốt khô lâu liên tục chiến đấu ở các chiến trường hơn ngàn dặm. Hai đại cường giả tựa hồ có lực lượng vô tận nên điên cuồng đánh mãi không thôi, dọc đường tổng cộng đã hủy diệt ba tòa thành trì. "Keng " Tiêu Thần huy động Long Tộc Thánh Thụ, rốt cục đánh bay một thanh hung kiếm, phá vỡ một góc mà vào trong Tru Tiên Trận. Chiến Kiếm trong tay chém xéo vào trận đồ đang phát ra khí tức hỗn độn. "Xèo xèo " Kiếm Lục Tiên bị đánh bay lại quay ngược trở về. Ba thanh hung kiếm khác cũng quét đến kiếm khí mang tính hủy diệt. Nhưng mà thật vất vả mới xé rách một góc trận, làm sao mà Tiêu Thần có thể chịu lùi bước, hắn xông thẳng đến định lấy Tru Tiên Trận Đồ. Bạch Cốt khô lâu khẽ múa cốt chưởng, hư không đều vạn vạn làm cho không gian hỗn loạn. Hắn sử dụng trận đồ né qua một kiếp. Xoẹt xoẹt xoẹt Thất Thái hào quang quét ngang ra, cuốn lấy bốn thanh hung kiếm. Trong lúc nhất thời, Tiêu Thần rung động Bản Nguyên Thiên Âm. Hắn ở bên trong Tru Tiên Trận công kích Bạch Cốt khô lâu từ khoảng cách gần. Thiên Âm chữ " Ông" rung động thiên địa, lực lượng tử tính giữa sống hay chết phô thiên cái địa lan ra. Long Tộc Thánh Thụ xuất ra Thất Thái hào quang nhất thời ngăn chặn bốn thanh hung kiếm. Thiên Âm khủng bố như thế phát ra trong một khoảng cách gần làm cho Bạch Cốt khô lâu lâm vào hiểm cảnh. "Phong!" Trong thời khắc nguy cấp, Bạch Cốt khô lâu lấy xuống trận đồ trôi nổi trên bầu trời để chắn trước người. Đồng thời từ đôi mắt bắn ra hai đạo ánh sáng mang tính hủy diệt. Không ngờ nó không để ý cự ly không gian, cứ đem lực

lượng mang tính hủy diệt trực tiếp tác động trên thân thể Tiêu Thần. Tiêu Thần vội vàng rung động lực lượng chữ sinh trong Thiên Âm chữ " Ông" , hóa giải mối nguy mang tính hủy diệt. "Đi!" Trong lúc nhất thời, Tiêu Thần phát huy ra Thất Thái Thánh Thụ làm cứng đờ trận đồ kia, hai người dính chắc vào nhau tại cùng một chỗ. Trận đồ bị cứng đờ làm Tru Tiên Trận cũng không cách nào vận chuyển, bốn thanh Chiến Kiếm không còn có hung ác điên cuồng như vừa rồi. Sát trận bị phá, Tiêu Thần tự nhiên buông tay chân ra để đại chiến. Nghịch Long Thất Bộ, Tứ Đại Tán Thủ, Thiên Âm chữ " Ông" đều xuất hiện, hấn đại chiến Bạch Cốt khô lâu. Đây là đối thủ mạnh nhất mà Tiêu Thần gặp phải tại Tử Giả Thế Giới. Bạch Cốt khô lâu tinh thông rất nhiều thần kỹ, lại phải trải qua suốt hơn nửa ngày kịch chiến thì Tiêu Thần mới đánh bay tứ kiếm. Hai đại cường giả dùng cánh tay để trần quyết đấu, cùng thi triển thần thông chiến kỹ. Cuối cùng, Nghịch Loạn Thức, Trấn Ma Thức, Băng Liệt Thức, Lục Thần Thức của Tứ Đại Tán Thủ đều xuất hiện. Chúng hợp lại làm một, trên bầu trời hiện ra một mảnh thế giới hư ảo , trong đó phảng phất có vài chiếc thần bia rớt xuống. Mặc dù là hư ảnh, nhưng mà khí tức hào hùng kia vẫn làm cho linh hồn người ta run rẩy. Dưới một kích này, mặt đất nứt toác, toàn thân xương cốt của Bạch Cốt khô lâu cũng bị đánh nát nhiều chỗ. Đây là một trận đại chiến gian khổ , là trận đánh đỉnh cao của Tiêu Thần tại Tử Giả Thế Giới. "Người rốt cuộc không phải là Thông Thiên giáo chủ?" Đối mặt Bạch Cốt khô lâu đã nát bấy hơn phân nửa , Tiêu Thần không nhịn được lại hỏi một lần nữa. Bởi vì giờ phút này hắn có chút không tin tưởng . "Vậy thì sao, không phải vậy thì sao, tất cả cuối cùng cũng hóa về Hoàng Thổ (đất đen)." Bạch Cốt khô lâu ngay cả là sắp sửa bị hủy diệt cũng cực kỳ điềm tĩnh. Hắn ngoái nhìn về chỗ sâu nhất đại lục rồi nói: "Trên thế giới này vốn đã không có Thông Thiên giáo chủ nào. Đó chỉ là kết quả kết hợp trong tâm niệm chúng sinh ở nhân gian về hình bóng một thủ hạ bên dưới Quân Vương ở chỗ sâu trong đại lục." "Người đang nói cái gì?" Tiêu Thần dừng lại nhìn hắn. "Người muốn biết nhiều hơn nữa sao, ta chờ người tại Thái Cổ ma thành ở chỗ sâu trong Tử Vong đại lục." Bóng hình của Bạch Cốt khô lâu lại bắt đầu hư ảo, mà Tru Tiên Trận Đồ cùng bốn thanh hung kiếm kia cũng từ thực hóa hư. Tiêu

Thần mặc dù phản ứng thần tốc, lấy Bát Tướng Thế Giới bao phủ xuống, nhưng cuối cùng không thể ngăn cản Bạch Cốt khô lâu biến mất.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 411 : Sờn gai ốc

Thử hỏi, di hài ở chỗ sâu trong lòng đất khi còn sống là tồn tại viễn siêu Quân Vương sẽ có uy thế như thế nào? Xương cột sống bị tể luyện thành Cốt Tinh cho hai giới thông nhau, đầu lâu thì hóa thành chiếc thuyền đen nhánh như quả núi cao trôi giạt ở trên đại dương vàng đục khủng bố , có thể nói là kinh động thế gian. Thiên sứ chiến tướng Kỳ Đức tiến vào trong không trung đại dương vàng đục, lập tức cảm giác được một cỗ khí tức có tính hủy diệt. Chiếc đầu lâu khổng lồ toàn thân đen nhánh ở phía trước kia tỏa ra sát khí ngút trời đang chậm rãi trôi giạt trên mặt biển , nó có lực uy hiếp khó có thể tưởng tượng. Xoẹt xoẹt xoẹt Bóng người liên tục chớp động, Ngũ Thái Thiên Sứ Vương cùng toàn bộ chiến tướng thuộc hạ của mình đã thông qua tấm gương Mặc Ngọc như cánh cửa không gian, tiến vào đến một phiên thời không khác. "Chúng ta đã ra khỏi thế giới Tử Vong?" "Trời ạ, chúng ta đi tới một mảnh thiên địa mới!" "Truyền thuyết là thật sự, trong Tử Vong đại lục có thông đạo đi thông tân thế giới, nay bị chúng ta phát hiện ." . . . Đám Thiên Sứ chiến tướng đều hoan hô, thế giới mới lạ đích thị luôn tràn ngập hy vọng. Thế giới tràn ngập ánh sáng rực rỡ này so sánh với Tử Vong đại lục thì xinh đẹp hơn nhiều lắm. "Đó là Cấm Kỵ Chi Hải của Trường Sinh Giới . . ." Tiêu Thần giải thích cho cường giả Thần Tộc. Lý Mục cùng Triệu Anh thu lại vẻ mặt kinh ngạc. Mang theo hơn mười vị cường giả Thần Tộc cùng Tiêu Thần đồng thời tiến vào trong không trung đại dương vàng đục kia. "Y nha y nha. . ." Kha Kha là hưng phấn nhất. Đối với đại dương vàng đục này thì nó đâu phải xa lạ. Biển khơi giống như lò dung dịch sắt vàng đục, tựa hồ phi thường sền sệt cùng trầm trọng. Ngẫu nhiên lại nổi lên cuồn cuộn những cơn sóng biển mang đến cho

người ta khí tức có tính hủy diệt. Tựa hồ như nó ẩn chứa lực lượng khó có thể tưởng tượng. Hiện nay, Long Đảo đã sớm giải phong ấn rồi giáng xuống Nhân Gian Giới. Mà Cấm Kỵ Chi Hải lại từ ngày đó trở thành biển u linh. Trong khu vực ngàn dặm đại dương vàng đục không ngừng di chuyển giữa mênh mông đại dương. Từ một chỗ này đến một chỗ khác, giống như là một chiếc chiến hạm to lớn vĩnh viễn không chìm nổi. Màu vàng đục của Cấm Kỵ Chi Hải cùng màu xanh lam của đại dương mênh mông không thể hòa trộn. Nước trong Cấm Hải cuối cùng đã ngưng kết thành một dạng chính thể mà không tiêu tan. Hiện nay, Cấm Kỵ Chi Hải đã không còn đáng sợ giống như trước đây vậy, không hủy diệt tất cả sinh linh tiến vào giữa nó. Mọi người mặc dù cảm giác được khí tức tính hủy diệt chất chứa trong đại dương vàng đục. Nhưng cũng không phải gánh chịu bất cứ công kích gì.

"Vị Quân Vương đang ngủ say kia chẳng lẽ ở trong chiếc đầu lâu khổng lồ đó?" Ngũ Thái Thiên Sứ Vương lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, hần nhìn chiếc đầu lâu cực lớn kia mà trong lòng bốn bề sóng dậy. Tồn tại vượt qua Quân Vương ngay cả khi đã bỏ mạng thì e rằng trong đầu lâu của hần cũng ẩn tinh khí chứa khó có thể tưởng tượng. Mà một vị Quân Vương khác nếu phát hiện ra cốt thể của hần, hần là từ sự khủng bố trong đầu lâu đang ngủ say sẽ có thu hoạch khó có thể tưởng tượng. Lý Mục lão nhân vốn thấy nhiều biết rộng, với thần sắc nặng nề chưa từng có giống như hôm nay nhìn mãi chiếc đầu lâu đen nhánh như quả núi cao mà nói: "Nếu là tồn tại cao hơn Quân Vương, chỉ sợ hơn xa những điều đơn giản mà chúng ta có thể tưởng tượng như vậy." Thần Tộc lão nhân Triệu Anh gật đầu, đạo: "Chúng ta nghĩ ai vào trước là chủ, cứ cho là một vị Quân Vương nào đó từng phát hiện ra khối xương cốt này, rồi bị ngủ say trong chiếc đầu lâu khổng lồ kia. Nhưng mà ai dám cam đoan trong chiếc đầu lâu cực lớn đó không phải là thần hồn của vị vô thượng tồn tại vượt qua Quân Vương năm đó đang ngủ say đây?" Tất cả mọi người ngạc nhiên, suy luận phi thường có khả năng thành lập, trong lòng mỗi người đều bồn chồn. Vị chiến tướng vốn đã tạo uy tín cao nhất trong mười ba thiên sứ của Thiên Sứ Vương thấy hần trầm tư liền đưa mắt, một người thiên sứ chiến tướng trong đó bước ra nói: "Vương thượng, thuộc hạ xin đi dò thám." Ngũ Thái Thiên Sứ Vương lạng lẽ gật

đầu. Dưới cái nhìn của mọi người, tên thiên sứ chiến tướng kia bay về hướng thuyền Quân Vương, rồi tịnh không có chút nào chuyện ngoài ý muốn đã bình an đáp xuống trên thuyền. Đối với điều này, trong lòng Tiêu Thần đã biết. Mọi người căng thẳng nhìn chăm chú vào tất cả mọi thứ, thiên sứ chiến tướng cẩn thận và dè dặt đi về hướng khoang thuyền, đương nhiên từ khoang thuyền tự nhiên là muốn đi vào trong đầu lâu khổng lồ kia. Thiên sứ chiến tướng mặc dù trung thành và tận tâm, nhưng vẫn cực độ căng thẳng cùng sợ hãi. Đến khi sắp phải đi vào bên trong đầu lâu to như quả núi cao thì cốt thể trắng như tuyết của hắn thậm chí run rẩy một phen. Mọi người thấy được hắn từ từ hạ xuống. Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người thấy hắn bỗng biến mất trong khoảnh khắc, một cái xương cánh tay trắng hếu khua loạn ra bên ngoài, gãy dựa, nhưng chỉ vền vện trong nháy mắt liền hoàn toàn chìm xuống. Giống như là khi câu cá, lúc con cá lớn ăn mồi thì dây câu giật mạnh rồi chìm chìm. Không hề có dấu hiệu, thiên sứ chiến tướng cũng không hề phát ra một chút dao động tinh thần nào. Vền vện chỉ sợ hãi vung xương cánh tay một cái rồi liền hoàn toàn biến mất. Tất cả mọi người trong lòng đều lạnh buốt, mỗi một người đều cảm giác thấy lạnh cả người. Một vị thiên sứ chiến tướng cường đại chỉ cách cảnh giới Ngự Được có một bước chân mà cứ như vậy bị nuốt sống không một tiếng động. Chiếc đầu lâu đen nhánh to như quả núi cao chậm rãi trôi dạt trong đại dương màu vàng đục. Nó mang cho người ta cảm giác bị đè nén nặng nề. Trong lòng Tiêu Thần ít nhiều đã biết. Hồi đó Xi Vương, Lão Tử, Phật Đà đều đã từng đi trên chiếc thuyền Quân Vương này, nhưng không ai tiến vào bên trong đi tìm tòi nghiên cứu, rất hiển nhiên bọn họ cũng có hiểu biết nhất định đối với chiếc thuyền này, không muốn dễ dàng trêu chọc lực lượng thần bí bên trong. Chỉ sợ với những người trước mắt này, nếu muốn muốn đi vào bên trong thuyền Quân Vương thì tất nhiên phải nỗ lực trả giá nặng nề, mất nhiều hơn được. Ngũ Thái Thiên Sứ Vương lại vẫy tay lần nữa. Lại có hai tên thiên sứ chiến tướng bay lên thuyền Quân Vương, trước sau đi về hướng bên trong đầu lâu. "A. . ." Vị thiên sứ chiến tướng thứ nhất không một tiếng động hạ xuống đi vào. Thiên sứ chiến tướng theo sát tại phía sau hắn thì phát ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó gấp rút truy đuổi mà rơi xuống bên

trong đầu lâu. Tựa hồ hắc giầy dựa kịch liệt, trong khoảnh khắc biến mất thì xương cánh tay vung lên mãnh liệt. Đối với điều này, tất cả mọi người trầm lặng. Chỉ có Tiểu Thú Kha Kha trợn tròn một đôi mắt to, cẩn thận và dè dặt nhìn chăm chú thuyền Quân Vương. Tiêu Thần bỗng nhiên nhớ ra, chỉ sợ Tiểu quỷ ít nhiều hiểu rõ một chút. Ngày đó, khi hắn mang theo Kha Kha cùng Tiểu Quật Long rời khỏi Long Đảo thì đã cưỡi thuyền Quân Vương này. Lúc đó Kha Kha, so sánh hiện tại còn nghịch ngợm hơn nhiều, đã chạy loạn nghịch loạn trên thuyền Quân Vương. Đã từng có một lần vào đêm khuya, nó thử nghiệm chui vào bên trong cốt thuyền để tìm kiếm, kết quả bị hăm dọa sợ mất mật, từ đó cũng không dám tùy tiện quấy rối ở trên thuyền nữa. Thấy Tiêu Thần nhìn sang, Tiểu Thú tựa hồ cũng nhớ lại cảnh năm đó chính mình gặp khi làm loạn. Nó thở hốn hển quơ quơ cái móng vuốt nho nhỏ về hướng thuyền Quân Vương. "Năm đó người rút cuộc nhìn thấy gì?" Tiêu Thần bí mật truyền âm hỏi. "Y nha, không thấy được cái gì, bởi vì. . . Ta chưa tiến vào." Tiểu Thú lộ ra vẻ ngượng nghịu hiếm có rồi đáp: "Bên trong có thứ nội tạng không sạch sẽ gì đó làm ta sợ. . ." Đây là một lần kinh sợ hiếm có của Tiểu Thú làm gì ở đâu cũng thuận lợi đã phải trải qua. "Y nha y nha. . ." Thấy Tiêu Thần đang cười vui vẻ nhìn nó, Tiểu Thú thở hốn hển quơ quơ nắm tay nhỏ, rồi sau đó không ngờ bay về hướng thuyền Quân Vương. Lập tức dọa Tiêu Thần một cú sốc, sợ tiểu tử kia làm xằng bậy. Xoẹt Khi tới gần thuyền Quân Vương thì Kha Kha mở ra thiên địa của mình ra. Tiểu tử kia dựa vào cái này nên thật ra cũng không sợ điều gì, xem ra nó cũng rất cẩn thận. Tiêu Thần theo vào bên trong thiên địa. Tất cả cường giả Thần Tộc cũng đều bay tới, lão nhân Lý Mục cùng Triệu Anh từ trong miệng Tiêu Thần vốn đã biết được sự thần bí cùng cường đại của Thất Nhạc Viên, bởi vậy không hề do dự đi vào theo. Ngoài dự tính, Ngũ Thái Thiên Sư Vương không lựa chọn cách đứng xem mà cũng theo lại đây, các thiên sứ chiến tướng cùng với Hỏa Chung sinh vật đến từ xứ sở phía Đông cuối cùng đi vào theo. Kha Kha ôm Thất Nhạc Viên, nhắm hướng bên trong đầu lâu đen nhánh hạ xuống. Vừa mới tiếp cận, ngay cả là đang ở bên trong Thất Nhạc Viên thì tất cả mọi người cũng cảm giác được một sự âm u ớn lạnh, trái tim mọi người đều liên tục giật thon thót. Đây là chuyện chưa

từng có, không ngờ có thứ có khả năng ảnh hưởng yếu ớt đến sự bình yên bên trong Thất Nhạc Viên, lập tức khiến cho Tiểu Thú cũng căng thẳng một hồi. Nhưng mà trừ cái đó ra thì cũng không phát sinh điều gì, mọi người đã chìm vào đến bên trong đầu lâu khổng lồ. Thất Nhạc Viên mở rộng ra hết mức, mọi người có khả năng nhìn rõ ràng tất cả mọi thứ bên ngoài. Bên trong đầu lâu to lớn như quả núi cao là một chốn hắc ám cùng âm u lạnh lẽo. Khí tức lạnh lạnh làm ngay bên trong Thất Nhạc Viên cũng đều cảm nhận được, hiển nhiên nơi này là một vùng đất đại nguy hiểm cực kỳ chẳng lành. Tiểu Thú Kha Kha lộ ra thần sắc căng thẳng hiểm có, nó dựa vào bên người Tiêu Thần, hàng lông mi thật dài không ngừng chớp chớp, dè dặt nhìn ra tất cả bên ngoài. Mọi người đều có thực lực phi phàm, hắc ám cũng không thể ngăn cản tầm nhìn của bọn họ. Ánh mắt tâm linh chính là thần niệm kéo dài ra nên tình huống bên trong thuyền được cảm ứng rõ ràng. Dưới cái nhìn của Thiên Nhân Thông quét qua, hắc ám cũng sáng như ban ngày vậy. Nơi này phảng phất là một mảnh thiên địa của Tự Thành Thiên Địa. Cái gì cũng không có, là một cõi Hư Vô. Rất khó tưởng tượng, ba tên thiên sứ chiến tướng đã biến mất đến tột cùng gặp phải nguy hiểm gì. "Đi ra xem một chút." Sát Phá Lang hạ mệnh lệnh cho một Hỏa Chúng sinh vật đến từ xứ sở phía Đông. Luôn để cho Ngũ Thái Thiên Sứ Vương lấy chiến tướng thủ hạ làm vật hi sinh thì không tốt lắm. Tên Hỏa Chúng sinh vật kia bị mệnh lệnh cũng kiên cường, những chuyện sinh tử tại thế giới Tử Giả đã chứng kiến khá nhiều. Nó cũng không e ngại quá phận, trực tiếp bước ra khỏi Thất Nhạc Viên tiến vào trong hư không. Nhưng liền lúc này có chuyện đáng sợ xảy ra. Không một tiếng động, hắc ở trên không trung bị tan thành tro bụi, phảng phất bên ngoài có lực lượng khủng bố khó có thể chống lại. Tất cả mọi người ngạc nhiên thất sắc. Tiêu Thần càng là nhú mày, một Hỏa Chúng sinh vật cường đại chỉ còn cách cảnh giới Ngư Dược chưa quá một lần ranh, vậy mà không ngờ biến mất trong nháy mắt. Có thể nghĩ bên trong đầu lâu có lực lượng mang tính hủy diệt đáng sợ ra sao. Vài tên thiên sứ chiến tướng vội vàng rút cốt đao cùng cốt kiếm ra, đứng ở lối ra của Thất Nhạc Viên rồi thò Thái Toản đao kiếm so với cốt thể của bọn hắn còn cứng rắn hơn đi ra ngoài để dò xét. Vẫn là không một tiếng động, tất cả

đao kiếm trong nháy mắt nát bấy, hóa thành Hư Vô. Không ai còn dám tùy tiện thử nghiệm, bên trong đầu lâu khổng lồ có lực lượng mang tính hủy diệt vô phương tưởng tượng. Ngũ Thái Thiên Sứ Vương thấy rõ ràng tình thế trước mắt, nhưng cũng không hề có vẻ mất nhuệ khí. Hắn nói: "Bất kể là có Quân Vương ngủ say ở đây hay là thần hồn của Tồn Tại cao hơn Quân Vương yên giấc ở chỗ này, chúng ta cũng không có bất cứ hy vọng thành công gì." "Nhìn xem có rốt cuộc là có cái gì." Tiêu Thần không có ý lựa chọn rút đi, bởi ở trong Thất Nhạc Viên bọn họ tạm thời là an toàn. Hư Vô tuyệt đối, bên trong đầu lâu vô cùng trống trải, phẳng phất như nó nối thông với một thế giới khác, hoàn toàn Hư Vô, cái gì cũng không có. "Đó là. . ." Đúng lúc này, Thần Tộc lão nhân Lý Mục về mặt vô cùng chăm chú nhìn về phía trước. Mọi người nghe vậy thì tất cả đều quay sang hướng đó để nhìn. Tiểu Thú Kha Kha càng ôm Thất Nhạc Viên lập tức đi tới. Ở chính giữa bên trong đầu lâu, trong một cồi Hư Vô có một khối thi thể khô khốc lằng lằng lơ lửng ở nơi đó. Nó như đã tồn tại hàng tỉ năm, giống như đã tồn tại từ chốn xa xưa, đã cùng hợp nhất không gian Hư Vô. Nếu không để tâm xem xét đều khó có thể cảm ứng được. Ở trong tuyệt đối Hư Vô lại xuất hiện một khối thi thể khô khốc như vậy làm cho người ta có cảm giác sờn gai ốc. Phiến không gian này có lực lượng cực kỳ đáng sợ, mà thi thể bình yên vô sự! "Y nha. . ." Kha Kha không sợ trời không sợ đất, vẻ căng thẳng vừa rồi đã biến mất tiêu không ngờ lại vọt tới phụ cận rất nhanh. Nó xuất ra Thất Thái hào quang để kéo thi thể lại gần. "Chờ một chút." Tiêu Thần ngăn cản tiểu tử kia. Mọi người lợi dụng cơ hội này đã cẩn thận đánh giá thi thể. Đây là một khối thân khô lạnh như băng, đã mất nước nghiêm trọng, da thịt khô quắt, hoàn toàn dán sát vào trên xương cốt. Nếu dùng so sánh gầy trơ cả xương và da bọc xương để hình dung thì rất thỏa đáng. Nhưng mà cũng không giống như thân khô tằm thường có da thịt biến thành màu nâu đen, khối thân khô này có lớp da mỏng dính vàng như nghệ bao bọc lấy cốt thể. Không biết vì sao trông thấy nó liền gây cho người ta cảm giác dựng ngược tóc gáy. Hẳn đích xác có mái tóc dài cũng không bị rơi khỏi da, trông hoàn toàn khô vàng giống như một túm cỏ dại mọc lung tung. "Tà môn, chẳng lẽ mái tóc trông như cỏ dại kia của hắn so với cốt thể của chúng ta vẫn còn

cứng rắn hơn sao?" Một người thiên sứ chiến tướng nghi ngờ nhìn chăm chú cây khô. Khi tới gần cây khô thì có thiên sứ chiến tướng lại một lần nữa đưa Thái Toàn cốt đao dò xét đi ra ngoài. Kết quả không hề ngoài ý muốn đã tan thành tro bụi, nhưng mà đoạn ở gần cây khô trong gang tấc lại không có bất cứ biến hóa gì. Thấy kết quả này mọi người càng thêm ngạc nhiên, cổ thi thể này có gì đó cổ quái, rất kì quái. "Y nha. . ." Tiểu Thú bất chấp tất cả, trực tiếp xuất ra Thất Thái hào quang kéo chiếc cây khô đi vào. Đám Hỏa Chung sinh vật chung quanh lập tức lui về phía sau, bị hăm dọa sợ mất mật. Ngay cả là Tiêu Thần cũng cả kinh, tiểu tử kia rất bốc đồng. Trong khoảnh khắc cây khô bị kéo vào, nhiệt độ trong Thất Nhạc Viên đột nhiên giảm xuống. Khí tức âm u làm cho mỗi người đều cảm giác những trận tim đập dồn dập. "Y nha. . ." Tiểu Thú Kha Kha phi thường bất mãn. Nó cho rằng cây khô ảnh hưởng đến sự bình yên của Thất Nhạc Viên. Tiêu Thần, Lý Mục, Triệu Anh, Ngũ Thái Thiên Sứ Vương nhất loạt xông tới, cường giả thần tộc khác cùng Hỏa Chung sinh vật thì ở phía sau quan sát. Thi thể khô khốc vẫn không nhúc nhích, giống như hoá thạch điêu khắc từ băng, nhưng mà khí tức lạnh lạnh lại làm cho mỗi người đều rõ ràng cảm ứng được. Chỉ có Tiêu Thần thật sự có thể hiểu rõ Thất Nhạc Viên mới biết được khối cây khô này đáng sợ cỡ nào. Cái cây khô ở bên trong thần viên này lại còn có thể phát ra khí tức bản thân làm ảnh hưởng đến thiên địa này, thật sự nghe rợn cả người. Chỉ sợ . . . tất cả sát khí ở thuyền Quân Vương đều có nguyên nhân từ nó. Không nhìn ra tuổi của cây khô, cũng không phân biệt rõ chủng tộc của nó. Bởi vì da thịt nó khô quắt, dính sát vào nhau trên khung xương. Hắn trông cao vừa tầm, giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, mái tóc rối bời như cỏ dại dớn trên xương cốt có vẻ lạnh lẽo vô cùng. Lúc này, một người thiên sứ chiến tướng đi lại gần, cẩn thận lấy cốt đao trong tay chém về hướng cây khô với mái tóc khô vàng rối bời. Hắn muốn thử nhìn xem có phải thật sự so với cốt thể còn cứng rắn hơn hay không. Và chuyện vô cùng đáng sợ đã xảy ra. Đến khi cốt đao bổ vào loại sợi tóc như cỏ mọc loạn trên thì từng tấc Tử Toàn cốt đao hóa thành tro bụi. Hơn nữa còn trực tiếp lan tràn đến trên người tên thiên sứ chiến tướng kia, làm hắn không một tiếng động nát bấy, hóa thành Hư Vô! Kết quả này rất

khủng bố , tất cả mọi người không khỏi tự chủ rút lui, lập tức rời xa thi thể khô khốc này. Mà ngay cả Tiểu Thú Kha Kha cũng bị hăm dọa sợ mất mật, nó căng thẳng bắt lấy một lọn tóc dài của Tiêu Thần , cứ thế trợn tròn mắt to nhìn thây khô. Trong lòng Tiêu Thần cực kỳ khiếp sợ. Thất Nhạc Viên khiến cho Bán Tổ đều phải mất đi nét tươi cười , có thể phong ấn tất cả qui luật thần thông. Nhưng một khối tử thi không ngờ có khả năng phát ra lực lượng có tính hủy diệt ở đây, thật sự đáng sợ tới cực điểm!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 412 : Gặp lại

Lại gặp mà cũng không ai dám đụng vào thây khô. Sau một hồi lâu mọi người mới từ từ cẩn thận và dè dặt đánh giá thi thể yêu quái kia. "Tại sao có thể như vậy." Đúng lúc ấy thì có tiếng kêu giạt mình truyền đến. Sát Phá Lang đưa cốt đao ra hư không bên ngoài Thất Nhạc Viên. Hắn phát hiện cốt đao cũng không bị phá hủy. Mọi người toàn bộ biến sắc, lai quay đầu nhìn về phía thây khô. Chẳng lẽ tất cả mọi thứ trước đây đều là bởi vì hắn? Một vị Thiên Sứ chiến tướng cũng đi tới lối ra, đưa cốt đao đi ra ngoài dò xét. Vẫn không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Một người Thiên Sứ chiến tướng có lá gan lớn thì còn bay ra Thất Nhạc Viên. Kết quả bình yên vô sự. Đến hiện tại. Mọi người nhìn về phía thây khô thì đều có một cảm giác sờn gai ốc . Khối thi thể lạnh và khô ráo thật kì quái và đáng sợ . Ở trong chiếc đầu lâu khổng lồ. Lực lượng mang tính hủy diệt không ngờ có xuất xứ từ nó. Tuyết Bạch Tiểu Thú chớp mắt gãi gãi đầu. Nó cũng không biết làm sao mà như vậy. Cuối cùng mọi người lại cẩn thận tìm tòi ở trong chiếc đầu lâu khổng lồ này. Nhưng cũng không phát hiện ra bất cứ đồ vật gì khác. "Cái này là món đồ diệt cả tổ tông a. Ta xem ra có lẽ ném ở chỗ này cho xong." Sát Phá Lang đề nghị. Triệu Anh cùng Lý Mục cũng đều lộ ra vẻ mặt chăm

chú, nhưng lại không nói gì thêm. Ngũ Thái Thiên Sứ Vương suy nghĩ chỉ chốc lát rồi nói: "Mang nó lên cao coi thử." "Y nha." Tiểu Thú nhìn qua Tiêu Thần. Thấy hắn gật đầu bèn lập tức ôm Thất Nhạc Viên phóng lên cao, tức thì bay ra khỏi chiếc đầu lâu khổng lồ. Khi đã bay lên đến trời cao, có hai vị Thiên sứ chiến tướng muốn bay ra khỏi Thất Nhạc Viên. Nhưng lúc hai người vừa mới rời khỏi thần viên thì ngay tức khắc biến thành tro bụi. Tất cả mọi người có mặt lặng đi. Trong lòng mọi người đều thấy giá lạnh. "Không nên đi ra ngoài. Chỉ có thần viên này có khả năng ngăn cản bộ phận lực lượng mang tính hủy diệt của cây khô." Thiên Sứ Vương vội vàng quát bảo vài tên thiên sứ chiến tướng khác dừng lại. Hắn đã hoàn toàn thấy rõ sự đáng sợ của tà thi cùng sự thần kì của Thất Nhạc Viên. Đến lúc này tất cả mọi người đã nhìn ra sự khủng bố của cây khô. Rõ ràng là nó đang phát ra lực lượng hủy diệt khó có thể tưởng tượng. Thất Nhạc Viên có thể khống chế đại bộ phận, nhưng vẫn còn một bộ phận lực lượng truyền ra bên ngoài, nơi không có thần viên bảo vệ. Điều này là nguyên nhân hủy diệt cả vùng xung quanh, diệt hết sinh linh. "Tại sao có thể như vậy? ." Tất cả mọi người ngơ ngẩn cả người. Mới là một khối cây khô liền đáng sợ như thế, nếu mà nó còn sống thì sẽ có đẳng cấp lực lượng gì đây? "Rống." Đúng lúc này. Từ giữa biển khơi vàng đục truyền đến những trận rống ngâm. Âm thanh rung động chín tầng trời mà ngay cả mặt biển vàng đục cũng bắt đầu sôi sục. Đây chính là Cấm Kỵ Chi Hải có khí tức mang tính hủy diệt phô thiên cái địa. Tuy rằng ở trong Thất Nhạc Viên vô phương cảm nhận được , thế nhưng chỉ cần nhìn bầu trời thất sắc, nhật nguyệt tối sầm liền có khả năng cảm thấy được. Những nơi mà cơn sóng biển vàng đục đi qua thì bầu trời đều bị xé rách . Xa xôi ở giữa biển cả có một con thuyền thuộc loại Tổ Long to như quả núi theo gió vượt sóng bay vút lên mà đến. Nó trực tiếp nhắm phía thuyền Quân Vương quét tới. Nơi nào nó đi qua, sóng biển màu vàng đục cuộn lên đến tận trời cao. Mọi người đều bị biến sắc. Chiếc đầu lâu khổng lồ trôi dạt trong Cấm Kỵ Chi Hải cũng đã kì quái như thế. Hiện tại lại có một con thuyền to lớn như loại thuyền Tổ Long thì làm sao chẳng khiến mọi người kinh hãi? Liệu trong thuyền Tổ Long cũng sẽ có một cái tà thi tương tự chứ? Mọi người ở đây cũng không khỏi liên tưởng đến vấn đề

này. Tuy nhiên so với suy nghĩ của mọi người thì mọi chuyện còn phức tạp hơn nhiều. Ngay vào giờ khắc này. Những đám mây xám màu chì trên bầu trời đột nhiên cuộn cuộn trộn vào lớp mây đen dày đặc làm đánh xuống từng đạo tia chớp đỏ bầm màu máu. Không trung trên Cấm Kỵ Chi Hải hoàn toàn bị xé rách, không ngờ có trận mưa máu rơi xuống. Trên đám Ma Vân quay cuồng chột có chột không, một tòa Cổ Bảo âm trầm thật lớn như ẩn như hiện, nó giống như con ma thú Thái Cổ hung ác đang phát ra uy áp hào hùng. Đất trời đều đang run rẩy. Tiêu Thần lạnh toát sống lưng, năm đó khi vẫn còn ở Long Đảo thì hắn cũng đã thấy trong không trung Tử Thành mơ hồ xuất hiện Cổ Bảo. Không ngờ hôm nay lại hiện. Thuyền Tổ Long, thuyền Quân Vương, Cấm Kỵ Chi Hải, Thiên Bi Long Đảo, Cổ Bảo treo lơ lửng giữa trời. Tất cả những cái này đều có được sự gắn bó không thể tách rời liên quan đến sự phong bế của Thất Nhạc Viên. Kha Kha đưa ra quyết định như vậy rất nhanh. Tà thi vẫn không nhúc nhích. Nhưng mà mọi người lại sợ run trong lòng. Tất cả mọi người ở đây đều cảm giác được bên trong Thất Nhạc Viên yên bình đang có một cỗ khí tức cực kỳ âm trầm khủng bố bắt đầu khởi động. Thần viên vốn có lực lượng đủ sức phong ấn Bán Tổ. Nhưng lần đầu tiên đối mặt với sự khiêu chiến thì không ngờ lại là một khối cây khô như vậy. Nhưng mà điều làm cho người ta hơi chút tâm an chính là cũng không có bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh. Khí tức âm u khủng bố mặc dù làm cho người ta lạnh buốt sống lưng, nhưng không khí yên bình thần thánh trong Thất Nhạc Viên sau một hồi yếu đi ngăn ngui lại bắt đầu dần dần trở nên cường thịnh. Cuối cùng vẫn là Thất Nhạc Viên chiếm cứ thượng phong, có thể áp chế khối tà thi lạnh lẽo này. Thần viên mà cha mẹ Kha Kha lưu lại cho nó rốt cuộc có tiềm lực mạnh hơn, thật sự là vô phương nói rõ. Tiểu quỷ kế thừa món gia tài này đúng là vô phương lường được. "Y nha." Kha Kha mơ hồ than thở một tiếng. Rồi sau đó nó chớp chớp đôi mắt to đi vòng vèo chung quanh cây khô. Nó nắm chặt Thất Thái Thánh Thụ, tựa hồ muốn kéo cây khô đến gần xem thử. "Đừng động." Tiêu Thần ngăn cản tiểu tử kia. Rồi sau đó bảo nó mở Thiên Đường ra. Tất cả đúng như dự liệu vậy. Hình ảnh kì dị là bởi vì cây khô tạo lên. Nay Thất Nhạc Viên phong bế ngăn cách khí tức của nó làm giờ phút này Tổ Long

thuyền biến mất, về âm u cổ quái trên bầu trời không còn thấy nữa. "Trả cỗ thi thể này về trong cái đầu lâu kia đi." Thần Tộc lão nhân Lý Mục đề nghị như vậy Ngũ Thái Thiên Sư Vương cũng rất tỉnh táo, hắn nói: "Tránh cho đại họa rơi xuống đầu. Đích xác cần đưa nó trở về. Nếu không hậu quả không phải chúng ta có thể chấp nhận nổi." Kha Kha rất nghe lời. Khi Tiêu Thần ra hiệu thì nó trả tà thi về trong cái đầu lâu khổng lồ trôi giạt ở trên biển cả. Tiểu tử kia cũng không muốn có một khối thủy khô Âm Khí dày đặc như vậy ở trong thân viên. "Còn chúng ta. Làm thế nào để trở về?" "Chẳng lẽ phải sống ở trong phiên thế giới mới này sao?" Đám Hỏa Chung vừa cảm thấy thấy thích thú lại vừa cảm thấy mất mát. "Nếu mà muốn trở về thì rất đơn giản. Cứ làm tiêu hao hết lực lượng của các người." Thần Tộc lão nhân Lý Mục đề nghị như vậy. "Có thật không?" Kết quả đã được kiểm chứng. Quả thật như thế. Cánh cửa không gian mặc dù có chút sai biệt so với Cốt Tinh, nhưng tổng quát thì vẫn như nhau. Ngũ Thái Thiên Sư Vương hành động cực kỳ nhanh. Các thiên sứ chiến tướng lần lượt biến mất khỏi bầu trời. Để cho mọi người Thần Tộc trở về trước. Tiêu Thần âm thầm bảo Triệu Anh cùng Lý Mục ở lại một lát. Hắn nhắc bọn họ coi giữ bí mật của Cốt Tinh. Không nên để nó bị phát hiện. Cuối cùng. Sát Phá Lang cùng các cường giả Thần Tộc tất cả đều trở về Tử Giới. Cũng không phải bọn họ không muốn đi thăm dò thế giới mới. Mà là muốn trước hết thăm dò rõ ràng cánh cửa không gian huyền bí. Không hề nghi ngờ, sau ngày hôm nay sẽ có Hỏa Chung sinh vật cùng cường giả Thần Tộc xuất hiện ở nơi này, đều muốn hiện ra ở trong không trung trên biển khơi xứ sở này rồi đi thăm dò Trường Sinh Giới mới lạ. Tất cả mọi người biến mất thì chiếc đầu lâu khổng lồ như quả núi cao cũng theo gió vượt sóng trôi dần về phía phương xa. Tiêu Thần nhìn theo chiếc thuyền Quân Vương toàn thân đen nhánh. Về trầm tư lộ ra thì nhìn như không thu hoạch được gì, nhưng trong lòng hắn lại bốn bề sóng dậy. Nơi này tuyệt đối là một cái sát tràng có một không hai. Hôm nay đối với hắn mà nói cũng không phải tay trắng không thu được gì. Trái ngược hắn cảm giác đây là một lần thu hoạch lớn lao. Chỉ là hắn hy vọng tương lai mọi người vĩnh viễn sẽ không lợi dụng nơi này. Nếu thật sự bị buộc tới lúc đó thì rõ ràng là hắn lâm vào hoàn cảnh cực kỳ không ổn.

"Hy vọng không cần bố trí tuyệt thế sát trận ở chỗ này." Tiêu Thần như tia chớp xé rách không trung bay về hướng đại lục Trường Sinh. Cũng không có lãng phí nhiều thời giờ thì ở phía trước có một đại lục mông lung liên xuất hiện. Đại lục vô biên đang phát ra một cỗ khí tức hào hùng làm rung động lòng người. Hư ảo đã tan biến. Trường Sinh giới bị rút nhỏ rất nhiều lần, chỉ có những vùng đất chân thật mới được lưu lại. Tiêu Thần đi tới Trường Sinh Giới. Mục tiêu thứ nhất là thành Thiên Đế. Nam hoang rậm rạp. Chim chóc hung tợn thường lui tới. Man Thú hoành hành. Trong những khu rừng Nguyên Thủy cổ xưa cũng không biết ẩn tàng biết bao nhiêu nguy hiểm. Thành Thiên Đế chính là tọa lạc tại một vùng đất bằng phẳng, chung quanh là những dãy núi non Nguyên Thủy vô tận xanh ngắt một màu. Thế núi hiểm trở với những cây cổ thụ chọc trời, hồ đầm vườn hót. Tòa thành Thiên Đế hùng vĩ nằm ở giữa Nam hoang. Giống như một con Tổ Long đang ngủ say sưa. Khí thế vô hình rung động khắp nơi làm cho mãnh thú trong những khu rừng Nguyên Thủy cổ xưa cũng không dám dễ dàng đến gần nơi này. Trên đường cảnh tượng phồn hoa, ngựa xe như nước, tiếng rao hàng mua bán lúc trầm lúc bổng, người đến người đi chen vai thích cánh. Hai bên đường cửa hàng san sát. Có rất nhiều người làm ăn từ trên đại lục đều tới đây thu mua kỳ trân làm cho tòa thành này vốn đã nổi tiếng đại lục lại càng thêm phồn vinh. Tiêu Thần mặt mày tươi cười đi tới trên đường cái nhộn nháo. Rất nhiều lần hân vận tiền mua đủ thứ đồ ăn cho Tiểu Thú. Tiểu tử kia ăn thật vui vẻ. Các loại đồ ăn vặt nó bê một đồng lớn, cũng không biết nên ăn món nào trước thì tốt hơn. Cho đến lúc tới một đoạn đường ở gần Đấu Thú Tràng thì tên ăn quà như mỏ khoét này chọn một cái quán có hương vị đặc sắc ngồi xuống. Một đôi móng vuốt nho nhỏ của Tiểu quỷ mới chính thức được rảnh rỗi, nó bắt đầu cắn đầu cắn cổ mà ăn. "Điều vui sướng nhất trên đời này là cho mèo ăn chim, cho chó ăn thịt đến béo rồi cùng ta ngày ngày đi tới Đấu Thú Tràng." Một tên mập tiền hô hậu ủng, tay trái ôm mèo tay phải dắt chó đi trên đường qua đây. Vừa nhìn chính là điển hình của con cháu phá gia chi tử. Tên mập mập này mắt rất tinh. Vừa đi qua quán ăn đặc sắc bên đường liền nhìn thấy Tuyết Bạch Tiểu Thú đang vui đầu ăn các món ở trên bàn. Lập tức ánh mắt hân bị thu hút.

"Chú Tiểu Bạch hổ này trông thật không tệ. Mập Gia ta vừa nhìn liền thích. Nhìn lắm rồi. Hẳn là loài sư tử trắng đặc biệt nào đó?" Tên mập mập liền nhanh nhẹn đi đến, miệng chặc chặc lấy làm kỳ mà tán: "Khẩu vị thật tốt. Mua nhiều đồ ăn như vậy mà có thể nuốt hết sao? Ờ. Dù thế nào cũng nhìn quen mắt như vậy. Từ hồi xa xưa trước kia ta cũng có người bằng hữu có một con Tuyết Bạch Tiểu Thú tương tự. Mà còn đừng nói làm sao mà càng nhìn càng giống như vậy." Bàn Tử (mập mập) này có một đám tùy tùng bảo vệ đi tới gần. Hắn chăm chú nhìn kỹ Kha Kha rồi nói: "Ừa. Còn có sự trùng hợp như thế này sao. Con Tiểu Thú này cùng con trước kia ta thấy quả thực giống nhau như đúc. Mập Gia ta thích. Đây là ai nhỉ. Liệu có thể ... bán cho ta hay không." Tiêu Thần mặc dù không hề xoay người. Nhưng sau khi nghe thấy thanh âm quen thuộc là đã biết tên Bàn Tử sau lưng là ai. "Ờ. Càng nhìn tiểu gia hỏa này càng thuận mắt." Bàn Tử ngồi xổm người xuống để nhìn kỹ Kha Kha. Lại còn vươn một cánh tay núc ních những mỡ về phía trước sờ sờ rồi lăm bắm: "Quả thực cùng con trước kia ta đã thấy thì giống nhau như đúc." Khuôn mặt xinh xắn của Kha Kha đen kịt lại, nó vùng tay trực tiếp ném một miếng bánh mật dính tẹt vào trên mặt Bàn Tử. "Cái đồ kiêu ngạo này, lại lấy cái đó ném ta như vậy." Bàn Tử không vui nhưng rồi lại nở nụ cười, hắn lau miếng bánh mật dính trên mặt cười nhạo: "Thật tốt quá. Ngay cả tính cách đều giống hệt." Kha Kha có hơi buồn bực nhìn cánh tay béo núc ních kia lại sờ đến. Lập tức quăng hết món quà ăn đầy bàn vào mặt Bàn Tử. Rồi sau đó nó thở hỗn hển vùng Tiểu Thú trao ném tên mập tới tận đường phố. Mọi người có mặt ở lên. Đám tùy tùng của Bàn Tử sắp sửa xông lên. "Đừng xằng bậy." Bàn Tử bị bốn năm vết cào quăng ra đường đã đầy kinh nghiệm hấp tấp chạy vào. Hắn đuổi hết cả đám tùy tùng đi ra ngoài, trợn mắt há hốc mồm nhìn Kha Kha. Rồi sau đó hắn hùng hục chạy đến cái bàn kia để nhìn dung mạo Tiêu Thần. "Ta #@. Thật sự là các người? ." Bàn Tử lộ ra vẻ khó có thể tin nổi, hắn kích động kêu lớn: "Ta nghe nói người đã không còn ở trên đời này. Thật sự, thật sự là không ngờ." "Gia Cát Bàn Tử nhà người thật sự là không có tiến bộ. Nhiều năm đã qua như vậy mà vẫn là một tên quần lụa áo chuẩn mực." Tiêu Thần cười quay người lại, đối mặt cố nhân Gia Cát Bàn Tử. "Người thật sự còn sống?

Không phải ta đang nằm mơ chứ." Bàn Tử lời nói hơi không mạch lạc, hần lấp bắp: "Thật thật khó có thể tin nổi ." Qua một hồi thật lâu hần mới bình tĩnh trở lại, hỏi xem mấy năm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Có một số việc rất khó nói cho rõ. Tiêu Thần cười cười ba câu hai lời nói cho qua. Nếu như nói thật thì có phần quá mức kinh người . "Gia Cát Bàn Tử, không thấy người tu luyện mà làm sao gặp lại cũng không thấy người già yếu?" Giờ phút này Gia Cát Bàn Tử vẫn còn trẻ trung như năm đó. Trên mặt thậm chí vẫn còn mọc ra vài nốt đậu mùa như thời thanh xuân. Quả là một người xứng với cái tên Tiểu Bàn Tử trẻ trung. Hần khinh thường đảo mắt đáp: "Nhiều tuổi cái gì. Chưa từng nghe nói câu "có tiền có thể sai ma khiến quỷ sao - Bàn Tử ta mặc dù tu vi thấp. Nhưng khi có tiền thì dạng tiên đan thần được gì mà không mua được? Chỉ cần có tiền thì đến muốn sống một vạn năm cũng được." Không thể không nói Bàn Tử rất có thủ đoạn. Hần cũng không phải chi trưởng của Gia Cát gia tộc, nhưng cuối cùng lại đấu đá thành công trở thành tộc trưởng của Gia Cát gia tộc. "Gia hỏa nhà người này thật đúng là biết hưởng thụ. Nhân thì chòng ghẹo chó mèo, muốn tìm kích thích thì đi Đấu Thú Tràng. Thật đúng là nhân nhĩ sung sướng." Tiêu Thần xác thật rất ghen tị. Qua nhiều năm như vậy hần toàn vào sanh ra tử. Cho tới bây giờ chưa từng được hưởng thụ niềm vui thú mà phàm nhân nên có. Nghe được mấy câu này Bàn Tử lập tức thở dài một tiếng rồi nói: "Ai. Ta đây đúng là chỉ tạm thời qua ngày như vậy. Bị Long Tộc Nam Hoang áp bức mà đành nén giận, chỉ có thể tự tìm đến thú vui." "Xảy ra chuyện gì?" Tiêu Thần nghe được Nam Hoang Long Tộc thì cau mày. Tiểu Thú Kha Kha lại càng thở hổn hển trợn tròn mắt to. Chuyện đã xảy ra năm đó thì làm thế nào có thể quên? Với Long Tộc cao thủ Long Đằng hần đã có mâu thuẫn gay gắt, làm Kha Kha bị nhốt. Nghiêm khắc mà nói, ngày ấy tất cả mọi người bị Long Tộc Nam Hoang đùa bỡn như trò chơi trong tay. Sau khi trốn ra được, Kha Kha vì cứu Tiêu Thần mà linh hồn nát bấy rơi vào trong ngục . Tiêu Thần huyết chiến thành Thiên Đế. Kha Kha bị Long Tộc không chỉ có thấy chết mà không cứu. Cuối cùng Long Đằng lại còn chặn giết Tiêu Thần suýt nữa làm hần hình thần câu diệt. "Mấy năm gần đây Long Tộc Nam Hoang vốn luôn khiêm nhường ở hướng tây bỗng mạnh mẽ xuất thế

oai chấn tứ phương. Hiện tại quả thực chính là Ông Vua không ngai ở thành Thiên Đế. Mẹ nó chứ, Huyền Hoàng Đấu Thú cung của Gia Cát gia nhà ta đều bị bọn chúng lấy đi. Thậm chí một kẻ làm tạp dịch nhỏ của Long Tộc cũng dám gào thét vào mặt ta." Nhắc tới việc này. Gia Cát Bàn Tử vô cùng phẫn nộ. Nhưng mà cũng không dám rống lớn mà cố gắng đè âm thanh xuống rất thấp. Hơn phân nửa cường giả Trường Sinh Giới đều đã tiến vào Cửu Châu. Hiện nay Long Tộc Nam Hoang tựa hồ thật sự có thể coi là đứng đầu. Tiêu Thần cười cười nhẹ nhàng nói: "Đi. Đến Huyền Hoàng Đấu Thú cung nhìn một cái." Gia Cát Bàn Tử lắc đầu đáp: "Đi Bể Nguyệt Tu Hoa Điện đi. Hôm nay nơi đó có náo nhiệt để xem. Người hẳn là vẫn còn nhớ Băng Cầm cùng Hỏa Vũ chứ. Cái tên tạp dịch Long Tộc chết tiệt kia lại muốn chiếm lấy bọn họ. Nghe nói Bể Nguyệt Tu Hoa Điện cử đến hai tên cao thủ thần bí. Tạm thời Hoa Hoàng trong truyền thuyết cũng đến nơi này. Hơn phân nửa sẽ không nhượng bọn họ thỏa mãn." Tiêu Thần tự nhiên không nhớ gì tới Băng Cầm cùng Hỏa Vũ, hẳn hỏi: "Sai dịch của Long Tộc mà càn rỡ như vậy sao?" "Đương nhiên. Ta phải nén giận. Cái tên nô tài chết tiệt kia là chơi cùng con của Long Đăng từ nhỏ đến lớn. Kiêu ngạo không ai bì nổi." Có một số việc cần phải có kết thúc. Tiêu Thần cười véo mũi Kha Kha rồi đi theo Gia Cát Bàn Tử đến Bể Nguyệt Tu Hoa Điện. Tại Bể Nguyệt Tu Hoa Điện xanh vàng rực rỡ, một đám tu giả đầy vẻ ngông nghênh. Trong đó có một kẻ vô cùng kiêu ngạo đã đi tới, hẳn nói: "Hơ. Gia Cát Bàn Tử người tới xem náo nhiệt gì?" Được nghe lời ấy. Gia Cát Bàn Tử xám mặt nhìn. Tiêu Thần hỏi: "Đây là tên nô tài kia." "Là nô tài của nô tài." Gia Cát Bàn Tử giọng căm hận đáp, hẳn hạ âm thanh rất thấp. "Hay. Đây là tuyệt phẩm long miêu. Chủ nhân nhà ta khẳng định thích. Ta mang nó đi ." Tên gia đình Long Tộc kia trực tiếp chộp về hướng Kha Kha trên vai Tiêu Thần. Tuyết Bạch Tiểu Thú lúc ấy liền tức giận. Nhưng mà không cần nó động thủ, Tiêu Thần đã tát một cái. "Phốc " Giống như là chụp bụn vậy. Nửa người tên gia đình kia bị Tiêu Thần chụp biến mất không thấy. Hóa thành huyết vụ. "A." Vền vền phát ra một tiếng kêu thảm, tên gia đình đã chết. Xoẹt xoẹt xoẹt bóng người liên tục chớp động. Mọi người vây quanh Tiêu Thần. Trong đó một người mặc áo tím đi nhanh tới.

Lạnh lùng nhìn chăm chú Tiêu Thần cùng Gia Cát Bàn Tử. "Tiểu tử người nhất định phải chết." "Dám ra tay đối với Long Tộc Nam Hoang. Người cũng không nghĩ tới thăm dò gì sao. Thật sự là chán sống đến nơi rồi." Đám gia đình bên cạnh cáo mượn oai hùm, vội vàng mắng mỏ Tiêu Thần. "Kẻ mặc áo tím kia là có phải là tên gia đình lớn cùng con Long Đăng mà người nói tới hả?" Tiêu Thần hỏi. Gia Cát Bàn Tử biết hôm nay khẳng định không thể dễ dàng. Nhưng mà việc đã đến nước này thì hẳn cũng không phải sợ người gây phiền phức nữa, bèn oán hận đạo: "Là tên đại nô tài chơi đùa từ nhỏ cùng con Long Đăng." "Bằng hữu. Đến từ nơi nào?" Người thanh niên áo tím rất điềm tĩnh. Một bộ tất cả đều ở trong lòng bàn tay. Tiêu Thần cười, vươn một ngón tay chỉ chỉ: "Đi gọi chủ nhân của người tới. Không. Có lẽ gọi Long Đăng tới đi." "Người là ai?" Thanh niên áo tím một bộ vô cùng kín đáo. Phảng phất thật sự là một vị tuyệt thế kiêu hùng. Hắn nhìn kỹ Tiêu Thần. : "Phải biết rằng đạo vào từ mồm, họa là từ miệng mà ra. Dẫu có là người thì trước mặt Long Tộc chỉ yếu ớt giống như con kiến hôi." Tiêu Thần cũng không nói gì. Chẳng lẽ càng là kẻ có kiến thức nông cạn càng hay thiếu khiêm tốn sao? Thấy thanh niên áo tím làm ra vẻ như thế, hắn không khỏi có cảm giác thật là nực cười. Ngược lại cảm thấy toàn thân đều nổi da gà. "Cùng phế vật như hắn thì nói cái gì. Bắt lấy hắn." Bên cạnh có người quát, hắn như cao thủ dẫn đầu xông đến. Các gia đình khác cũng nhất loạt chen nhau tiến lên. Nhìn thấy rõ là một đám ác nô. Tiêu Thần cũng không giống như nói thừa. Cứ một cái tát một người. Tiếng "Phốc phốc" không ngừng vang lên. Tất cả đám ác nô ai nấy đều ngã xuống. Thấy đại sự không ổn có kẻ muốn lui về phía sau đều không thể tránh thoát. Thanh niên áo tím rốt cục có ý sợ hãi. Hắn quát: "Người là ai? Người cũng đã biết ta là ai. Ta chính là" "Chẳng qua người chỉ là tên nô tài mà thôi. Dám muốn chiếm lấy Băng Cầm cùng Hỏa Vũ? Tìm Long Đăng đến đây." Tiêu Thần một ngón tay điểm ra."Phốc" một tiếng. Một cánh tay của thanh niên áo tím liền hoàn toàn nát bấy . 'Xoẹt' Thanh niên áo tím đã đạt tới cảnh giới Trường Sinh . Tu vi không kém nên đương nhiên nhìn ra sự đáng sợ của Tiêu Thần. Hắn chịu đựng đau nhức phóng lên cao. Nhưng mà chờ đợi hắn chính là bàn tay to như căn phòng. Hắn húc đầu vào rồi rơi xuống. " " Một

cái tát đã đánh hấn hình thần câu diệt "Đi tìm Long Đằng đến đây." Tiêu Thần nói với một tên ác nô đang nơm nớp lo sợ. Còn sót lại một tên ác nô còn có thể đủ đứng yên được. Hấn quát to một tiếng. Xoay người chạy hộc tốc ra khỏi Bể Nguyệt Tu Hoa Điện. "Tiêu Thần? ." Đúng lúc này. Từ phía trong Bể Nguyệt Tu Hoa Điện lao ra hai người. Một người trong vẻ anh tuấn có mang theo chút ít bệnh tật. Người khác trên đầu mọc ra một cái sừng bò thật lớn. Chính là Liễu Mộ có chút vẻ bệnh tật cùng với Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân. "Người còn sống sao? ." Hai người đều là một vẻ không thể tin nổi. Tiểu Long vương cũng không nói chuyện của Tiêu Thần cho bọn họ. Bọn họ lập tức xông đến. Mấy người ôm chặt lấy nhau. Mấy người vừa kích động vừa kể chuyện. Cho đến sau một hồi thật lâu mới sóng vai nhau đi vào một tòa đại sảnh trong Bể Nguyệt Tu Hoa Điện. Bọn họ đều cảm khái vô hạn. Nhớ lại đủ loại chuyện cũ năm xưa. "Người ở bên trong lẫn ra đây cho ta." Có tiếng quát truyền đến. Một thanh niên áo trắng đầu sinh Long Giác dẫn đại cao thủ xông đến bên ngoài đại sảnh. "Người là con của Long Đằng? Tìm cha người đến đây. Người còn chưa đủ tư cách." Tiêu Thần cách tấm rèm ngọc lạnh giọng quát. "Người tưởng mình là cái gì vậy?" Thanh niên áo trắng gầm lên: "Lăn ra đây." Không có bất cứ lời nói nào. Tiêu Thần bỗng biến mất rồi sau đó trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt tên Long Tộc áo trắng. Một cái tát chụp xuống. "Phanh " Thanh niên áo trắng thân thể chia năm xẻ bảy, lời nói bỗng chốc im bật. Đám cao thủ Long Tộc chung quanh cùng ồ lên. Vô cùng biến sắc mặt. Tiêu Thần trở lại trên chỗ ngồi, lạnh giọng quát ra bên ngoài: "Gọi Long Đằng tới. Ta ở chỗ này chờ hấn."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 413: Chiến Long Tộc

Sạch sẽ mà lại gọn gàng, Tiêu Thần một cái tát nện cho Long Tộc thanh niên chia năm xẻ bảy, khiến tất cả mọi người biến sắc. "Thiếu chủ bị giết rồi!" "Người cũng dám vung đao với Long Tộc ta sao?" . . . Những tu giả

Long Tộc bên ngoài đại sảnh hoàn toàn đại loạn. Chúng vẫn không thể tin được tất cả những chuyện trước mắt. Mấy năm gần đây còn có ai dám trêu chọc Long Tộc? Hôm nay không ngờ có người dám hành động như thế. Thật sự làm cho người ta khiếp sợ. Xèo xèo Có tiếng xé gió truyền đến. Ba tên cao thủ Long Tộc đang lớn tiếng quát nạt chửi mắng bị kiểm quang đánh gục ngay tại chỗ. Âm thanh ồn ào náo động lập tức ngừng lại. Những kẻ khác tràn ngập ý sợ hãi rút lui. Tu giả Long Tộc như thủy triều rút đi. Bầu không khí trong đại sảnh lại nhiệt liệt. Mấy người bạn cũ gặp lại ngoài ý muốn cũng không bởi vì Long Tộc cường đại mà cảm thấy áp lực. Mỗi người đều rất kích động. Ngưu Nhân cùng Liễu Mộ lần trước bị Dạ Xoa vương đuổi giết vạn dặm. Từ phương đông một mực đánh tới cực tây nghèo khổ. Rồi sau đó bị ép phải xuyên không gian từ Nhân Gian Giới quay về Trường Sinh Giới. "Ngưu mập mập đã có tiểu Ngưu Ma vương chưa?" Tiêu Thần cười trêu ghẹo hỏi. "Ta phong nhã hào hoa, tuổi xuân phơi phới, phải tội cả trâu lẫn nghé làm gì?" Ngưu Nhân ha hả cười, nhìn điệu bộ thì hoàn toàn chất phác. Nhưng mà ai biết lai lịch của hắn đều cũng không dám khinh thường. Đây chính là Ngưu Ma Vương đại danh鼎鼎 đó, đứng xấp xỉ trong số hai mươi nhân vật quan trọng hàng đầu. Liễu Mộ sắc mặt có chút tái nhợt. Thân thể của hắn trước sau như một vẫn giống như thế. Mặc dù coi như khỏe mạnh, nhưng trên gương mặt tuấn tú vẫn luôn nhuốm một vẻ bệnh tật. Hắn nghe vậy nở nụ cười mà bảo: "Ngưu mập mập vẫn còn vương mắc. Hai mươi năm qua vẫn giữ một mảnh chân tình đối với Liễu Như Yên cô nương. Phi giai nhân này không cưới a." Tiêu Thần nghe vậy sửng sốt, rồi sau đó nở nụ cười bảo: "Liễu Như Yên chính là Độc Cô Kiếm Ma tỷ tỷ. Ngưu mập mập muốn làm anh rể của Độc Cô Thiết Ngạt Đáp sao?" Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân lắc lắc cái sừng trâu cực lớn trên đầu, nở nụ cười chất phác mà đáp: "Đừng nghe hắn nói mò." Có điều nhìn thế nào cũng giống như là định khen. "Độc Cô Kiếm Ma?" Gia Cát Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc lên tiếng, rồi nói tiếp: "Gần hai mươi năm qua cũng không từng nghe nói đến tin tức của hắn. Không hiểu hiện nay hắn ở phương nào." "Đúng vậy. Độc Cô Kiếm Ma biến mất đã sắp hai mươi năm. Không biết có xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn với hắn hay không." Liễu Mộ hơi

bùi ngủi nói tiếp: "Còn có Nhất Chân hòa thượng. . . Đi sớm quá. Nếu như có thể sống đến bây giờ thì với tu vi của hần mà nói khẳng định là không dưới ai." "Năm đó Tu Chân Giới cao thủ nhiều như mây. Hiện nay trăm tộc cùng xuất hiện. Tại sao không thấy những người đó ?" Tiêu Thần cảm giác có chút kỳ quái. Hiện nay Tu Chân Giả tựa hồ rất ít. Ngưu Nhân ngửa đầu tợp một ngụm rượu rồi đáp: "Đám người kia rất biết bảo tồn thực lực. Nhóm lớn cao thủ tu chân đều trở về thế giới của bọn hần . Có điều hiện nay tứ phương thế giới cùng Cửu Châu cũng không phải hoàn toàn cách biệt. Mặc dù xuyên qua không gian vẫn không dễ nhưng nỗ lực trả giá nhất định cũng là có khả năng thuận lợi đi tới đi lui. Đám người kia khẳng định có thể trở về." "Leng keng " Có tiếng ngọc bội vang lên. Hai thiếu nữ thanh xuân trang điểm đẹp để đi vào đại sảnh. Một nàng vóc người bên ngoài phập phồng như bốc lửa vô cùng uyển chuyển. Một nàng diễm tình thanh tân, gương mặt thanh tú xinh đẹp tuyệt trần như bông tuyết liên làm động lòng người. Đúng là Hỏa Vũ cùng Băng Cầm. Bọn họ đều là tu giả nên sau khi đi qua nhiều năm như vậy thì năm tháng cũng không hề để lại dấu vết trên người bọn họ. Hỏa Vũ như đám mây bay tới bên người Liễu Mộ nom thân thiết vô cùng. Nàng cười duyên nói: "Đa tạ Liễu Mộ ca ca đã tương trợ . . ." Băng Cầm cũng rất cảm kích, thi lễ với Liễu Mộ cùng Ngưu Nhân. Hai nàng mỹ nữ âm thanh ngọt ngào thanh thúy tựa như đại châu tiểu châu Lạc Ngọc đến động lòng người. "Người. . ." Hỏa Vũ cùng Băng Cầm nhìn thấy Tiêu Thần ở một bên. Mặc dù còn không thấy chính diện nhưng mà là bọn họ đã nhận ra. Đây là người kia của ngày xưa. Lấy nhóm tu vi mà nói thì không thể hiểu rõ bí ẩn của đẳng cấp, nhưng mà những tin tức bình thường từ Nhân Gian Giới truyền về Trường Sinh Giới thì vẫn có thể hiểu rõ. Đã sớm nghe nói Tiêu Thần chết trận tại Cửu Châu. Hôm nay đột nhiên lại lần nữa nhìn thấy nên hai nàng vô cùng giật mình. Gia Cát Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Có người mới quên người cũ. Không thấy hai người huynh đệ chúng ta sao?" "Người. . . Thật sự vẫn còn sống sao?" Hai nàng hoa khôi vốn khôn khéo mà lại xinh đẹp lại tỏ ra có hơi lờ mờ lơ miêng. "Xem ra lần này gặp lại người quen đều phải làm cho người ta giật mình một hồi. Loại tình huống này là khó tránh khỏi" Tiêu Thần cười kêu lên. Làn gió thơm kéo tới.

Băng Cầm cùng Hỏa Vũ càng là vô cùng nhiệt tình. Hai nàng dựa vào người Tiêu Thần, không quên kính hân vại chén rượu nhạt. Không lâu sau từ trong đại sảnh lại truyền ra những tràng âm thanh đàn sáo du dương bập bùng dễ nghe giống như những khúc nhạc tiên. Sau đó ngọn lửa nhiệt tình không hề cản trở kỹ thuật nhảy múa tùy hứng bốc lên. Ca múa uyển chuyển, Băng Cầm cùng Hỏa Vũ tận tình biểu diễn tài nghệ. Rượu vàng trong chén ngọc phát ra những tia óng ánh trong suốt, mùi thơm xông vào mũi. Tiêu Thần nâng chén rượu mà tựa vào lưng ghế. Lớp lông mềm mại mà lại xôm xốp của tấm da thú khiến toàn thân hân đều được thả lỏng. Qua nhiều năm như vậy, tại thế giới Tử Vong vì sinh tồn mà tranh đấu. Tất cả cảnh tượng trước mắt này tựa như ảo mộng. Rốt cuộc hẳn đã như người bình thường lại có khả năng hưởng thụ mọi thứ của cuộc sống. Món ăn ngon, âm thanh đàn, múa nồng nhiệt . . . tất cả điều này làm hân cảm nhận được sinh mệnh chân thật cùng tốt đẹp đến thế. So với không khí trầm lắng đơn điệu buồn tẻ của thế giới Tử Vong thì sự tương phản thật sự quá lớn. Bên cạnh. Kha Kha đã đang đặc ý nhắm nháp hương vị ngọt ngào của rượu trái cây. Tiểu tử kia nhấp nháy một đôi mắt to long lanh, trong mắt đều thấy những ngôi sao nhỏ. "- nha - nha. . . Uống ngon thật. . ." Tiểu tử kia một giọt rượu không để phí. Hôm nay là lần đầu tiên thưởng thức rượu trái cây nên càng không thể kìm chế. Nó lại say, lại lắc la lắc lư. Dáng điệu rõ là thơ ngây. Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân lắc lắc chén rượu mà nói: "Hôm nay có phải chúng ta làm hơi quá hay không. Đừng làm cho lão Long ở chỗ sâu nhất Nam hoang phải xuất đầu lộ diện. Nói vậy chúng ta không chịu nổi." Liễu Mộ lắc đầu, cười nói: "Năm đó sau lần đại kiếp ngụy thần thì hư ảo Bán Tổ biến mất vĩnh viễn. Tất cả Bán Tổ chân thật cũng biến mất. Ta nghĩ lão Long kia hơn phân nửa cũng là như thế. Chỉ sợ bởi vì có chút chuyện nên đã sớm rời khỏi Nam hoang. Nếu không, làm thế nào mà để mặc cho Long Tộc Nam Hoang tựa như rối loạn không hề bị ràng buộc vậy." Tiêu Thần gật đầu, nói thêm: "Ta mấy lần tiến vào Cửu Châu. Đã từng hỏi rất nhiều người. Suy nghĩ xem năm đó Bán Tổ đi về phía nào. Nhưng những năm gần đây tựa hồ không có ai đã từng ra mắt bọn họ. Hôm nay, thứ nhất là ta đến giải quyết ân oán cùng Long Đăng. Thứ hai là muốn thử dò xét một phen xem lão Long kia

có còn ở tại chỗ sâu trong Nam hoang hay không." Có âm thanh giống như tiếng trời truyền đến. Hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa theo gió. Một tuyệt đại giai nhân với khuôn mặt thiên sứ mà lại thần bí nhẹ nhàng đi vào trong đại sảnh. Quần áo màu đen giống như từng mảnh cánh hoa đang nhẹ nhàng phiêu bạt đã giúp cho thân hình tuyệt vời nhiều vẻ kia càng thêm linh lung pháp phồng. "Người là. . . Hoa Hoàng?" Gia Cát Bàn Tử rất kích động. Hắn đã sớm nghe nói Hoa Hoàng đi tới thành Thiên Đế. Bế Nguyệt Tu Hoa Điện cùng Trầm Ngư Lạc Nhạn Cung tại mỗi toà thành nổi tiếng của đại lục Trường Sinh đều cũng có chi nhánh. Có người nói bọn họ cùng là một phần của một nhà, cũng có người nói bọn họ căm thù lẫn nhau. Rất khó nói rõ đến tột cùng quan hệ chân thật giữa đôi bên. Hoa Hoàng của Bế Nguyệt Tu Hoa Điện cùng Hoa Đế của Trầm Ngư Lạc Nhạn Cung từ trước đến giờ đều là những nữ nhân thần bí nhất. Mặc dù danh tiếng vang dội bên ngoài, nhưng rất ít người có thể nhìn thấy hình dáng. Truyền thuyết về nàng khiến cả thiên hạ hâm mộ. Xinh đẹp Vô Song. Là nữ nhân động lòng người nhất thế gian. Năm đó. Tiêu Thần lần đầu tiên đặt chân đến Bế Nguyệt Tu Hoa Điện thì từng nghe những lời đồn đại về Hoa Hoàng, nhưng một mực không có nhìn thấy tận mắt gương mặt thật. Nữ nhân xinh đẹp tuyệt thế vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng lướt vào trong đại điện. Giống như Hồ Điệp (con bướm) đang nhanh nhẹn múa lượn. "Là người. . ." Tiêu Thần cùng Ngưu Nhân đều nhận ra cô gái trước mắt. Không nghĩ tới Hoa Hoàng lại là nàng. "Ta tên là Yêu Yêu. Cũng là Hoa Hoàng mà các người nói tới . . ." Đúng là yêu nữ tuyệt thế của Thiên Ma Cung thì mấy người ở đây hai mươi mấy năm trước đều từng được chiêm ngưỡng thủ đoạn của nàng. Ở đây cũng chỉ có Liễu Mộ biết một chút về lai lịch của Bế Nguyệt Tu Hoa Điện. Bởi vì tổ mẫu của hắn chính Điện Chủ phân điện ở thành Thiên Đế . Có điều hắn cũng không liên quan gì tới đó, bởi từ thuở nhỏ hắn đã ra bên ngoài tu luyện nên hiểu biết có hạn. Yêu Yêu điên đảo chúng sinh khiến cả thiên hạ hâm mộ. Đôi chân trần trắng như tuyết của nàng để lộ gót ngọc bóng mịn. Với nụ cười khẽ , dáng dấp quyến rũ đầy vẻ mỹ hoặc chúng sinh, quả thật nàng là một tuyệt đại vũ vật (báu vật vô song). "Băng Cầm, Hỏa Vũ, các người nên cảm ơn mấy vị công tử ở đây." Yêu Yêu nở nụ cười phá lệ ngọt ngào

mê hoặc lòng người. Rất hiển nhiên vừa rồi nàng đã âm thầm quan sát trong thời gian dài. Vì vậy nhìn thấy Tiêu Thần chết rồi mà sống lại cũng không hề giật mình quá mức. Nàng cười duyên tiến lên ngồi ở bên người Tiêu Thần rồi cùng người khác thân mật trò chuyện với nhau. "Oanh " Một tiếng nổ vang thật lớn. Khắp Bể Nguyệt Tu Hoa Điện đều bắt đầu rung chuyển. Một tòa cung điện cạnh đó gần đại sảnh bị một cái Tủ Kim Chuỳ to bằng gian phòng nện nát bấy. Quả Tủ Kim Chuỳ lớn cao bốn năm thước lằng lằng đứng ở trên phế tích, nó tản ra ánh sáng ma trơi lạnh lùng. Một bóng dáng cao lớn từ trên bầu trời rớt xuống. Trông hăn khô ngô to lớn. Quanh thân mọc đầy những u cục ẩn chứa lực lượng vô biên. Điều kỳ lạ chính là hăn bẩm sinh đã có một cái đuôi rồng . "Kẻ nào dám sát hại Thiếu chủ nhà ta mau lăn ra đây nhận lấy cái chết." Hăn vẫy tay một cái rồi cầm Tủ Kim Chuỳ cực lớn vào trong tay, như thể là cử động của bù nhìn rơm, coi như không tổn hao nửa phần khí lực. "Đây là một kẻ long nhân. Chính là hỗn huyết đời sau của Long Tộc và Nhân Tộc." Gia Cát Bàn Tử nhỏ giọng nói. Mọi người đi ra đến sân. Tiêu Thần cau mày bảo: "Long Đằng có giá thật đúng là lớn. Chẳng lẽ muốn để ta trước hết giết sạch tất cả những kẻ đến đây đi tìm cái chết rồi hăn mới ra mặt sao?" "Ta là Tủ Điện tướng quân của Long Tộc Nam Hoang ." Long nhân cảm tức nhìn Tiêu Thần rồi nói: "Người dám khiêu khích sự uy nghiêm của Long Tộc. Ta đến rút hồn phách người để hiến tế Thiếu chủ." Yêu Yêu khẽ nở nụ cười. : "Long Đằng chẳng qua là Long Tộc Nam Hoang đời thứ tư mà thôi. Huyết dịch Long Tộc của hăn cũng không thuần khiết. Con hăn nếu là Thiếu chủ , vậy thì ba vị Tiểu Long vương đích thực có Long Tộc huyết mạch sẽ là cái gì đây? Người là tướng quân Long Tộc? Ta xem ra là Tạp Hào tướng quân hử." "Tiện tỳ nhận lấy cái chết!" Tủ Kim đại chuỳ nện xuống làm hư không văng tung tóe. Mà lại còn có những tia chớp tim điên cuồng giáng xuống. Liễu Mộ bước ra rồi nói: "Ngư Dực Nhất Trọng Thiên mà cũng dám lớn lối không biết xấu hổ." Xoẹt Một quang sáng xanh ngắt bốc lên trời cao. Trong phút chốc đã bao phủ Tủ Kim cự chuỳ đường kính bốn năm thước ở bên trong. Không Gian Đại Liệt Trảm tung hoành bổ ra làm thép tinh chế tạo ra quả cự chuỳ trong nháy mắt văng tung tóe. Sau đó hóa thành một đồng lớn sắt vụn mà rơi

xuống đất. Táp Hào Long Tộc tướng quân hoa tay xuất một đạo long ảnh. Cái đuôi dài phía sau hăn tăng vọt giống như một sợi roi thần xé rách bầu trời quét ngang về hướng Liễu Mộ, thanh thế kinh người. Liễu Mộ cũng không có khinh thường hăn nên cố ý lập uy. Lúc này liền trực tiếp xuất ra một vầng sáng xanh bao phủ hăn ở tại bên trong, không gian thần thông đáng sợ nhất được phô ra. "Không gian đao " Trong vòng mười trượng, Liễu Mộ là chúa tể tuyệt đối. Hăn giam cầm long nhân , ở trong đó có ngàn vạn tia chớp xanh giống như sao băng, lại giống như cơn mưa sấm chớp xen kẽ tung hoành. "A. . ." Táp Hào tướng quân vền vền phát ra một tiếng hét thảm. Trong phút chốc liền bị không gian đao vũ xuyên thủng, bị băm thành vô số mảnh. Cuối cùng hóa thành một trận mưa máu. Liễu Mộ nhẹ nhàng múa tay. Trên bầu trời hé một vết nứt lớn, tất cả những giọt mưa máu đều bị thu vào trong Thứ Nguyên không gian. Tất cả cao thủ Long Tộc đi theo Long Tộc Táp Hào tướng quân đến đây đều biến sắc. Chính Tiêu Thần cũng có chút kinh ngạc. Liễu Mộ tuyệt đối là một tu giả có tiềm lực. Hăn không hề có phép tắc nào được xưng là thần kì. Bây giờ hăn mới là bậc vương. Kỳ thật lực sớm muộn gì sẽ có một ngày đạt tới trình độ mà người thường khó có thể tưởng tượng . "Long Tộc thiên cư một vùng. Đến tốt cùng là ai muốn tìm tộc của ta để gây phiền toái?" Một người trung niên ba mươi mấy tuổi cất bước ở trên không trung. Hăn từ bầu trời xa đi bước một tới. Chung quanh có một đám cao thủ Long Tộc đi theo. Gia Cát Bàn Tử thấp giọng cười lạnh nói: "Nô tài bên dưới cũng dám cường đoạt nữ nhân. Chiếm lấy Đấu Thú Cung của người khác. Lại vẫn còn ra vẻ là người bị hại." "Y nha - nha. . ." Tiểu thú Kha Kha thở hỗn hển nhìn lên trời cao. Trợn tròn đôi mắt nhìn nam nhân trung niên đang cất bước mà đến . Vẻ mặt Long Đăng cứng lại. Vào khoảnh khắc phát hiện Tuyết Bạch Tiểu Thú, trong lòng hăn phi thường không thoải mái. "Hãy cùng ta quay về Nam hoang. Cho dù nói như thế nào thì người cũng đã tu thành Long Tộc thần thông của chúng ta. Chẳng qua là phát sinh một chút hiểu lầm. Chúng ta cũng không coi là người ngoài." Nghe nói như thế. Tiêu Thần bay vọt lên. Mái tóc dài bay loạn mà nhìn chăm chú vào Long Đăng rồi nói: "Nếu như có ý đó thì hai mươi năm trước người cũng không ngồi nhìn nó bị giết chết. Sau đó lại

đuổi giết ta." "Như thế nào có thể? !" Khi Long Đằng nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm. Thân thể không tự chủ được mà lui lại mấy bước chỉ vào Tiêu Thần hỏi: "Người. . . làm thế nào lại còn sống? !" "Rất ngoài ý muốn sao?" Tiêu Thần nhìn kỹ hắn trả lời: "Để người thất vọng rồi. Lão Thiên đều không bắt được ta!" "Điều đó không có khả năng!" Long Đằng nhìn chăm chăm Tiêu Thần tựa hồ không tin tất cả mọi thứ trước mắt. Từ trong lòng mà nói hắn xem thường Tiêu Thần. Năm đó bị hắn đùa bỡn như ở trong lòng bàn tay, căn bản không cùng một tầng thứ với hắn. Nhưng mà. Sau này đã xảy ra quá nhiều chuyện. Lúc Bán Tổ đại kiếp thì Tiêu Thần là người tổng tiền hư ảo Bán Tổ. Chuyện lớn như vậy làm sao mà hắn không biết? Nay lại gặp nhau lần nữa, trong lòng hắn phi thường không thoải mái. Nhớ lại rất nhiều ức hiếp hai mươi năm trước, hắn có chút ý sợ hãi. "Hôm nay chúng ta đến gặp lại để hoàn toàn kết thúc." Tiêu Thần trong lời nói rất bình tĩnh, nhưng khí thế bức nhân. Người bị đe nên không ngóc lên được. "Người? Kết thúc với ta? Thật sự là trò cười!" Long Đằng lộ ra vẻ miệt thị. Ngay cả biết Tiêu Thần trước đây thì cũng từ đáy lòng mà hắn xem thường "Nhân vật nho nhỏ" đã từng bị hắn nắm trong tay . Bản thân hắn là có tâm lý ưu việt của Long Tộc. Kiêu ngạo là trời sinh, do đó nói lạnh lùng: "Không có Hoàng Nê Thai thì người cũng không phải cái gì . Ở trong mắt ta vĩnh viễn đều là một lá bài. Một con cờ." Tiêu Thần cũng không tức giận. Trên không trung cất bước đi về phía trước rồi hắn nói: "Vậy liền dùng thực lực mà nói chuyện đi." "Muốn động thủ cùng chủ nhân nhà ta. Trước hãy thử với ta đây!" Một người long nhân lập tức tiến lên. Tiêu Thần cũng không dừng bước. Hắn coi là không có gì, cứ không nhanh không chậm đi tới. Vừa xuất chỉ ra để công kích tới làm quang sáng lóng lánh trong nháy mắt bị đánh tan. Trên trán tên Long Nhân kia xuất hiện một cái lỗ máu mà rớt từ trời cao. Có điều các cao thủ Long Tộc chung quanh đều là tử sĩ. Chúng cũng không sợ chết nhất loạt cùng nhau xông lên. Nhưng tất cả cố gắng này đều phí công. Tiêu Thần điềm tĩnh mà lại thông dong, tùy ý xuất thủ. Trên bầu trời liền có mưa máu bay tán loạn. Các cao thủ Long Tộc trước mắt như là bù nhìn rơm không chịu nổi một kích. Một chỉ vừa xuất, tất nhiên có một người bị xuyên thủng. Một chưởng đánh ra, tất nhiên có

một kẻ nửa người bị đánh nát bấy mà biến mất. Tùy tiện như là đang chụp con ruồi. Một bước giết mười! Cao thủ Long Tộc trước mặt của hắn giống như món đồ chơi tinh xảo, không chịu nổi một đòn. Tựa hồ có chút không kiên nhẫn. Linh Kiếm đạo bắn ra. Hai mươi mấy tên cao thủ Long Tộc xông lên ở phía trước bị "Bịch bịch bịch" liên tiếp nát vụn. Ở trên bầu trời hóa thành trận mưa máu. Hình thần câu diệt. Thủ đoạn như thế làm cho tất cả đều cảm giác lạnh toát. Đám thủ hạ Long Đăng này chính là cao thủ tinh nhuệ. Chết như thế đích thật là không đáng giá. Tiêu Thần cước bộ đạp ở trên không trung làm phát ra loại dao động phi thường có nhịp điệu. Bầu trời nhẹ nhàng rung động rồi sau đó lại phát ra tiếng vang Ầm ầm ầm . Như là đang thực sự dẫm nát trên mặt đất. Bước chân của hắn hòa nhịp cùng sự rung động của bầu trời, làm cho cả một thế giới nhỏ đều chấn động cùng với bước tiến của hắn. "Bang bang phanh " Mười bảy cao thủ Long Tộc còn lại dưới nhịp điệu bầu trời khủng bố này đã bị đánh nát bấy. Hình thần câu diệt. "Tung ra khả năng đích thực của ngươi đi. Không nên giấu tài trước mặt ta!" Tiêu Thần nói lạnh lùng khi đối mặt Long Đăng . Trong đôi mắt thần quang trong veo. Hắn tuyệt không tin Long Đăng chỉ đạt tới cảnh giới Trường Sinh như bề ngoài nhìn thấy. Nhất định giống như một kẻ đang áp chế che dấu thực lực của mình. "Rống. . ." Một tiếng rống ngâm phát ra. Long Đăng bộc phát ra một cỗ khí tức mang tính hủy diệt, đánh về hướng Tiêu Thần. Hai đại cường giả hóa thành hai đạo sấm chớp trên bầu trời. Đại chiến bộc phát kịch liệt. Long khí đầy trời. Một hình ảnh con rồng khổng lồ giống như một đám mây đen dâng che kín gần nửa bầu trời. Nó tung hoành múa lượn vây khốn Tiêu Thần ở bên trong. Quanh thân lân giáp như là ngàn vạn thanh Thần Kiếm , nổ rộ ra muôn vàn chùm tia sáng để bao phủ Tiêu Thần ở bên trong. Tiêu Thần đã tu thành tuyệt thế vô thể. Lấy Bát Tướng Thế Giới phụ trợ nên hắn giống như đang đứng trong một thế giới khác. Hắn dẫn dắt toàn bộ kiếm quang đầy trời vào tám không gian xếp chồng lên nhau nên không hề có một chùm tia sáng nào có khả năng lan đến gần. Cùng trong lúc đó. Hắn bắt đầu phát động công kích. Linh Tê Kiếm Ba quét ngang tứ phương đã đánh cho hư ảnh Thần Long trong phút chốc vỡ nát rồi trực tiếp công kích vào bản thể của Long Đăng. Long Đăng tung hoành trên

chín tầng trời. Vào giờ khắc này xung quanh đều bao trùm lân giáp đen nhánh. Mặc dù hắc là thân người. Nhưng mà lại đáng sợ hơn khi mà hắc hiện ra thân thể Nhân Long hỗn huyết. Khí tức mang tính hủy diệt phô thiên cái địa làm vòm trời rung chuyển, tứ phương sấm chớp mãnh liệt, chân trời cũng đều bị đánh tan. Tiêu Thần nhìn hắc, đó là kẻ địch cho tới bây giờ luôn khinh thường mình. Tứ Đại Tán Thủ, Bát Tướng Thế Giới, Thiên Âm chữ " Ông" nhất tề xuất ra. Các loại thần thông tuyệt học đều xuất ra bất tận. Long Đăng ngay cả trước đây miệt thị Tiêu Thần. Nhưng giờ phút này cũng không thể không hoàn toàn tập trung tinh thần. Nếu không chỉ hơi vô ý sẽ phải tiếc nuối cả đời. Đại chiến kịch liệt. Trong không trung thành Thiên Đế hóa thành một vùng cấm, bầu trời chấn động, tứ phương rung rinh. Sau Nửa khắc chung có một tiếng rùng ngâm truyền ra. Hai đại cường giả tách ra. Trong tay Tiêu Thần cầm một cái Long Giác máu chảy đầm đìa. Mà Long Đăng thì trong mắt phun lửa. Tóc dài tán loạn. Có thể thấy giữa mái tóc có một cái Long Giác đã bị bẻ gãy. "Oanh " Vừa lúc đó. Từ bầu trời xa bay tới một cái ẩn to như quả núi cao . Nó nện về hướng Tiêu Thần. "Phiên Thiên Ấn!" Yêu Yêu hô. Món chí bảo tông phái này có uy danh truyền khắp Trường Sinh. Đại đa số tu giả cũng biết về nó. Chính là chí bảo của Quảng Thành Tử, đồ đệ dưới trướng Nguyên Thủy. Không cần nghĩ cũng biết cái này là báo hiệu người nào tới. Nếu muốn tìm Tiêu Thần để trút hận thì thời Đại kiếp nạn thần Tiêu Thần đã đắc tội với nhiều người lắm.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 414: Vấn đề nam nữ

Phiên Thiên ấn trắng nõn Như Ngọc. Giống như điêu khắc từ Minh Ngọc mà thành. Toàn thân nó tỏa rực hào quang. Bản thân nó to như quả núi cao đang phát ra một khí tức mang tính hủy diệt. Nó che khuất bầu trời mà điên

cuồng nện mạnh xuống. Với chí bảo Thượng Cổ trong truyền thuyết tựa quả núi hùng vĩ như thế, bất luận kẻ nào cũng không dám khinh thường. Người trong chiến sử mà dám chính diện tranh phong với nó chỉ là ít ỏi không có mấy. Đất đá văng tung tóe, những đám mây trên bầu trời xa tít cũng đều tức thì bay tán loạn. Dao động mệnh mông làm cho người ta sợ hãi đang cuộn cuộn thập phương, làm kinh sợ linh hồn người. Đối mặt Linh Bảo trong truyền thuyết. Tiêu Thần về mặt đầy chú ý. Nhưng mà còn chưa chờ hẳn xuất thủ thì Tiểu Thú đã hành động. Nó phóng lên cao, trong tay cầm Thất Thái Thánh Thụ đang xuất ra một đạo cầu vòng tựa như vì sao xẹt qua trời cao để nghênh đón Phiên Thiên Ấn. Như trăng sáng giữa trời bị vỡ vụn, đầy trời rực rỡ ánh sáng thánh khiết. Tựa như những vì sao trên bầu trời đang rơi xuống chập chờn làm xuất ra hào quang lóng lánh đủ màu. Trên bầu trời rực rỡ chói mắt, Kha Kha lấy Thất Thái Thánh Thụ chặn Phiên Thiên Ấn lại, chúng liên tục va chạm nhau. Như là ngàn vạn bông hoa đang nở rộ. Những màu sắc tuyệt đẹp rải khắp vòm trời. Ngũ Thái (năm màu) chiếu sáng rực rỡ. Phiên Thiên Ấn to như quả núi cao không ngờ lại bị một gốc cây nhỏ chỉ cao bằng bàn tay chặn đứng giữa trời cao. Điều này làm cho tất cả mọi người có cảm giác vô cùng giật mình. Phiên Thiên Ấn toàn thân lóng lánh đột nhiên bộc phát dao động năng lượng ngập trời. Rốt cục nó tránh thoát sự trói buộc liền bay về hướng bầu trời xa. Đơn thuần lấy cấp độ Linh Bảo mà nói thì Phiên Thiên Ấn tự nhiên không bằng Thất Thái Thánh Thụ. Nhưng mà người khổng lồ chế bấu vật phía sau nó lại có pháp lực uyên thâm nên đã lại thu hồi bảo ấn về. Oanh Phiên Thiên Ấn đột nhiên thấy lại xuyên qua không gian mà đến. Lần này đột ngột xuất hiện nện về hướng Tiêu Thần. "Y. . ." Kha Kha tức giận, nó cầm Thất Thái Thánh Thụ xông đến, đồng thời lặng lẽ mở Thất Nhạc Viên ra. Nó muốn thu lấy Phiên Thiên Ấn. Ngàn vạn đạo hào quang ráng lạnh bay trong bầu trời. Chủ nhân của Phiên Thiên Ấn cảm giác được có dị thường nên bảo ấn lập tức bay lên trời. Hẳn lại phóng tới mười ba thanh Thần Kiếm - mỗi một thanh Thần Kiếm đều dài đến hai mươi thước. Chúng sắp hàng thành Phục Ma Trận để dẫn động vô tận Tinh Thần Chi Lực đến đây, muốn vây khốn rồi giết Tiểu Thú. Kha Kha không thu được Phiên Thiên Ấn, nó lập tức thở hổn hển tròn

mắt to. Thất Thái Thánh Thụ liên tục xuất ra những vầng sáng thánh khiết làm cho mười ba thanh kiếm tụ tập mà thành Phục Ma Trận lập tức co rút lại rồi hướng về phía nó định áp chế. Hư không văng tung tóe. Mười ba thanh kiếm bắn ra muôn vàn đạo hào quang xoắn lại với nhau thành một cái lưới sáng lóng lánh bao phủ Tiểu Thú ở bên trong. Vô tận hào quang không ngừng xuất hiện đánh xuyên qua hư không như thể không xé rách nó thì không chịu thôi. Nhưng Tiểu quỷ lại bình yên vô sự. Vạn Pháp Bất Xâm. Xoẹt Thất Nhục Viên được mở ra đến cực hạn quét ngang bầu trời. Mười ba đạo Thần Kiếm trong phút chốc bị thu vào đó. Phục Ma Trận với vạn đạo hào quang đã bị phá. Leng keng Mười ba thanh Thần Kiếm rơi xuống đất trong Thất Nhục Viên. Tiểu Thú Kha Kha lấy Thất Thái Thánh Thụ đảo qua chúng. Từng đạo linh khí bị bảo thụ hấp thu. Không lâu sau mười ba thanh Thần Kiếm vỡ vụn dần từng tấc rồi hóa thành bụi. Phiến Thiên Ấn cắt qua hư không biến đi, nó không còn xuất hiện nữa. Tiêu Thần biết có cao thủ Xiển Giáo tọa trấn ở thành Thiên Đế. Nếu đã phát hiện ra hành tung của hắn thì sau này không thể thiếu một phen đấu với nhau. Long Đăng đôi mắt phun lửa. Hắn bị bẻ gãy một chiếc Long Giác, thật sự là vô cùng nhục nhã. "Ha ha." Tiêu Thần cười to. Ném cây Long Giác máu chảy đầm đìa đang cầm trong tay về phía Liễu Mộ mà nói: "Cây Long Giác này vẫn còn rất non. Hắn là công dụng hơn xa so với lộc nhung, một lát nữa cầm đi ngâm rượu." "Rống." Long Đăng đứng đó sắc mặt xanh mét như thể đang tỏa ra màn sương tối sầm. Mái tóc dài trên đầu dựng thẳng, lân giáp phủ kín quanh thân lập lòe chớp đen. Hắn hóa thành một con Bạo Long hình người mà xông đến. Hai tay của hắn đã hóa thành long trảo, vô cùng sắc bén. Mỗi một kích đều đủ khiến không gian sụp đổ. Trong sự công kích hung hăng ẩn chứa vô tận lực lượng. Trảo cùng Thượng Thương Chi Thủ của Tiêu Thần đập vào nhau, không ngờ lại phát ra những trận âm thanh leng keng. Tiêu Thần thu vào chém ra đối kháng Long Đăng. Linh Tê Kiếm Ba bỗng chợt xuất hiện đã thật sự cạo đi một tảng lớn long lân đen trũi của Long Đăng. Máu tươi phun ra đã nhuộm đỏ cả trời cao. Long Đăng lửa giận ngút trời gầm dài một tiếng. Long Tộc tuyệt học ---- Long Ngâm Khúc lan truyền ra. Long Ngâm Khúc vừa vang ra. Giống như có cơn lốc lớn quét qua Nam

hoang. Ở trong những dãy núi Nguyên Thủy xa xa, vô tận Man Thú nghe nói thấy tiếng gầm của vạn thú vương thì toàn bộ phủ phục ở trên mặt đất. Nơm nớp lo sợ. Còn ở trong một khoảng cách gần, nếu như là người bình thường mà bị Long Ngâm Khúc công kích thì ba hồn bảy vía đều phải bị trục xuất ra khỏi thân thể. Nhưng bởi Tiêu Thần về phương diện này lại đạt cảnh giới Chí Nhân hơn người. Bởi vì hắn thành thực Bản Nguyên Bát Âm nên lập tức liền lấy Thiên Âm chữ " Ông" nghênh đón. Không gian bị chôn vùi. Hai cường giả xuất ra những hắc động có tính hủy diệt. Có bao nhiêu hào quang đều bị nuốt chửng vào. Long Đăng phát ra một tiếng hét thảm . Lân giáp toàn thân bị văng tung tóe hơn phân nửa. Hắc giống như một Huyết Nhân bay ngược về. Long Ngâm Khúc không địch lại Thiên Âm chữ " Ông" nên hắn đã bị thương nặng. Thần hồn suýt nữa sụp đổ. Tiêu Thần đuổi theo như hình với bóng. Lục Thần Thức cùng Trấn Ma Thức tức thì liền công kích đến. "Bang bang " Long Đăng bị đánh phun ra một búng máu lớn. Tóc tai bù xù, xương ngực bên trái bị bẻ gãy hoàn toàn bảy tám chiếc. Đầu khớp vai phải tức thì bị đánh nát bấy. "Răng rắc " Một cây Long Giác khác cũng bị Tiêu Thần bẻ gãy cầm ở trong tay. Long huyết từ trên bầu trời xối xả xuống, giống như có một trận mưa máu vậy. "Cái sừng này cũng cắt kĩ. Cầm đi ngâm rượu." Tiêu Thần vung tay ném cây Long Giác cầm trong tay về hướng phía dưới. Long Đăng mặt mày hung ác, hắc tức giận đến mặt xanh mét. Hắn thật sự phẫn nộ tới cực điểm. Con cờ năm xưa bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay, bị hắn miệt thị như thế. Hiện tại không ngờ lại đạt tới cảnh giới bức này làm hắn hận muốn điên. Sớm biết như thế thì năm đó cũng không cần trêu chọc, trực tiếp tiêu diệt. "Long Dực." Long Đăng kêu to mà tung ra thần kỹ cao nhất. Ngự Dực Long Môn thì hóa thành Thần Long. Còn Long Dực Thiên Môn sẽ biến thành vật gì? Vào giờ khắc này. Long Đăng đưa ra đáp án. Khí tức hủy diệt bao phủ trong không trung thành Thiên Đế . Một bóng dáng mờ lung giống như con sông dài vạn dặm bắc ngang giữa trời. Nó bốc lên những trận năng lượng dồn dập như sóng biển đầy hào hùng làm kinh sợ tứ phương. Bóng dáng kia không nhìn rõ đến tột cùng là vật gì. Nhưng mà trong mây đen quay cuồng thì thoảng có khả năng thấy mấy cái trảo to như quả núi cao. Chúng chụp nát bầu trời,

xé rách không trung bổ về hướng Tiêu Thần. Oanh Vô tận uy áp rung động vòm trời. Những dãy núi Nguyên Thủy phía dưới đều bị vỡ vụn. Mà thành Thiên Đế thì xuất ra những quang sáng mờ lung chống đỡ lại khí tức có tính hủy diệt trên bầu trời. Tòa Cổ Thành này quả nhiên có chỗ cổ quái. Mọi người rất cục biệt nguyên nhân nó sừng sững năm tháng vô tận mà không sụp đổ. Nó có khả năng tự bảo vệ mình, không bị lực lượng bên ngoài xâm nhập. Long Đăng hiển nhiên muốn liều mạng. Chẳng ngờ hắc không tiếc hủy diệt tất cả sinh linh trong vòng mười dặm. Những dải núi non chung quanh không ngừng văng tung tóe. Như thể có vô số ngôi sao băng rơi xuống trên mặt đất. Tiêu Thần đứng trong cơn bão tố. Quanh thân hào quang vạn đạo. Quang sáng sao Bắc Đẩu bảo vệ quanh người giống như một bộ chiến giáp. Các chiến kỹ ghi nhớ trên Thiên Bì đã bao phủ toàn thân hắn, chúng giống như những điều kì ảo mắt thường không thấy được đang không ngừng thi triển ra. Trong tay phải Tiêu Thần hiện lên một mặt Thiên Bì. Cùng với cánh tay hắc huy động đang không ngừng nện về hướng Ma Vân to lớn. Đám Ma Vân to lớn không ai bì nổi kia không ngờ bị tấm bia đá trong tay Tiêu Thần nện cho chia năm xẻ bảy. Nó phát ra tiếng rống dài thê lương làm tứ phương rung động vòm trời lay chuyển. "Oanh" Bóng dáng to lớn hào hùng trên bầu trời hoàn toàn văng tung tóe. Long Đăng mặt xám như tro tàn, thân thể hắn bị xuyên thủng xuất hiện từng nhát rách và lỗ thủng đáng sợ. Hắn gần như sụp đổ. Xích Tiêu Thần vừa điểm chỉ (ngón tay) ra, cánh tay Long Đăng lập tức nát bấy mà hóa thành một mảnh huyết vụ. "Ta không cam lòng. Không ngờ bị người đánh bại." Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi đương đầu với địch thủ vốn ngày xưa bị hắn miệt thị. Hắn nói giọng đầy căm hận: "Cái đồ tiểu tử đệ tiện nhà ngươi." Tiêu Thần điềm tĩnh mà lại thông dong giờ cánh tay phải lên. Long Đăng rất cục kêu lên kinh hãi: "Không nên. Ta là Long Tộc Nam Hoang. Nếu như giết ta. Người bị nghiệp chướng ngập trời." "Ta đây liền chịu nghiệp chướng ngập trời đi." Tiêu Thần nu cười thấp thoáng, cánh tay phải giống như chụp con ruồi tùy ý hạ xuống. Bóng dáng một mặt Thiên Bì đè dần xuống Long Đăng đang hoảng sợ gọi lớn. Sức lực của vị Long Nhân dũng mãnh trong nháy mắt tan thành tro bụi. Từng tí cũng không còn lại. Sau khi đạt cảnh giới Chí Nhân.

Hiếu biết của Tiêu Thần đối với Thiên Bì Cổ Pháp càng sâu. Những chiến kỹ trước đây không thể triển khai nổi. Nhưng hiện tại hân "tiện tay nhặt ra" rất nhiều kỹ xảo thì đều đã đạt tới cảnh giới viên mãn. Đánh một trận chém chết Long Đẳng làm cho đông đảo tu giả ở thành Thiên Đế trong lòng đều nổi lên những cơn sóng mãnh liệt mệnh mông. Người chết trong truyền thuyết không ngờ đã oai phong trở về, hỏi sao không làm cho người ta khiếp sợ. Bên trong Bể Nguyệt Tu Hoa Điện đèn sáng du dương, ca múa uyển chuyển, ăn uống linh đình. Tiêu Thần cùng đám người Liễu Mộ nâng cốc chúc mừng nhau. Tuyệt thế mỹ nữ Yêu Yêu lúc này lại càng cười nói liên tục. Quang cảnh thật náo nhiệt vui vẻ. "Tới đây. Nếm thử rượu ngon tẩm Long Giác. Rốt cuộc có giống gì không." Hỏa Vũ cười duyên quyến rũ như hoa mời mọc rót cho mọi người. "Không tệ. Ẩn chứa tinh hoa một con rồng. Ta cảm giác huyết dịch đều phải sôi sùng sục." Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân lúc ấy liền sáng mắt lên. "Ta xem ra thú huyết của nhà người đang bốc lên." Yêu Yêu có dung nhan khiến cả thiên hạ hâm mộ. Da thịt giống như mỹ ngọc kết thành, đầy vẻ khơi gợi dục vọng mà phá lên cười cợt: "Vậy thì liền uống nhiều một chút đi." Vừa nói nàng vừa liếc mắt cho các thị nữ xinh đẹp chung quanh, để bọn họ đi chuẩn bị sẵn phòng ốc. "Không cần làm phiền. Ta đây đâu phải là kẻ thập tam miếu như Kim Tam Ước kia. Ta giữ mình trong sạch." Tiểu Bàn tử cộc lốc cười. Nhưng lấy khẩu khí không cho phép hoài nghi để cự tuyệt sự thu xếp của Yêu Yêu. Tiêu Thần thưởng thức rượu ngon: "Cái này chỉ là Long Nhân (thân người đầu rồng). Ngày khác chúng ta đi Dực Long đảo ở nhân gian lấy Cự Long Thần Thánh đích thực đã mất đầu để nhắm rượu." Đó cũng không phải nói giỡn. Trăm tộc giết không ít cao thủ của loài người. Tiêu Thần đích xác chuẩn bị đi bắt rồng giết rửa. Lời ca tiếng hát du dương, khắp nơi âm thanh chúc mừng. Nhưng mà trong thành Thiên Đế lại có vài gia tộc lâm vào tình cảnh bi thảm. Những người Hải gia cùng với Lý Căn gia tộc ngày xưa đã từng kết thù kết oán cùng Tiêu Thần thì trong lòng vô cùng sợ hãi. Hoàn toàn thật không ngờ người vốn đã chết đi nay sống lại trở về. Buổi chiều. Ở Bể Nguyệt Tu Hoa Điện đèn đuốc sáng choang. Mọi người ở đây đang nâng chén trò chuyện với nhau thì long khí khủng bố mệnh mông cuộn cuộn mà

đến. Tất cả tu giả trong thành Thiên Đế đều cảm giác được cổ dao động cường đại này. Cường giả Long Tộc đến. Ánh mắt của mọi người tập trung về hướng Bể Nguyệt Tu Hoa Điện. Xoẹt xoẹt xoẹt Tiêu Thần Liễu Mộ Ngưu Nhân đều bay lên trời cao. Phía trước có hai tên ông lão dẫn dắt một đám cao thủ Long Tộc lạnh lùng đứng ở giữa bầu trời đang nhìn chăm chăm bọn họ. "Là người." Một thanh niên Long Tộc kinh ngạc lên tiếng. Tiếp theo có thanh niên Long Tộc khác đồng thời bước ra đi về phía trước đi tới chỗ bọn họ. Tiêu Thần cảm giác có chút quen thuộc. Rồi sau đó bỗng nhiên nhớ ra. Đây là ba con Tiểu Long vương của Long Tộc Nam Hoang. Ngày đó chúng cùng Tiểu Quật Long đã từng xuất hiện chung một chỗ. "Người không ngờ còn sống." "Nghịch Long vương có khỏe không?" . Bình thần nói chuyện với nhau vài câu. Ba vị Long Tộc vương giả xoay người trở lui rồi nói với hai ông lão Long Tộc: "Long Đăng tội chết có thừa. Những năm gần đây hãn làm hơi quá đáng. Chuyện này cứ coi như là xong." Hai ông lão Long Tộc mặc dù tu vi siêu phàm nhập thánh. Nhưng lại phi thường kính cẩn đối với ba vị Long vương trẻ tuổi. Nghe vậy đành gật đầu rồi dẫn dắt cả đám cao thủ Long Tộc đông đảo trong thoáng chốc rút đi. Có điều trước khi đi thì lại hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Thần với sát ý không thêm che dấu. Ba vị Long vương trẻ tuổi quay đầu lại nhìn một chút rồi cũng phá không bay đi. Cũng thật sự không ai ngờ một trận đại chiến trong dự liệu lại cứ như vậy mà bình ổn . Đám tu giả trong thành Thiên Đế nhận được tin tức trước tiên. Mà có một số gia tộc càng thêm sợ hãi . Đêm đó. Hải gia cùng Lý Căn gia tộc đưa đến thiệp mời. Xin Tiêu Thần ngày mai dự tiệc. Tiêu Thần phất phất tay trực tiếp đuổi những người đó đi. Không lâu sau, những nhân vật trọng yếu của hai đại gia tộc tự mình đi tới Bể Nguyệt Tu Hoa Điện cầu kiến. "Ta hiện tại không có thời gian. Nói cho bọn họ trở về đi thôi." Tiêu Thần cho người truyền lời. Hãn căn bản không muốn gặp các nhân vật trọng yếu của hai Đại gia tộc. Không nghĩ rằng đến sáng ngày hôm sau thì hai Đại gia tộc đưa tới mười mấy hộp gỗ. Sau khi mở ra thì tất cả đều là đầu lâu. Đó là đầu của các bán thần cùng với kẻ chủ mưu năm đó vây công Tiêu Thần. Tiêu Thần thở dài một hơi. Cũng không nói lời nào. Hãn phất phất tay bảo người đó cứ đi. Hai Đại gia tộc quả thực sống một ngày

bằng một năm. Rất sợ Tiêu Thần huyết tẩy thành Thiên Đế, tiêu diệt tất cả thành viên hai Đại gia tộc nên họ đều nơm nớp lo sợ cùng đợi tin tức. "Cửu Châu." Nấn ná đến hôm nay tại thành Thiên Đế, Tiêu Thần quyết định lại tiến vào Cửu Châu. Liễu Mộ Ngưu Nhân vẫn còn có một chuyện phải xử lý nên định sau một thời gian ngắn mới trở về Nhân Gian Giới. Hiện nay từ Trường Sinh Giới tiến vào Cửu Châu mặc dù vẫn rất khó khăn, nhưng sau khi chuẩn bị đầy đủ thì vẫn có khả năng đi tới đi lui giữa hai giới. Yêu Yêu phát ra tiếng cười như chuông bạc mà bảo: "Các người đều muốn đi vào Nhân Gian Giới. Như vậy ta cũng sẽ đi vào trong đó nhìn một cái." Trong lúc li biệt, Kha Kha cất bao lớn bao nhỏ vào trong Thất Nhạc Viên để phòng lúc háu ăn. Tiêu Thần ngắt cái tai lông xù của nó, cười nói: "Mới ở tại Tử Giới chỉ vài ngày thôi mà làm sao lại ra như vậy?" Tiêu Thần cùng Kha Kha thuận lợi tiến vào thế giới Tử Vong. Khi đi tới Thần Thôn thì Thần Tộc đã chọn lựa xong những người để rèn luyện. Nhóm đầu tiên chỉ có bảy tên cao thủ trẻ tuổi, chuẩn bị đi trước "Dò đường" rồi xem thành quả rèn luyện như thế nào. Thiên Nhai rõ ràng có mặt trong nhóm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu tử kia đỏ bừng, nó hết sức phấn khởi. Tiêu Thần cảm giác rất không nói nổi. "Thiên Nhai sau khi sanh ngủ say có hơn trăm năm mới thức tỉnh. Nó có tiềm lực rất cường đại. Kỳ thật tiềm năng của nó đã sớm thức tỉnh. Chỉ là tuổi nhỏ nên không biết cách lợi dụng lực lượng của mình mà thôi." Lý Mục lão nhân cưng chiều sờ sờ đầu tiểu tử kia. Thiên Nhai lập tức ưỡn ngực thật cao. Khuôn mặt nhỏ nhắn giờ trông giống như quả táo lớn. Thần Tộc là một chủng tộc kỳ lạ. Trẻ con sau khi sanh đều sẽ lâm vào trong giấc ngủ say. Thời gian cần để thức tỉnh càng dài thì tiềm lực càng lớn. Bảy tên trẻ tuổi cường giả Thần Tộc trước mắt này đích thực đều có trăm tuổi trở lên. Nhưng là cảm giác tỉnh lại lớn tuổi nhất cũng không quá ba mươi tuổi. Ít nhất tự nhiên là Thiên Nhai mới có bảy tuổi mà thôi. "Các người ngàn vạn lần phải cẩn thận. Trong trăm tộc thật sự có Bán Tổ." Lý Mục nói ra một tin tức kinh người như vậy. Thần Tộc lão nhân Triệu Anh gật đầu nói tiếp: "Bọn họ tựa hồ có đặt ra một vài quy tắc. Các người chớ có phá hoại quy tắc mà chọc giận bọn họ. Nếu không thì ngay cả mượn lực lượng Tử Giới để bỏ chạy cũng rất nguy hiểm." Điều này đối với Tiêu Thần

mà nói , thật sự không phải một tin tức tốt. Đã hơn hai mươi năm không tiếp xúc cùng Bán Tổ. Hạng cao thủ cấp bậc khó có thể đo lường được này rốt cuộc đáng sợ đến đâu. Trước khi đi. Tiêu Thần ném vào Thần Thôn thiếu nữ vương giả Đọa Lạc Thiên Sứ tộc bị phong ấn tại Thất Nhạc Viên cùng với con thi trùng đã hấp thu huyết dịch Quân Vương. Xin hai vị lão nhân dạy dỗ, sau này chuẩn bị cho bọn họ ra chiến trường. Đám cao thủ trẻ tuổi nam nữ Thần Tộc đều phi thường hưng phấn. Bức thiết muốn tiến vào thiên đường nơi tổ tiên bọn họ đã từng sống kia ---- Cửu Châu. Sau khi tiến vào Cốt Tinh, mọi người thuận lợi xuyên qua không gian tiến vào Cửu Châu rồi xuất hiện ở ngoài Tử Thành. "Hoàng Hà thật dài, phong cảnh thật mỹ lệ." Các thiếu nam thiếu nữ Thần Tộc bay trên trời cao . Khi thấy cảnh vật chung quanh lập tức hô to. Tất cả đều vô cùng kích động. "Ta muốn ăn thịt rồng. Chúng ta đi giết vài con Dực Long đi." "Không. Ta thích óc khí. Đi giết đám ma viên." "Có lẽ thịt gấu thật là dễ ăn. Ta định đi săn bắt vài con đại ma hùng." "Nghe nói cánh của Thiên Sứ tộc là mỹ vị nha. Ta cảm giác đến thiên đường chộp mấy thiên sứ tương đối hay." Tiêu Thần tròn mắt há hốc mồm. Bảy tên Thần Tộc trẻ tuổi vốn xem ra rất thành thật . Như thế nào sau khi tiến vào Cửu Châu lại thay đổi giống như một đám người háu đói - cái này quả thực chính là vấn đề thiếu nam thiếu nữ. Đầu hấn lập tức to như cái đầu. Cảm giác phiền toái sắp đến Chỉ có Tiểu Thú như là gặp được tri kỷ. Một đôi mắt to khoáy chí híp lại như trăng lưỡi liềm. Nó vui mừng sán lại gần lắng nghe nhóm nam nữ này thảo luận mà không ngừng gật đầu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 415: Thiên đường

Vào giờ khắc này, Tiêu Thần có chút hối hận. Dẫn nhóm nam nữ trẻ tuổi Thần Tộc này tới Cửu Châu, thật không biết là một cỗ chiến lực cường đại hay là một đám làm cho người ta phiền toái đau đầu. Vài tên thiếu nam thiếu nữ ồn ồn ào ào, cãi nhau ầm ĩ. Mỗi đứa đều có chủ trương của mình, đây quả thực chính là một đám yêu tinh gây họa. Chúng đều cùng chung điệu bộ e sợ thiên hạ không loạn. Điều càng đáng giận chính là Kha Kha như thể tìm được tri âm, thỉnh thoảng trề môi buông ra vài câu giới thiệu cho bọn chúng tình thế mạnh yếu của trăm tộc ở Cửu Châu. - Quay về đã . . ." Tiêu Thần kéo tai Tuyết Bạch Tiểu Thú. Trước hết cứ tóm về tiểu tử kia , không thềm để ý tới Tiểu quỷ đang ra sức phản đối, phi thường "Trấn áp" nó bằng cách tóm chặt cánh tay. Rồi sau đó nói với bảy tên nam nữ Thần Tộc lắng chuyện: "Thành thật theo sát bên cạnh ta, không cho đi đâu hết." "Đại thúc. . ." Một tiểu nha đầu mười bảy mười tám tuổi mở miệng nói một câu đại thúc ngọt ngào khiến cho Tiêu Thần suýt nữa ngã bổ chửng. Hắn buồn bực hỏi: "Ta già như vậy sao?" "Đại thúc. . ." Tiểu nha đầu dịu dàng đáng yêu cười cười rồi nói nũng nịu: "Ta thật sự muốn nếm thử mùi vị cánh thiên sứ gì gì đó. Không bằng thúc dẫn ta đến thiên đường chop lấy một hai con đi." Vừa nói nó vừa tiến đến gần, lắc lắc cánh tay Tiêu Thần. Tiêu Thần lập tức cảm giác nổi lên một tầng da gà, vội vàng lui về phía sau vài bước miệng nói: "Có chuyện thì chỉ cần nói." "Đi Long Đảo tróc con Dực Long." "Không. Đi bắt ma viên. Ốc kỉnh đại bổ." . . . Vài tên nam nữ lắng điều xông tới cãi nhau. Kết quả mọi chuyện quay trở lại điểm ban đầu. "Ta nói không được chính là không được!" Tiêu Thần không thể không phát ra uy áp. Đám gia hỏa này rất làm cho người ta bần tâm . Không có bản lĩnh thật đúng là không khuất phục được chúng. "Đại thúc người rất độc đoán." Một thiếu niên Thần Tộc dè dặt phản đối. "Chính vậy. Không thể hạn chế tự do cá nhân của chúng ta." Một tên Thần Tộc lên tiếng ủng hộ. Tiêu Thần trừng mắt, nói: "Ta đang làm điều tốt cho các ngươi. Trăm tộc xuất thế, hoàng kim thịnh thế đã tới, cao thủ xuất hiện lớp lớp. Điều này làm cho Cửu Châu trở nên phi thường nguy hiểm. Căn bản không phải Thiên Đường trong suy nghĩ của các ngươi . " "Đại thúc là bạo quân, chúng ta muốn phản kháng." Một thiếu nữ Thần Tộc nhảy ra, vung cánh tay mũm mĩm ra sức hiệu triệu.

"Hảo. Nói ta là bạo quân, ta đây liền trấn áp các ngươi." Tiêu Thần thấy đám nam nữ lắm điều này "Bất hợp tác" như thế liền chuẩn bị trước hết túm lấy hai kẻ "Điển hình" . Vậy mà kẻ nghịch ngợm nhất kia, thiếu nữ tên là Băng Lan lại cố động mọi người. Nó hô: "Vì tự do. Chúng ta nhất loạt ---- trốn thôi!" Thiếu nữ Tuyết Mộng có quan hệ tốt nhất cùng nó lập tức hưởng ứng, hô theo: "Phản kháng bạo quân, các huynh đệ tử muội, chúng ta phân tán ra mà chạy trốn." Xoẹt xoẹt xoẹt Bảy tên nam nữ Thần Tộc lắm điều trong phút chốc bay về phía bốn phương tám hướng. Chạy thoát sạch sẽ. Tiêu Thần liền giải phóng Kha Kha đang bị trấn áp túm chặt cánh tay, hăn bảo: "Mau mau , thu bọn họ vào Thất Nhạc Viên của ngươi ." Kết quả. Tiểu tử kia lại lắm bẫm, không muốn nhúc nhích. Tiêu Thần tức giận dí một ngón tay vào đầu nó mà bảo: "Nhanh lên một chút!" Thấy như thế, Tiểu quý mới lằng nhằng truy đuổi theo. Tiêu Thần cũng bắt đầu tự mình đuổi bắt nhóm nam nữ lắm điều này. Bát Tướng cực nhanh tăng tốc đến mức tận cùng, trong phút chốc liền dùng Bát Tướng Thế Giới giam cầm trở về một người, rồi sau đó phong bế tu vi của hăn lại. Hăn hướng về phía Kha Kha đang đuổi theo, từ cách rất xa chợt nghe đến Tiểu Thú đang thúc giục: "Cố gắng lên. Chạy mau." Tiêu Thần lộn ruột. Tiểu quý này lại đi giúp đỡ người ngoài chạy trốn, hăn lấy Bát Tướng cực nhanh đuổi theo phương hướng có kẻ đang chạy trốn, không ngờ là hai thiếu nữ Băng Lan cùng Tuyết Mộng hoạt bát lắm mồm nhất. "Bạo quân. Buông chúng ra." Không để ý tới sự phản đối của hai thiếu nữ lắm mồm, Tiêu Thần không chút khách khí gõ một cái vào đầu Tiểu Thú Kha Kha rồi nói: "Mở Thất Nhạc Viên ra." Tiểu tử kia ôm đầu lắm bẫm. Lăn chà lăn chần không tình nguyện đành mở ra. Tiêu Thần quăng tất cả ba tên Thần Tộc vào đó rồi nói với Tiểu quý: "Không được để chạy thoát một người nào. Nếu không phạt ngươi một tháng không cho ăn gì." Dựa vào Bát Tướng cực nhanh, Tiêu Thần lần lượt bắt trở về toàn bộ bảy tên nam nữ Thần Tộc lắm điều rồi ném vào trong Thất Nhạc Viên. Đương nhiên, bảy người tựa hồ biết vị "Giám hộ " này là có thiện ý. Bọn họ cảm giác mình đuối lý nên cũng không có phản kháng kịch liệt. Nếu như quả thật là ai nấy đều đại chiến một hồi cùng hăn thì liền phiền toái lớn. Tiêu Thần quyết định xâm nhập Cửu Châu. Trước hết cứ

hiếu rõ tình hình đã , dù sao hắc đã rời đi bảy tám tháng nên rất nhiều chuyện vừa rồi đều không biết. Hai ngày sau. Đến lúc xuất hiện ở một tòa thành nhỏ, hắc chuẩn bị thả mấy người nam nữ Thần Tộc lăm mồm ra ngoài để hưởng bữa tiệc lớn thịnh soạn thì kết quả là Tiểu Thú Kha Kha lẳng nhà lẳng nhăng, chần chờ mãi không chịu mở Thất Nhạc Viên ra. Cuối cùng lại còn muốn len lén trốn. "Làm sao vậy? Mau mở ra nhanh lên một chút, người không có việc gì gạt ta đó chứ." Hắc hồ nghi nhìn tiểu tử kia. Đến lúc Kha Kha miễn cưỡng mở Thất Nhạc Viên ra thì Tiêu Thần lập tức giận đến cùng cực. Hắc nhéo tai Tiểu Thú quát: "Người. . . không ngờ lại thả cho chúng chạy. Cái quân tiểu phản đồ nhà ngươi này!" "Không có. . ." Kha Kha nhỏ giọng nói thầm: "Vẫn còn lại hai người." "Ầm ầm " Xa xa. Một cái đỉnh đồng lớn đang không ngừng rung động, bên trong tựa hồ đã có người. Tiêu Thần đi đến rồi mở nắp đỉnh đồng ra. Tiểu Thiên Nhai với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đi từ bên trong ra. Vẫn còn có một thanh niên Thần Tộc tướng mạo đường đường cũng lập tức nhảy dựng lên. Chỉ còn lại có Thiên Nhai nhỏ tuổi nhất cùng với chàng trai Thần Tộc lớn tuổi nhất là đang bị giam giữ. Tiêu Thần sau một hồi tra hỏi mới biết được. Do hai thiếu nữ lăm mồm Băng Lan cùng Tuyết Mộng này hối lộ, sau khi đồng ý sẽ cho Tiểu Thú mười đôi ma hùng chưởng (tay gấu), năm đôi cánh thiên sứ nường, ba cái chân rồng còn nguyên mùi vị , hai đôi cánh Phượng Hoàng rán thì Tiểu Thú cùng ngày liền hết sức phấn khởi len lén thả cho bọn họ rời đi . Những người khác học theo, vội vàng đồng ý làm giao dịch cùng Kha Kha. Kết quả tất cả đều thu được tự do, thần không biết quỷ không hay trốn ra khỏi Thất Nhạc Viên. "Còn người tại sao lại không đào tẩu, không phải ngốc như vậy chứ?" Tiêu Thần nhìn chàng trai Thần Tộc tên là Kỳ Nhi, tên rất không tương xứng với người. Rõ ràng hắc có vóc người cường tráng, diện mạo cũng coi như anh khí bức người. Nhưng lại lấy một cái tên yếu đuối nhu nhược như vậy. Kỳ Nhi có vẻ hơi ngượng ngùng. Hắc gãi gãi đầu, đáp: "Ta đây không giống với bọn họ." Nhìn tên vạm vỡ lớn tuổi nhất này, Tiêu Thần gạt đầu nói: "Thật hiếm có. Cuối cùng cũng có người làm cho người ta bớt lo một chút." "Ta đây lớn tuổi , cũng đã sắp ba mươi . Khác hắc với bọn họ chỉ nói về đồ ăn, ta đây muốn đi đoạt Thần Vương làm cô

dâu . . ." Tiêu Thần lập tức hết chỗ nói rồi, tức giận muốn cho hắn một cái tát. Kẻ này lại cũng không phải người lương thiện. Vừa xét là có thể thấy hắn làm kẻ đầu trò dẫn đến đại họa. Nếu như giết chết một vị dị tộc vương còn chưa tính. Gia hỏa này lại còn muốn bắt về làm cô dâu, khiến cho nổi si nhục chủng tộc càng dễ dàng gây ra đại cừu đại oán. "Bọn ta trong thôn trải qua hơn mười đời sinh sản đều đã là họ hàng gần, không thể cưới lẫn nhau. Cần phải có huyết dịch mới đổ vào cho nên ta đây muốn tìm người đạt tới cảnh giới Chí Nhân Thiên vương mang về làm cô dâu." Chàng trai Thần Tộc Kỳ Nhi cười chất phác. Mũi Tiêu Thần thiếu chút nữa bị lệch đi vì tức giận, thế này thì là phẩm chất gì vậy. Thần Tộc lão nhân Lý Mục cùng Triệu Anh tại sao lại chọn lựa như thế? Không chỉ có tuyển ra thiếu nữ Băng Lan cùng Tuyết Mộng lắm mồm như vậy , lại còn đưa ra kẻ dở hơi này. Hắn mặt đầy vẻ bất thiện nhìn Kỳ Nhi mà nói: "Cảnh giới Chí Nhân. . . Người yêu cầu quả là rất cao." Chàng trai Thần Tộc Kỳ Nhi gãi gãi đầu, chất phác cười. Có hơi ngượng ngùng nói: "Không cao. Không cao. Ông nội của ta nói. Chỉ có ai đạt tới cảnh giới Chí Nhân Thiên vương mới miễn cưỡng có thể thông gia cùng Thần Tộc chúng ta." "Nói người mập người vẫn còn sung sướng." Tiêu Thần đã cáu đến nghiêng răng nghiêng lợi . Việc đã đến nước này, hết thấy đều đã sáng tỏ. Kỳ Nhi cũng muốn thoát khỏi Thất Nhạc Viên, nhưng lại đưa ra một câu nói chọc giận Tiểu Thú. Hắn nói là sẽ đi đoạt mấy La Ly đẳng cấp Thần Vương cho Kha Kha làm cô dâu. Kết quả là gương mặt nhỏ nhắn của Kha Kha đen sì lại mà phong ấn hắn, nhốt vào trong đỉnh đồng. Về phần Tiểu Thiên Nhai. Chính là vào Thất Nhạc Viên liền nửa bước không chịu rời. Nó tha thiết mong chờ nhìn Linh Quả đầy vườn mà chảy nước miếng, cuối cùng tự nhiên cũng khó tránh được số mệnh bị Tiểu quỷ nhốt nốt vào trong đỉnh đồng. "Người ---- cũng trốn chạy đi!" Tiêu Thần chỉ vào chàng trai Thần Tộc Kỳ Nhi mà nói: "Bảy người thì đã chạy mất năm. Ta cũng không quan tâm nếu lại có thêm một người như ngươi." Kỳ Nhi không cần nói hai lời liền nhảy ra khỏi Thất Nhạc Viên ,bỏ trốn mất dạng. Nháy mắt liền không thấy bóng dáng. "Thật đúng là biết nghe lời a!" Tiêu Thần tức giận cười gằn. Rồi sau đó nhìn Thiên Nhai, bảo: "Có phải người cũng muốn trốn hay không." Khuôn mặt nhỏ nhắn của

Thiên Nhai đỏ bừng lên rồi đáp: "Đánh chết ta cũng không đi!" Nó nhìn chăm chú thần quả khắp vườn, kiên cường nuốt nước bọt. Kha Kha có "ý thức lo toan hậu họa" cực mạnh, nó liền hái ba bốn miếng Linh Quả nhét vào trong lòng hần. Sau đó trực tiếp quăng hần ra khỏi Thất Nhạc Viên, ra hiệu hần trốn chạy. Nó sợ thần viên của mình bị kẻ ăn trộm tưởng nhớ đến. "Tiểu phản đồ nhà người này chuyên môn phá hoại công việc của ta." Tiêu Thần dí một ngón tay vào trán nó. "Ta mới không đi đâu cả!" Thiên Nhai phi thường dứt khoát, chuẩn bị ở lại bên người bọn họ. Điều này làm cho Kha Kha cau mày, thở hỗn hển cảnh cáo Thiên Nhai không nên quá phận. Bên bờ Đông Hải. Sóng cuộn dữ dội khiến người ta sợ hãi, đất đá bay loạn xuyên không. Kha Kha dốc cạn kiệt khả năng, đang ra sức thu vào pho tượng đá khổng lồ kia, dẫn đến vùng biển chung quanh sóng dữ ngàn trùng. Những cơn sóng mãnh liệt mênh mông ngập trời, bọt sóng cuộn cuộn nổi lên đánh tan cả các đám mây trên trời. Ngư dân sống ở ven biển chưa từng nhìn thấy biển gầm đáng sợ như thế, sóng lớn lại thực sự xen lẫn cùng mây đen trên trời cao, thật sự nghe rợn cả người. May là sóng biển phi thường kỳ dị, cũng không có lan đến trên bờ biển. Như thế là đang có một cỗ lực lượng thần kỳ đang ngăn cản muôn vàn những cơn sóng mạnh mẽ. Pho tượng đá khổng lồ trên người cầm hai mươi bốn thanh Chiến Kiếm vẫn đứng yên giữa biển khơi trong hai ba năm qua, hôm nay phát ra tiếng vang ầm ầm. Nó chậm rãi vươn lên khỏi đáy biển, hướng về Thất Nhạc Viên từ từ bay tới. Pho tượng đá khổng lồ này không chỉ có những vết rách xuất hiện bên trong. Ngay cả từ bề ngoài cũng có thể thấy nó có những vết rạn trải rộng như mạng nhện. Rất rõ ràng nó sẽ không kiên trì được bao nhiêu thời gian rồi sẽ vỡ vụn. Ngay cả là Kha Kha lấy Thất Nhạc Viên bao phủ xuống cũng phải mất công sức lớn lao một phen mới thu được pho tượng đá cực lớn này vào, có thể nghĩ tượng đá này phi phàm ra sao. "Ầm vang" Trong Thất Nhạc Viên rung lên, pho tượng đá khổng lồ bị thu vào. Nó đứng sừng sững ở giữa thần viên, giống như một quả núi lớn cực cao. Trong thần viên linh khí đậm đặc, hơn xa so với mật độ linh khí bên ngoài. Sau khi pho tượng đá đứng sừng sững ở chỗ này, đã có những đạo hào quang lượn lờ trên nó. Tiêu Thần kinh ngạc phát hiện, có không ít linh khí đã từ chỗ vết

rạn thấm tan vào bên trong tượng đá . Thấy cảnh tượng như thế, trong lòng hần rất giật mình. Chẳng lẽ nói nhị thập tứ kiếm xuyên thân tượng đá còn có thể chữa trị được nó hay sao? Một ngày trước, nghe nói trong trăm tộc có Bán Tổ tọa trấn, trong lòng Tiêu Thần rất nặng nề. Nhưng hiện tại sau khi nắm giữ tượng đá, trong lòng hần lập tức cảm giác mình đã có chỗ dựa. "Y nha. . ." Kha Kha nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bọn họ làm thế nào vẫn chưa trở lại. Chúng ta không cần đi tìm sao?" Tiêu Thần quả trách: "Nếu như không phải người len lén thả bọn họ rời khỏi thì còn phải đi tìm sao?" "Bọn họ nợ ta rất nhiều món ăn ngon. Cánh thiên sứ cánh, chân rồng nguyên vị, thịt bò Thiên Ma . . ." Tiêu Thần nghe vậy, lập tức gõ lên đầu hần một cái mà nói: "Thể hiện sốt ruột hồi lâu, thì ra người vì lo lắng cái này." Có điều khi nghe nhắc đến những món ngon truyền thuyết này thì Tiêu Thần cũng lại thêm thường, hần bảo: "Sau khi nhận được những mỹ vị này, ta sẽ thu hoạch một nửa của người như thuế!" Tuyết Bạch Tiểu Thú lập tức bắt đầu ảo não hự hự, lăm bà lăm bầm nhưng ngoài mặt vẫn phải đồng ý. Có điều đối với thần quả trong Thất Nhạc Viên thì Tiểu Thú cũng không keo kiệt đối với Tiêu Thần, mặc kệ cho hần hái, mỗi ngày Tiêu Thần cũng có huyết đạo được thần hóa. "Cũng chia cho ta một nửa đi." Thiên Nhai hiện tại đã trở thành cái đuôi nhỏ của Kha Kha. Cả ngày lằng nhằng theo sát ở phía sau, ra sức nhõng nhẽo muốn ăn Linh Quả. Tiểu Thú nghe vậy thì lập tức nhìn trời, không đếm xỉa tới yêu cầu của nó. "Mấy tên gia hỏa kia thực sự chẳng để ai bớt lo a." Tiêu Thần có chút đau đầu, nhưng thực sự bỏ mặc không quản. Bảy người nếu như toàn bộ biến đi hết, Thần Tộc lão nhân Lý Mục cũng không thể góp sức cùng hần . Vốn tưởng rằng đó là một cỗ chiến lực cường đại, không nghĩ tới cũng lại là một đám tổ tông gây họa. "Y nha. . ." Tiểu Thú nhỏ giọng đề nghị: "Đến thiên đường thử xem. Bọn họ cuối cùng đã thống nhất ý kiến, muốn ăn cánh thiên sứ nướng." Tiêu Thần lại gõ một cái lên trán mà bảo: "Ta đã biết rõ người cũng chẳng để ai bớt lo. Đi!" Bọn họ nhắm phía hải ngoại. Căn cứ tin tức có được mà bay lên trời cao. Nghe nói, thiên đường lơ lửng ở trong đám mây, xinh đẹp tuyệt vời. Đó là một mảnh Tịnh Thổ (chốn bồng lai) bình yên tốt lành, chính là thánh viên của Thiên Sứ tộc. Nhưng mà lại có một loại truyền thuyết khác từ xa xưa, Thiên

Sứ tộc là một loại công cụ chiến tranh được một đẳng tồn tại tối cao sáng tạo ra, còn thiên đường chính là vườn hoa của bậc thánh thần sáng tạo ra thiên sứ kia. Nếu như đằng sau truyền thuyết thứ nhất là sự thực, như vậy liền phi thường đáng sợ. Thiên Sứ tộc chính là chủng tộc nổi danh cường đại, nếu như bọn họ chỉ là con rối tựa công cụ chiến tranh, vậy thì chúa tể vận mệnh của bọn họ tuyệt đối là một đẳng tồn tại đích xác khủng bố đến vô phương tưởng tượng. Trên trời có có vô vàn những đám mây trắng, như thể là những đám bông lớn vậy. Tiểu Thiên Nhai trầm trồ to nhỏ. Tại Tử Giới đều chỉ nhìn thấy những đám mây xám ngoét, chưa từng có đám mây trông trắng như tuyết thế này. Phía trước, một mảnh lục địa mờ ảo như ẩn như hiện. Nó lảng lảng trôi nổi trên bầu trời, xem ra tựa như ảo mộng. Mấy người Tiêu Thần đều trốn vào trong Thất Nhạc Viên, Tiểu Thú Kha Kha giống như đề phòng trộm cướp mà nhìn Thiên Nhai vài lần. Rồi sau đó không chế Thất Nhạc Viên dè dặt tiến vào trong thiên đường Tịnh Thổ . Chỉ có Thất Nhạc Viên có khả năng ngăn cản cảm giác của Bán Tổ. Như thế mới có thể an toàn tiến vào chỗ sâu trong đó để thăm dò. Nơi này quả thật là một mảnh Tịnh Thổ bình yên tốt lành. Hoa tươi nở rộ. Cỏ ngọc lan tràn . Một con sông nhỏ xinh đẹp chậm rãi chảy xuôi giữa những đám cỏ thơm. Tất cả đều đẹp như cảnh trong tranh vẽ, làm cho người ta nhìn liền có cảm giác tâm thần thực sự được thư thái cùng thả lỏng. Thỉnh thoảng lại thấy các Tiểu Thiên Sứ vội vàng bận rộn đi hái quả tiên trong vườn cây trái. Bọn họ nhanh nhẹn vỗ cánh phảng phất như giống như không phải đang làm việc mà là đang hưởng thụ. Đương nhiên. Cũng thấy được rất nhiều thiên sứ cường đại đang tu luyện. Trên mỗi đỉnh núi cao đều có thiên sứ cường đại chiếm cứ . Tiêu Thần nhíu mày, chung quanh vài quả núi cao hần đã cảm ứng được dao động năng lượng phi thường kịch liệt, ngoài ra lại còn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ khi một người thiên sứ huy động Chiến Kiếm, một đạo kiếm quang lấp lánh liên tục tiếp nối thông trên trời dưới đất. Hần đứng ở lối ra của Thất Nhạc Viên, thầm than tộc này quả thật không đơn giản! Rồi sau đó. Cùng với việc xâm nhập vào chỗ sâu trong thiên đường Tịnh Thổ. Tiêu Thần lại thấy được vài quả núi thần thánh nguy nga cao lớn , trên đó cũng có cung điện đứng sừng sững. Mặc dù không hề

cảm giác được dao động năng lượng cường đại, nhưng cảm giác một cổ áp lực lớn lao lại tràn ngập, hiển nhiên có tu giả còn mạnh hơn đang ẩn cư tu luyện. Đi xa hơn nữa chính là Thần Điện hùng vĩ đang trực tiếp lơ lửng giữa trời. Chín tòa Thần Điện giống như chín vầng thái dương. Hào quang vạn đạo đang phát ra uy áp khủng bố. Phàm là đi ngang qua nơi này, các thiên sứ đều dè dặt, vô cùng kính cẩn. Đám Tiêu Thần không dừng lại ở chỗ này, mà xâm nhập vào chính giữa. Tại trung tâm thiên đường Tịnh Thổ họ đã thấy được một cung điện từ xa xưa mà lại bình thường, tuyệt không có uy áp truyền ra chút nào. Cũng không có một tí dao động năng lượng, nó lẳng lặng trôi nổi trên bầu trời. Không có thiên sứ nào dám lui tới ở chỗ này. Ngẫu nhiên có ai đi ngang qua đó ở trên bầu trời xa thì cũng đều quỳ lạy một cái đối với nơi này. "Điều thần người lặn ra đây cho ta. Dám diệt người truyền thừa của ta, Lão Tử diệt người đã đến rồi!" Kiêu ngạo vô cùng, ở trong thánh địa thiên đường Tịnh Thổ này lại dám lớn tiếng mắng. "Điều thần mau mau ra đây. Hãy kiến giải cho chúng ta một lời. Nếu không chúng ta sẽ phá hủy thiên đường Tịnh Thổ của người!" Một âm thanh khác hơi có chút non nớt cũng vang lên, cũng rất kiêu ngạo. Là ai dám đứng giữa thánh địa của thiên đường mà càn rỡ mắng to? Đây thật sự là nhân vật tuyệt thế vênh váo ngút trời! Tiêu Thần phi thường giật mình. Kha Kha cũng trợn tròn mắt to.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 416: Hồn đản Bán Tổ

[FONT="Times New Roman"] Một người trẻ tuổi dáng vẻ lưu manh, mái tóc có hơi pha màu vàng, đúng bộ kẻ kinh doanh bất lương, dáng người gầy yếu đang phun nước bọt về hướng cung điện phía trước mà chửi ầm lên: "Điều thần, lặn ra đây cho ta, Lão Tử diệt người đã đến rồi!" Bên cạnh là một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp có vẻ không quá mười tuổi. Mặc dù xem ra dung mạo thanh tú, xinh đẹp mũm mĩm nhưng về khoản quạu gió thổi lửa thì quả là chỉ e sợ thiên hạ không loạn. Hắn gào lên: "Sớm biết rằng điều

thần này không phải thứ tốt. Trước cú phá hủy đi thiên đường này rồi hãy nói tiếp." Thiếu niên bắt lương tóc tai màu vàng xấn cánh tay áo, hấn giơ cánh tay lên cao hét lớn một tiếng: "Mau mở ra cho ta!" Một cái cánh tay lớn dài cả trăm ngàn trượng hiển linh ra. Nó kéo theo mây đen ngất trời, bộc phát ra những trận sấm sét làm vòm trời chấn động đến run rẩy một hồi rồi trực tiếp nện xuống. "Oanh " Uy lực là khó có thể tưởng tượng , những quả núi thần thánh khắp tứ phương như là băng tuyết tan, mấy chục quả chỉ trong phút chốc đã nứt vỡ rồi tan thành tro bụi trong nháy mắt. Mà ở giữa bầu trời, tòa cung điện xem ra vô cùng bình thường kia cũng rung động một hồi. Gạch ngói vụn bay tán loạn, cánh cửa cung điện bị đánh sụp đổ làm bốc lên những trận bụi mù mịt. Cung điện thánh địa của Thiên đường bị nện sập một góc. Thiếu niên bắt lương cùng đứa trẻ trắng trẻo mập mạp có thể nói kiêu ngạo tới cực điểm. Dám đại náo ở trước Thánh Điện thì từ cổ chí kim không có mấy người. "Thiên Ngoại Thiên, Nhân Ngoại Nhân, các người không nên khinh người quá đáng!" Từ trong thiên đường cổ xưa vọng ra âm thanh uy nghiêm to lớn, như thể Thiên Lô đang rung động. Khắp trời cao đều bị khuấy động. "Rắc rắc rắc " Lưu manh cực kì tức giận, còn người trẻ tuổi trông hơi dần dạn có vẻ không thèm để ý, cứ chuyện ta ta làm mà gọng gàng sạch sẽ phá hủy một mảnh Thánh Điện thành phế tích. Hấn kêu gào: "Đồ kiêu ngạo nhà người. Đã diệt truyền nhân của ta còn dám nói là ta khinh người quá đáng? Lão Tử hôm nay không để yên cho người." Xa xa, Tiêu Thần trợn mắt há hốc mồm. Không ngờ thật sự là Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân. Hai vị Bán Tổ Nhân tộc sau khi biến mất nhiều năm như vậy lại hiện thân ở chỗ này làm hấn sinh ra một cảm giác mơ hồ mãnh liệt. "Hôm nay liền khi dễ đó , để xem người có thể làm khó dễ được ta?" Nhân Ngoại Nhân dung mạo thanh tú , âm thanh non nớt, nhưng lại có một dáng điệu kinh nghiệm lão luyện. Hấn lọt vào trong thánh địa của thiên đường rồi bắt đầu phá hủy Thánh Điện. "Khinh người quá đáng! Đừng cho là ta không biết. Đồ đệ của người đã sớm bỏ mạng mấy ngàn năm . Đừng quàng món nợ khó đòi lên trên đầu của ta." Một bóng dáng to lớn cao gần vài chục trượng phóng lên cao. Quanh thân cũng có hào quang thần thánh lượn lờ, nhìn không rõ hình dáng. Nhưng mà uy áp

không gì sánh bằng lại tỏa ra mệnh mông cuồn cuộn khắp vòm trời. Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân lao thẳng tới bóng dáng cao lớn , rồi làm tan biến hư không, đánh bay bậc thánh thần kia. Trên bầu trời văng tung tóe xuất ra những khe nứt không gian lớn dài hơn mười dặm , có thể nghĩ lực lượng khủng bố ra sao. Mặc dù có rất nhiều thiên sứ đều phát hiện ra tình huống nơi này, nhưng mà không ai dám tiếp cận. "Hôm nay chính là vì muốn đánh người cái đồ đồ thần đầu heo này mà ta đến. Năm đó đồ đệ của ta ngã xuống có quan hệ trực tiếp cùng với người." Thiên Ngoại Thiên không thêm thay đổi bộ dáng cà lơ phất phơ. Cả người đứng ở nơi đó mà giống như một quả núi Thái Cổ Ma Sơn . Làm cho người ta có cảm giác nặng nề cao không thể với tới. Uy áp tứ phương. Nhân Ngoại Nhân béo mập trắng nõn càng làm cho người ta khiếp sợ. Hẳn mặc niệm thần chú. Từ bên ngoài bầu trời liền bay tới vài ngôi sao băng cực lớn. Hẳn vươn cánh tay nhỏ bé trắng nõn ra, lập tức luyện hóa ngôi sao cực lớn chỉ còn to bằng cái cối xay rồi nâng vài ngôi sao băng cực lớn nện về hướng vị thánh thần phía trước. "Phanh " Vị thánh thần nhìn không rõ hình dáng liền bay ngang trời đi ra ngoài mấy ngàn trượng để tránh bị ngôi sao nện phải. Nhưng mà Thiên Ngoại Thiên lại xuyên qua không gian áp tới gần đến bên cạnh người hẳn, từ trong tay áo văng ra một dây núi đã bị luyện hóa liền hung hăng nện lên trên mặt của hẳn . "Ầm vang " Dây núi hào hùng liền hiển linh ra bản thể rồi vỡ vụn trên trời cao. Nhưng vị thánh thần kia cũng bị nện đến bụi bám đầy người, mái tóc bay loạn điên cuồng. "Đồ đồ thần nhà người này có lớp da thực sự dày. Lấy dây núi nện vào đều bị vỡ vụn. Thật sự là mẫu mực cho kẻ vô địch thiên hạ không biết xấu hổ." Thiên Ngoại Thiên cười chế nhạo. Thất khiếu vị thánh thần kia bốc khói. Đến tượng đất cũng có ba phần tức giận, càng không nói đến bậc cao cao tại thượng như hẳn. Nhưng ngay cả là hẳn tức giận thì cũng không làm nên chuyện gì. Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân hai vị Bán Tổ cùng ép đến đánh hẳn, điệu bộ thề sẽ giết chết hẳn mới thôi. Đúng lúc này, từ bầu trời xa bắt đầu khởi động vô tận Tử khí mà đến . Ma Vân quay cuồng, những cơn sóng mãnh liệt mệnh mông ngập trời, một khối khô lâu trắng như tuyết phảng phất hoá thạch từ xa xưa đang khổng lồ chế mây xám vô tận bay đến. Đứng nhìn từ

trong Thất Nhạc Viên mà Tiêu Thần cả kinh, đây tuyệt đối là một vị Bán Tổ, cũng có thể nói đạt đến Quân Vương! "Oanh " Từ một phương hướng khác, sát khí bốc thẳng tới trời cao. Một vị Tu La tóc đỏ tung bay, ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ thách thức thiên hạ. Khí phách quả là duy ngã độc tôn đang khởi động huyết vụ ngập trời cũng bay về phía thiên đường. Bán Tổ! Lại một vị Bán Tổ! "Thiên Ngoại Thiên, Nhân Ngoại Nhân dừng tay đi, các người cố ý tìm đến gây sự. Không phải là bất mãn với quy tắc chúng ta đã định sao. Hà tất phải gây chiến như thế." Lão khô lâu trắng như tuyết mở miệng hô lớn. "Lão cốt đầu nhà người này rõ ràng đã sớm huyết nhục trọng sanh, lại vẫn còn làm ra rung động như một bộ xương khô, thật sự là không thú vị!" Nhân Ngoại Nhân bĩu môi. Có điều đại chiến cũng bởi vậy mà ngừng lại. Bán Tổ Tu La tộc trong mắt lóe ra những trận huyết quang nói nghiêm nghị: "Khi chúng ta định ra quy tắc thì tất cả Bán Tổ Nhân tộc đều không thấy bóng dáng. Hiện tại lại xuất hiện đại náo là có ý tứ sao?" "Lăn đi đại gia người!" Thiên Ngoại Thiên đáng vẻ lưu manh nói một câu như thế làm cho Tiêu Thần trong Thất Nhạc Viên ở bầu trời xa trợn mắt há hốc mồm mà suýt nữa ngửa mặt lên trời cười to. Vị Bán Tổ như thiếu niên bất lương thế này thật sự là không có một chút phong thái nào của tuyệt đại cao thủ, quả thực chính là một tên lưu manh hồ đồ. "Lúc Lão Tử ta liều mạng đánh nhau lấy sống lấy chết bên ngoài bầu trời thì người chính là co đầu rút cổ tại hậu viện, lại còn dám đưa ra ý tứ gì với ta chẳng?" Thiên Ngoại Thiên nói như thế lập tức làm cho Bán Tổ Tu La tộc nổi giận, toàn thân cuộn cuộn xuất ra một cơn dao động đáng sợ như đại dương mênh mông. Hư không bốn phía hấn trong phút chốc hóa thành những hắc động liên miên không dứt, khí tức vô tận mang tính hủy diệt tràn ra mênh mông cuộn cuộn. "Hong Mao tiểu tử người muốn đánh nhau à? Sau khi Cửu Châu giải phong, Lão Tử đã sớm khôi phục đến trạng thái đỉnh cao. Còn sợ hong mao Tu La nhà người sao?" Tu La tộc Bán Tổ ngũ tạng như thiêu đốt, giận sôi lên. Nay gặp hỗn đản, lại là Bán Tổ hỗn đản chưa từng thấy như vậy. Hấn đã nghĩ tới đối kháng sinh tử ngay tại chỗ. "Thế nào, thật sự muốn đánh sao? Huynh đệ Xi Vưu cùng Hình Thiên của ta cũng đã sắp trở về. Vậy ta liền hẹn thời gian luận bàn một chút, để hong mao lão nhà người này biết được Hoa nhi

tại sao lại đỏ như vậy." Tu La tộc Bán Tổ cùng thánh thần Thiên Sứ tộc hận không thể một cái tát chụp chết tên hỗn đản này, thật sự có kích động muốn cắn hăn hai cái. Đây quả thực chính là bại hoại trong Bán Tổ, không có một chút phong thái của nhân vật tuyệt thế. So cùng tên vô lại phổ phường không có gì khác nhau. "Trợn cái gì mà trợn, ta đây vốn là anh hùng đích thực." Hai vị di tộc Bán Tổ đang muốn phát tác đều bị Khô Lâu tộc Quân Vương ngăn cản, hăn lay động khớp xương sống "Răng rắc răng rắc" rồi chậm rãi nói: "Năm đó chúng ta không thể thảm chiến với nhau, đều có tiếc nuối trong lòng. Nếu Nhân tộc có Bán Tổ trở về, như vậy quy tắc đã định lúc trước có khả năng từ thương thảo lại." "Được rồi. Chúng ta sẽ thương lượng thương lượng." Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân gật đầu đồng ý. Do Khô Lâu Quân Vương hòa giải, thánh thần Thiên Sứ tộc đè nén lửa giận dẫn mấy người liên can vào trong thánh địa thiên đường. Đúng lúc Tiêu Thần đang do dự xem có nên rời đi hay không thì hào quang đột nhiên lóe lên, Thiên Ngoại Thiên xuất hiện ở bên ngoài Thất Nhạc Viên. Giật mình nhìn Tiêu Thần, lão cả kinh thốt lên: "Là người. . ." Lão lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi mà hỏi: "Làm thế nào mà người còn sống?" "May mắn chết mà sống lại." Tiêu Thần thấy lão cũng có rất nhiều lời muốn nói, không thể chờ đợi được cứ hỏi han: "Năm đó Hiên Viên Tổ Thần bay ra ngoài bầu trời đi đại chiến Hồng Quân. Kết quả như thế nào?" Nghe hỏi như thế, Thiên Ngoại Thiên nhẹ nhàng lắc đầu. Trực tiếp lấy một đạo thần niệm truyền tới trái tim Tiêu Thần: "Không có kết quả, đánh tới xa tít ngoài vòm trời liền hoàn toàn biến mất." "Vậy còn các Bán Tổ khác thì sao?" Tiêu Thần phi thường khiếp sợ. Lấy thần niệm hỏi. "Đều thất lạc ở chỗ sâu trong dải thiên hà, chỉ có ta cùng với Nhân Ngoại Nhân trở về. Tất cả mọi người khác cùng Hiên Viên Tổ Thần đều không thấy." Thiên Ngoại Thiên thấy Tiêu Thần sống lại thì tràn ngập vô tận nghi vấn bèn hỏi tới những việc đã trải qua. Tiêu Thần không hề giấu diếm, phát ra một đạo thần niệm để giảng giải về những điều đã trải qua ở thế giới Tử Vong. Thiên Ngoại Thiên ngay cả thân là Bán Tổ cũng bị kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, sau hồi lâu cuối cùng mới lẩm bẩm: "Khô Lâu tộc ẩn tàng thực sự là sâu. Vốn đã sớm biết được bí mật của thế giới Tử Vong nhưng chưa từng có tiết lộ hơn nửa câu ra

bên ngoài." Lão suy tư trong thời gian dài mới phục hồi tinh thần lại mà báo: "Cửu Châu cùng tứ phương thế giới sắp hóa thành chiến trường, tinh anh các tộc đều xuất thế hết. Đại chiến tôi luyện sắp sửa bắt đầu." Nghe được tin tức kia. Tiêu Thần phi thường giật mình, hấn hỏi: "Tại sao phải như vậy?" "Trong tương lai sẽ có một trận đại chiến có một không hai uy hiếp Cửu Châu cùng tứ phương thế giới. Làm như thế chỉ là để chọn lựa ra tinh anh đích thực. Còn thì khỏe được yếu thua, ai thích hợp sẽ được sinh tồn." Thiên Ngoại Thiên nói với giọng rất bình thản, nhưng Tiêu Thần cảm nhận được sự tàn khốc cùng nghiêm trọng. "Tôi luyện trong đại chiến, chẳng phải là sẽ có rất nhiều cao thủ chết đi vô ích, tổn thất như thế thì làm sao thừa nhận nổi?" "Ai có biểu hiện kiệt xuất. Mặc dù chết thì anh linh cũng sẽ bất diệt, Bán Tổ sẽ lại phục sinh cho hấn." Thiên Ngoại Thiên nói phi thường nghiêm túc: "Nhân vật tinh anh bình thường đều có hai tính mệnh, sau khi đánh một trận quyết định cuối cùng thì người thắng sẽ có ban thưởng cực lớn." "Ban thưởng cái gì?" "Cuối cùng trong số người thắng sẽ có vài người có thể được kéo lên đến cảnh giới Bán Tổ!" Nghe được tin tức này. Trong lòng Tiêu Thần cực kỳ rung động, lấy mạng đổi mạng để lên ngôi thì chắc chắn sẽ tàn khốc tới cực điểm. Nhưng có khả năng lường trước, ngay cả phải đương đầu với kiếm bén thì mọi người cũng sẽ có xu thế theo đuổi. Tiêu Thần nhanh chóng liền phục hồi tinh thần lại. Hấn biết Cửu Châu cùng tứ phương thế giới sắp sửa phát sinh sự kiện lớn! "Người cùng ta đi Thánh Điện nghe một chút các loại quy tắc đi." Tiêu Thần đi ra khỏi Thất Nhạc Viên. Mang theo Tiểu Thú Kha Kha, cùng Thiên Ngoại Thiên đi về hướng Thánh Điện thiên đường. Oanh Vô tận uy áp bao phủ đến ngăn chặn Tiêu Thần cùng Kha Kha. Thiên sứ thánh thần truyền ra âm thanh: "Nếu không phải Bán Tổ thì không thể đi vào điện này một bước!" Tu La tộc Bán Tổ, khô lâu Quân Vương, thiên sứ thánh thần ánh mắt giống như Thần Kiếm từ giữa đại điện phá vỡ hư không nhìn thẳng ra ngoài điện. Ánh mắt đáng sợ ngừng trên người Tiêu Thần trong thời gian dài, rồi sau đó lại nhìn sang Kha Kha. "Nếu mà đại chiến tôi luyện bắt đầu thì con Tiểu Thú không thể mang Thất Nhạc Viên ra trận, nếu không đừng trách chúng ta vô tình xuất thủ." Bán Tổ Tu La tộc đầy nham hiểm nhìn chăm chú Kha

Kha. Khô Lâu tộc Quân Vương cũng phát ra một cỗ uy áp cường đại mà nói: "Ngay cả Bán Tổ đều đủ sức phong ấn nên tự nhiên không thể mang Thất Nhạc Viên ra trận. Nếu không bọn ta ra tay liền cũng không kiên nhẫn." Thiên sứ thánh thần gật đầu khen phải. Ai nấy đều hy vọng người của bản tộc mình giành được thắng lợi cuối cùng để thu được một thánh vị Bán Tổ, đương nhiên không muốn thấy chướng ngại vật cường đại như Kha Kha vậy. "Một cái điện đồ đều bị ta hủy đi một nửa. Còn có uy nghiêm gì, cùng ta đi vào!" Thiên Ngoại Thiên kéo tay Tiêu Thần liền đi vào. "Kẻ phạm tục mà không đạt cảnh giới Bán Tổ. Không xứng bước vào điện này." Thiên sứ thánh thần lại bắt đầu kiên quyết, không hề nhân nhượng chút nào, lạnh lùng quét mắt nhìn Kha Kha cùng Tiêu Thần. Khô lâu Quân Vương cùng Tu La tộc Bán Tổ mặc dù ngồi thẳng không động. Cũng đã âm thầm chống lại Nhân Ngoại Nhân vào trong điện. Đúng lúc ấy thì từ bầu trời xa có sát khí kinh hoàng phô thiên cái địa tràn đến, một lão Dạ Xoa tay áo phất phơ xuyên qua không gian tới. Hắn nói với Thiên Ngoại Thiên đứng bên ngoài cửa: "Còn đây là cung điện do Tổ Thần lưu lại. Người trần mắt thịt không phải cảnh giới Bán Tổ há có thể tùy ý tiến vào? !" Bởi vì bên phía dị tộc lại có một vị Bán Tổ đến, bốn vị Bán Tổ tụ chung một chỗ làm khí thế bỗng mạnh hẳn. Nên muốn cho Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân biết tay một phen. Thiên Ngoại Thiên cười gằn đang muốn phát tác, nhưng Tiêu Thần lại kéo ông ta bảo: "Ta không đi vào." Hắn không muốn trở thành cái cớ để Bán Tổ đại chiến. "Kha Kha chúng ta đi!" Tiêu Thần mang theo Tiểu Thú liền đi ra phía ngoài. Thiên sứ thánh thần, khô lâu Quân Vương, Tu La tộc Bán Tổ, Dạ Xoa Tộc Bán Tổ đồng thời quét ánh mắt vô tình về phía hắn. Lại còn giam cầm không gian. Ý định giết người đáng sợ thì không thêm che dấu. "Nếu muốn ra tay với Lão Tử cứ việc nói thẳng." Thiên Ngoại Thiên lúc ấy liền trợn mắt lên. Nhân Ngoại Nhân cũng đứng dậy, cười lạnh nói: "Cho là nhiều người liền rất mạnh sao, đại chiến một hồi như thế cũng không tồi. Tránh cho hai người hiền lành Phật Đà cùng Lão Tử trở về thì không tiện động thủ với các người." Tiêu Thần đi theo Kha Kha vào trong Thất Nhạc Viên, hắn nói: "Chúng ta đi." Không để ý tới Bán Tổ phong tỏa, Thất Nhạc Viên mang theo bọn họ nhắm phía phương xa. Bốn vị

dị tộc Bán Tổ không hề bận tâm, nhưng mà trong mắt cũng toát ra sát ý. Thiên sứ thánh thần nói: "Để cho bọn họ rời đi thôi. Có điều nếu như mang Thất Nhạc Viên đến chiến trường, tới lúc đó đừng trách chúng ta xuất thủ vô tình." Bán Tổ Tu La tộc, khô lâu Quân Vương, Bán Tổ Dạ Xoa Tộc tất cả gặt đầu phụ họa. Sau khi rời xa thiên đường Tịnh Thổ. Kha Kha vẫn còn thở hổn hển, hướng về phía sau quơ quơ trảo Tiểu Thú. Tiêu Thần cười, nói: "Không cần phải tức giận, bọn họ không ai bì nổi, chúng ta tạm thời không trêu vào được, đánh không lại bọn họ thì còn đánh nữa sao? Sau khi đại chiến tới luyện bắt đầu, ta sẽ khiến bọn họ muốn khóc cũng không khóc được." Kha Kha chỉ chỉ vào pho tượng đá khổng lồ trong Thất Nhạc Viên, Tiêu Thần lắc đầu, cười nói: "Vũ khí bí mật này hiện tại không thể dùng, đến lúc nào đó sẽ khiến cho một vị Bán Tổ nào đó một phen ngạc nhiên." Trên thiên đường hẳn cũng không hề phát hiện thấy Băng Lan cùng Tuyết Mộng và vài tên thiếu nam thiếu nữ lắm điều. Tiêu Thần mang theo Kha Kha bay về hướng Cửu Châu. Vùng sông nước Giang Nam, một tòa cổ trấn ngàn năm. Một dòng nước chảy xuyên qua toàn bộ trấn, lấy nước làm phố, lấy bờ làm chợ. Trong dòng nước thỉnh thoảng có mấy chiếc thuyền có mũi đi tới đi lui. Bên bờ cửa hàng san sát, tiếng rao hàng không dứt bên tai. Trận đại quyết đấu tinh anh trăm tộc sắp sửa bắt đầu. Tiêu Thần mang theo Tiểu Thiên Nhai cùng Kha Kha đi du ngoạn cổ trấn, cảm thụ thời gian yên lặng cuối cùng. "Đây chính là cổ trấn ngàn năm của Nhân tộc? Có cảnh tượng vùng sông nước mê người gì đâu, quả thực chó má không phải. Uống phí thời gian quý báu trước trận đại chiến tới luyện ở nơi này." Trên sàn một con thuyền có mũi, vài tên Dạ Xoa cùng Tu La đang mải. Thấy phía trước một chiếc thuyền chặn đường đi. Một người cường giả Tu La tộc quát: "Cút!" Oanh Thuyền bè ở phía trước ầm ầm vỡ vụn, tránh ra cho thuyền của bọn chúng một thủy đạo. Tiêu Thần đã bước lên bờ quay đầu lại phía sau nhìn giận dữ, một ông lão chèo thuyền lại bị chia năm xẻ bảy trong bọt nước. Máu tươi nhuộm đỏ dòng nước, chúng coi nhân mạng như chuyện vặt. Cùng lúc đó, Tiêu Thần phát hiện trên một con thuyền nhẹ phía sau. Dạ Xoa Thiên vương chấp tay đứng thẳng, xuôi theo dòng nước. Chiếc thuyền lớn có vài tên Dạ Xoa cùng Tu La đi theo đang lững lờ trôi xuống. Phía

trước lại có thuyền bè chặn đường đi. Tu La trên thuyền lớn lại lần nữa rống lên: "Cút!" "Tử!" Tiêu Thần tiến lên một bước. Đứng trên bờ quát lạnh một tiếng. Tu La đang muốn hành hung trở thành hình thần câu diệt, hóa thành một đám huyết vụ phiêu hòa tan vào nước sông. [/FONT]

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 417: Vạn Pháp Bất Xâm, Kiếm Hỏa Phần Thiên!

Một tiếng quát to liền khiến cho một cao thủ Tu La tộc hình thần câu diệt ngay tại chỗ đã làm cho tất cả biến sắc. Vài tên Tu La cùng Dạ Xoa liền ngược mắt lên, nhìn chăm chú Tiêu Thần cùng Tiểu Thiên Nhai đứng trên bờ. Bọn họ không nhận ra Tiêu Thần đã huyết nhục tái sinh, nhưng khi thấy Tuyết Bạch Tiểu Thú thì lập tức hơi bị rùng mình. Một tên Tu La quát: "Người là ai?" Tiêu Thần không nhìn hắn, cứ đứng ở trên bờ sông nhìn Dạ Xoa Thiên vương. Dạ Xoa Thiên vương chấp tay đứng ở trên một chiếc thuyền nhỏ, bóng dáng cao lớn hùng dũng như là một tòa Thần Sơn cao không thể với tới. Ánh mắt như chớp giật, mái tóc xanh lá cây tung bay, khí thế bức nhân làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông. Vài tên Tu La cùng Dạ Xoa bị người khác coi như là không khí thì trong lòng tức giận không thôi. Chúng như chùm tia sáng bay vọt lên trên bờ sông, nhanh như chớp giật đã vây quanh Tiêu Thần. Vẫn không nhìn bọn chúng, giờ phút này ở trong mắt Tiêu Thần chỉ có một Dạ Xoa Thiên Vương. Trên chiếc thuyền nhẹ, Dạ Xoa Thiên Vương đã lạnh lùng nhìn vào Tiêu Thần ở trên bờ. Giữa hai người có một cỗ năng lượng khủng bố mãnh liệt mênh mông. "Răng rắc răng rắc " Từ trong đôi mắt mèo của Dạ Xoa Thiên Vương phụt ra từng luồng lửa, trực tiếp làm cho hư không vặn vẹo, một cỗ năng lượng làm tâm hồn người khiếp sợ đã gợn sóng lan tỏa. Mà đích xác hai tròng mắt Tiêu Thần cũng bắn ra từng chùm tia sáng đáng sợ, như là có những tia chớp giật đang chém tới. Một tên Dạ Xoa cùng một tên Tu La chắn ở giữa Dạ Xoa Thiên Vương cùng Tiêu Thần còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì trong phút chốc đã nát vụn ở trong hư không, trong chớp mắt trở thành vật

hy sinh của trận ám chiến giữa hai cường giả này. Các Tu La cùng Dạ Xoa khác lập tức biến sắc, giống như ma quỷ rút lui đi. "Người là ai?" Dạ Xoa Thiên Vương chấp tay đứng thẳng. Đối mặt cường địch vẫn không hề bận tâm. Tiêu Thần không nói gì cứ bước ra một bước. Trong phút chốc xuất hiện ở trên mặt nước sông. Hắn đứng thẳng trên thành chiếc thuyền nhẹ ra tay về hướng Dạ Xoa Thiên Vương. Bất động thì như núi. Đã động là mạnh mẽ như chớp. Chương đao như mộng ảo không tìm thấy dấu vết đã nhắm về hướng cổ Dạ Xoa Thiên Vương. Chiếc thuyền nhẹ như thoi đưa, trong nước sông lưu lại một đạo tàn ảnh. Trong phút chốc đã lùi xa hơn mười trượng. Dạ Xoa Thiên Vương vẫn chấp tay đứng thẳng. Ông Tiêu Thần như bóng với hình đập không bay lên, trong thoáng chốc đã đuổi theo. Thương Chi Thủ trong suốt Như Ngọc chém nứt hư không rồi vát chéo xuống. Dạ Xoa Thiên Vương rốt cuộc không thể chấp tay đứng thẳng nữa mà lảo đảo không rút lui. Có điều chiếc thuyền nhẹ dưới chân hắn lại vẫn cứ như dính ở dưới chân, cùng bay vút lên đến bầu trời. Dạ Xoa Thiên Vương đứng thẳng trên chiếc thuyền, sát khí ngút trời. Hắn đổi sang lựa cách chủ động, khống chế chiếc thuyền tiến lên mà quát to: "Phá cho ta!" Thiết quyền chấn nát hư không, sấm chớp vạn trượng như là những thác nước tím ngắt từ trên trời cao đánh xuống. Nó nhắm hướng Tiêu Thần để bao phủ lên. Tiếng sấm đình tai nhức óc làm rung chuyển trấn cổ xưa này, sấm chớp tím vạn trượng trùm kín Tiêu Thần, sát khí khủng bố của sấm chớp làm cho người ta sợ hãi. Tám cái thế giới mộng lung hiện ra. Lôi Tướng thế giới tựa như ảo mộng, mây mù tím biếc cuộn cuộn đã hấp thu toàn bộ hào quang tím ngắt đầy trời hấp thu vào đó, làm nó trở nên mờ ảo trong chớp mắt. Toàn bộ sấm chớp khủng bố xé rách thiên địa biến mất không thấy đâu nữa. Tiêu Thần hóa thân thành một đạo cầu vồng ngang trời mà xông đến gần, miệng quát to một tiếng như sấm vọng chín tầng trời. Toàn bộ lôi điện tím ngắt vạn trượng vừa rồi bị hấp thu vào Lôi Tướng lại phát ra, hơn nữa lại còn càng hung ác điên cuồng hơn. Chúng cùng với một cỗ sát khí cường đại đến từ Lôi Tướng mặc sức nện thẳng vào Dạ Xoa Thiên vương. Từ đôi mắt Dạ Xoa Thiên Vương bắn ra hai tia sáng xanh lè như dã thú, trực tiếp xé ra một Thứ Nguyên không gian khác làm cho sấm chớp vạn trượng toàn bộ chém

vào một vùng trời khác, còn tự mình thì lông tóc không tổn hao gì. Tiêu Thần công kích không thôi. Cùng lúc đó, Thiên Âm chữ " Ông" như là âm thanh hủy diệt từ thời Thái Cổ truyền đến. Nó cực kì uy nghiêm khiến trong thiên địa kích động, làm cho linh hồn người ta sợ run, đã tập trung vào Dạ Xoa Thiên Vương. "Vạn Pháp Bất Xâm!" Dạ Xoa Thiên Vương cảm giác được nguy hiểm bèn quát to một tiếng, làm cho bầu trời đều bắt đầu run rẩy. Toàn thân hắn đều được quang sáng xanh lè bao phủ , phảng phất đã siêu thoát ở ngoài thiên địa này. Cả người hóa hư vô lúc ẩn lúc hiện, mặc dù gần trong gang tấc, nhưng làm cho người ta có cảm giác xa tận chân trời. Thiên Âm chữ " Ông", giống như từ dải Ngân Hà trút xuống chín tầng trời, nó hủy diệt cả vòm trời bên kia làm chiếc thuyền nhẹ trong nháy mắt tan thành tro bụi. Nhưng mà ở trong hắc động rách toác, Dạ Xoa Thiên Vương có quang sáng xanh quấn quanh thân lại bình yên vô sự, giống như thuộc về thế giới khác, siêu thoát với chúng sinh. Tuyệt thể thần thông ---- Vạn Pháp Bất Xâm, tên giống như thực. Dù các loại công kích mà đến, nhưng lại bị cắt rời nên không dính vào thân! "Là người. . . Hoàng Toàn Khô Lâu Vương, không, hắn phải gọi người là Tiêu Thần!" Dạ Xoa Thiên Vương nhìn Tiêu Thần chăm chăm, không hề bận tâm trên vẻ mặt rốt cục có biến hóa mà nói: "Không nghĩ tới. . . Thực sự là người, không ngờ đã huyết nhục trọng sinh sống lại ." Lời vừa nói ra, mấy tên Tu La cùng Dạ Xoa phía dưới ồ lên. Người này lại là Tiêu Thần, làm cho bọn họ có cảm giác khó có thể tin nổi. Một người đã chết đi hai mươi mấy năm không ngờ lại xuất hiện hậu thế. Tiêu Thần không nói, Nghịch Long Thất Bộ bước ra, mỗi bộ mà xuất ra làm hư không dưới chân tất nhiên băng toái, khắp vòm trời đều rung chuyển ở dưới chân hắn. Uy thế như vậy làm cho người ta sợ hãi, như là có một quả núi lớn đang đè nặng lên trái tim. Đôi mắt Dạ Xoa Thiên Vương khẽ nhúu phóng ra những tia chớp lạnh, mái tóc xanh lá cây tung bay. Hắn thét dài một tiếng, khí thế trong phút chốc tăng lên giống như là Thái Cổ Ma thần đã thức tỉnh. Khí tức mang tính hủy diệt áp chế tứ phương, hắn không lùi mà tiến tới, nhắm phía Tiêu Thần. Hai đại cường giả triển khai một cuộc đại chiến kịch liệt nhất. Dạ Xoa Thiên Vương hai tay phát ra ánh sáng xanh chói mắt, liên tục chồng chất mà hóa thành lục mã não trong yêu dị vô

cùng, vậy mà có thể gắng gượng đối kháng Nghịch Long Thất Bộ. Mỗi chưởng đánh ra đều nghịch lại với quỹ đạo do Nghịch Long Thất Bộ vẽ ra, rồi lấy sức mạnh để dồn ép. Mỗi một kích đều khiến bầu trời như là có những vì sao từ ngoài vòm trời nện xuống khiến đất trời rung chuyển, khí tức mang tính hủy diệt mệnh mông cuồn cuộn khắp nơi, làm cho lòng người rất lo sợ. Nghịch Long Thất Bộ xuất ra hết, đến khi Thất Bộ bước ra thì Tiêu Thần trực tiếp đạp vỡ thiên địa này, đẩy Dạ Xoa Thiên Vương tiến vào Thứ Nguyên không gian. Ở trong một mảnh thế giới mù mịt, không có ánh sáng, hai đại cường giả bắt đầu thẳng tay đại chiến, không còn phải có bất cứ kiêng nể gì. Thứ Nguyên không gian rộng mấy trăm dặm, cũng đủ hai người thoải mái tay chân. Bước thứ sáu của Nghịch Long Thất Bộ vừa đạp xuống, những dãy núi non ở trong Thứ Nguyên không gian ù ù rung động, bụi mù vọt lên đầy trời, dãy núi trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Cùng lúc đó, Dạ Xoa Vương cũng đã bị tác động đến, sắc mặt hơi đỏ lên, khoe miệng tràn ra vết máu li ti. Đến khi bước thứ bảy bước ra thì hai tay của hắn kết ấn, miệng quát: "Vô Lượng Ma quyền!" Song quyền ngọc bích long lanh ướt át, giống như Ngọc Tủ điêu khắc mà thành. Nó phát ra một cỗ khí tức hủy diệt, điên cuồng công kích lên chân Tiêu Thần vừa bước ra bước thứ bảy. "Oanh" Uy áp khủng bố, trực tiếp khiến cho mặt đất phía dưới văng tung tóe, như là một cơn gió lốc thổi qua tòa thành xây từ cát. Mấy chục quả núi lớn trên bề mặt trong phút chốc tan thành tro bụi. Sau khi hai đại cường giả đối chiến chung một chỗ thì đồng thời bay ngược ra ngoài. Chân phải của Tiêu Thần bị bẻ gãy, máu tươi đang không ngừng nhỏ giọt, vô phương lại chịu lực nữa. Mà hữu quyền Dạ Xoa Vương cũng đã dập nát, lóe ra ánh xanh lè, mảnh vụn xương dày đặc. "Răng rắc răng rắc" Khớp xương hoạt động phát ra âm thanh, tất cả chỗ xương gãy của Tiêu Thần cùng Dạ Xoa Vương trong phút chốc tiếp tục mọc ra, lấy cảnh giới Chí Nhân khủng bố để khôi phục thực lực khiến cho chỗ tổn thương trong chốc lát liền hoàn hảo như lúc ban đầu. Đại chiến lại tiếp tục, Tiêu Thần lấy Thượng Thương Chi Thủ và Nghịch Long Thất Bộ công kích. Dạ Xoa Vương thì lấy Vô Lượng Ma Vũ Chiến Kỹ để ứng chiến, đồng thời dùng thần thông "Vạn Pháp Bất Xâm" ở trên người, mơ hồ như đứng ở thế bất bại bất sinh.

"Oanh " Thượng Thương Chi Thủ cùng Nghịch Long Thất Bộ đối đầu Vô Lượng Ma Vũ Chiến Kỹ, đánh nhau đến long trời lở đất nước sông chảy ngược. Thứ Nguyên không gian bị tàn phá đến không còn hình thù gì. "Ông " Thiên Âm chữ " Ông" lại xuất ra. Khi Tiêu Thần lấy lực của Thượng Thương Chi Thủ để ép chiến kỹ cổ của Dạ Xoa Vương thì từ khoảng cách cực gần hần đột nhiên công kích thân thể Vạn Pháp Bất Xâm của đối phương. "Phanh " Tính hủy diệt của Bản Nguyên Thiên Âm nện thẳng lên trên người Dạ Xoa Thiên Vương. Ngay cả có thần thông Vạn Pháp Bất Xâm, Dạ Xoa Thiên Vương dưới tác động bất thành linh của Thiên Âm đã bị chấn bay ngược đi ra ngoài, từ trong miệng phun ra một vòi máu. "Người làm ta tức giận , ta muốn giết ngươi!" Mái tóc xanh lá cây trên đầu Dạ Xoa Thiên Vương bay toán loạn, quanh thân bao phủ ngọn lửa xanh lè nóng bỏng như là Địa Ngục Chi Hỏa đang hùng hực thiêu đốt. Tiêu Thần rung động Linh Tê Kiếm Ba. Kiếm quang quét ngang ra làm những đám mây xám ngoét trên bầu trời xa đều bốc hơi trong nháy mắt . "Vạn Pháp Bất Xâm, vô địch thiên hạ !" Dạ Xoa Thiên Vương hét lớn Lại một quả núi lớn đánh tới, bất chấp cả Linh Tê Kiếm Ba. Quả nhiên là vạn pháp kết hợp vẫn không dính đến thân hần, kiếm đạo ở trước mặt hần tự động hoá thành Hư Vô. Dạ Xoa Thiên Vương thần uy cái thế, ngọn lửa xanh lè quanh thân ngập trời. Một bước trăm ngàn trượng, trong phút chốc đã áp sát đến gần Tiêu Thần, quát to: "Kiếm Hỏa Phần Thiên!" Trong tay của hần xuất hiện một thanh hung kiếm màu xanh biếc có hào quang vạn trượng. Ngọn lửa U Minh xanh lè bắt đầu khởi động ngập trời, làm cho bầu trời đều thiêu đốt vạn vẹo sụp đổ . Hần vung lên mãnh liệt, mấy chục quả núi lớn trên mặt đất dưới tác động của hung kiếm màu xanh biếc rung lên mà trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi, có thể nghĩ năng lượng khủng bố đến mức nào. Hung kiếm màu xanh biếc quét ngang Tiêu Thần, ngọn lửa mãnh liệt bốc đầy trời. Nơi nào nó đi qua thì không có gì chống lại nổi, tất cả đều biến thành Hư Vô. Đây chính là thần kỹ của Dạ Xoa Vương ---- Kiếm Hỏa Phần Thiên! Hung kiếm màu xanh biếc làm chôn vùi không gian, lửa xanh Địa Ngục đầy trời đã đốt cháy tất cả. Ngay đến bầu trời cũng đều sụp đổ vạn vẹo . Tiêu Thần bị quét ngang đi ra ngoài, lửa bốc đầy trời thiêu đốt chung quanh hần,

kiếm khí lóng lánh xé rách thiên địa đang tung hoành kích động bên cạnh. Dạ Xoa Thiên Vương vào giờ khắc này quả thực chính là xứng danh vô địch. Trong tay một thanh hung kiếm lóe ra ánh xanh biếc rọi đến tận trời cao, thu vào chém ra, đánh đâu thắng đó. Khắp thiên địa đều bị ngọn lửa U Minh xanh lè bao phủ, trên mặt đất hiện ra từng vết nứt lớn khủng bố, một mực đi thông đến sâu vào trong lòng đất. Nham thạch dưới đất nóng chảy đều phun lên, phụt tới tận trời cao. Kiếm Hỏa Phần Thiên, phát ra khí tức hủy thiên diệt địa, nổi lên trên trời dưới đất, quả thực không thể ngăn cản, vô phương chống lại! Trên người Tiêu Thần xuất hiện từng vết thương đáng sợ sâu đến có thể thấy được xương cốt. Các mẫu xương gãy đều lộ ra, còn có rất nhiều vết thương trực tiếp bị đốt cháy. Dưới thần kỳ cái thế như Kiếm Hỏa Phần Thiên, tình cảnh của hắn khiến người khác cực kỳ lo lắng. Dạ Xoa Thiên vương có thần thông "Vạn Pháp Bất Xâm", tất cả các loại công kích khó lòng chạm đến trên người khiến hắn đứng ở thế bất bại bất sinh. Hắn lại nắm trong tay thanh kiếm có thần kỳ "Kiếm Hỏa Phần Thiên" với lực công kích giữa vương giả trăm tộc gần như không gì sánh nổi, quả nhiên là bậc vô địch tung hoành thiên hạ. Kha Kha âm thầm lo lắng, định xuất thủ, nhưng bị Tiêu Thần ngăn trở. Ở trong chốc lát này, Tiêu Thần trải qua suy nghĩ cân nhắc đã quyết định từ bỏ không cần Tứ Đại Tán Thủ. Hắn định triển khai thần thông chính mình đang tìm hiểu để chống lại địch thủ đáng sợ ngoài dự liệu này. Bát Tướng Thế Giới chính là thần thông gốc rễ của hắn, tất cả các thần thông khác đều căn cứ vào đó. Sau khi huyết nhục trọng sinh, hắn để tâm tìm hiểu thăm dò, rốt cục lại lần nữa khai quật được thần thông Bát Tướng Bản Nguyên. Có điều mới vèn vèn bị kẹt trong giai đoạn thăm dò, còn chưa đích thực hoàn thiện. Bát Tướng Bản Nguyên chính là tám thế giới mô phỏng, giờ phút này hiện ra xếp chồng chất lên nhau, bao bọc lấy Tiêu Thần ở giữa nên nhất thời đã ngăn cách với ngọn lửa U Minh xanh lét ngập trời. Thế nhưng kiếm khí hủy diệt vẫn đang không ngừng chém đến. "Bát Tướng Bản Nguyên, !" Cùng với tiếng quát của Tiêu Thần, ở trong tất cả tám thế giới mô phỏng xếp chồng chất lên nhau trên bầu trời xuất hiện một cánh cửa thần bí khó lường. Nó gập gao khép kín, uy áp hào hùng chấn động bầu trời. "Đi tìm chết!" Dạ Xoa Thiên vương tung

hoành vô địch, một bước trăm ngàn trượng trong nháy mắt đã đi tới gần. Hung kiếm trong tay vung lên, mặt đất phía dưới âm âm nứt vỡ, nham thạch nóng bỏng phun chảy xông lên cao ngàn mét trên trời làm cho ngọn lửa bốc đầy trời đều cuộn cuộn về hướng Tiêu Thần. Mà tính hủy diệt của kiếm khí càng làm cho linh hồn người ta đều phải sợ run. "Thiên!" Tiêu Thần chỉ quát ra một chữ. Thiên Tướng đột nhiên mở rộng, nó bộc phát ra một cỗ khí tức có phần cuồng loạn, từ cánh cửa thần bí sau lưng có một cỗ lực lượng vô hình chèn ép hướng về phía trước. Đích thực là có một mảnh bầu trời bị đè rơi xuống, ngọn lửa U Minh vô tận bị đè tắt ngóm. Nó không chỉ là ngăn chặn kiếm khí khủng bố, dao động năng lượng đáng sợ quét về hướng Dạ Xoa Thiên Vương. "Ta có Vạn Pháp Bất Xâm, vô địch thiên hạ. Người có thể làm khó dễ được ta? !" Dạ Xoa Thiên Vương mái tóc xanh lá cây dựng ngược, ánh sáng toát ra từ trong mắt trông điên cuồng hung ác vô cùng. Hắn giơ kiếm chống lại. "Oanh" Bầu trời rung chuyển, Dạ Xoa Thiên Vương bay ra ngoài mấy trăm trượng. Cùng lúc đó, Tiêu Thần cũng bị đánh bay ra ngoài hơn một ngàn thước. Dạ Xoa Thiên Vương đôi mắt đầy vẻ hung tàn, cước đạp hư không. Hắn như là một ngôi sao chổi bay đến, ánh sáng xanh lè ngút trời từ hung kiếm trong tay càng thêm cường thịnh. "Địa!" Tiêu Thần đứng thẳng tại phía chân trời, lại lần nữa hét lớn. Cánh cửa thần bí trong Địa Tướng thế giới đột nhiên mở rộng ra, một khí tức có phần hùng mạnh tràn ngập ra, như thể mặt đất bằng đã hiện lên trên bầu trời, hào quang vàng chói mênh mông chôn vùi ngọn lửa xanh lét rồi dồn ép về hướng kiếm quang đầy trời. "Oanh" Thiên địa chấn động, Dạ Xoa Thiên Vương cùng Tiêu Thần lại một lần nữa đồng thời bay ngược trăm ngàn trượng xa. Hai đại cao thủ triển khai quyết đấu đỉnh cao. Tiêu Thần không ngừng mở ra các thế giới. Thủy Tướng trào ra vô tận thủy tinh xanh lam, trong nháy mắt chôn vùi ngọn lửa xanh lét vô tận. Từ sau lưng Phong Tướng thối ra cơn lốc hủy diệt, khi nó đập lên kiếm quang màu xanh biếc thì phát ra trận trận âm thanh leng keng... Tám thế giới theo thứ tự mở rộng, oanh kích Dạ Xoa Vương. Phiến Thứ Nguyên không gian này sắp sửa bị phá hủy, từ mặt đất sụp đổ, nham thạch nóng chảy dâng lên, bầu trời tan biến. Đúng là loại cảnh tượng của ngày tận thế. Đến khi Trạch Tướng rung

động thì một cánh cửa tối om mở rộng, như là có đầm lầy hiện lên bầu trời với vô tận lực lượng quây lấy Dạ Xoa Thiên Vương ở bên trong. "Răng rắc" Lôi Tướng mở rộng, ngàn vạn tia chớp oanh kích ra, đánh nát hung kiếm trong tay Dạ Xoa Thiên Vương. "Ầm vang" Cuối cùng, Sơn Tướng mở rộng, một tòa Thần Sơn hào quang vạn trượng bay ra, hung hăng nện trúng Dạ Xoa Thiên Vương đang hăm sâu trong "Đầm lầy". "Phanh" Dạ Xoa Thiên Vương há miệng thổ huyết, thần thông Vạn Pháp Bất Xâm gắng sức không nổi. "Ầm ầm ầm" Thiên địa nghiền nát, Thứ Nguyên không gian sụp đổ, Dạ Xoa Thiên Vương dốc cạn kiệt khả năng để trốn tránh, thoát ra khỏi phiến không gian này để trở về trong thế giới thực tế. Tiêu Thần theo sát hăn đuổi tới. "Y nha y nha. . ." Tiểu Thú Kha Kha cùng Thiên Nhai vỗ tay hoan hô. Trong cổ trấn, vài tên Tu La cùng Dạ Xoa quá sợ hãi. Nửa canh giờ không thấy, Dạ Xoa Thiên vương không ngờ tóc tai bù xù, đầy người vết máu đang chật vật bay trốn. So cùng phong thái tung hoành vô địch ngày thường thì một trời một vực, quả thực khó có thể tin nổi. Thần thông Vạn Pháp Bất Xâm bị phá, trong khoảng thời gian ngắn hăn vô phương lại trưng tập nữa nên một mạch bay đi trốn cực nhanh. Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực nhanh theo đuổi không bỏ, mắt thấy sắp sửa đuổi kịp, Dạ Xoa Vương đột nhiên hét lớn: "Chỉ Xích Thiên Nhai!" Lại là thần thông hàng đầu hiếm thấy. Nhưng nó không phải là pháp môn công kích, mà chính là tuyệt học chạy trốn chết. Tiêu Thần mặc dù có Bát Tướng cực nhanh, nhưng so cùng Dạ Xoa Thiên Vương luôn có một khoảng cách. Nhìn như rất gần, nhưng cự ly lại vĩnh hằng không thay đổi, làm cho người ta có cảm giác Chỉ Xích Thiên Nhai (xa tít chân trời). Hai người tốc độ đều đã trở nên chậm lại, chỉ cần Tiêu Thần tiếp cận trong phạm vi nhất định liền sẽ phải chịu ảnh hưởng. Vì thế hăn duy trì cự ly nhất định ở phía sau Dạ Xoa Thiên Vương. Chút bất tri bất giác, bọn họ đã đi tới trên Trường Giang, đập phá trên nước sông một mạch hướng về thượng du Trường Giang bay đi. "Ta không tin vô phương hạ được ngươi!" Tiêu Thần hét lớn, Tứ Đại Tán Thủ lần lượt xuất thủ, một mặt Thiên Bi hiện lên trong cánh tay hăn rồi hướng về phía trước mà nện tới. "Phanh" Nó nện cực mạnh ở trên vai Dạ Xoa Thiên Vương. "Răng rắc" một tiếng, cánh tay kia hóa thành huyết vụ, bị đánh nát trên

không trung. Ngàn dặm đại truy sát, khiến cho không ít tu giả ở hai bờ sông Trường Giang khiếp sợ. "Đó là. . . Dạ Xoa Thiên Vương, hẳn lại bị người đuổi giết!" "Đích thật là Dạ Xoa Thiên Vương vô địch, hẳn lại bị người đuổi giết sao? !" Rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi. "Người kia như thế nào càng nhìn càng thấy quen mắt?" Đánh Dạ Xoa Thiên Vương đại bại mà chạy, Tiêu Thần trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. "Người kia thật sự nhìn rất quen mắt, đến tột cùng là ai mà lại đánh bại Dạ Xoa Thiên Vương vô địch vốn tung hoành Cửu Châu?" "Đó là. . . Hẳn. . . Tựa hồ là Tiêu Thần đã bỏ mạng hai mươi năm trước!" "Cái gì, làm sao có thể? !"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 418: Đánh cuộc!

Hai đại cường giả đập sóng mà chạy, Dạ Xoa Thiên Vương mỗi bộ bước ra làm trong Trường Giang đều phải nổi sóng, lại phát ra những trận sấm sét âm vang. Có điều khi đến trước mặt Tiêu Thần , tất cả những cơn sóng mãnh liệt mệnh mông trắng xóa đều chìm vào trong lòng sông, bị một cái vực sâu cường đại hoàn toàn giam cầm , vô phương đánh đến gần hắc. Xích Một đạo kiếm quang xé rách hư không, nó từ ngón tay Tiêu Thần bắn ra, tựa như là một con Giao Long nhập vào trong lòng Trường Giang. Ở trong dòng sông lớn mãnh liệt nó chia ra một thủy đạo bổ về phía sau lưng Dạ Xoa Thiên Vương. Những cơn sóng cuộn cuộn nổi lên cao đến mấy chục thước. Nếu như không phải bị Tiêu Thần khống chế thì chúng nhất định sẽ cuốn về hướng hai bờ sông, hình thành tai nạn đáng sợ. Dạ Xoa Thiên Vương gào lớn, Chỉ Xích Thiên Nhai được hắc phát huy đến mức tận cùng. Cự li vĩnh hằng không thay đổi trước sau vẫn giữ khoảng cách giữa hắc cùng với Tiêu Thần. Kiếm quang đánh lên bầu trời, bổ ra một vết nứt không gian thật dài. Cũng không phải tất cả công kích đều bị thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai mở rộng cự ly. Tứ Đại Tán Thủ vẫn mang đến cho Dạ Xoa Thiên Vương uy hiếp cường đại, cánh tay trái của hắc bị chính thần thông này chém nát. Mà giờ phút này Tiêu Thần càng là lấy lực lượng của Bản Nguyên Thế Giới để oanh kích hắc. Nó thay nhau phát tán ra, uy áp hào hùng mãnh liệt mệnh mông xuất ra, vô tận lực lượng phô thiên cái địa quét ngang đến Dạ Xoa Thiên Vương ở phía trước. Hôm nay, Dạ Xoa Thiên Vương thật sự chật vật không chịu nổi. Thần thông Vạn Pháp Bất Xâm bị phá, giờ phút này chỉ có thể dựa vào Kiếm Hỏa Phần Thiên để chống cự. Quanh thân lửa xanh ngút trời, ngọn lửa vô tận thiêu đốt mọi thứ chung quanh hắc. Khi hắc đi qua nơi nào của Trường Giang đều phảng phất bị đun sôi , màn hơi bụi trắng hùng hực bốc lên ngút trời, hình thành một mảnh hơi nước trông giống như những đám mây trắng. Nhưng Kiếm Hỏa Phần Thiên cũng chỉ có thể ngăn cản nhất thời, dù sao hắc đã lâm vào cảnh thân chịu trọng thương. Bởi vì Tiêu Thần tung ra công kích sắc bén mà hắc dần dần chống đỡ hết nổi, tùy thời có thể sẽ bị giết chết. "Ông " Bản Nguyên Bát Âm càng xuất ra liên tiếp, vai phải của Dạ Xoa Thiên Vương "Phanh" một

tiếng bị đánh xuyên qua, hình thành một lỗ máu cực lớn nhìn thấu trước sau. Cánh tay phải lúc ấy liền mềm nhũn đi. Mà đó còn là Dạ Xoa Thiên Vương tung hoành vô địch. Nếu như đổi lại cường giả khác thì tất nhiên đã sớm hình thần câu diệt khi bị Thiên Âm chữ " Ông" đánh trúng. Mái tóc dài trên đầu Dạ Xoa Thiên Vương đều bị giọt máu bắn toé mà nhiễm đỏ. Lần đầu tiên hắn có cảm giác bại vong sắp chết. Nhưng hắn phi thường không cam lòng. Gần đây thần thông đại thành, hắn không muốn lại phải than thở "Xuất sư không thắng thân chết trước" làm hắn khó có thể đón nhận. Một mạch đại truy sát. Tiêu Thần cùng Dạ Xoa Thiên Vương chạy dọc theo Trường Giang lên thượng nguồn, gây ra những cơn sóng lớn ngập trời trông giống như đại dương mênh mông cuốn vào bên trong dòng sông lớn trên lục địa. Điều đó dẫn tới không ít tu giả ở hai bờ sông phát ra tiếng thán phục. Nhất là sau khi nhận ra người bỏ chạy là Dạ Xoa Thiên Vương liền càng làm cho người ta kinh hãi hơn. Đường đường cao thủ cảnh giới Chí Nhân Thiên vương. Đó tuyệt đối là nhân vật đánh đâu thắng đó giữa vương giả trăm tộc. Nhưng mà hôm nay lại chật vật đến thế này. Phàm là ai nhìn thấy đều cảm giác khó có thể tin nổi. Thực sự là Tiêu Thần năm đó đã sống lại sao? Số ít người sau khi nhìn thấy dung mạo của hắn đều dị thường giật mình. Dạ Xoa Thiên Vương bị đánh bại. Cái này vô luận như thế nào cũng được gọi là tin tức trọng đại. Dẫn tới hai bờ sông Trường Giang đại chấn động một phen. Mà Tiêu Thần hư hư thực thực chết rồi sống lại đã xuất hiện hậu thế thì chỉ được bàn tán sôi nổi ở trong phạm vi nhỏ. Hai đại cường giả ngược dòng Trường Giang mà lên, nhanh chóng liền phi ra khỏi Cửu Châu, tiến vào vùng đất cao nguyên. Trong tiếng kịch chiến ầm ầm như sấm sét , toàn thân Dạ Xoa Thiên Vương có thêm mười mấy cái lỗ máu nhìn thấy từ trước ra sau. Nơi đây là khu vực không người, trống trải vô cùng nên Tiêu Thần xuất thủ căn bản không kiêng nể. Hắn lấy thần thông chiến kỹ đại phá Kiếm Hỏa Phần Thiên, thời khắc Dạ Xoa Thiên vương bỏ mạng liền tại trước mắt. "A. . ." Dạ Xoa Thiên Vương ngửa mặt lên trời rống to, tóc dài bay loạn. Vô Lượng Ma Quyền cùng Kiếm Hỏa Phần Thiên đồng thời phát ra xé rách mặt đất, cao nguyên sụp đổ, địa tầng vỡ vụn. Từ dưới sâu bay lên vô tận những tảng đá lớn, chúng hội tụ lại một chỗ làm

hình thành một đại dương đá menh mông đang nổi sóng, rồi lan đi menh mông cuộn cuộn khắp trong thiên địa. Đất đá khủng bố thổi quét tứ phương, chúng ẩn chứa sự không cam lòng cùng chiến ý của Dạ Xoa Thiên Vương nay đã quét ngang vòm trời. Khi cao thủ cảnh giới Chí Nhân liều mạng, uy lực không phải chuyện đùa. Đây hoàn toàn là cuộc đấu với thú đến đường cùng, thiên địa đều vỡ vụn. Nhưng mà, Tiêu Thần không bởi vậy mà lui nửa bước. Sát ý bốc tận trời cao, hắc thần phải lấy được mạng Dạ Xoa Thiên Vương. Thiên Bi Cổ Pháp được hắc lĩnh ngộ tinh túy, nương theo chiến kỹ cổ mà thi triển, bóng hình của một mặt Thiên Bi lớn xông vào giữa cơn sóng đất đá mãnh liệt menh mông vô tận. "Phanh" Âm thanh rung động thiên địa phát ra, làn sóng đất đá động trời cứ như vậy bị đánh xuyên qua. Ở giữa những cơn sóng biển năng lượng vô tận như là được mở ra một cái thông đạo gió êm sóng lặng, bóng dáng Thiên Bi xẹt qua hư không hung hăng đề về hướng Dạ Xoa Thiên Vương. Dạ Xoa Thiên Vương ngửa mặt lên trời gầm rống trông giống như điên cuồng. Mặc dù hắc đã dốc toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn bị bóng dáng Thiên Bi khổng lồ chấn bay đi ra ngoài, cánh tay phải còn lại đã nát vụn trong phút chốc, hóa thành một cổ huyết vụ tiêu tan trong đám loạn thạch. Thần thông Vạn Pháp Bất Xâm trong khoảng thời gian ngắn vô phương triệu hồi, mà hắc lại không có võ thể biến thái như Tiêu Thần vậy, nên tự nhiên khó có thể chống lại loại công kích phách tuyệt thiên địa. Không chỉ có song chưởng đã tan thành tro bụi, chính xương cốt toàn thân cũng vỡ vụn mấy chục chỗ, lực phủ ngũ tạng càng đã sớm vỡ tan, mắt thấy khó có thể gắng sức. "Ta không muốn chết!" Dạ Xoa Thiên Vương dẫu rơi đến loại hoàn cảnh này nhưng vẫn không cam lòng bỏ mạng. Hắc thiêu đốt năng lượng sinh mệnh, từ trên cao nguyên hướng về miền đất tây nam lạnh khủng khiếp mà bỏ chạy. Những đỉnh núi tuyết liên miên vô cùng chặn đường đi của hai đại cường giả, khí lạnh cuộn cuộn thổi đến mãnh liệt. Mặc dù là giữa hè mùa, nhưng nơi đây lại có những cơn đại tuyết bay tán loạn, dòng khí lạnh lẽo giống như lưỡi dao thổi qua trời cao. "Vĩnh biệt nhé, Dạ Xoa Thiên Vương!" Tiêu Thần giơ cao cánh tay phải, quát to: "Nghỉ ngơi tại Tuyết Sơn đi." Hắc quát to một tiếng, trực tiếp dẫn phát băng tuyết, giống như là giữa các đỉnh núi cao có vạn mã đang lao

nhanh, những đợt sóng tuyết vô tận phô thiên cái địa đổ xuống. Khi Tiêu Thần vung chưởng đao thì một mặt Thiên Bi cực lớn quét về hướng Dạ Xoa Thiên Vương. "Oanh " Đất trời rung chuyển ở những nơi Thiên Bi quét qua. Mấy chục quả núi tuyết chót vót cao hàng vạn thước bị bóng hình Thiên Bi khổng lồ cắt đứt đỉnh núi rồi rơi xuống, đè lấp Dạ Xoa Thiên Vương. Trong những dãy núi liên miên không còn một đỉnh núi nào cao đến vạn thước. "Oanh " Dạ Xoa Thiên Vương bị cơn sóng tuyết bao phủ, rơi xuống đỉnh núi cao được dân bản xứ gọi là Châu Mục Lãng Mã (Everest), thân thể chia năm xẻ bảy. Bỗng có một uy áp vô thượng phủ xuống mặt đất, tất cả núi tuyết đều chấn động. Một lão Dạ Xoa vóc người nhỏ gầy tay áo phất phơ, đầu đầy tóc xanh lá cây đang dựng thẳng chột xuất hiện ở trong không trung trên núi tuyết, cảm tức nhìn Tiêu Thần. Dao động khủng bố, như là các trận mưa sao đang lay động, như là biển cả ầm ì, toàn bộ tứ phương chấn động. Dạ Xoa Tộc Bán Tổ xuất hiện! "Lớn mật!" Một cổ dao động tinh thần linh hồn cường đại làm người ta kinh sợ như là một quả núi lớn bỗng nện ở trên người Tiêu Thần, đã đánh bay hắn đi ra xa ngoài mấy trăm trượng. Nếu như không phải có võ thể vô thượng, đổi lại là tu giả khác thì e là đã sớm hình thần tiêu diệt dưới công kích thần thức như thế của Bán Tổ. "Y nha. . ." Kha Kha đang xem cuộc chiến ở phía sau tức thì vọt tới. Nó mở Thất Nhạc Viên ra, muốn bao phủ Tiêu Thần đi vào. Ở trong Thất Nhạc Viên Tiểu Thú là vô địch, ngay cả là Bán Tổ cũng khó lòng làm gì được. Nhưng mà lão Dạ Xoa hiển nhiên đã biết thủ đoạn này, tay phải lão nhẹ nhàng cắt qua không gian. Chỉ Xích Thiên Nhai! Tiêu Thần cùng Kha Kha bị ngăn cách giữa hai mảnh thiên địa, Thất Nhạc Viên mặc dù có thể phá được vạn pháp, nhưng mà khi chưa có đích thực bao phủ Tiêu Thần đi vào thì nó cũng không cách nào thay đổi cái gì. Kha Kha lấy Thất Nhạc Viên càn quét thần thông Linh Vực của lão Dạ Xoa rồi bay nhanh đến gần. Nhưng mà chỗ Tiêu Thần ở trên hư không cũng lại rời xa cực nhanh, giữa hai người xuất hiện một đoạn cự ly vĩnh hằng không thay đổi. Tuyết Bạch Tiểu Thú phản nộ nhìn lão Dạ Xoa còm nhom trên không trung. Tiêu Thần phun ra hai ngụm máu, đứng thẳng người. Hắn揩 lau vết máu trên khoe miệng mà nói: "Đường đường Dạ Xoa Tộc Bán Tổ, nhìn thấy tiểu bối

không địch lại thì không nhịn được mà xuất thủ sao? Cứ lại đây, ta và người đại chiến ba nghìn hiệp, mời tất cả Bán Tổ ngũ giới cùng đến xem cuộc chiến quyết định." Mặc dù dường như là lời nói trêu chọc, nhưng so với đao phong còn tác dụng hơn. Nó khiến lão Dạ Xoa cũng không khỏi mặt mày đỏ bừng. Nhưng mà sát khí nhanh chóng tràn ngập ra, làm cho chốn Tuyết Sơn lạnh như băng này càng thêm lạnh lẽo thấu xương. Âm thanh vô tình như sắt đá chọi nhau quanh quẩn tại Tuyết Sơn: "Đại chiến tôi luyện còn chưa đích thực bắt đầu, người liền xuất thủ định hại đối thủ, phạm vào tối kỵ. Tuy là ta giết người cũng không ai có thể nói được cái gì." Dạ Xoa Tộc Bán Tổ nhìn chăm chăm Tiêu Thần, rất hiển nhiên thật sự lão đã động sát ý. Áp lực cực lớn như là quả núi nặng muôn vàn quân giáng xuống. "Làm hại, từ đâu mà nói vậy? Dựa theo lời nói như thế thì có thể lý giải là giữa Cửu Châu cùng tứ phương thế giới trước mắt phải giữ yên ổn, không cho tranh chấp cùng đại chiến? Nhưng vì sao ta thấy người của Tu La cùng Dạ Xoa coi nhân mạng là chuyện vặt, lạm sát kẻ vô tội? Chẳng lẽ người nói tối kỵ là tiêu chuẩn đồng thời sao? Chỉ cho phép quan châu phóng hỏa mà không cho dân chúng đốt đèn?" "Người đang khiêu khích uy nghiêm của Bán Tổ sao?" Lão Dạ Xoa mặt mày sa sầm, vô tận uy áp bao phủ xuống, những quả núi tuyết dưới chân Tiêu Thần ầm ầm sụp đổ. Trong khối băng tuyết lớn, chung quanh Tiêu Thần hiện ra tám thế giới mông lung, tám cánh cửa thần bí khó lường đồng thời nhắm ngay lão Dạ Xoa. "Thật sự là không biết sống chết, vốn định cho người nếm chút khổ sở, tha cho người một mạng, không nghĩ người lại nhiều lần xúc phạm tôn nghiêm của Bán Tổ. Hiện tại ta rút nhị hồn lục phách, để người hiểu rõ không được khinh nhờn Bán Tổ!" Trên bầu trời có một bàn tay lớn màu xanh biếc to đến trăm ngàn trượng, nó tạo thành trảo chộp về hướng Tiêu Thần. Uy áp khủng bố làm cho những quả núi tuyết chung quanh không ngừng sụp lở, những cơn sóng tuyết giống như biển gầm đang ào ào trút xuống. "Lão Dạ Xoa người hơi quá đáng, coi Nhân tộc ta như không có gì sao? !" Thiên Ngoại Thiên xuyên qua không gian, vung cánh tay lên. Một bàn tay to lớn như quả núi cao hiện ra nghênh đón. "Oanh " Hai bàn tay nện vào nhau trên không trung làm bầu trời xuất hiện trên trăm vết nứt không gian lớn, mỗi vết nứt đều kéo dài ra ngoài hơn

mười dặm. Trong những dãy núi liên tục vô tận phía dưới có rất nhiều quả núi sụp đổ, băng tuyết càng là không ngừng rơi, như vạn mã đang phi. Thiên Ngoại Thiên đầu đầy tóc dài khô vàng như rơm, giống hệt thiếu niên bất lương đang đứng thẳng trong không trung trên dãy núi tuyết, với dáng vẻ lưu manh nhìn lão Dạ Xoa. Dạ Xoa Tộc Bán Tổ nặng nề hừ lạnh một tiếng, tay phải lộ ra rồi cắt một cái ở trên hư không. Tàn thân của Dạ Xoa Thiên Vương ở trên Châu Mục Lăng Mã liền ngưng tụ một chỗ rồi cùng bay lên trời cao. Lão đánh ra từng đạo lục quang, nhập vào thi thể của Dạ Xoa Thiên Vương. Hai tay liên tục múa may xuất ra vạn đạo hào quang, cuối cùng bên ngoài thi thể của Dạ Xoa Thiên Vương lại hình thành một cái kén từ ánh sáng. "Răng rắc răng rắc" Dạ Xoa Thiên Vương phá kén chui ra, hoàn hảo không tổn hao gì, chết mà tái sinh! Hắn lạnh lùng nhìn quét bốn phía, sau khi biết rõ ràng tình trạng trước mắt thì nở nụ cười lạnh lạnh với Tiêu Thần. "Đại chiến tôi luyện còn chưa bắt đầu, người liền tạo ra thân thể cho hắn, cứu tính mạng hắn. Đây chính là vi phạm nghiêm trọng quy củ a." Thiên Ngoại Thiên liếc mắt nhìn lão Dạ Xoa. Lão Dạ Xoa không nói gì, quét mắt liếc nhìn Tiêu Thần mà nói: "Một tháng sau đại chiến tôi luyện sẽ bắt đầu, trong lúc này nếu như xuất thủ vô cố, thì ta trực tiếp giết chính là ba hồn bảy vía nhà ngươi. Cái tội khinh nhờn Bán Tổ, lần này tạm thời bỏ qua..." Thiên Ngoại Thiên nghe tới chỗ này, lúc ấy liền trở mặt, cắt đứt lời của lão: "Cái gì mà làm hại địch thủ, cái gì mà khinh nhờn Bán Tổ?" Nói tới đây, lão đột nhiên xuất thủ, một bàn tay cực lớn bất chợt xuất hiện, ôm lấy Dạ Xoa Thiên Vương. Thân lực Bán Tổ bắt đầu khởi động, thân thể Dạ Xoa Thiên Vương phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt, khớp xương toàn thân đều bị rung động. Dạ Xoa Thiên Vương vừa mới sống lại dốc toàn lực chống lại, nhưng sao có thể ngăn chặn được lực lượng của Bán Tổ, xương cốt toàn thân sắp sửa vỡ vụn. "Người đang làm cái gì vậy?" Lão Dạ Xoa kinh sợ. "Hắn xúc phạm tôn nghiêm của Bán Tổ, ngông nghênh trước mặt ta. Đó là chiếu theo lời của người!" "Dừng tay!" Lão Dạ Xoa hét lớn. "Ta đây cũng giống như người, gắng gượng bỏ qua cho lần này, lần sau không được vi phạm lần nữa nữa." Thiên Ngoại Thiên nặng nề quát Dạ Xoa Thiên Vương xuống Tuyết Sơn. Dạ Xoa Tộc Bán Tổ cảm tức nhìn lão, tức

giận đến râu tóc đều dựng. Đúng lúc này, Tiêu Thần đột nhiên hành động. Bát Tướng cực nhanh làm cho ngay cả là Bán Tổ cũng phải biến sắc, nhanh đến mức tận cùng. Lục Thần Thức, Băng Liệt Thức, Trấn Ma Thức, Nghịch Loạn Thức đồng thời xuất thủ, một mặt Thiên Bi cực lớn quét ngang rơi xuống Dạ Xoa Thiên Vương. "Oanh " Dạ Xoa Thiên Vương vừa mới được Dạ Xoa Tộc Bán Tổ cứu sống xem như bị đánh hình thần câu diệt, hoàn toàn tan thành tro bụi đến ngay chút tàn tích cũng không còn. Cùng lúc đó, Kha Kha xuyên qua không gian lao tới. Thất Nhạc Viên mở ra, thu Tiêu Thần đi vào. Hai người phối hợp không chê vào đâu được, ngay cả là lão Dạ Xoa nổi giận đều chậm một bước. Cự trảo phát ra chớp xanh dày đặc chỉ lướt thoáng qua cùng bọn họ rồi xé rách hơn một ngàn vết nứt không gian cực lớn, làm cho mấy chục quả núi tuyết phía trước không một tiếng động nát bấy. Ngay trước mặt Bán Tổ Dạ Xoa Tộc mà giết chết Dạ Xoa Thiên Vương, cái bạt tai này rất vang dội . Cho dù có giết chết Dạ Xoa Thiên Vương hay không thì việc hôm nay đều trở thành một cái kim châm vào trong lòng lão Dạ Xoa. Việc đã đến nước này, Tiêu Thần liền trực tiếp giết chết Dạ Xoa Thiên Vương. Hắn quyết định mang theo Kha Kha quay về Tử Giả Thế Giới, sau khi đạt tới cảnh giới Bán Tổ mới trở về. Lão Dạ Xoa vừa mới cứu sống Dạ Xoa Thiên vương, lại bị Tiêu Thần tiêu diệt lần nữa. Mà ngay cả Thiên Ngoại Thiên cũng phải ngẩn ngơ, thật không ngờ Tiêu Thần dám làm như thế. Lão Dạ Xoa tức giận đến mắt mũi trợn ngược, chòm râu dài rung rung. Lão phong khốn tứ phương, ngăn cách phiến không gian này để chặn tất cả đường lui. Lão Dạ Xoa hoàn toàn nổi giận làm Tuyết Bạch Tiểu Thú hoảng sợ tức thì phong bế Thất Nhạc Viên, chỉ để lại một khe hở len lén nhìn ra phía ngoài. Một Bán Tổ phát điên là điều phi thường đáng sợ, vạn nhất lão bất kể vốn liếng mà xuất ra một chút Cổ Pháp cấm kỵ, vậy phiền toái liền vô phương tưởng tượng . Thiên Ngoại Thiên cũng là cười ha ha, rớt xuống mà nói: "Lão Dạ Xoa người đang làm cái gì vậy, không sợ người khác chê cười người sao? Cái này vốn bản chính là công bình tranh đấu giữa bọn họ, người vô cớ chen lẫn đi vào, kết quả cuối cùng vô phương thay đổi." "Thiên Ngoại Thiên người mau tránh ra cho ta!" Lão Dạ Xoa mặt mày tối sầm. "Nếu mà ta không tránh ra thì sao? !" Thiên Ngoại Thiên tức

thì cũng sầm mặt, đối chọi gay gắt. Dạ Xoa Tộc Bán Tổ mặc dù còm nhom, nhưng mà Tinh Khí Thần thực sự dư thừa. Trong không trung trên vùng núi tuyết như là có muôn vàn vì sao đang đồng thời chấn động. Trên thì chấn động đến chín tầng trời, dưới làm rung chuyển Cửu U, thiên địa sợ run.

"Người có thể giữ được hãn nhất thời, có thể bao bọc hãn được cả đời sao? Hãn có thể cả đời sống ở trong Thất Nhạc Viên không ra sao?" Lão Dạ Xoa âm thanh lạnh lẽo vô cùng, tiếp tục: "Ta cho hãn một cơ hội. Đi ra khỏi Thất Nhạc Viên, trong vòng nửa canh giờ nếu như không chết thì món nợ này giữa ta cùng với hãn cứ như vậy bỏ qua." "Một người cứ nói lắm điều!" Thiên Ngoại Thiên lúc ấy khí chất biến đổi mạnh, tựa như núi Thái Sơn, không còn giống như thiếu niên bất lương vô cùng lông bông nữa. Phong thái tuyệt đại cao thủ hiện ra hết để chuẩn bị đại chiến. Lão Dạ Xoa nhàn nhạt nói: "Tốc độ của hãn cùng Bán Tổ không phân cao thấp, kiên trì nửa canh giờ không phải là không có khả năng. Ta cho hãn cơ hội sinh tồn, để xem có thể nắm được hay không." Tiêu Thần sau khi hạ được Dạ Xoa Thiên Vương thì căn bản không muốn tiếp tục ở lại Cửu Châu. Hãn quyết định trở lại thế giới Tử Vong, sau khi đạt tới cảnh giới Bán Tổ mới trở về. Chưa từng nghĩ rằng lại nghe được Bán Tổ Dạ Xoa Tộc nói ra như vậy, hãn lập tức đứng ở cửa ra vào của Thất Nhạc Viên mà nói: "Nếu như người nói mà giữ lời, vậy cứ kéo dài nửa canh giờ thành nửa tháng thì có ngại gì." "Bán Tổ không nói đùa!" Lão Dạ Xoa sắc mặt vô cùng lạnh lẽo. "Không nên đánh cuộc cùng hãn." Thiên Ngoại Thiên biến sắc, nói: "Người ngay cả có tốc độ cực nhanh, cũng khó lòng tránh được Bán Tổ đuổi giết." "Nếu như là Bán Tổ khác, ta khẳng định không dám như thế. Nhưng Dạ Xoa Tộc Bán Tổ đuổi giết thì ta lại có vài phần nắm chắc thoát được tính mạng." Lại một cái tát nhẹ nhàng trên mặt Dạ Xoa Bán Tổ, thế nhưng lão đã sớm bình tĩnh trở lại, không hề bận tâm, đáp: "Vậy cứ thử ra xem thế nào." Ở trong Thất Nhạc Viên, Tiêu Thần bí mật dặn dò Kha Kha một hồi, rồi sau đó hãn vượt vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nhai mà nói: "Thành thật một chút, chớ có gây họa." Tiểu Thiên Nhai bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, đáp: "Cũng không biết là ai đang gây họa. . ." Xoẹt Tiêu Thần bay ra khỏi Thất Nhạc Viên, lấy Bát Tượng cực nhanh nhắm phía phương xa, nói: "Dạ Xoa

Bán Tổ đến đưa tiễn ta đi." Lão Dạ Xoa sắc mặt vô cùng lạnh lẽo. Sát ý trong mắt là không thềm che dấu, xuyên qua không gian truy đuổi theo. Thật có thể nói là Thiên Nhai Chỉ Xích! "Thật sự đuổi theo ? !" Tiêu Thần ngạc nhiên quay đầu lại. Lão Dạ Xoa càng ngày càng gần, mắt thấy liền sắp đuổi kịp. Bọn họ ngay lập tức đi được trăm dặm, đã sớm bay vào trong không trung Cửu Châu. Mắt thấy liền sắp đuổi kịp, Dạ Xoa Bán Tổ bắt đầu giam cầm không gian, định tiêu diệt Tiêu Thần. "Đa tạ Dạ Xoa Bán Tổ đưa tiễn, như vậy tạm biệt đã, ngày sau gặp lại." Tiêu Thần dựa theo phương pháp do Thần Tộc lão nhân Lý Mục chỉ điểm, trong nháy mắt phóng đi hết lực lượng toàn thân, ngay tức thì bị lực lượng của thế giới Tử Vong triệu hoán trở về. Hắn bỗng nhiên biến mất! Lão Dạ Xoa Tộc Bán Tổ ngạc nhiên, rồi sau đó tức giận sôi lên.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 419: Cố hữu đại tụ hội.

Lão Dạ Xoa tức giận sôi lên, một kẻ hậu bối cảnh giới Chí Nhân ở trước mắt lão lại làm lão có cảm giác mặt mũi nóng bừng bừng. "Nếu như là Bán Tổ khác, ta khẳng định không dám như thế. Nhưng Dạ Xoa Tộc Bán Tổ đuổi giết, ta lại có vài phần nắm chắc thoát được tính mạng." Những lời này tựa hồ vẫn còn quanh quẩn bên tai lão. Thế này đã không tính là cú tát nhẹ, đây là cú bạt tai trời giáng, điều này làm cho các Bán Tổ khác thấy thế nào? Không phải cười lão vô năng sao. Một khắc lão cũng không muốn dừng lại ở chỗ này, chỉ muốn phá không bay đi. Nhưng mà ngược lại có người đến làm lão ấm ức thêm, lại vỗ một cái tát nữa. Thiên Ngoại Thiên xuyên qua không gian xuất hiện ở cách đó không xa, dáng vẻ đầy lưu manh mà cười ha ha rồi nói: "Lão Dạ Xoa người thật đúng là có chủ tâm nhân hậu. Hay là người cũng đưa tiễn ta?" Dạ Xoa Tộc Bán Tổ tức giận đến râu tóc đều

dựng, chỉ tay vào Thiên Ngoại Thiên mà nói không ra lời. Lão nặng nề hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại mà đi xa. Dạ Xoa Thiên Vương cường thế một đời, nhưng kết quả lại là kết cục ảm đạm, bỏ mạng trong Đại Tuyết Sơn. Tiêu Thần thuận lợi quay trở về thế giới Tử Vong, hẳn không thể không tán thưởng bí pháp của Thần Tộc, có khả năng chỉ trong phút chốc phát tán sạch sẽ lực lượng toàn thân, đương nhiên hẳn không học được loại Tất Sát Kỹ này của Thần Tộc. Tất Sát tuyệt học là thần kỹ bẩm sinh, đó là chiến kỹ đặc biệt thuộc về Thần Tộc. Trong Thần Thôn hẳn thấy mấy nam nữ lắm điều, bảy người ngoại trừ tiểu Thiên Nhai vẫn còn ở Cửu Châu thì những người khác đều đã dùng qua một lần Tất Sát Kỹ chạy thoát trở về. Băng Lan cùng Tuyết Mộng bị chút vết thương nhẹ bên ngoài, mà vết thương của những người khác đều rất nặng, nhất là vết thương của Kỳ Nhi thì nghiêm trọng nhất. Nếu như trở về muộn một bước thì hẳn hẳn phải chết. "Đồ không biết trời cao đất rộng, mấy người các người cũng dám xông vào trọng địa của trăm tộc, tiến vào xứ sở trung tâm những thần đảo này? May mắn không gặp phải Bán Tổ, nếu không tất nhiên sẽ tan thành tro bụi, ngay cả có Tất Sát Kỹ cũng khó trốn tính mạng." Lý Mục lão nhân quở trách mấy người, có điều cũng không trách cứ nghiêm nghị, trái ngược còn có chút vẻ vui mừng. Xông vào trọng địa trên thần đảo của trăm tộc, không phải là điều người bình thường có thể làm được. Có khả năng tưởng tượng sự cường đại bẩm sinh của Thần Tộc ra sao. "Định sẵn bắt gan rồng phượng tùy?" Tiêu Thần trêu ghẹo mấy nam nữ lắm chuyện. Kết quả rước lấy sự lườm nguýt nhất trí của mấy người. Chỉ có anh chàng Kỳ Nhi cười ngây ngô, gãi gãi đầu nói: "Ta đây thiếu chút nữa đã bắt được Thiên vương lão bà." Thấy hẳn toàn thân đều quẩn kín băng vải trông giống như một cái xác ướp. Triệu Anh lão nhân tức giận cho hẳn một cái tát. Lập tức làm hẳn nhe răng trợn mắt. Thiếu chút nữa bắt được một vị Thiên vương cảnh giới Chí Nhân làm vợ? Trai tráng Thần Tộc này thật đúng là mạnh mẽ thái quá. Tiêu Thần không thể không đánh giá lại thực lực bẩm sinh của Thần Tộc. Hẳn hỏi: "Người giao thủ cùng một Thiên vương cảnh giới Chí Nhân?" Chàng trai Thần Tộc chất phác gật đầu. Băng Lan bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn mà nói: "Hai mươi chiêu đã để cho người ta đánh bay. Làm trọng thương ai."

Cũng không biết xấu hổ nói thiếu chút nữa là đã bắt được người ta." Tuyết Mộng cũng cười hì hì góp thêm: "Đây chính là Mẫu Dạ Xoa xứng với tên thực. Nếu thực sự có thể lấy về làm chị dâu chúng ta, chỉ sợ huynh cũng là cả đời đều không ngẩng đầu lên nổi." "Nữ nhân kia rất hung ác điên cuồng sao?" Tiêu Thần không nhịn được hỏi, lại xuất hiện nữ Thiên vương mà trước đây hẳn chưa từng có nghe nói qua. "Cục đất không phải, nữ nhân Dạ Xoa Tộc có thể không mạnh sao?" Băng Lan liếc xéo hẳn một cái, tựa hồ vẫn còn canh cánh trong lòng đối với việc bị giam cầm ở trong Thất Nhạc Viên. Dạ Xoa Thiên vương nữ tính ? Tiêu Thần ngạc nhiên, xưa nay vốn dùng Mẫu Dạ Xoa để hình dung nữ nhân mạnh mẽ, không cần nghĩ cũng biết đích thực Dạ Xoa Thiên vương nữ tính khủng bố ra sao. Vừa giết chết một tên Dạ Xoa Thiên vương, lại xuất hiện một Mẫu Dạ Xoa. Thật đúng là một chuyện làm cho người ta đau đầu. Tại Tử Giới nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày, Tiêu Thần liền trở lại Cửu Châu, đồng hành còn có sáu người Kỳ Nhi. Mọi người đi tới Tây hồ. Do là giữa mùa hè, nên trong mười cảnh Tây hồ không có khả năng thưởng thức những cảnh như Đoạn Kiều tuyết đọng. Nhưng bước chậm trên đê Tô, hai bên trồng đủ loại hoa cỏ, màu xanh như ập vào mắt, phù dung nở rộ, lá tử đằng tím xếp thành tầng hình vòm, chim chóc hót vang, trời trong nắng ấm, ý cảnh thật động lòng người. Băng Lan cùng Tuyết Mộng với vài tên nam nữ Thần Tộc đều lú lo. Cảnh đẹp trước mặt, tất cả đều phi thường say mê, thế này tại thế giới Tử Vong căn bản không thấy được. Tiêu Thần dẫn bọn họ tới đây là vì tìm Kha Kha. Lần trước, trước khi đi thì hẳn cùng với Tiểu Thú giao hẹn gặp nhau tại Tây hồ. Thế nhưng, chơi thuyền trên Tây hồ mà cũng không phát hiện Tiểu quỷ cùng Thiên Nhai. "Thiên Nhai không có chuyện ngoài ý muốn chứ?" Chàng trai Kỳ Nhi lo lắng hỏi. Tiêu Thần vỗ vỗ trán, đáp: "Cảnh đẹp nơi này đối với hai tiểu tử kia mà nói thì cũng không có gì khác nhau so cùng vùng hoang vu , thiên đường của bọn họ không ở chỗ này." Có Tiêu Thần dẫn dắt, đoàn người đi tới phố xá Hàng Châu náo nhiệt phồn hoa. Đối với dãy hàng tơ lụa, phố cổ căn bản không hề dừng lại. Bọn họ trực tiếp đi tới một con phố chuyên bán đồ ăn . Cũng không có bất cứ gì ngoài ý muốn, tất cả nhanh chóng phát hiện ra bộ đôi quái dị kia. Tiểu Thiên Nhai lưng đeo một

cái giỏ trúc thật nức cười, một tay cầm một con cua lớn, tay kia cầm một cái cánh gà nướng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đang ăn đến mồm miệng ngoe ngoét đầy dầu. Về phần Kha Kha thì đang khoan khoái thọc tay vào túi vải thêu, mặt mày đầy vẻ say mê, chung quanh bày đầy các loại đồ ăn, hai cái móng vuốt nhỏ hấp tấp cực kì bận rộn. Hai tiểu tử kia tự nhiên không có tiền mà trả, ở trên phố đồ ăn này cứ nhìn thấy cái gì thích ăn thì đều dùng thần thông "Thuận Tẩu" mà hô biến. Thật không biết hai Tiểu quỷ có khẩu vị như thế nào mà nhồi nhét được nhiều mỹ vị như vậy. Tiêu Thần bước nhanh đi tới, trên đầu mỗi tên bọn họ thường một cú cốc mạnh, lập tức làm hai tiểu tử kia kêu đau, luôm mồm phản đối. "Lần sau không cho làm tiểu tặc, phải trả tiền." Tiêu Thần vừa nói vừa "Mượn" một thỏi bạc từ sau lưng một người thương nhân bụng phệ, ném vào trong quán vừa rồi bị bọn họ thăm hỏi. "Cạch cạch cạch" Tiểu Thú Kha Kha vung tiểu trảo lên, một trận mưa bạc đầy trời rơi xuống cái giỏ trúc, đề cho Tiểu Thiên Nhai thiếu chút nữa ngồi bệt dưới đất. "Lão đại người đang làm gì vậy?" "Giữ lại, sau này mua ăn thì phải trả tiền." Hai âm thanh non nớt làm Tiêu Thần hoàn toàn im lặng. Một đám người chung quanh đang sờ hàu bao, tất cả nhìn đến bọn họ với ánh mắt phẫn nộ. "Mau trả lại, không được đùa như vậy." Tiêu Thần nói nhỏ. "Vừa rồi không phải huynh làm như vậy sao?" Hai tiểu tử kia ngây thơ nhìn hằm. Cảm nhận được loại ánh mắt giết người vây chung quanh, Tiêu Thần trực tiếp vung tay lên đem trả tất cả ngân lượng trở lại. Rồi sau đó véo tai hai tiểu tử, hằm mang theo một đám Thần Tộc nam nữ bỏ trốn mất dạng. Chạy trốn tới trước một trà lâu, Tiêu Thần bỗng nhiên thấy một người quen. Một nam nhân tóc vàng anh tuấn được người khác tiền hô hậu ủng đi lên trà lâu. "Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu. Chính là... Chính mình cũng nhìn không thấu a!" Nam nhân tóc vàng ngồi ở trên trà lâu mà tức giận mắng: "Kim Tam Ưc Vương bát đản nhà ngươi, sau khi phong ấn ta lại bán vào hầm than Ký Châu. Một mạch chính là hai mươi mấy năm phải làm việc cực nhọc, đời người có thể có mấy lần hai mươi năm? Ông bà nhà ngươi, ta không để yên cho ngươi!" "Quặng chủ xin bớt giận, ngài hiện tại có gia tài vạn quan, tìm vài tên cao thủ xử lí Kim Tam Ưc kia không được sao." Tùy tùng bên cạnh

mở miệng a dua theo. Tiêu Thần dẫn một đám Thần Tộc nam nữ, sau khi đi lên trà lâu thì rốt cục tin tưởng mình không có nhìn lầm người. Đích thật là Lão Tử Thác Đế được hưởng lợi do là Thái Dương Thần chuyển thế. Sau khi một đám Thần Tộc nam nữ ở bên cạnh ngồi xuống, Tiêu Thần quay sang bang khách từ Ký Châu tới mà hỏi: "Thác Đế, lão bản hầm than?"

"Xoảng " Cái bát trà trong tay Thác Đế lúc ấy liền rơi xuống đất. Quần lão bị ướt một mảng lớn mà đều mờ mịt không biết. Lão run rẩy lấy tay chỉ vào Tiêu Thần, nói: "Người. . . Là người! Làm sao có thể, người không phải Sao?" "Bánh nướng đừng nói lung tung." Chàng trai Thần Tộc Kỳ Nhi bắt mắt trợn mắt nhắc nhở. "Cái gì. . . Bánh nướng?" Thác Đế hôm nay ngoài ý muốn nhìn đã gặp Tiêu Thần, thực sự còn đang sợ hãi. Giờ nghe Kỳ Nhi nói như thế, càng là mờ mịt không giải thích được. "Tại quê quán bọn ta thì loại người nói chuyện loạn như người vậy gọi là bánh nướng." Kỳ Nhi kiên nhẫn giải thích, điệu bộ rất ngay thẳng. Một đám Thần Tộc nam nữ lắng chuyện thì cười trộm. Đúng lúc này, cửa của một nhà gian (gian riêng)bên cạnh bị đẩy ra, một nam nhân bĩ ối mặc tơ lụa Lăng La chớp chớp đôi mắt đa tình, khẽ khàng phe phẩy cái quạt, điệu bộ giả vờ phong lưu phóng khoáng đi tới bên cạnh Thác Đế. Hắn rung đùi đắc ý ngâm nga: "Đừng đừng đừng. . . Người khác cười ta quá quá quá khùng điên, ta ta ta. . . Ta cười người khác nhìn nhìn không thấu. . ." Thác Đế tức thì đặt mông ngồi phịch xuống trên mặt đất, lấy tay chỉ vào nam nhân nói lắp ở phía trước đang cười híp mắt kia mà kêu thất thanh: "Kim kim kim. . . Kim Tam Ưc!"

"Duyên duyên duyên. . . Duyên phận a, hơn hơn hơn hai mươi năm , Thác Đế, chúng chúng chúng ta lại gặp nhau." Kim Tam Ưc cười híp một đôi mắt đa tình thành hai vệt cong như trăng lưỡi liềm mà hỏi: "Mấy mấy mấy năm nay có có có tốt không?" Thác Đế muốn khóc, ngồi dưới đất nhìn bàn trà ngơ ngác sững sờ, thất hồn lạc phách kêu: "Bi kịch a, cuộc đời tựa như bàn trà mà trên đó bày đầy bi kịch. Làm thế nào mà ta và người lại gặp nhau . . ." Thác Đế lập tức rơi lệ đầy mặt. Kim Tam Ưc rộng lượng vỗ vỗ bả vai Thác Đế , nói: "Đây đây đây là duyên phận a, có có có duyên thiên lý cũng cũng đến gặp gỡ." Thế nhưng, đến khi Kim Tam Ưc quay đầu thấy Tiêu Thần ngồi ở một bàn khác thì lập tức giống như con mèo bị dẫm lên đuôi,

vào một tiếng liền lui ra ngoài hơn mười thước . Lòng tóc toàn thân hấn đều dựng thẳng, mà lắp bắp: "Quý quý quý quý a!" "Lại một kẻ bánh nướng." Kỳ Nhi thô lỗ nhìn người ngồi bệt dưới đất kết luận. "Tam Ưc lâu nay vẫn khỏe chứ?" Tiêu Thần nâng chén cười với Kim Tam Ưc, lộ ra vẻ vui mừng. "Người người người thật sự còn sống ?" Kim Tam Ưc tiến sát vào hai bộ. "Chúng ta không phải đã sớm gặp mặt trong viễn cổ di tích à." "Tên tên ...tên Hoàng Toàn khô lâu kia thật sự là người, nhưng làm thế thế nào có thể huyết nhục trọng sanh nhanh như vậy? !" Kim Tam Ưc lộ ra vẻ khó có thể tin nổi, rốt cục không còn sợ hãi nữa mà đã đi tới, đồng thời hướng về phía trong nhả gian hô: "Hải hải Hải ca ra đây gặp khách." Đến khi chàng trai Thần Tộc Kỳ Nhi thấy Hải Vân Thiên thì ánh mắt liền không rời nổi , nắm chặt nắm tay mà nói: "Ta chưa từng có động tâm như thế, chính là nàng." Kim Tam Ưc chớp chớp đôi mắt đa tình, nhìn theo ánh mắt của hấn rồi sau đó hảo tâm nhắc nhở: "Huỳnh đệ, kẻ kẻ kẻ đó là nam ." "Bánh nướng! Tránh sang một bên đi, khinh ta không nhận được nữ giả nam trang sao." Kỳ Nhi một tay lấy đẩy Kim Tam Ưc sang một bên rồi nói: "Đừng có tranh với ta!" Chàng trai Thần Tộc bắt đầu liếc mắt đưa tình với Hải Vân Thiên đang đi tới. Kim Tam Ưc buồn bực tránh sang một bên, thế nhưng khi thấy rõ dung mạo Băng Lan cùng Tuyết Mộng thì lúc ấy ánh mắt liền sáng ngời. Hấn vừa nói chuyện cùng Tiêu Thần, vừa len lén di chân sang bên kia. Hấn thân thiện hỏi tình hình của Tiêu Thần, đồng thời tranh thủ lúc rảnh rồi quay sang hỏi hai thiếu nữ Thần Tộc trang điểm đẹp đẽ. Một đôi mắt đa tình mê đắm, hấn hỏi: "Tiểu thư nhỏ nhỏ từ đâu tới?" Băng Lan liếc mắt nhìn hấn, rồi ăn ngay nói thật mà đáp: "Tử vong Địa Ngục." "Có có có tính cách." Kim Tam Ưc cảm giác chính mình bị sặc, hấn gắng nở nụ cười, rồi lại mặt dày mày dạn hỏi: "Bao bao bao nhiêu tuổi?" "Một trăm lẻ chín." Tuyết Mộng chẳng hề để ý tùy tiện đáp. Kim Tam Ưc ngượng ngùng nở nụ cười, cảm giác được hai lần bị sặc. Vậy thì hấn là nên áp dụng sách lược đi đường vòng. Hấn cười híp mắt quay sang chào hỏi Tiểu Thiên Nhai bên cạnh: "Tiểu đệ đệ, mấy mấy mấy tuổi ?" Tiểu Thiên Nhai nghiêng đầu, chăm chú bấm bấm đếm trên đầu ngón tay, cuối cùng trả lời phi thường nghiêm túc: "Một trăm mười lăm tuổi ." "Phốc" Kim Tam Ưc phun một

miệng nước trà đi ra ngoài, thốt ra: "Nhà nhà ai xui xẻo có trẻ con, mới hơi lớn như vậy liền liền liền đã nói dối lừa người." "Ta vốn một trăm mười năm tuổi. Ngủ say một trăm lẻ tám năm, sau đó trưởng thành bảy năm. Người . . . không phải là bánh nướng đó chứ?" Tiểu Thiên Nhai vẻ mặt chăm chú. Kim Tam Ưc nhìn một đám Thần Tộc nam nữ có ánh mắt thần tiên ma quái, hần đến gần Tiêu Thần, nhỏ giọng hỏi: "Bọn họ không phải là có chuyện đó chứ?" "Bánh nướng!" Một đám Thần Tộc nam nữ đồng thời lườm nguýt hần. Bị một đám người khinh thường, Kim Tam Ưc lộ ra vẻ buồn bực hiếm có, quay đầu nói với Thác Đế: "Thác Thác Thác Đế lại đây, nhanh nhanh đấm lưng cho ca." Cuối cùng hần cũng tìm được nơi trú gị. Thác Đế thất hồn lạc phách đã đi tới, bình tĩnh nhìn Hải Vân Thiên tuyệt mỹ mà hỏi: "Tỷ tỷ của người có khỏe không?" "Vẫn khỏe." Hải Vân Thiên lạnh lùng cao ngạo ngồi ở chỗ này thật sự khó chịu. Hần bị Kỳ Nhi nhìn chòng chọc đến sờn gai ốc, như đứng đông lửa, như ngồi đông than. Thấy tình huống như thế, Kim Tam Ưc rốt cục hãnh diện bĩu môi phun ra một câu: "Mắt mũi cái gì, nam nữ đều không phân biệt rõ!" "Bánh nướng tránh sang một bên đi." Kỳ Nhi lập tức quay lại trợn mắt nhìn sang. "Chi nha " Lại một cửa nhà gian mở ra , Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân khua cặp sừng trâu cực đại , đẩy cửa ra nói: "Huynh đệ ta đã trở về, trùng hợp thế nào mà gặp nhau ở chỗ này." Ngưu Nhân cùng Liễu Mộ trước sau đi ra. Mà ở phía sau bọn họ còn có một người, giống như Ma thần, cao lớn khôi ngô, ánh mắt vô cùng sắc bén. Nhưng mà điều hơi không tương xứng chính là, hần bẩm sinh có một đôi tai ngựa. Tiêu Thần rất kinh ngạc, hần đã nhận ra người kia. Không ngờ là một trong Nam hoàng tứ kiệt năm đó - Vũ Văn Phong. Hồi đó, Vũ Văn Phong, Độc Cô Kiếm Ma, Tề Lạp Áo, Triệu Trọng Dương đồng thời được gọi là Nam hoàng tứ đại tuyệt đỉnh cao thủ thanh niên, nhưng vận mệnh bọn họ lại mỗi người không giống nhau. Độc Cô Kiếm Ma mạnh mẽ bị mất tích , hai mươi năm qua không thấy bóng dáng. Thương thay cho Tề Lạp Áo sức lực không đủ, ra đi trước mọi người vì bị Dạ Xoa Thiên Vương đánh chết trong vòng năm chiêu. Triệu Trọng Dương tiềm lực vô hạn, cường thế quật khởi, ngay cả thời thịnh thế hoàng kim trước trăm tộc thì cũng ngạo nghễ đứng đối diện cường giả đỉnh cao. Về phần Vũ Văn Phong

chính là nhân vật bi đát. Năm đó trước tiên đại bại trong tay Tiêu Thần, rồi sau đó lại bị chèn ép tại Ân Đô, từ đó về sau mười mấy năm càng là không ngừng thảm bại. Nhưng người này tựa hồ có một tinh thần vĩnh viễn không chịu bại, khi bại khi thắng, năm năm trước hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, không nghĩ hôm nay tái hiện. Tiêu Thần liếc mắt nhìn ra, hiện nay tu vi của Vũ Văn Phong phi thường khủng bố, e là sắp sửa hoàn toàn thay đổi được chiến tích khi bại khi thắng. Hắn đã cùng một Mã vương hồn cường đại hợp nhất hoàn mỹ. "Hay, đầu trâu mặt ngựa đã có đủ." Kim Tam Ước cười đi tới, sờ sờ cặp sừng lớn của Ngưu Nhân. "Bánh nướng!" Tiểu Bàn tử Ngưu Nhân cười híp mắt phun ra hai chữ, lập tức làm cho mặt Kim Tam Ước đều xanh lại. Hôm nay dầu bị người ta kêu hai chữ này, nhưng lần đầu tiên hắn có cảm giác không được tự nhiên như thế. Tiêu Thần cười, bảo: "Hiếm khi được nhiều người quen gặp nhau chung một chỗ như vậy." Đúng lúc ấy lại có không ít người đi lên lầu. Mọi người nhìn thấy nhau thì vừa mừng vừa kinh ngạc. Không ngờ ba đại cường giả Long Tộc là Nghịch Long Vương, Thanh Long vương, Hắc Long Vương, mà ở phía sau bọn họ còn có mấy vị bạn cũ. Mười tuổi không đái dầm Trần Hàng Cầm, Tiểu Lý Phi Dao truyền nhân của Tuyệt Dao, Sở Hành Cuồng là người nắm thần thông Mệnh Vận Song Sinh Tử. Còn có Hỏa Niếu với danh hiệu Hỏa thần, yêu nữ Thiên Ma Cung là Yêu Yêu, anh rể của Độc Cô Kiếm Ma là A Thủy, cao thủ Tát Ma của đế quốc La Mã Trường Sinh Giới . . . Đều là cố nhân, cao thủ tụ hội. Sau khi thấy Tiêu Thần, bọn họ đều lộ ra vẻ khó có thể tin nổi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 421 : Chí Nhân bỏ mạng

Âm thanh to lớn kích động trong không trung Cửu Châu, làm rung động thiên địa, truyền tới mỗi một người : đại chiến tôi luyện chính thức bắt đầu.

Cửu Châu đổ đô, dao động năng lượng mệnh mông như biển, dẫn tới xáo trộn tình hình thập phương làm tất cả cường giả đều cảm ứng được nơi này đang có khí tức không giống tầm thường. Chung quanh đô thành Cửu Châu, vô tận sinh linh bị hủy diệt. Oán giận sát khí đan vào chung một chỗ đã hình thành một cơn sóng to, cuối cùng biến ảo thành một quỹ ảnh thật lớn đứng sừng sững trong thiên địa đánh về hướng ngũ đại cao thủ Chí Nhân trên bầu trời. Đây là do sinh linh bị hủy diệt, oan hồn chết mà không tiêu tan. "Oanh " Ba vị cao thủ Chí Nhân Đại Địa Vương, Hải Thần vương, Lôi Thần vương thách thức thiên hạ, chúng đều cùng cuồng phách một kích làm cho quỹ ảnh to lớn trên bầu trời kia liền vỡ tan ngay tại chỗ, tất cả oan hồn đều tan thành tro bụi. "A. . ." Dạ Xoa Thiên Hậu âm thanh thê lương chói tai, giống như muốn xuyên thấu màng nhĩ mọi người. Mái tóc xanh lá cây trên đầu nàng tung bay, mặc dù dung nhan cực xinh đẹp nhưng giờ phút này lại đặc biệt hung ác. Vô Lượng Ma Quyền không gì sánh nổi trên đời, phá trời đập đất làm cho bầu trời đều phải run rẩy, khiến mặt đất kia đều vỡ vụn. "Bang bang bang " Vô Lượng Ma Quyền cùng Thượng Thương Chi Thủ của Tiêu Thần không ngừng va chạm nhau. Đôi mắt xanh của Dạ Xoa Thiên Hậu lóe ra ánh sáng cừu hận , toát ra khí tức Ma vương cái thế. Không ngờ so sánh với Dạ Xoa Thiên Vương thì còn hung ác điên cuồng hơn. Khi đối mặt Tiêu Thần thì nàng lấy lực kháng lực, lấy cứng đối cứng. Xích xích xích Tu La vương mặc dù ở cách xa nhau hơn mười trượng. Nhưng những sợi tóc đỏ như máu đầy trên đầu lại vươn ra, như dòng sông máu quét ngang về hướng Tiêu Thần. Ba vạn sợi tóc đỏ chặt đứt hư không, như là ba vạn thanh kiếm huyết sắc. Chúng bắn ra huyết mang dài hơn mười trượng, ngưng tụ chung một chỗ để hình thành một huyết vực khủng bố khiến cho thiên địa đều run rẩy. "Oanh " Huyết vực cùng Thiên Âm chữ " Ông" của Tiêu Thần va chạm vào nhau làm bộc phát ra âm thanh như sấm sét, lập tức đất trời rung chuyển. Hào quang màu vàng sẫm vô tận bốc lên từ trên mặt đất. Chúng phát ra khí tức mạnh mẽ dày đặc như là một mảnh đại lục đang chậm rãi bốc lên không. Uy áp hào hùng làm rung động tứ phương. Đây là thủ đoạn làm kinh động thế gian của Đại Địa Vương. Nó có thể thay đổi như chong chóng, lật tay làm mưa, giam cầm được tinh khí của

mặt đất để ngưng tụ thành lớp tinh hoa của đất đã thực chất hóa khá dày rồi như thể đại lục mệnh môn vô ngần va chạm vào Tiêu Thần. Những cây trụ đá cực lớn từ trong lớp tinh hoa đất màu vàng sẫm mệnh môn kia đột nhiên phóng lên cao. Chúng đón gió tăng vọt đến dài vài trăm thước rồi giống như những thanh Kiếm sơn dựng thẳng đứng ngút trời. Sát khí bốc thẳng đến tận trời cao. Đối mặt mấy vị Thiên vương. Tiêu Thần tóc đen bay loạn, ánh mắt sắc bén như Kiếm mang. Vào giờ khắc này hẳn không hề phòng thủ mà đánh ra Tứ Đại Tán Thủ. Lục Thần Thức, Nghịch Loạn Thức, Trấn Ma Thức, Băng Liệt Thức liên tục công kích. Khi chúng va chạm vào đại lục màu vàng sẫm trên bầu trời liền cứ thế nổ tung làm bộc phát ra một cỗ khí tức hủy diệt cực kì sục sôi mãnh liệt lan tràn đi bốn phương tám hướng . Khi làn khí vàng sẫm mệnh môn đi qua nơi nào liền làm nát bấy tất cả những gì có hình hài, thiên địa đều bắn văng tung tóe . "Sát!" Đúng lúc này, Lôi Thần vương cũng xông lại đây. Lôi điện vạn trượng màu tím ngắt nổi thông trên trời dưới đất, giống như có ngàn vạn con Tử Long đang bay lượn điên cuồng. Mỗi con đều to như gian phòng, thanh thế to lớn, vô cùng khủng bố. "Oanh " Trên bầu trời tiếng nổ đinh tai nhức óc. Trăm ngàn tia chớp tím xé rách hư không lan về hướng Tiêu Thần, như muốn bắt hắn tan thành tro bụi trong trận sấm chớp tím ngắt này. Sóng lớn tầng tầng lớp lớp, những cơn sóng ngập trời mãnh liệt mệnh môn hình thành , màn thủy tinh vô tận ngưng tụ trên trời cao. Chúng như những cơn sóng đại dương mệnh môn đang cuộn cuộn, phô thiên cái địa mà quét về hướng Tiêu Thần. Hải Thần vương đã đánh tới ! Màn thủy tinh như muốn chôn vùi không gian. Bất cứ vật gì có hữu hình mà bị chìm vào trong đó, đều như sắp tan thành tro bụi. Tất cả điều này đều phát sinh giữa những trận sấm chớp, đá, lửa. Đó là ngũ đại Thiên vương với cảnh giới Chí Nhân đang hợp lực vây giết Tiêu Thần ở giữa. Lực lượng quý thần khó lường này làm rung chuyển bầu trời, vô cùng điên cuồng làm đất trời chấn động. "Sát!" "Sát!" . . . Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc, Nghịch Long Vương, Yêu Yêu, Liễu Mộ cùng đông đảo cao thủ nhất loạt tiến lên. Ai nấy đều tung ra chiến lực mạnh nhất để đối đầu ngũ đại Thiên vương. "Leng keng" một tiếng kiếm ngân, một đạo kiếm quang lóng lánh làm thiên địa như thất sắc. Hắc Long Vương chậm rãi

rút ra một thanh thánh kiếm từ xương cột sống. Hào quang vạn trượng, sáng lạn mà lại chói mắt. Hắn mặc dù chưa đạt tới cảnh giới Chí Nhân, nhưng mà thánh kiếm Long Tộc vừa hiện ra đã lập tức làm cho sơn hà thất sắc, nhật nguyệt tối sầm. Cứ như vậy hắn chống lại Lôi Thần vương. Liễu Mộ, Thanh Long vương, A Thủy, Hỏa Niều đồng thời cùng tiến lên, lấy Hắc Long Vương Long Tộc thánh kiếm làm mũi nhọn, không ngờ lại bức lui được Lôi Thần vương đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân. Làm hắn bị ngũ đại cường giả vây khốn vào giữa. Bên kia, lại hình thành một cuộc chiến khác. Tiểu Lý Phi Dao trăm thần diệt ma ngày nào, vốn được xưng phong vân đệ nhất đao. Hắn lấy tâm huyết để tế luyện ra thanh phi đao duy nhất, lại có trong tay truyền thừa Tuyệt Dao làm cho thần kỹ ngày xưa lại xuất hiện hậu thế. Một tia máu làm cho bầu trời văng tung tóe, mở ra một lối thông không gian bắn về phía Hải Thần vương. Ngay cả là hùng mạnh như Chí Nhân Hải Thần vương cũng chột biến sắc. Đám người Yêu Yêu, Tát Ma, Trần Hàng Cầm, Hải Vân Thiên theo sát Tuyệt Dao mà lên, phối hợp với một đao kinh động thế gian để vây quanh Hải Thần vương. Tách hắn ra khỏi Tiêu Thần làm cho hắn lâm vào trong một chiến trường khác. Sở Hành Cuồng một thân chia đôi với thần thông độc nhất vô nhị hiếm thấy. Chung quanh Ác Tử là ma khí ngập trời, mây đen cuộn cuộn che lấp mặt trời. Lưỡi hái Diêm Vương trong tay cắt qua hư không, bổ về phía Đại Địa Vương. Thiên Tử vô cùng thần thánh, toàn thân tỏa ra hào quang vạn đạo. Thiên Phật Bảo Luân trong tay làm lay động bầu trời, như là một tòa núi cao cũng nện về hướng Đại Địa Vương. "Phanh" Mái tóc vàng trên đầu Đại Địa Vương dựng thẳng, quanh thân được màn sương vàng mênh mông bao phủ, dưới chân là hào quang vàng sẫm như những cơn sóng mãnh liệt mênh mông vọt lên, trong nháy mắt liền đánh nát Ác Tử. Nhưng mà khi hắn mãi đi giết chết Thiên Tử thì Ác Tử tức thì liền sống lại tại chỗ rồi tập kích về hướng hắn. Mệnh Vận Song Sinh Tử quả là khó có thể hủy diệt. Điều này làm cho cảnh giới Chí Nhân cũng phải cả kinh. Trong phút chốc hắn bị đám người Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc, Nghịch Long Vương vây quanh. Chàng trai Thần Tộc Kỳ Nhi chỉ vào Dạ Xoa Thiên Hậu, nói với tộc nhân chung quanh: "Đó là lão bà của ta đây, các huynh đệ tử muội giúp ta!" Bằng Lan, Tuyết Mộng

thậm chí bao gồm Tiểu Thiên Nhai đều xông tới, bấy đại cao thủ Thần Tộc lấy Kỳ Nhi cầm đầu cùng chiến với Dạ Xoa Thiên Hậu. Không thể không nói, Dạ Xoa Thiên Hậu phi thường khủng bố. Dẫu bị Thần Tộc thất cường vây quanh mà vẫn là hung mãnh vô bờ. Giống như một Ma quân cái thế, Vô Lượng Ma Quyền đánh cho bảy người Thần Tộc khó có thể quần quanh. Ngũ đại Thiên vương cảnh giới Chí Nhân đã bị các cường giả tách ra, đại chiến kịch liệt bộc phát. Tiêu Thần một mình đối chiến Tu La Vương nên áp lực lập tức giảm đi. Hắn bắt đầu không hề phòng thủ mà tung ra thủ đoạn mạnh nhất, dùng lực đè nén Tu La vương. "Sát!" "Sát!" . . . Từ phía xa xa, Mã Ba Áo dẫn dắt dị tộc vương bắt đầu đại chiến cùng Triệu Trọng Dương, Tuyết Vũ, Mộng Tập Nghiệt, Thương Hải. Mà Hoàng Kim Sư Tử Vương thì địch ta khó phân, trong tay là Xích Huyết thần mâu có Bán Tổ huyết dịch nhỏ giọt. Hắn phát ra khí tức khủng bố mà lẳng lặng đứng thẳng trên bầu trời, quan sát song phương đại chiến. Ngoài ra, còn có một tiểu tử kia cũng không hề tham chiến, đó chính là Kha Kha. Nó rất muốn ra tay, nhưng bị Tiêu Thần ngăn cản vì sợ thật sự trêu vào Bán Tổ. Tiểu quỷ không ngừng chớp động hàng lông mi thật dài, một đôi mắt to mật thiết chú ý chiến cuộc, cảnh giác quét mắt tứ phương. Không ngừng có cao thủ bay tới gia nhập vào trong cuộc chiến. Cuối cùng, Đấu Thần Vương cường đại cũng giá lâm, dao động năng lượng vô cùng kịch liệt. Vị Thiên vương sâu không lường được này để mặc mái tóc tím tung bay, đứng yên bên ngoài cuộc chiến như một bậc Chiến Thần, mang cho mọi người một cảm giác bị đè nén cường đại. Tình huống phi thường không ổn, trong vài đại chiến đoàn, các vị Thiên vương cảnh giới Chí Nhân chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Liễu Mộ đánh ra thần thông Không Gian Đại Liệt Trảm xé nát thiên địa, quanh thân Hỏa Niếu bắt đầu khởi động thần hỏa vô tận làm cháy đỏ nửa bầu trời. Hắc Long Vương với thánh kiếm vô tận càng làm thiên địa đều run rẩy. Thế nhưng mấy vị cường giả vây công Lôi Thần vương mà vẫn ở vào hạ phong tuyệt đối. Lôi điện vạn trượng tím ngắt phá sạch vạn pháp, cứ như thế áp chế toàn bộ các loại thần thông của mấy người. Sấm sét vô cùng cuồng bạo đánh cho đám người Liễu Mộ ứa ra những vết máu nhè nhẹ ở khóe miệng. Mà đám người Yêu Yêu, Tát Ma, Trần Hàng Cầm, Hải Vân Thiên thì gặp phải phiền

toái càng lớn hơn nữa. Khi đối mặt Hải Thần vương thì đủ các loại thủ đoạn tất cả đều không có hiệu quả, ngay cả là huyết sắc phi đao trong tay Tuyệt Đao cũng đều bị màn thủy tinh màu lam kia chặn ở bên ngoài, căn bản không xuyên thấu vào nổi. Ngàn vạn cơn sóng chập trùng thổi quét đến tận trời cao. Hải Thần vương gầm thét làm những cơn sóng mãnh liệt mênh mông màu lam kia đánh sâu về hướng Hải Vân Thiên, khiến cho những đóa Đại Nhật Quỷ Hoa nở rộ bị đánh nát toàn bộ, sóng càng đánh cho nửa người Tát Ma chịu mười mấy lỗ máu. Sóng biển quét ngang tứ phương, toàn bộ đám người Yêu Yêu, Tuyệt Đao, Hải Vân Thiên đều bị thương. Đây chính là lực lượng của cảnh giới Chí Nhân. Chỉ một kích đơn giản cũng có lực làm trời long đất lở. Mặc cho đủ loại thần thông của người, tất cả thủ đoạn đều khó có thể chống lại! Thế nhưng, tình thế nghiêm trọng nhất lại là Thần Tộc thất cường. Chàng trai Kỳ Nhi rõ ràng một cước đã bước vào cảnh giới Chí Nhân, hơn nữa còn có lực thần Băng Lan, Tuyệt Mộng tương trợ, nhưng vẫn vô phương chống lại Dạ Xoa Thiên Hậu. Không thể không nói, Dạ Xoa Thiên Hậu so sánh Dạ Xoa Thiên vương còn mạnh hơn. Mặc dù là một nữ nhân, nhưng có Vô Lượng Ma Quyền rung động thiên địa với cường lực vô cùng, mà sau khi thần thông Vạn Pháp Bất Xâm vừa ra thì càng là hoàn toàn khiến cho Thần Tộc thất cường vô phương gắng sức. Tất cả công kích sắc bén đối với nàng mà nói đều căn bản không có hiệu quả. Cuối cùng, đến khi Dạ Xoa Thiên Hậu tung ra thần kỹ Kiếm Hỏa Phần Thiên thì toàn bộ Thần Tộc thất cường bị trọng thương, mắt thấy như sắp sửa bỏ mạng. Chiến cuộc khá là bất lợi, mắt thấy vài đại Thiên vương cảnh giới Chí Nhân sẽ giết chết tất cả đối thủ mà thoát khỏi vây hãm. "Chỉ đến như vậy." Lôi Thần vương trên mặt mang theo vẻ đùa cợt. "Nên kết thúc!" Hải Thần vương vô cùng lạnh lùng, ánh mắt uy nghiêm. "Là lúc đưa các người lên đường!" Đại Địa vương sát khí ngút trời, miệt thị mọi người. "Ta muốn lần lượt giết chết mỗi một người các người!" Dạ Xoa Thiên Hậu gần như điên cuồng, tràn ngập vẻ khát máu. Vài đại Thiên vương gần như vô địch, khinh miệt quét mắt nhìn địch thủ. "Rống. . ." Đúng lúc này, Tu La vương phát ra tiếng gào khàn đục làm trời long đất lở, quanh thân huyết quang ngút trời. Hắn bị Tiêu Thần hoàn toàn áp chế, đã đến lúc sống chết trước

mắt nên không thể không liều mạng . Nhưng mà lúc này cũng muộn, vừa rồi hãn đã bị trọng thương, bị vũ khí mang tính hủy diệt từ trong đế đô đục lỗ giữa ngực. Đến sau khi Tiêu Thần dành đủ lực lượng thì từ trong Bát Tướng Bản Nguyên thế giới có tám cánh cửa thần bí đồng loạt mở rộng, tám cỗ lực lượng cuồng bạo đồng loạt nhằm về phía Tu La vương có vô tận huyết quang bao phủ. "Oanh " Tu La thiên vương đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân với thân thể cao lớn vỡ tan trên bầu trời, hóa thành một màn sương máu. Mà sau khi gió thổi qua thì cũng không có còn lại gì. Tiêu Thần kịch chiến mấy trăm hiệp liền đồ sát Tu La Thiên vương. Điều này làm cho tất cả dị tộc vương đang đại chiến chột trong lòng thấy lạnh cả người. Kết quả một trận chiến này lập tức các chiến đoàn đang đại chiến kịch liệt chột hoà hoãn một phen. Tiêu Thần vốn một mực chú ý đến chiến cuộc chung quanh lập tức không dám dừng lại, hãn vội vàng ra tay viện trợ. Lục Thần Thức, Băng Liệt Thức, Nghịch Loạn Thức, Trấn Ma Thức Tứ Đại Tán Thủ đồng thời xuất ra, chia nhau chém về phía Lôi Thần vương, Hải Thần vương, Đại Địa Vương, Dạ Xoa Thiên Hậu. Từ tứ phía có bốn cái Thiên Bi thực sự khổng lồ hiện lên , giữa trời cao nặng nề giáng xuống rồi nện ở trên người tứ đại Chí Nhân. Vô phương tránh né, bốn cái Thiên Bi cao lớn như núi, hào hùng như Nhạc Sơn đã nhất loạt đánh bay Tứ Đại Thiên Vương đi ra ngoài.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 422 : Thiên Vương tử trận

Thiên Bi cùng xuất hiện, đồng thời đánh bay Tứ Đại Thiên Vương đi ra ngoài. Trên bầu trời có áp lực mệnh mông cuồn cuộn, loại dao động năng lượng cường đại làm cho người ta sợ hãi. Nỗi sợ nổi lên từ đáy lòng người làm ngay cả linh hồn đều run rẩy. Sấm sét tím ngắt vạn trượng giáng ngang

đọc trên bầu trời, Lôi Thần vương quanh thân đều được hào quang màu tím bao phủ. Hắn tự che kín mình để ngừa Thiên Bi lại xuất hiện. Chung quanh Hải Thần vương càng có sóng lớn ngập trời, phảng phất thật sự hình thành đại dương mênh mông vô tận giữa trời cao. Màn Thủy Tinh ngưng tụ thành lớp hào quang màu lam phô thiên cái địa, bầu trời chung quanh nó sục sôi mãnh liệt. Chung quanh Đại Địa Vương là lớp hào quang vàng sẫm mênh mông, toàn thân đều phủ kín lớp áo giáp Hoàng Thạch, dưới chân là một mảnh đại lục rộng lớn như ẩn như hiện, có một cỗ khí tức nặng nề đang từ từ di chuyển. Chỉ có Dạ Xoa Thiên Hậu mái tóc xanh lá cây bay loạn là không áp dụng bất cứ cách phòng vệ gì, chiến ý dâng cao đang huy động Vô Lượng Ma Quyền. Bầu trời đều chấn động, lực lượng như dời núi lấp biển đang điên cuồng chém về phía trước. Nhìn thân hình thon thả của nàng với những đường cong uyển chuyển như thế, nhưng lực lượng đánh ra lại điên cuồng đến vậy. Có thể nói chính là nhân vật Ma vương, so sánh với Dạ Xoa Thiên Vương trước đây thì còn tung hoành vô địch hơn. Rất khó tưởng tượng đây là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt thế lại có được khí phách và chiến lực đến như vậy. "Bang bang bang " Vô Lượng Ma Quyền của Dạ Xoa Thiên Hậu lấp lánh như ngọc liên tục nện vào hai tay Tiêu Thần. Trên bầu trời như là có những trận sấm sét bộc phát, chấn động làm tất cả cao thủ đều cảm thấy ù tai. Xoẹt Bóng dáng thấp thoáng bay tán loạn, hai đại cường giả đan xen mà qua lại. Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực nhanh bay vọt lên không trung để tránh né Lôi Thần vương đang tập kích tới. Đồng thời giãn cách cự ly với Hải Thần vương, Đại Địa Vương đang định tới gần. Mặc dù hắn đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân. Nhưng nếu như bị Tứ Đại Thiên Vương vây quanh thì cũng hẳn phải chết không nghi ngờ. Vừa rồi, Tứ Đại Tán Thủ vội vã xuất kích để tập kích bốn đại cao thủ. Làm cho một hai người trong đó bị tràn ra vết máu nhẹ nhẹ từ khóe miệng . Nhưng cũng không uy hiếp đích thực đến tính mạng của bọn họ. Tứ Đại Thiên Vương không thèm nhìn mọi người. Trong mắt chỉ có một Tiêu Thần. Đối với các cao thủ khác thì tràn ngập miệt thị. Chỉ có một người trước mắt mới là đại địch. Song phương giằng co. Quang cảnh lập tức yên tĩnh trở lại. Ngay cả là Dạ Xoa Thiên Hậu cũng không lại phát động công kích điên cuồng. Nàng đang suy tính làm thế

nào để nhanh chóng loại bỏ Tiêu Thần mà không bị dính chiêu đáp trả. Trong lòng các cường giả có một cổ cảm giác áp lực. Nhất là rất nhiều dị tộc vương ở xa xa. Tu La Thiên vương đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân mà cứ như vậy bị giết chết tươi làm tất cả mọi người có cảm giác lạnh sống lưng. Trước đó không lâu Tiêu Thần vừa mới hạ gục Dạ Xoa Thiên vương. Bây giờ lại giết chết một cao thủ cảnh giới Chí Nhân, hỏi làm sao mọi người phải sợ hãi. Chí Nhân cũng có thể tiêu diệt. Vậy thì đối phó dị tộc vương bình thường chẳng phải càng dễ dàng hơn sao? Từ bầu trời xa truyền đến một tiếng kêu véo von, Triệu Trọng Dương quanh thân vạn đạo hào quang, tất cả huyết đạo toàn thân đều ở tỏa ra ánh sáng lóng lánh mà quét ngang tứ phương, khiến cho dị tộc vương không thể không thối lui. Mà bên cạnh Tuyết Vũ lợi dụng cơ hội này phóng lên cao, đâm qua vòng vây của dị tộc vương. Nàng bay nhanh như chim nhạn mà xông đến chỗ Tứ Đại Thiên Vương đang đánh nhau. Phía sau, ba người Triệu Trọng Dương, Mộng Tập Nghiệt, Thương Hải chặn Chiến Vương Mã Ba Áo cùng với tất cả dị tộc vương ở khu vực kia. Tuyết Vũ xông đến, lập tức làm cho tình thế nguy hiểm của Tiêu Thần được dịu đi. Nàng vừa bay đến lập tức phá bỏ thăng bằng, tất cả Tứ Đại Thiên Vương đều bắt đầu hành động. Tuyết Vũ áo trắng hơn tuyết trông lộng lẫy động lòng người. Nhưng khi nàng xông tới phụ cận thì khí chất cá nhân thay đổi rất nhiều. Nàng bộc phát ra chiến ý dâng cao, trực tiếp đối đầu Dạ Xoa Thiên Hậ. Hai nữ nhân khí chất rất giống nhau, cũng đều xinh đẹp tuyệt vời, lại có cùng chiến ý ngút trời. Đồng thời cũng lại có một cổ khí phách vương giả khó tả của nữ nhân, quả thực chính là kì phùng địch thủ. Những người khác cũng hành động, Thần Tộc thất cường cùng với Trần Hàng Cầm, Hải Vân Thiên, A Thủy, Thanh Long vương có đến hơn mười cao thủ, đồng thời đại chiến Hải Thần vương. Nhiều cường giả như vậy rốt cục chống lại được Thiên vương cảnh giới Chí Nhân. Mà đám người Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc, Liễu Mộ, Sở Hành Cuồng, Tát Ma, Yêu Yêu, Hỏa Niếu, Tuyết Dao, Vũ Văn Phong thì chặn Đại Địa Vương. Các cường giả liên thủ đã kìm chế được Chí Nhân Thiên vương cường đại. Hai đại cường giả Hắc Long Vương cùng Nghịch Long Vương không tham chiến, bọn họ mật thiết chú ý hai đại chiến đoàn ở trên, sẵn

sàng chuẩn bị phối hợp tác chiến. Tiêu Thần thì trực tiếp đối đầu Lôi Thần vương, triển khai cuộc đại quyết đấu trời long đất lở. Đây là trận đánh thuộc về Chí Nhân Thiên vương. Tiểu Thú Kha Kha nhỏ giọng lầu bầu, y nha không ngừng. Nó rất muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng cuối cùng vẫn còn nghe theo lời Tiêu Thần cảnh báo mà nhịn xuống. Hoàng Kim Sư Tử Vương cùng Đấu Thần Vương đều cùng thờ ơ lạnh nhạt, không hề xuất thủ. Một đôi đánh kịch liệt nhất hẳn là thuộc về Tuyết Vũ cùng Dạ Xoa Thiên Hậu. Hai nữ cường giả đỉnh cao cùng thi triển thần thông kì tài, đánh đến long trời lở đất nước sông chảy ngược. Những dãy núi cùng con sông trên mặt đất đều trở thành vũ khí của bọn họ. Vài ngọn núi bị Dạ Xoa Thiên Hậu không chế nhô lên trời cao, luyện hóa thành những chiếc đại ấn hào quang vạn trượng đánh về hướng Tuyết Vũ. Mà Tuyết Vũ thì mảy liễu dựng ngược, rút một dòng sông trên mặt đất lên trời cao, cô đọng thành một dải ngọc dải để quét ngang tứ phương. "Rống. . ." Có tiếng gầm gừ của Cự Long thần thánh vang vọng khắp nơi. Bảy con rồng khổng lồ phe phẩy long đực cực lớn bay tới từ bầu trời xa. Quanh thân tất cả bọn chúng đều bao phủ lân giáp, hào quang chói lọi. Đó chính là Cự Long thần thánh đến từ Dực Long đảo. Bảy con Cự Long thần thánh liền tập hợp chung một chỗ, giống như một đám mây cực lớn mang theo cuồng phong đánh tới. Sau khi thấy rõ tình thế trước mắt, bọn chúng đồng thời lựa chọn ra tay đối với Tuyết Vũ. Bởi không lâu trước đây bọn chúng đã bị Tuyết Vũ cho ăn đòn nặng trong viễn cổ di tích. Nay thấy Dạ Xoa Thiên Hậu ở chỗ này thì chúng muốn nhân dịp này báo thù. "Cút, không cần các người trợ giúp." Dạ Xoa Thiên Hậu tuyệt không cảm kích chút nào, đây là một nữ Thiên vương mạnh mẽ, mở miệng là như sấm sét đã làm rung động bảy con Cự Long thần thánh một hồi, suýt nữa rơi xuống từ trời cao. Tuyết Vũ dung nhan thanh tú, mái tóc đen như thác nước, từ trong đôi mắt huyền bắn ra hai tia chớp lạnh lùng, trong miệng phát ra một cơn gầm thét đủ sức phá vỡ đá núi. Nó như tràng sấm sét liên hồi đình tai nhức óc, đây là một loại Âm Sát thần kỹ khủng bố có tên là Phượng Minh Cửu Thiên (phượng hót chín tầng trời), nó hơn xa tuyệt học Âm Sát Sư Tử Hồng trong truyền thuyết. "Phốc", "Phốc", "Phốc" . . . Và rồi chuyện đáng sợ đã xảy ra, bảy con Cự Long thần thánh trên bầu

trời trước tiên bị Dạ Xoa Thiên Hậu làm kinh sợ, rồi sau đó lại bị Tuyết Vũ dùng Âm Sát thần kỹ để tập kích nên trong phút chốc toàn bộ võ vụn giữa bầu trời. Tuyết sát Cự Long thần thánh ! Bảy con rồng khổng lồ chia năm xẻ bảy, từ trên bầu trời rơi xuống. Biến đổi này làm cho đánh giá của không ít dị tộc vương đang nhìn về phía Tuyết Vũ lập tức thay đổi. Đây cũng là một nữ nhân vô cùng cường thế, xứng đáng tranh giành cùng Dạ Xoa Thiên Hậu. Không hề nghi ngờ, Tuyết Vũ đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân, thế nhưng so với Dạ Xoa Thiên Hậu thì cuối cùng vẫn hơi kém. "Vạn Pháp Bất Xâm" cùng "Kiếm Hỏa Phần Thiên" của Dạ Xoa Tộc có thể nói là thần kỹ hiếm thấy, phòng ngự thì vô địch, công kích lại vô cùng. Tuyết Vũ dần dần không địch lại, Nghịch Long Vương cùng Hắc Long Vương ở bên cạnh vốn đang chú ý mấy chiến cuộc. Nay thấy cuộc chiến của Tuyết Vũ có vẻ đã cố hết sức nên bọn họ đồng thời xuất thủ, chống lại Dạ Xoa Thiên Hậu. Bên kia, Thần Tộc thất cường dẫn theo đám người Trần Hàng Cầm, Hải Vân Thiên, A Thủy, Thanh Long vương liên thủ chống đỡ Hải Thần vương đang chiếm cứ thượng phong. Chủ yếu là do chàng trai Thần Tộc Kỳ Nhi một cước đã bước vào cảnh giới Chí Nhân. Hắn vốn là một Thiên vương chuẩn Chí Nhân nên lấy hắn làm chủ công, còn những người khác tương trợ. Điều này tự nhiên tạo ra cho Hải Thần vương áp lực cường đại. Lục cường Thần Tộc khác ngoại trừ Tiểu Thiên Nhai cũng có được biểu hiện cực kỳ dũng mãnh. Ngay cả là những thiếu nữ Băng Lan cùng Tuyết Mộng vốn được chiêu chuộgnhư vậy, khi bắt đầu đích thực kịch chiến cũng vô cùng sắc bén. Hai nàng giống như hai thanh Thần Kiếm sắc bén tung hoành trên không trung. Hải Vân Thiên cũng có biểu hiện không tầm thường, những đóa Đại Nhật Quỳnh Hoa nở rộ cường thịnh trên bầu trời. Những bông hoa màu vàng với mỗi phiến cánh hoa đều dài chừng mấy thước, như là một vàng thái dương vàng chói múa lượn trên bầu trời. Chúng không ngừng công kích về hướng Hải Thần vương. Bọn họ hoàn toàn chiếm cứ thượng phong. Bên kia, đám người Ngưu Nhân, Kim Tam Ưc đại chiến với Đại Địa Thiên vương, đồng dạng cũng có được ưu thế. Không Gian Thần Thông của Liễu Mộ chính là phép tắc hạng vương trong đám cùng bậc. Mệnh Vận Song Sinh Tử của Sở Hành Cuồng chính là thần thông hiếm thấy. Kim Tam

Ưc với kĩ thuật ám sát hèn mọn lại thêm chỗ hạ thủ làm cho người ta không nói được lời nào, khó lòng phòng bị. Phi đao thần kỹ của Tuyệt Đao quả là quý thần khó lường. Yêu Yêu với bất tử thân có cảnh giới cực kỳ cao siêu, Hỏa Niếu tung ra Thiên Hỏa vĩnh viễn không dập tắt. Trong một trận chiến này, các cường giả đều có được thần thông chiến kỹ phi phàm mà lại kỳ lạ nên đã áp chế được Đại Địa Thiên vương cường đại. Mà ở trung tâm, một đôi Thiên vương khác quyết đấu đã đến lúc gay cấn. Tiêu Thần đại chiến Lôi Thần vương, các loại thần thông chiến kỹ tầng tầng lớp lớp. Nghịch Long Thất Bộ cùng Thượng Thương Chi Thủ ngang ngạnh chống đỡ sấm sét vạn trượng. Thiên Âm chữ " Ông" lại càng đồng thời làm rung động thiên địa như tiếng sấm sét, hai người tranh đấu vô cùng kịch liệt. Lôi Thần vương sau lưng sinh ra sáu đôi cánh lôi dực màu tím do ánh sáng hóa thành. Chung quanh người hắn càng là lượn lờ những tia sấm sét chói mắt. Ngàn vạn đạo sấm chớp như nổi thông trên trời dưới đất, mỗi tia chớp cũng to như gian nhà, xem ra đáng sợ vô cùng. Những tiếng nổ đinh tai nhức óc, bọn họ đại chiến trên bầu trời, khắp nơi đều là ánh hào quang từ sấm chớp, phảng phất như Lôi Thần thế giới từ trên chín tầng trời giáng xuống. Mấy trăm hiệp đã qua, Tiêu Thần rốt cục dành được cũng đủ lực lượng, sấm sét lại xuất hiện! Lục Thần Thức, Băng Liệt Thức, Nghịch Loạn Thức, Trấn Ma Thức đồng thời xuất ra. Lục Thần Thức vừa ra, một mặt Thiên Bi hiển linh ra. Ở chín tầng trời, chung quanh nó có ngàn vạn thanh thiên đao cùng cổ kiếm ngang dọc tung hoành chém vỡ bầu trời. Băng Liệt Thức vừa ra, mặt Thiên Bi thứ hai hiện ra, chung quanh nó có những vết nứt không gian lớn lan tràn đi, chạy về tứ phương. Nghịch Loạn Thức vừa ra, vô tận tia sáng tung hoành xao động. Chúng đan vào thành một mảnh lưới ánh sáng, so sánh với sấm sét vạn trượng trên bầu trời thì còn dày đặc hơn. Nó quay chung quanh mặt Thiên Bi thứ ba. Trấn Ma Thức vừa ra đã gây được thay đổi bất ngờ, đất trời tối sầm. Ma cung trong Địa Ngục vô tận như ẩn như hiện, cung điện ở trung tâm xuất hiện bốn mặt Thiên Bi cực lớn. Tứ Đại Tán Thủ không ngừng lộ xác, uy lực đã sớm không thể so sánh nổi. Nhưng mà sự hao phí lực lượng cũng càng lớn thêm. Thiên Bi đồng thời hiện ra tứ phía, chúng chia ra đứng sừng sững tại tứ phương, vây Lôi Thần vương ở

chính giữa. Hắn muốn chạy trốn đều không có khả năng ! "Giết chết!" Cùng với tiếng hét lớn của Tiêu Thần, Thiên Bi đồng thời hướng về trung tâm để công kích. Từ phía có những tấm thiên bi cực lớn dồn lại về hướng Lôi Thần vươngng "Ầm ", một tiếng vang thật lớn. Chí Nhân Thiên vương vấp ở trung tâm cứ như vậy bị nghiền nát . Lôi Thần vương đã bỏ mạng như vậy. Lại một vị cao thủ Thiên vương bị Tiêu Thần giết sống, tất cả mọi người kinh hãi. Quả thực hắn chính là khắc tinh của Thiên vương, trong lòng tất cả dị tộc vương đều thấy ớn lạnh. Tiêu Thần ánh mắt lạnh như băng nhìn quét các chiến đoàn, rồi sau đó một bước trăm trượng bước về hướng Dạ Xoa Thiên Hậu, chuẩn bị loại bỏ nữ nhân có chiến lực khó sánh này. Nhưng vào lúc này, từ tầng mây trong không trung truyền đến tiếng gầm lên giận dữ: "Tất cả dừng tay!" Vền vền bốn chữ, nhưng lại làm bầu trời lay động, những đám mây phía chân trời càng bay tán loạn . Một lão Dạ Xoa gầy còm nhom hiển linh ra, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người. Cuối cùng nhìn chòng chọc Tiêu Thần với sát ý không thềm che dấu . Lão này cũng quá giỏi bênh che, Tiêu Thần oán thầm. Hắn vừa mới chuẩn bị động thủ với Dạ Xoa Thiên Hậu thì lão Dạ Xoa liền hiện ra. "Đại chiến tôi luyện đã bắt đầu, Bán Tổ không được tham gia, vì sao ngăn cản?" Tiêu Thần đã đứng chung một chỗ cùng Kha Kha, Tiểu Thú mở ra Thất Nhạc Viên, tùy thời chuẩn bị thu Tiêu Thần vào đó. "Ai nói là đại chiến tôi luyện đã qua bắt đầu? Đã sớm quyết định cuối tháng. Lão Tu La người nói chẳng." Dạ Xoa Bán Tổ quay về phía hư không hô lớn, một lão Tu La tóc đỏ hiển linh ra. Trong lòng Tiêu Thần cả kinh, hắn vừa mới chém giết Tu La Thiên vương không lâu thì Bán Tổ tộc đó liền bị lão Dạ Xoa gọi đến, cái này đâu phải là chuyện tốt gì. "Ta nghe người , người nói đi." Lão Tu La tóc đỏ gật đầu với Dạ Xoa Bán Tổ. "Đại chiến đình chỉ." Giọng của lão Dạ Xoa vọng chín tầng trời, âm thanh vang vọng đến tận chân trời, lão nói: "Đại chiến tôi luyện đã quyết định vào tháng sau, là ai tự tiện sửa đổi thành hôm nay? ! Chẳng lẽ muốn đẩy lên tranh chấp giữa Bán Tổ sao? !" Hắn trước tiên nghĩ tới Thiên Ngoại Thiên, nên gọi đến lão Tu La để khi cần thì chuẩn bị liên hợp xuất thủ đánh giết Thiên Ngoại Thiên, đồng thời càng muốn thuận tiện loại bỏ Tiêu Thần cùng con Tuyệt Bạch Tiểu Thú thần kỳ kia. "Là ta!" Lại có người lên tiếng trả

lời, một bóng dáng khổng lồ hiển linh ra tại phía chân trời, nhưng uy áp hào hùng đã phô thiên cái địa lan đến. Dạ Xoa Bán Tổ cùng lão Tu La lập tức dựng tóc gáy, không tự chủ được lui ra phía sau vài bước. Có thể nghĩ áp lực như thế nào đã tạo thành cho bọn hắn. Tất cả vương giả trên bầu trời đều sợ hãi không thôi, mà ngay cả Tiêu Thần cũng vô cùng khiếp sợ. Chỉ có Tiểu Thú Kha Kha đầu tiên là lộ ra vẻ mặt mơ hồ, rồi sau đó vô cùng vui mừng, cực kì hưng phấn ở trên hư không trung chạy về phía trước.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 423 : Chiến Thần Vương của Long Tộc

Một bóng dáng khổng lồ hiện lên sừng sững ở trên trời cao, như núi Thái Sơn, trùm kín trời đất, ôm trọn một chốn thế giới này. Nó làm kinh sợ linh hồn người ta, khiến cho trong lòng tất cả vương giả run rẩy. Khí thế của hắn làm cho người ta sợ hãi như thế! Ở phía trước, một long ảnh cực lớn dần dần hiện lên rõ ràng. Nó phát ra hào quang vạn trượng, giống như một tòa Hoàng kim Thánh Sơn đang hiện lên ở nơi này. Không ngờ đó là một bậc truyền thừa vương mạch Long Tộc trong truyền thuyết ---- Sư Vương Long. "Người không chết? !" Trên mặt lão Dạ Xoa hiện ra vẻ khó có thể tin nổi. Tu La Bán Tổ cũng mặc mái tóc đỏ bay loạn, vô cùng kinh ngạc hỏi tiếp: "Năm đó Long Đảo bị trấn phong, người mặc dù lấy thần uy cái thế đã dẫn một bộ phận cường giả Long Tộc mở ra cánh cửa để chạy trốn, nhưng không phải cuối cùng bất hạnh ngã xuống sao? !" Nghe những lời ấy, tất cả vương giả trên bầu trời đều ồ lên. Những lời này làm cho người ta rất kinh hãi, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Lão Cự Long trông giống như hoàng kim Thần Sơn có lai lịch thật sự dọa người. "Bởi vì lão Thiên hãn không chịu nhận ta." Giọng điệu của Sư Vương Long rất bình thản, nhưng hàm ý trong đó lại rung động lòng người. Loại uy áp này không phải tận lực phát ra mà là tự nhiên tỏa ra. Tất cả dị tộc vương cùng với cường giả của nhân loại đều kính sợ sâu sắc. Không ít người bắt đầu cẩn thận nghị luận. "Sư Vương Long cùng Bạo Long đồng thời xưng là long chủng mạnh nhất

dưới Tổ Long!" "Lão đã đạt tới cảnh giới Bán Tổ, nhưng vì sao không có đặc thù của Tổ Long, chẳng lẽ không hướng tới tiến hóa thành Tổ Long sao? !" . . . Lão Sư Vương Long to như quả núi cao trước mắt này không có bất cứ đặc thù gì Tổ Long . Nhưng khí thế bức người. Lão có một phần khí tức của vô thượng vương giả sinh ra cùng thời với trời đất. Toàn thân lóe ra hào quang vàng chói sáng lạn, như là kim loại đúc từ hoàng kim mà thành. Nó cao đến mấy trăm thước. Dài đến hơn một ngàn thước. Thân rồng khổng lồ tựa như quả núi cao hùng vĩ, cực kỳ giống hùng sư. Nhưng tuyệt đối không thể là sư tử. Toàn thân bao phủ đầy long lân lấp lánh những ánh hào quang vàng chói với cái đầu sư tử to lớn trông cực kỳ oai phong mạnh mẽ . Một đôi mắt xanh giống như hai cái đầm sâu không thể phỏng đoán. Cái bờm sư tử với lớp "Tóc mai" dài đến mấy chục thước. Những đốt gai rồng hoàng kim cực lớn trên lưng tỏa ra ánh vàng sáng lạn, trông cực kỳ uy vũ hùng tráng! Bốn cái chân to lớn vững chắc mạnh mẽ, giống như là bốn cột trụ vĩ đại cao trên trăm thước. Mỗi một chân đều phải hơn mười người mới có thể ôm xuể. Tổng thể mà nói, ngoại trừ thân rồng phủ đầy lân giáp đang lấp lánh hào quang vàng chói cùng với cái đuôi cá sấu cực lớn kia thì chân tướng của lão Sư Vương Long này là một con thần sư khổng lồ to như quả núi cao. "Không lấy Tổ Long làm mục tiêu tiến hóa, mà sinh ra để chiến đấu bảo vệ cho Long Tộc nên được gọi là Chiến Thần vương của Long Tộc . . ." Lão Dạ Xoa trong đôi mắt nhấp nháy những tia sáng xanh lè mà lăm lăm: "Rất khó tưởng tượng . . . Người lại còn sống. Sau khi bị trấn phong vô tận năm tháng lại tái hiện hậu thế. Ta nghĩ sẽ làm rất nhiều người thất kinh đây." Mọi người nghe vậy tất cả đều cả kinh, Dạ Xoa Bán Tổ trong lúc vô tình đã tiết lộ một bí ẩn hàng đầu. Trong các vị vương của Long Tộc lại có một loại Chiến Thần vương cường đại vô địch, chỉ nhằm vào tiến hóa bản thể chứ không lấy Tổ Long là mục tiêu. Chiến Long trong truyền thuyết của Long Tộc, dưới cấp Tổ Long khó mà có địch thủ! "Y nha. . ." Tiểu Thú Kha Kha đã vui vẻ chạy tới gần người bảo vệ của Long Tộc, vô cùng vui mừng, trong âm thanh non nớt tràn ngập niềm vui sướng mà gọi lớn: "Quái thú thú. . . Người là quái thú thú xuất hiện trong giấc mộng!" Nghe được những lời ấy, tất cả mọi người có mặt như hóa đá, cầm trể xuống, ai

nấy đều hoàn toàn không ngậm miệng nổi mà ngơ ngác sững sờ, gần như ngẩn người. Quái thú thú? ! Lại còn có tiểu tử kia gọi ra thành lời. Chiến Thần vương vô cùng cường đại của Long Tộc vốn có phương thức tiến hóa đặc biệt, sống suốt năm tháng vô tận và gần như là tồn tại vô địch . Nay lại bị Tiểu quý gọi tên như thế, thật sự làm cho không người nào nói được nên lời. Ở hiện trường, e là chỉ có Tiêu Thần hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Kha Kha sau khi sinh liên có đại thần thông của Long Tộc, nhưng mà chính tiểu tử kia cũng không biết bản thân làm thế nào mà nắm giữ được. Cho đến sau hai mươi mấy năm trôi qua , nó nhanh chóng trưởng thành. Mảnh sương mù ở chỗ sâu trong trí nhớ của tiểu tử kia mới dần dần tan đi, trong biển kí ức phục hồi nhớ lại mới hiện ra một vị Long vương sáng lạn ánh hào quang vàng chói. Khi Long Đảo bị phong ấn thì cũng không làm cho Chiến Thần vương của Long Tộc bị mất đi thần tính, không bị hóa thành Man Thú chỉ có dã tính. Chính là lão, khi Kha Kha còn chưa ra đời, vẫn nằm trong quả trứng ngọc Thất Thái đã dạy dỗ nó các đại thần thông của Long Tộc. Xoẹt Lộp hào quang vàng chói vạn trượng mất đi, Sư Vương Long khổng lồ như quả núi đã hóa thành một người nam nhân trung niên oai hùng, ánh mắt vô cùng kín đáo. Lão vươn một cánh tay tiếp đón Kha Kha, đặt nó ở trên đầu vai của mình. "Đúng thật là quái thú thú rồi . . ." Kha Kha vô cùng vui mừng. Nó chớp chớp đôi mắt to cỡ cổ nhìn người bảo vệ Long Tộc mà riu rít : "Cám ơn quái thú thú dạy cháu thần thông." Mọi người hơi bị cười ngất. Tiểu quý này cũng quả là không sợ người lạ, "Không biết hỏi cái" như thế mà cứ xưng hô với Chiến Thần vương Long Tộc vô địch theo cách đó. Thật sự làm cho người ta có cảm giác cuốn hút. "Dạy người thần thông xong, ta lại chìm vào trong giấc ngủ đến bây giờ. . ." Người thủ hộ Long Tộc nhẹ nhàng cốc trán Kha Kha một cái, cho dù ai đều thấy được đối với tiểu tử kia lão rất cưng chiều. "Quái thú thú, Lão Tổ tông đã trở lại Long Đảo sao?" Nghe thấy Tiểu Thú hỏi như thế , ngay cả lão Dạ Xoa cùng Tu La Bán Tổ đều lộ ra sự chú ý. Năm đó lão Tổ Long cùng Hiên Viên đại đế xông ra không gian xa thẳm ngoài vòm trời, một đi không quay lại làm cho tất cả mọi người muốn biết kết quả cuối cùng của trận chiến ấy. Người thủ hộ Long Tộc lắc đầu, rồi sau đó nói riêng với lão Dạ Xoa: "Từ nay về sau,

thu hồi sát ý của người, không nên có chủ ý đánh nó." Trong lời nói bình thản ẩn chứa uy áp vô tận . Cho dù là ai cũng biết "Nó" kia là chỉ người nào. Tất cả mọi người thật không ngờ vì một con Tiểu Thú mà Long Tộc Chiến Thần vương lại nói ra những lời như thế đối với một vị Bán Tổ cường đại. "Tại sao ta phải chấp nhận với nó." Lão Dạ Xoa liên tiếp hừ lạnh mấy tiếng. Mọi người kinh hãi, hai đại cường giả Dạ Xoa Bán Tổ cùng Tu La Bán Tổ đứng chung một chỗ, nhưng tựa hồ đều rất kiêng kỵ đối với người thủ hộ Long Tộc. Có thể tưởng tượng chiến long trong truyền thuyết cường đại đến đâu. Mặc dù lão Dạ Xoa đã tự tìm xuống thang, nhưng trung niên Long vương oai hùng vẫn tuyệt không nể mặt chút nào. Lão nói rất bình thản: "Vừa rồi không phải người hỏi ai tự tiện sửa đổi ngày tôi luyện đại chiến sao? Là ta." Trong mắt Dạ Xoa Bán Tổ nở rộ xuất ra hai đạo ánh sáng lạnh lùng, rõ ràng là khá phần nộ. Nhưng cuối cùng lão cũng không phát tác ra. Người bảo vệ Long Tộc quét qua mặt mọi người rồi nói: "Ta cảm giác được hiện tại có thể bắt đầu rồi." Tu La Bán Tổ tóc đỏ như máu tìm cách xuống thang cho lão Dạ Xoa. Lão nói "Hôm nay mở ra cũng không phải không thể, chẳng qua có chút vội vã thôi." Dạ Xoa Bán Tổ hừ lạnh một tiếng, không nói gì. "Trăm tộc không hòa thuận, nhưng sao lại phải phân biệt với nhau. Sắp tới đây các tộc như thế nào, ta nghĩ các người hẳn là rất rõ ràng." Người thủ hộ Long Tộc nhìn chăm chăm lão Dạ Xoa cùng Tu La Bán Tổ, nói: "Không nên vì chuyện riêng nhỏ của mình mà quên đại sự, mục đích căn bản nhất không được quên. Khi đại địch không có mặt ở Cửu Châu cùng tứ phương thế giới thì chớ tự giết lẫn nhau." Tu La Bán Tổ gật đầu, đáp: "Đại chiến tôi luyện tự nhiên vì làm tăng thực lực tiềm tàng của tất cả cường giả. Mấy tên tu giả chiến thắng cuối cùng sẽ được thần thánh thử thách, có cơ hội tấn chức Bán Tổ." Người bảo vệ Long Tộc không nói thêm gì nữa với hai vị Bán Tổ, quay đầu bảo Tiểu Thú: "Theo ta quay về Long Đảo một chuyến." Kha Kha nhìn về phía Tiêu Thần để hỏi ý kiến. Tiêu Thần làm sao mà không đồng ý đây? Tiểu tử kia một mực muốn trở về thăm, nhưng mà qua nhiều năm như vậy Long Tộc một mực phong bế đảo nên vô phương tiến vào. "Ta sẽ nhanh chóng trở lại tìm người. . ." Trước khi đi Tuyết Bạch Tiểu Thú không ngừng mà quơ móng vuốt nho

nhỏ. Người bảo vệ Long Tộc thăm thiết nhìn thoáng qua Nghịch Long vương, Hắc Long vương, Thanh Long vương, rồi sau đó xuyên qua không gian biến mất. Đến lúc này mọi người mới nghĩ ra một việc. Hai mươi mấy năm qua Long Tộc một mực phong bế đảo, hiện tại chỉ sợ đã đích thực giải phong nên các loại cường giả Man Long sẽ muốn ra khỏi đảo. Đây tuyệt đối là sự kiện lớn Long Tộc chính là một trong chủng tộc mạnh nhất. Dầu Nghịch Long vương, Hắc Long vương đều chưa đạt tới cảnh giới Chí Nhân, nhưng không phải là thiên phú bọn hắn kém cỏi, mà là thời gian bọn hắn tu luyện so sánh với các vị vương của trăm tộc ngắn hơn rất nhiều. "Đại chiến tôi luyện mở ra từ hôm nay . . ." Lão Dạ Xoa ghen một bụng hỏa trịnh trọng tuyên bố, âm thanh vang động dưới trời cao. Đồng thời, lão ban bố một chút quy tắc khác, trong đó có một điều phi thường trọng yếu là khi liên thủ giết địch, những người xông lên không được vượt qua năm người. Quy tắc này phi thường nguy hiểm, hiện ở chỗ này có mấy vị đại Thiên vương các tộc khác. Nếu thực hành theo cách này mà nói, Tiêu Thần một mình rõ ràng sẽ bị rơi vào hoàn cảnh xấu. Bởi không đạt tới cảnh giới Chí Nhân thì năm tên cường giả cùng lên cũng không ngăn được một cao thủ Thiên vương. Xoẹt xoẹt Hào quang thoáng hiện, Thiên Ngoại Thiên cùng Nhân Ngoại Nhân xuyên qua không gian mà đến. Hai người không ngừng mở ra lối thông không gian, truyền tống tu giả nhân loại đi các nơi. "Nơi đây mật độ cường giả quá lớn, cần phân tán đi bớt." Bọn họ làm như thế làm cho cơn tức giận vốn đang dâng lên của lão Dạ Xoa càng thêm bất mãn. Nhưng mà lão nhanh chóng lạnh lùng yên tĩnh trở lại, cũng bắt đầu truyền tống các cường giả. Đến khi Tiêu Thần đi ra từ lối thông không gian thì phát hiện chính mình bị vây khốn. Trong lòng hắn lập tức giận dữ, lão Dạ Xoa ném hắn đến nơi này, rồi sau đó lại truyền tống lớp lớp dị tộc vương tới đây. Thế này quả thực là trần trụi mưu sát. Tứ Đại Thiên Vương Hải Thần vương, Đại Địa Vương, Dạ Xoa Thiên Hậu, Đấu Thần Vương bị lão Dạ Xoa đồng thời truyền tới, đây là Thiên vương chiến đội tên xứng với thực. Đồng thời, còn có dị tộc vương cảnh giới Ngư Dực tổng cộng mười lăm người, chia làm ba chiến đội mắt nhìn chăm chăm vào, bao vây chặt Tiêu Thần ở trong đó. "Dạ Xoa Bán Tổ, ta ân cần thăm hỏi bà ngoại nhà ngươi!"

Đây quả thực chính là một tử cục, nhiều người như vậy ở không gian xứ sở này đang vây Tiêu Thần vào giữa, hoàn toàn là một cục diện phải chết. Xoẹt Hào quang lóe lên, vương giả Chiến tộc Mã Ba Áo cùng bốn vị dị tộc vương khác cũng được truyền tống tới, chiến đội thứ năm lại xuất hiện. Đến hiện tại, Tiêu Thần hoàn toàn cảm hận lão Dạ Xoa. Đây không phải rõ ràng muốn giết chết hắn sao, trần trụi không che dấu chút nào. "Yên tâm đi, chúng ta sẽ từng chiến đội này nối tiếp chiến đội kia xông lên, sẽ không phá vỡ quy củ." Một người dị tộc vương cười to. "Hãy để chúng ta đến lãnh giáo một chút thực lực của Chí Nhân Thiên vương." Một vị dị tộc vương khác nói trào phúng. "Nghe nói năm xưa người dựa vào Hoàng Nê Thai, đánh cho cao thủ thiên hạ không người nào dám tranh giành. Hiện nay không có của quý tại thân, không biết người có thể gắng sức tới đâu." "Ngày xưa là anh hùng, hôm nay chỉ sợ sẽ biến thành cẩu hùng ." Vài tên dị tộc vương ở hàng đầu cười nói trào phúng phi thường chối tai như vậy. Tiêu Thần bị bao vây bởi năm chiến đội, bao gồm vài đại Chí Nhân Thiên vương trong đó. Nếu muốn phá vòng vây, đó là không có khả năng. Nếu như đại chiến, hắn phải chết không còn nghi ngờ. Hiện nay, tựa hồ là chỉ có thể trước tiên quay về thế giới Tử Vong . Nếu như không có một con bài chưa lật này, hắn chỉ sợ thật sự sẽ bị Dạ Xoa Bán Tổ giết tươi. "Năm đó ta như thế nào, hiện tại như thế nào thì vẫn không tới phiên mấy người các người bình luận." Tiêu Thần âm thanh lạnh lẽo. Ngay cả vô phương chống lại nhiều vương giả như vậy , nhưng trước khi đi thì giết chết một đôi người có lẽ không thành vấn đề. Bát Tướng Bản Nguyên thế giới hiện lên, tám cánh cửa thần bí đồng thời mở ra. Tám cỗ lực lượng của thế giới thần bí điên cuồng đánh ra, quét ngang tứ phương. Đồng thời, Tứ Đại Tán Thủ cũng được hất đánh ra. Bóng dáng Thiên Bi thần bí hiện lên trên bầu trời, uy áp hào hùng bao phủ tứ phương. "Phốc", "Phốc " Hai tên dị tộc vương tránh né không kịp nên bị thần thông chiến kỹ có một không hai đánh hoàn toàn nát bấy ngay tại chỗ. Chúng hóa thành huyết vụ bay tán mát trên bầu trời. "Sát!" Dị tộc vương quát lên, mấy chiến đội lại đồng thời hành động . Đến giây phút cuối cùng này, Tiêu Thần không phản hồi về thế giới Tử Vong. Hắn đột nhiên thay đổi chủ ý, quyết định Phá Toái Hư Không tiến vào

Trường Sinh Giới. Tại khoảnh khắc lối thông không gian xuất hiện , hắn một bước đi vào. Một nửa số dị tộc vương cũng đi vào theo. Tiêu Thần cười khẩy, đây là tình huống hắn nguyện ý thấy. Chỉ cần không bị vây quanh thì đến bao nhiêu người hắn cũng không sợ. Với Bát Tướng cực nhanh, có khi là hắn còn có cơ hội tiêu diệt từng bộ phận. "Đây là ... ?" Tiêu Thần ngạc nhiên, trong giây lát Phá Toái Hư Không, bay ra khỏi lối thông không gian, hắn kinh ngạc phát hiện trên bầu trời có không ít Tu Chân Giả đang Ngự Kiếm mà bay. Đây là một vùng rừng núi linh khí đậm đặc giống như Tiên Cảnh. Mây mù tràn ngập, mỗi đỉnh núi cũng có Tiên cung mờ ảo. Ở xứ sở Tiên Sơn này thường có người lui tới, họ đều khống chế phi kiếm cùng pháp bảo. Tiêu Thần lập tức cảm giác không ổn, chỗ này tựa hồ không phải Trường Sinh Giới. Có vẻ như là Tu Chân Giới trong truyền thuyết. Xoẹt xoẹt xoẹt Bóng người liên tục chớp động, dị tộc vương vội vàng bay ra khỏi lối thông không gian. Cầm đầu chính là Dạ Xoa Thiên Hậu, Hải Thần vương, Đại Địa Vương, Mã Ba Áo, phía sau là mấy chiến đội vương giả với cảnh giới Ngự Dược. Đấu Thần Vương cũng không định đuổi theo, vừa rồi hắn xuất hiện cũng bởi vì Dạ Xoa Bán Tổ truyền tống đến. Mặc dù như thế, Tiêu Thần cũng không có bất cứ phần thắng nào. Chỉ cần Dạ Xoa Thiên Hậu và vài đại Thiên vương nhất loạt đánh tới, hắn liền tuyệt đối vô phương ngăn cản. Càng không chỉ nói còn có nhiều dị tộc vương cảnh giới Ngự Dược. Thế nhưng sau khi Phá Toái Hư Không, hắn không hề bị mọi người vây quanh nữa mà có khả năng bay độn. Không có chút do dự gì, Tiêu Thần bay về hướng sâu trong vùng Tiên Sơn này. Vốn có Bát Tướng cực nhanh, Tiêu Thần hóa thành một đạo sấm chớp trong phút chốc đã biến mất. Đây là một trong ưu thế mạnh nhất khi hắn đối mặt vây công. Trong vùng núi non thần tiên này có không ít Tu Chân Giả kỳ dị nhìn nhóm người này đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời, rồi tất cả phi thường giật mình. "Truy theo, không cho hắn chạy thoát!" "Nhất định phải loại bỏ hắn!" . . . Dị tộc vương trùng trùng điệp điệp đuổi theo. Các Tu Chân Giả trong Tiên Sơn thấy một đám người thực lực cường đại như vậy liền vội vàng tránh né. Sau nửa canh giờ, Tiêu Thần ngăn cản một người Tu Chân Giả để hỏi. Rốt cục được chứng thật hắn đã đi tới Tu Chân Giới, cũng chính là chỗ thời cổ đại được

gọi Luyện Khí Giới, tên gọi tắt là Khí Giới. "A. . ." Sau nửa ngày, một tiếng hét thảm truyền đến. Một người dị tộc vương đơn thân độc mã đi lạc, ở trong Tiên Sơn tú lệ bị Tiêu Thần chặn lại. Liên tục mười ba chương Thượng Thương Chi Thủ xuất ra, giống như mười ba cơn sóng ngập trời làm cho tên dị tộc vương kia căn bản vô phương chống lại, bị đánh nát ngay tại chỗ ở trên bầu trời. Nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết, các vị vương bay đến trong khoảnh khắc. "Cảnh giác một chút, không nên tự tiện hành động một mình." Chiến Vương Mã Ba Áo lớn tiếng truyền âm để các vị vương cẩn thận. Tiêu Thần từ bầu trời xa cười to, âm thanh có chút lạnh lẽo: "Muốn giết ta thì phải chuẩn bị trả giá lớn nhất. Tu Chân Giới sẽ là nơi chôn chôn mọi người các ngươi!" Đến khi Dạ Xoa Thiên Hậu, Hải Thần vương, Đại Địa Vương, Chiến Vương dẫn người đánh tới thì Tiêu Thần đã đi xa. Phía trước là một dải Tiên Sơn tú lệ với linh khí bốc lên từng trận, ráng lành rực rỡ lượn lờ tựa như ảo mộng. Tại chân núi có một mảnh rừng trúc, hào quang sáng lạn, linh khí đậm đặc đang phát ra tinh khí của sinh mệnh mà từ cách rất xa có khả năng cảm nhận được. Khi Tiêu Thần vọt tới phụ cận thì phát hiện, trong rừng cây lại có ba gốc ngọc trúc. Những thân trúc xanh biếc long lanh óng ánh, trên đó phân bố đầy các đường vân huyết lệ trông cực kỳ giống Huyết Lệ Trúc, một trong mười đại thần mộc trong truyền thuyết. Mà hào quang sáng lạn ánh lên khắp trong rừng trúc lại đều là bọn chúng phát ra. "Mười đại thần mộc Huyết Lệ Tú, nếu đã sinh trưởng hơn vạn năm thì có khả năng luyện hóa thành Linh Bảo ." Đang lúc ấy thì có âm thanh như vậy từ trong khu rừng xinh đẹp truyền đến. "Thật đúng là cực phẩm Thần Mộc, dùng để luyện hóa thành phi kiếm mang Mộc chúc tính lợi hại nhất ." Đúng là có vài người đang ở giữa rừng cây. Đột nhiên, truyền đến tiếng kêu kinh ngạc: "Tiêu Thần ngươi. . . Còn sống? !"

Chương 424 : Xua hổ nuốt lang

Trong rừng linh khí dày đặc, ráng lành lượn lờ. Ba gốc Huyết Lệ thần trúc cao không quá ba thước trông như được điêu khắc từ lục mã não, sau khi được phủ lên một lớp huyết châu liền có vẻ linh thiêng nói không ra lời. Ở phía trước ba cây thần trúc có vài Tu Chân Giả đang nói chuyện với nhau. Một người trong đó mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, mái tóc đen tựa như thác nước, mày kiếm mắt sáng trông phi thường anh tuấn. Trên mặt đầy vẻ giật mình, hắn mở miệng nói ra cái tên Tiêu Thần mà mặt mày kinh ngạc. Tiêu Thần vừa mới thoát khỏi các vị vương, lọt vào trong rừng Trúc Hải này. Gặp được vài tên tu giả, hắn nhìn tên thanh niên có vóc người cao dong dỏng kia mà lập tức cảm giác nhìn rất quen mắt, trước kia rất lâu hắn là đã gặp mặt. "Người là ai? !" Tiêu Thần đồng thời hỏi thì cũng đã làm tốt việc chuẩn bị chiến đấu. Năm đó một mình hắn đánh với Thập Kiệt mạnh nhất Tu Chân Giới, giết chết bảy tám người. Hắn đã kết đại oán thù cùng vài Đại tông phái ở Giới này. "Thật sự là người? !" Trêm mặt thanh niên đang có tư thế oai hùng bưng bưng chợt hiện ra vẻ khó có thể tin nổi, hắn nói: "Điều này. . . Làm cho người ta khó mà tin được!" "Là người. . . Vô Danh Thị!" Từ hai tròng mắt Tiêu Thần bắn ra hai đạo thần quang, giống như kiếm bén phóng tới, chăm chú nhìn vào người ở trước mặt. Người này đúng là một trong Thập Kiệt trẻ tuổi năm đó của Tu Chân Giới, đã từng đại chiến một hồi cùng Tiêu Thần tại Trường An. Mặc dù hắn cùng vài tên anh kiệt khác đồng thời đại bại, nhưng hắn là hắn chỉ bị chết một hóa thân mà thôi. Còn chân thân của hắn từ đầu đến cuối cũng không hề hiện ra. "Không sai, hiện tại tên ta là Ngô Minh." Từ đôi mắt Vô Danh Thị cũng bắn ra hai đạo thần quang, hắn nhìn chăm chú Tiêu Thần mà hỏi: "Làm thế nào mà người sống lại?" mấy tên Tu Chân Giả chung quanh, tất cả lộ ra vẻ khiếp sợ. Năm đó bọn họ mặc dù không tiến vào Cửu Châu, nhưng đều biết rất rõ về tất cả chuyện phát sinh. Lập tức tất cả đều trợn ngược mắt lên, sát khí tràn ngập. "Là tên Ma vương năm đó sao? !" "Vẫn còn lo lắng cái gì. Động thủ!" Mấy người đồng thời xuất ra Linh Bảo, chúng tỏa ra đủ loại màu sắc

mà bay như mưa trong rừng trúc xanh, nhất loạt đánh về hướng Tiêu Thần. Tiêu Thần liền lưu lại trong rừng trúc những đạo tàn ảnh. Hai tay trong suốt Như Ngọc, lóe ra những đốm sáng lấp lánh mà đối chọi với vài món Linh Bảo. Tiếng "lanh canh", "Leng keng" không ngừng bên tai giống như đang rền sắt. Điều này làm cho vài tên Tu Chân Giả đã ra tay đều biến sắc. Những món Linh Bảo này có uy lực thật lớn, đủ sức phá núi lật biển. Nhưng mà trước mắt lại có người lấy cánh tay cơ bắp đón đỡ. Rất khó tưởng tượng huyết nhục thân thể dũng mãnh đến loại trình độ nào. Một chuỗi liên châu hào quang chói lọi, nó hoàn toàn làm từ ngọc thạch điêu khắc mà thành. Chuỗi châu xoắn chung một chỗ tựa như là một con ngọc long. Nó nhảy múa mà xoắn về hướng Tiêu Thần. Loại Linh Bảo này ngay cả nếu quần quanh một quả núi lớn Đại Sơn thì đều đủ sức nghiền nát nó. Nhưng sau khi bị Tiêu Thần dùng hai tay bắt lấy, nó lại phát ra tiếng vỡ vụn, rồi bị Tiêu Thần dùng lực giăng xé mảnh liệt mà gãy lìa trên bầu trời. Hào quang bắn ra bốn phía, tất cả linh khí ở trong đó tan đi toàn bộ. "Oanh " Một chiếc đại ấn mặt xanh biếc to như dãy núi đè xuống. Dẫu còn chưa va chạm vào, nhưng cỗ lực lượng cường đại kia đã trực tiếp làm cho mặt đất dưới chân Tiêu Thần lún sâu xuống trên trăm mét, làm xuất hiện một cái động sâu khủng bố. Có thể tưởng tượng uy lực của nó đáng sợ đến đâu. Tiêu Thần đứng thẳng trong không trung giữa động sâu. Hắn trực tiếp vung bàn tay lên, lấy Trấn Ma Thức để nghênh địch. Một mặt bia ảnh cực lớn bay lên trên trời, "Răng rắc" một tiếng mà trực tiếp đục lỗ vào chiếc ấn ngọc bích to như quả núi nhỏ. Trong tiếng âm ỉ, thần ấn cực lớn bắt đầu vỡ vụn rồi rơi xuống trong khu rừng xinh đẹp. Đến bước này, tất cả mọi người đều bị kinh sợ. Chiếc ấn mặt ngọc bích này là một kiện Linh Bảo hiếm có, không ngờ lại bị phá huỷ dễ dàng như vậy. Điều đó đã khiến vài tên Tu Chân Giả kinh hãi không thôi. Xoẹt Tiêu Thần lấy Bát Tướng cực nhanh vọt tới, tránh né qua từng món Linh Bảo hào quang lòe lờ kia, định ra tay với bọn họ. Nhưng vào lúc này Ngô Minh một mực không động dậy rốt cục ra tay. Hào quang vàng óng lấp lánh phóng lên cao, tiếng chuông du dương bắt đầu kích động. Một cái Hoàng Kim Thần Chung hào quang sáng lạn, giống như vầng mặt trời treo trước mắt, chói mắt vô cùng, làm cho không

người nào có thể nhìn thẳng vào nó. Ngô Minh được một cái Hoàng Kim Thần Chung bảo hộ ở bên trong, đang chặn đường đi của Tiêu Thần.

"Boong " Tiêu Thần lấy Thượng Thương Chi Thủ đánh vào trên Hoàng Kim Thần Chung. Tiếng chuông cực lớn đập đến làm cả dải Tiên Sơn này đều rung rinh một hồi rồi sau đó âm vang một tiếng thật lớn. Ngoại trừ khu rừng trúc vẫn còn bảo tồn tiếp, một quả núi lớn ở phụ cận không ngờ bị sụp đổ . " Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt? !" Tiêu Thần thất kinh, thật không ngờ lại lần nữa nhìn thấy món Linh Bảo này. Năm đó khi Thần Chung này bị phong ấn mà nó đã phô ra uy năng đáng sợ. Hiện nay chỉ sợ đã hoàn toàn giải phong bế, đến tột cùng nó có uy lực lớn cỡ nào là rất khó tưởng tượng. Dù sao đây là chí bảo đồng cấp cùng Hoàng Kim Thần Kích, Ô Thiết Ấn . "Không sai, đúng là Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt." Ngô Minh đứng trong vầng sáng xanh cực đẹp mà nói: "Là một cái chí bảo duy nhất mà còn chưa bị ta luyện hóa thành tự thân." Hoàng Kim Chung hình thể gần như trong suốt. Nó không chỉ có tính chất đặc biệt hoàng kim , mà còn có vẻ long lanh rực rỡ của ngọc bích. Nó chậm rãi chuyển động trên đỉnh đầu Ngô Minh, dao động năng lượng cường đại làm cho người ta sợ hãi. Cách công kích của Ngô Minh cực kỳ đặc biệt, tuyệt không phải Linh Bảo tầm thường mà Tu Chân Giả có thể bồi dưỡng . Cứ mỗi lần hấn được một món báu vật đều đem ra luyện hóa thành một bộ phận của chuông rồi ngưng kết làm một thể cùng thân thể. Điều đó làm cho thân thể trở thành pháp bảo trong pháp bảo. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, sau khi thân thể hấn đạt đến cảnh giới tối cao thì hấn đủ sức chống lại trước các tuyệt thể vô thể. Đây tuyệt đối là một đại địch, năm đó hóa thân của Ngô Minh mà còn có thể bước chân vào trong hàng ngũ Thập Kiệt trẻ tuổi của Tu Chân Giới. Bản thể của hấn đương nhiên sẽ mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa hấn nắm giữ Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt nên rất khó lường được thực lực chân chánh trước mắt của hấn. "Ta không biết người làm thế nào mà sống lại, nhưng hôm nay ta không muốn đối kháng sinh tử cùng người." Ngô Minh biểu hiện ra thực lực có tính uy hiếp, nhưng ngoài dự tính, cuối cùng hấn cũng không hề động thủ cùng Tiêu Thần mà chỉ nói: "Không có gì phải giấu diếm, hiện tại ta không muốn chiến đấu. Nhưng nếu như người ép buộc thì

ta cũng có thể cố gắng mà tiếp đón." Tiêu Thần lập tức thu hồi chiến ý. Phía sau còn có một đám dị tộc vương đang đuổi giết hăn, hăn cũng không muốn gây thêm rắc rối. "Xin khuyên người một câu, sớm sớm rời khỏi phiến Tiên Sơn này. Nếu không người có thể sẽ đụng tới rất nhiều đại địch trước đây." Tiêu Thần đã sớm nhìn ra, trong phiến Tiên Sơn này có đông đảo Tu Chân Giả thường lui tới, tựa hồ có chuyện gì phát sinh. Hăn có hơi bất ngờ nhìn Ngô Minh, bởi hăn không tin đối phương lại hảo tâm nhắc nhở nên cười lạnh hỏi: "Trong phiến Tiên Sơn này có sự kiện lớn phát sinh sao? Làm cho đông đảo Tu Chân Giả chạy tới." "Không sai, ở chỗ sâu trong Tiên Sơn có bia ảnh cực lớn hiện ra, làm kinh động cả Tu Chân Giới. Rất nhiều cường giả đều chạy tới phiến Tiên Sơn." "Bia ảnh cực lớn?" Tiêu Thần cả kinh, chẳng lẽ trong dãy núi thần tiên này của Tu Chân Giới lại có một mặt Thiên Bì sao? "Ta cảm giác rất giống bia ảnh mà vừa rồi người đánh ra, chẳng lẽ giữa hai món đồ này có liên lạc gì sao?" Ngô Minh nghi hoặc nhìn Tiêu Thần. "Có lẽ thế." Tiêu Thần phản ứng rất bình thản, rồi sau đó xoay người rời đi. Vài tên Tu Chân Giả khác rất bất mãn, phản nản: "Tại sao Ngô Minh đại ca người để cho hăn chạy thoát? Vẫn còn nói cho hăn tin tức kia." Nhìn bóng lưng Tiêu Thần dần dần biến mất vào chỗ sâu trong Tiên Sơn, khoe miệng Ngô Minh mới lộ ra một tia cười gằn mà bảo: "Cách thức công kích của hăn tuyệt đối có liên quan cùng Thiên Bì. Khi ta để lộ ra tin tức này, tất nhiên hăn sẽ muốn đi Thiên Táng Cốc. Nơi đó có đại địch của ta, mà Tiêu Thần không chỉ có là kẻ địch của tamà cũng là địch thủ của người kia. Như thế cứ để cho bọn họ gặp nhau chẳng phải là tốt sao?" "Khu hồ nuốt lang, Ngô Minh đại ca biến hăn trở thành một cây đao?" "Nếu hăn đi tới Tu Chân Giới, không cần chúng ta xuất thủ thì tự nhiên cũng đã có rất nhiều người muốn 'Chiêu đãi' hăn." Ngô Minh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, rồi sau đó nhìn về phía ba gốc Huyết Lệ thần trúc kia mà nói: "Linh Căn này là một trong mười đại thần mộc. Nó ẩn chứa tinh hồn mộc. Khi rốt cục tìm được Mộc chúc tính thì chỉ cần thu thập toàn bộ Ngũ Hành tinh hồn rồi luyện nhập vào trong cơ thể, đạo hạnh của ta liền viên mãn." Ba gốc Huyết Lệ thần trúc nhô lên cao cao ở giữa làm cho khắp Trúc Hải lấp lánh đủ màu sắc, ráng lạnh lóng lánh, nồng độ linh khí hơn rất xa so với các nơi Tiên Sơn khác.

Thật không thẹn với cái tên Thần Mộc. "Hắn đã quay lại." Ngô Minh quay đầu nhìn theo về phía xa xa, phát hiện Tiêu Thần vừa đi mà quay lại. Hắn đang nhanh chóng phá không mà đến. "Quên một việc, ta rất thích thu thập Linh Mộc, muốn lấy đi một gốc trúc Huyết Lệ." Tiêu Thần hạ xuống, đi tới phụ cận rồi không khách khí chút nào cứ thế trò chuyện cùng mấy người ở đây, dáng vẻ cực kì quen biết. "Người không nên được voi đòi tiên, chúng ta đã không đối kháng sinh tử cùng người, người lại còn muốn đòi lấy Thần Mộc của chúng ta, không nên quá phận!" Một người Tu Chân Giả bên cạnh Ngô Minh quát lạnh. "Thương lượng xong . . ." Tiêu Thần cũng không trở mặt, ngược lại còn vui vẻ ra mặt. Đúng lúc này, dao động năng lượng cường đại truyền đến. Mấy người Dạ Xoa Thiên Hậu, Hải Thần vương, Đại Địa Vương, Mã Ba Áo dẫn dắt đông đảo dị tộc vương đuổi tới. Sau khi thấy bóng dáng Tiêu Thần thì không có bất cứ lời nói gì, nhất loạt công kích đến. "Oanh " Đất đá tức thì vỡ vụn, ngoại trừ mấy cây Huyết Lệ thần trúc thì tất cả các cây trúc đều tan thành tro bụi. "Là người phương nào?" Vài tên Tu Chân Giả giận dữ, Huyết Lệ trúc mặc dù là Thần Mộc nên không bị hủy. Thế nhưng nó vẫn bị lực lượng điên cuồng như vậy công kích, có lẽ vẫn rất nguy hiểm. "Huyết Lệ trúc? !" Đại Địa Vương ngẩn ngơ, rồi sau đó cười to nói: "Đúng lúc ta đang cần loại Thần Mộc." Đại Địa Vương dẫn đầu công kích tới, các dị tộc vương khác cũng vội vàng xông tới, tất cả đều xuất thủ. "Các người muốn chết, dám đoạt Thần Mộc của chúng ta!" Một người Tu Chân Giả giận dữ, khổng lồ chế pháp bảo phóng lên cao, một chiếc thần võng đủ sắc màu như đám mây lớn liên miên không dứt, trải rộng trên bầu trời. Nhưng mà Linh Bảo có uy lực cường đại này bị các vị vương xé nát ngay tại chỗ. Lập tức, mấy tên Tu Chân Giả bao gồm cả Ngô Minh đều biến sắc mặt. Nhóm cao thủ trước mắt này vượt quá tưởng tượng của bọn họ, thực lực phi thường đáng sợ. "Hắc hắc. . ." Đại địa Thiên vương cười lạnh, một quyền vừa tung ra, hào quang vàng sẫm mênh mông liền phủ xuống. Ngay tại chỗ đánh chết Tu Chân Giả đã xuất ra thần võng, nhưng không kịp thời cùng lui ra phía sau làm hắn tức thì bị hình thần câu diệt. "Một đám cường giả từ đâu đến? !" Vài tên Tu Chân Giả khiếp sợ mà lại phẫn nộ. Thế nhưng không để cho bọn họ suy nghĩ nhiều, các vị vương vọt tới phụ cận. "Boong

"Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt tỏa ra hào quang sáng lạn, tiếng chuông du dương vang vọng thiên địa. Âm thanh khủng bố vừa rung động ra, tức thì đánh cho một vị dị tộc vương vừa xông tới gần bị hóa thành huyết vụ, Thần Chung đáng sợ có uy lực vô cùng. "Chạy mau!" Ngô Minh sắc mặt đột nhiên biến đổi. Hắn vừa giao chiến, lập tức biết đây là cường giả cấp số gì. Một đám người như vậy lại tụ tập chung một chỗ, quả thực không thể tưởng tượng ! Nên hắn bắt đầu trước hết nghĩ đến phá vòng vây. Thế nhưng các vị vương đã nhắm vào hắn, uy lực của Thần Chung làm tất cả bọn họ phi thường giật mình. Báu vật như thế ở ngay trước mắt, há có thể buông tha? Mà Đại Địa Vương càng tự mình xông đến, muốn cướp luôn ba cây Huyết Lệ thần trúc. "Chúng ta phá vòng vây đi ra ngoài." Tiêu Thần mặc dù hô lớn như vậy, nhưng cũng không nóng lòng chạy trốn chết. Tứ Đại Tán Thủ toàn lực xuất kích đã tiêu diệt một vị dị tộc vương, rồi sau đó đánh bị thương nặng hai tên. "Boong. . ." Tiếng chuông du dương làm rung động thiên địa, vào lúc tiếng chuông vang lên có mấy ngọn núi xa xa âm ỉ sụp đổ, hóa thành phấn vụn. Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt uy năng vô cùng, sóng âm của chuông lại giết chết một tên dị tộc vương. Đồng thời Ngô Minh đối đầu cùng Đại Địa Vương, triển khai cuộc đại chiến động trời. "A. . ." Các Tu Chân Giả cũng không có tu vi khủng bố như Ngô Minh, càng không có chí bảo như hắn nên căn bản vô phương phá vòng vây. Trong phút chốc liền có một người bị đánh hình thần tiêu diệt, tu chân pháp bảo vỡ vụn bắn tóe trên không trung. Tiêu Thần không hề liều mạng, bóng dáng như mộng ảo không tìm thấy đâu cả. Bát Tướng cực nhanh khiến hắn di động hơn người, nên vọt tới Ngô Minh cách đó không xa. Hắn hô lớn đối với vài tên Tu Chân Giả: "Hảo huynh đệ, chúng ta hợp lực phá vòng vây, chỉ cần có một người lao ra được đi báo tin, đến lúc đó bọn họ cũng không kẻ nào chạy được." Mấy tên Tu Chân Giả đều có một cảm giác muốn chửi má nó. Đây không phải là ép nhóm khủng bố này sát thần diệt khẩu sao? Quả nhiên, Hải Thần Thiên Vương hạ mệnh lệnh: "Nếu đã phải động thủ , vậy liền giết chết tất cả. Nơi này là Tu Chân Giới, vạn nhất trêu chọc rước lấy một môn phái cường đại trả thù thì tình huống rất không tốt." Dạ Xoa Thiên Hậu tự mình động thủ. Vô Lượng Ma Quyền vừa ra, lập tức nện vỡ

vài món tu chân pháp bảo. Lại còn "Phanh" một tiếng, đánh cho hai tên Tu Chân Giả bị chia năm xẻ bảy. Cùng trong lúc đó, Chiến Vương Mã Ba Áo cũng xé rách một người Tu Chân Giả. Hải Thần Vương càng đã sớm đánh cho địch thủ thứ hai đến hình thần câu diệt. Ngoại trừ Ngô Minh ra, hai tên Tu Chân Giả khác cũng cơ hồ trong nháy mắt bị bao phủ bởi các loại công kích như phong ba của dị tộc vương. Do nhiều vương giả như vậy ra tay, bất kể là Linh Bảo hay thân thể đến một giọt cặn cũng không còn lại.

"Boong. . ." Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt rung động mãnh liệt, hào quang vàng chói làm cho cả phiến núi rừng này hoàn toàn sáng lạn. Trong khoảnh khắc đồng thời đẩy lui Đại Địa Vương, Ngô Minh đánh cho hai tên dị tộc vương bị thương nặng đến thổ huyết. Thấy Dạ Xoa Thiên Vương, Hải Thần vương, Mã Ba Áo đồng thời đánh tới, Tiêu Thần không hề trì hoãn, lập tức tách ra mà đi. "Ngô Minh, huynh đệ ta đi trước một bước, nếu như người 'oanh liệt' ở chỗ này, ta sẽ báo thù cho người." Bát Tướng cực nhanh của Tiêu Thần quả thật là tuyệt học chạy trốn chết, huyễn hóa thành một đạo hào quang, nháy mắt biến mất vào vùng núi phía trước. "Boong boong boong. . ." Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt không ngừng phát ra những tiếng vang cực lớn, rừng cây chung quanh trong nháy mắt tan thành tro bụi. Mấy quả núi lớn thì còn sụp đổ không một tiếng động, hóa thành bụi phấn. Ngô Minh được Thần Chung chụp vào bên trong, cứng rắn đối kháng Đại Địa Vương cùng với gần mười vị dị tộc vương. Hắn bị mấy chục đòn nghiêm trọng, đành cứ thế phóng lên cao, xông ra khỏi vòng vây. Cuối cùng hắn nhìn thoáng qua các vị vương, hắn cảm hận lắm lắm: "Hải Thần cùng Đại Địa Thần. . . thần hồn của bọn chúng là thuộc về Ngũ Hành tinh hồn mà ta cần." Ngô Minh dựa vào sự quen thuộc đối với phiến vùng núi này nên nhanh chóng bỏ rơi mọi người, biến mất trong dãy núi. Xứ sở phía Đông Tu Chân Giới có đến mười vạn Tiên Sơn, rất nhiều Động Tiên Đất Lành đều ở chỗ này, trong chỗ sâu nhất của mười vạn Tiên Sơn có một chỗ nguy hiểm tuyệt thế, tên là Thiên Táng Cốc. Từ cổ chí kim, tu giả phạm là đi vào Thiên Táng Cốc, cho tới bây giờ không ai có khả năng còn sống đi ra. Hung danh lan xa, nó đã sớm trở thành đại danh từ chỉ sự tử vong. Nhưng mà gần đây, ở chỗ đại hung đại ác này lại có dị tượng phát sinh. Một

pho bia ảnh mờ lung cực lớn hiện ra làm cho Thiên Táng Cốc vốn là nơi sương mù mờ lung lại có những trận hào quang lóng lánh phát ra. Giờ phút này, Tiêu Thần đã đi tới trên một đỉnh núi cao chỉ cách Thiên Táng Cốc không đầy mười dặm. Hắn đang ở đó nhìn ra thật xa. Thình thoảng có khả năng thấy Tu Chân Giả khống chế các loại phi kiếm Linh Bảo phá không bay qua. Họ đều hướng về Thiên Táng Cốc phía trước, ở trên bầu trời chỉ lưu lại những đạo hào quang. "Thiên Táng Cốc rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao lại có bia ảnh hiện ra vậy?" Trong thời gian Tiêu Thần ngắm nhìn, có bốn năm vị Tu Chân Giả lâu năm khống chế Linh Bảo bay qua, tựa hồ cố ý giảm chậm tốc độ chứ không phải bay nhanh chóng. Họ đang nhỏ nhỏ nói chuyện với nhau. "Các bậc già cả tương truyền, Thiên Táng Cốc trấn áp một vị Tổ Thần, không biết thật hay giả." "Cũng có người nói, nơi này trấn áp không phải người, hoặc là nói không phải người của Cửu Châu cùng tứ phương thế giới." "Tựa hồ có liên quan cùng hồng hoang thế giới."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 426 : Bán Tổ cùng đến.

Đó thật là Thanh Thanh sao? Tất cả xảy ra đột ngột như thế, phảng phất giống như mộng ảo vậy. Ở bên trong hắc động cực lớn kia, có một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tóc dài như thác nước, da thịt trắng như tuyết, vầng hào quang quanh thân, vẻ kì diệu mờ ảo. Với trí tuệ thấu thiên địa, một đôi mắt trong veo tựa như có thể hiểu rõ tất cả thế gian. Điều này làm sao có thể? ! Năm đó, Tiêu Thần đành trở mắt nhìn Thanh Thanh nát bấy mà không có bất cứ biện pháp gì. Tinh khí toàn thân Thanh Thanh đã chìm vào trong Hoàng Nê Thai để bịt kín vực sâu tội ác, hiện nay lại lần nữa nhìn thấy bóng hình quen thuộc kia mà hắn cảm giác trong lòng bỗng nhiên đau đớn. Hắn biết Bạch y thiếu nữ mắt sáng hiền lành, hoạt bát linh động kia đã không có khả năng lại xuất hiện thế gian . Có thiếu nữ Thanh Thanh Thật linh hoạt kỳ ảo Làn mi ngưng vầng diệu Mắt huyền nảy ý thơ Môi hồng khẽ mấp máy Hàm răng ngọc long lanh. . . Tiêu Thần tuy là tâm

địa sắt đá, nhưng giờ phút này trong lòng cũng trào dâng những đợt cảm giác chua xót. Xoẹt Thắt sắc thần quang phóng lên ngút trời, thiếu nữ giống như Thanh Thanh kia đi ra từ trong hắc động cực lớn. Hào quang thánh khiết tỏa ra bốn phía, khiến cho màn hắc vụ mờ lung lờ trong Thiên Táng Cốc bỗng chốc tràn đầy màu sắc. Bàn tay trắng nõn của nàng khê giơ lên, một quầng sáng màu sắc rực rỡ bao trùm về hướng chỗ sâu nhất trong Thiên Táng Cốc. Hào quang thần thánh chói lọi đã chiếu rọi khe sâu đen ngòm thành một vùng sáng rực. Phía trước lại có một tiểu thế giới ngăn cách với con đường đi tới, bên trong hoàn toàn u ám. Thiếu nữ muốn luyện hóa lấy đi tiểu thế giới, thắt sắc thần quang như thủy triều bắt đầu khởi động về phía trước. "Xích " Một đạo kiếm quang động trời từ trên trời bay tới, giống như một trận mưa sao sa lóng lánh, sáng lạn chói mắt. Nó cắt qua bầu trời hắc ám rồi rơi vào trong Thiên Táng Cốc . "Đinh " Thiếu nữ phong thái tuyệt thế khê nâng cổ tay trắng bóng. Ngón tay ngọc thon thả nhẹ nhàng điểm vào trên phiến thần quang lóng lánh kia làm phát ra tiếng rung dễ nghe. Một thanh kiếm cực lớn dài trăm trượng, toàn thân long lanh trong suốt tản ra ánh sáng chói mắt đang hiển linh ra ở trong Thiên Táng Cốc . Mũi kiếm vô cùng sắc bén bị thiếu nữ dùng một ngón tay ngọc dễ dàng ngăn lại. Mọi người ngạc nhiên. Thần Kiếm dài đến trăm trượng lóng lánh như thế, quyết không phải là tu giả bình thường có khả năng điều khiển. Tất cả Tu Chân Giả đều biến sắc mặt. Đây tuyệt đối là tuyệt thế phi kiếm mà chỉ Bán Tổ tế luyện ra. Nhưng mà lại bị thiếu nữ mặc áo ngọc Thắt Thải Hồng Hà, đầu đội vương miện kia dùng một ngón tay ngọc dễ dàng ngăn cản. Thật sự khó có thể tin nổi, điều đó tương đương với lực lượng như thế nào? ! "Đinh " Lại là một tiếng âm rung thanh thúy. Thanh phi kiếm trăm trượng lóe lên ánh hào quang, hóa thành chỉ độ ba tấc. Nó giống như một vì sao lấp lánh đang lập lòe, vội vàng thối lui. Hào quang lóe lên, một vị tu giả già lão xuyên qua không gian mà đến. Trên người hằn mặc Âm Dương đạo bào, đầu đội Tử Kim Quan, da dẻ hồng hào, phi kiếm đã biến mất trong cơ thể lão. Xoẹt Hào quang lại lóe lên, một ông lão phong thái thần tiên, cước đạp Ngũ Thải Tường Vân hạ xuống rồi cùng lão tu giả kia thu hồi phi kiếm, đứng chung một chỗ. Mọi người ở đây hoàn toàn kinh sợ. Đó tuyệt đối là

hai vị Bán Tổ, mặc dù không có bất cứ dao động năng lượng gì, nhưng là lại làm cho người ta ngóng trông mà kính sợ. "Không nghĩ tới 'Thâm Ngục Uyên' lại bị trấn phong ở chỗ này." Ông lão có Ngũ Thái Tường Vân lượn lơ nhìn thiếu nữ có dung mạo giống như Thanh Thanh ở phía trước mà hỏi: "Đạo hữu là nhân sĩ phương nào, vì sao xông vào Tu Chân Giới của ta định đoạt bảo?" Thiếu nữ cũng không trả lời, ngược lại cứ thế xoay cả thân hình thon thả mềm mại rồi liên tục bước về hướng tiểu thế giới u ám kia mà đi tới. Giữa ngón tay ngọc thon thả lại lần nữa tỏa ra thất sắc thần quang, nàng muốn luyện hóa "Thâm Ngục Uyên" theo cách gọi của ông lão. "Xèo xèo" Có tiếng xé gió truyền đến, hai ông lão đều đang điều khiển Linh Bảo bay tới. Hào quang ngàn vạn đạo, như là có trăm ngàn vì sao đang rơi xuống trong Thiên Táng Cốc. Chúng đánh úp về phía người đẹp tuyệt thế kia. Một tiếng gầm rống trầm thấp truyền đến, từ trong động cực lớn ở dưới vách đá phía bên phải của Thiên Táng Cốc có một cái trảo sắc bén to như gian phòng được phủ đầy lân giáp màu tím thò ra. Nó hướng về phiến pháp bảo sáng lạn mà chộp tới gây ra va chạm kịch liệt, hào quang ngút trời, những quầng sáng đủ màu sắc không ngừng vỡ vụn. "Phốc" Huyết quang bắn tung toé, cái trảo cực lớn trong hắc động bị thương nhẹ, một cỗ khí tức cuồng bạo từ đáy Thiên Táng Cốc trong phút chốc trào ra mênh mông. Từ trong hắc động lao ra một bóng dáng lớn lao. Nó cao đến mấy chục thước, quét ngang tất cả Linh Bảo, rồi sau đó lập tức thu nhỏ lại, hóa thành một người cao bình thường. Đây là một ma nhân làm cho người ta có cảm giác sợ hãi. Hắn gây trớ cả xương, được bao phủ đầy lân giáp màu tím. Bởi vì quá gây mà trông hắn như là một khô lâu được phủ đầy lân giáp. Hắn không có sợi tóc, ngay cả đầu cùng gương mặt đều có những miếng lân giáp nhỏ trông cực kỳ đáng sợ. "Quân Vương? !" Hai lão Bán Tổ ở Tu Chân Giới lộ ra sự kinh ngạc, vẻ mặt cả hai trở nên vô cùng khó coi. "Ha ha. . . Thâm Ngục Uyên trong truyền thuyết được sánh cùng Thất Nhạc Viên đã xuất hiện, thật sự không ngờ, không ngờ lại bị trấn phong ở trong Thiên Táng Cốc." Một lão Dạ Xoa người còm nhom, đầu đầy tóc xanh lá đang tung bay bổng hạ xuống trong Thiên Táng Cốc. Ngay sau đó một đạo hào quang đỏ như lửa cắt qua phía chân trời mà rơi xuống. Một lão Tu La xuất hiện ở trong

Thiên Táng Cốc , đứng song song cùng lão Dạ Xoa. Mọi người trong Thiên Táng Cốc vô cùng sợ hãi. Ngăn ngừa chỉ trong phút chốc, lại liên tục xuất hiện vài vị Bán Tổ. Không cần nghĩ cũng biết tất cả mọi thứ trong cốc đều sẽ trở thành vận may của mấy vị Bán Tổ kia. Nếu không đạt tới trình tự đó thì vô phương tranh đoạt. Hào quang thần thánh bay đầy trời, khí tức yên bình tràn ngập. Một bóng dáng cực lớn rút xuống. Mặc dù vô phương thấy rõ hình dáng, nhưng mà từ hư ảnh thiên sứ lờ mờ chung quanh hắc mà có khả năng phán đoán , đây là thánh thần của Thiên Sứ tộc. "Oanh " Thi khí ngập trời, một khô lâu cực lớn Phá Toái Hư Không rồi xuất hiện ở trong Thiên Táng Cốc. Thân hình hắc như quả núi cao trông thật sự dọa người, cũng may hắc lập tức thu nhỏ lại, hóa thành chỉ còn cao khoảng hai thước. Quân Vương Khô Lâu tộc giá lâm. "Tất cả mọi người lui về phía sau, mọi thứ nơi này vô duyên cùng các ngươi." Dạ Xoa Bán Tổ trợn đôi mắt xanh lè, giọng nói lạnh lùng vọng tới làm cho người ta sợ hãi. "Lui ra phía sau, nếu không giết không tha!" Lão Tu La ánh mắt càng hung hiểm hơn, với mái tóc đỏ trên đầu thì trông lão quả là vô cùng nguy hiểm. Đối mặt Bán Tổ, không người nào dám xúc phạm, mọi người không tự chủ được lui về phía sau, ngay cả là hạng người tâm cao khí ngạo như Ngô Minh, Dạ Xoa Thiên Hậu cũng chỉ có thể theo mọi người mà đi. "A. . ." Có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, khi mọi người lui vào trong Cung Khuyết cực lớn ở phía sau thì ma vật lại xuất hiện. Nó không ngừng tập kích giết chóc tu giả ở đây. Từ chỗ sâu trong Thiên Táng Cốc, hai vị Bán Tổ Tu Chân Giới cau mày, bọn họ nhất loạt phun ra vài thanh Thần Kiếm, rồi bắn về hướng cung điện to lớn ở phía sau to lớn. "Xèo xèo " Tiếng xé gió không dứt bên tai, ngàn vạn đạo kiếm khí đang tung hoành. Vô tận hào quang quay vòng, kiếm khí tung hoành kích động. Ma vật vô hình vội vàng hiện hình, chúng không ngừng bị đục lỗ, chết oan chết uổng. Đây chính là Bán Tổ lực lượng. Nó không gây ra ngộ thương một người, cứ nhanh chóng giết chết đông đảo ma vật đang ẩn náu ở trong cung điện to lớn. Chả mấy chốc đã giết chết cửu thành, sau đó kiếm quang chợt tắt rồi biến mất trong khoảnh khắc. Xoẹt Văng sáng chói mắt đột nhiên phóng lên cao, nó hoàn toàn bao phủ Thiên Táng Cốc ở phía trước. Ngăn cách mọi người cùng cung điện tầng thứ bốn

mười chín. Mấy vị Bán Tổ đã phong bế chỗ sâu nhất trong Thiên Táng Cốc, bắt đầu tranh đoạt Thâm Ngục Uyên. Tiêu Thần nhìn thấy rõ tất cả điều này, trong lòng dâng lên những đợt sóng gió. Vật này lại có tiểu thể giới cùng tồn tại như Thất Nhạc Viên, đến tột cùng là nó có lai lịch như thế nào? Vô hình sát khí ập tới phía hắn. Tiêu Thần lưu lại tại chỗ một đạo tàn ảnh, còn hắn lướt ngang đi ra xa hơn vài chục trượng. Chiến Vương Mã Ba Áo cười lạnh, từ trong đôi mắt bắn ra hai tia sáng lóng lánh, hắn nói: "Ngay cả người trốn ở trong bể người đông ngàn vạn thì ta cũng có thể liếc mắt là tìm ra người." Đây là thần thông mà Chiến Vương Mã Ba Áo cùng sinh ra với nó. Thần thông này có thể nhìn thấu hư không, nhận ra nguồn gốc. Ẩn nấu cùng thay đổi dung mạo trước mặt nó đều không có hiệu quả. Đại Địa Vương, Hải Thần vương, Dạ Xoa Thiên Hậu cùng tiến lên trước, ngăn chặn đường đi của Tiêu Thần. Mỗi người đều lộ ra ý định giết người lạnh lạnh. Mấy vị Thiên vương liên thủ, nếu như lấy cứng đối cứng thì tuyệt đối hắn phải chết. Tiêu Thần liền hóa thành một đạo quang ảnh lập tức lui về phía sau, nhảy vào trong cung điện phía trước. Mấy Thiên vương như bóng với hình đuổi theo không bỏ. Mà giờ phút này ở lối ra của Thiên Táng Cốc thấy cung điện to lớn như ẩn như hiện, phi thường mờ ảo, không ai có khả năng vượt qua. Tiêu Thần không thể không lấy Bát Tướng cực nhanh rút lui, phi như bay giữa bốn mươi chín tầng cung điện to lớn này. "Boong" Tiếng chuông du dương, Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt hào quang vạn trượng, đột nhiên đánh tới. Tiêu Thần lấy trận chiến mà tu thành tuyệt thế võ thể, phía sau lưng xuất hiện một cỗ thần mang lóng lánh dày hơn thước. Mặc dù bị va đập nặng nề lên thân chuông, nhưng cũng không tạo thành tổn thương có tính hủy diệt cho Tiêu Thần. Trong khoảnh khắc hắn phun ra một ngụm tiên huyết, Huyền công cứu chuyển làm những chỗ bị thương lập tức phục hồi như cũ, huyết khí cũng nhanh chóng bình phục. "Ngô Minh!" Tiêu Thần trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang, nhanh chóng như quỷ my, hóa thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt vọt tới phía trước. "Boong boong..." Tiếng chuông rung trời, Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt liên tục rung động. Công kích điên cuồng của Tiêu Thần đều bị chuông này ngăn chặn. Sóng chuông làm cho tất cả tu giả xứ sở này đều thống khổ bịt kín lỗ tai, rất

nhieu người đã thất khiếu máu chảy. Sóng âm của chuông mang tính hủy diệt dị thường đáng sợ, chỉ ngăn ngùn trong chốc lát mà chung quanh đã có hai mươi mấy người nằm xuống. Tiêu Thần cùng Ngô Minh giống như hai ta chớp đan xen vào chung một chỗ, động tác bọn họ quá nhanh, cùng kịch liệt tranh giành. Ngô Minh quanh thân đều được vàng sáng vàng chói bao phủ. Hắn lấy Hoàng Thiên Thần Chung bắt diệt chống chọi với Tiêu Thần, không rơi vào hạ phong chút nào. "Boong" Ngô Minh lấy Thần Chung mãnh liệt đẩy lui Tiêu Thần mấy bước, rồi nở nụ cười toan tính mà bảo: "Người thử nói ta nếu như hô to một câu 'Tiêu Thần ở chỗ này', sẽ phát sinh chuyện gì?" Tiêu Thần sắc mặt đột nhiên biến đổi, giờ phút này thân tại Tu Chân Giới, không ít Đại tông phái đều hận hắn nhập cốt. Ở chỗ này có thể nói địch nhân vô số, nếu như để cho đông đảo Tu Chân Giả biết thân phận của hắn, chỉ sợ sẽ lập tức lọt vào vây sát. Hơn nữa còn thêm những dị tộc vương này... Kết cục có khả năng tưởng tượng. Hắn định đưa ra quyết định phản hồi Tử Giả Thế Giới. Nhưng vào lúc này, Ngô Minh lui ra phía sau vài bước, nói: "Nếu như người có thể cuốn lấy Hải Thần vương cùng Đại Địa Vương, ta tạm thời sẽ không tố giác thân phận của người." Tiêu Thần biến sắc, gia hỏa này lại biến hắn trở thành một con cò, hắn nhanh chóng hiểu Ngô Minh muốn làm cái gì. Hắn đã biết được chuyện đối phương muốn thu thập toàn bộ Ngũ Hành thần hồn, đây là muốn lấy hắn làm mồi nhử thu hút sự chú ý của Hải Thần vương cùng Đại Địa Vương, còn Ngô Minh tự mình từ bên cạnh tập sát. "Ta phải có lợi, đối với người cũng có ích." Ngô Minh nhàn nhạt cười lạnh, bóng dáng trong phút chốc biến mất. Chấn động nơi này đã sớm kinh động vài tên dị tộc vương cường đại, Dạ Xoa Thiên Hậu, Đại Địa Vương, Hải Thần vương, Mã Ba Áo nối đuôi nhau xuất hiện. Đối mặt mấy vị Chí Nhân Thiên vương, Tiêu Thần mặc dù đích thực vô địch trong cùng bậc thì cũng chỉ có kết quả bỏ mạng. Hắn không hề do dự nữa, định phát tán lực lượng toàn thân để phản hồi thế giới Tử Vong. Nhưng vào lúc này lời Mã Ba Áo nói như là một chậu nước lạnh tưới trên đầu của hắn. "Không nên mở tưởng đột nhiên biến mất, tại xứ sở Thiên Bi yểm trấn phong bế, ngay cả thật sự tồn tại lực lượng triệu hoán của thế giới nào đó thì người cũng không cách nào chạy thoát." "Người

đang nói cái gì?" Tiêu Thần mặt ngoài rất bình tĩnh, nhưng trong lòng rất giật mình. "Lần trước Dạ Xoa Bán Tổ đuổi giết người kết thúc thất bại. Sau khi Ngài cẩn thận suy tư thì phát hiện người sở dĩ có thể chạy thoát, chỉ có một khả năng. Đó là lực lượng triệu hoán của một thế giới nào đó gia tăng ở trên người của người." Mã Ba Áo cười gằn, nói tiếp: "Người thực sự tưởng người dẫn chúng ta tới Thiên Táng Cốc sao?" Tiêu Thần không nói gì, lẳng lặng nhìn mấy người. "Người muốn Phá Toái Hư Không tiến vào Trường Sinh Giới, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại tiến vào Tu Chân Giới, có biết vì sao?" Mã Ba Áo điệu bộ như đều nắm giữ mọi thứ. Đại Địa Vương trên mặt mang một tia châm biếm, nhìn Tiêu Thần, nói: "Đó là chúng ta hợp lực mà làm." Hải Thần vương cũng nở nụ cười lạnh, nói: "Chúng ta mặc dù thân tại Cửu Châu, nhưng đã nhận được tin tức, trong Thiên Táng Cốc hiện lên bóng dáng Thiên Bi. Vốn là muốn dẫn người tới đây, không nghĩ so với chúng ta dã tâm của người còn lớn hơn, muốn loại bỏ mọi người chúng ta ở chỗ này. Há biết gài đúng chỗ ngựa, chính là điều chúng ta muốn thấy. Người có khả năng thử một lần, xem có thể biến mất tại xứ sở Thiên Bi trấn phong hay không." Nghe được lời ấy, Tiêu Thần im lặng một hồi. Không ngờ đối phương lại suy đoán ra cách thức hãn chạy trốn, hãn bị tính kế ngược lại. "Boong " Hoàng Thiên Thần Chung Bất diệt đột nhiên xuất hiện, hung hăng nện vào giữa lưng Hải Thần vương, làm hãn phun ngụm huyết lớn ngay tại chỗ, rồi bay về phía trước. Ngô Minh nhanh như tia chớp, điều khiển cho Thần Chung như hình với bóng. Hoàng kim thần quang sáng lạn ngút trời làm cả tòa cung điện đều hoàn toàn sáng rực. Tiếng chuông đình tai nhức óc không dứt bên tai, sóng chuông liên tục oanh kích Hải Thần vương. "Muốn chết!" Mấy vị Thiên vương giận dữ. Dạ Xoa Thiên Hậu tiến lên một bước, thần thông Kiếm Hỏa Phần Thiên quét ngang ra, ngọn lửa xanh vô tận hừng hực thiêu đốt, khắp cung điện nóng bỏng vô cùng. Nếu như không phải cung điện to lớn từ xưa có lực lượng Thiên Bi phong bế thì đã sớm bị nấu chảy. Cùng trong lúc đó cung điện to lớn bị trúng kiếm khí quét ngang, ngàn vạn đạo ánh sáng bắn về phía Ngô Minh. Ngô Minh một kích thành công, giống như dính trên Hải Thần vương, liên tục oanh sát. Hãn muốn cứ như vậy đánh gục Hải Thần vương, lấy đi Thủy Hành thần

hồn trong Ngũ Hành tinh hồn để hoàn thiện bảo thể bất diệt của mình. Ngay cả là đối mặt thần thông Kiếm Hỏa Phần Thiên của Dạ Xoa Thiên Hậu , hắc cũng không sợ chút nào. Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt lắc lư xuất hào quang mờ lung che kín cho hắc, vô số đạo kiếm khí cùng ngọn lửa vô tận bị chặn ở bên ngoài. Có Thần Chung này bên người, có thể nói lực phòng ngự của hắc là vô địch trong cùng bậc! Ngay cả là thần thông Vạn Pháp Bất Xâm của Dạ Xoa Thiên Hậu cũng không bằng. Ngô Minh lấy Thần Chung hộ thể, điên cuồng oanh kích Hải Thần vương. Hắc tung ra thần thông mạnh nhất, quanh thân đều nổ rộ hào quang. Đó là những món Linh Bảo, nhiều năm như vậy hắc cũng không biết đã luyện hóa bao nhiêu món báu vật, đến hiện nay chỉ còn thiếu Ngũ Hành tinh hồn. Nếu mà có thể nấu chảy vào thân thì liền đạt đến viên mãn . Các loại pháp bảo với lực lượng đáng sợ từ thân thể Ngô Minh bạo phát ra, như cơn sóng mãnh liệt menh mông đánh sâu vào Hải Thần vương, ngũ quang thập sắc, lóng lánh chói mắt. Hải Thần vương thật sự bị thương nặng, hắc cũng không có võ thể hiểm thấy như Tiêu Thần vậy. Trong khoảnh khắc bị đánh lén liền bị trọng thương, hiện nay bị liên tục oanh sát, mặc dù dốc toàn lực chống cự nhưng phải chịu hết vết thương này đến vết thương khác. Phía sau Dạ Xoa Thiên Hậu giận dữ, một kiếm ngang trời bổ vào Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt. Minh Hỏa phô thiên cái địa, chiến lực điên cuồng chém tới lập tức làm cho Ngô Minh cùng Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt bị đánh bay đi ra ngoài. Có điều là Thần Chung phòng ngự vô song, Ngô Minh cũng không bị thương nên trong phút chốc lại nhắm phía Hải Thần vương, hoàn toàn là tư thế thừa dịp hắc bị thương để muốn mạng hắc. Mà bên kia, Tiêu Thần đã sớm đại chiến chung một chỗ cùng Đại Địa Vương, Mã Ba Áo chờ đợi tộc vương , lực lượng tăng lên tới cảnh giới cực hạn, hợp lại chiến các vị vương. Giờ phút này, hắc đã không có đường lui, chỉ có phá vây đánh ra một con đường sống. "Véo " Tiếng Kiếm quang phá không truyền đến, vài thiếu nữ thanh xuân trang điểm đẹp đẽ khổng lồ Linh Bảo lọt vào trong đại điện này. "Diệp Tịch tỷ nhất định sẽ đoạt lại Hoàng Thiên Thần Chung bất diệt của Diệp gia chúng ta." Bạch y thiếu nữ ở chính giữa gọi là Diệp Tịch, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, mang theo khí chất nhàn nhạt vượt

khỏi đời thường. Nàng giống như ngọn lửa, như vị thần tiên từ ngoài bầu trời bắn một đạo kiếm quang về phía Ngô Minh. Vào thời khắc mấu chốt sắp thu được Ngũ Hành thần hồn lại bị đại địch đánh tới, Ngô Minh lập tức nổi giận, quát: "Diệp Tĩnh, kẻ địch lớn hơn nữa của Diệp gia các người đang ở đây." Vài thiếu nữ bên cạnh cười nhạo nói: "Đừng nghĩ tới trì hoãn thời gian!" Ngô Minh tuy là có Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt hộ thân, nhưng đối mặt thể công điên cuồng của Dạ Xoa Thiên Hậu cũng đã phi thường chịu khổ sở. Giờ phút này lại gia nhập một Diệp Tĩnh sâu không lường được khiến cho thành quả đem hết toàn lực kích sát Hải Thần vương lập tức hóa thành hư ảo. Hắn quát to: "Chẳng lẽ các người không muốn báo thù cho Tam Anh Thái Quân sao? Tiêu Thần năm đó chết mà sống lại, đang ở bên kia!"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 427 : Giết sạch, Ngũ Giới khiếp sợ (1)

Ngô Minh nói thế, trong lòng Tiêu Thần trĩu nặng. Nếu như bạch y kiếm tiên Diệp Tĩnh cũng xông vào thì tình cảnh của hắn càng thêm nguy hiểm. "Chính là hắn!" Bất Diệt Hoàng Thiên Thần Chung trôi nổi trên đỉnh đầu Ngô Minh làm cho hào quang quanh thân hắn tỏa ra muôn vàn đạo, toàn thân đều được bảo vệ thực kín. Mấy vị dị tộc vương ở đây, tất cả đều ngạc nhiên. Nhất là Đại Địa Vương trong mắt tóe lửa, đáng diệu hận không thể xé nát Ngô Minh. Trên mặt Tiêu Thần thì lộ vẻ hơi quái dị, kẻ mà Ngô Minh chỉ điểm không ngờ là Đại Địa Vương. Không thể không nói Ngô Minh gia hỏa này rất thâm độc, không có lúc nào mà không tính toán. Hắn lại muốn mượn đao giết người, muốn lường gạt Diệp Tĩnh cùng mấy tên Tu Chân Giả đến giúp loại bỏ Đại Địa Vương, do đó thu được Thổ Hành thần hồn trong Ngũ Hành tinh hồn. Giờ phút này Tiêu Thần đang có mái tóc

xanh, chiều cao cũng không giống như ngày thường. Lúc trước bởi vì muốn tránh né đám dị tộc vương trong Thiên Táng Cốc nên hắc đã cố ý thay đổi dung mạo. Sau khi bị Chiến Vương Mã Ba Áo kia với thần thông có thể nhìn thẳng nguồn gốc vạch mặt, hắc cũng không lập tức quay về nguyên trạng. Tiêu Thần có thể nói phản ứng thần tốc. Hắc không có chút do dự gì mà phi thường phối hợp với lời Ngô Minh nói. Trong tay hắc xuất hiện một cây bạch cốt phiến, nó xuất ra vô tận Âm Khí làm cho tất cả Thiên vương ở đây đều thấy tim đập nhanh liên hồi. Hắc lập tức bỏ về phía đầu của Đại Địa Vương, đồng thời miệng quát: "Tiêu Thần người nạp mạng đi, hôm nay nhất định phải luyện nhập người vào trong Quân Vương phiến!" Đại Địa Vương lập tức tức giận tím ruột tím gan, vừa rồi hắc muốn giải thích sự thật thì đã bị Quân Vương phiến nện đến trước mắt nên vội vàng lui trở về. Âm Khí dồn dập như sóng biển làm hắc kinh hãi không thôi. "Cái gì, Tiêu Thần lại chưa chết? !" Một người Hồng Y nữ tử bên cạnh Diệp Tĩnh phi thường kinh ngạc, mà tính tình tựa hồ cũng nóng nảy dị thường nên ngay lập tức phun ra một thanh kiếm tiên. Nó hóa thành một đạo huyết mang chém về phía Đại Địa Vương. Mã Ba Áo lập tức quát to: "Hắc không phải Tiêu Thần, người kia mới đúng!" Hắc chỉ về phía Tiêu Thần đích thực. "Năm đó Tiêu Thần chém chết một đại hóa thân của ta, chẳng lẽ ta còn có thể nhận nhầm sinh tử đại địch sao." Ngô Minh trong miệng hét lớn, sau đó ra tay càng thêm độc địa. Hắc thúc dục Hoàng Kim Thần Chung chống chọi Dạ Xoa Thiên Hậu, lại điên cuồng tấn công Hải Thần Vương đã bị trọng thương. Một chút nghi ngờ của Hồng Y nữ tử nóng tính lập tức bị đánh tan. Thanh kiếm tiên đang ngập ngừng lập tức hóa thành dải lụa màu máu xông vào giữa trận mà chém về phía đầu của Đại Địa Vương. Mà lúc này Đại Địa Vương đang phải đón nhận công kích cuồng bạo của Tiêu Thần. Chỉ hơi không lưu ý liền bị phi kiếm lưu lại một vết thương khá sâu ở cổ tay. Vòi máu lập tức liền phụt ra. "Các người bị người khác lợi dụng !" Mã Ba Áo gọi lớn. Đồng thời cùng vài tên dị tộc vương ở đây nhất loạt xông lên công kích về hướng Tiêu Thần. Còn có người đánh về phía thanh phi kiếm Huyết Hồng Sắc này. Nếu giải thích mà không động thủ thì Đại Địa Vương liền gặp nguy hiểm. Mã Ba Áo vừa ra tay vừa nói: "Không nên tin lời của một

bên. Là như vậy . . ." "Boong. . ." Tiếng chuông du dương vang lên. Sóng âm của chuông vô cùng áp chế không khác gì công kích. Kim quang lóng lánh phát ra từ Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt liền bao phủ khắp cung điện. Lờn Mã Ba Áo tự nhiên bị cắt đứt . Mà dưới ánh kim quang chói mắt này, Dạ Xoa Thiên Hậu bị đẩy lui mấy bước. Ngô Minh tay trái đang giơ cao lên, một thanh Tử Kim tiểu chùy từ trong tay trái hắt Hóa Hình ra rồi nặng nề đánh xuống. "Rắc " Tử Kim tiểu chùy chém sắt như bùn, lập tức đánh vỡ màn thủy tinh trước người Hải Thần Vương, rồi sau đó lại nện tiếp vào song quyền chắn trước người Hải Thần Vương kia, làm cho nó bị đánh đến mơ hồ rớm máu. "Rắc " Huyết quang bắn toé, Tử Kim tiểu chùy hung hăng nện vào ngực Hải Thần Vương. Tiếng xương ngực bị gãy phát ra, tiếp theo thần thể của Hải Thần Vương trong phút chốc bắt đầu vỡ vụn. Quang cảnh trận này cực kỳ rung động. Một vị Thiên vương đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân không ngờ lại bị một thanh Tử Kim tiểu chùy hoàn toàn đánh nát như vậy! "Đó là . . Thiên Lôi chùy!" Trong đám nữ nhân Diệp gia có một người giật mình la lên: "Đó là trấn phái chí bảo của Luyện Khí Tông ." Tất cả chuyện này đều phát sinh trong điện làm bắn toé ra những tia lửa, bởi vì cũng không ai ngờ Ngô Minh lại vẫn còn có một món chí bảo công kích cấp Bán Tổ. Hắn đã sớm luyện hóa ở trong tay bên trái, vào thời khắc mấu chốt mới tung ra một chiêu tiêu diệt Hải Thần Thiên Vương. Xoẹt Dưới lực mãnh liệt do Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt ở trên đỉnh đầu Ngô Minh phát ra, thần hồn màu xanh nước biển đang lan tràn ra trong phút chốc bị thu vào. Mấy tên dị tộc vương ở đây vô cùng tức giận, Dạ Xoa Thiên Hậu điên cuồng tấn công Ngô Minh. Thần thông Vạn Pháp Bất Xâm đối chọi Thần Chung, thần kỹ Kiểm Hỏa Phần Thiên càng làm tan biến hư không, vô cùng cuồng bạo. Mấy tên dị tộc vương khác đã sớm lửa giận ngút trời, trong đó có mấy người vô cùng nóng nảy nên không có loại tinh táo của Mã Ba Áo, cứ thế trút lửa giận xuống nữ Tu Chân Giả đã nhúng tay vào. "Leng keng " Hai tên dị tộc vương đồng thời xuất thủ, huyết sắc phi kiếm vốn bị giam cầm ở trong không trung liền phi nhanh đến. Rồi sau đó "Răng rắc" một tiếng bị đánh nát. "Phốc " Tên hồng y nữ tu kia miệng phun tiên huyết ngay tại chỗ, bốn mạng pháp bảo bị hủy, còn bản thân nàng đã bị thương

nặng. "Sư muội!" Các thiếu nữ phía sau tất cả kinh hãi, lập tức có ba người xông lên. Họ đều tự đánh ra Linh Bảo của mình. Một đóa Mặc Ngọc Liên, một thanh Lục Như Ý, còn có một cây búa nhỏ màu đỏ ngưng tụ dao động năng lượng cường đại vọt tới phía trước người Hồng Y nữ tử kia, giúp nàng chặn đòn tuyệt sát của hai tên dị tộc vương đang cùng đánh tới. Mã Ba Áo kêu lớn không tốt, còn chưa giải thích được, hiện tại cơ hồ lại kết thù kết oán. Bạch y nữ tử ở phía sau tên là Diệp Tĩnh cũng nhú nhú mày, rất hiển nhiên nàng đã sớm cảm thấy gì đó không đúng nên cơ hồ đồng thời quát cùng Mã Ba Áo: "Dừng tay!" Nhưng mà, hai tên dị tộc vương cùng đánh ra chiêu tuyệt sát đã gặp Linh Bảo của ba nữ Tu Chân Giả, nên căn bản vô phương thu tay lại. Vào giờ khắc này nếu thả lỏng, bị địch thủ nhân cơ hội giết chết thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Mặc dù nghe được tiếng quát của Mã Ba Áo cùng Diệp Tĩnh, nhưng mà không ai dừng tay, ngược lại thúc dục thêm thần lực. Mặc Ngọc Liên, Lục Như Ý cùng cây búa đỏ tươi tỏa ra vạn đạo hào quang, ánh sáng ba màu chiếu rọi làm cả tòa cung điện hoàn toàn sáng rực. Mà hai tên dị tộc vương càng là tăng thần lực lên tới cực hạn, muôn vạn đạo hào quang hiện ra phun mãnh liệt về phía trước. "Oanh " Âm thanh điết tai nhức óc vang lên, rung động kịch liệt khiến cho cung điện cổ xưa đều chấn động mạnh mẽ. Nếu như không phải lực lượng Thiên Bi đang phong ấn cốc này thì Thần cung đã sớm hóa thành Hư Vô . Ba tên nữ tu sĩ thổ huyết lui về phía sau, pháp bảo bốn mạng của bọn họ tỏa ra hào quang ảm đạm, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ. Mà thiếu nữ đứng ngay đầu tiên đã bị mất đi pháp bảo càng là người bị thương nặng, đành lắc la lắc lư rút lui. Mà hai tên dị tộc vương bị thương quá nặng, cả bốn cánh tay gần như nát bấy, huyết nhục hoàn toàn lẫn lộn. Từ lúc Ngô Minh vu cáo Đại Địa Vương là Tiêu Thần đến khi quang cảnh như thế phát sinh, tất cả những điều này đều xảy ra trong chốc lát. Có thể nói là biến cố trong nháy mắt nên căn bản không còn kịp ngăn cản nữa. Dao động năng lượng mãnh liệt ở đây cùng với tiếng chuông du dương làm kinh động các cao thủ khác trong cung điện. Các dị tộc vương khác lập tức vọt tới, đương nhiên cũng có tu sĩ Diệp gia cùng với cường giả sư môn của Ngô Minh . Khóe miệng Ngô Minh nhếch lên một nụ cười lạnh. Trong khoảng khắc

những người này xông đến thì hăn liền bí mật truyền âm cho mấy người bằng hữu quen biết. Rồi sau đó những người này lập tức miêng hô to, nhằm phía Đại Địa Vương. "Người kia là Tiêu Thần, đã chết mà sống lại, thật sự là khó có thể tin nổi! Hai mươi năm trước đã diệt không ít anh kiệt Tu Chân Giới ta, trong đó bao gồm cả ca ca của ta. . ." Nghe được những lời có tính kích động phi thường kia, mấy người khác quát to: "Mọi người cùng nhau xông lên giết hăn!" Bọn họ nhất loạt công kích về hướng Đại Địa Vương. Mà những cường giả đến từ sư môn của Ngô Minh cũng nhận được truyền âm, vội vàng theo sau hăn để tạo thế. Cao thủ Diệp gia vừa mới chạy tới, đúng lúc nhìn thấy một màn như vậy. Lão tổ Tam Anh Thái Quân của môn phái này chính bởi vì Tiêu Thần mà chết, nên làm sao có thể không tức giận. Những người ở đây cũng chưa từng nhìn thấy Tiêu Thần, chưa hề tiến vào Nhân Gian Giới, nay nghe thấy nói như vậy thì nhất loạt vọt tới. Mà những đệ tử vương vừa mới chạy tới đã thấy hai nhóm Tu Chân Giả vờ đùa cả năm đang xông về hướng đám người Đại Địa Vương, Mã Ba Áo thì vội vàng ra tay nghênh địch phản kích. Mã Ba Áo đang giải thích cho Diệp Tĩnh. hăn cảm thấy miêng khô lưỡi khô, tất cả chuyện này đều phát sinh quá nhanh. Hai chữ "Hiếu lắm" vừa mới bắt đầu mà cho đến bây giờ, vèn vẹn chỉ một lát sau thì tình thế đã thăng cấp đến tình trạng cực kỳ nghiêm trọng. Bạch y nữ tử Diệp Tĩnh từ lâu đã thấy chuyện xảy ra không đúng. Nàng cùng Mã Ba Áo nhất loạt hét lớn dừng tay, nhưng mà hỗn chiến đã bùng phát. Hai phương đã vung tay, ai dám chịu nhượng bộ trước trong lúc đối kháng sinh tử? Không thể không nói, Ngô Minh nhẹ nhàng xúi giục, Tiêu Thần phối hợp cực kỳ thích hợp làm chuyện xảy ra trong nháy mắt đã thay đổi có tính hí kịch. Một đám cường giả Tu Chân Giới cùng đệ tử vương giả đại chiến, chẳng mấy chốc đã xảy ra sự kiện đổ máu làm cuộc chiến đấu càng thêm kịch liệt, mọi người đối kháng sinh tử. Mã Ba Áo tức giận làm mái tóc đỏ dựng thẳng. Bình thường đều là hăn tính toán mưu hại người khác, hôm nay quả thực có khả năng gọi là lật thuyền trong mương. Lúc này có thể rất dễ dàng giải thích rõ mọi chuyện. Nhưng kết quả lại ầm ỉ thành chuyện lớn như vậy, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người. Ngô Minh khéo môi nhếch lên một nụ cười lạnh nhàn nhạt. Hăn đã chiếm được

tinh hồn của Hải Thần Vương, nên thần hồn của Đại Địa Vương tự nhiên sẽ không bỏ qua. Trong lòng hắn đã có so đo, quyết định không cần đi tìm tinh hồn Ngũ Hành Linh Căn nữa, mà là chuyên tìm kiếm Ngũ Hành thần hồn từ trên người Chí Nhân Thiên vương. Nếu đã có Hải Thần Vương, Đại Địa Vương, liền nhất định sẽ có Hỏa thần vương gì đó tiếp theo. Nếu như thu thập toàn bộ Ngũ Hành thần hồn như vậy rồi dung hợp vào bản thân mình, cứ thế thực lực của hắn sẽ tăng lên tới cảnh giới không thể tưởng tượng. Dạ Xoa Thiên Hậu đang cùng kịch chiến phi thường phần nọ, mặc dù nàng là một tuyệt sắc nữ tử, nhưng đem so sánh với nam nhân thì còn mạnh hơn nhiều người. Ngô Minh trong mắt nàng quả là tiện nhân nham hiểm. Kiếm Hỏa Phần Thiên không ngừng đánh lên Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt làm tiếng chuông kêu đinh tai nhức óc. Mà bên kia, Tiêu Thần vững vàng áp chế Đại Địa Vương, Quân Vương phiên trong tay hắn đã lưu lại trên người Đại Địa Vương những vết thương rùng rợn. Âm Khí ngập trời, Ma Vân quay cuồng, âm thanh quỷ khóc thần gào làm cho linh hồn người ta đều phải sợ run, có điều cũng vãn vãn chỉ có thể. Khi có được Quân Vương phiên tại viễn cổ di tích thì Tiêu Thần cũng đã phát giác hắn vô phương thúc dục ra lực lượng có tính tính hủy diệt. Đến lúc này vẫn như thế, hắn cũng không phát hiện ra được nguyên nhân gì. Trước mắt chỉ có thể cho rằng nó cũng như Chiến Kiếm vậy, trở thành một thanh vũ khí vô phương phá hủy, mà không phải chí bảo. Đại Địa Vương đã nổi giận, hào quang vàng sậm tỏa ra phô thiên cái địa, mà đến khi hắn lực lượng của mình lên tới cảnh giới cực hạn thì mái tóc dài đen nhánh cũng biến thành vàng sẫm. Diệp Tĩnh lập tức quát: "Người Diệp gia đều lui ra phía sau cho ta!" Diệp gia cao thủ sau khi nhìn thấy Đại Địa Vương hiển linh pháp tướng, lại nghe thấy tiếng hô như thế, lập tức biết trong đó có vấn đề lớn. "Lên giết hắn cho ta, ta cần thần hồn của hắn!" Ngô Minh hét lớn với cao thủ Luyện Khí Tông, ra lệnh cho bọn họ công kích giết Đại Địa Vương, đến lúc này thì cũng không có gì có thể che dấu được nữa. Những cao thủ Diệp gia ra tay đầu tiên lập tức nổi giận tới bầm gan tím ruột. Nữ tu sĩ hồng y sau khi hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì cả người đều đang run rẩy, định công kích Ngô Minh. "Lui ra phía sau!" Diệp Tĩnh bạch y trắng tuyết, xem ra không nhiễm khói

lửa nhân gian. Nhưng khi nàng mở miệng thì cũng có một cỗ uy nghiêm vô hình. Vài nữ tu sĩ Diệp gia đang phần nộ lập tức cố nhịn lửa giận. Giữa cuộc chiến, các cao thủ Luyện Khí Tông nhằm hướng Đại Địa Vương xông tới. Các dị tộc vương khác đương nhiên muốn ngăn cản, đại chiến phi thường kịch liệt. Hiển nhiên, Ngô Minh ở tình thế bắt buộc cần phải có Thổ Hành thần hồn. Bởi vì muốn Luyện Thể đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, nên đối với đại địch Tiêu Thần ngày xưa thì hẳn đều không thêm để ý chút nào .

Cao thủ Diệp gia tạm thời hẳn không đếm xỉa đến, trong đó rất nhiều người tự nhiên cảm hận không thôi. "Đáng tiếc Diệp Tiểu cô cô năm đó tu vi bị tổn hao nhiều, bế quan đến nay vẫn chưa xuất. Nếu không chí bảo này như thế nào lại để Luyện Khí Tông nắm giữ trong tay. Ngô Minh lại dám mang theo bảo vật rời núi, lần này nhất định phải đoạt lại Thần Chung, để cho Luyện Khí Tông biết tay một chút." Vài thiếu nữ thanh xuân trang điểm đẹp để tựa hồ đều rất tức giận. Ở chính giữa, bạch y nữ tử tên là Diệp Tĩnh kia, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần mang theo khí chất xuất trần. Nghe thấy mấy thiếu nữ nghị luận, nàng hơi cau mày bảo: "Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt chính là chí bảo trong truyền thuyết, chưa từng đích thực thuộc về một gia tộc nào. Diệp Thiên có thể ôm chuông mà sinh, đó là vận khí của hắn. Đáng tiếc hắn tài năng quá thịnh, lại chết non trong lúc trưởng thành trung. Hiện nay, chỉ sợ rất khó thu hồi Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt. Cách đây không lâu ta đã từng đại chiến một hồi cùng Ngô Minh, phát hiện Thần Chung tựa hồ đã tương hợp cùng hắn." "Điều này sao có thể. . . Ngô Minh cái... tên gia hỏa nham hiểm kia lại phù hợp cùng Thần Chung ? Chính là, Thần Chung dù sao đã ở lại Diệp gia chúng ta hai mươi mấy năm, làm thế nào có thể dễ dàng chấp tay dâng cho người khác như vậy!" Các nữ tử khác tranh nhau bất bình. Diệp Tĩnh thở dài một hơi mà nói: "Chí bảo sở dĩ là chí bảo, đó chính là nó có tư tưởng của mình mà không phải vật chết. Nó có khả năng tự do chọn chủ." Người của Diệp gia rất lo âu, bọn họ đã nhìn ra, Ngô Minh tại Luyện Khí Tông rất được sủng ái, ngay cả trấn phái chí bảo Thiên Lô chùy đều được ban cho hắn. Phòng ngự có Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt, công kích có Thiên Lô chùy, hơn nữa bản thân Ngô Minh đã tấn chức nhập vào cảnh giới Chí Nhân, thực lực của hắn đủ khiến cho

bất luận kẻ nào đều phải kiêng kỵ. "Dừng tay, thương vong như vậy không có ý nghĩa!" Chiến Vương Mã Ba Áo hét lớn, rồi tiếp tục: "Đại địch Tiêu Thần của rất nhiều tông phái Tu Chân Giới các người đang ở đây. Thật không hiểu tại sao các người lại thả địch nhân không để ý, quay sang công kích chúng ta, đây là vì sao?" Hắn mặc dù đã biết chuyện gì xảy ra, nhưng lại cố ý rống lớn như thế, lập tức làm cho càng nhiều Tu Chân Giả chạy tới. "Tiêu Thần. . . không phải hắn đã sớm bỏ mạng sao?" "Người kia hai mươi năm trước cũng đã hóa thành xương khô." . . . Không ít người đều là vừa mới tiến vào cung điện to lớn này, nay nghe vậy liền vội vàng nghị luận . Nhưng Mã Ba Áo không tiếc hao phí Tinh Nguyên, từ trong đôi mắt bắn ra hai đạo thần quang lóng lánh quét về hướng Tiêu Thần. "Chân Thực Chi Nhân?" "Bản Nguyên Thần Nhân!" Có người giật mình la lên, hắn đã nhận ra thần thông này. Bóng hình chân thật của Tiêu Thần lập tức hiển linh ra dưới tác động của Bản Nguyên Thần Nhân, đông đảo Tu Chân Giả đều ồ lên. Trong đó có một số người đã từng đi đến Nhân Gian Giới, còn có mấy người đã gặp Tiêu Thần nên lúc này lập tức hô to. "Là hắn, là Tiêu Thần!"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 427 : Giết sạch, Ngũ Giới khiếp sợ (2)

"Là hân, là Tiêu Thần!"

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 428 : Bán Tổ xanh mặt

Thi độc có một không hai trong thiên hạ! Trong nháy mắt, hơn ngàn vị cường giả bị giết bằng thuốc độc, hóa thành thi thủy, hình thần câu diệt. Điều đó đã làm rung động cả tòa Thiên Táng Cốc. Vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều có cảm giác sờn gai ốc, lưng đều lạnh toát. Hơn một ngàn cường giả tinh anh, hơn mười vị Chí Nhân Thiên vương mà vẹn vẹn chỉ có năm người lao ra được. Kết quả như thế làm cho người ta lạnh toát tâm can, đây là chuyện đáng sợ như thế nào ? Quả thực nghe rợn cả người! Đám tu sĩ trông chừng bên ngoài cung điện, lúc đầu không rõ chuyện cho nên hơn mười người xông vào trong phút chốc cũng hình thần câu diệt. Rồi sau đó Tổ Thần thi độc bay ra lại còn cướp đi tính mạng của hai ba trăm người. Tất cả mọi người đều bay nhanh rút lui, tất cả chuyện này thật là đáng sợ. "Ầm ầm ầm" Thiên Táng Cốc đang lay động, đại chiến tranh đoạt Thâm Ngục Uyên ở chỗ sâu nhất tựa hồ bạo phát. Các Bán Tổ cũng không biết sự kiện khủng bố phát sinh nơi này đủ để làm khiếp sợ ngũ giới. Đúng vào lúc như thế này, ở chỗ lối ra của Thiên Táng Cốc có hào quang chói lọi. Mấy tòa cung điện to lớn hào hùng không hề mờ ảo nữa, bóng dáng đã có khả năng tìm thấy. Lối ra của Thiên Táng Cốc đã có dấu vết có thể đi theo, đám tu sĩ bay nhanh về hướng đó, đều muốn rời khỏi tuyệt địa đáng sợ này. Cung điện mờ ảo to lớn không hề di động nữa, mà đã cố định. Thiên Táng Cốc ừ rung động, lay động kịch liệt. Con đường đi thông ra ngoài cốc đã được mở. Hào quang sáng lạn ngút trời. Kiếm tiên pháp bảo bay đầy trời như

mưa. Mặc dù trên cao vẫn bị giam cầm. Nhưng tại tầng trời thấp thì vẫn có thể phi hành . Mọi người kẻ sau nối tiếp người trước phóng đi ra ngoài tuyệt cốc. Bốn mươi chín tòa cung điện to lớn đang phát ra uy áp hào hùng. Đã thấy con đường nhất định phải đi qua để ra ngoài cốc. Tất cả mọi người liên bay nhanh đến. Không khí mới mẻ từ phía đối diện ập tới. Ngoài cốc, tất cả vẫn cứ sinh động như thế . Xa xa trong núi rừng có tiếng thú rống liên tiếp làm cho người ta phảng phất giống như cách một thể hệ. Tiêu Thần tự nhiên đã có mặt ở trong đại quân này. Sau khi hăn lấy Bát Tướng cực nhanh lao ra khe núi liền hóa thành một đạo hào quang. Trong chớp mắt biến mất ở trong dãy núi. Tổ Thần thi độc quá mức hung tàn. Mặc dù hăn không bị lây dính chút xíu hắc vụ nào. Nhưng giờ phút này vẫn thấy đầu óc choáng váng. Tùy thời có thể chết ngất giữa núi rừng. Thi độc có một không hai trong thiên hạ. Nếu như là Bán Tổ bị lây dính thì cũng đều bị độc giết chết! Tiêu Thần mặc dù không bị thi độc dính vào đích thực, nhưng mà khí tức Thi Sát lại cũng đã cận kề, cơ hồ sắp mất mạng. Hăn bay nhanh ra mấy trăm dặm, tại một mảnh Tiên Sơn thì dần dần chống đỡ hết nổi. Vàng trắng treo cao, ánh trắng sáng tỏ chiếu xuống khắp núi rừng như là những mảng lông chim lớn trắng nõn. Một tòa Tiên sơn cao mấy ngàn thước, một cái thác nước lớn dài đến trăm trượng như dải lụa bạc rủ từ trên cao xuống. Nó phát ra tiếng ù ù , giống như vạn mã đang lao nhanh. Tiêu Thần nhắm phía thác nước lớn rồi khoanh chân ngồi ở dưới chân núi. Dải lụa bạc trăm trượng từ trên trời cao rơi xuống đang không ngừng đánh sâu vào thân thể hăn. Khí tức Thi Sát không phải là Tổ Thần thi độc, nó không phải là tuyệt độc vậy đáng sợ, nhưng cũng vẫn trí mạng. Tiêu Thần toàn thân đều biến thành màu đen sì, hăn ngồi ở dưới thác nước vẫn không nhúc nhích. Thiên Bì Cổ Pháp bắt đầu vận chuyển, toàn thân Tinh Nguyên không ngừng lưu chuyển để bài trừ những hạt Hắc Sát li ti ra ngoài cơ thể. Sự thực, chỉ có một tia khí tức Thi Sát tiến vào trong thân thể hăn. Nhưng sau khi khuếch tán lại vẫn tạo thành hậu quả đáng sợ như thế. Sau khi đạt tới cảnh giới Chí Nhân vốn là bất tử bất diệt, muôn vàn khó khăn mới phải bỏ mạng. Thế nhưng giờ phút này sinh mệnh của hăn đang phải chịu đựng uy hiếp lớn lao. Có khả năng thấy thác nước bạc sau khi đánh sâu vào trên thân thể hăn thì lập tức biến thành

màu đen, hồ sâu phía dưới cùng với con sông chảy về phía phương xa chả mấy chốc liền hoàn toàn đen sì. Toàn bộ cá tôm bắt đầu nổi bụng, trong con sông hình thành từ chỗ thác nước, Thủy Sinh vật tử vong toàn bộ ! Từ xa nhìn lại, một con sông đen sì quay cuồng chảy về phía phương xa, xem ra vô cùng đáng sợ . Suốt một canh giờ, Tiêu Thần vẫn không nhúc nhích, mặc kệ cho thác nước trăm trượng rơi xuống, rửa sạch thân thể hắc đang không ngừng bài trừ chất độc. Màu đen sì quanh thân dần dần lui bước, ánh lấp lánh sáng bóng từ từ hiện ra. Huyết nhục hắc từ từ khôi phục màu sắc vốn có. Đến lúc này, khí tức Thi Sát được hoàn toàn tẩy rửa, toàn thân Tiêu Thần đều lóe ra ánh sáng của báu vật. Làn da trong suốt như ngọc, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, toàn thân giống như bảo vật, hào quang lấp lánh. Trong khoảnh khắc thân thể khôi phục, Tiêu Thần lập tức đứng dậy, đi ra khỏi thác nước. Trong nháy mắt làn sương trắng bắt đầu bốc hơi, quần áo tức thì khô ráo. Hắc không hề trì hoãn chỉ chốc lát thời gian mà lập tức phóng nhanh về hướng giữa dãy Thập vạn Tiên Sơn. Ngô Minh, Dạ Xoa Thiên Hậu, Mã Ba Áo, Đại Địa Vương tất cả cũng tránh được một kiếp, lấy bí pháp để tránh khỏi Tổ Thần thi độc xâm nhập, nhưng đồng dạng cũng bị trúng một tia khí tức Thi Sát. Giờ phút này, thời gian đối với Tiêu Thần mà nói là phi thường quý giá, hắc lưỡng trước bốn người kia cũng đang trực độc. Nếu như tìm được trước thì nhất định có khả năng thuận lợi loại bỏ đối thủ, đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Xoẹt Tiêu Thần như là một đạo quý ảnh, tung hoành trong Thập Vạn Đại Sơn, Bát Tướng Cực Tốc phát huy đến cực hạn. Hắc lấy thần thức quét đi tứ phương, tìm kiếm khí tức của bốn người. Cũng không có tổn hao bao nhiêu thời gian, Tiêu Thần nhanh chóng liền cảm ứng được khí tức Thi Sát. Do bản thân hắc đã trải qua, đời này đều sẽ không quên nên không có khả năng cảm ứng sai lầm. Tiêu Thần nhanh chóng xuyên qua núi rừng, dùng thần thức nhìn quét tứ phương. Hắc kinh ngạc phát hiện, bốn người kia cách xa nhau cũng không phải rất xa. Chỉ cách xa nhau không quá mấy chục dặm, không ngờ đều tìm được vị trí của bốn cá nhân kia . Điều này đã ở trong dự liệu . Bởi vì bốn người kia có tu vi gần như hắc nên không có khả năng bay khỏi Thiên Táng Cốc quá xa. Giờ phút này tất cả đều đang dốc toàn lực giải độc. Không thể không nói, Tuyệt

thể Võ thể của Tiêu Thần thật sự vô cùng mạnh mẽ. Ở trong năm người thì là người thứ nhất trực được hết khí tức Thi Sát, trong thời gian sống còn này đã chiếm cứ tiên cơ tuyệt đối . Giờ phút này, Tiêu Thần thấy Đại Địa Vương cùng Ngô Minh ở gần nhất, trước hết giết người nào? Tâm tư hẳn thay đổi thật nhanh, chỉ trong phút chốc đã đưa ra quyết định, trước cứ loại bỏ Ngô Minh. Người này tâm cơ thâm trầm, âm hiểm đáng sợ, mà lại còn có Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt cùng Thiên Lôi chùy được giữ trong người, một thân công phòng Vô Song, quả thật là kinh địch cường đại .

Xoẹt Tiêu Thần lưu lại một đạo tàn ảnh, lập tức nhắm về phía một thung lũng cách đó hơn mười dặm. Giờ phút này, trong thung lũng trăm hoa điêu tàn, vạn mộc khô héo, sương mù mông lung. Dòng suối nước nóng trong cốc đích xác đã hoàn toàn sôi sùng sục, biến thành màu đen sì. Khí tức Thi Sát tràn ngập, tất cả cỏ cây trong thung lũng đều héo rũ . Đến lúc này không cần nói bất cứ gì thừa. Tiêu Thần hóa thành một tia chớp lọt vào khe núi. Nghịch Long Thất Bộ bước ra, hư không bị nghiền nát, hai chân đạp về hướng Ngô Minh đang ngồi . Ngô Minh mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang phóng lên cao, thân thể càng là kim quang đại thịnh. Một tòa Hoàng Kim Thần Chung hiện ra trôi nổi trong không trung trên đỉnh đầu của hắn.

"Boong. . ." Tiếng chuông du dương, ở dưới một kích này, sóng chuông đã chấn cho khe núi ở giữa những đám núi non bốn phía đều sụp đổ , đầy trời bụi mù vọt lên. Kim quang lấp lánh đại thịnh, Hoàng Kim Thần Chung Bất Diệt như là vách tường vô phương công phá, ngang ngạnh đối kháng với Nghịch Long Thất Bộ của Tiêu Thần. Lực lượng vạn vạn quân cũng không gây tổn thương gì cho Ngô Minh, lực phòng ngự của Thần Chung vô cùng lớn. Mặc dù như thế, Ngô Minh vẫn lộ ra vẻ kinh hãi. Tiêu Thần lại đến trước khi hắn khôi phục, điều này ra ngoài dự liệu của hắn. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Luyện Thể thuật của hắn và Tuyệt thể Võ thể có hiệu quả chênh nhau, cách của Tiêu Thần mạnh mẽ hơn. Năm đó, Tiêu Thần cũng cơ hồ đi lên con đường Vô Danh này, nhưng mà cuối cùng cũng đành từ bỏ Dong Binh Luyện Thể, sửa thành tu luyện tuyệt thể võ thể. So sánh hai thuật tu luyện thân thể mạnh nhất, từ khía cạnh khôi phục thực lực mà nói, không nghi ngờ là Tiêu Thần đổi thành tu võ thể đã thắng. Điều này làm cho Ngô

Minh có cảm giác rất không an tâm. Giờ phút này hắn còn một chút giọt Thi Sát chưa trục xuất ra được, nay phải đối địch như thế thì sẽ chịu thiệt thòi lớn. Ngô Minh tâm cơ thâm trầm, vô cùng quyết đoán. Hắn không có chút do dự gì, đầu đội Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt cứ thế phóng lên cao, không hề chống cự nữa, bại trận trốn đi. Hắn cũng không phải hoảng loạn bỏ trốn mà đầu óc rất tỉnh táo, trực tiếp hướng về phía tây bắc phóng đi. Đại Địa Vương đang ở trong một hồ nước phía trước hai mươi mấy dặm để trục độc, nên hắn muốn lôi một vị dị tộc vương cường đại xuống bùn. Không thể không nói, Ngô Minh người này rất không tầm thường, sống chết trước mắt, mà đầu óc vẫn rất bình tĩnh. Dưới bầu trời đêm như là có hai tia chớp xẹt qua. Hai mươi mấy dặm đối với cảnh giới Chí Nhân Thiên vương mà nói, thật sự là quá ngắn. Cơ hồ trong chốc lát hai người liền cùng đi đến trên không trung hồ nước kia. Dã thú trong núi rừng Nguyên Thủy gầm rống, những dải núi non vây chung quanh hồ nước. Đại Địa Vương chợt mở mắt, phát hiện hai đại cao thủ đang kịch chiến. "Đại Địa Vương nếu như không muốn theo gót Hải Thần vương thì tới đây hỗ trợ. Kẻ địch muốn thu lấy thần hồn của người ở chỗ này!" Tiêu Thần làm sao không biết tính toán của Ngô Minh. Đối phương muốn mượn lực phản đòn thì có thể nào để cho hắn được như nguyện. Từ cách rất xa hắn liền hô trước. Khóe miệng Ngô Minh lộ ra một nụ cười lạnh, đồng dạng quát to: "Đại Địa Vương, ta chỉ nói cho người một tin tức. Tiêu Thần đã hoàn toàn khu trục được thi sát khí, mà chúng ta đều bị quần thân Thi Sát, thân thể chưa hề khôi phục, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm. Chọn lấy ta hay bỏ ta như thế nào thì thiết nghĩ người hắn là rõ ràng." Lời của Tiêu Thần có tính kích động, không thể tránh khỏi khơi dậy hận ý trong lòng Đại Địa Vương đối với Ngô Minh. Mà lời của Ngô Minh lại điểm trúng chỗ hiểm, tỏ rõ tình cảnh trước mắt của bọn họ, để cho Đại Địa Vương không được kiên nhẫn. Hai vị cường giả đại chiến kịch liệt đều muốn lôi kéo Đại Địa Vương xuất thủ. Tiêu Thần quát: "Đại Địa Vương người hắn là biết, ta không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với người. Bởi vì Dạ Xoa Thiên Hậu cùng Mã Ba Áo đang ở cách đây không xa. Người quên Hải Thần vương đã chết thảm sao? Nếu như người vẫn còn có một chút tâm huyết thì sẽ biết nên lựa

chọn như thế nào!" " Boong. . ." Hoàng kim thần quang mãnh liệt vô cùng chói mắt, sóng âm của chuông rung động khắp nơi. Hồ nước đen sì phía dưới nổi lên những cơn sóng mãnh liệt menh mông ngập trời, các dãy núi chung quanh lại càng bắt đầu rung rinh mãnh liệt, tùy thời có thể bị vỡ ra. Ngô Minh đại chiến Tiêu Thần đồng thời quát Đại Địa Vương: "Các người vì Tiêu Thần mà đánh từ Cửu Châu tới Tu Chân Giới, tử thương bao nhiêu dị tộc vương? Trong Thiên Táng Cốc gần như bị diệt toàn bộ! Bực này đại cừu, há có thể không báo? Chúng ta hẳn là có cùng chung địch thủ. Hợp tác cùng hãn, giống như bảo hổ lột da. Mà hiện tại công lực hãn đã hồi phục, chúng ta chỉ có hợp lực mới có thể giữ được mạng sống, nếu không sẽ bị hãn giết chết từng người." Giờ phút này, Ngô Minh cùng Tiêu Thần vừa sinh tử đại chiến, vừa lục đục với nhau, tranh thủ ngoại viện. "Boong. . ." Sóng chuông rung động thiên địa, hoàng kim thần quang quét về khắp nơi. Những dãy núi non ở bốn phương tám hướng tất cả đều ầm ầm sụp đổ, bụi mù ngút trời lên đến mây xanh làm trăng sao đều bị che đi. Tiêu Thần lấy Tứ Đại Tán Thủ đối đầu Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt, tứ phía có từng thiên bìa hiện ra. Phảng phất như Thần Chung đã nện biến hình đập cho Ngô Minh phải phun ra những ngụm máu lớn. Ngô Minh trong đôi mắt bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh. Giờ phút này Thi Sát trong người hãn cũng chưa được trục ra khỏi cơ thể, nên khó có thể phát huy ra lực lượng đỉnh cao. Hãn cắn răng giơ tả chưởng lên, một thanh Tử Kim thần chùy hiện ra. "Oanh " Chí bảo Thiên Lôi chùy của Luyện Khí Tông có lực công kích vô cùng lớn, không ngờ đối chọi được với một mặt Thiên Bi. Âm thanh điếc tai nhức óc xé rách không trung đang lan truyền đi xa trên trăm dặm, mặt đất phía dưới tung tóe đi ra ngoài tạo thành một khe lớn dài hơn mười dặm. Không ít những quả núi cao bởi vậy mà sụp đổ. Trên bầu trời có vô tận hào quang đang lấp lánh. Đến khi tất cả bình tĩnh trở lại thì khóe miệng Tiêu Thần tràn ra vết máu li ti, còn Ngô Minh thì phun ra một ngụm huyết lớn. Xoẹt Tiêu Thần lấy Bát Tướng Cực Tốc xông tới. Thời khắc mấu chốt có thể nào nương tay, thời cơ chiến đấu không thể bỏ qua. Hai mắt Ngô Minh bắn ra hai tia chớp lạnh, hãn không hề đối kháng nữa mà trực tiếp nhắm phía Đại Địa Vương. Dụng ý của hãn rất rõ ràng, để dị tộc vương này dẫn

không muốn đánh cũng phải đánh. Hắc muốn trực tiếp dụ dỗ. Vậy mà, Đại Địa Vương tính tình vô cùng nóng nảy, thật sự không phải một người có đầu não tinh táo. Hắc trực tiếp áp dụng mấy loại công kích khác nhau. Hào quang vàng đậm tràn ngập thập phương, nó bốc lên từ trên mặt đất, quét ngang hai tên Thiên vương đang vọt tới. "Ầm ầm ầm " Âm thanh điếc tai nhức óc cắt qua bầu trời đêm, khiến cho những dãy núi non vô tận đều rung động. Ngô Minh cùng Tiêu Thần không có chút gì do dự, cả hai đều cùng công kích ra một đòn nghiêm trọng, đánh cho Đại Địa Vương miệng phun tiên huyết mà lui ra. Mà lúc này, Ngô Minh lại một lần nữa bay lên trời, nhằm về phía phương xa. Đại Địa Vương không thể chặn hộ tai nạn cho hắc, nên hắc đành phải lại trốn đi xa lần nữa. Tiêu Thần đuổi theo không bỏ. Hai người giống như hai ngôi sao băng, trong trời đêm lưu lại hai vệt sáng thật dài. Xoẹt Ngô Minh vọt tới một dãy núi ở cách đó mấy chục dặm. Nơi này hoàn toàn hiu quạnh, giống như đã tới cuối mùa thu. Chiến Vương Mã Ba Áo đã mượn thảm thực vật đầy khắp núi đồi để tịnh hoá sát khí, kết quả làm cho vài quả núi lớn đều là không khí hoàn toàn trầm lặng. "Mã Ba Áo, Tiêu Thần đã trục hết sát khí, mau cùng ta liên thủ đối phó hắc. Nếu không chúng ta sẽ bị hắc tiêu diệt từng người." Ngô Minh hô to, hắc xông đến nơi này thì đương nhiên là muốn mượn lực phản đòn. Tiêu Thần không nói gì thêm, bởi vì hắc biết Mã Ba Áo cũng là gia hỏa đầy tính toán, nói hay không nói thì cũng như nhau. Tên Chiến Vương này trong lòng tự có chủ trương, tuyệt đối vô phương kích động. Mã Ba Áo khước miệng lộ ra một tia cười lạnh rồi tránh né bọn họ thật xa. Hắc vừa đứng xem cuộc chiến vừa trục sát khí, điệu bộ không thèm đếm xỉa đến. Ngô Minh ngậm bực, nhưng cũng không có cách nào. Gặp đúng kẻ cũng có tâm cơ thâm trầm thế này, hắc chỉ có thể lại lần nữa lựa chọn bay trốn đi. Nếu không, nói không chừng đảm bảo chính Mã Ba Áo lại ám toán hắc một chiêu. "Phanh " Tiêu Thần triển khai tuyệt sát, Tứ Đại Tán Thủ chặn cho Thần Chung biến hình, rồi sau đó lấy Thiên Âm chữ " Ông" để ngăn cản Thiên Lô chùy. Hắc hung hăng công kích về hướng Ngô Minh. "Leng keng " Ngô Minh tay phải giơ lên cao cao, giữa năm ngón tay lóe ra xuất năm thanh Thần Kiếm hào quang chói lòa mà chém về phía Tiêu Thần. "Phanh " Tiêu Thần lấy Bát Tượng

Bản Nguyên thể giới đối địch. Cánh cửa thể giới thần bí mở rộng ra, trực tiếp dùng lực lượng vô biên đánh tan Thần Kiếm, sau đó lại còn quét về hướng nửa người Ngô Minh. "Oanh" Ngô Minh toàn thân hào quang lóng lánh, nửa người bên phải hiện ra rất nhiều Linh Bảo. Đó đều là pháp bảo được hắc nẫu chảy rồi nhập vào mình. Chúng nhất loạt hiện ra để ngăn cản công kích tuyệt sát. "Răng rắc răng rắc" Sau khi nắm thanh Thần Kiếm từ hữu chưởng bị vỡ vụn, một tòa Linh Lung Tháp, một chiếc đèn thần Lưu Ly ở trong cánh tay phải toàn bộ vỡ nát, mà đồng ẩn cùng với thần thuần hiện ra từ ngực phải cũng bị chia năm xẻ bảy. Ngô Minh bị hủy liên tục vài bảo vật, những thứ này là do hắc hòa tan vào người làm một thể Linh Bảo. Nên trong khoảnh khắc chúng bị phá hủy thì hắc cũng bị thương nặng. Ngô Minh ngửa mặt lên trời hét lớn rồi hóa thành một đạo Lưu Quang bay trốn đi. Mặc dù rất khó chịu nhưng mà nếu hắc muốn liều mạng thì rất khó có thể phát huy ra hết thực lực chân chính. Vô luận như thế nào thì hắc cũng sẽ không dừng lại quyết chiến. "Người thực sự khiến ta rất chật vật, có điều dừng ở đây đi, gặp lại!" Ngô Minh đột nhiên ngừng lại, trong đôi mắt bắn ra hai đạo hào quang lạnh lẽo. Hắc toàn thân đều dính máu, trong chớp mắt biến thành một Huyết Nhân, miệng quát: "Lôi quang động!" Trong tay trái hắc là thanh Thiên Lôi chùy màu vàng tím hiện lên. Sau khi nó bị máu xâm nhiễm thì phát ra ánh sáng yếu ớt, khắp bầu trời đêm đều bị nhuộm thành Huyết Hồng Sắc. Xoẹt Ngô Minh bỗng nhiên biến mất, trực tiếp xuất hiện ở ngoài vài dặm. Tiêu Thần có thần thức nhạy cảm qua bao phen trận chiến đã phát giác được khí tức ở ngoài vài dặm. Hắc hóa thành một đạo cầu vồng truy đuổi teo. Nhưng mà, trong chớp mắt Ngô Minh hiển linh ra thì lại lần nữa dùng lôi quang xuyên qua không gian, lại xuất hiện ở ngoài vài dặm. Tiêu Thần tăng tốc độ lên tới cực hạn, khó khăn lắm mới đuổi kịp theo. Tay phải hắc phóng đại vô hạn, đến khi Ngô Minh lại lần nữa xuyên qua không gian thì bàn tay cực lớn liền phô thiên cái địa chụp xuống, hướng về chiếc Hoàng Kim Thần Chung kia mà chớp tới. "Boong" Tiêu Thần ôm quanh Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt. Ngô Minh thất kinh, thật không ngờ hao phí đại lượng Tinh Nguyên Lôi quang động, đều không thể thoát khỏi Tiêu Thần, lại có nguy hiểm thất lạc Thần Chung. Kim quang vạn trượng,

Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt giống như một vầng thái dương chiếu rọi bầu trời đêm thành một mảnh sáng rực. Hai đại cao thủ giằng co trên bầu trời mãi không xong, toàn lực tranh đoạt Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt. Xích Đột nhiên, một đạo ánh sáng thần thánh bùng phát. Nó làm cho trăng sao đều buồn bã thất sắc, kiếm quang lóng lánh chiếu đến tận trời cao, lập tức chém đến. Kiếm quang lóng lánh chói mắt này chiếu sáng bầu trời đêm, chém sắt như bùn, đất trời rung chuyển. Một kiếm bổ ra, sơn hà thất sắc! Đến mạnh như Tiêu Thần đều biến sắc, tức thì trốn sang một bên.

"Boong " Kiếm quang cường thịnh xẹt qua tàn ảnh của Tiêu Thần, bổ vào trên Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt, chấn cho Ngô Minh miệng phun ra máu rồi tung bay đi ra ngoài. Một bạch y thiếu nữ không nhiễm khói lửa nhân gian hiện ra, trong tay là một thanh kiếm tiên hào quang vạn trượng, không ngờ là Diệp Tĩnh! Điều này nằm ngoài dự liệu của Tiêu Thần cùng Ngô Minh. Lúc ở tại Thiên Táng Cốc cũng không nhìn thấy nàng này lao ra, vốn tưởng rằng nàng đã hóa thành thi thủy, không nghĩ nàng cũng không chết, tất nhiên là có bí thuật. Rất hiển nhiên giờ phút này Diệp Tĩnh cũng đã trục hết sát khí. Nàng không có chút do dự gì, kiếm tiên tỏa vạn đạo hào quang, lợi dụng lúc Hoàng Thiên Thần Chung Bất Diệt bất ổn mà "Xích" một tiếng, lưu lại tại ngực phải Ngô Minh một cái lỗ máu nhìn thông trước sau. Ngô Minh tức giận, thực lực của hắn bị thua kém hai người trước mắt, nhưng là lại bởi vì Thi Sát chưa từng trục được hết nên liên tục bị thương, thật sự khiến cho hắn có cảm giác căm tức. "Được, còn nhiều thời gian!" Hắn là một người hiểu được cách lựa chọn. Ba ngụm tinh khí bản nguyên phun ra, Thiên Lôi chùy tỏa ánh sáng tím ngút trời, mang theo hắn xé rách không trung mà đi, tốc độ nhanh đến trình độ khó có thể tin nổi. "Không để lại Thần Chung thì lưu lại tính mạng!" Diệp Tĩnh mặc dù thuần khiết như tiên, nhưng mà không nường tay chút nào. Kiếm tiên của nàng sau khi xuyên thủng ngực Ngô Minh, lại cũng thành lập một loại liên lạc không rõ. Kiếm tiên phát ra một đạo hào quang chói mắt, liên tiếp đến cực nhanh đập vào ngực Ngô Minh. Giữa hai người phảng phất đã nối chung một mối, Diệp Tĩnh giống như bị lôi kéo bay về phía trước. Tiêu Thần phi thường giật mình, Diệp Tĩnh không chỉ còn sống bình yên, mà lại còn có thủ đoạn

như thế. Hắn là nàng đã đứng nhìn trong thời gian dài, nếu như không phải cuối cùng đoạt được Thần Chung trước mắt hắn, chỉ sợ nữ nhân này còn không lộ diện. Hắn không thể không thán, Ngô Minh cùng Diệp Tình đều không phải nhân vật đơn giản. Lôi quang động quá nhanh do việc phải trả giá vì thiêu đốt sinh mệnh Tinh Nguyên, Tiêu Thần không truy theo nữa. Hắn phỏng đoán trong hai cường giả hắn là sẽ chết đi một người. Xoẹt Tiêu Thần không có trì hoãn chỉ chốc lát thời gian mà trở về cực nhanh. Cơ hội khó được, hắn không muốn bỏ lãng phí. Đến khi vượt qua chỗ Mã Ba Áo đang ẩn náu, hắn không hề dừng lại. Bởi vì hắn cảm giác được khí tức của Dạ Xoa Thiên Hậu, tuyệt sắc Dạ Xoa Thiên Hậu lại đã trực được hết Thi Sát, đã hội họp cùng Chiến Vương. "Không tốt!" Dạ Xoa Thiên Hậu đồng dạng cảm giác được dao động thần thức của Tiêu Thần, phóng lên cao để truy đuổi. Tiêu Thần trong quá trình phi hành đã tăng lực lượng toàn thân lên tới cực hạn. Hắn nhìn hồ nước xa xa phía trước, đã phát hiện bóng dáng của Đại Địa Vương. Hắn không có chút do dự gì mà triển khai công kích mạnh nhất, cơ hồ lấy ra hơn phân nửa lực lượng toàn thân. Lục Thần Thức, Băng Liệt Thức, Trấn Ma Thức, Nghịch Loạn Thức đồng xuất, tứ phía có Thiên Bi áp xuống. "Oanh " Đất trời rung chuyển! Đại Địa Vương đang bị Thi Sát quần thân, mặc dù kiệt lực chống lại, nhưng cuối cùng bị đánh cho chia năm xẻ bảy, thân thể vỡ tan trong hồ nước. Tiêu Thần phóng lên cao, né qua Dạ Xoa Thiên Hậu, trực tiếp phóng về hướng nơi Mã Ba Áo ẩn náu, hắn muốn tiêu diệt Chiến Vương. Nhưng vào lúc này, trong Thiên Táng Cốc truyền đến tiếng vang trời long đất lở, thập vạn Tiên Sơn đều lay động một hồi. Dao động năng lượng to lớn của Bán Tổ lan truyền, rất hiển nhiên đại chiến nơi đó đang phi thường kịch liệt, có Bán Tổ bị đánh ra khỏi Thiên Táng Cốc. Tiêu Thần cảm giác được khí tức quen thuộc, người kia là Dạ Xoa Bán Tổ! Hắn phi thường quyết đoán, trực tiếp tự làm tiêu tan hết thần lực. Lực lượng của thế giới Tử Vong xuất hiện, trực tiếp đưa hắn về đại lục Tử Giả hắc ám. Ở chỗ sâu trong Thiên Táng Cốc bị mấy vị Bán Tổ phong ấn, sau khi lão Dạ Xoa bị đánh ra từ quầng sáng, thần thức cường đại trong nháy mắt liền cảm ứng được khí tức của gần hai mươi vị dị tộc vương sau khi tử vong đang trôi dạt trong cung điện to lớn. Đến khi lão bắt lấy một

người tu sĩ, lục soát hồn phách của hắn thì hoàn toàn hiểu rõ đã xảy ra cái gì. Lập tức lão phát ra một tiếng rống giận dữ trời long đất lở. Lão Dạ Xoa mặt hoàn toàn xanh mét, như thể chọc một cái là có nước xanh chảy ra.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 429 : Xứ sở Quân Vương

Dạ Xoa Bán Tổ sắc mặt xám ngắt, lửa giận mãnh liệt, hắn vạn lần không ngờ dị tộc vương tiến vào Tu Chân Giới gần như bị diệt toàn bộ diệt, trả giá thế này thật sự quá lớn. Một kẻ tiểu tốt trong mắt của hắn không ngờ lại đại nghịch chuyển hoàn thành một việc động trời đến như vậy, giết sạch các vị vương! Khiến việc hắn bố trí gần như ăn gian đã thành công dã tràng, dùng giỏ trúc múc nước. Có thể nói đây là tiểu tốt trong mắt của hắn đã nện cho hắn một cái tát rõ kêu với lần đại nghịch chuyển giết sạch này. Cú bạt tai này đã đánh hắn đến nổ đom đóm mắt, điều này làm cho các Bán Tổ khác thấy thế nào? Mặt mũi hắn có còn không. Tồn thất nặng nề, ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, trả thù tới nhanh như vậy, khiến hắn trong lúc nhất thời có chút ngẩn người. "Lão phu muốn đích thân xuất thủ, không giết người khó mà phát tiết phần nộ trong lòng ta!" Đến lúc này Dạ Xoa Bán Tổ hoàn toàn vứt hết mặt mũi, đâu cần quản quy củ hay không qui củ nữa. Kệ cho người khác thấy thế nào thì hắn đều không câu nệ. Cũng khó trách hắn tức giận, bởi các tu giả bị Tổ Thần thi độc tiêu diệt, tất cả đều hình thần câu diệt. Mặc dù lão Dạ Xoa nắm giữ bí pháp, cũng không có thể nào trọng sinh huyết nhục cho những người đó. Bởi vì ấn ký của những người đó đã hoàn toàn biến mất. Lão Dạ Xoa che giấu khí tức Bán Tổ cường đại giống như u linh không một tiếng động lao ra khỏi Thiên Táng Cốc. Lão phi hành giữa Thập vạn Tiên Sơn, dùng thần thức cường đại bao phủ khắp nơi. Đỉnh núi cao, khe sâu đều bị thần thức của lão bao trùm. Dạ Xoa Bán Tổ tìm đi tìm lại trong Thập vạn Tiên Sơn, nhưng là phi thường tiếc nuối vì đã sớm mất đi Tiêu Thần bóng dáng, hoàn toàn không có tung tích. Cuối cùng mất công quay về, trở lại trong Thiên Táng Cốc, hắn mang

theo vô tận lửa giận, lọt vào xứ sở phong ấn, lại lần nữa đi tranh đoạt "Thâm Ngục Uyên" . Nhưng mà rất không may mắn, hắn vừa mới lọt vào không lâu lắm liền lại bị đánh bật ra, lần này đây trên khóe miệng hắn mang theo vết máu li ti. Đồng thời lúc đó, lão Tu La tóc đỏ cũng phát ra gầm giận dữ, bị cường giả bên trong đánh bật ra. Vào lúc rạng đông, hai vị Tu Chân Giới Bán Tổ cũng buồn bã thối lui khỏi chốn mù mịt mông lung. Xuyên thấu qua quầng sáng có khả năng thấy có vài bóng dáng đang thu hồi Thâm Ngục Uyên, rồi sau đó bay về hướng ba cái hắc động cực lớn kia, trong nháy mắt biến mất không thấy. "A. . ." Dạ Xoa Bán Tổ phát ra một tiếng gầm cực kỳ buồn bực làm rung động Thập vạn Tiên Sơn . Rồi sau đó hắn phóng lên cao, Phá Toái Hư Không ở phía chân trời để quay trở về Cửu Châu. "Ầm ầm ầm " Vô tận Hắc Vân đang cuộn cuộn. Dao động năng lượng khổng lồ làm rung động Thiên Táng Cốc. Thiên Bi ở trên cao chậm rãi rơi xuống. Lại một lần nữa trấn phong cốc này. "Người nghe nói sao. Tiêu Thần hơn hai mươi năm trước đã sống lại ." "Tiêu Thần nào?" "Là kẻ năm đó mở ra Tử Thành, tổng tiền các ngục thần." "Tin tức này của Huynh đệ người không mới mẻ , người lần trước giết chết Dạ Xoa Thiên vương chính là hắn. Người này đã sớm lại xuất hiện trên đời này." "Các người còn không biết sao, tin tức kinh động thế gian vừa truyền tới. Người này vừa mới sống lại, đã đưa cho mọi người một 'Niềm vui bất ngờ' ." "Niềm vui bất ngờ gì vậy?" "Niềm vui bất ngờ khiến cho Bán Tổ đều phải há hốc mồm. Hắn trực tiếp giết gọn gàng sạch sẽ hơn ngàn kẻ thù, biến chúng thành tro bụi!" "Xảy ra cái gì, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? !" Tin tức nhanh chóng truyền ra, hơn ngàn cường giả chỉ trong một đêm hình thần câu diệt, trong đó bao gồm hơn mười cao thủ cảnh giới Chí Nhân. Sự kiện lớn bức này lập tức làm rung động khắp Tu Chân Giới, rồi sau đó lại truyền vào trong vài giới khác. Tất cả mọi người khi nghe tin tức này, ai cũng khiếp sợ vô cùng. Tất cả điều này thật sự nghe rợn cả người. Tiêu Thần lần này dám nghĩ dám làm, được gọi là đại hành gia kinh động thế gian khiến cho tất cả cường giả đều dựng tóc gáy. Mà tất cả Bán Tổ liên quan cũng là sắc mặt khó coi vô cùng. Thế giới Tử Vong, tất cả vẫn cứ yên tĩnh như thế. Tĩnh lặng là chủ đề vĩnh viễn. Màn sương đen lượn lờ trên chiến trường cổ xưa, tòa thành Tử

Giả đồ sộ cao vút, Cổ Bảo thần bí khó lường, tất cả đều giống như trước kia, cũng không có bất cứ điều đặc biệt gì. Sau khi Tiêu Thần trở về, hẳn tìm đến chỗ Sát Phá Lang cùng lão Hoàng, nắm được qua loa tình huống mới nhất rồi sau đó liền đi tới Thần Thôn. Hẳn tính toán ở Thần Thôn lâu dài không đi đâu. Trong thời gian ngắn quyết không lại tới Cửu Châu. Đã gặp phải đại họa ngập trời như thế, chỉ sợ không riêng lão Dạ Xoa muốn ăn sống nuốt tươi hẳn. Nếu như xuất hiện lúc này, có bị gọi là kẻ thù chung của thiên hạ cũng không sai biệt lắm. "Người làm thế hả, người thật giỏi!" Đây là câu thứ nhất mà Thần Tộc lão nhân Lý Mục nói ra khi nhìn thấy hẳn. Tiêu Thần ho khan một tiếng, rồi nói: "Cái này . . . Không có biện pháp, tình thế nào cũng phải đến như vậy. Ta cũng không thể chịu ngồi chờ chết, mặc cho bọn hắn xâu xé chứ? Kỳ thật, con người của ta rất hòa thuận, thật sự không muốn nói đến việc binh đao." "Người đẹp đi!" Thần Tộc lão nhân Lý Mục tức giận bảo: "May là những hậu sinh của thôn chúng ta chưa trộn lẫn chung một chỗ cùng người. Nếu không đi khăng định sẽ bị gán cho cái danh 'Ma vương giết người'." "Tùy lão nhân gia người nói như thế nào, không bị bức đến nỗi đó thì có ai lại muốn không có việc gì thì giết người để chơi đùa. Ta cũng không phải loại biến thái có sở thích đặc thù." "Quả là như vậy." Lý Mục gật đầu. "Tiêu Thần ca ca người đã trở về." Tiểu Thiên Nhai đã đi tới. Nó đang nhiệt tình gặm một quả táo đỏ thắm, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng. Nó tòn lên trái cây trong tay của hẳn trông thật thú vị. Hẳn nghiêng đầu nói: "Có một lão Dạ Xoa gần như lật tung Cửu Châu, đến khắp các thế giới để tìm người khiến cho rất nhiều tu giả sợ đến nỗi cũng không dám rời núi ." Tiêu Thần im lặng một hồi. Lão gia hỏa kia đã hoàn toàn nổi giận, xem ra không tiêu diệt được hẳn thì thề không đạt mục đích quyết không thôi. "Cứ để lão đi khắp thế giới mà tìm đi, ta không đi Cửu Châu thì không sao cả." Tiêu Thần hạ quyết tâm, tạm thời không quay về Cửu Châu. Dù sao Nhân Ngoại Nhân cùng Thiên Ngoại Thiên đã xuất hiện, có bọn họ tọa trấn thì thiết nghĩ sẽ không để cho trăm tộc loạn khai sát giới. Về phần đại chiến tôi luyện, hết thầy là chuyện quái đản thôi. Hẳn cũng không tin tưởng vào chuyện trời cao rơi xuống nhân bánh, người thắng cuối cùng sẽ được trở thành Bán Tổ. Đó tuyệt đối là trò cười, hẳn

không ưa thích cái đó. Lúc này, Băng Lan cùng Tuyết Mộng cũng đi vào trong phòng, tất cả quái dị nhìn Tiêu Thần. "Người thật sự một mình giết hơn một ngàn người, bao gồm hơn mười vị Thiên vương cảnh giới Chí Nhân?" Dáng điệu của hai thiếu nữ lắng chuyện thật đúng là cảm thấy hứng thú. "Giang hồ đồn đại, ta là hạng người như vậy sao?" Hai thiếu nữ thanh xuân trang điểm đẹp đẽ đồng thời nguýt dài. Đến khi Kỳ Nhi đi tới thì Tiêu Thần lập tức vui vẻ. Chàng trai Thần Tộc này lại sừng mặt sừng mũi, trên người quần đầy băng vảy. Không biết hấn lại trêu chọc ai mà bị đánh thành bộ dáng một đầu heo. "Huynh đệ đây là làm sao vậy? Lại bị ăn đòn bởi tay Dạ Xoa Thiên Hậu sao?" Kỳ Nhi tựa hồ rất buồn bực, hấn đáp: "Bị một kẻ tên là Kim Tam Úc nói lấp mê hoặc, đi theo một người gọi là Tuyết Vũ mỹ nữ để biểu lộ, kết quả. . ." Không cần phải nói kết quả ở đây mấy người cũng thấy được. "Đây chính là nữ nhân mạnh mẽ, nếu so với Dạ Xoa Thiên Hậu không chênh lệch nhiều, huynh đệ tự giải quyết cho tốt đi." Tiêu Thần đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hấn. "Ta đây hạ quyết tâm, phi Tuyết Vũ không cưới!" Kỳ Nhi nhe răng trợn mắt, chỉ hơi dùng sức để nói chuyện một lát mà vết thương toàn thân liền lại vô cùng đau nhức. "Người lần trước vẫn còn thề lấy Dạ Xoa Thiên Hậu thì sao. Tình cảm người ba ngày liền có một lời thề a." "Ta đây lần này là nghiêm túc!" Liền trong thời gian Tiêu Thần ẩn tu tại Thần Thôn thế giới Tử Vong, đại chiến tôi luyện truyền khắp Cửu Châu cùng tứ phương thế giới. Nếu như không muốn bị cuốn vào làm kẻ chinh chiến thì chỉ cần đóng chặt cửa núi, không ra ngoài là được Đích thực là cuộc Thí Luyện đẫm máu đã bắt đầu rồi, nhưng mà tất cả đều không quan hệ tới Tiêu Thần. "Lão nhân gia giúp ta truyền đi tin tức. . ." Tiêu Thần thỉnh cầu Thần Tộc lão nhân Lý Mục. Nếu lại đi Cửu Châu thì nhất định phải tìm được Tiểu Thú Kha Kha, để tránh tiểu tử kia trong tình huống không biết mà nổi bão gây họa. Thời gian vội vã, Tiêu Thần lẳng lặng tu luyện tại thế giới Tử Vong. Thế nhưng sau khi đạt tới cảnh giới Chí Nhân thì tốc độ tu luyện hoàn toàn chậm lại. Cảnh giới Chí Nhân này tên giống như thực tế. Chính là nhân thể đã đạt tới cảnh giới chí cao, cơ hồ rất khó tăng tu vi lên nữa. Từ cổ chí kim, rất nhiều nhân kiệt đều bị kẹt ở cảnh giới Chí Nhân. Đã từng có không ít thiên tài vô song, có thể nói nhân kiệt nghìn

đời. Vào năm mười bảy mười tám tuổi liền đột phá cảnh giới Trường Sinh , sau đó thành công đạt đến cảnh giới Ngự Dược. Nhưng cuối cùng cũng vênh vênh trở thành Chí Nhân mà thôi. Vĩnh viễn vô phương tiến bộ, bị vây khốn bất động trong mấy ngàn năm ở cảnh giới này. Thời gian trôi đi như nước, trong nháy mắt ba năm đã vội vã trôi qua. Cửu Châu cùng tứ phương thế giới ào ào vũ bão, các vị vương đại chiến, anh kiệt xuất hiện lớp lớp, có thể nói nhân tài đông đúc, một thời hoàng kim thịnh thế đã tới. Mà ba năm này thì Tiêu Thần lại tĩnh tọa trong Thần Thôn, giống như pho tượng hoá thạch vẫn không nhúc nhích. Suốt ba năm khổ tu, một ngày kia hăn rốt cục mở hai mắt ra, giống như hai tia chớp cắt qua không gian. Hăn vươn vai đứng lên, nhìn về phía phương xa. Ba năm khổ tu, hăn vênh vênh từ cảnh giới Chí Nhân Nhị Trọng Thiên tăng lên tới cảnh giới Chí Nhân Tam Trọng Thiên mà thôi. Tạm thời hăn cảm giác tốc độ tu luyện càng ngày càng chậm , gần như đình chỉ. Điều này làm cho trong lòng Tiêu Thần rất nặng nề, hăn mơ hồ cảm giác được tựa hồ đường tu luyện sắp đi đến điểm cuối. Cũng coi như tiền bối thì có thể sẽ vĩnh viễn bị vây khốn ở trong cảnh giới này. Khổ tu như vậy khẳng định là không được, liệu có cần phải đi vào chỗ sâu trong thế giới Tử Vong để tìm kiếm cơ duyên sao? Hăn do dự không chừng. Nếu như tiến vào chỗ sâu trong Tử Vong đại lục, giết được Ngũ Thái khô lâu, hấp thu Thiên vương Hỏa Chung thì khẳng định sẽ hữu ích đối với việc làm tăng thực lực. Nhưng mà bên trong đó là xứ sở do Quân Vương thống trị, hồi trước vì tự bảo vệ mình mà hăn đã tiêu diệt thủ hạ của Quân Vương. Nay đi vào như thế chỉ sợ sẽ rất nguy hiểm. Tu vi tạm thời vô phương tăng lên , Tiêu Thần bắt đầu toàn lực tu luyện một môn tuyệt học khác. Đó là âm thanh thứ hai trong Bản Nguyên Bát Âm ---- Thiên Âm chữ "Đốt". Ba năm vừa qua hăn chủ tu Thiên Bi Cổ Pháp, đối với Thiên Âm chữ "Đốt" mặc dù cũng có tu luyện, nhưng mà cũng không phải phương hướng chủ đạo. Trước mắt, do vô phương lại làm tăng lên tu vi thì hăn hy vọng coi đây là đột phá khâu, để xuất hiện cơ hội mới. Thiên Âm to lớn, thần bí khó lường kia đã sớm ghi lại dấu vết ở chỗ sâu trong linh hồn của hăn. Nhưng mà bắt đầu tu luyện thì lại khó khăn nặng nề, ba năm qua cũng không từng đạt tới ngưỡng. Năm đó có thể tu thành Thiên Âm chữ " Ông", công của Hoàng Nê

Thai không thể không có, hiện nay tất cả đều chỉ có thể dựa vào chính hãn . Năm thứ tư, Tiêu Thần lại đứng dậy lần nữa. Hãn quyết định cần phải đi đi lại lại. Nếu không cứ ngồi tu luyện xuyên suốt như thế thì thật sự khó có thể có bất cứ tiến triển gì . Quay về Cửu Châu sao? Đó là không có khả năng, hãn không muốn đi nhảy vào nước đục. Cuối cùng, hãn quyết định xâm nhập vào chỗ sâu trong thế giới Tử Vong. Tiêu Thần đi ra khỏi cửa. Bỗng dưng, hãn cảm giác được khí tức quen thuộc. "Y nha. . ." Một đạo bạch quang xông lại đây, dĩ nhiên là Tiểu Thú Kha Kha. Tiểu tử kia cao hứng phi thường. Thần Tộc lão nhân Lý Mục đã tươi cười đi tới, miệng nói: "Tiểu tử kia thật sự là làm cho người ta đau đầu. Nó đã đến hai tháng , nhưng mà người một mực tu luyện nên chưa làm phiền người mà thôi." Tiêu Thần cười véo mũi Kha Kha mà bảo: "Từ nhỏ liền nghịch ngợm, lại khiến cho Thần Thôn thêm phiền hà." "Tàm tàm, tàm tàm. Không tính là hơn trò nghịch ngợm, nhiều lắm chỉ náo loạn gà bay chó sủa mà thôi." Thần Tộc lão nhân cười híp mắt đáp. Kha Kha ảo não bĩu môi. Nó đứng sang một bên, làm ra điệu bộ nhìn trời, không thèm để ý đến lời nói của Tiêu Thần cùng Thần Tộc lão nhân. Tiểu tử kia đã đến, khiến cho Tiêu Thần hành động có bảo đảm nên hãn cũng không trì hoãn thời gian. Ngày thứ hai hãn liền rời khỏi Thần Thôn, bắt đầu xuất phát về chỗ sâu trong Tử Vong đại lục. Hãn có một loại dự cảm, rất có khả năng sẽ gặp được Tần Quảng Vương, Diêm La vương, Luân Hồi Vương, cùng với nữ nhân giống như Thanh Thanh kia. Bởi vì lúc ở bên trong Thiên Táng Cốc , tại chỗ phụ cận ba cái động lớn thì hãn cảm giác được khí tức của thế giới Tử Vong . . . Tầng mây xám ngoét dày nặng trĩu, phảng phất như muốn đè xuống mặt đất. Xám xịt cùng tĩnh lặng là chủ đề vĩnh viễn ở đây. Tiêu Thần không lựa chọn phi hành, mà là mang theo Kha Kha đi bộ xuất phát về hướng chỗ sâu trong Tử Giả đại lục, bình nguyên Tử Vong mênh mông lúc nào cũng có khả năng thấy bạch cốt, càng có rất nhiều di tích từ xưa, mà cũng không thể nói được là từ niên đại nào lưu lại . Càng đi vào đại lục, nghi ngờ trong lòng Tiêu Thần càng sâu. Bởi vì hãn phát hiện rất nhiều tàn tích kiến trúc không phải là thế giới Tử Vong . Những cung điện đã từng nguy nga nay rách nát không chịu nổi, Vạn Lý Trường Thành trước kia hùng vĩ thì gần như mục

nát. . . Tất cả cái này đều nói rõ, Tử Giả Thế Giới khác xa , không phải đơn giản như trong tưởng tượng vậy. Tựa hồ nó có rất nhiều bí mật không muốn người biết. Kha Kha phi thường hiếu kỳ đối với tất cả điều này. Nó chạy tới chạy lui, tựa hồ như muốn lục lọi ra chút vật gì đó trong di tích. Nhưng mà tiểu tử kia phải thất vọng rồi, ở trong phế tích ngoại trừ bạch cốt ra thì cũng không có gì cả. Xâm nhập suốt hơn vạn dặm, Tiêu Thần rốt cục tiếp cận xứ sở do Quân Vương thống trị. Từ một tên Hỏa Chung sinh vật nào đó mà hắn biết được, nơi này chính là phạm vi thế lực của Quân Vương Y Thiên Trung. "Y Thiên Trung?" Trong lòng Tiêu Thần khẽ động, Ngũ Thái Thiên vương mà hắn đã từng giết chết chính là thủ hạ của Y Thiên Trung. Vì để làm tăng lên thực lực của chính mình, hắn vốn là hướng về phía mọi Hỏa Chung sinh vật cường đại mà tìm đến. Nhưng thật sự là hắn không muốn chọc giận một vị Quân Vương. Sau khi xâm nhập phiến xứ sở này, trong lòng Tiêu Thần phi thường giật mình. Cứ cách xa nhau mỗi ngàn dặm lại có một tòa cự thành, mà Thành Chủ đều là Thiên vương khô lâu đạt tới cảnh giới Chí Nhân . Không trách được Hỏa Chung cường giả ở bên ngoài xứ sở Tử Vong không dám tùy tiện tiến vào chỗ sâu trong đại lục, quả nhiên không phải một cấp số! Nghĩ đến trước đây có một số Hỏa Chung sinh vật cường đại dẫn dắt bộ hạ sau khi đi từ xứ sở bên ngoài vào, đại đa số đều bị vô tình trấn áp tàn khốc hay thu nạp. Tiêu Thần không hề đi vào bất cứ một tòa cự thành nào, hắn tạm thời không muốn trêu chọc những vị Thiên vương cảnh giới Chí Nhân. Mỗi lần đều là đi vòng qua thành, nhưng mà thường xuyên bị thần thức cường đại soi mói, rõ ràng chủ nhân của mỗi tòa cự thành đều không phải cường đại tầm thường, cô đọng thần thức ở bên dưới hắn. Nhưng mà, đối với nhau cũng không hề phát sinh xung đột. Bởi hắn đi vòng qua thành, đó vốn là biểu lộ thiện ý với những Thành Chủ này, là không muốn dẫn đến chiến đấu. Nghĩ tới mấy người Tần Quảng Vương cùng với nữ nhân giống như Thanh Thanh kia, Tiêu Thần không thể tránh khỏi liên tưởng đến nữ Quân Vương đã thức tỉnh mấy năm trước . Vào lúc ấy, loại âm thanh như tiếng nhà trời kia truyền tới xứ sở bên ngoài, dẫn tới vô số Hỏa Chung sinh vật như bị triệu hoán mà đi vào chỗ sâu trong đại lục. Đến hiện tại, hắn mới biết được nữ nhân kia cường đại cùng đáng sợ đến

đâu. Từ xứ sở bên ngoài đi tới, tối thiểu xa đến vài vạn dặm, mà âm thanh nữ tính Quân Vương lúc ấy lại rõ ràng đến thế, phảng phất như cự ly chỉ không quá mấy chục dặm. "Vị nữ Quân Vương kia có thể là nữ nhân trông giống như Thanh Thanh chăng?" Mang theo câu hỏi này, Tiêu Thần bắt đầu tìm kiếm một số Hỏa Chung sinh vật cường đại để hỏi. Cuối cùng, từ một Hoàng Toản khô lâu mà hắn biết được, có một thiếu nữ Quân Vương đẹp nghiêng nước nghiêng thành ở tiếp giáp xứ sở do Y Thiên Trung thống trị. Thế nhưng tên của thiếu nữ Quân Vương thì không có Hỏa Chung sinh vật nào biết được. Cuối cùng, Tiêu Thần thay đổi hướng đi, hắn tiến đến xứ sở do thiếu nữ Quân Vương thống trị. Đi bộ mãi, mấy ngày sau tại ba ngàn dặm ở trước một tòa cự thành, có ba tên Thiên vương khô lâu cường đại bay ra ngăn cản đường đi của hắn. Trong đó có một tên Ngũ Thái khô lâu. "Người muốn gia nhập vào bên thiếu nữ Quân Vương kia sao?" Tên Ngũ Thái khô lâu Thiên vương kia phát ra thần thức cường đại, tập trung vào Tiêu Thần mà hỏi như thế. Tiêu Thần lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì, tất nhiên là sau khi hắn hỏi Hoàng Toản khô lâu kia thì đã bị kẻ đó "Mật báo". Vốn hắn không muốn gây chuyện, nhưng chuyện đã tìm tới cửa thì hắn không chỗ nào sợ hãi, chỉ nói: "Ta cũng không có gia nhập vào bất luận kẻ nào, ta chỉ là đang đi du ngoạn mà thôi." "Thật xin lỗi, ở bên trong xứ sở do Y Thiên Trung đại nhân thống trị, bất cứ cường giả nào đều không thể vô cớ đi đến lãnh địa của Quân Vương khác, nếu không sẽ xử lý coi như phản nghịch!" Ba tên Thiên vương khô lâu cường đại lập tức xông tới. "Đốt!" Đột nhiên bị công kích linh hồn, suýt nữa khiến Tiêu Thần bị thương nặng. Hắn lấy Bát Tướng cực nhanh lui về phía sau, lộ ra một vẻ giật mình. Pháp quyết luyện hồn của đối phương cực kỳ giống âm thanh thứ hai của Bản Nguyên Bát Âm ---- Thiên Âm chữ "Đốt". Tiêu Thần lập tức lộ ra một vẻ kích động vẻ rồi trấn an Kha Kha. Hắn muốn đích thân đối địch, hai bên cùng kiếm chứng thì mới có thể chân chánh nắm giữ âm thứ hai trong Bát Âm . top

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 430 : Âm Dương

Ngũ Thái Thiên vương khô lâu như gió như bão. Hắn lưu lại một đạo tàn ảnh tại chỗ đó, còn bản thân vẽ ra một đạo hào quang mà vọt tới gần Tiêu Thần. Hai tay hắn kết thành thủ ấn huyền ảo phức tạp , trông thần thánh trang nghiêm vô cùng. Giống như một pho Phật Đà tỏa ra hào quang mãnh liệt , định dùng nó để chặn vớ Tiêu Thần. Tiêu Thần một bước thối lui khỏi hơn trăm trượng, phảng phất như là xuyên qua không gian . Hắn lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi. Hỏa Chung sinh vật ở chỗ sâu trong Tử Vong đại lục quả nhiên có điều cổ quái, không ngờ lại hiểu được Phật giáo pháp ấn chánh tông như thế, uy lực cực kì mạnh mẽ làm cho người ta thán phục. Ngũ Thái Thiên vương khô lâu cũng không có đuổi theo. Dao động khủng bố truyền đến, một tên Bạch Ngọc khô lâu xông đến. Chuyện làm cho người ta kinh ngạc đã xảy ra, Thiên vương cốt thể nguyên bốn trắng như tuyết lại trong chớp mắt biến đen nhánh như mực, như là Mặc Ngọc điêu khắc mà thành . Thiên vương khô lâu quả nhiên đều không phải chuyện đùa. Hỏa Chung sinh vật mà có thể đi tới một bước này không thể không trải qua gian nan đau khổ khó có thể tưởng tượng. Nếu không phải người có được đại nghị lực thì không thể có thành tựu hôm nay . Mặc Ngọc Thiên vương khô lâu một thân hóa chín thân, hình thành chín đạo ô quang vây khốn Tiêu Thần ở chính giữa. Luyện hồn thần quyết tương tự Thiên Âm chữ "Đốt" rung động ra, công kích về hướng Tiêu Thần ở giữa. Thiên Âm to lớn hoàn toàn là từ linh hồn rung động ra, trang nghiêm mà lại thần thánh, phảng phất có ngàn vạn lần thần linh niệm động thần chú chung một chỗ. Có khả năng thấy từng đạo hào quang đủ mọi màu sắc quét thẳng về hướng Tiêu Thần đang ở giữa. Trong lúc phi thường kinh người này, Tiêu Thần hai tay vẽ ra quỹ tích thần bí huyền ảo. Thiên Bi Cổ Pháp được hắn vận chuyển tới cảnh giới cực hạn, hào quang chói lọi từ trên thân thể hắn

thoáng hiện ra. Hơn một trăm huyết đạo đã được thần hóa giống như những vì sao lóng lánh. Bọn chúng như là căn nguyên lực lượng , bắt đầu khởi động xuất ra vô tận hào quang, hình thành một tầng hào quang giống như chiến giáp bao phủ trên thân thể của hắn. Năm đó, Tiêu Thần lần đầu tu luyện Thiên Bi Cổ Pháp cũng đã qua tu qua Bắc Đẩu Phong Thần Quang Mạc, nhưng hiện tại không thể so sánh nổi nữa. Lúc này đã không phải nhờ đến Thất Tinh che thân, mà như là dùng đầy trời sao lóng lánh để che chắn tại các nơi then chốt của thân thể. Quang giáp này hoàn toàn là dùng huyết đạo thần hóa làm điểm cơ sở, nó bao trùm đến các nơi toàn thân. Mặc Ngọc Thiên vương khô lâu không ngừng rung động thần hồn. Thiên Âm như đao như kiếm công kích về hướng địch thủ đang tỏa ra hào quang ở giữa kia. Nhưng mà thần âm vốn chém sắt như bùn mặc dù không ngừng làm suy yếu tầng quang sáng kia. Nhưng mà bộ giáp trụ lóng lánh như sao đầy trời kia mỗi lần vào thời khắc mấu chốt đều lại trở nên sáng rực một lần nữa. Tiêu Thần cảm giác chấn động sâu sắc rung động. Công kích như thế khiến hắn phải đón nhận áp lực đáng sợ không gì sánh bằng. Nếu như không phải vì cần xác minh thần âm thứ hai trong Bản Nguyên Bát Âm thì hắn tuyệt sẽ không mạo hiểm như thế. "Oanh" một tiếng. Chín đạo bóng dáng Mặc Ngọc Thiên vương khô lâu hợp lại làm một. Ô quang phóng lên cao. Rồi sau đó Thiên Âm to lớn tăng vọt gấp hàng chục lần, nó cứ thế quét toàn diện về phía Tiêu Thần. "Phanh " Màn hào quang trên người Tiêu Thần cũng không chịu nổi nữa. Nó giống hệt đúng như bộ giáp trụ thực sự mà cứ thế vỡ vụn. Nhưng mà hắn đã như quỷ my, hóa thành một làn khói nhẹ rồi tức tốc tránh né biến đi. Trong lúc không một tiếng động, tại chỗ hắn đứng chỉ lưu lại một cái hắc động sâu không thấy đáy. Nó như để ghi nhớ uy lực khó có thể tưởng tượng của Thiên Âm kia. Xoẹt Cuối cùng từ một phía khác , Bạch Ngọc khô lâu kia bắt đầu xông đến. Hắn thay cho Mặc Ngọc Thiên vương khô lâu để tấn công Tiêu Thần. Đây là một Bạch Cốt khô lâu đích thực, chứ không phải một kẻ siêu cấp Tiến Hóa nào cả. Hắn có thể đi tới tình trạng hôm nay thế này, có thể nói phi thường không dễ dàng. Vì vậy từ ý nghĩa nào đó mà nói, so sánh với Thiên vương khô lâu thì hắn còn đáng sợ hơn. Cốt trảo trắng như tuyết giống như thiên binh Thần Kiếm, chém sắt

như bùn, nó phát ra cương phong trực tiếp xé rách hư không, va chạm chung một chỗ cùng Thượng Thương Chi Thủ của Tiêu Thần, nó nện cho cánh tay Tiêu Thần đều tê dại một hồi. " Tử Vong Luân Hồi!" Bạch Cốt khô lâu quả nhiên phi phạm. Vào lúc đang đánh nhau chết sống cùng Tiêu Thần khoảng cách gần thì, đột nhiên hắn lấy thần thức quát lớn như thế . Cùng với thần thức của hắn dao động, một mảnh Hư Vô không gian liền bao phủ Tiêu Thần vào bên trong, lực lượng có tính hủy diệt bùng phát ra trong khoảnh khắc, như thế sẽ nghiền nát Tiêu Thần. "Bạo!" Chung quanh Tiêu Thần hiện ra Bát Tướng Thế Giới, lấy lực lượng của thế giới Bản Nguyên thật sự làm cứng đờ rồi thu nhỏ không gian lại. Tám cánh cửa thần bí bỗng nhiên mở rộng. "Oanh " Tiêu Thần thân như tia chớp tức thì chạy ra khỏi Tử Vong không gian, tránh né điều không hay phải bỏ mạng về luân hồi. Hắn không thể lại không xem kỹ ba khối Thiên vương khô lâu này. Cái nọ so sánh cái kia càng cường đại hơn. Nhất là khối Bạch Cốt khô lâu cuối cùng này càng làm cho người ta có cảm giác sâu không lường được . Tu vi đạt tới cảnh giới Chí Nhân Thiên vương, ngay cả là Hỏa Chung sinh vật cũng hoàn toàn có khả năng sử dụng các loại thần thông chiến kỹ, nhưng ngoại trừ không có huyết nhục , nó cũng không có khác biệt quá lớn so cùng nhân loại. Lại mặt đối mặt với nhau, ba khối Thiên vương khô lâu có chút ngoài ý muốn đứng nhìn Tiêu Thần. Ngũ Thái khô lâu Thiên vương hỏi: "Thực lực như thế, vì sao không muốn góp sức cho Y Thiên Trung Quân Vương?" "Ta nói, ta không thuộc về bất cứ thế lực nào. Ta đang du ngoạn thiên hạ mà thôi." "Không suy xét lại sao?" Mặc Ngọc khô lâu hỏi. "Không có gì có khả năng suy nghĩ lại." Tiêu Thần đáp lại rất dứt khoát. "Thật sự thật đáng tiếc, chỉ có thể để Hỏa chủng của người bị tắt ngấm." Bạch Ngọc khô lâu dao động thần thức rất lợi hại, rất kiên quyết, như là đang ban hình phạt vậy. Ba đạo bóng dáng lướt tới nhanh như chớp giật, trong khoảnh khắc bắt đầu xông lên thì không hề có bất cứ lời nói nào, cứ như vậy điên cuồng tấn công Tiêu Thần. Chúng xuất thủ vô tình, nơi nào đi qua, cương phong bắt đầu khởi động, mặt đất hóa thành sa mạc. Ngũ Thái khô lâu tướng mạo trang nghiêm, giống như một pho tượng Phật Đà. Hai tay không ngờ bắt chéo tạo thành Minh Vương Bất Động Ấn! Thân hình

cao lớn của Minh Vương hiển linh ra ở phía sau hắc, như là một quả núi cao, hai mắt mở to đầy phần nộ, Phục Ma Thủ chụp xuống, lập tức kéo theo âm thanh long trời lở đất. Những vết nứt ra cực lớn dài hai mươi mấy dặm xuất hiện ở trên bình nguyên Tử Vong. Chúng hoàn toàn là do một kích này gây nên, pho tượng Minh Vương kia phảng phất như sống lại một nửa, dần dần hợp nhất cùng Ngũ Thái khô lâu nên lực lượng càng ngày càng mạnh. Bàn tay to lớn không ngờ lại lộ ra trong Bát Tướng Thế Giới để công kích Tiêu Thần. Mà thân thể Mặc Ngọc khô lâu phảng phất như biến mất ở trong thiên địa. Mỗi lần từ trong chỗ bí mật xuất hiện thì đều là chín thân cùng xuất hiện. Chúng chia ra công kích vào chỗ hiểm của Tiêu Thần, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Bạch Cốt khô lâu là đáng sợ nhất. Hắc sử dụng đủ loại bí pháp thần thông tầng tầng lớp lớp, cuối cùng không ngờ còn hóa thân làm tử thần, trong loáng thoáng có thể mơ hồ thấy như là hắc đã huyết nhục trọng sanh. Rất khó đích thực thăm dò đó là hư ảo hay đúng là chân thật. Nhưng mà cây lưỡi hái tử thần trong tay hắc thì tuyệt không phải hư ảo, lưỡi liềm sáng như tuyết cắt qua hư không, chấn vỡ đại địa, âm thanh ngàn vạn ác quỷ kêu khóc vang vọng khắp bình nguyên Tử Vong, áp chế Tiêu Thần khiến cảm giác mệt mỏi của hắc tăng mấy lần. Đối mặt Thiên vương khô lâu cường đại như thế, Tiêu Thần không có khả năng chống chọi trực diện. Hắc lấy Bát Tướng Cực Tốc để lượn quanh bọn họ, hắc muốn xác minh âm thanh thứ hai trong Bản Nguyên Thiên Âm, vì vậy nên mạo hiểm lưu lại quyết đấu. Trên đại bình nguyên Tử vong, bốn đạo bóng dáng như là bốn tia chớp đan vào chung một chỗ. Nó đánh mặt đất màu đỏ sẫm bị cày lên văng tung tóe, mảng lớn sa mạc hiện ra. Cuối cùng, Tiêu Thần bắt đầu trốn tránh, đương nhiên cũng không phải đích thực hắc đã đến tuyệt cảnh. Nếu như hắc muốn chạy trốn thì hoàn toàn có khả năng dùng Bát Tướng Cực Tốc để bỏ chạy. Vì muốn tu thành Thiên Âm chữ "Đốt" mà giờ phút này hắc hoàn toàn là đang đùa với lửa, nguy hiểm lớn lao lúc nào cũng bao phủ hắc. Kịch chiến hơn nửa ngày, lại trốn tránh hơn một canh giờ, Tiêu Thần mới chính thức thoát khỏi bọn họ. Ở trong một hẻm núi im lặng mà lại hắc ám, hắc ngồi xếp bằng trên mặt đất, cẩn thận suy nghĩ về Thiên Âm chữ "Đốt" huyền bí. Không hề nghi ngờ, pháp quyết luyện hồn của thế

giới Tử Vong phi thường gần gũi với Thiên Âm, nó đã dành cho hắc gọi ý rất lớn. Lần này ngồi xuống chính là lâu hơn nửa năm mà hắc vẫn không nhúc nhích, tựa như là một pho tượng thông thường. Tiểu Thú Kha Kha chán đến chết, cuối cùng nó trốn vào trong Thất Nhạc Viên của mình mà ngủ khì khì. "Đốt " Đến một ngày sau nửa năm, Tiêu Thần đột nhiên mở mắt. Hắc quát nhẹ một tiếng, dãy núi đá ở khe núi phía nam lập tức bị nện đến chia năm xẻ bảy, ầm ầm sụp đổ. "Cuối cùng đạt tới ngưỡng cửa." Mặc dù vẫn chưa đích thực lĩnh hội được nghĩa lý sâu sắc, nhưng mà Tiêu Thần đã biết nên tu luyện thiên âm thứ hai này như thế nào . Thất Nhạc Viên tức thì mở rộng ra, Tiểu Thú đã bị giật mình tỉnh lại. Nó ôm một quả trái cây cực to, vô cùng cao hứng chạy ra rồi đưa cho Tiêu Thần. Tiêu Thần cười nhận lấy, hắc cắn một cái. Miệng đầy hương thơm, một luồng tinh khí lập tức ủa vào tứ chi bách huyết. Một ngày sau, Tiêu Thần lại một lần nữa xuất hiện ở đại bình nguyên Tử Vong cách đó khoảng năm nghìn dặm. Hào quang trong mắt của hắc vô cùng sắc bén, mục tiêu chính là tòa thành lớn phía trước . Khi tới gần thành thì hắc không có bất cứ lời nói nào, trực tiếp tản mát ra thần thức cường đại. Ngũ Thái Thiên vương khô lâu trong thành quả nhiên lập tức cảm ứng được , trong phút chốc hắc phóng lên cao, bay ra ngoài thành. "Lại là người!" Tiêu Thần không hề trả lời, trực tiếp bắt đầu công kích. Thượng Thương Chi Thủ lại thêm Nghịch Long Thất Bộ để đối chọi Ngũ Thái Thiên vương. Đại chiến giằng co hai canh giờ, Mặc Ngọc khô lâu cùng Bạch Cốt khô lâu Thiên vương nhận được tin tức đồng thời xuất hiện. Rồi cùng tái hiện cảnh tượng hôm trước, tam vương bắt đầu truy sát Tiêu Thần. Đại chiến đuổi giết giằng co hơn nửa ngày, Tiêu Thần mới hoàn toàn thoát khỏi ba người. Hắc lại một lần nữa bắt đầu bế quan, ở trong một khe núi nứt lớn bí ẩn lại tìm hiểu âm thanh thứ hai trong Bản Nguyên Thiên Âm . Lại là thời gian suốt nửa năm rồi hắc mới tỉnh dậy. Đến khi trong miệng quát ra Thiên Âm chữ "Đốt" , khắp Đại Hạp Cốc hoàn toàn chôn vùi . Hắc mang theo Kha Kha phóng lên cao. Rồi sau đó, lại bắt đầu đi khiêu khích đám người Ngũ Thái Thiên vương. Cứ như thế, thời gian giằng co ròn rã suốt ba năm. Trong lúc này , đám người Ngũ Thái Thiên vương khô lâu lại còn hẹn mấy vị Thiên vương vây quét hắc, nhưng mà đều bị hắc

tránh né đi trước. Thực sự hãn chỉ thăm dò luyện hồn thần quyết của bọn họ. Ba năm sau, Tiêu Thần hoàn toàn đạt tới ngưỡng cửa lối đi, tìm hiểu ra được gần một nửa nghĩa lý sâu sắc của Thiên Âm chữ "Đốt". Lực lượng của Thiên Âm này lại đại biểu ---- Âm Dương! Điều đó có thể nói chính là lực lượng của Sáng Tối, cũng có thể nói đó là lực lượng thực cùng hư. Âm Dương luân phiên, có thể giúp thêm tất cả, những cũng có thể làm suy yếu tất cả, tuyệt sát Âm Dương tương hợp này , đó chính là điều trước mắt mà hãn có thể nắm giữ . Đương nhiên, hai chữ Âm Dương bao hàm rất nhiều, hãn còn xa mới hoàn toàn lĩnh hội được hết. Cùng với dần dần tìm hiểu Thiên Âm chữ "Đốt" , Thiên Âm chữ " Ông" vốn đã tu thành lại cũng tịnh tiến thêm một tầng, lực lượng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Thiên Âm chữ " Ông" đại biểu Sinh Tử, Thiên Âm chữ "Đốt" đại biểu Âm Dương. Có thể nói nếu phát triển đến mức tận cùng thì đều là lực lượng phép tắc thần thông khó có thể tưởng tượng . Còn sáu âm nữa đại biểu cái gì? Giờ phút này hãn căn bản vô phương thăm dò suy đoán. Trong nửa năm tiếp theo, Tiêu Thần ngoài việc củng cố Thiên Âm chữ "Đốt" ra thì bắt đầu hành động, tìm kiếm mỗi sấn. Hãn tiêu diệt từng tên trong đám Ngũ Thái Thiên vương khô lâu, Mặc Ngọc Thiên vương khô lâu, Bạch Cốt Thiên vương khô lâu. Rồi sau đó một mạch đi về hướng xứ sở do thiếu nữ Quân Vương thống trị. Trong nửa năm sau đó , hãn lại giết chết bốn vị Thiên vương khô lâu, tổng cộng thu hoạch được bảy khối Thiên vương Hỏa Chủng. Nhưng mà sau khi hãn hấp thu thì phát hiện cũng không có hữu hiệu như trong tưởng tượng, tu vi tựa hồ cũng không có tăng mấy may. Cho đến lúc này hãn mới hiểu được, vì sao số lượng Quân Vương có hạn, vì sao cảnh giới Thiên vương khó có thể đột phá. Sau khi đạt tới cảnh giới này , việc nuốt chủng Hỏa Chủng đã không có hiệu quả. Chính mình tích lũy, đột phá là lối thoát duy nhất. Năm thứ năm, hãn rốt cục tiến vào xứ sở do thiếu nữ Quân Vương thống trị. Một mạch hướng về tòa cự thành hào hùng trung tâm nhất. Ước chừng đi đến mười vạn dặm, có khả năng tưởng tượng xứ sở do một vị Quân Vương thống trị rộng lớn đến đâu. Từ xa nhìn lại, bức tường thành cao lớn kia giống như dãy núi non trùng điệp hùng vĩ liên miên. Nó hoàn toàn là dùng những tảng đá lớn màu đỏ sậm để xây nên. Nào đâu có thấy

như một tòa thành trì, mà rõ ràng như là một dãy núi lớn nguy nga sừng sững. Nó phát ra một cỗ lực lượng kỳ dị, làm ngay cả là cường giả Thiên vương đều bị ảnh hưởng đến . Tiêu Thần phỏng đoán, tòa thành hùng vĩ này khẳng định được phong ấn bởi sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng nổi. Cao thủ cấp Thiên vương chỉ sợ khó có thể làm gì mấy may. Tòa thành to lớn mà lại bao la hùng vĩ, giống như vị thần khổng lồ ngủ say , làm cho lòng người sinh ra kính sợ. Thấy Tiểu Thú có dáng vẻ hưng phấn, Tiêu Thần nhéo nhéo cái tai xù lông của nó. Hẳn sợ tiểu tử kia không phân tốt xấu mà xông bừa vào, kết quả dẫn đến Tiểu quỷ hồi lâu đều không thèm nhìn hẳn. Kiểm tra vào cổng của tòa thành lớn này quả nhiên rất nghiêm khắc, đến khi thấy Tiêu Thần là người có máu có thịt đến gần liền càng thêm cẩn thận. Khi phát hiện ra hẳn đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân thì Hỏa Chung sinh vật canh cửa thành liền trực tiếp bấm báo với cường giả bên trong . Mất một thời gian dài, Tiêu Thần mới nói rõ ra được ý đồ đến đây, làm cho Hỏa Chung sinh vật kiểm tra mình tin tưởng, rằng hẳn muốn tấn kiến thiếu nữ Quân Vương. Cuối cùng, hẳn được dẫn vào thành, đến ở trong một tòa phủ đệ to lớn. Một Thất Thái lão khô lâu tiếp kiến hẳn. Mặc dù lão không có huyết nhục, nhưng mà cũng lại có cảm giác tuổi già sức yếu, lưng còng còng, thân thể run rẩy giống như tùy thời sẽ ngã sấp xuống. Tiêu Thần phi thường giật mình, đây là Thất Thái Khô Lâu Hoàng đã đạt cảnh giới Triệt Địa! Thuế Phàm, Thức Tàng, Ngự Không, Niết Bàn, Trường Sinh. Năm đại cảnh giới này là điều tu giả tầm thường có thể biết được. Cùng với tu vi tăng lên, Tiêu Thần từ từ hiểu rõ được vài đại cảnh giới mà người thường không biết. Ở trên Trường Sinh còn có năm cảnh giới nữa, đó là Ngự Dược, Chí Nhân, Triệt Địa, Thông Thiên, Tổ Thần. Trong đó , cảnh giới Thông Thiên - Thông Thiên Chi Cảnh là cảnh giới Bán Tổ, cũng là cảnh giới Quân Vương. Cảnh giới Chí Nhân là một cửa ải khó có thể vượt qua. Nó như là lạch trời từ cổ chí kim ngăn chặn vô số nhân kiệt, khiến cường giả cảnh giới Triệt Địa cùng Bán Tổ tựa như cửa quý hiếm, cực kì thưa thớt. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, người thường trong mắt cường giả cảnh giới Triệt Địa so sánh Bán Tổ còn thưa thớt hơn nữa. Bởi vì một khi đạt tới cảnh giới này, mọi người ai cũng bắt đầu bế quan, đều muốn đánh

sâu vào cảnh giới Thông Thiên Quân Vương. Ngoại trừ đại kiếp nguy thần ra, khi Tiêu Thần đã gặp mấy vị cường giả cảnh giới Triệt Địa, cơ hồ hẳn vẫn còn chưa từng gặp qua các cao thủ Triệt Địa khác. Trước mắt, không ngờ hẳn lại thấy một vị Thất Thái Khô Lô Hoàng cảnh giới Triệt Địa, làm sao có thể không sợ hãi. "Người muốn gặp Quân Vương của chúng ta?" Thất Thái Khô Lô Hoàng trong hốc mắt có vẻ thâm thúy vô cùng, phảng phất có khả năng hiểu rõ tất cả thế gian. "Đúng vậy." "Người có chuyện gì không?" Quanh thân lão khô lô lượn lờ Thất Thái hào quang, cốt thể trong suốt Như Ngọc điêu khắc, không có khí tức âm u chút nào. Trái ngược lại trông lão như là một vị thần linh vậy. Đây tuyệt đối là cường giả đáng sợ có cùng cảnh giới với Thần Tộc lão nhân Lý Mục. "Cái này. . ." Tiêu Thần trong lúc nhất thời thật sự không thể nói lý do đến đây, nên đành hỏi: "Có thể nói cho ta biết danh hiệu của Quân Vương bộ hạ hay không?" "Chủ nhân ta thức tỉnh chẳng qua mấy chục năm mà thôi, cũng không đặt cho mình bất cứ danh hiệu nào." Thất Thái lão khô lô ngồi ở trên ghế bằng xương, bình tĩnh trả lời. "Không có danh hiệu. . ." Tiêu Thần rất kinh ngạc, hỏi tiếp: "Thuộc hạ của Quân Vương có thể có ba vị cường giả tên là Tần Quảng Vương, Diêm La Vương, Luân Hồi Vương không?" "Không có." Thất Thái Khô Lô Hoàng trả lời rất dứt khoát. "Không có. . ." Tiêu Thần cảm giác phi thường thất vọng, chẳng lẽ hẳn thật sự đã đoán sai sao? Nhưng vào lúc này, lão Khô Lô Hoàng lại nói một câu khác, lập tức khiến hắn giật mình vô cùng. "Không có tam vương, trái lại có tam đại chiến hoàng là Tần Quảng Hoàng, Diêm La Hoàng, Luân Hồi Hoàng."

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 431 : Hang Ma Quỷ.

Tần Quảng Hoàng? Diêm La Hoàng? Luân Hồi Hoàng? Tam Hoàng. . . danh xưng là Hoàng, vậy khẳng định là cường giả cảnh giới Triệt Địa . Tiêu Thần ngăn người một hồi, điều này . . . Thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn. Theo hắn suy đoán thì ba tên Khô Lôu Chiến Hoàng kia hơn phân nửa chính là Luân Hồi Vương bọn họ. Ba vị gia hỏa này cũng là rất nghịch thiên, lại đã đạt tới cảnh giới bậc này. Thế nhưng khi nghĩ lại bọn họ đứng trước chính là tam vương thủ hạ của Tổ Thần Toại Nhân Thị thì Tiêu Thần tất nhiên cũng không thể kinh ngạc nữa. Hắn hiện tại thật sự là bức thiết muốn gặp Tam Hoàng này, chia tay đã nhiều năm như vậy, không nghĩ tới ba vị gia hỏa này lại có lai lịch lớn như vậy. "Xin lỗi, tam đại chiến hoàng đều vắng mặt, người vô phương gặp được họ." Đến khi nghe nói Tiêu Thần muốn gặp Tam Hoàng thì Thất Thái lão khô lâu lắc đầu, đưa ra đáp án như vậy. "Bọn họ đi nơi nào?" Nhìn vào hốc mắt kín đáo của lão khô lâu kia, như muốn nói đừng có ý nghĩ trông chờ thì Tiêu Thần cảm giác được chính mình đã liều lĩnh. Trước mắt chẳng qua hắn chỉ là một kẻ cảnh giới Chí Nhân Thiên vương mà thôi. Tạm thời theo cái nhìn của đối phương xem ra lai lịch không rõ mà lại hỏi tới như vậy về tung tích của thiếu nữ Quân Vương thống trị xứ sở cùng tam đại chiến hoàng, thật sự là không thỏa đáng. "Ta không có ý nghĩ khác. Chỉ là ta cảm giác được Tần Quảng Hoàng, Diêm La Hoàng, Luân Hồi Hoàng có thể là cố nhân của ta. Thực không dám dấu diếm, ta cũng không phải Thần Tộc, chỉ vì thân thức bất diệt nên có thể huyết nhục trọng sinh tại thế giới Tử Vong . . ." Để tránh cho một Khô Lôu Hoàng đã đạt tới cảnh giới Triệt Địa phát sinh hiểu lầm. Tiêu Thần nói ra có lựa chọn một chút chuyện cũ. Để chứng minh chính mình thực sự có thể quen biết cùng Tam Hoàng . "A. Người nhớ lại được kiếp trước?" Thất Thái lão khô lâu rất ngoài ý muốn. Có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Thần. "Tất nhiên. Hoàn toàn nhớ lại ." Thất Thái Khô Lôu Hoàng toàn thân óng ánh, hào quang nhấp nháy. Nhưng mà một đôi hốc mắt lại vô cùng trống rỗng, phẳng phất có thể nuốt chửng linh hồn người khác. Lão ngăm nhìn Tiêu Thần. Yên tĩnh không một tiếng động nhưng mà lại mang cho Tiêu Thần một cảm giác bị đè nén đến cứng họng, tim đập nhanh liên hồi. Cho đến sau một thật lâu, Lão khô lâu mới gật đầu đáp: "Ta tin tưởng

những lời người nói. Có điều Tam Hoàng thực sự đi vắng. Bọn họ đã đi theo Quân Vương bệ hạ đến chỗ sâu nhất của đại lục Tử Vong." "Cái gì? !" Tiêu Thần rất giật mình. "Đã xuất phát một năm rồi." Tin tức kia thật sự rất ngoài ý muốn, Tiêu Thần lập tức đứng lên, đi một vòng ở trong đại điện to lớn rồi dừng lại nói: "Ta thật sự rất muốn nhìn thấy bọn họ." Khớp xương ngón tay óng ánh của Lão Khô Lô Hoàng nhẹ nhàng phúi phúi bảo y, rồi lão đáp: "Nếu như người muốn đi theo vào chỗ sâu nhất đại lục Tử Vong, ta khuyên người có lẽ sớm điểm bỏ chủ ý này đi. Hơn ngàn năm qua đã có ba vị Quân Vương bởi vậy mà bỏ mạng, bằng tu vi của người mà nói đi vào đó hẳn phải chết không nghi ngờ." Bên cạnh, Tuyết Bạch Tiểu Thú chun chun cái mũi xinh xắn, không phục rầm rì vài tiếng. Thiếu nữ Quân Vương dẫn dắt tam đại chiến hoàng xâm nhập chỗ sâu nhất đại lục Tử Vong, rất rõ ràng cũng là đang mạo hiểm. Tiêu Thần nhú mày, hẳn tự nhiên không dám chất vấn trực tiếp lão Khô Lô Hoàng, mà là uyển chuyển biểu thị sự lo lắng. "Chủ nhân ta cùng tam đại chiến hoàng điều khiển Thâm Ngục Uyên, tạm thời cùng mấy vị Quân Vương như Y Thiên Trung bỏ qua thành kiến, liên thủ đi vào chỗ sâu trong đại lục Tử Vong. Thiết nghĩ có khả năng tự bảo vệ mình." Chỗ sâu nhất Đại lục Tử Vong rốt cuộc có cái gì? Quân Vương liên thủ mà vẫn còn chỉ là có thể tự bảo vệ mình mà thôi, thật sự làm cho lòng người kinh ngạc. Tiêu Thần suy nghĩ thật lâu, cuối cùng từ bỏ quyết định tiến vào chỗ sâu nhất đại lục Tử Vong. Kha Kha mặc dù nắm trong tay Thất Nhạc Viên, về lý luận là nơi tránh gió an toàn, nhưng là dù sao nó còn cách cảnh giới Quân Vương vẫn rất xa. Nếu tùy tiện xâm nhập là một chuyện phi thường nguy hiểm. "Ta có khả năng lưu lại không? Ta muốn bình tĩnh chờ Quân Vương cùng tam đại chiến hoàng trở về." "Đương nhiên có khả năng." Thất Thái Khô Lô Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, lấy phương thức đặc hữu của Hỏa Chung sinh vật để nhếch mép mở khớp xương có tính chất miệng kia. Đây là cách khô lâu mỉm cười. Ngay cả khi Tiêu Thần không có quan hệ cùng Tam Hoàng, chỉ cần có thực lực cảnh giới Chí Nhân, bất kể đi tới chỗ nào, cũng đều được hoan nghênh. Trong mấy ngày kế tiếp, Tiêu Thần đi khắp nơi trong Quân Vương thành, càng là tự mình đến Tam Hoàng cung nhìn một chút, chứng thật những lời lão Khô

Lâu Hoàng nói tất cả đều là thật sự. Tiêu Thần ở lại Quân Vương thành, chờ đợi thiếu nữ Quân Vương trở về. Hắn bắt đầu loại tu luyện quên mình. Cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều ở ngòi đó, lẳng lặng tìm hiểu Thiên Âm chữ "Đốt", còn Thiên Bi Cổ Pháp thì tự động vận chuyển. Đương nhiên, khi đích thực thí nghiệm uy lực của Thiên Âm chữ "Đốt" thì Tiêu Thần lại đi ra khỏi Quân Vương thành. Nếu không mặc dù thành này cũng đủ chắc chắn, nhưng là sóng âm thật sự to lớn, sẽ kinh động rất nhiều người. Hết ngày này qua ngày khác, hết tháng này qua tháng khác, Tiêu Thần khổ tu như thế ròng rã suốt một năm. Nghĩa lý sâu sắc của Thiên Âm chữ "Đốt" đã được hắn nắm giữ đến sáu thành. Trong lúc đó hắn còn lợi dụng vô tận Linh Túy trong Thất Nhạc Viên để thần hóa đến hơn hai trăm trong số ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo chủ yếu quanh thân. Quả thực điều này khiến cho Tuyết Bạch Tiểu Thú thật là đau lòng. Mỗi lần nhìn thấy quanh thân Tiêu Thần như cả một bầu trời đầy những vì sao lóng lánh thì Tiểu quỷ đều không tự chủ được mà lẩm bầm. Nó bầm bầm móng vuốt nho nhỏ của chính mình để tính toán, xem rốt cuộc là cần bao nhiêu miếng thần quả tích tụ lại đó? Mỗi lúc thế này tiểu tử kia đều sẽ không nhịn được mà nuốt xuống vài ngụm nước bọt. Thất Thái lão Khô Lâu Hoàng tự nhiên nhìn thấy tất cả điều này ở trong mắt. Lão đã dùng qua bí pháp dò thám nên biết, Tiêu Thần cùng tam đại chiến hoàng thật là có kết giao sinh tử, bởi vậy đối với hắn thì càng tỏ ra vui vẻ hẳn lên. Thỉnh thoảng vẫn còn xuất hiện để chỉ điểm một phen. Tiêu Thần đi trên đường tu luyện cũng không có bất luận ai làm vi sư. Cho nên đến khi lão Khô Lâu Hoàng không keo kiệt chút nào truyền thừa pháp quyết luyện hồn cho hắn, làm cho sự hiểu biết về Thiên Âm chữ "Đốt" của hắn đạt tới bảy thành thì lập tức khiến cho hắn vô cùng cảm kích đối với lão khô lâu không có huyết nhục này. Thất Thái Khô Lâu Hoàng cũng thật cao hứng. Sở dĩ lão có chút thân thiết hơn đối với Tiêu Thần còn có một nguyên nhân khác. Lão đã sớm nhớ lại kiếp trước của mình cũng cùng đến từ Cửu Châu. Lão chính là cao thủ Đại Tướng quân nổi danh Thượng Cổ ---- Liêm Pha. Sau khi Tiêu Thần biết được thân phận của lão khô lâu, hắn bị kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, vội vàng hành đại lễ chào hỏi. Đối với nhân vật trong truyền thuyết này, hắn phi thường

kính trọng ngưỡng mộ. "Cảnh giới Chí Nhân rất khó đột phá, nó như một cái gì đó khác thường. Chính là năng lực sinh mệnh của thân thể phải đủ sức đạt tới cực hạn của cảnh giới. Bởi vì vượt qua cửa ải này liền thoát ly khỏi phạm trù con người, từ đó sẽ tựa như cánh chim bay mặc sức giữa trời cao. Nó như khe nứt giữa khoảng không tựa một loại lạch trời. Ngoài việc tu luyện cùng tìm hiểu thì nó đòi hỏi phải cần các loại cơ hội cùng may mắn." Lão Khô Lâu Hoàng đã chỉ điểm như thế. Không ít nhân tài nghìn đời đã tu luyện mấy ngàn năm ở một cảnh giới này mà cũng khó lòng tiến thêm, mỗi Nhất Trọng Thiên đều là một cái lạch trời vô phương vượt qua, Tiêu Thần lĩnh hội sâu sắc đối với điều này. Năm thứ hai, Tiêu Thần ngoại trừ thần hóa được thêm hơn mười huyệt đạo bên ngoài ra thì tu vi vẫn không có tăng tiến mấy may. Mà ngay cả tu luyện Thiên Âm chữ "Đốt" cũng gần như dừng lại. Lão Khô Lâu Hoàng lắc đầu mà bảo: "Người cứ tu luyện như thế là đã không có bất cứ ý nghĩa gì nữa." Tiêu Thần im lặng một hồi, rồi sau đó nói: "Ta biết, ta tính toán đi xa đâu đó, xâm nhập vào chỗ sâu trong đại lục Tử Vong để tìm kiếm cơ duyên." "Với tu vi của người mà nói, đi vào chỗ sâu nhất đại lục Tử Vong thì căn bản không có hy vọng sống sót." Lão Khô Lâu Hoàng đưa ra lời khuyên như thế. "Ta không muốn vĩnh viễn bị hãm đến chết ở cảnh giới Chí Nhân." "Nếu như người nguyện ý mạo hiểm, ta cung cấp cho người một cơ hội." Sau khi Tiêu Thần biết được sự thu xếp cụ thể của lão Khô Lâu Hoàng, mặc dù trong lòng có chuẩn bị nhưng vẫn thấy chột lạnh toát sống lưng. Một ngày sau, lão Khô Lâu Hoàng tự mình dẫn đường, đưa Tiêu Thần tới trung tâm Quân Vương thành ---- bên trong cung điện to lớn của thiếu nữ Quân Vương. Ở trong quần thể cung điện liên miên không dứt này, bên trong Diễn Vũ Tràng có một quả núi đá cao hơn ngàn thước. Ngay tại chân núi có một cái hang động lớn bị phong ấn, được gọi là hang Ma Quỷ. Bên trong cũng không biết trấn áp bao nhiêu ma quỷ cùng tà vật. Theo lão khô lâu trong lúc vô tình tiết lộ, Tiêu Thần mơ hồ thăm dò suy đoán rằng thiếu nữ Quân Vương chính là thức tỉnh từ bên trong đó mà ra ngoài. Bao năm nay cho tới bây giờ, tại xứ sở do thiếu nữ Quân Vương thống trị đã có không ít cường giả nổi danh đều đi vào trong Hang Ma Quỷ tiến hành tôi luyện, để tăng cao tu vi của chính

mình, nhưng có nửa số người đều vĩnh viễn biến mất ở bên trong đó.

"Người nhớ kỹ ngàn vạn lần không nên đi vào quá xa, càng đi vào bên trong sẽ gặp phải càng nhiều ma quỷ cùng tà vật. Nghe nói, rất nhiều chủng loại đều là sinh vật hùng mạnh từ chỗ sâu nhất đại lục. Có lẽ hang Ma Quỷ này nổi thông được với xứ sở sâu nhất đại lục cũng không chừng." Lão Khô Lô Hoàng dặn dò như thế. Bên cạnh, Tiểu Thú Kha Kha thì lưu luyến không rời, rất muốn đi vào theo, nhưng lại bị Tiêu Thần cự tuyệt. Hắn muốn tiến hành tôi luyện sinh tử đích thực, nếu như mang tiểu tử kia thì liền mất đi ý nghĩa tương ứng. Cuối cùng, Kha Kha đưa cho Tiêu Thần một cái bao lớn hương thơm ngào ngạt, đựng đầy phè các loại thần quả Linh Túy. Dưới dãy núi đá màu nâu đỏ, đến khi phong ấn được mở ra thì từ trong cửa hang đen thui lập tức truyền ra muôn vàn tiếng quỷ khóc thần sầu, chỉ nghe thấy là đủ làm cho người ta phải dựng ngược tóc gáy. "Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên xâm nhập quá xa!" Đây là lời khuyên cuối cùng của lão Khô Lô Hoàng. Tiêu Thần xách cái bao mà Kha Kha đưa cho hắn, cũng không quay đầu lại cứ thế xông đi vào. Thất Thái Khô Lô Hoàng hai tay khua lên, vô cùng vô tận lực lượng bắt đầu khởi động lại một lần nữa phong ấn cửa hang động lại. Thời gian trôi như nước chảy, trong bất tri bất giác cứ thế chảy xuôi qua. Trong nháy mắt liền đã qua một năm, Kha Kha vô cùng cao hứng. Trong suốt một năm này tiểu tử kia cực kì bứt rứt. Rốt cục đã đến thời gian giao hẹn, nó cùng Thất Thái Khô Lô Hoàng lại một lần nữa đi tới trước cửa hang Ma Quỷ. Đến khi lão khô lâu hao hết thần lực, mở ra được phong ấn thì bên trong có tiếng Ác Linh tru lên thê lương không dứt bên tai, nhưng mà không có thấy bóng dáng Tiêu Thần. "Y nha, như thế nào còn không ra?" Tiểu tử kia lẩm bẩm. "Chờ một chút." Lão Khô Lô Hoàng nói an ủi. Nhưng rồi đợi suốt bấy ngày mà cũng không thấy bóng dáng Tiêu Thần. "Ta muốn đi vào tìm hắn." Tiểu quỷ lộ ra vẻ lo lắng, muốn xâm nhập vào trong hang Ma Quỷ. "Không được!" Lão Khô Lô Hoàng trực tiếp cự tuyệt, nhắc nhở: "Đã hẹn rõ ràng hàng năm mở ra vào lúc này, trong thời gian lâu nhất bốn năm hắn phải trở về. Hắn hẳn là lựa chọn tiếp tục tu luyện ở bên trong đó. Người hấp tấp đi vào không tìm được, nói không chừng còn sẽ bị lạc giữa ngàn vạn hang động chằng chịt trong đó." Thất Thái lão khô

lâu trực tiếp phong ấn cửa hang động lại. Nếu cứ để, thời gian quá dài như thế, lão sợ sẽ rước lấy tà vật vô cùng mạnh mẽ đến gần cửa hang. Nếu mà để chúng lao ra khỏi hang ma thì liền phiền toái lớn. Năm thứ hai, lại lần nữa mở phong ấn hang Ma Quỷ, Tiêu Thần vẫn không có xuất hiện. Bên trong ma vụ cuồn cuộn, quỷ khóc thần gào. Đến ngày thứ bảy lại còn lao ra một con ma quỷ cường đại, đầu nó có một sừng, tóc tím xõa ngang vai, toàn thân phủ đầy lớp lân giáp nhỏ, nó đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân. Thất Thái Khô Lô Hoàng vội vàng phong ấn hang Ma Quỷ, rồi sau đó lấy thần lực trực tiếp phong ấn con ma quỷ này. "Làm thế nào còn không ra?" Tiểu Thú Kha Kha lo lắng vô cùng. "Không vội, còn hai năm nữa." Lão Khô Lô Hoàng an ủi, rồi sau đó bắt đầu thăm vấn ma quỷ bị bắt. Nhưng là thật đáng tiếc, từ trong miệng hắc cũng không nhận được bất cứ tin tức hữu dụng nào. Giờ phút này, Tiêu Thần đang ở vào chỗ sâu trong hang Ma Quỷ. Bên trong giống như một mê cung khổng lồ, bốn phương tám hướng khắp nơi đều là hang động, cũng không biết rốt cuộc đi thông tới đâu. Ngày đó, hắc vừa mới lọt vào trong Hang Ma Quỷ, liền gặp phải một vong linh cường đại. Với tu vi cảnh giới Chí Nhân của hắc mà cũng phải kịch chiến ước chừng mười ngày mười đêm, mới chẳng nề nguy hiểm tiêu diệt được nó. Vậy mà từ đó thành ra chọc đại họa, vong linh này tựa hồ có thân phận không bình thường. Trong suốt một năm sau đó cơ hồ mỗi ngày hắc đều trải qua trong sự bị đuổi giết. Đại quân vong linh vô tận giống như châu chấu đầy trời từ dưới đất sâu vô tận trong hang Ma Quỷ truy đuổi chặn đường đối với hắc, hoàn toàn là một tư thế không chết không ngừng. Trong đó không ngờ có tới có bảy tám vong linh Thiên vương cường đại đạt tới cảnh giới Chí Nhân. Với thần thông khó có thể tưởng tượng, công kích linh hồn cường đại làm cho người ta khó lòng phòng bị, Tiêu Thần mấy lần lâm vào cảnh sắp chết. Vào lúc đến hẹn năm thứ nhất, trong thời gian lão Khô Lô Hoàng mở phong ấn ra thì đúng là Tiêu Thần rơi vào thời khắc nguy nhất. Có đến bảy tên cường đại vong linh đang vây quanh hắc. Mỗi một vong linh đều có tu vi không dưới hắc, làm cho Tiêu Thần căn bản vô phương chạy về hướng lối ra khỏi hang Ma Quỷ. Đây là một cuộc đại chiến thảm thiết, Tiêu Thần thi triển hết tất cả tuyệt học, dùng lực lượng nguồn gốc Bát Tướng Thế Giới

cùng tứ phía Thiên Bi để mở đường mới đánh gục một vong linh cường đại , từ lỗ thủng chạy thoát đi ra ngoài Chính mình cũng chỉ còn lại có một hơi. Ở trong Hang Ma Quỷ này khắp nơi đều là tà vật, bất luận cái nào đều nguy hiểm tới cực điểm. May mắn có một bao lớn Thiên Địa Linh Túy mà Tiểu Thú Kha Kha chuẩn bị cho hắc , khiến cho hắc vào thời khắc mấu chốt nhất liền có thể lập tức khôi phục nguyên khí trở lại. Năm thứ hai, Tiêu Thần cả ngày đều chém giết cùng vô cùng vô tận vong linh, hơn nữa thỉnh thoảng gặp phải sinh vật tà ác chủng loại khác, tình cảnh nguy ngập khó lòng chịu đựng nổi. Cơ hồ mỗi ngày đều phải vật lộn trên tuyến tử vong, quả là xứng đáng với tên tôi luyện sinh tử. Mà trong lúc này, hắc rốt cục biết vì sao nhóm vong linh này cùng hắc không chết không ngừng. Thì ra là lần đầu tiên hắc giết chết vong linh cường đại, thì lại đúng là cấp "Hoàng" của tộc nhóm này. Bởi vì nó đã cùng mặt các tà vật "Hoàng" khác tranh đấu, bị trọng thương làm cho thực lực giảm xuống đến cảnh giới Chí Nhân. Sau khi biết được tin tức kia, Tiêu Thần nghĩ lại mà hơi sợ. Nếu như là một vong linh Hoàng không bị thương nặng, như vậy giờ phút này hắc đã sớm hóa thành Hoàng Thổ . Nhưng mà, dựa theo Thất Thái Khô Lâu Hoàng thăm dò suy đoán, cấp Hoàng giả này thông thường rất ít ra tay, đều là ngồi ở chỗ bí mật nhất quan sát sinh tử, sẽ không chủ động xông ra đả thương người. Có thể đựng tới coi như là số đen của hắc. Sau khi dần dần giết chết được bốn vong linh cường đại, cùng với vô tận Ác Linh tương đối yếu ớt, Tiêu Thần rốt cục thoát khỏi chủng tộc này, tiến vào một vực sâu khác. Suốt hai năm đại truy sát, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc hắc đều phải vật lộn ở trong sinh tử, tiềm năng vô hạn của hắc được phát huy, nếu không thì đã không có khả năng sống sót. So với hai năm trước đây thì Tiêu Thần phát hiện rốt cục hắc đã tấn chức nhập vào cảnh giới Chí Nhân Tứ Trọng Thiên. Đây là thành quả đã trải qua hơn trăm lần nguy nan cơ hồ bỏ mạng, mới gian nan đổi lại được. Điều này làm cho Tiêu Thần không thể không lại lần nữa kêu lên, cảnh giới Chí Nhân, thật sự rất khó đột phá! Tựa hồ, thật sự đã là cảnh giới cực hạn của thể xác sinh mệnh. Hai năm qua hắc còn có một đại thu hoạch khác. Do không ngừng ăn Thiên Địa Linh Túy, lấy điều này để khôi phục tinh nguyên ngày ngày tiêu hao ác liệt mà có gần hơn ba trăm huyết đạo

quanh thân hắn đã được thần hóa . Trong mơ hồ, Tiêu Thần cảm giác được có biến hóa gì đó đang xảy ra ở trên thân thể hắn . Rốt cục, hắn phát hiện bên ngoài thân thể, tựa hồ có bản địa đồ huyền ảo phức tạp nào đó xuất hiện. Điều này làm cho Tiêu Thần phi thường khiếp sợ. Huyết đạo được thần hóa, có thần mạch xuất hiện nối thông đến các thần huyết cũng không khiến cho hắn giật mình. Nhưng hiện tại bên ngoài da trên thân lại từ từ hiện ra thiên đồ không hiểu, khiến cho hắn cảm giác những trận bất an.

"Xích " Ttia sáng tử vong quét đến, suýt nữa xuyên thủng Tiêu Thần. Hang động hắc ám thật sự quá nguy hiểm, uy hiếp tử vong lúc nào cũng tồn tại. Hắn đã gặp phải một con ác ma Tà Nhân cường đại. Đó là loại tà vật hình thể giống như loài người, toàn thân có lân giáp mọc ra, trên mặt chỉ có một con mắt độc nhãn. Nhưng nó có khả năng phát ra tia sáng tử vong, có thể xuyên thủng tất cả vật chất hữu hình. Tiêu Thần âm thầm táp lưởi, hang Ma Quỷ dưới đất này thật sự rất đáng sợ, lại gặp phải một sinh vật hùng mạnh cảnh giới Chí Nhân. Không cần nhiều lời, tại thế giới này tất cả đều phải dùng thực lực nói chuyện, như thế cứ gặp nhau là khẳng định không chết không ngừng. Vậy mà, ác ma Tà Nhân sau khi thu hút hắn, bỗng nhiên hóa thành một chùm tia sáng nhắm phía một con đường hầm bên cạnh mà bỏ trốn mất dạng. Đúng lúc Tiêu Thần đang kinh ngạc nghi hoặc thì xa xa từ các hang động dưới đất truyền đến những trận tiếng kêu ù ù. Có bốn bóng dáng bay nhanh tiếp cận mà đến. Hắn lập tức biến sắc, hắn đã thấy rõ mục tiêu, lại là bốn con ma quỷ một sừng cường đại . Đây là một vương tộc trong hệ ma quỷ, chúng có thân thể hình người, mắt xanh tóc tím, đầu sinh một sừng. Quanh thân đều bao trùm những lớp lân phiến trắng như tuyết, xem ra hung ác đến dọa người. Bốn con ma quỷ một sừng đều đạt tới cảnh giới Chí Nhân, vốn là chúng đuổi giết ma quỷ Tà Nhân , nhưng sau khi phát hiện Tiêu Thần khi lại đồng loạt xông vào hắn. Trong lòng hắn mắng to, tà vật trong Hang Ma Quỷ thật sự xảo quyệt cực độ. Tên ma quỷ Tà Nhân kia lại mang đến cho hắn cái vai là mầm tai họa. Một trận ác chiến là không cách nào tránh khỏi. Bốn con ác ma một sừng cường đại này đuổi giết Tiêu Thần suốt ba tháng, cuối cùng mới bị hắn giết chết hai con, bất kể sống chết chạy thoát. Cơ hồ mỗi ngày đều ở trải qua thử thách sinh tử, bắt buộc tiềm

năng của hắn không ngừng phóng ra. Tiêu Thần cảm giác được tu vi của bản thân lại chậm rãi tinh tiến, mặc dù phải trả giá phi thường lớn, nhưng tất cả đều rất giá trị. "Thần Tộc nhỏ bé, dám xông vào Hỏa Diễm Hoàng Lĩnh Vực của ta, ban tử vong cho người!" Sau khi tiến vào một vực sâu dưới đất, Tiêu Thần đã sớm cảm giác được những trận nóng rực. Nhưng vào lúc này một tiếng quát "Hống! Hống!" đột nhiên vang lên, khắp vực sâu đều bị ngọn lửa tràn ngập. Tiêu Thần toát mồ hôi lạnh, hoàn toàn thật không ngờ gặp phải một Hoàng giả. Ngọn lửa Địa Ngục âm u vô tận, ánh lửa xanh lè ngút trời, nhiệt độ cao đáng sợ thật dọa người. Một hỏa diễm sinh vật hình người bắt đầu khởi động những trận lửa xanh ngập trời chặn hắn lại. "Leng keng. . ." Tiếng Chiến Kiếm khẽ va vào nhau vang lên, lập tức khiến cho Tiêu Thần cả kinh. Những thiên đồ thần bí hiện lên bên ngoài thân hắn không ngờ đang run động. Lúc đầu, hắn tưởng những thanh Chiến Kiếm bị phong bế trong thần huyết đang vang lên, nhưng sau đó phát hiện cũng không phải như thế. Đồ án thần bí trên thân thể như ẩn như hiện, hào quang nở rộ. Không ngờ là nó đang phối hợp hòa âm cùng hai thanh Chiến Kiếm trong vực sâu hỏa diễm. Đó là hai thanh Chiến Kiếm có phong cách cổ xưa ở dưới vực sâu do Hỏa Diễm Hoàng thống trị. Bọn chúng mặc dù cũng không tỏa ra hào quang, nhưng lại vẫn cực kì bắt mắt. Chúng được cắm ở trong vách đá đang nhẹ nhàng rung rinh, phát ra những trận âm thanh leng keng. Tiêu Thần khiếp sợ vô cùng, trong hang Ma Quỷ này làm như thế nào lại có hai thanh Chiến Kiếm đây? Vốn tưởng rằng bốn mươi chín thanh Chiến Kiếm phân bố tại Cửu Châu cùng tứ phương thế giới, không nghĩ chúng cũng tồn tại trong thế giới Tử Vong. Cái hang Ma Quỷ này rốt cuộc là địa phương nào, chẳng lẽ đúng như Thất Thái Khô Lô Hoàng nói, là nó thông nhau với chỗ sâu nhất đại lục Tử Vong sao? Lại liên tưởng đến thiếu nữ Quân Vương chính là thức tỉnh đi ra từ trong Hang Ma Quỷ này, Tiêu Thần lập tức cảm giác da đầu có chút ngứa ngáy. Nơi này thật sự quá mức thần bí và đáng sợ khó lường.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 432 : Tu thành trở về.

Trên làn da của Tiêu Thần nở rộ hào quang, lớp hoa văn thần bí hiện lên. Nó hóa thành thực chất, bám vào bên ngoài thân hắc như là một tấm giáp trụ. "Leng keng. . ." Hai thanh Chiến Kiếm phong cách cổ xưa cắm ở trên vách nhám thạch của vực sâu đang không ngừng rung động, chúng khê kêu lạnh canh tựa hồ đang có mối kết nối nào đó cùng Tiêu Thần. Hỏa Diễm Hoàng như con Phượng Hoàng rực lửa, hào quang chói mắt, thần lực ngút trời. Hắc bắt đầu khởi động những ngọn lửa vô tận quét về hướng Tiêu Thần. "Dám nhòm ngó đến Chiến Kiếm của bốn hoàng, tội tăng thêm một bậc. Ta sẽ rút hồn phách của ngươi, luyện hóa một vạn năm trong Hỏa Ngục!" Nếu như thật sự đối đầu với Hoàng giả cảnh giới Triệt Địa, Tiêu Thần hắc phải chết không sai. Nhưng là vào giờ khắc này hắc phát hiện chẳng qua Hỏa Diễm Hoàng này mới chỉ là cảnh giới Chí Nhân mà thôi, còn không đáng sợ như vậy. Tiêu Thần dựa vào Bát Tướng Cực Tốc tránh khỏi một kích tuyệt sát. Chỗ hắc đứng vừa rồi ---- một vách đá thật lớn trong nháy mắt đã hóa thành nhám thạch nóng chảy. Nó hóa thành chất lỏng nóng bỏng, nhưng ngay sau đó lại bị khí hoá rồi hoàn toàn biến mất không thấy tăm tích đâu nữa. Trong ngọn lửa ngập trời kia, thân thể của Hỏa Diễm Hoàng đang phóng đại rất nhanh chóng. Đến cuối cùng thì giống như một tòa núi cao, mắt hắc nhìn xuống Tiêu Thần mà quát: "Địa Ngục Luân Hồi Hỏa!" Ánh lửa chôn vùi tứ phương, khắp vực sâu đều trở thành biển lửa mà cuộn cuộn về hướng Tiêu Thần. Loại ngọn lửa đáng sợ thế này, khiến cho Tiêu Thần cũng không khỏi phải hoàn toàn dốc hết tinh thần ứng phó, nếu không chỉ hơi có vô ý sẽ gặp họa hình thần câu diệt. Xích Tề luồng lửa phụt hiện lên. Chôn vùi tất cả vật chất hữu hình. Căn bản vô phương chống cự. Cuối cùng. Tiêu Thần lấy Thủy Tướng thế giới trong Bát Tướng Thế Giới để chống lại. Dòng nước biển màu xanh vô tận phun trào ra, khó khăn

lắm nó mới ngăn chặn được ngọn lửa ngập trời có thể chôn vùi không gian kia. Mặc dù chống lại được Hỏa Diễm Hoàng. Nhưng mà Tiêu Thần bất đắc dĩ phát hiện, căn bản hắc vô phương hủy diệt đối phương. Hiện tại chỉ có thể gượng gạo tự bảo vệ mình mà thôi. Ngọn lửa màu xanh lam kia vĩnh viễn không dập tắt, sinh sôi không ngừng. Phảng phất cho dù thế giới bị hủy diệt thì nó cũng vẫn hùng hực thiêu đốt như thường. "Ta là Bất Tử Chi Thân. Một kẻ Thần Tộc Chí Nhân nho nhỏ mà cũng muốn tranh giành cùng ta. Không biết tự lượng sức mình. Huỳnh Hỏa Chi Quang thế này, để xem nó luyện hóa người như thế nào!" Hỏa Diễm Hoàng hoàn toàn vây khốn Tiêu Thần. Ngọn lửa xanh lét ngập trời đang hùng hực thiêu đốt. Chúng từ từ công kích về hướng trung tâm, nơi Tiêu Thần bị nhốt ở bên trong đang lấy thần lực đối kháng. Toàn thân hắc tỏa ra hào quang lóng lánh. Gần ba trăm khóa huyết đạo đã được thần hóa giống như những ngôi sao lóng lánh, chúng kết thành một tầng thần lực ở bên ngoài cơ thể hắc như thể đúc thành vỏ kén. Trong mấy ngày kế tiếp, ngọn lửa ma quái ngập trời của Hỏa Diễm Hoàng đã bao vây Tiêu Thần vào chính giữa nó, rồi bắt đầu lấy ngọn lửa địa ngục vô cùng vô tận để luyện hóa hắc. Đây là một loại tôi luyện địa ngục, Tiêu Thần phải đốt hết thần linh thành tro bụi trong ngọn lửa ma đó, không ngừng tung ra hết tiềm năng, dốc toàn lực chống cự. Đồng thời, thần thức cường đại của hắc không ngừng liếc nhìn trong khắp vực sâu. Hắc đang tìm kiếm bản thể của Hỏa Diễm Hoàng. Còn thân hình cao to như quả núi trong không trung kia, căn bản không phải chân thân của hắc, nếu không thì không có khả năng giết chết được đối phương. Giằng co ròng rã suốt mấy ngày, Tiêu Thần mới diệt trừ được ba nghìn hai trăm bảy mươi lăm con rồi hóa thân trong lớp nham thạch nóng chảy dưới mặt đất, tìm ra chân thân của Hỏa Diễm Hoàng. Thành bại là ở chỗ một đòn này, quanh thân hắc đột nhiên bắt đầu khởi động thần lực vô tận. Cái vỏ kén thật lớn kia hoàn toàn vỡ vụn, Tiêu Thần hóa thành một đạo thần quang phóng về hướng hai thanh Chiến Kiếm cắm ở trên vách nham thạch. Lớp hoa văn huyền ảo hiện lên quanh thân, càng là lóng lánh chói mắt, từng đạo hào quang như một làn sóng nước gợn chảy về phía Chiến Kiếm. "Leng keng " Chiến Kiếm làm vỡ nát vách đá thật lớn. Nó lao ra từ trong vực sâu mà bay về hướng Tiêu

Thần. "Dám đoạt Chiến Kiếm của ta, tiểu tử ngươi nhất định phải chết!" Âm thanh to lớn của Hỏa Diễm Hoàng ừ ừ rung động, nó chấn động làm khắp vực sâu đều phải lay động. Ở trong ngọn lửa vô tận, hai thanh Chiến Kiếm bắn ra hai đạo hào quang chói mắt mà chém về hướng Tiêu Thần. Khí thể kiếm quang dao động đủ để cho cả vực sâu gần như sụp đổ, những tảng đá vô tận đua nhau lăn xuống, ngàn vạn luồng nham thạch nóng chảy phun ngược lên từ dưới mặt đất. Hỏa Diễm Hoàng không ngờ có thể phát huy ra được một phần uy lực của chiến kiếm. Lực lượng thịnh nộ điên cuồng có tính hủy diệt quả thực không thể ngăn cản, tựa hồ có khả năng phá hủy tất cả thế gian này. Nhưng mà, Tiêu Thần cũng không hành động giống như đối thủ tưởng tượng vậy. Hắn không nhắm về phía hai thanh Chiến Kiếm phong cách cổ xưa đang phát ra lực lượng động trời, mà là lựa chọn phi thẳng xuống, xâm nhập vào trong nham thạch nóng chảy. Hỏa Diễm Hoàng bố trí bẫy rập, bình tĩnh chờ Tiêu Thần đi thu Chiến Kiếm, mà Tiêu Thần lại giương đông kích tây, cuối cùng không hề tiếp xúc Chiến Kiếm, mà là nhắm thẳng hướng bản thể của hắn. "Đáng chết!" Hỏa Diễm Hoàng lập tức đã biết ý đồ của đối phương. Ở chỗ sâu trong nham thạch nóng chảy dưới vực sâu, bản thể của hắn giống như một đạo cầu vòng thần kì đang di động. Hắn là một Hoàng giả cẩn thận, ngay cả khi đấu với cùng đối thủ có thực lực xấp xỉ thì hắn cũng không muốn bị bại lộ ra bản thể. Nhưng mà, Tiêu Thần đã nhớ kĩ khí tức của hắn, nên lấy Bát Tướng Cực Tốc nhanh chóng đuổi kịp. Nham thạch nóng chảy cuồn cuộn ào ào như nước, giống như con sông lớn mênh mông đang lao nhanh. Hai đại cao thủ tựa hồ căn bản không cảm nhận được cái nóng bỏng của tâm trái đất, đang phi hành cực nhanh. Xèo xèo Hai thanh Chiến Kiếm cũng không xâm nhập vào trong nham thạch nóng chảy ở tâm trái đất, chỉ hướng về Tiêu Thần mà chém kiếm khí đến. Những đạo kiếm khí như trời long đất lở khiến cho ngay cả Tiêu Thần đều cảm giác những trận sợ hãi. Hắn cũng không ngăn cản, chỉ là lựa chọn né tránh để truy đuổi tiếp bản thể của Hỏa Diễm Hoàng. Đây là một trận đấu kỳ dị, Hỏa Diễm Hoàng ẩn núp ở chỗ sâu trong nham thạch nóng chảy, còn Tiêu Thần không ngừng tìm tòi đuổi giết. Nhưng chính hắn lại bị hai thanh Chiến Kiếm uy năng ngập trời không ngừng chém theo. Đây là một

cuộc chiến giằng co. Đến ngày thứ tám Tiêu Thần mới chính thức tìm được bản thể của Hỏa Diễm Hoàng. Hắn liền trực tiếp trưng dụng Tứ Đại Tán Thủ cùng Bản Nguyên lực lượng của Bát Tướng thần thông . Đại chiến không chết không ngừng liên bùng phát dữ dội, khiến cho cả vùng vực sâu này gần như bị hủy diệt, nham thạch nóng chảy vọt lên cao mấy ngàn trượng. Hào quang của hai thanh Chiến Kiếm đã sớm mờ. Hỏa Diễm Hoàng sau khi khống chế bọn chúng phát ra một đòn cuối cùng, hắn rốt cục tức tối phát hiện, Chiến Kiếm đã bị đoạt đi . Xèo xèo Kiếm khí ngút trời, hào quang ngàn trượng. Nó ẩn chứa lực lượng không gì sánh bằng, tức thì quét ngang Hỏa Diễm Hoàng. "Người. . . làm thế nào mà cũng có thể thúc dục được Chiến Kiếm?" Hỏa Diễm Hoàng lộ ra vẻ khiếp sợ. Lúc trước hắn cho là Tiêu Thần chỉ lấy thần lực cường đại để thu lấy Chiến Kiếm, căn bản không ngờ tới là giữa đôi bên có sự cộng hưởng. Tiêu Thần rất kích động. Hắn vạn lần không ngờ sau khi trên da hiện ra hoa văn thần bí thì lại thành lập cùng Chiến Kiếm một loại liên lạc tinh xảo, có thể đơn giản tác động lên hai thanh cổ kiếm . Kiếm quang ngàn trượng xuất ra, ngay cả là Hỏa Diễm Hoàng cũng khó lòng ngăn cản. Những ngọn lửa xanh lè vô tận lập tức bị áp chế . Kiếm khí ngút trời, tung hoành kích động. Hỏa Diễm Hoàng mặc dù vô cùng cường đại, hắn ra sức phản kích, nhưng rốt cục vẫn rơi vào hạ phong. Xích Đột nhiên, thanh Chiến Kiếm thứ ba xuất hiện. Nó hóa thành một đạo cầu vồng đâm thẳng tắp vào bản thể của Hỏa Diễm Hoàng, trực tiếp xé rách ra. "Không có khả năng. . . làm thế nào mà lại có thanh Chiến Kiếm thứ ba?" Hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng khiếp sợ , miệng lắp bắp: "Ta hao hết tâm lực, mới rút được Hỏa Diễm Chi Lực vào bên trong Chiến Kiếm. Có điều là chỉ có thể điều khiển chúng trong vòng thời gian ngắn ngủi, người. . ." Kể tiếp thì hắn đã không có cơ hội mở miệng nói chuyện. Tiêu Thần quả thật không muốn để sống tên địch thủ đáng sợ, ba thanh Chiến Kiếm tỏa ra hào quang vạn trượng, đồng thời tung hoành. Trong phút chốc xé nát tàn thể của Hỏa Diễm Hoàng, làm cho hắn chịu hình thần câu diệt. Đến sau khi tất cả trở lại yên tĩnh, hoa văn trên người Tiêu Thần dần dần biến mất, mà ba thanh Chiến Kiếm cũng như là bị mất đi sức sống, chúng từ từ mờ đi. Tiêu Thần vuốt ve ba thanh Chiến Kiếm này, lộ ra

một vẻ kích động. Chiến Kiếm không người có thể huy động lại có uy lực cường đại như vậy, hắc tin tưởng đây mới vèn vèn là một góc của quả núi băng. Sau đó nửa tháng , Tiêu Thần bắt đầu rồi một cuộc đại lần trốn mới. Vô tận hỏa diễm ma vật bao vây truy đuổi chặn đường hắc, triển khai cuộc đại truy sát không chết không ngừng. Khắp nơi trong Hang Ma Quỷ đều là hỏa diễm cháy bập bùng, khắp nơi đều là ma vật cường đại, so sánh cát trong sa mạc thì còn phải hơn rất nhiều, so sánh cỏ dại trên thảo nguyên còn phải dày đặc hơn, vô tận Hỏa Diễm cường giả từ bốn phương tám hướng lao đến chặn giết hắc. "Con mẹ nó, ta thực là có huyết tám đời xui xẻo !" Tiêu Thần âm thầm mắng, Hỏa Diễm Hoàng mà hắc đã giết lại thật sự là một kẻ "Hoàng giả". Chỉ có điều là hai năm trước hắc tiến hành một hồi đại chiến sinh tử cùng Vong Linh Hoàng, đã bị thương nặng cho đến nay còn chưa kịp phục hồi như cũ. Trận đại truy sát này giằng co ròng rã suốt lâu hơn nửa năm. Hỏa Diễm sinh vật căn bản là kéo đến vô cùng vô tận, hết đợt này đến đợt khác. Dưới sự chỉ huy của vài tên Hỏa Diễm sinh vật hình người đạt cảnh giới Thiên vương, mấy lần suýt nữa đã đốt Tiêu Thần thành tro bụi. Quần áo, râu tóc hắc bị đốt hoàn toàn sạch sẽ, ngay cả là võ thể tuyệt thế cũng suýt nữa bị nướng chín. Tốn thời gian lâu hơn nửa năm, Tiêu Thần liên tục gặp chuyện khủng khiếp. Cho đến sau khi trong đám ngàn vạn Hỏa Diễm sinh vật hắc lần lượt giết chết ba tên Thiên vương , thì hắc mới hoàn toàn thoát khỏi một đám lớn đại quân đuổi giết này. Mặc dù chặt vật không chịu nổi, cử tử nhất sanh. Nhưng mà chiếm được hai thanh Chiến Kiếm, tất cả đều rất đáng giá! Cả ngày loanh quanh trong các cuộc chiến vào sinh ra tử, đến võ thể tuyệt thế đều suýt nữa sụp đổ, tiềm năng của Tiêu Thần do bị đè nén mà phóng thích ra, tu vi tấn chức đến cảnh giới Chí Nhân Ngũ Trọng Thiên. Thực lực tăng lên, hoàn toàn đây là mang mạng sống ra mà đánh đổi, mà lại còn không phải vấn đề một cái mạng. Hơn trăm lần hắc suýt chết mới đổi lại được tu vi tăng Nhất Trọng Thiên này. Thành quả này thật sự làm cho người ta sinh ra kinh hãi. Hắc không biết chính mình còn có thể kiên trì bao lâu, không có khả năng mỗi lần đều có thể vật lộn trở về từ ranh giới tử vong . Nếu có một lần sai lầm, như vậy chính là vạn kiếp bất phục, hoàn toàn ngã xuống ở chỗ này. Còn cách thời gian giao hẹn đã

không đủ một năm rưỡi, Tiêu Thần tính toán để lợi dụng thật tốt thời gian còn lại, bắt đầu mới một vòng vật lộn độ sức tu luyện mới. Thế nhưng lần này số phận hẳn thật sự tồi tệ đến cực độ, không ngờ lại lọt vào Độc Giác Ác Ma vương tộc trong vực sâu. Ngàn vạn ác ma cùng rút gào, hơn mười con Thiên Vương Ác Ma cùng nhau gầm rống. Khắp hang Ma Quỷ đều rung động, càng có rất nhiều chủng loại Ma vương cường đại khác vọt tới, Tiêu Thần hoàn toàn bị chìm ngập trong đại dương Ác Linh cùng đám ma vật khác. "Tiêu Thần làm thế nào còn không đi ra vậy?" Kha Kha cơ hồ mỗi ngày đều phải "quấy rầy" lão khô lâu, cầu xin lão đi mở phong ấn cửa ra. Đối với âm thanh non nớt của tiểu tử kia, Thất Thái Khô Lâu Hoàng thật sự không sinh ra sự phiền chán, mỗi ngày đều kiên nhẫn an ủi nó. Tiểu tử kia cảm thấy buồn tẻ cùng đơn điệu gấp bội. Lúc mới đến thành Quân Vương thì còn tốt, nhưng mà ở chỗ này đã gần bốn năm, đối với Tiểu Thú mà nói thật sự rất bị đè nén. Vốn uế oải lưỡi biếng, nhưng do nó chán đến chết nên đã nhốt hết toàn bộ "Cỏ dại" trong Thất Nhạc Viên, khiến cho thần viên trở nên gọn gàng ngăn nắp, làm cho tất cả thần thụ đều xanh um tươi tốt. Biểu hiện chăm chỉ như thế phát sinh ở trên người Tiểu quỷ này, có thể nói đã là kỳ tích. Bốn năm qua Kha Kha đã trút hết "Cỏ dại" trong Thất Nhạc Viên vào mỗi một góc nhỏ của cung điện Quân Vương. Ở trọng địa xứ sở với không khí trầm lặng này, không ngờ lại có tiên thảo chói lọi đang sinh trưởng, nên không thể không nói có vẻ rất thần kì. Cuối cùng tiểu tử kia hãy còn trồng tiên thảo tại Diễn Vũ Tràng, để hợp lại thành ra hai chữ to: Thanh Thanh xiêu xiêu vẹo vẹo, rồi sau đó nó mới vừa lòng thu tay lại. Thời gian mỗi một ngày trôi qua, bốn năm ước hẹn rốt cục đã đến. Kha Kha vô cùng cao hứng đi theo lão Khô Lâu Hoàng tới trước hang Ma Quỷ. Do đã thất vọng bốn năm, tiểu tử kia vô cùng bức thiết hy vọng được nhìn thấy Tiêu Thần, để rồi vội vàng rời khỏi chỗ này. Đến khi phong ấn cửa mở ra, ma khí ngập trời lập tức bắt đầu ủa ra. "Ma vật lớn mật dám hung hăng xông ra hang Ma Quỷ, muốn chết!" Lão Khô Lâu Hoàng hét lớn. "Lão gia tử không nên lầm, ta là Tiêu Thần, đại gia hỏa phía sau mới là Ma Quỷ Hoàng, mau mau ngăn cản bọn chúng!" Một tên ma quỷ cao lớn, trên đầu mọc ra một sừng, mắt xanh tóc tím, khắp người đều phủ những tấm lân phiến trắng

như tuyết, ma diễm ngập trời, sát khí ngưng tụ thành hắc vụ đã thực chất hóa. Đây tuyệt đối là đã giết chết mấy chục vạn đến trên trăm vạn Ác Linh mới có được thanh thể đáng sợ như vậy. "Phanh! " Toàn thân ma quỷ nứt toác ra, một người nam nhân toàn thân thoáng hiện hào quang lấp lánh giống như con bướm phá kén, từ trong lớp vỏ thân xác ma quỷ vọt ra, đúng là Tiêu Thần. "Tiểu tử ngươi thật là có thể gây họa!" Thất Thái lão Khô Lôu Hoàng luống cuống tay chân, rồi cực nhanh phong ấn hang Ma Quỷ. Dựa vào trận pháp nơi này do thiếu nữ Quân Vương tự mình bố trí, lão chỉ cần thúc dục Hoàng cấp thần lực liền có khả năng làm được. Trong Hang Ma Quỷ lại có hai con ác ma Hoàng giả đã đạt tới cảnh giới Triệt Địa đang ra sức công kích vào phong ấn. Trải qua suốt hơn canh giờ cố gắng, lão Khô Lôu Hoàng mới hữu kinh vô hiểm thuận lợi phong ấn hang Ma Quỷ. Hơn một năm cuối cùng này, đối với Tiêu Thần mà nói quả thực như là cơn ác mộng. Không có thời gian nghỉ ngơi chỉ chốc lát, thời thời khắc khắc đều phải tiến hành đại chiến sinh tử. Hắn đã chém chết vô số Ác Linh cùng ma quỷ, mỗi ngày đều ở lấy máu huyết ma quỷ để tắm rửa. Đây là nguyên nhân sinh ra sát khí đã thực chất hóa khắp người. Cũng không biết đã giết chết bao nhiêu Ác Linh, chém giết bao nhiêu ma quỷ, hắn đã sớm không nhớ rõ, nhưng phỏng đoán thận trọng thì cũng phải lấy vạn là đơn vị. Mà nửa năm trước hắn giết chết một ma quỷ non lại càng có lai lịch lớn, không ngờ đúng là một đứa con của Ma Quỷ Hoàng. Từ ngày hôm đó trở đi, hắn bắt đầu một cuộc đại trốn tránh đầy thảm kịch trên đời. Nếu như không có Bát Tướng Cực Tốc mà nói, chỉ sợ hắn đã sớm chết hơn một ngàn lần. Trong đại quân Ác Linh xung phong liều chết, tung hoành giữa ngàn vạn lần ma quỷ, vong linh, khô lâu, Hỏa Diễm sinh vật, ma quỷ. . . có đủ mọi thứ của các loại chủng tộc tà ác. Đương nhiên đáng sợ nhất chính là bị hai bộ xương cốt ma quỷ Hoàng giả đuổi giết, quả thực là trời cao không đường độn thổ không cửa. Đồng hóa làm ma quỷ, hóa thân thành vong linh. . . Các loại biện pháp đều phải đem ra dùng hết. Ngay cả là hiện tại đã an toàn rồi mà Tiêu Thần cũng không nguyện hồi tưởng lại đoạn quá khứ bi thảm kia. Nếu như lại trốn ra muộn thêm vài ngày, mặc dù không bị hai tên ma quỷ cường đại cấp Hoàng giả giết chết, thì chính hắn cũng sắp sụp đổ vì phát điên mất rồi.

Mặc dù bầu trời thế giới Tử Vong luôn luôn xám xịt, nhưng mà giờ phút này Tiêu Thần vẫn thật sự có cảm giác sáng ngời trước mắt. Trước mặt Kha Kha cùng lão khô lâu đang trợn mắt há hốc mồm, hắn trực tiếp áp sát gương mặt xuống đất mà hôn thật say mê, rồi giống như đứa trẻ con lại nhảy dựng lên hô to: "Mẹ kiếp, Tiêu mỗ đây rốt cục đã thoát ra!" Rồi sau đó, hắn vui mừng ôm lấy Tiểu Thú vuốt vuốt, lại chạy đến nhiệt tình ôm cùng lão Khô Lâu Hoàng một cái. Khiến cho một già một trẻ kinh hãi lập tức lui ra xa ngoài trăm trượng. "Đừng sợ, là ta đang kích động! Bốn năm vừa rồi quả thực sống không bằng chết, thiếu chút nữa ép ta đến phát điên. . ." Mỗi ngày đều bị bao phủ trong bóng ma tử vong, thần kinh căng thẳng thời thời khắc khắc đều có thể đột nhiên rã rời, đây là một đoạn hành hạ dưới địa ngục. Tôi luyện sinh tử rốt cục kết thúc! Thực lực của Tiêu Thần đã đạt tới cảnh giới Chí Nhân Thất Trọng Thiên, mà Thiên Âm chữ "Đốt" đã có xu thế đạt tới hoàn mỹ, hoàn toàn thấu hiểu. Trả giá là thật lớn, thu hoạch cũng là đáng xem. "Nghỉ ngơi một đoạn thời gian, rồi lại tiến vào hang Ma Quỷ tiến hành tôi luyện sinh tử nữa chứ?" Thất Thái Khô Lâu Hoàng cười cười như có như không, lão ngoác miệng hếch cằm mà hỏi. Nghe thấy nói thế, Tiêu Thần lập tức biến sắc. Bóng ma tử vong, huyết dịch ma quỷ lạnh như băng, vong linh Thiên vương hung ác . . . Tất cả những thứ đó phảng phất như hiện ra trước mắt, hắn lắc đầu đáp: "Ta tình nguyện đi vào chỗ sâu trong đại lục, cũng không muốn lại tiến vào hang Ma Quỷ ." Ba ngày sau, Tiêu Thần từ biệt lão Khô Lâu Hoàng. Hắn muốn lập tức trở lại Cửu Châu tràn ngập sức sống hùng hực, để thả lỏng thể xác và tinh thần vừa mới trải qua cơn ác mộng. "Lần sau ta cùng với người đồng thời quay về Cửu Châu nhìn một chút, thật sự là nhớ mong!" Lão Khô Lâu Hoàng tựa hồ có chút thất thần. Đối với lão khô lâu này, Tiêu Thần rất cảm kích. Bởi vậy cũng không giấu diếm bí mật hắn có thể phản hồi Cửu Châu . Mười ngày sau, Tiêu Thần đi ra từ chỗ sâu đại lục Tử Vong, cùng Kha Kha cùng đi đến bên cạnh Cốt Tinh. Cùng lúc đó, ở phân nhánh Tử Thành Cửu Châu hiện lên bóng dáng của hắn. "Đa Bảo Thiên Vương Ngô Minh vừa ra, ai cùng tranh giành?" "Ngũ Hành Thiên vương, uy chấn thiên hạ, đánh đâu thắng đó, khó gặp gỡ đối thủ chống lại được!" "Thiên ngoại Phi Tiên, Diệp Tinh tiên tử có

thể làm rung động chín tầng trời!" "Thiên Nhân tộc vừa ra, trăm tộc phải lui!" "Dạ Xoa Thiên Hậu, gầm vang non sông. Tuyết Vũ không ra, ai cùng tranh giành?" "Chú Giới thần sư xuất hiện, truyền lệnh Cửu Châu!" "Hồn Giới. . ." Vền vền chỉ trong thời gian nửa ngày, Tiêu Thần liền nghe được đủ loại đồn đại trên đây.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 433 : Cuồng nhân gặp phải mãnh nhân.

Tiêu Thần ở trong Hang Ma Quỷ giết chết Ác Linh khó có thể đếm hết, phỏng đoán ít nhất cũng phải tính bằng vạn. Quanh thân hắn bao phủ một tầng sát khí đen đã gần như thực chất hóa. Người với mắt bình thường khó có thể thấy rõ, nhưng mà chỉ cần là tu giả nhất định có thể phát giác. Điều này lập tức gây khó khăn cho hắn. Căn bản hắn vô phương tiến vào thành trấn , nếu không chả mấy chốc sẽ bị người khác chú ý tới. "Ta đói. . ." Kha Kha trông đáng thương như vậy, nó chớp chớp một đôi vô tội to cỡ cò mà nhìn Tiêu Thần, hận không thể lập tức bay vào trong thành, tìm một hàng quán để ăn một bữa cơm đầy bụng. Thế nhưng, Tiêu Thần làm sao có thể yên tâm để cho tiểu tử kia đi lại một mình, hắn kiên quyết giữ nó ở bên người. "Nhịn vài ngày nữa, chờ ta luyện hóa sạch sẽ sát khí trên người đã." Vậy mà, việc này lại chính là kéo suốt ba tháng. Tháng ba mùa xuân, chim lượn cỏ mọc, liễu mềm rung rinh, gió mát lướt qua, hương vị của đất hòa trộn với mùi cỏ thơm ngát làm cho người ta cảm giác thế giới này quả thực là sinh động cùng hài hòa như thế. Giờ phút này, Tiêu Thần cùng Kha Kha đều cùng hai mắt sáng bừng, không cần lo nghĩ gì nữa. Bọn họ đang mãi tìm kiếm những món ngon cho vào bụng. Bỏ qua vườn thông xanh tươi kia, lướt qua vài thiếu nữ thanh xuân trang điểm đẹp đẽ , cứ thế nhìn ngược mắt nhìn chăm chăm mấy con tiên hạc đang múa lượn vòng quanh trên bầu trời.

"Đêm tối cho ta ánh mắt tối đen, ta lại dùng nó để tìm kiếm hạc nướng . . ."

Tuyết Bạch Tiểu Thú lẩm nhẩm, kìm lòng không được mà nhỏ nước bọt.

"Phải thận trọng. . ." Tiêu Thần tuy rằng quở trách Kha Kha như vậy, nhưng hai mắt của hắn cũng tỏa ra những sắc xanh lè như lang sói. Bị kẹt ở trong hang Ma Quỷ của thế giới Tử Vong tới bốn năm, cả ngày đều phải đối chiến với vong linh âm trầm khủng bố, khắp người bị nhuộm đậm huyết dịch ma quỷ lạnh như băng. Hiện tại thấy cái gì thì hắn đều có cảm giác đó là cao lương mỹ vị. "Người là ai? !" Trong vườn cây. Vài thiếu nữ thanh xuân trang điểm đẹp đẽ chất vấn Tiêu Thần. Mấy tên nam nhân đang ngâm thơ vẽ tranh ở trên bãi cỏ cách đó không xa cũng bị kinh động liền đi tới. Rất hiển nhiên đây là một đám tài tử giai nhân. Thấy Tiêu Thần như một kẻ xa lạ râu ria xồm xoàm xông vào nơi đây liền lập tức vô cùng cảnh giác. "Bánh mút táo, bơ trà, bát trân điểm tâm, bánh thạch anh . . ." Tuyết Bạch Tiểu Thú nhìn chăm chú những món trà bánh này trên cỏ mà gần như hóa đá. Một đôi mắt to cổ cổ tràn ngập linh khí hoàn toàn nhìn đăm đăm. Rồi sau đó giống như đứa bé đáng thương mà thì thào: "Của ta. . . Đều là của ta. . ."

Tiểu tử kia bị nhốt mười ba năm tại thế giới Tử Vong. Rốt cục được trở lại thế giới thực tế. Con sâu tham lam trong bụng đã sớm hoàn toàn hồi phục. Hiện tại đúng là đâu có thấy một cái lông ngỗng đều sẽ ảo tưởng thành món ngỗng nướng thơm ngào ngạt. Càng không nói tới hiện chính mắt đang thấy mấy món điểm tâm tinh xảo. Tiểu quý thật sự bị thói thèm ăn làm hư. Một đám tài tử giai nhân ỷ vào bên mình người đông thế mạnh, nhất loạt đứng vây quanh. Đối mặt với Tiêu Thần có vẻ lỗ mãng thì tự nhiên sắc mặt không tốt. "Phanh! " Tiêu Thần trực tiếp lấy một cây đại bồng giải quyết vấn đề, một người tài tử bị nện bể đầu chảy máu, kêu thảm yếu ớt rồi ngã nhào trên mặt đất. Một người thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp lại cứ thế mắt trợn trắng rồi hôn mê bất tỉnh. "Dã man!" "Mãng phu!" . . . Một đám tài tử giai nhân lập tức giải tán, tức thì chạy trốn không thấy bóng dáng đâu nữa. Một người một thú nghênh ngang đi tới phía trước, bắt đầu thưởng thức điểm tâm. Rồi xa thế gian loài người mười ba năm, hiện tại bất cứ đồ ăn gì đối với bọn hắn mà nói đều là cực phẩm mỹ vị. Đến khi tên tài tử bị đập chảy máu đầu tãi cùng mỹ nữ bị hù dọa ngất xỉu tỉnh lại thì vừa lúc thấy Tiêu Thần cùng

Kha Kha đang nhả nạo nướng hai con tiên hạc trên đồng lửa.. "Đồ tể dã man, các người lại nhả tâm nướng A Anh bọn họ. . ." Thiếu nữ thét chói tai. Tài tử thấy cây đàn cổ trong đồng lửa thì, càng là gào thán: "Cây vĩ cầm gia truyền nhà ta cháy kìa. . ." Hai người trực tiếp mắt trợn trắng, lại hôn mê bất tỉnh tiếp. Đến khi Tiêu Thần cùng Kha Kha cảm thấy đã ăn mỹ mãn, sau nghỉ ngơi một lúc lâu trên cỏ thơm mới cùng nhau lười biếng đứng dậy. "Không thể ăn không các thứ của người ta, để lại cho bọn hắc hai quả tiên quả đi." Tiêu Thần vận động cho giãn gân cốt, giặt giũ tắm tấp nước lạnh thoải thuê trong con sông nhỏ ở bên cạnh. Ở trong Thất Nhạc Viên hắc tìm được một bộ trang phục bèn mặc vào. "Nghệ thuật là vô giá. . ." Tiểu Thú nhỏ giọng bĩu môi, đau lòng lưu lại hai quả tiên quả. "Còn nói nữa à, cái vĩ cầm bị cháy kìa là người đốt vào đồng lửa đó." Tiêu Thần cùng Kha Kha rời khỏi Ung Châu, một mạch đi về phía đông. Hai ngày sau đã đi tới Yến Kinh. Yến Kinh, cổ đô phía bắc, đúng là trọng địa từ xưa tới nay. Tường thành cao lớn, mặt thành rộng rãi đủ chỗ để có thể phi ngựa. Bề mặt tường thành dùng đá xanh để xây lên, không chỉ có dày dặn kiên cố, mà lại còn làm cho người ta có cảm giác nín thở. Trên cổng thành có xây thành lâu, lầu quan sát, cổng hầm, nguy nga chọc trời, khí thế to lớn. Từ thật xa nhìn lại, Yến Đô mây tía ngút trời. Có điều cũng chỉ có những người đã đạt tới loại cảnh giới như Tiêu Thần thì mới có thể thấy rõ mây tía đang hùng hực bốc lên kia. Hắc nhú nhú mây, đến lúc này mới rõ cực sáng tỏ, vì sao trăm tộc lại tranh đoạt danh thành thiên hạ này. Chỉ lấy Yến Đô mà nói, long khí tím biếc ngút trời, vậy dưới mặt đất tất nhiên có tổ mạch dồi dào, có vô tận linh khí hội tụ thành nguồn gốc linh thiêng của đất. Nếu như là xâm nhập xuống dưới sâu phía dưới Yến Đô để tu luyện, tốc độ tất nhiên sẽ tăng lên mấy lần. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, những tòa danh thành nghìn đời như Yến Đô, Kim Lăng, Lạc Dương, Trường An nếu so sánh với những chốn núi sông danh tiếng như Ngũ nhạc thì càng thích hợp để cường giả tu luyện hơn. Không chỉ có Tiêu Thần phải thay đổi dung mạo, Kha Kha cũng không tình nguyện phải hóa thân thành một chú mèo con màu đen, như thế mới yên tâm tiến vào Yến Đô. "Ta thật đói nha. . ." Kha Kha xoa xoa cái bụng lép kẹp của mình mà kêu đến đáng thương. "Yên tâm, đợi lát nữa liền

có thể để cho người nhấm nháp tất cả mỹ vị của Yến Đô." Tiêu Thần sau khi thấy nơi này mây tía ngút trời thì tâm tình tốt hơn, liền nói: "Sau khi người chuẩn bị tiểu Thánh Thụ, buổi tối hôm nay có thể trồng cây ..." "Ta đói. . ." "Được rồi, sợ người rồi, kỳ thật ta cũng rất muốn." Tiêu Thần mang theo Kha Kha đi vào Yến Đô, trên đường cái náo nhiệt phồn hoa người đến người đi, tiếng chào hàng rao hàng nối nhau liên tiếp. So với không khí trầm lặng của đại lục Tử Vong thì thật sự là khác nhau một trời một vực. "Cuộc đời này, chỉ nguyện được đắm chìm ở trong chốn hồng trần cuộn cuộn này . . ." Đã trải qua sự buồn tẻ cùng đơn điệu của Tử Giả Thế Giới, Tiêu Thần đặc biệt quý trọng thế giới tràn ngập sức sống này. Giờ phút này tất cả mọi thứ trong mắt hắn đều là thần tiên tốt đẹp. Đáng tiếc, cảm giác tốt đẹp vẹn vẹn chỉ duy trì trong chốc lát liền bị một âm thanh thô bạo cắt đứt . "Tiêu Dao Tiểu Hầu gia xuất hành, người đi đường tránh lui!" Tiêu Thần chỉ mới hơi ngậy người được chốc lát thì một đội nhân mã cũng đã xông lại đây. Người hô ngựa hý, người đi đường vội vàng né tránh. "Cút ngay!" Hơn mười thớt tuấn mã phi nhanh phía trước mở đường, cứ thế xông thẳng đến. Mắt thấy sẽ đạp một bà lão ngã xuống dưới vó ngựa to bằng miệng bát. Tiêu Thần xông lên trước một bước, đẩy bà lão tránh sang một bên. Hắn không nghĩ mặc dù tránh khỏi tai ương bị ngựa đạp thì roi ngựa đã vụt tới. "Muốn chết, còn không mau cút đi!" Kỵ sĩ ngang ngược kiêu ngạo ưỡng ngạnh để lộ ra ánh mắt hung ác, tựa hồ hắn rất bất mãn đối với chuyện Tiêu Thần ra tay làm chuyện nghĩa hiệp. "Khẩu khí thật lớn, thật sự ngang ngược . . ." Tiêu Thần cười lạnh, lui ra phía sau một bước, rồi sau đó "Phanh!" một tiếng bắt được roi ngựa. Hắn dùng sức giật mạnh, tên kỵ sĩ kia lập tức cầm đầu rơi xuống đất. Thú cười của hắn chính là Kỳ Sư Mã nổi danh, bờm ngựa như bờm hùng sư xoã tung, trông oai phong khác thường. Nó chính là loại thần câu nổi danh thiên lý, khi bắt đầu chạy trông giống như tia chớp, sau nửa canh giờ liền có khả năng chạy được bảy mươi dặm, vì vậy cũng còn có tên là Thất Thập Mã. Vó ngựa to bằng miệng bát "phịch" một tiếng đạp ở vào trên người kỵ sĩ vừa mới rơi xuống, lập tức khiến cho hắn phát ra một tiếng rên. "Lớn mật, người muốn chết!" Kỵ sĩ mắt tròn, lập tức nhảy dựng lên, cũng không dưới vó ngựa đạp mà bị bất cứ thương

tồn gì, hiển nhiên là tu giả có thực lực không kém. Hắn vung roi ngựa trong tay lên, vút về hướng Tiêu Thần. Nếu như người bình thường bị đánh trúng, chỉ sợ cả hàm răng đều phải bay ra ngoài. "Răng rắc " Có âm thanh xương gãy phát ra, bàn tay của kỵ sĩ bị Tiêu Thần nắm chắc ở trong tay. Hắn từ từ xiết lại, mỗi lần xiết liền phát ra tiếng kêu "Răng rắc răng rắc" . Bàn tay kỵ sĩ như là sợi mì liền mềm nhũn đi. "A. . ." Kỵ sĩ phát ra tiếng gào khóc thảm thiết như quỷ khóc sói gào. Các Kỳ Sư Mã do kỵ sĩ khác khống chế bị kinh động làm trên đường lập tức một hồi đại loạn. Hơn mười kỵ sĩ giục ngựa quay đầu lại nhằm về nơi này. "Cuồng đồ lớn mật, dám hành hung bên đường, bắt lấy hắn!" Một người kỵ sĩ cầm đầu hạ mệnh lệnh, lập tức rút đao ở lưng ra mà bổ về hướng Tiêu Thần. "Keng " Tiêu Thần nhẹ nhàng bắn chỉ ra, thanh trường đao kia đang bổ về phía đầu hắn lập tức bị chặt làm hai đoạn, rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh giòn tan. "Cùng tiến lên, bắt lấy hắn!" Rất hiển nhiên đám kỵ sĩ này đã quen ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, mặc dù nhìn ra Tiêu Thần có thân thủ phi phàm, nhưng mà chúng tình không sợ hãi. Bởi vì thế lực phía sau bọn họ quá lớn. Mười mấy người đều vung đao kiếm lên, bổ về hướng Tiêu Thần. Nhưng mà hơn mười thanh đao kiếm, tất cả đều vỡ vụn trong phút chốc. Hơn nữa tạo thành này kết quả thế này lại chỉ vền vẹn là một ngón tay, tiếp theo một ngón tay liên tục điểm, hơn mười kỵ sĩ toàn bộ ngã ngựa rơi trên mặt đất, xương cánh tay mỗi người đều hoàn toàn nát bấy . "Người nào dám lớn mật quấy rầy giữa phố, ngăn cản Tiêu Dao Tiểu Hầu gia xuất hành?" Phía trước đại loạn, tự nhiên làm kinh động xe ngựa phía sau. Tám tên tu giả bay vút lên rồi xông đến. Bà lão được Tiêu Thần cứu dắt Tiêu Thần ra một góc, lo lắng vô cùng mà bảo: "Người trẻ tuổi chạy mau đi." "Người cứ đi trước." Tiêu Thần nhìn bà lão lẫn vào trong đám người, rồi sau đó cười lạnh nhìn ba người xông đến. Hắn đã biết là thế lực nào đang làm chủ Yến Đô, vốn là đến để "đập nhà" cùng "phá cửa" , tự nhiên không sợ chuyện ồn ào. "Người trẻ tuổi thật không biết trời cao đất rộng. Khi người ra ngoài rèn luyện thì trường bối nhà người không nói cho người biết Yến Đô là địa phương nào sao?" Một ông lão mở miệng nói lạnh lẽo, nhìn vào Tiêu Thần. "Yến Đô là địa phương nào?" Nghe thấy Tiêu Thần hỏi như thế, tám tên tu giả càng khẳng định

hơn, đây là một kẻ mới không hiểu bất kì thứ gì nên nhìn chăm chú hẳn giống như nhìn người chết. "Sau lưng Tiêu Dao Hầu thống trị Yến Đô có thần nhân ủng hộ, người dám tới đây giường oai, chỉ sợ sau khi trưởng bối của người biết tất nhiên sẽ ngăn cản người xuất môn, rồi sau đó tới đây chịu đòn nhận tội." "Thần nhân. . . thần nhân nào?" "Người. . . Thật sự là không biết trời cao đất rộng!" Ông lão cười lạnh nói: "Người có từng nghe được câu 'Đa Bảo Thiên Vương Ngô Minh vừa ra, ai cùng tranh giành?' , tối thiểu có dăm ba vị cường giả như vậy đang tu luyện tại Yến Đô." Sau khi ông lão nhắc tới hai chữ Ngô Minh thì gần như miệt thị nhìn Tiêu Thần, không ngừng cười lạnh. "Ngô Minh là ai? Không có tên không có họ sao? Đó là Thiên vương rèn sắt hay Thiên vương bán nôi?" "Người. . . Ngu xuẩn, người tuyệt đối sẽ mất mạng!" Tám người vội vàng xuất thủ, kiếm khí cùng đao mang nhất loạt phát ra, trong nháy mắt bao phủ Tiêu Thần. Nhưng mà, bọn họ liền tức thì buồn đau phát hiện, đủ loại thủ đoạn công kích đối với Tiêu Thần mà nói căn bản không có hiệu quả. Tất cả thần quang lóng lánh đều trượt qua bên ngoài thân Tiêu Thần rồi biếm mất trong vô hình. Mà tên thanh niên trước mặt kia nhẹ nhàng bắn chỉ ra. Bọn họ lập tức cảm giác như bị sét đánh, phảng phất có Thiên Lôi đột nhiên nổ vang bên tai bọn họ. Cả tám người trong phút chốc bị nện đến hôn mê bất tỉnh. "Người phương nào đang làm ồn ào?" Phía sau, từ trong cỗ xe ngựa trắng lệ phi phàm kia vọng đến giọng nói của một nam nhân tuổi còn trẻ. Có người vén rèm ngọc lên hộ hăn, rồi đỡ hăn đi xuống xe ngựa. Hai ông lão tóc bạc trắng đi sát ngay theo sau, cùng hăn tiến lên. Đến khi thấy hơn mười người kỵ sĩ cùng tám tên hộ vệ tất cả đều nằm trên mặt đất thì nam nhân có sắc mặt tái nhợt do tức giận quá độ lập tức nổi giận. "To gan lớn mật, dám động đến người của bản hầu. Cùng tiến lên cho ta, bắt lấy hăn!" Tên Tiểu Hầu gia này chính là con trai độc nhất của Tiêu Dao Hầu, ngày thường đã quen vênh mặt hất hàm sai khiến. Mà hôm nay lại phải đi nghênh đón một vị khách quan trọng, bởi vậy mà thời gian trì hoãn càng khiến cho hăn giậm chân giậm dừ liên tục. Nhưng mà, những người xông lên trước cơ hồ còn chưa hề ra tay liền toàn bộ nằm ở trên mặt đất. Hai ông lão đi theo sát Tiêu Dao Tiểu Hầu gia nhìn nhau, đều lộ ra vẻ kinh ngạc mà nói nhỏ với Tiêu Dao Tiểu Hầu gia.

"Không được, về trong phủ gọi thêm, nhất định phải bắt hãn cho ta." Gương mặt hãn gần như hung ác, ngày thường có người nào dám va chạm hãn đâu. Hôm nay không ngờ gặp phải chuyện như vậy, có thể nào dễ dàng tha thứ. Nhìn một ông lão đi xa, Tiêu Thần lười biếng nở nụ cười, từ từ đi đến gần mà nói: "Cái đồ Nhị Thế Tổ ăn tàn phá hại nhà người này, có lẽ đã cáu kỉnh không ít. Xem ra ngày thường đã quen tác oai tác quái rồi. Có điều không quản người là long hay là cẩu, ở trước mặt ta đều phải phủ phục xuống cho ta." Tiêu Thần từ từ đi tới, kia cả người lẫn vật đều có nụ cười không hề sợ hãi khiến cho ông lão phía sau Tiêu Dao Tiểu Hầu gia kia lập tức biến sắc. Tức thì lão bay vút lên trước. Vậy mà, lão lại bị Tiêu Thần nhẹ nhàng điểm một ngón tay liền bay đi ra ngoài, miệng phun máu tươi ngay tại chỗ mà ngã lăn xuống đất. Tiếp theo, Tiêu Thần đi tới bên cạnh Tiêu Dao Tiểu Hầu gia mà hỏi: "Người là Tiểu Hầu Tử nào?" "Bản hầu. . . Ta là Tiêu Dao Tiểu Hầu gia. . ." Lúc này hãn đã là ngoài mạnh trong yếu, âm thanh cũng có chút run rẩy. "Quản người là hầu hầy là chó thì cũng gục xuống đi." Tiêu Thần nhẹ nhàng vỗ một nhịp trên vai hãn, vị Tiểu Hầu gia này lập tức bấp chân như bị chuột rút, cả người đều như run rẩy mà nghe lời dị thường. Cứ thế hãn ngã ở trên mặt đất. "Phụ thân của ta sẽ .. ." "Biết, không phải chỉ là Lão hầu tử sao?" Tiêu Thần tùy ý đi tới đi lui, trong đó có vài bước chân đều đạp ở trên mặt Tiểu Hầu gia, lập tức khiến hãn kêu la như quỷ khóc sói gào. "Phụ thân của ta cùng mấy vị thần nhân. . ." "Im lặng, thành thật một chút, ồn ào là chết." Tiêu Thần không chút để ý mà hạ mệnh lệnh, dưới chân lại là đạp loạn một cái. Lập tức, khiến cho người ngợm Hầu phủ liên can quỳ rạp trên mặt đất liền cảm như hén. "Quá chậm , quá chậm, cao thủ Hầu Tử phủ các người làm thế nào mà chậm như vậy a?" Nghe được lời ấy, Tiêu Dao Tiểu Hầu gia lập tức muốn khóc lên. Ngay cả là hãn kiêu ngạo, không rành việc thế gian thì cũng biết kẻ trước mắt này tuyệt đối là hạng ngạo mạn ngút trời, hoàn toàn là tìm đến để gây sự.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.